

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

KATOLSK ugeblad

Ny skole for den
katolske ungdom i Danmark
åbnes i år

*Da kardinalerne modtog
den røde hat*

Igen ulovlige bispevielser
i Kina

*Hvad Katolsk Ugeblad
skrev i 1859!*

Ugens kronik af laboratorieforsker, dr. phil. Claus Munk Plum, handler om munken Gregor Mendel, hvis opdagelser har så stor betydning for arvelighedsforskningen.

IDET ÅRSTALLET ÆNDRES, og den gamle kalender kan smides væk til fordel for en frisk, er det tradition at fælde en forhastet dom over de forsvundne tolv måneder. Vi kender jo de billedlige fremstillinger af årsskiftet som en gammel mand, der halter ud mod højre side, hvorefter et lille, ubedærvet barn som en anden amor med mod på livet tumler ind fra venstre. Eller et andet billede: den helt nedbrudte og endnu mere gamle mand, der sænkes i sin grav. Der er som regel kirkegårdsstemning over disse tegninger. Man skulle tro, at hver eneste år kun var en jeremiade værd.

Vel ved vi, at 1959 for mange mennesker var præget af stor tristhed. Vi ved, at millioner lever som flygtninge, at endnu flere sulter, at utallige lider, at meget had har fundet afløb, at... ja, vi ved dog lidt om dette. Der lød fra menneskeheden en klagesang i 1959 som i 1958 og alle foregående år. Den vil også blive hørt i 1960.

Vi skal ikke tilstoppe vore øren for denne klagesang, men lad os ikke glemme, at 1959 var et år, der gav os løfter. Det skænkede os håbet om en sindsændring, som er en forudsætning for, at jordklodens beboere kan virke sammen på at tjene deres fælles skaber.

Disse løfter, disse forhåbninger spirede frem både indenfor det religiøse og det politiske liv. Det er ikke nogen ligegyldig ting, at kristenheden gennem sine talsmænd udtrykte ønsket om heling af et århundredgammelt brud, der skiller dem, der tror på Gud. Og det er ikke en ringe sag, at de store landes ledere prøver at forhandle sig til

rette fremfor at slippe krigens kræfter løs.

I begge tilfælde kan man være skeptiker og sige, at det hele er taktik. Men er det en kristen indstilling? Bør man ikke snarere bestræbe sig på selv at tænke, tale og handle som Guds lov og samvittigheden byder, selv om man derved risikerer at blive bondefanget af den anden part?

Mistænkksomheden har gjort umådelig megen skade i denne verden. Selvfølgelig kan mistænkksomhed være vel begrundet. »Brødre, vær ædru og vågne!« sagde apostlen Peter. Men det sker, at mistænkksomhed bortvejres, når en samtale kommer i gang. 1959 var et samtalerens år. I det kommende år er der mulighed for at videreføre den dialog, der forener mennesker, idet de opdager, at de er passagerer på den samme klode og ikke kan undvære hverandre.

8-

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Priser, Sct. Annæ-plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-18, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042
Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien
Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:
Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østeråsgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88988

Kirken i den yderste frontlinie

»Alle katolikker blandt akademikere og andre, der har fået en højere uddannelse og er i offentlige stillinger må alvorligt overveje muligheden for at komme de ny kristne til hjælp, også uden at de selv rejser ud som missionærer. Deres erfaring, deres tekniske bistand vil undertiden uden overvældende stort arbejde eller besvær for dem selv kunne yde en afgørende hjælp.«

Ordene er pave Johannes's appel til aktiv interesse for missionsarbejdet. Vanskelighederne er enorme, og fremfor alt ligger der et frygteligt sprængstof gemt i den forfærdende ulighed i sundhed og velstand, der i dag deler jordens mennesker i de mætte og de sultende. De sidste tæller op mod 70 % af jordens befolkning, men denne del råder over mindre end 1/10 af verdens vareforsyning. Den tekniske udvikling har givet de mætte midler i hænde til at skrabe til sig, men den har også givet muligheder for at skabe et virkeligt menneskeligt fællesskab og større retfærdighed.

Folkene skal vælge. En nationalistisk opvågning i Asien og Afrika har rejst sig mod vesten. Europæernes politiske erobring i den farvede verden og den europæiske kulturs udbredelse til samme verden måtte nødvendigvis føre herhen. I stigende grad er staten blevet et problem i de nye selvstændige stærke statsdannelse. Staterne forlanger, at deres borgeres liv kun får mening i denne statssammenhæng. Staten bliver mere og mere den centrale faktor; det mærkes på, at kontrollen med opdragelse og undervisning forstærkes. Missionæren bliver betragtet som repræsentant for europæisk kolonialisme og imperialisme: Han mistænkeliggøres, udspioneres, isoleres, arresteres og tortureres. Om han får lov at udføre sit arbejde afhænger ganske af deres afgørelse, som i øjeblikket sidder i regeringen og fortolker forfatningen.

I dag er missionæren gæst i et fremmed land, som selv bestemmer, om det ønsker ham og hans arbejde eller ikke, ud fra den principielle betragtning, at kristendommen er en vestlig foreteelse. Forfærdelige vanskeligheder tårner sig også op for den farvede, der beslutter sig til at blive kristen. Ofte gøres han arveløs eller udstødes af familie og samfund. Undertiden forfølges han på livet.

Kirken møder på missionsmarken vældige sociale problemer, sult, syg-

dom og elendighed af enhver art. Befolkningerne bryder op, unge forlader landsbyerne, hele samfunds- og kulturlivet er under omdannelse. Primitiv kultur mødes med vesteuropæisk civilisation, som den former sig blandt de amerikanere og europæere, der arbejder ved olie- og industricentrene, som også lokker de indfødte med »høje« lønninger. Disse steder opstår storbyens problemer, slumkvarterer og arbejderspørgsmål med bl. a. kommunismens temmelig hule gyldne løfter. Et lige så håndgribeligt problem som omplantningen møder kirken i racespørgsmålet. Pinligt og skæbnsvangert. I skoler, kirker, på jernbaner og arbejdspladser, i biografteater og på hoteller skal raceadskillelsen gennemføres.

Kirken står midt i alle disse voldsomme brydninger. Men det nytter ikke, at den fortaber sig i sociale og politiske spørgsmål, den er sendt med budskabet om Kristus. Derfor må den drive mission og kæmpe for og om mennesket, der er sagens kerne. Missionæren må kende asiaten og afrikaneren, deres opfattelse af, hvad der er skønt og godt, deres moralske begreber, deres historie og kultur og deres religiøse forestillinger. Han må forstå deres reaktioner, personlige motiver og de følelser, der farver deres tanker om det der sker i en fuldstændig anden verden, hvor folk tænker helt anderledes end europæren. Den indfødte har selvindlysende klare fortrin for at møde mennesket, der hvor det egentlig befinder sig.

En ny epoke i kirken og missionshistorie planlagdes af Benedikt XV, hvis »missionsencyklika« (Maximum illud) viser mønstret under udformning: en indfødt gejstlighed som basis for selvstyrende, selvunderholdende, selvudbredende menigheder. Der havde allerede da i adskillige år været indfødte præster, men nu kom indfødte biskopper. Den første biskop af asiatisk oprindelse indviedes 1923, den første apostolske vikar af afrikansk oprindelse 1939. 1959 var der 68 asiatiske og 25 afrikanske biskopper. 1918 var der 1919 indfødte præster i Asien og 80 i Afrika. I 1957 var der i Asien 5553 og i Afrika 1811.

Pius XII gav kineserne den første kardinal af deres egen race. Han og Pius XI belærte de europæiske missionærer om, at det var deres hovedopgave at optræne en så dygtig og ansvarsbevidst indfødt gejstlighed, at den selv kunne overtage missions-

(Fortsættes side 4)

Endnu et bolværk mod sækulariseringen

*Den katolske ungdomsskole
i Gravenshoved skal lære
sine elever selv at give sig i
kast med problemerne*

Det nye forstanderpar, lærer S. M. Riishøjgård og frue, Kolding.

Når den tidligere omtalte ungdomsskole for skandinaviske katolikker til efteråret bliver åbnet i Gravenshovedlejren i Sønderjylland, vil man endnu engang få et bevis på, hvorledes katolicismen finder sig til rette i de nationale former. Her vil man praktisere de skoletanker, som Grundtvig og Kold – hvem ingen vil beskylde for at være katolikker – gjorde kendt og anvendt overalt i Danmark, og som i disse år går deres sejrsgang over hele verden især i de såkaldte »underudviklede lande«.

Gravenshovedlejren, som Bispedømmet for kort tid siden købte af Sct. Georgsgildet i Haderslev, ligger ved Lillebælt i nærheden af Hejlsminde lige ud for Brandsø i en af de naturskønneste egne i Sønderjylland, der som landsdel ikke mindst er kendt for sin stærke tradition for ungdomsskoler. Og det forekommer derfor naturligt, at en mand fra denne landsdel er blevet udset til forstanderposten. Nuværende lærer ved Sct. Hedvigssøstrenes skole i Kolding, S. M. Riishøjgård var nemlig indtil for 2 år siden folkekirkepræst i Riise og står, ligeså lidt som sin hustru, fremmed overfor arbejdet.

– Selv om jeg måske er noget beklemmt over at påtage mig opgaven, siger lærer Riishøjgård i en samtale med KATOLSK UGEBLAD – glæder jeg mig alligevel til at komme igang. Og hvad angår de ydre rammer kunne vi jo ikke være heldigere. Der er indkøbt en strækning på henved 2 km strand foruden et større skovbevokset område, og bygningen kommer således til at ligge i de smukkeste tænkelige omgivelser. Bygningen er et tidligere badehotel, der må siges at være særdeles velegnet til formålet; øverste etage består af en gang med værelser til begge sider, underetagen rummer bl. a. køkken, opholdsrum og lokaler, der kan indrettes til klasseværelser. I kælderens finder man bl. a. bad og omklædningsrum, og det er også hensigten at indrette hobbyrum dernede.

Søndagsmessen bliver fejret i Haderslev, hvis sognepræst Ebbe Simonsen, bliver lejrens gejstlige leder, men da vi har tænkt os at holde messe på skolen to gange ugentlig, bliver det eneste, vi kommer til at savne: et kapel. I begyndelsen må vi nok klare os med et af klasseværelserne, men vi håber dog at kunne få opført en selvstændig kapel-bygning – ikke mindst fordi det vil være godt, at de unge har mulighed for at søge ind i kapellet udenfor messerne.

Helt skoleår som supplement til folkeskolen.

Til skolen bliver der adgang for unge skandinaviske katolikker – både

Skolebygningen set fra nordvest.

drengene og piger – i alderen 14 til 18 år. Det er meningen, den skal åbnes 1. september næste år, og man regner med at mellem 35 og 40 elever vil kunne deltage i kursus à 4 eller 5 måneder – eller på 9 måneder, hvilke sidste svarer til et helt skoleår. Især den sidste mulighed har vi drøftet meget, fordi skolen derved kan give et 8. skoleår i direkte forlængelse af folkeskolens undervisning.

Undervisningen omfatter de sædvanlige ungdomsskolefag: Dansk, regning, historie o. s. v., men jeg kan godt røbe, at der er et specielt område, hvor vi gerne vil sætte positivt ind – og det er med hensyn til filmen. Med den indflydelse og betydning, filmen har idag må man gøre alt for at give ungdommen forståelse og kritisk sans overfor det, der præsenteres for i biografen. – At det er en katolsk ungdomsskole vil bl. a. betyde, at vi indfører timer i liturgi, som jo er noget særdeles levende, og som især i øjeblikket synes at være inde i en kolossal udvikling. Ligeledes vil vi undervise i katolsk tros lære.

– Hvad er Deres indtryk af den ungdom, De nu skal igang med at undervise?

– Der vil altid være generationsforskelle, men de er meget tidsbestemte, og man taler alt for meget om udeværkerne. Hvis man skal sige noget om ungdommen idag, må det vist være, at den er ærligere end den forrige generation – på godt og ondt, hvilket muligvis er grunden til at så mange fordømmer den i »Gyserudtalelser« til bladene ved nytårstid... Ungdommen idag tager ikke megen højtidelig snak for gode varer. De vil se eksempler, og derfor kan det godt føles som en forpligtelse over evne at gå ind til dette arbejde – men det skal

gøres. Vi må se realistisk på samtiden: Vi vil ikke lade os gå på af sækulariseringen, men vi må give de unge et ståsted midt i hverdagen – og det bliver skolens hovedopgave. Vi skal ikke gøre eleverne fikse og færdige, men forsøge at få dem til selv at give sig i kast med problemerne. – Vi skal jo dog ikke leve livet for dem –!

Værelse-adoption.

– Der er behov for skolen?

– Det er der næppe tvivl om, men naturligvis må præster og skoleledere være med til at føre tanken frem, således at der virkelig bliver interesse i menighederne for sagen. Det skal gerne være sådan, at menighederne føler, det er noget, de har andel i og som de har lejlighed til at vise deres interesse for – ikke blot ved kontante midler, men også ved at skænke udstyr til kapellet og værelserne. Bl. a. kunne vi tænke os, man fik det ordnet således at menighederne kan »adoptere« et værelse, ligesom vi ser hen til oprettelsen af en forening som f. eks. »Graveshovedlejrens venner«, der kan tage sig af en del af de praktiske foranstaltninger i forbindelse med skolens gennemførelse. Man kun holde et årligt møde for denne forening på skolen – det er jo ikke nogen isoleret opgave.

– Prisen for et ungdomsskoleophold?

– Omkring 240 kr. pr. elev om måneden. Men vi regner med større tilskud fra kommune, amt og staten, og netop i nær fremtid vil man i rigsdagen behandle et forslag om, at ophold på ungdomsskoler skal være fuldstændig gratis – hvilket jo uægtelig vil betyde en mærkbar lettelse for skolen. – Alt i alt synes det at gå imod en succesrig start... Sig.

Kirken i den yderste frontlinie

(fortsat fra side 2)

arbejdet og selv lede administrationen af deres hjemlands kirkeliv.

Johannes XXIIIs encyklika Princips pastorum udformer mønstret, idet den kraftigere end nogen tidligere encyklika understreger den betydning, lægfolkets aktivisering har. Vi tillader os at gengive encyklikens appel til den almindelige katolik og hans arbejde og ansvar såvel i statens og folkets liv som i apostolatet:

»Den gode kamp for troen udkæmpes ikke bare i hvert menneskes samvittighed eller inden for hjemmets fire vægge, men også i det offentlige liv under alle dets former. Mange missionsområder er allerede ved at undergå en social, økonomisk og politisk udvikling, som får vigtige følger for deres fremtid. Problemer, som i nogle lande allerede er løst, eller som kan løses ud fra traditionelle metoder, stiller andre nationer overfor tvingende krav, som ikke er helt fri for farer, for så vidt som forhastede og midlertidige løsninger af problemerne eventuelt kan blive iværksat med en beklagelig mangel på ansvarsfølelse overfor religionen, og ikke tager hensyn til eller ligefrem står i modstrid med de enkelte individers eller hele nationers religion. For deres egen skyld og for kirkens fremgangs skyld kan katolikkerne ikke ignorere sådanne problemer; de kan heller ikke vente, indtil disse problemer er blevet løst på en sådan måde, at det måske i fremtiden vil blive en uovervindelig hindring for evangeliets udbredelse. Det er i det offentlige liv, at lægfolket i missionslandene især bør lægge deres arbejde, og det er meget nødvendigt at sørge for, at de kristne menigheder skaber mænd, som både kan være respekterede for deres indsats i det verdslige liv, og som i kraft af deres gode kristne liv kan være en pryd for den kirke, som har genfødt dem ved nåden. Specielt hvad angår skoleproblemer, sociale foranstaltninger, arbejderspørgsmål eller det politiske liv vil det, at der er indfødte katolske eksperter, have en overordentlig lykkelig og gavnlig indflydelse, så længe de baserer deres intentioner og handlinger på de kristne principper, som i historiens lange løb har vist sig at være afgørende og virksomhedsfulde til at opnå det for alle bedste.«

Johan Jensen.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Mendel - arvelighedsforsker og munk

af laboratorieforsker dr. phil. Claus Munk Plum

Det er så almindeligt at opkalde naturlove efter den forsker, der først har offentliggjort undersøgelser, som har ført til udformningen af loven; men ligeså almindeligt er det, at man glemmer personen, der gemmer sig bag navnet.

Talrige eksempler kan nævnes herpå: Niels Stensens navn (1636-1686), kender vi alle, og dog er der kun få, der virkelig har et kendskab til hans personlige udvikling; Luigi Galvani (1737-1798), hvis navn er knyttet til talrige elektriske apparater og målemetoder; Andreas Vesalius (1514-1565), den store anatom; lægen R. Th. Laënnec (1781-1826) kendt for sin opfindelse af stetoskopet, der endnu anvendes af lægerne til undersøgelse af hjerte og lunger, Louis Pasteur (1822-1895), den kendte bakteriolog, der i 1888 af den franske stat fik overrakt sit eget institut, Johannes Müller (1801-1858) zoologen, hvis exakte undersøgelsesmetoder bidrog til at give den naturfilosofiske retning grundstødet, og den kendte arvelighedsforsker Gregor Mendel (1822-1884). Men hvor mange ved mon, at alle disse forskere er mænd, om hvem man kan anvende de samme ord, som altid anvendes om Pasteur i biografierne: »Hele livet igennem var han en rettroende katolik«.

I vor tid tales der meget om arvelighed, om problemet: Slægternes opståen og slægternes fortsættelse, og ofte høres ordet Mendel's lov i denne forbindelse - og så er alt også sagt - forskere ved, hvad det dækker rent videnskabeligt, men de færreste ved, at der bag navnet Johan Gregor Mendel skjuler sig en stille, from, arbejdsom Augustinermunk, der, side om side med at han levede efter klosterlivets strenge regler, gav sin tid til at udforske en del af de arvelighedslove, som man nu anvender som en selvfølge.

Som Mendel's liv tegner sig for os i en del af de beskrivelser, der findes, er der måske ikke noget ekstraordinært at fremhæve, men alligevel søger man dybere ind i hans livshistorie, er den fuld af episoder, der kan give den enkelte noget at tænke over.

Johan Gregor Mendel fødtes 20. juli 1822 på en »Hoverigård« ved byen Heinzendorf i Schlesien. Hans forældre var katolikker, mens hans forfædre, der stammede fra Tyskland, var protestanter. Hjemmets ånd blev det, der prægede Mendel, det rige familieliv i sand og oprigtig gudhengivenhed kom til at betyde meget for ham. Hans fader var meget interesseret i planteforædling, og i haven ved gården lærte Mendel de første elementære metoder, der kom til at danne grundlaget for al hans senere botaniske forskning (arveanlæggenes fordeling i næste og næste generation). Fra moderens familie mente han selv, at han havde arvet sine store pædagogiske egenskaber, hvad han tit spøjte med.

Kærligheden til sine søskende gav

han videre i sin gerning i kirken. Denne søskendekærlighed i hjemmet var meget udtalt, og da man på et vist tidspunkt ikke magtede at give en søster en medgift og samtidig holde den velbegavede og flittige 19-årige unge Mendel til bogen, gav søsteren afkald på sin medgift. Dette glemte Mendel hende aldrig, og senere sørgede han da også for, at hendes sønner fik en god akademisk uddannelse.

Hele hjemmet var som sagt præget af alvoren i den kristne tro, og Mendel vidste allerede tidligt, at han kun gennem arbejde for og i kirken kunne tjene Gud på rette måde.

Som nævnt voksede Mendel op i relativt fattige omgivelser, men hans forældre ofrede alt, for at han skulle få den bedste uddannelse. Skoleforholdene på hans hjemegn var ikke de bedste, og for at bøde på dette, havde hans morbroder, Anton Schwirtlich, grundlagt en privatskole, og her fik nevøen friplads. Skolen havde i modsætning til andre skoler på dette tidspunkt allerede indført undervisning i naturhistorie og havde en velordnet skolehave, alt dette vakte Mendel's interesse for disse fag. Det var dog kun kort tid, han gik i denne skole, hurtigt blev han sendt til gymnasiet i Troppau. Rektor Ferdinand Schumann var medlem af Augustinerkonventet i Altbrunn, og henledte den 11-årige Mendel's opmærksomhed på,

Johan Gregor Mendel som abbed i Königin-klostret.

K A T O L S K ugeblad

En kardinals mening om Krushchev

Stor Pax Romana kongres på Filippinerne

*Forstander Riishøjgaard
om ungdomsskolen*

1000-året
for Harald Blaatands
døb

I ugens kronik besvarer pater P. Grégoire O. P. påstanden om, at den katolske kirke skulle være en sekt, og forklarer, hvad religions-sociologien har at sige om den sag.

Ønsket om enhed

Det er ikke nogen ny tanke at afsætte denne uge af januar til bøn om de kristnes samling til kirkelig enhed. Det er over 50 år siden, to protestantiske præster, en englænder og en amerikaner, foreslog indførelsen af en international bønssuge for genforening. Den daværende pave, Pius X, støttede planen, som efterhånden blev fulgt over hele verden.

Tanken blev præciseret på en ny måde i 1935 af en fransk, katolsk præst, som hævdede, at man skulle bede om »den enhed, Kristus ønskede for Kirken«. Det kunne ikke forlanges, at man skulle enes om en bønssuge, der gav katolikker anledning til at bede for protestanters omvendelse og protestanter anledning til at bede om katolikkers omvendelse. Man skulle blot enes om at lægge afgørelsen i Guds hånd. Herefter blev ideen udbredt indenfor alle kirkesamfund.

Man kan jo bedst samle sig om en sag, der vedkommer en selv helt personligt. Vi kan nok lade os overtale til at bede for missionen i Kina, men det er en lidt fjern opgave. I spørgsmålet om kristen enhed har vi imidlertid at gøre med noget, der vedkommer os nært og påtrængende. Hver eneste af os har gennem forbindelse med familie og venner erfaret, hvad kristenhedens splittelse betyder. Netop denne splittelse mærkes i de mest intime familie- og venskabsforbindelser. Det er ikke en splittelse, vi køligt kan betragte, den er ikke udenfor os, den går gennem os, den rører vort eget hjerte.

Vi kan ikke holde op med at spørge: Hvorfor skal vi, der tror på samme Gud, har modtaget samme dåb, læser den samme Bibel, følger den samme øverste herre, Jesus Kristus, og må dele fælles skæbne, hvis gud-

hvor godt man i klosterets ro kunne drive sine studier.

Da Mendel 1841 havde afsluttet skolen, lå hans plan klar. Efter grundige overvejelser og mange samtaler med rektor, bestemte han sig først til at studere filosofi i Olmütz for derefter at indtræde som Augustinermunk. Den 21-årige Johan Mendel blev 9. oktober 1843 ikklædt som munk i Königinnklosteret i Altbrunn. De følgende år var han travlt beskæftiget med teologiske studier, og 26. 12. 1846 aflagde han sin ordens højtidelige løfter og antog samtidigt navnet Gregor. Knap et år skulle gå, før han på grund af særlige forhold i klostret og det store behov, der var for præster i byen, før tiden, i august 1847, blev præsteviet, og kort efter blev den pligtopfyldende, omsorgsfulde munk, sjælesørger for menigheden i Altbrunn. Det viste sig dog hurtigt, at sprogsvækkeligheder (tjekkisk var hovedsproget i byen) gjorde det meget vanskeligt for Mendel at skabe kontakt mellem sig og menigheden, og i 1849 blev han fritaget for sognearbejdet og begyndte som gymnasielærer ved gymnasiet i Znain. I 1851 vendte han tilbage til klostret, og kort herefter opnåede han at få et stort ønske opfyldt; han blev af klostret sendt til Wien for at studere naturvidenskab.

Her fulgte han med stor flid de talrige forelæsninger og kurser i kemi, zoologi og botanik, og efter et par års læsning forsøgte han ialt tre gange at tage en afsluttende eksamen – men forgæves. Man stiller sig spørgsmålet, hvorfor kunne denne dygtige mand ikke gennemføre et universitetsstudium af denne art? I og for

sig er det meget forklarligt: Mendel havde, inden han begyndte studierne i Wien, udelukkende arbejdet med sin teologi og sine egne veltilrettelagte videnskabelige studier over planteforædling og arvelighed – han havde allerede publiceret enkelte arbejder herover – kort sagt begyndt sin egen videnskabelige løbebane og kunne derfor vanskeligt sprede sig over alle de nye fag, samtidigt med, at hans hovedinteresse lå andre steder, men dette er ikke ensbetydende med, at årene i Wien var spildte, tværtimod han havde yderligere fået skoling i videnskabeligt arbejde og arbejdsmetoder, der kom til at hjælpe ham videre frem. Kort efter sin hjemkomst til Königinnklosteret i 1854 blev han atter knyttet til skolevirksomheden, denne gang som lærer ved »K. K. Realgymnasium«, hvor han fungerede til 1868.

I denne periode er det, at hans store forskerevner virkelig får deres store udfoldelse. I den stille klosterhave arbejder han med både blomster og bier, indskriver arter fra mange lande, bidrønger hentes fra hele Europa – og vi kender fra denne tid hans talrige arbejder over racernes egenskaber og arvelige egenskaber hos blomsterne, medens hans bi-forsøg synes at være gået tabt. Muligt har han selv ødelagt sine forsøgsprotokoller i den depressionsperiode, der prægede de sidste år af hans liv.

Mendel's arbejder blev nok publiceret, men de vandt ingen genklang ude i verden; forskerne var alle optaget af Darwin's store arbejde 1859 om arternes opståen, men Mendel tabte ikke modet, han fortsatte sine studier, og når nogen sadde til ham, at han tilsyneladende arbejdede forgæves, sagde han blot: »Meine Zeit wird schon kommen«. Foruden sine zoologiske og botaniske observationer passede han en række meteorologiske undersøgelser, igennem tredive år har man hans optegnelser 3 gange daglig over temperatur, barometerstand, fugtighedsgrad o. s. v. Men foruden alle disse interesser der optog ham meget, havde han tid til at beskæftige sig med almene problemer, han var således en lang tid overdirektør for Mährens Hypothekbank.

Det vakte da heller ikke nogen stor forbavselse, da han i 1868 blev valgt til abbed for klostret. Dette arbejde, der stillede store krav til Mendel, gjorde, at han, som han troede, for en tid måtte indstille sine videnskabelige undersøgelser. Selv var han på det tidspunkt ikke klar over, at han aldrig skulle komme til at fortsætte dem; det fremgår af et brev til en samtidig forsker, Naegeli, hvori han

udtrykker ønsket om snarligt at komme i gang igen med de endelige og afsluttende undersøgelser – men dette var et forfængeligt håb – hans tid blev stærkt optaget af arbejdet med at lede klostret.

De sidste år af Mendel's liv var præget af den store alvorlige politiske kirkestrid i Tyskland og Østrig. Kirkemødet i Vatikan (1870) proklamerede dogmet om pavens ufejlbarlighed. Centrumspartiet, som bekæmpede den tyske regerings indgreb i det religiøse liv, kom i konflikt med jernkansleren Bismarck. Bismarck svarede med »Majlovene af 1873« og udløste dermed den såkaldte »kulturkamp«, hvori katolikkerne blev forfulgt. Denne antikatske holdning bredte sig også til Østrig, og den daværende regeringschef Fyrst Adolph Auersberg måtte lægge navn til de østrigske »Majlove«. Tendensen i disse år var således, at paven ex cathedra erklærede dem ugyldige nu og i al fremtid. Et led i disse love var den såkaldte »religionsgesetz«, der pålagde klostrene meget store ekstraskatter. Königinnklosteret skulle betale ca. 30.000 kr. årligt. Dette nægtede Mendel som abbed at betale, og han vedblev at nægte det stadigt trods strenge represalier. Regeringen måtte for ikke at tabe prestige beslaglægge klostrets godser.

Kampen var hård, en del klostre, som oprindeligt havde fulgt Mendel, gav op; men Mendel fortsatte sin kamp, ikke af religiøs fanatisme, men fordi han ikke ville bøje sig for uretfærdighed, og jo mere Mendel gjorde modstand, desto mere måtte regeringen skride ind for at hævde sig. Det var en politisk og religiøs kamp, man forsøgte mange midler, lokkede ham med ordener og meget andet, men han stod fast, sikker i sin sag. Kampen var hård; i mange år havde Mendel været syg af en kronisk nyrebetændelse, disse to ting sled ham op, den glade, fornøjede munk blev bitter og deprimeret, sygdommen tog overhånd, og 6. januar 1884 døde han, førend kampen sejrrikt var ført til ende.

Gregor Mendel døde navnløs som forsker, først 30 år efter sin død fik han plads blandt de store forskere, og nu er hans navn for altid knyttet til en række love, som anvendes indenfor arvelighedsforskningen den dag i dag. Hans liv er et vidnesbyrd om en mand, der gennem kamp mod fattigdom i de unge år, gennem stor udholdenhed i sit forskningsarbejde ikke spejdede til verdensry, men kun søgte at gøre det rette til Guds og kirkens ære.

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 569

Peter Mortensen

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3683

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 20075 - Aarhus
(lige ved katolsk kirke)
Specialist i båndopt. og long playing

Men ikke noget at have den i . . .

Af Peter Schindler

To indtryk på een Dag:

Under et Besøg af den lærde Pater Aman S. J., Expert i Ruslands Kirkehistorie, fik jeg ham til at le, saa han næsten ikke kunde høre op, ved at citere et fjollet Ordsprog paa Dansk (han er selv halvt svensk, saa han forstod det): »Han har min Sympati – men han har ikke noget at have den i«.

Det var ikke bare for Sjov, jeg citerede det grinagtige Vers, der er dybere, end det selv ved af; det var for at illustrere et Fænomen, vi drøftede sammen – han er Professor og underviser moderne Studenter, de fleste Præster: hvor mange af dem er ikke brave Læseheste og bliver Doktorer paa Haandbøger, Kilder og Specialafhandlinger, men de bliver, omendskønt gode videnskabelige Systematikere, ikke Lærde og ikke Humanister, de forbliver golde udenfor Faget: uproductive og kommer ikke til at paavirke nogen eller noget. Det usalige er, at de har Faget inde, men de har ikke »noget at have det i«, de har – hverken fra Fødsel, Opvækst, Uddannelse eller Udvikling (et Ord de ikke kender) – den Baggrund, de skulde »have det i«, for at det kunde blive frugtbart for dem selv og frugtbringende for andre som Kultur. Teknik og Fagviden alene gør det ikke, der maa Sind til, og det fødes man med, det indopdrages i En, eller det erhverves (dyrt!) ved Oplevelse, det kan ikke tillæres, og fattes det, hjælper hverken Kundskaber eller Metode, som kan læres.

Og saa kom vi til at tale om Præster (og andre, aktive kristne), der er ferme Theologer eller »kan deres Katekismus«, men som ikke er smitsomme, hvad Religion angaar . . .

Og saa læste jeg i »Epoca« om den nys afdøde Tenor Mario Lanza, for 10 aar siden Lastbilfører og nu, ved sin Død i 40 Aars alderen, »den nye Caruso« af Information defineret som et formidabelt Naturtalent, men uden Sjæl; Verdenssucces, Film, Television, Palads (»der er mere en By end et Hus«), men dog med kun een Kone, lykkeligt Hjem og fire Børn og flere Penge, end han vidste, hvad han skulde gøre med – vexlende mellem det store internationale Verdensliv og Perioder med Afmagring, Tørlægning og Udhviling paa en dyr Klinik . . . Barndomshjem? Skole? Ungdom? Det var »tilfældigt Sjov« og havde

hverken Hoved eller Hale, saa han blev en af dem, der levede af »tilfældigt Sjov«, som det er den uddannedes og uuddannedes Lod, indtil et Tilfælde afslørede hans formidable Talent som Tenor. Saa et Minimum af Uddannelse og Springet ud i Forlystelsesindustrien – han selv troede, at det var Springet over i Kunsten, men, ak: han »havde ikke noget at have Talentet i«, og lige om Hjørnet lurede den Skæbne, der venter det lette Talent, Distanceblænderen: Klovnen er ikke mere morsom, giv os en ny Klovn! Og saa sprang Hjærtet . . .

Hvad jeg vil sige med det? Se at finde Din Sjæl, for ellers slaar Teknikken og Færdigheden og Uddannelsen og Karrieren igen: Du vandt maaske en Verden (som oftest dog en meget lille piccolo mondo), men Du betalte med Din Sjæl. Og lykkedes det Dig endda at redde den ved at »gøre Din Søndagspligt« og at »passe Dine Bønner«, lykkedes det Dig endda at redde Ægteskab og Børn ud af det moderne moralske Kætteri, der omgiver Dig, saa betalte Du maaske med Dine Nerver, og en Dag kræves maaske Dit Hjærte af Dig. I hvert fald betalte Du med Dit Sind, og naar Du ikke blev rigere af alt det, Du vandt, skyldes det, at Du ikke (eller ikke mere) »havde noget at have det i« . . .

Derfor: Pauser, Hvile, Afslapning, Stilhed, »noget andet« end det daglige! Det, der i ældgamle Dage hed »Lønkamret« – var det saa bare Avisen eller en Kriminalroman bag en lukket Dør . . . at synke ned i en Stol, lykkeligt træt, blive siddende et Par Timer og læse, mens Verden gaar sin skæve Gang, aande dybt, strække Benene fra sig eller lægge dem op, maaske blunde lidt hen, være ligeglad med alting, tømme Sindet for, ja først for Dagliglivet, saa for Bekymringer og endelig: overhovedet for Tanker . . . Saa er det muligt – og først saa – at Din Sjæl begynder at tale til Dig, og at Du kan begynde at tale til og med Gud, og saa kommer den store Hvile: Hvilen i Gud, maaske helt uden Ord eller »Hvilen i et Fadervor at bede« (og føj bare et Ave til), saa opdager Du, at der er Dybder selv i Dit Sind; og gør Du dette til en Øvelse, en gentagen, en regelmæssig opøvet Øvelse, vil Du opdage, at nu »har Du noget at have det i«: alt »det andet«, som Du ogsaa skal, og som Du slet ikke behøver at »betale med Din egen Sjæl«.

Da kardinalerne modtog den røde hat

... handle frygtløst og være rede til at udgyde jeres blod

Vatikanstaden (NC). Syv af de otte nye kardinaler modtog ved en højtidelighed i Peterskirken om formiddagen den 17. december deres officielle udnævnelse. Pave Johannes XXIII ankom til Peterskirken kl. 9,30. Han var alvorlig og så ud til at være træt, da han på den transportable trone blev båret ind i kirken. Der var ikke så mange deltagere i højtideligheden som vanligt – muligvis fordi fjernsynet transmitterede alle begivenhederne! Men de tilstedeværende var vidner til en af Kirkens mest farvestrålende og bevægende ceremonier.

Mens det sixtinske kor sang »Tu es Petrus« (Du er Peter), tog paven plads på en trone foran det enorme barokalter over apostelgraven. Her modtog han kardinalkollegiets tilkendegivelse af dets loyalitet. 33 kardinaler var til stede foruden syv af de otte nye. Sammen med et stort antal italien-

ske kardinaler så man kardinal Spellman fra New York, kardinal Frings fra Köln, kardinal Leger fra Montreal, kardinal Wendel fra München, kardinal Richaud fra Bordeaux og kardinal Doepfner fra Berlin.

De to ældste kardinaler, Carnali og Ottaviani, førte de nye kardinaler frem for paven fra

sidekapellet til højre for apostelgraven. En for en gik de frem og tilkendegav deres loyalitet på den traditionelle måde. Idet de bøjede sig og kyskede pavens højre fod og derefter omfavnede ham, lagde man mærke til, at Johannes XXIII hjalp flere af de ældste til rette. Han løftede foden, for at de ikke skulle bøje sig så dybt, og derefter lænede han sig frem og hjalp dem op igen.

Kardinalerne kom frem i følgende orden: Kardinal Testa, den tidligere apostoliske udsending til Schweiz, kardinal Muench, tidligere biskop af Fago og apostolisk udsending til Tyskland, kardinal Meyer, ærkebiskop af Chicago, kardinal Larraona, tidligere sekretær i kongregationen for ordenslivet, kardinal Morano, den tidligere

De nye kardinaler

Syv af de otte nye kardinaler sammen med kardinal Tardini aftenen før deres højtidelige udnævnelse. Fra venstre ses kardinalerne Meyer, Muench, Testa, Tardini, Larraona, Morano, Heard og Beala. Kardinal Marella modtager senere kardinalhatten af paven.

Missionær nær døden i junglen

sekretær for den apostoliske signaturs højeste domstol, kardinal William Heard, den tidligere dekan for den romerske rota, og endelig kardinal Bea, den kendte bibelekspert og et langvarigt medlem af den romerske kurie. Kardinal Marella, den tidligere apostoliske udsending til Frankrig, var ikke til stede. Han skal i følge traditionen modtage den røde baret fra Frankrigs præsident, og han vil senere af paven selv modtage kardinalhatten.

Da paven derefter rakte den skarlagensrøde hat til kardinalerne, sagde han:

»Til den almægtige Guds ære og den apostoliske stols hæder modtag den røde hat, det særlige tegn på kardinalsrang. Ved dette må I erkende, at I skal handle frygtløst og være rede til endog at udgyde jeres blod, idet I gør vor hellige tro agtet, sikrer det kristne folks fred og fremmer den romerske kirkes velfærd. I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.«

Straks efter blev den røde hat anbragt på de nye kardinalers hoveder – og de bar hattene den første og eneste gang i deres liv. Paven gav nu velsignelsen til alle tilstedeværende, og kardinalerne samt medlemmer af den pavelige husholdning forlod Peterskirken. Hele forsamlingen sang *Salve Regina*. Folkemængden klappede og hilste med jubelråb paven, idet han forlod kirken. Den festlige stemning blev yderligere forhøjet af trompetsignalerne, der hørtes fra kirkens baggrund.

Da paven havde forladt Peterskirken, vendte kardinalerne tilbage til altret over apostelgraven. De nye kardinaler lagde sig udstrakt på gulvet, mens *Te Deum* blev sunget i taksigelse for deres ophøjelse til kardinalsværdigheden.

Guatemala (NC). Der er blevet oprettet to nye katolske radiostationer, som sender til Central-Amerika. Den ene station, Radio Metropolitan, er beliggende i byen Guatemala. Den anden blev bygget i Honduras.

Davao, Filippinerne (NC). En canadisk missionær, hvis flyvemaskine styrtede ned i en udforsket bjergegn på Filippinerne, har tilbragt 8 dage i junglen, før det lykkedes eftersøgningsekspeditionen at finde ham. Den pågældende missionær, pater Jacques Desparts, styrtede ned med sin maskine, da han var på en inspektionsrejse i sin egenskab af generalsekretær for Quebecs fremmedmissions-selskab.

Maskinen kom ind i en tornado og blev kastet omkring af den kraftige vind, indtil den omsider landede i et træ. Hverken den filippinske pilot, Oskar Cimagala, eller præsten blev såret. De begyndte straks at søge tilbage til civilisationen, men efter tre dages vandring slap deres forråd af fødevarer op. Pater Desparts var på dette tidspunkt for svag til at fortsætte. Piloten fortsatte sin vandring, og sent på eftermiddagen

fandt han en bjerghytte. Den tilhørte et medlem af mandaya-stammen, Matino Bintaon, som straks tog flyveren indenfor, gav ham mad og sørgede for en seng til ham den følgende nat. Piloten kunne ikke tale Mandaya-dialekten, men det lykkedes ham at gøre sin vært begribeligt, at præsten var i vanskeligheder ude i junglen. Den næste morgen gik de to mænd gennem junglen og fandt pater Desparts.

Gennem mandaya-stammen blev der bragt bud til eftersøgningsekspeditionen, som sendte tre biler ud for at hente præsten, piloten og eventuelt forråd, der måtte være reddet. Pater Desparts og piloten blev bragt til Sankt Pedro-hospitalet og kom under behandling. På hospitalet sagde pater Desparts: »Min redning skyldes først og fremmest Gud, dernæst piloten og endeligt folkene fra mandaya-stammen.«

Skal kirkemødet tage stilling til atomkrig?

Birmingham (NC). Ærkebiskop Thomas Roberts S.J. har foreslået, at det kommende kirkemøde skal drøfte de moralske problemer i forbindelse med en atomkrig. Han har anmodet Den hellige Stol om at forelægge dette spørgsmål ved mødet. Ærkebiskop Roberts udtalte i den forbindelse, at den moderne

krigs moralske spørgsmål overalt i verden foruroliger tænken-
de mennesker.

Ærkebiskoppen har i sin henvendelse, som var stilet til kardinal Tardini, foreslået, at et lille udvalg af teologer, historikere og økonomer skulle søge at klarlægge dette vanskelige problem.

Atter ulovlige bispevielser i Kina

Hong Kong (NC). Det oplyses her, at kommunisterne i Kina har foranlediget indvielsen af yderligere fire skismatiske biskopper. Med disse ulovlige bispevielser stiger antallet af skismatiske biskopper til 31. De er alle blevet bispeviet imod Roms udtrykkelige ønske. Ifølge det kommunistiske Nanking-blad »Shin Hua Jih Pao«, blev bispevielserne foretaget i den katolske katedral i Nanking den 5. november. Ærkebiskop Shushih af Mukden var konsekратор og biskop Cheng-sheng fra Sienhsien var medkonsekратор.

De fire nye skismatiske biskopper er i henhold til den kommunistiske presse følgende: Pater Cheng-tsai, pater Wei-kwang, pater Chu-meng og pater Yu-Yung.

Dette nye skridt mod Kirken er sandsynligvis udtryk for kommunisternes had til den retmæssige apostoliske administrator for Nanking, biskop Ignatius Kung af Shanghai. Kommunistbladene oplyser, at den nye skismatiske biskop Wei-kwang nu skal erstatte ærkebiskop Yu Pin, der betegnes som »en krigsforbryder«.

Alle de nye biskopper er, fordi de har ladet sig bispevie uden Den hellige Stols tilladelse, automatisk ekskommunicerede. Det samme gælder de biskopper, der har konsekreret dem. Ekskommunikationen følger af et dekret, der blev udsendt af det hellige officium i 1951.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 3.: Jesu navns fest (s. 65, hvid).

MANDAG D. 4.: Messe som på Herrens omskærelses dag (s. 64, hvid).

TIRSDAG d. 5.: Messe som dagen før (s. 64, hvid). Ihukommelse af Telesforus, pave og martyr.

ONSDAG d. 6.: Herrens åbenbarelse (s. 72, hvid). Kollekt for Afrikamissionen.

TORSdag d. 7.: Messe som dagen før (s. 72, hvid).

FREDAG d. 8.: Messe som dagen før (s. 72, hvid).

LØRDAG d. 9.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. 87, hvid).

Ugens Fest

HELLIGTREKONGER
eller Herrens åbenbarelse.

Julen og Helligtrekonger er to sider af samme mysterium, der supplerer hinanden. Helligtrekonger er for julen det, som pinsen er i forhold til påsken, dens udfoldelse og dens bekendtgørelse for offentligheden. Epifani, som er festens egentlige navn, betyder åbenbarelse. Festens liturgi sammenfatter tre forskellige trin af denne åbenbarelse:

1) Vismændenes tilbedelse, som er et tegn på Jesu åbenbarelse for hedningerne,

2) Dåben i Jordan, som er Jesu åbenbarelse for det jødiske folk,

3) Brylluppet i Kana, som er Jesu åbenbarelse for de første disciple.

Denne samling hændelser og symboler har fået den græske kirke, hvor man fejrede Epifani, før denne fest vandt indpas hos os, til at gøre dagen til en slags »oplysningsfest«, det vil sige en fest, hvor man fejrer optagelsen i den kristne kirke. Denne optagelse finder sted ved hjælp af dåbens og altrets sakramente, som har deres forbilleder i Kristi dåb i Jordanfloden og i vinen ved bryllupsfesten i Kana.

R. I. P.

Vor kære broder

Joseph Nielsen

er afgang ved døden i Odense den 22. december 1959.

Den afdøde anbefales til de troendes forbøn.

Anna Margrethe Nielsen.

Sr. Jeanne Andrée.

Livets gave

HERRE – alle tings skaber og opretholder! – vær priset for livets dyrebare gave: at du lod mig skue sollystes gyldne skær, nathimlens blinkende stjernevimmel, de sneklædte bjerges sølverne højder og bølgenes bryden over havets dyb!

Hvo kan fatte, at folkeslag drager sværdet mod hinanden og udrydder hele nationer?

Hvi æres du, HERRE, når mænd ej længere ejer deres kar i hellighed – og kvinder ikke mere – som Rachel – græder over de børn, der aldrig skulle se dagens lys?

Må jeg ikke frygte for mit eget liv, når jeg vandrer i stræder og på torve, hvor den rastløse færdsel er en trusel mod alle og enhver?

Men endnu har jeg lykkeligt livet i behold og kan ydmygt træde frem for dig, min Gud, som er min ungdoms glæde og sjælsens fryd.

Endnu mætter du mig, HERRE, med brødet fra din helligdom, hvor du har plantet livets træ midt iblandt vore usle boliger og styrker os på vor lange pilgrimsfærd.

Om jeg var vanfør eller lemlæstet, så ville jeg kun agte det for lidet: thi det er bedre at føres i dit hus, end oprejst at gå dets porte forbi – som de ugudelige, der håner livets bud.

Korte er menneskets dage – men dommen lang!

Forund mig, HERRE, altid at agte din lov, den, der byder mig at elske min næste som mig selv – og dig, min Skaber, af hele mit hjerte og sind, af alle mine kræfter.

Thi jeg ved, at du nådig opretholder den, der elsker dig og dit billede i min broder.

Lad dit åsyn skinne på mig, HERRE! – at jeg kan prise dig, de levendes Gud, der også forbarmer sig over de henfarne, så vi efter livets ophør bliver delagtige i dit eget liv og lever i evighed.

Olaf V. Sørensen.

Juleglæde eller julesorg?

For de kristne, som ser, hvordan det står til i verden, er juleglæden hvert år blandet med sorg, fordi de ikke kan komme uden om at give evangelisten Johannes ret, når han siger følgende bedrøvede ord om Guds Søn: »Han var i verden, og verden er blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham.«

For evangelisten betød »hans egne« jøderne, som i århundreder havde ventet på Messias, og som nu ikke ville gå med til at erkende, at det var ham, de havde for sig i Kristi person. For os er »hans egne« de kristne selv, som – til trods for at de er døbt i hans navn og mærket med hans tegn – har glemt ham og ikke engang kender ham, når de tror, de fejrer hans fødsel.

For hvor mange af vore samtidige, som kalder sig kristne, er julen ikke blevet en rent verdslig fest: familiens fest eller børnenes fest eller gavernes fest. Alt dette kunne være godt nok, hvis bare man samtidig huskede på at takke og bede til ham, som er alle gavers oprindelse, og som lader sin nåde regne ned over både gamle og unge. Hvis bare man tænkte på at betragte dette lille barn i krybben, som er Vor Herre, og i hvem »Guds vor Frelasers godhed og hans kærlighed til menneskene er blevet åbenbaret for os.«

Men julegranen er næsten overalt trådt i stedet for krybben, julenisserne har taget englens plads, og den latterlige gamle julemand har erstattet Jesusbarnet. Jeg har ikke noget imod juletræet. Tværtimod! Dets lyse skikkelse bringer glæde i vinterens mørke. Men jeg ville ønske, det først og fremmest var der for at bære stjernen, den stjerne, som skal minde alle folk om, at julens glæde ikke er en hvilken som helst glæde, men at det altid er den store glæde, som blev forkyndt af englene for hyrderne på marken ved Betlehem: »Eder er i dag en Frekser født i Davids by; han er Kristus, Herren«, den store glæde, som fyldte de vise mænd, da de ved deres rejses mål så stjernen standse over det sted, hvor barnet var.

Men hvis stjernen ikke mere er tegn på noget,

Vismændene var fremmede, og alligevel kom de til troen før jøderne. På samme måde er der mange hedninger, der kommer til Guds rige før de kristne.

hvad er den så til? Hvis træet med de tændte julelys ikke mere viser, at nogen er til stede, hvad skal vi så med det? Hvis julefesten ikke mere er en »epifani«, det vil sige den fest, hvor vi fejrer, at Gud har åbenbaret sig for os, er den kun tom håbløshed.

Der er folk, for hvem Kristus endnu ikke er blevet forkyndt. De er ikke selv skyld i deres uvidenhed, og vi har lov til at tro, at disse »hedninger«, hvis de gør sandheden, som Johannes siger, efter det lys, de har i sig, også vil komme til den ene, levende og sande Gud, som de famlende bevæger sig hen imod.

Men det smerteligste er at se vor egen verden, som fejrer Kristi fødsel med stadig større ydre festligheder, og som alligevel ikke kender Kristus. Fordi den er fanget i sine egne usle ønsker, sin uretfærdighed, sit hovmod og sin høvesyge, er den lukket for Guds store åbenbaring, som har taget sin begyndelse i Betlehem, når sit højdepunkt i opstandelsen og sprænger alle bånd på pinsedagen.

På festen for denne åbenbaring skal vi takke Gud, fordi han har vist sig for verden, og især bede ham om, at hans sandhed må stråle ud til jordens yderste grænser og måske først og fremmest i de kristnes hjerter.

M. D.

Det bekom sig for 100 år siden

Stort og småt fra 1859 genspejlet i „Skandinavisk Kirketidende for catholske Christne“.

Aret 1859. Det er i pave Pius IX's pontificat. Ti år er der gået siden den katolske kirke i Danmark genfødt ved Danmarks Riges Grundlov. Der findes 1,5 millioner danske, hvoraf 150.000 er bosat i København. Her ligger rigets eneste katolske kirke, St. Ansgar, og ved denne kirke virker to præster – de eneste katolske i Danmark. Biskop af Osnabrück, dr. Paul Melchers, bærer titlen »Apostolisk Provicar for de Nordiske Missioner i Tydskland og Danmark«.

Katolsk Ugeblad udkom hveranden søndag og hed dengang mere pompøst: »Skandinavisk Kirketidende for Catholske Christne. Et Tidsskrift til christelig Oplysnings og Opbyggelses Fremme. Med den geistlige Øvrigheds Tilladelse udgivet af Ansgarius-Foreningens Forstanderskab«. Prisen var 4 Mark 8 Skilling Qvartalet, hvori også indgik betaling for »Eet eller flere religieuse Skrifter i Aarets Løb«.

Vi lader Skandinavisk Kirketidende berette om stort og småt i årets løb:

Rusland: Univers tilskrives fra den polske Grændse, at Forfølgelsen mod den katolske Kirke i Polen netop bliver saaledes ved under Alexander 11, som under Katharina og Nicolaus. Fra Landsbyen Pawlov ved Wilna skrives, at den katolske Befolkning ogsaa der er med Knutten og de frygteligste Torturer tvungen til »frivillig« Afsværgelse af deres Tro.

England: For et Par Maaneder siden berettede forskjellige Blade her, at Djævelen atter spøgede dygtigt i næsten hele det protestantiske Sverrig, og at Hexetroen og Bloksbjergfarterne grebe om sig i hele Sogne paa betænkelig Maade. Berliner »Zeit« troede at maate lægge dette, for vort oplyste Aarhundrede saa ydmygende Phænomen »den derværende Statskirkes positive Lutherdømme« til Last, og haaber Bedring.

Rom: Den katolske Kirke har for Tiden 900 Bispedømmer. Alene siden Aar 1850, da det katolske Hierarchie blev gjenoprettet i England, ere 41 nye Bispedømmer blev-

ne grundlagte. Aaret 1853 blev det katolske Hierarchie i Nederlandene grundlagt ved Oprettelsen af et Ærkebispedømme og fire Bispedømmer.

Indien: De engelske Blade klage over de anglicanske Missioners ringe Fremgang i Indien. »Missionarerne« lade sig bære i Palantiner (Bærestole) og tænke snarere paa alt Andet, end paa at udbrede Christi Rige. Vi kjende det »Velleynet«, som disse Herrer Missionairer føre i Ostindien, af disse Herrer's egne Beretninger. De højere stillede Missionairer se ikke deres Hjorder i deres hele Liv, men holde talrige Tjenere, Hunde, Heste og Slaver.

Ypperlige Apostle!

Kjøbenhavn: Det er virkelig morsomt undertiden at læse visse politiske Aviser her i Kjøbenhavn, som alle pukke paa deres høje Dannelsesstrin, naar de give sig til at udkramme af deres Universal-Lærdom og mageløse Viisdom ved at raisonere over katolske Anliggender, thi den Uvidenhed, som deres Redacteurer derved lægge for Dagen om alt hvad angaar den katolske Kirkes Dogmatik og Historie, er ofte saa stor og colossal, at selv et katolsk Skolebarn maa le. Man kunne nok raade disse høivise Herrer: »Skomager, bliv ved din Læst!«

Frankrig: Den 17. Juni afgik fra Havre Damperen Normandie til Rio de Janeiro (Hovedstaden i Brasilien). Iblant Passagererne var 15 barmhjertige Søstre. For 8 aar siden, dengang den gule Feber rasede frygteligt i Brasiliens Hovedstad, afgik 40 Barmhjertige Søstre dertil, men nogle faa Maaneder efter Ankomsten vare de allerede bleven et Offer for Epidemien. Gentagne gange siden er nye traadt i de Hedengangnes Sted og ile hen over Oceanet.

Thorshavn: (Af brev fra katolsk Præst) – Med hvilken Taalmodighed mine to stakkels Katholikker lide, lader sig ikke sige, og man maa virkelig undre sig over Opfindelsen af de Spot- og Skjeldsord, hvormed de bliver forfulgte af de Øvrige. Selv saadanne, som kun søge at forsvare den katolske Lære, ere udsatte for lignende Plagerier. Saaledes har man f. Eks. først for nogle Dage siden

slaaet en agtværdig Mand fra Thorshavn i Ansigtet, saa at han endnu bære Sporene deraf, og kastet ham ud af Baaden i Vandet. Gud skee Lov, at vi leve i Kjøbenhavn og ikke i Thorshavn, – hvor Herren vil styrke Sine trofaste Bekjendere!

Kjøbenhavn: Herlige og festlige Dage har den herværende katolske Menighed oplevet fra den 13.–17. August, da dens geistlige Overhyrde, den Høiærværdigste Biskop af Osnabrück, Dr. Paulus Melchers, i sin Egenskab som Apostolisk Provicar, dvælede i dens Midte. Det var da, siden den sidste roeskildske Biskop Joachim Rønnows Død 1542 første gang, at en katolsk Biskop atter turde sætte sin Fod paa Danmarks Grund. Løverdags Kl. 10½ Form. ankom den høie Prælat med Banetoget.

Nordamerika: Det er mærkværdigt, hvorledes Guds Straffe undertiden saa aabenbarlig vise sig ogsaa her i Amerika. Saaledes berettes der i disse dage fra Philadelphia, at den berygtede Lewis E. Levin, som i Fyrretyverne anrettede de skændigste Kirkebrandstiftelser og ere sluppen derfra ganske ustraffen, nu fuldkommen har mistet forstanden.

Sardinien: Den af Kirken excommunicerede Konge af Sardinien, denne kongelige Forbundsfælle af Røveranføreren Garribaldi og Consorter, har havt den besynderlige Idee, at decorere flere franske Biskopper med sardinske Ordenskors. Det er imidlertid en Selvfølge, at samtlige Decorationer bleve med Protest tilbageviste.

Spanien: Ogsaa Spaniens Biskopper opløfte deres Hyrdestemme i udførlige Pastoralbreve til de Troende for at kundgjøre deres Harm og Indignation over den skjændige Behandling, som for Tiden vederfares den h. Fader fra de italienske, franske og engelske Revolutionsheltes Side, og hvorved den legitimeste af alle europæiske Fyrstethroner skal rokkes. »Naar dette skeer ved det grønne Træ, hvad vil der da skee ved det tørre?«

Kjøbenhavn: Den hellige Fader Pave Pius IX's Velsignelse over den katolske Menighed i Kjøbenhavn: Benedicat Vos Deus et custodiat! d. e.: Gud velsigne og beskytte Eder!

E. D.

Er De blevet abonnent?

En gammel og vanskelig kunst - at støbe klokker

Det er formen som giver den „sølverne“ klang

Endnu inden lyden af julens festlige klokker var vejret hen, faldt nytårsklokkerne ind og bød det nye år velkommen med rungende slag. Året rundt kimer og kalder klokkerne fra utallige tårne. Det råber og hvisker fra bittesmå klokker og kæmpestore klokker, nogle ældgamle, andre endnu næppe tørre efter støbeformen og derfor opsat på at gøre sig gældende!

I denne artikel skal fortælles en smule om, hvorledes kirkeklokkerne får form og mæle, men først lidt historie:

Den kunst at støbe klokker er meget gammel. Med sikkerhed ved vi, at kineserne allerede omkring 2600 år før Kristi fødsel har støbt store bronzeklokker. På et museum i Berlin findes en klokke fra omkring år 850 før Kristi fødsel. Den blev fundet, da man udgravede et palads i det gamle Ninive. De gamle klokker var primitive i den forstand, at deres toner var lidt melodiske. Deres funktion var dog den selvsamme som i dag: at kalde, at mane. Dertil kom, at klokkelysten også skønnedes velegnet til at drive onde ånder på afstand.

Lyden, der opstår, når man slår på en klokke, skabes ikke af en enkelt tone, men derimod af en række toner, og det er af det rette indbyrdes forhold mellem disse toner, at klokkens vellyd afhænger. Der gik lange tider, før man opdagede dette, og endnu længere, før man lærte at støbe klokkerne med det rette indbyrdes toneforhold. Æren herfor tilkommer nederlænderne, hvis klokkestøbere er mestre for de vidunderlige klokkespil, der findes dernede.

Senere er kunsten at støbe klokker imidlertid på en eller anden måde forsvundet her, så at man i nutiden endog har måttet lade de hollandske og belgiske klokkespil restaurere af udlændinge.

Klokker fra Aalborg til hele verden.

Vidste De, at klokkestøberkunsten har fået en sjælden smuk opblomstring på dansk grund, nemlig i Aalborg hos De Smithske Jernstøberier og Maskinværksteder? Firmaet kom ind på dette speciale ved et rent tilfælde, og herom fortæller L. Andkjær Jensen:

I støberiet arbejdede en former, som var methodist, og da den metho-

distiske menighed i Aalborg i midten af halvfemserne skulle bygge en kirke, henvendte formere sig til firmaets direktør og spurgte, om de »Smithske«, der jo var kendt med al anden metalstøbning, ikke også kunne støbe en klokke. Man indvilligede, og forsøget faldt så tilfredsstillende ud, at klokken blev antaget og er i brug den dag i dag. Hermed var begyndelsen gjort, og siden er der udgået en mængde klokker fra Aalborg til kirker i en god del af verden.

Hvorledes fremstilles nu en moderne klokke?

Klokken er et omdrejningslegeme, d. v. s. at et vilkårligt snit vinkelret på omdrejningsakslen vil vise sig som to cirkler, den indre og den ydre begrænsning. Herpå hviler klokkestøbningens teknik.

Først laves en lerklokke.

Man begynder med at fremstille to skabeloner, der angiver den indre og den ydre form. Midt i formkassens underpart er anbragt en lodret drejelig aksel, som bærer skabelonen til fremstilling af klokkens hulrum. Man murer nu med ler op om akslen, samtidig med at skabelonen drejes rundt, indtil klokkens hulrum er skabt. Derefter fjernes skabelonen, og formen tørres i en ovn. Dernæst anbringes skabelonen til fremstilling af klok-

kens ydre form på akselen, og her varierer klokkens godstykkelse på de forskellige steder. Der bygges nu videre med ler, idet skabelonen stadig drejes rundt og skraber det overflødig bort. Endelig fjernes skabelonen og formen tørres igen i ovnen. Med knappenåle påsættes inskriptioner og ornamenter i voks.

Dermed er den såkaldte »falske klokke« færdig.

Op omkring den falske klokke stemples formsand sluttende med overparten, hvori støbehullet findes. Når dette er gjort, skilles formen ad i tre parter, og lerklokken fjernes. Parterne tørres og sammenboltes, hvorefter formen er klar til støbningen.

Dertil anvendes klokkemalm, en legering af kobber og tin. Den »sølverne« klokkeklang skyldes ikke tilstedeværelsen af sølv eller andet ædelt metal. Klangen stammer udelukkende fra, at klokken har den rette form, og at kobber og tin i legeringen er tilstede i det rette indbyrdes forhold.

Når støbningen skal finde sted, smeltes kobberet først i en ovn ved 1100 grader celcius, og det smeltede kobber tappes ud i en kranse, og heri tilsættes tinnet i form af barrier, der næsten øjeblikkeligt smelter, idet tinnets smeltepunkt ligger omkring 240 grader. Når legeringen har nået en ganske bestemt temperatur, sker støbningen ved, at metallet hældes ud i en tragt - støbesoen - som er anbragt oven på støbehullet, og herigenem flyder metallet ned og udfylder formens hulrum. Når metallet er størknet og afkølet, slås formen itu, og klokken er støbt.

Mange ældre klokker »halter«.

Nu afprøves tonen ved hjælp af et sæt meget fint justerede stemmegaffler, der er indstillet på de toner, man venter klokken skal indeholde. Derpå monteres klokken med bom og knebel og klokken prøveringes uafbrudt et par timer som en slags styrkeprøve. Samtidig afpasses klokken, så

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen Snedkermester

Lindholmsvej 36
Telefon Damsø 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28
Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 799 - Telegramadr.: Forskjold

K&K

AKTIESELSKABET
København

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

Katolske begravelser

Benzon

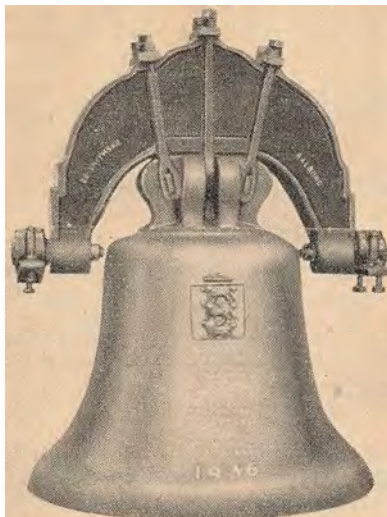
Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen
Exam. aut. gas- og vandmester
Smedlundsgade 1. Holbæk. Telf. 136

Tegn abonnement

den får den rette gangart. Den skal slå jævnt og være fri for at »halte« – en skavank, som mange ældre klokker lider af.

Landets største klokke hænger i Vor Frø Kirke i København. Den er ca. 2 m i diameter og vejer ca. 4500 kg. Den største klokke, der nogensinde er støbt i verden, fandtes tidligere i Kreml. Om den eksisterer endnu, ved vi ikke. Den blev støbt i 1734 og vejede 200.000 kg. Dens største diameter var 6,8 m. Allerede 1737 styrtede denne mægtige kolos ned, ved hvilken lejlighed der sloges et »skår« på 11.000 kg af den. Den blev derefter anbragt på en sokkel og forvist som en seværdighed.

Tidligere vurderedes en kirkeklokke historisk efter sin skønne udsmykning, eller slet og ret efter sin størrelse. Men nu til dags, hvor en nøjagtig analyse af klokken tonebundt er mulig, bør toneindholdet være det virkelige mål for værdien af klokken.

En velstøbt kirkeklokke er et fint musikalsk instrument, og klokkestøbning stiller, som man vil forstå, store krav til sin udøver. Ikke alene den egentlige støbning skal være den erfarne fagmands værk. Men til syvende og sidst er den musikalske indstilling og forståelse den afgørende.

E. D.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 – Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier
Havnen 3, Hørsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusstrøvet
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 380

Bogladen med de mange bøger...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2828

Gulvtøpper
Linoleum-Tapeter-Malerverer

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 60

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømrermestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramshæred 13 - Tlf. 188
Næstved

Leverandør til katolske institutioner

Tegn abonnement

Godt resultat for offerdagen.

Den endelige opgørelse for Sankt Knuds Gildernes offerdag foreligger nu. Den viser en fremgang på 5000 kr. sammenlignet med sidste år, og beløbet er et par tusind kroner højere end i rekordåret 1957. Gildernes kasserer oplyser, at der er indkommet 33.368 kr.

Katolsk Ugeblads gættekonkurrence resulterede i, at de to årsabonnementer tilfaldt fru Henriette Marie Christensen, Hedebygade 9 B, København V. (som gættede på 33.333 kr.), og fru Erika Andersen, Kettingsskov på Als (der gættede på 33.300 kr.) Vi takker de øvrige indsendere for interessen. Det er vist overflødigt at føje hertil, at Sankt Knuds Gildernes ledelse er opmuntret af det gode resultat, som helt og fuldt gavner de enkelte sogne indenfor bispedømmet.

De husker vel?

Nu er tiden inde til at forny Deres abonnement på Katolsk Ugeblad. Det nye kvartal begynder. Samtidigt er der mulighed for at indbetale eventuelle restancer. Bladet koster pr. kvartal 8 kr.

Ekspeditionens adresse: A. Prüser, Sankt Annæ Plads 28, København K. Post-giro 57042. På forhånd tak!

Hvis De indbinder bladet

Af hensyn til læsere, som indbinder deres årgang af Katolsk Ugeblad, bringes sidst i måneden en fortegnelse over de vigtigste artikler, vi har trykt i 1959. Den kan da indbindes sammen med årgangen. Næste gang vil vi i en kort årsrevue berette om årets katolske begivenheder i Danmark.

Med dette nummer indleder vi iøvrigt en ny praksis. Det har længe været skik, at bladets sider nummereret fortløbende fra uge til uge, og vi nåede i 1959 op på 764 sider. Der er imidlertid flere ulemper ved dette system. I fremtiden begynder vi forfra hver uge. Tillige vil bladet på forsiden bære datoen for sin udgivelsesdag, som er fredag. Det kan forvirre – især når man skal indsende stof i sidste øjeblik – at man beregner ud fra søndags-datoen, som hidtil har stået på bladet.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestergade 15 - Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 88

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Vejle

Trælast & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøi & Søn

Glarimester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telef. 1187
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg

J. JENSEN

Søndergade 28 - Telefon 1083
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup

Briller

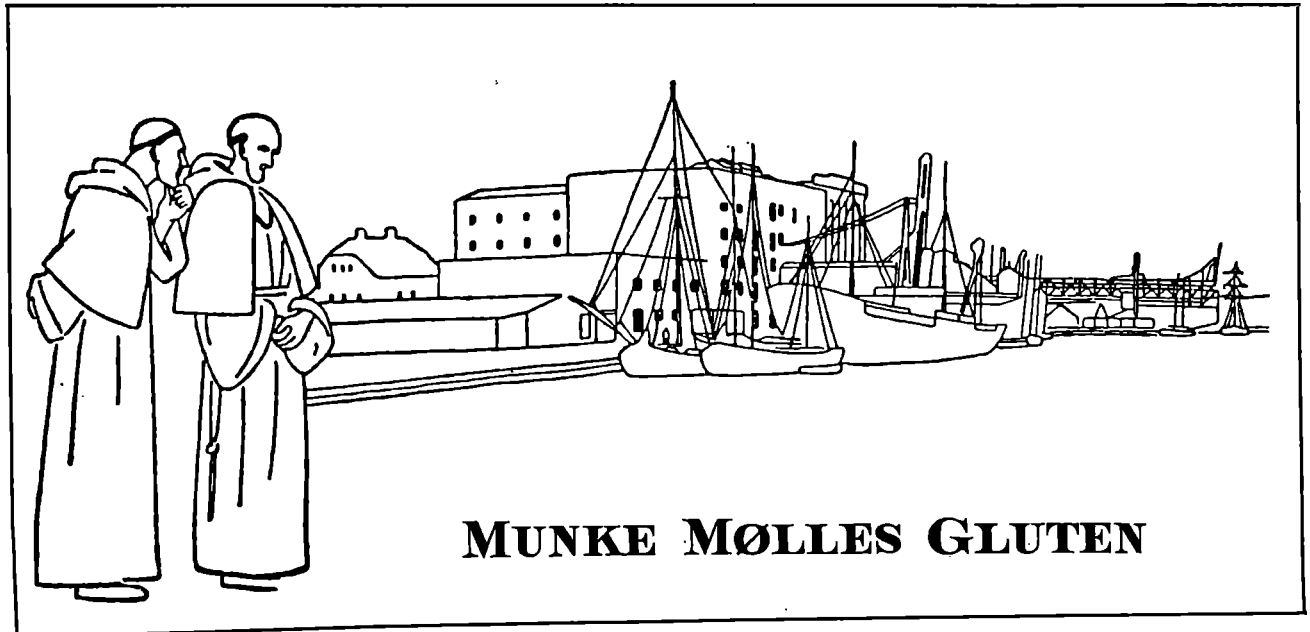
Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter

Telefoner 335, 336 - Kontor 507
Vejle

Tegn abonnement

MUNKE MØLLES GLUTEN

FILM og TEATER

Filmstatus

Et stort dagblad skrev fornylig med megen ironi: »Hvorfor er det altid børn, der skal beskyttes – mange film burde snarere have prædikatet: »Forbudt for voksne«.

For at beskytte de voksne, eller snarere for at hjælpe dem til at beskytte sig selv, bringer vi her i bladet hver uge nogle films anmeldelser. Det nye års begyndelse giver lejlighed til at gøre status. Vi vil også på dette område prøve på at gøre det og spørge os selv: Hvordan har filmsåret været?

I følge »Kirke og Film«, der temmelig systematisk anmelder alle film, blev der i løbet af 1959 her i landet fremvist 284 nye film (vi regner ikke julepremierer med), dvs. gennemsnitligt 5½ om ugen. Det vil altså sige, at det er nødvendigt at vælge; man kan ikke se alt. For så vidt man kan sætte en grænse mellem det kommercielle og det kunstneriske må ca. to trediedele betragtes som værende af ren kommerciel art. Vi tænker for eks. på de mange tyske film eller film af typen »Hvid slavehandel«. Det er klart, at intet »voksent« menneske må spilde sin tid med at se dem.

Også en anden kategori må omgås med forsigtighed: de rene underholdningsfilm. Desværre kommer de fleste danske film sjældent på et højere niveau end dette. Som en undtagelse kan nævnes »Helle for Helene« eller »Poeten og Lillemor«. Kun »En fremmed banker på« var trods sine tvivlsomme virkemidler på et helt andet plan og viste, at den danske filmproduktion ikke er gået helt i stå.

Blandt de »religiøse« film har høsten heller ikke været ret stor. Der kan kun være tale om »De ti bud« og »Nonnen«. Men den første vidner mere om Hollywoods enorme penge-magt og dårlige smag end om Bibels budskab, og den anden er efter vor mening et meget diskutabelt værk, der i et land som Danmark let kan blive misforstået.

Udlandet har i løbet af 1959 præmieret en række usædvanligt gode film, som vi her i landet har måttet savne. Ingen af samme format som for eks. »La Strada« eller Ingmar Bergmanns »Ved vejs ende« har været her. Enkelte gode værker var der dog, som ikke blot fortjener at ses, men burde ses af os alle. Til dem regner vi »Tolv vrede mænd«, »Min onkel«, »En junglesaga« og måske »Hun så det«, lige som vi må nævne Renoirs reprise »Den store Illusion«.

1. Bravo

2. Fornøjelig

3. Vældig sjov

4. Udmærket

*Al Capone (Katolsk Ugeblad nr. 47)	2	Hvem sagde vov? (nr. 45)	2
Anne Franck (nr. 36)	4	Hytten i himlen (nr. 33)	2
Babette går i krig (nr. 49)	3	*I løgnens net (nr. 40)	2
*Baskervilles hund (nr. 48)	2	*Jeanne d'Arc (nr. 34)	4
Charles tante (nr. 44)	3	*Jeg anklager (nr. 49)	5
*De amoralske (nr. 39)	2	*Kat på et varmt bliktag (nr. 35)	4
*Den blå engel (nr. 50)	5	*Loven og Mariette (nr. 35)	8
DEN STORE ILLUSION (nr. 38)	1	Lykkens landevej (nr. 26)	2
De sjove år (nr. 37)	5	*1984 (nr. 43)	5
De ti bud (nr. 41)	5	*Nonnen (nr. 42)	8
*Den tredje mand (nr. 50)	8	*Nürnbergprocessen (nr. 39)	4
EN JUNGLESAGA (nr. 45) ...	1	*Nøgne ansigter (nr. 48)	2
*En plads på toppen (nr. 49) ...	4	Othello (nr. 37)	4
*Et usikkert smil (nr. 33)	5	Pigen i søgelyset (nr. 45)	5
*Fredens dal (nr. 37)	2	Præriens værste mand (nr. 51)...	2
Helle for Helene (nr. 35)	3	*Resten er tavshed (nr. 50)	4
Helte (nr. 33)	3	Skal du giftes med far? (nr. 40)	5
*Hjem før natten (nr. 33)	4	*Skammens gade (nr. 36)	4
*HUN SA DET (nr. 43)	1	Soldaterkammerater (nr. 44) ...	3
Hvad ved mor om kærlighed? (nr. 36)	3	Tommeliden (nr. 51)	2
		*USA på vrangen (nr. 44)	4
		*(Forbudt for børn).	

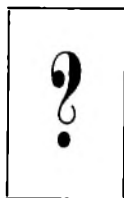
5. Ak ja!

6. Væk mig!

7. Absolut nej!

8. Både ja og nej

K A T O L S K ugeblad

De unge familier og deres
bolig-ønsker

Ortodoks biskop vil
ikke have
protestanterne med!

1959 - i korte træk

Moskvas patriark om
kirkens enhed

Nye opgaver til kardinalerne

I denne uges kronik skriver fhv. universitetsbibliotekar Angelica Axelsen om Blaise Pascals ufuldendte forsvar for kristendommens sandhed.

MENNESKERS SPOR SKILLES. Barndomskammerater flyver hver til sit verdenshjørne – og det hænder igen efter mange år, at sporene løber sammen. Det sker ved ferietider, måske efter et helt slægtleds forløb, at man sidder i samme stue igen, og alt, hvad der dengang var nutid og ukendt fremtid, er i mellemtiden blevet fjern fortid eller forlængst overståede prøvelser, eventyr, erfaringer og antikverede modestrømninger. Det sker ikke mindst ved juletid i denne meget rejsende nation, der bølger frem og tilbage mellem Skagen og Gedser, mellem Rønne og Blåvandshuk hver eneste jul og påske, som om det gjaldt livet at mødes med de andre grene af slægten og dele helligdagens hygge med dem.

Og det hænder, mens man sidder og ser nyspiret ungdom slænge sig i stolene, udstyret med skæg og meninger, og tænker på dengang man sidst så dem som lallende spæde – det hænder i de øjeblikke, at der sker underlige skred indeni En. En klokke falder i slag et sted. Tæppet går for endnu en akt af Det gamle spil om ENHVER AF OS. Timer, der er levet og aldrig kommer tilbage, ligesom vender sig om undervejs og ser på os med slørede øjne, og i hjertet nager en strime af vemod –

Og man spørger sig selv, hvor man er henne, når næste runde er omme og skilte spor samles igen et sted i helligdags-hyggen. Hvor langt fremme i forkalkning, eller hvor nær ved udløbet af den frist, som er målt af til En på denne jord?. Og man synes med eet, timerne bliver så kostbare, de endnu ulevede, så det næsten er umuligt at blive siddende over klejnerne og se dråberne mave sig ned ad stearinlysene, mens ny, oplagt ungdom ordner verden, ubesværet af de mere håndfaste kendsgerninger, og uret tikker og tikker.

Det er svære skred midt i idyllen. Det er en larm, som ikke er let at overdøve. I. L.

Ruslands patriark håber på en genforening

Det kan nåes endnu!

Siden vi i julenummeret indbød til en fotokonkurrence om det bedste fotografi af en dansk julekrybbe af 1959, har vi modtaget adskillige udmærkede billeder. MEN – endnu flere har – viser de mange opringninger til redaktionen overset, at afleveringsfristen strækker sig helt til 31. januar, og altså ikke december. Vi kan derfor berolige med, at det kan nåes endnu. Frem med kameraet – lad os se et virkeligt inspirerende fotografi af Deres julekrybbe, enten den hjemme, eller sognekirkens.

Vi gentager, at det ikke absolut behøver at være en meget indviklet og imponerende krybbe – det, vi efterlyser, er først og fremmest en fotomæssigt imponerende gengivelse. Førstepremien er 100 kr. – andenpræmien et gratis årsabonnement på Katolsk ugeblad. Og endelig forbeholder vi os ret til at offentliggøre flere end de præmierede billeder mod honorar af hvert enkelt. Send Deres fotografi – eller fotografier – til ugebladets redaktion, Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, i konvolut, mærket »Foto-konkurrence«, og husk at mærke hvert konkurrence-foto med indsenderens tydelige navn og adresse.

Geneve (NC). Generalsekretæren for Kirkernes Verdensråd, dr. W. A. Visser't Hooft, har efter et besøg i Sovjet udtalt sig om kristenhedens situation bag jerntæppet. Han karakteriserer den blandt andet ved at sige, at kirken i Rusland lever side om side »med en ideologi, der er den fuldstændig fremmed. Desuden står den overfor aktiv anti-religiøs propaganda«. Generalsekretæren var leder af en fem-mands delegation, der uofficielt søgte kontakt med regeringskredse.

Delegationen var blevet inviteret til Sovjet af patriark Alexius af Moskva, som er overhoved for den russiske ortodokse kirke.

Dr. Visser't Hooft antydede, at samtalerne i Rusland havde været nyttige. Teksten til de taler, som patriarken og dr. Visser't Hooft holdt ved en afskedsmiddag i Moskva den 17. december er blevet offentliggjort. Patriark Alexis udtalte blandt andet, at den russiske, ortodokse kirke« med sympati følger vore kristne brødres bestræbelser på at overvinde århundredgamle skel og at genforene mennesker, som på forskellig måde dyrker Gud, således at de kan arbejde sammen i Guds vingård...« Vi stoler på, at den dag vil komme, da Vor Frelsers løfte opfyldes: »at der må være een flok og een hyrde«.

Nytårstelegram fra paven

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042
Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal –
hele Skandinavien
Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:
Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 6394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88966

TELEGRAM ad 85 cittadelvaticano 30 29 0800

Den Danske Stats Telegraf

ad = monseigneur theodor suhr
eveque 31a copenhague
Bredgade 64

tj. hem.

Telegrafstation
Hovedtelegrafkontoret,
København

Dato: 29/12 59

nr.	kl.	af	hor. af. brev.	til	den	kl.	af
	0930	8g					

souverain pontife tres touche message voeux envoye par votre excellence
remercie vivement envoie grand coeur tous fideles danmark paternelle
benediction apostolique = cardinal tardini +

Biskop Th. Suhr har fra pave Johannes XXIII modtaget ovenstående telegram, der er afsendt af statssekretær kardinal Tardini, og som i dansk oversættelse lyder:

Paven meget rørt over meddelelse om ønsker sendt af Deres Excellence. Takker hjerteligt. Sender af fuldt hjerte alle troende i Danmark faderlig apostolisk velsignelse.

Kardinal Tardini.

Det er ikke håbløst at skabe boliger til overkommelige priser

*Men de unge, som
mangler boligerne,
må danne egne
byggeselskaber og
præstere
en opsparing*

Fra venstre: arkitekt Mogens Frisendal, landsretssagfører Poul Høyer og muremester Kaj Fjording.

I ugebladet kunne man for nogen tid siden læse et par dybtfølte hjertesuk fra unge ægtepar, der manglede tag over hovedet og ikke kunne forstå, hvorfor det tilsyneladende er så uigennemførligt at bygge forholdsvis billige og mindre komfortable boliger end den gængse i dag.

– Hvorfor, spørger de, skal man absolut være henvist til så dyre og luksusbetonede boliger, at ens kone tvinges til at beholde sit ude-erhverv, når begge parter foretrækker en børneflok og en hjemmевærende mor fremfor at bo så meget mere komfortabelt og dyrt?

Problemet er brændende for hundreder af unge ægtepar i dag. I Gladsaxe kommune ved København har i øjeblikket kun hvert femte ægtepar egen lejlighed, de resterende bor i lejet værelse eller hos familie. Og mens priserne på jord, byggematerialer og arbejdskraft kryber støt op efter samtidig med, at byggeautoriteternes krav til komfort og hygiejne stiger i deres kølvand, er der god grund til at spørge sig selv, hvordan man egentlig skal bære sig ad med at råbe offentligheden op og gøre opmærksom på, at de, boligerne bygges for, måske har ønsker, der går i en ganske anden retning. Er det da gan-

ske umuligt at bygge sådan for ungdommen i dag, så den kan få råd til at leve i et normalt familie-fællesskab og lægge hovedvægten på andre goder end netop de materielle? Eller skal man til evig tid løbe panden mod den mur, der hedder: »Vi må ikke sænke bolig-standarden, erved skabes fremtidens slumkvarterer«. Vi har ladet spørgsmålet gå videre til tre katolske bolig-sagkyndige med praktisk erfaring på hver sit felt: muremester Kaj Fjording, landsretssagfører Poul Høyer og arkitekt Mogens Frisendal. Her bringer vi i en nøddeskal, hvad der kom ud af rundbordssamtalen med disse

tre specialister: en håndværker, der har beskæftiget sig indgående med socialt betonet byggeri – en jurist, på hvis arbejdssted man har specialiseret sig om den juridiske side af boligbyggeri, og en arkitekt, som arbejder for en systematisk standardisering af bygge-materialer herhjemme, først og fremmest med henblik på at billiggøre byggeriet.

Myndighedernes krav – ikke det rene pjank, men –!

– Man kan slå fast, siger arkitekt Frisendal, at det ikke er lutter pjank, når myndighederne stiller større brandmæssige og hygiejniske krav til byggeriet end tidligere. Det sker af hensyn til folks liv og helbred – og bl. a. for at forhindre, at de siden skal ligge samfundet til byrde. En vis komfort er også mere nødvendig nu end før, da pighjælp var en større selvfølge. Endelig må man gå ud fra, at jo dårligere materialer der er anvendt ved byggeriet, des vanskeligere vil boligen blive at vedligeholde. Alt dette gør man klogt i at tage et overblik over, når man studser over, hvor meget man skal

betale for sin bolig. Men hvis man er – eller tænker på at blive – en familie, er det ikke ene-afgørende, hvad man betaler, så er det også meget vigtigt at have plads!

Redaktionen: Vil det sige, at ældre og umoderne, men rummelige lejligheder er at fortrække for nye med mindre areal og færre rum?

Murermester Fjording: Der findes for få af dem til, at man kan tage dem med i billedet, og i betragtning af, hvor megen arbejdskraft de kræver for at holdes, er de stort set en tvivlsom udvej.

Arkitekt Frisendal: Og hvor dyrt det er at opvarme dårligt isolerede rum –!

Landsretssagfører Høyer: Der er himmelvid forskel på huslejerne i København og i resten af landet. I Horsens kan man i dag i adskillige tilfælde bebo en 2½ værelses lejlighed, opført i 1938, for 60 kr. om måneden. I København og omegn kan man risikere at skulle betale det tre-fire-dobbelte. Men forøvrigt er vi gennem den billige, nu afskaffede statslånsordning blevet forvænt med lave byggeomkostninger herhjemme gennem en årrække. Det giver bagslag nu, da statslånet er afskaffet. Vi må vænne os til tanken om at anvende en større procent af årsindtægten til at bo for, end vi hidtil har gjort.

En overgangsbolig til de unge år.

Redaktionen: Men når man er ung og ikke har penge –!

Fjording: Det kunne se ud, som om løsningen ligger i at skabe en boligtype beregnet på, at den kun skal beboes en halv snes år af hvert ægtepar, nemlig så længe det endnu ikke har stabiliseret sin økonomi. Jeg byggede for en halv snes år siden med statslån et boligkompleks i Køge: 2½ værelse, kakkelovnsfyret og med brusebad, for 70 kr. om måneden. De fungerer meget godt stadig, men i dag ville det til gengæld uden statslånsordningen – give en husleje på 250 kr. at bygge tilsvarende!

Installationerne ødelægger byggetypen.

Høyer: Hvad vil man undvære af komfort og hygiejne i en bolig, når det kommer til stykket?

Fjording: Når folk taler om at skrabe en lejlighed for at gøre den billigere, hedder det sig altid, at man med glæde undværer stålvaske og nedfaldsskakt med mere af samme slags. Det er ikke disse enkeltheder, der fordyrer byggeriet nævneværdigt, for de koster ikke så meget i anskaffelsen, når de købes i større mængder.

Frisendal: Hvis opførelsen af en

bolig foregik efter en mere gennemtænkt plan, ville der kunne spares væsentlige summer. Før i tiden var det tradition at bygge efter en rationel plan. Men denne naturlige rytme er slået i stykker af de mange installationer o. s. v., som indgår i det moderne byggeri. Vi må forsøge at genskabe denne rytme, men på et nyt, rationelt grundlag, som gør det muligt at billiggøre byggeriet i kraft af de nye materialer, redskaber og produktionsformer. Som det er tradition at bygge i dag, er der overhovedet ikke nogen naturlig kontakt mellem murer- og installationsarbejdet. Det vil sige, at når murene er bygget op, kommer installatører og sanitetsfolk og brækker en masse huller i dem, hvorefter der går en i bogstaveligste forstand måned ekstra med at få dem stoppet til igen!

Fjording: Ja, byggeriet skal rationaliseres gennemgribende. Men man støder ustandseligt på paragraffer og vedtægter, som tiden er løbet fra.

Panden mod de antikverede forbud.

Jeg gennemførte i sin tid et byggeri, hvor det var en sport for mig at demonstrere, at arbejdet billiggøres væsentligt, når man arbejder uden stillads som i USA. Ustandseligt løb jeg panden mod autoriteternes uigenomtænkte eller antikverede forbud. Men en anden og ligeså beklemmende misère ligger i byggeriets finansieringsforhold. Ingen er nemlig interesseret i, at et byggeri bliver billigt – undtagen den, der skal derind at bo! Men den væsentlige fordyring, finansieringen belemrer et byggeri med, kan kun afskaffes, hvis de unge, der mangler boligene, slutter sig sammen i private byggeselskaber på – f. eks. 40 – liebhavere og bliver deres egen bygherre, det kan enten dreje sig om et kompleks eller en koloni af typehuse. Lad os sige, at de alle 40 går ind i en sparekasse og får lavet en opsparingskonto, idet de går ind på at spare f. eks. 6000 kr., op på halvandet år. Så vil de helt udenom de bestående boligselskabers assistance kunne arrangere et byggeri, der sætter dem i stand til at bebo en lejlighed på 70–80 kvadratmeter for 250 kr. om måneden, som situationen er i Københavns nærhed, og for en langt lavere pris rundt i landet. Ved denne uortodokse opsparingsmetode vil jeg endda tro, man kan bringe den nødvendige startkapital helt ned på 3–5000 kr.

Man burde eje sin lejlighed.

Frisendal: Det ville i det mindste medføre to meget store fordele: man fik et ejer-forhold til sin bolig, hvad-

enten den bestod af et hus eller en lejlighed, og det er psykologisk vigtigt. Og man undgik, at byggeriet blev en politisk katebald, som det er tilfældet i dag til skade for dem, der står og mangler boligen. Så er spørgsmålet bare, om man kan få den lokale kommune til at gå ind for tanken. Kommunalbestyrelser plejer ikke at være særlig henrykt ved udsigten til børnerigdom i kommunen. Det er erfaringsmæssigt det samme som forøgede udgifter til skole, skoletandpleje og andre sociale udgifter.

Høyer: Ja, og kan man få disse 40 bygherrer til at koncentrere sig så meget om deres byggeplaner, at de virkelig er villige til at sige farvel til de luksusvaner, som i dag anses for elementære behov af så mange: fjernsyn, rejser, biografbesøg o. s. v. o. s. v.

Redaktionen: Og hvad får man så i dette tilfælde for sine penge, hvis man forestiller sig, at finansieringen er bragt i orden på den foreslåede måde og kommunalbestyrelsen har vist sig fra sin medmenneskelige side og givet byggetilladelsen?

De store byggeselskaber har overlevet sig selv.

Fjording: Vi tænker os et ungt par med en foreløbig årsindtægt på 12.000 kr., der bliver medlemmer af et privat byggeselskab, bestående af ca. 40 ligesindede liebhavere. Til disse 40 tilflyttere vil jeg foreslå at opføre et boligkompleks, bestående af fra 1½–3 værelses lejligheder, hvoraf den mindste størrelse er at betragte som en overgang til de større, efterhånden som der kommer børn. Der bliver badeværelse, men kun med brusebad, og W. C. i et særskilt rum, det er for upraktisk at lægge det fælles med brusebadet. Der bliver kumme til børnevask etc. og terrazzogulv, men malede vægge, ingen fliser. Hvis man har lyst, kan man siden selv sætte plasticfliser op både her og i køkkenet. Der bliver heller ikke tale om tapeter, men hvorfor savne dem, når man kan få så smukke vægge ud af det blot ved at berabbe den rå mur, det giver den aller roligste og mest harmoniske baggrund for billederne. Hver lejlighed opvarmes for sig, med olieamin, man kan altid få tid til at gå i kælderens efter olie. Installation af maskinvask i ejendommen afløses af selvbetjenings-vaskemaskiner. Og hver tilflytter vil blive ejer af sin lejlighed, ikke lejer – et princip, man har anvendt med stort held ved byggeriet i Vesttyskland efter krigen.

– Kunne De tænke Dem at medvirke personligt ved denne form for byggeri? (fortsættes s. 6).

Pascal's kærlighed til Kristus og kirken

af *fbv. universitetsbibliotekar Angelica Axelsen*

Blaise Pascal's »Tanker« er et ufuldendt værk til forsvar for kristendommen. Der er skrevet mange bøger og afhandlinger om Pascal. Jeg har Albert Maires Pascalbibliographi i 5 bind liggende foran mig, og de mange citerede værker viser, Pascals 300 år gamle tanker stadigt lever og er lige aktuelle. Det er det ejendommelige ved Pascals tanker, at man tvinges til at tage et standpunkt, for eller imod dem. Forholde sig ligegyldig til dem kan man ikke.

Pascals autoritet er stor, fordi hans indre religiøse liv er så nøje knyttet til det forsvar for kristendommens sandhed, som hans efterladte tanker skitserer. Det er som sagt et ufuldendt værk, hvor man må gætte sig til hvilken orden, metode og plan, Pascal havde tænkt sig at følge. A. J. Lutz, O. P. udgav i 1946 Pascals »Tanker« på norsk, og han har på en overskuelig måde søgt at give Pascals Tanker en logisk sammenhæng. I 1928 udgav Knud Ferlov en ny dansk oversættelse af Pascals Tanker, og begge udgaver har orienterende forord om Pascals liv og udvikling.

Pascals arbejdsplan kendes ikke, men hans vilje var at skrive et værk, der skulle bevise kristendommens sandhed og føre mennesket til venskab med Gud ved en inderlig forening med Jesus Kristus. Til bedre forståelse af Pascals tanker tjener kendskab til hans religiøse udvikling og særlig til hans omvendelser, der kaldte ham bort fra et videnskabeligt liv og siden fra et mondænt liv og bragte ham til et indre samliv med Gud.

Man kan forstå et videnskabeligt værk, der har fulgt fornuftens orden (Esprit de Géométrie), det vil sige ved logiske slutninger uden at behøve

at kende forfatteren, men for at forstå Pascals tanker, der er udsprunget af hjertets orden (Esprit de Finesse), det vil sige ved et intuitivt skøn, som Pascal også kalder følelse eller hjertet (Le Coeur) eller dømmekraft (Jugement). Det er en evne, som griber det virkelige liv; derfor må man kende Pascal, så at sige identificere sig med ham og prøve at forstå hans åndelige kampe. Pascals liv var en spiralførmig opadstigen mod Gud. Der var stadier og perioder i hans liv, hvor den ikke var synlig, men inderst inde ophørte han aldrig med at stræbe efter det fuldkomne. Han havde så at sige et instinkt for fuldkommenhed og et flimrende ønske efter at erkende det sande, det skønne og det gode. Det vil sige at erkende Gud.

Til at begynde med prøvede Pascal at finde livsfyldte i videnskaben, og da han ikke der fandt, hvad han længtes efter, kastede han sig ud i det mondæne liv; men dette overfladiske liv tjente kun til at uddybe og forøge hans længsel efter livsindhold. Verdens glæder og fornøjelser fyldte ham tilsidst med væmmelse.

Efter sin endelige omvendelse blev Pascal bodfærdig og fandt ved kirkens nådemidler hos sin frelser Jesus Kristus trykthed, vished, dyb fred og fuldkomment liv i Ham.

I sit forsvar for kristendommen kan man formode, at han har haft til hensigt at gøre til sin metode den vej, han selv havde vandret for at nå til integral kristendom. Han gik ud fra studiet af den menneskelige natur, han analyserede sjæl og hjerte og klarlagde deres mangfoldige og uendelige længsler, han viste, at hverken naturvidenskab, filosofi eller verdens herligheder kan fylde den tomhed, som ethvert ærligt menneske, der søger at trænge til bunds i sit »Jeg«, må føle, og at kristendommen alene kan tilfredsstille denne brændende længsel efter det fuldkomne, efter det uendelige, efter det evige, efter Gud.

Derpå tager Pascal sig for at fastslå ved beviser: ved profetierne, ved miraklerne, ved Jesu Kristi liv, ved indstiftelsen af kirken, at kristendommen er den ene sande religion.

Hvis den vantro endnu kan tøve

med at tro, siger Pascal, at tro er en gave fra Gud, som man ved stadig bøn må bede om og gøre sig modtagelig for ved at vænne sig til at leve som en kristen og øve sig i kirkens praksis.

Jeg har læst mange bøger om Pascal og skylder dem mange lån og megen hjælp, men afdøde professor Wilkens sagde engang på sin charmerende måde, at når man udgiver et arbejde, må man være glad, hvis en halv procent af det er helt ens eget, og Pascal siger: Når forfattere taler om deres egne værker, er der enkelte, som siger: »Min bog, min kommentar, min historie, etc.«. De skulle hellere sige: »Vor bog, vor kommentar, vor historie, etc.«, for i reglen finder man mere af andres end af eget gods i deres værker. Pascal blev beskyldt for plagiat, det samme oplevede Niels Stensen, og mange, mange andre. Som naturvidenskabsmand hændte det Pascal, at hans genialitet slog ud i lys lue, men så kom de »lærde«s giftige pile mod ham, han skulle kanofles.

Når man øver sig i kirkens praksis, vil man nå ind til sit »Jeg«. Den sonde, der skal bruges til det, er medfødt og usammensat, det er åndens mod til at søge det »jeg«, som er den søgende selv. Vi står i stor gæld til de mennesker, der har haft mod til at udsondre deres »jeg«.

Pascals karakterer var lidenskabelig og hans individualitet giver sig udslag i hans kærlighed til sandheden. Han elskede det sande og følte afsky

Dødsmaske af Blaise Pascal.
Foto: Giraudon.

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvitter - Læsekreds
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olsegade 13 - Telefon 157

C. J. Gerlachs efft.

Hersøgade 9, Roskilde, tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevæne

Mønsterbageriet

Sct. Olsegade 17

Roskilde

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjerggade 32, Helsingør

Telefon 21 1078

Centralvarme - Oliefy

Vand & Gas

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170

Maribo

Glarimester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N

Nora 7977

Arbejdernes

Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Tegn abonnement

for det usande, heri er forklaringen på hans tankes dristighed og den koldblodige ro, hvormed han betror til papiret mange ting, som de fleste næppe tør betro sig selv. På dette punkt minder han om sin store for-gænger Sankt Augustin.

Den dybsindighed, vi beundrer i Pascals tanker, skyldes dels hans tankes dristighed og hans kærlighed til det sande, men også det barnlige og naive i hans væsen. Et barns tanke er ofte dybsindig, idet naivitet og dybsindighed rækker hinanden hånden. Et mindre geni end Pascal ville tanken ikke have ført så vidt, og hvormange ting af overraskende originalitet og af uforlignelig skønhed ville Pascal ikke have undladt at skrive, hvis hans kærlighed til sandheden havde været mindre lidenskabelig, mindre brændende og mindre bydende.

Pascals tanker er lønlige monologer eller indre samtaler mellem Pascal og ham selv. Han henter meget af sit stof fra samfundslivet og det daglige liv; her tænker jeg på ateisten, der ikke kan tro på jomfrufødselen, og Pascal svarer: hvorfor kan ikke en jomfru føde? Lægger kanske ikke en høne æg uden hane?

Pascal oplevede tre omvendelser, den første i 1646, den var orienterende, den anden indtraf i natten mellem den 23. og 24. november i året 1654. To timer var han som i ekstase og på et stykke pergament nedskrev han sin oplevelse, og efter hans død fandt man dette dokument indsyet i foret i hans klædedragt. Det kaldes »Le Mémorial«. Den sidste omvendelse er angerens og den mest velsignelsesrige: han angrer, at han, som ikke er teolog, lod sig bruge af Antoine Arnauld, da denne stod anklaget for det teologiske fakultet i Paris. Pascal skrev i alt 18 breve, det første udkom 23. januar 1656, det sidste 24. marts 1657. Men pludselig trak Pascal sig ud af kampen, og et påbegyndt 19. brev holdt op midt i en sætning.

Efter i mere end et halvt århundrede at have søgt næring af Pascals geniale tanker, ser jeg for mig Pascal kaste pennen, skjule sit ansigt i sine hænder og sige: Gud give jeg aldrig havde brugt min pen til det sale mé-tier.

En ringe trøst er det, at disse breve er grundlæggende for den klassiske franske litteratur.

Pascal døde den 19. august 1662. Han nåede i fem år at gøre bod for sine fejltrin og at skrive sit ufuldendte værk til Guds ære og til hjælp for mange søgende.

Ikke håbløst at skaffe boliger ...

(fortsat)

- Jeg ville intet hellere. Det forekommer mig, at det haster. Jeg tror, de store byggeselskaber har overlevet sig selv. Tiden er inde til at skabe helt nye byggetraditioner, hvis man ikke vil være med til at lade græsset gro, mens horsemor dør!

Såvidt de tre sagkyndige - deres udtalelser tyder ikke på, problemet er uløseligt, hvis man er klar til at gå i kast med de besværligheder, der uvægerligt følger med at bryde traditioner og skabe nye. Er der læsere, som har lyst og lejlighed til at deltage i et af de antydende bygge-eksperimenter, beder vi dem rette skriftlig henvendelse derom til ugebladets redaktion, som gerne påtager sig at formidle dem.

Et japansk jubilæumsskrift

Tokio (NC). 100-året for Kirkens tilbagevenden til Japan er blevet markeret ved udsendelsen af et »symposium«, en bog indeholdende afhandlinger af 24 verdenskendte katolske skribenter. Bogen bærer titlen »Katholicismen indenfor vor tids tænkning«. Den er udsendt af pater Joseph Roggendorg S.J. fra det katolske universitet i Tokio. Blandt bidragyderne er Karl Adam, Romano Guardini, Christopher Dawson, Evelyn Waugh og Graham Greene.

Hjælp til spedalske

Bombay (NC). Biskop Edwin Pinto S.J. fra Ahmedabad har foreslået, at der oprettes særlige centre til hjælp for spedalske, der efter deres helbredelse skal genoptages i samfundet. Biskoppens forslag fremkom under en stor kongres i Bombay, hvor arbejdet for de spedalske i hele Indien var til drøftelse. Biskop Pinto påpegede, at selv fuldstændigt helbredte patienter havde vanskeligt ved atter at blive optaget i deres familie. Det var derfor tvungende nødvendigt at støtte disse »uønskede« samfundsmedlemmer.

En Jomfru Maria vise fra Danmarks middelalder

Hun er meget væner end engel i skare,
så er hun skøn den rene.
Sol og måne og stjerner klare
står ikke mål med den jomfru, jeg mene.

Hendes hoved det lignes ved guld det røde,
Karmels bjerg det høje,
det giver frugt og urter til grøde
over alle sine land til nøje.

Øjen haver hun turtel-syn
og hår som palmekviste.
Hun er den sol som daglig skin'.
Vi kunne hendes nåde ej miste.

Hun er opvoksen mø som vånd,
som myrratorn den røde.
Hendes bælte, det er et silkebånd,
det bær hun foruden al møde.

Hendes hals er hvider' og væner' at se
end Davids tårn det bolde.
Ihvo det ser hannem lyster at le,
så er det stærkt at holde.

Johannes han så en jomfru så fin,
man måtte hende dronning kalde.
Hun var klædt i solens skin,
og månen hendes fodeballe.

Hendes fødder de stander i stadig glød
er skoet med guld det røde.
De hende tjener, hun løser af nød,
i himmerig vil hun dem lønne.

Hun er vel fri både uden og inden
for alle hånde smitte.
Alverdens spejl med tugt og forstand.
Krist give os hende at hitte.

Ovenstående digt fra den danske middelalder er trykt i Grønseforeningens udmærkede juleblad Sønderjydsk Jul. Maria-billedet er et kalkmaleri fra omkring år 1500 og kan ses i Sønderlø kirke på Fyn. Sønderjydsk Jul gengiver det i stort format og har på sin forside det samme motiv i nærbillede med kalkmaleriets farver. Og så er både digtet og billedet – for at være helt nøjagtig – oprindeligt lånt fra Broby-Johansens bog Den danske Billedbibel.

Nye opgaver til kardinalerne

Vatikanstaden (NC). Pave Johannes XXIII har udnævnt syv af de nye kardinaler til deres poster indenfor Kirkens centralledelse i Rom.

Kardinal Muench er blevet udnævnt til medlem af kongregationen for særlige kirkelige anliggender samt af rituskongregationen og af kongregationen for ordenslivet.

Kardinal Albert Meyer er blevet udnævnt til medlem af kongregationen for troens udbredelse (den såkaldte propaganda-kongregation) samt af kongregationen for seminarier og universiteter og kongregationen for Peterskirken.

Kardinal Gustavo Testa er blevet medlem af kongregationen for den orientalske kirke, kongregationen for særlige kirkelige anliggender og kongregationen for Peterskirken.

Kardinal Larraona C. M. F. er udnævnt til medlem af kongregationen for ordenslivet og af den pavelige kommission for fortolkning af den kanoniske lov.

Kardinal Morano er blevet medlem af kongregationen for de hellige sakramenter og af den apostoliske signaturs øverste domstol.

Kardinal William Heard er udnævnt til medlem af kongregationen for de hellige sakramenter, den apostoliske signaturs højeste domstol og af den pavelige kommission vedrørende den kanoniske lov for de orientalske kirker.

Kardinal Augustin Bea S. J. er blevet medlem af rituskongregationen, af kongregationen for seminarier og universiteter samt af den pavelige kommission for Bibel-studierne.

Der er ikke blevet offentliggjort nogen udnævnelser for den ottende nye kardinal, Paolo Marella, der tidligere var apostolisk udsending til Frankrig. Kardinal Marella vil modtage kardinalhatten fra paven ved et senere konsistorium, og ved denne lejlighed kan man forven-

München-kongressen til ære for altrets sakramente

München (NC). Den internationale eukaristiske kongres, der til sommer afholdes i München, vil »få historisk betydning i en verden, der hungrer efter enhed«, udtaler ærkebiskoppen af München, kardinal Wendel. Mens katolikker fra hele verden forbereder sig til at mødes i en sand samdrægtighed og fred, »er menneskeheden ængstelig og frygtsom på grund af uenigheden og spændingen i verden«, fortsatte kardinalen.

Kardinal Wendel understregede, at kongressen vil blive afholdt i en verden, der har mange problemer at kæmpe med. Han tænkte særligt på de underudviklede landes vanskeligheder, på de millioner af flygtninge, på race-skellene, på det delte Tysklands problemer og på den almindelige mangel på respekt for menneskets værdighed.

»Der er desværre mange mennesker, som ikke tror på Gud, men håber at finde frelse gennem et blot

menneskeligt fremskridt«, udtalte kardinalen, og han fortsatte: »De videnskabelige resultater kan nok forlænge det enkelte menneskes liv, men den samlede menneskeheds udslættelse er samtidigt kommet os nærmere... Lad os derfor vise, at vi gennem alle vore fremskridt ikke glemmer de sande værdier og ikke tillader at troen og det åndelige livs goder forsvinder.«

München fortsætter i øvrigt sine grundige forberedelser til kongressen. De tyske jernbaner arbejder på at forbedre hele transportsystemet i Münchens omegn, mens kongressens sekretariat uafladeligt virker for at skaffe værelser til de mange hundred-tusinde deltagere, der ventes til kongressen. Såvel bystyret som ledere af de protestantiske kirkesamfund giver deres hjælp til sekretariatet. Kongressen skal åbnes den 31. juli og varer til den 7. august. Det er den 37. internationale kongres til ære for Kristus i altrets sakramente.

I det fjerne Østen

Hong-Kong (Kipa). I løbet af 1959 har den katolske kirke i det fjerne Østen registreret en tilgang på 1.237.871 medlemmer. Blandt de halvanden milliard mennesker, der bor inden for dette område, er der 33.620.806 katolikker, som har 11.756 præster til deres disposition (for 40 år siden var der kun 191). Siden 1950 er antallet af indfødte præster steget fra 33 til 132. Sydkorea har i det forløbne år registreret, at antallet af troende er vokset med 44.383, mens det tilsvarende tal i Japan var på mere end 12.000.

te, at hans udnævnelser vil blive offentliggjort.

De nye kardinaler har fået tildelt deres titular-kirker i Rom. Det er tradition, at en kardinal knyttes til en romersk kirke, hvis navn indgår i den pågældende kardinals titulering. Det drejer sig om følgende: Kardinal Testa (titularkirke San Girolamo degli Schiavoni), kardinal Muench (San Bernardo alle Terme), kardinal Meyer (Santa Cecilia), kardinal Larraona (San Carlo ai Catinari), kardinal Morano (SS. Cosma e Damiano), kardinal Heard (San Teodoro), og kardinal Bea (San Saba).

Vil ikke have protestanterne med

New York (Kipa). Enhver diskussion om enheden mellem de kristne »må begrænses til de romerske katolikker og de ortodokse katolikker«. At drage protestanterne med ind i dem »vile kun føre til kaos« i betragtning af »de enorme uoverensstemmelser med hensyn til læren«, der skiller protestanterne lige så meget fra de ortodokse som fra de romerske katolikker. Dette synspunkt er fremsat af ærkebiskop Anthony Bashir, der er metropolit for den syrisk-ortodokse kirke i Antiokia for bispedømmerne New York og Nordamerika.

Metropoliten er fremkommet med disse erklæringer i en officiel skrivelse, som er blevet offentliggjort i New York i den hensigt at kaste lys over grundtankerne i forbindelse med enheden mellem kirkerne, og fordi »de yderst positive og opmuntrende svar«, han har givet på pave Johannes XIII's indkaldelse til et økumenisk kirke-møde, »er blevet citeret og dårligt citeret over for offentligheden, i den religiøse presse og andre steder«. Metropolit Bashir har betegnet indkaldelsen til det forestående økumeniske kirke-møde som en »storslået tilkendegivelse«. Han siger, at han støtter den fuldtud. Den kendsgerning, at visse mennesker, der taler på den ortodokse kirkes vegne, er tilbageholdende eller ligegyldige, samt den »synlige uro hos visse protestanter, der

Oprøret i Ruanda Urundi

arbejder for enheden mellem de kristne, og den overordentlige forsigtighed, der præger de seneste kommentarer fra Rom« berøver ikke »denne virkelig modige handling noget af dens værdi«. Han opfordrer indtrængende de ledende mænd inden for den ortodokse kirke til også at give »den vilje, paven øjensynlig har, til at nå ud over det traditionelle ceremoniel og tidligere tiders tomme høfligheds-erklæringer« deres fulde støtte.

Ærkebiskop Bashir foreslår, at paven som den vesterlandske kirkes øverste, skal gøre begyndelsen ved sammen med den økumeniske patriark Athenagoras fra Konstantinopel at sammenkalde en forsamling bestående af teologer og kyndige i kanonisk lov fra begge kirkerne. »Det behøvede ikke nødvendigvis at føre til en øjeblikkelig forening,« indrømmer han, »men det ville være at åbne vejen for Helligåndens virke, og det kunne muligvis ende med at føre til enhed.«

Aviserne har i den senere tid berettet om stammeoprøret i Ruanda Urundi i Belgisk Kongo. Beklageligvis medfører dette oprør, at katolikker kæmper mod katolikker. Hele området har 4½ million indbyggere, hvoraf 1.600.000 er katolikker, 127.000 protestanter og 21.000 muhamedanere. I området bor tre stammer: batutsi, bahuta og batwa. Batutsi er hamitter. De er trængt ind nordfra og har gjort sig til herrer over landets oprindelige befolkning bahuta, som stadig udgør flertallet. Batutsi har indført kvægavl, bahuta dyrker jorden.

Batwa (ordet har nedsættende betydning) er pygmæer, holder til i skovene og skaffer sig til livets ophold ved jagt. Disse stammer holder sig fuldstændig skilt fra hinanden, og det sker så godt som aldrig, at et medlem af én stamme gifter sig med et medlem af en anden.

Kirken har søgt at holde sig neutral i politik, men kan naturligvis ikke rolig være vidne til, at principerne for en retfærdig samfundsordning tilsidesættes.

Borgerkrigen blusser op netop nu, fordi der tales så meget om uafhængighed. Bahuta frygter, at der skal ske en tilbagevenden til den gamle tilstand, når belgierne har trukket sig tilbage, og batutsi ønsker bestemt at blive ved at være de herskende; de kæmper for livet. Kirken ser ugerne at stammerne holder sig på afstand af hinanden. Batutsipiger lærer katekismus af bahuta-søstre; batutsi og bahuta mødes i præstestanden og i ordenslivet. Batwa er nomader og det er næsten umuligt at missionere blandt dem. Men det umulige gøres af »Jesu små søstre« af Charles de Foucaulds Kongregation, som lever blandt dem som deres egne.

Farmaceut-kongres til efteråret

En kongres for katolske farmaceuter vil blive afholdt i Paris i dagene 2.-6. september. Den planlægges af de katolske farmaceuters internationale sammenslutning, som har sit hovedsæde i Fribourg i Schweiz. Kongressens emne bliver: »Farmaciens hjælp til verden af i dag«.

Nye Vatikan-mærker

Vatikanets postvæsen har ved juletid udsendt et frimærke, der markerer 500-året for Sankt Casimirs fødsel. Et 50 lire-mærke er fremstillet i brunt og ovenstående 100 lire-mærke i grønt. Sankt Casimir er såvel Polens som Litauens værnehelgen.

De svigtede ikke Tommy

En engelsk katolsk familie, der boede i Cap i Sydafrika, fik lyst at adoptere en lille forældreløs negerdreng. Men det tillader de stedlige love ikke. I stedet for at opgive tanken løste man så problemet på den enkle måde – at flytte tilbage til England! Og der fejrede Tommy, som det fremgår af billedet, i år en glad jul hos sine nye forældre, der samtidig kunne skænke ham to søskende, hvide.

SØNDAG d. 10.: Den hellige families fest (s. 76, hvid).

Thukommelse af søndagens messe (s. 77).

MANDAG d. 11.: Messe som på Helligtrekongers dag (s. 72, hvid). Thukommelse af Hyginus, pave og martyr.

TIRSDAG d. 12.: Messe som på Helligtrekongers dag (s. 72, hvid).

ONSDAG d. 13.: Vor Herres Jesu Kisti dåb (hvid).

TORS DAG d. 14.: Hilarius (s. 784, hvid), biskop og kirkelærer.

Thukommelse af Felix af Nola (s. 785).

FREDAG d. 15.: Paulus Eneboer (s. 785, hvid).

Thukommelse af Maurus (s. 785) og af dagen for biskoppens vielse.

LØRDAG d. 16.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [87], hvid).

Thukommelse af Marcellus (s. 787).

Ugens helgen

Hilarius, biskop og kirkelærer.

Hilarius fødtes i 315 i Poitiers i en endnu hedensk familie. Han var professor og ung familiefader, da mødet med Johannes' tekst »Ordet blev kød og tog bolig iblandt os« gav anledning til hans omvendelse til kristendommen. I 354 blev han biskop i sin fødeby. På den tid blomstrede arianernes vranglære kraftigt. Hilarius viste sig da som en energisk troens forkæmper, hvad der førte til, at han blev landsforvist til Frygien (det, der nu hedder Tyrkiet). Hans udlændighed varede 4 år, som for ham blev år, der var frugtbare for hans intellektuelle arbejde, og en lejlighed til at tage kontakt op med Orienten.

Da han kom tilbage til Gallien, satte han alt ind på, at den lære om Kristi guddommelige natur, som var blevet defineret på kirkemødet i Nikæa, skulle få overtaget, og på at skaffe det kristne liv større udbredelse, især ved indførelsen af munkelivet, som på den tid allerede blomstrede i Orienten. Han døde den 13. januar 367, efterladende sig mindet om en – som han selv kaldte sig – »brændende sandhedens disciplen«.

Der ligger en dansk landsbykirke i Maribo. Stilen er den oprindelige danske landsbykirkes og den er en af de ældste danske katolske sognekirker – efter reformationen.

I 1893 steg behovet for en katolsk kirke i Maribo i trit med det stadig stigende antal polske landarbejdere, der blev »indført« til arbejde i de hastigt voksende sukkerroeområder på Lolland. Det er en tid, som mange ønsker at glemme, fordi behandlingen af disse landarbejdere lå så langt fra den opfattelse, som danskerne ønsker at give udtryk for, når talen falder på racediskriminering og forskelsbehandling. Man indkvarterede disse landarbejdere i specielle huse, der omgående fik navnet »Polakkaserne«. Man havde »Polakentreprenører«, som næsten altid var tyskere, og de herskede gennem deres fogeder med hård hånd.

Man fortæller endnu og viser billeder af de toiletter, der var indrettet i disse kaserner. Sæderne på retiraerne var lavet skrå, for at disse »slavearbejdere« ikke skulle »sidde og dovne«, men under forrettelsen af deres nødtørft var tvunget til at stå op.

Under sådanne forhold er det ikke så underligt, at hjemstavnsfølelsen voksede, opbygget af forståelig utilfredshed. En utilfredshed, der desværre endnu i dag eksisterer for mange vedkommende, og får dem til at lege omgang med Polens nye herskere og system.

Til dette ragnarok sendtes den danske verdenspræst pastor Ortved. Han var en ganske speciel personlighed, der omgående kastede sig over opgaverne. Han søgte at samle alle katolikkerne om sig. Han rejste til Polen og Tyskland og talte katolikernes sag, og det lykkedes ham forbavsende hurtigt at samle midler til bygningen af Sankt Birgitte kirke. Grundstenen blev lagt i 1896, og den 15. august 1897 kunne kirken indvies.

Kirken konsekreredes den 8. oktober 1901. De høje blyindfattede ruder bag alteret er en gave fra Berlin. Herfra stammer også et lille klenodie af et vindue, der er anbragt bag døbefonten i våbenhuset. Kommer De til kirken, så gå ind og betragt dette lille kunstværk forestillende Jomfru Maria. Døbefonten er udhugget i sten og forsynet med et rigt ornamenteret kobberlåg.

Efter pastor Ortved kom senere Franciskanere. I løbet af årene mistede kirkens indre noget af sit smukke præg, og mindre smagfulde æn-

dringer skæmmede forfærdende. Således satte man porcelænsfliser op i koret, hvilket ledte tanken hen på et badeværelse.

Kirkens nuværende sognepræst, verdenspræsten pastor Nølle, var straks klar over, hvordan kirken burde se ud, men med fornuft-betonet finfølelse måtte han gå langsomt frem. Det kneb også med midlerne, men gradvis forsvinder det forlorne præg, og næsten umærkeligt ændres kirken atter i virkelig positiv retning.

Kirkerummet har fået nye farver. Badeværelsesfliserne er indtil videre malet over. Forlorent krimskrams og gibs er gemt væk og stykke for stykke gås frem ad forbedringens vej.

I 1958 fik kirken et stort og smukt nyt pipeorgel hos Jydsk Orgelbyggeri, Århus. I 1959 opsattes kunstnerinden Miriam Kappels smukke og farverige relief af den hellige Birgitte over kirkens indgangsportal. Omkring den hellige Birgitte er anbragt 7 gyldne kroner, fortællende os om de 7 sakramenter.

Kirkens klokker er støbt i Bremen 1897. Fagfolk berømmer disse 3 klokkers malmfulde klang. Når de ringer, kan de høres over hele byen. Klokkerne burde lyde meget oftere, der burde ringes vesper. Det ville kræve elektrisk klokkeværk, og det er dyrt.

Løsningen er dog i sigte, idet kommunen har eksproprieret et stykke af kirkens jord, og betalingen herfor vil tilfalde sognet og dermed blive til glæde for alle. Det ville være en smuk omvendt forsøkt fødselsdagsgave til pastor Nølle, hans kirke og dens smukke klokker, der kunne sende deres budskab udover den gamle klosterby »Mariebo«.

S. G.

**Rom Assisi 1960, 19 dage
kr. 800,00.**

I det kommende år vil der blive 3 Italiensrejser:

2.-20. maj.

5.-23. juli.

19. sept.-7. okt.

Alle rejserne er udenfor Olympiadetiden.

De er velkommen, hvis De har et godt humør, nogenlunde gode kræfter og et demokratisk sind. Prisen indbefatter rejse med sovevogn, kost og logi samt bus mellem Rom og Assisi. Skriv snarest efter program.

**Paul d'Auchamp,
Aakirkeby. Telf. 462.**

En mærkelig familie,

hvor sønnen løber sin vej!

Når vi på søndag fejrer den hellige families fest, læser vi et stykke af evangeliet, der lyder mærkeligt i denne sammenhæng, nemlig fortællingen om Jesu flugt, da han var 12 år gammel. Som et andet ulykkeligt eller vanskeligt barn flygter Jesus hjemmefra uden at tage hensyn til sine forældre. Det er da underligt at vælge netop denne beretning, når vi skal fejre familiens fest!

Men det overraskende ligger i virkeligheden ikke i, at Jesus flygter til Jerusalem, men i at han igen vender tilbage til Nazareth. Sådan er det ofte med evangelierne. Vi forbavses over noget, mens det egentlig var det modsatte, vi skulle blive forbavset over. Vi forundres for eksempel over Jesu forklarelse på bjerget, mens vi snarere skulle undre os over, at han kun er forklaret på det tidspunkt. Thomas af Aquin siger, at det virkelige mirakel består i, at Jesus har levet her på jorden med et legeme som vort og ikke med et »forklaret« legeme, som ville have været et bedre udtryk for hans guddommelige natur. Vi må ikke glemme, at Jesus var Gud, og at vi aldrig må bedømme hans væsen eller hans gerninger efter vor sædvanlige målestok. I søndagens evangelium består det mærkelige ikke i, at Jesus forlod sine forældre, men i at han senere vendte tilbage sammen med dem. Hans virkelige hjem var nemlig ikke i Nazareth, men i templet i Jerusalem. »Vidste I ikke, at jeg bør være i det, som er min Faders?« Når Jesus lod sig føde på jorden, var det for at frelse menneskeslægten og for at åbenbare Faderens mysterier for os. Men hvorfor vendte han så i 30 år, før han gik i gang med sin forkyndelse? Han kunne lige så godt være begyndt, da han var 12. Allerede dengang, siger evangeliet, var alle, der hørte på ham, forbavsede over hans forstand og hans visdom... Men nej, Jesus ville det ikke sådan. Og han ville heller

ikke som sin fætter Johannes tilbringe hele sin ungdom i ørkenen for at forberede sig til sin mission. Jesus levede som alle andre mennesker, som alle andre børn. Han valgte selv at leve i familiens skød for at vise os, hvor stor pris han sætter på familien.

Hvordan formede den hellige families liv sig i Nazareth? Det har sikkert været et meget enkelt liv uden store begivenheder, et liv i ydmyghed og beskedenhed, et liv, som fuldstændig lignede andre familiers. Josef var tømrer; han har sikkert lavet plove og tømmerværk. Ved hans side stod Maria, som tog sig af huset; hun lavede mad og vaskede tøj ligesom alle de andre kvinder. Og i dette hjem voksede Jesus op. Han arbejdede sammen med Josef. Også han var tømrer, og Jesus, Guds Søn, han, den almægtige og alvidende, ydmygede sig og lærte sig sådanne beskedne færdigheder som at save og høvle et stykke træ. Vi ved, at Jesus virkelig skulle lære, erfare og prøve sig frem på dette plan, ligesom alle andre mennesker. Hans menneskelige udvikling og psykologi skulle følge de samme love som vores.

Det er ikke spildt for os at betragte dette fuldkomne forbillede på alt familieliv. Det er et enkelt forbillede, men det mangler ikke storhed. Maria og Josef har ikke udført store ting, og de har heller ikke forsøgt på at gøre det. De har levet i fattigdom og ydmyghed. Men de har gjort det vigtigste af alt, – de har dyrket den indbyrdes kærlighed i respekt for hinanden. Læs endnu engang søndagens epistel i Deres messebog; her afslører Paulus os hemmeligheden ved et lykkeligt familieliv: »Ifør jer inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, beskedenhed, tålmodighed... Men over alt hav kærlighed, som er fuldkommenhedens bånd.« Det er unødvendigt at søge en anden vej. Prøv denne og bliv lykkelig.

M. D.

Ved Sankt Norberts skole i Vejle

bliver et embede for en mandlig lærer ledigt 1. august 1960. Alm. skolefag med gymnastik, men man vil iøvrigt foretrække en lærer, der, når skolen er udbygget, kan føre eleverne op til realeksamen i et eller flere hovedfag, eller som er indstillet på at lade sig videreuddanne med henblik herpå.

Løn efter loven. Skolens bestyrelse vil være vedkommende behjælpelig med at skaffe en lejlighed. Ansøgning på skema bilagt anbefalinger sendes til skoleforstanderen, Sankt Norberts skole, Vejle. Telefon 893.

Erling Tiedemann,
viceskoleinspektør.

Katolsk Ungdomsforening, Horsens.

Dukken blev vundet på nr. 1082. Entreprenørsættet nr. 941.

R.I.P.

Vor kære mand, far, broder
handelsrejsende

JOSEPH NIELSEN

er stille hensovet d. 22. decbr.

Familien.

Jordefærden har fundet sted.

K&K

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

G. Garth Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva *408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Ung gartner til Tyskland.

Mandlig el. kv. dansk gartner tilbydes familær stilling i et katolsk hjem v. handelsgartneri i Kölns omegn. Ansøgn. sendes til: Kat. Pastorat, Marienheide, Bez. Köln, Tyskland.

Ude til middag

En lille dreng på seks år var inviteret til fødselsdag hos en jævnaldrende legeakammerat. Drengen blev forundret over, at maden blev serveret med det samme. »Ber I ikke, før I spiser?« spurgte han, idet han tænkte på skikken i sit eget hjem.

Hans værtinde var synligt forvirret, da hun indrømmede, at de ikke have tid til at bede.

Efter et øjeblik grublen sagde drengen: »I er ligesom min hund - den går også lige til fadet!«

Danmarks katolske kvindeforbund

DKKF's styrelse ønsker de tilsluttede foreninger, enkeltmedlemmer landet over og alle ugebladets læsere godt nyt år og siger samtidig tak til de mange, der på forskellig måde har deltaget i forbundets arbejde.

Ganske særligt takker vi fru organist Kerckhoffs i Roskilde, som har været vor formand i 12 år, fru Munthe i Aarhus, frøken May fra Jesu Hjerter sogn og fru Wiese fra sct. Theres sogn for udholdende arbejde i styrelsen indtil generalforsamlingen i november måned. De fire damer har gennem mange år givet deres tid og kræfter til DKKF og er med stor iver gået ind for såvel de danske opgaver som for den sag, der lige siden forbundets stiftelse i 1925 har været dets fornemste opgave: at opretholde og udbygge kontakten mellem katolske kvinder herhjemme og i udlandet. Vi siger tak for det arbejde, der er udført, og vi siger tak for alt hvad vi har kunnet lære, når der ved styrelsesmøderne blev talt om DKKF's start og udvikling, om WUCWO (verdensunionen af katolske kvindeorganisationer, som DKKF er tilsluttet), og om KVINDENS APOSTOLAT, som disse organisationer er udtryk for.

På styrelsens vegne,
Aase Andersen,
formand.

Abenrå.

1½ eller 2-værelers lejlighed med moderne bekvemmeligheder, eventuelt villalejlighed, søges af enlig, midaldrende dame, gerne snarest, senest 1. juli. Billet mrkt. 20-12-59 modtager bladets annonceekspedition.

DKKF.

Pastor Ib Andersen fortsætter i år sine foredrag om sakramenterne - første gang tirsdag den 19. januar kl. 20 i Stenogade 4.

Dette vil glæde de mange, som hørte pastor Andersen tale om dåben, firmelsen og den hellige eukaristi; men det er ikke nødvendigt at have hørt disse første foredrag for at få udbytte af de følgende, for hvert foredrag behandler eet sakramente.

Der er adgang for alle og tilmelding er ikke nødvendig. Efter foredraget serveres kaffe og brød à kr. 1,75.

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR
TRYKLUF T OG
VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. *Minerva 2314

M. Lauridsen

Blikkenslager
Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287
Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

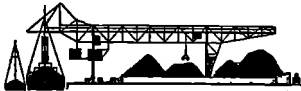
ELEKTROINSTALLATØR
Telefon 3555 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester
Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed
Telefon 829
Kongensgade 64, Esbjerg

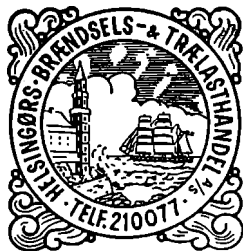
A/S Nakskov Kulimport
Telefon 17

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING
Søndergade 2 - Telefon 798
Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørførr.
Kong Christians Alle 6, Aalborg
Telefon 34233 og 34337

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE
Bedste indkøbsted i Roskilde

Midt i en torsketid

Pastor Olaf V. Sørensen fortæller os følgende historie:

Da jeg var præst udi Kjøge, »den gamle by ved den friske strand«, spurgte min husbestyrerinde mig en nytårsaften, hvad jeg kunne ønske mig til middag (jeg skulle spise alene). Da jeg havde bestemt mig til den traditionelle kogte torsk, tilbød jeg hende at hente den selv.

Der lå mange i fiskehandlerens vindue, små, mellemstore, og nogle vældige krabater. »Hvad ønsker De i dag, hr. pastor?« - spurgte fiskemanden. Jeg må i det øjeblik have været lidt fraværende, og det røg derfor ud af mig: »En torsk, svarende til min størrelse!« Manden mælte mig stumt fra isse til tå og lagde så med et lunt smil en af de mindre torsk på vægten.

Endnu i dag undrer jeg mig over, at han ikke smækkede den største på disken og måske beklagende sagde: »Vi har dem desværre ikke større i dag, hr. pastor!«

Hvad fatter gør...

En biskop havde inviteret nogle lægfolk til aftente i sit hjem. Gæsterne følte sig en kende usikre med hensyn til etiketten i biskop-boligen, men hvis de gjorde nøjagtigt som biskoppen, kunne det vel aldrig gå helt galt, tænkte de.

Det gik også meget godt, indtil biskoppen begyndte at hælde teen over i sin underkop. Gæsterne fulgte hans eksempel. Så kom han sukker og fløde i. Gæsterne gjorde det samme. - Men så stillede biskoppen underkoppen ned på gulvet til sin kat...

Da D. U. K. står overfor udgivelsen af et nyt katalog over foredragsholdere, som kunne tænke sig at holde foredrag i de katolske ungdomsforeninger, bedes alle interesserede - såvel i København som i Provensen - som har et eller flere emner, sende emneliste til D. U. K.s sekretariat, v. Carly Majholm, Sømarksvej 22, Hellerup. Sidste frist for indsendelse til sekretariatet er 20. januar 1960.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Gør Deres indkøb hos J. Hass

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 25718
Aarhus

V. Svenstrup

Telefon 21667
ut. elektro-in stallator - Ladestation
Hans Brogesgade 4, Tietgenapl.
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 22868
H. J. Madsens begravelsesforretning
Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

Kød - flæsk - pålæg salater

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 43388

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 43887

ARTIESELSKABET

Købmands- og Haandværkerbanken, Aarhus

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 24777

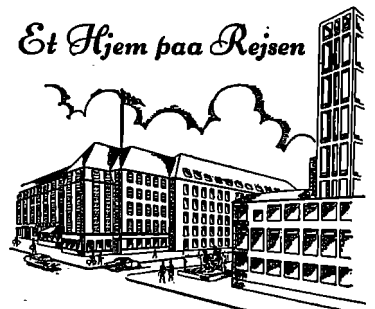
Søndre afd.:
Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 24088

Aarhus by's førende
TELEFON 28700 (4 lin.)

Tegn abonnement

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 24122 - Aarhus

Missionshotellet A N S G A R

1959 - i korte træk

I de forløbne tolv måneder har Katolsk Ugeblad efter evne berettet om begivenheder, der har særlig interesse for katolikker og ikke i alle tilfælde er blevet omtalt af de større dagblade eller den lokale presse. Det er en tradition, at vi ved årsskiftet blader årgangen igennem og ganske kort noterer, hvad der hændte måned

for måned, idet vi her holder os til det indenlandske stof.

JANUAR: Den sidste gudstjeneste holdes i Sankt Nikolaj Kapel i Hvidovre, og arbejdet på den nye kirke indledes.

FEBRUAR: Sankt Ansgars Fest højtideligholdes med pontifikalmesse i domkirken og stor eftermiddagsandagt. Pastor Peter Schindler indleder sine fastepredikener i Sankt Ansgars Kirke, Sakramentskirken og Sankt Therese Kirke. Paulus-kredsen jubilerer og dens leder, pastor Knud Ballin, forelægger nye planer. Serien »And og Liv« bebudes. Monsignore Jacob Olrik dør på Bispebjerg hospital, 77 år gammel.

MARTS: Pater, dr. phil. Gustav Scherz C.S.S.R. rejser til De forenede Stater for at holde foredrag om Niels Stensen. Katolsk Ugeblad skifter redaktion. Redaktørerne H. D. T. Kiærulff og Jørgen Berg tager afsked med læserne: »Så slutter vi da redaktionen for alvor med vor venligste tak til alle, som hver på sin vis bidrog til, at tyve års arbejde for os har været ensbetydende med tyve års arbejdsglæde«.

Natten til påskelørdag dør Sr. Clara, den mangeårige leder af Sankt Joseph-søstrenes skole på Østerbro. Anden påskedag nedlægger biskop Suhr grundstenen til den nye kirke i Hvidovre.

APRIL: De amerikanske oblatfædre overtager sognearbejdet i Herlev ved København, og den første messe læses for den nye menighed. Katolske menighedsplejer holder rundskue for de interesserede til forskellige katolske institutioner.

MAJ: Biskoppen nedsætter et nyt udvalg til varetagelse af undervisningsarbejdet indenfor DUK. Sankt Vincent-gildernes indsamling til de underernærede lande påbegyndes. De to store valfarter til henholdsvis Asebakken og Øm samler atter god tilslutning.

JUNI: Sankt Hedvig-søstrene fejrer 100 års jubilæet for deres virksomhed i Danmark. Pater G. Grimme er forinden blevet udnævnt til rektor ved Dalum kloster. Søstrenes tidligere priorinde i Kolding, mater Dominica, dør og bæres til graven af seks frihedskæmpere.

Nordvanggård i Bistrup købes af bispedømmet, som planlægger at ombygge ejendommen til kirke og præstebolig samt til lokaler for en social virksomhed ledet af Søstrene af det dyrebare blod.

Den hollandske ærkebiskop Martin Lukas udnævnes af paven til apostolisk visitator i de fem nordiske lande og tager fast ophold i Stockholm.

Rygaards franske skole i København indvier en ny, stærkt tiltrængt fløj.

JULI: Som leder af et konfessionsvidenskabeligt institut, der i første omgang skal have romersk-katolsk teologi som forskningsobjekt, udpeges professor K. E. Skydsgaard, København. Der holdes rejsegilde på den nye katolske kirke i Hvidovre.

AUGUST: De katolske akademikere holder under stor tilslutning nordisk stævne i Akirkeby. I Osnabrück er nu afsluttet forberedelserne til en anmodning om Niels Stensens helgen-

fortsættes side 15

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 8, Kolding
Telefon 183

Peter From

Kolonialhandler
Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1981, 1982
Kolding
1. kl. okse, kalve- og svinekød
konserves

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 118 - 1833
Kolding

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg
Telefon 144

Johannes Mathisen

ved Verner Mathisen, slagtermester
Kongensgade 80, Esbjerg
Telefon 278

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserves
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 878

Vestjydsk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

Er De blevet abonnent ?

ME
REJSEVALUTA
FRA
DEN DANSKE
LANDMANDSBANK

Bibelen på 1200 sprog!

Man regner med, at Bibelen nu er oversat til ca. 1.200 forskellige sprog. I 1800 var den endnu kun oversat til 71 sprog og i 1929 til 567. Der er stadig 10 % af jordens befolkning, som ikke kan læse Bibelen på deres modersmål, men disse 10 % taler også 2.000 forskellige sprog. Det drejer sig om dialekter, der kun har en meget ringe udbredelse. Mange oversættelser er foretaget i løbet af vort århundrede, men denne interesse for at oversætte Bibelen er slet ikke noget nyt.

Da Luther i 1521 begyndte at oversætte Bibelen til tysk, fandtes der allerede 18 forskellige trykte udgaver af hele Bibelen på det tyske sprog. Det katolske bispedømmes bibliotek i Ordrup ejer således en smukt illustreret tysk bibel, der er trykt i Luthers fødselsår, 1483! En franciskaner ved navn Johannes af Monte Cassino, der opholdt sig i Kina fra 1294 til 1328, oversatte evangelierne og salmerne til landets sprog.

I 1610 blev der trykt en japansk oversættelse, men den forsvandt sporløst under forfølgelserne. I 1671 blev der trykt en arabisk bibel i Rom, og allerede i 1547 havde en ætiopisk præst, Tafsa Zeon, oversat Bibelen til det abessinske sprog Ghéez. På bogens sidste side beder han læserne undskylde de mange trykfejl: »Trykkerne kan ikke læse dette sprog, og jeg kender ikke noget til teknikken i bogtrykkunsten. Vi har hjulpet hinanden, som den ene blinde hjælper den anden!«

Man kan anerkende og glæde sig over, hvad vore kristne brødre inden for andre trossamfund har gjort for at udbrede kendskabet til Bibelen, men selv har vi ingen grund til at skamme os på dette område.

Eftermiddagsandagter i bedeugen for kirkens enhed

En nyordning i København

Bedeugen for Kirkens énhed i dagene 18.-25. januar må ligge enhver kristen på sinde, hvis han tager sin tro alvorligt. Danske katolikker har tilmed fået en formaning af den hellige Fader, da han modtog Niels Stensenpilgrimmene i efteråret, idet paven udtalte: »Den hellige kirke arbejder på at føre alle Jesu Kristi får tilbage til hans hjord. De ved, at dette er en af de opgaver, Vi anser for de vigtigste i Vort pontifikat, og en indsats, som Vi regner med at finde støtte for hos alle vore børn, og ganske særligt hos dem, der som Niels Stensen og som De selv lever i kontakt med vore ikke-katolske brødre.«

Men hvordan gøre en deltagelse i bedeugen mulig for storstadens spredte katolikker? Dette prøver sognepræsterne i de »centrale« kirker, såsom Jesu Hjertes kirke, Sakramentskirken og st. Ansgars kirke at svare på, ved at indbyde til andagter, umiddelbart efter arbejdstidens ophør. Man forstår godt, at katolikker, der bruger en times tid for at nå fra arbejdspladsen til gadedøren, kvier sig ved ud på aftenen atter at skulle en lang, mørk vej, både frem og tilbage og helst hver aften i en uge! Men hvor mange er de ikke, der på hjemvejen fra arbejdet passerer en »cen-

tral« kirke eller let kan smutte den vej til S-toget? Netop disse katolikker tager man sigte på, når andagterne i bedeugen ligger som følger: St. Ansgars kirke kl. 16,30 (idet talrige kontorfolk får fri kl. 16). Jesu Hjertes kirke kl. 17 (så er strømmen nået til Vesterbro). Sakramentskirken kl. 17,30 (forretningernes kunder er for hjemadgående).

En andagt er beregnet til at vare en halv time med skriftlæsning, fællesbøn og salmesang. Heftet »Bøn om enhed i troen«, som serien Ånd og Liv just har udgivet, vil blive lagt til grund, så det vil være praktisk at medbringe det. Det vil kunne købes ved kirkerne i styksalg. Endnu en vigtig ting bedes man bemærke: andagter henvender sig også til ikke-katolikker! Mon ikke mange katolikker kunne få nogle arbejdskammerater med? De, der har delt arbejdstid eller arbejder på treskifte har nu også en chance.

Flere af de ikke-centralt liggende sognekirker vil ligeledes arrangere andagter for dem, der bor tæt nok ved kirken. En oversigt vil blive givet i næste nummer af Ugebladet.

På centrum-sognepræsternes vegne
Kjeld Geertz-Hansen.

1959 - i korte træk

fortsat fra side 14

kåring. Den fremtrædende lægmands-apostel, hofdame Augusta Utke Ram-sing, dør, 84 år gammel.

SEPTEMBER: Der fremkommer planer om opførelse af en kirke i Øm til afløsning af det hidtidige lille kapel. De nystartede Sct. Vincents-gilder udfolder en forbavsende livskraft under devisen: Fra de mætte til de sultne.

Med henblik på oprettelse af en katolsk ungdomsskole overtager kirken det tidligere badehotel Gravenshoved ved Haderslev.

OKTOBER: Tre folkekirkepræster, der blev katolikker, udsender bogen: Kirken kaldte mig hjem. Det nye alter i Niels Stensen-kapellet i Florens konsekreses i overværelse af

bl. a. et antal danske katolikker. 45 præster fra hele landet samles på Dalum kloster til drøftelse af kirkens lære om Bodens Sakramente.

NOVEMBER: Sct. Hedvigordenens klinik i Kolding indvier en ny sidefløj til 900.000 kr. Den katolske menighed på Færøerne udgiver den første katolske bønne- og salmebog.

DECEMBER: DUK-ungdomsledere fra hele landet holder møde i Odense om det katolske ungdomsarbejde. Pauluskredsen genoptager efter nogle års afbrydelse udsendelse af et årligt julehefte: Julekærten.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

FILM og TEATER

Her går det godt

Archimède er en vagabond af temmelig usædvanlig type. På sin måde er han aristokrat. Han drikker ikke almindelig rødvin, men udelukkende »Muscadet«. – Han bor ikke under broerne, men i en treværelses lejlighed i et hus under opførelse. Han kan skelne mellem en ægte og en uægte Utrillo, og han citerer gerne moderne digtere. Han har valgt sin egen livsform og holder af den, thi han drager alle de fordele, der er knyttet til den, uden at bære ulemperne. Han er en slags filosof, en vagabond à la Storm P., fuld af visdom, af humor, af sympati for andre, når de blot ikke forstyrrer ham for meget.

Filmen er heller ikke en almindelig film. Den er ikke engang en film i egentlig forstand, men snarere en række Jean Gabin-numre. Hele filmen er skabt af ham og for ham. Det er ham selv, der har fået drejebogens idé, og tilsyneladende morer han sig strålende ved at spille sin rolle. Her synes han helt afspændt, livsglad og lykkelig over, at han skal lave en film, som han selv kan lide den. Han danser, synger, taler et herligt saftfuldt sprog og tager sig nogle fridage fra selve filmsstudiet, hvor han ellers plejer at arbejde. Han viser sig endnu engang som en stor skuespiller med en usædvanlig iagttagelsesevne. Instruktøren Gilles Grangier har så åbenbart ikke prøvet på at skabe et personligt kunstværk. Han nøjes med at følge sin skuespiller og samle billederne. Filmen udgør en lidt broget enhed, men er fuld af humor og fantasi. Når man ser den, ønsker man næsten at blive en ny Archimèdes for at leve samme enkle og lykkelige tilværelse. Men da vi ikke alle har fået samme begavelse som Jean Gabin, er det sandsynligvis bedre at blive der, hvor vi står, thi det er ikke sikkert, at eksperimentet ville lykkes lige så godt for os som for ham.

M. D.

o

Vi er allesammen tossede!

Er De ved at fortvivle over selvangivelsens håbløshed og den stadigt stigende skat? FINDER De tilværelsen ødelagt af velfærdsstatens urimelige krav, så hjælp Dem selv ved at gå ind og se »Vi er allesammen tossede!« De vil opnå to ting: For det første befrielsen ved at se en anden i Deres egen situation, – det varmer, at man ikke er den eneste, – men for det andet, og det er endnu bedre, vil De pludselig kunne se hele misæren fra den muntre side, og hvad der før var en kilde til lutter ærgrelse, det skaffer Dem nu to timers befriende latter. For det er virkelig en sjov film! Stjerne-forrykt og fuld af sandhed på samme tid.

Det hele drejer sig om samfundets reaktion på en mands frejdige påstand om at være kørt ind i en elefant i Kollerød hegn, hvad han vittelig var. Men, ærlig talt, hvordan ville De selv reagere? Og vi ser i vidunderlig karrikatur familien, vennerne, øvrigheden, lægen, psykiatrikeren og hele hospitalsstaben optaget af det skrækelige tilfælde af hallucinationer. Der er ingen nåde, før det stakkels offer har indrømmet, at der ikke var nogen elefanter! – Og så? Ja, så følger den herlige pointe, som jeg ikke skal røbe.

Det er strålende gjort! Filmens styrke er den elegante balance mellem det helt vanvittige og det absolut sandsynlige. Såvel patienten som hans omgivelser optræder sådan som de nødvendigvis må optræde i denne aparte situation, og forryktheden tager til, som når døve misforstår hinanden i en samtale. Man morer sig betingelsesløst og herligt!

Kjeld Petersen er den lille mand, uimodståelig i sin godmodighed, sin hidsighed og eksplosive veloplagthed. Men omkring ham grupperer sig en række af vore skuespillere i fineste lystspilstil og skaber, i samarbejde med instruktøren Sven Methling, en samfundssatire af hidtil uset kvalitet, munter og virkelig vittig! Bo.

Paw

Er raceproblemet et problem, der også angår Danmark? – Hvis man ikke tror det, før man har set Paw, er det endnu vanskeligere at tro det, efter man har set den. Thi denne

lille indiske dreng med sin gyldne hud, sine hvide tænder og sine mørke lysende øjne er så køn og så kærlig, at han ikke kan inspirere nogen til racehad, og det er temmelig usandsynligt, at hans små danske kammerater skulle opføre sig så modbydeligt over for ham, som de gør det i filmen. Filmens idé ser altså ud til at være af mere konventionel end reel art.

Men filmen er alligevel meget reel, thi den giver os lejlighed til sammen med Astrid Henning-Jensen at opleve den danske plante- og dyreverden, søernes og skovenes liv, solens leg i træerne. Alt dette er ganske vist ikke en ny »Junglesaga«. Paws lille ræv er ikke så spændende som Arne Sucksdorffs leopard. Den rige gods-ejer er ikke så ondskabslust som de onde ånder hos det lille Muria-folk og den danske jungle ikke så vild som den i Indien. Men vi må ikke kræve for meget. »Paw« er på sit plan meget betagende og skøn. Endelig en solstråle i den mørke filmvinter. M. D.

Den lille hytte

En let anretning, hvor vi endnu en gang præsenteres for det uopslidelige trekantstema – denne gang henlagt til en ellers øde ø, hvor en fortravlet mand, hans forsømte kone og en altid redbon husven skyldes op efter et skibsforlis. Mens de tre nogenlunde har kunnet overholde spillets regler, så længe de i London var bundet af konventionelle former, så kniber det nu, hvor de selv skal finde frem til en holdbar samfundsform. Over denne spinkle idé er skabt et ganske intelligent lystspil med situationskomik og glimt af virkelig fin, engelsk humor.

Som husven erkender David Niven sit nederlag, da han ser Ava Gardner strikke babytøj, til gengæld tilkender vi andre ham æren for, at det hele blev så muntert et skibbrud. Ai.

Ai.

KATOLSK ugeblad

Biskop Suhr om den kristne enhed

Hvad er moderne sygepleje?

Mit liv har fået en mening!
siger Alec Guinness

*Francis Thompson -
en digter*

Stort program
for Roms synode

Søster Benedicte Ramsing C.S.J. har skrevet denne uges kronik, som behandler spørgsmålet: Moderne sygepleje - en kristen barmhjertighedsgerning?

BISKOPPENS HYRDEBREV, som i søndags blev oplæst i alle katolske kirker, bør studeres nøjere. Vi bringer det derfor i dets helhed:

Vor hellige fader, pave Johannes XXIII har flere gange mindet de katolske kristne om, at splittelsen mellem de kristne er noget, der angår os alle, og at det er vor pligt at arbejde for og bede om, at denne splittelse må blive afløst af de kristnes enhed.

Paven har meddelt, at et almindeligt koncilium vil blive sammenkaldt, og de første forberedelser dertil er allerede i gang. Dette koncilium skal efter pavens vilje lægge grunden til en reform indenfor Kirken, hvorved et kald vil udgå til alle kristne, som er af god vilje, og et første skridt vil være gjort henimod enheden i troen.

Skønt Kristi Kirke er een, viser historien, at der altid har været splittelse mellem de kristne. Derfor er længslen efter enhed og bønner om enhed i troen heller ikke noget nyt, men i vort århundrede volder splittelsen forargelse og smerte som aldrig før.

Den verden, vi lever i, er sønderrevet af tiltagende konflikter mellem nationer, sociale klasser og racer, og samtidig bliver der gjort forsøg efter forsøg på at overvinde disse konflikter på de forskellige områder. Vi hører stadig om nye planer, som statsmændene udkaster for at organisere fællesmarkeder og politiske sammenlutninger. Vi hører om topmøder og internationale konferencer, og trods al national egoisme og stor skepsis hos mange, fortsætter de store verdensorganisationer deres arbejde.

Foruden alt dette oplever vi i vor tid, at Asien og Afrika vågner op til fuld bevidsthed om deres ligeberettigelse med Europa og kræver selvstændighed.

Denne situation stiller helt nye krav til Kirkens apostolske virksomhed og kræver ikke alene, at denne forøges, men også at den omformes på en lang række punkter.

Dette har pave Johannes XXIII mindet os om i sin rundskrivelse af 28/11 1959, idet han viderefører, hvad hans forgængere Pius XI og Pius XII allerede forud har sagt.

Men blandt disse ikke kristne folk, hvor Kirken skal gøre sin gerning, volder splittelsen mellem de kristne den største forargelse, og den formindsker på tragisk måde Guds ords virkninger.

De kristnes enhed er uendelig mere vigtig end al politisk eller økonomisk enhed blandt mennesker, og bønnen om enhed må bedes mere indtrængende og bevidst end nogensinde. Kristi egen Ånd tilskynder os til at gøre alt, hvad vi kan for at forberede den dag, da Gud vil oprette denne enhed. Kristus har villet den, da han kom for at samle Guds adspredte børn til enhed i sin Kirke, som er hans legeme. Vi bliver kaldet til at være Guds børn i Ham og ved Ham, og til i Ham at blive forenet med hverandre som den samme Faders børn, den samme Guds Søns brødre og søstre, den samme Hellige Ånds levende templer. I Kristus og i Ham alene findes udgangspunktet for fuldkommen indbyrdes enhed mellem menneskene og for deres fælles enhed med Gud.

Kristi mystiske legeme er eet, og dette er hans hellige Kirke, som han selv har grundlagt, for at den allerede her på jorden skal være hans disciples samlingssted.

Kirkens enhed er allerede nu synlig i dens hierarki samlet omkring den klippe, hvorpå Kristus har grundfæstet den, og i dens ufejlbare læremyndighed og i dens sakramenter, som gør dens medlemmer delagtige i Guds eget liv ved at gøre dem delagtige i Frelserens død og opstandelse.

Vi erkender med taknemmelighed denne enhed i den katolske Kirke. Men denne enhed er alligevel ikke helt udfoldet.

Der mangler alle de mennesker, som ikke er kristne, men som Kristus også er død for, og som han indbyrder til at træde

ind i enheden. Men der mangler også alle de kristne, som beken-der Kristi navn, men står uden for hans legemes synlige enhed. De bekender enheden, og de lider lige så meget som vi under splittelsen, og ofte gør de alt, hvad de udfra deres forudsætninger formår, for at overvinde den.

Vi skal opleve denne mangel på enhed som et smertefuldt nederlag for Kristi vilje, som en af de smerter, der overvældede ham i Getsemane have, og som han bar på korset. Vi skal forene os med ham i hans smerte og i hans bøn, da han bad Faderen om, »at de alle må være eet ligesom du Fader i mig, og jeg i dig, at også de må være eet i os, så verden må tro, at du har sendt mig.«

Den bøn skal trænge dybt ind i vor samvittighed og i vort hjerte for der at fremkalde både anger og bøn.

Vi skal angre, fordi vi sammen med dem, der gik forud for os, bærer en del af ansvaret for splittelsen mellem de kristne. Ofte har vi forvekslet tradition med gammel vane, ubøjelighed i principperne med mangel på forståelse. Ofte har vi fordømt hjerternes tanker, som Gud alene kan granske.

Vi har ikke altid forstået at erkende de kristne værdier, som findes hos de andre kristne, og som vi skulle have takket Gud for. Vi har i altfor høj grad betragtet os selv som de besiddende i stedet for i ydmyghed og taknemmelighed at tage imod Guds gaver og give dem videre i samme ånd. Vi har manglet levende tro på Guds almægtige nåde, og vi har ikke vidnet om hans underværker.

Men fremfor alt har vi været lunkne og overfladiske i bøn-nen. De kristnes enhed kan ikke være frugt af meneskelige anstren- gelser alene. Den er et mål, som er sat af Gud, og kan til syvende og sidst kun være en Guds gave.

Teologerne arbejder på at forberede enheden, men det vigtigste af alt er dog den bøn, som alle kristne skal bede. Der er

ikke en eneste af Kristi disciple, som her har lov til at betragte sig som fritaget, thi bøn- nen om enheden har været Kristi sidste bøn. Ved at bede for de kristnes enhed, ved at bede om at Kirkens enhed må komme til at omfatte alle kristne, forener vi os med Kristi dybeste vilje, og vi træder ind i selve mysteriet, vi træder ind i den enhed, i hvilken han lever med Faderen i Ånden, og som han vil gøre os delagtige i. Ved at bede for enheden og ved på den måde at forsamle os i Kristus, virkeliggør vi altså allerede den enhed, som vi beder om. Når vi beder i Kristi Ånd, som er enhedens Hellige Ånd, beder hele Kirken og hver af os i Kirken. Vi bliver mere og mere Kristus lig, og i ham forbereder vi os mere og mere til enheden med alle dem, som tager imod hans navn.

Jeg opfordrer altså Dem alle til med udholdenhed at bede om de kristnes enhed. Jeg opfordrer Dem til ganske særligt at gøre det i bedeugen fra d. 18. til d. 25. januar. I den uge, fra festen for Petri stol i Rom til festen for Pauli omvendelse, giver de kristne fra næsten alle trossamfund udtryk for deres tro på den eneste Frelser ved at bede ham om, at han vil virkeliggøre denne enhed, når han vil, og som han vil. Lad os trænge dybere ind i Kirkens enhed og i vort indbyrdes fællesskab ved at tage imod alterets sakramente, og lad os tage del i de andagter, som vil finde sted i de forskellige kirker.

Lad os højtideligholde bedeugen i bodfærdighedens ånd og i troens ånd, i tro på den ene og hellige Kirke og i tillid til den almægtige nåde, der gives os af ham, som er sin Kirkes hoved.

København, 6. januar 1960.

Theodor Suhr,
biskop af København.

Mit liv har fået en mening!

siger Alec Guinness

Et telegram til Ceylon: Jeg er blevet katolik!

Den engelske skuespiller, sir Alec Guinness har et stort publikum i Danmark. Gennem filmen har han fået lejlighed til at vise sin alsidighed som seriøs kunstner og som komiker. Man glemmer sent Alec Guinness som kardinalen i filmen Fangen, der var bygget over kardinal Mindzentys skæbne. Men af helt andre grunde glemmer man heller ikke hans kostelige figur i filmen Plyds og Papegøjer.

Sir Alec er netop blevet interviewet af London-bladet Daily Mails medarbejder, Shirley Flack, som især har interesseret sig for at få den kendte skuespiller til at fortælle, hvordan han for nogle år siden blev katolik og hvad det har betydet for ham.

Jeg gik en tur med Sir Alec Guinness gennem forretningskvarteret, og vi standsede foran en kunstbutik i St. Jame's, skriver Shirley Flack.

– Hvad tror De, den koster? sagde Guinness og studerede et billede med udsigt over Shrewsbury i det 18. århundrede.

– Fem hundrede pund, svarede jeg.

– Seks hundrede, sagde han.

Vi gik ind og spurgte på prisen. Den kostede 450.

– Det er forøvrigt flintrende ligegyldigt, bemærkede Guinness, da vi forlod butikken, for jeg har ikke råd til det.

Sådan er den Guinness, publikum kender – den underfundige komiker fra så mange films. Scenen i kunstbutikken kunne såre vel have passet ind i en Guinness-komedie.

– Jeg køber altid ting, jeg ikke har råd til at have, sagde Guinness, jeg nyder at forbavse ekspedienter, der kigger på mig med et blik, der røber, at De ved, jeg ikke har råd til noget. Engang gik jeg ind i en butik i New York og bad om prisen på et hvidt slips, som var udstillet i vinduet. Ekspedienten stirrede på min slidte frakke og bulede hat, idet han svarede med et smørret grin: »25 dollars!« For min forfængeligheds skyld sagde jeg: Udmærket, jeg køber det.

Jeg har næsten aldrig haft det på. Der findes imidlertid en anden Guinness. I det private liv indrøm-

mer han nemlig, at den vigtigste drivende kraft i hans tilværelse er religionen. Han har tidligere sagt til mig: – Jeg plejer ikke at tale om det. Jeg kan ikke udstå konvertitter, der går rundt og keder andre mennesker. Men jeg vil dog sige Dem, at det har givet mig så meget. Det har givet mig en målestok for min tilværelse.

Det har hjulpet mig til at se tingene mere klart.

Jeg er sikker på, jeg er et noget bedre menneske end tidligere, skønt jeg nu meget bedre kender mine egne fejl og mangler. Jeg blev opdraget i en slags Church of England-kristendom. I mine ungdomsår smed jeg religionen over bord og gjorde en tid oprør mod alt. Jeg var modstander af kirken, ja endda aggressiv, fordi den repræsenterede fasthed og orden. En overgang bekendte jeg mig til kommunismen, fordi den syntes at være anderledes.

Under krigen begyndte jeg at søge efter et ståsted. Jeg prøvede mig frem gennem forskellige religioner

Alec Guinness foran sit hjem i Petersfield i England lykkeligt smilende efter at han for sin rolle i »Broen over floden Kwai« var blevet kåret som årets bedste skuespiller og af dronning Elisabeth hædredes med titlen Sir.

Guinness da Hollywood tildelte ham en »Oscar«, som i hans fravær blev modtaget af skuespillerinden Jean Simmons.

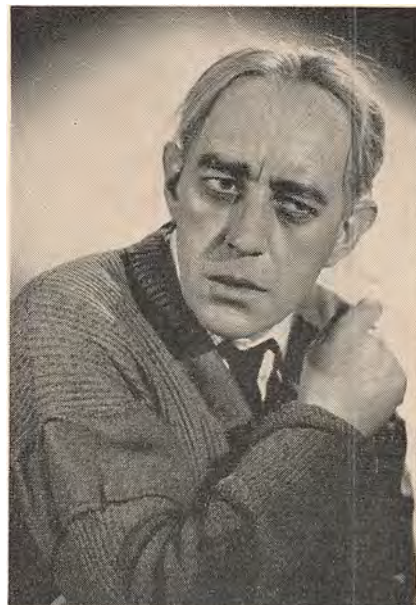
inclusive Buddhismen. Men jeg opdagede ved alle disse religioner, at de manglede en fundamental sans for denne verden. Dengang plejede jeg at lave sjov med min kone og sige, at »det ender nok med, at jeg bliver katolik«. Hun plejede at svare: »Det håber jeg ikke. Det ville ikke være til at holde ud.« Men efter krigen

blev jeg mere og mere tiltrukket af den katolske kirke. Det tog lang tid. Der var mange spørgsmål at stille og undervisning at komme igennem. Til sidst accepterede jeg det.

For tre år siden, da jeg var i Ceylon, sendte min kone et telegram for at fortælle, at hun var blevet optaget i den katolske kirke. Det kom fuldstændigt overraskende for mig, for jeg vidste ikke, at hun gik til undervisning. Havde jeg vidst det, ville jeg nok have protesteret af frygt for, at hun gjorde det af hensyn til mig. Vor fælles tro har på en dybtgående måde ændret vor tilværelse. Det har givet den en retning. Det opdager man selv i de små ting... som for eksempel dette at stå tidligt op søndag morgen for at gå til messe og ikke blive liggende, som vi plejede.

Jeg går ikke rundt og prædiker katolicisme til folk – heller ikke til mine venner. Jeg skal nok give et svar, hvis de spørger, men jeg prøver ikke på at påtvinge andre min tænkemåde, selv om jeg er overbevist om, at min tro er den sande. Jeg respekterer andre menneskers tro. Når alt kommer til alt er det højeste ideal jo det vigtigste.

Da Alec Guinness fornyligt var i Amerika, blev han anmodet om at læse op på Boston universitet. Han

Og her har vi ham som en lattervækende skurk i filmen Plyds og Papegøjer.

valgte at læse religiøst prægede tekster.

– Jeg læste Milton og G. K. Chesterton og andre. Det kunne de lide at høre. Det er nu min mening at indspille lignende ting på long-playing plader. Der synes at være stor interesse for netop den slags.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042
Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal –
hele Skandinavien
Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:
Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88965

Forbudet mod katolske historielærere foran ophævelse?

På et to dages luthersk bispemøde i København i sidste uge var et af emnerne, hvorvidt katolske lærere burde have officiel tilladelse til at undervise i historie. Det har hidtil været almindelig praksis at udelukke katolikker fra at give historieundervisning i folkeskolen, specielt af hensyn til undervisningen i reformations-tidens historie. Dog omgås denne praksis ikke med større strengthed, end at der i øjeblikket findes flere katolske historielærere. Spørgsmålet er blevet aktuelt på grund af en international konvention, som Danmark muligvis skal godkende, og i denne anledning har kirkeministeriet bedt biskopperne om en udtalelse. På mødet udtalte samtlige biskopper sig positivt for at lade det gamle forbud træde ud af kraft, og i undervisningsministeriet er man i færd med at undersøge, hvorfra det dunkle forbud

egentlig stammer med henblik på at få det bragt ud af verden.

Alderdomshjem for Elisabeth-søstre

Biskop Th. Suhr indviede i lørdags Sankt Elisabeth-søstrenes alderdomshjem, en ny bygning indenfor Sankt Elisabeth Hospitals grund på Amager. Vi vil i næste uge bringe en artikel med billeder om denne nye institution, som får navnet Mariahjemmet og har plads til 38 søstre. Ved hjemmets åbning vil det blive beboet af 20 ældre søstre. Hjemmet har sit eget kapel med plads til 40 personer. Dette alderdomshjem optager kun Elisabeth-søstre og vil opfylde et behov, man længe har følt. Det får fælles husholdning med hospitalet og er forbundet med det ved en underjordisk tunnel.

Moderne sygepleje - en kristen barmhjertighedsgerning?

af søster Benedicte Ramsing C. S. J.

Jo, spørgsmålstegnet skal være der, for det er et spørgsmål, der stilles i dag. Den unge sygeplejeelev, der står foran sin uddannelses afslutning, stiller det. Hun føler sig fortabt i den mekanisering, der truer hende i arbejdet: »Kan jeg nå op til det ideal, der fik mig til at søge ind i sygeplejegerningen?« Patienten stiller spørgsmålet, når tempo og rationalisering trækker sygeplejersken bort fra sygesengen. Og den fortravlede ledende sygeplejerske kan i en stille stund forundret spørge sig selv, om al hendes skrivi og arbejdsledelse, hendes faglige viden og tekniske kunnen kan give plads for det, hun ønsker skal være det centrale i hendes liv, den kristne barmhjertighed.

Moderne sygepleje og kristen barmhjertighedsgerning synes umiddelbart i modstrid med hinanden, men er det tilfældet?

Moderne sygepleje! Man plejer at sige, at den stammer fra Florence Nightingale. Jeg tror, hun ville ryste forundret på hovedet, hvis hun så sygeplejen af i dag, der er såvidt forskellig fra sygeplejen i hendes tid. Forlængst har man aflivet den gamle myte, der lod forstå, at sygeplejens fornemste og væsentligste opgave bestod i at ryste en pude og række et glas koldt vand til den syge. Men hvad karakteriserer da den moderne sygepleje?

På den ene side ser vi, at det tempo, der præger nutiden, også har sneget sig ind i sygeplejen. Der skal nås så meget hver time, hver dag. Dels er der konstant mangel på uddannede sygeplejersker, hvilket giver de få en større arbejdsbyrde. Dels er sygehusenes driftsomkostninger mangedoblet de sidste årtier, og da lønningerne udgør 60-70 % af de samlede driftsudgifter, ser administrationen sig nødsaget til at forcere tempoet, således at de kostbare sygedage udnyttes i deres fulde udstrækning. Hvor stor er faren ikke, for at rutine og fortravlethed dræber

sjælen i arbejdet og reducerer det til et godt erhverv.

En anden faktor, der ligeledes kan true sygeplejens ånd, er de forøgede krav, der i dag stilles til sygeplejerskens faglige viden og tekniske færdighed. Dels lægger dette stort beslag på hendes tid og kræfter, dels kan hun fristes til at standse op ved alt det interessante vedrørende diagnoser, undersøgelser og behandlinger, og finde så stor tilfredsstillelse heri, at hun glemmer patienten som person. Endelig er administrationsarbejdet her, som mange andre steder, sta-

digt voksende og tvinger sygeplejersken til at tilbringe over halvdelen af sin tid ved skrivebordet, hvor rapporter, rekvisitionssedler, laboratoriskemaer, fridagslister o.s.v. kræver hendes tanker. Jo, også i sygeplejen er der fare for at drukne i papir.

På den anden side er der i de sidste årtier sket en meget heldig udvikling i hele samfundets indstilling til patienten, som i høj grad kan bidrage til at ophæve de før nævnte virkninger. Vi er gået ind i den psykosomatiske tidsalder: individuel behandling og forståelse. Hvor omfattende dette

Hjemmesygeplejersken hos de syge og gamle (klicheen venligst udlånt af Tidsskrift for Sygeplejersker).

griber ind i sygeplejerskens opgaver kan bedst udtrykkes ved søster Olivia Gowan's klassiske definition af sygepleje: »Sygeplejen i videste forstand kan defineres som den kunst og videnskab, der omfatter hele patienten – legeme, sjæl og sind, – som går ud på gennem undervisning og eksempel at fremme hans åndelige og fysiske helbred, – som lægger vægt på såvel sundhedspleje og helbredets bevarelse som på plejen under sygdom, – som omfatter omsorgen for patientens omgivelser – socialt og åndeligt såvel som fysisk, – og som yder sundhedstjeneste til familien såvel som til individet.« Ud fra denne definition vil der være mulighed for at besjæle gerningen med ånd og liv, at dræbe rutinen og løfte sygeplejersken op over teknik og viden, der således kun bliver midler til at yde det bedste på alle områder.

Kristen barmhjertighedsgerning! Det kan være vanskeligt at definere, hvad der forstås herved, idet den kan ses ud fra flere synsvinkler.

Kristen barmhjertighedsgerning kan betragtes som et udtryk for Guds iboen i vor sjæl, et resultat, en frugt af et gudsforenet liv, hvor sjælen er åben for Guds nåde og lader sig bruge som et redskab i Guds hånd. Men kristen barmhjertighedsgerning kan også betragtes som et middel, hvorved sjælen søger at bevise Gud sin kærlighed på en konkret måde, idet den søger at virkeliggøre Kristi egne ord: Hvad I har gjort imod en af

mine mindste brødre, det har I gjort imod mig!« (Mat. 25:40) og stræber at opfylde Kristi bøn til os: »Ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.« (Joh. 13:34). Kristens barmhjertighed består i en Kristi efterfølgelse, hvor budet: »Du skal elske din næste!« udøves i praksis, og hvor spørgsmålet: »Hvem er min næste?« besvares med lignelsen om den barmhjertige samaritan.

Nu ved enhver kristen, at set i troens lys kan en hvilken som helst gerning være et udtryk for kristen barmhjertighed, idet vi med Frans af Sales kan sige: »Troen er en stråle fra himlen, der lader os se Gud i alting og alting i Gud.« Ja, om vort arbejde synes os nok så monotont og intetsigende, har vi mulighed for at bevise Gud vor kærlighed, om ikke på anden måde så ved vore ønsker. Den middelalderlige mystiker Mester Eckhardt siger herom: »Jeg kan gøre alt ved min vilje. Jeg kan bære alle menneskers byrde, give alle fattige at spise, gøre alle menneskers arbejde, eller hvad jeg ellers kan forestille mig. Hvis jeg ikke mangler vilje, men kun magt, har jeg i virkeligheden gjort det i Guds øjne, og ingen kan tage det fra mig eller hindre mig eet øjeblik i at gøre det... Hvis jeg ønsker at have lige så megen kærlighed som alle mennesker tilsammen, og at lovprise Gud så meget som alle mennesker tilsammen, så har jeg alt dette i virkeligheden,

forudsat, at min vilje er usvækket og oprigtig.«

Hvad er da årsagen til, at sygeplejen frem for så mange andre opgaver kan være kristen barmhjertighed par excellence?

For det første har sygeplejen det til fælles med Kristi kærlighed, at den omfatter alle. I den internationale kodex i etik for sygeplejersker står der i indledningen: »At tjene menneskeheden er sygeplejerskens første opgave og selve grundlaget for gerningens eksistens. Behovet for sygepleje er alment. De uddannede sygeplejerskers virke er derfor ikke underkastet begrænsninger, men hensyn til nationalitet, race, tro, farve, politiske anskuelser eller socialt niveau.« Det kan være vanskeligt, når patientens utålmodighed, manglende forståelse, bitterhed eller urimelige krav spiller ind. Men i kristen sygepleje vil der ikke være forskel på den omsorg og pleje, der ydes, udovert det, der betinges af den enkelte patients fysiske, mentale, sjælelige eller sociale behov. Alle er de Guds børn, om ikke ved nåden så dog potentielt, og den kristne sygeplejerske kan gå i hans fodspor, som »drog omkring og gjorde vel imod alle«. Ud fra sin gudserkendelse vil hun tilegne sig en oprigtig selverkendelse, der kan lære hende tolerancens og overbærenhedens fine kunst.

En anden central tanke i al ægte kristendom, offertanken, virkeliggøres også i sygeplejen. Her i Danmark

studser mange ved ordet offer, som de fejlagtigt forbinder med en selvbestaltet martyrglorie. Intet er så forkert som dette. Også offeret er et udtryk for kærlighed, for i offeret giver den, der elsker, afkald på noget af sit eget for at glæde den, der elskes. For den, der vil vandre i Kristi fodspor, må offeret være et ganske naturligt udtryk for kærlighed til Gud og næsten. Kristus har selv sagt herom: »Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner« (Joh. 15:13). Vel er det de færreste sygeplejersker beskåret at hengive livet for deres patienter, men hvor rig lejlighed er der ikke til de mange små ofre i det daglige, som løftet op på det guddommelige plan eller på »ønskets« plan (Mester Eckhardt) kan besjæles af ægte kristen kærlighed. I selvforglemmende tjeneste må sygeplejersken tage del i alle patientens ængstelser og bekymringer. Hun skal være bestemt, dog ikke hård; mild og bøjelig uden at være eftergivende; glad, men rolig; medfølelse, dog uden at lade følelserne løbe af med sig. Alt dette kræver selvbeherskelse og selvfornægtelse. Patienten har brug for hendes hjælp i alle døgnets fireogtyve timer, og ofte må sygeplejersken give afkald på sit privatliv, når aften- eller nattevagten kræver hende. Offertanken, der kunne få sygeplejersken til at påtage sig disse tjenester med større glæde, er vist desværre lidet agtet af mange sygeplejersker i dag, ja, selv af dem, der regner sig for at være hundrede procent kristne.

Men det, der fremfor alt andet kan gøre sygeplejen til en kristen barmhjertighedsgerning, er, at sygeplejersken i sin daglige gerning kommer i nær kontakt med livets store problemer, og derfor – hvis hun da er en vågen kristen – drages mod Gud i tilbedelse, lovprisning og bøn om hjælp.

I sin faglige viden og i den praktiske gerning ved sygesengen gribes hun gang på gang af beundring over for Skaberens mesterværk, menneskelegemet og menneskesjælen, og når hun ser betydningen af denne skønne harmonis bevarelse, kan hun ikke andet end i dyb tilbedelse lovprise Gud som verdens Skaber og Opretholder.

Men ofte oplever hun på den anden side menneskets afmagt og hjælpeløshed. Når hun som deltager i den gruppe af eksperter, der ved hjælp af alle videnskabelige metoder og tekniske finesser kæmper forgæves mod sygdom og død, stilles over for kendsgerningen om menneskets magtesløshed, da rejser spørgsmålet om

livets mening og dødens gru sig skarpt og krævende. Hvor skal hun da ty hen om ikke til Guds almagt og storhed, han, som kan hjælpe, hvor menneskelig magt glipper; og hun lærer at bøje sig for denne almagt i ydmyg hengivelse.

Endelig står hun gang på gang over for lidelsens dybe problem, der menneskeligt set kan synes så ubegribeligt, ja, til tider meningsløst. Da tvinges hun til at søge svar på lidelsens spørgsmål ved at fordybe sig i troens mysterier, fremfor alt i korsets mysterium. Hvorledes skal hun kunne hjælpe sine patienter, hvis hun ikke først selv har levet problemet igennem og har fundet frem til lidelsens værdi som middel til sone, lutring og forening med Gud.

For den kristne sygeplejerske, der således i troens lys søger at udøve sin daglige gerning i Kristi Ånd, vil der opstå et stort behov for i bøn og betragtning at fordybe sig i Guds storhed og godhed, for stadig at åbne sig mere og mere for Guds nåde. Har hun end så travlt, vil hun altid finde mulighed for at få tid til denne væsentlige del af sin gerning, ligesom hun ved hyppig modtagelse af sakramenterne vil stræbe efter at leve forenet med Gud. Gud bliver en realitet i dagliglivet, og hun vil opfyldes af et stort ønske om at give hans kærlighed videre til alverden. Der opstår således en vekselvirkning mellem hendes åndelige liv og hendes daglige gerning, og hun bliver, som John Wu udtrykker det, aktiv i sin kontemplation og kontemplativ i sin aktivitet.

Når sygeplejen udøves ud fra denne synsvinkel, kan det stillede spørgsmål: er moderne sygepleje en kristen barmhjertighedsgerning? besvares positivt. Den kan være det, og den giver rigere mulighed for at være det end de fleste andre opgaver. Det vil dog afhænge ganske af den enkelte sygeplejerske, hvorvidt hun selv ønsker det og stræber imod det ved Guds nådes hjælp. Gør hun det, da vil hun medvirke til, at den kristne barmhjertighed kommer sit mål nærmere, således som vi daglig beder: Til os komme dit rige.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 – Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik

Telefon 121, 208

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pälæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4885

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Tel. 136

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 368

K&K

AKTIESELSKABET

København

Brændsels Kompagni

Nørregade 15 - Telefon Central 8270

MEJERIET Vestecbo

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

G. Garth-Grüner

Landsretsægtører

Bredgade 25

Telefon Minerva *408

Emanuel Jensen &

H. Schumacher

Murer- og Entreprenørforretning A/S

Godthaabsvænget 4

Ebhvn. F

Telefon C. 968

Stort program for Roms synode

Paven vil selv deltage i møderne

Rom (NC). Synoden for bispedømmet Rom vil blive åbnet den 25. januar. Det forventes, at den vil udarbejde en lovbog (codex) omfattende 800 statutter, hvoraf en fjerdedel bestemmer gejstlighedens og lægfolkets rettigheder og pligter. Synodens arbejdsprogram er opstillet af 25 eksperter blandt teologer, medlemmer af den romerske kurie samt en gruppe sognepræster. De har på lignende måde som ved forberedelsen til Vatikan-konciliet indsamlet forslag fra såvel gejstlige som lægfolk.

Fra lægfolk er der kommet mange forslag vedrørende liturgien og forkyndelsen. Man har anmodet om en forenkling af liturgien og ønsker prædikener om fundamentale og praktiske spørgsmål fremfor svulmende retorik!

Synoden vil blive indledet med en gudstjeneste, hvortil alle har adgang. Ved denne gudstjeneste ber forsamlingen om Heligåndens hjælp til det betydningsfulde arbejde. Ved tjeneestens afslutning lyder det traditionelle råb »Extra omnes«, som betyder, at alle, der ikke skal deltage i synoden, må forlade kirken. Straks efter begynder mødet.

Pave Johannes XXIII vil i sin egenskab af Roms biskop præsidere ved nogle af synodens forhandlinger. Pavens vikar indenfor bispedømmet, kardinal Micaela, vil ved andre lejligheder repræsentere ham.

Enten paven eller vikaren vil give tegn til, at synodens deltagere først påhører oplæsningen af de statutter, der gennem det forberedende arbejde er blevet udformet som forslag. I de følgende dage vil statutterne én for én blive gennemgået, kritiseret og sat under afstemning. Synoden skal afsluttes med et

stort møde, ved hvilket dets resultater offentliggøres.

Pave Johannes har begrundet afholdelsen af denne synode med byen Roms enorme vækst i de senere år. Befolkningstallet er siden 1921 blevet firdoblet, men antallet af sogne er kun dobbelt så stort som for 40 år siden. Iøvrigt har bispedømmet brug for 50 nye præster hvert år. Sidste år blev der kun ordineret 15!

Salesianer-kongregationen, som blev grundlagt af den hellige Don Bosco, tæller nu næsten 21.000 medlemmer. Fra moderhuset i Turin oplyses det, at 1400 novicer i 1959 aflagde deres første løfter.

Første amerikanskfødte helgen?

Vatikanstaden (NC). Ved en højtidelighed kort før jul har pave Johannes saligkåret den amerikanske ordensgrundlægger moder Elisabeth Seton. Hvis kanonisationssagen kan gennemføres, vil hun blive den første amerikanskfødte helgen.

Moder Setons forældre var medlemmer af den episkopale kirke, men hun blev selv katolik i 1805 efter sin mands død. Hun havde fem børn. I 1809 grundlagde hun »The Sisters of Charity«, en søster-orden som i dag tæller 10.000 medlemmer.

Premierminister - nu præst

Rom (NC). Tidligere premierminister i Columbia, Luis Ignacio Andrada, er blevet præsteviet i Rom af kardinal Tardini. Luis Andrada har to gange været premierminister i Columbia og var sit lands ambassadør ved Vatikanet indtil 1951. Efter sin hustrus død blev han medlem af Claretiner-fædrenes missionsorden. Den nye præst har tre gifte sønner og 13 børnebørn. På sin ordinationsdag sendte han over Vatikanets Radio sin velsignelse til familien hjemme i Columbia.

Kirke contra stat i Polen

Warszawa (NC). Det er nødvendigt, at repræsentanter for Kirken og staten i Polen får lejlighed til at tale sammen ansigt til ansigt, hævder Stanislaw Stomma, lederen af de tolv katolske deputerede, der har sæde i det polske parlament, Sejmen. Stomma fremsatte sin udtalelse under finanslovsdebatten. Han gjorde opmærksom på, at katolikker har en »lang liste af forbehold« overfor regeringens kirkepolitik.

»Med vilje sætter vi ikke disse sager på dagsordenen,« fortsatte han, »fordi vi er overbevist om, at dette ikke ville føre til et konstruktivt arbejde og ikke ville fremhjelpe en løsning. Vi ønsker, at der kunne blive lejlighed til direkte samtale mellem repræsentanter for regeringen og Kirken - samtaler som kunne føre til en løsning på de mest nærliggende og pinligste spørgsmål.«

Stanislaw Stomma sagde videre: Dette er i sandhed tvungende nødvendigt for samfundet. Vi vil endda sige, at staten i sin egen interesse vil behøve sådanne løsninger. De vanskeligheder, der er opstået, må udglattes, for at vi kan styrke den internationale fred, nationens enhed og et effektivt samarbejde om de vigtige økonomiske opgaver.«

Mærkeligt forslag forkastet

New Delhi (NC). Et flertal i det indiske parlament har forkastet et forslag om at legalisere fosterdrab (abortus provocatus). Forslagsstillerne havde blandt andet ønsket, at man skulle idømme bøder til familier, der fik mere end tre børn. Bøderne skulle være på omkring 250 kr. for hvert barn efter det tredje.

Sundhedsminister Karmakar udtalte sig på regeringens vegne mod forslaget. Han er selv tilhænger af regeringens plan om fødselsbegrænsning, men hævdede, at lovligt fosterdrab ville »skræmme« folk bort fra tanken om familieplanlægning. Sundhedsministeren henviste til, at de af loven tilladte aborter i Japan havde haft en ødelæggende indflydelse på den offentlige sundhedstilstand.

Indien og apostlen Thomas

New Delhi (NC). Den indiske præsident, Rajendra Prasad, har opfordret til gensidig forståelse mellem de religiøse grupper i Indien. Han fremsatte sin appel i en tale til deltagerne i et kristent stævne, der blev afholdt til minde om apostlen Thomas' ankomst til Indien. Ifølge traditionen var det Thomas, som første gang forkyndte kristendommen i Indien.

Præsident Prasad udtalte blandt andet: »Alles hjerter – både de kristnes og andres – bliver inspireret og fyldes med stolthed ved tanken om, at den første apostel, da han landede i Malabar, fandt en frugtbar jordbund og her uhindret kunne forkynde den kristne tro.«

I stævnet deltog foruden præsidenten også andre fremtrædende ikke-kristne – således forsvarsminister V. K. Krishna Menon, finansminister Desai, medlemmer af det diplomatiske korps og indiske regeringsmedlemmer.

Moskva Radio:

Kristus er en legende!

Berlin (NC). I en udsendelse fra Moskva Radio er julefesten blevet betegnet som »en kapitalistisk sammensværgelse« og Kristus som en legende. »Den såkaldte grundlægger af kristendommen er en ren legende og myte«, hed det. Om julefesten blev det påstået, at »den først og fremmest i de troendes sind skal styrke de adfældsregler, som er til fordel for arbejdsgiverne«. Moskva Radio fortsatte: »Gejstligheden hævder med særligt eftertryk, at arbejderne bør være tålmodige, ydmyge og slavagtigt eftergivende, idet de lover dem fremtidig lykke efter døden og hinsides graven.«

Pave Johannes XXIII

svarer:

Denne lysende sandhed

Vatikanstaden (NC). I en offentlig audiens i sidste uge hentydede paven til udsendelsen fra Moskva. Uden direkte at nævne den, sagde Johannes XXIII: »Det er sørgeligt, at efter 2000 års studium af denne lysende sandhed, er der stadig mennesker, som vil kalde Kristus for en legende«. Paven sagde videre, at et sådant angreb på de historiske kendsgerninger om Kristus »var særlig alvorligt, fordi de kommer fra en, der en dag gerne vil være sammen med Os, men nu vil have Os til at forkaste grundlæggende sandheder«.

Det menes, at paven med de sidste ord tænkte på Sovjets fredsoffensiv.

MUNKE I HØJ SØ

Tenby, Wales (NC). Cisterciensermunkene fra klostret på den engelske ø Caldey påtog sig i sidste uge en undsætnings-ekspedition med et ikke særlig velegnet fartøj. I den stærke storm langs kysten af det sydlige Wales lå skibet Sankt Angus underdrejet, og mandskabet var ude af stand til at proviantere. Abbed Samson Wickstead besluttede da at gå til undsætning, og sammen med en besætning af munke sejlede han ud i klostrets amfibie-fartøj, der til dagligt klarer forbindelsen mellem øen og fastlandet. Efter fire forgæves forsøg lykkedes det at nå frem til skibet og kaste en proviantbeholdning inden bords. Mens det fortsat stormede, gik munkene ud for sjette gang og afleverede atter en kasse proviant.

Kaptajnens første handling, da han nogle dage senere kom i land, var at telefonere til klostret og takke på mandskabets og egne vegne.

Her er den igen, munkenes amfibie-fartøj, mens den bruges til en fredsommelig syssel, som vi i foråret fortalte om. Nu har den været ude i de høje bølger og bestået sin prøve som redningsbåd. Læs herom i spalten tilvenstre.

Hvad foretrækker De? Vand eller vin?

For mig var det stykke af Johannes-evangeliet, vi læser på søndag, længe et spørgsmål, jeg ikke kunne finde noget svar på. Og hvis De selv har forsøgt at trænge nøjere ind i, hvad det indeholder, er De formodentlig kommet til samme resultat: hvorfor er Jesu første mirakel så mærkværdigt og af så ringe betydning? Når Kristus gør brug af sin overnaturlige kraft, er det som oftest af en eller anden vigtig grund. Det kan være for at helbrede syge, for at uddrive djævelen eller for at opvække døde. Kristi mirakler er gavnlige og forståelige handlinger. De er tegnet på hans guddommelige magt, og samtidig er de udtryk for hans menneskelige medfølelse. Derfor kan vi ikke lade være at undre os over miraklet i Kana, som tilsyneladende er uden betydning . . . Kristus står ved begyndelsen af sit offentlige liv. Han er verdens Frelser. Hele hans gerning venter endnu på ham. Han har kun samlet nogle få disciple, og alligevel spilder han sin tid på at deltage i et landsbybryllup. Og desuden misbruger han sin guddommelige magt til at gøre et unyttigt mirakel for at forvandle vand til vin for nogle mennesker, som sandsynligvis allerede havde drukket for meget. Det ser ikke rigtig alvorligt ud.

Men det er alvorligt nok, og vil vi overbevise os selv om det, er det tilstrækkeligt endnu en gang at læse Johannes' højtidelige ord: »Denne begyndelse på sine tegn gjorde Jesus i Kana i Galilæa, og han åbenbarede sin herlighed, og hans disciple troede på ham«. Her finder vi forklaringen på det hele. Dette mirakel er først og fremmest et tegn. Det skal ikke opfattes i rent bog-

stavelig forstand, men skal ses i hele sin åndelige dybde. Denne tildragelse, som var en reel, historisk begivenhed, har også et symbolsk indhold. Og dette symbolske indhold er i Johannes' og i Jesu egne øjne vigtigere end hændelsens historiske realitet. Flere detaljer i evangelistens beretning understreger denne symbolske tanke. For eksempel er denne tekst og beretningen om Kristi død på korset de eneste to steder i Johannes-evangeliet, hvor vi træffer Jesu moder, Maria. I begge disse tekster hører vi også, hvordan Kristus kalder hende: mulier – kvinde. I begge tilfælde er Maria ikke mere blot Jesu moder, men »kvinden«, den nye Eva, menneskeslægtenes moder . . . I begge tilfælde er der desuden tale om »Kristi time«. Ifølge Johannes' symbolik er »Kristi time« den time, da han fra denne verden går bort til Faderen. Det er hans dødstime, som samtidig er hans herliggørelses time. Alle disse lighedspunkter lader os forstå, at beretningen om brylluppet i Kana skal fortolkes i tilknytning til nadveren og lidelse. Kristus forvandler vandet til vin, ligesom han senere skal forvandle vinen til sit blod. Dette første mirakel er tegnet på og bebudelsen af et andet mirakel, der senere skal ske, når Kristi blod, som han har udgydt for menneskene, i eukaristien skal gives de troende som drik.

Men der findes også en anden forklaring. Teksten selv leder os på sporet. Hvad var det for vand, Kristus forvandlede til vin? Johannes fortæller os, at de seks vandkar af sten stod parat til jødernes renselse. Vi kender fra det Gamle

Hvis vinen mangler ved et bryllup, er det et problem, der er vanskeligt at klare, – men hvis kærligheden mangler i det kristne liv, er det endnu vanskeligere!

Testamente alle de minutiøse forskrifter, der som en byrde hvilede på jøderne. Tredje Mosebog giver en detaljeret beskrivelse af dem, og når vi i dag læser om dem, gribes vi af forbavelse over, hvor mange og hvor komplicerede de var. Men for jøderne var de simpelthen et middel til at give udtryk for deres kærlighed og lydighed over for Gud. »Hvorfor spiser dine disciple uden først at have vasket deres hænder?« spørger farisæerne Jesus, – de er virkelig og med god grund forargede. Men Jesus svarer: »Hvad der gør mennesket urent, er ikke noget af det, der udefra kommer ind i mennesket; men hvad der går ud af mennesket, det er det, der gør mennesket urent.« Her har vi den store nyhed, det glade budskab i det Nye Testamente. Jesus erstatter den ydre forskrift med en indre lov. Han erstatter bogstaven med ånden, juridiske paragraffer med kærlighedens bud, vandet med vin ... Det er nemlig vinens betydning. Vinen er den indre opvarmning, som kan lignedes ved kærlighedens varme, den er en ild, en glæde, som udvider vore hjerter. Vi kender vinens virkninger! Det er de samme som kærlighedens. Vinen frigør i os det, som før var småligt og snævert, den får os ligesom kærligheden til at sprænge vor egen begrænsning, den får os til at gøre ting, som vi ellers aldrig ville eller kunne have gjort. Vinen gør os til andre mennesker. Og det samme skete med apostlene på pinsedagen. Indtil da var de frygtsomme og tilbageholdende. Men pludselig bliver de – ved Åndens komme – til mennesker, som ikke længere viger tilbage for eller frygter nogen vanskelighed. De bliver bogstavelig talt ude af sig selv, så jøderne begynder at spotte dem og siger: »De er fulde af sød vin.«

Sådan er den fornyelse, Kri-

stus bringer, og miraklet i Kana, som var hans første, markerer overgangen fra det Gamle til det Nye Testamente. Nu drejer det sig ikke mere om ydre paragraffer, der kun berører menneskets ydre som vandet, der benyttes ved renselsen. Det, det først og fremmest drejer sig om, er en indre opvarmning, en slags genskabelse, en indvendig dåb, der ligner vinens virkning. Det, Kristus bringer os, er ikke mere lovbud og forskrifter, – det er liv.

Set ud fra denne synsvinkel forstår vi meget bedre visse reaktioner fra Kristi side, og vi fornemmer hans utålmodighed, hans dulgte vrede over jødernes manglende forståelse.

»Hvorfor holder dine disciple måltid med vanhellige hænder?« »Hvorfor plukker de aks og gør ting, man ikke har lov til at gøre på en sabbat?« »Hvorfor faster de ikke?« Og Jesus svarer: »Kan brudesvendene faste, mens brudgommen er hos dem?« Disciplene har drukket af vinen i Kana. De hører under den nye pagt, og ikke mere under den gamle. De er gået over fra en vandets til en vinens religion, fra en bog fuld af love og forskrifter til et nyt liv i Gud.

»Hvornår skal vi bede?« spørger jøderne. »I skal altid bede,« svarer Jesus. – »Hvor ofte skal jeg tilgive min broder, – er syv gange nok?« »Nej,« svarer Jesus. »Ikke syv gange, men halvfjerdsindstyve gange syv gange.« Fra nu af er det ikke mere matematiske udregninger og juridiske finesser, det drejer sig om, men hjertets holdning. Det drejer sig ikke mere om en vis mængde ydelser, men om en indre inspiration. Det drejer sig ikke mere om at gøre noget, men om at være noget.

M. D.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 17.: 2. søndag efter Helligtrekonger (s. 85, grøn).

Ihukommelse af Antonius, abbed (s. 788).

MANDAG d. 18.: Petri stol i Rom (s. 788, hvid).

Ihukommelse af Paulus, apostel, og af Prisca, jomfru og martyr.

TIRSDAG d. 19.: Knud, martyr (s. 792, rød).

Ihukommelse af Marius, martyr, og hans lidelsesfæller.

ONSDAG d. 20.: Fabian, pave og martyr, og Sebastian, martyr (s. 794, rød).

TORSdag d. 21.: Agnes, jomfru og martyr (s. 796, rød).

FREDAG d. 22.: Vincent og Anastasius, martyrer (s. 797, rød).

LØRDAG d. 23.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [87], hvid).

Ihukommelse af Raymund af Penafort, bekender (s. 797).

Måtte vi alle være ét

Paulus siger på søndag til os: »Vær hverandre hjerteligt hengivne i broderkærlighed ... vær indbyrdes enige ...« Det er en smuk opfordring på denne søndag, hvor den internationale bedeuge for enheden mellem alle dem, der bekender sig til Kristus, begynder. Kristus, vor Broder, alles Frelser, har kun villet stifte én kirke. »Det er på jeres indbyrdes kærlighed, at man skal kende, at I er mine,« har han sagt. »I skal være ét, ligesom vi er ét.« Hvilken ulykke er det ikke, at der findes disse modsætninger mellem de kristne, som bekender sig til én tro og til den samme Kristus.

Lad os være sådan, at vi er kilder til fred og enhed. Måtte Kristus, for at vi skal blive sådan, opfylde os alle med sin ånd, med denne ånd, som vinen i Kana kun var et billede på.

Francis Thompson - en digter

Da Francis Thompson den 13. november 1907 døde på et hospital i London, skrev The Times i sin nekrolog: »Ved visse lejligheder vil det sædvanlige udtryk for sorg virke som hykleri. Det er tilfældet her. Det er ikke Mr. Thompsons død, verden må beklage, men den kendsgerning, at legemets krav, som han nu er befriet fra, havde magt til at ødelægge en af vor tids mest særprægede og originale poetiske begavelser.«

Det var en hård dom, men den fik heller ikke lov at stå uden modsigelse. Thompsons nære ven, Wilfrid Meynell, fremkom med et svar i bladet The Nation, hvor han oplyste, at »legemets krav« ikke havde ødelagt digterens arbejdsindsats, som tværtimod havde været meget større, end man anede. Og så kunne han iøvrigt bekende, at han »elskede sit eget liv mindre, fordi Francis Thompson var død.«

Beskyldningen i The Times nekrolog hentydede til Francis Thompsons menneskelige svaghed, som ikke må skjules eller bortforklares. Han var forfalden til opium, og det lykkedes ham aldrig at blive kureret for denne last. Det var dette nekrologen kaldte »legemets krav«. Ikke andet. For selv om man har villet sammenligne Thompson med Paul Verlaine, må det huskes, at Thompson af Meynells hustru, Alice Meynell, der kendte sand-

heden om ham, blev kaldt »det mest uskyldige menneske«.

Danske læsere har i oversættelse kun adgang til et af Thompsons digte, HIMLENS HUND, som foreligger i to fortolkninger. Det er et digt om sjælens forgæves forsøg på at undfly Guds kærlighed. Det regnes blandt de betydeligste digte, der er skrevet på engelsk, og er udbredt i adskillige hundredtusind eksemplarer.

I december var det 100 år siden, Francis Thompson blev født i den engelske by Preston. Forældrene var katolikker, Thompsons far læge i Preston. Man regnede med, at drengen ville være præst, og han blev undervist i Ushaws junior-seminarium indtil sit attende år. Francis var en indesluttet drømmer, og på seminariet mente man ikke, at han havde kald til at blive præst. Det var en stor skuffelse for Francis Thompsons forældre, at han var nødt til at opgive planen om at blive præst. Han skulle derefter tage fat på det medicinske studium ved Owens College i Manchester. Men Francis tog ikke fat på noget studium. Nu kom nemlig opium indenfor hans rækkevidde, og han drev rundt i gaderne halvt beruset af giften og lukket inde i sin drømmeverden. Han var efter samfundets vurdering allerede ved at mislykkes.

Efter en række voldsomme scener mellem forældrene og Francis forlod

Digterens grav på Kensal Green kirkegården i London. På sarkofagen står en linie fra et af Thompsons digte: Søg efter mig i Himlens plejehjem . . .

han sit hjem i november 1885 og rejste til London med nogle få shillings i lommen. I de følgende næsten tre år slentrede han rundt i storbyen uden mål, uden fast arbejde, uden andre midler end de småmønter, han kunne tjene ved tilfældigt arbejde som bud for en boghandler eller - det indbragte sixpence - ved at passe på en hest, mens den ejer aflagde besøg. Han forsøgte sig som skopudser men blev fjernet af politiet. Natten tilbragte han i et herberg for hjemløse eller på en bæk ved Themsen . . .

Men Francis Thompson var begyndt at skrive, og i 1888 sendte han et af sine manuskripter til den katolske redaktør Wilfrid Meynell, som udgav bladet Merry England. Meynell »syltede« manuskriptet over et halvt år og kunne derefter ikke komme i forbindelse med den hjemløse digter. Han besluttede da at trykke et af de tilsendte digte og håbede, Thompson selv ville give livstegn fra sig. Dermed indledtes et venskab, som blev helt afgørende for Francis Thompsons tilværelse. Den hjemløse mand fandt den varme og opmuntring, han behøvede, hos Wilfrid og Alice Meynell, og han blev indført i en kreds af katolske skribenter og kunstnere.

Under familien Meynells indflydelse udfoldede Francis Thompson i de følgende år sine poetiske evner. I 1893 debuterede han med en digtsamling, der blev hilst med begejstring af kyniske kritikere. Man var træt af den romantiske periodes blege melankoli. Thompsons vers meddelte varme og sol. Denne syge omstrejfer trådte frem som en myndig digter, hvis dybeste inspiration var den katolske tro. For dette alene havde holdt Thompson

Francis Thompson tegnet af Neville Lytton. Findes i National Portrait Gallery i London.

Tavst vidnesbyrd i Sahara

oppe over moradset, dette alene havde været hans styrke overfor desperationen: at han var en katolik med et inderligt, personligt forhold til Gud. Den kendte kritiker J. L. Garvin talte om, at Thompsons digtning forkynder det samme budskab som Thomas a Kempis i »Kristi efterfølgelse«.

Fra sin debut til 1907 offentliggjorde Francis Thompson flere digtsamlinger og en række essays. Han følte selv, det var poesiens opgave »at være Kirkens lille søster og hjælper, at tjene menneskets sind, som Kirken tjener dens sjæl... Kirken var engang ikke blot moder til helgener men også til digtere, men i de sidste to århundreder har den overladt poesiens højeste ytringer til andre«. Thompson ville gerne være med til at hæve digtningens prestige i Kirkens øjne. At digte var for ham et kald, en tjeneste for Gud og medmennesket.

g-

„Catholic“ på soldaternes identitetsmærke

Indenfor militæret i Danmark har man gennem nogen tid udleveret identitetsmærker til hele mandskabet for at forenkle identificeringen i tilfælde af død, tilskadecomst eller sygdom. Mærket indeholder oplysning om bærerens nationalitet, stamnummer og navn. Men da man fra forskellig side – bl. a. indenfor den romersk-katolske kirke – har ønsket, at også bærerens religiøse tilhørsforhold skal fremgå af mærket, har forsvarsministeriet nu indført den ordning, at personalet indenfor militæret kan få denne oplysning tilføjet i identitetsmærket. For medlemmer af den romersk-katolske kirke vil betegnelsen blive »Catholic«, som anvendes af andre NATO-lande. Ministeriet har anmodet bispedømmet om at gøre hjemsendt mandskab, der skal møde i tilfælde af mobilisering, opmærksom på, at man kan få denne oplysning præget i identitetsmærkerne, og hvis værnepligten har været aftjent, før mærkerne blev indført – ordningen er af temmelig ny dato – kan man få oplysningen præget i det endnu ikke udleverede identitetsmærke ved skriftlig anmodning til de respektive myndigheder. Hvis identitetsmærket allerede er udleveret, medsendes det samtidig med anmodningen. For at undgå misforståelser gør forsvarsministeriet opmærksom på, at der ikke er tale om det personmærke, som er fastgjort i soldaterbogen.

Hvis De, når De hører tale om Saharas ørken, tænker på romantiske beskrivelser af fortryllende oaser, på lange karavaner af kameler belastede med Afrikas rigdomme, elfenben og krokodilleskind, er De ikke rigtig fulgt med tiden. Dette øde land, som kun har en million indbyggere (1.051.182, hvis De holder af nøjagtige tal) på et område, der er 45 gange så stort som Danmark, har haft den mest påfaldende fremgang på det industrielle område. Man råder over kul, jern, tin, uranium og først og fremmest olie – landets mineralske muligheder er næsten udtømmelige. Men der er stor fare for, at de indfødte ikke får ret meget ud af det. Behovet for teknikere er stort, men den almindelige arbejder er der ikke ret megen brug for.

Fremtiden er næsten spærret for dette afrikanske folk, som er et af de yngste i verden, idet halvdelen af indbyggerne er under 20 år. Kun en trediedel – for pigernes vedkommende en fjerdedel – af børnene går i skole, og muligheden for at få en faglig uddannelse er endnu yderst begrænsede. Gennemsnitsindtægten for de indfødte ligger på 80 øre pr. døgn! 70 % af befolkningen sulter.

Missionsarbejdet i Saharas ørken har siden 1872 været lagt i hænderne på de hvide fædre, en kongregation, der helt har helliget sig missionen i Afrika. 52 præster leder 11 sogne og 45 mindre menigheder. 115 hvide søstre er fordelt på 15 huse, og der er 35 af Pater de Foucaulds disciple. Af 1 million indbyggere er de 978.000 muhamedanere, og 8.000 er jøder. Konverterer er uhyre sjældne. En konversion forudsætter nemlig en økonomisk, social og intellektuel løsrivelse, som kun de færreste er i stand til at gennemføre. På grund af den store fattigdom er araberne stærkt knyttet til deres patriarkalske familier, og en konversion betyder et brud

med alt det, der tidligere udgjorde deres liv. Derfor befinder missionsarbejdet sig endnu på et forberedende stadium. Man arbejder foreløbig på at lære araberne bedre at kende, at vise dem Kirkens moderlige hjælpsomhed og at forsøge at skabe en mere menneskelig civilisation.

Saharas biskop, Mgr. Mercier, arbejder da også på at henvende de øvrige landes opmærksomhed på landets sociale problemer. De hvide fædre og søstre har skoler, både tekniske skoler og almindelige folkeskoler, og desuden har de børnehjem og hospitaler. Pater de Foucaulds disciple fører hans tanker og hans vidnesbyrd videre ved at tage del i de allerfattigstes daglige liv (nogle af dem lever endog som nomader). Den evige tilbedelse af altrets sakramente giver muhamedanerne et indtryk af, hvilken plads bønner har i den katolske kirke. Måske er det netop dette tavse vidnesbyrd, de allerbedst kan forstå.

Fredericia må undskylde os!

Kirkehistorikeren, dr. phil. A. Otto S.J., har været så venlig at gøre opmærksom på en fejl i vor artikel »Det bekom sig for 100 år siden« i nr. 1. Vi oplyste i forbindelse med gennemgangen af bladets årgang 1859, at dengang lå rigets eneste katolske kirke i København. Det stemmer ikke. Fredericia havde jo allerede som fristad sin egen katolske kirke. Vi beklager. Sådan noget bør man jo vide, selv om man ikke er historiker.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Den katolske ungdomsskole Graveshoved

søger til 1. august en ugift lærerinde med god uddannelse i håndarbejde. – Andre fag efter aftale. Kost og ophold på skolen. Henvendelse til

Sigfred Riishøjgård,
p. t. Sct. Michaels skole,
Kolding.

Elisabethforeningens

kollekter i de storkøbenhavn-
ske kirker indbragte denne
gang 2145 kr., en stigning på
472 kr. i forhold til sidste kol-
lekt. Alle Elisabethforeningens
venner bedes herved modtage
vor allerhøjeste tak. På
styrelsens vegne

Angela Osterhammel.

Hushjælp

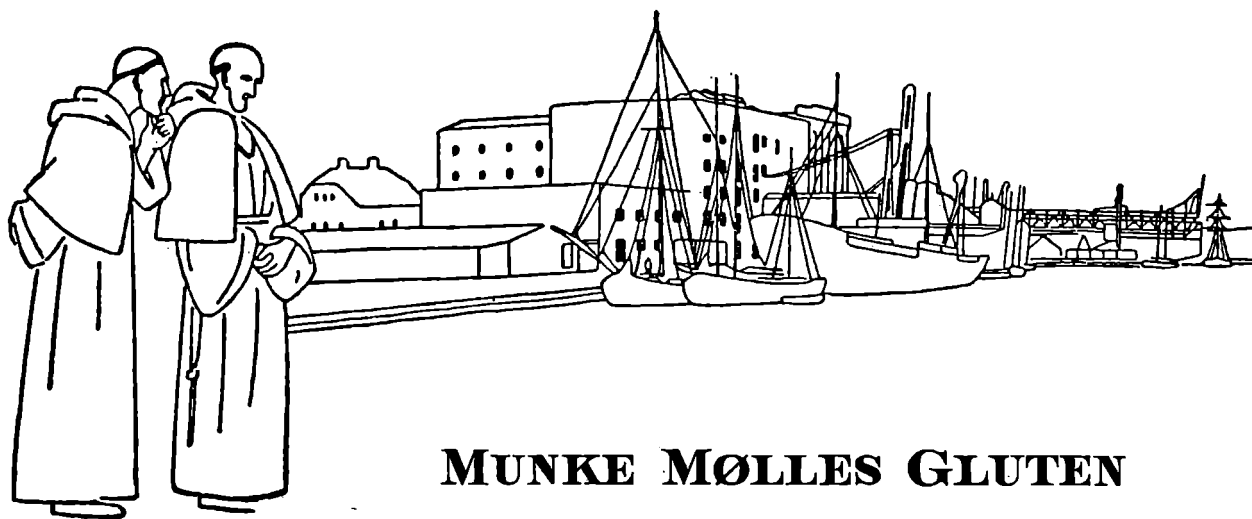
søges 1-2 gange ugentlig. Hen-
vendelse tlf. 70 15 41 efter kl.
15.

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/s I. RØRDING & CO. Vester 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Khvn. og Omegn . Opgang i porten)

MUNKE MØLLES GLUTEN

Han savnede altså juletræet!

Dansk turist i spansk kloster

Her er et af de mange eksempler på, hvordan en dansk turist vurderer den kirkelige handling i et spansk kloster. Der er ingen grund til at trække på smilebåndet, for en uforberedt nordbo kan næppe kapere en så sølsom oplevelse. Han kunne selvfølgelig lade være med at blive forarget, men det bliver man altså... og det er et spørgsmål, om ikke også en dansk katolik kunne forarges, selv om det må hjælpe meget, at man ved, hvad det hele drejer sig om. Det ved denne turist ikke. Hele artiklen, hvoraf dette kun er en mundsmag, har været offentliggjort i Ny Tid, Aalborg, og er forfattet af Flemming Koch. Vi giver ordet til hr. Koch:

Mens sangen klinger ud i rummet, kommer omkring 100 munke i sorte kutter ind og tager plads i en halv-kreds bag alteret. Til højre i koret har fem præster taget plads - så mange skal i brug i den flere timer lange messe. I en purpurkappe skrider en aldrende kardinal, ledsaget af to lillaklædte biskopper gennem koret og tager plads på gyldne tronstole - jordske konger værdige. Nye projektører tændes, og på skift arbejder nu de tre af præsterne foran alteret.

Hver ting - fra bønnebog til bibel og kalk - bæres alvorsfuldt hen til kardinalen, der med korssets tegn vel-

signer tingene. Røgelseskarrene svinges af messeskjorteklædte kordrenge, der ringer med små guldklokker. Præsterne messer latinske bønner med pragtstemmer.

Pludseligt kastes et skarpt projektørlys mod en prædikestol, og en brunklædt præst fremsiger en lang, lang bøn, mens menigheden knæler. Så vidt vort spanske rækker, omfatter bønnen både Franco og regeringen - samt mere himmelske magter. En anden præst er gået frem i projektørlyset i korindgangen, og med store armbevægelser dirigerer han vekselsangen mellem præsterne og menigheden.

Og sådan bliver de ved i timevis. Præsterne er tilsyneladende utrættelige i deres monotone vandring mellem alter og kardinal, projektører tændes og slukkes, vekselsang lyder enstonigt. Escoliana-drengenes kor blander sig med mellemrum i liturgien. Med dette bedøvende musikindtryk, med dette overdådige, farverige skuespil i sindet, går vi ud i den nu blændende, men kølige vintersol.

Vi har i den grad »været borte«, at vi helt glemte, det var en julemesse. Sprogvanke og alt det fremmedartede kunne ikke vende vore tanker mod julen. Vi savnede rent ud sagt det flagprydede juletræ fra vor barndomskirke. Dette her var kunstigt og uvirkeligt - som en drøm...

Bøns-ugen i Storkøbenhavn

I ugen fra 18. til 25. januar bedes der i alle kirker om kristenhedens genforening. Indenfor det storkøbenhavnske område er sognepræsterne blevet enige om at afholde særlige gudstjenester efter følgende plan:

St. Ansgar: Daglig kl. 16,30.

St. Andreas: Daglig kl. 19,30.

St. Anna: Daglig kl. 19,30.

Jesu Hjerte: Daglig kl. 17.

Sakramentskirken: Daglig kl. 17,30.

St. Therese: Daglig kl. 19,30.

St. Antonius: Søndag 24. kl. 14: Kirkespil i anledning af be-
deugen.

St. Knud Lavard: Mandag 18.
kl. 20: Messe med prædiken. -
Onsdag 20. kl. 19: Andagt. -
Lørdag 23. kl. 19: Andagt. -
Mandag 25. kl. 20: Messe med
prædiken.

Ulykkelig hændelse

Det må vist være sidste øjeblik at bringe følgende dramatiske beretning, der med national selvkritik er fortalt redaktionen af pastor Thomas King:

Da den skotske familiefader vendte hjem fra sit arbejde juleaften og så børnenes forventningsfulde ansigter trykket mod ruden, kom han skrækslagen i tanker om, at han havde glemt at købe de julegaver, det var meningen at lade julemanden ankomme med i nattens løb. Han skyndte sig uset om bagved huset. Der lød et brag, og i næste øjeblik viste familiefaderens opskræmte ansigt sig i døren.

- Det er forfærdeligt, udbød han. Sancte Claus har skudt sig!

Student

- 26 år - søger arbejde fra 1. marts. Helst som lærervikar. Billet mrk. 8-1-59 til Katolsk Ugeblads annonceanfordring, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Dygtig ung pige,

ikke under 20 år, der er fortrolig med almindelig husgering og madlavning, kan få god plads hos større familie i moderne indrettet villahjem i Nørresundby. Ekstra daglig hjælp og mange tekniske hjælpemidler. Fast frihed og god løn til en virkelig dygtig pige, der kan aflaste husmoderen. Købmand Aage Nielsen, »Bakkehuset«, Skansevej 17, Nørresundby.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Manuskripter

til bladet bør normalt være maskinskrevne med dobbelt linieafstand og rigelig margin. Vi minder om, at medmindre andet er aftalt, vil vi meget gerne have alle korte meddelelser og bekendtgørelser senest 10 dage før det følgende nummer udkommer.

Ung pige,

der skal begynde som sygeplejeelev midt i august, søger plads i huset fra marts til august hos god katolsk familie, helst med børn. Billet mrk. »Pige« til Katolsk Ugeblads annonceanfordring, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Er De blevet abonnent?

FILM og TEATER

Ung vrede

Osborne's skuespil, som vi forrige år kunne se i en interessant opførelse med Erik Mørk som den vrede unge mand, er nu kommet til Danmark i sin filmatiserede udgave, der på ingen

måde står tilbage for teaterstykket. Men De kan måske ikke holde ud at høre mere om vred ungdom?

Det er rigtigt, at der er gået mode i at være vred ung; det er også rigtigt, at hele begrebet er blevet objekt for grov spekulation i underholdningsindustrien. Men vi må ikke lade alt dette tilsløre sagens kerne: Bag selv de ejendommeligste udslag af ung vrede ligger spørgsmålet til enhver af os: Hvorfor er de rodløse og rådløse? Hvem har plantet dem på stenet grund? Hvem har kun lært dem vejen til velstand – hvorfor kender de kun junglens lov? Hvorfor er vi så tilfredse med alle dem, der lærer at indrette sig – er det fordi de ikke mere er en højrodet anklage imod os?

Hvis emnet interesserer Dem – og især, hvis De er blevet træt af det, – bør De se denne både gribende og chokerende film. Den er så mærkeligt re n i sin skildring af en hjælpeløs ungdom, som ser for klart og ved for meget om den tomhed, der gemmer sig bag den konventionelle pænheds masker, og som samtidig ved for lidt og er for åndeligt fejler næret til at kunne bære denne smertefulde viden: Det gør ondt at være menneske.

Jimmy Porter ser ganske godt ud, er begavet og takket være velfærdsstaten har han, der er opvokset i små og bitre kår, fået en universitetsuddannelse. Men den har gjort ham kasteløs. Med friske øjne har han gennemskuet borgerskabet, og de på deres side ignorerer ham. Konflikten er tilspidset efter ægteskabet med oberstdatteren Allison. Hun er yndig, og han elsker hende så godt han kan, men hele hendes person er ham en påmindelse om goder her i livet, han aldrig har ejet og derfor aldrig kan give videre: Social og åndelig tryk bygget på medmenneskelig respekt og en tro på livets mening. Og har han ikke selv set de, som havde

fået alt dette forærende, misbruge det: Forfladige kærligheden, hovmodes af trygheden og forråde troen bag fromme former?

Derfor slår han nu om sig i blinde; her levnes ingen mulighed for graduering: Kirkeklokkernes klang er en hån imod ham, nationalfølelse er latterlig, embedsmænd er stikkere, hans kones kontakt med forældrene et forræderi imod ham. Han er ulidelig at leve sammen med, men han bærer en hjælpeløshed til skue, som må gøre det til en lidelse at forlade ham. Han er grov, men kan også være øm, han er snertende i sin hån, men ingen er sårbar som han. Da Allison venter et barn, forlader hun ham – jeg er ligeglad med hendes barn, siger han. Hun vender senere tilbage, og han hører, at barnet var dødfødt. Det var også mit barn, siger han – retten til at være bitter over, at heller ikke det lykkedes, vil han ikke fratages.

I mellemtiden har han haft et forhold til hendes veninde; men hun afbryder det, plaget af sin samvittighed. Han forstår hende ikke: Vil du være helgeninde, må du gå i kloster; det gælder denne verden eller den næste, de kan ikke forenes. Det er hans hele viden om livet, derfor er det uudholdeligt at leve, også han må flygte.

Forenede genoptager han og Allison en gammel leg: Han er en ladden bamse og hun et yndigt egern med en pjusket hale. På dette plan kan de vise hinanden en primitiv øm kærlighed og glemme, at de er mennesker.

Er de to ene om at lege egern og bamse? Er der flere som dem, så kommer denne mesterlige film os alle ved.

Ai.

På stranden

1964. Atomkrigen er nu afsluttet. Den har udsluttet to verdensdele, og i Australien venter nu de sidste mennesker på døden, der vil komme i form af radioaktivt støv, som på grund af heldig vind er blevet forsinket 4 måneder. Det er denne ventetid og des sidste menneskers uddøen vi oplever på filmen.

Man overværer forestillingen med en besk smag i munden. Der er noget meget ubehageligt ved at sidde i Palladiums bløde stole og efter en let servering af allehånde reklamer og ligegyldigheder være vidne til menneskets udslættelse som en passende underholdning fra syv til ni inden aftenen. For desværre, alle sine gode kvaliteter til trods – (filmen er behersket og usentimental, uden filmiske raffineringer til at billigere alvoren og gennemgående yderst velspillet) – så forbliver den dog på underholdningens plan. Og rystes man end momentvis af uhyggen og bevidstheden om, at det kunne blive virkelighed, så er det ingen dyberegående oplevelse.

Forklaringen kan søges i to ting:

For det første synes denne menneskeheds udslættelse alt for let og barmhjertig. Her er ingen ruiner, ingen lemlæstede eller døde, bare en stiltfærdig forsvinden og den øde verden ladet tilbage. Vist er de lammende, billederne fra San Franciscos døde, tomme gader, men det er dog forholdsvis smertefrit og forekommer usandsynligt, især på baggrund af de billeder, vi har set fra Japan, af radioaktivitetens første ofre.

For det andet er de mennesker, vi møder, ikke et udsnit af menneskeheden, men en lille flok overklassen mennesker, hvis tragedie ikke kan ramme os, og hvis betydning yderligere svækkes ved, at de fremstilles af lutter berømt heder. Mere end nogen sinde havde det været rigtigt at vælge folk fra gaden, almindelige, ukendte mennesker, der kunne repræsentere dig og mig. Katastrofen synes ikke reel og døden ikke virkelig, når den opleves af Gregory Peck og Ava Gardner i hinandens arme.

Det virkelig skræmmende i denne film, og det, der må vække os til eftertanke er ikke selve udslættelsen, men dette, at vi ser menneskene nå til deres absolut sidste time, uden at nogen angst eller rædsel vækker dem, uden at det mindste gråst af håb hæver dem op over deres uendelig tomme og rent materielle tilværelse. Filmen vil kalde os til frygten for og kampen mod en atomkrig, hvilket er prisværdigt, men ikke nok. Og selv det vil den næppe nå. Atomkrigen vil for de fleste af os stadig være noget fjernt, noget vi personligt har meget ringe indflydelse på. – Det vi kunne ønske at opleve, var menneskets sande forhold til døden og dommedag. Men på dette det virkeligste af alle spørgsmål giver filmen intet svar. (Forb. for børn).

Bo.

løsheden slipper sine kræfter løs – hvorfor skal vi forskanse os bag kirkelige skel, når vi sammen kunne dyrke Gud og tjene hverandre meget bedre?

Uden forsøg på at fælde nogen dom i en så indviklet og uopklaret sag, kan vi nok enes om, at kristenhedens splittelse er ikke Guds, men menneskers værk. Det er ikke Kristi tanke, at hans hus skal være splidagtigt med sig selv. Splittelsen er menneskeværk, er et resultat af menneskers synd.

Splittelsen i det 16. århundrede var tilsyneladende forårsaget af en trang til at reformere. Men hvorfor trængte Kirken til reform? Fordi mennesker synder! Hvorfor blev reformen til en splittelse og ikke blot til en reform? Fordi mennesker synder! Mennesker kan frigøre kræfter, der ikke evner at kontrollere. De kan falde for fristelsen til at gøre oprør uden at ænse følgerne.

Mens vi på den ene side må konstatere, at den kristne kirke for 400 år siden måtte reformeres – det var den selv ved at blive klar over – må vi på den anden side konstatere, at visse re-

formatorer stolede for meget på deres egen evne til at rense ud og forny. De manglede personlig ydmyghed.

Men hvorom alt er, har splittelsen i Europa foreløbigt overstået sit 400 års jubilæum, og det er lang tid... længe nok til at fjerne parterne fra hverandre, men også længe nok til, at lidenskaberne er blevet kølet af.

Og nu hører vi fra mange sider de rolige, beherskede stemmer, som siger: Vi må kunne finde sammen.

Vi hører også andre stemmer, og de er ikke rolige, men dirrer af bitterhed. Det er dog ikke stemmer, som har nogen profetisk kraft. De lyder blot stærkt, fordi argumenterne er svage.

Kristenhedens splittelse er en smerte for den enkelte, som har begrebet, at den ikke kan være i overensstemmelse med Guds vilje. Jo stærkere smerten føles, des mindre er den vel blot vor egen – des mere er den Kristi smerte, som berører os. For det kan ikke være menneskelig samling, vi kæmper for. Det centrale spørgsmål må dog være: Ville Kirkens grundlægger, at den ud i al jordisk fremtid skulle bestå udelt og samlet, eller var det ham ligegyldigt, om den delte sig i grupper, som ikke mere kan forliges? Stillet så skarpt, kan spørgsmålet næppe besvares på mere end een måde, medmindre man skal fornægte, at Kristus er Gud. g-

Da Harald Blaatand blev døbt for 1000 år siden

Det er efter habile historikeres udsagn i år nøjagtig 1000 år siden, kong Harald Blaatand lod sig døbe.

Det største minde om sin konversion og Danmarks efterfølgende kristning rejste Harald som bekendt i Jelling, hvor Nordens største og skønneste runesten – den kaldes også Danmarks dåbsattest – siger, at »Kong Harald bød gøre disse runer efter Gorm sin fader og Thyra sin moder, den Harald, som vandt sig hele Danmark og Norge og gjorde danerne kristne.«

I det sidst udkomne nummer af CATHOLICA underkaster Jørgen Nybo Rasmussen de i denne forbindelse gængse historiske teorier en meget indgående analyse.

Der hersker gennemgående stor uenighed om, hvorledes dette religionsskifte for 1000 år siden fandt sted, men der er ingen rimelighed i, som det stadig gøres, at gøre religionsskiftet lig med Ansgars komme til Dan-

mark i 826. Da Ansgar døde i 865 kunne han efter en menneskealders arbejde »kun« efterlade sig to kirker med ret fåtallige menigheder, og fra et kirkehistorisk synspunkt må perioden fra Ansgars død til 930 betegnes som en hedensk reaktionstid. Det var vikingetogenes blomstringstid, hele den kristne verden sukkede under de vilde normanners hærgninger, rov og mord, og al missionsvirksomhed i Norden var ophørt. Gorm den Gamle, Haralds fader, syntes intet at have haft tilovers for kristendommen og om religionsfrihed var der ikke tale i hans tid.

Harald fulgte imidlertid ikke sin faders klart stats-hedenske linie, men tillod omkring 950, at kristendommen dyrkedes åbenlyst – hvilket imidlertid ikke betød nogen virkelig overvindelse af hedenskabet. Så skete i ca. 960 den mærkelige begivenhed, der skulle få vægtskålen til at synke afgjort til fordel for den katolske tro i Danmark: En

fortsættes side 15

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordруп 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Præser, Sct. Annæ plads 28
København K

Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal –
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announcekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen

Østersøgade 108, 1., København Ø

Tlf. TRia 8394, kl. 8-10

Post-Giro nr. 88986

Et alderdomshjem for søstre - har man hørt magen!

Lunt og hyggeligt ligger hjemmet i et hjørne af hospitalets have, og til sommer vil de ugeste hjulspor blive erstattet med fliser og blomster.

ET ALDERDOMSHJEM FOR SØSTRE – det er vist i de fleste danske katolikkers øren et helt nyt begreb. I disse dage har vi fået det første af denne art herhjemme: en smuk, trefløjet rødstensbygning, opført på Sankt Elisabeth hospitals grund på Amager, og i ugens løb rykker de første af de 38 gamle Sankt Elisabeth-søstre, som skal finde deres sidste jordiske hjem her, ind i bygningen.

mange dårligt gående beboere indrettet, hele hjemmet i een etage så godt som uden trapper – en behagelig modsætning til villaen på Kastanjevej i København, der hidtil har huset de ældste Sankt Elisabeth-søstre. Den rummede så overdådigt

Man kan måske undre sig over, at der virkelig er brug for så stort et alderdomshjem til søstre fra en enkelt af de 15 nonneordner, som efterhånden har udplantet afdelinger i det lille, protestantiske Danmark. Alligevel har hjemmet været tiltrængt den sidste halve snes år, mere og mere presserende år for år, og nogle år frem er det ikke usandsynligt, at andre ordener herhjemme må følge eksemplet. Sankt Josefs søstre har allerede i længere tid anvendt en afdeling af Sankt Josefs hospital i København til bolig for sine ældste og arbejdsudygtige søstre, men ejer ikke en særlig bygning til formålet.

Førend klausuren trådte i kraft og een gang for alle lukkede søsterhjemmets døre for uvedkommende blikke, tog ugebladet et lille overblik over hjemmet og det tilhørende, ligeledes nye kapel, så vi kan fortælle læserne, hvordan et kloster af en så usædvanlig slags tager sig ud indvendig. Arkitekterne Wittmaack og Arne Madsen har af hensyn til de

I samlingsstuen danner Krist Konge-statuen endevæggens midtpunkt. De indfældede glasmalerier forestiller Sankt Elisabeth og Sankt Augustin, hvis ordensregler er grundlaget for Sankt Elisabeth-ordenen. Gulvene er belagt med den stærkest tænkelige lak og derfor lette at holde, og bordpladerne er også moderne og håndterlige.

mange trapper, at brækkede ben hørte til dagens orden, og fik ikke uden grund af en stedlig pater tilnavnet »De faldne kvinders hus«.

Foruden refektoriet og en samlingsstue rummer bygningen et indbydende anretterkøkken, som er egnet til at gøre en husmoder helt misundelig. Her får søstre maden fra hospitalskøkkenet leveret til videre-transport via den underjordiske tunnel. I kappellets dejlige, lyse rum har pastor Vervoort, Vejle, som kunstnerisk medarbejder skabt en dejligt enkel helhed og ikke glemte at tænke på de gamle søstres særlige behov. Bænkeraderne er kun beregnet til to hver, så skal ømme knæ og gigtplagede ben ikke kante sig ind mod midten af lange bænkerader. Og skriftestolen er bygget ind i et specielt rum med dør foruden forhænget: en skriftestol for tunghøre! Både korsvejstationerne, alter-krucifikset og de øvrige kunstneriske dele af udstyret er fra benediktiner-klostret i Maria Lach.

Intet billede er at se på nogen væg – intet tæppe på noget gulv – vi er i et kloster! Men i cellerne er der vaskeskomme og gode, indbyggede skabe, og udenpå dørene finder man den

hos søstre ellers ganske ukendte luksus: navneplader! Hver af de to lange celle-gange har sin private korsvejs-station, så søstre ikke behøver at gå til kapellet, når de gerne vil bede korsvejs-andagt.

Vi har spurgt, hvad tiden skal gå med for de ca. 40 beboere, der med tiden tager hele huset i besiddelse. Men vi forstår, at det bliver der ingen vanskeligheder ved, for søstre skal selv passe hele husførelsen bortset fra madlavning, og de mest mobile tage sig af dem, som ikke kan klare sig på egen hånd. Da flere er fuldstændig hjælpeløse og kræver pasning hele døgnet, bliver der derfor rigeligt praktisk arbejde udover det åndelige.

For Danmarks ca. 75 Elisabeth-søstre, fordelt over Næstved og København er dette byggeri en landvinding og lettelse, som søstre føler sig meget taknemlige over. De helliger sig udpræget hospitalsarbejde, hvor der med dette århundredes forcerede tempo ikke længere er plads for dem, som har slidt sig op i et langt livs hårdt arbejde. Men i roen og stilheden efter den lange arbejdsdag får de nu lov at praktisere næstekærligheden

under andre og sagtomligere former, der måske bliver endnu mere frugtbare.

Sankt Elisabeth-søstre har været i Danmark siden 1895, og de begyndte deres virksomhed med ambulante sygepleje. Sankt Elisabeths hospital i København blev åbnet i 1906 og er siden udvidet tre gange, så det i dag står fuldt på højde med andre større, moderne danske hospitaler. Men som i så mange andre ordener sukker søstre efter mere ung tilgang. De vil så gerne kunne blive ved at give deres sygepleje et katolsk præg, og det kan de kun gøre, hvis der er søstre nok på afdelingerne til at opveje den civile arbejdskraft.

Bøns-ugen varer endnu!

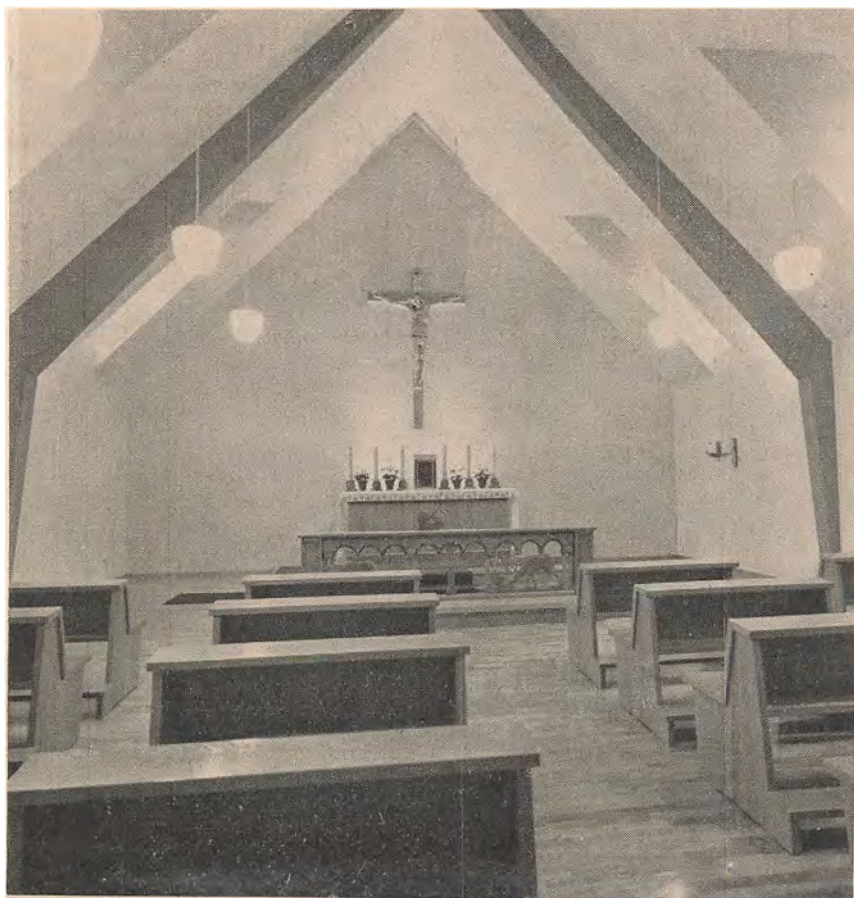
De hørte biskoppens hyrdebrev oplæst i kirken forleden søndag, og måske underkastede De det et nøjere studium i Ugebladet. Vi vil da blot minde Dem om, at den internationale bøns-uge for kirkens enhed endnu ikke er sluttet. Har De allerede med kirken bedt Deres bønner i denne særlige intention, – så fold Deres hænder og bed endnu engang! »Bønnen om enhed må bedes mere indtrængende og bevidst end nogensinde« hed det i hyrdebrevet. Lad os gøre, som der er sagt.

I de seneste år har københavnere haft mulighed for på en ganske direkte måde, nemlig i de forskellige kristne konfessioners egne kirker, at samles i fællesbøn. Sidste år deltog omkring 1000 mennesker i en aftenvandring, der gik til protestantiske, ortodokse og romersk-katolske kirker. I hvert kirkerum lød bønnen om, at vi alle måtte blive et.

Det er et glimrende initiativ, den københavnske pastor Svend Borregaard her har taget. Ideen er så god, at den hurtigt burde overflyttes til de mange byer i provinsen, hvor folkekirken endnu ikke er »ene på pladsen«. Det bør være en selvfølge, at den katolske kirke vil være den første til at slå sine døre op på vid gab og byde enhver indenfor.

Kristeligt dagblad bragte forleden en ledende artikel om bøns-ugen. Vi vil gerne gøre denne artikels afsluttende ord til vore:

Måtte Gud bøje sine troende til mere helhjertet lydighed mod Kristus alene og dermed til større endrægtighed i bekendelse og lovsang og fælles tjeneste.

Udsigt over kapellet med pastor Vervoorts praktiske to-mands-bænke. Krucifikset er benediktinsk træskærerkunst.

En kirke eller en sekt?

af dominikanerpater P. Grégoire

En præst i den reformerte kirke i Frankrig skrev for kort tid siden i et lille skrift om »Kirken og sekterne«: »Så længe det mest udbredte af de kristne samfund, nemlig den katolske kirke, bliver ved med at hævde, at frelsen findes inden for den alene, gør den sig selv til en sekt«. For ganske nylig skrev R. Marlé i de franske jesuiters udmærkede blad »Les Études«, at et af de spørgsmål, der uttrykkelig blev stillet katolikkerne på den protestantiske Kirchentag i München i august 1959, var: »Er I tilstrækkelig »katolske« til, at man ikke behøver at fristes til at betragte jer som medlemmer af en sekt, der bare har flere tilhængere end de andre?« - Den katolske Kirke skulle altså være eller tendere hen imod at være en sekt og ikke i egentlig forstand en kirke, og det netop fordi den er sig bevidst, at den er Kristi sande synlige kirke, den kirke, han har indstiftet, og som han har betroet med Andens usvigelige og ufejlbarlige bistand til at udbrede sit frelsesbudskab og at forvalte sine sakramenter! Hvis man ville undgå at være en sekt, måtte man altså nødvendigvis medgive, at Kristi løfter til disciplene endnu ikke var blevet helt opfyldt, og at hans værk endnu ikke var blevet den klippe, som han dog højtideligt har forkyndt, at han ville bygge det på? Man måtte så medgive, at Jesu Kristi kirke endnu ikke eksisterede, eller at den kun eksisterede spredt og altså uåndgribeligt? Og så skulle en kirke kun have en svag lighed med den kommende sande kirke på betingelse af, at den ikke tog stilling for og imod og ikke fordømte noget af det, hvem som helst gav ud for at være kristendom? Man skulle, for ikke at være en sekt, stræbe mest muligt hen imod denne berømmelige »rummelighed«, i hvis navn en kirke giver plads for alle mulige selv indbyrdes modstridende trossandheder, opløser det særlige præstedømme til fordel for det almindelige, tager afstand fra enhver sondring mellem helligt og profant, og sluttelig slår sig til tåls med at være en borgerlig institution.

Vi kan ikke gå med til en sådan opløsning af Kristi kirke (til denne fladkirkelighed, en dansk teolog for nylig krævede!), som sluttelig er uundgå-

lig, hvis man kun kan blive sig selv bevidst som kirke gennem et krampagtigt modsætningsforhold til sekterne. Men kan det så undgås, at vi bliver betragtet som en sekt? Og finder den beskyldning, man har rettet mod os for at være det, ikke genklang i vor egen samvittighed? Ville det ikke være enklere, mere ydmygt og mere trøsterigt at tage imod enhver uden skelsættende krav, og at hilse alle de andre kristne kirker som ligeberettigede søstre? Står der ikke skrevet om »Kærligheden«: »Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt?« (1. Kor. 13,7)... Jo, ganske vist, men den kærlighed, som virkelig ligger til grund for oprigtighed og ydmyghed, selvforglemmelse og selvhenrivelse, skal også »blive mere og mere rig på indsigt og al dømmekraft, så I kan skønne, hvad der er det væsentlige, for at I må være rene og lydefri på Kristi dag« (Fil. 1,9-10). Vi har altså en fornemmelse af, at der skjuler sig en tvetydighed i den bebrejdelse, man har rettet imod os, og som - sagt i forbigående -, hvis den var berettiget, også måtte gælde de ortodokse kirker, hvis stilling er den samme som den katolske kirkes, hvis den da ikke i praksis er endog endnu stejlere.

Hvad er da en sekt for noget? De nævnte protestanter giver på forhånd en definition på en sekt, som alene de store protestantiske kirkesamfund ikke falder ind under. Men denne definition gælder ikke, fordi den i virkeligheden kun er udformet for at støtte det, man vil bevise! Sekter er sociologiske fænomener, og religionssociologien har studeret dem og draget en nøjagtig skillelinie mellem dem og kirkerne; det er altså denne videnskab, vi må henvende os til, selv om vi så må udlægge de konklusioner, den er kommet til, teologisk.

En sekt er en eksklusiv religiøs gruppe, det vil sige, at de, som ikke tilhører den, hvad enten det er grupper eller enkeltpersoner, anses for at være uundgåeligt fortabt. Sekten betragter sig ikke alene som faktisk udgørende men også som retmæssigt værende en elite: prædestinerede (forudbestemte), som er tilbøjelige til at foregribe Guds dom og til ufravigeligt at betragte alle, der ikke hører med til denne elite som fjender, og til samtidig at anse alle dem, der tilhører den, for allerede at være definitivt frelst. Sekten er altså tilbøjelig til at hævde, at der er en absolut overensstemmelse mellem på den ene side den timelige og synlige sondring mellem dens medlemmer og de »ugudelige« og på den anden side den sondring, Kristus kommer til at foretage på den yderste dag. Adgang til sekten kan ikke opnås for de små børn ved at de døbes ind i den, fordi de endnu er ude af stand til at have gjort den afgørende religiøse erfaring, der består i den omvendelse eller personlige vækkelse, som i et privilligeret

»Her er ikke forskel på jøde og græker, træl og fri, mand og kvinde, thi alle er eet i Kristus Jesus«.

(Gal. 3,29).

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 880811

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 880300 - 880278

Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 850684

Tegn abonnement

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET - CENTRALVARME

Algade 88, Aalborg, tlf. 30433

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 30301

M. Thomsen Støtt & Søn

Møremester- og entreprenørfierr.

Kong Christians Allé 8, Aalborg

Telefon 34233 og 34337

G. Garth-Grüner

Landsretsagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva * 408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

psykologisk øjeblik får en til at forlade verden og slutte sig til sekten; sekten er desuden tilbøjelig til at tage afstand fra enhver sakramental eller præstelig mellemkomst til fordel for denne individuelle psykologiske erfaring; den søger i langt højere grad oplevelsernes intensitet end en universel udbredelse af sit budskab, og den tilstræber en streng ensartethed hos sine medlemmer gennem de krav, den stiller til deres psykiske og moralske holdning: sekten er altså den mest totalitære religiøse sammenslutning, man kan forestille sig, det religiøse samfund, der er mest lukket inde i sig selv, og som er det mest personlighedsberøvende, til trods for eller snarere på grund af sin insisteren på stereotyp oplevelser hos sine medlemmer. Dette er stort set den gængse sociologiske fremstilling af begrebet sekt (Weber, Troeltsch, Wach, Molland...) - en definition, som svarer udmærket til den almindelige religionshistoriske brug af ordet.

Sociologerne definerer i øvrigt gerne kirken som det modsatte af en sekt; de er så tilbøjelige til at fremhæve kirkens rummelighed og det automatiske, ligefrem naturlige, der kendetegner børnenes indtræden i kirken ved dåben: Kirken er altså efter dette en institution, medens sekten er en frivillig gruppe. Hvis man tager ordet kirke i den betydning, kender vi næsten vor katolske kirke lige så dårligt igen i denne beskrivelse, som vi gør det i sekten. I virkeligheden falder den katolske kirke ikke så let ind under og kan ikke fuldstændigt komme til at høre til nogen af de kategorier, man når til ved en simpel sociologisk betragtning, og den er lige så højt hævet over den fladkirkelige rummelighed som over sekternes hovmodige snæverhed.

Den katolske kirke må på ingen måde fornægte den gave, den har modtaget af sin Herre; den har af ham fået overdraget det betroede gods, som er den åbenbarede sandhed, og nådens sakramentale kilder; St. Thomas definerer den som »troen og troens sakramenter«. Det er altså virkelig sandt, at den er eliten i dette ords etymologiske betydning: det fristed, Gud har valgt til at undervise os og helliggøre os.

Denne »elite« bliver man optaget i ved dåben, som er indiviellsens sakramente, fordi den er troens sakramente, og man udelukker sig fra den ved handlinger, som er i direkte modstrid med troen; kirken erkender det som sin pligt at overvåge tilslutningen såvel som udelukkelsen og endog selv at foretage en sådan udelukkelse som

følge af selve sin troskab mod den sendelse, den har modtaget. Men kirken ved også, at tiden endnu ikke er inde til at foretage en definitiv sondring: dens medlemmer er også syndere eller i hvert fald mennesker, som kan fejle, hvor meget den så end er sig de nådeskatte bevidst, som er blevet den betroet til deres helligelse. Som Herrens tjenerinde er den lydhør over for hans ånd, som blæser i den i fuld frihed, og den katolske kirke respekterer denne frihed; den er modtagelig for enhver inspiration og for alle afskygninger af denne ånd og for ethvert kald: den ensartethed, der kendetegner sekterne, er ikke dens stærke side.

Den er desuden ikke sekterisk i sin holdning over for alle dem, først og fremmest de kristne, men også de ikke-kristne, som synligt står uden for den. Det betyder ikke, at den - under påskud af at være vidsynet - er ligeglad og anerkender adskillelsen af så mange Guds børn som noget naturligt; det er tværtimod, fordi den ved, at den er til for alle mennesker, og fordi den virkelig vil vise sig åben og moderlig over for alle; den ved, at Kristus kalder dem alle til sin kirke, og at den er ansvarlig for at forkynde denne appel, de tror fast og sikkert, at denne appel konkret bliver rettet til hvert enkelt menneske, og at hver enkelt får tilbudt midler til reelt at besvare den, - det er det, teologerne kalder den tilstrækkelige nåde; og den tror også - det er dens trøst - at der allerede er mange, der svarer på den, alt efter det lys og den kraft, der gives dem, uden at deres svar endnu kan komme til at give sig synligt udtryk. Den lider under, at dens katholicitet, det vil sige dens retmæssige og faktiske universalitet, endnu ikke har kunnet nå sine synlige og mulige dimensioner, men i sin taksigelse indbefatter og anerkender den allerede som sit alt, hvad der åbenlyst eller hemmeligt tilhører Kristus og Gud over hele verden og først og fremmest inden for de religiøse samfund, som kalder sig kristne. Den retter en indtrængende anmodning til alle om at slutte sig til enheden i Kristi mystiske legeme, men samtidig respekterer den Guds langmodighed og sjælelens frihed.

Nej, den katolske kirke er på ingen måde en sekt, og samtidig er den heller ikke en rummelig fladkirke; den er en kirke i dette ords fuldeste betydning, - ja, i sandhed, den er KIRKEN!

I stor gæld både til Kold og Grundtvig

Forstander Riishøjgaard om ungdomsskolen

Lærer, cand. theol. S. M. Riishøjgaard, som skal lede den nye katolske ungdomsskole ved Gravenhoved i Sønderjylland, er fornyligt blevet interviewet af Kolding Folkeblads medarbejder Jos. Vi tillader os at klippe nogle afsnit fra den lange samtale:

– Hvem er De, og hvor kommer De fra?

– Far var tømrer, men blev landmand, og mit barndomshjem ligger i udkanten af Mols en god kilometers vej fra Rønde. Jeg kom ud af pøgeskolen og arbejdede hjemme på mine forældres gård, og det var far glad for. Da jeg begyndte at snakke om, at jeg ville på Røndes studenterkursus, blev far ked af det.

Han syntes, det var noget fjolleri, og han stillede mig en flunkerny motorcykel i udsigt til min atten års fødselsdag, dersom blot jeg ville blive ved landbruget. Motorcyklen fristede mig over alle grænser, men jeg modstod fristelsen som et mandfolk og blev student.

– For senere at blive præst –?

– Men det var ikke for at blive præst, at jeg tog studentereksamen. Mine forældre var højskoleinteresserede, og denne interesse havde smittet af på mig. Jeg ville oprindeligt have været cand. mag. i sprog for derefter at blive højskolelærer, men så blev det alligevel teologien, der blev mit studium. Jeg tror, det var Vorherre, der greb ind og dikterede mig min vej til teologien.

– Altså en stemme fra himmelen?

– En stemme fra himmelen ja. Vorherre hører, hvad småfolk be'r ham om, selvom han sidder der meget højt oppe i sin himmel.

– De fik Deres gerning som folkekirkepræst i Sønderjylland?

– Jeg blev teologisk kandidat i 1933 og fik derefter stilling som residerende kapellan i Sønderborg. Jeg var i Sønderborg i otte år, og det var en stor oplevelse at komme ned til grænselandet for en molbo. Da lærte man lidt om, hvad det egentlig vil sige at være dansk. Efter tiden i Sønderborg blev jeg sognepræst i Rise sogn ved Åbenrå, hvor jeg havde min gerning i sytten år. Det var nogle umanerligt rare mennesker dem i Rise –

– Men så ...?

– Ja, så var det jo, at min kone og jeg gik hen og blev katolske i hovedet og i hjertet ...

– Har De uden videre været i stand til at kvittere enhver form for gældsfølelse til den folkekirke, hvor De dog i så mange år havde en gerning?

– Jeg føler mig i gæld til folkekirken, hvor jeg havde så mange rige år, men det var Vorherre, der tog min kone og mig i kraven ... og der var intet at stille op, hvis vi da ville være ærlige ... og det ville vi være!

– Hvordan reagerede »man« ... afskrev gamle venner forbindelsen med Dem?

– Jeg har fået stokkeslag ... men det har jeg så ofte her i livet. Heldigvis er jeg fra naturens hånd udrustet med en bred ryg, og jeg har aldrig været bange for at lægge ryg til. Det kan man i hvert fald ikke skyldte mig for. Jeg skylder imidlertid at sige, at de fleste modtog min beslutning i en atmosfære af respekt, selvom mange ikke forstod mig. Denne følelse af respekt har givet mig mange udtryk. Jeg har f. eks. adskillige gange sidenhen været indbudt til at tale i mit gamle Rise sogn i ungdomsforeningen.

– Vil De vove at påstå, at der ikke findes frølse for et menneske uden for den katolske kirke?

– Det vil jeg naturligvis ikke, alene af den grund, at mange mennesker er ganske uvidende om den katolske kirkes syn, men jeg vil hævde, at det kan betyde fortabelse, hvis et menneske, der kender den katolske kirke, ikke bekender sig til denne kirke åbent, ærligt og inderligt.

– Her i Norden synes vi, at der er altfor meget teater i den katolske kirke?

– Menigmand er katolsk af natur, og jo jævner et menneske er, des mere katolsk er tankegangen. Disse mange jævne mennesker står kirkefremmede i dag af den simple grund, at de slet ikke føler sig hjemme i de skruede baner, som moderne kirker har gjort til deres. For mig at se kan der kun blive tale om katolicisme eller afkristning. Vi vil ikke kampfod folkekirken, for gudsfornægtelsen rundt om i verden er så stor, at alle gode, positive kræfter i stedet bør sættes ind på den front.

– Og når De nu til næste år skal være ungdomsskoleforstander, bliver det for en ungdomsskole uden en Grundtvig og en Kold ... en ungdomsskole uden alle disse mange incitamenter, som dansk folkeliv næredes af –?

– Jeg føler mig i stor gæld både til Kold og til Grundtvig og til dansk folkeliv, og jeg finder, at det er helt naturligt, at den første katolske ungdomsskole i verden netop får sin plads i deres fædreland. Grundtvig har da forøvrigt græsset på de katolske agre. Det kan man se på mange af hans kærnesalmer, og hans sakra-

mentsyn nærmer sig i visse henseender det katolske syn, så vi ude på den ny ungdomsskole vil virkelig på forhånd føle et vist slægtskab. Vi tror, der kan blive en god formæling ud af det.

Tågen hviler tæt

Vagner Jensen: Pastor Harald Sandbæk i krydsforhør.

Hans Reitzels Forlag, 108 sider, kr. 9,75.

At læse journalisten og juristen Vagner Jensens bog: »Pastor Harald Sandbæk i krydsforhør« er for en katolik som at føle en spand sand løbe ud mellem fingrene og glide uhjælpeligt ud af rækkevidde.

Den tidligere B.T.-journalist har påtaget sig den prisværdige opgave at stille pastoren en lang række nærgående spørgsmål om, hvad kristendom er og indebærer.

Facit af de mange afteners interviews bliver i en nøddeskal: Kristendom er en hob indbyrdes absolut modstridende befalinger fra Guds menneskeordne søn, Jesus af Nazareth, til menneskene om, hvad de skal gøre og undlade at gøre. Og da det alligevel vil være umuligt for et menneske at rette sig efter disse befalinger – ja, jo mere man ville bestræbe sig for at rette sig efter dem, des længere ville man fjerne sig fra Gud – må man hellere opgive det straks. Iøvrigt skal hverken de ti bud, opstandelsen, det evige liv eller jomfrufødselen tages bogstaveligt. Moral og kristendom er to absolut uforenelige begreber, altså er der i pastor Sandbæks bevidsthed heller ikke plads for begrebet: kristen moral.

Synd, nåde og tilgivelse, siger han hele tiden i sine svar på journalistens frimodige spørgsmål. Men han nægter konsekvent at tage konsekvensen af denne nåde: nemlig at det kristne menneske i kraft af Guds nåde – og kun i kraft deraf – sættes i stand til at gøre ting, der ikke er syndige, overvinde dele af sin egoisme og selvoptagethed, blive ydmygere, fyldes stadig mere af næstekærlighed, forsonlighed og offervilje!

Overfor denne bogs serie af tågesignaler er der kun een ting at gøre: spørge pastoren, hvad han egentlig mener, Vorherre har skænket menneskenes børn forstand og sund sans til, hvis det ikke er for at bruge dem – først og fremst til at forsøge at finde sandheden. Men da logik i sig selv i hans øjne synes at være noget ukristeligt, kom man vel heller ikke nærmere ad den vej. Ak nej –! I. L.

1000 delegerede til Pax Romanas kongres på Filippinerne

Budskab fra Paven om kirken i Asien

Manilla (NC). For første gang i sin historie har Pax Romana, den internationale bevægelse for katolske studenter og intellektuelle holdt verdenskongres i Asien. Møderne blev holdt i Santo Tomas-universitetet i Manilla. Fra 40 lande var 1.000 delegerede kommet tilstede. Kongressen blev åbnet af ærkebiskop Salvatore Sino, der er apostolisk udsending til Filippinerne. Den første tale blev holdt af ærkebiskop Santos fra Manilla, og derefter læstes et budskab fra pave Johannes XXIII.

Paven skrev blandt andet:

»Vi ønsker, at De skal kende den dybe glæde, som Deres fælles fader føler ved tanken om, at denne Pax Romana-konference for første gang holdes i Asien. Det er en kilde til opmuntring at betænke, at kristne intellektuelle samler sig om evangeliet midt i en verdensdel, der endnu ikke kender den guddommelige sandhed. Men en anden tanke må også overvejes – den kendsgerning at den katolske religion af sin natur er verdensomfattende, universel. I århundredernes løb har evangeliet, siden det første gang blev forkyndt i det nære Østen, formet de levende kulturer og givet dem en religiøs, intellektuel og moralsk værdi, som har været til berigelse for dem. I dag er det Deres opgave at forkynde budskabet om sandheden og kærligheden i en form, der passer til den orientalske mentalitet. Vi ønsker, De skal vide, at Vi betragter dette arbejde som meget vigtigt for Kirkens fremgang.«

Hjælp til flygtningene

På kongressen enedes man om at opfordre landenes regeringer til at ændre deres politik over for immigranter. Opfordringen knyttedes til »Verdens-flygtningeåret« og er blevet godkendt af Pax Romanas ledelse. Det hedder i erklæringen, at »Verdens-flygtningeåret« kun kan blive en indledning til at arbejde på løsning af de statsløse personers vanskeligheder.

»Derfor opfordrer vi alle katolske studenter og kandidater til at fordoble deres anstrengelser,« hedder det, »og De må arbejde i nær tilknytning til de nationale kommissioner for »Verdens-flygtningeåret«. De anmodes om at være generøse i den materielle og åndelige hjælp, som skal komme flygtningene til gode – sær-

ligt flygtningene i de asiatiske lande.«

Kongressen minder om, at der i verden findes 2.500.000 flygtninge og nævner pave Johannes XXIII's ord: »Hvilken sørgelig modsigelse i det moderne samfund, der er så stolt af sit tekniske og sociale fremskridt! Enhver har pligt til at åbne sit hjerte for denne sag, og at gøre hvad der er muligt, for at denne triste situation kan blive afsluttet.«

Erklæringen slutter: »Vi opfordrer alle regeringer til at liberalisere deres politik overfor immigranter, for at den dag snart må være inde, da begrebet »hard-core« ikke mere har nogen betydning. Vi lykønsker dem, der har organiseret »Verdens-flygtningeåret«, til de resultater, de allerede har opnået for at lindre så mange uskyldige menneskers lidelser.«

Beslutninger på kongressen

I forbindelse med Pax Romanas kongres blev der udsendt en betænkning, som behandler de store religioners betydning i Orientens og Occidentens liv. Betænkningen er udarbejdet af Pax Romana og støttes af De Forenede Nationers organisation for undervisning, videnskab og kultur.

Blandt de beslutninger, Pax Romana-kongressen enedes om, kan vi her nævne:

– Katolikker må tilegne sig større forståelse og respekt for de åndelige værdier i de ikke-kristne religioner i Asien, og derfor må der fremelskes en nærmere kontakt mellem Asiens katolikker og deres ikke-katolske landsmænd.

– De katolske menigheder i Asien, der ofte er opstået i bonde- og arbejder-befolkningen,

må uddanne intellektuelle, der kan hjælpe de lokale kirker og være en modvægt til kommunismens intellektuelle appel.

– De uddannede katolikker må stræbe mod at gennemføre social retfærdighed, ærlighed og redelighed i det offentlige liv, og de må praktisere en dyb og åben broderlig kærlighed.

Giv os ledere! siger engelsk biskop

Manchester (NC). De fleste fremtrædende katolske personligheder i Storbritannien i dag er konvertitter, siger den engelske biskop Andrew Beck. Biskop Beck, der er specialist i skolespørgsmål, talte ved det årlige skolebal i en katolsk kostskole i Manchester. Han udtrykte håbet om, at de store katolske kostskoler vil forsyne landet med flere katolikker, der kan træde frem som ledere i det offentlige liv.

»Lad være med at leve i det 19. århundredes mentalitet, der går ud på at »forsvare troen«, men vær med til at udbrede troens rigdomme«, sagde biskoppen, »ankrene er trukket op, og menneskene driver omkring. Der er behov for folk, som kan holde fast ved de sunde principper og en rigtig holdning overfor tilværelsen. Kirken forventer, at kostskolerne vil give samfundet ledere, der kan opfylde deres rolle indenfor det katolske og det offentlige liv, således at kirken kan fortsætte sit fremskridt, som nu er i fuld gang«, erklærede biskop Beck.

Nonner lever længere

En romersk-katolsk professors undersøgelse har vist, at nonner lever længere. – Dr. Con Fecher ved Dayton universitetet i USA udtaler, at en ung pige på 20 år, der går i kloster, kan vente en fire år længere levetid, end hvis hun var blevet ude i verden.

Da Paulus led skibbrud . . .

Øen Malta indleder den 25. januar festlighederne i anledning af 1900-året for apostlen Pauli ankomst til øen. Som fortalt i Apostlenes Gerninger landede Paulus på Malta efter et skibbrud.

De større festligheder vil blive holdt i tiden fra 10. til 24. juli. Omkring 40 biskopper fra forskellige lande har meddelt, at de vil være med i festlighederne. Der arrangeres en stor udstilling i et nyt katolsk institut, som bygges i en forstad til Valletta. Udstillingen vil omfatte dokumenter og relikvier, der har forbindelse med apostlen Paulus, men vil tillige illustrere Maltas kristne historie gennem 19 århundreder. En serie mindefrimærker i 6 værdier bliver udsendt.

Omsider løsning på fransk skolestrid

Paris (NC). Loven om statsstøtte til de katolske skoler er nu blevet vedtaget af det franske senat med 173 stemmer mod 99. I nationalforsamlingen blev loven vedtaget med 427 stemmer mod 71.

Skolespørgsmålet har i en årrække givet anledning til en meget bitter debat i Frankrig. Ifølge den nye lov vil katolske skoler kunne vælge imellem forskellige grader af statsstøtte. Den økonomiske støtte medfører statskontrol med undervisningen. Skolerne kan vælge ikke at modtage statsstøtte og derved holde sig fri af enhver kontrol fra regeringens side.

Vatikanstaden (NC). En anonym italiensk bog om Kristi liv er af Det Hellige Officium blevet indført på kirkens index over forbudte bøger. Vatikanets dagblad, *L'Osservatore Romano*, kalder bogen »en dårlig romantiseret skildring af Jesus«. Bogen er i 4 bind, og det første kaldes »Digtet om Jesus«, mens de andre tre bærer titlen »Digtet om menneskeguden«. Bøgerne er skrevet i en poetisk, pseudo-mystisk stil.

Kardinalens mening om Krushchev

Man fester til ære for Kain!

Rom (NC). Den frie verdens ledere, der hilser kommunistiske topfigurer velkommen i deres midte, glemmer at se »den hånd, der slog Kristus i ansigtet«, erklærede kardinal Ottaviani fornyligt i en prædiken i Rom. Kardinalen mindede om, hvordan pave Pius XI i 1938 havde forholdt sig overfor Adolf Hitler. Da Hitler besøgte Rom, forlod Pius XI Vatikanet og tog til sin sommerresidens i Castel Gandolfo, mens Vatikanets porte blev lukket.

Uden at nævne Krushchevs navn protesterede kardinal Ottaviani imod Sovjets forfølgelser af de kristne. Han sagde blandt andet: »Sålænge Kain kan myrde Abel, uden at andre lader sig forstyrre, så længe man skal være vidne til dødsdom efter dødsdom over ungarske studenter og arbejdere, der blot har kæmpet, fordi de elskede friheden, så længe man kan få lov til at berøve andre friheden ved hjælp af fremmede magters tanks, kan man ikke tale om nogen sand fred, men kun om eftergiveness og samliv med morderen. I dette århundrede gentages historien om Kain og Abel, og drabsmanden bliver ikke retfærdigt

anklaget for sine handlinger. Hvordan kan man ellers forklare, at der holdes fester til ære for Kain? Er dette en ære for menneskeheden, er dette den nye civilisations ære?«

Senere i sin prædiken sagde den 69-årige kardinal: »Man skulle mene, at alle mennesker burde stå sammen i stærk protest som et hav, der løfter sig i storm, men der sker intet! I stedet for er visse dele af pressen kun interesseret i at fortælle om skuespillere, sport, skandaler og forbrydelser, og de tager ikke hensyn til den kendsgerning, at så mange mennesker lider.

»Hvordan kan en kristen alliere sig med dem, der foreslår og forbereder et kommende anti-kristent styre, som vil bringe terror over de endnu frie nationer? spurgte kardinal Ottaviani, og han fortsatte: »Der er faktisk mennesker, som kalder sig selv kristne, men samarbejder med disse forfølgere og tager imod dem i den frie verden. En stor fransk personlighed skrev engang: »Kristus lider fortsat, mens du forhandler med hans forfølgere.«

Missions-biskopper hos Paven

Paven har fornyligt i audiens modtaget en række biskopper og præster fra missionslandene. Her ses Johannes XXIII sammen med Biskop Joseph Bowers fra Accra i Vestafrika og Biskop Leo Arkfeld, som er apostolisk vikar af Wewak på Ny Guinea. Begge biskopper tilhører missionsordenen S. V. D. (Det guddommelige Ords Selskab).

TO Udstillinger

I Rom har Gregoriana-universitetet arrangeret en verdensudstilling af det materiale, som anvendes ved religionsundervisning rundt i alle verdensdeles kristne centre. På udstillingen kan man tage henvend 1700 brogede og højst forskelligartede publikationer i øjesyn.

På Notre Dame-museet i Paris er omtrent samtidig åbnet en udstilling, som giver et interessant indblik i byens religiøse liv, som det formede sig for 100 år siden. Her ses til venstre en liturgisk kalender fra 1840 – til højre en forgyldt helgenstatue af træ. Begge dele stammer fra den stedlige Himmel-ekspres i dens gamle skikkelse.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 24.: 3. søndag efter Helligtrekonger (s. 89, grøn).

Thukommelse af Timotheus (s. 798), biskop og martyr.

MANDAG d. 25.: Pauli omvendelse (s. 799, hvid).

Thukommelse af apostlen Peter (s. 789).

TIRSDAG d. 26.: Polykarp (s. 804, rød), biskop og martyr.

ONSDAG d. 27.: Johannes Chrysostomus (s. 805, hvid), biskop og kirkelærer.

TORS DAG d. 28.: Petrus Nolasco (s. 807, hvid), bekender.

Thukommelse af Agnes (s. 806), jomfru og martyr.

FREDAG d. 29.: Frans af Sales (s. 807, hvid), biskop og kirkelærer.

LØRDAG d. 30.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [87], hvid).

Thukommelse af Martina (s. 807), jomfru og martyr.

Ugens fest

Pauli omvendelse.

Denne fest, som vi først hører om i frankernes land i det 8. århundrede, og som fejres nøjagtig en uge efter festen for Petri stol i Rom, har direkte forbindelse med denne, idet Pauli kald til hedningernes apostel svarer til Petri kald til at være Kirkens øverste hyrde. Men der er stor forskel på omstændighederne ved disse to guddommelige valg. For Peters vedkommende finder det sted henimod slutningen af de tre år, han levede i nær omgang med Kristus under hans jordiske liv, hvorimod Paulus blev overvundet midt i kampens hede af den opstandne Kristus: han er den besejrede på vejen til Damaskus. Denne afgørende begivenhed kom for altid til at præge hans liv og hans værk. Den fik ham til at opdage, at den Opstandne fra påskemorgen er identisk med de kristne (se dagens epistel: »Hvorfor forfølger du mig?«).

»Jeg er en mand, som står under kommando og har soldater under mig; og siger jeg til den ene: Gå!, så går han; og til den anden: Kom!, så kommer han ...« Da Jesus hørte det, undrede han sig og sagde: »Sandelig så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel«.

I DET STYKKE af Mattæusevangeliet, vi læser på søndag, finder vi side om side beretningen om to forskellige mirakler. Det første er en spedalsk, der bliver helbredt, og det andet er helbredelsen af en romersk officers tjener. Det første kunne jøderne let forstå, fordi den spedalske selv var jøde, men det andet var det vanskeligere for dem at acceptere, fordi den romerske officer – hvad vi ikke må glemme – hørte til besættelsesmagten! Og det var ikke nogen helt fredelig besættelse. På Jesu tid var situationen i Palæstina endda ret spændt. Mindre end 40 år senere skulle det oprør komme, som Vespasians og Titus' hære druknede i blod. Ar 70 indtog Titus Jerusalem og ødelagde byen, og dette var en sådan katastrofe for det jødiske folk, at Jesus selv i forvejen beskrev ødelæggelsen som et billede på selve verdens ende.

Af alt dette kan vi forstå, hvor anstødelig Kristi opsigtsvækkende handling måtte være både i jødernes og endog i hans egne disciples øjne, fordi han udførte den til gavn for en mand, der repræsenterede den forhadte fjendtlige magt.

Men Jesus tager ikke hensyn til sine medborgeres mening om det, han gør. Han nægter ikke at øve barmhjertighed mod denne mand, fordi han er romer. Han ser hverken på nationalitet eller stilling. Det eneste, han ser på, er mandens tro, som han til gengæld – ifølge evangelistens ord – beundrer i en sådan grad, at han ligefrem er forbløffet over den. Romerens tro er nemlig på én

gang meget ydmyg (»Jeg er ikke værdig til, at du skal gå ind under mit tag«) og fuld af tillid til Mesterens magt (»Sig kun et ord, så bliver min tjener helbredt«).

Det er denne tro, der får Kristus til at gøre miraklet. Det faktum, at det her drejer sig om en fremmed og endog om en fjende, giver ham blot lejlighed til at komme med en belæring til jøderne – og indirekte til os: »Jeg siger jer: mange skal komme fra øst og vest og sidde til bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriget. Men Rigets egne børn skal kastes ud i mørket udenfor.«

»Hos Gud er der ikke personsanseelse,« siger Paulus flere gange i sine breve. Det kan være godt for os at huske på det i denne uge, hvor vi skal bede for de kristnes enhed. Hvis vi skal arbejde for enheden, må vi overskride den grænse, der sættes af vore naturlige sympatier. Vi skal i hvert eneste menneske se et af Guds børn, der lever adspredte i verden, mer eller mindre fjernt fra den fuldkommenhed, der er Guds egen kærlighed, mere eller mindre fjernt fra alt lys' ophav og kilde. Ved at bede for dem, ved at opofre vore lidelser og besværligheder for dem, og ved at elske dem kan vi være med til at arbejde på, at menneskene skal nærme sig hinanden, og på at forberede den store forsamling, vi engang skal danne i Guds rige.

M. D.

„Hos Gud er der ikke personsanseelse“

Min egen ønskerejse til Rom

Midt i den mørke, nordiske vinter-tid mindes en af vore læsere sin første rejse i Sydens lys og varme:

Efter lange tiders spinken og sparen blev min ønskerejse til virkelighed. Forventningerne blev ikke mindre af den lange ventetid. Sammen med min 18-årige datter skulle jeg til Firenze-Assisi og Rom.

Nu tænker higen efter den evige stad, der drev os. Det var det også, men det var tillige fremmede sæder og skikke og Italiens vidunderlige kunstskatte, der virkede så tillokkende på os.

Vi ville ikke med rejseselskab; vi ønskede ikke at se en masse byer på ingen tid – vi ville rejse alene, klare os selv og gøre lige, hvad vi havde lyst til.

Men jeg skal nok vare mig for at prale med, at jeg lærte Italien og italienerne at kende. Det var kun overfladen, jeg så, med små glimt fra dagliglivet. Jeg nåede ikke at komme udover turistens første berusende for-elskelse.

Toget førte os med 120 km's fart mod målet, og efter Sankt Godthardt fik landskabet italiensk præg. Der stod den første lille palme, her var bjerge og vinmarker, der bugnede af tunge vindrueklaser.

En følelse af lykke fyldte os, da vi endelig stod midt i virvaret ved Firenzes banegård. Vi kaprede en taxa til pensionen og så for første gang den mægtige domkirke. Chaufføren havde hurtigt set, hvor fremmede vi var i byen, og kørte os rundt om hele domkirken, for at taxametret kunne snurre et par ekstra gange – og så måtte vi betale det dobbelte af, hvad

tilbageturen kostede, fordi vi ikke kunne skælde ud på italiensk!

Det er aften, og vi skal ud at få det første indtryk af Firenze. Vi driver hen ad Corsoen, nyder det pulserende liv og de elegante butikker – og ikke mindst den lune someraften.

Vi er sultne og søger en restaurant, som er bekendt for sin specialitet. På vejen standser vi ved den yndefulde kirke San Maria Novella. Nysgerrige træder vi ind i kirken. Overraskede og betagede lister vi henimod altret. Der er aftenandagt, kirken er fuldt besat, og bønnerne stiger som musik gennem det store rum – vi lytter – vi ser – et lyshav får altret og Maria-statuen til at funkle i al sin glans. Det er et øjeblik, som stod vi i Himlens forgård.

Efter en stund forlader vi stille kirken, og på pladsen bagved finder vi restauranten og går ad kælder-gangen ned i dybe krypter med smukke hvælvinger.

Vi vil have ægte italiensk mad – ikke noget med kartofler og sovs! På italiensk manér nyder vi brødet og vinen. Specialiteten serveres for os – en kæmpetyk oksebøf på størrelse med hele tallerkenen, en blod-dryppende bøf uden løg. Vi nyder den med god appetit, mens vi morer os over folkelivet omkring os. Bagefter får vi druer og slutter med espresso – et fingerbøl kaffe så stærk, at der må serveres vand til.

*

Næste dag ser vi på domkirken.

Den overådige udsmykning betager os: Kirken er bygget i 3 dele – kirken – klokketårnet og dåbskapellet – og er beklædt med det skønneste marmor i hvide, grønne og røde nuancer. Det er Europas største gotiske kirke, men trods dens enorme størrelse virker den let med sine dristige buer, nicher og statuer. Klokke-tårnet er 84 m højt, men er let og elegant som en knipling, fordi hele tårnet er delt op i farver, afbrudt af relieffer og statuer. Kirkens indre derimod virker ved sin enkle, rolige strengthed og har kun få prydelser – men der er fine glasmosaikker i de slanke vinduer.

Videre op ad Corsoen finder vi det middelalderlige rådhus og Uffizierne, som rummer en af verdens fineste kunstsamlinger. Samlingen er så stor, at vi må gå let hen over det meste, men så meget mere nyder vi de enkelte »perler«. Dejlige malerier af Filippo Lippi og Botticellis berømte billeder »Vårens indtog« og »den skumfødte Venus«.

Trætte af 2-3 timers vandring i museet slentrer vi ned mod den gule Arnoflod og går op på Firenzes ældste bro – Ponte Vecchio. Det er en ejendommelig bro med en egen charme, og utallige guldsmedebutikker er klinede side om side op på broen.

Vi undgik de mange fristelser – vi var jo kun et par jævne danskere – og så drejer vi ned mod loppetorvet, morer os over de handlendes ivrige og muntre tilråb – men så er vi fortabte – vi må købe af de fristende lædervarer og glemmer i vor begejstring at tinge om prisen!

*

Dagene flyver afsted, og vi må sige Firenze farvel, før vi rumler med en lokalbane mod Assisi. Træbænkene var hårde, og toget kørte, som det havde lyst til – men italienerne havde humøret i behold. Når toget endelig satte sig igang, lød hurraråb og klapsalver fra passagererne.

Ankomsten til stationen står vi stumme af fryd og overraskelse. Assisi ligger på toppen af bjerget som et »Fata Morgana«. En lokal bus kører os ad slyngede veje opad – en ganske dejlig tur. Da vi når den gamle byport, mærker vi middelalder-byens charme, og det står os klart, at et døgn i Assisi er alt for lidt. Der kan bruges dage til vandringer i Assisi og omegn.

Efter ankomsten til den typiske italienske pension går vi ud for at opleve Assisi ved aften. Den tynde bjergluft er kølig men frisk, da vi står oppe på torvet og ser lysene blinke nede på den umbriske slette.

Så vandrer vi opad og nedad små dunkle veje, gennem smalle, krogede trappegader – fremmedartede og indbydende ser de ud med ældgamle huse, som synes at stå uberørt lige siden den hellige Frans' dage. Også indbyggerne synes at leve et primitivt liv. Jeg tænker mig tilbage til middelalderen, da Frans af Assisi sled sig frem af samme gader og gyder.

Jeg skal ikke gå i detaljer, blot nævne gravkirken San Francesco. Den består af tre kirker ovenpå hinanden. Først går vi ned i krypten, hvor helgenen hviler. Tavse står vi ved graven og lader den gamle krypt tale sit eget sprog.

I underkirken glæder vi os over Giottos fresker, som symboliserer de tre franciskanerløfter: fattigdom, lydighed og kyskhed.

I overkirken giver vi os tid til at studere Giottos 28 billeder af den hl. Frans' liv. Selvom den store, smukke kirke slet ikke passer til den fordringsløse Frans, får vi alligevel et godt indtryk af Frans' ånd og væsen.

Hurtigt er vort døgn i Assisi tilende, og vi bumler igen afsted – denne gang mod Rom – og imens samler vi de mange indtryk i erindringen. Jeg tænker på en gammel morlille, som bad rosenkrans, mens vi ventede på at køre fra Assisi. Det virkede stærkt på mig, der som konvertit ikke er særlig indlevet i rosenkrans-bønnen.

På vej til Rom havde vi i toget fået øje på en elskelig gammel bonde. Det var tydeligvis en usædvanlig rejse for ham. Som et barn spejdede han ivrigt ud i mørket og spurgte tid efter anden, om han nu var ved be-

stemmelsesstedet. En venlig romerinde snakkede hyggeligt med ham. Inden de skiltes, stak hun diskret nogle lirer i bondens hånd, og hans ansigt lyste op af glæde, mens han puttede dem i lommen.

Denne selvfølgelige og hjertelige måde at hjælpe den gamle mand på, varmede om hjertet. Jeg måtte i mit stille sind give Peter Schindler medhold, når han foretrak italienernes umiddelbare og naturlige hjælp-somhed fremfor danskernes højt besungne sociale forsorg.

Vi er stolte af, at samfundet sørger for vore syge og gamle; men vi beklager os samtidig i høje toner over den store skattebyrde. Mange ser ned på Italiens sociale forsorg, men jeg tror, det giver glæde og sammenhold at hjælpe hinanden. Som katolikker kender vi også glæden ved sammenholdet, når vi gennem bidrag er med til at opretholde eller bygge katolske kirker.

Og så toner Rom frem – og vi står på tærsklen til rejsens største oplevelse. Mens vi kører til klostret, hvor vi skal bo, ser vi glimt af Rom, som giver os appetit på de kommende dage – Se der en skøn fontæne med kaskader af vand – med hvilken sikkerhed og skønhedssans har Bernini ikke formet figurerne og fontænen til en helhed. Overalt i Rom møder vi fontæner; de fryder øjet og virker svalende i sommervarmen.

Næste morgen begiver vi os ud på den første vandring i Rom. Solen skinner, varmen dirrer i luften, og vi slentrer glade gennem loppetorvet.

Vognene bugner af vindruer, fremmedartede frugter og grønsager og mange mærkelige fisk. Ad Corsoen går vi til Victor Emmanuel-monumentet. Aftenen før havde det virket imponerende – dette vældige hvide marmormonument, som lyste mod den natblå himmel – nu indbyder det ikke til at gå i detaljer – det er bare enormt stort og overlæsset med alskens prydelser.

Gennem en bred boulevard med dejlige pinjer og antik marmor fortsætter vi til Colosseum. Vi forestiller os Colosseum smykket med marmor og tænker med gru på gladiatorernes og vilddyrenes kamp – en folkeforlystelse hvis mage kun findes i Spaniens tyrefægtning.

En tidlig morgen vandrer vi over Tiberen til Engelsborg, går op i den mægtige fæstning og stirrer over mod Vatikanstaden – som var den det forjættede land! Videre går vi til Peterspladsen med den mægtige obelisk og de 2 enkle men skønne fontæner. Gennem kollisionen nærmer vi os Peterskirken. En stadig strøm af mennesker går op af trapperne til kirkeporten. Fodstykkerne på facadens søjler er højere end en mand, og vor hjemlige Frue Kirke kunne stå i forhallen.

Vi træder ind i det mægtige kirkerum og indsuger det første indtryk af kirkens storhed og rige udsmykning. Langt fremme ved hovedalteret stråler lyset ind ad en rude gylden som rav. I midten af vinduet er Helligånden symboliseret ved duen, og rundt om på gyldne skyer og strålebundter leger hundreder af små engle. Det er som fornemmer jeg lidt af Guds kraft og væld, der stråler ned til os.

Ærbødige går vi omkring og betragter de mange hvide marmorstatuer – pavealtret, hvorunder Petrus hviler – alterbilleder i den smukkeste mosaik, og den mægtige kuppel. Hvor er man lille og ubetydelig i forhold til universet og Gud.

En af de sidste dage inden hjemrejsen er vi på vej til Castel Gandolfo. Vi skal til audiens hos Paven.

Ved indgangen til sommerresiden- sen passerer vi et par schweizergardere, og så er vi med eet inde i et sydende menneskehav – folk af alle nationer, sorte, gule, hvide. Alle venter vi på det store øjeblik, hvor Paven kommer frem på balkonen.

I ventetiden synger vi Credo – en værdig forberedelse til audiensen.

Så træder Pius XII ud på balkonen. Mængden klapper begejstret og råber »Leve paven«. Det er, som vil hyldesten ikke tage ende. Endelig begynder paven at nævne de forskellige grupper – og taler til os på 7 sprog. Selvom jeg næsten intet forstår af talen, er det en oplevelse at se Pius XII's milde ansigt – og man føler sig som eet med paven og alle folkeslag.

*

Efter den pavelige velsignelse spredes mængden – jeg er blevet stille –

i taknemmelighed over, at det skulle forundes mig at se og høre paven – Kristi stedfortræder – har jeg kun eet ønske: Jeg m å ud til Peterskirken, fordybe mig i stilheden og sige tak til Gud.

Konvertitten.

Rasmussen & Nielsens

maskinværksted

Vestergade - Holbæk

TH. 1038

Alt i Bandager & Sygeplejeartikler

Holbæk Materialhandel

Telefon 32

Kaj Anderaen

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-S

Algade 84 - Telefon 68

Leverandør til Hospitalet

Elmer Vernersen

1. kl.s kød og pålæg

Kastetvej 81 - Aalborg

Telefon 8680

Niels Madsens Maskinsnedkeri

Vestergade 24 - Svendborg

TH. 187

Lev. til de katolske institutioner

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester

Møllergade 87

TH. Svendborg 2737

Svendborg Ligkistemagasin

v/ Hans Nielsen & Søn

Fruestræde 10 - Svendborg

TH. 264

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telef. 22830

Lys - Kraft - Varme

Aabenraa Brugsforening

Søndergade 18. Aabenraa

Telefon 22388

Leverandør til St. Ansgars klinik

Katolske begravelserSnedkermester A. Kirchner
KLÜHS EFTF.Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital**KLSK**AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

W. Plichta MalermesterJyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48**Axel Smith's Eftf.**v. Niels Hansen
Exam. aut. gas- og vandmester

Smødelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 138

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044**L. Larsen & Søn**

Malermestre

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1016**Kulkranen**Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172**M. Lauridsen** BlikkenslagerRendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

C. J. Gerlachs eftf.Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

Tandværk og lommesmarter

**Hvorfor har katolske skoler ingen tandlægeordning
for de yngre børn?**

Katolske børns tænder er tilsyneladende hjemfaldne til fortabelse. Det skyldes ikke religiøs forfølgelse, men bestemmelser, som rammer mange børn, der går i skoler uden tandplejeordning.

Et par forældre, der er nydende medlemmer af sygekassen Østerbro i København, har en 8-årig pige, som har været hos tandlægen. Det kostede 53 kr. Sygekassen nægtede at yde noget tilskud, fordi pigen er elev på en privatskole, nemlig den franske skole på Østerbro. Til denne skole er ikke knyttet nogen skoletandpleje.

Nu spørger forældrene dagbladet »Aktuelt«: Hjemler sygekassevedtægterne ret til at nægte refusion med en sådan motivering. Indtil for ¼ år siden var pigen elev på en katolsk skole i Lyngby, hvor sygekassen gav tandlægetilskud uden vrøvl.

I Sygekassedirektoratet giver man bladet følgende forklaring.

- Der findes en landsoverenskomst

mellem sygekasserne og tandlægerne, hvorefter sygekasserne dækker udgifterne til plombering og tandudtrækning for børnene forudsat der ikke findes skoletandpleje på deres skole.

Ordningen gælder bare ikke i Københavns kommune. Børnene i de københavnske kommuneskoler har alle en skoletandplejeordning, for børn under 7. skoleår. På grund af mangel på tandlæger må man sætte denne grænse. Skoledirektionen yder tilskud til tandpleje for børn over 7. skoleår - og også de ældre børn i de katolske skoler nyder godt af denne ordning, idet de får tilskud på lige fod med børnene i kommuneskolerne. Men da de katolske skoler ikke har nogen tandplejeordning for de yngre børn, er der ikke hjemmel for at få udgifterne dækket - og forældrene til den 8-årige pige må altså selv dække udgiften.

Bliv børnehavelærerinde!**Nordisk Montessori Kursus** STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse**KJØBKE'S**

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Møllebygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 66

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Da Harald Blaatand blev døbt for 1000 år siden

fortsat fra side 2

ukendt klerk Poppo træder frem for kongen og aflægger vidnesbyrd for troen på den treenige Gud. Dette bringer den mangeårige usikkerhed i kongens sind frem til den afgørende krise. Kongen spørger: »du er villig til at bevise denne tro på dig selv?« og klerken svarer ja. Næste morgen bærer klerken jernbyrd. Dermed var kong Haralds tvivl overvundet. Gud havde talt, fældet dom. Harald lod sig døbe.

Men blev da konsekvenserne af kongens dåb en almindelig kristning af Danmark? Jørgen Nybo Rasmussen afvejer samtidsens kilder mod hinanden og konkluderer, at tiden selv hævdede, at Harald i kraft af sin egen myndighed simpelthen afskaffede hedenskabet og indførte katolicismen i stedet. Officielt tolereredes hedenskabet ikke mere, og kirker rejste sig på gudehovens plads. I praksis gik udviklingen langsomt, men hovedsagen var, at kirken nu havde frie hænder i missionsværket.

Nybo Rasmussen siger om kong Harald, at trods den kristne iver, der besjælede ham, var han lidet nøjeregnende med sine

metoder over for politiske modstandere, hvilket især skæmmede hans norske politik. Derfor har tanken om at helgenkåre ham aldrig kunnet vinde indpas.

*

CATHOLICA indeholder af øvrige større bidrag en artikel af pastor Bjørn Højbo om »Den vesterlandske mentalitet«. Pater Hans Martensen kommenterer højkirkelighed under overskriften »Romerske spøgelses«. Han udtaler håbet om, at de højkirkelige vil fremtvinge en fornyet og fordybet teologisk debat, så man vil tage spørgsmål op til drøftelse, der hidtil var tabu.

Julekryds og tværs i Julekærten:

1. præmie E. S. Andersen, Dronningens Tværgade 48, København K. 2. præmie fru E. Siegler, Kingosgade 17, København V. 3. præmie fru E. Lund, Nansensgade 7, Horsens.

Den hellige Frans' 3. orden har møde i St. Annæ kirke onsdag d. 27. januar kl. 19,30.

AC' naturvidenskabelige faggruppe.

Andet studiekredsmøde holdes torsdag d. 28. ds. i Newmannsstuen, Sct. Kjeldsgade 3. Heisenberg: Fysik og Humanisme benyttes som grundbog.

Den katolske ungdomsskole Graveshoved

søger til 1. august en ugift lærerinde med god uddannelse i håndarbejde. - Andre fag efter aftale. Kost og ophold på skolen. Henvendelse til

Sigfred Riishøjgaard,
p. t. Sct. Michaels skole,
Kolding.

Student

- 26 år - søger arbejde fra 1. marts. Helst som lærervikar. Billet mnrk. 8-1-59 til Katolsk Ugeblads annonceanndeling, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Danske bøger - kan De undvære nogen?

I det nye sogn i Herlev ved København vil man gerne oprette et lille bibliotek, men det har vist sig umuligt at opdrive mange danske bøger (specielt de katolske). De er simpelthen udsolgt. Præsterne i Herlev, de amerikanske oblat-fædre, spørger nu Katolsk Ugeblads læsere: Kan De undvære eksemplarer af katolske og almindelige danske bøger? Man er villig til at betale, men taknemmelig for gaver.

Skriv til pater Taylor, Herlevgårdsvej 14, Herlev. Her er en anledning til at hjælpe de vordende Grønlandsmissionærer, som gerne vil have et godt kendskab til dansk litteratur.

Unge katolske arbejdere

17-30 år med fagforeningsbogen i orden indbydes til åbent hus hos mig hver 1. torsdag i måneden. Ring venligst Ægir 3124 x i forvejen.

Per Wedell Topp,
Asminderødgade 3, Kbhvn. N.

Chr. Hansens kødudsalg

Gl. Kongevej 163
Telefon Eva 6468 - 6466

MARCUSSEN & SØN

Orgelbyggeri

AABENRAA

Grundlagt 1806

Aabenraa: Storegade 24

Kbhvn: Basmæsvej 23, Brønshøj

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Viggo Høgsgaard

Landsretsagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

TIL BYEN
- i byen
FRA BYEN
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE

Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane. ell. bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

FILM og TEATER

En kvinde skygges

er en Hitchcock film – og den bærer præg af sin skabers hånd – både på godt og ondt – mest det sidste, for det er atter den menneskelige ondskab, som er stoffet, der i mesterens hånd leges med og arbejdes med på en virkelig artistisk og raffineret dygtig måde. Måske er det derfor, filmen virker så på een gang oprivende og deprimerende. En kriminalbetjent inddrages mod sin vilje i en mordsag, hvor han til skade for sig selv forelsker sig i hovedpersonen i denne. Handlingen er ganske spændende: er det morderen eller den myrdede, han elsker – er det to forskellige kvinder eller den samme? Slutningen er helt overra-

skende, derfor skal den ikke røbes! Men også den er næsten for brutal og dygtigt sat op.

At filmen flere gange virkelig chokerer skyldes egentlig ikke så meget de ydre drastiske effekter eller selve spændingen i handlingen, nej, det skyldes først og fremmest, at man atter møder en ægte menneskelig kærlighed, som bedrages af menneskelig ondskab, og det bliver den sidste, der går af med sejren. Dette nedslående forhold føles formodentlig ikke af ret mange af filmens tilskuere. Instruktøren forstår at rive publikum med på en sådan måde, at det nok må siges at være en film, der vil bidrage til, at det bliver sværere og sværere for mennesker at kende forskel på godt og ondt. – Man fristes derfor til at sige, at filmen er præget af sin skabers hånd – men mon ikke det er skaberen af det onde?
K. B.

Og bag dem synger skovene

Ah ja, såmænd! Trænger De til en aftens underholdning, og stiller De ikke for store krav til forfinet personkarakteristik, kan det anbefales at se den østrigske filmatisering af Trygve

Gulbranssens kendte roman »Og bag dem synger skovene«.

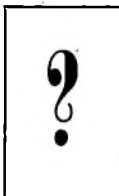
Det er et solidt stykke arbejde, en velfortalt historie, hvor en enkelt dramatisk bjørnejagt, en påsat ildebrand og et lettere overlagt mord er de knaldeffekter, der giver et behageligt gys for pengene.

Skuespillerne fungerer upåklageligt, måske som et lille i uden prik over. Naturbillederne er meget smukke, men vi er jo forvante i den retning.

Gad vide om det er nytåret, der har bevirket filmens fremkomst. Man har sin mistanke, når man ser den gamle stædige storbonde lukke sine øjne for sidste gang, mens hans nyfødte sønnesøn vræler al sin livskraft ud i rummet.
H. B.

Et mords analyse

Denne film blev fremvist ved den sidste film-festival i Venedig, og den kommer forsynet med alle mulige slags priser: Volpi-prisen for årets bedste mandlige skuespiller, den amerikanske pris for den bedste instruktør, prisen for den bedste manuskriptforfatter o. s. v. Alt dette er næsten for meget og gør os krævende. Svarer filmen til denne forventning?

Den fortæller os processen mod en amerikansk officer, der har dræbt en krovært. Det motiv, som forsvarer påberåber sig, er mandens jalousi. Kroværten har nemlig voldtaget eller prøvet på at voldtage officerens kone. Det spørgsmål, der nu rejser sig, og som nævningene skal besvare, er følgende: Har morderen begået sin gerning i en kortvarig sindssygdomstilstand, eller har han handlet med overlæg og for at hævne sig?

I mere end to timer overværer vi hele processens forløb. Vi bliver gjort bekendt med sagens mest intime detaljer. Med pinlig udpensling lader man os overvære medicinske diskussioner angående forbrydelsens mulig-

heder og et stykke undertøjs skæbne. Intet skandaløst billede. Preminger er for snedig dertil. (Man ser for resten ingen af de begivenheder, der bliver talt om, og ved filmens slutning fortsætter vi med at spørge os selv, om afgørelsen var retfærdig eller ej.) Men i løbet af hele filmen har instruktøren en måde at smile på, medens han strejfer det skandaløse, der er næsten mere ubehagelig end en klar og direkte redegørelse. Og den opfattelse af kærligheden, der fremgår af hele hans fortælle-måde, er også meget tvetydig og tvivlsom.

Trods dette forhold – og det betyder, at denne film ikke egner sig for unge, – må man erkende, at den maskine, som Preminger sætter i gang, kører med en sikkerhed og præcision, som ikke giver anledning til nogen kritik, og som vidner om instruktørens dygtighed.

Men ved nærmere eftersyn bliver man klar over, at dette fuldkomne maskineri i virkeligheden hverken er en analyse af et mord eller af en proces, og at den er meget mindre realistisk, end den påstår at være. Thi fra begyndelsen er instruktøren forudindtaget i sin måde at fortælle på. Fra begyndelsen står vi på den fantasifulde sagfører Bieglers side. Hans modstanderes ansigter, blottet for

humor, er ikke valgt forgæves. Vi ved således med det samme hvem, der skal vinde processen, selvom vi ikke ved hvordan. Preminger er alt for præget af sin karriere i Hollywood, alt for ivrig efter at behage sit publikum, til ikke at svigte den fuldkomne objektivitet, som han selv påberåber sig.

Kort sagt synes denne film at være mere »fabrikeret« end skabt. Hvis vi ikke havde set »Tolv vrede mænd« eller »De amoralske«, kunne vi måske have betragtet denne film som et mesterværk. Nu er det umuligt. Denne sidste film bekræfter, hvad vi tænkte om Preminger efter at have set »Bonjour tristesse« og »Jeanne d'Arc«. Han er mere en dygtig fabrikant end en filmskaber. Og når han spreder sig over så mange forskellige emner og så mange forskellige genrer, er det måske, fordi han ganske enkelt ikke har noget at sige.

(Forbudt for børn).

M. D.

Ugebladets filmside er redigeret af Hanne Bang, Kirsten Bjørnild, Birgitte Borre, Martin Drouzy, Henrik Holm-Nielsen, Bjørn Rasmussen, Aino Tesch.

KATOLSK ugeblad

Maskinarbejder og eneste katolik blandt 2000

Udsendt medarbejders rapport
fra Polen

Delegation af jøder hos pave Johannes

Thorkild Bjørnvigs
FIGUR OG ILD

Vore læseseres hjælp til nyt indisk kloster

På kroniksiderne bringer vi i denne uge en omtale af Thorkild Bjørnvigs sidste digtsamling samt af en schweizisk og en italiensk roman nu udsendt på dansk.

Religiøs frihed

I tre år har en kommission under De Forenede Nationer arbejdet på at fremlægge sin betænkning vedrørende retten til uhindret udøvelse og udbredelse af en religiøs overbevisning. Denne betænkning, som vi snart vil referere her i bladet sammen med en række katolske eksperter kritik, vil utvivlsomt foranledige, at man påny drøfter spørgsmålet om religiøs tolerance.

Nogle af verdenshistoriens mest triste og flere af dens blodige kapitler handler om religiøs intolerance. Lad det med det samme være sagt, at anklagen for utålmodighed rammer alle religioner. Lad det også være sagt, at indenfor kristenheden er skylden jævnt fordelt. Den katolske kirke er størst og ældst – derfor har den hyppigst haft lejlighed til at være, hvad vi i dag kalder intolerant. Den protestantiske kristenhed har eksisteret kortere tid og under langt gunstigere forhold, men også den har, når den besad magt, været beklagelig intolerant.

Religionens fjender ynder at betragte intolerancen som en frugt af det religiøse liv. Anklagen kan let underbygges med historisk materiale, når man vælger og vrager. Man kan nemlig overse eller bagatellisere alle vidnesbyrd om, at religionen har bygget bro mellem mennesker og i virkeligheden har banet vejen for vore dages trang til international forståelse og lighed på tværs af nations- og raceskel. Men vi vil blot røre ved dette problem: Bør der være lige ret for enhver religiøs tro?

En katolik vil ikke mene, at enhver tro er lige sand. Der findes også her i landet sekter, som repræsenterer en så fortyndet udgave af kristendom, at den giver sine tilhængere stene for brød. Bør den have lige ret med Folkekirken, den katolske kirke og kirkesamfund, der har bevaret væsentlige dele af den traditionelle kristne lære?

Hvis vi ikke skal gentage tidligere tiders intolerance, må svaret blive bekræftende. Man må med bedrøvelse se på, at mennesker vildledes af smarte agitatorer for den nyeste sekt. Men er det ikke en falliterklæring, om man vil søge at hindre slig virksomhed ved lovforbud? Hvem skulle udstede lovene? Folketinget?

Nej, det eneste svar er et ordentligt stykke missionsarbejde af dem, der kan give folket mere end disse sekter. Hvis man ikke selv gør noget for at få mennesker i tale, er man indirekte skyld i, at deres religiøse behov dækkes af de mere ivrige. Er der religiøs frihed, må der arbejdes og ofres. Et religiøst flertal kunne før i tiden falde for fristelsen til at alliere sig med statsmagten og derved sikre sig. De dage er heldigvis næsten forbi. Nu skal man bestille noget, hvis man har en tro. Ellers svigter man sin Gud og sine medmennesker.

g-

Biskoppen til jubilæum i Amerika

På mandag rejser biskop Th. Suhr. til Amerika. Biskoppen er blevet inviteret af St. Ansgar's Scandinavian Catholic League, sammenslutningen af katolske skandinaver i De forenede Stater, og skal være æresgæst ved ligaens fest i anledning af dens 50 års jubilæum.

Dagen før afrejsen fejres Sankt Ansgar's fest i domkirken. Biskoppen celebrerer pontifikalmesse kl. 10 og leder festandagten søndag eftermiddag kl. 17.

En fremtid i Indien

For kirken i Indien »dæmmer en ny og lys tid«, udtalte en nyligt hjemvendt missionær, jesuitpater John J. Brennan, i et foredrag for de studerende ved West Baden College i Amerika. Aldrig før i Jesu Selskabs missionsvirksomhed i Indien gennem 400 år har markerne været så modne til høst, sagde han. Pater Brennan har tilbragt 32 år i Indien og var sidst stationeret ved Krist Raja (Krist Konge) højskolen i provinsen Patna. Han nævnte følgende fem tegn på en gunstig udvikling i Kirkens arbejde:

1. Kirkens ledelse overlades mere og mere til indiske katolikker. For 13 år siden var kun 8 af de 40 indiske biskopper indfødte, men i dag er der 40 indfødte af de tilsammen 65 biskopper.

2. Antallet af kald vokser. Alene den sydindiske stat Kerala sender hvert år 400 missionærer ud over det øvrige land.

3. Indiens grundlov af 1947 anerkender »retten til at udøve, bekende og udbrede enhver religion«. Den sikrer religiøse mindretal retten til at oprette og drive deres egne skoler.

4. Kastevæsenet, »en alvorlig

hindring for konverterer«, er ved at forsvinde. I det nordlige Indien kunne kristendommen kun vinde tilhængere indenfor de lavere kaster og blev derfor anset for at være de uvidendes og pariaernes religion, som de intelligente og indflydelsesrige indere kunne bespotte.

5. Nu vurderer de indflydelsesrige indere derimod katolske skoler og andre institutioner højt. Katolske skoler regnes for at være blandt de bedste i landet.

Pater Brennan nævnte i sit foredrag, at de katolske skoler uddanner mange børn, som selvfølgelig ikke kan konvertere, men får kendskab til den kristne lære og kommer til at respektere den, hvilket vil have stor betydning for dem som Indiens fremtidige ledere.

Vi har tidligere her i bladet nævnt andre tegn på, at det indiske folk med dets udviklede religiøse instinkt modtager kristendommen med åbenhed og begejstring. For eksempel har jo Birgittinerordenen haft en bemærkelsesværdig god start, og de engelske benediktinere, der grundlagde deres kloster som et eksperiment, har allerede flere indfødte novicer.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvé og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Præser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 8828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8384, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88965

Ingen har lovet, at det skulle være let!

Maskinarbejder og eneste katolik på en virksomhed med 2000 ansatte

Hvis en direktør bliver katolik, er det hans eget personlige anliggende, som ingen vil blande sig i. Ham om det. Anderledes hvis en maskinarbejder på en virksomhed med flere tusinde ansatte konverterer. Her er det en selvfølge, at politiske og religiøse standpunkter diskuteres, angribes og forsvares. Her må enhver til enhver tid kunne svare for sig. En socialdemokrat eller en kommunist vil på en så stor virksomhed altid have meningsfæller indenfor rækkevidde, som kan sekundere ham i en ordduel. Den enlige katolik må ride alene.

Det ved maskinarbejder Paul Jensen i Ryesgade i København alt om, og dog har han ingenlunde tabt modet. Han siger:

– Nej, hvor vil De hen?! Hvorfor skulle jeg tåbe modet? Selvfølgelig er det ikke let at stå alene for en sag, men Vorherre har ikke lovet os, at det skulle være let. Jeg har fundet sandheden, og den holder jeg fast ved, om det så både stormer og hagler på een gang! Den kraft, der er brug for, kommer fra bønnen og sakramenterne. Det er jo fantastisk, hvad bønnen kan udrette. Jeg tror, at der inden længe er dobbelt så mange katolikker på min arbejdsplads, altså to! Og hvor der er to, kommer altid en tredje til. Ikke sandt?

Det er en slem misforståelse at tro, arbejderne ikke beskæftiger sig med religiøse spørgsmål. Selvfølgelig gør de det. Fagbevægelsen har i kraft af arbejdernes indbyrdes solidaritet været i stand til at højne levestandarden, men mange føler, at det materielle ikke kan være målet i sig selv. Ofte kommer der folk til skade på en stor arbejdsplads, af og til dør en kollega. Hvad er meningen med det allsammen?

Skulle der alligevel være noget om det med religionen, – er der en Gud til?

Det er jo sådan, at man på en arbejdsplads indvier kammeraterne i praktisk taget alle ens tanker og overvejelser. Vi har ingen fordomme og taler ligeud om alt. De fleste har vel nok en mere eller mindre udtalt fornemmelse af, at der er noget udover, hvad man kan tage og føle på, men at dette »noget« skulle være

sandheden i sig selv og tilmed være levende tilstede i den katolske kirke, er dog for stor en mundfuld.

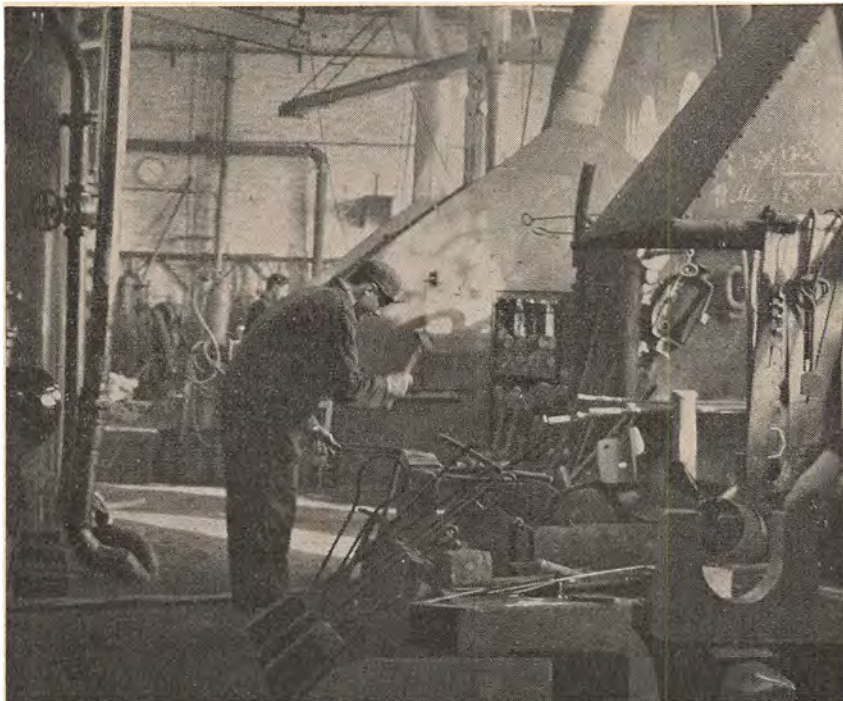
Da jeg blev katolik, lagde jeg ikke skjul på, at sådan mente nu jeg. Det betød, at jeg i åndelig henseende kom til at skille mig ud fra kollegerne. Siden jeg blev voksen, har jeg været aktiv i organisationsarbejde. Når det gjaldt arbejdsforholdene og den faglige solidaritet i dens forskellige former var jeg som andre på virksomheden. Nu var jeg altså blevet noget for mig selv, og så ventede man selvfølgelig hos mig at se ord og gerning indgå i en fuldkommen harmonisk forbindelse. Det er – og det være sagt

ligeud – forbandet svært for en synder og en svag sjæl!

Kammeraterne undrede sig over det skridt, jeg havde taget, og mange mente vel, at det simpelthen måtte være en grille, der fortog sig efterhånden. De kunne ikke tro, at det var alvor. Nu er det jo desværre sådan, at den katolske kirke i arbejderklassens opfattelse er det samme som den sorteste reaktion. Den katolske kirke er forstokket, antisocial og en fjende af al oplysning. En rigtig Franco-ven.

Det er ikke let at være den, der altid skal have svar på rede hånd, og det er jo også utroligt, som der kan spørges. Ikke mindst om kirkens moralære. Hvorfor er kirken modstander af børnebegrænsning, når den dog i tidens løb har været direkte årsag til, at masser af mennesker er slået ihjel? Hvorfor sælger den aflad? – Nåh ikke, jamen hvorfor gjorde den det engang? Hvordan kan det være, at den katolske kirke siger, at man ikke skal samle sig noget, som møl og rust kan fortære, når den dog selv er ganske godt ved muffen? Utallige

ting spørges der om og forventes svar på.

En af mine kolleger har et meget åbent sind for kristendommen og et fordomsfrit syn på den katolske kirke. I et brev fornylig pegede han på nogle af de problemer, der rejser sig mellem kirken og arbejderklassen. Jeg låner hans ord, fordi jeg ikke selv kan udtrykke det bedre:

»I et land som Danmark, der til trods for en statskirke er næsten totalt afkristnet, vil et apostolisk arbejde blive en gigantisk opgave, der vil komme til at strække sig over et langt åremål, og som vil kræve uendelig tålmodighed og utrættelig energi. Endvidere vil det kræve en dybtgående indsigt i tankesættet hos det menneskemateriale, der skal arbejdes med for at kunne udnytte de muligheder, der er tilstede, og undgå at gøre fatale fejl.

Den ting, der må have førstehedsrang i dette arbejde, der allerede nu så småt er i gang, er tillidsforholdet mellem det arbejdende menneske og kirken. Uden et sådant tillidsforhold er apostolisk arbejde i arbejderklassen en umulighed. Oprettelsen af et sådant tillidsforhold er slet og ret et stykke propagandaarbejde. Det er muligt, man vil rynke på næsen af ordet propaganda, men det dækker over både godt og ondt, og her skal det forstås i den gode betydning, nemlig oplysning under hensyn til egenskaberne ved selve oplysningen og egenskaberne hos det menneskemateriale, man ønsker at bibringe

oplysning. Det, jeg prøver på at sige, er, at den danske arbejder er overfølsom overfor arrogance, intolerance og »vi-alene-vidende mentaliteten«.

Det er ord, som enhver katolsk arbejder kan skrive under på. Brevskriveren er een, men ikke den eneste på min arbejdsplads, der ærligt søger at finde sandheden – også om denne søgen skulle ende i den katolske kirke.

Jamen er det ulejligheden værd at gøre et apostolisk arbejde på arbejdspladserne? kan man spørge, og jeg vil så svare, at det dog var et tåbeligt spørgsmål. Intet apostolisk arbejde er nytteløst. Kan man ikke høre, kan man i hvert fald så. Og det skal man, hvor man så end er sat. Og man skal vise kærlighed, for uden den er det altsammen intet.

Tilværelsen for den moderne industriarbejder kan synes ganske meningsløs. Hans arbejdskraft er en vare, der handles med. I det øjeblik, hans arbejdskraft ikke længere kan omformes til økonomisk profit, er der ikke længere brug for ham. Det ved han. Han føler sig som en hest, der har at drage læsset med pissen over nakken.

Kun igennem Kristus og kirken kan hans liv få mening.

Det er sandt, at apostolatet på en arbejdsplads kræver uendelig tålmodighed, takt og energi – og en klippefast tro. Man er udsat for stærke trosfjendtlige påvirkninger og står så alene. Man kan møde ydmygelser og måske latterliggørelse også, men holder man ud, begynder der at vokse

respekt omkring en. Der er ikke anden vej at gå.

Der har været skrevet og talt så meget om arbejderpræster. Jeg tror ikke, de kunne udrette stort. Hvad der skal til, er velskolede lægfolk, som tør bekende deres tro og ved deres eksempel søge at leve troen ud i dagligdagen. Jeg tillægger bladet »Arbejderen« en stor betydning som støtte for det apostoliske arbejde på arbejdspladserne. Jeg kunne ønske, at mange flere så med velvilje på dette blad. Man må ikke betragte den jævne arbejder som en slags åndelig underudviklet person, fordi han ikke har fået studentereksamen. Heldigvis har mange af vore præster afskrevet enhver tendens i den retning og har et åbent blik for arbejdspladsernes uopdyrkede land. Biskoppen er en af dem, vi altid møder forståelse hos.

Nu har vi haft bedeugen for den kristne kirkes enhed, og hvis denne enhed virkelig kunne komme i stand, ville en af de største anstødsstene være fjernet mellem arbejderne og kirken.

Paul Jensen stopper op for at trække vejret gennem piben. Han fundere lidt og siger så, at det med ejendomsretten også er vigtigt.

– Hvad der end kan være os imellem på en stor arbejdsplads, kan vi i hvert fald enes i et hurra for Thomas af Aquin, når han siger: Alt guds er betroet guds, og det skal forvaltes til Guds ære!

E. D.

Den nye kirke i Hvidovre indvies

Arbejdet med opførelse af den nye kirke i Hvidovre er nu så langt fremme, at indvielseshøjtideligheden har kunnet fastsættes til den 9. og 10. april. Allerede 1. februar vil sognepræsten, P. van der Stock, kunne tage sin nye bolig på Strøbyvej 2 i brug. Telefonen har nummer 78 27 90.

Unge katolske arbejdere

17-30 år med fagforeningsbogen i orden indbydes til åbent hus hos mig hver 1. torsdag i måneden. Ring venligst Ægir 3124 x i forvejen.

Per Wedell Topp,
Asminderødgade 3, Kbhvn. N.

Kardinalen har større indflydelse end Gomulka

Rapport fra Polen af redaktør Gerard E. Sherry

Wladislaw Gomulka er måske nok Polens politiske leder, men den mest indflydelsesrige mand er kardinal Stefan Wyszynski, Polens øverste gejstlige. Således mener en polsk jurist, som jeg for nylig interviewede i Warszawas lufthavn. Interviewet var improviseret og uforberedt.

På vejen til Moskva standsede jeg i Warszawa, hvor der var et ophold på to timer. Jeg måtte ikke komme uden for lufthavnens transitafdeling, hvor rejsende af alle nationaliteter ventede på deres fly. Min maskine gjorde samme ophold på hjemrejsen, og da traf jeg juristen, som skulle en tur til en af de skandinaviske hovedstæder. Jeg fandt ud af, at han talte udmærket engelsk, og at han havde gjort tjeneste i general Anders polske styrker i Italien.

Han sagde, at man stadig mærkede eftervirkningerne af Poznan-opstanden i alle dele af landet. Mens Gomulka oprindeligt havde mildnet det kommunistiske tryk, bruger han nu igen tommelskruerne både i det økonomiske liv og mod kirken. »Men«, sagde han, »Gomulka ved, at han ikke kan sætte tingene på spidsen, hvis han vil bevare freden. Vort folk ved, at sovjethæren står parat bag kommunistlederne. Vi må tolerere kommunisterne, men tolerancen har en grænse. Vi vil kæmpe for at forsvare denne grænse.«

Jeg spurgte ham, hvordan befolkningen havde reageret på regeringens nye taktik. Han svarede: »Lad os tage angrebene på kirken og dens præster. Hver gang det sker, samles folk i store skarer for at demonstrere. De fylder kirkerne, ikke bare til søndagsmesserne, men også til aften-gudstjenester, særlige novener og valfarter. De kan ikke demonstrere på gaderne, derfor søger de til kirkerne. Det er ikke kun gamle mennesker. Mange unge holder fast ved deres tro på trods af de kommunistiske indgreb i undervisningen og fritiden.«

Folk er bemærkelsesværdig loyale overfor biskopperne, ganske særlig overfor kardinal Wyszynski.

»Alle vegne, hvor kardinalen viser sig, samler folk sig om ham i store skarer. Det er næsten generende til tider, for det hele er så spontant. Når kommunistiske notabiliteter viser sig, må folk trommes sammen for at hylde dem. Stemningen blandt tilhørerne

til taler er også vidt forskellig. Når kardinalen taler, lyder der ægte hyldestråb; når Gomulka har talt, er skaren ofte tvær og tavs.«

Han gik videre med at forklare, hvad han mente med det næsten pinlige ved de katolske demonstrationer for kardinal Wyszynski:

»Kardinalen ved, at den afgrund, der er mellem de to modsatte ideologier, kirkens og statens, betyder en stadig fare for konflikt og strid mellem dem. Officielt er regeringen og kirken blevet enige om ikke at blande sig i hinandens arbejde. Men regeringen, der frygter for sin stilling i fremtiden, prøver hele tiden på at konsolidere sig på kirkens bekostning. Enhver form for taktik anvendes af kommunisterne for at holde folk borte fra kirken. Dette gælder især den polske ungdom. Man opmuntrer åbenlyst ateismen, men meget få unge mennesker frasiger sig deres tro.«

»Kirken svarer på kommunisternes taktik med en udstrakt undervisning både i de enkelte sogne og indenfor hele bispedømmer. Undervisning i hjemmene praktiseres også i stor udstrækning. Biskopper og præster kritiserer åbenlyst de stadigt voksende restriktioner mod deres embedsudøvelse og mod den katolske presse. Selv tunge skatter har ikke gjort kirken træt af kampen for sin eksistens. De polske katolikker giver simpelt hen mere til kollekterne for at hjælpe til i kampen.«

Man siger, at kardinalen mener, at for mange demonstrationer for ham vil resultere i, at han igen bliver arresteret som en trussel mod statens sikkerhed. Folket tror ikke, at Gomulka igen vil vove at spærre ham inde. Men kommunisterne har gjort det én gang og kan være tåbelige nok til at gøre det igen.«

Juristen sagde imidlertid, at folket ikke ønsker borgerkrig. Til trods for, at våbenstilstanden mellem kirken og staten er en usikker tilstand, er den dog bedre end at have sovjethæren

Nedenstående beretning er skrevet af redaktør Sherry fra Catholic Review, det officielle ugeblad for ærkebispedømmet Baltimore. Han er nyligt vendt hjem fra en rejse til Moskva.

over sig. Han var ikke videre optimistisk med hensyn til fremtiden. Han sagde, at der var mange vanskeligheder, nogle kom fra kommunisterne og andre fandtes inden for kirken selv. Han tilføjede:

»Der er stor præstemangel. De præstestuderende bliver taget til hæren. Mange bygninger, som tilhører sognene, er utilstrækkelige til gudstjenesterne eller til sociale foretagender. Genopbygning afhænger af kommunisternes forgodtbefindende. De har genopbygget nogle krigsødelagte katedraler og kirker for at give udlændinge det indtryk, at de er velvilligt sindede overfor kirken. Men de lægger så mange hindringer i vejen for oprettelsen af nye sogne og for opførelsen af sognelokaler, at kirkens arbejde på dette felt hæmmes.«

»Det eneste store håb er vort polske folks tro. I øjeblikket er den religiøse iver stor i Polen. Hvis den kan bevares således, har vi intet at frygte, lige meget hvad så kommunisterne kan planlægge mod os i fremtiden. Vi må heller ikke glemme, at vi har Maria, Polens Dronning, som vor skytshelgen.«

Kardinal Wyszynski

Lidt om nye bøger . . .

En af de store

Thorkild Bjørnvig: Figur og Ild.

Gyldendal, 91 sider, kr. 12.75.

»Bjørnvigs digte . . . jeg synes ikke, man kan anmelde dem! Det er for vanskeligt.« Repliken kommer fra en af Thorkild Bjørnvigs jævnaldrende, som selv har udgivet digte, kan værdsætte digte og er beskeden nok til at tie, når man erkender, at der ikke er brug for ord.

Han har ret. Det er vanskeligt. Når man anmelder, har man opmærksomheden henvendt både mod digteren og mod hans læsere; man fortæller ham, hvad man som mere eller mindre kyndig kritiker mener, og man prøver at hjælpe læserne med tolkninger begrundet i kendskab til det samlede forfatterskab. Så undlader vi i dette tilfælde at forsøge os som kritikere og nøjes med at skrive et par linier til læserne: en indføring i Thorkild Bjørnvigs digtning. Ikke andet. Den opgave er også besværlig nok.

Hvis De er vant til at pløje en digtsamling igennem på et par timer, må De belave Dem på, at her skal snarere bruges et par uger! De vil muligvis gå i stå på første side og tænke ved Dem selv: manden er jo dunkel,

Thorkild Bjørnvig.

han kan ikke få sagt, hvad han har på hjerte!

Noget er der om det. Vist er Bjørnvigs vers dunkle, men man må ikke tro, han ønsker at være dunkel og utilgængelig. Han udtrykker sig så præcist og enkelt, som det er ham muligt med de ord, sproget har givet ham, og indenfor den form, hvori han støber sine vers. Der er ikke noget at sige til, vi er blevet skeptiske overfor de »dunkle« digtere. I adskillige tilfælde har sære ord og sprog billeder serveret i en overraskende typografisk ombrydning beredt læseren en skuffelse. Han troede, han læste digte, men . . .

De kan være rolig overfor Thorkild Bjørnvig. Dette være sagt til nye læsere. Men samtidigt skal det siges: De må arbejde med hans vers, som De må arbejde, hvis De læser gamle klassikere.

Vi har lovet ikke at forsøge på nogen dækkende karakteristik af digteren Bjørnvig. Blot et par antydninger.

Både i denne samling og i dens forløper Anubis (1954) digter Thorkild Bjørnvig mest over tre temaer: 1) Menneskets higen mod at beherske sig selv og altet, en higen der hæver det op i tragisk storhed. 2) Glæden over naturen, som han på sin særegne måde oplever den, sanser den. 3) Kærligheden mellem mand og kvinde.

Bjørnvigs kredsen om de store, tragiske skikkelser, siger os formodentlig et og andet om ham selv. I samlingen Anubis skildrede han med digtet Sejdmændene på Skratteskær den vikingevilde protest mod at dø uden at have akcepteret sin død. I Figur og Ild genfindes det samme tema varieret i digtet om fantasen Brunel, der led sit nedlag med kæmpeskibet Great Eastern, i sonetrækken om Nietzsche og i digtet om Edgar Allan Poe. Så vidt forskellige de er, disse tre mænd, er de dog fælles i dette, at de menneskeligt forliser, sprængte af en voldsom higen, der ikke finder sit hvilested. Men Thorkild Bjørnvig omfatter dem med sin respektfulde medfølelse. Efter at have skildret Nietzsches forfærdelige lidelse og sindsforvirring slutter Bjørnvig digtet om ham:

Lad da hans krigeriske Kærlighed,
som ubesvaret jamrer i hans
Grav,
usaarlig slaa de brede Vinger ud

og over Genua naa aabent Hav,
og hvor den længste Storm træet
synker ned
naa sejrrikt frem og hvile ud
i Gud.

Jeg citerede ikke disse strofer, fordi ordet Gud forekommer i dem, som om det skulle være betegnende for Bjørnvig. Det fremgår ikke af hans vers, om Gud (ordet brugt på kristen vis) hører med i digterens verdensbillede. Han røber sig ikke direkte; men ved ikke, om han regner med en religiøs dimension, for han siger det aldrig.

Men selv om han ikke bruger og måske ikke vil bruge kristne glosor er hans digtning næppe helt forståelig uden en tolkning ved hjælp af kristne begreber. Digtene om de store tragiske personligheder er intet andet end vidnesbyrd om menneskets kald til en overmenneskelig tilværelse, som det ikke kan nå ved egen kraft. De bryder jo alle sammen under forsøget på at sprænge grænserne for det menneskelige. Teologien siger det med andre ord end digteren, og den kan ydermere vise hen til konflikten løsning. Personligt mindes jeg dog ikke på dansk at have læst nogen prædiken, der mere påtrængende end Thorkild Bjørnvigs digte om de forliste mennesker overtøede mig om, at vor sjæls spænding har to poler: længslen efter enhed med Gud og trangen til at synde.

Det er ikke muligt at udbygge denne betragtning her. Måske kan vi senere gennemdrøfte emnet. Bjørnvigs digtning siger i sin knaphed meget mere om vor tid og dens mennesker end en reolrække af de romaner, der kommer på markedet. Men læser De denne samling, kunne De, for ikke at blive overrumplet, begynde med dens sidste digt – så skønt, rent, opløftende er det. Det hedder Ahorntræet.

Han fortæller om dette træ, der i efteråret er gulnet, og en dag besøges det af en stæreflok, som fylder det med sang:

Da hører jeg en Stæreflok,
et heftigt Sus af mange Vinde –
paa én Gang staar det gule Træ
optændt af Jubel! Disse Fugle,
de hører ikke Træet til,
men Kalk og Muld og Luft og
Farve
og det vi intet véd om: Fryd –
dog fylder de dets Krone med
ekstatisk. Skrig, hør Træet
synger,
Tunger af Ild, Struber af Ild . . .

Fuglene forlader atter træet og flyver til et andet, men »lydløst brænder fremdeles Ahorntræet, så opfyldt af sin egen stilhed...« Da novembermørket kommer, falder bladene og ligger udbredt som solskin under træet:

et lifligt Solskin: uden Ophør
i mig og Træet, som jeg presser
min Pande mod, mens Mørket
vokser
og Hjærtet vokser, fyldt af Sol.

Sådan går bevægelsen gennem denne digters rummelige sind: de knudrede, pinefulde menneskelige problemer og den ubesværede, overgivne fryd ved iagttagelse i den levende natur.

Vort sprog har for tiden ikke nogen anden lyriker, der kræver en indsats af sin læser og har ret til at kræve den.

g-

En moderne Ædipus

Max Frisch: Homo Faber. På dansk ved Aage Dons. Gyldendal, 219 sider. Kr. 18,75.

Alt glider forbi som i en film. En kæde af tilfældigheder bestemmer tre menneskers skæbne. En egoistisk ingeniør arbejder som teknisk ekspert for Unesco, og matematik og teknik

har fået et dæmonisk tag i ham. Hans ungdomsveninde er en selvfølede kvinde, der ikke har villet gifte sig med ham, fordi hun er uden kontakt med ham, der synes, det er dumt, at kvinder vil forstås af manden. Deres rolle på livets drejescene gennemføres ud i de yderste konsekvenser, da de pludselig føres ind i en frygtelig tragedie, fordi den nu halvtredsårige ingeniør oplever en følelsesmæssig forbindelse med et barnligt fortroligt rejsebekendtskab. Hans indbildte forelskelse i den ganske unge pige, der simpelthen glæder sig til alt, som endnu ikke er sket, ødelægger alt. Det forekommer ham meningsløst, at usandsynlige sammentræf af omstændigheder tilintetgør hans datter, og at han ikke kan gøre det godt igen. Hans ungdomsveninde, som han atter har mødt, kan derimod se, at det var ikke nogen tilfældig vildfarelse. Livet er ikke stof, ikke til at beherske som teknik. Han har forholdt sig, som om der ikke fandtes nogen alder, følgelig naturstridigt.

Forfatteren beretter ulidenskabeligt sagligt om personernes tilskikkelser. Gang på gang lader han dem sidde fast i de situationer, som de har skabt selv, og han har blik for både det tragiske og det komiske i tilværelsen. Fine detaljer i menneskeskildringen belyser det urgamle tema om skyld og straf, vor livsførelse stillet overfor moralens Du skal: Homo Faber er en moderne Ædipus, der forfølges af hævn gudinderne. Max Frisch har reageret mod sit moralske instinkt, som han dog ikke fornægter,

men gør fri af moralske forpligtelser og ophører til en slags skæbnemoral. Læs hans tankerige roman og glem fjernsynet et par aftener.

Johan Jensen.

Kommende anmeldelser

I løbet af den nærmeste tid vil vi annoncere blandt andre følgende bøger:

William E. Barrett: Guds venstre hånd (Hasse).

Jørgen Nielsen: Samlede Noveller (Gyldendal).

Stig Guldberg: Et Liv uden Hænder (Chr. Erichsen).

Jung: Nutid og Fremtid (Gyldendal).

William Neil: Bibelen er også for dig (Hirschsprung).

Graham Greene: Manden i Tågen (Gyldendal).

Louise A. Stinetorf: Hinsides Hunge-rens Land (Gyldendal).

G. S. Wegener: Historien om Børgernes Bog (Aschehoug).

Terrien: Bibelens Lande (Fremad).

Giuseppe Tomasi di Lampedusa: Leoparden. På dansk ved Clara Svendsen. Gyldendal, 246 sider, kr. 19,75.

En italiensk roman

Leoparden er en italiensk roman fra Sicilien. Forfatteren, som døde i 1957, var af gammel italiensk fyrsteslægt, og bogen er hans eneste. Den kommer med en forhåndsmtale fra forlaget, der spænder forventningerne meget højt. Den benævnes et mesterværk. Man får at vide, at den i løbet af et år er blevet bestseller i sit hjemland og er blevet strålende modtaget af kritikken i udlandet, specielt i Tyskland. Måske skyldes det disse højt spændte forventninger, at man føler sig en lille smule snydt.

Ikke desto mindre er »Leoparden« på mange måder en fængslende bog. Den er en historisk roman fra 1860, året da Garibaldi med sine rødgardister besatte Sicilien, og da kongeriget Italien blev dannet. Der er fremra-

gende milieuskildringer; de er gjort med en vis, undertiden elskværdig, undertiden mere ondsksfuld satire. Man oplever det patriarkalske fyrstelige hjem i Palermo og på landgodset, med de mange børn og tjenestefolk, med den nervøse fyrstinde og med fyrsten selv, den sidste ætling af huset Salina, hvis våbenmærke er leoparden. Slottets huskapellan er af bondeslægt, og vi besøger med ham den lille landsby, hans fødested, hvor han snildt ordner en familieaffære, der let kunne være blevet til en af de endeløse slægtsfejder, Sicilien er berømt for.

Der er unge officerer, som i øjeblikkets begejstringsrus har sluttet sig til Garibaldi, og der er borgmesteren

don Caligero, tidligere bonde, nu forretningsmand, repræsentant for den nye herskende klasse. Hovedpersonen er don Fabrizio di Salino, der vel også må betragtes som forfatterens talerør. Han følger, ironisk iagttagende begivenhedernes forløb. Han er klar over, at det, der sker, er uundgåeligt og nødvendigt, men er skeptisk overfor de virkninger, det vil få. Han føler ingen trang til aktiv deltagelse i det, heller ikke da han bliver opfordret til at lade sig udnævne til senator i det nye parlament. Inderst inde mener han, »at der i virkeligheden ikke er sket nogen revolution, og at alt vil blive ved det gamle«. Det er måske denne mangel på lyst til at engagere sig og forfatterens lidt bittert ironiske holdning til sine personer og sit emne, der hos læseren efterlader en vis tomhed, når man har læst bogen til ende.

Marte Neergaard.

De byttede kirker

London (NC). I Tollington Park, en af Londons forstæder, har katolikker og medlemmer af et mindre protestantisk kirkesamfund byttet kirker. Katolikkerne har overtaget en større kirke, der er plads til 1.400 mennesker, mens denne kirkes tidligere ejere er rykket ind i en ældre katolsk kirke med tilhørende præstegård. Omkring 100 af mændene i det katolske sogn har i de sidste fem måneder arbejdet på at restaurere den store men ikke særlig velholdte bygning.

I kirken findes et mindevindue for en tidligere protestantisk præst og hans kone, der var knyttet til kirken gennem en årrække. De katolske sogne-medlemmer har besluttet, at dette vindue ikke skal fjernes. Kardinal William Godfrey, ærkebiskoppen af Westminster, prædikede ved genåbningen af kirken, der bærer navnet St. Mellitus kirke.

Omfattende hjælpearbejde i Hongkong

Hongkong (NC). Den amerikanske katolske hjælpeorganisation National Catholic Welfare Conference vil i indværende år uddele mere en 25 millioner pund fødevarer i Hongkong. Lederen af hjælpeorganisationen, William Maher fra Boston, tilføjer, at man også vil uddele omkring 3.000 ladninger tøj, som er blevet udskibet i Hongkong sidste år. Fragtomkostningerne for disse klædevarer var alene mere end 250.000 danske kroner.

William Maher oplyser videre, at hjælpeorganisationen snart har fuldendt bolig nummer 1100 for flygtningene i Hongkong. Et stort hospital er under bygning og vil blive ledet af Maryknoll-søstrene; en ny klinik vil blive bestyret af en anden hospitalsorden. Organisationen forsyner hver dag 15.000 flygtninge med gratis mælk og producerer fra ni mindre fabriker fødevarer til de hjemløse. Det oplyses, at 85 % af de flygtninge, der modtager hjælp fra den katolske organisation, ikke er katolikker.

Belgien bør hjælpe et uafhængigt Kongo

Bruxelles (NC). Selv om befolkningen i Belgisk-Kongo opnår den selvstændighed, de kæmper for, vil Belgiens katolikker i lang tid fremover være forpligtet til at støtte missionsarbejdet dernede, erklærer de belgiske biskopper i et fælles hyrdebrev. Biskopperne udtrykker deres sympati for Kongo's ønske om uafhængighed og udtaler, at de venter sig meget af et uafhængigt Kongo og er lykkelige over, at det var belgiske missionærer, som gav befolkningen dens sans for orden, social retfærdighed samt intellektuel og økonomisk udvikling.

»De indfødte i Kongo er jeres brødre,« siger biskopperne til de belgiske katolikker. De tilføjer, at derfor »må Kongo-missionen omfattes med kærlighed og må støttes både af gejstlige og læge missionærer«. Det nævnes i hyrdebrevet, at 668 missionærer er døde på missionsmarken i løbet af de sidste 60 år, mens mange er vendt hjem til Belgien med »odelagt helbred«. Biskopperne fremhæver Kongos kirkes modenhed og dens store antal indfødte præster. Fem af dens biskopper er indfødte afrikanere, og

der er ialt 461 indfødte præster. Der til kommer 473 lægbrødre og 1.075 søstre, som er afrikanere. Sidste år var der ialt i Kongo og Ruanda-Urundi 6.100 missionærer.

Hyrdebrevet fastslår, at Kongos civilisation er uadskillig fra kristendommen. Biskopperne anmoder om Guds hjælp til de indfødte ledere og Kongos befolkning, »for at friheden og uafhængigheden må give dem velsignelser og gøre det muligt, at de blandt de civiliserede nationer kan indtage en respekteret plads til gavn for deres fremtid.«

Karmelitterne tilbage til Sverige

Den svenske regering har imødekommet seks hollandske karmelitternonners ønske om at oprette et kloster i Glumslöv. Som bekendt har det hidtil ikke været muligt at grundlægge et kontemplativt kloster i Sverige. De seks hollandske nonner ankom til landet for tre år siden. Flere unge svenske piger ønsker at indtræde i klosteret. I middelalderen havde karmelitterne et stort kloster i nærheden af Landskrona.

Gudstjenester ved vinterolympiaden

Arrangørerne af vinterolympiaden i Squaw Valley har også tænkt på de åndelige behov, der vil melde sig hos de 800 deltagere og dagligt 35.000 tilskuere, som ventes, og såvel katolikker som protestanter træffer foranstaltninger til at imødekomme dette behov.

På privat grund opføres to kapeller, som bevares også når de olympiske lege er forbi. Katolikkerne vil kalde deres kapel »Sneens dronning«, og protestanterne kalder deres for Squaw Valleys forenede kirke. Præsterne, der tilknyttes de to kapeller, vil alle være gode skiløbere, og de må også kunne mestre en række sport.

Soldater-valfart til Monte Cassino

Paris (NC). Den franske marskal Alphonse Juin har opfordret alle veteraner fra slaget om klosteret Monte Cassino til sammen med ham at deltage i en valfart som udtryk for ønsket om fred. Marskal Juin kommanderede de franske tropper, der under den anden verdenskrig angreb det af tyskerne besatte benediktinerabbedi. Marskallen udtaler, at denne valfart skal fremhæve alle menneskers ønske om at skabe en verdensfred bygget på retfærdighed.

I slaget om Monte Cassino deltog i sin tid soldater fra 15 nationer. Klosteret blev grundlagt i det 6. århundrede af den hellige Benedikt, Vestens munkefader. Valfarten vil blive afholdt den 15. april.

Svensk forfatterinde prisbelønnet

Villiers-Le-Bel, Frankrig (NC). Den svenske katolske forfatterinde Birgitta Trotzig, som er bosat i Frankrig, har netop modtaget to litterære prisbelønninger. Hun har for det første modtaget forlaget Albert Bonniers litterære pris og en ærespris fra kong Gustav VI Adolfs fond, der blev grundlagt, da den svenske konge på sin 70-års dag for 8 år siden modtog en større pengesum fra det svenske folk. Tilsammen modtager forfatterinden omkring 8.000 kr.

Birgitta Trotzig arbejder nu på sin femte roman. Hendes tidligere bøger er blevet modtaget med stor opmærksomhed i Sverige, fordi de med megen indsigt behandler katolske emner.

Ikke demonstrere, siger Kardinal Feltin

Paris (NC). Når Sovjets leder, Nikita Krushchev, i marts besøger Paris, har præsterne pligt til ikke at deltage i nogen form for demonstrationer mod ham, erklærer kardinal Feltin.

»Hvis de kommende besøg af en række statsmænd skulle give anledning til demonstrationer, har vi som præster pligt til at holde os udenfor enhver deltagelse i sådanne arrangementer«, sagde kardinalen ved et møde for en gruppe præster i Paris.

»Kirkens stilling er ganske klar. Den har for mange år siden formelt forkastet den gudløse kommunisme og anmodet de troende om at bede for tavshedens kirke. Men disse to beslutninger må i praksis ikke sammenblandes med de politiske partiers forhandlinger. De politiske partier må ikke udnytte kirken, der stadig tager initiativet ved at opfordre til bøn for de forfulgte.«

Er De blevet abonnent?

Delegation af jøder takker pave Johannes

Vatikanstaden (NC). Den internationale jødiske hjælpeorganisation B'nai B'rith, har takket pave Johannes XXIII for hans støtte til jøderne. En delegation ledet af B'nai B'rith's præsident, Label A. Katz fra New Orleans, er blevet modtaget i audiens af paven. Delegationen var på vej til Israel for at mødes med premieminister David Ben-Gurion.

Efter audiensen berettede Label A. Katz overfor journalisterne, at han havde udtrykt B'nai B'rith's respektfulde tak overfor paven i forbindelse med hans hjælp til de forfulgte jøder,

da han var apostolisk delegat i Tyrkiet fra 1935-1944.

Fra Tyrkiet, der under krigen var et centrum for diplomatiet, lykkedes det paven at frelse mange jøder, der blev forfulgt i Slovakiet, Bulgarien og Ungarn. Præsidenten for B'nai B'rith tilføjede, at paven dengang havde været i stand til at hindre en række massedeportationer af jøder til nazisternes dødslejre. Delegationen takkede ligeledes paven, fordi han i bønnen fra langfredags-liturgien havde ændret den uheldige henvisning til det jødiske folk.

Ung neger bliver ærkebiskop i Afrika

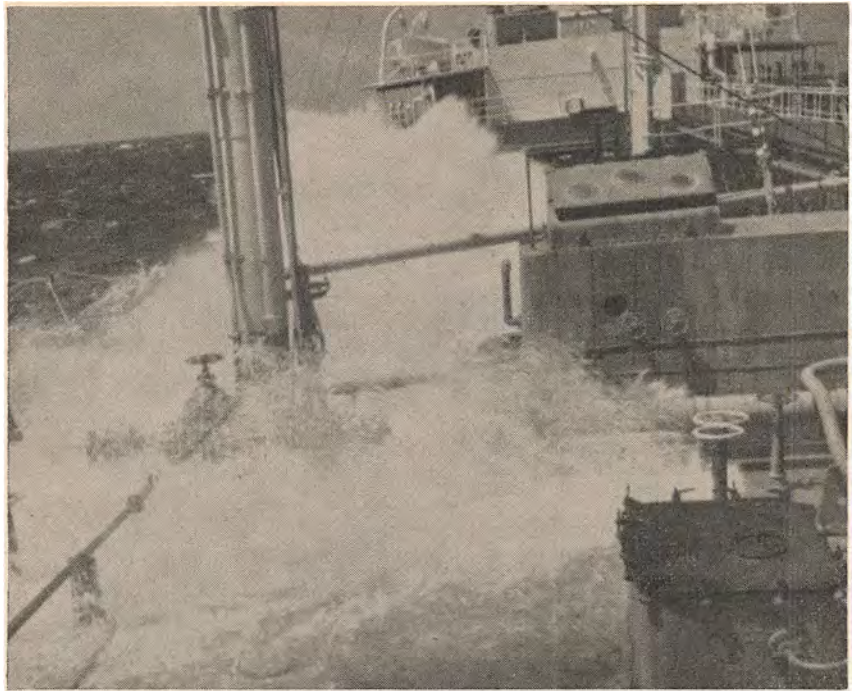

Den 37-årige biskop Bernardin Gantin bliver Afrikas første indfødte ærkebiskop. Paven har netop udnævnt ham til at efterfølge den 74-årige franske ærkebiskop Louis Parisot.

Bernardin Gantin bliver ærkebiskop for Cotonou, en stor havneby i Dahomey mellem Nigeria og Togoland, der er en del af Fransk Vestafrika. Han blev for tre år siden i Rom konsekreret biskop af kardinal Tisserant og har nu kun været præst i ni år.

Ærkebiskop Gantin studerede før sin præstevielser i Cotonous seminarium og tog senere sine doktorgrader i teologi og kanonisk lov i Rom. I hans bispedømme er der 163.000 katolikker af en befolkning på 826.000. I alt 72 præster virker i dette område.

Hvorfor sover Gud?

Se, det blev et voldsomt uvejr ude på søen, så båden skjultes af bølgerne.

TIBERLIASSØEN er kun 20 km lang og ca. 12 km på det bredeste sted. Det er vanskeligt at forestille sig, at den kan blive oprørt af en kraftig storm, og dog påstår de omkringboende, at det kan lade sig gøre. Stormen, som raser gennem kløfterne i de bjerge, der ligger rundt om søen, rejser sig til sande orkaner, som undertiden er lige ved at gøre det af med fiskernes beskedne fartøjer. Det er om et pludseligt uvejr af denne art, vi hører i det evangelium, vi læser på søndag (Mt. 8, 23-27).

Ligesom apostlene har også vi indtryk af, at vi lever midt i en orkan. De politiske begivenheder, krigstruslerne, ulykker af alle mulige slags, og det moderne livs feberanfald driver deres spil omkring os. Men mere end alt andet mærker vi – og det ikke bare rundt omkring os, men også i os – lidenskabernes rasen, hadet, egoismen og det onde begær.

Og hvad gør Gud midt i al denne utøjlede lidenskab? Han gør det samme, som Kristus gjorde på Tiberiassøen, han sover. Tilsyneladende tager han sig ikke af os, han er ligeglad med, hvad der sker med os. Vi interesserer ham ikke. Hvorfor gør han sådan? Det er et stort mysterium, som det er vanskeligt at forklare. Dagens evangelium skal hjælpe os at finde svaret.

Når Gud sover, er det først og fremmest for at få os til at bede til sig. Evangeliet siger: »Hans

disciple gik hen til ham, vækkede ham og sagde: Herre, frels os! Vi går under.« Gud vil ikke frelse os på trods af os selv, ja, ikke engang uden vor hjælp. Vi skal bede om at blive frelst. Den vidunderlige salme 69 er et storslået eksempel på denne kristne bøn:

Frels mig, Gud, thi vandene
Når mig til sjælen.
Jeg er sunket i bundløst dynd,
Hvor der intet fodfæste er,
Kommet i vandenens dyb,
Og strømmen går over mig;
Træt har jeg skreget mig, struben brænder,
Mit øje er mat af at bie på min Gud.

Men det er ikke alt, for selv efter at have hørt apostlenes bøn ser Kristus ikke ud til at være tilfreds, og han bebrejder dem deres mangel på tro. Og her har vi den sidste forklaring: når Gud sover, er det for at vække vor tro. Den virkelige tro består nemlig ikke i at tro på Kristus, når han er vågen, og når han gør mirakler, men i at tro på ham, selv når han sover, selv når han tilsyneladende slet ikke tager sig af os. »Hvorfor er I bange, I lidettroende?« Kristus er jo med i båden, – er det ikke nok? Hvad skulle der så kunne ske os?

Selv om vi skulle komme til at savne alt andet, vil Gud altid være hos os. Det er denne forvisning,

der giver os tillid. Og så kan vi sige med salme 27:

Herren er mit lys og min frelse,
Hvem skal jeg frygte?
Herren er værn for mit liv,
For hvem skal jeg ræddes?
... Om en hær end lejrer sig
imod mig,
Er mit hjerte uden frygt;
Om krig bryder løs imod mig,
Dog er jeg tryk.

M. D.

En forglemmelse ...

En af vore læsere har meddelt os sin skuffelse over, at man i radioens morgengudstjeneste fra Københavns domkirke i sidste uge ikke med et ord nævnte bønner for kristenhedens genforening. Mange mennesker lytter til morgengudstjenesten, og man har altså forbigået en virkelig god lejlighed til at gøre opmærksom på den internationale bønssøge for kristenhedens genforening.

I England behandlede dette aktuelle emne i såvel radioens som fjernsynets programmer.

Forening til udbredelse af ateisme

En ny forening kom til verden i aftes. Forløsnings fandt sted i det zoologiske auditorium på Københavns universitet. Foreningens navn er »Rationel Humanisme« og dens formål er, som det hedder i vedtægterne«, at virke for et rationelt-humanistisk livssyn på konfessionsløst grundlag.

Et arbejdsudvalg har i nogen tid tumlet med at formulere vedtægtsforslagene. Blandt dets medlemmer har været blandt andre forfatteren Piet Hein (»Kumbel«), professor Louis Hjelmslev, læge Kirsten Borum, docent Karl O. Christiansen og kommunelærer Erik Elten. Sidstnævnte indledte for nogle måneder siden en fejde mod religionsundervisningen i skolerne, hvis karakter af kristen forkyndelse var faldet ham

for brystet. Det kneb ham at vinde tilslutning til sine synspunkter, men nu er undsætningen åbenbart undervejs.

Blandt foreningens arbejdsopgaver skal være udbredelse af kendskab til, som det angives »en rationel-humanistisk livsindstilling«. Man vil arbejde for, at fødsler og navngivning skal anmeldes til folkeregistret, ikke til kirken. Videre har foreningen udset sig arbejdsområder som ungdomsfester, borgerlig ægteskabsindgåelse, bisættelse uden gejstlig medvirken, helligdagslovgivningen, den religiøse påvirkning på hospitaler, sygehjem og opdragelseshjem af forskellig art. Foreningen har planer om at udgive et tidsskrift.

Vi må vel så vente at høre mere fra den nye forening, hvis navn ikke ses at modsvare formålet. Hvorfor ikke simpelthen kalde foretagendet »Foreningen til udfoldelse af ateistisk propaganda«?

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 31.: 4. søndag efter Helligtrekonger (s. 93, grøn).
Ihukommelse af Johannes Bosco.
I højmesse er det tilladt af fejre den hellige Ansgar (s. 821, hvid).
I dag holdes Ansgarius-Bonifacius-kollekt for den danske katolske kirkesag.

MANDAG d. 1. februar: Ignatius af Antiokia (s. 808, rød), biskop og martyr.

TIRSDAG d. 2.: Mariæ renselse (s. 810, hvid).

ONSDAG d. 3.: Ansgar (s. 821, hvid), biskop. Danmarks apostel og bispedømmets værnehelgen.

TORS DAG d. 4.: Andreas Corsinus (s. 825, hvid), biskop af Fiesole.

FREDAG d. 5.: Agathe (s. 826, rød), jomfru og martyr.

LØRDAG d. 6.: Titus (s. 828, hvid), biskop.
Ihukommelse af Dorothea (s. 828), jomfru og martyr.

Ugens fest

Marias renselse efter Kyndelmisse.

40 dage efter jul fejrer Kirken i sin liturgi en dobbelt begivenhed. På denne dag:

– kommer Maria ifølge loven til templet for at gennemgå en renselsceremoni,

– og Jesus bliver – ligeledes ifølge loven – fremstillet i templet af sine forældre, og løskøbt med to turduer, idet alle Israels førstefødte siden den dag, Gud udfriede hebræerne af trædommen ved at dræbe ægypternes førstefødte, tilhørte Herren.

Lysfest for ungdommen.

Mandag den 1. februar afholder D.U.K. lysfest for de unge i Sankt Therese kirke, Bernstoffvej 54, Hellerup. Senere på aftenen vil der af Hellerup KUK blive arrangeret en hyggelig sammenkomst med hvad dertil hører.

Academicum Catholicum.

Onsdag den 3. februar kl. 20, Sct. Kjeldsgade 3, pater H. Martensen taler om Højkirkelighed.
Bemærk ændret mødested!

Sankt Ansgars fest i domkirken på søndag

Den årlige fest til ære for Nordens apostel, Sankt Ansgar, falder i år på den 3. februar, men højtideligholdes nu på søndag i Sankt Ansgars kirke i København. Pontifikalmessen begynder kl. 10, og teksterne fra Ansgar-messen anvendes. Ved de øvrige messer samme dag læses teksterne for 4. søndag efter Hellig tre Konger. Om eftermiddagen kl. 17 holdes den traditionsrige festandagt med prædiken, procession med Sankt Ansgars relikvier og tilsidst sakramental velsignelse. Festen plejer at samle mange katolikker fra København, og en stor del af hovedstadsområdet præster deltager i eftermiddagens andagt.

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frukt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 87 16
Aarhus

V. Svenstrup Telefon 2 18 87

ut. elektro-installatør - Ledestation

Hans Brogesgade 4, Tietgenspl.
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 86

H. J. Madsens begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

**Kød - flæsk - pålæg
salater**

ERIK CARLSEN

Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 86

HENRY CARLSEN

Sdr. Ringgade 81, Aarhus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET

**Købmands- og
Haandværkerbanken, Aarhus**

Hovedkontor:

Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:

Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

HELVET
Vesterbo

Aarhus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Tegn abonnement

Et Hjem paa Rejsen

TH. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet A N S G A R

Godt nyt fra Kongo

Kristendommens forkyndelse i Kongo begyndte i 1483, et år efter at den portugisiske opdagelsesrejsende Diego Caô havde opdaget landet ved munden af den flod, som er opkaldt efter ham. Efter en meget blomstrende periode i det 17. århundrede, hvor de portugisiske kapucinere forkyndte evangeliet i landet, gik missionsarbejdet tilbage og blev endog helt opgivet i tiden fra 1838 til 1865. I 1917 ordineredes de første indfødte præster, og få år senere begyndte de massekonversioner at finde sted, som fortsætter endnu den dag i dag. Fra 3 millioner i 1947 var antallet af døbte 10 år senere steget til næsten det dobbelte. 1.229.000 katekumener forbereder sig til dåben. Der er endnu 10 millioner hedninger tilbage. Det meget store antal helt kristne familier og den livskraft, der præger de indfødte religiøse kongregationer, giver imidlertid det bedste håb for fremtiden. 456 præster og 5 biskopper tilhører landets egen befolkning. Den svimlende hast, hvormed antallet af konversioner vokser, rejser imidlertid spørgsmålet om, hvordan man skal skaffe tilstrækkeligt mange præster. Antallet af gejstlige vokser langt fra i samme tempo, og selv om mange europæiske missionærer er taget derned, er de alligevel ikke nok til at møde de stadigt voksende krav. Manglen på kristne lægfolk, der arbejder for kirken, gør, at manglen på præster bliver endnu mere følelig.

Tallene vokser med svimlende hast: 1 million døbte i 1933, 2 millioner i 1939, 3 millioner i 1948, 4 millioner fire år senere - og nu 6 millioner! Vil det nu ikke sige, at man døber alle dem, der melder sig, efter i hast at have givet dem en overfladisk undervisning? Nej, slet ikke. En voksen, der bliver døbt, har først været gennem en undervisning, der varer fra 2½ til 4 år. En del af denne undervisning får de ved hovedmissionsstationen, og katekumenerne forlader deres landsbyer og tilbringer

flere måneder i træk hos præsterne for at forberede sig til at modtage dåben. I begyndelsen var det meget sjældent, at man døbte børn, men nu døbes der flere børn end voksne. Man døber dem dog kun, hvis der er en ret sikker garanti for, at de vil få en kristen opdragelse og holde ud i troen.

Disse meget opmuntrende tal angår kun den belgiske del af det sorte Afrika, Kongo og Ruanda-Urundi. Af 13 millioner 150.000 indbyggere er 32 % døbte, 7 % katekumener og 6 % protestanter. Der er endnu 55 % hedninger tilbage, hvoraf 1 % er muhamedanere. Det er endnu et stort arbejde, der skal gøres.

Aalborg kalder!

Den 13.-14. februar afholdes skole-weekend i Aalborg for unge katolikker i alderen 16-35 år over emnet: «Katholicisme og protestantisme». Emnet bliver belyst af cand. theol. S. Riisshøjgaard, der taler om: »Hvorfor jeg forlod folkekirken« og pater H. L. Martensen S. J., København, hvis foredrag hedder: »Uden for kirken ingen frelse«.

Vi forventer, de unge møder talrigt op. Prisen pro pers. kr. 7,00. Yderligere oplysninger sendes i god tid til de respektive klubber.

K.U.K.s bestyrelse.

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 68
Næstved - Telefon 589

Peter Mortensen

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 863 - 3663

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 2 00 75 - Aarhus
(lige ved katolsk kirke)
Specialist i båndopt. og long playing

Den hellige Birgittas døtre i Indien

I slutningen af august sidste år omtalte vi Birgittinerordenens forsøg på at grundlægge et nyt kloster i Indien. Denne usædvalgte plan fortjente støtte, og vi opfordrede læserne til både at bede for den og efter evne bidrage økonomisk til klostrets start.

Birgitta-søstrene i Vadstena har netop sendt redaktionen et brev med gode nyheder om det indiske kloster.

Fra det allerede grundfæstede kloster i Marikunnu i staten Kerala udsendes seks søstre som pionerer til Bangalore, hvor de ved adventstidens begyndelse tog fat på at indrette et hus til formålet. Nu venter 12 unge indiske piger på at blive ikklædt ordensdragten til Kyndelmisse i næste måned. På billedet over disse linier ses de 12 postulanter.

Imens går livet sin gang i det første kloster i Marikunnu, hvor søstrene blandt andet beskæftiger sig med at forfatte og oversætte katolsk litteratur. For tiden arbejder de på udgivelsen af en større bog om Sankt Birgitta, den store svenske helgeninde. Bogen vil blive trykt på Keralas officielle hovedsprog, malayalam.

I brevet fra søstrene i Vadstena, der er fremsendt også som en hilsen fra abbedissen i Marikunnu, hedder det, at Katolsk Ugeblads artikel om det indiske kloster i Marikunnu med bøn om hjælp til oprettelsen af et datterkloster i nærheden af Bangalore »blev modtaget med langt større interesse, end vi havde turdet håbe på, og nu vil vi gerne sige en varm tak både på vore indiske medsøstres og på vore egne vegne for al venlig hjælp, som vi har modtaget fra danske katolikker og ikke-katolikker. Gud lønne det!«

Det er os en glæde at kunne bringe søstrenes tak videre til alle læsere, som har fulgt og fortsat vil følge dette missionsarbejde, der viser, at den gamle orden stiftet af Nordens Birgitta ikke har mistet sin livskraft.

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolie
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul HENRIKSEN

Rådhusstrøvet
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 380

Bogladen med de mange bøger...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1348
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2828

Gulvtæpper

Linoleum-Tapeter-Malerverker

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 60

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømrermestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramshærrød 13 - Tlf. 188
Næstved

Leverandør til katolske institutioner

Tegn abonnement

**Vejle
Trælast & Kulkompagni**

Toldbodvej - Telefon 88*
Vejle

Hansen Pærhøi & Søn

Glarimester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telef. 1187
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg

J. JENSEN

Søndergade 26 - Telefon 1083
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup

Briller

Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter

Telefoner 335, 336 - Kontor 807
Vejle

Tegn abonnement

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Foto-konkurrencen - sidste frist!

Vi minder om, at det i overmorgen, den 31. januar, er sidste frist for modtagelse af fotoer til konkurrencen om det bedste fotografi af en julekrybbe. Vi har modtaget over 70 billeder, deraf flere fremragende, men måske har vi endnu ikke fået det bedste. Førstepremien: 100 kr. - andenpræmien: et gratis års-abonnement på Katolsk ugeblad.

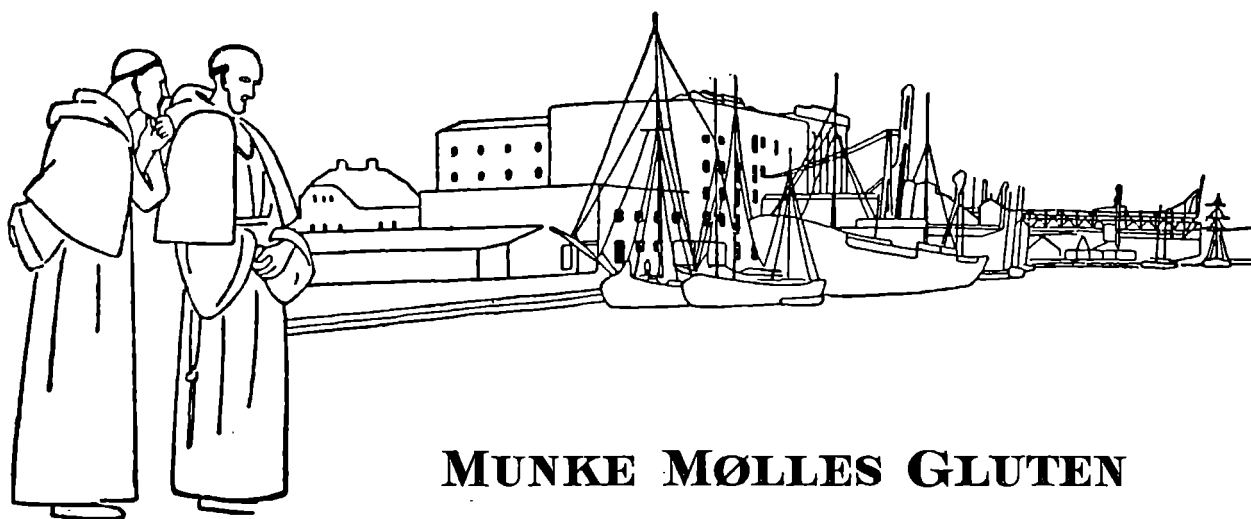
KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 76 88

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

MUNKE MØLLES GLUTEN

Ellen Duurloo død

I en alder af 71 år er forfatterinden *Ellen Duurloo*, København, død som følge af en hjerneblødning. Denne begavede og temperamentfulde kunstnerinde, som konverterede til den katolske kirke før et par år siden, havde netop sendt ugebladet to højst underholdende artikler, hvori hun fortæller sin ejendommelige konversionshistorie, og vi bringer artiklerne i de to følgende numre – i vemodig bevidsthed om, at hun aldrig nåede at fuldføre andet bind af den roman, hvori hun havde planlagt at fuldføre sit sidestykke til Sigrid Undsets »Gymnadenia«. Det første bind udkom sidste år på Carit Andersens forlag under titlen »Den alt for korte vej«.

Ellen Duurloo, som ved sin død var Danmarks mest læste forfatterinde, voksede op i et bevidst gudløst milieu, som datter af læge John Duurloo. Og fjendskabet til alle kristelige foreteelser, som hendes far opelskede hos hende, blev kraftigt gødet af de ungdomsår, hun tilbragte hos præstefamilier i Danmark og Schweiz, behersket af en pietisme og salvelse, der først og fremmest talte til hen-

des komiske sans. Efter hendes beskrivelser at dømme må hun også være havnet på de uheldigst tænkelige – og også efter den tids opfattelse påfaldende – steder, hvis det har været hensigten at vække hende til religiøs eftertanke.

Hun startede sin løbebane som journalist ved den københavnske dag- og ugepresse, og med sin enorme arbejdskraft overkom hun samtidig en lang række børne- og ungdomsbøger for efterhånden særligt at henvende sig til et voksent publikum i en mindst ligeså lang række underholdningsromaner. Som et udtryk for, at hendes talent strakte sig ud over skrivefærdighed i almindelighed har man givet hende den fine kompliment at udsende hendes roman »Fru Ellermanns pensionat« i Fremads Folkebibliotek.

Fra sin spanske mor havde Ellen Duurloo arvet et temperament som en kruttønde, og hun har aldrig gjort forsøg på at give det et fløjlsbetræk – hun foretrak pindsvineham. Men gemt bag piggene slog et hjerte af guld, blomstrede en strålende humoristisk sans og rørte sig et dybt følsomt sind med en utilsløret foragt for det forlorne og en levende sans for realiteterne, de krasseste og de sublimeste. Med sin aldeles usentimentale godhed hjalp hun uegennyttigt en mængde mennesker, hvor hun opdagede nød og værgeløshed.

Ellen Duurloo efterlader en datter og to sønner, deriblandt færdsselschefen, direktør Ulrich Duurloo.

J. L.

Rom Assisi 1960, 19 dage ca. kr. 850,00.

I det kommende år vil der blive 3 Italiensrejser:

2.-20. maj.

5.-23. juli.

19. sept.-7. okt.

Alle rejserne er udenfor Olympiadetiden.

De er velkommen, hvis De har et godt humør, nogenlunde gode kræfter og et demokratisk sind. Prisen indbefatter rejse med sovevogn, kost og logi samt bus mellem Rom og Assisi. Skriv snarest efter program.

Paul d'Auchamp,
Aakirkeby. Telf. 462.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 8380

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen Snedkermester

Lindholmsvej 36
Telefon Damse 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 26

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 789 - Telegramadr.: Forskjold

K&K

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen
Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundgade 1 . Hølbæk . Telf. 136

Tegn abonnement

FILM og TEATER

Fra bord til bord

Ideen i denne film er strålende. Drejebogsforfatteren Trence Rattigan lader en gruppe vidt forskellige mennesker mødes på et pensionat, hvis beliggenhed i hvert fald om vinteren gør én fuldt berettiget til at kalde det et gudsforladt sted. Det drejer sig om en samling personer, der både kan betegnes som skuespillere og flygtninge. Ingen af dem forlader deres værelse uden at være »velmaskerede«, og alle er de på grund af ensomhedens byrde flygtet fra livet. Når man er alene, er der en plausibel grund til også at være ensom, medens ensomheden, som den optræder i selskabs-, forlystelses- og foreningslivet, er ubetinget grusommere og mere uudholdelig.

Beauregard er et tilflugtssted tilsyneladende uden for livets rækkevidde. Det er en lise for sjælen at kunne forlade kamppladsen, lægge hænderne i skødet og sige: Jeg hverken kan eller vil mere. Men ak! Disse forestillinger er kun illusioner, livet skal leves. Det problem, der her behandles, har bud til alle. Vi har allesammen en plads i tilværelsen, som det er vor pligt og vort kald at udfylde, og flygter vi fordi vi synes kravene er for store, indhentes vi og stilles overfor nye.

Det begrænsede antal medvirkerne gør, at filmen virker dejligt overkommelig for ens opfattelsesevne. Man får tid til at lære hver enkelt person rigtig at kende. Deborah Kerr viser et yderst bemærkelsesværdigt spil, som den »gammelfødt«, underkuede unge pige, der tyranniseres på det grusomste af sin lidt for grelt farisæiske mor. At se David Niven som ungarl kan vel næppe imponere nogen, der fornylig har set såvel »Jorden rundt i 80 dage« som »Den lille hytte«. Rita Hayworth og Burt Lancaster som mannequinen og forfatteren virker en lille smule som et par skuespillere, der er gået forkert. Derimod blev Miss Meacham strålende udført af May Hallet.

Det er en god film med mange gode scener, overbevisende skuespilpræstationer og frem for alt 1. classes manuskript. H. B.

Midt i natten

Mennesket er ikke skabt til at være ene, og behovet for samhørighed er et af de stærkeste i de fleste af os. Det er også dette behov, der driver filmens hovedpersoner mod hinanden, – den 56-årige enkemand og den unge fraskilte kvinde på bare 24. For ham er det yderligere en desperat »travlehed inden lukketid«. Livet er ved at glide ham af hænde, og han vil for enhver pris endnu engang opleve en kvindes kærlighed, inden det er for sent. For hende er det oplevelsen af tryghed, hengivenhed, ja virkelig kærlighed, der gør ham så værdifuld. Om en rigtig forelskelse er der egentlig ikke tale. For begges vedkommende er det tragiske netop, at deres følelser for hinanden ikke udspringer af et overskud af hengivenhed eller kærlighed, men af et sugende savn, som gør dem mindre klartseende og lidt stædige i deres holden fast ved hinanden.

Det stærke konfliktstof og de uløselige problemer ved et sådant forhold er glimrende og sandfærdigt fremstillet. Hans families forargelse og hendes veninders forfærdelse. – Og begge tøver de over for ægteskabet, inderst inde klare over, at det næppe vil gå. Hans voldsomme skinsyge gør tilværelsen uudholdelig for hende, og hendes ungdom med dens følelsesmæssige svingninger og trang til hjælp er ham for meget. Han er træt og orker ikke det stormende liv. Han er lige ved at slippe det hele, da en voldsom begivenhed atter får ham til at foretrække kampen og kvalerne i stedet for freden. Denne livsvisdom skal man imidlertid være lidt varsom med at anvende på alle forhold, og det er da netop også filmens styrke, at den på ingen måde ender i en overbevisende og stærk lykke, men lader os ane en fremtid fyldt med stadige dramaer og forsoninger, hvis værdi er lidt tvivlsom.

Det er en hverdagshistorie, velkomponeret og god at få forstand af.

(Forb. for børn).

Den skjulte fæstning

er lavet af Akira Kurosawa, en af Japans interessanteste kunstnere, en stor formalist og en mand med både humor og fantasi. Herhjemme huskes han bedst fra »Rasho Mon« (Dæmonernes Port). Han er mester for en række dødsensalvorlige, dybt aktuelle film, hvoraf filmmuseet ene af alle har haft mod til at vise nogle få, og desuden laver han en såkaldt »japanhistorisk filmserie«, hvoraf vi ved filmfester har set to, »Natherberget« og »Macbeth«, to vestlige temaer ført over til japansk milieu. I sin tredje historiske film »Den skjulte fæstning« har han lavet en festlig og folkelig japansk western uden denne gang at tage alvorsminen på. Med smittende livfuldhed og højt humor berettes en futterde spændende historie om en general, der påtager sig at føre sin afdøde herres guld og slægtens sidstlevende, en ung prinsesse, frelst gennem fjendeland til sikker havn, så man kan arbejde på at hugge magten igen. Det er det hele, men hvor er det godt lavet! I glimrende komponerede utroligt bevægelige billedrækker skildrer han baggrunden for det hele, borgerkrigen i middelalderen, og de mange usandsynligt spændende oplevelser, de flygtende kommer ud for undervejs. Der rides og slås og narres og leges så godt som i nogen af John Fords wildwestfilm. Hittepåsomheden fejrer triumfer, og spillet er eminent, ikke mindst når man tager i betragtning, at der ikke er lagt nogen vægt på personskildringen; den kommer bare med undervejs sammen med alt det andet. Der er en dejlig og uregerlig 16-årig prinsesse i skjortebluse og shorts, en fyrstelig og fornem general med megen humor bag den strenge maske, og endelig to skrækelige og komiske menige, der dukker op i den skjulte fæstning og kommer med på hele turen som lastdragere for det tunge guld. Griskheden kan få dem til alt; selv om de gang på gang gør deres bedste for at snyde generalen, får de aldrig heldet med sig, og alt ender, som det skal i et eventyr. En herlig og sjov film, fortalt i et magtfuldt billedprog og fyldt med sprudlende liv. Glem endelig ikke at få set »Den skjulte fæstning« og revider så bagfatter venligst Deres eventuelle fordomme imod japansk film.

Bjørn Rasmussen.

Bo.

Gift dansk teolog kan blive katolsk præst

*Et kapitel af
Ellen Duurloos erindringer*

Omtrent 10 pct. katolikker
i Storbritannien

*Nonnen der ikke ville sværge
troskab mod Hitler*

Læge Flemming Kieler tegner i ugens kronik en serie billeder fra dagliglivet og viser, hvordan man gennem dem kan søge ind til personen, kan finde Gud og sit medmenneske.

En gift præst

Selv om det længe har været kendt, at den tidligere sognepræst i folkekirken, Olav Rørdam Bonnevie, sandsynligvis fik Roms tilladelse til at blive den første gifte katolske præst i Danmark, vil hans ordination dog blive samtaleemne i vide kredse. Begivenheden har kun et sidestykke i Tyskland, hvor nu syv gifte tidligere protestantiske gejstlige virker som katolske præster. Til trods for, at der i Storbritannien findes flere hundrede forhenværende anglikanske præster, som er blevet katolikker, har kun de ugifte blandt dem haft mulighed for at modtage præstevielsens sakramente. Man har ikke ved at ordinere de gifte villet betræde nye og uprøvede veje.

Herhjemme har mange allerede sagt, at de glædede sig over Roms afgørelse og biskop Th. Suhrs beslutning om at bruge den særlige tilladelse, Rørdam Bonnevie modtog fra pave Pius XII og fik bekræftet af Johannes XXIII. Ikke alle kan dog uden videre begribe, hvordan en sådan dispensation begrundes. Vel ved man, at gifte mænd virker som præster i de unerede kirker, d.v.s. blandt katolske kristne, der efter en århundredlang adskillelse atter er blevet forenet med Den hellige Stol. Men i den vestlige verden har man været tilbøjelig til blot at vurdere disse særtilfælde som gode eksempler på, at Rom respekterer lokale skikke. Spørgsmålet har ikke været nært og aktuelt.

Samtidigt med, at paven påny har svaret dem, der foreslår en ophævelse af præsternes cølibatsløfte, og dermed har fjernet enhver tvivl om Roms stilling, åbnes der altså vej for at ordinere gifte mænd, hvis særlige forudsætning er den, at de har været præster i den protestantiske kirke. Hvordan skal vi få disse to synspunkter forenet?

Den katolske kirke anerkender ikke den protestantiske ordination, fordi den apostoliske rækkefølge blev afbrudt ved re-

formationen. Kun gyldigt viede biskopper kan ordinere andre biskopper eller præster. Men ved at meddele en gift tidligere protestantisk præst den katolske ordination tilkendegiver Kirken sin respekt for hans status som gejstlig. Han bliver ordineret uden at skulle aflægge cølibatsløfte, fordi han i forvejen har haft rang som gejstlig indenfor sit kirkesamfund. Det vil ikke sige, at enhver protestantisk præst kunne regne med at blive ordineret, hvis han blev katolik, for han må givetvis både selv besinde sig på sit kald og høre, hvad Rom og stedets biskop mener. Men det vil ihvert fald sige, at han har en anden stilling end andre protestanter, der bliver katolikker. Det er iøvrigt bemærkelsesværdigt, at Kirken ikke blot respekterer hans gejstlige rang, men også hans ægteskab. Den forlanger ikke, at han skal »opløse« sit ægteskab eller forandre ved dets karakter af et sandt kristent ægteskab. Den dispenserer simpelthen fra den regel, at præster i den latinske kirke skal leve i ugift stand. Dette kan gøres, fordi cølibatet er en lov udstedt af Kirken.

Ret forstået er sagen ikke så indviklet. Men en ny og uventet løsning vil blive mødt med undren af dem, der ikke har haft lejlighed til at gennemtænke hele problemet, som Kirken ser

det, og som en konverteret protestantisk præst ser det.

Vi må glæde os over, at den katolske kirkes ledelse i Rom og det danske bispedømmes primas ikke er veget tilbage for dette initiativ. Og vi vil ønske Olav Rørdam Bonnevie velsignelse med det arbejde, han har foran sig.

Røst fra fortiden

Under denne overskrift skriver Dagens Nyheder i en ledende artikel blandt andet følgende om den nye ateist-forening, som vi nævnte i sidste uge:

Den nye forening er altså ikke just i trit med videnskaben, når den mener det nødvendigt at løbe storm mod kristendommens forankring i vort samfundssystem. Er der da forhold eller foranstaltninger, som i dette samfundssystem tvinger dets borgere til at rette sig efter kristendommen, hvis de ikke ønsker det? Det er der ikke. Vi har fuld religionsfrihed her i landet og i de fleste andre vestlige lande. Vi kan gifte os borgerligt, lade os borgerligt begrave, vi kan, hvis vi har lyst til det, lade os borgerligt konfirmere. Hvis vi ikke ønsker, at vore børn skal følge skolernes undervisning i religion, bliver de omgående fritaget for en sådan undervisning.

Videnskabeligt og borgerligt er der ingen fundamentering under den nye forenings bestræbelser. Når kristendommen ikke kan »modbevises«, og når alle kristne forpligtelser fra de største til de mindste beror på et fri-

villigt valg, skulle man ikke synes, der var meget at protestere imod. Men der er altså den omstændighed, at de fleste mennesker i dette land lader deres børn døbe, og at de sætter dem i folkeskoler, hvis religionsundervisning efter folkeskoleloven skal meddeles i positiv ånd. Mod dette kan man naturligvis godt rejse en bevægelse, hvis man synes, en sådan er påkrævet. Men en sådan bevægelse kan aldrig påberåbe sig de store og almene principper, som berører sandhed og frihed. Den er en forening som en hvilken som helst anden sammenslutning af radiolyttere eller råkost-spisere.

Når den nye forenings bebudede oprettelse har vakt et vist røre, er det på den ene side, fordi denne forening – som dens hensovede forløbere – omgiver sig med et vist skær af patenteret frihedsidealisme og indtager en holdning som om den stod for personlighedens hævdelse mod knægtende magter. Alt dette beror på forkerte præmisser – som påvist. Dernæst fordi foreningen opererer med to begreber: »en rationel humanisme« og en objektiv religionskundskab. Men også hvad disse angår må der være visse forglemmelser og fortegninger i programmet.

En humanisme i vesteuropæisk forstand er, selv hvor dens tilhængere har ment at stå troen stærkest imod, utænkelig uden en kristen baggrund. »Rationel humanisme« er i sin konsekvens uden tvivl rationel – men i samme grad anti-human.

Hvad kravet om en objektiv meddelelse af kendskab til alle de højere religioner angår, så kan en sådan naturligvis gives, men den bliver åndløs og perspektivløs, fordi kristendommen ikke »bare« er en religion blandt religioner, men den ene af de tre store åndelige strømninger, der har dannet og formet den europæiske kultur, præget og dannet vore forestillinger på alle områder. Kappes tråden til kristendommen, bryder vi med den europæiske kultur i dens helhed. Og for en europæer er vel det eksistentielle: at være Europa-centret netop i vore dage vigtigere end det etnografiske og kuriositets-bestemte: at være altomfattende – og derfor ingenting fatte.

Det nye ånds-radikale stormløb er som dets talrige strandede forgængere uden rod i liv og historie, en tankekonstruktion, støbt sammen af uhomogene og selvmodsigende tanker og tros-forestillinger. Ikke mindst det sidste, al den stund vantroen er en tro såvel som troen – blot forankret i hovmod i stedet for i ydmyghed.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28
København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)
Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal – hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1.,
København Ø. Tlf. TRia 5394, kl. 8-10. Post-Giro nr. 58965.

Også besynderlige veje kan føre til Rom!

Forfatterinden Ellen Duurloo sendte kort før sin uventede død ugebladet to underholdende artikler, hvori hun skildrede, hvordan et langt og broget livs erfaringer kom til at danne baggrund for en konversion, der undrede hende selv mere end nogen anden i den ateistiske kreds, hvor hun hørte hjemme. Det er værd at mærke sig, at den tidsalder, forfatterindens ungdomsoplevelser i grundtvigske og indremissionske kredse afspejler, er afløst af en anden, menneskeligere og ligefremmere.

UTALLIGT MANGE MENNESKER har jeg mødt på min lange vej gennem dette i og for sig så dejlige og i hvert fald fascinerende liv. For jeg elsker livet, men når jeg skal være helt ærlig, og det er jeg helst (nogen siger om mig »du er ærlig indtil det uforkammede«), må jeg indrømme, at jeg egentlig ikke elsker menneskene særlig højt. Jeg har mødt alt for mange, jeg ikke har kunnet fordrage – og e e t jeg direkte har hadet. Det kommer lidt senere.

Et må jeg dog vedgå – min barndoms mennesker elskede jeg. Det var først, da jeg kom i skole, efter min opfattelse dengang det modbydeligste sted, der overhovedet kunne tænkes, en raffineret torturanstalt simpelthen, at jeg kom til at føle en dyb modvilje mod menneskene i al almindelighed. Enkelte hæderlige undtagelser gaves der dog.

Men min barndoms mennesker? Far og mor! De var de eneste rigtige mennesker – og så bedstemor, og i det hele taget mine aller nærmeste omgivelser. Far var læge ude i Valby, landsbyen Valby. Et strålende, højtbegavet menneske, dybt socialt interesseret. Det var dengang, der endnu var noget, der hed »fattigfolk«. Han var »fattiglæge«. Han brændte for sociale reformer, og allerede i 90-erne blev han socialdemokrat. Noget ret uhørt for en akademiker dengang. Forresten sled han sig op i arbejdet for alle de små mennesker, hvis hårde livsvilkår han harmedes over. Han var aldrig fysisk helt rask – og dertil udpræget depressiv. Han var lidt af en hustyrant – ikke så lidt endda. Mig elskede han. Intet på jorden var så dejligt som den lille Ellen. Han forkælede mig indtil vanvid. Min vilje skulle jeg have, koste hvad det koste ville. Når noget morede lille Ellen, så skulle hun da også have lov til det. Jeg mindes f. eks. engang – jeg har vist været 3 år – jeg havde fået fat i et af disse gammeldags familiealbums, og

med stor omhu flået det i stykker for at få billederne ud. Mor sagde: »Men søde barn, det må du da ikke!« hvorpå far svarede »Ah, herregud, lad dog den lille, hvis det morer hende«. Forresten indprentede han mig – sådan lidt efter lidt naturligvis – at de fleste mennesker var såre tåbelige. Især dem, der var »hellige«. Vi havde nemlig en flok »hellige« derude i Valby, kredsen omkring pastor Henry Ussing. Fra min tidligste barndom kom jeg til at opfatte ham som indbegrebet af »en slags sindssyg fanatiker«. Jeg tror ikke jeg var 10 år, da jeg allerede var fuldt klar over, at folk, der gik i kirke og i det hele taget »troede på Gud«, måske ikke allesammen var direkte tåbelige, men i hvert fald enten let sindssyge eller hyklere, der på en eller anden måde så deres fordel ved at sledske for overordnede, der hørte til de »hellige«. Far var som sagt humanist, menneskenes velfærd lå ham stærkt på sinde, og jeg husker tydeligt hans udtalelse, da der blev startet noget, der vist hed »kirkesagen« og der blev samlet ind til »små kirker«, tror jeg

det var, han sagde: »Det er en skandale, alle de penge burde anvendes til hospitaler, alderdomshjem, børnehjem o.s.v. o.s.v.«

Min mor var en helt anden type. Hun var født i Sevilla, og maleren Frantz Schwartz havde mødt hende dernede, da hun var 9–10 år gammel. Hendes mor var en fattig ugift kvinde, der arbejdede i det hotel, Schwartz boede på. Han fik interesse for den meget kønne og livlige lille pige (ganske vist med den tanke, at han, der var en højest ejendommelig mand, ville gifte sig med hende, når hun var 17–18 år). Moderen erklærede, at barnet jo ville få det langt bedre, når han tog sig af hende, end hun ville være i stand til at skaffe

Jeg rakte en finger i vejret og sagde: »Det er noget sludder!«

hende det. Resultatet var, at den lille Maria de la Asuncion drog til Danmark med ham. Den gode Frantz Schwartz havde dog gjort regning uden vært. Mor blev 16 år gammel forlovet med min far og gift med ham, da hun var 19. Hun var det blideste, føjeligste menneske, man kan tænke sig med en næsten ufattelig tilpasningsevne. Naturligvis var hun døbt som katolik, men det var der ingen, der nogensinde tog højtideligt, og hun blev 14 år gammel konfirmeret af Pauli i »Vor Frue«. Som sagt, hun var blidheden og føjeligheden selv. Da jeg var barn, syntes jeg, hun var lidt ubetydelig. Senere har jeg begrebet, at det var hun aldeles ikke. Tværtimod. Hun var og hun handlede konsekvent. Hun var klar over, at det eneste menneske, hun havde at holde sig til, var den mand, hun (iøvrigt dybt forelsket) havde giftet sig med. Familie havde hun ikke, kun om man må sige plejefamilie, lutter gamle frøkener foruden den sære og bundegoistiske Frantz Schwartz. Hun kunne ikke, som de fleste af os andre, når der har været »røg i køkkenet« gå hjem og beklage sig til sin mor. Altså: lev på de vilkår du selv har valgt! Og det gennemførte hun. Iøvrigt ejede hun ikke religiøs sans. Da hun var meget gammel, sagde hun engang til mig: »Jeg begriber ikke, at noget menneske kan føle den fjerneste trang til at have en religion.«

Men for at vende tilbage til min barndom. Jeg havde en pragtfuld farmor. Klog kone, dejlig kone, blid men klog! Hende elskede jeg. Hun snakkede aldrig barnesprog til mig, og hun behandlede mig på sin vis, som far behandlede mig på sin, som et forholdsvis voksent menneske. Ikke desto mindre var hun klog nok til at indse, at det var galt, jeg aldrig havde haft noget med andre børn at gøre. Jeg ville simpelthen ikke. Jeg kunne ikke lide børn. De var dumme, syntes jeg. Nej voksne, det var noget helt andet. Dem kunne man da tale fornuftigt til. Jeg skulle jo imidlertid en skønne dag i skole, og jeg burde dog lære at omgås andre børn inden den tid. Malerprofessor Haslunds tvillinger blev udset til mine kammerater. Jeg var såre betænkelig ved foretagendet, men opdagede dog snart, at de var søde og rare og deres hjem morsomt – og så havde de dyr. Dværghøns og katte og hunde – og oh ve oh skræk – snoge, som de lod sno sig op ad deres bare arme og syntes var så søde, så søde! Jeg hvinede og hylede og skreg af skræk og væmmelse. Så var de heldigvis skikkelige nok til at lade krybet blive i

deres kasse under glaslåg, når jeg var tilstede.

Og så kom jeg i skole. Det skrækkeligste, jeg nogensinde har oplevet. Jeg var jo komplet utæmmet, vant til at få min vilje og iøvrigt opdraget til en absolut mangel på autoritetstro. Og når jeg nu kom hjem og fortalte, hvad lærerinderne sagde og gjorde, rystede min far på hovedet og erklærede, at jeg ikke skulle bryde mig om, hvad de gamle, snerpede damer mente og sagde. Men jeg skulle jo lære at læse og skrive o.s.v., så jeg var jo pisket til at opholde mig så og så mange timer hver dag i deres tåbelige selskab. Især een af dem hadede jeg. Det var religionslærerinden. Min far var jo gammeldags firserradikaler og darwinist – så jeg vidste jo betydeligt bedre besked end hun, var jeg klar over. Og da hun en dag fortalte, at jorden var skabt på seks – aldeles bogstaveligt seks – dage, rakte jeg en finger i vejret og sagde: »Det er noget sludder, for min far siger selv, at det har været milliarder af år – og det kan bevises!« Hvorpå samme frøken blev blodrød i hovedet og tordnede: »Jorden blev skabt på seks dage, din uartige unge, kan du gå udenfor døren.« Senere kom jeg i en større skole end den lille pivare, hvor jeg var startet. Den var måske nok en ganske lille smule tåleligere for mig. Pudsigt nok accepterede frk. Marie Kruuse til en vis grad min mærkelige (mærkelige for en skolepige omkring århundredskiftet) opførsel. Det var skik og brug at hilse hende godmorgen hver dag med et dybt kniks. Men hvem der ikke kniksede, det var mig. I det hele taget, jeg bøjede mig for ingen, kniksede for ingen, det var under min værdighed – simpelthen. Hun påtalte det aldrig. Jeg havde tværtimod en følelse af, at hun på eengang morede sig over mig og til en vis grad respekterede min selvstændighedsdemonstration. Jeg kunne næsten lide hende. Senere fik skolen en ny bestyrerinde, Laura Jensen. Hun var min fjende! Nu higede jeg kun efter at blive 14 år. Ikke en dag længere ville jeg gå i skole. Og den 2. november troppede jeg op på hendes kontor og erklærede: »Jeg er fjorten år – ikke skolepligtig længere. Jeg sætter aldrig mine ben mere i denne slaveanstalt.« Min far accepterede denne min beslutning. Mærkeligt nok. Han og jeg kunne ellers altid snakke os tilrette, hvis der var et eller andet jeg absolut ville, men som han dog ikke var helt enig med mig i (det kunne yderst sjældent hænde). Nu prøvede han ikke at forklare mig, at den slags ting kunne man nu ikke så godt gøre, for derefter måske at sen-

»Jeg sætter aldrig mere mine ben i denne slaveanstalt!«

de mig i en anden skole. Nej, han sagde bare: »Nå ja, det er der jo ikke noget at gøre ved.« Og så gik jeg, en stor på alle punkter veludviklet pige og daskede rundt derhjemme i et helt år. Og fandt selvfølgelig på alverdens gale streger. Jeg kan godt i dag, hvor hele familien er død, røbe at pastor Ussings ældste søn var mig meget behjælpelig med at finde på de vildeste.

Og så gik det op for min kære far, at der måtte gøres noget. Jeg blev sendt på landet for at »lære husholdning«. Det blev takket være fru Ussing i en præstegård, den var mærkelig nok grundtvigiansk og ikke indremissionsk. Nu var jeg frøken Duurloo med højt opsat frisure, lange kjoler og meget »voksen« i det hele taget. Det var en helt ny verden, jeg kom ind i. Jeg fandt den meget tåbelig! Morgenandagten nægtede jeg kategorisk at gå med til. Forresten var det søde mennesker, jeg vænnede mig til dem. Præstefruen havde »giftet sig under sin stand«, for ganske vist var hun noget så folkelig og højskole grundtvigiansk og alt det, men hun var – det forkyndte hun til hver en tid – »datter af provst Bülow i Hjortshøj og broderdatter af general v. Bülow fra Frederitz«, og den gode præstemand kun en fattig landsbylærer søn og landmand. Men præst fordrede provstefaderen at han skulle være, ellers måtte han ikke få Christiane. Det blev han forsultet og syg med en tredje karakter, og et elendigt lille embede. Han lignede en rar julenisse, men når han stod på prædikestolen (de fik efterhånden lokket mig til at gå i kirke, hvor jeg kedede mig gudsjammerligt) sad jeg i bestandig undren med hensyn til, om det var Vorherre eller Odin han

fortsættes side 7

billede af en pige. Og den beskedne anledning til dette vidunderbillede danner sig hurtigt et tilsvarende vidunderbillede af en mand – med en retouche, der kunne få selv en hoffotograf til at blegne af misundelse. Og sammen boltrer de sig i deres længsels harmoni – i et fælles billede af fremtiden. Længslen er stor, men billedet holder mageligt trit. Hvis de er fornuftige unge mennesker, forestiller de sig den materielle ramme for deres fremtidige tilværelse i passende beskeden målestok, men det generer ikke billedet, der straks fremtryller en idyl af åndelig lykke og stille kærlighed. Og de giver hinanden ja-ord med billedet strålende for deres bevidsthed. Længslen er endnu stor.

I en smal sidegade i et af byens fabrikskvarterer høres fabriksfløjtnens hyl som tegn på, at det er fyraften. Arbejderen smider sit værktøj, trykker kasketten ned over det svedige hår, tænder sig en cigaret og slentret hjemad i følge med en kammerat. Han er endnu ung, og lillemor derhjemme har småbørn at pusle med. Det er sandt, han har mere end én følgesvend. Billedet venter trofast på ham og følger ham nu hjem med løfter om en dejlig fyraften. En sød og takkelig kone, der glad tager imod ham, et appetitligt aftensmåltid, en smøg over avisen, nogle charmerende unger, der pænt venter, til far får lyst til at lege med dem, – måske en biograftur. Billedet er ikke karrigt, det følger sig lydigt efter ønsket og forvandler umærkeligt ønsket til forventning, forventningen til fordring. Men virkeligheden kan ses fra andre sider. Konen venter med sin forventning, hun har gået alene hele dagen og kun hørt på børnesnak. Og børnene møder med deres forventning og gør den gældende på barnets selvfølgelige facon. Den lille familie er atter samlet, men forventningen retter de imod hinanden – som kårder, der krydses i luften. Hver har sit billede af en dejlig fyraften. Kommer der billedkrig i sidegaden? Eller finder de sammen i et fælles billede af en større værdi? Kursen kræves lagt nu, iscenesættelsen er afsluttet, personerne må spille deres rolle efter deres hjertes tilskyndelse.

Veltilfreds sætter fabrikanten sig til rette i sin vogn efter dagens arbejde og forhandlinger. Bilen starter villigt og glider næsten lydøst gennem trafikken. Han har grund til at være tilfreds. Der er gang i fabrikationen. På et nyerhvervet areal ved siden af fabriken har han fået bygget en ny, stor tilbygning. Det giver løfte om udvidet produktion, større omsætning. Udgifterne har været store,

»En ung mand forelsker sig i alle tiders pige –«

men indtægterne vil sikkert nå en rekordværdi i år. Han standser ved en stor karré i byens udkant og går op ad trappegangen med de mange entrédøre, der lukker af for de stereotype små moderne lejligheder. Egentlig ikke nogen bolig for en mand med den position, jeg har nu, tænker han. Jeg må finde mig en villa i et egnet kvarter. Tanken glider som en detalje ind i hans øvrige overvejelser uden at skabe større uro eller længsel. Han er handlingens mand, danner sig ikke uopnåelige billeder, men hvad han forestiller sig, plejer han at kunne omsætte i virkelighed. Han har magt til at forme virkeligheden efter ønske, længslen plager ham ikke længe ad gangen, billedet viger hurtigt pladsen for den ting, han opnår. Men billedet melder sig trofast igen, præsenterer ham for stadig nye mål. Han har i denne kurs ikke fundet noget blivende ståsted, tingene føjede sig for let, var for begrænsede, lette at overskue. Nu synes billedet imidlertid omsider at tage fastere form. Det er i grunden ikke tingen i sig selv, der fængsler ham – så meget som dette at kunne erhverve sig tingen og at kunne gøre sin indflydelse gældende. Det er ved at gå op for ham, at dette er hovedperspektivet i hans liv, og nu bliver billedet der, dragende og fængslende. Billedet af en mand, der har magt over vir-

keligheden. Billedet er ikke blot tidsfordriv, der binder hans længsel, – og den mand, der mener at kunne forme virkeligheden efter sit ønske, beherskes af et billede, billedet af ham selv.

»Min far sagde, jeg kunne gå min vej. Han ønskede ikke at se mig mere i sit hjem.« Den unge pige fortalte sin historie med monoton, mut stemme. De regelmæssige ansigtstræk skæmmedes af et tvært og trodsigt udtryk. Hår og påklædning bar et let usoigneret præg, hendes holdning var slap, både når hun gik og når hun sad. Der var noget trist og håbløst over hele hendes fremtoning. Hendes far havde en mindre stilling i et exportfirma, boede i en lille velholdt villa i et havekvarter. Han var intelligent og ærgerrig på børnenes vegne. De skulle gerne nå noget i livet. Studentereksamen var det foreløbige mål, han havde sat for sin datter. Klart og anskueligt stod billedet af datteren for ham. Ikke et billede af datteren som hun var, eller som hun kunne blive, – men som han ønskede, hun skulle være. Var han måske ikke en god far? Han ønskede jo kun det bedste for sin datter. Men virkeligheden svarede ikke til billedet, og han reagerer voldsomt, hver gang det kom for dagen. Og hun strittede imod, havde ingen ambitioner, ville ikke gøre hans billede til virkelighed

Livets egen billedbog

af læge Flemming Kieler

August 766. Byzans. Ballade i byen.

16 højere embedsmænd og officerer var faldet i unåde hos kejseren. De ville ikke bøje sig for den kejserlige vilje og måtte bøde med deres liv. Striden havde stået på i mere end 30 år. Det var gået hårdt ud over klostrene. Mange munke var fordrevet, tortureret eller myrdet. Bander brød ind i kirkerne, sønder slog statuer og kalkede malerier på kirkevæggene over. Patriarken var afsat.

Altsammen skete det i Guds navn. »Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbilledet af det, som er oppe i himlen eller nede på jorden eller i vandet under jorden. Du må ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg, Herren, din Gud, er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde led straffer fædres brøde på børn af dem, som hader mig – men i tusind led viser miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine bud.«

Kejseren gjorde skriftens ord til sine. Var han ikke af Guds nåde beskyttet af den sande tro? Han måtte røgte sit hverv – udadtil i forsvar mod Muhammeds fanatiske tilhængere, – indadtil i kamp mod vranglærere og afgudsbilleder.

Og billedstriden fortsatte lidenskabeligt. Billedstormerne stod stærkt, de havde kejseren på deres side. Først med kejserinde Irenes regentskab 20 år senere ændredes situationen afgørende. Et kirkemøde blev bragt i stand i byen Nicaea. Over 300 bispes og 2 pavelige legater mødte op, og kejserinden kom selv til stede sammen med sin søn for at deltage i den betydningsfulde handling.

Højtideligt forkyndte man, at freden i Guds kirke var genoprettet, selv om fjenden stadig var på færde for at så sin usæd gennem sine hjælpere og håndlangere. »Men Guds kirke sejrer altid, også når den bliver bekæmpet.«

»Den billedlige fremstilling af Kristus, af Guds moder, Guds engle og hellige er tilladt. Thi gennem den bliver beskueren ansporet til at tænke på og efterligne den person, billedet fremstiller. Den dyrkelse, man viser billederne, er en måde at ære urbilledet, prototypen på. Man ærer følgelig

ikke billedet som sådant, men den afbillede person. I dette ligger der ikke tilbedelse, som tilkommer Gud alene.«

Afgørelsen er klar og utvetydig. Billedet formidler menneskets forhold til personen, men længslens genstand er personen, ikke billedet. Billedets rolle er at vække og anspore længslen.

Billedets rolle er positiv, frugtbar. Men samtidig risikabel, egnet til misbrug. Det kan ikke undre, når billedet giver anledning til lidenskabelig strid. Det er nøje knyttet til menneskets længsel, udspringer af den, svarer på den.

Billedet er uundgåeligt men farligt. Det kan binde længslen til mangt og meget, ikke nødvendigvis til den højeste virkelighed, den treenige Gud. Mennesket kan flygte fra virkeligheden, men ikke fra billedet. Man kan erstatte virkeligheden med billedet, bekrige den med billedet. Billedet kan drage længslen til samfund med Gud, – eller tømme den og binde dens rester i gold isolation.

*

Vi kan slet ikke forestille os virkeligheden uden at danne os et billede af den. En lang serie billeder passerer vor bevidsthed, fra vi slår øjnene op om morgenen, til søvnen fortrænger det sidste billede om aftenen.

En dreng ønsker sig en legetøjsbil – og danner sig et billede af vidunderet. Billedet tilfredsstillende selv den dristigste forventning. Gang på gang vender han henrykt tilbage til sit forestillingsbillede, og længsel + billede er nok til at hensætte ham i en paradisk tilstand af forventning. En dag får han sit ønske opfyldt, bilen står foran ham, glæden har nået sit klimax. 2 dage efter er bilen glemt, drengen fantaserer sig til et bedre køretøj ved hjælp af et stykke pap og en blyant, der ubehjælpsomt fremtryller en skitse af et instrumentbræt og et bilrat. Billedet har besejret genstanden. Den var nok fin, men den var for færdig, ikke noget mysterium, for begrænset til at stå mål med en drengelængsel. Billedet derimod kan bearbejdes og skifte form. Det kan klare sig med et primitivt papsymbol og fremtrylle billeder af alle størrelser og mærker uden mindste tekniske besvær. Længslen er ung og stærk, den når hurtigt til bunds i de ting, den hæfter sig ved. Genstanden kommer til kort, er for begrænset i sin værdi. Billedet melder sig igen – med løfte om nye genstande – eller større værdier. Kursen er ikke lagt endnu.

En ung mand forelsker sig i alle tiders pige, – i hvert fald i alle tiders

Jomfruen med barnet, malet i det 7. århundrede af Procopius Chirin.

for ham, følte sig slet ikke i personlig kontakt med ham. Og dog var hans billede virkelighed for hende, en virkelighed, hun ikke kunne acceptere. Hun flygtede fra den, dannede sig sit eget billede og kom ind på sin egen skæve kurs. Nu stod deres billeder over for hinanden, brød kontakten i stedet for at formidle den. Faderens billede var urokeligt, fixeret. Datteren skulle tvinges ind i sin rolle. Det lod sig ikke gøre, hun tvang ham til at kassere billedet, – men med billedet blev også datteren kasseret.

*

»Mine børn svigter mig, jeg er ensom, har ikke noget at leve for mere.« Hun var lige blevet enke, havde gennem mange måneder på opofrende måde plejet sin mand, der langsomt sygnede hen af en kræftlidelse. Hun var klædt i sort fra top til tå, var den personificerede sorg, men hendes sorg var bitter og anklagende. Mens hun endnu havde håb om mandens helbredelse, var billedet af Vorherre hende en trøst. Gud var god, han ville ikke tillade, at manden blev taget fra hende. Men Vorherre spillede ikke den rolle, hun tildelte ham. Manden døde og hendes gudsbillede med ham. Hvis Gud i det hele taget eksisterede, var han kold, uinteressert i menneskelige anliggender. Men børnene havde hun da. Og et nyt billede blev taget op, præget af erindringen om børnene, da de var små og afhængige af hendes omsorg. »Jeg har dog været meget for mine børn – mine børn. Nu trænger jeg til dem.« Og børnene var hensynsfulde, tog sig af hende, når de kunne. Men de var voksne, havde selv deres hjem, deres eget liv. De kunne ikke spille den rolle, hun tildelte dem. Hun var umættelig, forlangte mere end omsorg og hensyn. I billedet krævede hun dem som en del af hendes liv. Virkeligheden var anderledes, billedet måtte falde, og tilbage stod anklagen: »Mine børn svigter mig.«

Men mennesket kan drive det videre i iscenesættelsen af sit dukketeaters optrin.

»Hvis De vidste, hvad jeg har gået igennem!« Bemærkningen afsluttede en lang beskrivelse af de forskellige pinagtige sygdomssymptomer, af ægtemandens mishandling af hende og af omgivelsernes mangel på interesse og omsorg. Historien var velkendt, bragte ingen overraskende detaljer, men fortællemanen røbede en understrøm af tilfredshed. Man kommer uvilkårligt på den tanke: Hun nyder situationen, hun kan li' at fortælle, hvor rædsomt hun har det. Man kender manden: Stor, rund, jovial, godmodig. Man kender lidt til de menne-

sker, der har behandlet hende så slem. De er ikke påfaldende slemme. Der bliver sat et stort apparat i gang for at helbrede hende for noget, og straks dukker andet op. Hun ønsker ikke at være rask. Med beundringsværdig udholdenhed iscenesætter hun sit skuespil om kvinden, der var syg og ikke kunne blive hjulpet. Hun er stykkets primadonna, gør sig til centrum i problemerne, er den, der skal tages hensyn til, den, der skal møde en ganske særlig forståelse. Hun tvinger sine omgivelser ind i deres biroller, og spiller de ikke deres roller rigtigt, har hun en anden parat. Tæppet går, næste akt. Hun er den uskyldigt forfulgte, de andre er uforstående, hensynsløse. Det er de måske også ind imellem. Så meget desto bedre, det passer ind i billedet. Hun opfatter det ikke selv som et skuespil og hykler ikke bevidst, men hun har ikke kunnet acceptere virkeligheden. Gud ved, hvem der har gjort den uacceptabel for hende og ført hende ind på dette. Hun danner sig sit eget billede af virkeligheden, og det forsværer hun hårdnakket. Talrige erfaringer viser, at hendes billede er stivnet til et fikserbillede, der en lang årrække kan holde hendes længsel fast i desperat, gold selvudfoldelse.

*

»Ved De, hvad vi skal ha' til midtdag i dag?« Den gamle kone på alderdomshjemmet har åbnet sin dør ved lyden af fodtrin på gangen og kaster sit spørgsmål efter sygeplejersken med høj, skinger stemme, der røber intens optagethed af dagen problem. Lyden får andre gamlinger til at åbne deres døre på klem for at blive delagtiggjort i det spændende svar. Billedet har livet igennem præsenteret hende for det, så mange mennesker lader sig nøje med: Selvisk fællesskab med andre, materiel trykthed, sundhed og afveksling. Et for et er disse goder nu taget fra hende. Manden har hun mistet, sønnerne ser hun sjældent, svigerdøtrene møder hun med en blanding af fordring og mistro, hjemmet har hun måttet opgive. Hun var for syg og svækket til at passe det. Hun har intet tilbage – udover en forkroblet forventning, der klamrer sig til institutionens daglige rytme og små trøsterige episoder. Man plejer hende og forsørger hende, giver hende renlighed og god dansk dusinkost. Man lapper på den gamle krops skavanker og sludrer lidt med hende i ny og næ. Og billedet fylder denne miniaturetilværelses hverdagsprogram ud med forventning om det næste, der skal ske. Og det næste sker, igen fyldes

et lille behov, dagen skrider fra frikadeller til eftermiddagskaffe, fra kaffen til cigaretten, fra cigaretten til smørrebrød om aftenen. Billedet er blevet fattigt, stivnet, naturen har tømt sine kræfter, og Guds kraft får ikke indpas hos den, der selv vil lægge sit liv til rette.

Disse billeder er taget fra virkeligheden. De er almenmenneskelige, peger ikke på bestemte personer og sjældne undtagelser. Personer, tid og sted kan ikke genfindes, men problemerne og perspektiverne kan – i en mangfoldighed af variationer. Vi søger i billederne troens belæring. Vi må søge den hver især, i vort eget liv og vore egne billeder, men rettesnoren fra Nicaea gælder os alle: Længslen må ikke standse ved billedet og ikke ved tingene. Den må ikke gøre billedet færdigt, fikseret – men lade billedet formidle kontakten til personen, den skjulte, virkelige person hos Gud og næsten. Billedet nærer længslen, men personen er længslens mål. Gud lader sig ikke misbruge, men det gør billedet – og længslen.

Kronikens emne behandles i næste uge ud fra et andet synspunkt af dr. Kielers søster, magister Elsebet Kielers.

Blomsterdagen.

Katolske menighedsplejer har atter i år fået tilladelse til at sælge den lille 25 øres blomst, som Danske kvinders nationalråd hvert år sælger på blomsterdagen den 3. marts til fordel for en række sociale og kulturelle opgaver. Katolske menighedsplejer har hårdt brug for denne støtte til sin børneforsorg, sine mødrelejre på Klitborg og sin socialrådgivning, og er derfor taknemlig over enhver hjælpende hånd med salget af blomsterne. Hvis alle de tilsendte 70.000 blomster kan sælges, betyder det 12.000 kr. til støtte for disse tre opgaver.

Også besynderlige veje . . .

fortsat fra side 4

snakkede om, når han omtalte »hin gamle af dage«. Der blev sunget meget – mest sådan noget som »Yderst i nord lyser en ø« og »løft dit hoved du raske gut«, »Undrer mig på, hvad jeg får at se over de høje fjelde« – naturligvis også engang imellem en af Grundtvigs salmer. Forresten ytrede man sig meget ofte der i huset i den besynderligste terminologi. En sød ung højskolepige var »en vakker liden gut o.s.v. o.s.v. Nå, der gik det i alt dette højtravende bavl, der i al sin jordiske »folkelighed« i virkeligheden manglede enhver jordforbindelse. Hvor højt forbindelsen ragede op over skyerne, skal jeg lade være usagt.

Mon melonen faldt ned?

Mayan-indianerne i Meksiko har den skik at smykke kirker-nes altre med frugter og grøn-sager fra deres marker som taksigelse for en god høst. Da father Robert E. Lee fra Brook-lyn fornyligt skulle begynde messen, var alteret forskønnet med majscolber, forskellige frugter, tomater og agurker. Man havde endda anbragt en levende ged og flere duer ved alterets ene side. Præsten blev en smule ængstelig, da han op-dagede en meget stor melon, der på en temmelig sjusket måde var ophængt fra en bjælke lige over hans hovede!

Polsk præst i fængsel

Warszawa (NC). Den polske høje-steret har stadfæstet en underrets-dom, ifølge hvilken pater Marian Pi-rozynski C.ss.R. skal to år i fængsel for at have overtrådt loven om cen-sur og for tillige at have gjort sig skyldig i bestikkelse og forskellige andre anklager. Pater Pirozynski ud-giver bladet Homo Dei, som er et pe-riodisk skrift for præster. Han blev arresteret og fængslet i sommeren 1958 og fik sin sag for Warszawas di-striksret i februar 1959.

Pater Pirozynski beskyldes for at have bestukket en bogtrykker til uden censurens tilladelse at trykke hans tidsskrift. Han beskyldes frem-deles for at have udgivet illegale tryksager og for at have overtrådt valutabestemmelserne ved at tegne abonnementer på bladet i udlandet. Han indrømmede, at han havde over-trådt loven om censur, men hævdede, at han iøvrigt ikke kunne beskyldes for noget, der var strafbart. Han er-klærede, at når han kom ud af fængs-let, ville han fortsætte med at udbre-de Guds ord med alle mulige midler.

Mens underretten dømte pater Pi-rozynski for de forskellige anklager vedrørende bestikkelse, blev han af højesteret frikendt for disse, indtil en ny undersøgelse kan blive gennem-ført.

Franciskanerne kommer igen

Jerusalem (NC). Israels regering har meddelt franciskanerne, at de nu frit kan vende tilbage til deres klo-ster Ad Coenaculum, som er beliggen-de i nærheden af nadversalen. Rege-ringen har ligeledes lovet at betale reparationer på bygningen, der un-der sammenstødet mellem araberne og Israel blev alvorligt beskadiget af mortérid. Israels forsvarsministeri-um advarede dengang franciskanerne mod at opholde sig i klostret, som derefter blev okkuperet af tropper fra Israel.

Franciskanerklostret ligger på Si-ons bjerg i nærheden af det sted, hvor Kristus ifølge traditionen holdt den sidste nadver med apostlene. Sel-ve nadversalen er i et hus, som i fle-re århundreder har været ejet af mu-hammedanerne.

Vatikanstaden (NC). UNESCO har meddelt Vatikanet, at staden vil bli-ve inkluderet i den internationale kon-vention til beskyttelse af kulturelle bygninger i tilfælde af krig. Denne konvention har til formål at forhindre brug af kulturelle bygninger til militære operationer og vil kunne komme til at gælde for en række hi-storiske bygninger, museer, bibliote-ker samt kunstsamlinger og viden-skabelige museer.

De skal drøfte kirkemøde

Rom (NC). Teologer fra man-ge nationer ventes til Rom for at drøfte en række grundlæg-gende spørgsmål vedrørende kirkemødet. Initiativet til denne konference kommer fra Roms teologiske akademi, og det er målet med samtalerne at bidra-ge til katolikkers viden om kir-kemødets formål. Akademiet har sit hovedkvarter ved Late-rantorvet. Møderne vil sandsyn-ligvis blive holdt i det nærlig-gende Lateran-universitet.

München-kongressen forberedes af sognene

München (NC). I begyndelsen af marts vil alle sogne i bispedømmet München indlede deres forberedelse til den internationale eukaristiske kongres ved en missionsuge. Den åb-nes af kardinal Wendel. Omtrent 180 missionærer fra tyve ordenssamfund vil lede missionsugen, hvis emne er »Herren kommer«. Selve kongressen til ære for Kristus i alterets sakra-mentale vil som tidligere nævnt blive afholdt fra 31. juli-7. august i år.

I Storbritannien omtrent 10 pct. katolikker

Mindre nedgang i konversionstallet

London (NC). Der er nu 4.817.701 katolikker i Storbritannien af en be-folkning på ialt 53.327.333. Tallene er givet i den katolske årbog, som netop er udkommet. I England og Wales er det katolske befolkningstal 3.553.500, i Skotland 780.050 og i Nord-Irland 484.151. I det forløbne år er antallet af katolikker i Storbri-tannien forøget med 146.521.

I 1959 var der i England og Wales 14.363 konversioner. Dette er om-kring 500 mindre end i 1957. Der er endnu ikke offentliggjort nogen sta-tistik over konversioner i Skotland og Nord-Irland. Men for Englands og Wales' vedkommende har der alt-så været en mindre nedgang i kon-ersionstallet - den første nedgang i de sidste ti år. For seks år siden var der

3,9 konversioner for hver 1000 kato-likker, for tre år siden var dette tal steget til 4,4, men den nye statistik angiver 4,2 konversioner for hver 1000 katolikker. Iøvrigt oplyser år-bogen, at det samlede antal katolik-ker inden for det britiske Common-wealth er 31 millioner af en samlet befolkning på omkring 629 millioner.

Den engelske statskirkes årbog op-lyser, at man regner med en årlig tilgang af 3.480 »konvertitter« fra den katolske kirke. Ifølge denne år-bog forlader kun 800 anglikanere hvert år statskirken for at blive ka-tolikker. Ved dåb er 26.771.000 med-lemmer af den engelske statskirke. Heraf bliver 9.691.000 konfirmeret, men kun 2.348.000 modtager den ang-likanske kirkes påskekommunion.

Kommunisme i katolske skoler?

Dublin (NC). 200 præster, lægbrødre og søstre blev ved et fire dages kursus i den irske hovedstad oplært i kommunisme og begyndte at tiltale hinanden som »kammerater«! Dette ejendommelige arrangement hørte til et kursus, der blev arrangeret af Dublins institut for katolsk sociologi. Kursuslederen var Douglas Hyde, den tidligere redaktør ved Londons kommunistblad Daily Worker, som efter sin konversion har været journalist ved det engelske katolske ugeblad Catholic Herald.

Ideen til dette kursus kom fra kardinalen af Boston, Richard Cushing, som fornyligt foreslog, at alle børn i katolske skoler skulle kende kommunismens lære og det kristne svar til den.

Missionær myrdet i Laos

Vientiane, Laos (NC). Ifølge en radiomeddelelse fra Laos er den franske missionær pater Du Brouna for en måned siden blevet myrdet af en gruppe oprørere. Det nævnes i rapporten, at præsten blev skudt af oprørerne, mens han var ved at undervise i katekismus ved missionsstationen Paksong nordøst for Pakse.

Diplomatisk forbindelse Vatikanet-Tyrkiet

Vatikanstaden (NC). En talsmand fra Vatikanet bekræfter, at den tyrkiske regering og Den hellige Stol forhandler om etableringen af en diplomatisk forbindelse. Siden den tyrkiske republikk oprettelse i 1923 er dette spørgsmål mange gange blevet rejst i den tyrkiske presse af regeringsledere og af medlemmer af parlamentet. Den nuværende pave var selv apostolisk delegat i Tyrkiet fra 1935-1944.

Det moderne Tyrkiet har en befolkning på 26 millioner, hvoraf 98 % er muhammedanere. Der er i landet omkring 250.000 kristne, af hvilke kun lidt over 18.000 er katolikker.

Dom- kirken fejrer sin værne- helgen

I Sankt Ansgars Kirke i København fejredes Nordens apostel Sankt Ansgar atter i år med stor tilslutning. Her forlader biskoppen kirken. Billedet er taget fra kirkens pulpitur, og forrest ses mgr. C. Flandrup, bag ham sognepræsten, Kjeld Geertz-Hansen samt til venstre pastor Cay Benzon og til højre pastor van der Stock. Til venstre for biskoppen ses pastor Gunnar Martin Nielsen og til højre pater Leslie Dorn S.J.

Fremtrædende benediktiner død

Benediktineren Lambert Beauvuin, som var en ledende skikkelse indenfor den katolske liturgis fornyelse og arbejdet for kristenhedens genforening, er i en alder af 87 år afgået ved døden. Han døde i benediktinerklostret i Chevetogne i Belgien, der var grundlagt af ham selv og skulle berede vejen for en forening med den russiske kirke og andre af Østens kirkesamfund.

Pater Beauvuin arbejdede nært sammen med den kendte belgiske kardinal Mercier, som fra 1906-1926 var Belgiens primas. Pater Beauvuin deltog efter kardinalens ønske i de meget omtalte »Malines-samtaler«, som

bragte katolske og anglikanske teologer i drøftelse om kirkernes genforening. Vi bragte sidste år her i bladet en kronik om klostret i Chevetogne.

Social uge i Frankrig

Lyon (NC). Den franske sociale uge 1960 vil blive holdt i Grenoble fra den 12.-17. juli. Specialister fra Frankrig og andre lande samles for at drøfte aktuelle problemer, som kirken skal søge at løse. Emnet for dette års møde bliver »socialiseringen og mennesket«. Man vil behandle spørgsmålet om, hvordan menneskets rettigheder kan forsvares i en verden, der bliver mere og mere præget af teknikken og socialiseringen.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 7.: 5. søndag efter Helligtrekonger (s. 95, grøn).

Ihukommelse af Romuald (s. 828), abbed.

MANDAG d. 8.: Johannes af Matha (s. 829, hvid), bekender.

TIRSDAG d. 9.: Cyrillus af Alexandria (s. 829, hvid), biskop og kirkelærer.

Ihukommelse af Apollonia (s. 829), jomfru og martyr.

ONSDAG d. 10.: Scholastica (s. 830, hvid), jomfru.

TORSdag d. 11.: Vor Frue af Lourdes (s. 831, hvid).

FREDAG d. 12.: Serviternes syv stiftere (s. 834, hvid).

LØRDAG d. 13.: Gudsmoders lær-dagsmesse (s. [88], hvid).

En af ugens helgener

Cyrillus af Alexandria.

Cyrillus navn er uadskilleligt forbundet med kirkemødet i Efesus. Den 22. juni 431 fordømte 60 biskopper med ham som midtpunkt Nestorius' kætteri og hyldede Maria som Gudsmoder, en titel, som patriarken af Konstantinopel netop nægtede at give Jesu moder. Cyrillus var født i Alexandria (hvornår ved vi ikke) og efterfulgte i år 412 sin onkøl som patriark. I 429 begyndte han at bekæmpe Nestorius. Han døde den 9. (eller den 27.) juni 444.

Han var en helstøbt personlighed, initiativrig, stridslysten og energisk. Man kan måske undre sig over hans uforsonlighed, men man forstår den bedre, når man tænker på, hvilke værdier der stod på spil. Cyrillus kærlighed gav sig først og fremmest udtryk i kampen for sandheden.

Mulighed for fællesrejse til München?

Pastor Paul d'Auchamp, Aakirkeby, har fået til opgave at forberede en fællesrejse for danske deltagere i den internationale kongres i München til sommer. Foreløbigt kan det kun oplyses, at rejsen vil komme til at koste 450 kr. pr. deltager og varer fra 30. juli til 11. august. Interesse-rede kan skrive til revisor E. Schwartz, Gl. Kalkbrænderivej 32, København Ø.

De livskraftige Sankt Vincent-gilder

Antallet nærmer sig 30 - fire nye i Esbjerg

Sankt Vincent-gilderne, de mættes hjælp til de sultende og nødlidende i verden, har fremdeles forbausende medvind. Siden vi sidst omtalte dem for en måneds tid siden, er der dannet fem nye gilder, deriblandt 1 i Alborg og hele fire i Esbjerg. Der eksisterer dermed 25 arbejdende Sankt Vincent-gilder landet over, og endnu fire er under dannelse i og udenfor København. Det ser ud til, at man har fundet en praktisk og holdbar måde, hvorpå dels gilde-medlemmerne kan bevare kontakten med de steder i verden, hvortil deres hjælp sendes og dels med gildernes sekretariat i Birkerød. Gildemedlemmerne behøver kun at ofre een aften hvert kvartal på et møde, hvor de afleverer deres hjælp til en pulje og modtager en rigt illustreret vandre-piece, der i tekst og fotografier giver dem den seneste bulletin fra stedet - eller stederne - for deres hjælp. Resten af tiden løses opgaverne stiltfærdigt rundt i hjemmene via Sankt Vincent-bøssen, hvor familiemedlemmerne lægger de kontanter, der bliver ledige gennem små afsavn, ikke mindst med hensyn til bordets glæder - alle tiders billigste slankekur for bl. a. en

husmoder, der tilbringer sin tid på foruroligende nært hold af spisekammerets og bordets glæder.

De fleste af de 7000 kr., som en dansk pavillon til 12 spedalske i den hårdt tiltrængte spedalskheds-koloni i Vietnam vil koste, har allerede kunnet afsendes, og de 160 sydindiske børn, der gennem et halvt års tid daglig er blevet møtte for danske Sankt Vincent-penge, bliver fremdeles holdt klar af sultegrænsen for disse penge. Endvidere har man kunnet kaste sig ud i en lignende opgave til hjælp for børnene i en jungle-skole i Nordindien, og i Aethiopien er startet en håndsækning til nogle af de hårdest ramte spedalske, hvem den offentlige hjælp ikke kommer tilgode.

Gildernes første, reviderede årsregnskab viser en samlet indtægt på 8705,80 kr., og der er siden afsendt yderligere 3 checks à 100 dollars eller ca. 700 kr.

Så der er al mulig grund til at vente en dynamisk fremgang for dette aktuelle, medmenneskelige arbejde i det nye år. Sankt Vincent-gildernes sekretariat er Kildehøjvej 13, Birkerød - girokonto nr. 971 64.

Rørdam Bonnevie har modtaget de første vielser

Den tidligere folkekirkepræst, Olav Rørdam Bonnevie, som blev katolik for femten år siden, modtog i lørdags i Sankt Andreas Kirke i Ordrup tonsuren og de fire lavere vielser. Rørdam Bonnevie er gift og vil med særlig tilladelse fra paven senere blive ordineret præst. Vi henviser til den ledende artikel på side 1.

Lyt til Vatikanet!

På onsdag sender Vatikanets radio atter til Danmark. Programmet byder på nyheder, en spørgkasse (ny idé) samt en kort redegørelse for, hvordan sendestationen udenfor Rom arbejder. Bølgelængderne er som sædvanligt 31, 10 og 196, og udsendelsen begynder kl. 21,30. Iøvrigt er Vatikanet begyndt at sende til Skandinavien hver søndag aften på samme bølgelængde og samme tid. Dette program udarbejdes ikke af den danske radiokomite i København, men i Rom. Vi skal senere omtale disse nye udsendelser.

Er De nu blevet abonnent!

Kan De skelne mellem de gode og de onde?

NAR VI TÆNKER på vor egen situation i verden, ser tingene meget enkle ud. Verden er nemlig delt i to lejre: på den ene side østen, på den anden side vesten; på den ene side de gode, på den anden de onde; på den ene side de pæne mennesker, de retfærdige, på den anden side synderne... Og selvfølgelig anbringer vi altid os selv på den samme side, på dydens, retfærdighedens og de pæne menneskers side.

Desværre er denne livsanskuelse lidt for enkel til at være ægte, og det evangelium, vi læser på søndag, tvinger os netop til at revidere vore synspunkter. Selv om vi nemlig kan skelne mellem det gode og det onde, kan vi aldrig skelne mellem de gode og de onde, thi det gode og det onde er uadskilleligt blandet sammen i ethvert menneske på samme måde, som rajgræsset og hveden er det på den mark, Kristus taler om. Der findes jo i virkeligheden to lejre: Guds lejr og verdens lejr. Men, som den hellige Augustin siger, grænsen mellem disse to lejre går igennem ethvert menneskes hjerte.

Hvor mange ikke-troende bliver ikke forargede over den mangel på kærlighed eller ærlighed, de finder hos de kristne. »Han går til alters, men alligevel krænker han næstekærligheden.« Ja, men hvis det onde vækker forbavselse, når man finder det hos de retfærdige, skulle vi så ikke forbavses over, at der findes så meget godt hos synderne? Vi burde jo vide, at rajgræsset og hveden altid vokser sammen, så det er næsten umuligt at skelne imellem dem.

Vi erfarer det hele tiden: Vort liv ligner ikke vore idealer, vor handlemåde stemmer ikke med vore principper; og alt, hvad vi gør, selv det bedste, fordærves altid af en hel del hovmod og egoisme. »Vi ved jo,« skrev Paulus til Romerne (7,14-15), »at loven er åndelig. Men jeg er kødelig, solgt som træ under synden. Thi jeg forstår ikke min egen handlemåde; jeg gør jo ikke det, jeg vil, men det, jeg hader, det gør jeg.«

Trods denne triste erfaring blev Paulus ved med at arbejde, selv om han kunne risikere at se rajgræsset brede sig over de gode gerningers mark. Hvis skyggerne skulle fjernes, måtte lyset slukkes, og hvis rajgræsset skulle fjernes, måtte hveden høstes før tiden: Lægemidlet ville være værre end det onde, der skulle bekæmpes!

Dette betyder ikke, at vi skal affinde os med synden. Det fører os blot til en sund realistisk indstilling og får os til ikke at dømme andre. Hvis der nemlig er så meget ondt i os, der betragtede os selv som gode, er der sikkert også meget godt i dem, som vi betragter som onde. Vi er alle sammen i samme båd. Først på den yderste dag vil Gud skille rajgræsset fra hveden. Endnu er det ikke dommens tid, men langmodighedens og barmhjertighedens.

M. D.

Først på den yderste dag vil Kristus komme og samle hveden fra rajgræsset.

Nonnen, der ikke ville sværge Hitler troskab

Ung dansk pige besøger søster Maria Rosaria i Oldenburg

I en artikel i træindustriarbejderforbundets blad for januar, skriver redaktør Helmer Sørensen, Pressens Radioavis, om en samtale, en dansker har haft med en katolsk søster, der for 30 år siden modigt tog afstand fra psykopaten Hitler og nazismen.

Søster Maria Rosaria underviste i 1930 en flok unge piger - heriblandt 6-7 danske - i en klosteskole i Oldenburg.

Hun sagde til dem:

- Se på det emblem jeg bærer i dag. Det er hagekors-tegnet, der er nazisternes symbol, og hvis politik i vort land kun kan blive til ulykke for nationen.

...Nazipartiets leder, Adolf Hitler, er en farlig mand for Tyskland, og han følges af en flok forbrydere... Hitler og hans følgesvende er en fare for det tyske demokrati...

Søster Maria Rosarias onde anelser blev til grusom virkelighed, men hos de unge danske piger havde den katolske søsters ord om hagekorsets trussel bundfæstet sig.

Helmer Sørensen fortæller om en af de unge pigers besøg hos Maria Rosaria næsten 30 år efter i Oldenburg. Hun lever stadig, rank, men ældet og er bevæget og glad over at se sin elev.

Efter 30 års forløb siger hun bl. a.:

- Det tyske folk har meget på sin samvittighed, og de fleste af os fatter vel næppe den skyld, vi har pådraget os. Hitler og hans nazister ødelagde vort eget folk. Men det frygteligste er alt det onde, som vi har tilføjet andre folk.

Hun fortæller, at nazisterne en dag i 1941 omringede skolen. Man blev stillet over for et valg.

- Vi kunne fortsætte vor virksomhed under kontrol, men så måtte vi aflægge vor ordensdragt. Ellers blev vi betragtet som fjender af staten og måtte rykke ud inden et døgn. Vi valgte ordensdragten og brød op.

Da nazisterne rykkede ind, blev de rasende over alt det, vi havde fjernet. Det, vi ikke kunne få med, slog de i stykker i raseri.

Vi måtte vandre fra sted til sted.

Vi havde intet at leve af, fortsætter søsteren. Nogle af mine ordens-søstre blev henrettet, fordi de ikke ville sværge Hitler troskab.

- Jeg søger at fortælle den ungdom, der kommer til os, om disse rædselsår, siger nonnen videre. For de unge er det noget, forældrene har oplevet. De kan ikke forstå det, men de skal vide, at vort land har et ansvar over for hele verden.

På spørgsmålet vedrørende nutidens og fremtidens Tyskland svarer søster Maria Rosaria til sidst:

- Mit håb er at de onde år må have lært os noget. Jeg frygter blot for, at med den fart, vor økonomi blev bragt på fode, kan der være en fare... Jeg ved det ikke.

K&K

AKTIESELSKABET
København
Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

G. Garth Grüner

Landeretssagfører

Bredgade 26
Telefon Minerva *408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 378

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvitter - Læsekrede
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenn - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg
Sct. Olsegade 13 - Telefon 187

C. J. Gerlachs efft.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

Mønsterbageriet

Sct. Olsegade 17
Roskilde

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjerggade 32, Helsingør
Telefon 21 10 78
Centralvarme - Oliefy
Vand & Gas

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen
Telefon Maribo 170
Maribo

Glarmester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N
Nora 7977

Arbejdernes Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Tegn abonnement

Flere katolske kirker i Danmark før 1859

Fra Tyskland har vi modtaget et brev i anledning af vor situationskildring bygget på en gennemgang af Katolsk Ugeblads årgang 1859. Brevet er fra hr. Dietrich Timmermann i Paderborn og lyder:

Da jeg læste artiklen »Det bekom sig for 100 år siden« i Nr. 1, 1960 tænkte jeg: »Mon redaktionen i København virkelig tror, at der kun har eksisteret den ene katolske menighed i kongeriget Danmark i 1859?« - I håb om at der nok fandtes en eller anden i Deres nærhed, der kunne gøre Dem opmærksom på denne lille fejl, undlod jeg at skrive.

Men så læser jeg sandelig i K.U. nr. 2, 1960, at en kirkehistoriker, en mand fra faget, retter denne fejl ved at hævde, at der i 1859 har været én kirke til, nemlig i Fredericia. Det lyder meget lærd og fint, men han har bare glemt, at der til det danske rige i 1859 også hørte hertugdømmerne Slesvig og Holsten.

I disse to landsdele bestod der dengang allerede gennem to århundreder flere katolske menigheder, nemlig i Holsten Altona med privilegium af Frederik III fra 1658 og Glückstadt fra 1662. I hertugdømmet Slesvig, der i 1841 havde 528 katolikker, var det Frederiksstad med menighed og kirke fra 1625, Nordstrand ved Husum 1652 og Rendsborg 1690. I Frederiksstad, hvis præster hver sommer var på turné så langt som til Haderslev, havde kirken, der er indviet til kong Knud den hellige, endda i 1850'erne den ære at få besøg af kong Frederik VII.

(Mere herom hos Karup: Geschichte der kath. Kirche in Dänemark, Münster 1863).

Regner man Slesvig for en del af det gamle Danmark, som Karup gør det, må man her søge den første katolske reorganisation efter reformationen.

Endvidere: Når Niels Stensens biografier (f. eks. A. D. Jørgensen) skriver om, at denne i sin egenskab som apostolisk vikar for de nordiske missioner i de få år, han var i Hamburg (1683-1685), foretog visitatsrejser til menighederne i omegnen, må man regne med, at han har været i Frederiksstad, Glückstadt og Lübeck.

Dermed er det givet, at det var en fejltagelse, når skribenten fra »Skandinaviske Kirketidende for catholske Christne« i 1859 skriver, og K.U. nr. 1, 1960 s. 13 sp. 3 meget ivrig gentager, at biskop Melchers fra Osna-brück i 1859 var den første katolske biskop, der efter biskop Rønnows død i 1542 turde sætte sin fod på Danmarks grund.

Lübeck behøver ikke at blive omtalt her, og vil man desuden holde på, at Glückstadt i året 1859 (det er jo dette år hele diskussionen drejer sig om) hørte med til det tyske forbund fra 1815-1866, skønt det var under dansk styre til 1864, så har vi tilbage Frederiksstad beliggende i Slesvig, som det sted, hvor der for første gang efter reformationen har været en katolsk biskop i Danmark, nemlig i 1684 eller 1685 og det endda danske-ner Niels Stensen.

Vi søger

til 1. marts (evt. før) en sød ung pige, der selvstændigt og ansvarsbevidst vil passe vor dreng på 5 mdr. samt tage sig af det dagl. husarbejde. En ung pige, der senere skal være sygeplejerske, barneplejerske el. lign., og som foreløbig kan bo hjemme, vil blive foretrukket.

Vi tilbyder gode forhold, en ordentlig løn og fornuftig arbejdstid med alle søndage fri.

Fru Agnete Flandrup,
Gåseholmvej 20, Herlev.
Tlf. 94 41 06 (hver aften samt søndag).

Stilling søges.

Yngre lærerinde, der hidtil har undervist i eks.mellemskolen, fortrinsvis i fagene tysk, dansk, historie, søger stilling pr. 1. aug.

Billet mrkt. »148« til bladets annoncefdeling, Østersøgade 108, 1., København Ø.

Problemer i Sydamerika

Det katolske ugeblad »Ave Maria« i USA har haft en samtale med pater Roger Vegemans S.J. om kirkens problemer i de latin-amerikanske områder. Pater Vegemans leder et sociologisk institut ved det katolske universitet i Chile.

Vegemans mener, at den moderne materialisme fik særlig fin grobund i Latin-Amerika, fordi den herskende katolske retning - den spanske - er for højtflyvende og mystisk. Den havde intet svar til den jævne mand og kvinde i hverdagen.

- Det er iøvrigt altid vor største fare, fremhævede pater Vegemans, idet han forklarende tilføjer: Den største fare for den katolske kirke ligger ikke i kommunismen, protestantismen eller spiritismen, men i det forhold, at vi ikke formår at møde menneskene i hverdagen og i deres forhold til samfundet, de lever i.

- Hvad skal man da gøre for at modarbejde denne udvikling? Vegemans peger på præstemangelen. 30.000 præster til 180 millioner mennesker er for lidt. Vi behøver 200.000 præster til, siger han.

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3555 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed
Telefon 829

Kongensgade 64, Esbjerg

A/S Nakskov Kulimport
Telefon 17

Chr. Steffensen

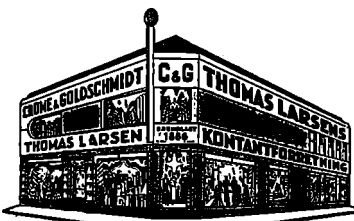
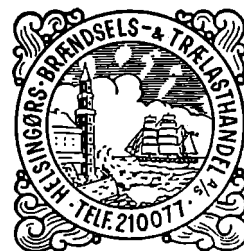
HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 798
Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfiort.

Kong Christians Alle 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

HJØRNET AF ALGAE OG OLSGEADE
Bedste indkøbsted i Roskilde

VARMEANLÆG
SANITÆRE ANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUF T OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. 1/2

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. *Minerva 2314

MED
REJSEVALUTA
FRA
DEN DANSKE
LANDMANDSBANK

Han kan ikke lide os!

I et læserbrev til dagbladet Aktuelt skriver hr. Jan Leliveld fra Aboulevarden i København blandt andet:

Jeg forstår iøvrigt ikke, at katolikkerne får lov til at udfolde sig så meget her i landet. Det danske folk vil i det store og hele aldrig kunne anerkende den katolske lære med dens mange middelalderligt prægede dogmer. Man vil måske sige, at et forbud mod katolicismen er i strid med grundloven og demokratiet. Godt, men vi behøver da ikke at have katolske gudstjenester i radioen. Det er at gå lidt for vidt. Men skal vi have det, så skal vi også have regelmæssige radioudsendelser, der propagerer ateismen som en modvægt mod de mange kirkeligt prægede udsendelser.

Katolicismen er det største diktatur, der nogensinde har eksisteret. Den har aldrig skyet noget middel for at nå sit mål. Den har myrdet store videnskabsmænd (Galilei) og kritiske talere (Savonarola); den har udryddet og massakreret hele folkeslag i Syd- og Mellemamerika. Og i de katolsk prægede lande gør den katolske kirke den dag i dag alt, hvad den kan for at påtvinge folk sine ikke blot kirkelige, men også politiske meninger.

Jeg kunne godt tænke mig, at vi fik en organisation, der fik til opgave at modarbejde kirken og propagere fritænkeriet og ateismen som modvægt mod kristendommens for-dummelsesteorier.

Bladet bragte følgende svar:

Under overskriften »Også ateistiske radioudsendelser« fremsætter Jan Leliveld en række påstande om katolicisme, som virkelig ville være hårrejsende, om de havde været rigtige. Enhver med et blot beskedent kendskab til emnet må imidlertid gribe sig til hovedet over sligt nonsens og indskrænke sig til at ønske Guds velsignelse over hr. Leliveld og de arme folk, der tager hans snak for gode varer.

Hr. Leliveld kunne, skriver han til slut, »... godt tænke sig, at vi fik en organisation, der fik til opgave at modarbejde kirken og propagandere for fritænkeriet og ateismen som modvægt mod kristendommens for-dummelsesteorier.«

Jeg giver min helhjertede tilslutning til oprettelse af en sådan organisation, og som dens første formand vil hr. Leliveld kunne gøre sig. Det ville virkelig være en stor tjeneste at gøre den katolske kirke at lade fremtidige angribere blive ledet af en person med hans rørende ukendskab til emnet.

I håb om ikke at have såret Deres anti-religiøse følelser - og med de bedste ønsker om organisationens trivsel.

E. D.

Jødisk frihedskamp

Leon Uris: Exodus. Grafisk Forlag, 636 sider, kr. 29,50.

Atter en mursten på det danske bogmarked. 636 tættrykte sider. Værket er underinddelt i 5 bøger. Stoffet er forsåvidt også omfattende nok til at kunne spredes over en serie af bøger. Goethe har engang udkastet den sentens, at først i begrænsningen viser mesteren sig, hvad Leon Uris utvivlsomt burde lægge sig på sinde.

Men umiddelbart efter dette hjertesuk bør det så fastslås, at bogen, dens enorme udstrækning til trods, er fængslende og spændende fra første til sidste side.

Emnet for Exodus er zionismen og dermed den israelske stats opståen. Gennem værkets personer følger vi jødernes frihedskamp med de omkringliggende arabiske stater, og sidst men ikke mindst, med den totalt uforstående engelske »besættelsesmagt«. Et væld af politiske intriger og menneskelige rævestreger rulles op for vore levende øjne. Alt skildret på en så levende og personlig måde, at man uvilkårligt engageres af stoffet.

Exodus skildrer rigt detaljeret de vanskeligheder og den kamp, der var forbundet med etableringen af Israel. Men samtidigt bringer den gennem personernes beretninger en skildring af jødernes lidelser og kamp i den nyere tid - lige fra Polens ghetto'er til nazismens forfølgelser og udryddelseslejre.

Ved dette halvdokumentariske værk stifter man bekendtskab med en uhyre tragisk og mørk side af vor tids historie.

Th.

Bekendtskab søges.

En rolig og pålidelig ung katolsk mand, 34 år, med et godt helbred og arbejde, søger bekendtskab med en ung pige, alder 25-35 år, eventuelt med ægteskab for øje. Interesser, alt hvad der er sundt og godt.

Billet mrkt. »34« til bladets annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., København Ø.

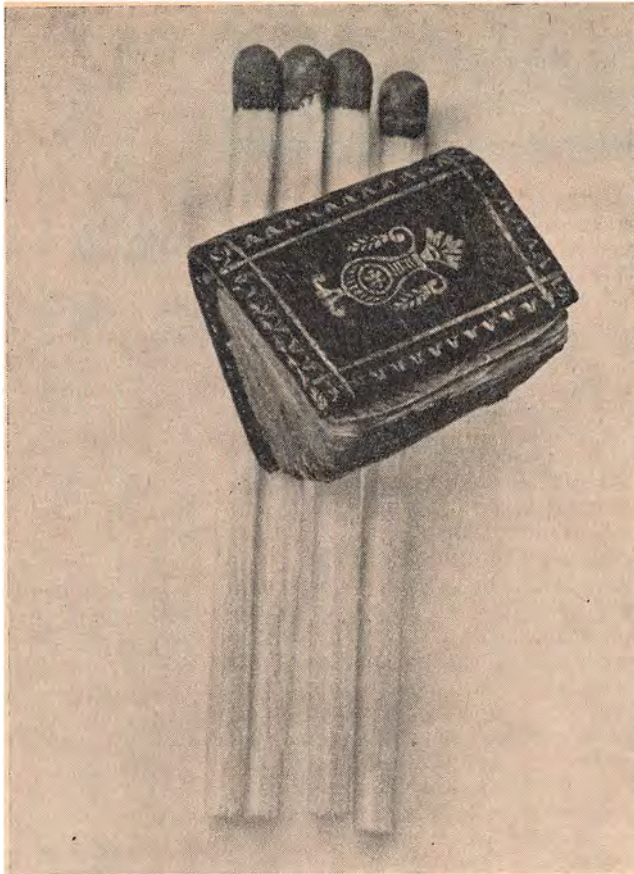
Sankt Annæ skole

søger fra 1. august 1960 en dygtig lærer med naturhistorie og naturlære som hovedfag.

Der lønnes efter Københavns kommunes lønsskala.

Ansøgning sendes snarest til skolebestyrer Tage Langsted, Sankt Annæ skole, Hans Bogbinders Allé 4, København S.

Meget
meget
lille...

Man siger, at denne udgave af Det nye Testamente er verdens mindste. Som tændstikkerne beviser, er billedet en forstørrelse. Bogen ejes af en schweizisk dame, fru Hochstetter i Geneve, og er 14 x 20 mm. Den har 100 sider med tekst og flere træsnit. Kuriositeten blev trykt i 1798 og ser medtaget ud. Her var en opgave for en tålmodig bogbinder!

Cognac til præsten

En Esbjerg-typograf havde givet mig et praj om, at der fandtes en bar midt inde i Peterskirken i Rom, fortalte pastor Thøger Gregersen, Jerne forleden ved en foredragsaften i Jerne forsamlingshus, hvor præsten skildrede en rejse til Rom. Jeg troede ikke rigtig på den – men vi spurgte os dog for. – Præsterne sagde ikke noget, men pegede blot hen mod et

bestemt hjørne. Vi gik derhen. Det var sakristiet. Præsterne kom gående med alterbøger osv. og fortsatte gennem en lille dør, og ganske rigtigt: her var baren.

Typografen havde fortalt, at cognac'erne var billige netop i denne bar, så vi prøvede tre af slagsen. Det stemte. Kaffen var også billig og udmærket.

Da vi nu sad der, kom en præst, som vi lige før havde set vie et ungt par, ind og forlangte tre cognac'er. Han fik dem og gik ud i forværelset.

Jeg var nysgerrig og fulgte efter. Stor blev min forbavselse, da jeg så præsten skåle og løfte glasset. Det var brudeparret, der ville give »en lille en« oven på anstrengelserne.

Det skulle vi have indført i Jerne kirke, tænkte jeg. Og jeg fortalte det da også til provsten, da jeg kom hjem, og han var i og for sig med på den, men, som han sagde: Hvad nu, hvis der er 4-5 bryllupper en lørdag eftermiddag.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 8, Kolding
Telefon 183

Peter From

Kolonialhandler
Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagterindsalget

Haderslevvej 7, Th. 1961, 1982
Kolding
1. kl. okse, kalve- og svinekød
konserves

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 118 - 1633
Kolding

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg
Telefon 144

Johannes Mathisen

ved Verner Mathisen, slagtermester
Kongensgade 50, Esbjerg
Telefon 278

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserves
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 876

Vestjysk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

Ved Sct. Michaels skole i Kolding søges til 1. aug. 1960 en lærer (evt. lærerpar), der kan påtage sig undervisning i alm. skolefag. En lærer, der kan føre eleverne op til realeksamen i et el. flere hovedfag foretrækkes. Løn efter loven.

En mod. 2½ vær. lejlighed bliver samtidig ledig på skolen. Ansøgning på skema bilagt anbefalinger sendes til

Skolederen,
Sct. Michaels skole,
Kralundsgade 2, Kolding.

FILM og TEATER

De elskende

Vi ville slet ikke her have omtalt denne film, hvis den ikke i Danmark introducere »la nouvelle vague«, den nye bølge af franske filminstruktører, og hvis den hjemlige kritik ikke næsten enstemmigt havde hævet dette værk til skyerne. For vor del kan vi ikke forstå denne begejstring.

Historien er temmelig banal. Det drejer sig om en ung kvinde, mor til en 6-årig datter, der bliver følelsesmæssigt forsømt af en for travl ægtemand. Hun har en elsker i Paris, men heller ikke ham kan hun virkelig elske. I denne situation dukker en fremmed, en ung arkæolog, pludselig op i hendes hjem. Den næste dag rejser hun efter en heftig kærlighedsnat bort med ham, medens ægtemanden og elskeren sidder tilbage... Det er det hele. Det er lidt lidt, og efter min mening er det vanskeligt at tro på denne slutnings psykologiske sandsynlighed, når man ved, at det drejer sig om en moden kvinde, der tilmed hverken er dum eller hysterisk.

Men det er ligemeget. I den slags drejebøger er det ikke så meget historien, der betyder noget, men måden at fortælle den på. Og her er - hvad så kritikken end har sagt - for-

tællelemåden fuldstændig forældet. Det er klart, at vi ikke har nogen grund til at tvivle på Louis Malles talent: Han er en af disse unge instruktører, der kan skrive med et filmkamera på samme måde, som andre skriver med en fyldepen, og han er ubestrideligt en begavelse. Det er muligt, at denne film i tredive ville have været betragtet som et mesterværk. Men nu, efter Carné, Delannoy og især efter Bresson, synes den præget af en utålelig romantik. Disse udsøgte billeder med modlyseffekter, skær og poetisk tåge a la Ingmar Bergman, denne episode i måneskinnet, denne uundgåelige sejltur på søen, den udspekulerede skønhed i de erotiske scener, alt dette er i dag en alt for billig poesi, der står i samme forhold til den virkelige kunst som et kulørt postkort til et billede af Renoir.

Det er altså Malles indre verden: en gammeldags æstetik, en kærlighedshistorie a la Madame Bovary og en gymnasieelevs overvurdering af det erotiske. Hvis det er det, en ung mand på 26 år har at give os i dag, så lad os være glade for, at vi ikke er unge mere, og at vi har lidt mere livserfaring. Filmen får os til at savne den vrede ungdom. Denne var i hvert tilfælde hverken naiv eller romantisk. Og den havde en vitalitet og på sin måde en sundhed, som Louis Malle med held kunne lade sig inspirere af.

(Forbudt for børn).

M. D.

Og solen går sin gang

Rædslen for at det i morgen måske er for sent, er den mentalitet, der danner grundtonen i Hemingways »Og solen går sin gang«. En kreds af kunstnere i den litterære genre har fundet sammen i Paris i 1922. Deltagelsen i den nyligt afsluttede første verdenskrig har koncentreret deres defekte livsvilje om nuet. De sætter alt hvad de ejer, det være sig formue, intelligens og sex, ind på at leve med den størst mulige intensitet af angst for, at der ikke er levnet dem nogen fremtid og i håb om glemsel.

Kunstnerkredsens strålende midtpunkt er den skønne og charmerende Lady Brett Ashley, der under krigen som sygeplejerske har passet journalisten Jake. Deres forelskelse bliver på grund af hans impotens en uafsluttelig kilde til lidelse. Brett bliver drunget og Jake drukner sig i sit arbejde for at opnå en hårdt tiltrængt glemsel. Mike, som Brett påtænker at indgå ægteskab med, Jakes ven, den milde generte Robert, og forfatteren Bill nærer alle den samme beundring for denne kvinde, som kun tilføjer dem smerte ved ustandselig at følge det mindste simillimant af lykken, og endelig stikker af med en 22 årig tyrefægter.

Da lykke og tilfredshed ikke kan købes for penge og heller ikke erhveres uden et vist mål af frivilligt afkald, er livet for disse mennesker dømt til at blive en fiasko. Stykket tegner til at blive en tragedie med mange selvironiske og tragikomicke scener, men slutningen giver hele sagen en drejning. Brett søger, som efter hvert nyt nederlag, tilflugt hos Jake. Sammen kører de bort fra hendes sidste valplads, og klynkende bemærker hun: Man må betale for alt, hvad man gør. Jake, som har hørt den bemærkning før, og som tænker længere end til sig selv og sine samtidige, udbryder: Har du nogensinde tænkt over, om der eksisterer en gud? Hos ham ligger et spirende håb for deres egen fremtid og for alle dem, for hvem solen vil gå sin gang.

Det er et spændende, interessant og meget dramatisk handlingsforløb, som naturligvis udspilles under Spaniens himmel, en film, der er så afgjort seværdig, især hvis man er ved at få nok af de af det danske klima nødvendiggjorte galocher og plastikregnhætter.

H. B.

Musen der brølede

Musen er en lilleput-stat beliggende et ikke nøjere angivet sted i de franske alper. Musen brøler, fordi en vinproducent i USA ved groft plagiat af landets berømte vin har ødelagt dets største marked. Ruin truer det lille samfund, hvor der ellers har hersket fred og idyl i flere hundrede år. Brølet er en højtidelig krigserklæring til USA. Og der er skam fornuft bag, for naturligvis vil Amerika vinde, og så vil de erfaringsmæssigt iværksætte et større hjælpeprogram for at hjælpe den slagne fjende på fode igen. Men det går ikke som håbet og ventet:

På grund af uheldige omstændigheder vinder Grand Fenwick krigen, og de tyve brynjeklædte soldater vender tilbage fra deres felttog mod Amerika med en general, en atomprofessor, en Q-bombe m. m. som krigsbytte. Men det viser sig, at en Q-bombe kan give både penge og gode forbindelser, så Grand Fenwick kan atter se en lykkelig fremtid i møde! I mellemtiden har vi andre nydt et sandt fyrværkeri af satire mod alt og alle. Det går hårdt ud over Amerika, det kyniske diplomati og alle de store, som egentlig er så små. Det er simpelthen jublende festligt.

Forinden ser man en meget charmerende film om en lille kineserdreng, hans guldfisk og hans kanarie-fugl. Der siges ikke et ord, men det kommer man først til at tænke på bagefter, så talende er hver scene i filmen. Det er virkelig fin filmkunst.

*Kan katolikken Kennedy blive
præsident i U.S.A.?*

Flygtninge-familier
bør bringes sammen

DET SYVENDE SEGL
en svensk storfilm

Udsmykningen af Haderslevs
katolske kirke

Resultat af fotokonkurrencen

I ugens kronik skriver magister Elsebeth Kieler om Livets egen billedbog og fremdrager emnets positive sider. I sidste uge skrev dr. Flemming Kieler om dets negative.

De slatne

Man kan nu godt engang imellem få lyst til at skrive et par borgerlige ord med risiko for dem bagefter. Vi vover det. Det drejer sig ved denne lejlighed om de passive katolikker – ikke de religiøst passive, men de andre, som nok er glade for at være katolikker men ikke vil løfte en lillefinger for at hjælpe deres sogn i dets mange opgaver.

I løbet af de sidste uger har vi fået to friske eksempler på, hvordan det går, når de retteligt ansvarlige ikke tør tage et ansvar. Vi har mange andre eksempler på lager. I begge de nye tilfælde drejede det sig om at vælge en forældrekommité til støtte for en gren af ungdomsarbejdet. Ved de respektive generalforsamlinger mødte nogle få interesserede forældre, hvoraf en forholdsvis stor del ikke var katolikker. De kom af hensyn til deres børn, som er med i de pågældende ungdomsbevægelser. Glædeligvis kom disse forældre, men desværre blev de allerfleste katolske forældre hjemme.

Ved valgene opfordrede man som vedtægterne byder først og fremmest de katolske forældre til at indtræde i forældrerådene. Hvad skete? De undslog sig. De havde ikke tid eller mente ikke at kunne magte de særdeles lette og langtfra tidkrævende hverv. Derefter valgte man naturligvis blandt de tilstedeværende ikke-katolske forældre henholdsvis et rådsmedlem og en formand for rådet! I begge tilfælde drejede det sig om udpræget katolsk ungdomsarbejde, som kun enkelte andre unge har fået adgang til.

Selvfølgelig er det både smukt og offervilligt, at forældre, som ikke selv er katolikker, vil påtage sig at støtte ungdomsbevægelserne, men de mangler jo visse forudsætninger for at give

den ønskede inspiration til lederne. Man kan ikke bebrejde dem noget. Man må snarere takke dem. Men man kan bestemt bebrejde katolikker, at de lader arbejdet for deres børn sejle sin egen sø.

Hvor var forældrene henne? Sad de og stirrede på fjernsynet? Eller havde de ikke fattet, at de skriftligt var blevet indbudt til disse møder?

For tiden slæbes en stor del af arbejdet for ungdommen af en skare ivrige og duelige mennesker. Mens flertallet sløvt ser til, borer stærke kræfter i vor civilisations fundament. Lyden af sammenskredet skal nok vække det sløve flertal, men så er det for sent. Hvis vi ikke gør noget for de unge, tilkendegiver vi blot, at fremtiden rager os en fjer. Kan det passe?

Hvis De, kære læser, kender nogen, som vil føle sig ramt af disse bemærkninger, kan De måske sørge for, at han eller hun får øje på dem . . . g-

Det er 32 kr. pr. år

Nogle abonnenter har til ekspeditionen indsendt betaling for bladets nye årgang men glemte, at prisen nu er 32 kr. for de fire kvartaler. Vi vil lige gøre opmærksom på det for at spare unødvendig korrespondance mellem ekspeditionen og abonnenterne.

Fotokonkurrencens resultat

Vor konkurrence om det bedste billede af en julekrybbe har fået langt større tilslutning end forventet. Vi modtog over 100 fotografier fra hele landet. Dommerkomiteen bestående af en foto-kender og medlemmer af redaktionen har måttet betænke sig længe. Vi meddeler denne gang blot resultatet og vil i næste nummer bringe en udførlig omtale af konkurrencen og gengivelser af de bedste bidrag. Mange af de ikke-præmierede billeder vil vi gerne beholde til en artikel i julenummeret december 1960, hvor vi fortæller om julekrybber i danske kirker og hjem. Konkurrencen har vist, at der findes mange forskellige julekrybber i hjemmene og tillige, at forbavsende mange af vore læsere dyrker fotografi som hobby.

Efter dommerkomiteens skøn var de fem bedste billeder indsendt af: Arkitekt Anker Tiedemann, fotograf Birthe Melchior, hr. Anker Hansen, Herlev, fru Nini Nyegaard Heinesen og sparekasseassistent Jørgen Rask.

Men der kommer mere om konkurrencen i næste nummer. Foreløbigt tak for den store interesse.

Afrika vil selv . . .

De hvides stilling i det sorte Afrika er stadig blevet mere og mere truet. Dette gælder også for de katolske missionærer. Flere præster er blevet dræbt, og missionsbygninger er blevet ødelagt under oprørene i Kameroun eller i Congo i den sidste tid. Hvorfra stammer mon de sortes fjendskab mod de europæiske missioner?

Pater Mosman, fhv. provincial for de hvide fædre i belgisk Afrika, opstiller tre mulige forklaringer:

Missionsarbejdet har været for præget af paternalisme, som nu føles som kolonialisme. Der er missions-skoler, missionshospitaller, missionsarbejdskontorer, missionsbiografer o. s. v. De var nødvendige i den første tid, men nu er de indfødte blevet myndige og kræver selv at lede deres sociale og politiske liv.

En anden grund er af politisk art. De indfødte skelner ikke mellem soldater, politikere og præster, de er alle sammen »de hvide«, og den enes fejl tildeles den anden. Trods biskoppernes erklæringer bliver Kirken anset for at være solidarisk med de hvides politiske administration.

En tredje grund er af kulturel art. De sorte anklager de hvide for at have ødelagt deres indfødte kultur og for at have erstattet den med den vestlige civilisation. I begyndelsen var de betaget af den europæiske kultur og prøvede at tilegne sig den, men det var i al almindelighed forgæves. Disse mislykkede forsøg vendte de sorte mod den vestlige kultur, og Kirken, der blev betragtet som knyttet til den, tog skade af denne forbindelse.

De forskellige begivenheder er grunden til pavens opfordring om nødvendigheden af at have en indfødt gejstlighed. Kun de afrikanske præster kan gøre Afrika kristent.

Aftenmesser hver dag i København

Med marts måneds begyndelse vil der hver dag undtagen lørdag og borgerlige fridage blive læst to aftenmesser i København. Der læses en messe kl. 16,30 i Sankt Ansgars Kirke og en messe kl. 17 i Jesu Hjertes Kirke. I næste nummer vil pastor Kjeld Geertz-Hansen fortælle om denne nye ordning og om andre beslutninger truffet af hovedstadens sognepræster ved et møde om deres fælles opgaver.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarhavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28 København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal - hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., København Ø. Tlf. TRia 5394, kl. 8-10. Post-Giro nr. 58965

Ellen Duurloos kringlede vej til Rom

II

Forfatterinden Ellen Duurloos konversions-beretning, som kom ugebladet i hænde kort før forfatterindens pludselige død i sidste måned, slutter med denne levende og temperamentsfulde artikel. Ellen Duurloo opholder sig her særlig ved et grelt eksempel på pietistisk religiøsitet, der vist må betragtes som et fortids-fænomen i dagens Danmark:

OG SA OPRANDT DEN TREDJE mærkelige fase i mit unge liv. For mine mange synders skyld blev jeg kastet i armene på jordens skrækkeligste menneske. Hun er det eneste menneske, jeg nogensinde har hadet og afskyet af hele mit hjerte. Hun har redet mig som en mare gennem mange år – lige til jeg fik befriet mig for hende ved at skrive min debutbog »Han skal herske over dig«, der hovedsageligt handler om hende. Her kunne jeg også skrive om hende op ad døre og ned ad stolper. Og dog, hvorfor i grunden det? Er det mon ikke nok at karakterisere hende ved hjælp af nogle af hendes egne udtalelser og ved at fremlægge et par af hendes uforgribelige meninger. Hun sagde f. eks. om sig selv, at hun »glædede sig til den dag, hun gik ind bag forhænget (altså døde), »Thi min fader i himlen har lovet, at alle de, der haver (hun kunne ikke sige har) ført de mange til retfærdighed, skal stråle som sole i deres faders rige.« Jeg var forfærdet! Hvor var det ækelt at høre et menneske med bævrende røst kundgøre sligt om sig selv! Eller den dag da Henrik Ibsen døde, at høre hende med grådskvalt stemme forkynde: »Jeg er så dybt fortvivlet, thi atter i dag er en arme fortabt sjæl faret til helvede.« Jeg tænkte: Hvor tør du vove? Hvad i alverden ved du om det? Og den store digter, som jeg elsker og beundrer – det burde være dig, der ... Endvidere talte hun tidligt og slidte om »de arme forvildede katolikker, der var værre end hedninge, thi de (katolikkerne) havde dog hørt Guds ord – men havde forvrænget og forvansket det. Paven var den i åbenbaringen bebudede antikrist. Og naturligvis dvælede hun indgående ved »afladshandelen« og ikke mindst inkvisitionen. Desuden havde hun sine meget udviklede be-

greber om, hvordan man blev »frelst«. Først skulle man vækkes, dernæst »knuges til jorden af sin syndebyrde«, derpå skulle man blive en »søgende sjæl«, og langt om længe kunne man så forvente at blive »omvendt«. Det var den dag man med et fjollet henrykt smil kunne komme og fortælle, »at i aftes klokken 7,45 følte jeg, at Jesus tog mig i favn!« Men dermed var alt jo ikke gjort, så kom dette store slid med at blive »helliggjort«, og først når denne selvgede tilstand var opstået, var man det, hun kaldte »et lille, kært Guds Barn.« Ja, det lyder barokt, men hun sagde det virkelig. Vil nogen undre sig over, at havde jeg før i tiden fundet religiøsitet en smule tåbeligt, let foragtelig og i hvert fald noget, et intelligent menneske ikke kunne beskæftige sig med, så kom jeg nu direkte til at hade religionen ...

Men også den fase af mit unge liv fik en ende, og så kom jeg til Schweiz. Forresten igen hos en præstefamilie, der havde nogle unge piger i pension. De var Herrnhutter. Ikke tilnærmelsesvis så tossede sligt det før-omtalte kvindemenneske, men mange sære ideer havde de dog. Fruen holdt jeg af, hun var et intelligent og sødt menneske – og dog forekom det mig, og forekommer mig den dag i dag, fuld af mange sære ideer. Ifølge hendes religiøse opfattelse var det noget nær en dødsynd at røre nål og tråd på en søndag. Det blev jeg belært om, da jeg en søndag morgen ville sy en knap fast i min kjole. Der kom post om søndagen, men det var også meget syndigt at læse et brev om søndagen. Endelig, og det synes jeg næsten var det værste: Hun havde født ti fuldbårne børn – hvoraf de 8 var døde under fødslen – simpelthen af den grund, at hendes religion forbød lægehjælp ved en fødsel. Det stred

også mod al moral, at en kvinde cyklede. Min, som jeg havde medbragt, blev med dyb forargelse sat på loftet. Men iøvrigt var der dejligt – vi var fem, seks pigebørn, der kom på pragtfulde ture i bjergene og ellers havde det meget sjovt sammen. For fuldstændighedens skyld må nævnes, at kirken (»die kapelle« kaldet) blot var en hvidkalket skolestue med et kateder, nedenfor dette stod et bord, hvorpå et fad med oblater og en kande med afholdsvin; altergangen bestod i at menigheden i gåsegang passerede denne anretning og forsynede sig.

Alt dette er altså min barndoms og pure ungdoms påvirkninger, og af dem har det vitterligt kun været min fars indflydelse på mig i retning af dovregubbens »Troid, vær dig selv nok!« der bestemte mange, mange år af mit liv og mit livssyn ...

Men så efter mine to ægteskaber, og efter at mine børn var blevet voksne, rejste jeg til Spanien, til mors land! Der mødte jeg for første gang katolicismen – om end kun i dens ydre former. Jeg blev faktisk betaget. Ganske vist syntes jeg, at meget af det, jeg så og hørte var noget mærkeligt barnligt gøgl – men ikke desto mindre! Jeg begyndte at spekulere lidt. Hjemkommen opsøgte jeg en katolsk præst, talte med ham nogle gange – for noget er der, noget man bør kigge lidt nærmere på, tænkte jeg. Men han blev syg, og så gik det i sin mor igen. Imidlertid skete der yderligere det, at jeg fik at vide, at et medlem af min familie var blevet »Jehovas vidne«. Det fortalte jeg nogle af mine venner. »Hun er altså blevet fuldstændig skrup skør«, sagde jeg. Disse mennesker var ikke kato-

Hvor var det ækelt at høre et menneske med bævrende røst ...

likker, men i huset var der en ung katolsk pige. Hun sagde: »Vil du ikke låne en bog, jeg har om Jehovas vidner« – den er go«. Jeg havde iøvrigt lige forinden været i Italien, hvor jeg mere positivt havde følt mig draget mod katolicismen. Jeg kan ikke klarlægge, hvorfor og hvordan, men et faktum er det, skønt jeg lidt arrigt havde sagt til mig selv: »Nej – vel vil du ej«. Nu gav pastor Geertz-Hansens brochure anledning til, at jeg kom i forbindelse med ham. Og så – ja, så rullede laven. En dag sagde jeg til ham: »Jeg vil gerne være katolik, det er og bliver jo det eneste logiske livssyn.« »Det kan De da også godt blive«, sagde han (jeg havde gennem en vinter fulgt hans forelæsninger om tros læren). »Jamen«, sagde jeg, »jeg føler mig aldeles ikke som nogen forfærdelig synder (Jeg kendte jo min ærke-fjendes omvendelsesritual). Egentlig synes jeg, jeg er et udmærket menneske!« De, der kender pastor Geertz-Hansen, vil kunne se ham for sig, kigge hen på mig, og i en let tone sige »Det skal De ikke være ked af, det kommer nok!«

Og så blev jeg optaget i kirken. Men dermed er det jo ikke gjort – sådan set. For selvfølgelig er der et og andet, man ikke lige med det samme begriber. Og måske har navnlig jeg med min dels medfødte, dels takket være opdragelse fuldkomne mangel på autoritetstro mine vanskeligheder på forskellige punkter. Noget jeg ikke »begriber« (hvilket er noget andet end at forstå) akcepterer jeg ikke blankt. Et af de punkter, jeg ganske særligt ikke begreb, var ordensvæsen og klosterliv. Hvad nytte var det dog til? Var det ikke abnorme, delvis afsporede, i hvert fald livsuduelige mennesker, der indlod sig på et sådant foretagende? Bevares, tænkte jeg, i gamle dage, da der ingen social forsorg var! Da begrebet velfærdsstat end ikke kendtes af navn, havde det selvfølgelig sin store ikke alene berettigelse med ligefrem mission at tage sig af syge, fattige, af samfundet udstødte og forsømte børn. Men nu? Nej! Og så de ordner, der ikke engang gør det, bare lukker sig inde bag klostermure! Det må simpelt hen være mennesker, der er bange for livet – og flygter fra det. Sådan tænkte jeg længe – nej, måske kun nogle måneder forresten – efter min optagelse i kirken. Så ville skæbnen – eller hvem det nu var, der ville det – at jeg først på Magleås hørte pater Roos' forelæsning om ordensfolk og ordens- og klosterkald.

Der gik pludselig en prås op for mig. Senere samme år hørte jeg hans fire forelæsninger om emnet i Stenos-

gade. Og så begreb jeg. Helt og fuldt. Mere behøver jeg vist ikke her på dette sted at sige om den ting. Men jeg fortalte mine venner og bekendte om det (de er alle komplet irreligiøse). De blev, til en vis grad i hvert fald, interesserede, de havde jo altid som jeg selv, ment, at et kloster var befolket af en flok mere eller mindre sindssyge personer. Jeg sagde til dem, at forelæsningerne sikkert ville blive trykt – så kunne de selv læse. Her led jeg en meget stor skuffelse – de er i hvert fald indtil i dag ikke blevet trykt. Synd og skam – de ville gøre umådelig nytte!

Mange ordensfolk – mænd og kvinder – har jeg ganske vist ikke haft personlig kontakt med. Men de, jeg kender, har unægtelig belært mig om, at de i hvert fald er bundsunde, livsglade og iøvrigt i livets foreteelser og verdens skæve gang dybt interesserede mennesker.

Af kvindelige ordensfolk har jeg egentlig kun haft nærmere berøring med Sct. Ursula-søstrene på Farumgård. Og dem har jeg i grunden forloset mig i. Skade bare, at der altid er fuldt hus i deres rekreatiohshjem. I hvert fald, når man som jeg dårligt kan bestemme mig for et par ugers ferie før højst en månedstid i forvejen. Jeg ville meget gerne igen træffe og snakke med mater Edeltrudis, mater Ansgaria, og mater Regina, for slet ikke at tale om lille søde og morsomme søster Modesta. Nå, måske det engang igen kan lade sig

--- jeg vil gerne igen se hende komme farende med støvsug og klude!

gøre. Jeg vil meget gerne igen se hende komme farende med støvsug og gulfvspan og klude og alle mulige andre rengøringsremedier, og opleve at hun, med et strålende smil udbryder: »Nej, har De virkelig selv gjort værelset i stand? Tænk, så kan jeg få tid til at bede en rosenkrans!«

Det blev ikke glemt!

Under overskriften *En forglemmelse* refererede vi i nr. 5 et læserbrev, som udtrykte skuffelse over, at man i radioens morgengudstjeneste fra Vor Frue Kirke »ikke med et eneste ord nævnte bønnen for kristenhedens genforening«. Der begik vi for alvor en brøler. Vi burde selv have undersøgt sagen i stedet for at stole på denne ellers pålidelige læsers oplysning. Bønnen for de kristnes genforening blev nemlig bedt ved morgenandagterne.

Hvordan kan en sådan notits snige sig ind i spalterne? Den kom med, da vi skulle aflevere den sidste korrektur og måtte vælge enten at stole på vor hjemmelsmand og bringe en aktuel bemærkning eller at lægge sagen hen, indtil den kunne efterprøves. Vi valgte at være aktuelle, og det er altså risikabelt – så risikabelt, at vi fremtidigt vil følge vor normale arbejdsplan: Hellere at vente end at komme med usikre oplysninger.

En venlig læser sagde i telefonen til os, at hvis dette var forkert, kunne man måske også finde andre forkerte oplysninger i bladet. Bi nu lidt! Vi er altid villige til at bringe rettelser, og man har vist ikke set ret mange rettelser i hele sidste årgang! Læserne er skam vågne og hjælpsomme. De skal nok lade høre fra sig.

Rom Assisi 1960, 19 dage ca. kr. 850,00.

I det kommende år vil der blive 3 Italiensrejser:

2.-20. maj.

5.-23. juli.

19. sept.-7. okt.

Alle rejserne er udenfor Olympiadetiden.

De er velkommen, hvis De har et godt humør, nogenlunde gode kræfter og et demokratisk sind. Prisen indbefatter rejse med sovevogn, kost og logi samt bus mellem Rom og Assisi. Skriv snarest efter program.

**Paul d'Auchamp,
Aakirkeby. Telf. 462.**

Livets egen billedbog

II

af magister Elsebet Kieler

»I det mærkværdige år, da København fik gas i stedet for de gamle tranlygter,« fortæller H. C. Andersen, »begyndte Gudfader sin billedbog om byens liv; om alt, hvad der var set ned igennem tiderne, fra den første lygte blev tændt ved havnen til nu i denne aften, da København oplyses både af tran og gas.« -

Da min far døde, fik mor også samlet et helt galleri af billeder, der viser far som dreng, som student, som soldat, som ægteemand og familiefar o. s. v. Hvem kender ikke den slags serier, hvad enten de nu følger linjen i en bys, en slægts eller et enkelt menneskes liv? De siger os så meget. Den gamle by, den gamle slægt eller det gamle menneske bøjer sig over sin egen fortid, sin barndom, ungdom, manddom, g å r fra billede til billede, noterer ligheder og forskelle, og undrer sig over livets gang, over livets egen billedbog.

Men hvor mange har tænkt på, at der til den ydre billeddannelse svarer en indre, at byen, slægten, personen skiftede ansigt, eftersom sindet var til det - sjælens råd, siger hebræeren; menneskets billede af livet og af sig selv fra år til år, ville vi måske sige.

Helt klart bliver det for os, når vi drøfter det kristne menneskesyn i modsætning til for eksempel det materialistiske. Vi kristne bekender os til et andet menneskebillede end det, der stort set leder udviklingen i verden i dag. Vi siger nej til menneskedyret, til massemennesket, til mennesket, der er formet i reklamens eller teknikkens eller statens billede; vi siger ja til Gudmennesket og alle, der ønsker at lade sig forme i hans billede.

Men én ting er jo bekendelse, noget andet er liv. Lever vi det, vi bekender? Kunne fabrikanten, som blev omtalt i den foregående kronik, ikke meget godt tænkes at være bekendende kristen? Men hans billede af sig selv og familien, hans forestillingsverden har altså ikke holdt trit med hans tro? Hans billedserie vil måske engang komme til at se sådan ud: Jens i dåbskjole, ren og uskyldig, - et sandt Guds barn. Jens i matros-tøj: sød dreng, dog en kende vigtig. Jens med den nyhervervede studen-

terhue: flot fyr, men allerede hård i filten. Jens som brudgom, stående i kirkedøren og med nellike i knaphullet: meget lovende; man aner orgelbruset bagved. Jens med mave og orden på brystet: samfundsstøtte, dog en smule træt og tom i blikket. Jens' grav: med kors på - stort, flot familiegravsted, der siger sparto til alle de omkringliggende.

Hvad er der sket? Var Jens ikke en troende kristen? Joh, det kan han godt have været, men nogen helgen er han næppe; for en helgen, det er ikke bare en mand, der tror, men en helgen, det er en mand, som troen har fået sin vilje med, i hans liv.

Se på næste side billedet af den grimme, lusebefængte vagabond, *Joseph Labre*, der er fordybet i børn. Her har et nyt menneskebillede fået overtaget over det gamle: fordybel-

sen i Gudmenneskets mysterium kaster glans over det blege, ubarberede ansigt med de disharmoniske træk, og samler det i et udtryk af ædel selvforlemlighed og ophøjet ro.

Hvad foregår der indeni ham? en lykkelig selvfortabelse i en andens indre; et jeg, der har fundet et du, lært at kende og elske dette du. Hans ansigt afspejler indtrykket af den anden; øjnene er sænket, for at troen kan samle sig helt om dette indtryk, bearbejde det med sin reflexion, dvæle ved det, hvile i det. Den anden er ikke blot en anden, en ven, en ægtefælle, men det er Den anden, det er Gud.

Det bedende menneske er i denne aftentime på vej tilbage til sin skaber. Det er modstykket til den morgen, da Gud undfangede sin tanke om mennesket i sit billede og sendte det ud i verden. Den fortabte søn er nu på vej hjem; han havde ødelagt Guds billedet i sig - nu er det ved at blive genrejst. Hvordan? Gennem den intime dialog mellem hans jeg og Guds du, mellem Guds jeg og hans du.

Mennesket har spurgt efter sin Gud, søgt hans ansigt, grundet over hans væsen og sit væsen, spurgt efter meningen med sit liv, Guds mening, og fundet sit kald. Han har søgt sin

Gud skaber Adam. Fra nordportalen til domkirken i Chartres. 13. århundrede.

Sankt Benedict Labre – et portræt af Cavallucci fra Galerie d'Art Antique i Rom.

forståelse af sig selv i dette kald. Hans blik er nu rettet så intenst mod Gud, at han har fået sit centrum i ham.

Så lyser Guds selvforståelse og forståelse af ham op i hans liv; troens lys får personlig adresse; det bliver som en lampe, der skinner på et mørkt sted, menneskets sted. I skåret fra denne lampe finder det bedende menneske sig selv, danner det sig et billede af sig selv som den, Gud har kaldet til at udfylde netop denne plads i Kirken, i forholdet til ham og til alle andre mennesker.

Og i denne troens selvforståelse handler nu mennesket d. v. s. formes hans liv mere og mere til lighed med Gud. Han er undervejs til sit ophav og sin fuldender; vagabonden er blevet pilgrim; han er på vej hjem.

Stationerne på en sådan livsvej tegner sig dog klarest for os i *Marias* liv. Da englen Gabriel bebuder hendes kald, er hun helt koncentreret om det budskab, han har til hende; mens Zacharias er fixeret til sit eget billede af sig selv og sin gamle, barnløse kone, og derfor har svært ved at opfatte englens ord, udløser de hos Maria en selvforståelse, der helt er formet af Guds vilje med hendes liv: »Se, jeg er Herrens tjenerinde!«

I hvilken grad hendes jeg allerede er forankret i Guds, det røber hun i

Magnificat: »Min ånd fryder sig i Gud, min Frelser – han har set i nåde til sin ringe tjenerinde!« – Hun er fuld af liv, Guds liv, og hun erkender livet som nåde, gave fra Gud. Idet hun i ydmyghed gør plads for gaven, bliver hun mor til hans søn.

Og nu begynder livet mellem Jesus og Maria – i sandhed livets egen billedbog. Lad os tage nogle af billederne frem. *1. billede: Jesus som 12-årig i templet:* Maria har opdraget sin søn fromt og klogt, og gjort uindskrænket brug af sin forældremyndighed: »Vi har ledt sådan efter dig, hvor kunne du nænne det?« – Nu standses hun i løbet: »Vidste du ikke, at jeg skulle være hos min Far?« Det er barnet Jesus, der gør sin samhörighed med sin Far gældende. Pludselig springer der en selvstændig kilde frem i ham, som kalder på lydørhed og respekt. Maria ser, med tilbageholdt åndedræt, hvordan han sidder i templet og belærer de skriftkloge. Hun tier; barnet har påberåbt sig sin Far; hun gemmer hans ord og overvejer dem i sit hjerte. Indtrykket virker ind på hendes billede af sig selv som mor; hun er mor ja, men som mor kun midlertidig forvalter, og hun må stå til regnskab for sin forvaltning hos barnets Far; en skønne dag vil nye opgaver, som hun ikke kender, melde sig – hvis hun da har væ-

ret tro i sin forvaltning. Idet Jesus kalder på respekt for sit kald, henviser han hende til hendes eget kald; det er her, i en voksende forståelse af det, at hun skal finde sin ligevægt og sig selv.

2. billede: brylluppet i Kana: »De har ikke mere vin!« – »Kvinde, er det en sag, som det tilkommer dig at ordne med mig?« Den unge mors myndighed blegner ved siden af hans; det er ikke mere barnets blik, hun møder i hans; det er heller ikke blot mandens – det er Guds! Og hun står der, ikke længere som mor, men som kvinden og discipelen, der skal være medhjælp, men en medhjælp, der skal finde sin underordnede plads i forholdet til ham. Billedet skifter. Maria må atter i tro sige ja til noget, hun først langsomt vil komme til at forstå.

Vi ser det i *3. billede: folkeskarerne trænges omkring Jesus:* De står og lytter til ham, da En pludselig melder, at hans mor og slægtninge står udenfor og ønsker at tale med ham. Men Jesus svarer: »Hvem er min mor og mine brødre?« og med armene udbredd mod hele mængden tilføjer han: »Her er min mor og mine brødre; for hver den, som gør Guds vilje, er min bror og søster og mor.«

Maria står forvirret; hun er kommet, ivrigt, længselsfuldt: endelig skal hun være sammen med ham igen. Nu er hun standset op, bremset af ham selv, for alles øjne, og alle hører den forklaring, han giver hende: »De er allesammen min mor og søster og bror; de har samme ret til mig som du.« – Maria står med bankende hjerte og røde kinder og hører hans ord: De har dog delt alt med hinanden; det er svært at være adskilt nu. Den gang i templet var det barnets Far, der skilte og fik hende til at skifte spor; i Kana var det Jesus selv, en mærkelig myndighed, som forlangte lydighed, også af hende; men her er det jo bare folkeskarerne, medmennesket, der skiller. Hvordan skulle det forstås? deres rige, vidunderlige familieliv, var det virkelig forbi med det? – Jesus ryster på hovedet: »Nej, men alle de andre hører også med!« – Maria lader tankefuldt blikket glide hen over mængden: »De hører også med,« tænker hun undrende. Jo, naturligvis, det vidste hun godt. Men så intimt?

Og således forberedes Maria på det *4. billede: sit Golgata,* da hun fra at være Jesu mor gennem et fuldkomment discipelskab modnes til at blive hele Kirkens mor, stammor til en helt ny mennesketype, den type, som hun selv fremfor nogen er eksemplet på:

Fortsættes side 15

Der sker noget i Haderslevs katolske kirke!

Sankt Marie Kirke i Haderslev gennemgår i disse år en gradvis fornyelse, og nu har man netop afsluttet arbejdet med et såkaldt *rosenkranstæppe*, der skal smykke Mariaaltret. Sognepræst Ebbe Simonsen fortæller, at udsmykningen af kirkerummet lidt efter lidt fornyes eller opfriskes.

- Var det ikke bedre at lukke kirken en måneds tid og få det hele overstået på een gang?

- Måske. Men jeg synes, det er morsommere for menigheden og mig selv at forny snart det ene og snart det andet; det er ligesom man skønner mere på det, og pengene kommer lettere, end hvis man i årevis skulle samle ind, før man så resultatet. Forøvrigt tog vi et større nap i fjor, da vi fik kirken hvidtet, nye lamper op og dåbskapellet forandret, så det nu åbner sig med en stor bue ud til vænhuset.

- Kirken kan vel næppe kaldes nogen arkitektonisk perle? Tysk nygotik anno 1908!

- Vel ikke ligefrem; og når man ser gamle billeder af det indre, som det var malet og »udsmykket« efter datidens smag, ville vi nok i dag kalde det en slem gang klunkegotik. Men siden pastor van der Stok i sin tid fik ryddet ud og kaltet »dekoratorerne« over, må man dog vist indrømme, at det var lykkedes arkitekten at skabe et enkelt, harmonisk kirkerum, næsten i sønderjydsk landsbykirkestil med det flade bjælkeloft og panelerne langs væggene. Det er et godt grundlag at arbejde videre på. Blot kunne jeg have ønsket koret noget dybere, der er ikke megen plads, men det lader sig ikke ændre uden store bekostninger.

- Og nu er altså Maria-alteret færdigt.

- Ja. Her havde pastor Diekmann anskaffet en køn mariastatue af moderne hollandsk arbejde, gibs ganske vist, men slet ikke dårlig. Alter og tabernakel var af fyrretræ. Nu har vi et muret alter med et lille tabernakel af eg med kobberdør som sokkel for statuen, og så nu fornylig det store farvestrålende vægtæppe som baggrund for statuen.

- De har valgt rosenkransens mysterier som motiv!

- Ja. Vi har den skik i Haderslev, at vi beder rosenkrans i kirken hver lørdag året rundt, så tanken om at lave et »rosenkranstæppe« var nærliggende. I det blå midterfelt danner solgislen baggrund for statuen, om-

givet af rosenkransen, hvis perler efter middelalderlig skik er gengivet som roser, som man kan se det på mange af vore gamle gotiske Mariaaltre, f. eks. i Vedsted kirke udenfor Haderslev. Udenom er så rosenkransens glædefulde, smertefulde og herlighedsfulde mysterier afbildet i letfattelige, men gennemtænkte billeder; de skal kunne »sige noget« til beskueren.

- Nu nævnedes De før det middelalderlige motiv. Kan det siges, at tæppet er i gotisk stil?

- Det er ikke i nogen stil. Det er opbygget på den »stil«, jeg erhvervede mig, når jeg tegnede på tavlen i religionstimerne på Centralskolen. Figurerne er på en måde abstrakte, uden ansigtstræk; de skal alene tale ved deres holdning og gestus.

- Hvem har syet tæppet? Det må jo have været et enormt arbejde.

- Det har det. Vi har i menigheden en dygtig dameskrædderinde, fru Clemence Lund, som er gået til arbejdet med en interesse og omhu, uden hvilken opgaven ikke kunne være løst. Og må jeg have lov at tilføje, at jeg er lidt stolt over, at næsten alle arbejder i kirken er udført af folk, der er knyttet til menigheden.

- For eksempel?

- Murerarbejdet, den håndsmedede votivlysestige ved mariabilledet i dåbskapellet og den ligeledes håndsmedede prædikestol, der endnu er under arbejde.

- De er altså ikke færdig med kirken endnu?

- En kirke bliver lige så lidt som et hjem færdigt, så længe der kommer mennesker i den; og det er mit håb, at Sct. Marie Kirke i Haderslev aldrig må savne en levende menighed, der kan sætte sit præg på den ved stadig slid og stadig fornyelse.

Ønsker ikke et katolsk universitet

London (NC). I England har man påny drøftet, om det vil være betimeligt at oprette et særligt katolsk universitet. I en tale til medlemmer af en Newman Association i Staffordshire har mgr. Gordon Wheeler behandlet spørgsmålet og blandt andet udtalt: »Katolikker bør styrke deres stilling i de engelske universiteter i stedet for selv at oprette et nyt universitet.«

Mgr. Wheeler, der nu er administrator af Westminster Cathedral, men som i mange år har været universitetskapellan, nævnte fra sin egen erfaring og fra mange præsters erfaring i Oxford og Cambridge, at katolske tanker er meget velkomne i Englands universitetsliv. Den katolske indflydelse i de allerede eksisterende universiteter ville øges yderligere, hvis man havde flere studenter-præster. Han opfordrede til at bygge flere centre for katolske kapellaner ved universiteterne.

Flygtninge-familier bør hjælpes til at blive sammen

Geneve (NC). En konference vedrørende »Verdens-flygtningeåret« har anbefalet, at »socialt og fysisk hæmmede flygtninge får en fortrinsstilling, når flygtningenes vanskeligheder skal løses i de forskellige lande.« Det fremhæves i en udtalelse fra konferencen, at det har den største moralske betydning, om familierne kan blive genforenet – også hvis dette medfører, at man skal give plads for handicappede flygtninge. Det beklages, at immigrationsbestemmelser visse steder skiller familierne og nægter dem opholdstilladelse, fordi et eller flere familie-medlemmer er handicappede.

Konferencen blev afholdt i Geneve, og blandt deltagerne var James J. Norris fra Catholic Relief Service, de amerikanske biskoppers internationale hjælpeorganisation. Norris var formand for konferencen.

Flere af konferencens deltagere udtrykte deres skuffelse over, at nogle regeringer ikke har vist interesse for »Verdens-flygtningeåret«. De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge, dr. Auguste R. Lindt, oplyste, at der fra de lande, der deltager i flygtninge-året kun er udstedt 4.300 visa. »Dette er et meget lavt tal«, sagde han, »når vi erindrer, at de internationale flygtninge i Europa har brug for titusinder af visa.«

Det oplyses på konferencen, at der i Europa er omkring 110.000 flygtninge, som har brug for hjælp. Af dem er endnu 20.000 henvist til at opholde sig i flygtningelejre. Dr. Lindt ønskede at fremskaffe 12 millioner dollars til evakuering af flygtningelejrene i Europa og til hjælp for de omkring 7.500 europæiske flygtninge i Kina. Af dette beløb burde 7 millioner dollars komme fra »Verdens-flygtningeårets« fond.

Nyt kollegium for missions-læger

I den italienske by Padua åbnedes forleden et kollegium for studenter, der efter endt uddannelse som læger vil deltage i missionsarbejdet. Kollegiet har plads til 55 studenter. I Padua forbereder 25 italienere og 45 afrikanere og asiater sig til dette arbejde. Det nye kollegium blev åbnet af kardinal Agagianian, som her forærer en messebog til en studine.

Velbesøgt udstilling

Formosa, Taipei (NC). Ialt har 208.000 mennesker besøgt en katolsk vandrestilling, der har været opstillet i de større byer på Formosa. Af de besøgende har foreløbigt 3.940 anmodet om at blive undervist i Kirkens lære.

Udstillingen giver et udsyn over Kirkens oprindelse, vækst og arbejde. Den blev først vist for offentligheden i pressebygningen i Taipei i efteråret. Siden har den været præsenteret i fire andre byer. Ved hjælp af billeder, kort og tavler fremstiller den Kirkens historie og lære på en letforståelig måde. Materialet til udstillingen blev samlet af pater John Cheng S. J., men repræsentanter fra alle bispedømmer har samarbejdet om udstillingens arrangementer. I forbindelse med udstillingen har forskellige lægorganisationer – blandt andet medlemmer af Maria-legionen – aflagt besøg hos interesserede.

Fra slutningen af krigen indtil nu har trappisterne dannet 9 nye klostre i USA. På nuværende tidspunkt er de over 1000. De ikke reformerte cisterciensere har kun tre klostre i alt. Der er 30 benediktinske klostre i USA samt nogle anglikanske klostre, der også lever under Benedikts regel.

Paven på apostlenes heste!

Rom (NC). Pave Johannes frydede en del romere, men skabte samtidig ængstelse hos politiet, da han forleden dag foretrak at gå fremfor at køre fra Sankt Ignatius kollegiet til det nærliggende Capranica-kollegium. Paven havde i Sankt Ignatius-kollegiet talt til 5.000 unge seminarister. Paven blev modtaget i den kirke, der er bygget til ære for Sankt Ignatius, grundlæggeren af Jesu Selskab.

Da den hellige Fader skulle besøge Capranica-kollegiet, regnede man med, at han som sædvanligt ville stige ind i sin bil, men Johannes XXIII bestemte sig for at gå gennem de mørke sidegader ikke ret langt fra Roms Corso, hovedstadens mest travle gade. Det italienske ordenspoliti, som føler sit ansvar for pavens sikkerhed, fulgte i afstand hans vandring. Mange mennesker samlede sig i vinduerne og på balkonerne, da de blev klar over, at deres biskop tog sig en spadseretur i kvarteret. Knælende modtog de pavens velsignelse.

Katolsk præsident i U. S. A. næste gang?

Den katolske kandidat til præsidentposten i U.S.A. ved valget i juli, senator John F. Kennedy, er et af øjeblikkets samtaleemne i Staterne på grund af nogle udtalelser fra ham om hans samvittighed som katolik og som mulig, vordende præsident. Kennedy blev fornylig spurgt, om han mente, hans forpligtelser overfor Kirken ville kollidere med hans forpligtelser som U.S.A.s præsident. Og da han hertil svarede, at han som præsident ville holde sit løfte om at opretholde forfatningen, blev udtalelsen omgående brugt af den anti-katolske presse til at søge at bevise, at en katolik ikke med god samvittighed kan være præsident i U.S.A. Ville han f. eks. som præsident skrive under på, at nationens penge anvendes til oplysning om kunstig fødselskontrol i lande, der trues med overbefolkning? Og hvor står

Kennedy i sin egenskab af katolik med hensyn til forholdet mellem Kirken og staten?

Ugeavisen *Chatolic Herald's* korrespondent i Chikago, Irwin St. John Tucker, har gjort disse problemer til genstand for en længere betragtning. Han anser, skriver han, Kennedy for at være en glimrende statsmand, hvis personlige kvalifikationer gør det muligt for ham at besejre en hvilken som helst anden kandidat end Nixon – men mener, det vil svække nationens tillid til ham, hvis han indtager det standpunkt, at Kirken står over staten. Personligt håber han ikke, Kennedy vil blive opstillet ved dette valg, da han mener, han vil have større chancer for at blive valgt, hvis han først bliver opstillet på et tidspunkt, da oppositionen ikke er så enig og stærk som den, der for øjeblikket står bag Nixon.

Svært at blive gift i Peterskirken!

Vatikanstaden (NC). Kardinal Tardini har udstedt nye regler vedrørende ægtevielser i Peterskirken. Han ønsker at modvirke den tendens, at Peterskirken bliver en »modekirke« for bryllupper. Fremtidigt skal alle, der ønsker at holde bryllup i Peterskirken, ansøge direkte hos kardinalen og give deres grunde for dette ønske. Det er nu en fast regel, at blandede ægteskaber ikke kan indgås i Peterskirken. Der afholdes heller ikke bryllupper i faste- og adventstiden.

Statsløse personer og flygtninge kan fremtidigt indgå ægteskab i Vatikanstadens sognekirke, Sankt Annæ kirke. Tidligere er mange flygtninge blevet viet i Peterskirken, for at deres ægteskab kunne få både en kirkelig og en civil status. Eftersom sognekirken befinder sig indenfor stadens territorium, gælder de samme regler her.

Senatorparret Jacqueline og John F. Kennedy.

I Herrens vingård er vi alle arbejdere, hvervet i den 11. time

VI KAN IKKE lade være at blive temmelig forbavsede, når vi læser evangeliet for den kommende søndag (Mt. 20, 1-16). Det vælter nemlig vor opfattelse af retfærdigheden og forholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere. I vort mekaniserede samfund, hvor arbejdet er så nøje tilrettelagt, og hvor alt er ordnet med henblik på at være så effektivt som muligt, virker husbondens gavmildhed temmelig paradoksal. Ethvert arbejde er sin løn værd, men ingen ville vel på den anden side finde på at hævde, at det er mere værd. Hvilken virksomhed kan bestå nu til dags, hvis arbejdsgiveren pludselig fik den fantastiske idé at udbetale en hel dagløn til arbejdere, der kun havde arbejdet en time? Skal denne lignelse da vise os, at arbejdsgiveren ser alt for meget på, hvad der er til hans egen fordel og alt for lidt på kærligheden, når han handler på den måde. Nej, ganske sikkert ikke. Evangeliet er aldrig gået ind for lediggang og et forkert forhold mellem tingene. Forudsat at der overhovedet er sikret arbejderen en passende løn, er det ganske naturligt, at han kun får løn efter det arbejde, han har udført. Retfærdigheden er en dyd, og undertiden er den en udmærket form for kærlighed.

Når denne lignelse forbavser os, er det netop,

»Gå også I hen i min vingård«.

fordi den ikke tager hensyn til de regler, der almindeligvis gælder for forholdet mellem mennesker. Den udspiller sig på et helt andet plan. På det menneskelige plan er det nemlig ikke husbonden, der har ret, men derimod de arbejdere, der gør vrøvl. Man ville være helt på vildspor, hvis man forsøgte at uddrage en samfundslære af dette evangelium. Kristus kom ikke først og fremmest til verden for at løse samfundsproblemer, men for at frelse menneskene og åbenbare Guds kærlighed for dem. Hans lære skal altid fortolkes religiøst. Og når Kristus har fortalt denne lignelse om arbejderne, der stod ledige på torvet, har han gjort det, fordi den forbløffer os, og fordi han vil lære os, at Guds veje ikke er vore veje, og at hans tanker ikke er vore tanker.

HVIS MAN VIL forstå denne lignelse, må man fortolke den på en måde, som i dag kan forekomme os lidt mærkelig, men som faktisk giver os den dybeste betydning af dette evangelium. Det er kirkefædrenes og især den hellige Gregors fortolkning i en prædiken, som læses i tidebønnen matutin. I overensstemmelse med en almindelig symbolsk opfattelse betyder dagens forskellige tider for ham tidsaldrene i verden. Han opregner dem tre og tre, først fra Adam til Noa, så fra Noa til Abraham, fra Abraham til Moses og endelig fra Moses til Kristi komme. Derefter kommer den ellefte time, det er tiden efter Kristus, nådens tid, Kirkens tid. I modsætning til jøderne er vi alle sammen kommet i den ellefte time.

Lignelsen viser os således hele forskellen mellem den gamle og den nye lov. Den gamle lov var en overenskomst: der var udelukkende tale om en udveksling, om et retsforhold. Arbejderne arbejdede i vingården. Og for det gav Gud dem en løn, en denar om dagen. Det var noget for noget! Intet var overladt til det frie initiativ. Efter Kristus er der derimod ikke tale om nogen kontrakt. Arbejdet er i den grad minimalt, kun en time sidst på dagen, at man for overhovedet at kunne håbe på at få en løn er henvist til vingårdsejerens gavmildhed. Kristus vil her have sine apostle til at forstå den lære, at menneskevordelsen fuldstændig har forandret forholdet mellem Gud og menneskene. Mens jøderne så på det som et forhold, der hvilede på retfærdighed, må vi nu se på det

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 14.: Septuagesima (s. 101, violet). Ihukommelse af Valentin (s. 837), præst og martyr.

MANDAG d. 15.: Søndagens messe (s. 101, violet). Ihukommelse af Faustin og Jovita (s. 838), martyrer.

TIRSDAG d. 16.: Søndagens messe (s. 101, violet).

ONSDAG d. 17.: Søndagens messe (s. 101, violet).

TORS DAG d. 18.: Søndagens messe (s. 101, violet). Ihukommelse af Simeon (s. 838), biskop og martyr.

FREDAG d. 19.: Søndagens messe (s. 101, violet).

LØRDAG d. 20.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [88], hvid).

Mindszentys moder død

Velinformerede vestlige kilder i Budapest oplyser i dag, at kardinal Mindszentys moder, den 86-årige Borbala Pehm, er død i sit hjem i landsbyen Csehimindszent i det vestlige Ungarn.

Kardinal Mindszenty, der under opstanden i 1956 søgte tilflugt i den amerikanske legation i Budapest og stadig opholder sig dér, har med moderens død mistet sin sidste kontakt med omverdenen.

D.K.K.F.

Tirsdag den 11. februar kl. 20 i Stenosgade, holder pastor Ib Andersen foredrag om sakramenterne. Efter foredraget kaffebord. Pris kr. 1,75. Alle er velkomne, man behøver ikke tilmelde sig.

Styrelsen.

Skt. Albani skole i Odense

søger en lærer for det nye skoleår (efter sommerferien 1960). Alm. grundskolefag.

Henvendelse til skolelederen, Adelgade 1, Odense (tlf. 12 16 64).

som et forhold, der hviler på barmhjertighed. Vi må vente alt af det arbejde, vi har udført, men af husbondens gavmildhed, han, som ikke regner ud fra menneskelige aftaler, men som giver alle nåde uden mål.

HVOR MANGE er der ikke iblandt os, som desværre endnu ikke har forstået dette, selv om det er så væsentligt, og ser på deres kristne liv, som om det var en handel med Gud. De opfylder mere eller mindre ivrigt et vist antal forpligtelser: søndagsmessen, abstinensen om fredagen, påskepligten, i alle tilfælde netop det minimum, der er nødvendigt for at have regnskabet i orden. Til gengæld skal Gud så give dem den denar, der tilkommer dem. De opfatter deres kristne liv som en byttehandel, der hviler på et rent juridisk forhold. Disse kristne, hvis

religiøse liv er helt blottet for sjæl, lever endnu under den gamle lov, som om Kristus ikke var kommet til verden. Hvis man nemlig vil ind under den nye lov, må man først og fremmest forstå, at Gud giver os sine gaver helt gratis, og at vi af os selv intet er og intet kan. Vi må forstå, at vi ikke har krav på noget af Gud, at vore fortjenester aldrig kan komme til at stå i noget som helst forhold til den belønning, vi har fået løfte om, og at vore handlinger kun har værdi i den grad, de udtrykker en kærlighed. Og denne kærlighed selv er kun et svar på, at Gud er kommet os i møde og har taget det første skridt.

Ganske vist er det uomgængeligt nødvendigt, at vi arbejder for vor frelse. Gud vil ikke frelse os uden os. I søndagens epistel minder Paulus os indtrængende om nødvendigheden af at deltage i løbet, være med i starten, og løbe på væddeløbsbanen, hvis vi skal vinde sejrskransen. Kun de, som er med i kampen, kan få belønningen. Også i lignelsen giver Gud kun løn til dem, der har arbejdet i vingården, om det så kun var for en time.

Men samtidig må vi forstå, at det ikke er nogen nytte til at sammenligne dem, der arbejder meget, og dem, som kun arbejder lidt. Til syvende og sidst er vi alle sammen kun unyttige tjenere. Hvis vi arbejder meget, er det kun, fordi vi er blevet hvervet straks om morgenen, og også det er en begunstiggelse, Gud har givet os. I hvert fald vil den denar, vi modtager, nemlig saligheden, aldrig være en løn, men en belønning, ikke noget, vi har krav på, men en ufortjent gave fra Guds side. Den gave vil altid være uendeligt meget større, end hvad vi kunne forvente at få.

M. D.

De glemmer ikke Kirken i Skandinavien!

Ukendt af alt for mange skandinaviske katolikker har Sankt Ansgars skandinaviske katolske liga i U.S.A. i disse dage nået sin 50 års fødselsdag. Den blev grundet ved et middagsbord på Sankt Ansgars dag den 3. februar 1910 på opfordring af den daværende ærkebiskop af New York, kardinal Farley og biskop McDonnell af Brooklyn, fordi man så, at et kontaktmiddel mellem katolikker i U.S.A. af skandinavisk oprindelse var hårdt tiltrængt. Ligesom i de skandinaviske lande var skandinaviske katolikker i Staterne dengang langt mere isolerede end i dag, og ligaen, der stillede sig under Nordens apostels beskyttelse, har i de forløbne år gjort et frugtbart og opofrende arbejde. Fra de fire grundlæggere er

den i dag vokset til 600 medlemmer, læge og gejstlige, fordelt over alle egne af Staterne. Desuden har den aflæggere i Canada og udenfor Amerika, og den vokser i takt med katolicismen i Skandinavien.

Ligaen anser det for en af sine vigtigste opgaver at udsende oplysende og forenende skrifter til sine medlemmer. Foruden den pompøse tryksag »Sankt Ansgars skandinaviske katolske Ligas årlige bulletin« med oplysninger om alle de seneste katolske nydannelser i de fem skandinaviske lande: Norge, Sverige, Finland, Island og Danmark, har den bl. a. bragt en serie helgenbiografier, som har givet dens medlemmer et uvurderligt levende forhold til skandinaviske helgener som Sankt Villehad, Sankt Birgitta af Vadstena, Olav den hellige, Sankt Knud Lavard, Sankt Erik af Sverige og Sankt Henrik af Finland. Og Ligaen slutter sig varmt og utrætteligt til hjemlige katolikkers bøn om, at Niels Steensen

må blive officielt anerkendt i helgenernes skare. Da den norske nobelpristager, forfatterinden Sigrud Undset, tilbragte et par år i Amerika under den anden verdenskrig, var hun medlem af ligaen og deltog gavmildt i dens storstilede støttearbejde for Kirkens sag i Skandinavien – en håndsrækning, der bl. a. resulterede i, at ligaen hvert år kan sende 5000 dollars til hjælp for de skandinaviske biskoppers arbejde. En anden af ligaens opgaver er at skaffe religiøs litteratur til sine medlemmer på deres respektive sprog.

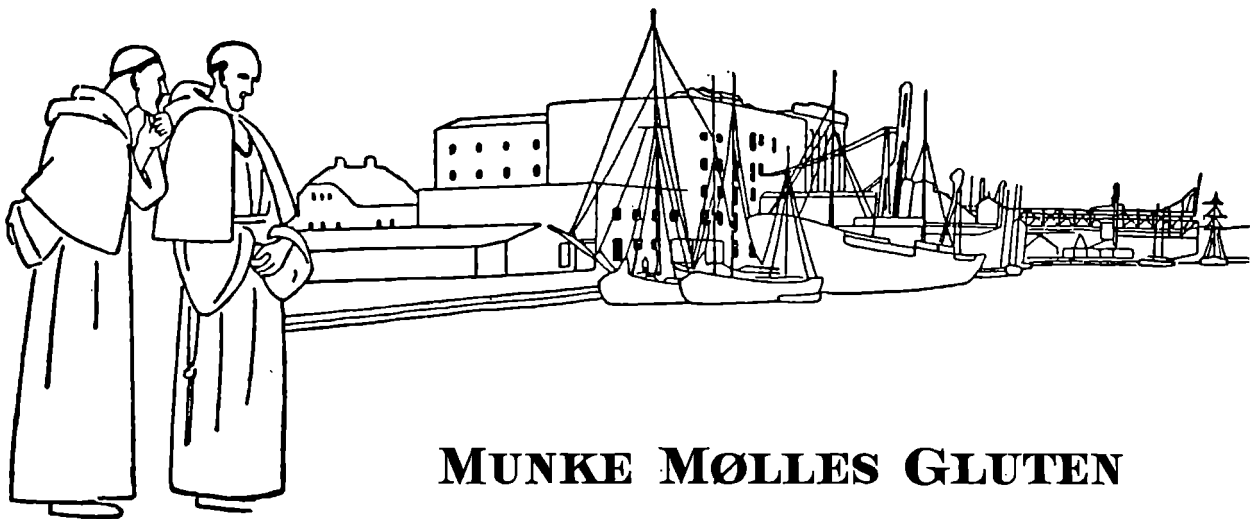
Ligaen følger med ganske særlig varme og interesse den voksende forståelse i Staterne og i de respektive hjemlande – mellem ikke-katolske og katolske kristne. Og hvis der nogen steder bliver bedt inderligt om, at alle må blive et i een hjord, er det i Sankt Ansgars skandinaviske katolske Liga. Det gør godt hos os herhjemme at vide disse bønnens ubrydelige bånd tværs over havet.

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/S I. RØRDING & CO. Vester 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

MUNKE MØLLES GLUTEN

Arbejderne og Kirken

Vi har modtaget:

Deltagerne i »åbent hus«-mødet for unge katolske arbejdere i hovedstaden d. 4. ds. vedtog følgende udtalelse:

Vi opfordrer kraftigt vore trosfæller til at støtte vort apostolat med inderlig bøn og pæn omtale, idet vi minder om pave Pius XII's ord til 2. verdens-kongres for lægmandsapostolatet 5. okt. 1957: »Med hensyn hertil (apostolatet), vil vi blot fastslå, at kir-kens opgaver i dag er alt for ud-strakte til at tillade, at man giver sig af med smålige stridigheder. For at enhver kan bevare sit aktionsområde ukrænket, er det nok, at alle har til-strækkeligt af troens ånd, uegennyttighed, gensidig respekt og tillid... endvidere: De katolske celler, der bør oprettes blandt arbejderne for at bringe dem, der er adskilte fra kir-ken, tilbage til den, kan kun skabes af arbejderne selv.«

Vi opfordrer katolske arbejdere, der er interesseret i lægmandsaposto-latet, til at deltage i vore »åbent hus«-aftener hver første torsdag i måneden hos Per Wedell Topp, As-minderødgade 3, København N. Tlf. Ægir 3124 x. Næste møde torsdag d. 3. marts kl. 20.

På mødets vegne: Per og Povl.

Lejlighed.

Ungt katolsk ægtepar - begge udearbejdende søger 1. ell. 1.5 marts eller senere 1½ værelses, moderne lejlighed. Billet mrkt. 12-2-60 til bladets annon-ceafdeling.

Stilling søges.

Yngre lærerinde, der hidtil har undervist i eks.mellemsko-len, fortrinsvis i fagene tysk, dansk, historie, søger stilling pr. 1. aug.

Billet mrkt. »148« til bladets annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., København Ø.

BRDR. MEYER

Blikkenslagarmestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

En hilsen fra Peter Schindler

Fra Vatikanstaden har forfatteren, pastor Peter Schindler, sendt os to manuskripter - et mindre og et større. Som bekendt har pastor Schindler efter lægens ønske måttet holde en pause i sit arbejde, men han er dog allerede for nogen tid siden atter begyndt at røre pennen. Vi bringer her den første hilsen og om fjorten dage et causeri med titlen »Kendt katolsk Præst bliver Rationalist- belært af Johannes XXIII og Kristeligt Dag-blad«. Peter Schindler var allerede voksen, da Hartvig Frisch indførte den nye retskrivning, og han har ikke følt sig foranlediget til at kas-sere de store bogstaver!

Den, som er glad, må synge -

Hvor ofte har man ikke tidlige-re maattet jamre og klage, saa er det da dejligt at kunne takke og synge. Jeg synger - fra mit høje Bo over Peters-pladsen og med Udsigt fra mit Vindue til Pavens - en Takke-sang for Elisabeth-Søstrenes Alderdomshjem (omtalt i Uge-bladet No. 4) og for det fine Kapel, som Pastor Vervort har disponeret - for al Omtanke, for den rene kristocentriske Stil og for den gode Teknik; og man ser for sig: gamle, udslidte Søstre dør ende deres Dage i Bøn og Offer for os, der endnu er i Tjeneste - ingen Udgang af et apostolisk Liv kan være skøn- nere og mere nyttig, og jeg anbefaler mit Arbejde med Pennen til deres Forbøn. (Selv havde jeg maaske givet de elskelige Gamle bekvemmere Stole!).

Og saa jubler jeg over Kirke-vandringen i København og spørger mig selv: hvornaar er noget lignende muligt i Rom? Vi har en Hellig III Kongers Uge med orientalske Messer, men hvornaar begynder vi at smile til hinanden, besøge hin- anden, bede og synge sammen... Der er langt igen, men hvor er

det velsignet at se, hvor vi i Norden gaar foran - gid det maa blive sagt, til godt Exem- pel, paa det kommende Koncil!

At sidde fjærnt og dog være nær hjælper »Ugebladet« til, og det er en Styrkelse: ikke at ar- bejde som Individ, men som Element i en Udvikling, hvor alle virker sammen, Biskop, Verdenspræster, Ordensfolk, Søstre og Lægfolk, paa det store - Komme Dit Rige!«

Peter Schindler.

Dejlig klokkeklang i Maribo

Under overskriften: Dejlig klokkeklang i Maribos østlige bydel, fortæller »Ny Dag«, at Maribo katolske kirkes klokker nu skal til at ringe ved hjælp af et elektrisk anlæg, og det medfører, at klokkerne herefter kan høres hver dag.

Kirken har tre klokker, som alle stammer fra 1897, da kir-ken i Ny Østergade blev opført.

Der har intet været gjort ved klokkerne siden ophængningen og derfor virkede de ikke helt, som de skulle. Klokkerne er der- for nu blevet taget ned og sendt til reparation hos et ingeniørfir- ma i Odense.

I løbet af tre uger skulle klok-kerne komme tilbage og så bli- ver de hængt helt rigtigt op, så klangen bliver den bedst muli- ge. Samtidig installeres så det elektriske anlæg, der får klok-kerne til at ringe automatisk.

Der skulle tre mand til at be- tjene de tunge klokker og der- for har de mest ringet forud for højmessens om søndagen.

Når det elektriske anlæg er i orden, så vil der blive ringet tre gange hver dag, nemlig morgen, middag og aften.

I den østlige bydel, som ligger langt væk fra Domkirken, vil man så kunne glæde sig over klokkeringningen hver dag. Klokkerne har, slutter bladet, nemlig en ualmindelig smuk klang.

TIL BYEN
- i byen
FRABYEN
smut ind i

Banegårdens Restaurant

1 ODENSE

Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil . . . og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Er De blevet abonnent?

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Møllebygningen - København K
Telefon Byen 78 88 og Byen 78 88

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

70 år

Den 15. februar fylder sognepræsten ved Sankt Mariæ kirke i Ålborg, pater E. Brentegani, 70 år. Fødselstiden er født i Allinge på Bornholm. Navnet lyder fremmedartet, men i virkelighed er pateren i besiddelse af et godt dansk sindelag, der under besættelsens hårde år var uforsonlig med de kristendomsfjendtlige »ismer«. Det stod ham tidligt klart, at han ville være præst. Han valgte kamillianerordenen, og i 1905 begyndte han sine gymnasiestudier ved ordenens undervisningsanstalt i Vools i Holland; fortsatte sine teologiske studier fra 1912 i Roermond, for den 10. august 1917 at blive præsteviet i Köln, hvorefter han blev lærer i græsk ved gymnasiet i Vools.

I 1924 kom han til Ålborg for første gang, og blev her til 1926, men blev så forfremmet til forstander for kamillianerordenens kloster i Tarnowitz i Øvre-Schlesien. Her virkede han til 1929, for derefter atter at vende tilbage til sit fædreland, denne gang som sognepræst ved Sankt Mariæ kirke i Ålborg og forstander for kamillianerkliniken.

Pater Brentegani var veludrustet til at overtage disse ansvarsfulde stillinger. Men tiden, som er gået siden, har vist, at pater Brentegani har været sin opgave voksen.

Man opdager hurtigt, at der bag præstekjolen med det røde kors banker et varmt hjerte for Gud, Kirken, dens skole og menigheden, som har vundet hans kærlighed og hengivenhed. Faderlig og mild har hans forkyndelse af det hellige evangelium været. Men også strengt og alvorligt har han advaret mod de mange faldgruber og snarer, der truer sjælene.

Pater Brentegani er - gennem den lange årrække, han har virket i Ålborg - blevet meget afholdt af den store menighed og langt udenfor den.

Sognepræstens virksomhed i det ydre har også givet sig synligt udtryk. Her skal nævnes skolens festsal i forbindelse med ungdomsforeningens mødelokaler. I pater Brenteganis tid er kamillianerklinikken blevet betydelig udvidet og moderniseret. Man må også nævne hans initiativ og arbejde ved oprettelsen af Sankt Kjelds kapel i Viborg i 1941. Vi ønsker hjerteligt til lykke.

N. K. B.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

LIVETS EGEN BILLEDBOG

Fortsat fra side 6

Mennesket, der villigt betaler prisen for at lade al selvoptagethed, alle selvgjorte billeder, alle faste fronter forbrænde i sig, for at Guds billedet, gennem et levende, personligt Gudsforhold, mere og mere kan tage skikkelse og fylde den personlighed ud, som netop dette menneske er skabt og kaldet til.

Marias optagelse i himlen, som er det 5. og sidste billede, vi her vil betragte, borger for, at hun aldrig stoppede op undervejs, aldrig lod sig fixere af det ene eller andet billede, som nok kunne have sin gyldighed for en tid, men kun for at forberede jordbunden for det næste og det næste; indtil alt var givet og alt var modtaget, så billedet af den Herre, hun tjente, og af hende selv, kunne vige for beskuelse.

Disse successive billeder af os selv kan ingen give os opskriften på. Undervisning og fordybelse i den fælles åbenbaring er nødvendig; vejledning er godt, hvis den er ydmyg og kyndig; men ingen lov eller regel, heller intet helgenliv kan give os opskriften; for billederne er fra år til år, ja fra dag til dag reflexen i vor ånd af Guds helt personlige, omsorgsfulde og forstående vilje med vort liv.

Men i samme grad det personlige Gudsforhold løser op for vort livs gåde, i samme grad vil også sansen skærpes og respekten melde sig for andres kald og Guds mening med deres liv; og så kan dansen begynde: samlivet, samarbejdet, det supplerende og berigende fællesskab i familie og sogn.

Rasmussen & Nielsens

maskinværktøed

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

Alt i Bandager & Sygeplejeartikler

Holbæk Materialhandel

Telefon 32
Kaj Andersen

Leverander til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-S

Algade 54 - Telefon 88
Leverander til Hospitalet

Elmer Vernersen

1. kl.s kød og pålæg
Kastetvej 51 - Aalborg
Telefon 8860

Det syvende segl

Fortsat fra side 16

Bergman os en vidunderlig gøglerfamilie bestående af Jof, hans kone, Mia og deres lille barn. Så snart de viser sig på lærredet, lyser solen, foråret og livsglæden. Jof og Mia er begge rene af hjertet og fulde af ynde og nåde. Og denne renhed har bragt Jof på et overnaturligt plan, han er en seende. Englene og helgenerne, siger han, sætter pris på hans selskab. Han har set Den hellige Jomfru, og det er ikke tilfældigt, at han har oplevet hende i skikkelse af sin unge hustru, som lærer barnet at gå, thi Jof og Mia er et billede på den hellige familie. De opræder igennem hele denne apokalypse, som om de tilhørte en anden verden, som om de allerede levede på den nye jord, i den nye himmel, som evangelisten Johannes taler om. De er usmittede af verdens lyst, uberørte af det onde, selv af pestrædslen. Side om side med den tvivlende tro og den søgende tro er Jof og Mia et udtryk for den tro, som ser, den rolige i sig selv hvilende tro. Nøglen til filmen er således at finde i modsætningen mellem de forskellige former for tro, hvoraf den sidste i det mindste for Bergman er den eneste sande tro, den tro, der frelser. Thi Jof og Mia er de eneste, der går fri på verdens dag.

Hvis vor fortolkning er sand, så er Bergmans film en lovsang til de rene evangeliske værdier over for de forskellige kristne afvigelser, (fristelsen til hovmodigt at kræve et svar af Gud, fristelsen til at prædike frygtens religion, sådan som Bergman selv har hørt den gennem sin fars mund). Filmen er som ledsagende billeder til bjergprædikens ord: »Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud.«

Som Johannes Åbenbaring er vanskelig at læse, således er Bergmans film også vanskelig at se. Men det er en film, man må se, en stor film. Den vil fra nu af udgøre en del af den kristne kultur på linie med Dantes »Guddommelige Komædie«, Fra Angelicos malerier og »Dødedansen« af Honegger.

(Forbudt for børn).

M. D.

Kontakt.

Ung konvertit, 21, søger bekendtskab med jævnaldrende katolikker af begge køn. Billet mrk. 14-2-60 modtager bladets annonceafd.

Chr. Hansens kødudsalg

Gl. Kongevej 163
Telefon Eva 6468 - 6466

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandfabrik

Telefon 121, 208

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4896

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 368

K&K

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 15 - Telefon Central 9270

MEJERIET JESTEBØ

Aarhus by's førende

TELEFON 28700 (4;lin.)

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

Emanuel Jensen & H. Schumacher

Murer- og Entreprenørforetning A/S

Godthaabsvænget 4

Kbhvn. F

Telefon C. 988

FILM og TEATER

Det syvende segl

»Og da lammet åbnede det syvende segl, blev der tavshed i himlen omtrent en halv time«. Titlen på Ingmar Bergmans film er lånt fra Johannes Åbenbaring, hvor åbningen af det syvende segl betyder, at vredens dag er begyndt. Den halve time, der her er tale om, er den højtidelige tavshed, der indleder og forkynder Herrens komme. Det er Guds langmodigheds tid, den frist, der er givet os før den endelige dom.

Hvordan skal vi bruge denne frist? Hvad skal vi gøre i denne halve time? Det er det spørgsmål, Bergman vil besvare.

Han gør det ikke som en logiker, men som en digter. Han prøver ikke på at bevise, han viser blot. Han viser os, hvad han ser, thi denne digter er en visionær, og hele hans film er, ligesom Johannes Åbenbaring, præget af en apokalyptisk stemning. Bergman har selv, da han i 1957 præsenterede sin film i Cannes, forklaret, hvordan han fik ideen. Som barn ledsagede han om søndagen sin far i kirke og hørte ham prædike. »For en lille dreng som mig var en prædiken noget som angik de voksne. Medens min far talte fra prædikestolen og de voksnes forsamling bad, sang eller lyttede til forkyndelsen, samlede jeg min opmærksomhed om kirkens hemmelige verden, om den mærkelige vegetation af middelalderlige malerier og figurer på hvælvinger og mure. I en skov sad Døden og spillede skak med ridderen. Et nøgent menneske med opspilede øjne klamrede sig fast til et træ, mens Døden under ham begyndte at save træet over. Hen over bakkede højder førte Døden an i den endelige dans til mørkets land. Men på den anden hvælving gik Jomfru Maria i en rosenhave med Barnet ved hånden.« I filmen genfindes alle disse billeder. Og vi ser det 14. århundredes kunstner male på væggene i en landsbykirke de billeder, der har været udgangspunktet for Bergmans meditation.

Denne meditation er ikke blot af æstetisk art, sådan som det hovedsageligt var tilfældet med Carl Th. Dreyers film »Vredens dag«, der på mange punkter ligner Bergmans. Det er en metafysisk og teologisk betragtning. Det problem, Bergman behand-

ler ved hjælp af de gamle symboler, er virkelig et problem af i dag, ja, et problem til alle tider. Han siger det selv: »Mine persons rædsel er pesten, den sidste dag, stjernen, hvis navn er Malurt. Vor skræk er en anden slags, men ordene bliver de samme.« Når vi læser Johannes Åbenbaring, synes disse ord usædvanlig aktuelle (8, 10-11).

I denne atmosfære af angst og undergang, hvilken udvej er da mulig? Hvordan skal vi flygte for Herrens vrede? Hvordan skal vi bruge den rest af tid, der er givet os?

Bifigurerne i filmen giver os forskellige svar. Den ene af dem er en frafaldne præst. Raval fra Roskilde, der har forladt sin præstevirksomhed for at blive ligrøver. Han symboliserer pengegriskheden. Men han løser ikke problemet. I slutningen af filmen ser vi ham dø af pest under forfærdelige skrig.

Jonas Skat, skuespilleren, symboliserer kødets lyst. Han er en skortejæger og flygter med smedens kone Lisa. Men heller ikke han kan bortvende Guds vrede. Døden selv oversaver det træ, i hvilket han har søgt tilflugt efter at have simuleret sin egen død.

Væbneren er på sin side blevet skuffet af alt. Det er ham, der genkender Raval, den frafaldne præst, der i sin tid fik ridderen til at deltage i korstoget. Han kan altså ikke mere tro på kirkens mænd. Han tror heller ikke på kvinder. Hans samtale med smeden viser os, hvad han mener om kærligheden. Men under hans tilsyneladende nihilisme og mangel på illusioner skjuler han et oprørt sind over for det onde og uretfærdigheden og en dyb angst over for dødens mysterium. Selv om han ikke tror på Gud, er han mere et udtryk for tvivlen end for ateismen.

Mens væbneren således står for den tvivlende tro, symboliserer ridderen den søgende tro. Han har deltaget i korstoget og vender tilbage efter ti års fravær. Hans gode gerninger har ikke givet ham det svar, han søgte. Han føler sig tværtimod både træt og tom. Han ville gerne forstå, men hans tro famler stadig i mørke. Han vender sig mod Gud og rådspørger en præst, men det er Døden, der svarer ham. Han vender sig mod Djævelen og spørger en ung heks om hendes hemmelighed. Men atter står Døden der, – og Døden ved ingenting og kan ikke svare på hans spørgsmål. Thi Døden er ikke et svar, den er selv et spørgsmål. Ingen kan overhovedet give ham svar, og til sidst må ridderen, hans væbner og hele hans husstand træde dansen med Døden.

Men som modsætning til disse dystre og angstfulde mennesker viser

Fortsættes side 15

»Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud.«

Spaniens biskopper gentager deres krav om social retfærdighed for arbejderne

*Kun 1 kirke for hver
100.000 mennesker i Moskva*

Ved kardinal Stepinacs død

*Nyt initiativ
fra Københavns sognepræster*

Pater J. Wolfisberg S. J. skriver i ugens kronik om den katolske tro på mirakler i anledning af blandt andet Henning Kehlers betragtninger over emnet.

Stepinac

For fjorten år siden kendte alle avislæsere ærkebiskop Aloysius Stepinacs navn. Mange fulgte dengang spændt den nedværdigende retssag mod ham, og i den frie verden tvivlede man ikke på, at han var et uskyldigt, værgeløst offer for den kommunistiske statsmagts had til den kirke, han styrede. Men sagen er næsten glemt. Man kunne i dagbladenes telegrammer om kardinalens død læse, at han i sin tid var blevet dømt for samarbejde med nazisterne, og at han var »en omstridt kardinal«. Af hensyn til de glemsomme og til den unge generation savnede man en kommentar vedrørende de anklager, Tito-regeringen i sin tid rejste mod Stepinac. Det havde været passende for eksempel at optrykke det afsnit af hans prædiken i Zagreb 1943, som vi bringer inde i bladet. Det fortæller om hans indstilling overfor nazisterne, da de havde okuperet Jugoslavien. Iøvrigt var han jo lige fuldt en modstander af nazismen som af kommunismen.

Uretfærdigheden i Titos behandling af den katolske kirkes overhoved i Jugoslavien var så tydelig, at den skadede den kommunistiske marskals forhold til andre lande. Da Tito omsider blev klar over, at han ikke ville blive accepteret i Vesten, med mindre han skiftede til en human holdning, tilbød han at løslade Stepinac på den betingelse, at han forlod landet. Det ønskede Stepinac imidlertid ikke. Han ville forblive i sit fædreland. Således gik det til, at kardinalen efter seks års ophold i Lepoglava-fængslet blev ført til sin fødeby Krasic, en landsby i nærheden af Zagreb. Her boede han til sin død i sidste uge. Han blev holdt som fange indenfor landsbyens område, opholdt sig hos sognepræsten

og virkede som hans medhjælper i arbejdet.

Kardinal Stepinac var den første af kirkens prælater, der efter krigen fik bolsjevikernes kærlighed at føle. Senere kom angrebene på kardinal Mindszenty i Ungarn, kardinal Wyszynski i Polen, ærkebiskop Beran i Tjsekoslovakiet samt en talrig skare af præster og lægfolk i landene bag såvel jernsom bambustæppet. Kardinal Stepinac var kun een blandt mange, som i vort århundrede er blevet kaldet til at vidne om Kristus overfor hedenske magthavere. Men hans svækkede og forhånedede skikkelse har længe været et symbol på en kristen heroisme, der ikke lader sig knægte.

g-

„Peter er begravet her!“

Den kvindelige italienske professor Margherita Guarducci, som har været med til at fastslå apostlen Peters gravs beliggenhed under højalteret i Peterskirken i Rom, har nu udelukket enhver tvivl om, at formodningen er rigtig. Det er lykkedes hende at tyde en inskription, man har fundet under udgravningerne omkring højaltret. Den lyder: »Peter er begravet her!«,

og den kan tidfæstes til omkring midten af andet århundrede efter Kristus. Sankt Peter døde som martyr i kejser

Neros cirkus, og inskriptionen er udført på et tidspunkt, hvor vidnernes efterkommere endnu var i live.

Synoden sluttet men ingen love udstedt endnu

Den romerske synode, der havde til opgave at modernisere de kirkelige love indenfor bispedømmet Rom, blev efter tre dages arbejde afsluttet af paven ved en højtidelighed i Peterskirken. Tilstede var 25 kardinaler, mere end et halvhundrede biskopper, flere hundrede præster og adskillige tusind katolikker fra de romerske sogne.

Mens synoden allerede flere måneder før dens åbning var et stadigt tilbagevendende samtaleemne, er der foreløbigt ikke så meget at sige om dens resultater. Synoden behandlede det store materiale, som i løbet af det sidste år er blevet samlet i et bind med titlen »Synode-konstitutioner«. Paragrafferne i denne bog bliver offentliggjort, når de efter synodens behandling af dem har fået den endelige form og ved et dekret fra paven bliver til love for bispedømmet Rom. Der vil hengå nogle måneder, før dette sker.

Fra Rom skriver vor korrespondent, mgr. James I. Tucek:

I forbindelse med synoden gav pave Johannes XXIII gennem sine ord og handlinger både præsterne og den ro-

merske befolkning en tydelig fornemmelse af, at han er deres biskop. De kom til at holde endnu mere af ham end før, og dette vil sikkert bevirke, at synodens bestemmelser hurtigt vil blive akcepteret og efterhånden efterfulgt i praksis.

Dagbladene har omtalt visse spørgsmål vedrørende den kirkelige disciplin, men i virkeligheden er der i den henseende meget lidt nyt at melde. Præsterne i Rom stiller sig afventende. Efter deres vurdering af synodens forhandlinger, vil de fleste af de kommende love blot stadfæste de allerede gældende bestemmelser. Måske har enkelte håbet, at de disciplinære love for gejstligheden ville blive mildnet. For eksempel regnede mange med, at det ville blive tilladt Roms præster at færdes på gaderne i jakkesæt! Men de skal fortsat bære præstekjole. På enkelte områder blev disciplinen gjort strammere.

Når de nye love træder i kraft, vil virkningen blive mest følelig i større kredse indenfor Roms sogne- og samfundsliv. Det er meningen, at virksomheden indenfor sognene skal være bedre organiseret. Reformerne vedrører også folkets modtagelse af sakramenterne og dets deltagelse i messen, ligesom der forlanges en grundigere kristendomsundervisning af børn og voksne.

Synoden behandlede tillige sognepresterens ansvar overfor de enkelte katolikker, prædikenernes indhold og længde samt reglerne for celebrering af messen. Man gennemgik i enkeltheder Katolsk Aktions forskellige afdelinger og den katolske presses opgave.

Med en tydelig henvisning til flere tilfælde af anti-klerikale angreb, opfordrede synoden præsterne til at udvise kærlighed men at stå fast på deres rettigheder og deres værdighed.

Det må nævnes, at synoden udtrykte ønsket om, at katolikker beskæftiger sig med sociale spørgsmål og arbejder på at løse dem. Det er præsternes sag at gøre de troende opmærksom på denne opgave. Synoden formanede de velhavende klasser til at ransage deres samvittighed og at hjælpe de fattige med deres overflod.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Pruser, Sct. Annæ Plads 28
København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)
Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal - hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1.,
København Ø. Tlf. TRia 5394, kl. 8-10. Post-Giro nr. 58965.

I Moskva er Kirken lagt i lænker

Kun een kirke for hver 100.000 mennesker!

KIRKEN HER I SOVJETS hovedstad er lagt i lænker. En enkelt stråle af lys i den gudløse materialismes mørke er *Vor Frue af Håbet*, de amerikanske katolikkers kapel. For nyligt har kapellet fået dette navn, som blev foreslået af en sagfører fra Philadelphia, der gennem mange år har støttet præsterne i denne kommunismens højborg. Kapellet betjenes af een præst, pater Louis Dions, som nu har opholdt sig et år i Moskva. Han afløste pater Bissonette, der i 1955 blev udvist af myndighederne.

Kapellet *Vor Frue af Håbet* er indrettet i ottende etage af en beboelsesejendom beregnet for udlændinge. Det rummer hver søndag 100 af de 200 katolikker fra den udenlandske koloni.

Som pater Dion siger: halvdelen af hans sognebørn har deres grunde, nogle gode, andre mindre gode til at blive borte fra søndagsmesserne.

Der læses messe hver dag, og der holdes adskillige aftenmesser i ugens løb. Forøvrigt indledes bønnerne efter messen altid med ordene »Lad os bede for Ruslands omvendelse«.

Pater Dion er apostolisk administrator for Moskva, og har ret til at bære en pavelig husprælats dragt. Han bærer altid denne dragt ved dåb, ægtevielse og ved messer på de nationale festdage.

Blandt pater Dions andre pligter er katekismusundervisning i de forskellige ambassader og undervisning i fransk ved den amerikanske ambassade. Skønt han selv benægter det, er han helt velbevandret i russisk.

Pater Dion opholder sig i Moskva i kraft af Roosevelt-Litvinov-aftalen af 1939, som garanterer religionsfrihed for amerikanere i U.S.S.R., og som giver en amerikansk præst ret til at bo der. Han er ikke medlem af ambassadens stab, men har et almindeligt pas og almindelig opholdstilladelse. For ganske nylig fik han sin opholdstilladelse forlænget for seks måneder. Hans stilling er vanskelig, idet han rammes af mange civile regulativer.

Foruden privatkapellet *Vor Frue af Håbet* findes der i Moskva een katolsk kirke, Sankt Louise kirke. Den har en fastboende præst, pastor Vitold Bronitski, en polak fra

Vilna. Han har ca. 3000 medlemmer i sit sogn, de fleste af fransk eller polsk nationalitet. Omkring 25 % af disse overværer messen hver uge. Nogle katolikker fra de udenlandske ambassader kommer også i denne kirke.

De to søndage, jeg opholdt mig i Moskva, var pastor Bronitski syg. Den første søndag kom folk til messen, og da de ikke fandt nogen præst der, fremsagde de simpelthen bønnerne. Den næste søndag kom en præst fra Leningrad for at læse messen.

Jeg forsøgte at tage billeder af Sankt Louis Kirkens indre, men sarkristanen standsede mig. Han lod til at være temmelig ophidset over mit forsøg og ville ikke give mig tilladelse.

Nogle folk var i færd med at gøre kirkens mure rene. En hel del gamle kvinder knælede i kirkestolene i bøn. Skønt præsten var bortrejst, blev sakramentet opbevaret i kirken.

Medlemmerne af Sankt Louis' me-

nighed er Sovjetborgere. De er meget forsigtige i deres forhold til udlændinge. De ved, at regeringen kun tolererer dem.

Pastor Bronitski har næsten ingen kontakt med den udenlandske koloni. Pater Dion har faktisk kun truffet ham to gange, én gang sidste påske, da han tilfældigvis mødte ham i kirken, og anden gang i den franske ambassade på Bastilledagen. Forsigtigheden kræver, at de to præster har meget lidt kontakt med hinanden eller med nogen anden udlænding fra de vestlige lande. For hyppig kontakt kunne skade den polske præst.

Sovjets påstand om, at det respekterer religionsfriheden, er hul, når man betragter den aktuelle situation i Moskva. Foruden den katolske kirke er der to synagoger, en baptistkirke, en muhammedansk moské og ca. 55 ortodokse kirker. Disse kirker er fulde hver søndag eller på sabbaten, men det er mest ældre mennesker, der kommer, og kvinderne er i overtal. For at forstå denne situation i dens rette lys må man spørge: Hvad er 60 kirker til mere end 6 millioner mennesker? Det ville svare til, at København med dens godt 1 million mennesker kun havde 10 kirker ialt for kristne af alle trosretninger.

På et af mine spørgsmål om Sovjetbefolkningens kirkegang fik jeg et interessant svar. Jeg gjorde opmærksom på, at det altid siges, at kun de gamle går i kirke. Men regimet har bestået i 42 år, og nogle af de gamle, som nu kommer i kirkerne var helt unge for 20 eller 30 år siden. Hvis de ikke gik i kirke dengang, hvorfor gør de det så nu? Her er det svar en Sovjetborger gav:

Børn har lov til at gå i kirke, indtil de begynder at gå i skole. Derefter overtager partiet hele kontrollen med dem, og kirkegang er udelukket.

Mange af dem mister aldrig helt troen. Men hvis de ønsker at komme frem indenfor deres erhverv, så må de følge partilinjien.

Når de bliver 40-50 år gamle, er nogle kommet så langt, som de kan komme i deres job eller indenfor kommunistpartiet. Så har de intet at tabe ved at vende tilbage til kirkegangen. De er ligeglade med, hvad partiet mener, og regeringen synes

Denne beretning fra et besøg i Moskva er skrevet af vor korrespondent, redaktør Gerard E. Sherry, som fornyligt gav en rapport af sine indtryk fra Polen. Han opholdt sig i den russiske hovedstad i december og fejrede julen der.

Dom Lambert Beauduin

ikke at bekymre sig om dem. Når det kommer til stykket, er kommunisterne holdning den, at religionen er uskadelig, når det drejer sig om børn og gamle folk.

Selv under denne ordning er imidlertid ikke alt tabt. Mange forældre prøver hemmeligt at fortsætte den religiøse opdragelse hjemme, også når børnene er begyndt at gå i skole. Det lykkes ikke altid for dem, men en gnist af håb holdes tændt i mange hjerter, og der kommer en tid, hvor den blusser op igen.

Den ortodokse kirkes stilling er beklagelsesværdig. Under mit ophold her var der to interessante eksempler på det i partiets avis. I en artikel fortaltes, at patriarken over den ortodokse kirke havde appelleret til den vestlige verden om at tage imod Nikita Khruschevs afrustningsforslag. Den næste dag kom der et voldsomt angreb på den ortodokse kirke og dens præster. Angrebet var skrevet af en ung mand, der hævdede at være en tidligere troende kristen. Han angreb sin lokale biskop for al slags umoralitet og tilføjede nogle udsøgte bagtaleriske angreb på sin ortodokse sogneprest.

Her ser man, hvordan kommunisterne bruger den ortodokse kirke til at fremme deres politiske formål udadtil, medens de samtidig hjemme saboterer kirkens arbejde.

De stadige angreb på den katolske kirke afspejles i en artikel for nylig i et tidsskrift for videnskab og religion. En vis kammerat Chidlov skrev, at »nutidens katolicisme i de borgerlige lande er nært forbundet med imperialismen og spiller en reaktionær rolle.« Forfatteren af artiklen klagede over, at skønt flertallet af katolikker i Sovjetunionen »er loyale overfor staten og ikke gør propaganda for teorier, der er imod socialismen, siger ingen af dem åbent, at de er uenige med dem, der forsvarer kapitalismen.«

Foruden at beklage sig over den katolske kirke prøver Sovjetregeringen at tage forholdsregler imod den. I de katolske Østersøstater organiserer de kommunistiske ungdomsorganisationer deres egne, hedensk prægede bryllupper, deres såkaldte »heligdage«, »dåbshandlinger«, samt ritualer for de unge, der når den voksne alder. Alt dette er et forsøg på at bekæmpe Kirkens indflydelse.

Og alt imens praler Khrushev af, at der er religionsfrihed i Sovjetunionen.

Dom Lambert Beauduin er død i Chevetogne (Belgien) 86 år gammel. Dette navn siger måske ikke os danske katolikker ret meget. Vi aner ikke noget om alt det, vi skylder denne munk, som man træffer ved udspringet af tre af de mest levende og lovende bevægelser indenfor den moderne katolicisme. Han har været en banebryder for apostolatet blandt arbejderne, for den liturgiske og for den økumeniske bevægelse.

Som ung præst i bispedømmet Liège begyndte abbé Beauduin at arbejde blandt de såkaldte »arbejdets kapellaner«. Det var en gruppe af præster og lægfolk, som ofrede sig for apostolatet blandt arbejderne i en tid, hvor kun ganske få interesserede sig for deres åndelige behov. Han arbejdede 10 år sammen med dem, indtil han indtrådte hos benediktinerne i Mont Cesar ved Louvain.

Alle kender nu Mont Cesar, liturgiernes højborg, men på den tid var dette navn næsten ukendt. Liturgien blev kun betragtet som tidsfordriv for arkæologisk interesserede munke. Intet fornuftigt menneske interesserede sig for den, og da den unge munk dom Beauduin bad om tilladelse til at holde et foredrag om liturgi ved den katolske kongres i Malines i 1909, mødte han de største vanskeligheder. »Jeg prøvede flere muligheder«, fortæller han selv, »først prøvede jeg at få mit foredrag indlemmet i den dogmatiske afdeling, men her nægtede formanden kategorisk at optage det. For ham var liturgien ligesom askepot i eventyret. Et forsøg på at få det med i afdelingen for moralske spørgsmål gav samme resultat. Et tredje forsøg, nemlig ved afdelingen for fromhedsliv, fik en endnu værre skæbne. Man anså liturgien for en virkelighedsfjern andagtsform, som man ikke kunne tage med. Endelig fik jeg et godt råd af en arkitekt, og jeg fik husly i afdelingen for kunst, hvor liturgien rigtignok tog sig lidt fremmed ud.«

Disse vanskeligheder tog ikke modet fra ham, og han startede i 1910 tidsskriftet »Questions liturgiques«, og i 1912 en række liturgiske møder, som begge stadig blomstrer. Vi kender nu frugten af denne bevægelse,

som begyndte for 50 år siden, takket være dom Beauduin og hans protektor, kardinal Mercier.

Dom Beauduin var specialist i liturgi, og som sådan blev han kaldt til Rom som professor i 1921. I de følgende år, hvor russiske flygtninge strømmede vest på, fik Pius d. XI den idé at bede benediktinerne om at tage sig af dem. Disse munke var jo liturgiernes og traditionernes mænd, og de var parat til at forstå og hjælpe disse ortodokse. Som svar på paven kald begyndte dom Beauduin at skabe et kloster, som skulle vies til arbejdet for genforeningen med de orientalske kirker. Det skete i Amay ved Liège i 1925. Dom Beauduin forstod med det samme, at økumenismen var en helhed, at man ikke kunne skelne mellem vore østlige og vore vestlige adskilte brødre. Og tidskriftet »Irenikon«, som klostret har udgivet siden 1927, viser tydeligt klostrets dobbelte interesse. Dom Rousseau, dets nuværende redaktør, skriver: »Det var ved en af disse mærkelige intuitioner, som prægede dom Beauduins liv, at han forstod, at man skulle forene alt og intet udelukke.«

Dom Beauduins økumeniske arbejde mødte endnu større vanskeligheder end hans liturgiske, og efter kardinal Merciers død i 1926, måtte han forlade sit kloster, endog sit land. Han blev liturgiernes og økumenismens pilgrim, og over alt i verden talte han om de to store sager, han havde viet sit liv til. Banebryderen fik den store glæde at se det lille frø blive til et stadig voksende træ. I 1951 kom han endelig tilbage til sit kloster, som fra 1939 var flyttet til Chevetogne ved Namur, der »hvor øst og vest mødes«, som cand. mag. Christian Høltzer skrev i sin kronik her i bladet i fjor.

I sine sidste år fik han de varmeste opmuntringer fra Rom for sit arbejde. Banebryderen var blevet patriark for en bevægelse, der fortsætter det værk, han påbegyndte næsten alene. Nu er tiden kommet, hvor den gode og trofaste tjener får sin løn; men skulle vi ikke allesammen tænke særligt på denne munk, som vi skylder så meget?

V. D.

Er De blevet abonnent?

Mirakler, undere og vor tro

af

Pater J. Wolfisberg S. J.

Når der tales eller skrives om, at mirakler »støtter troen« eller »ikke støtter den længere«, er det vigtigt på forhånd at være klar over, hvad taleren eller skribenten forstår ved mirakler og tro. Når disse begreber ikke er fastlagte, snakker man gerne forbi hinanden.

Forresten må man give Henning Kehler ret, når han i Berlingske Aftenavis (28.1.60) skriver, »at en katolik kan hente svar hos sin Kirke. Men en protestant ved, at hans kirke taler i mange tunger, og har mange, undertiden stik modsatte meninger. Hvis han vil have en afgørelse af problemet, må han selv svare, så godt han formår.«

Det må forekomme en udenfor stående noget mærkeligt, at Henning Kehler som god protestant tillægger sit eget svar så stor betydning, at han vil offentliggøre det, skønt det jo kun kan være hans eget syn, han kan byde på, et syn, der muligvis forpligter ham selv, men ingen anden, hvis da subjektiviteten vedblivende skal være »sandheden«, som protestanter jo i almindelighed mener.

Kehler skelner mellem mirakler og undere. Ganske vist er der forskel på blot mærkelige hændelser, der kan vække en vis forundring hos nogle mennesker – tænk på en tryllekunst, der forbløffer publikum, men ikke tryllekunstneren selv – og så undere, der ene interesserer teologen og den troende. Katolsk teologi har indgående befattet sig med undere i denne snævrere forstand, lige siden Sankt Augustin, Sankt Thomas, koncilierne i Trient og i Vatikanet, og taget stilling til dem. Efter almen katolsk opfattelse hører der tre ting til et under i egentlig forstand. Hvilke?

1) Et under kan man kun kalde det, der er *synligt*, en hændelse i den ydre verden, som er tilgængelig for almindelig menneskelig sanseerfaring. Dermed udskilles alle rent in-

dre, psykiske hændelser, som ikke røbes eller ikke engang kan røbes udadtil, såsom dem, Henning Kehler også frakender karakter af undere: menneskevordelsen, opstandelsen, Marias jomfruelighed og uplettede undfangelse. Disse er nemlig overnaturlige, usynlige, altså ikke tilgængelige for direkte sanseerfaring. Selve opstandelsen er der ingen, der har set, men den opstandne Kristus er der mange, der har set. Derfor kalder man af og til også opstandelsen for et under, idet man mener hele det kompleks af hændelser omkring opstandelsen.

2) Et under må vække den iagttagendes *forundring*. Et under er altså faktisk også et mirakel, en forunderlig hændelse – men ikke hvert mirakel er også et under. Forundringen opstår ved, at det iagttagende menneske ser sig ude af stand til at forklare hændelsen ved de ham bekendte naturkræfter. Derved bliver denne hændelse et »tegn« for ham, der naturligt peger på en udenfor naturen liggende årsag, på Guds almagt. Her må man vogte sig for at pådutte enhver, der tror på undere,

en efter logiske mønstre konstrueret følgeslutning. Kun teologer eller filosoffer eller andre særlig trænede tænkere kan sådan i en hændelse konstruere følgeslutninger, syllogismer, der passer til skemaet i logikken. Nej, underets tegn karakter peger ganske naturligt på en årsag, ligesom enhver anden hændelse også gør det. Forundringen, som er vakt, sørger for, at overgangen fra det iagttagne til Gud som årsag ikke bliver noget »spring«, noget voldsomt og uoverlagt. Denne forundring letter overgangen, men fremkalder den ikke.

3. Ethvert rigtigt under er altså *virket af Gud*, eller muligvis også af en skabning, som Gud benytter som redskab. Skal en sådan virkning kunne antages at komme fra Gud, må man forudsætte, at det menneske, der iagttager hændelsen, allerede i det mindste har nogen dunkel erkendelse af Guds tilværelse. Denne forudsætning er ikke så mærkelig. Efter Pauli og almindelig katolsk lære kan mennesket med sine naturlige åndsevner nå frem til gennem naturen at lære Gud at kende. Selv om et menneske ikke er udrustet med nogen særlig filosofisk skarpsindighed, kan dette lade sig gøre, for slutningen fra naturens årsagsammenhæng og hensigtsmæssighed leder tanken ganske utvungent hen på et mægtigt og alvist væsen, der står over og udenfor naturen og har skabt naturen. Det er kun mennesker, hvis tankegang allerede fra barnealderen systematisk og kun-

Niels Larsen Stevns: »Kristus helbreder en spedalsk«

stigt er blevet hæmmet, der ikke kan nå så langt. Når der nu i en underfuld hændelse viser sig virkninger, som de alment kendte naturkræfter ikke kan præstere, gentager sig i grunden kun den allerede ved første gudserkendelse anvendte tankegang. Fra virkningen sluttes ganske utvungent til en udenfor naturen liggende årsag, Gud.

Det har været katolsk lære, at de i Ny Testamente berettede undergæringer bekræfter – om man vil: beviser – at Gud selv står bagved Jesu person og gerning, og at alt det, han åbenbarer os, derfor er sandt. Kort sagt: Undere kan bevise troen.

Når Kehler slutter sig til F. A. Tennant, der siger, at det Ny Testaments undere »ikke støtter troen, men lægger den sten i vejen, må man atter spørge: Hvad forstår disse herrer ved »tro«?

Det er vanskeligt at give svar på dette spørgsmål – eller snarere: det er lettere at give en hel snes svar end et enkelt. Mon ikke Henning Kehler i sin kronik simpelthen forudsætter det katolske trosbegreb, der siger: Tro er ikke andet end det fornuftbegavede menneskes tilslutning til alle de sandheder, som Gud har åbenbaret os, og fordi det er Gud, der har åbenbaret dem. Kristen tro er altså et »forsandtholdende« af alt det, Kristus har meddelt os. Denne tro bekræftes og levendegøres af de nyttestamentlige undere. Med hensigt undgår jeg her ordet: beviser. For dette leder tanken altfor let hen på eksakt matematiske beviser, men sådanne beviser kan ikke kræves på troens område. Forstanden, som slutter sig til Guds åbenbaring, er stadig fri, ellers var troen ikke en frelsebringende handling. Et geometrisk bevis derimod kan tvinge forstanden til tilslutning, mens en trosakt foruden af forstanden også afhænger og dikteres af følelsen og viljen, der i forvejen er gjort føjelige til at tro ved alt det, der går forud for trosakten, altså alle de personlige overvejelser og oplevelser, der kan gøre det rimeligt og forstandigt at give sin tilslutning til den åbenbarede Gud.

Blandt de personlige overvejelser, som enhver må anstille for sig, støder vi også på bekræftelser af evangeliernes troværdighed som rent historiske kildeskrifter. Ethvert menneske kan ganske bortset fra tro eller vantro selv kontrollere disse skrifteres troværdighed. De fleste letter sig nok dette arbejde ved at lade andre enten gennem skrifter eller det levende ord gøre rede for den og

Arkitekt Anker Tiedemanns billede, der blev tildelt 1. præmie.

så slutte sig til den. Det er en ægte menneskelig vej at slå ind på.

Sådanne personlige oplevelser er bl. a. også de nyttestamentlige undere. Det var de for apostlene, der var vidner til dem; de er det også for os, der i evangelierne læser om Jesu undergæringer. Ved disse undere bliver vi akkurat som øjenvidnerne stemt for, disponeret og tilskyndet til at give Jesu person vor egen personlige tiltro og holde alt det for sandt, som han har meddelt os til vor frelse.

Her foreligger altså ikke nogen cirkelslutning. Det menneske, der allerede kender Guds tilværelse ad rent naturlig vej gennem sin forstand, og som nu også læser evangelierne som troværdige, historiske kilder, får der-

ved kendskab til Jesu undergæringer. Alt dette er skønt ikke rent naturligt, men allerede hjulpet og fremmet af Guds nådehjælp, dog let og muligt for enhver! Nu først kommer troen ind i billedet. Undergæringerne vækker forbavselse, de bliver tegn på en overnaturlig kraft, der virker gennem Jesu person. Så først kommer – rent logisk set – troens tilslutning.

At alle disse logiske trin i livets realitet ofte optræder omtrent samtidigt, ja ofte ligefrem overvælder et menneske med en klarhed og sikkerhed, der udelukker enhver tvivl, forandrer intet i deres logiske struktur. Også stærke og overvældende følelser kan være logisk underbyggede, ja skulle hos et fornuftigt men-

De bedste billeder af en julekrybbe

Foto-konkurrencen om det bedste billede af en julekrybbe er blevet omfattet med en forbausende stor interesse. Der blev indsendt over 100 billeder. I nogle tilfælde modtog vi flere billeder af den samme julekrybbe. Læsere fra hele landet har deltaget, og vi har fået en del fotos, der ikke er velegnede til offentliggørelse men dog viser smukke eksempler på julekrybber i danske hjem. Som nævnt i det foregående nummer vil vi gerne beholde enkelte af disse billeder til bladets arkiv. Indsenderne får brev fra os i den allernærmeste fremtid, og de fotos, vi anvender, bliver selvfølgelig honoreret.

De fem bedste fotografier blev indsendt af arkitekt Anker Tiedemann, fotograf Birthe Melchiors, hr. Anker Hansen, Her-

Kender De Hollands Oberammergau?

Foruden passionsspillene i Oberammergau i Sydtysskland arrangeres i sommer tilsvarende passionsspil i den hollandske by Tegeln ved floden Maas. De hollandske passionsspil har fundet sted hvert femte år gennem de sidste 30 år i et vældigt friluftsteater, som rummer 5000, og så stor er interessen, at alle pladser plejer at være udsolgt til hver af de 31 opførelser i tiden 21. maj til 4. september. Spillene opføres lørdag og søndag eftermiddag i dette tidsrum, og hvis man gerne vil sikre sig adgang, kan man skrive til Sekretariatet, Passionsspillene, Grotestraat, Tegeln. Tegeln ligger ca. 125 km fra Amsterdam, ca. 100 km fra Bruxelles og ca. 65 km fra Köln. Det er en smuk by, kendt for sine dejlige rosenhaver.

neske også helst være underlagt fornufts kontrol og herredømme.

Hvad Henning Kehler siger om Johannesevangeliets historiske karakter, viser desværre blot, at han endnu har det for en menneskealder siden gængse syn. Vi katolikker er altid forud for vor tid, fordi vi har tålmodighed til at vente, indtil den såkaldte »højere bibelkritik« igen kommer tilbage til vort tilsyneladende forældede standpunkt og indrømmer med en vis forbavselse, at »Bibelen alligevel har ret!«

lev, fru Nini Nyegaard Heinesen og sparekasseassistent Jørgen Rask. Disse billeder blev valgt mellem en snes stykker, som alle var velegnede til offentliggørelse. Bedømmelseskomiteen er enig om, at den ikke havde regnet med så fine resultater af konkurrencen. Læsere vil sikkert dele vor glæde over, hvad denne lille konkurrence gav anledning til. Vi gengiver på denne og modstående side de billeder, som blev valgt til at

være nr. 1 og 2. De andre vil vi helst gemme til december for ikke at skabe for megen julestemning i disse uger før fastetiden!

De mange indsendere, som ikke kan præmieres for deres anstrengelser, må trøste sig med, at vi jo kun har bedømt billederne af julekrybber – ikke selve krybberne! Det er ikke nødvendigvis de smukkeste krybber, vi har fremhævet. Men enhver fotograf ved jo, at kunsten består i at se motivet fra den rette vinkel og i den mest fordelagtige belysning.

Fotograf Birthe Melchiors gengivelse af julekrybben hos familien Josef B. Melchiors, Lohngade 28, Odense. Billedet fik 2. præmie.

Rejsemontør søges.

Vi mangler atter en ung mand, ca. 18–30 år, til uddannelse som rejsemontør. – Arbejdet består i montager i beholdere, rensninger af disse for slam og sten og tekniske eftersyn af vore anlæg.

Teknisk interesse nødvendig, men tidligere uddannelse på dette område ikke absolut nødvendig.

Gode arbejdsforhold, livstidsstilling for den rette mand. Pensionsordning. Normal arbejdstid kl. 8,00–16,30, lørdage fri.

I læretiden, ca. 1 år, er lønnen som følger:

Kr. 400,00 mdl. de første 3 måneder, derefter stigende med kr. 50,00 pr. måned til kr. 800,00. Efter læretiden løn efter kvalifikationer.

Skriftlig henvendelse snarest med referencer eller i hvert fald fyldestgørende oplysninger om egne forhold til

GULDAGER ELECTROLYSE A/S, Ejgårdsvej 26, Charlottenlund.

Jugoslaviens kardinal død i sin fødeby

Kardinal Stepinac
i sognekirken i Krasic.

Ærkebiskoppen af Zagreb, den katolske kirkes overhoved i Jugoslavien, kardinal Alojzije Stepinac, var kun 61 år gammel, da han i sidste uge afgik ved døden i sin fødeby Krasic. Stepinac var af jugoslavisk bondeæt. Familien havde 11 børn. Han studerede oprindeligt landbrugsvidenskab og økonomi ved universitetet i Zagreb, vendte derefter hjem for at bestyre sin fars gård men besluttede sig i 1924, da han var 26 år, til at blive præst. Stepinac fik sin teologiske uddannelse i Rom. Han blev i 1930 præsteviet og tildelt en opgave i det biskoppelige kancelli i Zagreb. Fire år efter blev han hjælpe-biskop, og i 1937 overtog han bispedømmet Zagreb.

Som biskop trådte Stepinac straks frem med et modigt forsvar for menneskelige og kristne principper. Han organiserede i sit bispedømme en stærk Katolsk Aktion og fremhævede ofte, hvor nødvendigt det var at have veluddannede lægfolk. Han udtrykte tydeligt sin modstand overfor nazismen og kommunismen. Under krigen fordømte han flere gange de kroatisk styrker, der samarbejdede med nazisterne. I 1943 sagde han i en prædiken i katedralen blandt andet:

»Alle nationer og alle racer har

ret til at leve et menneskeværdigt liv og at blive behandlet med respekt. Alle uden undtagelse – enten det drejer sig om zigøjnere, negere eller civiliserede europæere, de foragtede jøder eller de stolte ariere – har samme ret til at sige: Vor Fader, du som som er i Himlen. Hvis Gud har givet alle denne ret, hvilken menneskelig lov kan da fornægte den?«

I 1946 blev Alojzije Stepinac efter Titos ordre arresteret. Efter en rets-sag, der varede 11 dage, idømtes han 16 års fængsel med den begrundelse, at han under krigen havde samarbejdet med nazisterne og den kroatisk Quisling, Pavelitch. Stepinac afviste beskyldningerne, og hele retssagen gav verden det indtryk, at han var blevet uskyldigt dømt, fordi hans skulde bringes til tavshed. Trods mange protester fra alverdens lande blev Stepinac derefter indsat i Lepoglava-fængslet. Seks år senere blev han af hensyn til Titos udenrigspolitik »løs-ladt« og levede siden under bevogtning i sin fødeby. Her opholdt han sig i 1953, da Pius XII udnævnte ham til kardinal.

Kardinal Stepinac blev i torsdags begravet fra Katedralen i Zagreb under stor deltagelse. Vi henviser iøvrigt til den ledende artikel side 1.

Nyt fra Norge

Aalesund har hidtil ikke haft nogen katolsk kirke, men i de sidste år er der kommet søstre til byen, og en præst har været fastboende. En kirke med plads til 100 mennesker indvies til pinse. Dertil kommer en lille præstebolig og et forsamlingslokale.

I januar holdtes i Oslo en kongres for ca. 100 ungarske studenter, som for tiden lever som flygtninge i de skandinaviske lande. Kongressen blev arrangeret i samarbejde med den internationale katolske studenterorganisation Pax Romana, som også ydede økonomisk støtte. Foruden en del ungarske foredragsholdere, universitetsfolk, der lever i eksil, var der to norske, nemlig pater Finn Thorn, som talte om den kirkelige situation i Norge, og docent Daniel Haakonsen, der talte om H. C. Andersen, Ibsen og Strindberg.

Første etape af dominikanernes klosterbyggeri i Neuberggaten i Oslo er færdig. Det rummer sakristi, bibliotek, dagligstue samt otte væ-

relser for patrene. Desuden er St. Dominikuskirken kor blevet ombygget. Kirken blev bygget i slutningen af tyverne, og de 9 dominikanere har hidtil boet i et træhus. Det afløses nu af et kloster i nyeste byggestil.

Billedhuggerinden Ragnhild Butenschøn har fået en førstepremie i en konkurrence om et monument over Bjørnstjerne Bjørnson udenfor det norske radiohus. Hun, der er katolik, bliver af »Morgenposten« spurgt, om religiøs kunst bør laves af religiøse kunstnere.

– Helst burde man jo tænke sig en syntese, hvor åndsindholdet og den største kunstneriske kvalitet mødes. Men det vigtigste er trods alt den kunstneriske kvalitet. For kirken må bare det bedste, rent kunstnerisk set, være godt nok. Når f. eks. så mange katolske kirker i dag bliver udsmykket af kunstnere, som ikke er kendt som særlig religiøse, er det netop ud fra denne betragtningsmåde, og vel også som en reaktion mod det sentimentale grufulde, som er lavet af de såkaldte religiøse kunstnere.

Pastor Olav Müller, Trondhjem, er præst i sin egen hjemby. En af hans gamle gymnasiekammerater interviewer ham til »Arbejder-Avisa« og spørger tilsidst: – Virker det ikke lidt... ja, fremmedartet med al denne katolske praksis midt op i vort »greie« noske samfund?

– Hvorfor skulle den det? Vi må ikke glemme, at Norge var katolsk engang, til og med i sin storhedstid. Da dannede den katolske tro til og med kronen på det nationale. Selv har jeg fornemmelsen af at fortsætte en linie, som engang blev brudt. Ingen må tro, at vi er her for på liv og død at bekæmpe protestanterne. Vi skal ikke give slip på noget af det, vi anser for sandt, men nogen rivalisering tror jeg ikke på. Jeg ser med sympati på en præst inden for den norske statskirke, som får et »bortkommet får« tilbage fra vantroen, og venter at han skal nære den samme sympati, når vi redder et menneske fra det åndelige tomrum, som hersker i vor tid.

– Og du er lykkelig?
– Absolut. Det bedste man kan opleve er at gøre noget for Gud og for sin næste. Jeg har alt, hvad jeg behøver på nær eet... tilstrækkelig tid!

Strengt formaning til de velhavende og ledende kredse fra Spaniens biskopper

Nyt hyrdebrev om nødvendige ændringer i de sociale tilstande

Madrid (NC). De spanske ærkebiskopper, af hvilke fire er kardinaler, har sammen udsendt et hyrdebrev om landets økonomiske vanskeligheder. De fremhæver, at Spaniens øjeblikkelige situation kræver sparsommelighed og offervillighed af såvel rige som fattige, af såvel embedsmænd som gejstlige. De 12 ærkebiskopper skriver, at eftersom strejker er forbudt i Spanien, kan man i hvert fald ikke give arbejderne nogen skyld for en inflation.

Det hedder i hyrdeskrivelsen: »Ingen kan beskyldte arbejderne for at have forårsaget det vilde kapløb mellem priser og lønninger eller for at have fremsat krav støttet af deres organisationer«.

De velhavende opfordres i brevet til at »være tilfredse med en beskeden fortjeneste og at undgå en forargelig, ukristelig levevis«. Social retfærdighed er nødvendig som forberedelse til »bedre lønninger og en bedre fordeling af goderne, således at uheldige sociale uligheder bliver afskaffet«.

Ærkebiskoppernes budskab gentager i det store og hele appellen om social retfærdighed fra august 1956. Dengang blev det sagt, at medmindre arbejderne kår blev forbedret, skulle man ikke regne med at kunne opretholde den offentlige orden. Nu anmoder de spanske biskopper regeringen om at give en fyldestgørende forklaring til alle, af hvem den kræver økonomiske ofre. De anbefaler, at virksomhederne styres af arbejdsgivere og arbejdere i fællesskab og støtter den tanke, at arbejderne skal have deres del af overskuddet. Mellemandernes monopoler bør fjernes, visse skatter på forbrugsvarer nedsættes og det offentliges udgifter begrænses.

Videre siges det i hyrdeskrivelsen:

»Først og fremmest må de ledende kredse udvise mådehold og sparsommelighed, fordi de

er forpligtet til at gå forrest med et godt eksempel. De må være mådeholdne i deres privatliv og i deres offentlige tjeneste. De må være eksemplarisk sparsommelige og bør med en over-naturlig indstilling være med til at forberede fædrelandets rigere fremtid. . . Det er de velhavende og ledende – i særdeleshed forretningsfolkene – der må leve mådeholdent og sparsommeligt. Det ville ikke være retfærdigt at forlange det samme af arbejdere og funktionærer, således at de skulle modtage en i alle henseender utilstrækkelig løn, mens andre samlede sig et fedt overskud.«

Hyrdeskrivelsen formaner til tilbageholdenhed overfor luksus og fornøjelser. Det gælder især forlystelser, der sluger mange penge. Man bør bestræbe sig på at bruge sin tilværelse til arbejde, hvorved man tjener Gud og sine medmennesker.

»Præsterne og såvel demandlige som de kvindelige ordensfolk må følge opfordringen til mådehold og sparsommelighed«, skriver de spanske ærkebiskopper, »således at de efterligner Kristus, den fattige Kristus fra Bethlehem men især den Kristus, som på korset var berøvet alt«.

Til arbejderne siger biskopperne: »Også I må vise sparsommelighed – I som er Jesu Kristi brødre og har Den hellige Josef, arbejderen, som forbillede. Vi forstår de prøvelser og den ængstelse, som mange af

jer erfarer, men I ved selv, at vor tids letsindighed af og til frister jer og får jeg til at bruge penge på unødvendige adspredelser fremfor at købe mad, klæder og andre fornødenheder samt interessere jer for sunde kulturelle værdier«.

Tysk kardinal om jøde-forfølgelserne

Berlin (NC). I en radiotale har Berlins biskop, kardinal Doepfner, formanet sit bispedømmes medlemmer til at stå samlet og fast overfor anti-semitismen. »Den anti-jødiske indstilling er fremmed for selve kristendommens væsen«, sagde kardinalen.

Han opfordrede tyskerne til uden forbehold at fordømme de forbrydelser, nazisterne har gjort sig skyldig i overfor jøderne, og nævnte, at apostlen Paulus betragtede jøderne som Guds elskede folk«.

Seks præster dømt i Jugoslavien

Triest (NC). Det oplyses her, at seks katolske præster og to seminarister er blevet idømt fængselsstraf i op til syv år. Den mindste straf var 2½. Anklagen lød på, at præsterne havde brugt Djakovo-seminariet som hovedkvarter for en kroatisk uafhængighedsbevægelse. I ugen før denne dom faldt, blev en anden præst idømt 15 års fængsel. Han blev anklaget for at arbejde på en fjernelse af Titos regering.

Ifølge rapporter til Triest er mellem 20 og 30 præster blevet arresteret siden oktober forskellige steder i Jugoslavien.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 21.: Sexagesima (s. 106, violet).

MANDAG d. 22.: Petri stol i Antiokia (s. 838, hvid).

Thukommelse af apostlen Paulus (s. 789).

TIRSDAG d. 23.: Petrus Damian (s. 839, hvid), biskop og kirkelærer.

ONSDAG d. 24.: Søndagens messe (s. 106, violet).

TORSdag d. 25.: Mattias (s. 839, rød), apostel.

FREDAG d. 26.: Søndagens messe (s. 106, violet).

LØRDAG d. 27.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [88], hvid).

En af ugens helgener

Apostlen Mattias.

Mattias hører ikke direkte til de tolv, som Jesus havde indsat »til at være hos sig, og for at han kunne udsende dem til at prædike« (Mk. 3, 14). Men han var dog en af de mænd, Peter taler om, når han siger, at de fulgte med apostlene »hele den tid, da Herren Jesus gik ind og ud hos dem lige fra Johannes' dåb indtil den dag, da han blev optaget fra dem« (Apost. Gern. 1,21-22). Det var i denne egenskab, Mattias blev valgt som medhjælper for de elleve og »til at indtræde i den apostelgerning, som Judas forlod for at gå bort til sit eget sted«. Vi ved ikke mere om ham, der kan anses for historisk sikkert. Hans personlighed blegner bag hans mission, der består i sammen med Peter og de andre apostle at være »vidne om Kristi opstandelse« (Apost. Gern. 1,22).

Den hellige Frans' 3. orden har møde i St. Annæ kirke onsdag den 24. februar kl. 19,30.

Lejlighed.

Ungt katolsk ægtepar - begge udearbejdende søger 11. el. 15. marts eller senere 1½ værelses, moderne lejlighed. Billet mrkt. 12-2-60 til bladets annonceafdeling.

70.000 små margueriter

Vil De i år hjælpe os at sælge den lille hvide marguerite på *Blomsterdagen* torsdag den 3. marts 1960?

Katolske Menighedsplejer har - som tilsluttet Danske Kvinders Nationalråd, der står for Blomsterdagen - fået tilladelse af Justitsministeriet til atter i år at sælge denne lille 25-øres blomst til fordel for Katolske Menighedsplejers mødrelejre på Klitborg, børneforsorgen og socialrådgivningen.

Vi har brug for al mulig økonomisk støtte til disse tre formål - der er så mange, vi gerne ville hjælpe - og vi har i år allerede fået sendt 70.000 margueriter fra Danske Kvinders Nationalråd. Det vil sige, at dersom De og andre giver os en hjælpende hånd med salget af alle disse blomster, indtjener vi ca. 12.000 kr. til fordeling i by og på land. »Hjælp os at hjælpe andre!«

Bodil Plate Petersen, Rødkildevej 36, København F. Tlf. FA san 2718, bedst 9-12.

Atter religionslærer-stævne

Til efteråret afholdes i dagene 18., 19. og 20. oktober på Sankt Josefs Skole i København et stævne for religionslærere. Til dette indbydes alle religionslærere - både (som det hedder i indbydelsen) »de af Gud selv indsatte d. v. s. forældrene og de af Kirken beskikkede, præster, lærere og lærerinder«.

Emnet for drøftelserne vil være de metoder og særlige vanskeligheder, som vor nye katekismus efter snart to års erfaring kan give anledning til. Alle religionspædagoger, der i deres daglige undervisning føler disse vanskeligheder, bedes indtrængende indsende forslag og materiale til diskussion, så at denne kan forme sig

så praktisk og udbytterigt som muligt.

En del af tiden vil være reserveret til behandling af det nye emne »Familielandskab«, som det af biskoppen nedsatte udvalg vil forelægge. Altså: Har De noget på hjerte angående stævnet, bedes De sende et par ord derom til Religionspædagogisk Arbejdsudvalg, Østerbrogade 7 D, Kbhvn. Ø.

Katolsk Gudstjeneste i radioen

I overmorgen, søndag, transmitterer Statsradiofonien kl. 14 en eftermiddagsandagt fra Jesu Hjerte Kirke i København. Sognepræst J. Coenen S. J. er celebrant, og pater Hans L. Martensen S. J. prædiker.

Ved messen

bør menighederne i de københavnske kirker fremtidigt følge de nye regler, som siger, at man står op under Gloria, Evangeliet, Credo, Præfationen med Sanctus samt Pater Noster. Reglerne gælder kun for højmesser og reciterede messer.

Iøvrigt kan man selv afgøre, om man under den øvrige del af messen vil knæle eller sidde. Dog bør man naturligvis knæle, mens kommunionen uddeles - også når man ikke selv skal modtage kommunion.

Rom Assisi 1960, 19 dage kr. 850,00.

I det kommende år vil der blive 3 Italiensrejser:

2.-20. maj.

5.-23. juli.

19. sept.-7. okt.

Alle rejserne er udenfor Olympiadetiden.

De er velkommen, hvis De har et godt humør, nogenlunde gode kræfter og et demokratisk sind. Prisen indbefatter rejse med sovevogn, kost og logi samt bus mellem Rom og Assisi. Skriv snarest efter program.

Paul d'Auchamp,
Aakirkeby. Telf. 462.

Hvad får *De* ud af Bibelen?

MED DENNE OVERSKRIFT bragte et stort dagblad for nylig i anledning af en radioudsendelse nogle udtalelser af forskellige kendte personligheder. En af dem udtalte sig som følger:

»Hvad jeg får ud af Bibelen!:

Som litteratur: En mangfoldighed af historier, dramatiske, blodige, poetiske og drøje mellem hverandre, lige så levende og brogede som 1001 nats eventyr.

Som historisk dokument: En spændende førstehånds indføring i en tid og en kultursfære, der sætter vor egen i relief.

Som kulturelement: Et nyttigt fælleseje, som jeg deler med folk, jeg skal tale med og til.

Som forkyndelse. Jeg forstår, trods ærlige forsøg, ikke Bibelens pointe . . . Men jeg har en mistanke om, at det skyldes, at bogen er et uklart resultat af kampen mellem en religion og årtusinders teologiske tøv . . .«

Og en anden siger:

»Bibelen er absolut en bog, der vinder ved forkortelse. Jo mere forkortet, jo bedre – næsten ubegrænset . . . Kuriøst for resten at tænke på at verdens mest solgte bog garanteret ikke ville finde forlægger noget steds, hvis forfatterne i dag indleverede manuskriptet som en nyhed.«

DISSE MÅDER at reagere på forekommer os temmelig mærkelige, når vi sammenligner dem med den kærlighed og ærbødighed, som en kristen giver udtryk for, når han taler om Bibelen. Therese af Lisieux betragter den for eksempel som sin yndlingsbog. Hun sammenligner den med »en frugtbar grube, som Jesus har åbnet foran hende«. Ved sit livs ende siger hun, at hun ikke mere kan læse nogen anden bog end den. Alt andet forekommer hende smagløst og vammelt.

Og Therese udtrykker på dette punkt kun hele den kristne traditions opfattelse af Bibelen. »At leve blandt disse ting,« sagde Hieronymus om Bibelen, »overveje dem og hverken kende eller søge noget andet, forekommer det jer ikke at være Paradis på jorden?« Og han sagde videre: »Ikke at kende Bibelen, er det samme som ikke at kende Kristus.«

HVORDAN skal man nu forklare en så stor forskel i synspunkter med hensyn til én og den samme bog? Søndagens evangelium giver os forklaringen. Bibelen, Guds ord, er som en sæd: den er altid ens. Men stedet, hvor den falder, er ikke altid det samme. I nogle tilfælde falder den på klippegrund, i andre tilfælde blandt tidsler, og i andre igen falder den i den gode muld.

Hvis man med andre ord vil »høre« Guds ord, er det ikke nok, at man bare læser teksterne. Man må stemme overens med dem i sit indre. Man kan ikke »forstå« Gud, hvis man er fremmed for det, der angår ham. Hans tanker er ikke vore tanker, og hans veje er ikke vore veje. Vi må sørge for, at vi bliver i stand til at tage imod dem. Vi skal være til rådighed og indstillet på at lytte til Gud. Denne åbenhed kræver en sjæl, der frygter Gud. »Ingen ved, hvem Gud er, andre end Guds Ånd.«

Spørg nu også Dem selv, hvad De får ud af Bibelen. Af Deres svar på dette spørgsmål kan De slutte Dem til, om De har Guds Ånd i Dem eller ej, om De er en sand kristen eller ikke.

M. D.

„En sædemand gik ud for at så sin sæd“

Pastor Kjeld Geertz-Hansen foran sin sognekirke, Sankt Ansgars Kirke i Bredgade, hvor der skal holdes daglig messe kl. 16.30.

De katolske sognepræster i København har fornyligt holdt deres egen lille »synode«! Den havde ikke til formål at ændre noget ved de kirkelige love, men var en uformel drøftelse af fælles opgaver indenfor hovedstadsområdet. Man nøjedes dog ikke med at tale om tingene. Man nåede til enighed. Man traf beslutninger.

Initiativet til denne sammenkomst udgik fra pastor Kjeld Geertz-Hansen, og vi har derfor bedt ham fortælle om præsternes planer.

– Man hører, at der nu skal holdes to eftermiddagsmesser i København på alle hverdage.

– Ja, det vil måske vække forbehold, svarer pastor Geertz-Hansen, for vi har hidtil kun haft eftermiddags- eller aftenmesser ved særlige lejligheder. Men der er flere grunde til, at vi vil forsøge noget nyt. Vore kirker er som bekendt fyldte om søndagen, mens færre og færre kommer til morgenmesserne på hverdage. Ældre præster er enige om, at vi aldrig

før har oplevet så stor tilslutning til det kirkelige liv på søndage og større helligdage. I de centralt beliggende kirker har der også været et meget pænt besøg til de enkelte eftermiddagsmesser på hverdage, og vi har konstateret det samme, da vi i bønugen for kristenhedens genforening holdt andagter umiddelbart efter arbejdstids ophør. Kort sagt: De mange katolikker, der arbejder i selve København men bor i forstæderne, kan ikke nå en morgenmesse, før de tager ind til dagens gerning. Vi vil derfor give dem mulighed for at komme til messe, når de er på vej hjem.

– Skal de ikke skynde sig hjem?

– Det er da ikke sikkert, de skal skynde sig hjem hver eneste dag! Vi vil regne med, at der efterhånden kommer mange til eftermiddagsmesser. Det er vigtigt, at disse messer aldrig bortfalder, mens det kan ske, at en af morgenmesserne må udelades. Man kan stole på, at der hver dag (undtagen lørdag og borgerlige fridage) er messe kl. 16.30 i Sankt

Hovedstadens sognepræster enes om nyt initiativ

Ansgars Kirke og kl. 17 i Jesu Hjertes Kirke. Jeg vil ikke nægte, at en sådan ordning kan give os nogle besværligheder. Vi kan således i Sankt Ansgars Kirke for fremtiden ikke holde messe kl. 7, som vi har været vant til. Men vi foretager gerne denne ændring af hensyn til de katolikker, der vil få glæde af hverdagens messer.

– Hvis man nu er et træt kontor-menneske, som alligevel ikke kan samle tankerne om messen...

– Derfor kan man da godt gå ind i kirken og »se« på messen. Når man først er faldet til ro og har siddet lidt, kan det være, at man bliver åndeligt forfrisket og bagefter ser tilværelsen i et langt større perspektiv. I vore dage er det så svært at få ro hjemme i de alt for små lejligheder, men vi har netop kirkerne åbne for alle mennesker, der ønsker at bede i fred. Og så skal det ikke glemmes, at vore egne daglige bønner ikke kan erstatte en messe. Det gælder også, når vi vil bede om hjælp i en ret personlig sag – for eksempel hvis der er sygdom hjemme eller man er trykket af andre menneskelige besværligheder – at man kan gå til messe for sine anliggender.

– Er det ikke nok at gå i kirke om søndagen!

– Som præst er man skam ikke forhippet på at give folk flere forpligtelser. Jeg siger nødigt, at nu skal I også gøre det eller det. Men i

Fra 1. marts to eftermiddagsmesser dagligt i København

dette tilfælde ved vi i forvejen, at et ønske bliver imødekommet. Man har samme erfaring i andre storbyer, hvor der for eksempel er god tilslutning til de messer, der læses i frokostpavsen. I København er der imidlertid ikke så lange frokostpavser. Vi må holde messe i myldretiden, når virksomhederne lukker deres porte og strømmen går fra byen mod forstæderne.

– Præsterne drøftede også på deres møde, hvordan man yderligere kan gøre messen til en fælles-handling for menigheden.

– Det spørgsmål optog os meget. Det kan forudses, at den reciterede messe bliver mere og mere almindelig og fortrænger den stille messe. Måske bliver det en regel, at alle messer ved et højalter enten synges eller reciteres. Jeg vil forresten nævne, at sognepræsterne var enige om ikke mere at have de såkaldte »sangmesser«, hvorunder menigheden synger den ene salme efter den anden, mens præsten privat læser sin stille messe oppe ved altret. Denne form er iøvrigt blevet forbudt af Rom! Men det er jo stadig muligt at synges enkelte salmer i forbindelse med messen, når disse salmer hjælper til at samle menigheden om messens handling. Og man kan også af og til lade en forbeder læse visse af messens tekster på modersmålet, men selvfølgelig må forbederen ikke »dække« præsten – og derved skille præst og

menighed i den fælles gudsdyrkelse. Jeg tror forresten, at den reciterede messe vil hjælpe mange præster, som har været vant til at læse messe meget privat og stille ved et sidealter. Man hører jo katolikker beklage sig over, en præst læser messen alt for hurtigt eller så lavmælt, at man skulle tro, den var en hemmelig bøn mellem Gud og ham selv. Når messen reciteres, skal der tales tydeligt og ikke for hurtigt. Derfor må vi i fremtiden regne med, at menigheden på hverdage samles forrest i kirken og ikke spreder sig i de bageste bænke. Hvorfor skal man sidde i en krog nede ved vievandskarret? Kom frem i kirken, ellers kan vi ikke råbe Dem op!

– Og så er der kommet nye regler for menighedens »opførelse« ved messen . . .

– Ja, og de udspringer ikke af nogen lyst til at kaffecere. Når vi samles om et kaffebord, behøver vi ikke så mange regler for vor adfærd, men vi kan ikke have en fælles guds-

dyrkelse uden visse retningslinjer. Sognepræsterne enedes om nogle enkle regler, som man bedes følge. Det er klart, at ældre eller svagelige mennesker kan gøre, hvad der er mest bekvemt for dem. (På side 10 kan De finde reglerne.)

– Hvad talte De ellers om på mødet?

– Blandt andet vedtog vi, at våbenhusene for fremtiden ikke skal overfyldes med store plakater for alskens gode foretagender. Vi anmoder om, at man holder sig til de små størrelser for eksempel 18 x 24 cm. Smagløse plakater vil præsterne ikke føle sig forpligtet til at have i våbenhuset. Iøvrigt kunne man ofte klare sig meget bedre med en ordentlig annonce i Katolsk Ugeblad. De færreste kan huske, hvad der stod på en plakat, men bladet har de jo hjemme. Og man kan lige så godt støtte Ugebladet med en annonceindtægt fremfor at ofre temmelig meget på plakater, hvis virkning er tvivlsom. –

– Det synes vi også. Bravo!

Pater Jacob Coenen S. J. med sin sognekirke, Jesu Hjertes Kirke, Stenosgade, i baggrunden. Fra 1. marts er der hver dag messe i kirken kl. 17.

Katolske begravelser

Snedkermester A. Kirschner
KLÜHS EFTF.

Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital

K&K

ARTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

W. Plichta Malermester

Jyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smødelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1016

Kulkranen

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

Tegn abonnement**Kæmpende sjæle**

Boris Pasternak: Forsøg til en
Selvbiografi. Gyldendal. 147 si-
der kr. 11,75.

Dette Forsøg til en Selvbiografi blev skrevet i årene 1954-1955 efter at arbejdet med Dr. Zivágo var afsluttet og er af Pasternak ment som indledning til en stor ny udgave af hans digte. Endnu er hverken den eller digtene udkommet i Sovjet.

Pasternak har tydeligt i denne lille bog prøvet at gøre klart for sig selv, hvordan han er blevet den han er, og derfor er denne selvbiografi langt snarere en oversigt over den kunstneriske forvandling, som skæbnens begivenheder, påvirkninger og erfaringer har fremkaldt hos Pasternak. For bogen siger os uendelig lidt om hans eget liv, men desto mere om alle de skabende personligheder, han kommer i forbindelse med. Derfor virker bogen på en vesteuropæer som et broget kaleidoskop af farver og former, en scene hvor personerne kommer ind én for én, belyst af projektørens skarpe lys, for så at træde tilbage i mørket igen. Man lukker den med en følelse af at have fået et glimt af et meget fremmedartet

folks sjæl. Egentlig stærkere end i selve bogen »Dr. Zivágo«, fordi den alligevel er en roman med et bredt handlingsforløb!

Det, som slår en i bogen, er disse menneskers lidenskabelige søgen, et urfond af gærende kræfter, som bryder frem, skaffer sig afløb, snart i den ene snart i den anden kunstneriske retning. Man forstår på en måde den sociale revolutions begrundelse i deres specielle menneskelige struktur. Dette utal af helt forskellige skabende kunstnere med deres stormende lidenskaber, deres trang til at forvirle sig i teorier og ideer og det umulige for dem i at realisere disse i livet.

Noget af det mest betagende i den lille bog er derfor de to-tre sider, hvor Pasternak gør rede for selvmordets motiver hos fem af tidens største digtere (1930-1941). De har vanskeligt ved at få fodfæste i en tilværelse, som intet har med deres egentlige liv at gøre, for deres virkelige liv er ideernes og drømmenes, og det er dem de sætter hele deres lidenskabelige livsevne ind på. Selvmordet bliver derfor logisk og uundgåeligt for disse mennesker i samme øjeblik, de ser, at deres indre verden er uforenelig med den verden, som møder dem udenfor deres dør.

Måske Pasternak selv overlevede, fordi han bevidst og konsekvent prøvede at kvæle denne trang til heroisk pessimisme i sit sind og vende sit geni mod virkeligheden uden at omskrive den.

E. F.-H.

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

- Hvis du slukker lyset, kan min skytsengel gå og falde over alt muligt.

17-årige Helen har en mening

Den anglikanske sognepræst ved den kendte kirke St. Martin-in-the-field i London blev en kende overrasket, da en syttenårig pige protesterede mod hans mening vedrørende kunstig børnebegrænsning. Det skete under et møde, hvor pastor Austen Williams havde talt til 3000 skoleelever om »Befolkningstilvækst og menneskelige værdier«.

Blandt tilhørerne var den syttenårige Helen Clarke, som er katolik. Hun var sammen med nogle veninder taget til London fra Birkenhead for at deltage i mødet. Pigerne havde selv betalt rejseudgifterne og var kommet, fordi emnet interesserede dem. Da den anglikanske præst havde afsluttet sin tale, bad Helen Clarke om ordet, og over højtalerne hørte man hende sige:

Gud ville ikke tillade, at der opstod en situation, som man kun kan klare ved at bryde hans lov og hindre hans medvirken i det ægteskabelige liv. Hvorfor forsvarer den vestlige verden, der ihvertfald af navn er kristen, umoralske midler til børnebegrænsning? Den eneste rigtige fødselskontrol må da være selv-kontrol.

Den anglikanske præst svarede, at han var uenig med Helen Clarke. Han oplyser iøvrigt overfor Catholic Herald, at han kender de forskellige meninger om spørgsmålet og synes, at den katolske kirke med hensyn til fødselskontrol er ærlig, klar og utvetydig i sine synspunkter. Men det er den anglikanske kirke også, tilføjer han.

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 88 08 11

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 88 03 00 - 88 02 78

Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 88 06 84

Elmer Vernersen

1. kl.s kød og pålæg

Kæstetvej 81 - Aalborg

Telefon 8660

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET - CENTRALVARME

Algade 88, Aalborg, tlf. 3 04 33

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 2 03 01

M. Thomsen Støtt & Søn

Møremester- og entreprenørfør.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 3 42 33 og 3 43 37

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva + 408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Niels Madsens Maskinsnedkeri

Vestergade 24 - Svendborg

Tlf. 187

Lev. til de katolske institutioner

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester

Møllergade 87

Tlf. Svendborg 2737

Svendborg Ligkistemagasin

v/ Hans Nielsen & Søn

Fruestrøde 10 - Svendborg

Tlf. 264

Ferieskole i Østria

for skolesøgende børn under betryggende forhold.

Der kan vælges ml. 7 forskellige rejser og ophold i tiden 15. maj- 11. september.

Adgang til daglig tyskundervisning.

Friluftsbade, tennis- og minigolfbaner forefindes. I alle opholdene er inkluderet udflugter til henholdsvis Schweiz - Tyskland - Lichtenstein og Tyrol-alperne.

Skriv efter program:

Frau Liv Pontsegger,
Ferienschule,
Feldkirch,
Vorarlberg - Østria.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestrøde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

FILM og TEATER

Salomon og dronningen af Saba

De amerikanske producenter har opdaget, at der er godt stof at hente i bibelen med alle dens dramatiske beretninger. Det lyder fromt, når man præsenterer en film over et bibelsk tema; men heldigvis (for filmindustrien) var israelitterne ikke et hængemulefolk; de lå gerne i krig med nabolandene, og folkets førere vendte gang på gang Jehova ryggen for at dyrke andre guder og andres kvinder. Det skaber mulighed for at lave film, der tiltrækker flere slags publikum på een gang: De religiøst interesserede, de kampglade og blodtørstige og så husarerne.

Vi har jo her på bagsiden været strenge i vor dom over visse religiøse film, og vi ved, at ikke alle har delt

vor opfattelse. Derfor vil vi understrege, at »Salomon og dronningen af Saba« ikke på nogen måde kan kaldes en religiøs film. Det bibelske stof forvansktes og udnyttedes på det groveste i et forsøg på at skabe en legitim baggrund for skildring af vilde, seksuelle udskjeljelser.

Selve filmens emne er et i bibelen uomtalt kærlighedsforhold mellem Salomon og dronningen af Saba, og det beskrives i langstrakte og mildt talt vovede scener. Ind imellem må Salomon kæmpe med ægypterne; men da han har syndet mod Gud, har han heller ikke krigslykken med sig, og hans soldater forlader ham – indtil dronningen af Saba omvender sig og beder for ham foran selve Pagtens Ark. Med amerikansk sans for det kontante dukker i samme nu Salomons soldater op fra øst og vest, og han vinder en stor sejr!

Filmen er både lang, dyr og ked-sommelig i sin talentløshed, – dertil blasfemisk i sin udnyttelse af Den hellige Skrift. Ai.

der noget frugtbart ved at blive ved med at dvæle ved og lide under en fortid, som ikke kan lære os mere nyt? – Må vi ikke videre? – Skulle vi ikke være kommet længere, end at vi i enhver tysker ser udtrykket for den pureste ondskab, den rene sadisme? – Gavner det os, at vi stadig stirrer tilbage og må miste alt livsmod ved at mindes igen og igen, hvad der skete? – Er det ikke lige så urealistisk som at lukke øjnene og slet ikke ville se det onde?

Måske er det bedre at læse Solokovs novelle. Filmens sprog er mere pågående, og ofte greb man sig i at tænke, om ikke skildringen havde fået en overvægt af pessimisme og grusomhed på grund af billedtalen. Der skal i alt fald et overskud af livsmod og nøgternhed til at undgå selv at blive offer for en voldsom depression og bitter resignation efter at have overværet »En mands skæbne. Bo.

Grand Hotel

Handlingen i filmen er ret banal. En elegant og charmerende baron von Gaigern, pengeløs og uden position, er blevet såkaldt »gentlemantyv«; men idet han vil stjæle et kostbart

smykke fra en berømt danserinde, overraskes han af hendes uventede hjemkomst fra teatret, hvor han har fået bekræftet sine bange anelser om, at hendes dage som første ballerina er talte. Hendes selvmordsforsøg forhindres af baron von Gaigern, og de to tiltrækkes af hinanden, således at hun på en vis måde ved sin kærlighed kalder det gode frem i ham, og han giver hende mod og tillid til sig selv, så hun atter kan danse. Men han kan ikke løbe fra sit mindre gode jeg. Da der byder sig en chance for pengeafpresning over for en forretningsmand i den store stil, griber baronen den omgående. Udfaldet heraf skal ikke røbes.

At filmen gør et stærkt, næsten beklemmende indtryk på én, skyldes nok ikke så meget selve handlingen, men snarere den gode instruktør, der har formået at indfange den falske og lidt rådne atmosfære, som hænger i luften. Desuden har han i samarbejde med skuespillerne skabt levende personer, som virkelig er denne sære blanding af godt og ondt, som er ensbetydende med at være menneske, – en blanding, som rummer lige så mange variationsmuligheder, som der er mennesker. K. B.

Gigi

Vicente Minelli, instruktør af »En amerikaner i Paris«, fører os atter til Paris for at fortælle os Gigis historie. Sandt at sige er det ikke selve historien, der interesserer ham. Det er heller ikke tidens livssyn, sådan som det fandtes i Colettes bog. Det, han benytter, er simpelthen historiens ramme, nemlig Paris omkring 1900 med Bois de Boulogne og Maxim's restaurant. Denne ramme er allerede blevet brugt utallige gange på film. Men Minelli har bedre smag end mange andre amerikanere i Paris, selv om han ikke udnytter tiden og stedet med samme pragt som Jean Renoir i »Fransk Cancan«, og han skaber billeder, der er en fryd for øjet. I disse raffinerede dekorationer bevæger Leslie Caron sig som en balletdanserinde. Hun bringer ungdom, humor og spontanitet til et værk, der ellers smager lidt for meget af flid og anstrengelse. Hun lader os næsten glemme, at musikken er filmens svageste punkt, og at Frederik Loewe (My Fair Ladys kompo-

nist) er langt fra at være en ny Gershwin.

En mands skæbne

Endnu en krigsfilm. Denne gang ses krigens ondskab gennem en russers øjne, en jævn mand, en af de mange, der mistede alt, familie, venner og hjem, og som oplevede nazismen i fangelejrens helvede. En lille forældreløs dreng, som han tager til sig, da han ved krigens slutning står ribbet for alt, redder ham ud af tilværelsens håbløse meningsløshed.

Det har uden tvivl været Sergej Bondartjuks mening endnu en gang at lade os rystes over fortidens gru. Det er lykkedes helt. Fotograferingen, situationerne, ansigterne, alt er så knugende ondt og håbløst. Gråtrøstløse billeder understreger fortvivlelsen, og skildringen af den nazistiske sadisme er ubarmhjertig og rå. Man lider med den godmodige Solokov, der tavst og med stadig bittere resignation gennemgår alle rædslerne.

Og så spørger man sig selv: Er

K A T O L S K ugeblad

Interview med den kommende gifte præst

*Vatikanets blad forsvarer
Chessman*

Peter Schindler skriver fra Rom

*Eksperter udtaler sig om
insemination*

Vi åbner en læserrubrik

Kroniken handler i denne uge om den franske forfatter Albert Camus, som ikke nåede at afslutte sit værk. Hans forfatterskab gennemgås af pater Pierre Dorange O. P.

Ungt savn

En serie artikler i Information behandler for tiden meget åbent og alvorligt et af samfundets sværeste problemer, som køligt og sagligt benævnes: Ungdommens seksualadfærd. Artiklerne er gode at få forstand af. Aksel Christensen, som har forfattet dem, fremlægger et fyldigt materiale til læsernes egen vurdering. Måske er der intet overraskende i hans oplysninger, men det er længe siden, spørgsmålene er blevet placeret i en så bred sammenhæng. Man bliver præsenteret for kendsgerninger, som er alt andet end idylliske.

Antallet af meget unge mødre vokser fra år til år, og proportionalt med det følger flere hastigt indgåede »ægteskaber«, som ikke holder ret længe. Heraf følger vanskeligheder for børn, der vokser op uden et betryggende hjem omkring sig, og i adskillige tilfælde disponeres de til som unge mænd og piger at begå den samme fejl som forældrene. Alt dette og meget mere kan statistiken vise. Situationen ville dog først være fyldestgørende beskrevet, hvis man også kunne måle den samlede menneskelige lidelse, der rammer disse unge. Det kan vi jo ikke, men vi har vore erfaringer og fornemmelser om, hvor stor den er.

Her står vi overfor et enormt samfundsproblem. Og hvad kan samfundet gøre? spørger man, idet man ikke tør regne med, at forældrene alene kan klare den sag. Det ser ud, som om man foreløbigt ikke finder det realistisk at appellere til ungdommen eller forsøge at opdrage den efter visse etiske normer. Det kan man heller ikke. Humanistiske principper såsom hensynet til medmennesket eller til det hele samfunds trivsel vil ikke hjælpe meget. Her lider den irreligiøse etik skibbrud. De ansvarlige ved godt, at hævede pegefingre eller forskrækkelsespropaganda intet nytter. Men man prøver dog at hjælpe. Ræsonnementet er dette: Vi kan

ikke hindre, at ganske unge mennesker indlader sig på erotiske forbindelser i flæng, men så må de lære at undgå følgerne. De må undervises i brugen af præventive midler.

Mens denne udvikling forløber, hamrer seksual-industriens trommer stedse højere og mere hidsende. Det er meget svært at overhøre dem. Man kan jo ikke spadserere gennem verden med lukkede øjne og tilstoppede øren. Vi er da i den paradoksale stilling, at eftertænkssomme og ansvarlige folk nok er ængstelige for, hvad det hele skal ende med, men de kvier sig ved at gå til aktion mod den helt skamløse udstilling af appetitvækkende objekter. Det er nemlig ikke rart at blive udpeget som snerpet. Vist er det ej.

Hvis man nu var snerpet og selv uberørt af alt dette, kunne man vel nøjes med at ryste på hovedet og mumle noget om Sodoma og Gomorra samt Guds retfærdige straffedom over de formastelige. Det er værd at mindes nogle linier i en udenlandsk katekismus, som under behandlingen af det sjette bud meget malende berettede om »svovlpølen«, der ville opsluge dem, der syndede mod netop dette bud. Syndere mod budet om kærlighed til Gud og næsten gik det ikke nær så ilde. Det må vist kaldes uorden i værdiskalaen. Men lad os nu blive fri for

den slags. Det er ikke menne-skelig ondskab, som driver folk til kønslige udskejelser. Det er heller ikke hverken foragt for Gud eller et manglende ønske om at følge hans bud, der får dem til at handle syndigt. I en almindelig vurdering af ungdommens vanskeligheder herhjemme spiller den religiøse faktor næsten ingen rolle. Derfor kan vi heller ikke sige noget præcist om de enkeltes ansvar. Men om ansvaret er stort eller lille – de sjælelige følger af denne levevis vil alligevel vise sig. Det er jo tragisk, at når den kraft, der i et sandt kærlighedsforhold mellem mand og kvinde hjælper dem til at blive »et kød«, slippes løs som en rent fysisk og dyrisk drift, bliver resultatet negativt.

I et essay om kunstneren og hans etiske ansvar fremkommer Ørnulf Ramheimsæter med nogle tankevækkende betragtninger. Han skriver om driften som »det patetiske udtryk for menneskets ufuldstændighed som søger udligningen, opfyldelsen, ja frelsen i en anden. Dermed består der en åbenbar analogi mellem det kønslige forhold og det religiøse«. Er dette rigtigt – og det forekommer os – forstår man let, at et samfund uden kristendom eller i hvert fald uden tro på Gud må søge sin forløsning et andet sted. Netop dette sker nu. Store

dele af den danske ungdom er overmandet af sex-propagandaen og har ingen religiøs modstandskraft. Det er ikke hensynsløshed, der driver disse unge. De drives af et savn, som i korte øjeblikke kan glemmes i det intime samvær med andre, der kender samme savn. Disse unge kan godt være muntre, godhjertede og dygtige som samfundsborgere, men de er ikke glade mennesker. Deres savn mættes ikke, deres livsappetit stilles ikke tilfreds.

Vi nævner ikke dette blot for at publicere et synspunkt, men for at spørge: Kunne ikke en kreds af forstående og sagligt kyndige katolikker (og andre kristne) komme med et konstruktivt forslag, som bidrog til en ændring af situationen? Der er ikke brug for atter at gentage kristne moralforelæsninger, som disse unge uden tro forstår lidt af. Men kunne man ikke som en kristen og medmenneskelig handling tage sig af den sag? Vi har selvfølgelig også vort at slå med, men vi kender dog en udvej for vort eget vedkommende. Vi har dog et håb og en tro, selv om vi ikke er usårbare. Mon nogen har tid og styrke til at forsøge sig i den opgave? Vi spørger ikke efter moralister, men efter mennesker, som kan forstå, at der er »something rotten in the State of Denmark«.

g-

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarhavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28

København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal – hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., København Ø. Tlf. TRia 5394, kl. 8-10. Post-Giro nr. 58965

Vor meddelelse fornylig om, at franciskanerne ifølge det amerikanske nyhedsbureau NC har fået tilladelse til at vende tilbage til deres kloster på Zion-bjerget i Israel, trænger til en berigtigelse, meddeler pastor Hubert Messerschmidt. Det drejer sig ikke om franciskanerklostret, men et tysk benediktinerkloster »Vor Frue« på den modsatte side af demarkationslinjen. Her trængte israelitiske soldater i 1946 ind og øvede hærværk i kirke og kloster som udtryk for national vrede over tyske uretfærdigheder mod jøderne, og de seks munke i klostret har i en årrække levet under streng belejringstilstand. Nu er ikke alene deres levevis blevet mildnet, men der er også givet tilladelse fra regeringen til indrejse af flere tyske benediktinere til klostret.

Fra jeg var barn, ønskede jeg at blive præst

75 procent af Folkekirken tro er katolsk arvegods!

Offentligheden blev unægtelig overrasket, da det forlød, at Rom ville tillade en gift tidligere protestantisk præst at modtage ordinationen i den katolske kirke. Der er blevet skrevet mange linier om det i den danske og udenlandske presse. Men Olav Rørdam Bonnevie og hans familie synes ikke at være synderligt berørt af dette. I hjemmet på Enighedsvej i Charlottenlund modtages man af tre stilfærdige og gæstfri mennesker, som ikke har nogen lyst til at vække opsigt. De er blot glade over, at mange års tålmodig venten nu er ved at være tilende.

På dagligstuen ene væg hænger et stort billede af en folkekirkepræst i ornat, en af slægtens mange præster. Rørdam Bonnevie hører selv til den ellefte generation af præster indenfor Rørdam-familien. Og i slægten Bonnevie går traditionen tilbage til oldefar.

– Jeg føler i disse dage en stor taknemmelighed overfor Gud og overfor Pius XII og Johannes XXIII, der gav mig den sjældne tilladelse, samt overfor biskop Suhr, der nu har givet mig de første vielser på vejen mod ordinationen som katolsk præst, siger Rørdam Bonnevie. Det er også så ligetil, at jeg i denne forbindelse nævner min kone. Hun var så god en støtte for mig i den vanskelige tid, før jeg blev katolik, og efter min konversion. Hun har aldrig klaget, skønt hun stærkt har mærket, hvordan vor daglige tilværelse blev forandret, da jeg gav afkald på mit præsteembede. Foruden alt det andet, vi måtte savne, blev vi selvfølgelig ramt af økonomisk nedgang. Men min kone har ikke besværet sig over det... Bjørnsøns ord passer på hende: »Og hun som lo, når min båd blev krænget, og blev ej bleg under uvejrhænet.«

– Det har betydet meget for Dem, at De er af gammel præsteslæggt?

– Præstegerningen har, fra jeg var ganske lille, stået for mig som en stor og rig gerning, en tjeneste for Gud til frelse og hjælp for mennesker. Det var min mor, som vakte kaldet til at blive præst i mit sind. Hun fortalte mig om sin far, sognepræst Thomas Rørdams gerning. Hun fortalte om hans store glæde ved at forvalte nadveren, døbe de små børn og prædike Guds ord for menigheden. Mor skildrede også hans besøg i hjemmene hos syge og gamle. Min mormor støttede ham i dette arbejde. Morfar fulgte bestan-

digt med i de nyeste teologiske bøger og deltog gennem sit blad »Kirkebladet« og i dagspressen i drøftelsen af teologiske spørgsmål. Han stod altid vagt om troens renhed overfor ratio-

nalisme og »falske alliancer«. Gennem Bethesdamøderne arbejdede han på at skabe forståelse mellem Grundtvigianere og Indre Mission. Det var en slags national økumenisk bevægelse. Jeg har altså fået stærke impulser fra denne slægt, men hertil kommer, at Rørdam-slægten gennem 400 år i ubrudt rækkefølge fra far til søn har været præster i folkekirken. Der var mange forbilleder at se op til. Det var heldigt for mig, for – som en ven bemærkede – Olav eger sig kun til at være præst!

– Men når De nu skal være katolsk præst...?

– Det er givetvis noget andet, men

Olav Rørdam Bonnevie sammen med fru Kirsten Rørdam Bonnevie og datteren Birgitta.

jeg overtog faktisk allerede som barn et præsteideal, der var katolsk. Mange af slægtens medlemmer havde, så vidt jeg kan skønne, et katolsk præstebegreb. Nogle af dem var forøvrigt højtkirkelige. Imidlertid kan jeg huske det stærke indtryk, jeg modtog, da jeg besøgte Stouby kirke, hvor den første Rørdam (min syv gange tip-oldefar) havde været præst. Da jeg så vægtavlen med series pastorum, den lange række navne på denne kirkes præster, smertede det mig, at den ikke anførte navne på præsterne før reformationen. Rækkefølgen var blevet afbrudt. Det var som et billede på den manglende forbindelse tilbage i tiden. Successionen var forsvundet.

- De savnede altså noget ... ?

- Ja, det gjorde jeg. Min senere konversion voksede ud af den lutherske fromhed, jeg gennem min opdragelse havde modtaget. Den var i virkeligheden en gammel katolsk arv. Man kan vist sige, at 75 procent af folkekirkens tro, som dens medlemmer betragter som specielt evangelisk-luthersk, er *katolsk arvegods*. Det gælder troen på den treenige Gud, på Kristi Guddom, Kristi forløsning på korset og i opstandelsen, på Helligånden, på Bibelens ægthed, på budene og på det evige liv. Mange gode protestanter bliver jo overrasket, når de opdager, at næsten hele indholdet af Luthers katekismus findes i den katolske katekismus og er hentet derfra. Det forbavser dem også, at trosbekendelsen er udformet af den katolske kirke, og at Bibelen er en katolsk bog, som ikke ville have eksisteret, hvis ikke den katolske kirke havde samlet den, erklæret den for hellig skrift og bevaret den op gennem tiderne ved munkenes afskrifter samt, at der inden for reformationen alene i Tyskland fandtes 17 tyske, katolske bibeloversættelser udgivet i meget store oplag. Foruden den lange række katolske trossandheder, som reformatorerne bevidst holdt fast ved, har meget andet katolsk arvegods overvintret både hos præsterne og hos lægfolket. Hvorledes var en sådan ubevidst overvintring af katolsk tro mulig gennem 400 år? Fordi - som en tysk retslærd har sagt - »det naturlige menneske er født katolik«, og fordi Bibelens indflydelse i Danmark har været større end Luthers.

- Men hvad var afgørende for Dem?

- Fire spørgsmål og svaret på dem kom til at bestemme mit valg. Det første drejede sig om den katolske lære vedrørende tro og gerninger, det andet handlede om forvædningen

ved Nadveren, det tredje om den apostolske rækkefølge (successionen) og det fjerde om pavens førsterang som kirkens leder. Det sidste slog hovedet på sømmet!

- Hvad sagde dog Deres protestantiske menighed, da De i 1945 tog Deres afsked og blev katolik?

- Fra menighedens side fik jeg ingen bebrejdelser. Jeg kunne have regnet med vrede bemærkninger, men de kom i hvert fald ikke fra mit sogn. Der var tværtimod mange, som kom for at tage afsked og takke for de 12 år, vi havde kendt hinanden. Nu skal jeg fortælle Dem en lille historie, som er ret oplysende: Da det blev kendt i sognet, at jeg ville være katolik, kom et af vore ivrigste medlemmer og spurgte, hvorfor jeg dog havde taget den beslutning. Jeg nævnede som begrundelse forvædningen ved Nadveren, den apostolske succession og pavens primat samt forklarede, hvad disse katolske sandheder indeholdt. Han udbrød: »Ja, men det er jo den rene, pure kristendom! Hvorfor kan De dog ikke blive stående?« Jo, sagde jeg, men forvædningen ved Nadveren er katolsk lære. Han svarede: »Det tror vi da allesammen - hvad skulle vi ellers tro?« Jeg bemærkede så, at det forholdt sig anderledes med den apostolske succession. »Ja, men den har De da også,« svarede han. Nej, sagde jeg, det er netop det tragiske, at den har jeg ikke! Og

hvad så med pavens primat? Vi har da altid som lutheranere lært, at paven er antikrist! »Nej«, sagde han alvorligt og høfligt, »paven er da et pænt menneske. Han er da den øverste i moderkirken, og man kommer jo ikke uden om, at Peter var den øverste for apostlene«. Kære ven, svarede jeg, De er i virkeligheden en god katolik. De må hellere blive optaget i den katolske kirke.

- Sagde De virkelig det?

- Ja, men han svarede alvorligt: »Nej, katolik er jeg ikke, men jeg kan ikke forstå, hvorfor præsten ikke kan blive stående!«

Den samtale bekræftede for mig, at der i den brede befolkning på meget vigtige punkter findes katolsk tro, men at den gamle modsætning mellem lutherdom og katolsk kristendom indtil nu er uovervindelig. På den anden side er det opmuntrende at kende de folkelige, katolske instinkter. De kan vel danne udgangspunkt for et økumenisk arbejde, der ikke blot interesserer teologer.

- Hvad skal De især beskæftige Dem med i fremtiden?

- Jeg skal jo først og fremmest påtage mig en almindelig præstegering, men jeg fortsætter mit arbejde i den katolske brevscole, som jeg nu har beskæftiget mig med siden starten i 1956. Den giver særlige muligheder for kontakt med søgende mennesker. Det er mig en stor glæde gennem brevscolen at kunne hjælpe så forskellige mennesker. De allerfleste af deltagerne er kirkefremmede, adskillige er ateister, men ikke så få troende protestanter søger oplysning gennem brevscolen. Iøvrigt regner jeg med at kunne have nogen føling med økumeniske bestræbelser gennem min forbindelse med protestantiske teologer. Teologisk samtale kan føre vidt i retning af enighed om væsentlige trossandheder. Jeg tillægger det for eksempel stor betydning, at den katolske teolog Hans Küng påviste, hvordan nutidens førende protestantiske teolog, Karl Barth, i sin opfattelse af retfærdiggørelsen er i overensstemmelse med Tridentinerkonciliet. Netop spørgsmålet om retfærdiggørelsen var det vigtigste for Luther. Og kan der opnåes enighed mellem katolikker og protestanter om det, skulle der vel også være mulighed for enighed om andre spørgsmål. Vi må alle bede og virke for, at pave Johannes XXIII's mål med det kommende kirkemøde kan blive nået, så at - ihvertfald gradvis - Jesu ord i Johannes-evangeliet 17, 21 går i opfyldelse, at vi alle må blive eet...

Olav Rørdam Bonnevie bliver den første gifte, katolske præst i Danmark siden 1248. Cølibatet blev indført i Skandinavien på et møde i Skeninge i forbindelse med den pavelige legat Vilhelm af Sabinas besøg i 1248. Allerede i 1237 havde dog pave Gregor IX i en skrivelse til ærkebiskoppen i Trondheim påtalt, at man fortsat havde gifte præster i Norge.

*

I Rom var cølibatet påbudt så tidligt som år 385 af biskop Siricius. Det indskræpedes af Innocens I og Leo I, men var vanskeligt at gennemføre i hele Kirken. Senere paver, især Gregor VII, arbejdede ivrigt på dets virkeliggørelse.

Hvad havde Albert Camus at sige os?

af

Pater Pierre Dorange O. P.

Albert Camus' værk er i det væsentlige forblevet uafsluttet. Han havde endnu meget at sige os. Hvad det var, vil vi aldrig få at vide på denne jord. Han har taget sin hemmelighed med sig i graven. Men vi kan i hvert fald prøve på at sætte os ind i det, han allerede har sagt os. Det er ulejligheden værd, fordi han virkelig blandt vor tids mennesker står som den mest fremragende repræsentant for en generations angst og håbløshed. Han har levet denne angst: det var hans egen angst. Herved adskiller han sig fra forfattere som Sartre og Malraux. Af den første venter vi os ikke mere. Hans metafysik, der dog er så fast opbygget, er i den grad lukket inde i sig selv, at den ikke er i samklang med udviklingen i verden af i dag. Hvad den sidstnævnte angår, har han fortabt sig i æstetik, og det turde være klart, at nutidsmenneskets tragiske skæbne ikke kan finde sin løsning ad æstetisk vej. Albert Camus har i modsætning til disse andre gjort sig fortjent ved, at han med sin egen erfaring har anbragt sig midt i problemets hjerte, således som det ser ud for det menneske, der er blottet for tro, og at han har ladet alle døre åbne for fremtidige løsninger. Lad os en gang prøve at se tingene i hans perspektiv.

Hele Albert Camus' værk beherskes af »Sisyfos-sagnet«, hvis filosofiske tema er meningen med »det absurde«, det vil sige »livets absurditet«. Hans romaner er kompositioner over dette tema, hvor han dækker det meningsløse til med billeder. Det er forklaringen på, at der ikke er nogen handling i dem. For ham drejer det sig om først og fremmest om at udtrykke det absurdes filosofi gennem forskellige personer for at se, om man til syvende og sidst kan komme ud af denne absurditet.

Den Fremmede, som er den første af hans romaner, udkom i 1942. I Den Fremmede møder vi personen *Meursault*, som vil blive stående i litteraturen lige så længe og måske længere end Molières *Harpagon* og Balzacs *Eugénie Grandet*, der, når alt kommer til alt, kun er portrætter taget ud af livet, mens Camus virkelig skaber sin helt. Det, han i virkeligheden gengiver, er vanens ansigt, for *Meursault* ligner ikke noget andet menneskeligt væsen, og han ligner heller ikke mennesket i almindelighed, eftersom han hverken har meninger eller følelser (hans moders død lader ham for eksempel fuldstændig kold), og heller ikke det oprørske menneske, fordi han ikke har noget begreb om den maskine, han knuses i. Her er virkelig tale om en fremmed, og ved fremmed skal ikke forstås en udlænding, som simpelt hen forbavser os, men et menneskeligt væsen, som ville gøre os bange, hvis han pludselig dukkede op og stod midt iblandt os. Det er også meningen med retssagen mod *Meursault*. Som man vil mindes, havde han dræbt en araber i et slagsmål, der ikke engang angik ham; i grunden ved han slet ikke, hvorfor han har dræbt ham. Og når dommerne dømmer ham, er det ikke, fordi han er skyldig, men fordi han virker brutalt på dem, som et billede på skabningen, berøvet alle sine illusioner. Det, de hader hos ham, for de hader ham faktisk, er, at han står der foran dem som et billede på den nøgne sandhed om mennesket. De dømmer en sandhed, som de frygter. Aldrig har en romanforfatter så dybt som Camus nået eller med så stor klar-synethed vist os det, der ligger bagved vore handlinger, selve mekanismens væsen. Han peger faktisk på »det mekaniske i de menneskelige handlinger, vor sløve, meningsløse pantomime«. Når han således får det absurde til at falde i øjnene, bliver det, som tidligere forekom naturligt, pludselig fremmed. Og ligesom for at give det hele større kraft, lader Camus alle samfundslag tage del i denne pantomime. *Meursault* er blot det fuldkomne billede på dem.

Vil Camus så lade os forblive un-

der indtryk af denne lede? Nej. Han vil på en vis måde bringe os i berøring med den for – som en reaktion – at fremkalde det, han kalder »samvittighedsrørelser«. Hvad er da en sådan samvittighedsrørelse? Betyder det, at den pågældende åbner sig for noget, der ligger uden for ham selv? *Meursault* afviser den præst, som kommer for at bringe ham den »sædvanlige trøst«. Men denne afvisning vækker ham og får ham til at gøre sig sine vilkår som menneske bevidst: ét står for ham som sikkert, nemlig hans død, som han tager imod i fuld frihed, og som, samtidig med at den omdanner hans indslumrede samvittighed, hans meningsløse samvittighed, til en vågen samvittighed, også fører ham selv over fra et mekanisk liv til et sprudlende liv.« »En dødsdømt er det modsatte af en selvmorder«, skriver Camus.

Pesten, der udkom i 1947, tager det samme emne op igen, men lader det fra det personlige plan overgå til at omfatte et helt samfund. Denne gang er det hele Oran, en grim og almindelig by, som er blevet et bytte for vanen. Alle i den sover, indfanget af dagliglivets trummerum. Vi genfinder her de væsentligste temaer fra Den fremmede beskrevet med en så fuldendt kunst, at det lykkes Camus at få os til at føle kedsomhed og afsmag for dette mekaniske liv. *Tarrou*, den eneste operer i Camus bøger, prøver at reagere ved at blæse de mest ubetyde-

Albert Camus i efteråret 1957, da han modtog Nobelprisen i litteratur. Camus blev den 4. januar i år dræbt ved en bilulykke i nærheden af Sens syd for Paris.

lige hændelser op til noget betydningsfuldt, men overdrivelser i ord kan ikke få byen til at vågne op – det bliver pesten, der påtager sig det hverv. Den slår sig pludseligt og brutalt ned i byen, og den stiller os hårdt ansigt til ansigt med muligheden for menneskelig lidelse og over for den afgrund, der ligger i de andres lidelse. Men denne lidelse er absurd, fordi den ikke fører til noget. Og den bliver en forargelse, når den rammer uskyldige. Barnets død er beskrevet med ualmindelig følelse og udgør ligesom absurditetens højdepunkt, hvor jesuiten Paneloux og lægen Rieux står over for hinanden, og den første forsøger at få den anden til at se lidelsen i en ny dimension, hvad den anden dog nægter. Derfor er lægen i Pesten ligesom inkarnationen af den absurde helt, absurd, fordi hans forstand overbeviser ham om det unyttige i alt det, han gør for at lindre elendigheden. »Det absurdes helt« kan man også kalde ham, fordi hans hjerte dikterer ham en smittende sympati, der skaber en strøm af samhørighed og gensidig hjælp mellem de mennesker, der omgiver ham. Han er på en vis måde en verdslig helgen, som imidlertid ikke opdager nogen evig dimension i kærligheden. Den Fremmede brød det absurdes kredsløb ved at gøre sig sit eget liv klart bevidst, – her sker det ved at sætte sig ind i de andres elendighed og ved den sympati, der naturligt må udspringe af dette.

Faldet, der udkom i 1956, er en selvbiografi i form af en sagførers bekendelse over for en anden sagfører i den hensigt, at det skal føre til en gensidig tilståelse. Camus har her forstået at skabe et vidunderligt por-

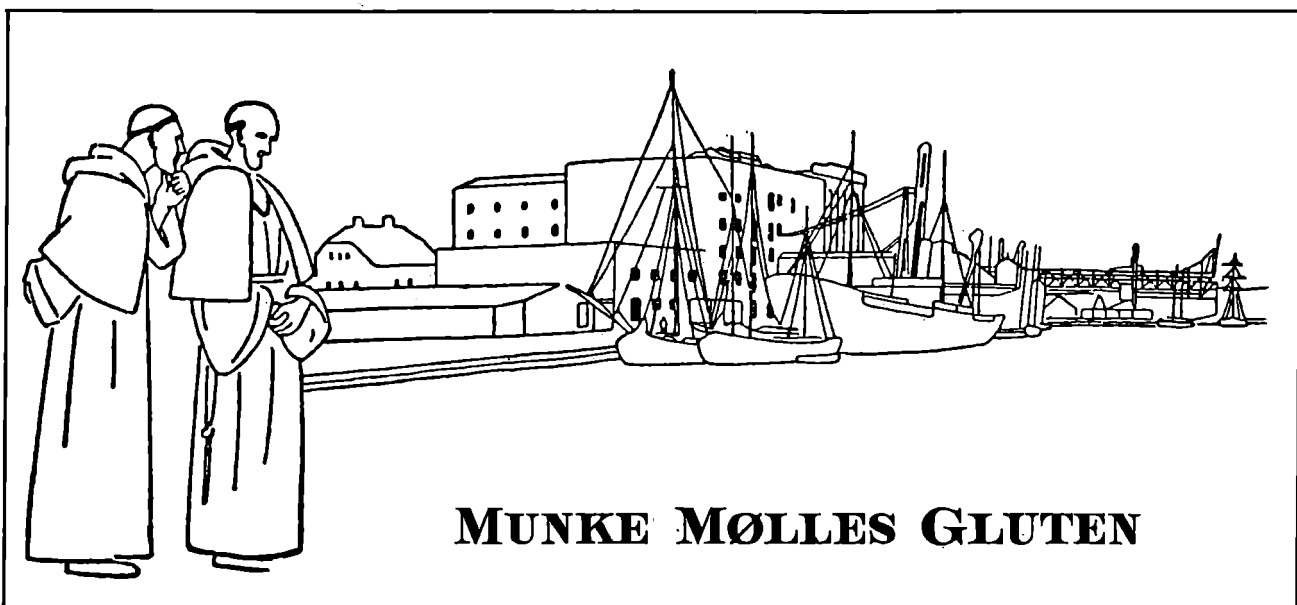
træt, måske det smukkeste, vi har af »adspredelsens menneske«, for at bruge Pascals udtryk. Denne sagfører elsker kun sig selv, men han søger efter det bevidsthedens øjeblik, som skal befri ham og gøre det muligt for ham at komme i kontakt med sine ligesindede. Han mener, at han skal kunne komme ud af sin absurde isolering ved hjælp af en indsats af sandhed og oprigtighed, som kommer til udtryk i en bekendelse. Denne bekendelse bliver ikke gennemført, for det ville kræve, at man risikerede sit liv, og det vil den forgivne helt ikke. Camus har her helt sikkert haft en fornemmelse af grundbestanddelen i kærligheden, som er selvhengivelsen, men som han endnu ikke har set mulighederne for at bringe til udførelse.

Man kan her ikke forbigå de skuespil, der er sideløbende med romanerne. *Misforståelsen* (1938) har som midtpunkt det umulige i, at hjerterne skal kunne finde hinanden. Sønnen, som kommer hjem efter 20 års fravær, venter, at man skal genkende ham, men »ingen bliver nogen sinde genkendt«, og han bliver kastet i floden af sin egen mor og søster. Ganske vist udløser denne tragiske misforståelse et øjeblik kærlighed hos moderen, men desværre for sent til at undgå håbløsheden. I *Caligula* er det den gale kejser, der vil overvinde det absurdes herredømme i verden, deriblandt også kærligheden, men da han først har trampet alting ned, må han alligevel erkende, at der endnu er lidt kærlighed tilbage i hans hjerte. Så stiller Camus i *De retfærdige* (1949) det spørgsmål, om en politisk og revolutionær indsats kan bringe menneskene ud af

absurditeten i de kår, de lever under; men igen bryder det hele sammen, da han støder på kærligheden.

Dette er i et hastigt overblik Albert Camus' budskab. Han har efterladt os i uvished, og det er umuligt for os at vide, hvor han ville være endt. Vi kan imidlertid gøre os en forestilling om det. Han er nemlig i høj grad åben, idet han hele tiden når til sympatien og kærligheden. Selv om man skal vogte sig for på nogen måde at systematisere, er det tilladt at tro, at denne kærlighedslov, som han har opdaget hinsides det absurde ville have trængt sig mere og mere ind på ham, og at han – med den ærlighed og retskaffenhed, han altid har vist sig at være i besiddelse af – ikke ville have undraget sig den. Derfor kan vi heller ikke gå med til, at man gør ham til det absurdes filosofi; for selv om han tidligt er blevet præget af absurditeten i en verden uden tro og uden mål, er han dog aldrig holdt op med at prøve på at forjage dens fantomer og bestræbe sig på at åbne en vej for lyset og forståelsen.

Et sådant budskab er altså ikke unyttigt for et menneske, som ikke har nogen tro. Det er godt for et sådant menneske at blive stillet ansigt til ansigt med absurditeten i et liv, der ikke har nogen mening, fordi det er berøvet sit endelige mål. Og det er heller ikke unyttigt for den troende. Det barske i et problem, der bliver stillet så hårdt, tvinger til at overveje, hvad troen er værd og til at forlade middelmådeligheden. Albert Camus bliver således – hinsides døden – ved med at minde os om livets betydning.

MUNKE MØLLES GLUTEN

Københavnssygeplejerske fandt lille østrigsk pige syg og underernæret, og gik i krig mod den forsømmelige far og den katolske kirke for at redde barnet

Undrer det Dem at finde denne overskrift her i bladet? Læs den en gang til. Vi har taget den fra dagbladet *Aktuelt*, som i sidste uge havde anbragt den 3-spaltet på sin forside. Når man læser artiklen om sygeplejersken, der gik i krig mod den katolske kirke for at redde et barn, bliver man lidt forundret, idet det ikke synes at være nogen forbindelse mellem overskrift og tekst.

Det hele drejer sig om, at sygeplejerske fru Marie Bossen ønskede at adoptere en østrigsk pige, der var blevet forsvundet af sine forældre. Barnets far ville i begyndelsen ikke af med barnet, men til sidst indså han dog, at fru Bossen kunne give det et bedre hjem. Hvor kommer den katolske kirke så ind i historien? Jo, vi citerer *Aktuelt*: »Bedstemoderen og den øvrige familie fortalte mig endvidere, at den katolske kirke var meget betænkelig ved at give slip på barnet – for jeg kunne ikke love at opdrage det katolsk.« I indledningen til artiklen berettes det tillige, at fru Bossen er meget lettet efter to års kamp »med den katolske kirke i Østrig«.

Det kan man da kalde dramatisering! For det første er det helt lige til, at man bør tage hensyn til et barns religiøse opdragelse. Præcist den samme regel gælder, når katolikker vil adoptere et protestantisk eller eventuelt et jødisk barn. De skal have forældrenes udtrykkelige tilladelse, og kan ikke uden videre gøre barnet til katolik. For det andet er

det dog en mild overdivelse at tale om nogen kamp mellem fru Bossen og den katolske kirke i Østrig. Der er hverken indblandet kardinaler eller andre gejstlige i historien! Og for det tredje lykkedes det jo fru Bossen at få barnet hjem til sig. Mere stejle var man altså ikke.

Vi vil gerne spørge *Aktuelts* dårligt informerede medarbejder:

Kender De slet intet til det verdensomspændende katolske forsorgsarbejde, der blandt andet tager sig af de små børn? Mener De virkeligt, at Kirken blot for at holde på nogle principper vil stå i vejen for et barns lykke? Hvorfor overdriver De, når De formulerer en overskrift? Er det meningen at ophidse læserne mod Kirken?

Og mens vi er i gang, kan vi lige nævne, at *Aktuelt* i sit tillæg fire dage før havde et interview med en katolsk præst. Vi har allerede modtaget nogle læserprotesters mod dette interview. Her er nogle linier fra bladet indledning til samtalen: »Kirken har jo også sine belønninger til de gode katolikker, og derfor forstår man måske den kvinde, der står op søndag morgen klokken 4 i 10 uger i træk, fordi hendes pater har lovet hende, at hun skal brænde kortere tid i »skærsilden«, hvis hun i det tidsrum har nået den tidligere morgenmesse klokken 5!«

Bladet kalder sig *Aktuelt*, og derfor må dets journalister selvfølgelig arbejde hurtigt. Men i et tilfælde som dette kunne man vel have givet sig tid til at kontrollere sine »oplysninger«. Måske kan redaktøren belære medarbejderen om, at journalistik ikke rimer med sjuskeri...

nede i Nordspanien. Og havde min daglige, og hyppige, gang i en lille beskeden katolsk landsbykirke. Bønder og bønderkoner kom ridende på deres æsler, som de bandt ved kirkemuren. Og så gik de ind i Guds hus for at bede. Vi bad sammen, de på spansk, jeg på dansk, og præsten deroppe foran alteret på latin. Ganske simpelt: vi bad! Og jeg oplevede et underligt fællesskab. Det, der bandt os sammen, var større end det, der skilte os ad.

Det fællesskab har jeg siden oplevet i mange andre katolske kirker, men allermost i den, der både er hellig og almindelig, og som er skønnere end nogen anden for mig: Dejbjerg kirke.

Nye love for lægernes forening

Den danske katolske lægeforening Nicolaus Stenos Gilde har holdt generalforsamling og vedtaget nye love.

Gildet har stadig som hovedformål at vedligeholde og udbrede kendskab til forholdet mellem Kirken og lægekunsten og har som særformål at arbejde for Niels Stensens helgenkåring.

Medlemsparagrafen er nyformuleret og det fremgår af den, at ikke alene danske katolske læger, men alle katolske læger med bopæl i Danmark kan blive medlemmer, herudover katolske tandlæger, farmaceuter og biologer (med tilknytning til lægevidenskaben), der har bopæl i Danmark, indtil der er dannet faglige katolske foreninger for disse.

Katolske læger, tandlæger, farmaceuter og biologer fra andre nordiske lande kan – selvom de ikke bor i Danmark – blive medlem, indtil der er dannet nationale faglige katolske foreninger.

Som ekstraordinære medlemmer (der er kontingentfri) kan på tilsvarende måde optages studenter indenfor de nævnte områder.

Bestyrelsen består i øjeblikket af overlæge Søndergaard, Næstved, som formand; ørelæge Svend Selsø, Sol-sortvej 36, F. som sekretær og kasserer, og overlæge Carl Schwensen, Alborg.

Medicus.

Om autoritet og fællesskab

Sognepræst Hans Pedersen, Dejbjerg, har i nogen tid været gæst i klostret i Averbode, Belgien, og videregiver nu i en kronik i *Kristelig Dagblad* sine positive indtryk. Vi sakser slutningen:

Lange og mange samtaler med katolske gejstlige i Danmark og især i Belgien og Frankrig har sandelig ikke gjort mig katolsk, men derimod misundelig på dem – af den ene grund, at de har en autoritet over sig. Eller autoriteter! Der tør sige: Du

skal! Og: Du må ikke! Og så retter man sig derefter, basta!

Ak, hvor savner vi i den danske folkekirke autoriteter, der har mod til – med Gud som eneste rettesnor – at tale på kirkens vegne.

Som ung præst boede jeg en tid

Lærer søges

1. april eller senere. Alm. skolefag plus sang. Løn som ved Lyngby-Taarbæk kommunale skolevæsen, pensionsordning. Ansøgning udbedes til bestyrelsen for Sankt Knud Lavards Skole, Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, senest 15. marts.

Lettelser for de børnerige?

Wien (NC). En sammenslutning af katolske familier i Østrig har til regeringen fremsendt en plan om økonomisk hjælp til store familier og om bekæmpelse af ungdomskriminaliteten. Katolske organisationer har støttet af de østrigske biskopper allerede flere gange i de forløbne år forsøgt at lette de store familiers økonomiske byrder. Hidtil har regeringen svaret på henvendelserne med mindre skattelettelser og et lille såkaldt familietilskud. Nu påpeges det atter, at en af årsagerne til ungdomskriminaliteten er, at mødre til små børn i mange tilfælde må arbejde ude mange timer hver dag. Ifølge de nye forslag ønsker man et statstilskud på omkring 140 kr. pr. måned til mødre, der har 3 eller flere små børn og ikke er selverhvervende. Et tilskud på 70-80 kr. foreslås til mødre, som selv har mulighed for at tjene til familiens ophold.

UNDA's film-festival

Monte Carlo (NC). Ialt 56 films fra 9 lande er blevet indsendt til den årlige filmfestival arrangeret af den internationale katolske sammenslutning for radio og fjernsyn (UNDA), der blev åbnet i mandags. Fra Tyskland er der indkommet 6 films, fra England 5, fra Østrig 2, fra Belgien 4, fra Canada 4, fra Spanien 6, fra De Forenede Stater 11, fra Frankrig 7, fra Holland 3 og fra Schweiz 1.

Et Sankt Eric-frimærke?

Stockholm (NC). En snes svenske foreninger har anmodet Sveriges postvæsen om at markere 800-året for Sankt Erics martyrdød ved uddelingen af et særligt frimærke. Det foreslås, at Sankt Eric-frimærket udgives den 18. maj, som er 800-års dagen for mordet på den svenske konge. Ifølge traditionen blev kong Eric den 18. maj 1160 dræbt af hedninger, efter at han havde deltaget i messen i en kirke i nærheden af Uppsala.

Nyt præsteseminarium åbnes i Tokio

Tokio (NC). Tallet på præstekald blandt japanerne stiger forholdsvis hurtigere end antallet af katolikker. Efter krigen er den katolske befolkning vokset fra 100.000 til 265.000. I april åbnes et nyt præsteseminarium, der får navn efter den hellige Frans Xavier og kan rumme 130 studerende. Seminariet vil blive ledet af jesuitpatres.

Den hellige Stol har vist særlig interesse for uddannelsen af en indfødt gejstlighed i Japan, og der er iøvrigt af velgørere i Japan og udlandet skænket en del penge til rejsning af seminariet. Den mest effektive hjælp er blevet ydet af bispedømmet Køln, hvis ærkebiskop, kardinal Frings, har foranlediget, at

Køln »adopterede« Tokio bispedømme.

Seminaristerne skal følge forelæsningerne i filosofi og teologi ved Sophia-universitetet i den japanske hovedstad. Efter som disse fakulteter anerkendes af det japanske undervisningsministerium, har seminaristerne den fordel at kunne bestå offentligt anerkendte eksaminer og modtage såvel magistergraden som doktorgraden. Samtidigt gennemgår de en uddannelse, der svarer til Den hellige Stols højeste krav.

Der er for tiden 144 præstestuderende i Japan. Efter ordinationerne i år er der i landet ialt 300 indfødte verdenspræster foruden 100 præster indenfor de forskellige ordener.

Katolske eksperter om insemination

London (NC). En komité af katolske eksperter har foreslået, at kunstig inseminering ved hjælp af en donor bør betragtes som en lovovertrædelse. Komitéen består af en række katolske præster, læger og jurister. Dens formand er Father Lawrence McReavy, som er professor i moralteologi ved Ushaw-kollegiet. Komitéen gør opmærksom på, at ægteskabet som institution vil blive ændret på afgørende vis, hvis man tolererer kunstig insemination ved en donor. Det oplyses, at Kirken også forkaster kunstig insemination af en kvinde ved hendes mand, men ikke hvad man kalder »hjælpe-insemination«, hvorved forstås, at man gør det muligt for en normal ægteskabelig akt at føre til en undfangelse.

Komitéen fremhæver, at Kirkens holdning er motiveret af den naturlige morallov, der gælder for alle mennesker. Man forklarer blandt andet, at den biologiske del af den ægteskabelige akt ikke må isoleres fra det ægteskabelige samliv som helhed. Ved indgåelse af ægteskab opnår mand og hustru retten til indbyrdes ægteskabeligt samkvem; denne rettighed er eksklusiv og kan ikke

overdrages til en trediepart, således som det er tilfældet ved kunstig insemination eller almindeligt ægteskabsbrud. Et ægtepars ønske om at få børn kan ikke gøre ulovlige midler moralsk forsvarlige. Der henvises endvidere til, at det psykologisk vil være til stor skade for barnet, at det er kommet til verden som følge af en kunstig insemination ved donor.

Paven indleder fasten i Rom

Vatikanstaden (NC). Paven vil selv indlede fastetiden ved en gudstjeneste askeonsdag i kirken Santa Sabina. Man regner med, at paven vil meddele askekorset til de romerske kardinaler. Hermed genoplives en gammel skik, som ophørte i midten af det 18. århundrede. Den daværende pave, Clemens XIII, plejede askeonsdag barfodet at gå fra Santa Anastasia-kirken til Santa Sabina. Santa Sabina er en af de 39 såkaldte stationskirker i Rom.

Ny nuntius i Tyskland

Vatikanstaden (NC). Tysklands nye apostoliske nuntius bliver mgr. Corrado Bafile, der afløser den nyudnævnte kardinal Muench, som nu er medlem af den romerske kurie. Mgr. Bafile er 56 år og er kendt som ekspert i Kirkens forhold bag jerntæppet. Han var oprindeligt jurist, før han begyndte på sine teologiske studier ved Gregoriana-universitetet i Rom. Mgr. Bafile har indtil for et år siden hovedsageligt beskæftiget sig med Kirkens vanskeligheder i de lande, der er behersket af kommunisterne.

Efter kardinal Stepinacs død har paven udnevnt ærkebiskop Franjo Sheper til apostolisk administrator for Zagreb. Ærkebiskoppen ses her umiddelbart efter, at han telegrafisk havde modtaget sin udnævnelse. (Jugofoto, Beograd).

Johannes XXIII mindes kardinal Stepinac

Vatikanstaden (NC). Pave Johannes XXIII har givet udtryk for sin dybe sorg ved kardinal Stepinacs død. Paven omtaler sit venskab med kardinal Stepinac, som han mødte i 1933, da han selv som apostolisk delegat til Bulgarien flere gange rejste gennem Jugoslavien. Dagen efter pavevalget havde Johannes XXIII sendt et telegram til kardinal Stepinac, som af den kommunistiske regering holdtes fangen i landsbyen Krasic. Han udtrykte dengang håbet om, at kardinalen en dag måtte komme til Rom for at modtage de æresbevisninger, han fortjente. Som bekendt var kardinal Stepinac i sin tid forhindret i at modtage den røde hat.

Efter pavens ønske har kardinal Tisserant celebreret en requiemmesse for kardinal Stepinac i Peterskirken. Paven var selv tilstede og gav den sidste absolution.

Vatikanets dagblad, L'Osservatore Romano, skriver, at mottoet i kardinal Stepinacs våben »jeg har håbet på dig, oh Herre« var betegnende for hans liv som »en vogter for Guds folk, en præst for Kristus, et heroisk vidne for sandhed, retfærdighed og kærlighed i disse triste dage, hvor han modstod vor tids vildfarelser, nazismen og kommunismen«.

Vatikanets blad forsvarer Chessman

Vatikanets officielle blad »L'Osservatore Romano« bragte før den nye udsættelse af amerikaneren Caryl Chessman's dødsdom et varmt forsvar for den dødsdømte. Det er anden gang, »L'Osservatore Romano« taler Chessmans sag i den senere tid ud fra den betragtning, at:

»Denne frygtelige og langtrukne pinsel af en mand, som mirakuløst har undgået at blive sindssyg – denne straf, værre end døden – forekommer os at måtte vække et civiliseret folk til den mest grundige eftertanke. For ingen kan nægte, at et menneske, som har været dømt til at vente i elleve år på døden, har betalt sin brøde, hvor stor den end er. Thi en værre straf end denne skæbne findes ikke!«

Inden foråret vil den katolske brevscole kunne melde, at ialt 1000 mennesker har modtaget undervisning pr. korrespondance.

Vil De hjælpe os med at styrke og udvide dette arbejde på at udbrede kendskabet til den katolske kirkes liv og lære? Vi behøver midler til at avertere i dagspressen og til at fremstille tryksager.

Send venligst Deres bidrag til postkonto 10 31 69 eller pr. check. Vi er rede til en større indsats, hvis vi blot får penge til den.

Katolsk Orientering, Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12.

Pavens intentioner for marts

At de arbejder, som forbereder det økumeniske koncil, må blive kronet med held.

Pave Johannes XXIII har flere gange erklæret, at kun de troendes bønner kan få bugt med de vanskeligheder, som det kommende almindelige koncil møder. Vor hellige Fader ønsker jo, at kirken fornyes og tilpasses moderne forhold, så at den kan opfylde de ønsker, som vore kristne brødre nærer over for Jesu Kirke. Det drejer sig altså i pavens intention ikke blot om kommissionernes arbejde, som skrider godt fremad, men også hele kirkens indre forberedelse. Vi tænker på teologernes store arbejde i hele kirken, de enkelte biskoppers og bispedømmers forberedelser, men ikke mindst lægfolkernes interesse, medhjælp og ansvarsfulde holdning. Det synes jo at være uden tvivl, at også lægfolkernes stilling i kirken, deres værdighed, ansvar og apostolat vil blive drøftet på det kommende koncil. Vor kærlighed til alle kristne må vokse.

Missionsformålet: At familielivet i Afrika må gennemtrænges af de kristne principper.

Med bekymring ser kirkens hyrde på udviklingen i Afrika. Skønt katolikernes tal vokser med en million hvert år, er det kun en elite, som lever et helt katolsk familieliv. Vanskeligheden består hovedsagelig i, at Afrikaneren er så inderligt knyttet til storfamilien og stammen. Storfamiliens overhovede er tillige præst, dommer og fører. I storfamilien finder den enkelte støtte og hjælp i enhver situation. Den sørger for den fattige, ensomme, gamle og børnene. Til gengæld hindrer den tit det frie valg af ægtefællen, og den medfører ofte polygami. En enkelt kristen føler sig meget trængt i sådant et samfund. Dertil kommer vanskeligheder-

Fastebestemmelser 1960

I den kommende fastetid begrænses fasten til askeonsdag og langfredag og abstinensen til askeonsdag såvel som samtlige årets fredage. Det bemærkes dog, at der desuden er faste- og abstinenspligt 7. december, dagen for Marias uplettede undfangelse, samt – som forberedelse til julen – 23. december.

I fastetiden skal der i alle sognekirker så vidt muligt holdes særlige *fastedagter* med prædiken over fundamentale trossandheder, og andagterne skal slutte med sakramental velsignelse.

Alle bør i fastetiden efter evne yde en skærv til kirkelige formål. Denne gave nedlægges i bøsser, som med påskriften *fastealmisse* anbringes i alle kirker og kapeller. Beløbene indsendes til det biskoppelige cancelli umiddelbart efter fastetidens ophør.

I den lukkede tid fra askeonsdag til påskedag samt i adventstiden må *højtidelige* bryllupper (messebryllupper) ikke finde sted.

Modtagelsen af *påskekomunionen* finder sted i tidsrummet fra påsionsøndag til Kristi himmelfartsdag; for katolikker, der bor særlig langt fra kirke, forlænges fristen til 2. pinsedag. De troende bør opfylde deres påskepligt i deres sognekirke; hvis de modtager påskekomunionen i en anden kirke, bør de give deres sognepræst underretning derom.

København, den 19. februar 1960.

Mgr. C. Flandrup,
generalvikar.

Eukaristisk Forenings tilbudelse af Det hellige Sakramente i Sankt Ansgars Kirke flyttes som følge af den nye ordning med eftermiddagsmesser og holdes fremtidigt i tiden 12-16,30.

ne fra den vestlige materialistiske ægteskabsopfattelse og Islams polygami. Vi vil hjælpe med til løsning af familieproblemet, som på den ene side bevarer de betryggende afrikanske familieforhold, for så vidt de ikke strider mod Kristi lære, og som på den anden side fremelsker ideelle kristne familier.

Hvad er da *min svage bøn* over for så store *vanskeligheder*? Næsten intet i sig selv, men uhyre meget i forening med Kristi offer. Derfor opfører vi hver enkelt dag om morgenen: **ALT FOR DIG, KRISTUS, VOR KONGE OG GUD.**

R. G.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 28.: Quinquagesima (s. 112, violet). Ihukommelse af Gabriel af den smertefulde Jomfru.

MANDAG d. 29.: Søndagens messe (s. 112, violet).

TIRSDAG d. 1. marts: Søndagens messe (s. 112, violet).

ONSDAG d. 2.: Askeonsdag (s. 117, violet).

TORSdag d. 3.: Torsdag efter askeonsdag (s. 129, violet).

FREDAG d. 4.: Fredag efter askeonsdag (s. 131, violet).

Ihukommelse af Casimir, bekender (s. 845) og Lucius, pave og martyr (s. 846).

LØRDAG d. 5.: Lørdag efter askeonsdag (s. 136, violet).

Bodssakramentet

I Sct. Ansgars Kirke bliver emnet for årets fastepredikener: **BODSSAKRAMENTET**. Planen over fastetidens *fastegudstjenester* ser således ud: Askeonsdag kl. 20: Askeindvielse med kort forklaring; askeuddeling og højmesse. Onsdag 9/3 kl. 20: Reciteret messe med prædiken af pater H. Martensen: Synd, bodfærdighed og omvendelse i evangelierne. Onsdag 16/3 kl. 20: Reciteret messe med prædiken af pastor Ib Andersen: Opdragelse til syndserkendelse. Onsdag 23/3 kl. 20: Reciteret messe med prædiken af pater H. Roos: Anger og bod. Onsdag 30/3 kl. 20: Reciteret messe med prædiken af sognepræsten: Hvordan skrifter man? Hvad er generalskriftemålet? Onsdag 6/4 kl. 19-20: Lejlighed til skriftemål hos kirkens præster. Fra tid til anden oplæsning af Den hellige skrift. Ingen »tale« i skriftestolen, men kort prædiken af sognepræsten under bodsmessen, der begynder kl. 20.

Alle unge er indbudt til en kop te hos sognepræsten efter messerne, askeonsdag undtagen.

Har De liggende i Deres hjem til at forære bort:

PETER SCHINDLER:
HVIS DU BLEV KATOLIK
(1,50 kr.)

når en af Deres venner viser interesse for at lære kirken at kende.

I karantæne

MENS DISSE LINIER SKRIVES, taler aviserne igen om influenzaepidemi. Det gør man, hver gang sygdommen griber sådan om sig, at tilfældene fordobles fra uge til uge. Sidste uge var der 1100 tilfælde i Københavns kommune, og 4 dage senere var der mellem 1800 og 2000. Hvis man ikke passer på, risikerer man, at sygdommen kommer til at brede sig med samme hastighed, som da A-influenzaen hærgede hele Europa for to år siden.

Hvis man vil bekæmpe en epidemi, er det ikke tilstrækkeligt at pleje de enkelte syge hver for sig. Man må også isolere dem fra deres omgivelser, for at de ikke skal sprede smitten. De må »sættes i karantæne«. I England har man forsøgt forskellige isolationsmetoder. På hospitalet i Harvard brugte man den, De ser på billedet: patienten iføres en slags cellofanovertræk. På den måde behøver han ikke at være fuldstændig afskåret fra andre. Han kan stå op og tage imod

besøg uden at risikere at smitte dem, der besøger ham.

I OLDKIRKEN benyttede man en lignende fremgangsmåde over for dem, der havde begået større synder. Fordi de gennem deres synd bar kimen til smitte og åndelig død i sig, isolerede man dem fra deres omgivelser, – man satte dem i karantæne. Man »exkommunicerede« dem for en tid, det vil sige, at man udelukkede dem fra de kristnes fællesskab. Eftersom det onde altid er mere eller mindre smitsomt, måtte de først helbredes for det ved bod, før de igen kunne blive optaget i Kirkens synlige fællesskab. Denne offentlige bod begyndte askeonsdag, varede i 40 dage (fastetidens »karantæne«) og afsluttedes skærtorsdag med den ceremoni, ved hvilken de bodfærdige syndere vendte tilbage til Kirken.

ENDNU I DAG findes askevielsens ceremoni, og de fleste kristne plejer at komme til askeuddelingen, men der er alt for få, der kender dens betydning. Når præsten siger: »Kom i hu, at du er støv, og at du skal vende tilbage til støvet«, er det ikke for at minde den kristne om, at han en dag skal dø, men langt mere for at minde ham om, at han ved sin synd har lukket sig ude fra venskabet med Gud. Præsten gentager Guds ord til Adam og Eva, da han jog dem ud af det jordiske paradys. Når disse ord anbringes i den rette sammenhæng i askeonsdagens messe, bliver de en opfordring til at gøre bod. Selv om vi ikke er »exkommunicerede« i fastetiden, og selv om vi bliver ved med at tilhøre de kristnes synlige fællesskab, må vi alligevel betragte os selv som syge, der kan risikere at smitte Kirkens legeme. I fastetiden skal vi med alle til rådighed stående midler – bøn, bod og faste – søge at bekæmpe den åndelige dårlighed, der findes i os. Nu til dags er der ikke mere nogen, der må gøre offentlig bod. Men fordi vi alle er syndere, gælder opfordringen til at gøre bod for at blive helbredet os alle.

M. D.

Vejle

Træløst & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 88 *
Vejle

Hansen Pærhøi & Søn

Glarimester - kunsthandel
Søndergade 4 - Telef. 1187
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg
J. JENSEN
Søndergade 28 - Telefon 1083
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup
Briller
Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter
Telefoner 338, 338 - Kontor 507
Vejle

Tegn abonnement

Immaculata - Kongregationen.

Eftermiddags-afdelingens månedlige møde afholdes kl. 16,15 fra og med 1. marts.

Til den daglige betragtning

I FASTEN

foreslår vi

Leo Helbling O.S.B.

Fra Askeonsdag til Hvide Søndag

Brudstykke af et større værk af benediktinermunke fra Maria Einsiedeln »Mit Christus durch Leben«.

Oversat til dansk af
A.-E. Møldrup.

Hft. kr. 4,50

1b. 1 sort shirting kr. 7,50

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

Frem med historierne!

Mellem år og dag fortælles der mange virkelig morsomme historier, som aldrig kommer på tryk. De hører så at sige til »den mundtlige overlevering«. Vi kunne tænke os at give plads for en del af dem her i bladet og giver nu startsignalet til en lille kappestrid om de fornøjeligste småhistorier. Hvis De har evner som tegner, må De gerne illustrere teksten. Vi honorerer de offentliggjorte tekster eller tegninger med det beskedne beløb af 10 kr.

Her er foreløbigt et eksempel, som vi selv fornyligt har fået foræret:

Katolsk Aktion.

I en af de københavnske forstadskirker havde man to søndage i træk været lidt generet af en flok unge mennesker, som under messen gik op på orgelpulpituret og nysgerrigt, men en kende for støjende fulgte gudstjenesten. Sognepræsten besluttede at sætte en stopper for dette uvæsen. Nu har man i sognet et korps af ordensmarskaller, der træder i funktion ved de store højtider og hjælper de mange kirkegængere til rette. To af dem blev anmodet om at komme den følgende søndag. Den ene er en høj, bredskuldret arkitekt, den anden en søfficer, som er vant til at holde disciplin.

De to herrer mødte frem iført deres hvid-gule skærf og tog opstilling ved indgangen. Da messen skulle begynde, dukkede de unge fredsforskyrere op, og to af dem var allerede kommet ind i våbenhuset, før de anede uråd. Det var to unge mænd iført de praktiske læderjakker. Den ene af dem medførte en transportabel radio, og var iøvrigt optaget af at gennemgumle en mundfuld tygegummi.

Ordensmarskallerne gik straks til værket. Den store arkitekt fik hold på de unge mænd og beordrede dem til at fjerne tygegummiet. Da den sag var ordnet, åbnede han døren ind til kirken og gav dem besked på at følge med. Forbløffede som de var, forsøgte de ikke at stikke af, men lod sig føre op ad midtergangen mellem de mange kirkegængere. Arkitekten trak dem hen til en af de forreste bænke, hvor der var ledige pladser, og gav dem besked om at sætte sig.

De to unge mænd var totalt afvæbnede. De satte sig pænt til rette, og senere knælede de. De var så opsat på at opføre sig ordentligt, at de blev ved med at knæle, mens de andre på bænken sad ned! En hjælpsom dame stak dem en messebog.

Efter messen blev de gjort op-

mærksom på, at de selvfølgelig var velkommen i kirken, når de blot gæbærdede sig anstændigt. De har vist ikke været der siden!

- Mor - det er familiens sorte får igen!

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Nogle unge katolikker

- der trænger dertil - kan opnå halvt eller helt friabonnement på *Katolsk Ugeblad* ved at skrive til *Frank Andersens Fond*, adr.: Skoleinspektør John S. Lundorf, H. C. Ørstedesvej 39 A, København V.

Ansøgning må være bilagt anbefaling fra en præst eller lærer.

Viggo Høgsgaard

Landsretsaagfører

Stuðiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Kendt katolsk Præst bliver Rationalist

- belært af Johannes XXIII og Kristeligt Dagblad!

af Peter Schindler

Jeg er kommet i en forfærdelig Klemme mellem to offentlige Institutioner: Først havde jeg testamenteret mit Skelet til Zoologisk Museum i Fiolstræde - Nabo til mit gamle elskede Universitetsbibliothek - hvor man havde lovet det en Glasmontre i Æreshallen mellem Brontosaurus og den sidste Hest og havde faaet Finansudvalget til at billige en Sølvplade med Indskriften

HOMO AZYCLICUS

fordi jeg er det sidste Menneske, der aldrig har siddet paa en Cykle (d.v.s. det har jeg én Gang, men det varede ikke eet Minut, og det er for meget at sige, at jeg sad paa den - den løb væk under mig!)

Og saa kom der en Enkebispede Husmannen fra Færøerne og efterlod Det theologiske Fakultet en Villa og en Formue til at indrette et kirkehistorisk Museum, hvor man tiltænkte mig en Plads i Midtergangen ved Siden af Lindhardt, og atter dær lovede man mig en Sølvplade paa en Glasmontre, denne Gang med Indskriften

SACERDOS ABAZARICUS

fordi jeg beviseligt er den sidste Præst i Kristenheden, som aldrig har afholdt en Bazar eller paa anden umoralsk Maade har skaffet Penge til sine kristelige Foretagender. (D.v.s. jeg har dog én Gang lært en Gruppe Spejderpiger, hvordan de, uden Uanstændighed, kunde tjene lige saa mange Penge til deres Lejr som ved at holde Bazar - men det røber jeg kun een Gang hvert tiende Aar til en bidragstrængende Organisation).

Altsaa: hvem skal have Skelettet, eftersom Ritus-Kongregationen næppe kræver det fremdraget fra Campo Santo Teutonico med en Kanonisationsproces for Øje?

Jeg tror, jeg snyder Zoologerne og giver det til Theologerne, for det er meget sjældnere at være Katholik og Rationalist end at være missing link mellem et Fortidsuhyre og den sidste Hest. Og nu tilstaar jeg, efter paa skamløs Maade at have vakt Læser-

nes opmærksomhed, at jeg ved Rationalist (i denne Sammenhæng) forstaar en Mand, der vil rationalisere ... og jeg haaber, at det sker saa sent, at samtlige Søstre, oevvres og Foreninger har faaet afholdt deres Bazarer, og saa tidligt, at de næste ikke vil lide Afbræk derunder. Jeg tilstaar ogsaa, at min Inspiration er en dobbelt: Paven, der har forenklet Kurien saa rationelt, at hver Kardinal i dag kun har een Sag at tage sig af - dærfør krævede Hs. Hellighed en Række nye Kardinaler - samt min ugentlige Pakke med »Kristeligt Dagblad«, der denne Uge ikke tilstedede en Bymissionær (hvad en saadan saa er) at betegne min Religion som »satanisk«. Altsaa, stemt blidt i mælet læser jeg, at en udmærket Kristen af folkekirkelig Observans, som ønsker at fremme sit Kirkefondssogns Hjælp til dem, der ikke synes at blive hjulpede af Velfærdsstaten, gaar omkring hos Trosfæller i Sognet og præsenterer en Liste til Indsamling. Min denne Gang troværdige Kilde melder, at betæffende Kristne ringer paa 163 Døre, og at Resultatet til »Sognets syge, gamle, fattige og ensomme« blev (hold Jer fast!) kr. 96,- sexoghalvfems!

Jeg spørger mig selv: er dette rationelt? Hvor mange Timer er hær ikke arbejdet, og hvad er dette Menneskes Arbejde ellers værd pr. Time? Eller: er der ikke en Lejlighed (f. Ex. om Søndagen), hvor 96 af Sognets Kristne er samlede, og hvor man kunde sige: »Gode Kristne, vi har nogle, som Velfærdsstaten ikke kan naa - selv det bedste Net har for store Masker - dem vil vi naa, saa nu op med en Krone hver!« Saa var det hele gjort paa faa Minutter (og en Del pinlige Afvisninger var sparet).

Om det kommer mig ved? Nej, men ligner det ikke Misforholdet mellem Indsats og Indtægt ved en af vore Bazarer? Hvor mange deltager ikke i Arbejdet, og i hvor mange Timer? Hvad er deres Arbejde værd i

Timeløn - hvis de havde taget det samme Antal Timer Overarbejde? Og hvilket Forhold bestaar der mellem det, der sælges paa Bazaren, og den Pris, der gives for det - er det ærligt? Vær vis paa, at det morer Folk at lave Bazar og at gaa paa Bazar, men er det Vældighed? Og det »samler« dem - ja, men er det om Messe, Prædiken og Sakramenter? Og er »Underholdningen« ikke ofte pinligt underlødigt, saa der maa appelleres til den gode Vilje og ses paa det gode Formaal? Vi SKAL have de Penge! Ja, det skal vi - men hvorfor saa ikke vise os Behovet og spørge: »Vil I bevillige os den fornødne Sum, ud af Jeres egen Tegnebog, eller mener I ikke, at dette Arbejde skal udføres af os som Sognebørn?« Jeg tror, at viser man Behovet, og aflægger man ærligt Regnskab, kunde man faa Beløbet, og baa-de Arrangører og Besøgende fik en Søndagshvile - og saa blev Støtten til betæffende Virksomhed ALVOR.

Jeg har selv to Gange i mit Liv haft Brug for økonomisk Støtte, og bægge Gange traadte en Kreds af moderne, praktiske Forretningsfolk til og sagde: »Lad os dog være fri for økonomisk Dilettanteri og anlægge Sagen paa rationel Basis!« De gjorde det, og Pengene kom (saa vidt det var forventet) tilbage; men jeg medgiver, at de fleste »Sager« ikke kan støttes forretningsmæssigt, da det drejer sig om »tabte« Penge, investerede i Menneskesjæle, men kan de ikke ydes uden hele det Hyre og Postyr, som en Bazar er?

Vi SKAL op med visse Summer, for Sjælens Sag, var det saa ikke en Udvej: at indtjene dem ved Overarbejde eller paa anden rationel Vis, i Stedet for at arrangere noget, der er »meget Skrig og liden Uld« (som Bonden sagde, han klippede sin So), og som maaske morer dem, der arrangerer det, men mindre dem, der trækkes hen for at faa Magneten i Tegnebogen?

Hvor er det nemt at sidde paa saa stor Afstand som Rom-Danmark og være klogere, men sommetider kan den, der sidder fjærnt, se Muligheder for en Rationalisering, hvor den, der sidder nær (eller i Midten - og har Ansvar for Kassen!), kun ser, at det gik endnu og gaar vel ogsaa endnu en Gang...

KJØBKE'S
REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mallebyggeringen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 88

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

KUMBEL HJÆLPER GUD

Digteren Kumbel - Piet Hein - blev fornylig nævnet som en af pionererne for de kæmpende ateisters nye sammenslutning »Humanistisk forbund«. Hans navn var blandt underskriverne af det opråb, hvormed foreningen henvendte sig til offentligheden i starten. Så meget mere interessant er det at læse, hvad han digter - om havearbejde - i et øjeblik, hvor naturen synes at være gået over optugtel-sen:

Jeg går og hjælper Gud

Jeg er en ydmyg kunstner.

Jeg fuldbyrder kunstens bud.

Jeg lægger mit værk til naturens.

Jeg går og hjælper Gud.

*Ikke fordi jeg behøves,
men fattet i denne ånd:
Skaberen ville, at også jeg
skal ha uformet ler i min hånd.*

Kumbel.

S. O. S.

Ungarsk flygtning meget syg på dansk tuberkulosesanatorium. Han beder om levnedsmiddelpakker til sin gamle mor, der lider nød i Ungarn.

Hvem hjælper. Selv små bidrag løser store opgaver.

Caritas - København - Giro 439 79.

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Nedsatte katolske bøger

	før	nu
Asch: Moses	19.75	6.00
Carrel: Rejsen til Lourdes	5.85	2.00
Daniel Rops: Israels Historie	14.75	7.75
Emmerichs Visioner: Jesu Lidelse	16.50	6.50
Emmerichs Visioner: Jesu Lidelse, VB	22.50	17.50
Friedrich Ozanam	2.00	1.00
Guardini: Bønnens Forskole	11.00	4.75
Guareschi: Don Camillo vender tilbage	9.75	3.25
Guareschi: Don Camillos lille Dilemma	10.75	3.00
Hyde: Jeg troede	10.75	3.75
Johs. Jørgensen: Den hellige Birgitta af Vadstena I	18.75	8.75
Lekeux: Maggy	5.75	2.00
Linde: Pavedømmets minder i Danmark	12.00	4.00
Lindop: Hjertet og Sværdet	19.50	6.50
Mounier: Personalismen	7.50	3.00
Pavestolen og Arbejdsspørgsmålet	10.75	2.75
Olaf Pedersen: Mennesket og Teknikken	10.00	3.00
Søster Clara Ramsing: Da de var unge	6.50	2.00
Schaper: Mægtig i de svage	12.50	4.00
Schindler: Legende, tre Mysterier	3.00	2.00
Schindler: Jomfru Mariæ Rosenkrans	3.00	2.00
Stenius: Bag Vatikanets Mure	14.50	6.50
Terese af Avila: Sjælens Slot (uddrag)	5.75	4.00
Werfel: Det forliste Himmerige I-II	19.50	15.00
Wärldsberömd Konst I (4 farveplancher)	10.00	2.50
Wärldsberömd Konst II (4 farveplancher)	10.00	2.50

SANKT ANSGARS BOGHANDEL

BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Retræte.

Assomptionssøstrene indbyder alle unge piger og yngre damer til at deltage i en retræte ledet af pater Hans Martensen S.J. på Rygaard, Bernstorffsvej 54. Retræten finder sted i den stille uge og begynder onsdag d. 13. med messe kl. 9 og varer til lørdag morgen d. 16. april. Lagner bedes medbragt. Tilmelding kan ske hver dag fra 9-14 på He. 3118.

Fasteforbereelse.

Som indledning til fasten afholder Danmarks unge Katolikker fasteforbereelse i Sakramentskirken, Nørrebrogade 27, tirsdag den 1. marts, kl. 20,00. Alle unge er velkomne.

Pæn ung pige,

17-20 år, søges til at passe forretning i en god plads i Odense 1. marts. Gerne tidligere ved forretning, dog ingen betingelse. Løn efter aftale + kost og logi.

Bagerlærling kan samme sted få plads straks.

Bagermester Oscar Holmbøl,
Østerbaksvej 90,
Odense. Tlf. 11 51 56.

Julekærtens tegnekonkurrence

1. præmie: 5 a a i Thorvaldsens skole.
2. - Peter Svennevig, Virum.
3. - Edda Urup Jensen, Holte.

Ønskes tegningerne tilbage, kan de afhentes i St. Antoni præstebolig, Frederikssundsvej 225, Brønshøj. - Tak for ivrig deltagelse.

Julekærtens redaktion.

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 228 30

Lys - Kraft - Varme

Aabenraa Brugsforening

Søndergade 18 . Aabenraa

Telefon 2 23 68

Leverandør til St. Ansgars klinik

Er De blevet abonnent?

Læserne skriver -

I denne rubrik optages korte læserbreve om emner, der har interesse for en større kreds. Brevene skal helst underskrives af indsenderen men kan optages under et pseudonym. Redaktionen må dog i dette tilfælde oplyses om afsenderens navn og adresse. Vi forbeholder os ret til at forkorte breve, der fylder mere end en halv spalte.

Trænger til retræter

Er det ikke muligt, at der oftere kunne holdes retrætedage for at hjælpe os travle mennesker til et dybere trosliv? Der er vist kun een længere retræte for mænd hvert år på Dalum kloster; men vi har ikke alle ferie netop på den tid. Jeg er sikker på, at mange ville være taknemmelige for et vist system, som man har det i udlandet, hvor der regelmæssigt holdes retræter. Man kunne tænke sig, at den samme præst anvendte sine retræteprædikener flere gange for forskellige kredse, og at vi i god tid fik besked om, hvor og hvornår retræterne holdes. Har man først selv prøvet en retræte, ønsker man, at alle katolikker må få en sådan lejlighed til at samle sig om de virkelige værdier. Der er ikke noget i vejen med den kristne tro, men ofte er vi mennesker så optaget af dagens gøremål, at vi ikke har kræfter til at koncentrere os og bevare forbindelsen med Gud uden afbrydelser. Retræter vil her kunne hjælpe os meget.

Kr. Holm.

De glemmer at knæle

I forbindelse med de nye regler for menighedens holdning under messen, vil jeg gerne på egne og andres vegne bemærke, at for mange er det

svært at skulle rejse sig og stå så meget. Man bruger langt flere kræfter, end når man knæler. Dernæst kommer jeg til det, der ligger mig mest på sinde. Hvorfor bliver der ikke gjort opmærksom på, at alle bør knæle, når den hellige kommunion uddeles - også hvis de ikke selv skal modtage kommunionen. Ved kommunionen kommer Kristus os jo langt nærmere, hvad enten vi selv modtager sakramentet eller på åndelig vis forener os med Kristus. Jeg er klar over, at præsten ved altret ikke lægger mærke til, om folk knæler, og at mange ikke tænker på dette. Det er altså af uvidenhed eller tankeløshed, at så mange sætter sig ned og venter, mens kommunionen uddeles.

Fra protestantisk side er jeg blevet spurgt: »Hvordan kan I sidde ned, når I virkeligt tror, sakramentet er Kristi legeme?« Ja, hvad skal man svare til det, for de har jo ret.

Dette er absolut ikke en kritik af sognepræsternes beslutning. Selvstår jeg, så meget jeg kan, men det er mig umuligt så ofte, som det er blevet bestemt.

M. L.

Skolebetjent og portner

ved kirken søges pr. 1. maj. Ansøgning udbedes til bestyrelsen for Sankt Knud Lavard Skole, Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, senest 15. marts.

Enlig dame

tilbydes fuldt, stadigt ophold under rolige, hyggelige forhold. Pris 300 kr. pr. md., alt iberegnet, også vask, hos Søstrene på *Allerslev Kloster*, Lejre.

13., 14. og 15. ROMAFÆRD

Rom Assisi 1960, 19 dage kr. 850,00.

I det kommende år vil der blive 3 Italiensrejser:

2.-20. maj.

5.-23. juli.

19. sept.-7. okt.

Alle rejserne er udenfor Olympiadetiden.

De er velkommen, hvis De har et godt humør, nogenlunde gode kræfter og et demokratisk sind. Prisen indbefatter rejse med sovevogn, kost og logi samt bus mellem Rom og Assisi. Skriv snarest efter program.

Paul d'Auchamp,
Aakirkeby. Telf. 462.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Hølrup 3385, 7842 - Tega 5893

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen Snekermester

Lindholmsvej 36
Telefon Damss 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold
Amaliegade 27, København K
Central 799 - Telegramadr.: Forskjold

K&K

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

Katolske begravelser

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smødelundsgade 1 . Hølbæk . Telf. 136

Tegn abonnement

FILM og TEATER

Pludselig sidste sommer

Blandt de lødige film er der nogle, man gerne ser, og andre, man mere eller mindre føler sig forpligtiget til at se. »Pludselig sidste sommer« hører til de sidste.

Det er en filmatisering af Tennessee Williams skuespil af samme navn. Han er jo altid stærk, men denne gang er han mere chokerende end nogen sinde før.

Et kort handlingsreferat er nødvendigt: Filmens ene hovedperson er en seksuelt afsporet ung digter, af hvem vi imidlertid kun ser et glimt bagfra; ved fortællingens begyndelse er han nemlig død. Det skete pludselig sidste sommer, da han blev stenet og ædt af nogle forsultne spanske drenge – i sandhed et rystende udslag af sunde instinkter! Til gengæld lever digteren Sebastian videre som en besættelse i to kvinder: Den ene, hans mor, er en rig enke, som har opbygget sin tilværelse omkring dyrkelsen af Sebastian; den anden er hans smukke kusine, som begivenhederne sidste sommer har gjort sindssyg. En tiltalende ung hjernekirurg får kontakt med de to kvinder, og han afdækker efterhånden lag på lag af den makabre historie. Det lykkes lægen at få den unge pige til at fortælle om de rystende begivenheder, og derved helbredes hun, – byrden er taget fra hendes skuldre. Men moderen, der har villet tvinge alle til at beundre Sebastian, og som derfor har kæmpet for at skjule sandheden om hans liv og hans død, hun flygter nu, da sandheden er kendt, ind i sindssygens uvirkelige verden.

Det var det. Og det var bestemt ikke rart. Hvad skal det så gøre godt for? Nu må her indskydes, at hele stykket af forfatter, instruktør og skuespillere er løftet op i et kunstnerisk højt plan, at vi tvinges til se langt ud over det noget usædvanlige emne. Vi møder en verden, der lider under arvesyndens følger, en verden, der vrider og vander sig og skriger sit HVORFOR?

Ikke alt i denne verden er afsporet, men Tennessee Williams føler pligten

til at vise os det værste. Hans stykke er et skrig til Gud og menneskeheden. Hvorfor bliver det sunde sygt, kærligheden til egoisme og had, livet til lidelse og død?

Det forekommer mig, at han selv giver noget af et svar. I en havestue-scene lægges som på dommedag sandheden blot. Mens den unge pige derved helbredes, bliver moderen, der til det sidste har bekæmpet sandheden, sindssyg. Livet kan både være strengt og ubegribeligt, men det bliver kun uudholdeligt for den, der ikke vil se det i sandhedens lys.

(Forbudt for børn).

Ai.

Kavaleriets helte

Med John Ford's *Kavaleriets Helte* føres vi 100 år tilbage i tiden. Det er april 1863. Borgerkrigen mellem nord- og syd-staterne raser. Nord-staternes fremrykning er blevet standset ved Vicksburg. I over et år har kampene raset frem og tilbage uden nævneværdige resultater, men med store tab på begge sider. Situationen er ved at blive truende for the Yankee's. Vicksburg må og skal erobres. Men for at man overhovedet kan drømme om at erobre Vicksburg, må dennes forsyningslinjer afbrydes. Denne opgave tildeles en oberst Marlowe (John Wayne), der i spidsen for tre Kavaleri-regimenter drager af sted på en overordentlig farefuld færd tværs gennem fjendtlig territorium. Målet er tilintetgørelsen af jernbaneknudepunktet Newton – station i Mississippi.

Kavaleriets helte er herefter beretningen om den farefulde færd de 500 km frem til Newton station. Ideen med at bygge en film over dette dristige fremstød er glimrende. – Det er brillant stof – som skåret til et filmsmanuskript.

Men resultatet! Et stykke driven- de sentimentalt makværk med ganske enkelte formildende momenter i forbindelse med skildringen af slag-

scenerne og naturen. Tilskueren skånes ikke for noget som helst – om det så er historien i historien, kærlighedsdramaet mellem obersten og den tilfangetagne Sydstats-godsejerdatter, er også den i sig selv ganske rædselsfuld. Det er kort sagt blevet en skrækkelig historie fra begyndelsen til slutningen. Men var det trods alt ikke en meget god film? Ah jo, – hvis man altså blot glemte historien om obersten og sydstatsdatteren, pil-lede kavalieristerne af hestene, ryd-dede instruktøren af vejen, rensede luften for krudtrøg og kun så for sig en masse dejlige og smukke heste. – Se det blev filmen – ikke om kavale-riets helte, – – men om dets heste, og det er vel egentlig noget helt andet!

Th.

Ondskabens sæd

Hvad er den dominerende faktor i et barns udvikling: Arv eller miljø? Dette spørgsmål danner hovedtemaet i filmen *Ondskabens Sæd*. Kan et lille dydsmonter med stivskorter og calypsostrusser være så arveligt belastet med morderiske tilbøjeligheder, at end ikke et 1. classes miljø kan redde hende? Der er i højeste grad dramatisk stof i denne idé, men desværre har man forslugt sig på dramatikken. Folk skal sandelig ikke snydes, eller skånes, hvis jeg må udtrykke mig sådan. Første del kan godt virke lidt langtrukket, derimod er der intet at bebrejde anden del i den retning. Værgeløse, ja endog særdeles elskværdige personer myrdes efter noder. Et enkelt selvmordsforsøg, som følge af et iøvrigt mislykket medlidenhedsdrab, sætter sammen med sluteffekten, som jeg ikke skal røbe, punktum for affæren.

Der er både gået en roman og et teaterstykke forud for filmen, og det præger denne i betydelig grad. Det er et filmatiseret teaterstykke, vi overværer. Stykket er ikke tilstrækkelig omarbejdet, så det stemmer overens med den nye kunstart, der skal præsentere det. Skuespillernes mimiske evne er alt for ringe, dette kommer særdeles tydeligt frem i nærbillederne. Barnestjernen klarer sig pænt, og Nancy Keller er den eneste af de voksne, som fortjener betegnelsen filmsskuespillerinde i dette ords rette betydning.

(Forbudt for børn).

H. B.

Teaterkrise og kirkekrise - samme årsag?

Samtale med lederen af
Kirkens korshær

Kai Friis-Møller og kardinal Mercier

Tyske lærere ængstelige
for nazi-indflydelse

800 arkitekter interesseret i ny domkirke

Ugens kronikør, politifuldmægtig Jørgen Lamprecht, anstiller nogle betragtninger over forbindelsen mellem kirken og teatret, idet han peger på nogle årsager til den såkaldte teaterkrise og Folkekirkens krise.

Uhyre morsomt

Heldigvis er der allerede sagt og kan der vel fortsat siges gode vittigheder om s t a t i s t i k. Det betyder jo, at statistik ikke uden videre bliver taget for gode varer. Men nu skal De høre en ny historie om, hvordan statistik kan bruges. Den kan opfattes som en ny vittighed eller som en sørgmodig affære – det afhænger af Deres indstilling.

Lad os begynde med et tanke-eksperiment. Vi forestiller os, at vi vil lave en statistik over vore landsmænds sovevaner. Til den ende spørger vi 2 (to) danske borgere: Hvordan sover De – på ryggen eller på siden? Den ene svarer »på ryggen«, den anden »på siden«. Så har man sit materiale til videre bearbejdelse. Resultatet præsenteres omsider på følgende måde: Af Danmarks befolkning sover 50 % på ryggen og 50 % på siden!

Hvorfor ler De? Vi kan da ikke spørge hele landets befolkning. Et repræsentativt udsnit må da være nok.

Man kan også tage fat på et alvorligt emne. Her er et eksempel, som vi ikke har opdigtet, men hentet fra kirkesiden i nogle danske blade. For ikke at ødelægge historien og svække pointen skal vi først nævne de statistiske resultater og senere anføre, hvordan de er fremkommet. For en ordens skyld gør vi opmærksom på, at dette materiale til kirkesiderne er blevet udsendt af Kristeligt Pressebureau i København. Vi har spurgt bureauet, om ophavsmanden til den mærkværdige statistik må nævnes, men Kristeligt Pressebureau svarer, at den medarbejder, der har behandlet stoffet »mener, at kildematerialet stammer fra Det lutherske Verdensforbunds informationskontor i New York, News Bulletin, men det er ikke 100 % sikkert.« Hermed være det antydnet, at vi er ude på gyngende grund. Men alligevel – til sagen!

Statistikken vedrører amerikanske kirkeforhold og viser,

at hver gang en protestant bliver katolik, bliver fem katolikker protestanter. Endvidere viser statistikken, at kun 23,7 % af de katolikker, der bliver protestanter, har ladet sig påvirke af ægteskab med en protestant, mens 68,1 % er gået over til protestantismen, fordi – vi citerer – »de foretrækker den rene evangeliske lære«. Så ved man det, og nu skal vi høre om bevægelsen den anden vej. Den afslører, at protestanter, der bliver katolikker har helt andre motiver: »Her har 89,4 % konverteret på grund af ægteskab med en katolik, 7,4 % fordi de har foretrukket den katolske lære og 3,2 % af andre årsager.« Summa summarum: De fleste katolikker blev protestanter af rent religiøse grunde, mens omvendt et procentvis meget større antal protestanter blev katolikker af mere menneskelige årsager. Man kunne her til bemærke, at det er dog lidt flatterende for de folk, der er protestantisk opdraget, men til megen hæder for dem, der er katolsk opdraget. De sidste har åbenbart en ædlere hensigt. Men det argument duer ikke, eftersom hele statistiken er et svindelnummer! Hvad er det dog, vi siger? Statistiken er udsendt af Kristeligt Pressebureau. Ja, men den er alligevel et svindelnummer. Det afsløres i selve teksten, idet man til ind-

ledning oplyser, at den er bygget på forespørgsel til ialt 2370 personer! Vi mindes om, at der er 168.000.000 mennesker i Amerika. Alligevel hedder det i artiklen, at »disse tal afslører, at 89 % af alle protestanter, som er overgået til katolicismen, har gjort dette af o. s. v.« Nu forstår man, hvorfor vi i de

indledende linier til denne kommentar foreslog en statistisk bygget på to menneskers udsagn. Mere betyder den amerikanske statistikkjo ikke.

Men et spørgsmål står ubesvaret: Hvad er formålet med at udsende den slags meddelelser til pressen? g-.

I en verden uden frygt og nød

Danmark med i verdensflygtningåret fra 1. marts

Alle kender vi de smukke ord fra menneskerettigheds erklæringen, der siger, at vi skal leve i en verden uden frygt og nød. Men fortsat er der nødlidende mennesker, for hvem sult, sygdom og frygt er en daglig gæst. Verden over lever 40 millioner mennesker omtrent den værste tilværelse, der kan tænkes: flygtningens.

En gruppe unge mænd i England skabte tanken om et Verdens-flygtningear, og den 5. december 1958 gik FN's generalforsamling ind for en virkeliggørelse af tanken. Man har forudsat, at de enkelte lande vil støtte planen på forskellige måder, nogle måske ved at yde økonomisk støtte til flygtningeorganisationer, andre ved at tage mod yderligere flygtninge-kontingenter.

Den danske flygtninge-kampagne

har som samordnende organ Dansk Flygtningehjælp, en sammenslutning af 11 organisationer, men det grundlæggende arbejde gøres af lokalkomiteer landet over. Den danske stat har bevilget 2,5 millioner kroner til formålet, og nu står det til de enkelte borgere at lægge deres skærv til. Et enkelt eksempel vil vise, at man ikke er bange for at gøre en indsats:

Skønt flygtningear hos os begynder 1. marts har man i Birkerød i Nordsjælland allerede indsamlet 30.000 kroner – mere end 2 kroner pr. indbygger. Og man er først lige begyndt.

Naturligvis vil danske katolikker også være med. Med biskoppens tilslutning holdes en kollekt dag i samtlige kirker og kapeller. Det står ethvert land, enhver nationalkomite og enhver privat organisation frit for at afgøre, hvorledes bidraget til Verdens-flygtningear skal anvendes. Jo flere penge, der kommer ind, desto flere flygtninge vil få chancen for at kunne klare sig selv i en mere menneskelig tilværelse.

Flygtninge har der altid været, men det helt store problem blev det først under og efter den anden verdenskrig, da millioner af mennesker måtte forlade fædreland, hjem, ejendele, venner, ja, ofte familie og søge et nyt liv i det fremmede. Mange er blevet skuffede, vel nogen af egen skyld, men mange, mange flere på grund af omstændigheder, de ikke selv har været herre over. I Europa findes der 130.000 flygtninge, der kun kan klare sig ved FN's hjælp, og af dem bor 30.000 stuvet sammen i flygtningelejre. Verden over lever millioner af mennesker på samme måde.

Mange af disse flygtninge er såkaldte »minus-flygtninge«, hvis problem skyldes asylrettens særlige karakter. Praktisk taget alle lande

Fortsættes side 13

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28
København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)
Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal – hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1.,
København Ø. Tlf. TRia 5394, kl. 8-10. Post-Giro nr. 58965.

Det var en ulykke at skriftemålet forsvandt!

*Samtale med lederen af kirkens korshær,
pastor Haldor Hald, der byggede skriftestol med indlagt telefon*

Som katolik studser man et øjeblik ved at finde skriftestolen møbleret med bord, stole, lampe og telefon, men dette er ingen katolsk kirke, og iøvrigt rummer skriften ingen anvisninger om indretning af skriftestole. Her har man altså valgt at indrette små, lydisolerede samtaleværelser i størrelsen 3×3 meter.

Vi besøger Sankt Nicolai kirke i København, den kirke, hvis forgænger blev udgangspunkt for kirkesplittelsen i Danmark, og som i århundreder var lutherdommens faste borg i København. Da der ikke længere var brug for den som sognekirke, blev der i selve kirkeskibet indrettet kommunebibliotek. Nu er bøgerne afløst af malerier, som kan hjemlånes formedelst en mindre afgift.

I 1957 fik Kirkens Korshær lov at flytte ind i en del af kirken for herfra at lede sit landsomfattende arbejde blandt de fattigste og ulykkeligste, og samme år fastlagde Korshærens leder, pastor Haldor Hald, rammerne omkring det sjælesorgs-arbejde, der siden er blevet landskendt under navnet Nicolai-tjenesten, den mest bemærkelsesværdige nyskabelse, der i lange tider har set lyset indenfor den danske folkekirke.

Pastor Hald leder gæsten gennem sideskibets labyrinter ad en snæver stentrappet til sit kontor på 1. sal. Gennem en halvcirkelformet rude har man et godt overblik over male-riudstillingen. Pastor Hald bemærker:

– Vi lejer rummet dernede engang imellem, så vi kan holde gudstjeneste. Ofte, især om aftenen og natten, må vi hen til altret og tilsige syndsforladelsen, den og altret hører sammen. Og så håber vi inderst inde på en dag at få hele kirken overladt, så den kan komme til at tjene sit oprindelige formål. Det skulle dog synes så naturligt.

Ensom blandt mennesker

– Hvorfor startede Nicolai-tjenesten?

– Fordi der var behov for den. I Kirkens Korshær har vi til opgave at lindre der, hvor nøden og fortvivlelsen er størst. Vi arbejder blandt

narkomaner, blandt drankere og prostituerede, og vi arbejder i Nyhavn. Utallige erfaringer har imidlertid belært os om, at det ikke er gjort med alene at lindre den materielle nød. I mange, mange tilfælde er det sjælesorg, der først og fremmest er brug for.

Ikke mindst i en by som København kan man gå rundt og være ensom blandt mennesker, føle en fortvivlende isolation midt i menneskemylde- ret og brænde efter en at tale ud med. Alt det vidste vi, inden vi begyndte.

– Og forsøgte så med det personlige skriftemål?

– Det begyndte egentlig så mærkeligt. Kort efter at Korshæren var rykket ind i de nye omgivelser, blev jeg interviewet til Ekstrabladet, og i samtalen løb nævnte journalisten den meget omtalte svenske »selvmordspræst«, der annoncerede sit telefonnummer i aviserne og bad om opringning fra folk i selvmordstanke.

Om jeg også turde forsøge mig

som »selvmordspræst«? Ja, naturligvis tør jeg det, svarede jeg.

Da avisen udkom, var der gjort et stort nummer ud af denne lille detalje i samtalen, og virkningen blev derefter. Snart tog min privattelefon til at kime. Det viste sig snart ganske umuligt for mig at klare de mange samtaler alene, og iøvrigt er en telefon ikke noget helt ideelt redskab, når det drejer sig om praktisk sjælesorg. Skal man tale med mennesker om de dybeste problemer, må det ske ansigt til ansigt. Så blev tyngdepunktet forlagt til Nicolai Kirke, og inden længe fik jeg undsætning af kolleger. Siden 12. september 1957 har der i næsten alle døgnets timer været konstant vagt herinde, og der er altid mindst een præst og een lægmand tilstede her. Ingen er gået forgæves til Nicolai-tjenesten.

Jeg sagde før, at vi indenfor Kirkens Korshær var klare over, at der eksisterede et behov for virkelig sjælesorg. Men behovet viste sig at være meget større, end vi havde fo-

*Pastor
Haldor Hald.*

restillet os. I 1958 havde vi 3229 besøgende, og langt de fleste hørte slet ikke til Korshærens gamle bekendtskabskreds. Vi fik ganske vist besøg af spritteren, men også af millionæren. Penge løser ikke alle problemer.

Folkekirken og skriftemålet

– Hvor mange medhjælpere har De i dag, pastor Hald?

– Nicolai-tjenesten har forbindelse med 120 præster og 425 lægfolk. Naturligvis yder alle deres assistance gratis. Til og med transporten herind må de selv betale.

– I betragtning af det personlige skriftemåls hjemløshed i den danske folkekirke, er det et forbløffende antal præster, der har stillet sig til rådighed?

– *Da vi sidst gjorde tallet op, var der flere præster som hjælpere, end*

da vi begyndte. Når det personlige skriftemål efterhånden forsvandt fra folkekirken, har det ikke mindst sin forklaring i pietismen, og når en ting ikke bruges, smuldrer den hen. Personlig ser jeg det som en ulykke, at skriftemålet gled bort. Luther selv satte jo skriftemålet højt – ville blot ikke have det tvungent. Vi må mange gange give syndsforladelse. Folk kræver det.

– Hvilken rolle spiller de nævnte 425 lægfolk i Nicolai-tjenesten?

– Praktiske problemer kan godt vokse sig så store, at de får også psykiske konsekvenser. Vi har derfor en stor kreds af specialister, såsom jurister, socialrådgivere og læger til at hjælpe med råd og dåd. Uden disse lægfolks hjælp kunne Nicolai-tjenesten slet ikke virke efter sit formål.

*

Teologi og sjælesorg

– Savnes der ikke på de danske teologiske læreanstalter en mere systematisk vejledning i sjælesorg?

– Man kan aldrig gøre sjælesorg til et fag. En god sjælesorger kan man kun blive ved at samle erfaring og viden – og ved at være sjælesorger. Derfor kan man nok sige, at hele det teologiske studium giver en god baggrund for en gerning som denne. Endelig vil der jo altid, som enhver af Deres læsere ved, vedblivende være store forskelle mellem skriftemålet i den katolske kirke og hos os. Vi i Nicolai-tjenesten må udforme såvel indretning som praksis, så den vedblivende kan være i overensstemmelse med evangelisk teologi. Det hele må endnu siges at være et netop påbegyndt eksperiment, og det kan også godt være, at meget i vort syn er mere præget af Rousseau end af Kristus. Herinde kommer vi ikke som dem, der vil herske og råde, men som tjenere. Personligt er jeg meget taknemmelig over at måtte stå i denne gerning, og jeg ved, at de mange præster og lægfolk, der hjælper herinde, er af samme mening.

– Nicolai-tjenesten har allerede dannet skole?

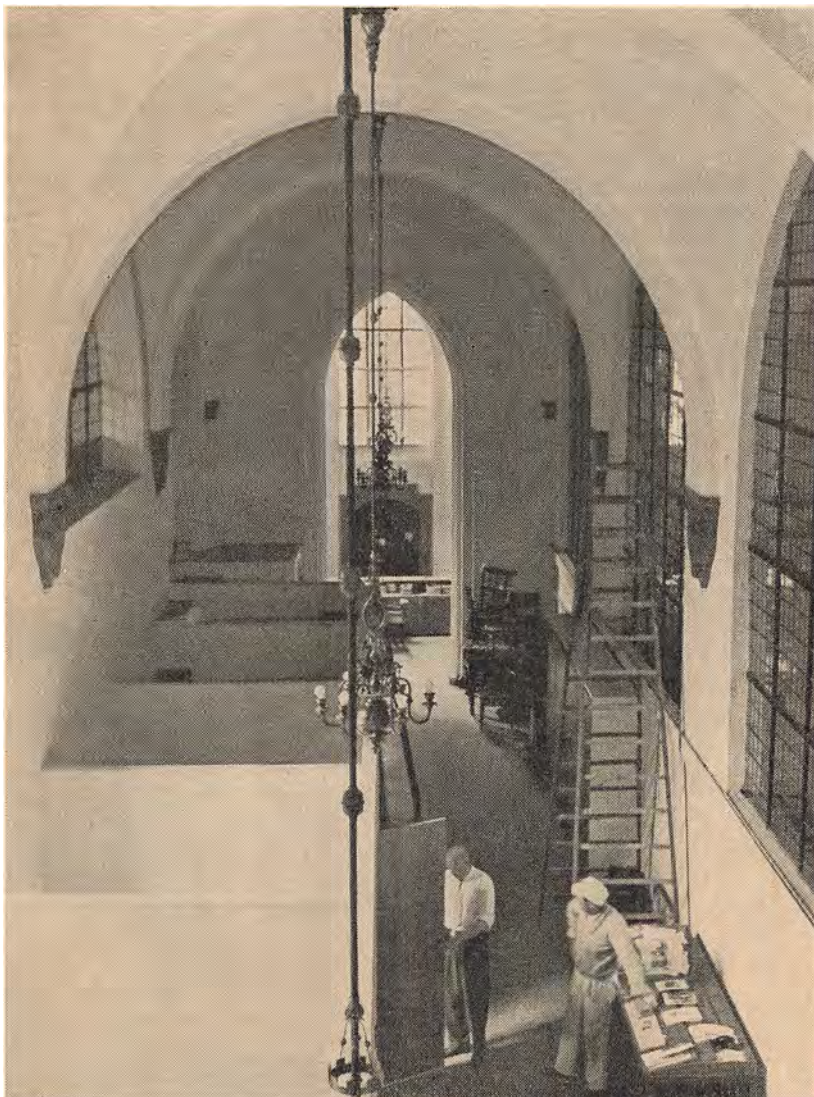
– I Aalborg og Odense har man skabt noget tilsvarende, selvfølgelig afpasset efter de lokale forhold, og i Århus er der også ved at komme gang i den mere »organiserede« sjælesorg. Også i de andre nordiske lande skyder det frem.

– Folkekirkens ringeagt for det private skriftemål synes at have kulmineret?

– Da man kastede skriftemålet bort, forrædte man mennesket!

Pastor Haldor Hald viser rundt i »sin« afdeling af Nicolai kirke. Der er megen travlhed at spore. Kirkens Korshær er en stor organisation med et vidtforgrenet arbejde, og Nicolai-tjenesten er blot en mindre gren. Hele virksomheden finansieres privat, og årligt må der indsamles millioner af kroner.

– Det er dyre penge, vi forvalter her. Enkens skærv bør vendes mere end een gang, før den gives ud. Nåh ja, det ved De jo godt... sluttede Haldor Hald med et stort smil. E. D.

Et blik nedover samtalekabinerne – inden der blev lagt loft over...

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 20075 - Aarhus

(lige ved katolsk kirke)

Specialist i håndopt. og long playing

Kai Friis-Møller og kardinal Mercier

Ved den fine og krævende litteraturkender Kai Friis-Møllers død i sidste uge kom man også til at tænke på en bog, han udsendte i 1919 under titlen *En Pilegrimsfærd til Nordfrankrig og Belgien*. Friis-Møller beretter i et af kapitlerne om sit besøg hos kardinal Mercier, ærkebiskoppen af Malines. Han omtaler kardinalens modige holdning under den første verdenskrig og skriver: »Med den store karakteres sikkerhed efterlevede han simpelthen den lære, han som rektor i Louvain havde doceret for de studerende: »Menneskets pligt koncentrerer sig om ét, handlingen i det givne øjeblik«. Hans pligt dag for dag under alle krigsårene var at trøste og ildne sin menighed, som var et helt folk, med en forkyndelse, der på samme tid var ligetil og sensationel som evangeliet: Belgien var med sit æresord forpligtet til at forsvare sin uafhængighed. Det har holdt ord ... Tyskland har brudt sin ed.

Tyskernes herredømme er ingen lovlig myndighed. Og derfor skylder I det ikke på bunden af eders hjertes hverken agtelse, bevågenhed eller lydighed. Den eneste lovlige magt i Belgien er den, som tilhører vor konge, hans regering og folkets repræsentanter.

*Kai Friis-Møller,
Cardinal Mercier.*
L. O. S. Louis Mercier, Archbishop of Malines.
Kardinal Mercier forærede Kai Friis-Møller dette billede og skrev under det en hilsen til sin danske gæst.

Ved det mod, hvormed han utrætteligt fornyede dette budskab fra sit første hyrdebrev og anvendte dets enkle og klare princip på alle de skiftende faser i det tyske voldsherredømme, udvidede denne kirkefyrste sin hjord med hele nationer og lagde alle sandhedens venner jorden over ind under sit scepter.

Rom selv blev bevæget. Da kardinalen i 1916 kom hjem fra sit besøg i Vatikanet kunne han glæde sit folk med følgende udtalelse af Benedikt, som denne havde nedskrevet som dedikation i marginen af sit portræt:

»Af hjertens grund tilstår vi vor højagtede broder, kardinal Mercier, erkebiskop af Malines, den apostolske velsignelse, idet vi forsikrer ham om, at vi altid er med ham, og at vi tager del i hans smerter og hans bekymringer, fordi hans sag også er vor.«

Vatikanet havde indset, i hvert fald øjeblikvis, med hvilken ny hæder, Belgiens Primas forlenede kirken og den kristne tro ved sit eksempel på menneskelig storhed.

*

Det er mørk aften, da jeg atter igennem Brüsselerporten kører ind i Margarete af Østrigs og kardinal Merciers Malines. Da jeg med den antike dørhammer banker på til det skønne rokokopalæ, hvor den store prælat residerer, åbnes porten af en flamsktalende tjener, som af fransken kun synes at beherske denne ene gløse: *froid, froid* – et ord i rette tid i denne bitterligt kolde aften. Han viser mig gennem vestibulen ind i et lille, celleagtigt venteværelse, hvor lidt efter den tjenstgørende kannik henter mig for at føre mig op ad de brede trapper til kardinalens privatbolig. Her sidder jeg nogle øjeblikke overladt til mig selv i et lille, lunt foret kabinet, hvis midtpunkt er et gyldent strålende krucifiks, der lyser dobbelt på baggrund af bordets mørke fløjlstæppe. Med et smil må jeg tænke på den tyske general, der en dag i dette værelse har stået og ventet på, at kardinal Mercier skulle underskrive den Bissing'ske kompromis-traktat, han havde haft den ære at overbringe Hans Eminence. Den tilbød kardinalen visse begunstigelser, såfremt han blot ville erkende, at han havde sagt ting, der var sårende for de tyske følelser. Mercier erklærede sig efter omhyggelig gennemlæsning rede til at underskrive på betingelse af, at han fik lov til at rette et enkelt ord. »Det er så godt som tilstået,« svarede generalen op-

Kai Friis-Møller.

timistisk. »Nuvel,« sagde kirkefyrsten med sin blideste stemme, »jeg vil da foreslå, at vendingen »Ting, der er sårende for de tyske følelser«, rettes til det mere dækkende udtryk, »sandheder, der er sårende for de tyske følelser« ...

Et forhæng, der adskiller kabinettet fra bispegårdens berømte bibliotek, drages til side, og for mig står den belgiske kirkes ypperstepræst, ikke – som jeg uvilkarligt ventede mig det, fordi han altid afbildes således – i det røde kardinalskrud med den hvide hermelinskrave, men i sin arbejdsdragt som biskop og sognepræst, en streng, sort kjole, bræmmed med fint, hvidt linned og delt af det violette bælte. En skikkelse, der er uden stejhed, med hovedet let bøjet som i en stadig, eftertænkning lytten og med et ubeskriveligt udtryk af visdom og mildhed i de smukke øjne. Mercier, hvis veltalenhed hyp-pigt sammenlignes med Bossuets, er i sit ydre, tror jeg, mindre lig ørnen fra Méaux end svanen fra Cambrai, den følsomme Fénelon, således som Saint Simon har skildret ham: »høj, tynd, godt bygget, overordentligt bleg, med en stor næse og øjne, der stråler af ild og geni, et sært ansigt, uligt alle andres, men så tiltrækkende, at det ikke er til at glemme for den, der en gang har set det.«

»Monseigneur,« siger jeg, »jeg kommer til Dem som en uofficiel repræsentant for Deres mange beundrere i mit hjemland.« Og med udsøgt høflighed svarer kardinalen ved i nogen

tid at tale udelukkende om Danmark, hvis samfølelse med Belgien under krigen han kender og glæder sig over. Med ét stiller han mig et spørgsmål, man almindeligt møder i det *twesprækkige* Belgien: »Hvilket sprog taler man i Danmark?»

»Dansk, 'Deres Eminence'...»

»Ja, folket. Men De kan da ikke bruge dansk f. eks. som universitets-sprog?»

»Vi forsøger på det«...

»Jamen, det forstår jeg ikke, for ved Louvain underviste jeg efter Høffdings psykologi, og den var da skrevet på engelsk.«

»De benyttede en engelsk oversættelse. De kunne sikkert også have fået en fransk. Allerede for femten år siden viste Høffding mig en japansk udgave, som anvendtes ved universitetet i Tokio«...

»Ja, han er en stor mand,« siger kardinalen stille og fortsætter: »Jeg ville så gerne besøge Deres land. De ved måske, at der er en belgisk søsterorden i Danmark. De skriver stadig til mig, at jeg endelig må komme, og lokker mig med den mest forførende beskrivelse af København. Det må være en smuk by«...

Tankevækkende, at Steno -!

I en anmeldelse i »Ingeniørens ugeblad« af dr. phil. *Axel Garboes* nyligt udkomne værk »Geologiens historie i Danmark« opholder lektor *G. M. Idorn* sig ved Niels Steensens internationalt anerkendte videnskabelige indsats.

— Forfatteren når et højdepunkt i sine iøvrigt fremragende personskildringer med beskrivelsen af denne geniale forskers liv og virke. Kontrastvirkningen mellem Stenos konversion og det samtidige Københavns mangel på forståelse af hans betydning indrammer og levendegør beskrivelsen af hans arbejdsmetoder og resultater i den geologiske forskning. Som en geolog i en Darwin så Steno, at aktuelle geologiske fænomener måtte være resultater af en udviklingshistorie, og klarlagde dette på basis af eksakte undersøgelser i naturen. Han forstod ligeledes, som den første, at geologisk viden måtte opnåes ved objektiv syntese (sammenfatning) af iagttagelser, kombineret med en disciplineret fantasi — og ikke ad mytens og teologiens vej. Det er tankevækkende, at netop han fandt arbejdsro og udfoldelsesmuligheder som katolsk gejstlig i et italiensk fyrstendømme.

Teaterkrise og kirkekrise - samme årsag?

af politifuldmægtig Jørgen Lamprecht

I et interview fornylig med forstander Riishøjgård bemærkede interviewereren, at der efter nordboers smag var for meget teater i den katolske kirke.

For nogen tid siden var nogle folkekirkepræster samlede til møde om kirkespil, og man var da enige om eet, nemlig at teater måtte disse spil aldrig blive.

Det er vist en udbredt opfattelse, at teater og kirke står hinanden fjernt, ja måske endog er modsætninger.

Man hører ikke-katolikker som den føromtalte interviewer udtale, at messen, navnlig i dens højtideligere former, levitmesse og pontificalmesse virker som skuespil — bevares, smukke, ja endog gribende, men alligevel som — nå ja, teater. Man mener, at skue-spil virker malplacerede i forbindelse med gudsyndelse. På den anden side kommer man ud for, at teatre undlader at opføre skuespil med religiøst indhold, eller at instruktører simpelthen i et skuespil stryger passager, der behandler religiøse problemer med den begrundelse, at de virker malplacerede.

Er man ikke gennem disse synspunkter ved at sætte splid mellem to søskende, som ret beset ikke kan undvære hinanden? Og risikerer man ikke, at denne splid kan afstedkomme, at de to ved at skilles kommer på arveje? Det kan ikke undgå at vække eftertanke, at synspunkterne fremsættes på en tid, hvor der er så megen tale om »teaterkrise«, og hvor man for at bruge samme terminologi kunne tale om »kirkekrise«.

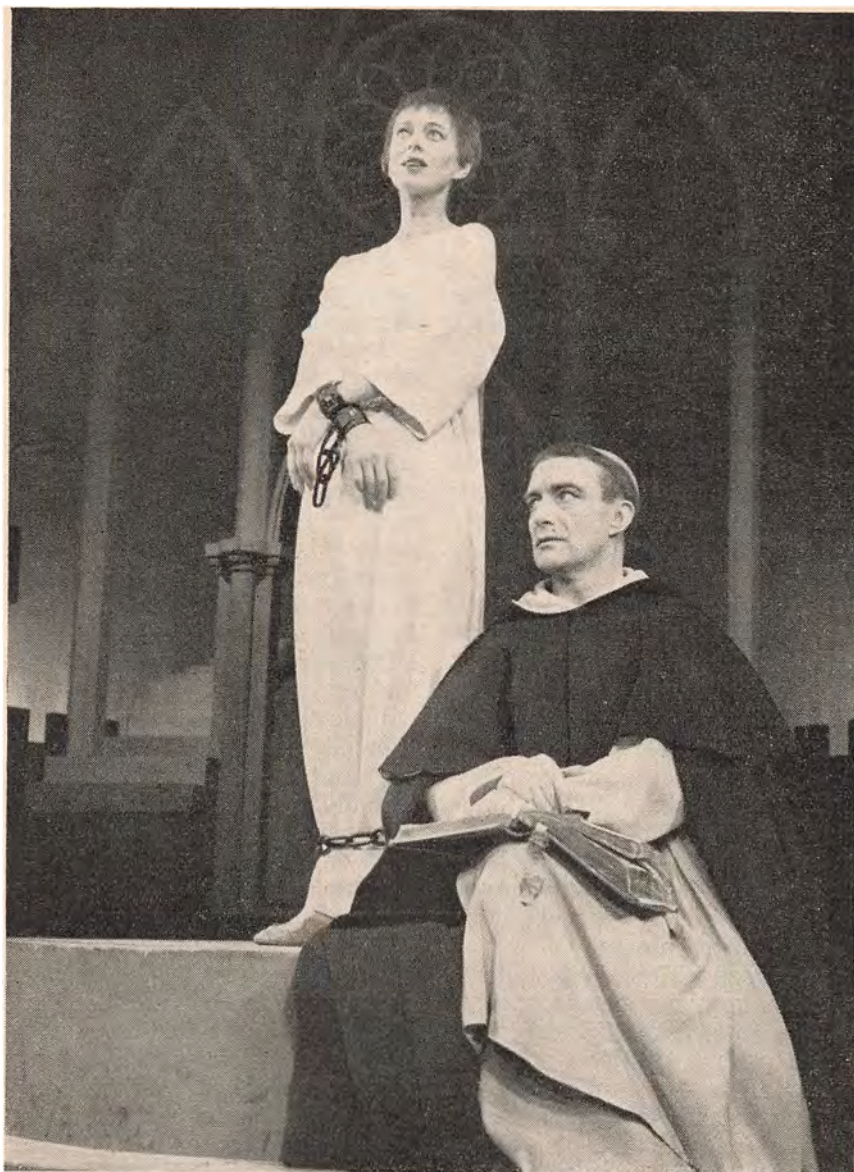
Man er vist nogenlunde enige om, at man ikke bare kan sige, at disse »kriser« skyldes, at de pågældende institutioner bliver svigtet af deres »publikum«. Snarere er det sådan, at publikum udebliver, fordi institutionerne svigter det. Og så kommer

man til at tænke på, om ikke folkekirken og teatret har svigtet deres fælles publikum ved, i stedet for at følges ad i spidsen for menneskeslægten på dens vej fremad og opad, at tage mere og mere afstand fra hinanden, for tilsidst at glide ned i hver sin grøft, hvor man så travrer videre, medens menneskene forladt af deres vejvisere går forbi. Yderligere tankevækkende er det, at de to grøfter, som kirken og teatret travrer videre ad, stort set er lige så ens som de fleste grøfter på hver sin side af landevejen, grøfter der i visse tilfælde kan ende i endnu mere ens rendestene.

De kirkelige handlinger og skuespillet har deres fælles rod i den religiøse kult. På det oprindelige — såkaldte primitive — religiøse stade kan man ikke nøjes med åndelighed; man må synligt fremstille den opfattelse, man har af det overnaturlige og iklæde sin forkyndelse deraf symboler. Det græske drama var en synlig fremstilling af gudernes indgriben i menneskelivet og var dermed en forkyndelse af den græske filosofi. De middelalderlige mysteriespil var en synlig fremstilling, en dramatisering af Kirkens lære, man kan blot tænke på gendigtningen af mysteriespillet *Det gamle spil om Enhver*.

Man må ikke glemme, at den adskillelse mellem kirke og teater, der i middelalderen påbegyndtes, oprindeligt kun skyldtes praktiske pladsproblemer. Oprindeligt var liturgi og dramatisering vævet sammen indenfor kirkens rammer. Først da den dramatiserede forkyndelse efterhånden krævede et meget stort antal medvirkende, ikke alene profeter og helgener, men også farisæere, tolde-re og syndere, blev man nødt til at rykke ud på pladsen foran kirken med kirkefacaden som baggrund. Men stadig var hovedaktørerne gejstlige og latin »scenesproget«.

Efterhånden fuldbyrdedes den faktiske adskillelse på den måde, at gejstligheden trak sig ind i kirken igen og forenkledede dramaet til den liturgi, gennem hvilken vi den dag i dag i Kirken oplever kirkeåret og navnlig påsketidens drama. Det

Når dramaets digter og dets skuespillere har det store format, kan teatret løse sin forkyndende opgave. I denne scene fra Paul Claudels »Jeanned'Arc på Bålet«, opført på Det kongelige Teater, ses Ingeborg Brams som Jeanne og Martin Hansen som broder Dominique.

medvirkende lægfolk drog spillene til andre pladser, først udendørs, senere indendørs, men fortsatte dog med at lægge Kirkens lære til grund for moralen i spillene, og ofte velsignede Kirken spillene og de medvirkende.

Målet for såvel kirke som teater var stadig Guds forherligelse. Kirken benyttede i sit sigte på målet også teatrets midler, og teatret arbejdede med sine midler frem mod samme mål.

Men man må så heller ikke overse, at såvel det rent åndelige som det rent verdslige havde hver sine specialinstitutioner, som drog en klar linie imellem sig. Den åndelige virk-

somhed udfoldede sig i klostrene borte fra hverdagen, og det verdslige muntrede sig i cirkus og fastelavns-spil, som holdt sig fjernt fra åndelig eller alvorlig virksomhed.

I forenklet skikkelse tager dette sig således ud, at forkyndelsen af det kristne tilværelsessyn i højmiddelalderen varetoges af kirke og teater i forening gennem liturgi og drama, samtidig med at disse institutioner på deres ydre fløje havde henholdsvis klostre og gøglertribuner.

Hvis man efter denne enkle metode prøver at skematisere forholdene i Danmark i dag, ser man som tidligere sagt, at kirke og teater har

vendt sig fra hinanden; og når de engang imellem søger at træffes igen, f. eks. i kirkespil, så vogter man nøje på, at det sker under så sterile former, at enhver overførelse af smitte den ene eller anden vej skulle være udelukket.

Resultatet er, at dansk kirkeliv har afskåret sig fra at forkynde for menigmand under former, som taler til ham. Alle véd, at teori belyses bedst ved eksempler, og at billed- og modeldemonstrationer tydeliggør eksemplerne. Men folkekirken viger tilbage for at anskueliggøre åndelige emner – for det er jo teater! Iøvrigt føler folkekirken sikkert savnet af den åndelige fløjpost, som i middelalderen og i dag udgøres af klostrene. Folkekirkens åndelighed er i dag henvist til professorkronikker, lønkamre og missionshuse. Derfor vandrer folkekirken ad fladkirkelighedens og subjektivismens grøft og ikke foran på vejen, selvom man må anerkende, at adskillige af dens egne folk er klar over det og forsøger at få den op ad grøften, idet de samtidig vedkender sig dens middelalderfortid.

Til gengæld har store dele af dansk teaterliv forskanset sig i teatrets verdslige fløjpost, *gøglet*. Alt for stor en del af teatrets repertoire er ren og skær underholdning. Vi kan ikke undvære *gøglet*, underholdningen og den sunde latter, selvom vi godt kunne tåle en rationering af det flade grin og den sentimentale tåre. Men hvis teatret flygter ud i *gøglet*, går det lige så galt, som hvis kirkens gejstlighed flygtede ind i klostrene. Forkyndelsen ville ophøre. Hvis teatret motiverer sit underholdningsrepertoire med, at publikum ikke vil se skuespil om menneskets problemer og tilværelsens mening, og at man må give publikum hvad det forlanger, så svigter teatret sin opgave som forkynder. Det er da lige så forrædderisk som en kirke, der ville fortie den hele sande kristendom, fordi menigmand kunne føle sig trådt over sine velfærdstæer derved. Og hvis teatret holder op med at forkynde, så traver det ad åndsforfladigelsens og kulturfjendtlighedens grøft og ikke foran på vejen. Heldigvis ser man dog, at også teatrets egne folk besinder sig på teatrets forkynderkald og hævder det.

Så ser man det glædelige, at det teater, der tager sand og helstøbt forkyndelse op, efterhånden fyldes.

Og vi ser, at den Kirke, der har bevaret samspillet mellem sand forkyndelse og sundt drama, efterhånden fyldes.

Fatima (NC). Mgr. Antonio Borges, som er rektor for valfartsstedet Fatima, har udtalt sin beklagelse over de »alarmerende« rygter om den tredje Fatima-hemmelighed, der skulle meddeles i år. Han erklærede i en prædiken, at Fatima-budskabet, som det allerede foreligger, er »klart, enkelt og fuldstændigt«. Hvad der yderligere kan oplyses om Guds Moders budskab ved åbenbaringen i Fatima, er, siger mgr. Borges, »ikke andet end mindre enkeltheder, der ikke fortæller noget nyt om Marias moderlige omsorg for os«.

Biskoppen af Leiria, Pereira Venancio, har oplyst, at den forseglede kuvert med den tredje hemmelighed nedskrevet af søster Lucy, vil blive åbnet i år.

Jøder og katolikker

London (NC). Det liberale britiske søndagsblad The Observer vil nu ophæve en bestemmelse, der siden 1791 har forhindret katolikker og jøder i at blive medlemmer af bladets ledelse. The Observer's redaktør, David Astor, har meddelt, at man nu vil fjerne den gamle paragraf fra bladets konstitution, fordi den er årsag til misforståelser og iøvrigt strider imod bladets ånd. Iøvrigt har The Observer flere kendte katolske skribenter og journalister blandt sine medarbejdere.

Ærkebiskop Jaeger og dr. Niemøller

Bethel (NC). Katolske og protestantiske journalister fra Vesttyskland vil i slutningen af maj mødes til deres femte årlige drøftelse. De vil især behandle spørgsmålet om de kristne kirkers kamp mod gudløsheden. Forskellige eksperter vil aflægge rapporter om blandt andet det kommende kirkemøde i Rom og de ortodokse kirkers fremtidsplaner. Man regner med, at de indledende taler vil blive holdt af ærkebiskop Lorenz Jaeger fra Paderborn og doktor Martin Niemøller.

Vatikanstaden (NC). Paven har udnævnt kardinal Tisserant til medlem af Kongregationen for den Orientaliske Kirke. Kardinalen trak sig fornylig tilbage som sekretær for denne kongregation efter 23 års tjeneste. Han er nu leder af vaticanets bibliotek og sekretær i Kongregationen for Liturgien.

Kirken må først styrke sin egen enhed

Paven taler atter om kirkemødet

Vatikanstaden (NC). I en tale til en gruppe præster fra Bologna har pave Johannes XXIII fremsat nogle vigtige betragtninger om det kommende kirkemøde. Paven gjorde opmærksom på, at kirkemødet først og fremmest skal beskæftige sig med Kirkens indre anliggender, før man kan tænke på bestræbelserne for kristenhedens genforening.

Paven sammenlignede den velkomst, hans egen opfordring til kristen enhed havde modtaget med reaktionen overfor pave Leo XIII's indbydelse til kristen enhed i 1897. Et brev fra Leo XIII til de kristne, der var adskilt fra Rom, blev i 1897 modtaget med bitter modstand og endda med hån, mens alene budskabet om det nye kirkemøde gav anledning til de mest vidtgående forhåbninger.

Johannes XXIII sagde videre, at et kirkemødes første opgave altid er at styrke Kirkens indre enhed, og han tilføjede, at »hvis vi før alt andet skulle lytte til forslag udefra og begynde at drøfte dem, ville andre snart begynde at krydse vore planer og uovervindelige hindringer ville blive rejst.«

»Vi vil ikke være i stand til at vise vore kristne men fra os adskilte brødre den sikre vej til den enhed, de også ønsker, før

vi har gennemarbejdet de bedste løsninger, er blevet enige om dem og kan fremlægge dem.«

Det var anden gang indenfor en uge, paven berørte dette emne. Nogle dage tidligere havde han talt til Katolsk Aktionscentralråd og sagt omtrent det samme til dem. Hans bemærkninger til ikke-katolikker var dog ved denne lejlighed mere udførlige. Johannes XXIII sagde nemlig, at hvis de andre kristne, der også indbyrdes er adskilt fra hverandre, ønsker at virkeliggøre det fælles ønske om enhed, må det med den største hjertelighed siges til dem: Her er jeres hjem, her er et hjem for alle, som bærer Kristi tegn. »Hvis man derimod, som det siges, ønsker at åbne diskussioner og debatter, vil intet blive opnået,« sagde Johannes XXIII.

Pavens udtalelser er i visse dele af pressen blevet misforstået, idet man har ment, at han ville lukke døren for enhver diskussion med ikke-katolikker om den kristne enhed. På forespørgsel oplyses det af talsmand for Vatikanet, at dette slet ikke var pavens hensigt. Det fremgår også af den pavelige tale til præsterne fra Bologna, at kirkemødets formål må være at modernisere den katolske kirke, før man kan optage en drøftelse med de andre kristne.

Til ære for Sankt Vincent

Vatikanstaden (NC). Festlighederne i anledning af 300-året for Sankt Vincent de Pauls død indledes den 14. marts. Paven har udnævnt ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltrin, til pavelig legat ved højtidelighederne i Paris. Festlighederne fortsættes ude over verden indtil den 27. september, som er selve 300-års dagen for Vincent de Pauls død.

Vatikanstaden (NC). Den hellige Stol har oprettet en kommission, der skal foretage den endelige revision af den 15 år gamle latinske oversættelse af Davids salmer. Kommissionens præsident er den nyudnævnte kardinal Augustin Bea S.J. Den salmeoversættelse, der nu skal finde sin endelige form, blev offentliggjort på Krist Konges fest 1944. Den er oversat fra en kritisk gennemarbejdet tekst på det oprindelige hebræiske sprog.

Tyske lærere ængstelige for nazi-indflydelse

Freiburg (NC). Sammenslutningen af katolske lærere i Tyskland har udtrykt bekymring over, at tidligere nazister indtager ledende pladser i tyske skoler. Med henvisning til den senere tids anti-jødiske demonstrationer i Tyskland, gør sammenslutningen opmærksom på, at den gældende lov gør det muligt for »ægte nazilærere« – altså ikke dem, der var tvunget til at melde sig i Hitler-partiet – at indtage administrative poster indenfor skolevæsenet. »Idag sker det virkelig, at lærere, der blev forfulgt af nazisterne, forbliver på en lavere post med en tidligere ledende nazist som deres foresatte«, udtaler lærerens sammenslutning.

Man opfordrer til en undersøgelse af alle tidligere nazileders karriere og fremhæver, at de tydeligt må bevise, at de har skiftet sindelag, hvis de fortsat ønsker at arbejde ved det tyske skolevæsen. Man gør i den forbindelse opmærksom på, at skolerne ofte mærker vanskeligheder ved, at den nazistiske indstilling ikke er forsvundet fra alle familier.

800 arkitekter interesseret i Liverpool-domkirken

Liverpool (NC). Næsten 800 arkitekter fra en række lande har anmodet om at få tilsendt nærmere oplysninger vedrørende konkurrencen om tegninger til den nye store katolske katedral i Liverpool. Blandt dem er 550 arkitekter fra Storbritannien, 67 fra Canada, 48 fra Sydafrika, 32 fra Australien, 25 fra De Forenede Stater, 11 fra Malaya og 10 fra Uganda. Desuden er der modtaget anmodninger fra arkitekter i Italien, Frankrig, Vestindien, Schweiz, Indien, forskellige dele af Afrika, Mellem-Østen, Det fjerne Østen og Sydamerika.

Ærkebiskop Heenan meddelte

i oktober, at man ønskede at bygge en domkirke, der måtte koste et beløb, der svarer til omkring 14 millioner danske kroner. Den skal have siddepladser til 3000 mennesker. Man regner med en byggeperiode på 10 år, og imens vil den allerede opførte krypt fungere som domkirke.

Når arkitekterne til sin tid har indsendt deres forslag, vil de blive bedømt af en komité bestående af ærkebiskop Heenan, præsidenten for De britiske Arkitekters Kongelige Institut, Basil Spence, og arkitekt David Stokes, som er medlem af instituttet.

Paderborn (NC). Ærkebiskop Lorenz Jaeger i Paderborn har opfordret byens ungdom til at hjælpe med bygningen af en kirke for arbejderne i en ny bydel i Le Mans i Frankrig.

Kirken skal indvies til Sankt Liborius, der i sin tid var biskop af Le Mans og i mere end 1000 år har været skytshelgen for ærkebispedømmet Paderborn.

VARMEANLÆG
SANITÆRE ANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUF OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. $\frac{1}{2}$

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. *Minerva 2314

Afrikansk fremtid

I Afrika overtages ledelsen af det kirkelige liv mere og mere af indfødte biskopper og præster. Men man må også tænke på fremtiden, og det gøres blandt andet i juniorseminariet i Porkélé i Sudan, hvorfra vort billede er hentet. Mange af disse unge vil senere blive uddannet til præster.

1. søndag i fasten

På vort gesandtskabs vegne har vi endnu en appel til jer: at I ikke lader Guds nåde blive en uvirksom modtagelse tildel!

Gud siger jo:

»Det var en gunstig stund, jeg hørte din bøn, den dag, jeg hjalp dig, blev en frelsens dag«.

Indeværende øjeblik er sådan en »gunstig stund«; netop i dag er det en »Frelsens dag«!

Hver tid har sit eget budskab til os, har sin egen nåde. Det kan være krig, fred, sygdom, sundhed, fattigdom, rigdom, glæde, sorg... Gud er endda i stand til at vende det onde til det gode, eller som Paulus siger det: når bare vi har den rigtige indstilling til Gud, så vil alle ting kunne gavne os. Enhver tid, alle forhold og omstændigheder må vi kunne tage imod med den nåde, de gemmer i sig.

Rammes vi f. eks. af sygdom, så må vi tage imod den som den gunstige stund, Gud tilbyder os for at opnå den nåde, Han har tiltænkt os netop i og gennem denne tilstand. Vi må udnytte denne tid på sin måde og ikke lade den gå hen over os. Så er det tid til at lære tålmodighed, tid til omtanke, betragtning og bøn; tid til at trænge ind i lidelsens mysterium og gøre vore egne lidelser frugtbare ved at tage imod dem på samme

Hvis Deres træning bliver rettet på noget, der har med næstekærlighed at gøre, kan De være sikker på aldrig at tage fejl.

Faste:

træningstid -

nådens tid!

måde, som vor Frelser gjorde det og bede Ham bruge vor egen ringe andel sammen med Hans til det samme, fælles formål: at sone og bøde for det onde og den fortræd, vi og andre har gjort overfor Gud og mennesker.

Tager vi imod en sygdomsperiode på denne måde, vil den have stor værdi for os og for andre og langtfra være spildt tid. På samme måde er det Guds vilje, vi tager imod enhver anden tid, om den kommer med noget, vi synes er godt eller ondt. Enhver tid er en nådens tid.

Kirkeligt set er vi lige gået ind i en ny tid, nemlig fastetiden. Om vi nu synes om det eller ej, så må vi se i øjnene, at det er Guds vilje, at vi bruger den på rette måde, for vi har ikke råd til at miste den nåde, Gud har tiltænkt os netop i og gennem den. Det er en alvorlig tid, så rent umiddelbart vil vi ikke synes, den er så tiltalende som f. eks. den kommende påsketid. Men for at kunne fejre den på tilbørlig måde og få det fulde udbytte af den tid også, med sin fest og sin glæde, så må vi altså først beskæftige os med den alvor, der går forud.

I kirkens sprogbrug har fasten altid betydet forsagelse og træning, åndeligt set. Det siger sig selv, at det ikke er gjort med at overholde de to fastedage, vi har tilbage, askeonsdag og langfredag, men at hele fastetiden på en eller anden måde skal være forsagelsens og træningens tid. Kirken er en fornuftig mor og den ved, at vi ikke har godt af altid at få vor vilje eller gøre det, vi har lyst til. Derfor siger den til os i denne tid: lær af og til at sige nej til en uskyldig fornøjelse, så vil det være lettere for dig at sige nej, når du engang står overfor en ikke-uskyldig fornøjelse, som du gerne ville have. Netop fordi kirken er vor mor og elsker os, altså vil os det bedste, nægter den os til tider noget, som i og for sig ikke er forkert. Den er ikke som den mor, der aldrig kunne nægte sit barn noget og en skønne dag mødte hos præsten, hvem hun betroede sin fortvivlelse over, at datteren var kommet på afveje: »Hvor-

dan er det dog muligt, at min datter har kunnet gøre dette; skuffe mig så dybt, mig, der aldrig har gjort hende andet end godt! Der er ikke den ting, hun ikke har fået, når hun ønskede det.« Netop! Og her har vi en alvorlig advarsel til desværre alt for mange forældre. De må vide, at de ikke har lov til at give deres børn alt det, der står på deres ønskeseddel, selvom de let kan gøre det. De må ikke lade sig besnakke af fristeren, der så smukt foreholder dem, at man jo skal være god ved sine børn, eller – endnu værre – at man så får så dejligt fred og ro for dem!

Der er mange ting, vi i denne tid kan træne os i, uden at vi af den grund lader os friste til at tage det som en sportspræstation, der helst skulle på sportsiden, til alles beundring. Og hvis De kan blive enig med Dem selv, om De nu skal lade være med at ryge eller ikke, og af den grund måske slet ikke beslutter Dem til noget, så kan De være sikker på aldrig at tage forkert, hvis Deres træning bliver rettet på noget, der har med næstekærligheden at gøre. For her har vi alle uanede muligheder. Så at sige hele døgnet rundt er vi henvist til at tænke, sige, gøre eller undlade noget, der har med mennesker at gøre, altså med vor næste, nær eller fjern, med eller uden vor sympati. Og der er vist ingen, der for alvor tør mene, at dette ikke er aktuelt for en, ligemeget hvem og hvad og hvor man er.

Lad os tage imod fastetiden med de særlige muligheder og den særlige nåde, der er knyttet hertil, så også dén for os kan blive den gunstige tid, frelsens og nådens tid.

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 88
Næstved - Telefon 889

Nyt fra sognene -

For nogle uger siden anmodede præsterne i det nye sogn *Herlev* ved København om læsernes hjælp til at opbygge et mindre bibliotek af dansk litteratur – især var man interesseret i bøger, som ikke længere kan skaffes gennem boghandelen. Pater John E. Taylor O. M. I. fortæller os nu, at man har modtaget en del bøger og blade. Det skal vi på hans og de andre præsters vegne sige tak for. Men der er lang vej igen, før vi kan meddele, at der ikke mere er plads på hylderne i Herlev. Man ønsker som før nævnt både religiøs litteratur og almindelig dansk skønlitteratur. De amerikanske præster vil senere sammen med de danske teologer, der er under uddannelse, indlede et arbejde på Grønland. Det er deres mening at være godt orienteret i dansk kulturliv og hertil skal blandt andet dette bibliotek hjælpe. Bøger kan sendes til Oblatfædrene, Herlevgårdsvej 14, Herlev.

Og mens vi taler om bøger, bør det nævnes, at *Pauluskredsen* vil udsende Robert Hugh Bensons roman *Verdens Herre* i en ny udgave. Denne særdeles spændende fremtidsroman har længe ikke været til at opdrive. Det er hævet over enhver tvivl, at Benson vil finde mange nye læsere i den unge generation, når *Verdens Herre* atter foreligger.

Pauluskredsens leder, pastor Knud Ballin, bemærker, at hverken han eller forlaget medarbejdere efter jubilæet sidste år »har til sinds at hvile på laurbærrene«. Det plejer han jo ikke selv at gøre, og han under heller ikke andre den fornøjelse! Foruden Bensons roman udgiver man i årets løb to hefter i serien *And og Liv*, den første handler om Bodens Sakramente, den anden om Bønnen. Imidlertid nytter det hele ikke meget, medmindre Pauluskredsen får tilgang af abonnenter. Ret beset er det jo billigt at få så god katolsk litteratur for en pris af 8 kr pr. halvår. Men man skal selvfølgelig tegne sig for et abonnement i tide – inden 15. marts – hos Pauluskredsen, Frederikssundsvej 225, København – Brønshøj.

I alt 10.000 af de små foldere om *Niels Stensen* bliver nu fordelt til landets sogne og vil blive spredt sammen med sognebladene. Det er Stensen-komiteen, som har fået denne gode idé. Det kan nemlig ikke nægtes, at mange vel har hørt om Niels Stensen og arbejdet på hans helgenkåring, men ikke alle kan kort gøre rede for, hvem Stensen var og hvad han udrettede. Det fortæller den lille folder. Den er overkommelig at læse, og når man er færdig med den, ved man så meget, at man kan svare på adskillige spørgsmål vedrørende Stensen.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 6.: 1. søndag i fasten (s. 140, violet).

MANDAG d. 7.: Thomas af Aquin (s. 846, hvid), kirkelærer. Ihukommelse af søndagens messe (s. 145).

Eller: Søndagens messe (s. 145, violet). Ihukommelse af Thomas af Aquin (s. 846).

TIRSDAG d. 8.: Johannes af Gud (s. 848, hvid), hospitalsbroder. Ihukommelse af tirsdagens messe (s. 149).

Eller: Tirsdagens messe (s. 149, violet). Ihukommelse af Johannes af Gud (s. 848).

ONSDAG d. 9.: Francisca af Rom (s. 848, hvid), enke. Ihukommelse af onsdagens messe (s. 153).

Eller: Tamperonsdagens messe (s. 153, violet). Ihukommelse af Francisca (s. 848).

TORS DAG d. 10.: Torsdag efter 1. søndag i fasten (s. 158, violet). Ihukommelse af de 40 martyrer i Sebasteste (s. 849).

FREDAG d. 11.: Tamperfredag i fastetiden (s. 162, violet).

LØRDAG d. 12.: Gregor den Store (s. 850, hvid), pave og kirkelærer. Ihukommelse af lørdagens messe (s. 166).

Eller: Tamperlørdagens messe (s. 166, violet). Ihukommelse af Gregor den Store (s. 850).

Prædikanten

Den ugentlige prædiken her på siderne skrives i fastetiden af pastor Josef Halatyn fra Horsens.

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3888 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tilf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed
Telefon 829
Kongensgade 64, Esbjerg

A/S Nakskov Kulimport
Telefon 17

Chr. Steffensen

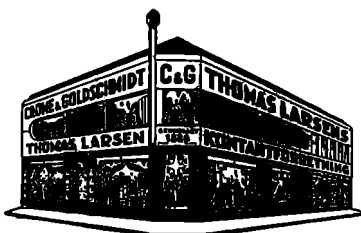
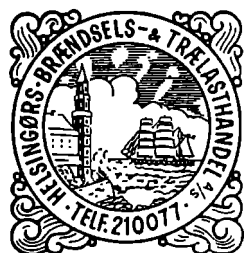
HERREEKVIPIERING

Søndergade 2 - Telefon 796
Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørførr.

Kong Christians Alle 6, Aalborg
Telefon 34233 og 34337

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbsted i Roskilde

München-kongres og Oberammergau i samme rejse

Som man kan se af annoncen for nede på denne side vil deltagerne i den store internationale kongres til ære for Altrets Sakramente (den eukaristiske kongres) få lejlighed til også at overvære passionsspillene i Oberammergau. Arrangørerne, pastor Paul d'Auchamp samt Elise og Erik Schwartz, har sikret sig 150 af de efterspurgte billetter til Oberammergau-spillene.

Der er mulighed for at komme til kongressen såvel pr. tog som med flyvemaskine. Arrangørerne har charret en maskine, der afgår fra København samme dag som toget. Deltagerne ankommer til München den 31. juli kl. 7 om morgenen og kan der komme til messe i en af byens sognekirker. Samme dag rejser man til Oberammergau, overnatter og er

klar til at overvære passionsspillene hele næste dag. Den følgende dag går rejsen tilbage til München, hvor man bliver indtil et par dage efter kongressens afslutning. De danske deltagere indkvarteres hos private.

Vi kan iøvrigt oplyse, at der planlægges en særlig rejse for medlemmer af de katolske ungdomsforeninger, som vil få tilbudt særdeles billige rejser og fri indkvartering i München.

Den eukaristiske kongres vil samle mange tusind deltagere fra alverdens lande, men med tysk sans for organisation er der allerede tænkt på, hvordan hele det store arrangement kan gennemføres tilfredsstillende. Vi vil i den kommende tid bringe mere nyt om kongressen og den danske deltagelse.

Fællesstævne for katolske medicinalpersoner søndag d. 20. marts
på Rygaards skole, Bernstorffsvej 54.

Læger, tandlæger, farmaceuter, sygeplejersker, socialrådgivere, jordemødre, hospitalsbibliotekarer, fysioterapeuter, laboratorieassistenter, lægesekretærer og hospitalspræster indbydes.

Også studerende indbydes.

PROGRAM:

- Kl. 9.00: Højmesse i St. Therese kirke.
- ca. » 10.15: Morgenkaffe (kr. 1,50).
- » 11.00: Diskussion »katolske problemer i min gerning« med korte indlæg fra repræsentanter for de enkelte faggrupper.
- ca. » 12.30: Frokostpause (medbragt mad), øl, sodavand og kaffe kan købes.
- » 14.00: Pastor Knud Ballin vil tale om »arbejdet blandt flygtninge«.
- » 16.00: Eftermiddagste (kr. 1,50).
- » 16.30: Andagt.

Sv. Selsø.

Sekretær i Stenogildet.

E. Møller.

Instruktionssygeplejerske.

REJSE TIL MÜNCHEN

i anledning af

DEN INTERNATIONALE EUKARISTISKE KONGRES

Med pastor Paul d'Auchamp som leder bliver der en rejse til den 37. eukaristiske verdenskongres i München. Som optakt til kongressen skal vi til festspillene i

OBERAMMERGAU

idet det - over al forventning - er lykkedes at sikre et begrænset antal billetter.

Prisen er

med fly, 30/7-6/8: 8 dage - 510 kr.

med tog, 30/7-10/8: 12 dage - 550 kr.

Priserne omfatter - foruden rejsen - kost og logis samt turen til Oberammergau.

Vi skal give endelig tilmelding til München senest den 1. april, og De må derfor snarest skrive eller ringe (efter kl. 18) efter program.

Elise og Erik Schwarz,
Gl. Kalkbrænderi Vej 32, 3., Ø.
Telf.: ØBro 5144 x.

Første sygeplejersker efter 1956-loven

I 1956 gennemførtes i Danmark en ret omfattende reform af sygeplejuddannelsen med det sigte at give de vordende sygeplejersker en mere alsidig og pædagogisk undervisning, praktisk som teoretisk. Moderne sygepleje stiller krav, som den gamle uddannelse ikke kunne honorere, og langt om længe fulgte man så herhjemme det givne eksempel fra en række andre lande, bl. a. USA.

Sct. Josephs Hospitals Sygeplejeskole i København kunne i søndags holde afslutningsfest for 23 elever – det første hold i Danmark uddannet efter den nye lov, og i samme eksklusive anledning var afslutningens karakter af fest understreget ved koncertering af Bøjden-kvartetten.

Overlæge dr. med. Vagn Mortensen gjorde i sin festtale opmærksom på, at mange af vore mest fremtrædende repræsentanter for sygeplejen på forhånd havde næret bekymring og frygtet store vanskeligheder ved

I en verden uden frygt ...

Fortsat fra side 2

anerkender flygtningenes ret til asyl, men begrænser ofte denne ret til »første asylland«, altså den stat, som flygtningene kom til umiddelbart efter deres flugt. De øvrige lande vil som regel forbeholde sig ret til blandt de i første asylland sammenstuede flygtninge at vælge de personer, der kan gøre nytte i et produktionsapparat, og som man kan være sikre på ikke vil falde nogen til byrde.

Derfor bliver der tilbage i det første asylland en tragisk ophobning af gamle, syge og andre, der på anden måde er handicappede. Disse »minus-flygtninge« har et endnu større menneskeligt krav på hjælp end de øvrige.

Naturligvis vil et enkelt års anstrengelser ikke kunne løse alle flygtningeproblemer. Alligevel kan der gøres meget for at lindre menneskelige lidelser. Enhver gruppe mennesker, der deltager i Verdens-flygtningeåret, vil selv kunne sætte sig et realistisk mål og vælge, hvor man vil gøre en indsats.

Derfor: glem ikke kollektdagen!

uddannelsens omlægning. På Sct. Josephs Hospital er det imidlertid gået meget fint. Æren herfor tilkommer især forstanderinden, søster Benedicte, der allerede inden lovens vedtagelse havde tilrettelagt sygeplejeskolens undervisning efter de nye linier – i bedste forståelse med hospitalets forstanderinde, Meré Genoveva.

Søster Benedicte holdt en med mange sentenser krydret afskedstale til de nye sygeplejersker. Høje idealer må vise deres ægthed gennem ydre handling, for det er kun de gode idealer, som leves ud, der bliver til velsignelse. En sygeplejerske uden sand kærlighed til næsten er umoralsk!

De strengere uddannelseskra-
vedførte i starten, at vi her på hospitalet kom helt ned på 40 elever, men i dag har vi omkring 100, og der er næppe tvivl om, at elevtidens bedre udnyttelse indenfor en ikke fjern fremtid vil resultere i en tidsmæssig afkortning. Gud signe Deres fremtid – og hjertelig til lykke!

Efter at kontorchef i Sundhedsstyrelsen, frk. Eli Magnussen, havde lykønsket, aflagde de 23 nye sygeplejersker Florence Nightingale løftet, og tilsidst samledes man med de mange indbudte pårørende til et Te Deum i hospitalskirken.

Pilgrimsrejserne i 1960.

ROM I PASKEN fra d. 12.–d. 27. april over Assisi og Florens. Kr. 835.

LOURDES

i maj md. fra d. 16.–d. 28.

Kr. 765.

i juli md. fra d. 4.–d. 15.

fra kr. 590.

i sept. md. fra d. 6.–d. 17.

ca. kr. 775.

International militærvalfart
fra kr. 590.

Udførligt program fås ved henvendelse til Vor Frues Sekretariat, Bakken 9, Holbæk. Tlf. 687.

Schulstad
malte

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvisitter - Læsekrede
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olegade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olegade 13 - Telefon 187

Mønsterbageriet

Sct. Olegade 17

Roskilde

Tegn abonnement

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjerggade 32, Helsingør

Telefon 21 1078

Centralvarme - Oliefy

Vand & Gas

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170

Maribo

Glarimester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N

Nora 7977

Arbejdernes

Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Tegn abonnement

Læserne skriver -

I denne rubrik optages korte læserbrev og emner, der har interesse for en større kreds. Brevene skal helst underskrives af indsenderen men kan optages under et pseudonym. Redaktionen må dog i dette tilfælde oplyses om afsenderens navn og adresse. Vi forbeholder os ret til at forkorte breve, der fylder mere end en halv spalte.

Rør ikke ved den stille messe

I Ugebladet for 19. februar læser jeg med glæde om de københavnske præsters initiativ til messe om eftermiddagen. Men een sætning i artiklen fik mig til at protestere højlydt og af ganske hjerte. Næmlig følgende: »Det kan forudses, at den reciterede messe vil blive mere og mere almindelig og fortrænge den stille messe«. Det skulle nødigt ske.

Allerførste gang, jeg overværede en stille messe, forekom det hele mig ganske vist mærkeligt, fordi jeg aldrig i protestantisk kirke havde oplevet en gudstjeneste, hvor der ikke var ledsagende orgelmusik og salmesang. Men i samme øjeblik man bliver klar over, hvad messen egentlig er - så må man da finde den stille messe absolut lige så værdifuld som en højmesse eller reciteret messe, ja, måske er det endog muligt, at man i den stille messe kan fordybe sig bedst i messens indhold og væsen.

Eller er jeg ene om det synspunkt? Der skrives så meget om, at præsten skal tale højere. Det forstår jeg slet ikke. Præsten henvender sig til Gud med bøn og offer på menighedens vegne - og teksterne kan vi så at sige altid finde i vor messebog. Heri ligger jo hovedforskellen mellem den hellige messe og andre troessamfundets gudstjeneste. Jeg kan bedst belyse, hvad jeg mener ved at henviser til en beskrivelse i Hugh-Benzons: I dronningens navn - som vel er en del læsere bekendt - hvor en ung puritansk jomfru første gang overværer en katolsk messe - og det overvældende indtryk, det gør på hende, der var vant til at sidde under en prædikestol og høre evangeliet blive udlagt. Jeg tillader mig at citere bogens egne ord: »- men her var en gudsdyrkelse ulig alt dette i næsten alle enkeltheder.

Præsten henvendte sig til Gud, ikke til mennesker, derfor gjorde han det halvhøjt og på et sprog, hvorom Campion (en jesuit, der led døden under »reformationen« i England) havde sagt på retterstedet, at både Gud og han forstod det.

Det var forholdsvis uvæsentligt, om menneskene fulgte med ord for ord, thi hvad menneskene angik - og heri bestod den anden gennemgribende forskel - bestod formålet med

denne gudsdyrkelse ikke i forstandens opfattelse af ordene, men i frivilligt samtykke og deltagelse i den ophøjede handling, hvortil ordene ganske vist var nødvendige, men dog underordnede. Det var de ting, der blev gjort, ikke de ord, der blev sagt, der var af vigtighed overfor Gud«.

Så vidt Hugh-Benzon.
Lad præsterne endelig holde alle de reciterede messer, der er mulighed for, men jeg beder: Lad os også få stille messe. En konvertit.

En anerkendelse.

En far fortæller, at hans 12-årige søn forleden bemærkede:

- Far, nu har jeg læst de første to kapitler af Apostlenes Gerninger. Det er drøngodt!

Et turistproblem ...?

Nogle danske turistfolk er vendt hjem fra Hannover, hvor de har været det store rejsebureau Scharnow-Reisens gæster. Under besøget i Tyskland blev det berørt, hvad der kan opstå af sociale og religiøse problemer for turisterne. Det kan, skriver Amts-Bladet i Holstebro, nok være af interesse for byerne i Ringkøbing amt, hvortil der kommer mange tyske turister, som er katolikker. Det tyske selskab ser gerne, at disse bliver betjent, så de kan være fuldt tilfreds med rejsen i alle henseender.

Det vil altså sige, fortsætter bladet, at det er en turistmæssig fordel for en by at have en katolsk kirke. Og da ingen by i Ringkøbing amt er i besiddelse af en katolsk kirke, må man altså have et minus på det turistmæssige område. Og man bygger næppe en katolsk kirke af hensyn til turisterne. Eller et socialkontor for udlændinge. Men måske vil udviklingen vise noget andet?

Fjernsyn eller -!

Redaktionen har hørt om en københavner, der i nogen tid har overvejet at anskaffe et fjernsyn. Da han et par måneder igennem havde haft lejlighed til at følge udsendelserne hos en gæstfri nabo, gjorde han op med sig selv, at for de penge et fjernsyn koster, ville han sammen med sin kone kunne opnå et abonnement på Det kongelige teater syv år i træk, hvilket vil sige, følges med sin kone i Det kongelige teater hver tredje uge de kommende syv sæsoner. Og det valgte han så.

Vi kipper med flaget!

R. I. P.

Vor altopfrende mor, svingermor, farmor, mormor og oldemor

Agnes Nobdrup

sov stille ind den 25. febr. 1960.

Børnene.

Bed for hendes sjæl.

Jeg har en søn

på 15 år - høj og kraftig - som skal rejse til juli, og indtil da gerne vil have en plads, helst på lager el. lign.

Billet mrk. 5-3-60 til bladets annoncafdeling, Østersøgade 108, 1., Ø.

Tomt værelse i København søges snarest til kv. radiotelegrafistelev (katolik), helst Østerbro-Hellerup.

Tlf. Damsø 10982 el. billet mrk. 4-3-60 til bladets annoncafdeling.

En rigtig gammel præst

I præstegården i Geulle, bispedømmet Lüttich i Belgien, hænger der et gammelt maleri med følgende indskrift: »Anton Haasech, første sognepræst i Geulle, bispedømmet Lüttich, var sognepræst i 100 år og døde i året 1586 i en alder af 125 år.«

Der fortælles om ham, at biskoppens generalvikar besøgte ham, da han var 73 år gammel, og forlangte af ham, at han skulle nedlægge sit embede. Præsten spurgte: »Hvor gammel var den sidste pave, da han døde?« Svaret lød: »Lige så gammel som De«. Præsten svarede: »Nå godt, hvis en i min alder kan styre den hele kirke, så er jeg heller ikke for gammel til vor lille landsby.«

Efter mange års forløb kom biskoppen af Lüttich selv til Geulle for at bevæge den gamle mand til at takke af. Han ville bevise, at oldingen gik i barndom, og ingen ting kunne huske, og stillede flere spørgsmål til ham. Præsten besvarede dem kort og fyndigt. Til sidst sagde biskoppen: »Vil De opregne de hellige sakramenter for mig?« Præsten gjorde det, men udelod firmelsen. Skønt biskoppen søgte at hjælpe ham på gled, kunne han umuligt komme i tanker om firmelsen. Til sidst blev biskoppen utålmodig og sagde: »Men De springer jo hele tiden firmelsen over.«

Da svarede den 110-årige præst: »I mange, mange år har her aldrig været en biskop i Geulle, og derfor troede jeg, at firmelsen var afskaffet.«

Præsten fik lov at blive i embedet til sin død.

Chaufføren spiste gratis!

En del af Kolding-menighedens unge mennesker var i sommer på en Rhin-tur under ledelse af sognepræsten, pastor Georg Bertling. Under et ophold i en lille tysk by var man inde for at spise på en restaurant, hvor pastor Bertling sad sammen med et par af skolens Sct. Hedvigssøstre, der var med på turen. Det var meget varmt, og pastoren bar ingen præsteflip, så man kunne faktisk ikke se, hvem han var. En tjener spurgte en af søstrene, om denne herre var »der Fahrer« (chaufføren) – hvilket blev besvaret bekræftende, idet søsteren meget naturligt troede, at der blev spurgt, om det var »der Pfarrer« (sognepræsten). – Jamen, så skal der ikke betales for ham, sagde tjeneren, chaufføren spiser altid gratis, fordi han jo faktisk bringer så mange gæster til vor restaurant . . .

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

13., 14. og 15. ROMAFÆRD

Rom Assisi 1960, 19 dage kr. 850,00.

I det kommende år vil der blive 3 Italiensrejser:

2.-20. maj.

5.-23. juli.

19. sept.-7. okt.

Alle rejserne er udenfor Olympiadetiden.

De er velkommen, hvis De har et godt humør, nogenlunde gode kræfter og et demokratisk sind. Prisen indbefatter rejse med sovevogn, kost og logi samt bus mellem Rom og Assisi. Skriv snarest efter program.

Paul d'Auchamp,
Aakirkeby. Telf. 462.

K&K

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 16 - Telefon Central 9270

G. Garth Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 26

Telefon Minerva *408

– Jo, selvfølgelig, lille skat – vi skal altid være mere barmhjertige end retfærdige!

Den pavelige nuntius og geden Toon

I sidste uge skulle et nyt dyre-laboratorium åbnes i den hollandske by Nijmegen. Man havde anmodet den pavelige nuntius i Holland, mgr. Beltrami, om at komme og foretage den officielle åbning. Som det er skik ved sådanne lejligheder blev æresgæsten ført rundt for at se på lokalerne og deres indvånere. Da man kom til geden, der bærer navnet Toon, fortalte dyrepasserer, at den var meget glad for tobak. Mgr. Beltrami bød da Toon en cigaret, som den taknemmeligt tog imod og fortærede!

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

FILM og TEATER

Aske og diamanter

Hovedpersonen i den nye polske film er en ung nationalist, Matsiek, der i broderstriden omkring Polens genopbygning har fået som opgave at myrde den kommunistiske distriktssekretær. Han har indtil nu levet forholdsvis problemfrit, opdraget af krigen til en frygtløshed og kynisme, der betragter vold og mord som noget dagligdags og nødvendigt for at nå målet. Men mødet med en ung barpige, i hvem han forelsker sig, får hans længsler og ønsker til at gå i en anden retning. I ham vågner behovet for fred, for en normal tilværelse. Han ser en mening med livet, og føler tvivl og angst over for den opgave, han så villigt har påtaget sig. Matsiek tør imidlertid ikke svigte. Han gennemfører planen, men falder selv som et meningsløst offer til sidst.

Filmens emne er både nyt og væsentligt, og alligevel bliver man lidt skuffet. Hvorfor?

For os at se mangler filmen først og fremmest helhed og sammenhæng. Vi er for længe om at komme i gang og billederne virker spredte og urolige. Først til slut koncentrerer hele dramaet i stærke kontraster mellem Matsieks flugt og død og det groteske gilde i anledning af tyskerens overgivelse. – Dernæst forekommer det os, at den blændende billedkunst, som ubetinget er Andrej Vajdas styrke, og som kan minde en del om Ingmar Bergman, her undertiden er ført ud i det manierede. Fotograferingen er nogle steder så søgt, at den bliver målet i stedet for midlet, og historien kvæles af en for dygtig og udspekuleret teknik.

Og den samme tendens til det søgte gør sig gældende i fremstillingen af Matsiek. Man kan ikke vægre sig mod en vis irritation for den unge mand med de mørke briller og de efterhånden alt for kendte udtryk for usikkerhed, trods og skjult følsomhed. Der er for meget skuespil og for lidt væren.

Men når disse ting er sagt, står alligevel tilbage en film, der vil os no-

get og kan fortælle os noget. Et helt galleri af forskellige mennesketyper viser, hvorledes landets ulykkelige situation og ufreden giver plads for alle de uheldige elementer i et samfund: hyklerne, de ormstukne, de svage og magtglade. Og som modstykket til dem de unge, der i deres korte nats lykke søger mod fællesskabet og kærligheden og finder diamanten i asken.

Til en stor kunstner stiller vi store krav, – og det er grunden til, at vi, efter først at have oplevet »De 63 dage«, kun med mådeholden begejstring kan tage mod Andrej Vajdas sidste film. (Forb. for børn).

Bo.

„Quo Vadis“

Det norske tidsskrift »St. Olav« har undertiden lånt anmeldelser af os. Denne gang vil vi gøre gengæld, fordi vi mener, det er forfriskende at se andres syn på de amerikanske religiøse film. Nedenstående anmeldelse af »Quo Vadis« er udpluk af en længere artikel, skrevet af p. Rieber-Mohn o. p., Oslo.

For fjerde gang er Henryk Sienkiewicz' farverige roman om kristenforfølgelserne i Rom blevet overført til lærredet, – denne gang med et sådant opbud af dollars, kulisser, statister, farver og karakterskuespillere, at der i hvert fald er blevet en rigtig underholdende føljetonoplevelse ud af det. Peter Ustinov maler effektivt i stærke farver, portrætteret af kejserpsykopaten Nero (vistnok noget forværrer gennem Sienkiewicz' kristne briller), og Leo Genn tolker ypperligt den milde kyniker og hofsnog Petronius. Men når vi så kommer til det stærke kristne indslag i filmen: møder i katakomberne, dåbsritualer, »flash-backs« til evangeliets hændelser o. a., går det som sædvanligt helt galt. Her svigter ikke bare Metro-Goldwyn-Mayers stærkt opreklamerede »historiske rekonstruktioner«, og det så grotesk, at man veksler mellem latter og vrede. Men kristeligheden, – den, som i virkeligheden var præget af martyrerens heroiske mysteriet, – æltes ind i en dejg af sentimental blidhed og »fromme« konditorfarver, som nu

og da kan minde om en søndagsskole time i »Disneyland«. Både Paulus og Peter er helt anakronistisk opfattet, ud fra moderne amerikanske prædikantidealer, apostelfyrsten til overmål i en fysisk fremtoning, som bringer tanken hen på en julenisse i badekåbe. Ukristendommens åndskraft er dels forrådt dels forfladiget til det uigenkendelige. – –

Det er fra et kristent synspunkt en farlig ting, forsåvidt som denne film, tilsyneladende ortodoks og kristenvenlig, – kan foregive at anskueliggøre det kristne mysterium. Her har ikke bare saltet mistet sin oprindelige kraft. Det har været sukker fra begyndelsen.

Da storbyen døde

Verden, kødet og djævelen er filmens oprindelige titel. Hvorfor så lave om på den?

På grund af en radioaktiv sodiumisotop-skydannelse er så godt som alt liv her i vor verden udslettet. Storbyens stenærken vidner om menneskeværkets ringhed i forhold til skaberværket, livet. Dette er bevaret i et enkelt menneske, minearbejderen Ralph (Harry Bellafonte). Forgæves løber han søgende og kaldende rundt i New York, man undres over, at han ikke fortvivler, men hele den menneskelige krise, han kunne være kommet ud i, klares med et par fårer på altertrinet i en kirke. Hvis man havde taget sagen alvorligt og udnyttet alle muligheder for at vise os den nye Adam, var resultatet måske blevet godt. Men en ny Adam i Bellafontes skikkelse forsterker til også at skabe en ny Eva. Forpjusket og ængstelig dukker hun op. Vi accepterer hende som Ralphs makker og intet andet, hun viser en skuffende mangel på personlighed. På dette tidspunkt optræder slangen. Tro ikke, det er som i fordums tider! Næh, her er det instruktøren, der plukker den forbudne frugt, idet han fristet af uretfærdighedens mammon eller måske som følge af menneskets ofte alvorligt svækkede åndsevner, ødelægger spillet ved at tilsætte ingredienserne racehad og trekantsdrama. Resultat: Overfladiskhed og idemæssigt kaos. At han nu ikke ku' dy sig!

Man lærer én ting af denne film, hvad enten det har været instruktørens mening eller ej, at takke Gud for, at han også skabte næsten.

H. B.

Børnerigdom som kur
mod neuroser

Kardinal Stepinacs
sidste brev

*Sankt Vincent-søstrene
gennem 300 år*

Billigrejse for ungdommen
til München-kongressen

I forbindelse med Roskilde Domkirkes 1000 års jubilæum fortæller cand. jur. Jan Møller i denne uges kronik om den gamle kirke med dens interessante historie.

Negeren

Blandt de syv nye kardinaler, paven har udnævnt og i slutningen af denne måned vil overrække den symbolske røde hat, er Afrikas, Japans og Filippinerne første medlemmer af det hellige kollegium. Alle katolikker og mange andre glæder sig over disse udnævnelser, der viderefører internationaliseringen af kirkens øverste repræsentation. Især får denne glæde næring af pavens beslutning om at gøre den 47-årige neger, biskop Laurian Rugambwa, til kardinal.

Ved de tidligere kardinal-udnævnelser under Johannes XXIII's pontifikat har mange tænkt: hvornår får vi den første sorte kardinal? Man kan godt undre sig over, at det store Afrika med dets talrige kristne befolkning ikke forlængst har været repræsenteret i kardinalkollegiet; men indtil fornylig var jo Afrika kirkeligt ledet af hvide biskopper og præster. Dette forhold er allerede afgørende ændret ved flere udnævnelser af negre som ærkebiskopper og biskopper.

Laurian Rugambwa, den nye kardinal, begyndte sit liv som hedning. Han har fået sin kristne opdragelse af missionsordenen De hvide Fædre. De var klar over hans evner og gav ham mulighederne for en videre uddannelse, der førte ham til universitetet Gregoriana i Rom, hvor han tog sin doktorgrad. For ni år siden blev han biskop i Rutabo, den første sorte biskop i Tanganyika. Det er ubestrideligt, at Laurian Rugambwa har de bedste forudsætninger for at bære sin nye værdighed. Han er ikke blot blevet valgt, fordi man nu skulle have en eller anden negerbiskop til at være kirkens første kardinal.

Men selve det faktum, at en neger får sæde i kollegiet væk-

Gymnasieskolen i støbeskeen

ker til eftertanke. Kirkens stilling i racespørgsmål er ganske klar og behøver ikke nogen form for demonstrative tilkendegivelser. Da der var optræk til katolsk meddelagtighed i amerikansk negerhad, faldt hammeren omgående. Det pågældende sogn fik sin biskops omsorg at føle. Men ellers ved enhver, hvor kirken står, når det gælder negerhad eller antisemitisme. Den holder fast ved sin Herres budskab til alle mennesker og vedkender sig den formulering, Paulus gav: »Her er ikke jøde eller græker, træl eller fri, mand eller kvinde – men alle er eet i Kristus Jesus«.

Imidlertid kan negeren blandt de 85 kardinaler yderligere understrege katolicismens universelle åbenhed. Denne understregning kan kun gavne negerbefolkningen i den hvide mands verden. Der er virkeligt mennesker, som kalder sig kristne, men sympatiserer med eller selv deltager i hetzen mod dem, der har en anden hudfarve. De stilles overfor den måske endnu fjerne, men dog mulige tanke, at den katolske kirke en dag får en »farvet« pave.

g-

Arené omkring 1960 har stået og vil stå i skoledebattens tegn. Det er en debat, de fleste tager del i, vel først og fremmest fordi alle har haft noget med skole at gøre. Denne debat kommer os i høj grad ved, fordi skolen i så høj grad er en væsentlig bestanddel i børnenes verden. Skolen er i mange tilfælde på godt og ondt med til at forme børnenes verden, kulturelt, religiøst og menneskeligt.

Det er de fleste bekendt, at gymnasieskolen arbejder med temmelig store ændringsplaner. Den nuværende skoleordning har tre linier i gymnasiet: den klassisk-sproglige, den nysproglige og den matematisk-naturvidenskabelige. Fremtidens gymnasium vil sandsynligvis herudover indeholde en biologisk linie og en samfundslinie. Det er denne sidste, som vi her skal beskæftige os med.

Ikke sjældent hører man ordet akademiker anvendt som skældsord. En »akademiker« (med flade a'er) er en verdensfjern, teoretiserende og selvfølgelig belæst fyr, men kontakt med det »almindelige« liv har han så sandelig ikke. Nu skal man aldrig tage den slags udtalelser 100% alvorligt, på den anden side må man heller ikke uden videre forkaste dem. For er der ikke noget om, at studenter nok har de rigtige tanker og ideer, men det kniber en gang imellem at få dem sat i forbindelse med virkeligheden? Og denne problemstilling kan man så føre videre: Er de studenter, der i dag udgår fra den danske gymnasieskole, virkelig inde i de former og det indhold, samfundslivet i dag er? Det er ikke et ligegyldigt spørgsmål – for mange af disse studenter kommer senere til at beklæde stillinger, der er forlenet med ansvar og indflydelse. Det er et

meget stort spørgsmål, om ikke det hidtidige dannelsesideal har været meget ensidigt, nemlig bogligt, således at det ensidigt er afgørende for ens dannelse, om man er litterær eller ikke. Ofte kan et sådant dannelsesideal være socialt. I dag er samfundet ikke nær så enkelt i sin sammensætning som tidligere. Samfundsproblemerne er blevet kulturfænomener. Gymnasieskolen har tænkt sig med den nye gymnasieordning, der træder i kraft i 1963, at tage denne tingenes tilstand til efterretning med oprettelsen af samfundslinien.

Formålet med denne nye linie skulle da kunne formuleres således: Kendskab til væsentlige træk i samfundets struktur og funktioner og til den videnskabelige metode til opnåelse af dette indblik. Studenterne af samfundslinien skulle gennem denne linie føres til at forstå betydningen af det at være medlemmer af en større helhed, og dermed til forståelsen af det større ansvar, der påhviler dem.

Indholdet i denne nye linies særlige fag: samfundsdisciplinerne, skulle da være følgende: Udgangspunktet skal hele tiden være *individets stilling* i forskellige grupper: familielivet, familiens placering i erhvervslivet (forholdet til andre på arbejdspladsen), forhold til forskellige kulturelle grupper (d. v. s. medlemskab af foreninger med forskellige kulturelle formål), religiøst tilhørsforhold, forhold til den politiske proces i det lokale såvel som det nationale og internationale. Skal man opstille samfundsliniens fag i punkter, må det blive disse fem: 1) Erhvervslivets struktur. 2) Simple økonomisk sammenhæng. 3) Visse, begrænsede sider af juraen (arveret, familieret). 4) Det politiske liv (ind- og udland). 5) Internationale forhold (FN, UNESCO, flygtningeproblemer, underudviklede lande).

Arbejdsmetoden skulle være følgende: Eleverne i samfundslinien skal trænes op til at arbejde efter en metode, der er lige så intellektuelt krævende som metoden i det klassisk-sproglige og matematisk-naturvidenskabelige gymnasium: Først stilles problemstillingen – man arbejder sig frem til svaret – man giver dokumentationen.

Det er ikke opgaven i dette blad at komme ind på en debat om gymnasieskolen, men man må med glæde hilse dette forsøg på at tage en underbelyst side af kulturlivet op som genstand for undervisning i gymnasiet. Det er altid *ukatolsk* at være ensidig. Der ligger i udgangspunktet for den nye samfundslinie noget dybt kristent og det værdifuldeste i vor vesterlandske kultur: respekten for menneskets person, når man sætter individet i centrum.

Walter Dalland.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28
København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)
Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal – hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1.,
København Ø. Tlf. TRia 5394, kl. 8-10. Post-Giro nr. 58965.

Derfor er det så dejligt at være mange!

En mærkelig historie om, hvordan man afskaffer neuroser og fremelsker fortrinlige legeonkler

DET ER EGENTLIG MÆRKELT med den mor. For da Gyrithe Wulff – i dag mor til seks børn og gift med civilingeniør Henning Heinemeier – kom ud af skolen, var hun enig med sig selv om, at hun aldrig ville giftes og navnlig ingen børn have. Hun interesserede sig ganske simpelt ikke for børn, hun fandt dem jævnt irriterende på nært hold, tålelige på afstand, men iøvrigt uden tiltrækning.

Og så har jeg sjældent truffet en mor, der virker mere anbragt på sin rette hylde end netop hun, midt i flokken af afbalancerede, muntre krudtugler i alle aldre mellem eet og femten. Gyrithe Heinemeier beregner en times afslapning eller halvanden midt på dagen hver dag, som de fleste børnerige mødre gør – eller gerne ville. Men til forskel fra de fleste andre trækker hun sig betingelsesløst tilbage til husets fjerneste krog. Hun er glad for en middagssovn, men det hænder også, at hun anbringer sig midt i flokken med sit strik-ke-tøj, fordi hun synes, at der har hun det bedst og hyggeligst. Og når man spørger hende, om hun da aldrig finder, at seks er lige lovlig mange at have omkring sig på een gang, sva-

rer hun i dødelig alvor, at hun gerne ville have seks til!

– Jamen Gyrithe, sagde jeg til denne gode gamle veninde fra fjerne Academicum-Catholicum-dage, er du klar over, at du indtager et letsindigt og forargeligt standpunkt i denne to-børns-systemets ansvarsbevidste tidsalder? Børnenes uddannelse – faderens nerver – jordens overbefolkning – – – –

Stakkels trætte far til to

Gyrithe lo højt og upassende.

– Min far havde to børn, og det var enormt, hvor det tog på ham. Når han kom hjem fra kontoret, blev alle livsudfoldelser huset over dæmpet ned til det mindst mulige, mens

han hvilede ud på en divan og samlede kraft til at spise middag. Det var endda et led i rituallet, at han ikke måtte vækkes brat med et højt og lydeligt: »Værsgod!«, nej, det skete med en nænsom hvisken og måske et lille kys på kinden. Og det var en selvfølge, at huset var blæst, når han tonede frem. Hvis vores far her i huset skulle have det på den måde, kunne vi godt pakke sammen med det samme. Men det er jo det vidunderlige ved at være en stor familie, at hvad en mand muligvis slæber med sig ind i ægteskabet af neuroser og sarthed, aftager gradvis for hvert barn han får. Efter tre børn har det som regel hjulpet kendeligt. Efter fire bliver han direkte nem, og ved seks har han udviklet sig til gakens legeonkel. Det kan godt være, vores far her i huset er en ganske særlig talentfuld far, for han har altid været børneglad og aldrig sart, men han er allerede nu nået frem til det stadium, hvor han studerer legetøjs-kataloger med ligefrem religiøs nidkærhed, og når han kommer hjem midt i redeligheden, kan han blive ligeså ellevild over vores yngstes se-

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik

Telefon 121, 208

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4898

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smødelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 138

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 238

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 368

K&K

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

MEIERIET JESTEBØ

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

Emanuel Jensen &

H. Schumacher

Murer- og Entreprenørforretning A/S

Godthaabsvænget 4

Ebhvn. F

Telefon C. 988

neste færdigheder, som de mindste søskende.

- Men du selv - hånden på hjertet - du er vel ikke gået ganske smertefrit gennem forvandlingen fra børnefjendsk teenager til det, du er i dag.

- Jo, tænk - jeg synes, det har været smertefrit, navnlig af to grunde: jeg har altid haft det med at gå - om jeg så må sige - 150 procent op i det, jeg giver mig af med. Og da jeg trods alle forsætter giftede mig i stedet for at studere, så var det gift jeg ville være, for alle pengene. Og det har jeg aldrig fortrudt et sekund. Men for det andet har jeg en mand, som i den grad er med til at trække læsset med børneopdragelsen og alt til faget, så jeg næsten ikke kender til at være træt og opgivende. Desuden er vi skamløse til at blande religion op i alting i hverdagen - dette med at basere det hele på uegennytte og prøve at gøre det på en glad måde, hvor det dog letter mange ting. Og så har jeg to kæmpefordele fremfor utallige andre: mine svangerskaber er altid hidtil forløbet usandsynlig let. Og vores økonomi er rimelig!

Det er de første tre, der kræver tålmodighed!

- De fleste mødre føler engang imellem, at deres sjælefred og humør drukner i rod -

- Det er en træningssag, både at se på noget rod uden at blive rasende, og at vænne hver enkelt til at rydde op. De tre første børn, man har, kræver den helt store tålmodighed, det er *efter* dem, det begynder at blive så let og sjovt. Har man lagt kræfter i at opdrage det ældste par stykker, overtager de automatisk opdragelsen af resten. De holder hinanden i skak på en måde så virkningsfuld, som vist de færreste forældre til eet eller to børn drømmer om.

Ingen får lov at skabe sig eller spille kong Gulerod, uden at der er nogen parat til at skære dem ned omgående. Og hvis det trækker op til ballade med en - åh, hvor har jeg tit set det drive over, bare man giver sig tid at tage ham op til sig og fortælle ham, at man kan li' ham!

- Jamen stoppekurvens spøgelse?

- Oprigtigt talt - vi stopper såmænd ikke så meget, så det gør noget. Man får en egen evne til at lade, som om de mindre huller ikke eksisterer, især hvis de kan skjules barmhjertigt indenunder en hæderlig pullover. Jo flere børn man har, des enklere bliver livet, man skal nok få afskaffet alle sippetheder og alle me-

re eller mindre verdensfjerne teorier og fuldkommenheds-manier under nødvendighedens tryk. Desuden har man de store til at hjælpe med til at ordne de smås fornødenheder. Hos os vasker de hår på hinanden, så det står om ørerne, og den ældste af pigerne anser det for en kæmpe-chance, hvis hun får lov at gøre hele lejligheden ren formedelst en tokrone. Gud mildner luften for de klippede får - en anden af pigerne er som den eneste i familien født med en velsignet sans for at rydde op og systematisere - hun kan få det hele til at se ud, som om det var blæst!

Frankrig mangler en hel generation

- Du startede din voksne tilværelse som intellektuel ung pige - gibber det aldrig lidt i dig - -

- Jeg savner så afgjort intet i den retning. En af fordelene ved at være en børnerig mor er, at man aldrig får tid til at spekulere over, om man savner noget til sin egen lille betydningsløse person - en anden er, at man har så megen underholdning dagen igennem, så jeg ikke ved, hvad i alverden man skulle med hverken fjernsyn eller et større bibliotek. Børns udvikling lige for øjnene af een fra dag til dag - er det ikke intellektuelt nok for enhver normal mor?

- De fleste i din situation ville finde, at eget hus var rarere end en fire værelses lejlighed.

- Ja, det må *de* om. For os er dette nu idealet, vi interesserer os ikke noget videre for at gå og slå plæne og den slags. Dette er rum nok til, at den bageste stue, som vi nu sidder i, for det meste kan holdes klar af det egentlige rod, den er stedet, hvor de små nok må komme ind og være ved lejlighed, men kun med en bog, dukke eller andre sager uden eftervirkninger.

- Jordens overbefolkning - græmmer du dig aldrig over din andel i den?

Men Gyrithe rystede blidt på hovedet og lo lidt igen.

- Der ville være plads til os alle, hvis goderne ikke var så idiotisk og egoistisk fordelt, så de smider kornet i havet i Amerika samtidig med, at de sulter i Asien. Og da Europa netop mangler børn - i Frankrig har børnebegrænsningspropagandaen gennem årene bevirket, at der i dag mangler en hel generation af ungdom til at forsørge de gamle - tager jeg ikke det problem tungt.

I. L.

Omkring Roskilde domkirke

af

cand. jur. Jan Møller

Efter traditionen blev den første kirke i Roskilde bygget for netop tusind år siden i året 960. Landets konge, Harald Blåtand, som havde antaget den kristne tro og var blevet døbt, skal have bygget denne kirke, der blev indviet til Den hellige Tre-enighed.

Kirken var opført af træ, og omtrent et århundrede senere rejstes en ny kirke, opført af frådsten, på samme sted. Som værnehelgen fik denne kirke martyren, den hellige Lucius, som var pave fra 253-54. Sagnet fortæller, at en ond ånd drev sit spil i fjorden til skade for befolkningen. Anden havde dog afsløret, at den kun kunne forjages af et relikvie fra Sankt Lucius, og da man havde forsøgt alle andre fordrivel-

sesmetoder, sendte man bud til Rom, og det lykkedes virkelig at hjemføre hjerneskalen af denne helgen.

Den syntes at have bragt et godt resultat. Relikvien blev i triumf bragt til kirken og indtil reformationen opbevaret i et relikvieskrin af form som et hoved. Mærkværdigvis undgik klenodiet at blive destrueret i denne billedstormenes tid, og efter via Kunstammeret og Oldnordisk Museum at være havnet på Nationalmuseet, fik det sin endelige plads i den katolske domkirke, Sct. Ansgars kirke i København. Relikvien hviler nu der i en forgyldt sølvbuste.

Den nuværende Roskilde domkirke blev opført på samme sted, og så vidt udgravninger har kunnet oplyse, omkring den tidligere kirke. Meget

tyder på, at man er begyndt fra hver sin side – øst og vest – og ventet længst muligt med at nedrive den gamle kirke, således at den ny så hurtigt som muligt kunne komme i brug. Opførelsen skulle være påbegyndt omkring 1170, men først over hundrede år efter stod kirken opført i hele sin længde fra koret i øst til gavlen i vest.

Domkirkens uregelmæssige grundplan fortæller dels om den lange opførelsesperiode, dels om de utallige udvidelser og ombygninger, der i århundrederne har fundet sted, særligt efter, at kirken blev benyttet til kongebegravelser. Kirken selv er i gotisk stil, og er måske den kirkebygning, der indledte gotikkens gennembrud her i landet som afløsning for romansk stil. Man vil derfor i mange bygningsdetaljer, særlig i buer og piller, kunne bemærke romansk kirkebygningstradition.

Kapellerne og tilbygningerne derimod, spænder fra gotik til klassicisme, via nederlandsk renaissance. Kirkens karakteristiske silhouet, de to slanke spir, blev først opført 1635 under Christian den Fjerde. Samme konge udstyrede vestgavlen med en pragtfuld portal. Den nuværende kongeport er dog mindre end 200 år yngre, og man må ulejlig sig til Holmens Kirke i København, hvis man vil beundre Christian den Fjerdes portal til Roskilde Domkirke. Eftertiden har villet fordele gamle kong Christians bygningsmæssige minder lidt, og måske passer portalen stilmæssigt også bedre, hvor den er sat nu.

De fleste besøgende kommer utvivlsomt for at se kongegravene, og høre det spæde brøl, som dragen på det middelalderlige urværk med Per Døver og Kirsten Kimer, udstøder hver time, når Sct. Jørgens hest sætter forhovene i dens krop. Man kan imidlertid også besøge kirken i dens egenskab af storslået repræsentant for Danmarks katolske middelalder.

Reformationsbevægelsen levede her som overalt i landet ikke meget af kirkernes inventar og udsmykning, når denne havde tilknytning til pavedømmet. Især helgenstatuer vakte reformatorernes uvilje, og man fortæller da også, at Johannes Bugenhagen, tyskeren som man overlod at ordne kirkeforholdene her i landet og vie de nye gejstlige, blev meget forbitret over at finde en stor statue af kirkens helgen, pave Lucius, smykket med farver, forgyldning og ædelstene. Den blev hugget til pindebrænde som et afskyeligt afgudsbillede.

Men kirkens skytshelgen var ikke

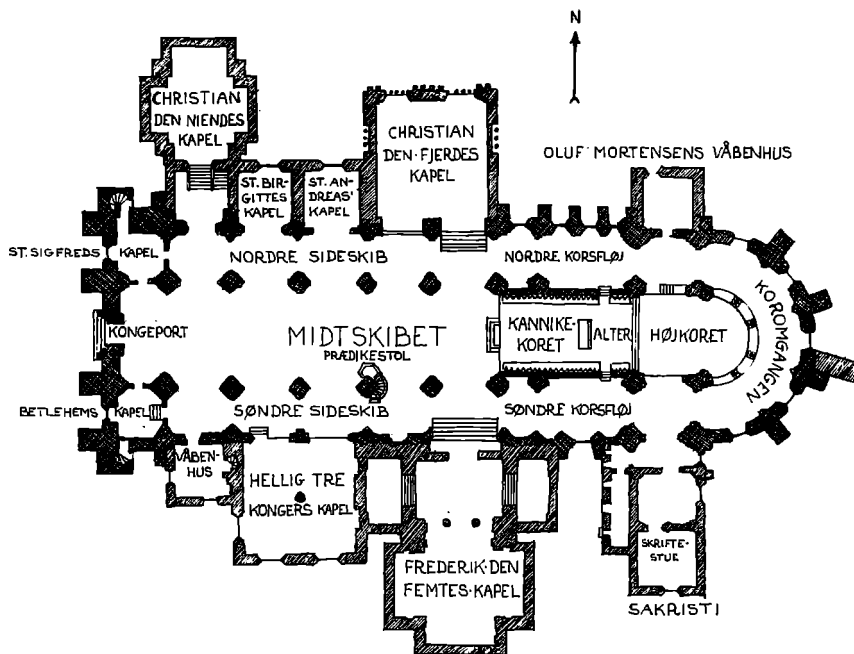

fordrevet endda. Helt op til vore dage er bevaret billedet over døren til Oluf Mortensens våbenhus, ligesom helgenen er afbildet i udskåret egetræ på den ene gavlf af Kannike-stolene. Endelig er pave Lucius fremstillet i kalkmaleri fra 1511 på vestmuren i Sct. Birgittes Kapel. Man ser her fjordens onde ånd trådt under føde af helgenen. Anden er symboliseret som et fabeldyr, der har en forbavsende lighed med en grævlingehund!

Roskilde domkirke havde, som alle andre større kirker, en række kapeller, indviet til forskellige helgener. Af disse kapeller er de fleste forsvundet ved tilbygningerne til kongegravene, men enkelte findes dog endnu. Under begge tårnene findes kapeller, der nu er indrettet til begravelser for adelslægterne Krag og Trolle. Under det sydlige tårn var kapellet indviet til Bethlehem, indstiftet 1411 af dronning Margrethe. Kapellet under det nordre tårn var indviet til Sct. Sigfred af biskop Peder Jensen Lodehat allerede i 1405.

Begrebet gravkapel har skiftet betydning efter reformationen. Vægten er blevet flyttet fra »kapel« til »grav«. Kapellet efter sin oprindelse var samlingsstedet for de efterlevende, der ville mødes i andagt og lade læse messe på stedet, hvor den pågældende person var gravsat. Skikken er lige så gammel som kristendommen, idet de oldkristne jo læste messe på sine afdødes - fortrinsvis martyrerens - grave, lige som der i ethvert alter i en katolsk kirke er nedlagt eller indfældet et relikvie. Efter reformationen forsvandt kapellernes egentlige betydning, og tilbage blev et gravkammer, hvor kisten kunne ses og beundres udefra, ofte afspærret ved gitre, således som tilfældet er med de omtalte to tårnkapeller.

Mest oprindeligt står St. Birgittes og Sct. Andreas' kapel (også kaldet St. Laurentii kapel) i nordre sideskib. St. Birgittes kapel er fuldt udsmykket med dejlige kalkmalerier. St. Lucius er, som allerede nævnt, gengivet her; yderligere findes gengivelse af synderinden der vasker Jesu fødder. Man kan godt se, at værten skammer sig! Endvidere kan man se legenden om den hellige Christophorus på vestvæggen. I hjørnet ses en lille djævel med hestehov. Ifølge indskriften er han travt optaget af at nedskrive dem der »er sendrægtige og fører tåbelig snak...« Han må have slidt adskillige grifler op i tidens løb. På væggene ses nogle malede cirkler med indtegnede kors. De stammer fra kapellets ind-

vielse og betegner stederne, hvor vievand blev stønket på væggene. Kapellet blev indstiftet af biskop Oluf Mortensen, hvis ligsten fra 1485 ses i gulvet. I dette kapel er hensat to meget smukke prælatstole fra før reformationen, de har tilhørt henholdsvis biskop Lage Urne og biskop Niels Skave. Nabokapellet, Sct. Andreas' Kapel, er smykket med kalkmalerier fra samme tid, som de der findes i St. Birgittes kapel.

Det såkaldte Hellig Tre Kongers Kapel blev stiftet 1459 af kong Christiern den Første og indviet til den hellige treenighed. Det kaldes også Christiern den Førstes Kapel, da denne konge er bisat her med sine nærmeste efterfølgere på tronen. Udover de meget pompøse sarkofager bemærker man den meget gamle granitstøje, der bærer rummets fire hvælvinger. På denne søjle er de danske konger og andre fyrstelige personers højde angivet. Kapellet er ganske overdådigt udsmykket med samtidige kalkmalerier. Bygningens ydre er i gotisk stil ligesom kirken i sig selv. Ovenover findes en sal, også med fire hvælvinger og midtersøjle. Det var nemlig kongens tanke, at kapellet også skulle tjene som mødested for ridderne af en orden, han havde stiftet; derfor kaldes dette meget smukke rum for riddersalen.

Af andre tilbygninger til domkirken, nogenlunde samtidig med denne, findes det såkaldte Oluf Mortensens Våbenhus mellem Nordre Korsfløj og Koromgangen. Det er især bekendt for sine meget smukke proportioner og vellykkede udnyttelse

af gotikkens virkemidler. Omtrent midt for korromgangen findes en overdækket gang tilbygget kirken. Det er den såkaldte »Absalonsbue«; nok gammel, men uden tilknytning til biskop Absalon. Den har dannet forbindelsen mellem kirken og den nu forsvundne bispegård. Endelig findes mellem Koromgangen og Søndre Korsfløj kirkens sakristi. Her var før reformationen Kapitellhuset. I den nuværende skriftestue havde den gejstlige ret sit sæde. I denne bygning opbevaredes kapitlets brevskaber i en udskåret egetræskiste, som nu står i St. Birgittes kapel.

Domkapitlets medlemmer, Kannikerne, dannede en orden, og havde blandt andet til opgave at varetage bispedømmets forvaltning. Under messerne havde de deres plads i koret, hvor deres stolerækker er bevaret i dag. Der er 22 i hver side, udskåret i egetræ, og med den smukke, varme glans dette materiale opnår ved århundreders berøring af menneskehænder. I de seneste århundreder er det dog turisterne, der har besørget denne forædlingsproces. Klapsæderne er på undersiden forsynet med små miniaturesæder, de såkaldte misericordier. Under de dele af messen og sidebønnen, der følges stående, har disse ofte ældre herrer haft en diskret støtte. Af samme grund er armlænene anbragt så højt som tilfældet er. Stolene stammer fra ca. 1420, og hver enkelt er forsynet med et djærvt udskåret relief, der for søndre rækkes vedkommende har hentet motiverne fra Det gamle Testamente; mens nordre rækkes hidrører fra Det Nye Te-

„Jeres celler skal være fængsler og slagmarker“!

Sankt Vincent-søstrene gennem 300 år

af pater J. van der Veer, C. M.

Når vi i Kirkens historie oplever en eller anden stor vækkelse, er det ganske bemærkelsesværdigt, at den mand, der sætter den igang, næsten altid får en medhjælper, der forsøger at interessere kvinderne for hans plan og idé. Vi ser den Hellige Scholastica ved siden af den Hellige Benedikt, den Hellige Clara ved siden af den Hellige Frans af Assisi og den Hellige Johanna Franciska de Chantal ved siden af den Hellige Frans af Sales. Og da den Hellige Vincent de Paul var kommet igang med sit barmhjertighedsarbejde, fik han i den Hellige Louise de Marillac eller Mademoiselle Legras en uvurderlig støtte.

I år er det 300 år siden, disse to helgener døde, og i hele verden, men især i Frankrig, arrangeres store højtideligheder i den anledning. Også i Danmark, hvor vi kender og holder af Sankt Vincent-søstrene fra Sankt Maria Hus i Helsingør, er det på sin plads at mindes deres åndelige moder. Det sennepsfrø, hun sammen

stamente. Den indvendige gavl af denne stolerække har forøvrigt et farvelagt relief, som forestiller Ærkeenglen Michael, der jager sit sværd i en drage. En illustration til ordene i bønnen efter messen: »... Du, den himmelske hærskares fyrste, nedstyrt ved Guds kraft til helvede Satan og de andre onde ånder...« Foran korstolene findes fire dejlige læsepulte, udskåret i egetræ, og smykket med de fire evangelist-symboler.

Endelig kan nævnes det berømte ur med Sct. Jørgen og dragen, samt Per Døver, der slår timeslagene, og Kirsten Kimer, der slår kvarterslagene. Uret er fra omkring 1500, og har sikkert dengang været en ringere attraktion end det er i dag, et lille halvt årtusinde efter.

En grundig gennemgang af Roskilde Domkirke ville kræve flere bind. Meget er allerede skrevet, og interesserede kan henvises bl. a. til Vilhelm Lorenzens bog: Roskilde Domkirke.

Den hellige
Louise de Marillac.

med Sankt Vincent kastede i jorden i 1633, er vokset op til et kæmpe-træ – for tiden arbejder mere end 44.000 Vincent-søstre verden over under valgsproget: »Kærligheden til den korsfæstede Kristus driver os!«

Gennem skrupler og hudløse nerver til balance.

Hun blev født i urolige tider – i 1591 var Frankrig een stor slagmark på grund af de store religionskampe.

Barnet var svagt, følsomt og nervøst – en sammensat natur, der livet igennem fik store sjælelige vanskeligheder at kæmpe med, og hendes barnedom var ingen lystig tid. Hendes far, Louis de Marillac, lod hende opdrage hos dominikanerinderne i Poissy, antagelig fordi hun var født udenfor ægteskab, og stedmoderen kunne ikke lide Louise, der siden fik sit hjem hos en enlig dame i Paris, i en slags pighjem. Indehaversken sad meget småt i det – så småt, at Louise og hendes kammerater prøvede at lette lidt på hendes pengebekymringer ved forskellige små job hos købmændene i kvarteret. Så døde også hendes far, der havde været hendes eneste lyspunkt, og Louise fandt, at Gud var meget hård imod hende.

Selv sit ønske om at træde ind i klostret hos capucinerinderne måtte hun opgive, fordi hendes helbred var for svagt. Efter sin onkels råd gifte hun sig i stedet i 1613 med Louis Legras, som var væbner hos Maria de Medicis. Hun holdt uendelig meget af sin mand og sit eneste barn, en søn, men var ustandselig plaget af skrupler, – hun fandt ikke, at hun gjorde nok for sin familie og sit hjem, skønt hun netop beskæftigede sig altfor meget med sin dreng, der skaffede hende store besværligheder, som det undertiden går med enebørn. Da hendes mand tilmed blev angrebet af en uhelbredelig sygdom, var hun overbevist om, at det var en straf for hendes forsømmeligheder, og fordi hun ikke havde holdt sit løfte om at indvi sit liv til Gud. En række nervesammenbrud fulgte. Hun rådførte sig med flere af tidens stør-

(fortsættes side 13)

Vaskedag i Sankt Vincent-søstrenes moderhus i Paris.

Uden had, uden ønske om hævn

- men uden frygt for nogen!

Åbenhjertigt brev fra kardinal Stepinac offentliggjort

Wien (NC). Et længere brev skrevet den 4. december 1959 af kardinal Stepinac, og som muligvis er det sidste brev fra hans hånd, er nu blevet offentliggjort. Det blev skrevet i forbindelse med den jugoslaviske præst Ciril Kos' arrest og dømdødsdom i december. Pastor Kos idømtes syv års fængsel for at modvirke Titos regering. Kardinal Stepinac blev under retssagen anmodet om at møde til afhøring, men han vægrede sig ved at komme, og besvarede henvendelsen med et brev til distriktsretten i Osijek. Kardinalen indleder sit brev med at forklare, hvorfor han ikke kan optræde som vidne i sagen. Han fremhæver, at hans helbredstilstand ikke tillader ham at forlade landsbyen Krasic. Derefter skriver han meget åbent til myndighederne:

Jeg blev den 11. oktober 1946 af den kroatiske republik folkeret idømt 16 års tvangsarbejde, som først førte mig til fængslet i Lepoglawa og senere til internering i Krasic. Denne dom var justitsmord på en uskyldig mand, og hele den civiliserede verden har givet dommen denne fortolkning. Dette er endog blevet indrømmet af visse ledende mænd indenfor den jugoslaviske folkerepublik, der i De forenede Stater mødtes med professor Ivan Mestrovic. Det har jeg fået oplyst af professor Mestrovic, da han i år besøgte mig i Krasic. Han kender de pågældendes navne.

På gravens rand.

Følgerne af den dom, der vakte forargelse i hele verden, er, at mit helbred i de 13 år, jeg har tilbragt i fængsel og internering, er blevet så

dårligt, at jeg går på gravens rand. Flere af vore læger og udenlandske læger har gjort deres bedste for at forlænge mit liv, men de har ikke været i stand til at gengive mig min livskraft. Indtil i dag har de befriet mig for 34 liter blod, og dette er endda ikke nok. De har været nødt til at operere mig i begge ben for at hindre, at jeg øjeblikkeligt døde af en blodprop. Efter disse operationer er jeg faktisk invalid, og kan kun ved hjælp af en stok slæbe mig rundt i huset. Jeg vil ikke nærmere omtale den forværring i min tilstand, som for to år siden fik journalisterne til at skrive om min nært forestående død. Jeg vil heller ikke fortælle om alle de andre fysiske besværigheder, jeg lider under. Sognepræsten i Krasic og nonnerne, som tit har tilbragt hele dagen ved mit sengeleje for at hjælpe mig, kender mit helbreds alvorlige tilstand.

Jeg ved godt, at man vil sige: Vore vagter har da set, at De spadserer rundt i gården, at De går over til kirken, at De taler med børnene o.s.v. Ja, jeg går ind i kirken, når det er muligt (men ofte kan jeg ikke) for i det mindste på denne måde at opfylde mine forpligtelser, tale til menigheden for at undervise og opmuntre dem, og for at hjælpe sognepræsten i Krasic.

Altid bevogtet.

Jeg spadserer også rundt i gården eller - det er rigtigere at sige - jeg slæber mig af sted med min stok, så godt jeg nu kan, for at jeg efter lægens anvisninger kan få en smule frisk luft og bevæge mig så meget som muligt. Jeg har sagt til lægerne, at det ikke er mig muligt at gå frit omkring - ikke fordi det udtrykkeligt er blevet mig forbudt, men på grund af de vagter, der følger mig overalt.

Når jeg nu bekæmper partiets ideologi, idet jeg er overbevist om, den er aldeles falsk, betyder det da,

at jeg bekæmper staten? Hvis det er lovligt for det jugoslaviske kommunistparti gennem 15 år med ild og stål at forfølge den katolske kirke, at skille mennesker fra Kirken, forhindre børnenes dåb, hindre ungdommens kristne opdragelse og indgåelse af ægteskaber i kirken - hvis det er lovligt for det jugoslaviske kommunistparti at ødelægge katolske institutioner, skoler, trykkerier, den katolske presse og dens ejendom samt at gøre sig skyldig i utallige former for undertrykkelse af andre, hvordan kan man da vove at beskylde mig for en forbrydelse, når jeg hæver min stemme til forsvar for alt det, der er helligt for den katolske kirke?

Vil nægte at svare.

Har jeg måske udvist foragt for de Forenede Nationers principper om menneskerettighederne? Er det ikke snarere andre, som har øvet vold mod disse principper, da de efter en blodig uretfærdighed ønskede at tortere mig med langvarige afhøringer vedrørende en anklage, som jeg aldrig ville erklære mig skyldig i? Er det dem ikke nok, om De ved, at flere af Deres ledere åbent har indrømmet overfor professor Mestrovic, at de ikke havde noget grundlag for at forfølge mig, men at en retssag ikke desto mindre blev gennemført med det resultat, at jeg praktisk taget er blevet drevet i døden? Jeg erklærer derfor overfor Dem, at jeg er en mand med begge ben i graven og næsten er ved at blive sænket helt ned i den. Eftersom jeg er alvorligt syg, kan jeg ikke efterkomme Deres anmodning. Hvis dette medfører et forsøg på med magt at underkaste mig tortur med spørgsmål, når jeg er syg og sengeliggende, eller når jeg foretager mine smertende spadsereture i gården, vil jeg fra nu af nægte at svare. Jeg fralægger mig iøvrigt ethvert ansvar for den offentlige forargelse, som vil blive resultatet af en sådan aktion, når

den bliver omtalt i verdenspressen som et nyt angreb imod en halvdød mand.

Dør jeg for langsomt?

Hvis regeringens embedsmænd mener, at jeg dør for langsomt, kan de jo give ordre til min legemlige likvidering, ligesom de for 14 år siden beordrede min juridiske likvidering. Den hellige Cyprian skænkede 25 guldstykker til den bøddel, der skulle halshugge ham. Jeg har intet guld. Jeg kan kun bede for den mand, der eventuelt skulle henrette mig, idet jeg ville bede Gud om at tilgive ham, og om at lade mig dø i fred. Når de har provokeret mig til at tale om disse lange års umenneskelige behandling af mig, må De ikke tage det ilde op, eftersom de gamle romere sagde: »Sunt certi denique fines« (Der er visse grænser).

Mine fangevogtere kan selvfølgelig i henhold til deres instruktioner fortsætte med at holde vagt, for at tilværelsen kan blive utålelig for mig, men jeg kender min pligt. Med Guds nåde vil jeg holde fast ved den til det sidste – uden det mindste had, uden det mindste ønske om hævn over nogen, men på samme tid uden at frygte nogen.

Den engelske brevskole

London (NC) Det katolske korrespondance-kursus i England, der har arbejdet i seks år, regner nu med at have medvirket til ialt 5.516 personers optagelse i den katolske kirke. Sidste år deltog over 25.000 i dette korrespondance-kursus, der strækker sig over 21 uger.

Siden annonsekampagnen blev indledt for seks år siden har man været i forbindelse med mere end 143.000 mennesker. Adskillige af dem er blevet henvist til personlig undervisning hos den nærmeste præst.

Tre præster og flere fastansatte lægfolk arbejder dagligt med korrespondance-virksomheden, og annonceringen i de engelske dagblade fortsættes støttet af katolikkers økonomiske hjælp. Det er dette kursus, som har givet inspirationen til den katolske brevskole i Lyngby.

Skotland selvstændig provins

London (NC) De skotske medlemmer af Jesu Selskab skal nu ikke længere ledes fra England. Om kort tid etablerer jesuitterne en selvstændig skotsk provins, og det første noviciat åbnes i Edinburgh næste år.

Iøvrigt vil de skotske jesuitter overtage ansvaret for det missionsarbejde i Britisk Guinea, som hidtil er blevet ledet af de engelske medlemmer af ordenen.

Holland får nyt medlem af kardinal-kollegiet

Ærkebiskoppen af Utrecht, dr. B. J. Alfrink, er af pave Johannes blevet udnævnt til kardinal. Tilhøjre ses den nye kardinal, efter at han havde modtaget meddelelsen fra Vatikanet.

Blandt gratulanterne var også Hollands minister-præsident, professor J. E. de Quay, som herunder ses i samtale med kardinal Alfrink. De er lige blevet færdige med kaffen!

De fortsætter

Berlin (NC) Det oplyses her, at religionsundervisningen nu er fjernet fra 90 % af de polske skoler, der er til rådighed for lærer-uddannelsen. I de almindelige skoler er forholdet endnu omvendt, idet kun 10 % af disse har taget religionsundervisningen af programmet. Denne udvikling er startet og videreføres af det såkaldte nationale selskab for sækularisering af skolerne, en anti-religiøs sammenslutning grundlagt i 1957.

Begejstring og skuffelse

EVANGELIET I DAG viser os et vidunderligt billede, ja, ligefrem en idyl. Sammen med de tre udvalgte apostle er vi vidne til Jesu forklarelse på bjerget Tabor. Her ser vi Frelseren i al hans strålende skønhed. Vi ser apostlene blive så begejstrede, at de glemmer alt andet og kun har een tanke: »Ja, sådan er det helt rigtigt, og bare vi kunne slå os ned her for stedse!«

Kun tre af Jesu apostle var med til denne enestående oplevelse: Peter, Jakob og Johannes. Det var en stor fordel for dem, at de havde set Jesus midt i al den glans og herlighed, for det var noget, de senere ville få hårdt brug for. Her kan vi nemlig ikke lade være med at tænke på, at det netop var de tre samme apostle, der kom til at se mesteren i den stik modsatte situation. Det var i olivenhaven, den aften, da Jesus blev forrådt

og taget til fange. Ved den lejlighed blev de vidner til den største ynke og det mest triste syn, man kan tænke sig. Jesus kaster sig ned på jorden, trygler og be'r sin himmelske Fader, om det dog var muligt, at denne kalk kunne gå ham forbi, »dog ikke min, men din vilje ske!« Hvad har dog kunnet få Jesus til at bede sådan? Angst og fortvivlelse! Her så Jesus for sig alt det, han i det kommende døgn skulle gennemgå af lidelser; men det var ikke det værste. Værre var det at udholde tanken om alle menneskers synder, som han tog på sig. På een gang oplevede han i tankerne alle menneskers ondskab, hovmod, sanselige udskejelser, egoisme... Han ser, hvordan så mange, endda blandt de bedste, blandt dem, der stod ham mest nær, lige fra Judas til os, dig og mig, hvordan vi alle ville tage

imod hans ædelmodige offer og tilbud om hans kærlighed og venskab. Alt dette væltede ind over ham, og han følte det, som skulle han selv rives med og gå til grunde i denne grusomme, ækle bølge. Han synes, Faderen helt har overladt ham til den menneskelige naturs svaghed. Som en, der er ved at drukne, overvældes han af rædsel og panik. Det har ikke været småting, der fik vor Frelser til at blive så dødsensangst, at sveden pressede ud gennem hudens porer, så blodkar sprængtes, og dråberne faldt som blod til jorden.

Mere trist og ynkeligt kunne det vel næppe tænkes. Intet under, at apostlene denne gang alt andet end begejstres og fristes til at blive. De kan ikke så meget som sige et trøstens ord til mesteren, de holder så meget af; men de falder i søvn, og lidt efter, da Jesus bliver taget til fange, flygter de alle, uden undtagelse, og lader deres Herre i stikken.

Sådan fik disse tre altså også lov til at se deres mester. Lige så glædeligt, som det var på Tabor, så trist var det i olivenhaven. Og hvis ikke Jesus havde været så forudseende og hensynsfuld, at de først fik lov til at opleve stråleglansen på bjerget, mon de så havde været rustet tilstrækkeligt til at kunne se den samme beundrede mester i haven uden at miste troen på ham?

HVORDAN får vi selv lov til at opleve Frelseren? Mon ikke også i alle nuancer, lige fra den mest strålende til den mest ynkværdige? Den ene gang ser vi et glimt af hans Guddom bryde gennem det menneskeli-

I olivenhaven, den aften, da Jesus blev forrådt og taget til fange...

ge, den anden gang ser vi det menneskelige ligesom helt tage magten fra det guddommelige. Og vor reaktion, mon ikke den også er som apostlenes?

Hvor kunne det juble og boble inde i en ved en eller anden religiøs oplevelse – en kommunion, en retræte, en god bog, en alvorlig personlig tildragelse... Og hvor kunne vi blive forarget, når vi opdagede, at Guds rige på jorden består af mennesker, der er alt for menneskelige, endda sådan, at vi umuligt kunne se nogen forbindelse med Frelseren, hvis liv og virke vi dog burde kunne skimte i hans mystiske legeme! Til tider synes vi, kristendommen er noget kedeligt og trist, og det sker, at vi i den grad bliver skuffet over alt det, vi havde sat så højt, at vi har lyst til at løbe fra det hele. Snart begejstres vi og sværger Kristus troskab med store ord, snart svigter vi ham alligevel på det groveste.

Mon ikke vi heraf må lære, at Kristus ikke altid er på Tabor; men at vi lige så godt må søge ham i olivenhaven? At Kristus er Gud, men også menneske? At vort eget liv kender til glæde og til sorg, og at vi må tage imod begge dele i det mål, det tildeles os? At vi i glædens og begejstringens tid må hamstre og sole os i Frelserens nærhed for at samle kræfter og vitaminer til den mørke tid, når vi er tilbøjelige til at se det hele som en trist pligt, vi nok prøver på at opfylde, men som ikke er noget, vi går til med glæde? Og at vi i denne mørke tid må væbne os med tålmodighed og bevare troens og håbets faste forvisning om, at solen en dag vil fordrive skyerne og atter få overtaget?

J. H.

Brevskolen arbejder.

Katolsk Orienterings brevscole kan snart fejre en slags jubilæum, som siger noget om arbejdets omfang. Man vil nemlig kunne markere indmeldelsen af elev nr. 1000 i skolens begynderkursus. Katolsk Orientering begrænsede sig i sin første tid til halvårige sæsoner og en beskeden avertering, som ikke gav de helt store elevtal, men i 1959 og i dette år virker man bortset fra sommerferien i alle tolv måneder. Med advent 1959 startedes et fortsættelseskursus, der fører deltagerne gennem kirkeåret indtil pinse og hver uge giver dem en introduktion til den følgende søndags messe samt skildringer af liturgien, messens historie, den gregorianske sang o. s. v. Til dette kursus har brevscole fremstillet sin egen messebog i lommeformat. Det er dog ingen hemmelighed, at forudsætningen for en udvidelse af arbejdet er yderligere økonomisk hjælp fra private. En fast stab af frivillige hjælpere holder brevscole i gang, men averteringen og tryksagerne skal betales.

Academicum Catholicum.

Fredag den 18. marts kl. 19,45 er AC indbudt til et møde i foreningen Europæisk Ungdom. Universitetslektor, dr. phil. p. H. Roos S.J. taler om Kirkesamfundenes syn på statsmagten. Mødet finder sted i Studenterforeningens Karnapsal.

Retræte for mænd

afholdes på Dalum Kloster ved Odense fra søndag aften den 21. august til den 26. august. Retræten ledes af pater J. Wolfisberg S.J. Prisen er 45 kr. Tilmelding til direktør Henry Schultz, Tøndervej, Kolding.

Retræte.

Assomptionsøstrene indbyder alle unge piger og yngre damer til at deltage i en retræte ledet af pater Hans Martensen S.J. på Rygaard, Bernstorffsvej 54. Retræten finder sted i den stille uge og begynder onsdag d. 13. med messe kl. 9 og varer til lørdag morgen d. 16. april. Lagner bedes medbragt. Tilmelding kan ske hver dag fra 9–14 på He. 3118.

Ung gartner til Tyskland.

Mandl. el. kv. dansk gartner tilbydes familær stilling i et kat. hjem v. handelsegartneri i Kölns omegn. Ansøgn. sendes til:

Katolsk Pastorat,
Marienheide, Bez. Köln,
Tyskland.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 13.: 2. søndag i fasten (s. 173, violet).

MANDAG d. 14.: Mandagens messe (s. 177, violet).

TIRSDAG d. 15.: Tirsdagens messe (s. 181, violet).

ONSDAG d. 16.: Onsdagens messe (s. 185, violet).

TORS DAG d. 17.: Patrick (s. 852, hvid), biskop og Irlands apostel. Ihukommelse af torsdagens messe (s. 189).

Eller: Torsdagens messe (s. 189, violet). Ihukommelse af Patrick (s. 852).

FREDAG d. 18.: Cyrillus af Jerusalem (s. 852, hvid), biskop og kirkelærer. Ihukommelse af fredagens messe (s. 194).

Eller: Fredagens messe (s. 194, violet). Ihukommelse af Cyrillus (s. 852).

LØRDAG d. 19.: Josef (s. 853, hvid), Jomfru Marias brudgom. Ihukommelse af lørdagens messe (s. 199).

En af ugens helgener

Josef, Jomfru Marias brudgom.

Josefs hellighed skal ses i forhold til hans plads i forløsningsværket. Hans liv var knyttet til Marias og Jesu liv på en ganske særlig måde. Derfor frembringer naturen og nåden i ham en bemærkelsesværdig enhed: Idet Josef elskede barnet, elskede han samtidig Gud. Hele det sammenspil mellem det guddommelige og det menneskelige, som f. eks. en Paulus kommer til at opleve efter en hård kamp, var for Josef noget helt naturligt. Derfor er hans liv på én gang så enkelt og så stort.

Josef er altså det mest fuldkomne billede på »den retfærdige«, der af hele sit hjerte elsker Guds lov og er den tro i de mindste enkeltheder. Derfor indeholder dagens messtekster sådanne salmer fra det Gamle Testamente, som taler om Guds særlige kærlighed til den retfærdige. Epistlen anvender på Josef, hvad Siraks bog siger om Moses, lederen af det udvalgte folk. Evangeliet understreger Josefs tro, der har for tjent ham den enestående ære at blive Jesu stedfader.

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 8, Kolding
Telefon 183

Peter From

Kolonialhandler
Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, TM. 1981, 1982
Kolding
1. kl. okse, kalve- og svinekød
konserver

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 115 - 1833
Kolding

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg
Telefon 144

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserver
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 576

Vestjydsk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

Elisabethforeningens basar

holdes palmesøndag den 10. april og
mandag, Bredgade 67.

Tiden nærmer sig, hvor vi atter må påkalde vore gode venners interesse og støtte. Det gælder vor lille uundværlige basar, som er foreningens største indtægtskilde, og derfor årets begivenhed, som vi ser hen til med store forventninger. Det er en kendsgerning, at vi kun ved basarens gode resultat kan fortsætte vort samfundsnyttige arbejde til gavn for menighedens vanskeligt stillede børn.

Vi vil være meget taknemmelige og glade, hvis i den kommende tid hjælpsomme og flittige hænder vil forarbejde nogle brugbare ting til boderne, og muligvis finde nogle småting til tombolaen, hvortil der behøves 150 gevinster.

Gaver modtages med megen tak af: Angela Osterhammel, Valby Langg. 117 B, 1., Annie Scavenius, Stensballegård, Horsens, Elisabeth Vald. Hansen, Margrethevej 4, 2., Hell., Harriet Zimmermann, Valby Langg. 117 B, 1., Elisabeth Millech, Amicisvej 11, V., Henny Scavenius, Kronprinsessegade 10, 2., K.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27
TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

KJØBKE's

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 84 - Møllambygningen - København K
Telefon Byen 78 88 og Byen 78 88

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3388, 7842 - Taga 5893

DUK's SOMMERARRANGEMENTER

Juniorlejren

(14/15-17/18 årige). Sted: Ømborgen
27/6-6/7. Bemærk: I år varer lejren
10 dage.

Børnelejrene

Ømborgen 6/7-15/7 (7-14 årige).
Stouby (Vejle fjord) 11/7-21/7 (10-11
til 14/15 årige).
Stouby (Vejle fjord) 22/7-1/8
(7-10/11 årige).
Ømborgen 1/8-9/8 (7-14 årige).

Nærmere fremkommer senere.

DANMARKS UNGE KATOLIKKER

TIL BYEN
FRA BYEN
-i byen
smut ind i
Banegårdens Restaurant
I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er besat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

MED
REJSEVALUTA
FRA
**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

Jeres celler skal være fængsler

Fortsat fra side 7

ste åndelige personligheder, deriblandt den hellige Frans af Sales, og efter hans død traf hun første gang den hellige Vincent de Paul. Han var en hård og resolut rådgiver, som i begyndelsen stillede sig temmelig kølig over for hendes besværligheder, men han lærte hende at forenkle sin sammensatte natur, til egne sig den enfoldighed, Kristus kræver af sine efterlignere, og udvide sin horisont ved at vende sit blik mere mod andres lidelser end mod hendes egne. På den måde lykkedes det hende efterhånden at blive delvis herre over sine skrupler, og Sankt Vincent satte hende efter hendes mands død til at føre tilsyn med »les dames de la Charite«, en forening for velhavende damer, som påtog sig at bruge deres fritid til at yde legemlig og åndelig hjælp til de nødlidende.

Begejstringen for denne slags arbejde var så stor, at der oprettedes afdelinger overalt i Frankrig. Den Hellige Vincent havde nøjagtigt fastlagt virksomhederne i et reglement, som uændret bruges der, hvor denne forening eksisterer den dag i dag, eller etableres.

Han havde opdaget Louises dygtighed til at organisere - hendes takfulde måde at irettesætte uden at såre, og at begejstre medarbejderne, mildne de ulykkelige tilværelse og finde stadig nye midler til at udvide arbejdsfeltet.

Kunne bedre klare galej-slavernes uforskammetheder.

MEN - damerne var hæmmet i deres energiudfoldelser, dels på grund af deres standspligter, dels fordi deres tid var begrænset. Da meldte sig, som sendt fra himlen, nogle bondepiger, der gerne ville være med i arbejdet. De kunne mere frit og uhæmmet end de adelige damer pleje de syge, passe de gamle, lave mad til flygtningene, tage sig af de sindssyge og hittebørnene og lade sig udsætte for galej-slavernes

uforskammetheder. Denne uventede hjælp blev hurtigt et stort plus for Sankt Vincents og Louises arbejde.

De havde klosterkald, men de kunne ikke komme ind i klostret, fordi de hørte til den såkaldte ubemidlede klasse. Han besluttede derfor at opfylde deres længsel ved at grundlægge noget helt nyt og ukendt i Kirkens historie. Han lavede et udkast til en religiøs forening for kvinder, der ikke udelukkende tilbragte deres liv indenfor klostermurene. De skulle tværtimod gå ud på gaderne for at lede efter værdige trængende, og de skulle betragte børnehjem, hospitalet, fængsler, slagmarker o.s.v. som deres celler. De skulle altså bestræbe sig på at forene Martha's aktivitet med Maria's kontemplation i en og samme person. De skulle være de fattiges, de syges og de fangnes tjenestepiger for kærlighedens skyld. Den Hellige Frans af Sales havde allerede drømt om sådan noget, men han havde ikke kunnet realisere sin plan. Hele den daværende verden kom til at stå på den anden ende, da den hørte, at den Hellige Vincent gik rundt med samme dristige idé.

Det kostede ham stort besvær, inden Kirkens øverste øvrighed ville approbere »det lille kompagni«, som den han plejede at kalde sit påfund. Fra 1638 til 1959 har der været 600.000 Vincentsøstre, hvis påklædning stadig minder os om den, der blev båret i det 16. og 17. århundrede i provinserne omkring Paris, hvidt stift hovedtøj og blågrå dragt, bærer vistnok til en vis grad skylden for, at det daværende hovedtørklæde lidt efter lidt har fået den nuværende form!

Den Hellige Louise de Marillac, var sine åndelige døtres forstanderinde fra 1633 til den 15. marts 1660. Hun var en sand mor for dem. Hun har elsket dem højt, og hun har lært dem ved sit eksempel, hvad det vil sige at leve i evangeliets ånd. Alt, hvad hun har sagt eller skrevet til dem, er så sundt og så frit for sentimentalitet.

Pave Pius XI helgenkårede hende i 1933.

13., 14. og 15. ROMAFÆRD

Rom Assisi 1960, 19 dage kr. 850,00.

I det kommende år vil der blive 3 Italiensrejser:

2.-20. maj.

5.-23. juli.

19. sept.-7. okt.

Alle rejserne er udenfor Olympiadetiden.

De er velkommen, hvis De har et godt humør, nogenlunde gode kræfter og et demokratisk sind. Prisen indbefatter rejse med sovevogn, kost og logi samt bus mellem Rom og Assisi. Skriv snarest efter program.

Paul d'Auchamp,
Aakirkeby. Telf. 462.

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusvej
Veje

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 380

Bogladen med de mange bøger...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen Murermester

Callemarkvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2828

Gulvtæpper

Linoleum-Tapeter-Malervarer

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 60

Peter Mortensen

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 863 - 3663

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 188
Næstved

Leverandør til katolske institutioner

Tegn abonnement

Rasmussen & Nielsens

maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

Alt i Bandager & Sygeplejeartikler

Holbæk Materialhandel

Telefon 32
Kaj Andersen

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-S

Algade 64 - Telefon 68
Leverandør til Hospitalet

Chr. Hansens kødudsalg

Gl. Kongevej 163
Telefon Eva 6468 - 6466

Tegn abonnement

Nogle unge katolikker

- der trænger dertil - kan opnå halvt eller helt friabonnement på *Katolsk Ugeblad* ved at skrive til *Frank Andersens Fond*, adr.: Skoleinspektør John S. Lundorf, H. C. Ørstedesvej 39 A, København V.

Ansøgning må være bilagt anbefaling fra en præst eller lærer.

R. I. P.

Min kære hustru
Agnes Ravn,
født Spetzler,
er afgået ved døden.
Begravelsen har fundet sted
i stilhed.

Hans Ravn,
Fredericia.

OBS.

Redaktionen efterlyser stadig små gode eller sjove historier fra læserne - helst med en eller anden katolsk berøring. 10 kr. i honorar for hver historie, vi offentliggør. Husk tydeligt indsendernavn og adresse til redaktionens underretning - gerne tillige et mærke, hvorunder den kan offentliggøres.

Paris.

Dansk-fransk katolsk familie søger pålidelig ung pige, vant til husligt arbejde og glad for børn. Indtil 1/7 i Danmark, derefter i Paris. Tre skolesøgende børn og et mindre. Løn efter kvalifikationer.

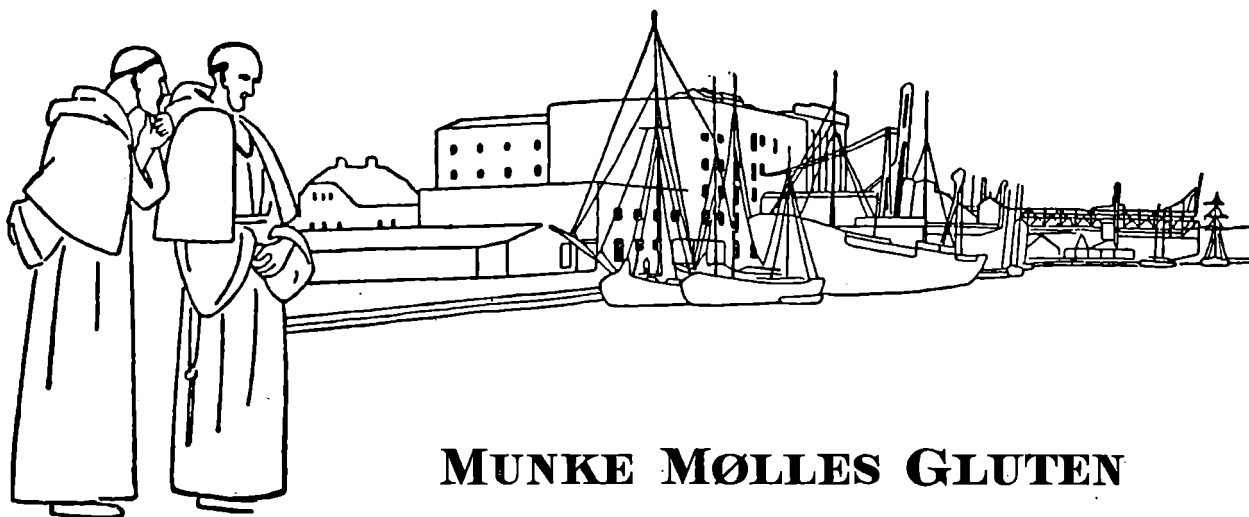
Billet mrk. 11-3-60 modtager bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/S I. RØRDING & CO. Vester 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

MUNKE MØLLES GLUTEN

Ungdommens billigrejse til München

Som vi nævnte i sidste nummer, gives der medlemmer af Danmarks unge Katolikker mulighed for at deltage i den internationale eukaristiske kongres i München til en lavere pris. Arrangørerne oplyser nu, at denne ungdomsrejse vil koste 290 kr. for 12 dage. Sammen med andre unge fra Norge og Sverige bliver deltagerne indkvarteret i udkanten af München. Man må selvfølgelig ikke vente sig den store luksus, men der vil blive sørget godt for de unge - mere praktisk sagt: luftmadras med tæpper, rigelig morgenmad, varm middagsmad og aftensmad. Prisen for det hele er sat så lavt, fordi man ønsker, at mange unge skal opleve denne store katolske begivenhed. Prisen indbefatter togrejse, kost og logi samt et deltagerkort, der giver rabat til offentlige transportmidler i München samt til udstillinger og musæer.

I det omfang, der kan skaffes sovevognspladser, fås de mod et tillæg på 21,50 kr. hver vej. De unge vil også kunne købe billetter til passionsspillene i Oberammergau. Det er endnu ikke afgjort, hvem der skal lede ungdomsrejsen, men vi fremkommer senere med flere oplysninger.

- Ave, Pater!
- Ave, Jakob!

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

MARCUSSEN & SØN

Orgelbyggeri

AABENRAA

Grundlagt 1806

Aabenraa: Storegade 24

Kbhvn: Basnæsvej 23, Brønshøj

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt
stearinlys og vokslys
af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 87 16
Aarhus

V. Svenstrup Telefon 2 18 87

ut. elektro-installatør - Ladestation

Hans Brogesgade 4, Tietgenspl.
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66

H. J. Madsens begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

Kød - flæsk - pålæg salater

ERIK CARLSEN

Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 88

HENRY CARLSEN

Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET

**Købmands- og
Haandværkerbanken, Aarhus**

Hovedkontor:

Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:

Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

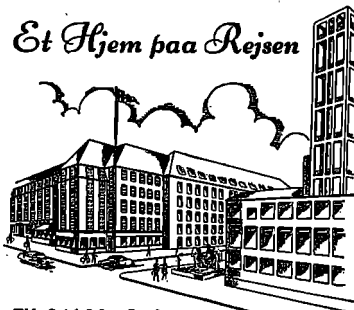
VEJRIET
Vesterbo

Aarhus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Aarhus boghandel

ved katolsk kirke

Ryesgade 26, telefon 2 66 30
Aarhus

Tlf. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet A N S G A R

FILM og TEATER

Gymnasiepiggen

Med »Ung leg« i erindring er man sikker på, at Johannes Allen i sine film vil sætte problemer under debat og ruske op i vor samvittighed. Derfor har vi næppe lov til bare at ryste på hovedet af »Gymnasiepiggen«, men må gå ud fra instruktørens gode vilje og spørge os selv: Hvad har han villet med dette? At vi skulle rystes og forfærdes over en gymnasiepigges samvittighedsløse opførsel? Men så spørger man atter: Hvorfor? Hvilken interesse har det for os? Skal vi deri se et udtryk for menneskesindets ondskab eller søge årsagen til hendes handlemåde i forældrenes manglende interesse og omsorg. – Det er umuligt at svare – og man forlader endnu engang biografen med en blanding af flovhed og forargelse som så ofte efter de danske film.

Årsagen hertil er næsten hver gang den samme: For det første den pinlige forlorenhed i de såkaldte realistiske skildringer; for det andet den svaghed, som ikke kan give afkald på de billigste og nemmeste virkemidler, selv hvor de er aldeles uvedkommende og ødelægger helheden totalt.

For det er ikke virkelighed eller alvor, at den ligegyldigste lille gymnasiepigge, hvis frækhed er kendt både af lærere og kammeratr, skulle kunne ødelægge en lærers liv ved beskyldningen om voldtægt. I så fald måtte et anderledes psykologisk studie af hende have gives os mulighed for at tro på hendes sataniske styrke. Og personerne omkring hende: Den principfaste rektor, den Gunnar Jørgensen-friske lektor Poulsen, det travle forældrepar, – alle er de papfigurer, der hører hjemme i en pigebog for 12-årige. Der kan man måske tillade sig en sådan forenkling.

Og det er billigt at sætte Kjærulff-Schmidt som en, iøvrigt meget morsom, folkekomedie-ektor ind i historien for at få den til at glide, ligesom der gives rigeligt til husarerne i de unødvendige mange scener med letpåkledte teenagere.

Vi kan i vor anmeldelse helt slutte os til Information, som under rubriken »Børnebio« skriver, at filmen »kun bør ses, for at man kan konsta-

tere, hvor forløjet en tilsyneladende virkelighed kan fremstilles«. (Forb. for børn). Bo.

Sjette lykkes kro

Dette er virkelig fin og smuk folkekomedie. Det er så sjældent at se en film, som i bedste forstand er en god underholdning uden at der er brugt billige virkemidler: handlingen er

ligetil og ægte med mange positive, kristne elementer. Man følger en ung – tilsyneladende ubetydelig kvinde, som er helt besat af en eneste tanke: »Gud har kaldt mig til at blive missionær i Kina, dette er min livsopgave – det er dertil, Gud har skabt mig!« Men missionsfolkene finder hende ukvalificeret! Hendes egen vilje er imidlertid så stærk, og hendes tro på Gud så tillidsfuld, at hun trods alle vanskeligheder og når frem til Kina – til en fjern og isoleret landsby, hvor der i forvejen bor en kvindelig missionær. Hun dør imidlertid snart, og den unge pige står nu ganske alene. Men hun forbliver tro imod sit kald; hun bygger en kro, hvor æseldriverne får biblen fortalt som spændende historier, der får dem til at lytte intenst; hun drager ud som »fod-inspektør« for egnens mandarin, d.v.s. hun skal sørge for, at alle de arme kvinders sammensnørede fødder får lov til at vokse frit og naturligt. Dette mærkelige hverv skaber mange vanskeligheder for hende på grund af befolkningens konservatisme; men det giver hende også mange kontaktmuligheder, og efterhånden bliver hun så elsket af befolkningen, at de kalder hende Jen-Ai, d.v.s. »den, som holder af mennesker«.

Hendes største opgave bliver midt i krigen at føre 100 forældreløse børn gennem japansk krigsområde til et sikkert tilflugtssted.

Hele denne historie er gribende og enkel som Jen-Ai selv. Den udtrykker på en smuk og konkret måde, hvor stærkt et svagt menneske kan blive, når det lader Guds kærlighed fylde sig, og hvor meget en tilsyneladende ubetydelig sjæl har at give, når øen lever udelukkende for at give denne Guds kærlighed videre til sine nødlidende medmennesker. K. B.

Djævelen kom om natten

Med denne film præ-senteres vi for en bril-lant situationsskil-dring fra Tyskland sommeren 1944. En fra østfronten hjem-sendt officer Axel Kersten (Claus Holm) genansættes i sin gamle stilling som medlem af rigs-politiets mordkommission. Ikke uden lune konstaterer han det ironiske i at opretholde en mordkommission på et tidspunkt, hvor der dagligt myrdes i tusindvis på fronterne. Axel Kersten kaster sig imidlertid ud i arbejdet.

Straks ved filmens begyndelse overværer vi et mord i Hamburg. Morderen, den uhyggelige psykopat Bruno Lübdke (Mario Adorf) undslipper, – medens en intetanende trediemand bliver arresteret – sigtet for ugerningen. Ved en tilfældighed bliver Axel Kersten opmærksom på en uhyggelig lighed mellem dette og en række andre kvindemord forøvet indenfor de sidste 11 år. Den egentlige morder – massedræberen – psykopaten Bruno Lübdke afsløres og arresteres.

Sagen Bruno Lübdke afvises imidlertid af Føreren. Begrundelsen er den overordentlig klare, men uhyggelige, at i et velordnet samfund, som Tyskland, kan en sådan massemorder simpelthen ikke have eksisteret. Det er en umulighed, – og når de faktiske omstændigheder viser noget andet, må sagen fryses ned – gemmes – glemmes.

Metoderne i den anledning er såvel modbydelige som effektive. Filmen er således en makaber, men meget vellykket skildring af, hvordan det går almindelige demokratiske frihedsprincipper i en diktaturstat. Filmens slutscene er optaget på Berlins bane-gård. Troppetransport-toget er ved at afgå østpå.

En sygeplejerske, der har kendt Bruno Lübdke, og som i sin tid overværede hans arrestation, genkender politikommisær Kersten, der som et udslag af gestapos taknemmelighed er blevet genindkaldt til østfronten. Umiddelbart før toget ruller ud fra perronen, når hun at spørge ham om, hvad der egentlig blev af Bruno Svaret, hun modtager, er kortfattet, men rummer hele filmens uhyggelige perspektiv. »Bruno Lübdke, –? De må tage fejl, – Der har aldrig eksisteret en Bruno Lübdke!« Således afsluttedes Hemmelig Rigsretssag Bruno Lübdke og akterne kunne arkiveres.

(Forb. for børn).

Th.

K A T O L S K ugeblad

De syv nye kardinaler

*Evelyn Waugh -
forfatter og familiefar*

Sagtmodighed er noget
helt andet!

Australien vil tage
flere flygtninge

Rektor ved Niels Stensens Gymnasium, Georg Heggum S. J., anstiller i denne uges kronik nogle betragtninger over det daglige samarbejde mellem protestanter og katolikker.

Endnu et nøk

Læserne vil erindre, at vi for et halvt år siden anmodede om assistance til et fremstød for at få flere abonnenter på Katolsk Ugeblad. Takket være en del frivillige hjælpere gav kampagnen et godt resultat, idet bladets oplag blev sat 15 % i vejret. Ret meget mere kunne man ikke have ventet sig, idet det erfaringsmæssigt tager sin tid at nå resultater indenfor en så spredt læsekreds. Nu prøver vi på at nå videre frem og har til den ende fået løfte om en håndsrækning fra landets over 40 sogne, hvis præster regner med, at nogle ivrige katolikker vil henvende sig direkte til dem, der ikke er abonnenter, men burde være det. Måske har Deres sognepræst ikke fundet de nødvendige »hververe«; og De vil da kunne glæde ham med at tilbyde Dem.

Vi er klar over, at et blad som dette ikke vil kunne fordoble sit oplag. Selv om vi har en del abonnenter, der ikke er katolikker, skal vi altid regne med, at den væsentlige del af oplaget skal sælges til katolikker. Kirkens størrelse her i landet bestemmer, hvor mange blade vi kan trykke. Vi kan ikke uden at svigte vor særlige opgave begynde at konkurrere med andre blade. Det er derfor vigtigt – meget vigtigt – at hver eneste katolsk husstand holder bladet. Det er ikke nok, at man læser bladet ved at låne det hos andre, for vort oplag er nu så stort, at hver ny abonnent er en virkelig gevinst for bladets økonomi. Trykkeripri-

ser udregnes på den måde, at de første 3.000 eksemplarer er dyre at fremstille mens de følgende – fordi maskinen nu er igang – koster under det halve pr. nummer. De vil forstå, at vi netop af hensyn til alle læsere og bladets hele stilling må anstrenge os for at trykke mange eksemplarer i den »billige ende«. Hvis De ikke allerede selv er abonnent, men kun læser bladet i ny og næ, ber vi Dem betænke, at den katolske presses vilkår også beror på Deres indstilling. Kort og godt: Bliv abonnent og begynd nu, mens vi nærmer os det nye kvartal. Ekspeditionens adresse står på side 2.

Det er iøvrigt ikke vor agt at plage læserne med hyppig omtale af denne sag. Vi er ikke ude på at slå rekorder i oplagstal (af gode grunde!), men der er endnu for mange katolikker, som sjældent ser bladet og aldrig har støttet det ved at tegne abonnement. Dem vil vi gerne nå at byde velkommen i den ugentlige læserskare.

g-

Tidernes gang

Vi er alle enige om, at vi bedre forstår et menneskes væsen og handlinger, hvis vi kender dets tidligere liv og milieu. Det er lige så med aktuelle spørgsmål – vi kan bedre forstå dem, hvis vi kikker bag om facaden og ser dem i et dybere, et historisk perspektiv. Så ser vi de store sammenhænge, får øje på den indre dynamik og finder frem til de store hovedlinier i livsstrømmens processer. Er vi ikke af dem, der lader sig nøje med årstal, navne og tørre kendsgerninger, men har vort stærke og levende følelsesliv, fantasiliv og forestillingsliv i behold, lever vi med i tidernes færd. Vi opdager, at vore egne problemer har forbindelse med fortiden, med de mennesker, der er årsag og ophav til det, som sker i dag.

De dominerende personligheder kommer os i møde med deres tro og tankemåde, der virker det som er stort og godt, og det som er negativt og ondt. Fundamentalt hviler historien på menneskers livssyn, på tilskyndelser og motiver til det, de udretter. Men historie skabes ikke af mennesket alene, men af mennesket i kamp med naturen, og frem for alt af mennesket i dets afhængighed af Gud. I hver ny situation møder mennesket Guds udfordring; Gud forlanger aktivitet, og hver handling har en moralsk kvalitet.

St. Augustin formede det klassiske udtryk for katolicismens syn på historien: at der er en verdenshistorie, som ikke blot drejer sig om de enkelte nationer og skiftende kulturer, men om den helhed, der holdes sammen af Guds plan, åbenbart af Kristus. Den chance, vi har for at forstå historiens foreteelser, er kristendommens gave til os. Guds kød-vordelse gav tilværelsen en dramatisk spænding, som ud over jødedommens fremtidshåb omfattede forestillingen om en udvikling. Den ny æra, den kristne, som omfatter Gudsriget og den jordiske tilværelse efter Kristus, skænker historien dens egentlige indhold. På vejen frem mod Gudsrigets totale gennembrud sker der noget med menneskene: de gennemlever frelseshistorien.

Denne verdens historie sker indenfor rammerne af historien om menneskets frelse. Mennesket er rodfæstet i denne verden, men samtidig orienteret mod Gudsriget. Guds skabende tanke kan anes bag om folkens ivrige aktivitet i deres samfundsliv.

Historieforskning, historieskrivning – og historieundervisning går glip af pointen, hvis den bygger historien op omkring staternes vækst og trivsel og kun offer plads til kirke og paver, når disse har indvirket på statslivet, og især dvæler ved afsløringer af korruption, klerikalisme og skandalehistorier, men ligegyldigt går forbi den fundamentale sammenhæng, der er mellem kirke og kulturliv. Ved at koncentrere sig om politiske reformer og strid om statsgrænser løber man risiko for at forvride og forfalske historien. Pius IX har mere at sige os, end at han var »fange i Vatikanet«.

Et bredt overskue over tidernes gang set fra kirkens synsvinkel vil derimod give et vidt udsyn, som man ikke kan skaffe sig ad anden vej. Med den synlige kirke i centrum vil historien kunne ansues rigtigt – og objektivt.

*

Der foreligger nu på engelsk – det er stor skade, at vi ikke kan sige på dansk – en bog, der opfylder ønskedrømmen om en oversigt over kontakten mellem den katolske kirke og statssamfundene i de sidste par hundrede år. Den er skrevet af E. Y. Hales og hedder *The Catholic Church in the modern world*. Hales er kendt fra

Fortsættes side 13

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28

København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal – hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., København Ø. Tlf. TRia 5394, kl. 8-10. Post-Giro nr. 58965

SAGTMODIGHED er noget helt andet

- siger den kloge mr. Wu

- fuldkomne undtagen i det afgørende.

I fastetiden er kineseren John Ching-Hsiung Wu's bog »Spire, blomstre, bære frugt« god læsning for den, der synes, han trænger til at luge sit sinds urtegård en smule. Vi har fået lyst at gengive et udtog af denne frodige bogs betragtninger, kapitlet om sagtmodighed og karakterstyrke. Det siger i al enkelhed slående ting om menneskenaturen på godt og ondt og uden hensyn til geografiske eller racemæssige skillelinjer.

SAGTMODIGHED MÅ IKKE FORVEKLES

med karaktersvaghed eller en holdningsløs given efter for verdens skikke og sædvaner. Tværtimod forudsætter den en høj grad af selvbeherskelse, som sætter os i stand til at tilpasse os vore omgivelser uden at sætte vor indre fred overstyr. Som Thomas siger det: »Sagtmodigheden er en dyd, der forudsætter en ædel sjæl, det vil sige, at den sagtmodige er hævet over alt, hvad der siges om

ham eller gøres imod ham. Selv om han udsættes for, at andre krænker ham i ord og handling, så bevarer han dog sin ro og mister ikke sin sjælefred.«

Der er intet foragteligt eller slavisk ved sagtmodighed. Den sagtmodige er tværtimod en fri mand. For hvis andres ord og handlinger forstyrrer ens ro og fred, da er man sandelig slave af de andre. Hvis man derimod bevarer sin ligevægt over for hån og spot, da er man virkelig uafhængig og fri. Der findes næppe noget mere værdigt end selvbeherskelse i kristen ånd. Et eksempel vil være tilstrækkeligt til at vise dette: Det fortælles om den hellige Johannes Eudes, at han engang, da en af hans kammerater havde givet ham en knaldende ørefigen, straks faldt på knæ og vendte den anden kind til, således som der står skrevet i evangeliet, og det skønt han følte meget dybt, hvilken krænkelser han var blevet udsat for. Hvem er mest at beundre? Den, der gav ørefignen, eller

den, der fik den? En stor buddhistmunk skrev et digt om bagvaskelse:

Lad dem sladre, lad dem bagtale!
De, der vil stikke Himlen i brand,
spilder deres tid,
deres ord giver mig fornemmelsen
af den friske dug,
som renser mig, og jeg går ind til
det usigelige!
Hvis du kan se på sladder som en
barmhjertighed,
da bliver de sladdervorne dine åndelige vejledere,
lad ingen ondskabsfulde ord opvække din vrede;
hvorledes skulle man uden dem
kende den kærlige tålmodige overnaturlige magt?

Kan en buddhist nå så højt -!

Hvis en buddhist kan nå så højt i det åndelige liv, hvor må vi da skamme os, hvis vi ikke kan gøre det samme med Kristi levende eksempel for øje, og med hans nåde, der virker i os! Ganske vist er det ikke let at

Den lille bys selvretfærdige.

tage andres kritik til sig, som drak man den læskende dug. Men hvis vi prøver at se nøgternt på sagen, vil det hjælpe os. Når vi udsættes for kritik, kan den enten være retfærdig eller uretfærdig. Hvis den er retfærdig, vil det ganske vist sår os dybt, for sandheden sårer. Men hvad forhindrer os i at lave om på os selv i overensstemmelse med kritikken, og således gøre de kritiske til vore åndelige vejledere? Vi skal være taknemlige for at blive belært, uden at det koster os en øre. Hvad forskel gør det for os, om kritikken er givet i god tro eller med ondskab? Selv hvis den er givet på en ondskabsfuld måde, så skader den dog ikke vor sjæl, hvis blot vi ikke nærer bitterhed ved det. Og hvis kritikken er uretfærdig, så er det endnu bedre, for vi kan med glæde ofre dette lille kors i forening med Jesu Kristi kors. Som i alt andet, der vedrører selvbeherskelse på det åndelige område, er dette selvfølgelig lettere sagt end gjort. Helgener er heller ikke ufølsomme, men ved at overgive sig fuldt og helt til Guds kærlige Forsyn, når de en selvbeherskelse midt i de mest æggende og oprørende begivenheder.

Kristen sagtmodighed er det samme som barnlig lydighed mod Guds vilje. Apostlene var i sandhed sagtmodige, da de sagde til rådet: »Døm selv, om det i Guds øjne er ret at lyde jer mere end Gud« ... og ... »Man bør adlyde Gud mere end mennesker.« (Ap.ge.4,19 og 5,29). Ifølge den hellige Augustin er sagtmodighed intet andet end lydighed mod sandheden. Desuden indebærer den også den venlighed, hvormed denne lydighed mod Gud bør fortolkes. Den hellige Hieronymus siger: »Sagtmodighed er mildhedens dyd, den er venlig, fredsommelig, hensynsfuld i tale og adfærd, den er en blanding af alle dyder. Venlighed ligner den, for som sagtmodighed søger den at behage, og dog adskiller den sig fra den sidstnævnte ved ikke at være så indtagende, men mere stiv, og skønt den er lige så hurtig til at udføre det gode og yde tjenester, mangler den sagtmodighedens charme og blidhed, som vinder alle hjerter.« Vi ved alle, at Hieronymus af naturen var alt andet end sagtmodig. Men var han hurtig til vrede, var han lige så hurtig til anger; var han streng i sine krav til andre, så var han endnu strengere mod sig selv. Det fortælles, at da Pave Pius V engang så et billede af helgenen, hvor man ser ham slå sig for brystet med en sten, sagde paven: »Du gør klogt i at have den sten, for uden den ville Kirken aldrig have kanoniseret dig.«

Alle disse hidsige helgener!

Jeg tror, at det netop var den kendsgerning, at han var hidsig, som fik ham til at lovprise sagtmodigheden så højt. Kun Gud ved, hvor megen energi man har behov for at beherske sig, når man har et hidsigt sind, således som mange kristne helgener har det. I deres tilfælde er sagtmodighed ensbetydende med en kolossal energi under streng kontrol. Den har intet til fælles med den blødsødne karakter, det såkaldte »rare menneske«, der som en vejrhane drejer med vinden. Et sagtmodigt menneske er lige så blødsødt som en stærk karakter er stædig. Som Kung-fu-tse sagde: »de blødsødne er godhedens tyveknægte«. De er tyve, for de synes kun at være gode, men de er det i virkeligheden ikke.

Kung-fu-tse mente, at der findes en rangforordning af personligheder. Den højeste rang består af dem, som følger den gyldne middelvej, den anden er dem, som er ivrige og foretagsomme. Den tredje er dem, som er nidkære i at søge det korrekte, og den laveste rang består af verdenslig middelmadighed eller de blødsødne. De ivrige og foretagsomme er i hvert fald alvorligt søgende, selv om de i deres begejstring skyder over målet. De skrupuløse er i det mindste på vagt overfor at begå fejl. Begge disse grupper kan opdrages til at følge middelvejen, den første ved at man indgiver dem tålmodighed og klogskab, den sidste ved opmuntring. Kung-fu-tse bød dem velkommen. Den eneste gruppe, han nærede foragt for, var »den lille bys selvretfærdige«. Det, som gør disse selvretfærdige så utiltalende, er, ifølge Mencius, dette, at »hvis vi ønsker at kritisere dem, så er de udadledige, hvis vi vil smæde dem, synes de fuldkomne. De er i fuld overensstemmelse med sæd og skik, og de identificerer sig helt med tidens degenererede vaner. Deres principper synes så ærlige og sømmelige, deres adfærd så ren og upåklagelig. Men det er umuligt at lede dem ind på Yao og Shun's højere veje.«

Det, de »rare« mangler.

Med andre ord er de »rare mennesker« fuldkomne i alt, undtagen i deres hjertes inderste. De gør nar ad de begejstrede og siger til dem: »Hvorfor være så idealistisk? Se på dem: deres ord svarer ikke til deres handlinger, og deres handlinger svarer ikke til deres ord. De siger bare: »De kloge gamle, de kloge gamle!« De kritiserer de skrupuløse, idet de siger: »Hvorfor er I så vigtige over

for verden, og så kolde og reserverede i jeres adfærd?« Deres egen livsanskuelse kan udtrykkes således: »Eftersom vi lever i denne verden, må vi tilpasse os den. Og har vi hellet med os, vil vi være tilfredse.« Sådanne respektable folk er venlige, omgængelige, selvtilfredse og kloge i deres kollegers øjne. Men åndeligt set er de mere håbløse end skøger.«

De sagtmodige eller de åndeligt ædle mennesker er så langt fra blødsødenhed, at de hører til den første gruppe af personligheder, de, som følger den gyldne middelvej. De er lige så omhyggelige i at undgå det onde som de skrupuløse, men de ved, at det at undgå det onde kun er begyndelsen til det gode. De er lige så ivrige efter at gøre det gode som idealisterne, men de ved, at godhed må fremelskes med tålmodighed og udholdenhed, og de drager omsorg for, at lade deres ord svare til deres handlinger. At Kung-fu-tse var en af dem, ses af hans ord: »En adelsmand følger fire grundlæggende love, men jeg har ikke været i stand til at følge nogen af dem. Jeg har ikke kunnet udføre de pligter imod min fader, som jeg forventer min søn skal udføre over for mig, ej heller de pligter over for mine foresatte, som jeg kræver af mine undergivne, og heller ikke de pligter mod min ældre bror, som jeg kræver af min yngre bror. Jeg har ikke været i stand til at gøre mod mine venner, hvad jeg ønsker, de skal gøre imod mig. Den rette adelsmand vil i udøvelsen af de almindelige dyder og i sin daglige konversation prøve at undgå selv de mindste fejl, han vil altid være bange for at love mere, end han kan holde, og prøve at leve således, at hans ord svarer til hans lære, og hans lære til hans handlinger.«

Kung-fu-tse og jadestenen

Kung-fu-tse's sagtmodighed havde sin rod i hans ydmyghed, som igen udsprang af selverkendelse. Hans karakter viser balance mellem styrke og mildhed. Som hans disciple bemærkede: »Mesteren er elskelig og dog værdig, streng uden at være hård, ærbødig uden at være højtidelig!« Dette er sagtmodighed i ordets bogstavelige forstand.

Men kristen sagtmodighed er noget endnu højere, for den ejer ikke alene de egenskaber, som vi ser i Kung-fu-tse's sagtmodighed. Den fører til den overnaturlige kærlighed til Gud, og den fuldkommengøres ved nåde. Idet han taler om de første kristne, siger Bossuet: »De er stærke i faren, men milde i deres kærlighed mod brødrene. Den Almægtiges And,

EVELYN WAUGH

forfatter og familiefader

Den engelske forfatter Evelyn Waugh er ikke nogen ynder af offentlig omtale. Han lader sig nødtigt interviewe eller fotografere. Da disse to billeder blev taget, måtte fotografen love ikke at meddele Waughs adresse af hensyn til »indbrudstyve, amerikanere, journalister og den slags folk!« Han vil have arbejdsro i sit nye hus i nærheden af Taunton i Somerset.

Enkelte af Evelyn Waughs bøger er jo oversat til dansk og har mange læsere herhjemme. Måske er han bedst kendt som humorist, men han har også skrevet flere »alvorlige« bøger. Da Evelyn Waugh i 1930 blev katolik, udgav han således sin meget spændende biografi af den engelske martyr Edmund Campion S. J. Senere kom bogen Helena og sidste år den store livsskildring af m. g. r. Ronald Knox, der er blevet lovprist af kritikken og hurtigt måtte genoptrykkes. Anmelderen i Yorkshire Post kalder den Waughs »fineste arbejde«. Og vi vil gerne hertil føje, at hvad enten man i forvejen kender Ro-

Herover ses Waugh med sin kone og seks børn. Til højre forfatteren ved sit arbejdsbord i husets bibliotek.

nald Knox eller ej, er denne bog værd at læse – en usædvanlig biografi af en sjælden personlighed.

Evelyn Waugh er nu 57 år. Han stammer fra en litterær familie, faderen var selv skribent og bogforlægger, og Evelyns bror, Alec Waugh, har udgivet flere romaner.

Selv om Evelyn Waugh har trukket sig tilbage for at få arbejdsro, må man ikke tro, han ønsker at isolere sig. Det lader sig vanskeligt gøre, når man har seks børn.

som vejleder dem, ved, hvorledes de helt modsatte tilbøjeligheder kan forenes. ... Han styrker og han mildner, men på en helt anden måde. For det er de samme hjerter hos disciplene, der synes hårde som diamanter i deres usvigelige fasthed, og samtidig milde i deres broderlige næstekærlighed.«

Sagtmodigheden får mig altid til at tænke på jadestenen. Kung-fu-tse sammenlignede det ædle menneskes dyd med jadestensens egenskaber. Det, han siger derom, kan endnu bedre anvendes på den kristne sagtmodighed:

»Tse-Kung sagde til Kung-fu-tse:

»Må jeg spørge dig om grunden til, at den store sjæl sætter større pris på jadestenen end på sæbestenen. Er det, fordi jadestenen er mere sjælden og sæbestenen så almindelig?«

Kung-fu-tse svarede: »Det er ikke, fordi sæbestenen er almindelig, at han ikke nærer høje tanker om den, ej heller fordi jadestenen er sjælden, at han sætter stor pris på den. I gamle dage fandt den store sjæl et symbol på dyden i jadestenen. Blød, glat og blank er den et billede på kærlighedens mildhed; kantet, men ikke skarp og skærende, er den et billede på retfærdighed. Når den hænger i

en tråd, ser den ud, som ville den falde til jorden, og deri ligner den ydmygheden; når man slår på den, giver den en høj, klingende tone fra sig, ren til det sidste, og deri ligner den loyalitet. Med sit indre lys strålende ud til alle sider, minder den om oprigtigheden; strålende som en regnbue, minder den os om Himlen. Dens mystiske duft taler til os om de bjerge og de vandløb, der frembragte den, og således taler den til os om jorden. Som et stærkt talende symbol kan den sammenlignes med dyderne; elsket af alle på jorden, kan den lignedes ved Tao.«

Økumenisk og katolsk - i det daglige

af

rektor Georg Heggum S. J.

Den katolske kirke omfatter rundt regnet en god halv procent af Danmarks befolkning. For mange danskere står denne skare vist som en forsigtig føletråd, en tentakel, som romerkirken har sænket ned i folkelegemet. Når kirken alligevel er et anerkendt trossamfund, skyldes det nok, at devisen »Frihed for Loke såvel som for Thor« er gået os i blodet. Thi ingen, der har noget kendskab til katolicismen, vil være i tvivl om dens principielle holdning: med bevidstheden om at være moderkirken følger logisk kravet om at være *Kirken* simpelthen, hvis ønske er at optage alle folkeslag i sit skød, forenede i samme tro, i fælles forvaltning af sakramenterne og i fred med Petri efterfølger, biskoppen af Rom. Dette mål står i skarp modsætning til den udbredte opfattelse, at de forskellige kirkesamfund er at betragte som blomster af forskellig art i samme have, pyntelige og nødvendige, og med det formål, at enhver kan finde frem til Gud på den måde, som passer vedkommende bedst.

Med dette absolutte krav på anerkendelse skulle man tro, at kirken opfattede sig selv som et modsigelsens tegn i vort folk. Dette er dog ingenlunde tilfældet. Vi ser den først og fremmest som verdenskirken, men dernæst også som Ansgars og Absalons, Valdemarernes og Dronning Margrethes kirke. Dens Credo har gennem århundreder lydt i hver eneste af vore gamle domkirker og landsbykirker, og står vi i dag i disse ærværdige kirkerum, nikkede vi genkendende til alterbord og døbefont; konsekrationskorsene på væggen og nicherne i koret, hvor vin- og vandkanderne til messen har stået, rummer intet gådefuldt for os.

Med denne følelse af rodfæstethed følger også en samhørighedsfølelse med alle dem af vore landsmænd, som gennem dåbens sakramente bekender Kristus. Hver gang dåben meddeles i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn i den hensigt efter Jesu befaling at indlemme mennesket i Guds rige, da virker *Kirken* i Jesu navn.*)

I praksis har dette ført til en bred berøringsflade mellem katolikker og ikke-katolikker på mangfoldige punkter, ofte i et intimt samarbejde på kristenlivets praktiske felter, og uanset at dette fænomen bestandig er under debat fra begge sider. Især gælder dette det katolske skolevæsen, der omfatter lærere og elever fra begge konfessioner, og dernæst ungdomsarbejdet, af hvilket særlig spejderne ved deres tilknytning til Det danske Spejderkorps og til de katolske skoler er præget af den konfessionelle blanding. Fra katolsk side er da også spørgsmålet om det ikke-katolske elements stilling og indflydelse inden for såvel skole som ungdomsarbejde tilbagevendende og stadig aktuelt.

Hvilke synspunkter anlægger vi da fra katolsk side for dette samarbejde? Som det første og vigtigste må nævnes, at sympati og landsmandskab ikke er nok, men at samarbejde kun er muligt, hvis også ikke-katolikkerne er indforstået med, at vore institutioner i første linie arbejder på at skabe mulighed for katolske børn og unge til at få deres uddannelse og opdragelse under kirkens ledelse og i dens ånd. Det er målet, at også skole og ungdomsforening skal være dem en hjælp til at blive gode, danske katolikker. At tilsløre denne målsætning ville være uærligt og i det lange løb uholdbart for begge parter.

Når ikke-katolikker søger katolske skoler og ungdomsforeninger, bør de derfor være klare over, hvad de går ind til.

Der er imidlertid også et andet synspunkt, som ofte overses, skønt det dog er meget væsentligt. Når den katolske kirke er moderkirken, anerkender den hermed sin sendelse til alle mennesker, og intet menneske er for den betydningsløst, den har ansvar for alle, eftersom dens mission

*) Jævnfør den katolske praksis, at enhver gyldigt døbt, som ikke har aflagt nogen bekendelse i et andet trossamfund, ikke frasiger sig nogen vranglære ved optagelse i den katolske kirke.

er at føre alle til Guds rige ved at udbrede kendskabet og kærligheden til det blandt alle folkeslag. For så vidt den ikke derved forsømmer sin faste menigheds tarv, har den fra apostlenes dage beredvilligt prædikeret også for udenforstående, hvilken trosretning de end måtte tilhøre. Det har ligeledes fra de ældste tider ikke blot været en ordets, men også en eksemplets tjeneste, thi hvor ordet ikke finder indgang, der åbner ofte kærlighedens gerninger vejen til menneskehjertet. Kirken indtager derfor i det daglige samarbejde med ikke-katolikker ikke blot tolerancens passive, men også forkyndelsens aktive holdning, idet den bestandig vejleder til en kristen livsførelse. Kirkens læremyndighed indskrænker sig ikke blot til dogmerne og ikke blot til dens egen menighed, den er også hele menneskehedens lærer med hensyn til skelnen mellem godt og ondt, løgn og sandhed i tilværelsens væsentlige forhold, d.v.s. i erkendelsen af menneskets natur og endelige mål. Netop i dette forhold ligger vel årsagen til, at kirken særlig på opdragelsens område ofte har så nært et samarbejde med ikke-katolikker. At den på dette felt har mål og en del midler fælles med det lutherske kirkesamfund kan udenvidere anerkendes, da arven fra moderkirken er det livgivende i ethvert kristent fællesskab. Kun er »arv« måske ikke det rette udtryk, da kirken jo ikke alene stadig lever, men også virker overalt, hvor blot noget af dens lære og sakramenter holdes i hævd. Kirken kan ikke i egentlig forstand »afgive« noget af den betroede sandhed til andre trossamfund. Den er til stede overalt, hvor sandheden forkyndes, og den vogter denne sandhed, forkynder og vejleder, hvor der er mulighed for det.

Når vi nu har betragtet disse væsentlige synspunkter for vor andel i det hjemlige interkonfessionelle samarbejde, må vi tilføje, at også selve kontakten mellem kirken og ikke-katolikkerne indeholder et værdifuldt moment. Vejen til de kristnes enhed går gennem det personlige og indgående gensidige kendskab. Her i landet er situationen i mangfoldige tilfælde imidlertid den, at et blot nødvendigt kendskab både til eget og til medarbejderens trossamfund er det spinkle grundlag, hvorpå samarbejdet opbygges på det religiøse område, og det er vel navnlig dette, der er grunden til, at nytten af det så ofte debatteres uden tvivl med rette. Lunkenhed og indifferentisme vil nærmest overbevise parterne om, at begge kirkesamfund har uret i deres krav om

I det netop udkomne nummer af CATHOLICA har W. Glyn Jones, der er lektor i dansk sprog og litteratur ved University College i London, skrevet en artikel om Johannes Jørgensens behandling af visioner. Artiklen hviler bl. a. på kildestudier i Johannes Jørgensen-samlingen i Svendborg.

Videre i tidsskriftet er der bl. a. en artikel af Vagn Lundgaard Simonsen om »Le theatre absurde« - de sære teatereksperimenter, som man endnu ikke har fået sat nogen etikette på. Man har kunnet notere en række succeser i Frankrig, megen desorientering blandt publikum, samt et vældigt skænderi mellem kritikere. Hvad »Le theatre absurde« end er - absurd er det i hvert fald ikke, siger Lundgaard Simonsen.

Også LUMEN, det nordiske katolske tidsskrift af teologisk karakter, har fremlagt et nyt nummer. Pastor Hubert Messerschmidt fortsætter sit svar til professor Regin Prenter om messeofferet. Den 17. september 1962 vil det iøvrigt være 400 år siden, at Tridentinerkonciliet vedtog og forkyndte dekretet om messeofferet. Pastor Bjørn Højbo skriver om »Andre perspektiver i den kristne teologi« og Wilhelm Köster, Uppsala, om »Kundskabsproblemet og mennesket«. Videre bringes der artikler og anmeldelser af blandt andre pater Ducloux, Johs. J. Duin og M. de Pailleters.

nidkærlighed, og specielt må den katolske kirke stå som taber, når det ikke længere er indlysende, at sandheden har en etisk forpligtelse, som man ikke kan forholde sig ligegyldig overfor. Med en sådan holdning og sådanne forudsætninger er det klart, at samarbejde er skadeligt for begge parter religiøse overbevisning, men det er lige så klart, at ansvaret ligger hos den katolske part, så sandt som bevidstheden om verdenskirken som moderkirken nok så meget er en udfordring til os selv som til anderledestroende. Det lader sig ikke gøre, her at komme ind på en definition af begrebet »Kirke«, men vi ved, at vi er en del af kirken, den, som uafsladligt kæmper for Kristi Legemes vækst.

Konklusionen må blive, at vi katolikker ved vort eksempel i et kristeligt levned, ved vor viden om vor kirkes indretning og opgave, selv råder for, om samarbejdet med vore ikke-katolske landsmænd skal blive nedbrydende for begge parter, eller det skal blive en af de mange veje, ad hvilke Kristi fred udbredes i Kristi rige.

Da Katolske Menighedsplejer og Academicum Catholicum i 1952 købte ejendommen Klitborg mellem Nykøbing Sj. og Rørvig blev der nok en gang slået to fluer med eet smæk: dels fik de katolske akademikere et fortrinligt sted til deres sommerlejligheder - der mere har karakter af skole end af feriedaseri - og dels fik Menighedsplejerne den rigtige ramme omkring sine feriearrangementer af forskellig art, ældrelejligheder og mødrelejligheder. Klitborg var stedet med de mange muligheder.

Klitborg ligger som sagt midtvejs mellem Nykøbing Sj. og Rørvig tæt op til en plantage og kun 5 minutter fra Kattegat. Omgivelserne er de skønnest tænkelige, og der er god plads at røre sig på. Grunden er på godt 1 tønde land og foruden en anseelig græsplæne med spredte grupper af birketræer, gyvel og småkrat er der dejlige spadserestier mellem lyngbakker og fyrretræer. Den nærliggende strand er som en strand skal være for at være helt rigtig: bred og hvid og med klitter.

I 1952 lå Klitborg som et torneroseslot i et vildnis. Ejendommen bestod af en stor muret hovedbygning i 2 etager samt en sidebygning med et par mindre lejligheder. Endelig var der vognport og vaske- og redskabsrum. Det lykkedes at opnå statslån til de mest påtrængende forbedringer, indretning af køkken, et par toiletter og vaskeplads. Elektrisk lys blev der også råd til.

Også i de følgende år blev der foretaget mindre forbedringer. Vognporten blev omdannet til kapel, nydeligt men altfor lille. Man klarede sig længe ved at lukke vognporten op, så de, der ikke kunne findes plads til, inde, kunne stå udenfor i gården og følge messen derfra. Præstens »lejlighed« bestod af et karlekammer, kun et par meter på hvert led.

Sidste år skar bestyrelsen for Klitborg - der i sit nye brug straks omdannedes til selvejende institution - tværs gennem alle økonomiske betæneligheder og vedtog en modernisering og ombygning af ejendommen. Katolske Menighedsplejer er en statsanerkendt forsorgsinstitution med alt hvad dette indebærer af retigheder og pligter. For at få tilskud til mødre- og ældrelejlighederne må blandt andet de sanitære forhold være i orden. Det var heller ikke så godt, at man i sidebygningens tagetage havde måttet indrette nogle i bogstaveligst forstand »brandulovlige« soverum. Også andre forbedringer trængte sig på og led sig billigst løse under et.

Når dørene sidst i april slås op for sommerens uafbrudte strøm af gæster, vil Klitborg præsentere sig

skønnere end nogensinde, og den vil navnlig være meget bedre egnet til sit formål. Stueetagen rummer nu foruden et stort, moderniseret køkken en spisestue og en større opholdsstue, som er udvidet ved inddragelse af et tidligere værelse. En anden opholdsstue er blevet delt i 2 soverum med 8 køjepladser.

Fra hallen fører en bred trappe op til 1. sal, hvor der er indrettet 3 store, lyse værelser, hvert med 6 køjepladser, faste skabe og andet udstyr. Et mindre værelse rummer vaske- og toiletter. På 1. og 2. sal er der et dejligt tårnværelse, og navnlig fra det øverste er der en flot udsigt over fyrretræernes toppe og udover Kattegat. Loftsrummet på 2. sal er blevet isoleret og opdelt i 2 depotrum. Så meget om hovedbygningen.

Til højre for sidebygningen ligger kapellet, udvidet til det tredobbelte. Rummet virker smukt i al sin enkelthed med kalkede vægge og hvidskuret bjælkeloft. Der har ikke været råd til nogen gulvbelægning, men den ene halvdel af cementgulvet dækkes af et gultæppe foræret af dominikanerne i Ordrup. Fra kapellet er der adgang til et lille sakristi, der tillige tjener som thekøkken for præsten. Dennes lejlighed består af en lille forstue med toilet og et dejligt værelse med vinduer til 2 sider.

I den anden del af sidebygningen er indrettet 4 værelser med ialt 15 sovepladser. I tagetagen er indrettet 7 små, hyggelige værelser med faste

Fortsættes side 15

Hjemmets hovedbygning titter frem mellem birke og fyrretræer.

Nu 85 kardinaler - syv nye udnævnes den 28. marts

Vatikanstaden (NC). De 7 nye medlemmer af kardinalkollegiet vil modtage deres højtidelige udnævnelse i et konsistorium den 28. marts. Herefter vil kollegiet omfatte 85 kardinaler, det hidtil største antal i Kirkens historie. Udnævnelserne er især opsigtsvækkende, fordi Japan og Filippinerne nu får deres første kardinaler, mens Afrika får sin første indfødte kardinal. Pave Johannes XXIII har indenfor sin 16 måneders regeringstid ialt udnævnt 38 kardinaler. Ved Pius XII's død var der 52 kardinaler i kollegiet.

Vi bringer her 7 korte livsskildringer af de 7 kardinaler:

Ærkebiskop *Luigi Traglia* er 64 år. Han er italiener og viceregent af bispedømmet Rom. Luigi Traglia har studeret ved Gregoriana-universitetet i Rom og blev præsteviet i 1917. Han har været professor i sociologi og senere i teologi og blev i 1927 knyttet til kongregationen for troens udbredelse. I 1936 blev han udnævnt til dommer i rotaen, der som bekendt er appelretten for de biskoppelege ægteskabsdomstole. Traglia blev samme år titulær ærkebiskop af Cæsarea i Palæstina og udnævntes til viceregent i Roms bispedømme.

Ærkebiskop *Peter Tatsuo Doi* af Tokio er 68 år og har siden 1938 været ærkebiskop af den japanske

hovedstad. Han bliver som nævnt Japans første kardinal. Tatsuo Doi blev døbt, da han var 2 år gammel, samtidigt med at hele hans familie blev katolikker. I 1940, da alle udenlandske biskopper måtte forlade deres bispedømme, blev ærkebiskop Doi kirkens øverste leder i Japan. Da krigen sluttede, var der 8.000 katolikker i Tokio, men nu er der omkring 35.000. De er dog en minoritet i Tokios befolkning på omkring 11 millioner.

Ærkebiskop *Joseph Lefebvre* af Bourges er 68 år. Han var kendt som en kyndig jurist, før han besluttede sig for at begynde sin uddannelse til præst. Under sine studier i Rom modtog han Den hellige Stols guldmedalje, der gives til den bedste student. Efter sin præstevie i 1921 arbejdede han i bispedømmet Poitiers, hvor han blev udnævnt til leder for det caritative arbejde. Han blev senere generalvikar for dette bispedømme. I 1938 udnævnte Pius XI ham til biskop af Troyes. I 1943 blev han af Pius XII udnævnt til ærkebiskop af Bourges.

Ærkebiskop *Bernard Jan Alfrink* af Utrecht er 59 år. Han havde en fin akademisk løbebane, før han i 1951 blev udnævnt til hjælpebiskop i Utrecht. Han er kendt som ekspert i studiet af Bibelen - især Det Gamle Testamente. Ærkebiskop Alfrink har skrevet de oversættelser af evangelierne og epistlerne, som hver søndag læses i de hollandske kirker. Efter kardinal de Jong's død i 1955

blev han leder af Utrecht bispedømme. Ærkebiskop Alfrink har været professor ved det katolske universitet i Nijmegen og er rådgivende medlem af den pavelige bibelkommission i Rom.

Ærkebiskop *Rufino J. Santos* af Manilla er 51 år og har i de sidste 7 år været kirkens øverste leder på Filippinerne. Der er 3.280.000 katolikker på øerne. Ærkebiskop Santos blev under krigen i 1 år holdt fangen af japanerne, fordi han ikke ville samarbejde med dem under øens okkupation.

Ærkebiskop Santos fik sin første uddannelse i San Carlos-seminariet i Manilla, hvorefter han i 1927 fortsatte sine studier ved Gregoriana-universitetet i Rom. Han blev præsteviet i 1931. Umiddelbart efter krigen, da han var blevet befriet fra Fort Santiago-fængslet, blev han generalvikar for Manillas bispedømme. Byen lå dengang i ruiner. Rufino J. Santos påtog sig en ledende rolle i arbejdet på genopbygningen af kirkerne. To år senere blev han hjælpebiskop af Manilla, og i 1953 efterfulgte han ærkebiskop Reyes som overhoved for bispedømmet.

Biskop *Laurian Rugambwa* af Rutabo i Tanganyika er 48 år og bliver som tidligere nævnt kardinalkollegiets første indfødte medlem fra Afrika. Han blev præsteviet i 1943, men vendte efter nogle års missionsarbejde i Østafrika tilbage til Rom og fuldførte et videregående studium. Laurian Rugambwa blev doktor i kirkeret fra missionsinstituttet Urbanum. I 1951 blev han bispeviet og udnævnt til apostolisk vikar for Kagera. Da hierarkiet blev indført i Tanganyika blev han biskop af Rutabo, der har en katolsk befolkning på 54.000. Han har grundlagt en national forening, som uddanner katolikker til deltagelse i samfundslivet, og denne forening har spillet en fremtrædende rolle i Tanganyikas bestrebelse for at opnå uafhængighed. Landet vil næste år blive selvstyret og senere helt uafhængigt. Der er over 1½ million katolikker i Tanganyika.

Mgr. *Antonio Bacci* er 74 år og nu leder af Vatikanets kontor for udarbejdelse af latinske breve og andre dokumenter på latin. Mgr. Bacci er en fremsæende latinkyndig. Det kan nævnes, at kardinalkollegiet i 1958 gav ham til opgave at udforme gravtalen over Pius XII. Han har assisteret Pius XI, Pius XII og den nuværende pave ved den sproglige udformning af ialt 100 rundskrivelser. Mgr. Bacci har udgivet en italiensk latinsk ordbog på 724 sider.

REJSE TIL MÜNCHEN

i anledning af

DEN INTERNATIONALE EUKARISTISKE KONGRES

Med pastor Paul d'Auchamp som leder bliver der en rejse til den 37. eukaristiske verdenskongres i München. Som optakt til kongressen skal vi til festspillene i

OBERRAMMERSGAU

idet det - over al forventning - er lykkedes at sikre et begrænset antal billetter. Prisen er

med fly, 30/7-6/8: 8 dage - 510 kr.

med tog, 30/7-10/8: 12 dage - 550 kr.

Priserne omfatter - foruden rejsen - kost og logis samt turen til Oberammergau.

Vi skal give endelig tilmelding til München senest den 1. april, og De må derfor snarest skrive eller ringe (efter kl. 18) efter program.

Elise og Erik Schwarz,
Gl. Kalkbrænderi Vej 32, 3., Ø.
Telf.: ØBro 5144 x.

Arbejdermøde i München

München (NC). Man regner med, at omkring 20.000 arbejdere, som er medlemmer af Den internationale sammenslutning af de katolske arbejderbevægelser, vil deltage i den eukaristiske kongres i München. Arbejderne vil holde deres møde den 6. august, kongressens afslutningsdag. Man vil især drøfte kirkens samfundslære. Efter mødet indvier en række nyoprettede katolske arbejdergrupper deres flag.

Kan Sankt Thereses far helgenkåres?

Lisieux (NC). Forberedelserne til en anmodning om at helgenkåre St. Therese af Lisieux's far, Louis Martin, er nu afsluttet. Biskoppen af Lisieux har afsendt dokumenterne til rituskongregationen i Rom. I en årrække er der blevet arbejdet med en undersøgelse af Louis Martins efterladte skrifter. Hvis rituskongregationen finder det indsendte materiale fyldestgørende, er der således mulighed for, at St. Thereses far i første omgang vil blive saliggjort.

Australien vil tage flere flygtninge

Sydney (NC). De australske biskopper rettede i slutningen af februar en henvendelse til regeringen om mulighederne for at modtage flere immigranter til landet. Denne appel gav et positivt resultat, idet Australiens minister for immigration, A. R. Dawner, nu har meddelt, at man er villig til i 1960 at modtage dobbelt så mange flygtninge som i 1959. Han tilføjede, at man ligeledes vil fordoble antallet af handicappede familier, der vil få adgang til Australien. Dette sidste havde de seks biskopper særligt anmodet om.

Henvendelsen fra biskopperne fremhæver, at Australiens befolkningstilvækst i de sidste 10 år har

andraget 2 millioner, hvoraf halvdel var immigranter. »Man kunne have befrygtet, at en sådan invasion af fremmede folk ville få en katastrofal indvirkning på nationens økonomi«, hedder det i henvendelsen, »men i virkeligheden har det modsatte været tilfældet«. Australien har nemlig i de forløbne 10 år hævet sin levestandard, der nu tåler sammenligning med tilstandene i de økonomisk bedst stillede lande. Blandt immigranterne er der omtrent 300.000 flygtninge. Australien har ved at modtage så mange flygtninge i forhold til sit eget befolkningstal ydet mere end noget andet land til løsning af flygtningeproblemet.

Kollekten afskaffes

Liverpool (NC). I sognekirken, St. Mary's Church, i Liverpool har man besluttet at afskaffe kollekten under søndagsmesserne. Præsterne har gennemført, at alle sognemedlemmer i fremtiden støtter kirkens arbejde med en mindre ugentlig sum. Beløbet kan enten afleveres i præstegården eller til indsamlere, der besøger hjemmene. Hver familie er blevet forsynet med 52 små kuverter til formålet.

Cooper igen -

London (NC). Den 33-årige amerikanske forfatterinde Elizabeth Ann Cooper har vundet førsteprisen i en konkurrence om den bedste roman over et katolsk emne. Konkurrencen var udskrevet af forlaget Burns and Oates i London. Førsteprisen er på 2.000 pund (ca. 40.000 kr.). Elizabeth Ann Coopers roman bærer titlen »No Little Thing«. Den udkommer i efteråret. Forfatterinden er en efterkommer af James Fenimore Cooper, som skrev de berømte indianerromaner.

Tre af de nye

Tre af de kommende kardinaler. Fra venstre: Ærkebiskop Santos fra Filippinerne, ærkebiskop Rugambwa fra Tanganayika og ærkebiskop Lefebvre af Bourges i Frankrig.

Usynlig virkelighed

Når vi på søndag hører det hellige evangelium, vil nogle af os nok synes, der ikke er noget usædvanligt ved det, »for der står jo så mange underlige historier og fortællinger i bibelen, som vi ikke kan forstå, og som vi heller ikke skal tage i bogstavelig forstand, men kun billedligt, symbolsk«. Når vi kan fristes til at tænke sådan, også i dette tilfælde, så er grunden nok den, at vi har svært ved at tro på djævelen, på den åndelige verden i det hele taget.

Bliver vi spurgt, om vi tror på djævelen eller på vor skytsengel, så vil vi nok sige, at det gør vi selvfølgelig; men mon det også vil sige, at vi regner disse ånder for en realitet, en levende og aktiv virkelighed, der spiller en rolle i vort eget liv, i alle menneskers liv, og som har indflydelse på hele verdens lige eller skæve gang?

Vore begreber og ideer er for

meget knyttet til det synlige og håndgribelige, som vi hvert øjeblik i bogstavelig forstand kommer i sanselig forbindelse med. Det materielle, alt det, vi kan se, høre og ta' på, det erkender vi som en faktor, vi skal regne med, som en magt, vi ikke kan komme udenom. Men alt det, vi ikke kan se, ikke kan høre og ikke kan røre ved, det usynlige, er det også faktorer og kræfter, vi regner med i livet til daglig?

Vi ved godt, at det materielle spiller en alt for stor rolle i de fleste menneskers liv nu om stunder og ikke mindst i det samfund, vi selv er en del af, så der er i hvert fald stor mulighed for, at vi også smittes af denne materialistiske indstilling. Vi siger nok ikke, men ubevidst bekender vi i praksis, at den materielle verden har størst betydning for os; og hvis vi blev spurgt, hvilken verden der

er den mest virkelige og mest betydningsfulde, den materielle eller den åndelige, den synlige eller den usynlige, så ville vi nok tænke os om et øjeblik, inden vi svarede, for det står ikke rigtig klart for os.

Det er derfor godt, at vi for os selv igen fastslår: Jo, den åndelige, usynlige verden er alligevel mere virkelig og større end den synlige, materielle; de usynlige kræfter er stærkere og mægtigere end de synlige. Vi behøver jo bare at tænke på, at Gud er usynlig, er en ånd, og vi ville ikke i det fjerneste kunne tænke os, at Gud på nogen måde var materiel eller synlig, for det ville kun begrænse hans væsen og hæmme hans handlinger. Af alt eksisterende er det materielle det mest ufuldkomne, forgængelige og upålidelige. Det materielle hæmmer det åndelige. Legemet hæmmer og begrænser vor ånd, sjælen; de synlige ting bremser vort syn, så vi kun ser overfladen, mens ånden gør forsøg på at trænge ind i tingenes virkelighed, hvad de er og betyder, og hvad der er meningen med dem. Det materielle er begrænsningens og ufuldkommenhedens princip, det åndelige fuldkommenhedens og det ubegrænsedes princip. Alt det materielle sammenlagt, hele den synlige verden – vort legeme, jorden, planeter, solsystemer, universet, selvom det, efter vor relative opfattelse, skulle være endeløst – er kun en bagatel sammenlignet med den åndelige verden.

Guds synlige verden er god, endda såre god; men kun så længe, vi ikke ødelægger og misbruger den. Den skal være os underdanig og tjene os, men kun sådan, at vi kan være Gud underdanig og tjene ham. På den

Når djævelen ser på den store, moderne by, griner han. Thi menneskene af i dag tror ikke mere på ham: Det er hans største triumf.

måde bliver vi ikke stående ved det materielle, men går videre for til sidst – gennem det synlige – at nå til den usynlige Gud.

J. Halatyn.

Det er så yndigt at følges ad!

Således lyder temaet for ungdoms-søndagen den 3. april på den franske skole, Bernstorffvejen 54, Hellerup. Det er nogle af spørgsmålene omkring »det at gå med hinanden«, samliv før ægteskabet og præventive midler, der vil blive taget op. Unge fra sognene Hellerup, Kgs. Lyngby, Ordrup, Herlev og Østerbro indbydes til at deltage.

Dagens program begynder med messe kl. 9 i st. Therese Kirke. Derefter er der morgenmad i skolens gymnastiksal. Diskussionsindledere er stud. med. Bent Lauridsen og revisorassistent Niels Lauridsen og foredragsholder er dr. K. F. Meldahl.

Søndagens program skulle være afsluttet ca. kl. 15. Sognepræster og foreningsformænd for ungdomsarbejdet i de respektive sogne er orienteret om søndagens program.

Arrangør: Undervisningsudvalget for Københavns ungdomsarbejde i samarbejde med Hellerup KUK.

Pater M. Drozy. Hanne Bang.
Preben G. Frandsen.

Walter Dalland.

Katolsk Radio- og Fjernsynsklub for Stor-københavn.

Torsdag den 7. april afholdes generalforsamling i Sankt Mariæ sogns mødesal kl. 20, Jens Jessensvej nr. 7, Linie 1 og 14 kører dertil. Efter generalforsamlingen vil der blive underholdning og kaffebord. Pris kr. 1,50.

Bestyrelsen.

13., 14. og 15. ROMAFÆRD

Rom Assisi 1960, 19 dage kr. 850,00.

I det kommende år vil der blive 3 Italiensrejser:

2.-20. maj.

5.-23. juli.

19. sept.-7. okt.

Alle rejserne er udenfor Olympiadetiden.

De er velkommen, hvis De har et godt humør, nogenlunde gode kræfter og et demokratisk sind. Prisen indbefatter rejse med sovevogn, kost og logi samt bus mellem Rom og Assisi. Skriv snarest efter program.

Paul d'Auchamp,
Aakirkeby. Telf. 462.

Pater Ballin 60 år.

Pater Jan Olaf Ballin O. Præm. fylder i morgen, lørdag, 60 år. Han er så kendt i vide kredse, at en præsentation ikke skulle være nødvendig. I årenes løb har pater Ballin holdt prædikener eller foredrag i de fleste af landets sogne, og han er en velset gæst i ikke-katolske kredse. Blandt andet har han talt ved protestantiske præstekonventioner og på folkehøjskoler.

Indenfor Vejle, Esbjerg og Nyborg sogne har pater Ballin virket enten som sognepræst eller kapellan. En tid var han præst på Farumgård. I flere år har sygdom nedsat pater Ballins ret store energiudfoldelse, men han arbejder nu fra Hoffmansminde i Valby Langgade, København, med en sjælden præstelig iver som sjælesørger, prædikant og foredragsholder.

Eftermiddags-messerne godt besøgt.

I de første par uger har der været bemærkelsesværdig interesse for de to daglige messer om eftermiddagen i Sankt Ansgars Kirke og Jesu Hjerter Kirke, København. I Sankt Ansgars Kirke har der gennemsnitligt været omkring 40 deltagere hver dag og i Jesu Hjerter Kirke henved det dobbelte. Selv på dage, hvor disse kirker havde aftenmesse (således askeonsdag og 1. fredag) var også messerne om eftermiddagen godt besøgt.

I Odense sogn har man nu forsøgsvis indført en eftermiddagsmesse hver søndag kl. 16,30. Præsterne har især tænkt på, at derved bliver det lettere for oplandets katolikker at komme regelmæssigt til messe.

S. O. S.

En præstemoder i Vesttyskland fylder 75 år; hendes søn, som har gjort meget godt for nødlidende, er død. Hun sidder i meget små kår.

Hvem hjælper? Selv de mindste bidrag løser store opgaver.

CARITAS – København – Giro 439 79.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 20.: 3. søndag i fasten (s. 208, violet).

MANDAG d. 21.: Benedikt (s. 854, hvid), ordensstifter. Ihukommelse af mandagens messe (s. 213). Eller: Mandagens messe (s. 213, violet). Ihukommelse af Benedikt (s. 854).

TIRSDAG d. 22.: Tirsdagens messe s. 218, violet).

ONSDAG d. 23.: Onsdagens messe (s. 222, violet).

TORS DAG d. 24.: Gabriel (s. 855, hvid), ærkeengel. Ihukommelse af torsdagens messe (s. 227). Eller: Torsdagens messe (s. 227, violet). Ihukommelse af Gabriel (s. 855).

FREDAG d. 25.: Mariæ bebudelse (s. 858, hvid). Ihukommelse af fredagens messe (s. 231).

LØRDAG d. 26.: Lørdagens messe (s. 238, violet).

En af ugens fester

Mariæ bebudelse.

Ni måneder før jul fik Maria besøg af ærkeenglen Gabriel. Hun svarede ja til Guds kald, – og Kristus blev menneske. Fra det øjeblik var Gud og mennesket uadskilleligt forenet i Kristus, den nye pagt var afsluttet, og Gud kunne begynde at frelse den syndige verden.

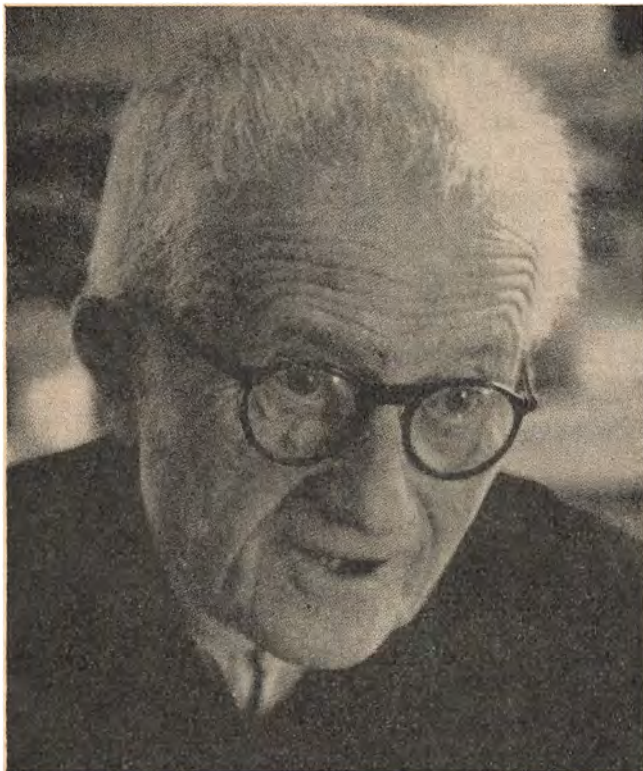
Dette mysterium fandt sted ved Maria. Når vi beder til hende, er det netop fordi hun er Guds Moder, moder til Guds Søn, der er blevet menneske. Det er kernen i vor andagt til Maria. Hendes uplettede undfangelse, hendes optagelse i himlen, alt, hvad vi ved, og alt, hvad vi tror om hende, er udelukkende en følge af, at hun ved bebudelsen blev Kristi Moder.

I dagens messe, der helt igennem er præget af tanken om Kristi fødsel, genfinder vi mange af adventstidens tekster og hovedtanker.

Intet Magleåsmøde i år.

Da to af de tre medlemmer, der udgør arbejdsudvalget for Katolsk sommermøde på Magleås højskole, er fuldt optaget af oprettelsen af Katolsk ungdomsskole ved Gravenshoved, bliver det ikke muligt i år at gennemføre noget sommermøde.

GAMLE FOLK

VISDOM ER: INDSIGT i tingene, som de er, og man får den først, når man nærmer sig livets ende. Man kan ikke studere sig til den, enhver må lære den af sine egne dårskeber og de sidste års bitterhed. Visdom er: at forstå sammenhængen mellem den enkelte og helheden, og denne forståelse gror først frem i det øjeblik, man har tingene på afstand, til sidst! Visdom er evnen til at skelne væsentligt fra uvæsentligt – sansen for forholdet imellem tingene, sansen for, hvad der lønner sig bedst, og man får den først, når det er for sent at forandre noget, men tidligt nok til at blive tilgivet og til at lægge alt i Guds hånd. Sådan er gamle folks tro, når de har een. Deres situation bliver enklere, som børns. Og i deres anden barndom oplever de, som i deres første, at alle er eet – at alt er under beskyttelse, at ALT SKAL BLIVE GODT!

Romano Guardini.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 – Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Giv troen videre!

Støt den katolske brevscoles landsomfattende arbejde for dem, der ønsker at kende Kirkens liv og lære. Mange små bidrag er velkomne.

Giro 10 31 69, Katolsk Orientering, Lyngbygårdsvej 1, Lyngby.

Men det haster skam!

Har De tænkt på at tage med til den store kongres i München og samtidigt til passionsspillene i Oberammergau?

Det har De muligvis, men vi skylder Dem da den oplysning, at det haster med tilmelding. Komiteen har gjort det klart, at man senest den 1. april skal reservere billetter til såvel kongressen som de sjældne passionsspil. Læs annoncen på side 8.

Det vil have stor betydning, om den danske deltagelse i München bliver af en betragtelig størrelse. Kongressen har jo arrangeret en særlig nordisk dag. Desuden kan det være en uforglemmelig oplevelse for en dansk katolik at mødes med tusinder fra hele verden i denne hyldest til Altrets Sakramente. Passionsspillene har i forvejen et så fint ry, at muligheden for at overvære dem vil tiltrække mange.

Sankt Knuds Gilderne

Idet vi takker alle, der i årets løb har støttet *Sankt Knuds Gildernes* arbejde, dels aktivt som gildeledere, dels som medlemmer, skal vi herved meddele, at der er stillet et beløb til rådighed til rejsen til München i anledning af den internationale eukaristiske kongres samt ophold i Oberammergau. Den heldige vinder blev

nr. 6170

Medlemmet bedes omgående sætte sig i forbindelse med

Albert Strøyer, Krogebjerg 5, Vanløse, telefon 71 47 63, og indsende kontrolkuponen.

Hvem vil undvære

Peter Schindler:

Dette hellige Evangelium til brug ved en mulig engelsk udgave?

Inger Lund,
Ørebakken 23,
Helsingør.

– Jeg er sikker på, hans mor bliver glad for det. Han ligner Sankt Antonius!

Om læserbreve.

Vi har modtaget en del læserbreve, som følger senere. Det viser sig, at alle indsendere af beskedenhed ønsker deres tekst optaget under mærke. Dette vil imidlertid medføre, at rubriken kommer til at bestå af lutter anonyme indlæg, og det må vi undgå! Fremtidigt optages derfor kun læserbreve, der er underskrevet med indsenderens fulde navn.

Skriftemålet.

I anledning af overvejelser i Haderslev om at genindføre skriftestolen i domkirken skriver »Sorø Amtstidende« i en ledende artikel bl. a.:

– Ikke forgæves har katolske præster hørt tusindvis af skriftemål gennem århundrederne – deres menneskeklogskab er ofte forbavsende stor – og ikke forgæves har katolikkerne lettet sind og samvittighed i skriftestolens anonyme halvmørke; det er formentlig forklaringen på, at det står bedre til med mentalhygiejnen i katolske end i udpræget protestantiske lande.

Man skal ikke kende meget til mennesker for at vide, at også i vor sekulariserede tid er der mange, for hvem det ville være en befrielse at få talt ud med en præst, uden at denne stand derfor behøver at gå psykiatere, praktiserende læger og damefrisører (der jo også optræder som en slags moderne sjælesørgere) i bedene. Mange tyngede sind kunne sikkert finde fred ved et godt, gammelt skriftemål.

Men man kunne rigtignok også samtidig ønske, at præsternes uddannelse i højere grad end hidtil var lagt sådan an, at den gav gode forudsætninger for at bestride denne vigtige side af præstegerningen, så at man aldrig skulle komme ud for at se præster optræde i den tvivlsomme rolle som psykologiske og psykiatriske kvaksalvere.

Tidernes gang

Fortsat fra side 2

bogen om Pio Nono som en historieforsker, der forener indsigt og fremstillingsevne med roligt kritisk omdømme. Klart og formfast udfolder han sit emne, at man kun kan forstå kirkens mænd, og kirkens stilling til verdensbegivenhederne, hvis man gør sig klart, at kirkens politik og kirkens læremyndighed er to sider af samme sag. Det har ikke været nogen let bog at skrive. Den præstation det er, at skrive let forståeligt om den kirkelige politiks komplicerede drama og om kirkens socialpolitiske tanker, evner kun den, der har et livslangt studium af dokumenter og aktstykker bag sig. Fængslende beretter han om paver, vidt forskellige i temperament og synspunkter, men alle trofaste i ansvaret for de dem betroede sjæle. Hvor hårdt trængt end kirken var af tidens sækularisme, opgav den aldrig sit synspunkt, at alle verdslige anliggender skulle underordnes en åndelig autoritet, overdraget den af Kristus selv og praktiseret af et katolsk hierarki under pavens ledelse. Pavernes modoffensiv og katolikernes vakte mistro til statskirkevæsen, antiklerikalisme, liberalisme, marxisme og modernisme orienterede katolikker mod Rom. Jo mere nationalistisk verden blev med Napoleon, Bismarck, Hitler etc, jo mere internationalistisk blev katolicismen. Den katolske kirke gjorde det klart for folk, at den var et holværk om kristen kultur, da den gjorde sig fri af kapitalisme og marxisme, og tog skarpt afstand fra at modificere sine dogmer på kommando fra videnskabelige hypoteser.

Efter læsningen af Hales' bog står det klart, at kirkens spændstige modstandskraft mod opløsende tendenser og underminering af vante trosforestillinger er uden sidestykke i historien. Den ligger på et højere plan. Men man må derfor ikke tro, at Hales dækker over katolikkers fejl, der skyldes karakterbrist eller svigtende evner. Han viser forargelige politiske manøvrer og kritiserer den katolske presses holdning under Dreyfusaffæren. Modstanderne kan dog hverken han eller vi se som oprigtige, ærlige forkæmpere for åndelig genfødselse. Det var vrede mænd, der ville realisere deres drøm om en guldalder for menneskenes børn, og tog alle kampmidler i deres tjeneste. Bemærkelsesværdig er forfatterens forklaring på pavernes stejle kamp mod dem. Han ser alarmerende skrifter som Syllabus om vranglære i lys af, hvad der

Den hellige Augustin som på afgørende måde har været med til at forme det kristne syn på historien.

stod på spil, nemlig katolikker drevet ind i en »liberalisme«, der grænsede til anarki.

Mest nyt – overraskende nyt for en dansker – er hans fyldige gennemgang af katolicismen i Amerika, hvor kirken har været fri for de sikkerhedsforanstaltninger, der af europæiske magthavere blot benyttedes som brikker i det politiske spil. I USA kunne kirken arbejde frit. En fri kirke i en neutral stat var ikke et fjernt ideal, som for Lamennais f. eks. Erfaringerne derovre fra styrkede tendenser i kirken til at gøre sig fri af national og verdslig magt, hvilket er en nødvendig betingelse for, at den kan opfylde sin mission.

I et land, hvor vi er omgivet af en historisk tradition, som ikke er katolsk, og derfor ikke giver kirken dens retmæssige plads, skal vi være særlig opmærksomme, når der kommer klart seende historikeres værker frem. Katolikker har i historisk viden og indsigt et magtfuldt våben mod dem, der i katolicismens idealer kun ser sejlivede, søre og latterlige fortidslevn. Katolikker har en stor kulturarv at trække på. Der er slet ingen grund til at være i defensiven. Tværtimod!

Johan Jensen.

Mathias
Christensen
ABSALONSGADE 14
AALBORG

Katolske begravelserSnedkermester A. Kirschner
KLÜHS EFTF.Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital**KSK**

AKTIESELSKABET

København

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

W. Plichta MalermesterJyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48**Axel Smith's Eftf.**

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVES

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044**L. Larsen & Søn**

Malermestre

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1018**Kulkranen**Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172**M. Lauridsen** BlikkenslagerRendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

Tegn abonnement**Hakon Holms
påstande**

En læser har bedt os om at svare på nogle påstande fremsat af hr. Hakon Holm i Hellerup. Hakon Holm er især kendt for en ret fyldig bogproduktion. Blandt andet forsøgte han i 1944 at gengive Det nye Testamente i versificeret form. Men Hakon Holm er også i en snævrere kreds kendt for sin stædige mistro til den katolske kirke. Den er fornyligt kommet til udtryk i en annonce for hans sidste bog. Blandt andet oplyser forfatteren, at han har skrevet et åbent brev til kongen i anledning af Hans Majestæts besøg hos Johannes XXIII. Hakon Holm har, oplyser han selv, fremsat »rystende oplysninger« om Kirken.

Hakon Holms hidtil værste udfald i år kan man imidlertid læse i bladet Danskeren, som udgives i Fredensborg af H. Bæk. Den ansvarshavende redaktør har givet plads til Holms eget resume af bogen Troen. Man læser blandt andet følgende: »For jeg er virkelig kommet til at tro, ja, jeg tror på, at Romerkirken

under sidste krig stod bag myrderierne af ottehundredetusind ortodokse i Serbien, at dens formue er 84 milliarder kroner, at pengene står i rustningsindustri, spillekasinoer, bordeller, at den har prøvet på at starte den tredje verdenskrig o.s.v.«

Dette er vi blevet anmodet om at svare på! Hvis påstanden om myrderierne i Serbien bliver underbygget med pålidelig dokumentation; kan vi jo tage stilling til sagen. Hvis dokumentationen er overbevisende, må man simpelthen give Hakon Holm ret. Er den ikke overbevisende, er det hans sag at rense sig for mistanken om uredelighed. Det samme bør gælde påstanden om, hvor Kirkens pengemidler er anbragt, og in-situationen vedrørende dens forsøg på at starte en ny krig. Derimod kan vi med det samme svare på oplysningen om Kirkens formue. Vi har ikke nøjagtige tal at fremholde, men vi vil tro, at Hakon Holms 84 milliarder er for lavt sat. Hvis Kirkens formue skulle opgøres, må vi muligvis højere op. Tænk blot på samtlige kirkebygninger, hospitaler, skoler, universiteter, alderdomshjem, klostre, børnehjem, biblioteker, kunstsamlinger, trykkerier o.s.v., og læg hertil den verdensomspændende caritative virksomhed med hele dens moderne apparat og de enorme summer, der indsamles til åndeligt indsats og materiel hjælp i missionslandene. Det er slet ikke til at overskue. Man må jo erindre, at her er tale om et samfund med store opgaver og et stort behov. De 560 millioner katolikker ude over jorden yder dog temmelig meget til deres kirkes arbejde. Og der er aldeles ingen grund til at forarges over det. Vi forarges heller ikke over vort eget lands nationalformue. Hvis pengene ikke blev brugt, var der grund til at forarges. Men de bliver jo brugt, og de gør gavn. Forøvrigt er det ikke blot katolikker, der får glæde af den formue, vi ejer. En stor del af Kirkens indsats for folkeoplysning og sociale forbedringer gavner andre kristne og ikke-kristne mennesker.

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

**Niels Madsens
Maskinsnedkeri**Vestergade 24 - Svendborg
Tlf. 197

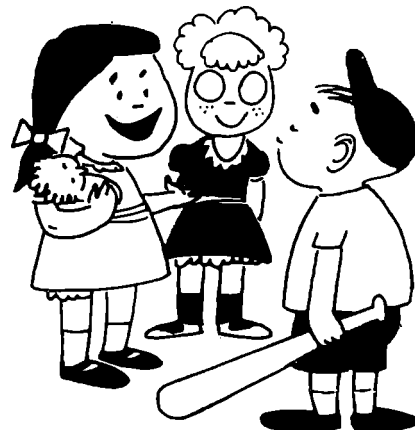
Lev. til de katolske institutioner

K. Rønlev-Knudsen

Gas- og vandmester

Møllergade 87
Tlf. Svendborg 2737**Svendborg
Ligkistemagasinet**

v/ Hans Nielsen & Søn

Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 284

- Det er Gerda! Hun kan sidste halvdel af Credo!

Læserne skriver -

I denne rubrik optages korte læserbreve om emner, der har interesse for en større kreds. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må have oplysning om den pågældendes adresse. Vi forbeholder os ret til at forkorte breve, der fylder mere end en halv spalte.

Præst og rationalist!

Tak, tak og atter tak for de gode ord om basarer og rationalisme, kære onkel Peter. Det var som talt ud af en husmoders hjerte. Alle disse gode kræfter, disse timer, som kunne have været brugt til bibellæsning og den slags god »underholdning«. Alle disse flittige hænder, som kunne have fremstillet tøj til flygtningefamilier eller lidt udstyr til de hjem, som flygtningeorganisationerne nu prøver at bygge op af mursten og træ. Lad os slippe for basarpjæt og lægge et par kroner i en lykkehat. - Een gang og mange gange. *Mor til fire.*

På vers.

Baggrunden for versene herunder er min optagelse i den katolske kirke for 16 år siden; samtidig vil jeg gerne udtale min glæde over Ugebladet, som jeg har holdt i de 16 år.

En fremmed banked på Kirkens dør med tøvende frygtsomme slag, en fremmed, som kendte ej vejen før, men søgte den nat og dag.

Op døren blev åbnet, men ej på klem, den åbned sig fuldt og helt, og inden for fandtes en kærlighed, som samled alt splittet og delt.

Bag døren den fremmede fandt sin Gud, som tilsidst kun var blevet et navn. I verden var lyset fra oven brændt ud, men nu tændtes det klart i hans favn.

Der fandtes en verden af sandhed og tro, som fyldte et hjerte med fred, en fred og en lykke, som altid vil gro langt ud over tid og sted.

Marwell Schou Petersen.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Feriehjemmet Klitborg

Fortsat fra side 7

sovepladser, indbyggede skabe og et lille klapbord. Desuden skabs- og depotrum. I sideetagen er endvidere blandt andet indrettet en stor og lys børnelegestue. Ved siden af dette findes en fløj med toiletrum og et rum med vaskemaskine. Mødrene må naturligvis kunne vaske børnenes tøj i ferien. Udenfor finder vi børnenes legepladser og et legeskur med glasdøre. Endelig må nævnes redskabs- og værkstedsrum samt en halvtagsbygning til cykler og barnevogne.

I disse dejlige omgivelser vil der sommeren lang røre sig et myldrende liv. Her er et ideelt feriested for alle aldre - og et katolsk centrum med daglig morgenmesse.

I årenes løb har Klitborg huset katolikker fra alle landsdele og i alle aldre. Her byder man velkommen til den trætte mor og hendes børn og giver hende et par ugers frihed fra børnepasning og husførelse. Her kan hun overvære messen og høre foredrag om katolsk familieliv. På Klitborg ferierer hver sommer 3 københavnske børnehavehold, og her kommer også alders- og invalidepensionister, for hvem Klitborg i mange tilfælde er oasen til forskel fra de ofte små og dårlige boliger i storbyen. Her kan de ældre mødes, og her kan de slutte bekendtskaber, som lyser op i hverdagen. Ikke mindst disse ældrelejre fortjener stor opmærksomhed enestående som de er i sin art.

For de ældre arrangeres også heldagsudflugter fra hovedstaden til Klitborg, og i år håber man desuden i efterårsferien at kunne organisere en familielejr.

Ombygningen åbner flere nye muligheder for Klitborg. Her er et godt sted for retræter om efteråret, og her er måske stedet til afholdelse af kurser vedrørende kirkens liturgi. Påsken er fri til et sådant formål og julen også. Det skulle synes muligt at gøre Klitborg til et åndeligt grosted - et supplement til skolen på Magleås.

Ombygningen af Klitborg har kostet 110-120.000 kr. Stats- og kommunetilskud udgør 50.000 kr. - ombygningen af kapellet falder naturligvis udenfor de offentlige tilskudsbestemmelser. Bestyrelsen har selv skrabet 15.000 kr. sammen og har optaget et tillægslån i ejendommen på 20.000 kr.. Der mangler altså ca. 30.000, ikke noget formidabelt beløb, når det ses i forhold til de mindst 300 personer, der hvert år gæster Klitborg. Bestyrelsen nærer ganske tillid til, at selv de, der kun kender Klitborg af navn, vil forstå det værdifulde i, at dette mønsterværdige katolske feriehus nu kan løse sin opgave på endnu bedre måde. Klitborgs ombygningskonto har adressen: Katolske Menighedsplejer, Bredgade 69 A, København K. Palæ 2323.

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykebing F. - 850811

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 88 03 00 - 85 02 78

Nykebing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykebing F.

Telefon 850884

Elmer Vernersen

1. kl.s kød og pålæg

Kastetvej 51 - Aalborg

Telefon 8660

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET - CENTRALVARME

Algade 88, Aalborg, tlf. 30433

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 20301

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfør.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 34233 og 34337

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva * 408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

FILM og TEATER

Mirakler

I det sidste nummer af »Kirke og Film« skriver instruktør Erik Balling »nogle bemærkninger om dansk film«. Hvorfor er den hjemlige produktion så elendig? spørger han sig selv. Er det på grund af økonomien? Nej, selv om dette spørgsmål blev løst, ville problemet være det samme. Thi ingen filmproducent i dag er i virkeligheden i stand til at lave bedre film. Sempelthen fordi man i øjeblikket mangler unge filmfolk med friske ideer. Og Balling slutter sin artikel således: »Da ethvert ægte talent i sig bærer kravet om manifestation, må man således konkludere, at der i dag udover de allerede kendte og aktive ikke findes unge, livsduelige filmtalenter i dette land«.

Endelig bliver problemet nu bragt op på det rigtige plan. Hvis der for øjeblikket fandtes unge filmtalenter i Danmark, ville man vide det, og man ville se det. Vanskelighederne ville ikke forskrække dem, de ville snarere stimulere dem. På samme måde som Van Gogh eller Gauguin ikke kunne leve uden at male, ville de heller ikke kunne leve uden at lave film. Det ville for dem være lige så livsnødvendigt som at trække vejret.

Men spørgsmålet melder sig igen: Hvorfor savnes der for øjeblikket unge filmfolk, der føler ikke blot lyst, men behov for at lave film på samme måde, som andre føler uovervindelig trang til at skrive bøger eller skabe musik. Skal vi blot lægge hænderne i skødet og vente på et mirakel? Erfaringen viser, at der på kunstens område aldrig sker mirakler, eller rettere, når de sker, er det, fordi de er blevet forberedt gennem lang tid. Et land har altid de kunstnere, det fortjener, eller rettere sagt de kunstnere, det skaber jordbund for. Når en gartner påtager sig at frembringe en rose, begynder han med at samle gødning. Hvis gødningen mangler, kan rosen ikke vokse.

Det samme gør sig gældende på filmens område. Når der for øjeblikket ikke sker noget her i Danmark, er det simpelthen, fordi jordbunden ikke er beredt, fordi man ikke har gjort noget for at berede den. Sålænge man ikke vil tage filmkunsten alvorligt; d.v.s. ikke blot betragte den som en industri eller et forlystelsesmiddel, men som et kulturredskab, så længe

man ikke vil give filmen nogen plads i undervisningen ved siden af litteraturen eller musikhistorien, så længe man ikke vil starte filmklubber for at lære de unge generationer dette nye sprog, kan vi ikke regne med, at de danske filmstudier vil kunne lave andet end de sædvanlige underholdningsfilm. Og forgæves vil vi vente på en ny Carl Th. Dreyer.

Lad os nævne et eksempel. Nogle undrer sig for øjeblikket over den pludselige opblomstring i Frankrig af en ny flok unge begavede filminstruktører, »den nye bølge«. Men denne opblomstring er meget mindre forbavsende, når man læser om det arbejde, der i de sidste 20 år er blevet gjort for at sprede filmkultur. Filmklubberne udgør dernede en bevægelse af umådeligt omfang: 10 tusind filmklubber fordelt over hele landet samler 1 million medlemmer, mere end 5 millioner billetter blev uddelt til filmdiskussioner i 1958. De øverste gymnasieklasser – især på de private katolske skoler – har for længe siden indført filmundervisning på deres timeplan. Det er hele dette arbejde, der begynder at bære frugt. Når denne »nye bølge« falder igen, vil den formodentlig blive fulgt af en anden, thi jordbunden er beredt, og publikum vil i mindre og mindre grad finde sig i at spille sin tid i biografen.

For at fremkalde en »ny bølge« herhjemme må vi også forberede miraklet.

M. D.

Manden i regnfrakken

Instruktøren Julien Duvivier og Fernandel har før arbejdet sammen med stort held, f. eks. i Don Camillo filmene. Denne gang har de skabt det herligste gys.

Albert, der spiller klarinet i et stort teaterorkester, er for første gang i 25 år blevet græsenkemand. En kollega synes, han skal se at få noget ekstra ud af ferien og giver ham adressen på en af teatrets flotte korpiger – du bliver meget gladede for din kone bagefter! Være Marguerite utro? Det kunne aldrig falde ham ind, tror han selv. Men tilpas mange ærgrelser over madlavning og rengøring får ham til at skif-

te mening, og han opsøger pigen, der straks klassificerer ham som ægte-mand – så nervøs og genert er kun en gift mand! Det bliver hendes sidste dybsindighed i dette liv, for kort efter finder Albert hende dolket i værelset ved siden af den stue, hvor hun har anbragt ham. Politi? Ah nej, umuligt, så får hans kone Marguerite det hele at vide. Han må flygte! Men to personer ser ham på trappegangen, og så har vi spillet gående.

For at bevise sin uskyld, men især for at Marguerite ikke skal opdage noget, begynder han at jage den formodede morder, der uheldigvis er medlem af en alsidig forbryderbande. Banden er midlertid på det dekadente stadium, hvor enhver vil have hele udbyttet for sig selv; alle skyder derfor på hinanden, og det falder i Alberts lod at gribe ofrene, efterhånden som de falder. Det er nervepirrende for ham og for os, men befrier trods alt ham fra enhver mistanke, så han til sidst lettet og uskyldigt kan smile Marguerite i møde. Måtte hun aldrig rejse mere.

En mand med Fernandels forfjam-skede charme bør ikke lades alene i Paris. (Forbudt for børn). Ai.

Den ærbare bigamist

Hvorfor er mr. Pennypacker bigamist? Svaret må blive fordi han elsker familielivet, og da han i sin forretnings nedgangstid ser sig nødsaget til at opholde sig længe tid i Philadelphia, stifter han en ny familie der. Det kan man ikke efter de gældende regler, men dem vil Horace Pennypacker også blæse et stykke. Han er en frisindet mand fra århundredeskiftet, begejstret for darwinismen, modstander af knækflip og tilhænger af kvinders brug af make-up. Han kan ikke indse andet end, at menneskets vigtigste opgave er at sætte børn i verden, om det er med én eller flere koner er underordnet.

Her på Folketeatret gik stykket i længere tid med Helge Kjærulff-Schmidt i hovedrollen. Man kunne ikke undgå at fatte en vis sympati for den lune hyggelige mand med de skøre ideer, og ingen fik vist lyst til at dømme ham. Derimod virker Clifton Webb med sin arrogante facon sådan, at man føler trang til at tage ham i skole.

Det hele er ment som en spøg, men da de spøgefulde indfald adskilles af lange intetsigende passager, får man tid til at tænke og opdager, at der ikke er noget at tænke over.

Johannes XXIII
i Roms fattigkvarterer

*Dansk deltagelse i den
store kongres*

Ærkebiskop Lucas
apostolisk delegat

Nye overgreb
mod kirken i Kina

I denne uge bringer vi i rubriken Lidt om nye bøger anmeldelser af blandt andre Harry Martinsons Aniarra, Sandemoses V a r u l v e n og Graham Greenes debutbog i den nye udgave.

Forfaldstegn

Ugeskrift for læger har offentliggjort en rapport over svangerskabsafbrydelser indenfor Holbæk amt i en tre-årig periode, der begynder med vedtagelsen af loven i 1956. Af den fyldige redegørelse fremgår det blandt andet, at 200 kvinder indenfor dette område har henvendt sig til Mødrehjælpens Samråd og anmodet om svangerskabsafbrydelse.

Lad os først se på det glædelige i denne rapport. Mødrehjælpens Samråd i Holbæk amt afsløgte i to trediedele af tilfældene at gå med til et indgreb i de pågældende kvinders svangerskab. Dette vidner i hvert fald om ansvarfølelse hos myndighederne, men det er selvfølgelig trist, at mange kvinder selv mente sig berettigede til at søge en sådan løsning på deres vanskeligheder. Det er især trist, fordi det ved en ekstra undersøgelse af dem, der gennemførte deres svangerskab – skønt de havde ønsket abortus provocatus – viste sig, at resultatet »svinger fra rene solstråleførelser til ret besværlige forhold, som dog i intet tilfælde har været af en sådan art, at der har været tale om alvorlig eller varig helbredsforringelse«. Med andre ord: de havde ikke behøvet at være så ængstelige. Af de 92 børn, disse kvinder fødte, var 82 raske ved undersøgelsen. Man forstår let, at de 10 ikke var raske, fordi mødrene selvfølgelig fortsat måtte have visse psykiske kvaler. I beretningen oplyses det endvidere, at de kvinder, der henvender sig til mødrehjælpen, tillagde sociale begrundelser for stor betydning – større betydning end svangerskabsloven giver de socialt bestemte indikationer.

Men nu kommer vi til det bedrøvelige ved den hele sag. I 61 tilfælde »bevilgede« man nemlig svangerskabsafbrydelse, og i 28 tilfælde steriliserede man ansøgerne. Både de direkte fremkaldte aborteringer og steriliseringer strider mod den katolske lære om moderskabets værdig-

hed og om respekten for det ufødte menneske. For en fuld- stændigheds skyld må vi blot erindre om, at abortering og sterilisering, der indirekte og uund- gæeligt følger af et indgreb med den hensigt at helbrede en syg kvinde, selvfølgelig er moralsk tilladt. Men her er nok i de fle- ste tilfælde tale om direkte fremkaldt abort og sterilisering. Vi må derfor atter på det kraf- tigste protestere mod sådanne fremgangsmåder. Selvfølgelig skal man vogte sig for at vur- dere unuanceret i den sag, og især bør man ikke mistænke læ- ger og mødrehjælp for at savne omdømme. Men det er et spørgs- mål, om ikke netop den nye svangerskabslov af 1956, der til trods for mange ansvarliges modstand blev gennemført af rigsdagen, har medvirket til at svække befolkningens moral. Den har sikkert fået en del un- ge til at tænke mindre alvorligt på deres ansvar. Berlingske Ti- dende er inde på den konklusion i en ledende artikel, som blandt andet omtaler de »frisindedes« krav om, at ingen kvinde bør »tvinges til« at sætte et barn i verden. Bladet skriver »deraf opstod hos nogle kvinder, gifte som ugifte, de første var iøvrigt de fleste, den opfattelse, at ville et barn eller måske yderligere et barn gøre dem tilværelsen be- sværlig eller besværligere, så havde de ret til en afbrydelse af deres svangerskab«.

Nu viser praksis indenfor Holbæk amt, at en sådan ret fin- des ikke efter loven. Men hvor- dan kunne man ude i befolkning- en få det indtryk? Fordi der ikke gøres tilstrækkeligt for at opdrage de unge til deres foræl- drekald. Mens man systematisk gennem skolerne lærer børn, hvordan de skal undgå at blive dræbt i færdselen på vore gar- der, har man desværre ikke en tilsvarende systematisk belæ- ring om, at det ufødte liv må værnes. Samtidig med, at der snobbes for Albert Schweitzer og hans formulering »ærefrygt for livet«, tillader man sig alli- gevel at betragte det ufødte menneske i dets første stadier

som liv, der ikke under alle omstændigheder har krav på ærefrygt.

Den katolske holdning i dette spørgsmål er næppe forståelig for dem, der ikke er overbeviste kristne. Uheldigvis kan vi dog ikke komme udenom striden ved at betragte vore principper som specielt og eksklusivt katolsk. Respekten for det ufødte men- neske hviler ikke på en kirkelov men på en naturlov. Man

kan være mere eller mindre op- lyst om, at svangerskabsafbry- delse er i strid med skaberens love, og ens personlige ansvar bestemmes heraf; men et sam- fund kan ikke blive ved at hand- le på tværs af skaberens bestem- melser uden at blive ramt af forfærdende konsekvenser. Vi er rigtigt skidt kørende, er vi! Bag den pænt pudsede facade, der vender ud mod verden, ligger et hus, som er i forfald... g-

Filmkundskab på Katolsk ungdomsskole

Når sommerferien er forbi, vinker en dejlig oplevelse unge danske kato- likker. Den første september åbner Katolsk ungdomsskole, midt i et smil- ende stykke Danmark: i Gravensho- ved midtvejs mellem Kolding og Ha- derslev. I de forløbne måneder har der været arbejdet hektisk på det tidligere badehotels ombygning til sit nye formål, og forstanderparret, læ- rer Sigfred Riishøjgård og frue kan i første omgang byde 36 14-18årige piger og drenge velkommen til et år, der tegner til at blive en uvurderlig oplevelse. Bortset fra kammeratska- bet vil eleverne her - midt i et delvis afkristnet århundrede få lejlighed til at udvikle sig menneskeligt og reli- giøst til at tage modigt og selvstæn- digt stilling overfor problemerne. Skoleåret varer ni måneder og er bl. a. tænkt som en mulighed for et ottende skoleår eller som et hvileår, inden de unge går videre ud i et er- hverv eller kaster sig over en eks- amen.

Fagene bliver de almindelige sko-

lefag: dansk, skrivning, regning, reli- gion og desuden en række specielle fag, der for nogles vedkommende er valgfrie: metalsløj, sprog, maskin- skrivning m. m. Et fag som film- kundskab vil få en vigtig plads i sko- lens undervisning.

Skolen er for katolske unge, men den står også åben for ikke-katol- ske unge, der er positivt interessere- de. Skolen er også åben for katolske unge fra Norge, Sverige og Finland.

Foruden forstanderparret er ansat lærer Flemming Andersen fra Sankt Annæ skole i København og fru Kir- sten Andersen, der er sygeplejerske og bl. a. skal undervise i håndarbej- de og sundhedslære.

Desuden ansættes endnu en lærer eller lærerinde.

Skolens statsanerkendelse betyder, at ingen skulle behøve at holde sig borte fra skolen af økonomiske grun- de. Nærmere oplysninger kan fås hos forstander Sigfred Riishøjgård, p. t. Sankt Michaels Skole, Kraglundsga- de 4, Kolding.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarhavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28 København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal - hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., København Ø. Tlf. TR1a 5394, kl. 8-10. Post-Giro nr. 58965

Fint program for dansk deltagelse i Nadver- kongressen til sommer

Rejsen går også til Oberammergau, hvor man kan over-
være de berømte passionsspil

Det lyder så højtideligt og fremmedartet – ikke sandt? Eukaristisk kongres i München 1960. Men man kunne kalde det noget andet, og vi har i overskriften brugt udtrykket N a d v e r - k o n g r e s s e n, som også er lidt mærkeligt men lyder mere dansk. Sagt mere jævnt drejer det sig om, at katolikker fra hele verden i dagene fra 31. juli til 7. august samles i München for sammen at bekende deres tro på Kristus med særligt henblik på hans nærvær i Altrets Sakramente. Man kunne altså sammenligne kongressen med en usædvanlig stor og veltilrettelagt Kristi Legems Fest.

Den første eukaristiske kongres blev afholdt i 1881 i den franske by Lille. Ideen til et sådant kæmpemøde kom fra den franske kvinde Marie Tamisier. Hun havde i flere år prøvet at finde støtte for sin plan, da hun i 1878 traf den amerikanske biskop Dubuis, som opmuntrede hende til at udarbejde forslag til en kongres. Dette forslag viste biskoppen pave Leo XIII, der straks var begejstret. Den første kongres blev virkeligt et internationalt møde med deltagelse fra mange europæiske og sydamerikanske lande. Der har siden været afholdt 36 internationale kongresser og adskillige nationale. I 1932 var den internationale kongres henlagt til København.

Forberedelserne til den danske deltagelse i dette års kongres er i fuld gang, og arrangørerne må arbejde hurtigt for at ordne ikke blot indkvarteringen i München, men også i Oberammergau, idet man som tillæg til kongressen får lejlighed til at overvære passionsspillene. Det er der kun mulighed for hvert 10. år, og som regel er det svært at få billet.

Vi har her i bladet allerede to gange bragt komiteens annonce for dette store katolske stævne men vil gentage, at der er to muligheder for at komme med – enten på en 8 dages tur med fly (den koster 510 kr.) eller en 12 dages tur med tog (den koster 550 kr.). I disse priser er indbefattet kost og logi samt turen til Oberammergau. Men vi er nu i den ellefte time, idet man skal være tilmeldt inden 1. april i München. Rejsen bliver ledet af pastor Paul d'Auchamp, som også på dette område er en erfaren mand, men han bistås energisk af ægteparret Elise og Erik

Schwartz, til hvem man skal henvende sig. Deres adresse er: Gl. Kalkbrænderi Vej 32, København Ø. De har også telefon. Det er bedst at ringe efter kl. 18 til Øbro 5144 x.

For de unge

er der planlagt en billigere rejse. Den strækker sig fra 30. juli til 10. august og koster 290 kr. Rejseprogrammet er af mange grunde ikke udformet detaljeret. Det er overkommeligt at nå alle Verdenskongressens officielle programpunkter. München by har desuden mange interessante og forskellige seværdigheder at byde sine gæster, og der må være mulighed for de enkelte til selv at vælge efter specielle interesser og ønsker.

Der bliver en rejse til de verdensberømte passionsspil i Oberammergau (eller Erl) for dem, der ønsker det. Den er ikke medregnet i de 290 kr., og det nøjagtige pristillæg for dette særarrangement vil blive meddelt, så snart det er muligt; det vil dog næppe overstige 75 kr.

Medlemmer af de katolske ungdomsforeninger skal være fyldt 15 år for at kunne deltage i den store fællesrejse til den Eukaristiske Verdenskongres. Aldersgrænsen opad er den, der er fastsat i foreningernes love eller vedtægter – for medlemmer af DUK altså 35 år; rejsedeltagere over 21 år skal dog medbringe et medlemsbevis fra foreningens formand. Som meddelt i forrige nummer sker tilmeldinger gennem foreningsformændene.

Unge katolikker, der er bosat på steder, hvor det ikke er muligt at tilmelde sig en ungdomsforening, kan blot skrive til revisor Erik Schwartz og få besked.

Pave Pius XII valgte München til stedet for den 37. verdenskongres til ære for Altrets Sakramente, og i anledning af dette store stævne udtaler Pave Johannes XXIII:

For alle, som deltager i den Internationale eukaristiske Kongres, beder Vi af hele Vort hjerte om Guds rigeste nåde: Må enighedens og fredens Sakramente, i hvilket Kristus hengiver sig »for Verdens Liv«, være det lysende midtpunkt og en uudtømmelig kilde af overnaturlig kraft for deres liv og virke.

Joannes XXIII
S. J.

BORGER- BREVET

af Inger Lauridsen

Tegning af

Kirsten Hoffmann

Han havde blanket glasset med en snip af sit lagen –

Gamle Christensen havde glædet sig sådan, til der skulle komme besøg på alderdomshjemmet. Gæsterne glædede sig også – til den efterfølgende frokostenretning på „Postgården“

CHRISTENSEN RETTEDE PÅ SIN vatterede sorte krave og kiggede ud ad vinduet for enden af gangen. Han knipsede et fnug væk af sit ærme og børstede lidt med hånden ned over sit højre bukseben – med en brun mager hånd, hvor de blå årer stod højt, og skindet var blevet for stort. Så travede han en tur ned til den anden ende af gangen og tilbage igen, og standede og kiggede videre. Klokkeren var over halv elleve nu, og han havde forstået på bestyrerinden, at selskabet kunne ventes allerede for en time siden – han havde såmænd været parat i to. Siden han fik at vide, at de mennesker kom, havde han haft sine ben en anelse bedre med sig trods den gamle, sejlivede iskias.

Han så dem for sig: hen ad gangen og et slag ind på værelserne for at beundre, hvad byen gjorde for at løse sit alderdoms-problem. Mennesker, det var naturligt for at gå hurtigt, og mennesker, som havde deres egne tænder endnu og en hud, der passede til kroppen uden noget videre med folder. Folk med duften over sig udefra, hvor tingene sker, og hvor der er brug for kræfter.

Han havde været en halv time tidligere oppe for at tørre støv af på sine fotografirammer, og han havde

blanket glassene med en snip af sit lagen, specielt det udenpå borgerbrevet. De brune fugtpletter på karton'en kunne ikke skjules, men så var der gjort, hvad der kunne gøres, og det hang alligevel lidt i skyggen af gardinet og den højryggede lænestol i hjørnet.

Han tænkte på, om der måske skulle være en i selskabet, der vidste noget om nålemageriet – ikke på hans egne gamle facon naturligvis, som tiden var løbet fra, men indenfor nåleindustrien, det smagte altid af fugl. Måske – hvis de fik øje på borgerbrevet og gav sig til at læse det – så ville han stå bagved og sige henkastet:

– Nå ja, det var dengang! Men det var ellers et godt håndværk, før det blev ødelagt af industrien!

Og så ville han fortælle dem ting, de aldrig havde drømt om, om et særligt gammelt håndværk. Det var sgu ting, kloge folk til tider kørte mange mil for at få at vide, det skrev de bøger om, og talte om i radioen...

Han kiggede ned i haven, hvor beboerne altid fyldte bænkerne på læsiden, når solen skinnede, og sad med et ansigt, som om de ventede på noget, der aldrig skete. Han havde ikke

tid i dag, han ventede til en afveksling på noget, der ville ske!

Hvis en af dem havde noget at gøre med radioen, gad vidst, om de så ville...

»... vi står nu på alderdomshjemmet i –købing sammen med en af landets få endnu levende repræsentanter for et morsomt gammelt håndværk, tidligere nålemagermester Emil Chr. Christensen. Christensen er rask og rørig trods sine tre og firs år, og han husker, som det var i går, da han regerede med svendene på sit velrenommerede nålemagerværksted i Smedegyden – det har nu forlængst vejet pladsen for en biograf. Hr. Christensen, vil De fortælle lytterne lidt om, hvordan en nålemagers arbejde gik for sig, førend maskinerne kom til og satte en stopper for...«

Mon en af d'herrer eller damer – nuomstunder foretager damer sig alting – skulle være vågen nok til at se chancen i et møde med tidligere nålemagermester Emil Chr. Christensen, rask, rørig og åndsfrisk trods sine tre og firs år?

Måske hang det borgerbrev for meget i skygge. Hvis han flyttede det hen midt for døren på den modsatte væg mellem vinduerne –! Han gjorde det og fastslog, at nu var brevet det

Vejle

Trælast & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøj & Søn

Glarimester - kunsthandel
Søndergade 4 - Telef. 1167
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg
J. JENSEN
Søndergade 26 - Telefon 1083
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Eastrup
Briller
Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter
Telefoner 338, 336 - Kontor 807
Vejle

Tegn abonnement

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 86
Næstved - Telefon 869

første man så, når man åbnede døren – til gengæld blev fugtpletterne tydeligere, men det var bedre sådan! Han måtte tørre sig over panden med sit ærme – det var længe siden, han havde haft så meget for på en dag. Ville gulvtæppet ikke se bedre ud, hvis han vendte det med vrangen udad, så blev det slidte hjørne usynligt? Spørgsmålet var, om han kunne nå at flytte bordet og gyngestolen udenfor på gangen og tilbage igen, inden...

En af pigerne dukkede op med en gulvspand for enden af gangen. Han havde allerede smidt jakken og stod i sin uldne trøje og baksede med gyngestolen for at få den gennem døren.

– Hvad i alverden –? sagde Alvilde og kom til.

– De er vel ikke ved og være der, gæsterne? mumlede han midt i en grimasse, jeg skulle have – Satans, så den dør er smal – have de hersens møbler sat på plads først!

– Gæsterne – jamen de er jo lige

kørt igen, Christensen. De kan selv se, deres biler er ved at forsvinde om isenkræmmerens hjørne!

Hans hænder faldt ned. Gyngestolen blev stikkende i døren.

– Skulle de ikke – – kom de da ikke for at se, hvordan vi boede, sagde han.

– Jo, men du alstyrende, når de har set gangen nedenunder, har de da fået nok, det er lige det samme! Og så er de inviteret til frokost på »Postgården« bagefter, byen gi'r. De kan nok forstå, det trækker bedre, grinede Alvilde og pustede til en tjavs, hun havde fået i øjnene, for at undgå at få de våde fingre i håret.

– Lad mig sætte den stol på plads for Dem, det har De slet ikke krop til, tilføjede hun, god af sig, og rokkede gyngestolen løs med et snuptag.

– Og gå De så ned og sæt Dem i solen – De har god tid, hvad har en anden En!

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Næregade 24 - Møllebygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

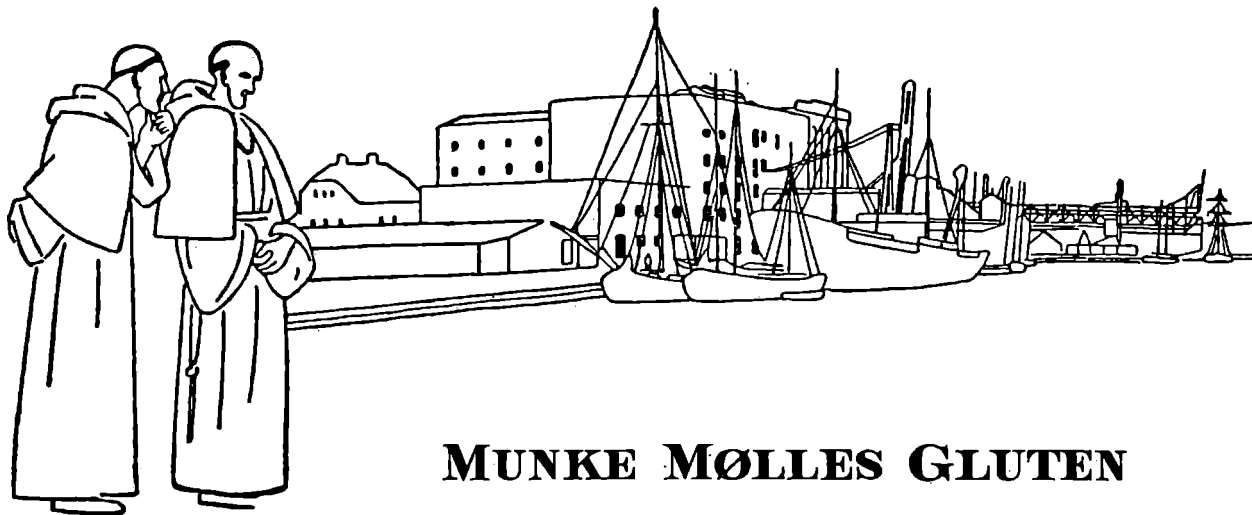
KLICREER I FINESTE UDFØRELSE

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

MUNKE MØLLES GLUTEN

Lidt om nye bøger . . .

Konge over asken?

Harry Martinson: Aniara. En revy om mennesket i tid og rum. Fordansket af Otto Gældsted. Gyldendal, 218 s., 27 kr.

På en interplanetarisk rejse kommer rumskibet Aniara ud af kurs og sejler ude i det gådefulde og skæbnesvangertomme verdensrum uden mål »gennem Gud og død og gåde«. Fra den forsvundne Jord opfanges makabre hilsener, der minder passage-rerne om det liv, de forlod, og som er gået til grunde. Rejsens oplevelser er fortalt i virtuost udførte vers med lyriske indslag, der hamrer undergangsstemningen fast. Overraskende tekniske finesser og terminologi fra science-fictionlitteraturen giver smilet, der skal til i alvoren. Digtets kosmiske syner får liv fra atomeksplosionerne omkring os, slavearbejdslejrens nød og kulde, hemmeligt politi og hårde herrer, sex-dyrkelse og maskinfor-gudelse.

Det er den kolde krigs kaprustninger, sociale problemer og dødsensfarlige brintbombe, der har forvandlet den jordnære og smilende Martinson til en profet, der bruger en fantastisk rumrejses dødsperspektiv til at ruske op i læserens ansvarsfølelse. Tanken om altings forgængelighed, knuste illusioner og dødsangstens »eget lys blusset op som sol« i verdensaltets meningsløshed, tomhed og frostkulde

er værkets kerne. Mennesket har gennem tiderne øvet forvirringens endeløse laster, nu afsluttet i et forgængelighedens orgie. Rå bander har massakreret de fredssommelige så tit og ofte, at kun de værste nedslagninger huskes. Menneskenes grumhed er værre end verdensrummets glasklare ubarmhertighed. Forfatteren rejser dog ikke blot gennem rummets ørken og sjælens tomhed. Der findes liv, evige reserver. Folk hungrer efter at tænde sjælens liv.

Forfatteren vil give os en advarsel, så vi ikke forfalsker livet, men lever det som den lidende Gud vil. Martinsons sortsyn og skuffelse er en betinget pessimisme. Livet har ikke kuet ham og gjort ham bitter. Vor tids fundamentale problemer er for ham et eneste alt overskyggende problem, vor moralske ansvarsfølelse overfor kulturens værdier, formuleret i et enten-eller. Skal menneskets tragiske tåbelighed forvandle Jorden, »den eneste klode, hvor livet fik et land med mælk og honning«, til en askehob og krone sig selv til »konge over asken«, når Jorden er ødelagt og forgiftet, og både Gud og Satan er flygtet bort fra den? Eller evner menneskene at besinde sig på deres moralske ansvar? Hvis menneskene bare lod Jorden være i fred og gjorde det muligt at bo på den, er der håb endnu. Sørger de ikke for det, er det kun retfærdigt, at de får deres straf, da de har krænket og såret Gud. Giver de op overfor livets hårde og mørke vilkår og ikke kan forene deres tro på livet med levet liv, og ikke bekæmper det onde, skal de forsvinde sporløst i det rum, hvor millioner sole »med tordenbrag på røntgenbål vælter omkuld i evighedens hul i den krig, som lyset evig fører mod mørkets magter.«

Johan Jensen.

Moderne gudløshed

Aksel Sandemose: Varulven. 394 sider. Schönbergske Forlag.

Varulven er oversat af Michael Tejn og læses som om den var skrevet på dansk. På dens omslag er et fotografi af Aksel Sandemose, og når man har set nøje på det, har man under læsningen af bogen et indtryk af, at sådan omtrent må bogens hovedperson have set ud. Nu er det en roman og ikke en selvbiografi, men mon ikke forfatteren til en vis grad identificerer sig med sit ta-

lerør, bogens hovedperson, forfatteren Erling Vik? De er lige gamle. Aksel Sandemose har sikkert kæmpet for at komme til at føle sig helt norsk, Erling Vik – lappeskomagerens søn – kæmper for at komme til at føle sig hjemme i et andet miljø end det, han er opvokset i.

Varulven er ikke en roman i almindelig forstand, for kapitlerne har overhovedet ingen indbyrdes sammenhæng. Der er ikke tale om en fremadskridende beretning; snarere om et centrum hvorfra alt overskues og berettes. Snart føres vi tilbage til fortiden, snart er vi i nutiden – altid befinder vi os dog et sted mellem 1899 og 1958. Erling Vik er den centrale person. Hvis det berettede ikke direkte angår ham, er det dog skrevet for at kaste et lys over hans skæbne, karakter eller tankegang.

Skønt bogen bliver spændende efterhånden, som mosaikstykkerne følger sig sammen, er det ikke handlingen, som har størst interesse. Det, der fængsler mest, er fremstillingen af det gudløse, moderne menneskes livsholdning ansigt til ansigt med atombombetruslen og »paddehatte-skyen fra Hiroshima«.

Forfatteren Erling Vik har fjernet sig langt fra sit udgangspunkt og er kommet frem i verden, men for-gæves har han søgt at læsrive sig helt. Et sted står der: »Gustav (broderen, som er forblevet i sit miljø) var han bundet til med ondskab og et tydeligt blodets bånd«. Erling er svag overfor vin og overfor kvinder. Begrebet vilje eksisterer overhovedet ikke for ham. Han er kristendoms-fjendsk, taler om »kristendommens brutale myte« og siger og skriver blasfemiske ting.

Felicia, den kvindelige hovedperson, er en »overklassetøs«, som det hedder i bogen. I forholdet til andre mennesker er hun friere og stærkere end Erling. Men han har ved deres første møde såret hende så dybt, så hun i sit indre er blevet mærket deraf for hele livet; og det er hende en glæde at få en anden til at lide som en slags gengældelse for, hvad hun selv har lidt.

Jan, Felicias mand, den tredje hovedperson, er Erlings modsætning, stærk og behersket.

Frygten for udslettelse, der plager vor tids mennesker, behandles flere gange. Erling drømmer, at han selv er blevet totalt udslettet. »Ikke leve, ikke dø, bare blive udslettet som fra en tavle.« Et menneske dræbes, skubbes i en våge i elven og føres af strømmen ud i havet, bort, kun efterladende sig lidt blodspor på sneen. Selv materielle ting kommer med i

Harry Martinson.

billedet, når dér er tale om udslettelse. En gulvspand og en gulvklud forsvinder totalt, mens Erling arbejder med dem. »Kold egoisme er den etisk mest holdbare livsholdning«, siger forfatteren et sted. »Have det rart og lade andre have det rart uden at blande sig i det.«

Aksel Sandmose giver i sin bog udtryk for, at han hader og foragter kristendommen, men han kommer til at levere bevis for, at uden kristendommen er livet ikke værd at leve.

Når man lukker bogen og kender hovedpersonen Erlings skæbne – han som i livet har opnået næsten alt, hvad han kunne ønske sig – synes man, at det mest dækkende, der kan siges om hans livsforløb, er: »Hvad gavner det et menneske, at han vinder den ganske verden...«

K. P. H.

Greenes debutbog

Graham Greene: Manden i Tågen 207 s., kr. 3,75.

En til tider næsten pervers kredsen om menneskers åndelige lidelser og sjælelige nød har været et gennemgående motiv i Graham Greene's forfatterskab.

Allerede i hans debutbog *The man within*, – for resten en langt bedre titel end den danske udgaves »Manden i Tågen« bliver man præsenteret for den problemstilling, som senere gang på gang genfindes som et ledende motiv i Graham Greene's romaner.

Manden i Tågen er en thriller af højeste karat. Den ydre handling er en spændende beretning om, hvorledes en ung mand, Andrews, flygter desperat, jaget af nogle kammerater han kort forinden har angivet. Emnet er godt stof. Graham Greene ville imidlertid ikke i dag have opnået sin sikre placering indenfor moderne engelsk litteratur, om han ikke bag den ydre handlings spændende overflade, med en dyb psykologisk forståelse skildrede den fantastisk inciterende kamp, det enkelte menneske må udkæmpe med sig selv for at besejre de onde kræfter, der uafbrudt og til alle tider har jaget os.

Drevet af tilfældige ydre begivenheder mister Andrews efterhånden herredømmet over udviklingen. Han føres ad lutringens vej uophørligt hen mod det punkt, hvor han ved at ofre sig selv kan vinde den endelige sejr over det onde, der har ødelagt hans tilværelse. Fristelsen til undervejs at bryde ud er overvældende, og Andrews er adskillige gange kun en tomme fra at give efter. Gang på gang går han rådvild og tvivlende i stå,

Graham Greene.

men bliver så atter af omstændighederne ført videre frem mod det mål, han instinktivt tørster efter at nå.

Andrews eneste fortjeneste og indsats til sin forløsning er, at han ikke på noget tidspunkt formulerer et klart nej til de begivenheder, der leder ham. Først i sidste øjeblik når Andrews til erkendelse af, hvad der kræves af ham og i det afgørende sekund svigter han ikke.

Andrews finder sit mål. Han opnår den forløsning og den fred han søger, men uægtelig på en måde, som vel kun Graham Greene tør tage ansvaret for.

Th.

Hvad Martinson sagde

I tilslutning til vor anmeldelse af den svenske digter Harry Martinsons *Aniara* citerer vi følgende fra Dagens Nyheders samtale med ham:

... ateismen er intet i sig selv, det er blot en attitude. Jeg tror fuldt og fast på, at der findes noget i verden, der er mere betydningsfuldt end mennesket, en udefinerlig højere kraft, men hvad det er, ved jeg ikke. Der må have været noget »fornuftigt« i tilværelsen, inden mennesket med sin fornuft har kunnet opfatte det, vi efterhånden har kunnet.

Derfor er jeg en søger, der er behersket af en stadig undren, »Hybris«, overmodet, er den store fare i vor tid – uden at vi er klare over det. Kardinalfejlen er, at vi ikke tænker klart.

1000 år efter

Jørgen Nybo Rasmussen: Da Danmark blev katolsk, et 1000-års minde. Arne Frost-Hansens Forlag, 24 s., særtryk af Catholica.

Danmarks ældste historie er i mange henseender meget dårligt belyst. Dette gælder også det specielle problem omkring kristningen af landet, idet man i hvert fald kan betragte Harald Blåtands indskrift på den ene Jellingesten som en overdrivelse, der grænser til at være et falsum.

Det må derfor hilses med glæde, at der med dette skrift søges kastet noget lys over et absolut interessant emne indenfor vort lands historie. Det er et beundringsværdigt arbejde, der ligger bag, alene noteapparatet bagest bærer vidne om store og dybtgående undersøgelser. Et problem som gudsdommen lader sig imidlertid næppe uden videre kortlægge. Hvor meget var det religiøst i vor opfattelse af ordet, og hvor meget var det en form for real-psykologisk magi?

Et andet spørgsmål, som historikere nok vil strides noget om, gælder, hvad der vejede mest ved overgang til kristendommen: Dyb trang til at kristnes eller simpelt hen politik. Det virker, som om Nybo Rasmussen i vel høj grad lægger vægten på det religiøse.

bohn christiansen.

Unge katolske arbejdere.

Week end-retræte afholdes for unge katolske arbejdere 17-30 år lørdag-søndag den 23.-24. april på Asebakken. Tilmelding og program hos Per Wedell Topp inden 9. april. Pris 10 kr. ekskl. rejseomk. Retræteleder: pater van Shaik. S. J.

Åbent hus afholdes som sædvanlig hos Per, Asminderød-gade 3, 3, torsdag d. 7. april. Vi får besøg af nogle socialister, og emnet er: »En marxists syn på Thomas Aquins Gudsbeviser«.

Ring venligst din ankomst i forvejen.

Per og Poul.

Kontakt.

Ung mandlig konvertit søger kontakt med jævnaldrende katoliker.

Billet mrk. 27-3-60 modtager bladets annonceanfald.

Johannes XXIII i Roms fattigkvarterer

Et besøg mere værd end 50 taler!

Rom (NC). Pave Johannes XXIII har aflagt besøg i en række af Roms yderkvarterer, hvor byens fattigste befolkning holder til. Paven kom først til det tætbefolkede Centocelle-kvarter, hvor han deltog i en gudstjeneste i Kapucinerne kirke, og senere har han været i Tiburtino-kvarteret, som er domineret af kommunister. I søndags besøgte han en franciskanerkirke i et andet fattigkvarter og på månedens sidste søndag deltager Paven i en fastegudstjeneste i Garbatella-kvarteret.

Da pave Johannes ankom til Centocelle-kvarteret, havde der samlet sig en menneskemængde på henved 200.000. Pavens bil blev flere gange standset, og det var meget besværligt for ham at nå frem til målet. Paven gav besked om, at bilens tag skulle åbnes, og medens vognen langsomt fortsatte, blev Johannes XXIII stående og velsignede folkemængden.

På torvet foran kapucinerne kirke var henved 100.000 mennesker samlet. En mængde børn var klatret op i træerne, og fra vinduer og balkoner havde husenes beboere som en æresbevisning hængt deres bedste tæpper og sengeforliggere!

Mens Alle Helgens-litaniets blev sunget, gik Paven i procession sammen med kapucinerne til kirken. Gennem et højtaleranlæg kunne folkemængden følge liturgien. Da Paven var kommet ind i kirken, bemærkede han: »Det var et strengt stykke arbejde at komme herhen. Jeg takker Vorherre, at jeg er sluppet levende fra det«. Paven forklarede, at han havde besluttet sig til at besøge Centocelle-kvarteret og ikke en af de traditionelle stationskirker i Rom (denne dag skulle han ellers have besøgt Laterankirken). Han ville gerne, man skulle forstå, at han var en hyrde, der kom for at opsøge sin flok. Paven sagde, det havde gjort indtryk på ham, at så mange fædre løftede deres børn op, for at de kunne se ham og få hans velsignelse.

Da Paven igen kom ud af kirken, besteg han en platform og udtalte: »Jeg giver Jer igen min velsignelse, for at I kan tage den med hjem og bevare den for resten af fasten.« Da folkemængden med hyldestråb besvarede Pavens ord, blev han stående på platformen og gentog: »Mange tak, mange tak«. Før Johannes XXIII forlod stedet, overrakte han kirkens sog-

nepræst en pengesum til fordeling blandt kvarterets fattige.

Selv om Paven nu så ud til at være træt, blev han stående op i sin vogn, indtil hans ledsagere overtalte ham til at sætte sig og lukke taget. På dette tidspunkt var det begyndt at blive koldt. En af de præster, der var vidne til mængdens begejstring, sagde: »Det besøg er mere værd end 50 taler!«

Nye love i Kerala

Trivandrum, Indien (NC). Den indiske undervisningsminister, Ummer Koya, har meddelt, at det tidligere kommuniststyres skolelove for staten Kerala vil blive ændret. Som det vil erindres, var det netop de kommunistiske anslag overfor skolerne, der gav anledning til stærke protester mod det kommunistiske styre og foranledigede regeringen i New Delhi til at gribe ind. Efter valget i Kerala mistede kommunisterne deres indflydelse. Kerala var den eneste indiske stat under kommunistisk ledelse.

De katolske biskopper i Kerala stod forrest i kampen mod kommuniststyret og havde især protesteret mod, at samtlige lærere skulle godkendes af staten. Biskopperne lukkede alle katolske skoler i juni måned sidste år, idet de hævdede, at skolelovene blot var det første skridt mod en total afskaffelse af privatskoler.

Pius XII's fredsarbejde mindes

Vatikanstaden (NC). En artikel i L'Osservatore Romano behandler Pius XII's fredsbejstræbelser i anledning af 21-års dagen for hans valg til pave. Bladet omtaler Pius XII's forsøg på at genoprette freden i de første må-

neder af den anden verdenskrig. Paven førte samtaler med den italienske konge, den tyske udenrigsminister von Ribbentrop og De Forenede Staters understatssekretær, Sumner Welles.

Under den italienske konges audiens opfordrede paven ham til at virke som mellemmand for en genoprettelse af fredelige forhold. Mødet mellem paven og von Ribbentrop var præget af Tysklands beslutning om at fortsætte krigen i Europa. Von Ribbentrop udtalte, at Tyskland »agtede at fortsætte ad krigens vej indtil den endelige sejr, som Tysklands militære magt ville være i stand til at fremkalde i løbet af kort tid«. Da paven spurgte von Ribbentrop, om han troede på Gud, skal han have svaret: »Jeg tror på Gud, men jeg tilhører ikke nogen bestemt konfession«.

Under samtalen med Sumner Welles bad paven om, at præsident Roosevelt ville øve indflydelse på Mussolini og få ham til at vælge neutralitet frem for at gå ind i krigen på Hitlers side. Paven udtrykte håbet om, at Vatikanet, Italien og De Forenede Stater kunne samarbejde om en fremtidig fred.

Stockholm - København

Den hidtidige apostoliske visitorator i Skandinavien, ærkebiskop Martin Lucas, er af pave Johannes blevet udnævnt til apostolisk delegat i Skandinavien med fast residens i København. Monsignore Lucas forlader dermed Stockholm, hvor han har boet siden sin udsendelse til Skandinavien for knapt et år siden.

Flere biskopper fængslet i Kina

Hong Kong (NC). Kirkens stilling i Kina forværres dag for dag. Ifølge radio-meddelelser fra Hong Kong er nu den meget omtalte amerikansk-fødte biskop James E. Walsh, som i to år har været holdt under arrest, blevet idømt 20 års fængsel for »forræderi og spionage«. For en lignende anklage er biskop Ignatius Kung S. J. samtidigt blevet dømt til livsvarigt fængsel. Ialt 13 kinesiske præster har fået fængselsstraffe af kortere eller længere varighed.

Iagttagere i Hong Kong mener, at dommene over biskop Walsh og biskop Kung er de kinesiske kommunisters desperate forsøg på at ramme de sidste ubøjelige forsvarere for katolikernes forbindelse med Rom. Magthaverne håber muligvis ved denne fremfærd at kunne styrke arbejdet på at skabe en skismatisk kinesisk kirke. Det befrygtes, at den nærmeste fremtid vil bringe en skærpeelse af kommunisternes forholdsregler overfor kinesiske katolikker. Det har nemlig vist sig, at det store flertal af katolikker ikke vil have noget at gøre med den såkaldte »patriotiske« kirke, der er oprettet af regimet. Man har mod Roms forbud konsektreret ialt 30 biskopper, der er regeringens lydige redskaber. En mængde katolske gejstlige og lægfolk holdes fængslet.

I forbindelse med dette kan vi nævne, at kommunisterne i Tjekoslovakiet netop har idømt biskop Hlad til ni års fængsel, mens i Polen pastor Gutowski har fået en dom på tre års fængsel og i Jugoslavien flere præster allerede er dømt eller efter den sædvanlige rettergang senere vil blive det.

De forenede Staters understatssekretær Christian Herter har i Washington meddelt, at den amerikanske regering vil nedlægge en skarp protest overfor Kina i anledning af biskop Walsh' fængsling. Biskop Walsh har opholdt sig som missionær i Kina siden 1918.

Herter udtalte blandt andet: »Jeg er sikker på, at den øvrige verden vil være enig med mig i en fordømmelse af denne handling mod en uskyldig amerikansk borger, som er et fremstående medlem af den katolske gejstlighed. Hans eneste mission i Kina har været af religiøs art, og hans personlige hengivenhed for katolikernes åndelige velfærd var så stor, at han foretrak at forblive på det kinesiske fastland til trods for, at kirken blev forfulgt af et gudløst regime«.

I forbindelse med telegrammet fra Kina bringer vi dette billede fra kirkekampen bag »bambustæppet«. Det viser en gruppe kinesiske katolikker, som har måttet flygte, men som sammen med deres præst har fundet et fristed, hvor messen kan fejres.

Centret for den store kongres i München bliver en mødeplads, der kan rumme over 900.000 mennesker. Her studerer kardinal Wendel modellen sammen med kongressens chef-arkitekt.

Midt i fastetiden hører vi pludselig sangen af »Lætare«: glæd og fryd jer! Der er blomster på alteret, orglet spiller og kirkefarven er ikke bødens, men glædens; har man også rosa messeklæder, bruges de i stedet for violette.

Passer disse glædes-ytringer nu ind i fastetidens alvor? Ja; for der er altid plads til glæden, den rigtige glæde. Alvoren er der noget i vejen med, hvis den ikke samtidig har en undertone af glæde. Alvor uden nogen som helst glæde er der ingen mening i, og den har ikke noget formål. Det er tristhed og pessimisme, der tager sig selv alt for højtidelig. Når vi vender det om, kan vi sige, at der heller ikke er nogen rigtig glæde, uden at den har en baggrund af alvor. Det gør ikke glæ-

Den alvorlige glæde

eller glædelige alvor

den mindre, tværtimod vil det kun gøre den stærkere at vide, der er mening i og grundlag for den; ellers kan der ikke være tale om glæde, højst om morskab og fornøjelse. Glæde er noget mere »alvorligt«, er en dybere oplevet og bevidst tilstand.

Denne »alvorlige« glæde er det bedste, vi kan eje. Ligemeget hvad der vil ske, om det er nok så sørgeligt og forfærdeligt, så er denne grundtone af fred og glæde altid tilstede og trøster og styrker os; for den er resultatet af en levende tro, en urokkelig tillid og kærlighed til Guds faderlige forsyn, som vi får ved at lade kristendommen engagere os personligt og helt.

Hvad er derfor mere fornuftigt af os end netop at gøre alt, hvad vi kan, for at tilegne os denne ægte glæde, der gør os til åndeligt fuldt udrustede kæmper.

Nogen bedre lejlighed til at tilegne os denne store livsværdi får vi vel næppe end netop i den alvorlige tid, som vi er midt inde i.

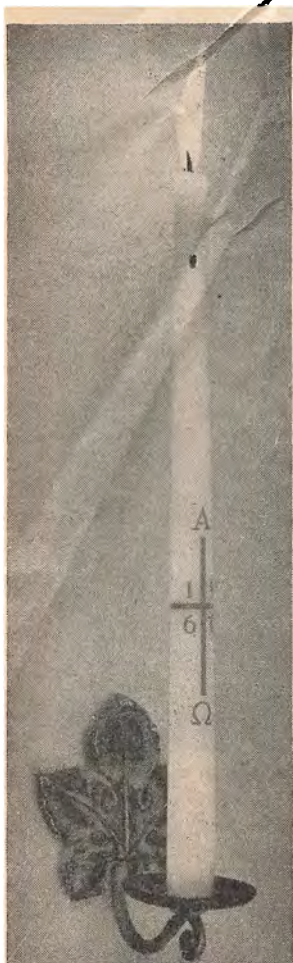
Vi skal derfor fylde vort sind, vore tanker og følelser med alt det, vi nu har adgang til. Komme oftere til messe – også i ugens løb – og prøve på at være med i messens tanker og handling, ofte gå til sakramenterne, til skrifte og til den hellige kommunion, høre Guds ord i den ugentlige prædiken, men også i de særlige prædikener og andagter, der holdes i denne tid, lade Jesu lidelse tale til os, bl. a. ved at gå korsvejen, lukke os ude fra verdens larm og uro for bedre at lade Guds påvirkning komme til, »faste« og træne os på den måde, det er mest nødvendigt for os, og på slutningen af fastetiden, i passionstiden, følge med – så personligt som muligt – i det store drama, der udspilles ved Jesu lidelse og død.

Når vi gør alt dette, vil vi bagefter – bedre og mere berettiget – kunne være med til den store glædens fest: påsken, Jesu opstandelse; for alle de ting vil uvægerligt føre os nærmere Gud, som netop er fredens og glædens kilde, idet vi i ham finder alt det, vi higer efter med hele vort væsen, og det skænker os en glæde, der overgår al forstand, og som ingen kan tage fra os, hverken i dette eller i det andet liv; for det er glæden over at eje det største og vidunderligste, der kan tænkes: Gud.

J. H.

Påskelys og katolsk presse!

Kristus siger: »Det er mig, der er LYSET i verden. Den der følger mig, går ikke i mørket gennem tilværelsen – han får lys at leve efter.«

Sådan som solens lys får al kunstigt lys og storbyernes skrigende reklame til at blegne, overstråler Kristus som verdens lys al menneskelig fornuft og opfindsomhed. Han alene kan hjælpe os til at se alle verdens ting og alle livets situationer i den rette belysning.

R. I. P.

Vor kære hustru og mor, vor kære datter

Inge West Salminen
er gået bort den 13. marts 1960.

På familiens og egne vegne
Aarne Salminen.

Bed for hendes sjæl.

Påskennattens liturgi gør det uskueligt for os ved at tænde påskelyset – tegnet på Kristus – i kirkes mørke rum. Ved det store påskelys, som diakonen bærer, tænder præsten sit lys, og efter ham de andre, som giver flammen videre til de nærmest stående, indtil alle i menigheden bærer deres brændende lille påskelys i hånden, for i dets skær at forny deres dåbspagt. En symbolsk handling, som skal omsættes i gerning og bære frugt udenfor kirken.

Et lille pænt påskelys fremstilles i år og skal sælges til fordel for den katolske presse. Derfor koster det også 1,50 kr. eller efter eget skøn al den pris, man vil ofre på, at Kristus måtte komme til at lyse i vor tid og i vort land. Påskelysene kan fås hos sognepræsterne og i Sct. Ansgars boghandel, Bredgade 65, K, eller direkte hos: Vesta-Lys, Myhresvej 5, Aalborg.

Vincent-fronten

Fra Odense meldes om endnu et Sct. Vincent-gilde – det seks og tyvende. Desuden har man på den katolske skole i Roskilde startet en ny og sikkert frugtbar form for deltagelse i dette arbejde til lindring af verdens sult og nød: i hver klasse er opstillet en Sct. Vincent-bøsse, som børnene er gået i gang med at fodre nidkært, ikke mindst nu i fastetiden. *Det sidste er især en god idé, som andre skoler er velkomne til at låne. Sct. Vincent-gildernes gironummer er: 97164. Adresse: Kildehøjvej 13, Birkerød.*

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 27.: 4. søndag i fasten (s. 247, violet)

MANDAG d. 28.: Mandagens messe (s. 252, violet). Ihukommelse af Johannes af Capistran (s. 863).

TIRSDAG d. 29.: Tirsdagens messe (s. 257, violet).

ONSDAG d. 30.: Onsdagens messe (s. 263, violet).

TORS DAG d. 31.: Torsdagens messe (s. 270, violet).

FREDAG d. 1. april: Fredagens messe (s. 274, violet).

LØRDAG d. 2.: Frans af Paula (s. 871, hvid), ordensstifter. Ihukommelse af lørdagens messe (s. 281).

Eller: Lørdagens messe (s. 281, violet).

Ihukommelse af Frans af Paula (s. 871).

Ungt ægtepar eller ældre

søges til husholdning og halvdags eller fritids kontormæssig beskæftigelse i københavnsk præstebolig. Mindre lejlighed tilbydes. Ansøgning med oplysninger og lønkrav til bill. mrk. »Præstehusholdning«, Ugebladets annoceekspedition.

Retræte for mænd på Dalum kloster.

fra søndag aften den 21. august til fredag morgen den 26. august.

Retræten ledes af pater J. Wolfisberg S. J.

Pris for deltagelse: kr. 45.–.

Tilmeldelse bedes venligst sendt til Henry Schultz, Tøndervej 15, Kolding. Tlf. 1552.

Vel mødt på Dalum!

13., 14. og 15. ROMAFÆRD

Rom Assisi 1960, 19 dage kr. 850,00.

I det kommende år vil der blive 3 Italiensrejser:

2.–20. maj. Endnu 2 ledige pladser.

5.–23. juli. Endnu 4 ledige pladser.

19. sept.–7. okt.

Alle rejserne er udenfor Olympiadetiden.

De er velkommen, hvis De har et godt humør, nogenlunde gode kræfter og et demokratisk sind. Prisen indbefatter rejse med sovevogn, kost og logi samt bus mellem Rom og Assisi. Skriv snarest efter program.

Paul d'Auchamp, præst,
Aakirkeby. Telf. 462.

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen Snedkermester

Lindholmsvej 36
Telefon Damsø 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 799 - Telegramadr.: Forskjold

KBSK

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømrermestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

Tegn abonnement

Lidt liv endnu tilbage . . .

Man kan endnu finde tegn på liv i den gamle russiske kirke. Dette billede er fra Sankt Sergius Kloster i Zagorsk henved 100 km nordøst for Moskva. Klosteret er over 700 år gammelt og er flere gange blevet ødelagt under krige, men atter bygget op. I 1917 lukkede kommunisterne det. Dets kunstværker blev fjernet og præsterne enten fængslet eller henrettet. I 1945 blev der givet tilladelse til at genåbne Sankt Sergius Kloster, som er den russiske ortodokse kirkes center, og nu hvert år besøges af flere tusind pilgrimme. Dette billede er taget ved et pilgrims-besøg.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7642 - Taga 5893

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Det er mængden, der gør det!

Historien om, hvordan der blev fremtryllet penge til opførelse af den nye katolske kirke i Hvidovre

Lørdag den 9. april – dagen før palmesøndag – indvies Sankt Nikolaj kirke i Hvidovre. Alle-rede i 1931, altså i god tid før den helt store udflytning fra hovedstaden begyndte, var der herude blevet indrettet et lille kapel, interimistisk men brugbart. Den fåtallige menighed kunne her samles til søndags-messen, forrettet af en af præsterne fra Jesu Hjerter kirken i Stenosgade.

Men Hvidovre voksede om kap med Københavns øvrige forstæder og efterhånden blev det klart, at Sankt Nikolaj kapel måtte og skulle afløses af en Sankt Nikolaj kirke. Nu er det sket. Menigheden har fået sin kirke – endda en kirke, som blandt arkitekter kaldes en »begivenhed«. Herom imidlertid i en følgende artikel.

Og endnu inden sin indvielse knytter der sig en sælsom historie til kirken, nemlig historien om, hvordan det lykkedes at skaffe de nødvendige midler til dens opførelse. Hver katolsk kirke, ny eller gammel, har en sådan historie, men den nye kirke på hjørnet af Hvidovrevej og Strøbyvej kan levere den mest aktuelle.

Kirkebyggeren, pastor P. van der Stok, kom til Hvidovre fra Køge for et par år siden for at realisere de

byggeplaner, han havde udformet i samarbejde med arkitekt og bispedømme. Alt havde forsåvidt været i den skønneste orden, om man havde haft penge at bygge for, men desværre var der ikke fem flade ører i kassen. Hvad skulle den arme pastor van der Stok gøre...?

Lejede 300.000 adresser.

– Ja, hvad skulle jeg gøre? gentager han selv. Naturligvis kunne jeg have hjemsoget venner og bekendte til tredje og fjerde led og derefter have købt en halv snes tagsten for pengene. Mere var det nok ikke blevet til. Nej, skulle det virkelig blive til andet end klatskillinger, måtte jeg have kontakt med de helt store kredse, og det sørgede jeg derefter for at få.

– Hvordan?

– Jeg var så heldig at falde over en mand, der lå inde med adresser på 300.000 katolikker i Holland, og disse adresser »lejede« jeg. Jeg besluttede så at ville gøre nøjagtigt som Dansk Blindesamfund, der står bag den årlige »Solgave«. Det er folk, der har forstand på indsamlinger. De ved, at når der hvert år sendes giroblanketter til samtlige Danmarks 1,3 millioner husstande, kommer der erfaringsmæssigt omkring 7 pct. af blanketterne retur, og det gennemsnitlige pålydende er næppe over 7–8 kroner. Af 1,3 millioner reagerer altså kun de 90.000, og for såvidt er der tale om en fiasko. Alligevel sikrer de 90.000 bidragydere hvert år et solgave-beløb på omkring en halv million kroner – og det er da flot. Recepten er ganske enkel: Det er mængden, der gør det.

Hvidovre eller Honolulu.

– Er det absolut betydningsløst, at det er en hollandsk født præst, der bygger kirken?

– Jeg er absolut overbevist om, at dette intet som helst har med min nationalitet at gøre. Det samme kunne gøres i USA, Tyskland, Østrig, Irland, Frankrig eller andre lande med en nogenlunde stor katolsk befolkningsgruppe. Overalt findes der gavmilde katolikker, som hellere end gerne vil hjælpe med at bygge en kirke, hvor der er brug for den. Om stedet er Hvidovre eller Honolulu er dem det samme. Blot den bliver bygget.

Nu skal De iøvrigt høre: Efter at have indhøstet de første erfaringer med denne metode sendte jeg en til-

svarende henvendelse til 1600 danske katolikker, og svaret kom omgående i form af 16.000 kroner.

– Hvad med Deres menighed?

– Den har været overmåde flittig til at spytte i bøssen hver måned og har selvfølgelig båret, hvad den kunne. Men af de 600 i menigheden er de 200 børn. De fleste herude er unge ægtepar, der må betale dyre huslejer og det er kun få, der ligger i den dyre indtægtsklasse. Men det er en menighed med fremtid i, og derfor måtte den have sin kirke – og have den nu.

– Hvad vil byggeriet koste?

– Jeg vil tro, at præstegård og kirke inclusive inventar kommer op på ca. 650.000 kr. Det er mange penge, men også penge, man har fået noget for.

– Og hvor meget skyldes der på indvielsesdagen?

– Omkring 150.000 kr. Det hjalp også dejligt på budgettet, da vi modtog et klækkeligt tilskud fra Rom – fra kongregationen til troens udbredelse.

»Lad os få denne kirke betalt«.

– Hvorfor betale en kirke kontant, når den dog forhåbentlig skal bruges af mange generationer?

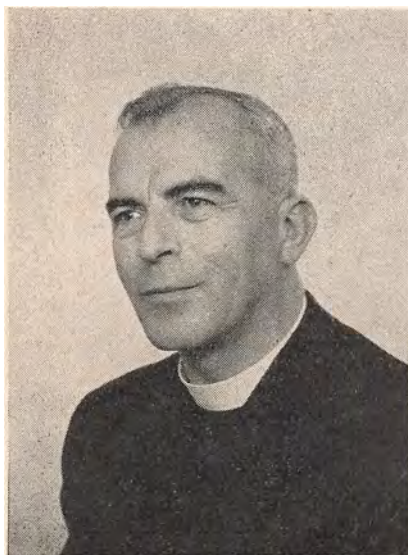
– Det vil selvfølgelig heller ikke være nødvendigt i alle tilfælde, men efter min mening absolut i dette. Det ville være urimeligt, om menigheden her foruden at betale omkostningerne til selve kirkens drift også skulle slæbe med 10–15.000 kroner i årlig renteudgift. Lad os få denne kirke betalt og komme i gang med den næste. Det vil bispedømmet være bedst tjent med. Og jeg er iøvrigt ganske sikker på, at de, der har hjulpet os hidtil, vil gøre det igen, så Sankt Nikolaj kirke kan være gældfri om 3–5 år. Må jeg minde om adressen Strøbyvej 2, Hvidovre, og telefonnummret: 78 27 90.

Iøvrigt er alle hjertelig velkommen til indvielsen, der finder sted kl. 17. Jeg håber på, at den vil blive en katolsk københavnerbegivenhed med stor fælleskommunion, for sådan bør Vorherre retteligt bydes velkommen til Hvidovre.

Samme aften og i tilslutning til indvielsen er der festmøde med fællesspisning på Risbjerggård, der kan rumme 4–500 mennesker. Alle er som sagt velkommen og kuvertprisen er såre billig. Blot beder jeg om, at man skriver eller ringer til mig så tidligt som muligt. Næste dag, altså Palmesøndag, er der koncert i kirken for særligt indbudte.

Pastor van der Stok havde fornyligt 25 års præstejubilæum, og om få måneder fylder han 50 år. Adræt som en yngling stormer han ad en vakkelvorn hønsestige op på præstegårdens flade tag, fordi han finder, at kirkens rejsning tager sig særlig overraskende ud fra netop denne synsvinkel. Det har han ret i.

E. D.

Pastor P. van der Stok

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 36 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusstrøvet
Vejele

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 380

Bogladen med de mange bøger...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2628

Gulvtæpper

Linoleum - Tapeter - Malervarer

CLAUDI HANSENS EFTF.]
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 80

Peter Mortensen

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 185
Næstved

Leverandør til katolske institutioner

Tegn abonnement

Frem med historierne!

Vi har nu modtaget de første »kattolske« småhistorier og blandt dem også den vist alt for kendte om nonnen, som ikke var en pingvin. De får den ikke igen, men vi takker indsenderen for hans interesse. Her er foreløbigt tre. Flere haves på lager og kommer senere.

Vi minder om, at hver offentliggjort historie honoreres med 10 kr., der sendes med posten.

Vågn op!

En gang under en højtidelig gudstjeneste var storministranten ikke klar over, hvor messeklodden var blevet anbragt. Han hviskede så til de andre:

- Hvor er klokken?

Den ministrant, der havde klokken, hviskede tilbage: - Her er den.

Imidlertid skulle klokken ikke bruges lige med det samme, og storministranten hviskede derfor til svar:

- Væk med klokken!

Desværre blev ordren misforstået, for et øjeblik efter begyndte ministranten at ringe kraftigt med klokken. Han troede, han var blevet bedt om at vække menigheden!

(Indsendt af Erik Johansen,
Emdrup Banke 45, Kbhvn. Ø.

Gør det ondt?

Før jeg blev katolik, havde jeg i nogle år været medhjælper ved en af folkekirkens sammenkomster for sognets gamle. Det ophørte jo så. Nogle måneder efter min konversion mødte jeg på en s-tog-station en af vore gamle damer, der var stokdøv. Hun råbte venligt til mig: »Hvorfor kommer De aldrig mere til vore møder?« Jeg svarede, at jeg var blevet katolik. Den gamle frue råbte: »Jamen, det er da slemt. Gør det meget ondt? Kan Deres læge ikke hjælpe Dem?«

Forbløffet vidste jeg ikke, hvad jeg skulle svare, men så kom toget, og jeg slap væk. 14 dage senere mødte jeg den gamle dames datter, der deltagende spurgte til mit helbred. Det viste sig, at hun havde misforstået ordet katolsk derhen, at jeg led af - kolik!

(Indsendt under mrk. I.).

Et problem.

Moster Inger kommer på besøg hos Anders, der er 5 år. Han er nu begyndt at lege med kammerater nede i gården og har lært at bande. Moster bliver ked af det og fortæller ham, at Vorherre bliver meget bedrøvet over det, og at der også er en, der hedder Djævelen.

Det bliver Anders betænkelig ved.

Han begynder at bede sine små bøner, men pludselig siger han: - Moster Inger, tror du ikke, Djævelen bliver ked af det, når han nu mister en af sine venner?

(Indsendt af fru Jenny Hansen,
Kattesund 5, Horsens).

Alle kneb gælder

En yndig 20-årig svensk pige henvendte sig forleden til et par toldgrænsebetjente ved den dansk-tyske grænse og bad dem hjælpe hende med et lift til Hamborg.

Betjenten måtte afslå pigens bøn, for man ønsker ikke ved uniformens hjælp at lægge pres på bilister, der ellers ville sige nej til en ekstra passager.

Men den svenske pige tabte ikke modet. Hun bad betjenten om at låne et stykke kridt, og med store, hvide bogstaver skrev hun uden på kufferten: »Romersk katolsk - forlovet«.

Med kufferten vendt, så alle bilister kunne se inskriptionen begyndte hun at gå ud ad landevejen.

Det varede ikke længe, før den første bil standsede...

Flere læserbreve

Vi har også modtaget en del læserbreve, men må desværre på grund af pladsmangel udskyde de fleste til næste nummer.

Elisabethforeningens basar

Husk at aflægge basaren, Bredgade 67, 2. o. g. et lille besøg. Palmesøndag d. 10. april åben fra kl. 9 til 18 og mandag fra kl. 10 til 15.

Der findes mange nyttige ting i boderne til rimelige priser, gode lotterigevinster og tombola med mange gevinster.

Drik Deres morgenkaffe, spis frokost (dejligt smørrebrød) eller eftermiddagsthe hos os i den gamle sal. Kager til restauranten er vi meget glade for at modtage.

Gaver modtages med tak i basarlokalet fredag d. 8. april mellem 14 og 16, lørdag mellem 10-17. Endvidere kan gaver afleveres hos fru Møller Nielsen, Bredgade 69, 4. o. g.

På basarkomiteens vegne:

Angela Osterhammel,

Valby Langgade 117 B, 1. Va. 8576 y.

Læserne skriver -

I denne rubrik optages korte læserbreve om emner, der har interesse for en større kreds. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må have oplysning om den pågældendes adresse. Vi forbeholder os ret til at forkorte breve, der fylder mere end en halv spalte.

Den stille messe.

»Rør den ikke«, skrev en konvertit i det sidste nummer af ugebladet og følte sig foranlediget til at citere Hugh-Benzons ord om den stille messe: »Her var en gudsdyrkelse ulig alt -- --«.

Jeg er dog ret sikker på, at det for tiden ikke er nødvendigt at kæmpe for den stille messes bevarelse, men jeg tror, at det trods alt kan være rigtigt, at endnu en konvertit giver udtryk for en vis ængstelse for bestræbelser, som kan medføre en væsentlig forringelse af de øjeblikke i messen, som rummer muligheder for kontemplation og koncentration.

Jeg tænker her på den efterhånden ret vidtgående disciplin, som man i højmessens binder menighedens medvirken i. For megen brug af den citerede messe fører den samme vej.

Det bør ikke glemmes, at vore kirkers hellighed fremdeles giver sig bedst udtryk i de stille øjeblikke, hvor man vejledet af messeteksterne kan opnå det helt personlige møde med Gud.

Kirken lærer os, at dette møde kan og bør være en fælles oplevelse, og det er godt, men det er ikke afhængigt af, om man i det givne øjeblik knæler, sidder eller står op. Tværtimod vil oplevelsen kunne svækkes og forflygtiges, hvis man i det givne øjeblik skal huske på, at nu skal der intages en ny ydre holdning, eller nu skal noget siges højt.

Kirkens ledere bør derfor til enhver tid være yderst forsigtige med at indføre skikke, som kan bidrage til at svække messens kontemplative muligheder.

Fornyelserne bør stimulere den indre aktivitet og langt mindre den ydre.

En anden konvertit.

Den hellige Frans' 3. orden har møde i St. Annæ kirke onsdag d. 30. marts kl. 19,30.

Dame til hjælp.

I hjem, hvor husmoderen er scleroseramt, søges katolsk dame til hjælp af tøjreparation og små husl. beskæftigelser. Ingen rengøring, storvask eller madlavning.

Billet mrk.: 26-3-60 modtager bladets annonceafd.

ÅRHUS

Ung pige, kendt med almindelig husgerning og daglig madlavning søges til 1. april, evt. 1. maj til katolsk familie med 2 drenge på 9 og 5 år. Må være glad for børn. Vi bor om vinteren i moderne bylejlighed og om sommeren i velindrettet sommerhus i Risskov (umiddelbar nærhed af Århus). Løn efter kvalifikationer. Hyggeligt værelse. Megen frihed.

Fru Gerda Skovholm,
Klintegården opg. D., Århus.
Telf. 3 20 81.

2 unge sygeplejersker

fra St. Josefs Hospital søger 2 møbl. værelser m. adg. til køkken, bad og telf. snarest. Helst Østerbro el. Frederiksberg.

Billet mrk.: 28-3-60 modtager bladets annonceafd.

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 2 00 75 - Århus

(lige ved katolsk kirke)

Specialist i båndopt. og long playing

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 87 18
Århus

El- og installationsfirma

V. Svenstrup Telefon 2 18 87

ut. elektro-installatør

Hans Brogesgade 4,
Århus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66

H. J. Madsens begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19
Århus

Kød - flæsk - pålæg salater

ERIK CARLSEN

Sdr. Ringgade 3, Århus
Telefon 4 33 88

HENRY CARLSEN

Sdr. Ringgade 61, Århus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET

Købmands- og Haandværkerbanken, Århus

Hovedkontor:

Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:

Århus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

HEIERIET
Vesterbro

Århus by's førende

TELEFON 28700 (4 lin.)

Århus boghandel

ved katolsk kirke

Ryegsade 26, telefon 2 86 30
Århus

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Århus

Missionshotellet **A N S G A R**

FILM og TEATER

Fætrene

De to fætre, der her er tale om, er så forskellige fra hinanden, som det overhovedet er muligt at være det. Den ene er fra byen, den anden fra landet. Den ene snyder i livets spil, den anden snyder ikke. Den ene tror på kærligheden, på arbejdet, på hæderligheden, den anden vil ikke tro på det. Den ene har held med sig, den anden ikke. Ved et ord, ved et smil, lykkes for den parisiske fætter alt, hvad han foretager sig, selv hans eksaminer. Fætrene fra provinsen går derimod fra fiasko til fiasko til trods for sin flid og sine gode hensigter. Filmens slutning fører denne logik til dens yderste punkt. Den fætter, der altid vinder, vinder igen. Han er født under en lykkelig stjerne!

Desværre vækker heldet ikke nødvendigvis sympati. Den flotte parisi-

ske fætter og hans venner er så kyniske og fordærvede, at de bogstaveligt talt er ækle. Alle de »vildfarne« unge, som vi indtil nu har set på film, virker som søndagsskolebørn ved siden af denne dekadente ungdom. Claude Chabrol, der står både for filmens drejebog og instruktion, beskriver dette miljø, som han kender godt – alt for godt –, i et realistisk og selv-sikkert sprog, med meget udtryks- og virkningsfulde midler. Han beskriver det uden velbehag og prøver ikke (sådan som Malle gjorde det i »De elskende«) at gøre det onde tiltalende. Men er det virkelig nødvendigt at åbne skarnbøtten for at vise os, at den er fuld af affald?

Hvis De kan lide snavs og råddenskab, står det Dem frit for at se denne film. Men på trods af hvad den hjemlige presse har skrevet – tvivler jeg på, at De vil få megen glæde af den.

(Forbudt for børn).

M. D.

Frihedens pris

Rent umiddelbart rejser »Frihedens Pris« spørgsmålet om, hvorvidt det er berettiget endnu en gang at udsende en film om modstandskampen. Svaret bliver ubetinget bekræftende, når skildringen er foretaget på en så sober måde, som tilfældet er her.

Filmens berettigelse ligger først og fremmest i, at den aktualiserer en epoke, som hverken bevidst eller ubevidst må skydes til side og romantiseres. Først og fremmest fordi netop den tids historie stiller os over for spørgsmål, som vi den dag i dag må og skal tage stilling til.

»Frihedens Pris« viser os modstandskampen, således som den oplevedes fra en aktiv modstandsgruppe. Vi oplever sammen med gruppen og hovedpersonen Morten (Willy Rathnow) en række spændende situationer, – befrielsen af en tilfangetagen modstandsmand, – de natlige våbeninstruktioner og sidst sabotageaktionen mod kraftstationen, hvor Mortens gruppe bliver taget til fange af

Gestapo. Men samtidigt med skildringen af kampen, ser vi også, hvad det kommer til at koste en af de implicerede. Skildringen af torturen hos Gestapo og af henrettelserne i Ry-parken virker således meget stærkt.

Glimtvis forsøger instruktørerne i forbindelse med selve handlingen at lade os ane de enkeltes motiver for deltagelsen i kampen; – men her er filmen svag. Ligeledes er der gjort et forsøg på at skildre konflikten hos Morten mellem forpligtelsen til at kæmpe og hans naturlige glæde ved tilværelsen, sådan som han oplever den med sin elskede Lone (Ghita Nørby). Nogle vil måske på dette punkt kalde filmen sentimental, – og vel er den det. Spørgsmålet er så bare om sentimentaliteten, således som den udfolder sig, ikke her er en ægte følelse? Kunne eller ville man selv i en lignende situation være i stand til at føle anderledes?

Alt i alt er »Frihedens Pris« en god film. Det kan og skal utvivlsomt anbeføres, at så snart man forlader den rene reportage og giver sig til at belyse personernes psykologiske bevæggrunde, deres tanker og følelser, ja, så er der tidspunkter, hvor man begynder at tvivle på personernes ægt-

hed. Som en sober og nøgtern gengivelse af en række episoder fra en mørk tid, hvor uret sad i højsædet, er »Frihedens Pris« imidlertid en udmærket film.

For os unge, for hvem modstandskampen kun er historie, kan filmen aktualisere en række ubehagelige spørgsmål, hvis man ellers er villig til at gøre sig problemerne klart. Vile vi – du og jeg – under de samme betingelser være gået ind i arbejdet? Vile vi være parat til at bringe det offer, som Morten og hans kamerater måtte bringe? Og når vi så skal vurdere deres indsats idag, – opnåede de det, de kæmpede for, således som Morten formulerede det i sit afskedsbrev: »Jeg er overbevist om, at det aldrig mere vil komme til krig, og at dette onde må blive optakten til en ny og lykkelig tid.«

Modstandskampens ofre har forpligtet os, – er vi forpligtelsen værdig?

(Forbudt for børn).

Th.

Gudinden

Gudinden, stjernen, har allerede fra sine barndomsår lidt under, at ingen elskede hende, og savnet af omsorg og kærlighed gør det umuligt for hende at elske nogen og lade sig elske af

nogen. Hun kan kun tænke på sig selv, og omsorgen for hendes velskabte krop går forud for omsorgen for hendes barn – stjernekarrieren går fremfor hensynet til ægtemanden. Hendes hysteriske temperaments driver hende ud i drikkeri: hun drømmer, hun bygger en fantasiverden op, og da hun når ind i den som en realitet, finder hun kun en tomhed, som ingen kan rive hende ud af.

Alt dette gør filmen psykologisk interessant, men alligevel er det ikke en film, der kan anbefales, for den er hård og desillusioneret. Det er som at høre mennesker spille på nervestrengene i stedet for violinstrengene, og det gør ulidelig ondt at høre tonerne, der fremkommer. Det er så håbløst altsammen, fordi instrumentet kun kan frembringe denne triste musik. Som i »Ung vrede« er det nemlig ikke de ydre omstændigheder, der i første række skaber det desillusionerede og nerveanspændte menneske – det er mennesket selv, der ligesom er fuldstændig blottet for muligheder for, at noget godt og uegoistisk kan slå rod og vokse frem i det.

(Forbudt for børn).

K. B.

Flere indfødte ærkebisper
i Afrika

Homoseksualitet
i katolsk vurdering

*Statssekretæren
vil gerne fratræde*

Flere læserbreve om den nye
messe-ordning

Verdenssamvittigheden

Eleverne på et seminarium kunne forleden træffes på en munter og meget indbringende turne rundt i byens gårde som gårdsanger-orkester, og da de trætte vendte hjem om aftenen, var deres udbytte flere tusinde kroner – til verdens-flygtningehjælpen. Rundt om på skolerne har man i den seneste tid oplevet en mængde tilsvarende eksempler på glad opfindsomhed og imponerende udholdenhed – for flygtningene! I en skole bevægede man lærerne til at indtage deres frokost i et klasseværelse, hvorefter pladserne i lærerværelset blev overladt elever – mod klækkelige honorarer, der gik til flygtningene, for blot at nævne et af utallige eksempler. I virksomheder af de forskellige arter har man lagt en lignende opfindsomhed for dagen, og i private kredse ligeså. Det er længe siden, man har set en sag, der i den grad som verdens-flygtningeåret kunne samle alle slags mennesker, røre alle hjerter og sætte alles energi i sving. Og det gør godt at se, at verdens samvittighed lader sig vække – så umiddelbart og eftertrykkeligt, selvom det først er sket femten år efter, at den krig sluttede, i hvis kølvand alle disse millioner mistede hjem og tryghed, livsrytme og fornemmelsen af at være et led i helheden. Det understreger, hvilke ubrugte summer af ømhed og uegennytte og offervilje der slumrer i sindene og kun venter på en anledning til at komme til udbrud! Hvis Kristus havde været menneske

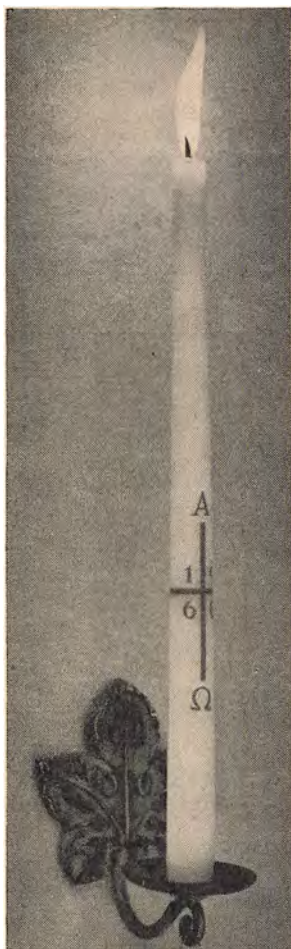
I ugens kronik skriver magister Elsebet Kieler en betragtning over det 20. århundredes nye mennesketype. Kroniken er inspireret af en artikel i det schweiziske blad *Orientierung*.

imellem mennesker i disse måneder, kunne man tænke sig, Han havde nikket opmuntret og sagt en af de chokerende sætninger, hvormed Han plejede at ryste sine omgivelser: »Kærligheden kan aldrig gå over gevind!« kunne Han have sagt.

Nej, kærligheden kan aldrig gå over gevind. Nu kalder biskop Suhr også på de danske katolikker i denne sag – med en søndags-kollekt en af de første søndage til fordel for verdensflygtningehjælpen. Mange har uden tvivl allerede lyttet til den samme appel fra andre kanter, men lad os lytte igen og lade et af faste-tidens små eller større afsavn komme disse stakkels medmennesker tilgode. Det er foreslået at ofre det beløb, som svarer til een dags forbrug af fødevarer pr. person, inclusive drikkevarer, tobak, slik og biografure – der findes så mange andre måder at gøre noget på, bare det bliver gjort! Hver finder sin måde. Man kalder på os. Det skal ikke blive forgæves.

I. L.

Påskelys og katolsk presse!

Som allerede omtalt sælges et påskelys fra kirkerne, og indtægten går til den katolske presse. Påskelysene kan fås hos sognepræsterne og i Sct. Ansgars boghandel, Bredgade 65, K, eller direkte hos: Vesta-Lys, Myhresvej 5, Aalborg.

Den nye kirke i Hvidovre

bliver indviet lørdag den 9. april kl. 17. Efter indvielsen læser biskop Suhr den første messe i kirken. Det er nødvendigt, oplyser pastor van der Stok, at man i forvejen afhenter adgangskort i præstegården.

Om aftenen er der festmøde på Risbjerggård kl. ca. 19 med fælles spising. Til dette skal der købes adgangskort i forvejen. De koster 9 kr.

Palmesøndag afholdes der kl. 15 en kirkekoncert med et 16 mands kor ledet af komponisten Bernhard Lewkovitz.

Arbejdet med den nye særprægede Sankt Nikolaj Kirke på hjørnet af Strøbyvej og Hvidovrevej er iøvrigt forløbet planmæssigt i de sidste måneder.

Flygtningekollekterne

De forskellige sogne holder som tidligere omtalt deres kollekter til fordel for flygtningeåret i løbet af fastetiden. I Sankt Ansgars Kirke i København vil der imidlertid blive optaget kollekt for flygtningesagen på skelørdag og påskedag. Den samlede kollekt fra de to dage vil gå til formålet.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarhavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kasserekontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28
København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)
Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal – hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1.,
København Ø. Tlf. TRia 5394, kl. 8-10. Post-Giro nr. 58965

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR
TRYKLUF T OG
VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's eldf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. *Minerva 2314

Homoseksualitet - katolsk set

En tragedie, der opstår hver gang en kultur går i forfald

DET MESTE AF EUROPA er inde i en kulturel forfaldstid med perspektiver, som det ikke ville være klogt at lukke øjnene for. Et af dens udslag er en omsiggribende homoseksualitet, hvori Danmark og Sverige indtager lidet smigrende stillinger blandt de forreste, og stigningen har navnlig været mærkbar i den sidste halve snes år – netop i disse uger er offentlighedens opmærksomhed henvendt på problemet ved et militært forbud mod at lade værnepligtige besøge forskellige restauranter i København af frygt for, at de skal udsættes for homoseksuel påvirkning. Fra en kreds af ikke-katolikker har ugebladets redaktion modtaget en indtrængende bøn om at fastslå, hvordan den katolske kirke ser på denne lidelse, der bringer så megen tragedie i sit kølvand og ikke mindst er skyld i så frygtelige sjælelige konflikter. Vi har gjort det i det følgende interview med en katolsk præst, som gennem sit arbejde har været på nærmeste hold af problemets lægelige og religiøse sider. Han lægger ikke noget tågeslør over det i sine svar:

Udtaler skriften sig konkret om homoseksualitet?

– Ifølge Bibelen var størstedelen af den mandlige befolkning i Sodoma forfaldne til omgang med mænd, og derfor lod Gud byen tilintetgøre ved en naturkatastrofe. Så der kan ikke være nogen tvivl om Bibelens og d.v.s. Guds dom over denne synd.

Men Bibelen udtaler sig også et andet sted om den, og denne udtalelse er ikke mindst i vore dage vel værd at tænke over. Det er i Romerbrevet, 1. kap. Paulus taler dér om den tids

afgudsdyrkelse: den græsk-romerske verden har vendt den ene, sande Gud ryggen og dyrker i stedet for skabningen. »Derfor«, fortsætter Paulus, »har Gud givet dem hen i deres hjerters lyst til urenhed, til at vanære deres legemer indbyrdes, så at de har ombyttet Guds sandhed med løgnen og tilbøder og dyrker skabningen fremfor Skaberen.« Paulus finder det så forfærdeligt, at han føler trang til at give Gud oprejsning for det ved at

tilføje: »Ham, som er højlovet i evighed. Amen.« I de følgende vers (26–27) lader han ingen tvivl om, at det er den om sig gribende homoseksualitet, han tænker på. Paulus påstår altså, at Gud har straffet tidens forkastelse af sig, ved at give menneskene hen til deres vanærende homoseksuelle lidenskaber. Det er vel værd at tænke over: homoseksualitet er en straf, der rammer menneskeheden, når den ikke mere dyrker Gud.

– I vore dage arbejdes der for, at offentligheden skal betragte homoseksualitet som noget medfødt og derfor naturligt, der må være strafrit; hvad mener Kirken om det?

– I opgøret med sin tids homoseksualitet går Paulus uden videre ud fra, at den er erhvervet; det er en lidenskab, der har karakter af en straf, en samfundsstraf; for det er milieuet, hvori de unge vokser op fra små, der perverterer deres spontane reaktioner og naturlige følelsesliv. »Medfødt« homoseksualitet er i alle tilfælde yderst sjælden, hvis den overhovedet forekommer, hvilket endnu ikke er bevist. Det er derimod aldeles sikkert, at den homoseksuelles følelsesliv er dybt beskadiget.

– Hvordan kan man afvise sandsynligheden for medfødt homoseksualitet, i betragtning af de ofte uom-

Københavns rådhusplads ved nat – så mange skæbners vendepunkt

tvistelige legemlige særpræg hos homoseksuelle?

– Man skelner mellem den *primære* og den *sekundære* køns karakter. Fagfolk er af den opfattelse, at alvorlige afvigelser i den *primære* køns karakter er yderst sjældne, men der er enighed om, at disse afvigelser *må* have en biologisk årsag, så at det her virkelig drejer sig om en medfødt disposition til homoseksualitet. Dette er dog ikke bevist, men kun en meget nærliggende formodning; men nu, hvor man er i stand til at tælle kromosomerne i sæd og æg, er der måske ikke langt igen til det ønskede bevis. Når det er fundet, vil det derfor også i alle andre tilfælde af homoseksualitet være muligt at afgøre, om der foreligger en medfødt disposition eller ikke. Indtil da er det efter min mening ikke forsvarligt at tale om medfødt homoseksualitet, bortset fra de ovenfor nævnte sjældne tilfælde.

Sjælelige lidelser kan præge legemet.

– Jamen, De kan da ikke nægte, at mange homoseksuelle har et legemligt særpræg?

– Nej, naturligvis ikke. Men spørgsmålet er, om påfaldende afvigelser i den *sekundære* køns karakter er et sikkert kriterium for, at det drejer sig om medfødt homoseksualitet. Det er en meget udbredt opfattelse, men det er ikke rigtigt; det *kan* ikke være rigtigt. For det er en kendsgerning, at det homoseksuelle særpræg breder sig i en befolkning med samme hastighed som homoseksualiteten. Det kan ikke have en biologisk årsag; særpræget må her være en følge af homoseksualiteten, og ikke årsag til den.

– Det vil altså sige, at et menneskes sjælelige lidelser og livsførelse skulle kunne sætte sit præg på legemet? Er det tænkeligt?

– Endnu for små 15 år siden ville både læger og biologer have svaret nej; men i dag er man ved at blive klar over, at der består en vekselvirkning mellem sjæl og legeme, og at denne vekselvirkning går dybt. Er et menneske ikke blevet åndeligt rustet til at mestre livets vanskeligheder, nedbrydes det ikke kun åndeligt og psykisk, men også fysisk, idet der kommer forstyrrelser i de biologiske funktioner, så at mennesket også i legemlig henseende bliver præget af det.

Det kan efter min mening være forklaringen på de større eller mindre afvigelser i den sekundære køns karakter. Iøvrigt er afvigelserne i almindelighed slet ikke så udprægede, som det tit påstås. Man forveksler

køns karakteren med en *udpræget konstitutionelt betinget sensibilitet*. Særlig mennesker med en sådan konstitution præges fysisk af sjælelige indtryk, og mange homoseksuelle hører netop til denne type. Det er derfor ikke underligt, at de også legemligt mærkes af deres lidelse, og det er heller ikke underligt, at de færreste mennesker kan se, hvad der er konstitutionelt, og hvad der skyldes lidelsen. For det uøvede øje smelter de to ting sammen til eet.

Helbredelse hvis man vil underkaste sig vilkårene.

– Kan en homoseksuel helbredes?

– Lad mig først af alt understrege, at en helbredelse i ethvert tilfælde er umulig, så længe den homoseksuelle ikke vil se i øjnene, at hans følelsesliv er sygt, og i sig bærer spiren til en forfærdende ondskab. Det har homoseksuelle meget vanskeligt ved at indse; de mener tværtimod, at deres følelsesliv er langt mere nuanceret, langt dybere end hos andre. De har for så vidt ret, som de har en mere følelsesbetonet ømhed og hengivenhed end normale mennesker; men det er netop det, der gør, at det store flertal homoseksuelle er ude af stand til at gennemskue deres følelsesliv og se, at deres ånd er en afmægtig fange af deres begær.

– Er det ikke en hård dom?

– Den bekræftes af de selvvidnesbyrd, som man kan finde i både dansk og udenlandsk litteratur; tænk på André Gide: den dag hans hustru, efter et langt ægteskab, kom bag om, hvad der var i vejen med hendes mand, og hun derfor oprørt og fortvivlet brændte alle hans breve til hende, den dag formørkedes Gide's ånd; hans ømhed og hengivenhed for hustruen kastede kappen og viste en ondskab, der forfærdede hans omgivelser og ham selv. Han følte vellyst ved at føre gamle venner bag lyset, og han skrev og talte om sin hustru, der havde været hans et og alt, som om hun var en hundjævel.

Et af verdenslitteraturens rystende eksempler.

Gide er ikke kun et rystende eksempel på, hvad der dybest set bor i den homoseksuelles perverterede følelsesliv; han er også et rystende eksempel på sandheden i Pauli ord: om sammenhængen mellem gudløshed og homoseksualitet. Hans homoseksualitet skyldtes en milieuskade i barneårene; det har han selv gjort rede for i sine bøger. Denne skade var han sig endnu i de første ungdomsår ikke bevidst; den var nemlig camou-

fleret af hans syn på kvinden. Lige til det omtalte brud med hustruen var han, så utroligt det end lyder, fuldt og fast overbevist om, at kvinden var et aseksuelt væsen, og at kun manden kendte til begær. Derfor stod hans hustru for ham som en Guds engel; hendes kærlighed og godhed var for ham pantet på Guds godhed. I hende var Gud selv kommet til ham for at sige, at blot han holdt fast ved hende, så skulle han bevares for det onde og få Guds tilgivelse for sin skjulte synd. Verdenslitteraturen kender få tekster, der vidner om en lignende taknemmelig ydmyghed, vedvarende tro på Guds barmhjertighed, med barnligt enfoldige forsikringer om, at nu vil han gå til skrifte og begynde forfra og være fuld af tillid som et barn til sin far.

Her har Gide ikke bedraget sig selv: det var virkelig hans elskelige hustrus indflydelse på ham, der stadig holdt ham oppe og gjorde det muligt for ham at holde fast ved Gud, og ved at holde fast ved ham blive bevaret for at udlevere sig til det onde, og det skønt han praktisk taget aldrig har troet på, at han kunne komme fri af sin lidenskab.

– Vil De dermed sige, at en homoseksuel ikke kan helbredes?

– Hvis De mener, en homoseksuel kan blive helt af med sin lidelse, vil jeg svare: 1) Drejer det sig om et ungt menneske, og er skaden af forholdsvis ny dato, og har den ikke sine forudsætninger i en ulykkelig barndom, så kan der være mulighed for at blive helbredt, såfremt vedkommende virkelig vil lade sig hjælpe. 2) Hvis de nævnte tre betingelser ikke foreligger, tror jeg ikke på, at tilbøjeligheden kan forsvinde.

Jeg er dybt overbevist om, at det er Gud selv, der har belært os gennem Paulus om den dybe sammenhæng mellem en tids gudløshed og denne art lidelser. Jeg kan derfor ikke give noget håb til dem, der enten ikke tror på en Gud, eller faktisk ikke regner med ham. For mig at se er de som Paulus siger i Efeserbrevet: uden håb og uden Gud.

Men til dem, der tror på Gud, og gerne vil være hans børn, vil jeg sige: De kan blive hjulpet til et stærkt kristent håb, som Gide blev det af sin kone, så længe de holdt fast ved hinanden. Men de skal virkelig lade sig hjælpe af Kirken. Om nogensinde gælder her, at ingen kan hjælpe sig selv.

– Vil det sige, at Kirken viser forståelse for mennesker, der har det sådan?

– Ja, for så vidt som Kirken er fuldt ud klar over, at der er tale om

Prima-ballerina lærer døve børn at danse

en dybtgående beskadigelse af de spontane reaktioner og af følelseslivet, som den skadelidte ikke selv er ophavsmand til, og som det heller ikke står til ham selv direkte at gøre sig fri af. Kirken forstår altså sit syge barn; men den har også Guds visdom og livets erfaring at øse af i behandlingen af det.

Det første, som Kirken må kræve for at kunne hjælpe, er blind tillid til dens ord og vejledning. I Guds navn forsikrer Kirken den homoseksuelle, at Gud ikke kræver noget af os, som vi ikke i øjeblikket kan. Uden denne tillid til Guds og Kirkens barmhjertighed og forståelse er det umuligt at blive hjulpet. I tilliden ligger trygheden, i trygheden ligger spiren til taknemmelighed, i taknemmeligheden håbet om trods alt at være akcepteret og fastholdt af Gud. Et troende menneske kan være så sygt det være vil, det kan altid, når det møder forståelse og barmhjertighed, svare med blind lydighed. Det kan det i ethvert tilfælde i form af et ønske om at kunne det. Hvor Kirken finder dette ønske, har den myndighed og magt fra Gud til at tilgive ethvert nyt fald, og så sandt som Kirken er Kristi brud og alle troendes mor, er der ikke noget, den hellere vil.

Den langsomme vej.

– Betyder det, at man kan opnå tilgivelse uden først at have brudt med sin homoseksuelle livsførelse?

– Nej, det betyder det ikke; for det længselsfulde ønske, båret af tro og ydmyg lærevillighed, er allerede i sig selv et principielt brud med synden og bærer i sig det forsæt, der lidt efter lidt, under kamp og fald, kan blive så stærkt, at man bliver i stand til også virkelig at afholde sig fra den syndige handling og lejligheden til den. Ønsket om at forblive et Guds barn kan ingen bevare i sig uden kamp. For homoseksuelles vedkommende må denne kamp bestå deri, at man tit går til skrifte for at frembære sit bodfærdige, men også tillidsfulde ønske for Gud. Denne kamp vil ingen kunne gennemføre uden megen bøn; men lad mig sige det så energisk som jeg kan: Det, de skal bede indtrængende om, er ikke at blive udfriet af deres sygelige reaktioner, men om at blive akcepteret af Gud som hans børn og fyldt med hans sindelag midt i alle vanskelighederne, til trods for afmagt og fald.

– Er dette ikke trods alt en march på stedet?

– Hvis det først og fremmest er en helbredelse for de afsporede reaktioner, man søger hos Gud og Kirken – jo, så bliver det en march på stedet.

For få år siden blev Janet Collins hyldet som en af de mest talentfulde og alsidige unge danserinder i Amerika. En kort tid havde hun været stjerne på Broadway i en Cole Porter musical og været den første negerprima-ballerina i Metropolitan operas historie, men hun syntes ikke om det kunstlede, der er så fremherskende i den professionelle danseverden, og på højden af sin karriere beslut-

Men ønsker og beder man om at måtte få Kristi sind i sig overfor Gud og sine medmennesker, så bliver der ikke tale om en march på stedet. Der vil tværtimod ske det, som alle hårdtprøvede kristne har erfaret: at de på grund af deres vanskeligheder lærer, hvad det kristne håb er, nemlig at blive stærk i ånden, fordi man har lov til, ja, pligt til trods alt at tro på Gud Fars og hans kirkes kærlighed. Vanskelighederne kan med andre ord føre det forpinte menneske ind i en Gudserkendelse, som de, der aldrig er blevet prøvet, ikke kender, ja, ikke aner noget om.

– Kan forældre, lærere, voksne i det hele taget gøre noget for at forebygge, at børn og unge får en disposition, som gør dem værgeløse overfor homoseksuelle?

– Det skulle være blevet klart af det, jeg har sagt, at den bedste forebyggelse består i tryghed i hjemmet, tryghed i skolen, tryghed i Kirken; en sund religiøs opdragelse og en rigtig og grundig belæring om Gud og hvad hans er.

tede Janet Collins at forlade scenen. Miss Collins er katolik, og mens hun arbejdede som frivillig på et hospital, hørte hun, at Sankt Josef skolen for døve i New York planlagde et kursus i dans for døve, der stod foran deres tilbagevenden til den almindelige hverdag.

Da Janet Collins havde nogen erfaring i undervisningen, søgte hun stillingen og fik den. Børnene, der tilhører alle trosretninger, er i alderen 5–13 år. Da Janet Collins begyndte at undervise, blev hun klar over, at hun måtte gå frem på en helt ny måde og ikke så meget stræbe efter fuldkommenhed, som søge at imødekomme barnets behov.

Hendes første opgave var at vække børnenes rytmesans, og dertil brugte hun de enkleste instrumenter: trommen, triangelen og tamburinen. Hun begyndte med at slå en simpel rytme på trommen, og efter tur efter ligner børnene så den rytme, de føler i hænderne og armene. Den direkte fornemmelse tjener til at vække i hvert barn en rytmesans, der naturligvis varierer i kvalitet og intensitet efter deres eget temperament. Senere, efter at de har lært dansens grundbevægelser: at gå, glide, hoppe etc., lærer de at forene rytme med bevægelse, at lade et trommeslag passe sammen med et trin eller en gliden. Til sidst når dette er lært kan børnene bruge deres fantasi og skabe danse, der afspejler hvad de har lært på andre kurser og oplevet i biografen, i zoologisk have og på museer.

Selv om Janet Collins siger, hun ikke vil danse professionelt igen, øver hun sig hver dag. Hun håber at få lejlighed til at optræde ved velgørenhedskoncerter og har trænet på nogle nye partier bygget over bibelske og liturgiske temaer. Hun mener, at den religiøse dans udført af en trænet kristen kunstner kan være både en berigende kunstform og en form for bøn.

I sidste uges artikel om den eukaristiske kongres skrev vi, at der i 1932 var international kongres i København. Det var en overdrivelse! I 1932 var der national eukaristisk kongres i København. Den internationale blev det år holdt i Dublin.

Tidsaldre og menneskealdre

I

af magister Elsebet Kieler

I en meget spændende artikel trykt fornylig i det schweiziske blad »Orientierung« tales der om en ny mennesketype i anden halvdel af 20. årh., som vi allerede skulle kunne skimte det første, svage omrids af. Der antydes tre etaper i den tekniske udvikling. I 1. etape, i 18. årh., var værktøjet endnu håndværkerens forlængede arm; han kunne glæde sig over dets voksende egnethed og brugbarhed; men var selv uantastet i sin rolle som skaber og fører. I 2. etape, i 19. årh., tog maskinerne luven fra håndværkeren; fra skaber reduceredes arbejderen til at betjene en maskine, og forholdet mellem teknikken og mennesket oplevede en uundgåelige krise. I 20. årh. derimod, i den såkaldte atomtidsalder, skulle vi, i en 3. etape, komme til at opleve den forbløffende udgang på denne krise, idet mekaniseringen afløses af selvstyrende tekniske enheder, der ikke mere behøver mennesket som tjener, men derimod helt er henvist til menneskets åndelige bistand i form af planlægning, gennemtænkning, hensigtsmæssig anvendelse i stadig mere omfattende og hidtil uanede sammenhænge.

I 2. etape, hvor mennesket ganske vist får sine materielle behov dækket indtil overflod af maskinen, føler det sig samtidig truet af teknikken i sin personlighedsudfoldelse. De store ånder melder sig ud af denne alliance og kalder til kamp mod teknikens dæmon, der synes i fuld gang med at undergrave menneskets åndelige liv. Tænk på Saint-Exuperys brev til general X: »Jeg er »syg« på ubestemt tid... dybt sørgmodig – helt ned til bunden af mit væsen... på grund af min generation, som er tom for al menneskelighed, som... lever en ren floktilværelse... fuldstændig uden

farve... Et århundrede, hvor reklamen, totalitære stater og hære uden horn og faner, uden messer for de faldne, har magten. Jeg hader min tid af hele mit hjerte. Den lader mennesket dø af tørst... General, der er kun et problem, et eneste i hele verden, nemlig at give menneskene deres åndelige betydning og deres åndelige bekymringer tilbage... Vi kan ikke mere lev af køleskabe, politik, kontoopgørelser og kryds-og-tværsopgaver, ser De. Det kan vi ikke...«

De mindre ånder resignerer på teknikens samlebånd, i en medgliderbevægelse, der gør sit slavearbejde, lader sine behov dække og iøvrigt lever passivt og nøjsomt på dagens solstrejf, den uafbrudte kæde af sansindtryk, som dog aldrig tages op til en forarbejdning og vurdering, eftersom ånden synes udstukt eller levende kun på allersvageste blus.

Camus' »Den fremmede« er det frygtindgydende eksempel på dette moderne robotmenneske, der end ikke evner at engagere sig syndeligt i sit eget liv, og derfor bevarer sin ligegyldige tilskuerholdning, ikke blot ved sin mors, men endogså ved sin egen død. Osborne's vræde unge mand er hans modsætning, for så vidt som han er den individualistiske oprører, der i vild protest mod det konventionelle samfund tramper ned for fode.

Vi har ikke sluppet denne epoke endnu: samlebåndsmennesket og dets asociale modstykker møder os i velfærdsstaten med dens rentenydere og drengbander, i biograf- og fjernsynspublikummet, der overføres med sansindtryk uden nogen tilsvarende hjælp til forarbejdning, refleksion, tilegnelse – og i Allens oversexede og udmarvede teen-agers, der er blevet »gamle«, førend de har nået at blive unge, fordi den personlige kontakt med omgivelserne har svigtet, og ingen har beskyttet dem mod sig selv.

Artiklen i »Orientierung« lader os imidlertid forstå, at denne passive, indolente eller oprørske mennesketype allerede er ved at være en saga blot. Hvorfor? Fordi Gud gennem udviklingen er i fuld gang med at åbne sit univers for det moderne menne-

ske, skridt for skridt driver det ud i det, gør det svimmel, vågen og aktiv – for at gøre os begribeligt, at nu om nedsind er det knald eller fald.

Stillet overfor verdensrummet, ja, midt i det, forstår vi, at nu må der handles rationelt, samarbejdes disciplineret og konstruktivt, præsteres en holdning, der er behersket af usentimentalt mod, kammeratskabsånd og et nøgternt og engageret beredskab. Den skabende håndværker konverteres hermed til den skabende tekniker; hans arbejdsplads i det lille jordiske samfund forrykkes til det ganske univers.

Denne *guddommelige pædagogik*, der tager det moderne, afmægtige menneske ved hånden, fører det ud af dets livsrum og ind i en verden, et livsrum, der får det til at snappe efter vejret, fordi mysteriet påtvinger sin nærværelse, men dernæst hjælper det afgørende til en generalmobileret af alle dets kræfter, hvis ikke det vil synke til bunds – denne guddommelige pædagogik kan ikke komme bag på os. Den er jo livsloven, hvorefter hver eneste en af os, gennem alle vort livs stadier, er blevet taget ved hånden af Gud selv, gennem mennesker og situationer og begivenheder, som han har ladet krydse vor vej med dette ene formål for øje, for at vi kunne vokse, modnes og bære vor frugt.

Det kan derfor være på sin plads her at rette kikkerten fra det ydre univers ind i menneskelivets indre, for i små nærbilleder at iagttage den samme proces der. Måske den fortrolige erfaring i det små kan ruste os til det kapløb i det store, mellem alle gode og onde magter, som vi i den allernærmeste fremtid utvivlsomt vil blive hvirvlet med ind i.

Det gælder den gradvise udvidelse af barnets livsrum, vort menneskeunivers, og en dertil svarende mobileret af de åndelige kræfter, forståelse og vilje, så rejsen kan klares, den nødvendige og altafgørende passage fra den passivt-nydende til den aktivt-nydende, ja, skabende livsholdning kan sikres.

Den franske læge, psykolog og præst: Marc Oraison har taget dette problem op i sin bog: *Amour ou Contrainte?* (Kærlighed el. Tvang?), Spes, Paris 1956. Han giver her et rids af de forskellige etaper i barnets udvikling, som hver gang betyder en krise, hvor noget uopdyrket skal opdyrkes, hvor en gammel livsform skal forsages for at give plads for en ny. Det gamle, der skal forsages, er hver gang elementer i barneforholdet, passive, blot nydende elementer, der gør barnet afhængig, og

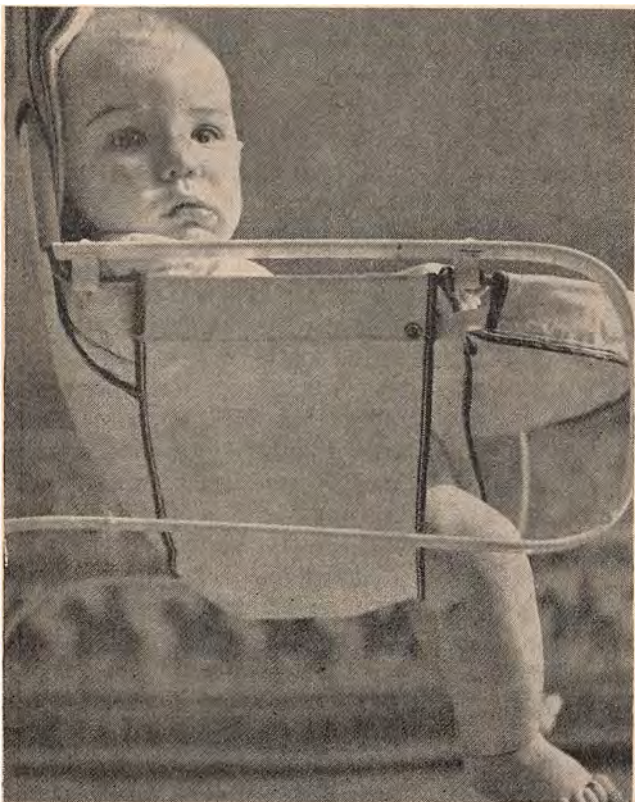
som er nødvendige for dets trivsel en tid lang, men som skal udskiftes, for at en ny, selvstændigere, mere autonom, mere ydende holdning kan indtage pladsen.

1. *etape* er fødslen. Barnet går fra den fuldkomne passive og totalt afhængige fostertilstand over i en selvstændigere tilværelsesform, hvor det selv skal trække vejret, selv skribe på mad o.s.v. Fødslen betyder ikke bare en krise og en smerte for moderen, men også et chok for det lille væsen, der for første gang ser dagens lys. Det kan ikke selv tænke over det, der sker; bevidstheden er jo ikke vågnet endnu; men det reagerer med hele sin lille krop og alle sine kræfter. På sit plan er det general-mobiliseret for at kunne klare overgangen fra mors liv, hvor det hele gik af sig selv, til selvstændigt liv, hvor det indtager sin egen plads blandt familiens medlemmer. Fødslen griber så dybt, så vitalt ind i barnets liv, at man udmærket kan tale om en død og opstandelse i evangeliets forstand d. v. s. en død fra en gammel tilværelsesform og en opstandelse til en ny.

2. *etape*: Brystbarnet skal vænnes

fra og lære at bruge flaske. Igen brydes en intim afhængighed af moderen; tænk på, hvordan sådan et lille barn, når det drikker, drikker så at sige med hele sin krop – hele dets eksistens er sat ind på behovet for mad, som det henter hos sin mor. Nu skal det vænnes fra – sendes ud i en større verden, selv om den verden endnu indskrænker sig til vuggen med flasken og lidt senere en kravlegård.

Den fulde rækkevidde af det, der er sket, opdager et kravlegårdsbarn måske stærkest, når en lillebror indtager den gamle plads ved moderens bryst. Jeg glemmer ikke min lille nevø Claus, da han tavs, men med store tårer i øjnene, stod ved sin mors stol og så på, at lille bror fik mad; nu var pladsen på mors skød optaget af en anden, og Claus følte for alvor, hvad der var sket: den gamle, trygge, lune plads hos mor var tabt – det betød smerte og en vis angst, for det var som om ankertovet var kappet over; og han havde endnu svært ved at se, at noget nyt og bedre kunne vindes ved det: nemlig en bedre ankerplads, et større, rigere, mere selvstændigt liv.

Barnet – hvis vækst fører gennem den ene krise efter den anden. Tryghed afløses af usikkerhed og selvstændighed, en ny og større verden åbner sig for barnet, og det skal lære at finde sig selv ved at sørge for andre . . .

Alt det er stadigvæk ikke noget, han reflekterer bevidst over, sådan som vi nu gør det, men han reagerer på det, sådan som det her er beskrevet, og reaktionen aflejrer sig i hans underbevidsthed, i det affektive, som noget, der er med til at forme ham som menneske. Der er tale om en død og opstandelse en gang til, og Claus får lov at opleve begge dele, både smerten ved at skilles fra det gamle, men også begejstringen over de nye muligheder, der melder sig: en dag er ungen, til hele familiens forførdelse, på vej op ad trappen moduttersalene, stolt og trimferende; det er en ny landvinding; han er ikke til at rive fra den trappe, og næste morgen, da familien står op, finder de ham henrykt grinende på sin trappe! Det er opstandelsen – på Claus' lille livsplan.

3. *etape*: Barnet er nu 3–4 år; det er krisetid igen, overgang fra den spæde alder til den rigtige barnealder. Barnet kvier sig ved at vokse fra vugge og kravlegård. Mette på 3 år, som for længst har lært at gå, ser, hvordan lillesøster blir kælet for og dækket om; hun længes tilbage og begynder selv at kravle rundt igen på alle fire, for at de voksne skal forbarme sig over hende og give hende del i alle de gamle goder. Hun kvier sig med andre ord ved at sige farvel til den spæde alder og blive stor, blive rigtig barn.

På den anden side vågner også nye kræfter i hende, som gir lyst og mod på opgaven; det er trodsalderen, nejalderen, hvor barnet siger nej til far og mor på alle mulige og umulige steder; aldeles ikke, fordi det i og for sig er opsat på noget andet end det, mor vil, men bare fordi det er sjovt at mærke, at man *kan* sige nej; at man har en vilje, selv er noget . . . Det er den lille person, der vågner til bevidsthed om sig selv, først negativt ved at sige nej til de gamle autoriteter, men lidt efter lidt også positivt: man kan ikke bare sige fra, man opdager også, at man kan sige til, så det betyder noget; man kan ikke bare ordne mange ting, man før råbte på hjælp til: selv spise, selv vaske sig og klæde sig på – men man kan også give til andre, og hjælpe dem.

Jeg glemmer ikke Anne-Mette, første gang hun skulle til fødselsdag hos en pige på vejen. Hendes mor havde købt en lille ting til pigen, jeg tror et dukke-wc – og jeg skulle følge Mette derhen, for naboen havde en hund, hun var bange for. Det var første gang i sit liv, at Mette skulle give en gave; hun kunne overhovedet ikke fatte, at det dukke-wc ikke

Fortsættes side 14

Italiensk kvinde-leder ønskes saligkåret

Milano (NC). Milano ærkebispedømme har indledt forberedelserne til en saglig kåring af *Armida Barelli*, som grundlagde de unge kvinders sammenslutning indenfor Italiens Katolsk Aktion. Armida Barelli blev født i Milano i 1882 og døde i 1952. I 1918 anmodede kardinal Ferrari hende om at organisere et arbejde for unge piger indenfor hans ærkebispedømme. Hendes indsats gav så gode resultater, at pave Benedikt XV samme år bad hende om at grundlægge lignende organisationer over hele Italien. Hun var i 28 år leder af dette arbejde.

I 1946 udnævnte pave Pius XII hende til vicepræsident for Italiens Katolsk Aktion. Det var også Armida Barelli der forestod indsamlingen til oprettelse af det katolske universitet i Milano. Hun er begravet i krypten under universitetets kapel. I 1928 grundlagde hun en ny organisation viet til Krist Konge, der skulle fremme familiernes tilbedelse af Kristus i Det hellige Sakramente.

Statssekretæren vil gerne fratræde

Vatikanstaden (NC). Kardinal Domenico Tardini nævnte til afslutning på en pressekonference i Rom, at det er hans »alvorlige hensigt« at trække sig tilbage fra posten som Vatikanets statssekretær. Den 72-årige kardinal har i længere tid lidt af en hjertesygdom. Han tilføjede, at han selvfølgelig vil fortsætte sit arbejde, indtil pave Johannes bevilgede ham afsked. Kardinal Tardini havde allerede i 1958 efter Pius XII's død følt sig syg, men efter den nye paves anmodning fortsatte han som statssekretær.

Pressekonferencen var iøvrigt indkaldt, fordi kardinal Tardini ønskede at fortælle journalisterne om en ny bog, som han selv har skrevet om pave Pius XII's pontifikat. Da han til sidst nævnte sin egen sygdom, bad han journalisterne om, at de ville bede for hans snarlige frigørelse fra arbejdet i statssekretariatet. »Det lyder måske mærkeligt«, sagde kardinal Tardini, »at jeg anmoder journalister om at bede for mig, men jeg ved jo, at De er kristne mennesker, og i hvert fald vil jeg gerne anmode om Deres forståelse for mine vanskeligheder.«

På konferencen havde kardinalen ellers brugt det meste af tiden til at fortælle anekdoter om Pius XI og Pius XII. Da Pius XI i 1935 udnævnte Tardini til statssekretær, havde paven sagt: »Nu får De ikke mere en eneste fritime«. Kardinalen tilføjede: »Jeg kan forsikre Dem om, at han holdt sit ord.«

Om Pius XII fortalte kardinal Tardini, at paven var ude af stand til at sige nej på en anmodning om hjælp, og han var ofte meget tilbageholden-

de overfor mennesker, »fordi han ikke vidste, hvordan han skulle sige nej til så mange indtrængende og vedvarende henvendelser til ham. Derfor var Pius XII's pontifikat præget af mindre direkte og personlig forbindelse imellem paven og de forskellige bispedømmers overhoveder.«

Nye regler for kommunion udenfor messen

Vatikanstaden (NC). Den hellige Stol har udstedt et dekret vedrørende modtagelse af den hellige kommunion udenfor messen.

Eftersom det ikke altid er muligt at holde messe om eftermiddagen eller om aftenen, kan biskopperne nu tillade, at det hellige sakramente uddeles også om eftermiddagen og om aftenen, men det må ske i forbindelse med en gudstjeneste.

Med dette dekret fortsættes den udvikling, som begyndte under Pius XII, og som tilsluttede at lette de troende adgangen til modtagelse af Altrets Sakramente. Det hedder i meddelelsen fra Vatikanet, at man håber, denne tilladelse ikke vil blive en hindring for præsternes daglige arbejde derved, at de ofte bliver anmodet om at give kommunion udenfor messen.

Det overlades til biskopperne at bestemme, ved hvilke gudstjenester sakramentet kan uddeles, men man foreslår her enten korsvejsandagt, sakramental velsignelse eller fælles rosenkransbøn.

Reformerte modsætter sig katolsk skole

Pretoria, Sydafrika (NC). Bystyret i Pretoria har nægtet at give tilladelse til opførelse af en katolsk skole. Der er 80 katolske børn i byen, og de er hidtil pr. bus blevet transporteret til en anden katolsk skole i en fjernere udkant af byen. Katolikkerne ønskede nu tilladelse til at bygge en skole for 200 børn, men den hollandske reformerte kirke modsatte sig dette, fordi det ville betyde en konkurrence med dens egne skoler. Den reformerte kirke fik medhold fra bystyrets side.

En lignende afgørelse er truffet, da sekretæren for Bantus byplankommission fornyligt nægtede at give tilladelse til opførelse af en katolsk fødeklinik for negere i byen Atteridgeville. Man overlod byggegrunden til et bryggeri!

Afrikansk glæde over neger-kardinalen

Bukoba, Tanganyika (NC). Hundreder af barfodede indfødte samledes omkring den lille missionsstation, da nyheden om ærkebiskop Rugambwa's udnævnelse til kardinal var blevet spredt ud over hans bispedømme. Mange af dem medbragte æg og andre landbrugsprodukter som gaver til deres biskop, der bliver den første neger i kardinalkollegiet. Den 47-årige ærkebiskop modtog disse gæster i en hytte-landsby omkring 50 km syd for Lake Victoria Port. Blandt gratulanterne var også flere hedninger, der lykønskede den nye kardinal i hans egenskab af deres stammefrænde og landsmand i Tanganyika.

Overfor en journalist ved bladet Uganda Argus, udtalte ærkebiskop Rugambwa:

»Nyheden om min udnævnelse var en fuldstændig overraskelse. Det varedede nogle timer, før jeg begreb, hvad den betød. Foreløbig kan jeg ikke mærke nogen forskel, men jeg må sige, at jeg glæder mig og føler mig berøret over at være blevet valgt til en sådan ophøjet post.«

Når kardinal Rugambwa kommer til Tanganyika efter konsistoriet i Rom, er der forberedt en gala-reception i missionsstationen. Indenfor hans bispedømme er antallet af indfødte præster i løbet af de sidste 5 år steget fra 18 til 30.

Kardinal-protester mod Syd-Afrikas negerhad

Ærkebiskoppen af Köln, kardinal Frings, har i et telegram til ærkebiskoppen af Durban i Sydafrika udtrykt sin harme over nedskydningen af de afrikanske demonstranter.

Østrigs kardinal, ærkebiskop König af Wien, har tilsendt den afrikanske kardinal, Laurian Rungambwa, et telegram, som lyder:

»På Østrigs katolikkers vegne udtrykker jeg min hjertelige sympati med vore afrikanske brødre, der lider i Syd-Afrika.«

Flere indfødte ærkebisper i Afrika

Vatikanstaden (NC). Pave Johannes XXIII har atter udnævnt en neger til ærkebiskop. Biskop John Kodwo Amissah af Cape Coast i Ghana er blevet ærkebiskop samme sted. Den første neger, der blev ærkebiskop, var biskop Bernard Gantin af Cotonou.

Det forventes, at afrikanere vil blive udnævnt til overhoveder for ærkebispedømmerne Ouagadougou, Tana-

narive, Abidjan og Tabora. Missionsnær-ærkebiskopperne for disse områder har alle trukket sig tilbage – antageligt for at give plads til afrikanere. Det har hele tiden været missionsærnerens mål at overlade arbejdet til den indfødte gejstlighed.

Den nye ærkebiskop Amissah er 38 år og blev præsteviet i 1949. Han har siden 1957 været hjælpebiskop for Cape Coast.

Sankt Vincent-gildernes udplyndret af kommunisterne!

Bedst som Sankt Vincent-gilderne modtaget de mest optimistiske bulletin'er fra det indiske, katolske spedalskheds-hospital, hvor der i øjeblikket er en pavillon under opførelse for danske penge, kommer følgende meddelelse derfra:

Natten til den 7. marts har en bande på 200 kommunister hærget hospitalet, som ligger 40 km nord-vest for Saigon. Overfaldet blev udført efter bedste militærmønster: i en knibtang-bevægelse angreb de hospitalet fra nord og syd. De spedalske fik ordre til at forholde sig roligt. Vagtposter, bevæbnet til tænderne, tog opstilling foran hver pavillon. Geværskud fik lejrens præst og de fem Sankt Vincent-søstre til at springe ud af deres senge. To kugler trængte ind i præstens madras. Han fik hænderne bundet fast over hovedet, og sammen med søstrene blev han stillet op mod væggen, hvorefter banditterne systematisk plyndrede hospitalet for fødevarer, medicin, instrumenter, service og tøj. Hvad der ikke kunne medbringes, blev ødelagt og revet i stykker. Det største tab var det sterilisations-apparat, man lige havde modtaget og pakket op. Det var en gave fra »Care« og havde kostet 4500 dollars. Ca. 1000 dollars, bestemt til at betale håndværkerne med, blev ligeledes stjålet foruden ure, fyldepenne og kontorsager. Mens plyndringen stod på, holdt bandelederen en tale for søstrene om den frihedsbringende kommunisme, om anti-amerikanisme og om præsident Diems dårlige regime af Syd-Vietnam. Efter to timers forløb trak de sig tilbage på militær vis, medbringende de to vogne, som dagen efter blev fundet, helt udbrændt. Præsternes og søstrenes tøj var enten stjålet

eller revet itu. Banditterne havde taget værdier for ca. 25.000 dollars.

Siden begyndelsen af det nye måned (28. januar) har Syd-Vietnam været hjemsøgt af terror. Angrebene finder altid sted om natten og kun på de steder, hvor kommunisterne har overmagten. De følger altid den samme metode: hurtige og fejge overfald, hvorefter de forsvinder i junglen. Bønderne lever i stadig angst, hele landbefolkningen i Syd-Vietnam bliver opskræmt af disse overfald til stadighed.

Sankt Vincent-gildernes sekretariat har endnu ikke kunnet få oplyst, om det også er gået ud over den danske pavillon, der netop var kommet under tag, men ikke åbnet for patienter.

Paven fortsætter sine besøg i Roms fattigkvarterer. Her ses den hellige fader på vej til den nye kirke Santa Maria delle Salute i Primavalle.

Konfrontation

Som en flok ulve om et offer, de ikke kan få bugt med, ser vi i evangeliet jøderne optræde overfor Jesus. Hvilken modsætning! Vrissende og snerrrende slynger de beskyldninger mod Kristus, som forsvarer sig roligt og værdigt.

Hvorfor var de ledende jøder sådan overfor ham? Fordi han ved sin blotte tilværelse var en fordømmelse af deres adfærd.

Han står overfor dem som ærligheden og sandheden selv, som helligheden, ingen kan sætte en finger på. Og hvordan er de selv? Han står for dem som en, der gør alt af kærlighed til Gud og sine medmennesker, medens de selv hænger sig i bogstaver og paragraffer. Hele det jødiske folk har i årtusinder ventet på og længtes efter den kommende Messias, og det ser ud til, at profeternes forudsigelser går i opfyldelse på ham; men deres billede af Messias er imidlertid blevet et helt andet. Han er deres dårlige samvittighed; men de agter ingenlunde at lade ham gribe for-

styrrende ind i deres tilværelse. De skal nok selv bestemme, hvordan tingene skal forme sig. Derfor hader de ham. Han er dem en farlig konkurrent og fredsforstyrer, som de ser sig nødsaget til at rydde af vejen. Med andre ord: overlagt mord!

Det er en hård dom, vi her fælder over jødernes førere, og nogle vil nok mene, den er for hård. Og dog, hvis vi havde været i deres sted – med de samme forudsætninger – mon vi så havde handlet anderledes? I hvert fald må vi sige med det samme, hvis vi bliver stillet overfor Kristus: hvilken modsætning! Og mon vi er stort bedre, end jøderne var dengang? Har vort hovmod og vor egoisme aldrig fået os til at gøre det samme overfor Kristus – i os selv og i andre? Så når vi er nødt til at fælde en hård dom, lad den så også ramme os selv!

Men vi skal nu ikke helt fortabe os i det, den ene part – jøderne, vi og alle mennesker – er og gør. I stedet for må vi hellere se nærmere på den anden part i sammenligningen: Kristus, så vi kan få noget positivt ud af vor betragtning.

Lad os se op til Kristus og prøve på at give ham den plads, der tilkommer ham; give ham det, vi skylder ham af beundring, ærbødighed, tilbedelse og kærlighed. Vi skal minde os selv om, at mage til personlighed blev aldrig set eller hørt, hverken før eller siden. Vi tror på, at han virkelig var Messias, der skulle komme for at frelse sit folk fra dets synder. Vi knæler tilbedende ned for ham og erkender, at intet menneske kunne gøre det, han gjorde. Vi tror på de undere og mirakler, der står skrevet om i bibelen; for massesuggestion og hysteri kunne ikke gøre det alene. Vi ved, at »profeter« og religionsstiftere undertiden nok har givet menneskene en god og smuk lære; men ingen har kunnet måle sig med Kristi glædelige budskab om kærlighed og barmhjertighed. Mange har påstået at være vejen og sandheden; men Kristus har bevist det og bekræftet det ved sin frivillige død, hvorved han også blev livet for os. Mange af dem har nok levet et smukt og beundringsværdigt liv; men hvem af dem kunne stå frem og spørge: Kan nogen af jer påvise, at jeg har begået nogen synd?

Når så mange mennesker i verden nærer næsegrus beundring for deres profeter og blindt tror på deres budskab, hvad skylder vi så ikke Kristus? Vi må derfor ikke stå tilbage for de andre, men give Kristus alt det, han kun har gode og rimelige grunde til at vente af os. Der er ingen

»Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner.«

grund til altid at være så beskedne og tilbageholdende, når det gælder at vise det, vi inderst inde gerne giver ham. Vi blamerer os ikke, når vi viser vor begejstring for ham, der præstere det største, nogen kan præstere: ikke af fanatisme eller svaghed, men bevidst og frivilligt at give sit liv for at redde andre; med andre ord: uselvsk hengiven kærlighed!

J. H.

Til alle unge

Ligesom tidligere arrangeres igen i år en ungdomsvalfart i tilslutning til valfarten til Asebakken d. 22. maj. Erfaringen har vist, at for at få det rigtige udbytte af en sådan valfart, er det nødvendigt at forberede den grundigt. Derfor har vi stillet følgende betingelser.

– Først og fremmest at tage det hele alvorligt.

– At være fyldt 14 år.

– At kunne tie stille.

– At tage del i 3 forberedelsesmøder.

Den bedste måde er at gå i små grupper med højst fem i hver. Hver enkelt gruppe skal så samles to gange for at forberede sig; og alle grupper samles så den 3. gang til et fælles møde d. 18. maj kl. 20 i Niels Steensens Gymnasium.

Er du interesseret, og vil du indordne dig under disse betingelser, så henvend dig til ledelsen af den forening, du hører til, eller hvis I er nogle stykker, der ikke er i nogen forening, så henvend jer snarest til Jens Messerschmidt, Schimmelmansvej 41, Charlottenlund. Tlf. OR 4556, hvis I gerne vil med.

J. M.

Biskop Brem's årssdag

På årssdagen for biskop Josef Brems' død, den 4. april, læses der en sjælemesse kl. 16,30 i Sankt Ansgars Kirke i København. Biskop Brems døde i 1958.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes ihjemmet
Central 1868

Bønnens apostolat

Pavens intentioner for april:

At præsterne må styrkes ved Helligåndens rigere nåde.

Det er Kristi godhed, som lader skrøbelige mennesker uddele frelsens nådeskatte, Han alene har fortjent på korset. Præsterne er ved sakramenternes meddelelse Kristi menneskelige redskaber, hvis eventuelle uværdighed ikke ødelægger nådevirkningen: dog bør enhver katolik, som modtager Guds nåde ved præsternes hænder, huske deres store ansvar. For det er kendt, hvor meget præstens overnaturlige holdning, sjæleiver og inderlighed fremmer menneskenes frelse og helliggørelse. Derfor opfordrer Johannes XXIII os til at nedbøde Helligåndens rigere gaver over vore præster, så at de får styrke i deres vanskelige opgaver, nyt mod i deres skuffelser på det apostoliske område, Helligåndens lys og visdom til at vælge det, Gud ønsker af dem i vor tids forhastede rytme, som også gør sig gældende i præsternes arbejde.

Missionsformålet:

At katolikkerne i missionerne virksomt må kunne modstå den skadelige presses farer.

Johannes XXIII citerer i sin encyklika »Principes pastorum« Pius XII og siger, at det er de troendes pligt »at forøge og udbrede den katolske presse i alle dens former.« Gælder det for alle lande, gælder det fremfor alt missionslandene, hvor den stærke tilbagegang af analfabeter har skabt en umættelig læselyst, som bliver udnyttet af alle ideologier og af forretningslivet. Hvor vigtigt er det så ikke for den unge katolik i den katolske presse at finde sin kristne verdensanskuelse, som han i missionskolen lærte at kende. Nu er han i fare for ikke at kunne stå fast i de mangfoldige strømninger, om det så er en overdreven nationalismes,

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 3.: Passions søndag (s. 286, violet). Tiden for påskekommunionen begynder.

MANDAG d. 4.: Isidor (s. 872, hvid), ærkebiskop og kirkelærer. Ihukommelse af mandagens messe (s. 291).

Eller: Mandagens messe (s. 291, violet). Ihukommelse af Isidor (s. 872).

TIRSDAG d. 5.: Vincents Ferrer (s. 873, hvid), dominikaner. Ihukommelse af tirsdagens messe (s. 295).

Eller: Tirsdagens messe (s. 295, violet). Ihukommelse af Vincents Ferrer (s. 873).

ONSDAG d. 6.: Onsdagens messe (s. 300, violet).

TORSDAG d. 7.: Torsdagens messe (s. 305, violet).

FREDAG d. 8.: Mariæ syv smerter (s. 866, hvid). Ihukommelse af fredagens messe (s. 310).

Eller: Fredagens messe (s. 310, violet). Ihukommelse af Mariæ syv smerter (s. 866).

LØRDAG d. 9.: Lørdagens messe (s. 314, violet).

Islams, Jehovas vidners eller den ateistiske kommunismes presse. Kolonialtidens kristne landsbyers miljø er ved at forsvinde; enhver person skal selv tage standpunkt. Hvor er det så nødvendigt, at Kirkens presse træder stærkere frem for at vejlede udviklingslandenes unge nationer. Derfor opfordrer den hellige Fader os til at bede for den katolske missionspresses fremgang, det vil blandt andet sige bede om dygtige redaktører, forfattere, pengemidler og pressens udbredelse. Vi vil lægge disse så vigtige anliggender ind i vor morgenopofrelse: »Alt for Dig, Kongernes Konge«.

R. G.

BLOMSTERDAGEN.

Katolske Menighedsplejer har nu opgjort margueritesalget på blomsterdagen den 3. marts. Trods regnvejrr hele formiddagen indkom der i alt ca. 15.000 kr. fra hele landet. Det er det største beløb, man hidtil har været oppe på. Til efteråret tildeler Danske Kvinders Nationalråd menighedsplejerne en vis procentdel af det indsamlede beløb.

Man ønsker herved at bringe en hjertelig tak til enhver, der på forskellig vis har bidraget til dette smukke resultat, og håber på en lige så god deltagelse næste år.

Læserne skriver -

I denne rubrik optages korte læserbrev om emner, der har interesse for en større kreds. Brevene skal underskrives af indsenderen, og reaktionerne må have oplysning om den pågældendes adresse. Vi forbeholder os ret til at forkorte breve, der fylder mere end en halv spalte.

Den ler bedst - - -

I Katolsk Ugeblad for 4. marts læste jeg i begyndelsen med interesse g-s artikel »Uhyre morsomt«, der raillerer over en konvertitstatistik, som Det lutherske Verdensforbund skulle have publiceret.

Det »morsomme« blev dog hurtigt tragikomisk, da det viste sig, at g-selv faldt i den grøft, han gravede for statistikens ophavsmænd: Ved at beskyldte disse for statistisk svindel røbede han, at han ingen forudsætninger har for at bedømme disse forhold.

Medens 2 - simpel forholdsregning giver nu ca. 60 - personers sovevaner er for lidt til at bedømme vaner hos en befolkning på 4 mill, kan 2370 derimod give et troværdigt billede af 168 mill. menneskers opførsel.

Sagt i al almindelighed lærer statistikken os nemlig, at det er stikprøvernes absolutte størrelse, der er afgørende og ikke deres mængde i forhold til det undersøgte materiale.

Denne sidste faktor er af ganske underordnet betydning i de foreliggende tilfælde.

Dertil kommer den kendsgerning, at de 2370 personer ikke blev udvalgt blandt USA's samlede befolkning men blandt et betydeligt mindre antal: nemlig blandt konvertitter fra katolicisme til protestantisme og omvendt.

Desværre er der intet oplyst om, hvor stor en del af de adspurgte, der var protestanter, og hvor mange, der var katolikker.

Endelig er det de store grupper bestående af 68,1 % protestantiske konvertitter og 89,4 % katolske, som vi ønsker at stille op mod hverandre. Størrelserne af de mindre grupper kan være noget dubiøse, men enhver statistiker vil anse 68 % og 89 % for pålidelige tal under forudsætning af, at de adspurgte er udtaget statistisk forsvarligt og ikke tendentiøst.

Summa summarum: på dette punkt er statistikken uangribelig.

Da jeg ikke selv fæster lid til den forelagte undersøgelse, men iøvrigt ikke kender mere til sagen, end jeg kan erindre fra dens fremkomst i Kristeligt Dagblad for nogle år siden, skal jeg indskrænke mig til at pege på et par områder, som det muligvis kunne være umagen værd at se nærmere på:

- 1) Hvor mange katolikker og hvor mange protestanter blev adspurgt?
- 2) Hvorledes blev disse personer ud-

valgt? - gennem hvilke kartoteker? o.s.v.

- 3) Kan de adspurgte tænkes bevidst at have fordrejet eller fortiet visse kendsgerninger i forbindelse med religionsskiftet.

Jan Larsen, civilingeniør.

- - -

Jeg under gerne civilingeniør Jan Larsen en god, langvarig latter og håber, han er parat til at le sammen med mig over de nyeste oplysninger vedrørende denne statistik. Ved Kristeligt Pressebureau's elskværdighed har vi nemlig omsider kunnet opklare, hvordan statistiken er blevet til. Der er to »dokumenter« i sagen. Det ene er fra Kristeligt Pressekontor i Oslo og lyder i norsk udgave: sådan:

Et amerikansk kirkeblad, Christian Heritage, har foretaget en undersøgelse for å finde ut hvorfor protestanter går over til Romer-kirken - og omvendt. Et spørreskjema ble sendt ut til 2.300 protestantiske prester over hele U.S.A. og der kom 450 svar tilbake. Skal en dømme etter disse svarene var der de siste fem årene fem katolikker som ble protestanter for hver protestant som konverterte til katolisismen.

Det andet stammer fra bladet The Lutheran i Philadelphia og oplyser, at De forenede lutherske Kirker i 1958 vandt fire gange så mange medlemmer fra den katolske kirke, som de tabte til den. Rapporten er, hedder det, samlet af dr. F. Eppling Reinartz på basis af oplysninger fra 4500 lutherske sognestatistikere. I året 1958 optog De forenede lutherske kirker 3566 tidligere katolikker, men slettede i samme tidsrum 868 af sine medlemmer, der var blevet katolikker.

De tre præcise spørgsmål, som civilingeniøren fremsætter, kan ikke besvares ud fra dette materiale. Men det ser i hvert fald ud til, at ingen katolske præster er blevet spurgt.

Indsenderen gør opmærksom på, at stikprøvernes absolutte størrelse er afgørende, men vi har her et eksempel på, hvor forsigtig man skal være med statistik. Man kan ikke, som for eksempel bladet Ny Tid i Aalborg gjorde, forkynde i fed, tospaltet overskrift: »5 gange så mange katolikker bliver protestanter i Amerika«. Denne undersøgelse (forudsat at den er pålidelig) registrerer nemlig kun bevægelserne imellem De forenede lutherske kirker og den katolske kirke. Men De forenede lutherske Kirker udgør end ikke 3 procent af samtlige kristne i Amerika. Vi får intet at vide om forholdet mellem den katolske kirke og alle de andre større protestantiske kirkesamfund. Jeg vil derfor fastholde, at vi står overfor et eksempel på misbrug af statistik. Jeg tog ikke i betænkning at skrive det, før disse nye oplysninger forelå, eftersom vi har de samlede tal på konversioner til den katolske kirke i Amerika. Det ville jo være paradoksalt, om den katolske kirke kunne

vokse sig større og større i Amerika og samtidigt miste fem gange så mange medlemmer til de protestantiske kirkesamfund. Det er naturligvis muligt at forklare et sådant paradoks med katolsk fødselsoverskud - men så skulle de alle have en kolossal stor børneflokk! Og det har de ikke. Iøvrigt betvivler jeg, at statistik bygget på stikprøver uden videre gælder i religiøse spørgsmål. Folks sovevaner kan måske på den måde kortlægges eller det lille problem: Hvilken røremaskine foretrækker De? Men jeg ved fra arbejdet med den katolske brevskeole, at der er mange uberegnelige faktorer at tage hensyn til, når vi skal tale om religions-statistik. Selv stikprøver af absolut størrelse er da ikke til at stole på.

g-

Den stille messe.

Under denne overskrift har en konvertit skrevet om den stille messes bibeholdelse. Jeg vil gerne hermed give min fulde tilslutning. Alt, hvad der kan skabe uro og virke adspærende i kirken, burde holdes ude. Når man søger en stille messe, er det jo fordi man dermed føler, at man i ydmyg bøn kommer nærmere i kontakt med Vor Herre uden at forstyrres i sin andagt.

Nyordningen, som påbyder, man under messen gentagne gange skal rejse sig og knæle, alt medens man skal svare på forskelligt sprog, synes jeg er et tilbageskridt, der kun giver uro og hindrer den enkeltes andagt. Jeg har søgt forklaring på, hvad fordel, der skal være ved nyordningen, og hvad galt der er ved den tidligere, uden at få svar. Helt forkasteligt finder jeg, at man ikke efter forhandlingen kan få ro til forberedelsen til kommunionen, som er et personligt anliggende med den højeste nåde og lykke, der kan times et menneske ved i ydmyghed at gøre sig dette klart og med længselsfuldt sind nærme sig Herrens bord i erkendelse af sin uværdighed og Jesu kærlighed til os. Dette må ikke underkendes eller forfladiges ved nogen adspredelse. Nyordningen, som også af mange kaldes morgengymnastikken, burde holdes andre steder, og lad os så beholde kirken til de åndelige øvelser. Vel vidende at nyordningen er indført nogle steder i udlandet, og at folkeslag og mentaliteter er forskellige burde jo kun det, som tjener os bedst, indføres herhjemme.

J. P.

Modernisere kirken?

Efter at have læst »Rør ikke ved den stille messe« den 4. marts føler jeg trang til at sammenfatte et par af mine katolske venners og mine egne tanker i et lille indlæg til Deres læserrubrik.

Både mine omtalte venner og jeg selv er konvertitter. Vi blev i en ung alder optaget i Kirken, og det skete

for os alle tre under den 2. verdenskrig, så vi er ikke så forfærdelig gamle endnu.

Den tid, vi lever i nu, er mere end nogen anden en ændringens, moderniseringens og forbedringens tidsalder. En konvertit må hver dag takke for troens lys og glæde sig over Kirken, som er »det vedvarende mirakel« (Bossuet), og konvertitten forstår, at Kirken som en levende organisme må udvikles, ligesom træet, der vokser frem af et frø og udvikles, og dog vedbliver at være det samme.

Men måske studser en og anden konvertit alligevel over den megen tale om at *modernisere* Den Katolske Kirke; tiden kan da umuligt løbe fra Vorherre og Hans kirke? ... Kirken er for alle temperamenter, så hvorfor skulle den stille messe fortrænges – den er for mange den værdifuldeste form for forening med Kristus. Latinen i liturgien har for mange konvertitter stået som tegn på troens enhed og Kirkens universalitet – og nu forlyder det, at det uforanderlige latin mange steder afløses af de enkelte landes sprog, undertiden endog i selve messen! Den kirkelige lovbog cau. 1262 befaler kvinder at have hovedet tildækket i kirken – denne bestemmelse negligeres i hvert fald i de kirker i Storkøbenhavn, hvor jeg kommer; eller er påbudet forældet og står foran sin ophævelse?

Måske har de forannævnte tanker ikke almen interesse – men de er i tråd med »En konvertit«s indlæg og kunne evt. give anledning til en kort vejledning!

En anden konvertit.

For eller imod »reciteret« messe?

Om man er for eller imod »reciteret« messe afhænger erfaringsmæssigt af vedkommendes syn på og forståelse af den hellige messe. Derfor må der spørges: Er messen en andagt, hvor man har fred og ro til kontemplativt at forberede sig til det personlige møde med Kristus i kommunionen? Eller er messen Gudsfolkets fælles offer: frembærelsen af brød og vin, der efter taksigelse (eucharisti) bliver Kristi offer til Faderen af sit kød og blod, som deltagerne derefter nyder – med den opbyggelige og belærende indledning? Messen er uden al tvivl dette sidste! Altså må lægfolkets størst mulige aktive deltagelse fremmes, og deltagelsen må ytre sig både åndeligt og legemligt gennem bevægelse og ord.

I middelalderen var liturgien efterhånden blevet uhyre kompliceret (jfr. oliernes indvielse Skærtorsdag!) og den endte med at blive gejstlighedens særlige anliggende; den dyrkedes derfor til sidst bag en mur, der skilte højkor fra skib. Lægfolket måtte nøjes med en messe læst ved lægmandsalteret foran muren! Efter reformationen forsvandt muren mellem gejstlighed og lægfolk, men end-

nu i mange år nøjedes dette med at være passiv tilskuer – mere eller mindre optaget af dengang meget forklarlige andagtøvelser. Omsider skrider den anden mur, idet gejstlighed og lægfolk nu udøver liturgien sammen. At dette er liturgiens mål og mening, kan der ikke være tvivl om. Roms bestræbelser går idag derfor i retning af at forenke liturgien og fjerne forsiringer, der idag – og sikkert alle dage – har været en ganske almindelig katolik fremmed, samtidig med at man tydeligt angiver, hvordan en menighed bør aktiveres. Foreløbigt er dette sket for Den stille uges liturgi, som vi vel alle ved, men man bliver ganske givet ikke stående herved. Man ønsker simpelt hen, at der ikke længere er forskel på opførelsen hos lægfolket på den ene side og hos domherrer og munke i deres høje korstole på den anden side.

Hvor meget og hvor lidt »bevægelse« der så skal være, kan man drøfte, men princippet må stå fast. Læg endvidere mærke til, at domherrer og kormunke også er særdeles »bevægelige« under det, der udelukkende er bøn: korbønnen; man sidder og lytter, man rejser sig og synger, man vender sig mod altret under kollektbønnen. Rundt omkring, hvor man har indført lignende bønner for lægfolket (vi kender fra Danmark »vigilier« og bedetimer), føles det helt naturligt, at lægfolket ytrer sig på samme måde. Sidst kunne man f. eks. opleve dette i Sct. Ansgar kirke under Bedeuken for kirkens enhed. Flere ældre katolikker i sognet erklærede uopfordret: »Hvor er dette dejligt – det er meget bedre end en sakramental velsignelse«, og jeg forstod dem godt, for her fik bøn og sang relief og variation; og dette skadede ikke tilegnelsen, tvært imod!

Hvis vi tager selve begrebet »reciteret« messe, altså messen, hvor alle svarer, så ligger denne form for messe tæt op ad højmessens, der jo er »fortegningen« for alle messer – hvad Rom også stærkt understreger idag. Ønsker Rom, at alle »ialt fald« er med i højmessevarerne, så må alle andre messer mest muligt ligne højmessens. Det er utilfredsstillende, at præsten hilser menigheden velkommen med »Herren være med Eder«, og at den samme menighed ikke svarer »Tak i lige måde«.

Det moderne samfunds struktur fremmer også liturgien, ret forstået. Jo større en by er, des mere er den enkelte isoleret. Alle længes efter fællesskab; »Kontaktbehovet« er så stort, at mange bliver kriminelle for at få det dækket. Skulle vi kristne så ikke være med til at skabe dette fællesskab i faderhuset, som kirken er, i stedet for egoistisk at putte sig hver i sin åndelige krog? Ofte står vi kristne så underligt magtesløse overfor tidens onder; her er en indsats let at øve. Jeg kan kun indbyde skeptikerne til at indfinde sig i St. Ansgars kirke på en hverdag kl. 16.30. Her møder mennesker fra mange sog-

ne, og de kommer fra en arbejdsplads, hvor de er enlige katolikker; og de skal hjem til en bebyggelse, hvor de også er omtrent enlige. Men kom at opleve det kristne fællesskab, den reciterede messe her skaber! Selv de, der nødvendigvis må komme lidt ind i messen, falder straks til. De føler, at deres røst yderligere styrker den fælles bøn; det er ikke ligegyldigt, om de er der eller ej!

I nogle år drøftede præster fra tid til anden, om den »personlige fromhed« var i aftagende, eftersom stadig færre kom til de tidlige, såre stille morgenmesser. Det har nu vist sig, at vor ængstelse var ubegrundet. Man skulle blot finde det rette klokkeslet og den rette form. Den har man åbenbart fundet! – indtil videre!

Man kan godt være så træt, så åndelig udkørt, at man en dag sidder ganske stille med sine egne tanker og »ser på messen«; dette blev også af mig sagt i et interview her i bladet. Men det er ikke den normale måde at være til messe på. Under Canon er der og bør der altid være ro. Rom anbefaler meget stærkt, at orglet end ikke røres fra forvandlingen til Pater Noster. (Ak! disse evigt larmende instrumenter!) Gid trangen til bøn og kontemplation var meget større hos danske katolikker, end den er. Men så må man ofre tid og kræfter derpå. Det fulde udbytte af en messe får man først, når kontemplation er gået forud eller følger efter. Og det fulde udbytte af *kontemplation* får man også først, når man helt ud deltager med sjæl og krop i kirkens liturgi. Man kan ikke gøre begge ting på samme tid.

I år er genstanden for fasteprædikenerne i St. Ansgars kirke Bodssakramentet, og at dømme efter deltagelsen er behovet stort for belæring derom. Efter de forskellige læserbreve står det klart, at næste år må emnet blive »Eucharistien«, altså ikke blot »Den hellige kommunion«, men *hele* »Altrets Sakramente«.

Kjeld Geertz-Hansen.

Vi har modtaget flere læserbreve om den stille messe, men indsenderne gør opmærksom på, at de kun ønsker optagelse, hvis emnet ikke allerede er behandlet af andre. De vil derfor ikke blive trykt, idet vi meget gerne vil afslutte debatten.

Andersen & Meyers Eft.

MOGENS LARSEN

Ramsøerred 31, Aabenraa - Telf. 22830

Lys - Kraft - Varme

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 378

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvisitter - Læsekreds
Skanlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olsegade 13 - Telefon 187

Mønsterbageriet

Sct. Olsegade 17

Roskilde

Tegn abonnement

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjerggade 32, Helsingør

Telefon 21 1078

Centralvarme - Oliefyer

Vand & Gas

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170

Maribo

Glarimester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N

Nora 7977

Arbejdernes

Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Tegn abonnement

Tidsaldre . . .

Fortsat fra side 7

skulle være til hende selv; at man kunne skille sig af med noget så vidunderligt - hun knugede det ind til sig; og så måtte mor holde en tale til sin lille pige og se hende dybt ind i øjnene: »Mette, gaven er til Birthe - husk nu, det er ikke din fødselsdag, det er Birthes! li'så snart du har sagt til lykke, så gir du hende gaven! - Jeg glemmer ikke Mettes øjne; hun stirrede åndeløst på sin mor: var det muligt - skulle hun virkelig af med den igen; kunne det næsten lade sig gøre? - Hendes verden var endnu i så høj grad en ting-og-sager-verden; at samle ting og sager omkring sig selv, det var en måde at bekræfte sin egen lille eksistens på, og nu skulle hun lære at bekræfte den på en helt ny måde: ikke ved at rive til sig og forsvare sig, men ved at give fra sig, give noget til andre . . . Det er igen, på barnets plan, en død og opstandelse. En gammel sikkerhed og tryghedsfølelse, der skal forsages, for at give plads for en ny tilværelsesform, i en større verden, hvor man skal begynde at lukke andre ind i sit liv, ind i selve sin livsvilje, så man bekræfter sig selv, finder sig selv ved at sørge for de andre.

Det er noget, som kan udvikle sig vældig sødt hos en storesøster el. storebror. Mette kom hurtigt til at opleve det; for en dag, da alle ungerne var ude at lege på vejen, stavrede den mindste lige hen til en åben klokak, som to mindre søskende havde taget risten af. Mette styrtede af sted og greb drengen i vingebenet, lige inden han drattede i. Hun reddede faktisk hans liv, og det fik hun sin første cykel for, af sin far og mor; og dermed havde Mette fundet sin plads i søskendeflokken som storesøster, der ikke skulle kravle rundt på alle fire, og være jaloux på de små, men hjælpe far og mor med at sørge for dem.

Dette er 4. etape: egocentriciteten, den absolutte selvoptagethed, er brudt; barnet er ved at finde sin plads i familien, og den plads har sine gaver og opgaver - det er klart. Ved 4-5 års-alderen begynder det også at kunne skelne mellem godt og ondt, selv om synspunktet stadig er umådelig subjektivt: godt - det er det, der er godt for mig, og ondt, det er det, der er ondt for mig.

Og så er vi fremme ved 5. etape: puberteten, som vel hos nogle begynder allerede i 12 års-alderen, hos andre 1-2 år senere. Nu er åndsevnerne trådt i funktion for alvor: forstand og vilje; de begynder at ransage ikke

bare det, der er godt og ondt for mig, men det, der er godt og ondt i sig selv; det er objektiviteten, der begynder at slå igennem; den kritiske sans skærpes overfor livets mange tilbud; og også sexualiteten begynder at røre på sig.

Den første kønsbevidsthed kan vel spores tilbage til 3-4 års-alderen; men går det normalt til - det gør det meget ofte ikke - så begrænser den sig til, at Olav, som blir badet sammen med sin lillesøster hver aften, en dag konstaterer, at han er ligesom far (han er vant til at pjaske far til, når han tager bad), og Gitte er ligesom mor; Olav er altså en dreng, og Gitte er en pige; og så er den potte ude. Og det ville være en meget alvorlig misforståelse, hvis nogle forældre lagde hele deres voksne optagethed af det problem ind i barnet og begyndte at give det seksualundervisning i den alder. (Forts.)

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 6, Kolding

Telefon 183

Peter From

Kolonialhandler

Domhusgade 27, Kolding

Telefon 3210

Slagterindsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1961, 1962

Kolding

1. kl. okse, kalve- og svinekød
konserves

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger

Telefoner: 118 - 1833

Kolding

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg

Telefon 144

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserves

Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.

Esbjerg

Telefon 676

Vestjydsk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg

Telefon 1313

K&K

AKTIESELSKABET

København

Brændsels Kompagni

Nørregade 15 - Telefon Central 9270

G. Garth Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva *408

Katolsk Radio- og Fjernsynsklub

for Storkøbenhavn afholder den 7. april generalforsamling i Sankt Mariæ sogns mødesal, Jens Jensensvej 7, Frederiksberg, kl. 20. Linie 1 og 14 kører dertil. Efter generalforsamlingen vil der blive underholdning og kaffebord. Pris kr. 1,50.

Bestyrelsen.

D. K. K. F.

Der afholdes retræte for damer på Dalum Kloster fra søndag aften den 14. august til fredag morgen den 19. august. Pris for deltagelse er kr. 45,00. For delte værelser betales kr. 40. Retræteleder er pater Isidor van de Wall, O. F. min. Conv., Nakskov. Tilmeldelse modtages af fru Anna C. Rasmussen, J. L. Heibergsvej 59, Odense. Tlf. 12 69 15.

CATHOLICA

er et af Danmarks mest interessante alment kulturelle tidskrifter, der tager tidens problemer op til overvejelse ud fra kristne forudsætninger.

Prøvenummer tilsendes gerne på forlangende.

Udkommer med 4 numre årligt.

Prisen er kr. 18,00 pr. årgang. Studenterpris kr. 15,00.

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

Ung pige

med godt humør, der har interesse for at dygtiggøre sig i huset, søges af mor med 5 børn, alder 7-20 år. Dejligt syd-værelse. God løn og frihed.

Ida Palludan,
Gisselfeldt Allé 15, Gentofte.
Telf. Hel. 607.

Du er ræd for fingeraftryk! Pjat, det er snobberi at bruge handsker!

C. M. Hinne og hustru Friedericke født Noltes mindelegat.

Der vil være at uddele nogle portioner af dette legat. Efter stifterens bestemmelse skal legatet tildeles ældre i København og tilgrænsende kommuner bosiddende mennesker, som hører til den katolske kirke og sidder i små forhold, navnlig sådanne som tidligere har været bedre stillede.

Skemaer til ansøgning afhentes på St. Ansgars Kirkes regnskabskontor, Bredgade 69, st. o. g., åbent alle hverdage, lørdag undtagen, kl. 15-17, og afleveres samme sted senest 13. april.

Barnefrøken,

katolik, søges til godt hjem i Lille, Nordfrankrig. Henv. Schmidt, tlf. 29 00 33.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Fa. M. Lauridsen

Indeh. M. Lauridsen og Ernst Clausen
Blikkenslagere, aut. gas- og vandmestre
Røndebanen 8, Telefoner: 1287 og 4823
Kolding

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3888 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

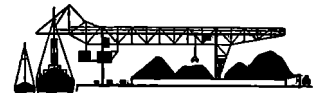
Kronprinsensgade 82, Eshjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed

Telefon 829

Kongensgade 84, Eshjerg

A/S Nakskov Kalimport

Telefon 17

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 796

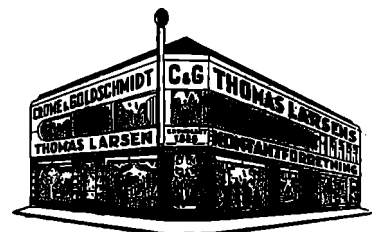
Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfør.

Kong Christians Alle 8, Aalborg

Telefon 342 33 og 343 37

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbssted i Roskilde

FILM og TEATER

Ung flugt

I Katolsk Ugeblad for 14. juni 1959 omtalte Bjørn Rasmussen i et længere referat denne film under dens franske titel »Les Quatre cents coups«. Nu er den kommet herhjemme som endnu et eksempel på, hvad »la nouvelle vague« har at sige os.

Fortællingen om den 12-årige Antoine, der på grund af åndelig som fysisk forsømthed hjemmefra kommer i konflikt med samfundet og havner på en opdragelsesanstalt, er vel ikke ny i sit indhold. Vi har læst og hørt meget om de voksnes skyld i mindreåriges forbrydelser, om mangel på kærlighed, der får børn til at handle i desperation. – Når »Ung flugt« alligevel griber så stærkt, skyldes det bl. a. det, at historien er selvbiografisk. Den unge instruktør, Truffaut, skildrer en periode af sin egen barndom, meget realistisk, men helt uden bitterhed og også helt uden trang til at overdramatisere. Der er detaljer i handlingen, som forekommer usandsynlige, men som måske var tænkelige i Frankrig for en snes år siden. Det er mindre væsentligt. Den egentlige sandhed om et mislykket forhold mellem børn og deres au-

toriteter, det tror man på. Her fordommes ikke i forargelse de hårdhjertede forældre, ligesom enhver sentimentalitet omkring drengen er undgået. Her vises blot i stilfærdig alvor en virkelighed, som den kan forekomme, og som Truffaut selv har oplevet den. Og stilfærdigheden understreges ved billedsproget, som er uden raffinement, uden pågående virkemidler; der er harmoni mellem indhold og form.

Men først og fremmest bevæger filmen ved skuespilkunsten. Alle er gode, selvom det naturligvis er drengen, man husker. Jean Pierre Leaud er helt uden manerer, er simpelthen den 12-års lidt mutte Antoine. Han er lidt trist, men tager ikke sit liv som en tragedie, for han er sund af sind, ligevægtig og meget nøgtern. Helt storartet er scenen, hvor han ved børnepsykologens spørgsmål gammelklogt og alligevel med en umiddelbarhed, der helt er et barns, beretter om sit liv.

Filmen fik den katolske pris i Cannes 1959. Det har næppe været, fordi den var epokegørende ny eller anderledes, thi filmen er i mindre grad end de andre fra »den nye bølge« et udtryk for en dynamisk personlighed og en kunstnerisk kraft, men fordi den rummer så meget varme, som megen menneskelig indsigt og medfølelse. (Forbudt for børn).

Bo.

Een gang til - med følelse!

Den sprudlende Kay Kendall døde for et halvt år siden af en snigende sygdom, hun ikke selv havde kendskab til. Optagelserne på denne film afsluttedes kort før hendes død, og det er med vemod man møder hende – een gang til. Mon hun ville have ofret sin tid og sit talent på dette banale makværk, hvis hun havde vidst, at det var hendes sidste mulighed for at udfolde sig som kunstner?

Yul Brynner spiller en dirigent, ligeligt berømt for sin kunst og sit temperament. Kay Kendall er hans kone, der altid følger ham for med charme og kløgt at glatte ud og formilde efter hans temperamentsudfol-

delse. En dag bliver det hende alligevel for meget, og hun forlader ham. Resten af filmen handler om, hvordan det lykkes ham at vinde hende tilbage.

Det kunne der måske godt være blevet en festlig film ud af; men så måtte dirigenten have været så fuld af kunstnerisk nerve, charme og tiltrækningskraft, at man tilgav ham, at han ind imellem var utålelig. Her afsøres imidlertid indtil det pinlige, at er der nogen rolle Yul Brynner ikke kan udfylde, så er det en kunstners. Han er aldrig dirigent, til gengæld er han konstant utålelig.

Filmens eneste lyspunkt er Kay Kendall. Der er noget yndigt og uberrørt over hende, som vi kommer til at savne sammen med hendes herlige temperament, der kan slå gnister, som når hun i et opgør med Yul Brynner slynger ham denne sandhed

i ansigtet: Ah, du ligner dig selv – det er det værste, jeg kan sige om dig!

Ai.

Spionen med de grønne øjne

Handlingen udspiller sig i Frankrig under den 2. verdenskrig, hvor vi følger en modstandsgruppes arbejde mod den tyske besættelsesmagt. Hverken reportagen af de forskellige aktioner eller selve handlingsgangen iøvrigt kan aftvinge den mindste interesse. Således mindes jeg aldrig før at være præsenteret for drab, henrettelser og modstandsaktioner, der i den grad forekom mig ligegyldige. Skulle man iøvrigt høre til dem, der forventer, at en film skal bringe een noget positivt, ja, så er man i alle tilfælde gået galt i byen. – Det er muligt, at temaet med den kvindelige spion, der indirekte og mod sin vilje kommer til at gå tyskernes ærinde, med en anden instruktur og andre skuespillere og under andre forhold kunne være udnyttet på en bedre måde. –

Som det er blevet – er der ved forestillingens slutning kun een eneste ting at gøre: At rejse sig og gå ud i foråret, medens man så til trøst mellem tænderne kan hvisle et »kattens også«!

Th.

Ubåden, der rødmede

Sea Tiger er det meget stolte navn på en ellers ret almindelig ubåd, som i sine unge dage kom til at krydse rundt i Stillehavet med fem amerikanske sygeplejersker og en mongolsk udseende familie med to fødende kvinder om bord. Den lette rødme, som breder sig over skroget, skyldes, at man af mangel på mønje har måttet blande denne op med hvid maling.

Kaptajnen spilles af Cary Grant med solbrændt lød og grå tindinger. Tony Curtis som forsyningsofficeren er en irriterende lops med vandblå øjne. Begge spiller i fin form.

Det er en film, der er ladet med godt humør, detaljerne er afskyeligt banale, men da de serveres med overbevisning, bliver kombinationen temmelig uimodståelig. Alt i alt en underholdningsfilm over middel nærmere på grund af sin charme end sit indhold.

H. B.

K A T O L S K ugeblad

Påskeugen i den spanske by Cuenca

Håndsrækning fra skattevæsenet til kirken

Vatikan-dagbladet skifter redaktør

Sjælden chance for katolske soldater

Med denne uges kronik afslutter magister Elsebet Kieler sine betragtninger over tidsaldre og menneskealdre med nogle overvejelser vedrørende det modne menneske og det aldrende.

Ungdomsskolen

I adskillige hjem ude over landet overvejer man for tiden, om et eller flere af familiens børn skal være med på det første elevhold i den nye katolske ungdomsskole, der åbnes i Gravenhoved til efteråret. Sagen er skam værd at tænke igennem, for det er et godt tilbud, skolen kan give de 14-18 årige. Opholdet fra september til slutningen af maj har gyldighed som et ottende eller niende skoleår, og forældrene får ingen ekstra udgifter ved at sende deres søn eller datter til kostskolen i Gravenhoved.

Tanken om en sådan ungdomsskole er slet ikke ny. Den har rod i forrige slægtleds ønske om rejsning af en katolsk højskole, en tanke som især Mogens Ballin arbejdede for. Gravenhoved bliver ganske vist ikke en folkehøjskole, men den bliver en folkelig ungdomsskole, som måske med tiden kan udvides eller kan medvirke til nydannelser indenfor skolearbejdet.

Om den nye ungdomsskole kan man på forhånd sige, at den får et forstanderpar, der skulle have de bedste forudsætninger for at samle de 14-18 årige i et varmt, menneskeligt milieu. Alene dette er vigtigt, fordi det kan være svært for unge i denne aldersgruppe at forlade vanter og omgivelser og leve under kostskole-forhold. Forstander Riishøjgård og hans hustru bliver virkelig stillet overfor en opgave, der kalder på deres specielle evner. Og så træffer det sig, at Haderslevs sognepræst, pastor Ebbe Simonsen, der bliver skolens præst, netop er en mand af den unge generation og har interesseret sig for den vanskelige kunst at undervise unge i religion.

Startbetingelserne er kort sagt gode. Men der er een ukendt faktor - eleverne. Hvem kommer,

og hvad venter de sig? Blandt de katolske unge er der meget godt »materiale«, men vi har jo – fordi vi er et bredt udsnit af den danske befolkning – ikke så få unge, som kun husker lidt af deres katekismus og meget let vil drive ud i den almindelige ligegyldigheds hærskarer. Ungdomsskolen må selvfølgelig forsøge også at hjælpe dem, der let kunne glide med strømmen og miste fodfæstet. Man kan regne med, at den sigter mod at modne dem til personlig tro og kristen holdning. Det er en af dens opgaver, og til den som til hele arbejdet skal den have hjemmenes støtte.

Det gælder her, som det gælder vort normale katolske skolearbejde, at man meget sjældent når et resultat, hvis hjemmene ikke bevidst og vedvarende står sammen med skolerne. Præster og lærere er af kirken indsat som forkyndere af kristendom, men forældrene er af Gud selv udpeget til dette hverv. Det er ikke nok at føde børn og give dem en moralsk polering efter de nydeligste borgerlige forbilleder. Det er vigtigere at føre dem frem til selvstændigt kristenliv ved eget eksempel og belæring. En ny skole er ikke en ny foranstaltning til aflastning af forældrene men blot en ny medarbejder for dem i deres slidsomme men tillige lønnende og smukke opgave: at styrke kirkens ungdom til dens fremtid.

g-

Kirkeindvielsen i Hvidovre

finder sted i morgen, lørdag den 9. april kl. 17, og den første messe i kirken læses af biskop Suhr. Om aftenen er der festmøde på Risbjerggård. Som meddelt er det nødvendigt med tilmelding ved begge lejligheder. Søndag kl. 15 holdes en kirkekoncert, ledet af Bernhard Lewkovitz.

Der går busser fra Hvidovre station til kirken, der ligger på hjørnet af Hvidovrevej og Strøbyvej. Indvielsen af Sankt Nikolaj kirke vil blive en katolsk københavnerbegivenhed.

En sjælden chance for katolske soldater

Valfart til Lourdes for kun 50 kr. pr. mand!

En gruppe danske soldater vil i år deltage i den internationale militærvalfart til Lourdes. Hvert år organiserer feltpræsterne i Natostyrkerne en international militærvalfart, og det er dem meget magtpåliggende at få så mange nationer med, som det overhovedet kan lade sig gøre.

Gentagne gange har de forsøgt at få Skandinavien med. I fjor deltog en lille norsk gruppe, og i år har forsvarsministeriet givet tilladelse til, at katolske soldater kan få orlov på den betingelse, at de, når tjenesten er udløbet, forbliver et tilsvarende antal dage i tjenesten.

Katolske soldater af enhver våbenart og enhver rang kan komme med, og rejsen koster i år kun 50 kr. Resten bliver betalt af en fond, som de katolske feltpræster har oprettet for at kunne give et tilskud til dem, der har særlig langt til Lourdes som skandinaverne, østrigerne o. a.

Det er klart, at fonden ikke er udtømmelig, og derfor kan den ikke give tilskud til et ubegrænset antal soldater. I år kan 30 danske soldater nyde godt af fonden, og det bliver de første 30, som melder sig. Hvis flere ønsker at komme med, skal de

betale det fulde beløb, som vi ikke har fået opgivet på indværende tidspunkt, men vi antager, at det bliver mellem 4 og 500 kr.

Valfarten finder sted i dagene fra den 9. til den 15. juni, og de nødvendige papirer vedr. ansøgning om orlov fås ved henvendelse til Pater Mesters, Bakken 11, Holbæk. Også soldaternes familie kan deltage i valfarten, om det ønskes.

Bravo, Amager!

Flere steder i landet arbejdes der på at skaffe flere abonnenter til Katolsk Ugeblad. Vi har allerede nævnt opmuntrende resultater fra nogle provinssogne. Her er det nyeste, og det er fra Amager. Man gik frem på den måde, at sognepræsten fra prædikestolen meddelte, at nogle »hverver« stod parat ved kirkens dør og ville modtage bestillinger. Man fik 22 nye abonnenter den søndag og vil gentage forsøget senere. Vi siger tak.

Lyt onsdag kl. 21,30.

På onsdag kan De lytte til en passionsudsendelse i Vatikanets radio. Desuden får De nyheder fra den katolske verden. Udsendelsen kommer som vanlig på korte bølger 31.10, 25.60 og på mellembølge 196 m.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal – hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., København Ø. Tlf. TRia 5394, kl. 8-10. Post-Giro nr. 58965

En påskeuge i den spanske bjergby Cuenca...

Hele befolkningen samlet om den lidende og sejrende Kristus

Cuenca lå hen i helligdagens tegn. Spaniens forunderligste lille bjergby, højslettens juvel, havde smykket sig til fest. Langs Tajo-flodens bredder gik byens ungdom iklædt deres strålende påskeskrud, rødt ved siden af gult, hvidt ved siden af blå. Alle havde søgt at overgå hinanden i farvestyrke, og det var lykkedes! De unge pigers glinsende, fyldige hår og lange ørelukker strålede omkap med de skælmske, brune øjnes glans.

Arm i arm vandrede de afsted, frem og tilbage, pludrende og leende, alt imens de tilkastede enhver fremmed gæst lynsnare blikke. Der sås kun få unge mennesker. De fleste havde meldt sig som deltagere i processionerne og var andetsteds optaget.

Hvert hus var smykket af palme-grene, og i hver eneste gadedør sad byens mødre, søstre og tanter på lave, små stråstole og iagttog henrykt børnenes muntre leg ude på gaden. Her hinkedes der, længere hennede spillede drengene: »So i hul«, og ind imellem den vandrende skare pilede gadens små gavtyve afsted, parat til al slags hallej, især var det en yndet sport at springe op på ryggen af de unge piger, ruske dem i det vel tilrettelagte hår og så styrte hujende afsted!

Bilerne tudede ustandselig. Snart var det en støvet rutebil, som hældte sit opløste publikum af udenfor byens eneste beboelige hotel, snart var det en elegant luksusbil, som imidlertid straks entredes af de uimponerede gavtyve, imens de nysgerrige som en flok skader følte og så alt, hvis ejeren havde fjernet sig et øjeblik!

Nede ved broen, indgangen til selve byen, havde tiggerne anbragt sig, fordi denne dag tegnede til at blive indbringende, og nu gjaldt det om at stille sig sådan, at ingen turist kunne undgå at se en!

Strømmen gik gennem byens eneste hovedgade, *Calle Mayor*, hvortil knortede stentrapper i terrasseform førte ned, også der sad tiggere i flok-kevis og ventede på en almisse.

Cuenca ejede kun den lige gade, alle de andre smøger steg i snoninger helt op til katedralen, hvorfra udsigten var vid og stor. I forgrunden lå husene i terrasseform med skæve tage, faldefærdige balkoner, og ind imellem sås de blomstrende mandeltræer skærende hvide imod den lergrå flod, ved hvis bredder lå små stykker veldyrket jord, som fortalte om befolkningens flid og omhu. I baggrunden sås de stengrå bjerge, nøgne og ufrugtbare, og inde i selve bjergene skimtedes hulers dystre åbninger, der så utroligt det end lyder, anvendtes som menneskeboliger! Ligesom svalerne havde spanierne her klinet deres boliger op, så de lignede reder, der hang ud over bjergkammene! Kun spanierne selv og så de rapfodede geder måtte vide, hvordan man kunne nå derop!

Forfatterinden Astrid Diemar fortæller os i denne artikel om den folkelige højtideligholdelse af den stille uges drama i Cuenca, en lille spansk by i bjergene ved Tajo-floden. Astrid Diemar har tidligere fået opført en række hørespil i radioen og debuterede i 1951 med skuespillet »De går der stadig« på Folketeatret i København.

Halvvejs op ad de nøgne skråninger lå mange faretruende store sten, også hist og her ruinerne af nedrullede sten, som ingen havde magtet at flytte. Ved et mirakel var ingen mennesker kommet til skade, og i dyb taknemmelighed over Guds store nåde havde man rejst et i træ råt tilskåret krucifiks.

Man var gået ind i den hellige uge, la Semana Santa. Onsdag aften blev kirkens tunge porte slået op på vid gab, og tavse trådte en skare kutteklædte mænd – los cofradías – ud af kirken, bærende på deres skuldre »Nadveren«. I midten stod *Jesus* ved nadverbordet og rundt om apostlene. Alle smukt udskårne skulpturer i legemsstørrelse. Her fandt man apostlen Thomas med bøjet hoved og den ene hånd krampagtigt holdende sin vide klædning over brystet, ved siden af *Mesteren*, hvis ansigt afspejlede en overjordisk sjælsrenhed, sad Peter og lyttede anspændt til hans ord, ligesom Judas, der stod med ryggen til, som om han på ingen måde ville høre *Mesteren* tale. Johannes, Simon, Andreas, Mathæus, Jakob, alle apostlene var der,

Små piger forrest i processionen på langfredag

og hver skulptur var udført så realistisk og gribende, at man glemte, det var skulpturer!

Langsomt drog processionen gennem gaderne, fulgt af de små messedrenge, som holdt høje, tændte lygter i hånden. Musikken lød dæmpet, akkompagneret af stavenes dumpe slag i stenbroen, imens alle tilskuerne knælede ned, da processionen drog forbi.

Kerterne blafrede i den stærke blæst og måtte ustandselig tændes påny, så det tog mange timer, før processionen atter nåede tilbage til sit udgangspunkt – katedralen. Ingen uro havde grebet forstyrrende ind – først da »Nadveren« var bragt ind i den oplyste kirke og portene lukkede, ophævedes den dybe tavshed. Indbyrdes meddelte man hinanden sin oplevelse i den sene natte time, før hver gik til sit, mens påskevinden legede sin kåde tagfat, så det ruskede i husenes gamle skodder og jalousier.

Skærtorsdag – »Jueves Santo«. Atter forkyndte tunge slag og dæmpet musik, at en procession nærmede sig, og igen var det sent på aftenen. Stjernerne var allerede tændte, og kirkens sprøde klokkeklang blev næsten overdøvet af den susende blæst, som strøg ind fra Kastillien.

Umådelig langsomt skred »los cofradías« dennegang frem. Kuttemændene bar på deres skuldre først *Jomfru Maria*, iført en rigt guldbroderet fløjlskåbe, og dernæst *Kristus* i Getsemanehave. Børn, klædt i dyblilla kutter og med tændte vokslys i hånden, dannede fortrop. De kiggede sig nysgerrigt omkring, for at se om nu også man lagde mærke til dem og til, hvor pænt de gik – –!

Tre små piger med bølgende lyseblåt slør, trippede højtideligt afsted lige i hælene på en stor, hvidklædt kuttemand, hvis hverv det var at passe på, at de små piger nu også holdt afstanden fra den knælende *Kristus*. Hver lille pige bar meget forsigtigt og ængsteligt sit lille kors

i den ene hånd og bakken med brodet og vinen i den anden. En bekymret mor så sit snit til at putte sin lille datter en kage i munden, og lykkelig gumlede den lille løs, mens hendes sidekammerat puffede hende ublidt i siden og hviskede: »Se dig for, Concepcion«, så de ikke skulle komme for langt tilbage i processionen!

Der var ganske stille i Calle Mayor. Kun trommernes hvirvel kastede ekkoet tilbage, så de hørtes viden om. Alle spanierne knælede ned i dyb betagelse. Glade øjne fyldtes med tårer, da indledningen til *Kristi* via *dolorosa* drog forbi, og fra flere balkoner hørte man hviskende stemmer, som sagte sagde: »Hvor er Han smuk, Vorherre *Kristus*, jeg kan aldrig minde Ham så smuk« og »Hvor var det dog godt, at vi alligevel fik vores procession!«

Så forsvandt processionen i nattens mørke.

Langfredag – »Viernes Santo«. Og det bliver morgen. Stjerner bleges, og ligesom daggrøt nærmer sig, vækkes *Cuencas* beboere af en øredøvende trommehvirvel. Det er opråbet til menneskebørnene om ikke at sove i denne stund, men våge og bede for det lidende menneske, hvis disciple har forladt *Ham* i den stund, *Han* allermest trængte til deres hjælp, og alle står op, knæler foran det lille husalter, hvor olielampen brænder dag og nat, og bliver liggende der i bøn, indtil trommernes hvirvel har tabt sig i det fjerne. Så klæder de sig på i tavshed og går ud for at tage imod den første procession.

Dennegang spiller påsokesolens stråler i messedrengenes røde og hvide lygter, og ingen kåd blæst leger med kuttemændenes dyblilla klædninger. Allerforrest går en lille fyr, han sætter gravalvorligt de små fødder i nøjagtig takt med musikkens rytme, han ser ikke til nogen af siderne, men går frem som om han

ledte hele processionen! I hans fodspor følger los *cofradías*, som bærer på deres skuldre katafalken, hvorpå korset med *Kristus* fastnaglet hviler. Messedrenge danner mellemled til hvert stykke af *Kristi* lidelseshistorie.

De gråklædte kuttemænd er ved at segne under byrden af *Kristus*, som hænger på korset midt imellem de to røvere, og mændene må gang på gang give tegn til, at man må standse, så de kan hvile katafalken på de sorte stave, inden de næsten vakler videre.

Uforglemmelig og gribende er gengivelsen af den sidste time på *Gol-gatha*! Stridsmanden med det bloddryppende spyd, *Kristus* med det døende blik hævet mod himlen, de opsvulmede læber, som lige har udtalt ordene: »Det er fuldbragt«, er så betagende, så mange af tilskuerne, som danner spalier langs Calle Mayor i denne tidlige morgen, må vende ansigtet bort, og fra flere sider høres højlydt hulken!

I denne procession bærer de små piger tornekroner på deres sorte krøller, og dennegang holder de *stigen*, *svampen* og *hanen* i deres buttede barnehænder. Endnu mere uforglemmeligt, og måske det smukkeste udførte i kunstnerisk henseende, er de sørgende kvinder, som knæler foran det enkle, sortmalede trækors, som peger mod den lysende, blå himmel, for ligesom at ville kalde *den* til vidne på menneskers mest utilgivelige forbyrdelse – – – **KRISTI KORSFÆSTELSE!**

Her følger de sorte slør om tårevædede ansigter, og i Guds hellige moders forpinte træk står sorg og fortvivelse at læse stærkere end man formår at gengive det – *Jomfru Maria*, symbolet på alverdens lidende mødre.

Langfredag lakkede mod hæld. Alle spaniere i *Cuenca* havde benyttet opholdet mellem de forskellige processionser og imellem de stille messer til at nyde spadsereturen i det dejlige påskevejr, nu da blæsten havde lagt sig. Kun turisterne, som for størstedelen ikke var katolikker, var taget ud til den maleriske omegn for at kunne opleve det rigt, afvekslende naturbillede, som der rullede sig op, og kom først henimod midnat tilbage, da den allersidste procession skulle finde sted.

Atter forkyndte katedralens klokker, at nu rullede en ny akt frem – dramaets sidste! Atter trådte spaniere ud på de udsmykkede balkoner, atter knælede hver stakkels tigger ned, da denne sidste påskeprocession drog forbi. Beethovens sørgemarch lød dump ud i nattens stilhed, og dennegang var der ingen hvisken – kun andagtsfuld tavshed og afventen.

Nu kom tre hvidklædte ryttere i flagrende vide kapper ridende på slanke, sortblanke araberheste, en hvid i midten og på hver side en gnistrende sort. Med lansens løftet højt

Fortsættes side 7

På skuldrene bærer de sorte »los cofradías« billedet af *Kristi* nedtagelse fra korset.

Tidsaldre og menneskealdre

II

af magister Elsebet Kieler

I puberteten slår kønsbevidstheden ganske anderledes igennem. Vi har et smukt eksempel på det i Branners novelle: »Røde heste i sneen«: Om en grim, uskyldig 15års knægt, der er ude at kælke; en dum og lunefuld tøs fra klassen, der er betydelig mere fremmelig end han, får pludselig lyst til at køre ned ad bakken en gang med ham. De vælter og tumler ovenpå hinanden i sneen, og denne situation benytter hun til at kysse ham. Hele novellen handler om hans reaktion på det kys. Det er en helt ny erfaring; han tør næsten ikke tænke det igennem; noget vågner i ham, som indtil nu har ligget i dvale; det gør ham fuldstændig ør, angst og beruset på samme tid. Nu skal han hjem og smide de gamle legesager ud; tiden er inde til at gå lange, ensomme ture, og ikke sige noget om det derhjemme; drengen har fået et privatliv pludselig, og en ny, voldsom stolthed fylder ham og gør ham lukket og oprørsk hjemme, altimens han udenfor hjemmet søger nye guder – i stedet for far og mor.

Hans verden udvider sig, og denne udvidelse melder sig som en nødvendighed for ham, både udefra og indefra. Det er en periode, hvor en lærer eller ungdomsleder eller præst kan komme til at betyde meget for den unge, og hvor ungdomsarbejdet skal kende sin besøgstid! Det er hele spørgsmålet om vort juniorarbejde: står vi parat med et milieu, der kan afløse hjemmets verden for en tid? et milieu, der både byder på forståelse, kammeratskab og en rimelig næring til det vågnende åndsliv, menneskeligt og religiøst? Hvis ikke vi står parat, så gør f. eks. drengbanderne det; og de opgaver, som ungdomslederen ikke får løst, dem får politiet ofte overdraget.

Det er også i disse år, at de store frafald fra kirken sker, formodentlig fordi hjemmets og skolens autoritet går i ét med kirkens for den unges bevidsthed; skal der derfor gøres oprør mod den ene instans, så trækker den de andre med sig. Det er livsvigtigt, at juniorerne møder voksne udenfor de vante rammer, som de kan komme i et venskabeligt tillidsforhold

til, og at de blir præsenteret for positive opgaver, der svarer til de kræfter, der er ved at vågne i dem.

Eksaminerne på skolen og lidt senere de forskellige prøver på arbejdspladsen kan nok holde dem til ilden, hvad det faglige angår; men også menneskeligt og karaktermæssigt trænger de til at få noget at rive i, vel at mærke under en frivillig form. Ungdomsarbejdet har her en mulighed for både at præsentere dem for et åndsliv, der kan stå for kritik og vinde deres overbevisning, og for opgaver, som de derigennem får lyst til at give sig i kast med.

Juniorerne skal have deres åndelige føde under en pædagogisk form, det er klart; men det uansvarligste, man kan gøre overfor folk i den alder, er efter min mening at undervurdere deres behov. Overfører man nemlig sin egen voksne resignation på en ungdom, der endnu er ufordærvet, hvad dens forventninger til livet angår, så svigter man for det første den guddommelige pædagogik og forkluder det livsmønster, den uafbrudt tager sigte på; og man mister også respekten og interessen hos de bedste af de unge, dem, der skulle trække alle de andre med; og det betyder ikke blot, at de søger andre jagtmarker; men det kan også betyde, at de ikke får de chancer, de skal have, og derfor sækker agterud i det kapløb, vi har antydnet, mellem gode og onde magter, mens udviklingen ubønhørligt holder sin kurs.

Det er svære brydningsår. En kanadisk professor i psykologi, Thérèse Gouin-Décarie, katolik og selv mor til en børneflokk, har i 1953-54 holdt nogle udmærkede radio-causerier herom, som er udkommet i bogform og kan anbefales dem, der læser fransk (»De l'Adolescence à la Maturité«, Fides Montréal-Paris). Vitaliteten er stor, men den unge svinger mellem grænseløst overmod og grænseløs usikkerhed; angsten truer med at lamme og lukke for livskilderne; men livsviljen kradsler samtidig på.

Også i denne omgang står kampen mellem person og natur; den gælder den dyrekøbte selvovervindelse, evnen og viljen til at gå gen-

nem livsangsten og selvoptagetheden ud i en aktiv, positiv holdning, der frit og overbevist vil give sig selv til Gud og mennesker i familie og samfund. Det er døden fra hele barndomens liv og verden, og opstandelse til et nyt og krævende liv i de voksnes verden.

*

Lad os stoppe et øjeblik og kikke lidt på det løb, der er kørt. Det er et normalløb – stort set går det sådan til, når det går rigtigt til; men vi må naturligvis være klare over, at ved hver eneste etape lur der farer, fare for misgreb fra forældrenes side og misbrug fra barnets; nogle gattes ud med tiden; men ofte sætter disse misgreb og misbrug sig dybe spor i underbevidstheden, og er med til at præge os som mennesker for resten af vort liv.

Vi har set, hvordan menneskebarnet, hver gang det skulle passere en etape, fyldtes med smerte over at skulle slippe det gamle, trygge, velkendte – og med angst for det nye, fremmede, ukendte, som nu trængte sig på. Hvis barnet opdrages overdrevent strengt, d.v.s. hele tiden holdes til ilden udover, hvad det nu og her har nogen rimelig chance for at kunne magte, så må det lammes af angsten, så det hæmmes i væksten – og ikke går positivt gennem krisen, men falder tilbage i det infantile og koncentrerer sig om sine utilfredsstillede behov for kærlighed og forståelse hos forældrene.

Men det modsatte kan også ske: at barnet ved overdreven forkælelse også blir stikkende i det infantile, det passive, usikre, nydende, egocentriske – fordi den pædagogiske impuls udefra mangler, til at komme videre, bryde op, forlade det gamle land og forcere et nyt. Barnet lærer ikke at indtage en aktiv, kæmpende holdning overfor sig selv og en aktiv, givende holdning overfor familien – det er stadig den, der lader sig sørge for eller skænde på, på alle leder og kanter. Det fungerer måske intelligensmæssigt tilfredsstillende i skolen, selv om brugen af intelligensen i visse tilfælde også kan hæmmes; men menneskeligt set er der noget ufødt ved det hele, noget infantilt og sentimentalt og usikkert; det mangler moralsk mod, karakter og handlekraft, og vil derfor være et altfor let bytte for den tid, vi har set beskrevet hos Saint-Exupéry.

I mange tilfælde kan det dog, takket være Vorherre og en god vejleder, lykkes den voksne at gennemskue en sådan mere eller mindre afsporet reaktionsmåde i sig selv. Og det vil sige, at der også vil være mulighed

for at tage stilling til den, gennem en rigtig trosholdning, under smerte, tage afstand fra den, og således tilidsfuldt og udholdende kalde på det rigtige liv fra Gud, så skuden kan blive rettet op.

Dette er så meget mere muligt, som udviklingen, hvoraf vi har antydning etaperne indtil puberteten, jo slet ikke dermed hører op. Ganske vist standser kroppen i væksten i denne alder, men kun for at frigøre kræfter til ånden, personligheden, som skal fortsætte med at vokse og modnes livet igennem, så høsten kan være størst mulig, når Vorherre ved vor død gør sit og vort resultat op.

Der kunne således siges meget om den prøve, som begge de unge skal bestå ved et ægteskabs indgåelse, og som Skriften sammenfatter i det ene ord: »Derfor skal et menneske forla-

de sin far og mor og holde fast ved sin hustru, og de to skulle være eet kød« (Efeserne 5, 31). Den gamle afhængighed af barndomshjemmet skal omsider ophøre helt; den skal forsvares, for at den unge, frit og personligt, kan engagere sig i et nyt hjem, hvor han selv er den bærende kraft.

Men også den ugifte må kende sin besøgelsestid. Leck Fischer har skrevet om den prøve, som den ugifte kvinde på fyrrer skal bestå, når hun definitivt må sige farvel til ungdommens muligheder og chancer, og besinde sig på *sin* indsats, sit kald.

Og også manden sættes på prøver, på sin arbejdsplads ude i samfundet – prøver, som vi alle ved kan koste mavesår og depressioner, og som i ulykkelige tilfælde kan føre ud i selvmordet eller ind i et hektisk arbejdsjag, der medfører en tidlig død – men

som fra Guds side er tænkt til velsignelse, fyldt med chancer og løfter om en indsats, der ikke ensidigt følger det faglige på det menneskelige bekostning, men alsidigt og organisk bæres frem af hele mennesket som en velgerning mod alle, hvorfor det da også, midt i kampen, kan have glæden og hjertefreden i behold.

Og så er der den navnkundige overgangsalder, som rammer først kvinden og så manden – hvad er den andet end et nyt hamskifte, hvor ånden definitivt skal frigøre sig fra det psykofysiske, kaste naturens krykker, lade sit hidtidige liv bag sig, fordi det har udtjent, og frit og modnet gå til tops for at bære sin sidste og endelige frugt på et plan, der er Gud helt værdigt! Hvad andet kaldes mennesket i overgangsalderen til end at gå ind i det livsrum, der fra starten er den objektive realitet i den gudviedes liv? Det familieliv, som trofast og oprigtigt har bevaret kirkens dimension i sig gennem årene, vil utvivlsomt have afbødet krisens voldsomhed under klimakteriet, så at det roligt og organisk kan vokse videre og dybere ind i Kristi liv, derind hvor i troen på hans frelsergerning alle mennesker må tages til hjerte og modtage fred og samfund med hans disciple.

Det samme gælder enken eller enkemanden. Hvor mange tilbringer ikke deres alderdom med at leve på minderne, på fortiden? Og hvad vil det sige andet, end at de er blevet oversiddere i livets skole, har nægtet at indstille sig til prøven, og derfor heller ikke har kunnet oprykkes i næste klasse, hvor de, fulde af medviden og barmhjertighed, skulle være reservater af visdom og trost for de unge, der endnu må stride sig igennem de nederste klasser!

Vi kan slet ikke gå i enkeltheder med disse ting. Der er bare en central ting, som med alt dette har skullet fremhæves: *livsloven*, der går gennem alle etaperne og kræver sin ret, hvis Gud skal æres og mennesket trives: det er den stadige død fra det gamle liv og opstandelse til et nyt og stadig større og rigere liv!

Det er selve syndens væsen i os faldne mennesker: at ville falde til ro i os selv og den verden, vi umiddelbart kender og kan kontrollere. Ligesom fosteret i mors liv er krummet sammen i sig selv, sådan har vi alle en syndig tilbøjelighed til at gøre det samme, åndelig talt. Vi vil gerne leve på vort eget tågede sjæleliv (Graham Greene's »Manden i Tågen« er en fin illustration til dette); vi er tilbøjelige til at ernære os af det, i stedet for at søge den sande kommunion hos Gud.

»Kristi, den herligt opstandnes lys, sprede mørket i hjerte og sind«, beder præsten, idet han tænder påskelyset.

Vi vil gerne sikre vor eksistens ved egne kræfter alene og tror uklart, at vi derigennem kan sikre os lykken.

I virkeligheden er det denne falske selvkommunion, der er kilden til alt ondt, al disharmoni, al livsangst, alle misforståelser og alle lidelser i denne verden. Al ondskab har sin rod i denne selvkommunion, og den angst og afmagt, der følger med den. Den ondes vej, det er vejen ind i menneskets egen sjæletåge, og denne selvkommunion forsvares nu desperat og efterhånden mere og mere på andres bekostning.

Men Skriften advarer os indtrængende: Den, der selv vil sikre sit liv, skal miste det; kun den, der vil gå gennem denne syndige tilbøjelighed, ud af sig selv, ud af sin egen hule, for etape for etape at følge Gud ind i en stadig større verden og der, opfyldt af hans kraft, engagere stadig mere af sig selv i et liv for andre - kun han skal vinde det.

Derfor er også et andet Jesu ord i denne forbindelse højaktuelt: »Arbejd ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som varer til evigt liv, den, som Menneskesønnen vil give jer, thi ham har Faderen, Gud selv, besejlet.« (Johannes evangelium 6, 27).

Det segl, hvormed Faderen har besejlet sin Søns gerning iblandt os, det er Helligåndens kraft. Opfyldt af deres fælles Helligånd arbejder Fader og Søn således hånd i hånd på deres skaber- og frelsesværk. Idet skaberværket mere og mere åbner sine døre og fører os ud i et verdensrum, der får det til at svimle for os, træder frelsesværket supplerende til, for at give os faldne menneskebørn de fornødne guddommelige kræfter til at møde Gud selv på hans eget terræn.

Således vil udviklingen i atomalderen, den være sig nok så rivende, ikke finde os uforberedte; men midt i alt det skæbnesvangre, der sker omkring os, vil den blive til en oplevelse af Gud og hans verden i dimensioner, som vi indtil nu ikke havde kunnet drømme om.

TEGN ABONNEMENT

KJØBKE'S
REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Møllebygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 88

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

En påskeuge i den spanske bjergby Cuenca . . .

Fortsat fra side 4

i den ene hånd, imens de med den anden holdt tøjlerne, banede de sig vej forbi mængden, indtil de kom forrest. Præster i guldbroderede fløjlskåber og sorte kalotter veg ærbødigt til side for de urolige heste, som skræmtes af musikkens funébre toner.

Langs hele fortovet i Calle Mayor vandrede de sortklædte munke med hver sin brændende kærte, hvis flammer nu blussede roligt og ens i den stille nat.

Der kom *Jomfru Maria* i sin lysende blå klædning og gyldne glorie om det rene ansigt, fulgt af en lille fyr i lilla skjorte, sort spidshue og efter *Jomfru Maria* bares Kristi kors - tomt med kun det hvide klæde, som hang ganske slapt ned! Det blodige offer på Golgatha var fuldført.

Denne procession var uendelig lang, men også uendelig betagende. Kuttemændenes skridt lød tungt i takt med sørgemarchens toner. I skæret af vokslysens glans vandrede skaren afsted og steg ganske langsomt op ad de stejle trapper, som førte til katedralen. Så forstummede musikken.

Processionen drejede ind på kirkepladsen, hvorover stjernerne og månelys kappedes om overtaget, præsterne fremsagde en hymne, og mesedrengene svarede i kor, mens katedralernes porte faldt tungt tilbage, og nu løftede »los cofradías« de skønne skulpturer ind i Guds hus, hvor de skulle blive stående hver foran sit alter til næste års påske.

Portene sloges i. Midnatsstunden var inde og skaren spredtes i fuldstændig tavshed. Og *selv* var man tavs i lange tider!

Astrid Diemar.

S. O. S.

Ungarske mødre mangler det aller-nødvendigste til deres nyfødte børn. Gennem Wien kan babyudstyr sendes toldfrit til Ungarn.

Hvem hjælper? Selv små bidrag løser store opgaver.

CARITAS - København - Giro 439 79.

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik

Telefon 121, 208

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4898

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

A. P. Pedersens Søn

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, lachias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 368

K&K

ARTIESELKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 16 - Telefon Central 9270

MEIERIET JESTEBØ

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva +408

Emanuel Jensen & H. Schumacher

Murer- og Entreprenørforretning A/S

Godthasbavænge 4

Kbhvn. F

Telefon C. 968

Tidligere sekt-biskop blevet katolik

Vatikanstaden (NC) Paven har i privataudiens modtaget en tidligere leder af en brasiliansk sekt, der er blevet optaget i den katolske kirke i december. Vatikanets dagblad meddeler, at biskop Salonoao Ferraz, der tidligere var overhovede for »Den frie katolske kirke i Brasilien«, over for paven har »bekendt sin tro på den katolske kirkes sandhed«.

Biskop Ferraz fortalte, at paven modtog ham med den største venlighed og behandlede ham som en broder og ligesindet og ikke som en underordnet. Han havde offentligt og højtideligt den 8. december aflagt sin katolske trosbekendelse over for den brasilianske kardinal de Vasconcellos Motta.

Biskop Ferraz var i sin tid præst i den presbyterianske kirke, men blev senere den første biskop for den såkaldte frie katolske kirke i Brasilien. Det var lykkedes ham at blive ordineret præst og senere konsekreret biskop af den frafaldne biskop Costa, som blev ekskommunikeret af den Hellige Stol i 1945. Biskop Ferraz' ordination som præst og senere konsekration som biskop anerkendes af Rom, selv om de er meddelt på ulovlig måde.

Vatikanets dagblad bemærker, at biskop Ferraz' tilfælde er usædvanligt. Selv oplyser biskoppen, at han som overhovede for den brasilianske sekt mere og mere følte, at han virkede ud fra et forkert grundlag. Han begyndte i 1957 at studere den katolske lære og besluttede sig til at blive optaget i kirken. Før sin konversion skrev han en erklæring til sine tilhængere for at redegøre for sit alvorlige skridt. Han håber og beder nu, at mange af de 20.000 medlemmer af sekten vil følge ham.

Kongelig hæder til norsk priorinde

Moder Augustina, priorinden ved Sankt Josephs Hospital i Fredrikstad i Norge, er blevet hædret med den kongelige fortjenstmedaille i guld. I overværelse af en række af byens læger, de katolske præster i fylket og sine medsøstre fik Moder Augustina overrakt medaillen af borgmester Ragnvald Gundersen, som i anerkendende ord omtalte hospitalets virksomhed og tolkede den tilfredshed, som byen og distriktet følte ved at have Sankt Josephs Hospital. Moder Augustina takkede hjerteligt for udmærkelsen, som hun gerne ville dele med alle, der har deres gerning på hospitalet.

Blandt talerne var også sognepræst Kielland Bergwitz, der knyttede en tråd mellem den festlige begivenhed og den meget omtalte film »Nonnen«. Han ville, refererer »Fredrikstad Blad«, gerne sige, at man intet sted udenfor filmen ser nonner, der nærmest virker som soldater i uniform. Når man ser nonner som her på hospitalet, med naturlige ansigter, så ser man »Nonnen« i virkeligheden. Den virkelige nonne trådte forøvrigt heller ikke ud efter 17 års virke. Moder Augustina er ikke trådt fra efter adskilligt over 50 års virke. Det, som gennemsyrrer søstrenes arbejde, er Jesu ord: Hvad du gør for de mindste har du gjort for mig. Kongen, byens myndigheder og byens læger har villet anerkende søstrenes gerning, og det er vi taknemmelige for.

Blot tal, men . . .

Vatikanstaden (NC). Kongregationen for seminarier og universiteter har nu oplyst, at der i 1957 fandtes 1.456 seminarier med 158.268 studerende. Til sammenligning tjener, at der i 1955 var 990 seminarier med 140.500 studerende. I året 1957 blev ialt 6.159 præster ordineret, hvoraf 3.958 i Europa, 2.080 i Amerika og 93 på Filippinerne. Disse tal omfatter ikke områder, som er underlagt Kongregationen for Troens Udbredelse, den såkaldte propaganda-kongregation og Kongregationen for den Orientalske Kirke. Man har heller ikke nogen statistik fra lande, der er under kommunistisk styre.

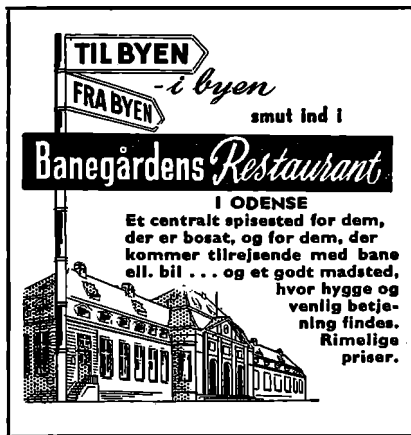
Stor gæstfrihed i München

München (NC). Hver femte familie i München og omegn har givet tilsagn om at tage imod gæster ved sommerens internationale eukaristiske kongres. Det oplyses, at mange af disse familier udtrykkeligt har ønsket at modtage folk fra de »farvede« nationer. Blandt dem, der vil huse de katolske pilgrimme, er også mange protestantiske familier. 300 landsbyer i nærheden af München har sørgt for indkvarteringsmuligheder, og der rejses blandt andet en teltby med plads til 100.000 unge mænd, mens Münchens skoler forberedes til at kunne modtage 50.000 unge kvinder. Millionbyen München forbereder sig til at kunne modtage henvendte million pilgrimme i dagene fra 31. juli til 7. august.

Indtil nu har 150 kardinaler og biskopper givet meddelelse om, at de vil deltage i kongressen. Man venter endnu flere tilsagn. Den pavelige udsending vil tage ophold i et tidligere kongeslot.

De tyske jernbaner har beregnet, at der alene på kongressens to sidste dage skal føres 260 tog fra München. Byens myndigheder arbejder med at løse de vældige trafikproblemer, der vil opstå i forbindelse med kongressen. Politiet har planer om at dirigere trafikken fra en ballon!

På den store kongresplads ved Theresienwiese vil der kunne blive siddepladser til 468.000 mennesker og ståpladser til 460.000. Gennem højtalere vil det blive muligt at følge højtidelighederne i områderne langt udenfor Theresienwiese.

Polske præster til Sibirien

Berlin (NC) Tre polske præster, der i 1940 blev deporteret til Sovjetunionen, er nu blevet arresteret og sendt til Sibirien i henhold til rapporter, der har nået Berlin. De tre præster er pater Bukowinsky, der tidligere har været rektor for katedralen i Lutsk, pater Kuczynski og pater Drzepecki. De tre præster er blevet sendt til et savværk i Sibirien i nærheden af Mongoliet. Den ældste af dem er syg og meget svag.

Ikke kardinalen, men Rom

Lyon (NC) Ærkebiskoppen af Lyon, kardinal Gerlier, har dementeret avismeddelelserne om, at han havde forbudt pastor Felix Kir, borgmesteren i Dijon, at modtage Kruschew. Kardinalen oplyser, at forbudet kom fra Rom. »Jeg kan fortælle, at jeg ikke har sagt et eneste ord om denne sag, selv om aviserne har været i stand til at trykke flere udtalelser af mig,« bemærkede kardinalen, »forbudet kom ikke fra Lyon, men fra Rom. Det er i virkeligheden biskoppen af Dijon, som har offentliggjort bestemmelsen.«

Ny Tyburn-kerke

London (NC) Engelske katolikker har planlagt at bygge en ny kirke ved Tyburn, hvor i sin tid et stort antal præster og lægfolk led døden i galgen. Kirken vil blive rejst i nærheden af Marble Arch i Londons Westend – nogle få meter fra stedet, hvor de gamle galger stod. Det lille katolske kapel samme sted blev ødelagt under den sidset verdenskrig.

Pontificatet afkortes

Vatikanstaden (NC) Rituskongregationen arbejder med ændringer i de ceremonier, der anvendes ved konsekration af kirker og altre. Kongregationen er for tiden ved at revidere det såkaldte Pontificale Romanum, den liturgiske bog der indeholder bønner og tekster til anvendelse for biskopperne.

Det forlyder, at kongregationen vil foreslå en forkortelse af ceremonierne ved en kirkes konsekration samt ved konsekration af altre, kalke og andre liturgiske genstande.

Vatikanets dagblad skifter redaktør

Efter 40 års arbejde afløses dalla Torre

Vatikanstaden (NC) Vatikanets dagblad har skiftet redaktør. Grev Giuseppe dalla Torre, som netop er fyldt 75 år, har efter 40 års redaktørvirksomhed ved l'Osservatore Romano overgivet ansvaret til Raimondo Manzinni, som hidtil har været redaktør af et katolsk orienteret dagblad i Bologna. Pave Johannes har samtidig udnævnt to medredaktører – nemlig Cesilio Lolli, som skal redigere Vatikanets officielle og religiøse nyheder, samt Federico Alessandrini, der vil tage sig af den almindelige nyhedsreportage.

Bladets nye chefredaktør, Manzinni, er 59 år. Han har været redaktør for forskellige blade, før han blev chefredaktør for et dagblad i Bologna. Dette blad er organ for Det kristne demokratiske Parti. Han er kendt som en dygtig bladmand, der i øvrigt har deltaget i det politiske liv og flere gange har været valgt til det italienske parlament. Han har været medlem af Det kristne demokratiske Partis nationalråd.

Bladets gamle redaktør, dalla Torre, blev tilknyttet l'Osserva-

tore Romano i 1918 efter opfordring fra pave Benedikt XV. I 1920 blev han chefredaktør. Hans særpræg som leder af bladet blev for første gang bemærket, da han kommenterede den mexikanske regerings forfølgelse af kirken i 1920'erne. Han blev dog især kendt for sin opposition mod Mussolinies regering, da den kom til magten i 1922.

Blandt de syv nye kardinaler, der nu har modtaget den officielle udnævnelse af paven, er Tokios ærkebiskop, Peter Tatsuo, som ses på dette billede. Foruden de syv har pave Johannes udnævnt tre kardinaler »in pectore« d. v. s. deres navne vil først senere blive meddelt og de pågældende ved endnu ikke selv, at de bliver kardinaler.

Læserbreve

Det har vist sig, at der har været behov for den læserrubrik, vi fornylig åbnede. Vi har fået flere breve, som bringes i de kommende uger, men vi gør atter opmærksom på, at man ikke mere kan få indlæg optaget under pseudonym. Indsenderne må selv lægge navn til deres synspunkter, som ikke altid svarer til redaktionens. Det vil hjælpe os meget, om brevene er kortfattede, således at vi af pladshensyn kan undgå at foretage forkortelser.

Påsketidens gudstjenester i Storkøbenhavn

Forkortelser: H = højmesse; St. = stille messe; R = reciteret messe
P = pontificalmesse; L = Levitmesse

	Skærtorsdag	Langfredag	Påskelørdag	1. påskedag	2. påskedag
Sankt Ansgars kirke	9 P 17 P	15	22,30	8 St. 10 P 11,30 St.	8 St. 10 H
Sankt Andreas kirke	19,30 H	15	22,30	7 R 8 R 10 H	7 R 8 R 10 H
Sankt Annæ kirke	17 L	15	22,30	38 R 10 L 11,30 St.	38 St. 10 H
Sankt Antoni kirke	18 L	15	22,30	9,30 H 11 St.	9 H
Jesu Hjerter kirke	17 L	15	22,30	6, 7, 8,30 St. 10 L 11,30, 20 St.	6, 7, 8,30 St. 10 H
Sankt Knud Lavards kirke	17,30 L	15	22,30	8 St. 10 L 11,30 St.	8 St. 10 H
Sankt Mariæ kirke	17 H	15	22,30	8 St. 10 H 11,30 St.	8 St. 10 R
Sakramentskirken	18 H	15	22,30	8 St. 10 H 17 R	8 St. 9 St. 10 H
Sankt Therese kirke	17 H	15	22,30	9 H 11 R	8 R
Immaculatakirken	17 H	15	23,00	10 H	9 H
Sankt Augustins kirke				8 St. 9 RM 11 St.	
Sankt Josefs kirke	18 H	15	22,30	6,45 St. 9 H	5,40 St. 6,45 St. 9 H
Den hellige Families kapel	17 H	15	22,45	8 St. 9 H	7 St.
Vor Frue kapel Herlev	17,30 H		22,45	8 St. 10 H 11,30 St. 17 St.	8 H
Sankt Nikolaj kirke, Hvidovre	17 H	15	23,00	8 St. 10 H	10 H

DUK's sommerarrangementer

Børnelejre:

Ømborgen	6.7.-15.7.	7-14 år
Stouby v. Vejle fjord	11.7.-21.7	12-14 år
Stouby	22.7.- 1.8.	7-11 år
Ømborgen	1.8- 9.8.	

Juniorlejren:

Ømborgen	27.6- 6.7.	14/15-18 år
----------	------------	-------------

Sommerskoler:

Dansk skole	17.7.-23.7	18-35 år
Nord. skole	24.7.-31.7	18-35 år

Tilmelding til samtlige lejre på særlige formularer, der fås hos præsterne, skolerne m. fl.

Danmarks unge katolikker.

Basar i København.

Husk at aflægge et lille besøg på Elisabethforeningens basar palmesøndag den 10. april kl. 9-18 eller mandag kl. 10-15 Bredgade 67, 2. o. g.

Elisabethforeningen

afholder generalforsamling onsdag d. 20. april kl. 14 Valby Langg. 117 b, 1., København.

Bortlodning i Esbjerg.

Gevinster ved bortlodning til fordel for ny katolsk skole og kirke i Esbjerg er ved lodtrækning af notarius publicus faldet på følgende numre i den på lodsedlerne anførte rækkefølge: 1758 - 1988 - 3450 - 1452 - 2092 - 1270 - 1097. Endvidere er ved amerikansk lotteri udtrukket: lysørød nr. 22, hvid nr. 49 og mørkerød nr. 18. På grøn seddel er gevinst afhentet og ligeledes ved nittergevinst fra tombola.

Retræte for katolske lærere.

I lighed med tidligere år indbyder herved en kreds af katolske lærere til en retræte på Niels Steensens Hvilehjem, Bournnonvillevej 2, Fredensborg, i St. Bededagsferien fra torsdag den 12. maj (ank. Fredensborg st. kl. 17,29, afg. Kbh. H. kl. 16,19) til søndag den 15. (afg. Fr.borg 16,31, ank. Kbh. H. 17,40). Leder: pastor H. Messerschmidt. Emne: Vor retfærdiggørelse. Pris for hele opholdet ca. 25 kr. pr. pers. Sengelinned og håndklæde må medbringes. Der er 1-2 tæpper pr. deltager.

Yderligere oplysninger fremsendes ikke. Bindende tilmelding senest den 1. maj til overlærer H. O. Poul Pedersen, Nebs Møllegård, Jystrup (telf. Ortved 226).

Week-end retræte afholdes for unge katolske arbejdere 17-30 år lørdagsøndag den 23.-24. april på Asebakken. Tilmelding og program hos Per Wedell Topp, Asminderødgade 3, 3, N. Ægir 3124 x, inden 12. april. Pris 10 kr. ekskl. rejseomk. Retræteleder pater van Schaik. S. J.

Per og Poul.

En gammel kirkedør

Nr. Aaby kirke på Vestfyn har fået en gammel middelalderdør indsat mellem våbenhuset og kirken. Døren er forsynet med et af de ældste kendte smedjærnsarbejder, og den rummer mange minder om fortiden.

På døren står i sort smedjærnt mod træplankerne:

*»Hjælp INRI
I det Herrens år 1465.
Hil dig, Maria, du benådede, Herren
er med dig, se, jeg er Herrens tjenerinde. Ske mig efter dit ord.
Hellig Dionysius.
Lars Jacobsen gjorde mig. Beder for ham.«*

Smeden satte både jomfru Maria og sig selv et minde på sin fine dør.

Oprindelig sad den som yderdør, før kirken fik tilbygget våbenhus, fortæller pastor Gunnar Omby. Men i 1916 blev den fjernet, efter sigende fordi den gav kirkegængerne lejlighed til at slumre ind. Døren lukkede ind i kirken, og den skjulte derfor menigheden på de nederste bænke i kirkerummet.

DUK meddeler:

Der er påskeinstruktion for alle unge tirsdag den 12. april kl. 20.00. Den franske Skole, Østerbrogade. Pastor Højbo gennemgår skærtorsdag, langfredag og påskens liturgi. Hæftet »Den stille uges liturgi« medbringes (kan evt. købes på stedet). Bagefter the.

Klitborg lejre.

1. ældrelejr 10/6-23/6, 1. mødrelejr 6/7-20/7, 2. mødrelejr 22/7-5/8, 2. ældrelejr 8/8-22/8.

Til alle lejre kan der i begrænset omfang ydes legat. 2-3 heldagsture vil senere blive fastsat. Alle oplysninger fås hos Katolske Menighedsplejer, Bredgade 69 A, København K. - Telefon Palæ 2323. Husk! Klitborgs ombygningskonto: Postgironr. 54549.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 10.: 2. Passionssøndag eller Palmesøndag (s. 319, rød og violet).

MANDAG d. 11.: Mandagens messe (s. 354, violet).

TIRSDAG d. 12.: Tirsdagens messe (s. 358, violet).

ONSDAG d. 13.: Onsdagens messe (s. 373, violet).

TORS DAG d. 14.: Skærtorsdag (hvid).

FREDAG d. 15.: Langfredag (sort og violet).

LØRDAG d. 16.: Dag uden liturgi.

SØNDAG d. 17.: Påske (s. 547, hvid).

Liturgien fra palmesøndag til påskenat indbefattet er så stærkt ændret, at messebogen kun kan anvendes i forbindelse med hæftet: Den stille uges liturgi. (St. Ansgars forlag, 1957.)

De unge arbejders retræte.

Den første forudsætning for et resultatrigt apostolat turde være en levende forbindelse mellem Kristus og de personer, der virker i apostolatet. Glimper denne forbindelse vil selv nok så mange anstrengelser forblive nyteløse.

Det ved naturligvis også den kreds af unge katolske arbejdere, der med såvel ihærdighed som opfindsomhed er trådt i kontakt med bl. a. en række betydelige københavnske arbejdspladser. Under ledelse af pater van Schaik S. J. samles disse unge i alderen 17-31 år til en week-end-retræte på Asebakken den 23.-24. april. Der er tilrettelagt et hårdt arbejdsprogram, for meget skulle gerne nås på kort tid.

Glædeligt ville det være, om »arbejdergrupperne« kunne genopstå i en mere tidssvarende form. Mulighederne er der.

Juridisk vejledning.

Katolske Menighedsplejer har hver onsdag aften kl. 19-20 på menighedsplejernes kontor, Bredgade 69 A, København K, gratis juridisk vejledning for ubemidlede ved landsretssagfører Viggo Høgsgaard.

Besøg bedes venligst anmeldt telefonisk forinden på Palæ 2323.

Frem med historierne!

En mor kom ind i en kirke med sin lille pige for at bede. Imens sad den lille ganske stille og kiggede sig omkring; især var hun betaget af den røde lampe over alteret. Men snart begyndte hun at kedede sig og blive utålmodig:

– Mor, skal vi ikke snart gå?

Men moderen tyssede bare på den lille.

Lidt efter var det galt igen:

– Mor, skal vi ikke gå nu?

– Nej, vi skal vente lidt endnu.

Men så forstod den lille pludselig:

– Mor, skal vi da vente, til lyset bliver grønt?

Fri dressur.

Det var i en landsbykirke i Syd-tyskland; sognepræsten havde indkaldt en brav franciskanermunk til at holde missionsprædiken, og det gjorde han nu med fynd og klem. Der blev tordnet mod synd og laster, så det rungede i hvælvingerne.

En lille dreng, som sad ved siden af sin far, stirrede på »den vrede mand« med frygt og undren. Pludselig gjorde franciskaneren en voldsom bevægelse, hvorved rebet på hans kutte fløj op over prædikestolens kant; men det var mere, end den lille dreng kunne tage; forfærdet greb han sin far i armen og udbrød:

– Kom, lad os gå, nu har han revet sig løs...

(Begge indsendt af
pastor Ebbe Simonsen).

Påskelyset - til fordel for den katolske presse

Ved at købe det liturgiske påskelys, støtter man den katolske presse og giver mulighed for gratis abonnementer på katolske blade og tidskrifter. 1 lys koster 1.50 kr. En æske med fire lys kr. 6 eller mere efter eget skøn. Lysene kan købes hos sognepræsterne eller i Sankt Ansgars Boghandel, København. De kan også fås direkte fra fabriken, men da kun i æske med fire lys. De fremstilles af »Vesta-lys«, Myhresvej 5, Aalborg.

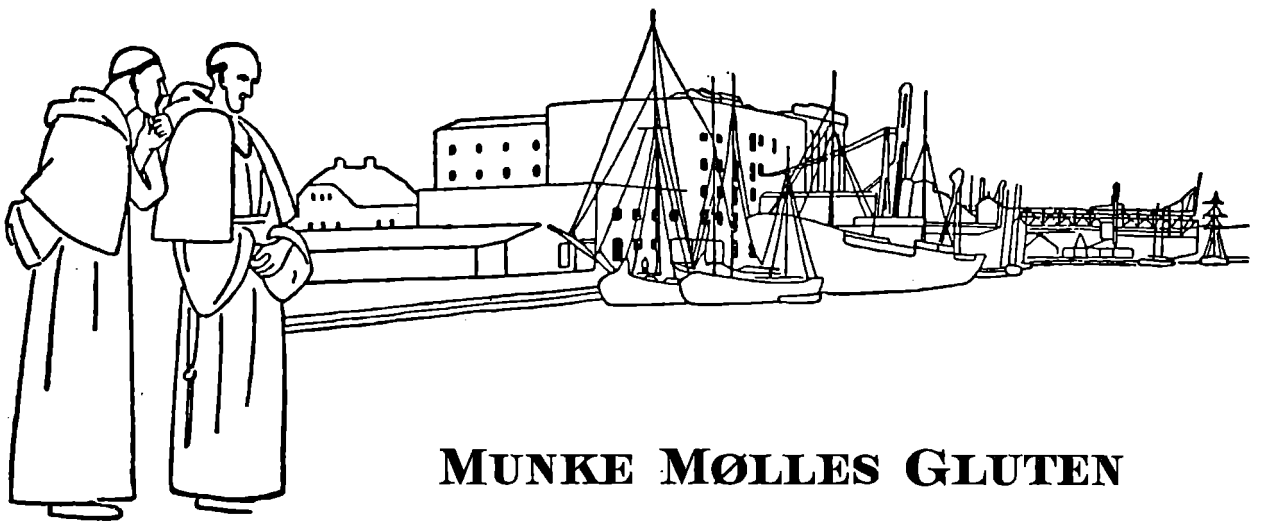
Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

Husholdningslev

Interesseret ung pige m. lyst til at lære madlavning og husgerning søges straks.

St. Ursulasøstre,
Farumgård, Farum

MUNKE MØLLES GLUTEN

Raymond på jagt efter det gyldne kors

Et halvt kapitel af en ny Don Bosco-bog

To nye Don Bosco-bøger er nu i trykken og vil snart blive sendt til dem, der har husket at betale deres kontingent til forlaget. De to ungdoms- og børnebøger hedder *Det gyldne kors* og *Modstandsgruppe Grøn*. Vi bringer her en lille smagsprøve på indholdet i bogen om det gyldne kors. Drengen Raymond er blevet hyret som skibsdreng hos kaptajn Cutlass og skal nu prøve at bjerge et meget gammelt og kostbart kors, som er blevet bortført fra en spansk kirke og sænket i havet. Raymond fortæller selv, hvad der sker:

Jeg var klar. Cutlass havde regnet med mig. Han havde det hele klar. Han bandt sejdug om livet på mig, hvori der var indsyet to stykker bly, ikke så tunge, men nok til at trække mig roligt ned til bunden og holde mig der. Linen, han bandt om mig, var kort i den ene ende, men meget lang i den anden. Den lå rullet op på dækket. Cutlass anbragte lampen, så den hang roligt over vandoverfladen. Så trykkede han min hånd, løftede mig op og lod mig glide ud over agterskibet.

Jeg lavede et plask. Vandet var koldt, men ikke værre end det var til at holde ud. Det blev mørkere ned efter. Fødderne mærkede bund, før man kunne tælle til ti.

Linen, jeg havde om livet, var ikke slæk nu. Cutlass havde beregnet afstanden rigtigt. Han holdt godt fast i mig.

Jeg kikkede mig lidt omkring fra stenen, jeg stod på. Så fik jeg øje på stangen. Den var ikke længere, end jeg kunne se. Noget af den lå under en stor sten. Jeg bad inderligt til, at den ikke sad fast.

Det var let nok at bøje sig ned og få fat i den; men jeg kunne ikke bevæge den. Et hårdt træk i linen standsede mig. Cutlass mente, jeg måtte have luft. Jeg trak tilbage, og han halede mig op til overfladen.

Jeg fik hovedet op og indåndede den friske luft. Jeg syntes, jeg kunne have suget vores lille havn med alle lysene ind i lungerne.

»Som jeg tænkte, min dreng, klemte fast under stenen!«

»Ja«, svarede jeg nede fra vandet.

»Jeg går ned igen, når jeg har trukket vejret lidt.«

»Du må komme op, så snart jeg giver signal,« sagde han.

Jeg tog en ordentlig mundfuld luft og gik ned. Denne gang kom jeg med fødderne lige ned på sandbunden ved den store sten. Jeg knælede straks ned og tog fat i stangen med begge hænder. Mit ansigt kom så tæt til metallet, at jeg ligefrem kyssede det med læberne. Pludselig fik jeg en idé. I stedet for at hive opad trak jeg langsomt stangen langs med havbunden og bevægede den fra side til side. Tomme for tomme kom den fri af stenen.

Jeg havde fået den et stykke hen imod mig, da der blev halet i linen. Lydigt rettede jeg mig op, og Cutlass trak mig op til overfladen.

Gispende efter vejret måtte jeg berette min nyhed: »Vores... vores... den... den er kommet fri!«

»Godt gjort, min dreng! Men det er ikke vores. Det vil det aldrig blive. Hør nu her! Så snart du kommer ned, tag så det løse af linen, du har om dig – jeg skal nok stikke en ekstra halv favn ud til dig – og slå det rundt om stangen i den øverste ende, lige under tværpinden.«

»Jeg har ingen tværpind set,« gispede jeg.

»Så vil du få en at se,« sagde han. »Hold stangen sådan, at du kan få linen omkring den. Kan du se, hvad jeg mener?« Han tog et merlespiger fra dækket, slog en ende omkring det og holdt på spigeret i hver side. Jeg er med kaptajn! De vil have linen til at tage vægten. Jeg skal bare styre den.«

Han vinkede til mig. Jeg lod mig glide ned. Tredie gang ville blive afgørende. Ville det blive »Alle gode gange tre?« Denne gang var der koldt nede i det mørke vand, meget koldere end før. Jeg rørte bunden med fødderne og gik straks ned på knæ.

Nu gik arbejdet hurtigt. Jeg fik fat i stangen med det samme. Da jeg rokkede med den, kom den endnu mere fri af stenen.

Så så jeg, hvad kaptajnen havde ment. To arme udgik vinkelret fra stangen omtrent en halv meter fra

enden af den. Selv om jeg ikke havde tid til at undersøge min opdagelse nærmere, var en del af mysteriet opklaret.

Stangen var i virkeligheden et kors – måske endda et krucifix med ansigtet nedad.

Endelig kom det helt fri af stenen. Selv på den dybde lyste metallet mod havbunden. Og sikke tungt det var!

For at få den løse line lagt om måtte jeg løfte stangen lidt op af sandet. Det krævede voldsom anstrengelse. Til yderligere sikkerhed slog jeg linen to gange rundt om stangen, trak begge parter tot og skubbede dem op til korsets arme. Så tog jeg godt fat i korset og samtidig i linen, så den ikke skulle glide af, og ventede.

Cutlass hev op, og langsomt gled vi til vejrs sammen. Det var næsten umuligt at holde fast i korset, for jeg kunne ikke spænde om stammen med hænderne. Jeg var nu iskold og længtes efter at få vejret.

Anstrengelsen blev hurtigt belønnet. Det øjeblik, korset brød vandoverfladen, vil altid stå i min erindring. Jeg tror ikke, jeg nogensinde mere får noget så smukt at se.

Da vi nærmede os overfladen, begyndte korset at lyse som det indre af et bål. Det var, som holdt jeg en flamme i mine hænder, en svær, bølgende flamme, der på en besynderlig måde ikke brændte.

Flammens spids kom klar af vandoverfladen. Det var et mærkeligt øjeblik. Jeg havde stadig øjnene lidt under overfladen; måske virkede håndfladen som prisme. Pludselig lyste en regnbue imod mig, og farvestrålende bånd udgik fra genstanden i mine hænder. I et glimt så jeg Cutlass' ansigt igennem farverne. Det glemmer jeg heller aldrig. Det var forvandet. Al smerte var borte. Øjnene var lukkede. Cutlass lignede en helgen. Gamle Cutlass!

Helgen eller ikke, nu handlede han med utrolig sikkerhed og behændighed. Han greb korset, så snart arme kom klar af vandet. Han rørte det ikke med hænderne, men indfangede det med et silketørklæde, han havde om halsen og fastholdt det nænsomt med den ene hånd. Med

den anden halede han ind på linen, idet han trådte tilbage fra lønningen. Korset og jeg kom op på een gang, og jeg lå gispende på dækket ved siden af det.

»Op med dig dreng og ned i min kahyt med det samme!« sagde han. Jeg fløj ned ad kahytstrappen. Han var tæt bagefter med korset. Trods træbenet sprang han ned ad trinene lige så hurtigt som jeg.

»Kom i gang med det håndklæde, dreng!« Jeg var lige netop begyndt, da hans vældige hænder greb det grove klæde. Han flåede næsten skindet af mig. Så rullede han mig ind i et tæppe og pressede den hårde kant af en kop imod min mund.

»Tøm denne her, min dreng! Til sidste dråbe!«

Det var en varm og stærk drik. Jeg svælgede den ned i dybe drag. Straks efter følte jeg mig frygtelig træt. Jeg husker, jeg tænkte på, hvilke store ting jeg skulle fortælle Marianne... Marianne... Marianne.

Måske har du gættet, hvor jeg vågnede - og rigtigt, det var i mit lille skab af et kammer oven over lygten. Havde jeg bare drømt? Nej, der tager du nu fejl. Solen faldt ind gennem de blomstrede gardiner i en underlig vinkel. Lyset plejede kun at ramme enden af sengen. Hvorfor skinnede det i ansigtet på mig til morgen?

Det var slet ikke morgen! Det blev jeg straks klar over og sprang hurtigt ud af sengen. Nede på gaden ringede en klokke. »Boller! Boller! Dejlige, varme boller!« Det var

Humphrey Preecy! Han kom aldrig forbi før efter tre om eftermiddagen.

Jeg fik tøjet på, stak fødderne i mine spændesko og sprang ned ad trappen, lige ned i den store stue. Her spiste vi og sad om aftenen. I

Ferie og weekend.

»Andersens Hus«, Ketting-skov, Als. Dejlig beliggenhed ved skov og vand. Lejlighed med køkken. Enkelte værelser med morgenmad. Tlf. V. Tand-slet 47865.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Væd- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

øjeblikket bøjede min søster Marianne sig ned mod kaminilden og satte boller til varme med en stor klump smør ved siden af.

Hun vendte sig om, da jeg kom springende. Havde det været en hvilken som helst anden dag, havde hun sagt:

»Sikken en stor ko, at komme dumpende ned på den måde!« Og jeg ville have svaret: »Det tør du jo ikke, unge dame! Piger er bange for at slå deres skinnedeb!«

Men i dag var der intet af den slags. Marianne stod og så mærkeligt på mig.

»Kom her, syvsover,« sagde hun. - Jeg blev stående og kryttede hænderne.

»Kom nu her!« Hun glattede forklædet og slog de sorte krøller tilbage over skuldrene.

Jeg blev stående.

»Skal du ikke give din søster et kys til farvel?« Hun lagde hovedet på siden. Uventet sprang hun hen over gulvet og slog armene om mig.

Var Marianne blevet gal? Og hvorfor »farvel«?

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/s **I. RØRDING & CO.** Vester 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

I denne rubrik optages korte læserbreve om emner, der har interesse for en større kreds. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må have oplysning om den pågældendes adresse. Vi forbeholder os ret til at forkorte breve, der fylder mere end en halv spalte.

Udtryk for taknemmelighed.

Artiklen om den nye Sankt Nikolaj kirke i Hvidovre i *Katolsk Ugeblad* for 25/3 begyndte med en meget mangelfuld - for ikke at sige ukorrekt - »historisk oversigt«: »Allerede i 1931 ... var der herude blevet indrettet et lille kapel ... Den fåtallige menighed kunne her samles til søndagsmessen, forrettet af en af præsterne fra Jesu Hjerter kirken i Stenosgade.«

Nej, det var ikke jesuitterne i Stenosgade der begyndte arbejdet i Hvidovre, de kom først til, da Rosenkranskirken var blevet solgt; thi den katolske mission i Hvidovre startedes fra Rosenkranskirken, idet Hvidovre da hørte til Rosenkranssognet. Det var Rosenkranssognets daværende kapellan og senere sognepræst *Niels Hansen*, der fandt den udmærkede beliggende grund, ombyggede det derpå beliggende beboelseshus til kapel (delvis med egen håndkraft) og grundlagde menigheden ved at opsøge de derboende katolikker, samle dem til regelmæssig søndagsmesse og undervise børnene. Det var en trofast skare, der her fik sit katolske hjem og en gang om året fik besøg fra hovedstaden, nemlig til den årlige Kristi Legems fest procession, den eneste procession i hovedstadsområdet, der gik ad offentlig vej - en af det lille Hvidovres årlige begivenheder.

I *Karl Harmers »Biskop Josef Brems«* (1945) s. 147: »Hans (pastor *Niels Hansens*) navn vil for altid være knyttet til den spæde begyndelse af menighedslev i Hvidovre.« Ak

Vi kan selvfølgelig kun give hr. Knud Kinzi ret. Intervieweren har ikke været katolik så længe, at han har et overblik over de katolske sognes historie, og han glemte at omtale Hvidovres pioner, pastor *Niels Hansen*, skønt den nuværende sognepræst havde fremhævet hans indsats. Vi håber, at der er gjort afbigt for en udeladelse, der slet ikke var tilsigtet.

Red.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

En håndsrækning fra skattevæsenet til kirken!

Direktør Poul Hjorth om de nye bestemmelser
vedrørende fradragsberettigede gaver

Ligningsrådet har nu godkendt de retningslinier, der skal bringes i anvendelse, når ligningsmyndighederne skal tage stilling til, hvilke foreninger og institutioner, der kan være berettiget til at modtage gaver med skattefri virkning for giveren.

Godkendelsen vedrører blandt andet den katolske kirke og vil få virkning allerede fra indeværende kalenderår. Den nye ligningslov siger, at den enkelte gave mindst skal være på 100 kroner pr. år, men at der kun gives fradragsret for gaver på indtil 1.000 kr. Der er kræfter i gang for at få dette beløb forhøjet ved en senere lejlighed.

Direktør Poul Hjorth, som i flere år har beskæftiget sig med denne for de forskellige trossamfund så vigtige sag, skriver til os, at vi må kunne erklære os tilfredse med dette resultat.

På den anden side må, fortsætter Poul Hjorth, den nu givne meddelelse inspirere trosfæller til i udstrakt grad at udnytte denne regel til fordel for kirken og dens arbejde. I praksis vil det jo sige, at vi nu kan yde større beløb til kirken end hidtil, uden at vi derfor belaster vort eget udgiftsbudget mere end før. Vi sparer jo skatten af gavebeløbet.

For at udnytte reglen fuldt ud, også for de små gavers beløb, var det måske en idé, at de enkelte menigheder forsynede hvert medlem af menigheden med en lille gavekuvert, beregnet til at lægge i kirkens klingbung hver søndag. Hvis kuverten er forsynet med den enkeltes nummer i medlemskartoteket, vil menighedskontoret ved årets slutning være i stand til at give den enkelte en kvittering for det samlede beløb, der i årets løb er skænket kirken gennem gaver i klingbungen. Dette beløb kan da, foruden selve kirkeskatten, fradrages i indkomsten, såfremt det totale beløb ikke overstiger kr. 1.000.

Der er næppe tvivl om, at de nu givne regler kan supplere eller erstatte den aftale, kirkens administration for få år siden fik med statens ligningsdirektorat om bidragsbeløb, ydet i henhold til de 10-årige erklæringer.

I stadig stigende grad må det være vor opgave selv at betale for, hvad det koster at holde vort andet hjem, kirken, og dens hele administration, i gang. Til dette formål er der gennem disse bestemmelser om skattefrihed givet os en udmærket håndsrækning fra lovgivernes side, og det må være vort håb, at maximumsatsen, kr. 1.000, snarest muligt må kunne falde bort.

Det er kun naturligt, at der ydes os fuld skattefrihed for de beløb, vi skænker kirken til dens daglige administration og til hjælp for dens karitative institutioners opretholdelse.

Rasmussen & Nielsens

maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

All i Bandager & Sygeplejeartikler

Holbæk Materialhandel

Telefon 32
Kaj Andersen

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-S

Algade 54 - Telefon 68
Leverandør til Hospitalet

Chr. Hansens køudsalg

Gl. Kongevej 163
Telefon Eva 6466 - 6466

Tegn abonnement

2 værelser moderne lejlighed

søges i København eller omegn af statsansat, enlig dame. Boligberettiget. Leje indtil ca. 275 kr. Evt. kan velholdt 2 værelser moderne i Valby indgå i bytte. Billet mrkt. 7-4-60 modtager bladets annonceafd.

FILM og TEATER

Hiroshima, min elskede

Han er japansk, hun er fransk. Han er arkitekt, hun er skuespillerinde og er kommet til Hiroshima for at spille med i en film om freden. De mødes tilfældigt, 24 timer før hendes afrejse og bliver forelsket i hinanden, besat af hinanden. I denne by, hærgnet af minderne fra atombomben, genkalder det voldsomme kærlighedsforhold i kvinden erindringen om en anden kærlighed, som hun oplevede for femten år siden i Nevers med en tysk soldat. Lidt efter lidt husker hun alt, sin smerte ved hans død, sin fortvivelse og skammen på befrielsesdagen.

Denne handling har tilsyneladende alle muligheder i sig for at blive en rigtig ugebladsnovelle. Og dog giver den Alein Resnais stof til en af de mest betagende film, vi har set i lange tider. Thi denne film er ikke blot en historie, – den er en betragtning over erindring og glemsel. Resnais viser os, næsten i en slags fortvivelse, at selv vore kærester minder og vore dybeste følelser er udsat for tidens angreb og slides op for til sidst at forsvinde. Den unge franske pige troede, at hun ville forblive evig tro mod sin soldat. I virkeligheden har hun glemmt hans ansigtstræk, som bliver til et med den unge japaner. Og også ham vil hun glemme en dag. Hun havde svoret sin fødeby, Nevers, evigt had, – nu ønsker hun næsten at se den. I Hiroshima har menneskene bygget et musæum for at bevare minderne fra atomekspllosionen. Men disse minder er kun døde ting og vil ikke kunne genkalde virkeligheden. »Det var ikke sådan i Hiroshima,« bekræfter arkitekten, som har oplevet det. Livet er atter skudt frem af asken, en ny by er blevet bygget. Nu må man køre propagandafilm for at få den nye generation til at forstå, hvad det var, som skete. Menneskene glemmer meget hurtigt, meget hurtigt. Såvel de individuelle katastrofer som de sociale forsvinder i hukommelsens sand.

Resnais forkynder dette bitre budskab i vidunderlige billeder, kædet sammen af en stor filmdigter. Vi er

her meget langt fra den overfladiske erotik i Louis Malles' »De elskende«; for efter vor mening har ingen film tydeligere vist os, hvorledes lidenskaben er forskellig fra kærligheden. Den første smuldrer hen og forsvinder, og deri har Resnais ret. Hiroshimas ruiner og dens brændte lig er den nye dødedans, der er endnu mere tragisk end den fra middelalderen. Den forkynder de menneskelige lidenskabers forfængelighed og den jordiske lykkes skrøbelighed. Den hellige skrift har sagt os det for længe siden: »Alt kød er som græs... Græsset falmer, blomsten visner.« Men kærligheden er derved ikke fordømt. For kærlighed er ikke lidenskab. Den er stærkere end lidenskab. Den er ikke afhængig af hukommelsen, men af »hjertet«. Derfor kan den forblive trofast og modstå tidens slid.

(Forb. f. børn).

M. D.

Tro, håb og trolddom

Ideen med at lave en film, hvis handling udspilles på Færøerne, er god. Her møder vi et samfund, der takket være isolationen har bevaret sit særpræg, men som sikkert også oplever voldsomme brydninger mellem gammelt og nyt, ertet at det 20. årh.s tekniske velsignelser er skyllet i land på klipperne. For at gøre filmen ægte, har man bedt den færøske forfatter William Heinesen skrive manuskriptet. Han fremtryller en lille ø, Trolde, med kun fem beboere: En gammel bedstemor, myndig, stærk og fuld af tro på Gud, men bekymret over gårdens fire mænd med deres dagdrømme og mangel på initiativ. Hun selv mærker alderen; de trænger til en ung kone på gården. Hvor skal de få hende fra?

Gennem handlingen fører Heinesen os til en anden ø, hvis to familier har ligget i bitter slægtsfejde gennem 20 år p. gr. af et markskel. Senere kommer vi til en hvalfangerstation, hvor teknikken er taget i brug både i hvalkogeriet og i restauranten med dens evigt larmende music-box. På denne ø møder vi også sekt-præsten, som for en lille omvendt skare prædiker

synd og evig straffedom. Vi kommer på kort visit i Thorshavn, der giver indtryk af at ville lege storby. Sammen med en moderne eva-datter vender vi tilbage til Trolde, men hun flygter rædselsslagen – det spørger! Så går det bedre med sekt-præstens datter, der tager plads på gården. Borte fra sin dommedagsfar forstår hun snart, at alt ikke er synd; og hun har den sindets ro, der skal til, for at være alene uden at føle sig ensom.

Godt stof til en færøfilm forekommer det mig. Og dog er det lykkedes på grundlag af dette at fabrikere en dansk falde-på-halen-komedie, skåret efter mål som så mange før den. Hvordan bærer de sig ad? Man bemærker, at også Erik Balling står som manuskriptforfatter. Kan det tænkes, at han ikke har kunnet se, at der var godt stof nok? Der skal da ske noget – noget med fut! Og så krydres historien med de særeste ting: Umotiverede slagsmål og farlige situationer, som hverken virker farlige eller morsomme. I en sidste kraftanstrengelse lader de gården på Trolde ryge i luften, fordi et par pipe-rygende mænd leger med dynamit. Et kort øjeblik tror vi, at filmen altså skal ende tragisk, men det er naturligtvis en formastelig fejltagelse: Det var kun set udefra, huset styrte i grus – inden dørene er alt ved det gamle, og man styrker sig med en snaps.

Det var også kun tilsyneladende, Nordisk Film havde besluttet at lave en lødig film. Man havde sørget for godt stof, smuk, særpræget natur og fascinerende Bodil Ipsen i en hovedrolle. Men indenfor, i hjernetrustens hovedkontor, er alt ved det gamle: Folk skal ha', hvad de kan li'. Må jeg så be' om en snaps!

Ai.

Rom fejrer påsken 1960

I tiden før påske og i den stille uge kører Paven ofte fra Vatikanet ud i sit bispedømme, Rom, for at være blandt de kristne, der fejrer årets største fest. Her ses Johannes XXIII på vej hjem fra et sådant besøg. Læs artiklen på næste side.

Stort
illustreret
særnummer
om
DÅBEN

Hvad en
sydafrikansk
biskop mener
om situationen

Den nye kirke
i Hvidovre
indviet og taget
i brug

Bladet er denne gang på ialt 24 sider, hvoraf de 16 er et særnummer om Døbens Sakramente. Vi agter fra tid til anden at udarbejde sådanne særnumre om et enkelt emne – enten om et rent religiøst emne eller om andre emner, der bør have vor interesse og kan behandles ud fra katolske synspunkter.

Dette første særnummer er et eksperiment, og vi vil ikke foregive, at det er 100 pct. tilfredsstillende. Men det er nøjere studium værd og vil kunne bruges til undervisning om Døbens Sakramente såvel i skolernes højere klasser som ved konvertitforberedelser.

Særnummeret udsendes i et ekstra oplag, som er overtaget af Sankt Ansgars Boghandel i København. Herfra vil man kunne få flere eksemplarer. De koster 75 øre.

Og hermed ønsker vi alle læsere og medarbejdere en glædelig påske.

Firmelsens Sakramente

Hans excellence biskoppen vil i år meddele Firmelsens Sakramente efter følgende plan:

24. april i Sankt Annæ Kirke, København.
15. maj i Sankt Therese Kirke, København.
15. maj i Sakramentskirken, København.
26. maj i Sankt Knud Lavards Kirke, Lyngby.
26. maj i Sankt Andreas Kirke, Ordrup.
1. pinsedag i Sankt Ansgars Kirke, København.
12. juni i Sankt Franciscus Kirke, Nakskov.
13. juni i Sankt Antoni Kirke, Brønshøj.

Sammen med paven fejrer Roms katolikker påsken 1960

Rom (Fra vor korrespondent). De såkaldte stationsbesøg, der ifølge en gammel skik finder sted i Rom hver dag i tiden fra askeonsdag til hvidesøndag, fik i år en særlig højtidelig indledning, fordi pave Johannes på fastens første dag selv deltog i eftermiddagsgudstjenesten i Santa Sabina, den skønne basilika på Aventin.

Ved sin personlige deltagelse i 5 af fastetidens stationsgudstjenester sidste år havde Johannes XXIII vist, hvor højt han værdsætter denne romerske skik, der, efter nogle århundrederes hensygnen, i den sidste menneskealder påny har fået en central plads i Roms religiøse liv.

Allerede i de første kristne århundreder var det brug i fastetiden, at Roms befolkning, gejstlig såvel som læg, samledes til gudstjeneste på bestemte dage i nærmere angivne kirker, stationskirkerne. Det var Gregor den Store (590–604), der gav nærmere liturgiske regler for denne praksis.

Betegnelsen *station* kommer af det latinske »statio«, der i datidens militærprog angav et sted, hvor man standser op for at våge, for at modstå fjendens angreb: en vagtpost i fremskudt stilling. Det var oprindelig Paven selv, der, omgivet af hele den romerske sognegejstlighed, ledede den liturgiske handling under stor tilslutning fra Roms befolkning. Stationsbesøgene fandt sted om eftermiddagen efter arbejdstidens ophør, for at så mange som muligt kunne deltage. Man samledes i en nærmere bestemt kirke, kollektkirken, hvor Paven bad kollektbønnen. Derfra bevægede alle sig i procession under afsyngelse af litanierne til dagens stationskirke, hvor Paven læste messe og uddelte kommunionen. Ved messens slutning meddeltes navnet på næste dags stationskirke.

Disse gudstjenester var fra første færd knyttet til minderne om de martyrer, hvis relikvier man ærede i de pågældende kirker, hvis eksempel man styrkede sig ved og hvis forbøn man håbede på. Stationsbesøgene var desuden udtryk for fællesskabet i den kristne menighed og for menighedens fællesskab med gejstligheden og Roms biskop, Paven.

Hvis en præst var forhindret i at deltage i stationsmessen, sendte den Hellige Fader ham en partikel af den konsekrede Hostie, og dersom Paven af en eller anden grund en dag ikke kunne deltage, begav et medlem af gejstligheden sig hen til ham efter gudstjenesten og bragte en hilsen fra dagens stationskirke. Samtidig overbragte budbringeren Paven en tot bomuld, der var dyppet i olien fra en af stationskirkens lamper; bomulden blev opbevaret indtil Pavens død og blev da anvendt til at komme i den pude, der lagdes under den døde Paves hoved. Disse træk viser, hvor fremherskende tanken om fællesskabet var i denne gamle fasteskik og hvor stærkt dens udøvelse var knyttet til Paven selv.

I den omtalte form og under usvækket tilslutning holdt stationsbesøgene sig indtil Avignonperioden; de genoptoges ganske vist efter Pavernes tilbagevenden til Rom, men i de følgende århundreder svækkedes interessen og deltagelsen efterhånden i nogen grad.

Askeonsdag 1759 begav Clemens XIII sig i hestevogn fra dagens kollektkirke, S. Anastasia ved foden af Palatin op på Aventin, hvor han læste messen og meddelte askekorset til de fremmødte kardinaler og en stor skare troende. Der skulle gå over 200 år, før en pave påny deltog i askeonsdags stationsgudstjeneste i Santa Sabina og i mellemtiden er stationsbesøgenes form i nogen grad blevet ændret. Man samles ikke mere i kollektkirken, men direkte i dagens stationskirke, der er festligt smykket: gulvet er strøet med grønt, som regel laurbærblade og for indgangsdøren hænger det røde forhæng med guldborster, der kommer frem på kirkens største festdage. Alle kirkens rell-

kvier er, i deres ofte meget smukke relikviagemmer, sat frem på altrene, og kirkens kunstskatte, hvoraf nogle måske til daglig er gemt væk, er hentet frem til beskuelse.

Eftermiddagens stationsbesøg finder sted efter kl. 16, tidspunktet veksler noget, men tid og sted for næste dags station er altid opslået ved indgangen. Ved kirkedøren sælges der en lille bog: »Le sacre stazioni romane«, der indeholder alle oplysninger om stationerne og den nødvendige tekst for at kunne tage aktivt del i gudstjenesten.

Efter nogle indledende bønner går man i procession under afsyngelse af Allehelgenslitaniet. Processionen, der anføres af kirkens præster, i mange tilfælde med en kardinal i spidsen, bevæger sig, når det er muligt af trafikmæssige grunde, i de omkringliggende gader, fulgt fra vinduerne af kvarterets beboere. Efter at processionen er kommet tilbage i kirken afsynges bl. a. Misereere og til

sidst hymnen til det hellige kors: »Vexilla Regis prodeunt...«, hvorefter velsignelsen meddeles med en korsrelikvie.

*

Når Paven deltager i stationsgudstjenesten er det naturligvis ham, der fører an i processionen og ham, der meddeler velsignelsen. Desuden benytter Johannes XXIII lejligheden til at tale til menigheden, jævnt, centralt og letfatteligt, således som han, før fastetidens begyndelse, bad Roms fastepredikanter tale til de troende.

De egentlige stationskirker er Roms ældste, de samme der besøgtes på Gregor den Stores tid. Foruden den religiøse værdi, det kan have for den enkelte at deltage i stationsbesøgene, frembyder de en lejlighed til at gøre sig bekendt med historiske og kunstneriske værdier, det ellers kan være vanskeligt at få adgang til. Blandt stationskirkerne er der flere, der normalt er lukkede for offentligheden;

kirkerne ligger spredt over hele byen, og kan man følge denne gamle fasteskik gennem længere tid, føres man rundt i alle dele af byen. Det er dog de færreste, der har lejlighed til regelmæssigt at deltage i denne særlige form for pilgrimsfærd, men opholder man sig i Rom i tiden fra askeonsdag til hvidesøndag, bør man unde sig en dag at aflægge besøg i stationskirken.

Der læses som regel mange messer i stationskirken lige fra de tidligste morgentimer, selve den sungne stationsmesse er kl. 9 eller 10. Størst er oplevelsen dog nok, når man kan deltage i eftermiddagens liturgiske handling. Tilstrømningen er som regel meget stor. Mange præster og mange forskellige ordensfolk deltager sammen med lægfolket, der også møder talrigt op. Repræsentanter fra de fleste befolkningslag er med, og mange andre sprog end det italienske anes i luften.

*

Navnene på stationskirkerne kan man foruden i de omtalte småhæfter finde i den romerske messebog; på de fleste kirkefacader og adskillige andre steder i byen findes der desuden opslag, der indeholder en liste med stationskirkernes navne.

Blandt kirkenavnene er der flere, som gentages; det gælder bl. a. Laterankirken, der besøges 5 gange, deriblandt skærtorsdag og påskelørdag. Peterskirken er station bl. a. passionssøndag og 2. påskedag. Selve påskedag er S. Maria Maggiore stationskirke, men da vil de fleste nok søge til Peterskirken for at høre Paven tale og modtage velsignelsen fra Peterskirkens balkon. Palmesøndag har Johannes XXIII lovet at deltage i palmeuddelingen og messen i Paulskirken udenfor murene.

Stationsbesøgene afsluttes hvidesøndag i S. Pancrazio på Gianicolo-højen. Der synges Te Deum, og dåbslæfterne bekræftes af en som regel meget talrig forsamling, hvoriblandt mange elever fra præsteseminarieerne og en stor skare unge fra Roms Katolske Aktion. Sidstnævnte organisation har ved sit arbejde for udbredelse af kendskabet til stationsbesøgene været medvirkende til, at denne gamle skik i de sidste årtier har fået den plads, der tilkommer den i menighedens bevidsthed.

Kristiane Passerini.

Altret i Santa Maria Maggiore, som er stationskirke selve påskedag. De fleste søger dog netop den dag til Peterskirken for at modtage velsignelsen.

Flere historier

Her er atter nogle små, muntre historier indsendt af læsere. Vi giver et symbolsk honorar på 10 kr. for hvert bidrag.

Han var helgarderet.

En af vore flinke jydsk præster kom en dag og besøgte os på Fyn. Ved afskeden stod vi og beundrede den velpolerede folkevogn og den lille Kristoforus-medalje, der var fastgjort til rattet. Efter en lille diskussion blev vi enige om, at den størrelse medalje kun duede til 60 km fart.

»Det gør ikke noget,« svarede den kvikke præst, idet han satte sig ind i vognen og tog sin bilnøgle frem, ved hvilken der også hang en medalje: »Jeg har nemlig to«.

Og ud af gården fløj bilen med mindst 120 km i timen...

(Husmandskonon).

Alkove med forhæng.

På vej til kirke søndag morgen drøftede børnene at gå til skrifte. Min lille dreng spurgte da, hvor det foregik, og jeg forklarede, at dertil fandtes skriftestolen bag i kirken. Han bad mig da, om jeg ville vise ham den efter messen, hvad jeg gjorde.

Da vi kom ud, sagde han yderst forbavset: »Jeg troede da, det var der præsten sov, for der kommer han altid fra om morgenen!«

(A. M. N.).

Børn og fulde folk.

Vi var ved aftenbønnen. Pia, snart 8, og Stefan, nylig fyldt 5. Efter den egentlige aftenbøn plejer vi at tilføje nogle småbitte betragtninger, måske ord til eftertanke, og i hvert fald altid en bøn om tilgivelse for dagens synder og et forsæt for næste dag. Men også andre lærer børnene at bede for, og den aften sagde jeg så: »Hjælp også dem, der bliver forfulgt, dem, der sulter og lider nød!«

Stefan, der altid gerne vil vise sin gode vilje til forbøn for andre, og som faktisk allerede med sine 5 år har erfaret, at en »fuld« mand kan skam have store genvordigheder (vi har en »spritte« i nabolaget), sagde med dyb medfølelse i stemmen og vistnok helt grebet af sig selv: »Ja, hjælp dem, at de ikke bliver for fulde!«

(K. M.).

Men han var rar

I 1953 var jeg i Lourdes. Vort pilgrimstog havde 2 biskopper med, biskop Suhr og biskop Mangers fra Norge. – Nogen tid efter hjemkomsten kom der en norsk dame hen til mig efter en messe og begyndte at tale om rejsen til Lourdes. I samtaltens løb spurgte hun: »Likte De vor biskop?« (Biskop Mangers). »Ja!« svarede jeg begejstret: »Biskoppen var så rar mod os alle«. – Damen ligefrem stivnede og så på mig med et næsten forfærdet blik, tog afsked, og skyndte sig bort. –

Først nogle timer senere gik det op for mig, at rar, der på dansk betyder elskværdig, – på norsk betyder: sær, – underlig, – løjerlig. – (I.)

Da de kom til Cæsarea Filippi...

Til foråret begynder amerikanske eksperter udforskningen af havnen Cæsarea, som er skjult i havet ud for Israels kyst. Den blev bygget af kong Herodes, og man tror den sank i havet ved et jordskælv omkring år 800.

Ekspeditionen organiseres af foreningen USA-Israel og Princeton-universitetets teologiske fakultet. Cæsarea eksisterer endnu i form af en fattig by omkring 90 kilometer nordvest for Jerusalem, men dens havn, der som bekendt ofte nævnes i Det nye Testamente, er totalt forsvundet. Byen var i gammel tid meget blomstrende med livlig handel, flere paladser, et tempel, en hippodrom og vandledninger.

Den jødiske historieskriver Josephus Flavius fortæller om Cæsareas havn, at den er beskyttet mod havets bølger af en mole bygget af store stenblokke. I Cæsarea fandt den første jødiske revolte mod romerne sted år 66. Byen spillede en stor rolle i Peters og Paulus' liv, og den store teolog Origenes havde sit hjem her.

Da muhedanerne erobrede byen i 630, gik den stærkt tilbage. Korsfarerne genrejste delvis den del af Cæsarea, som grænsede til havnen, for at gøre den til en fæstning, men det hele forsvandt.

Den 18. maj 1859 gik to spanske dominikanere i land på Formosa. For at fejre hundredårsdagen for missionsvirksomhedens begyndelse indviede dominikanerne for nylig i overværelse af 19 biskopper, 300 præster, flere hundrede ordenssøstre og 10.000 troende, der var kommet fra alle dele af øen, den smukke moderne skole Saint-Dominique. På billedet ses den nye skole på indvielsesdagen.

R. I. P.

Axel Segalt

fhv. organist ved St. Knuds Kirke i Fredericia døde d. 29. marts 1960.

Bed for hans sjæl.

Familien.

DÅBEN

Er De en ung mor eller far, hvis barn snart skal døbes?

Skal De være fadder eller gudmoder, og føler De trang til at vide noget mere om, hvilke forpligtelser De påtager Dem?

Skal De have barnedåb, og har De inviteret nogle ikke-katolske venner, som De gerne i forvejen vil sætte ind i, hvad det er, der sker?

Er De skolelærer og skal forklare børnene, hvad dåben er?

Er De en mor eller far, som skal fortælle sit barn om dåben?

Så vil dette hæfte være Dem til hjælp.

Barnedåben i kirken

Ved kirkedøren

De første spørgsmål: Præsten: »Hvad skal dette barn hedde?« Fadderen siger navnet. Præsten: »Hvad ønsker du af Guds Kirke?« Fadderen: »Troen«. Præsten: »Hvad skænker troen dig?« Fadderen: »Det evige liv«. (Se side 12 i dette hæfte).

Besværgelse: Siden de første menneskers synd har den urene ånd en vis magt over menneskene. Derfor ånder præsten tre gange på barnets ansigt (side 5) og byder den urene ånd at forlade barnet og give plads for Helligånden (side 6).

Beseglingen med korsets tegn. Præsten tegner korset på dåbsbarnets pande og bryst (side 7).

Håndspåleggelsen. Præsten lægger hånden på barnets hoved og overgiver det derved til Kristus (side 5).

Modtagelsen af saltet. Præsten lægger nogle korn indviet salt i barnets mund. Saltet er et symbol på Guds visdom, som barnet får del i (side 13).

Besværgelse. Præsten befaler endnu en gang djævelen at vige bort fra barnet; han gør korstegnet på dets pande som Kristi segl og byder djævelen aldrig at krænke det (side 6 og 7).

Ved dåbsfølgets indtræden i kirken

Præsten lægger den yderste ende af sin stola over barnet og fører det ind i Guds hus med ordene: »Træd ind i Guds tempel, for at du må få del med Kristus til evigt liv« (side 8-9 og 14-15).

På vej til døbefonten

Trosbekendelsen og Fadervor. I fællesskab beder alle trosbekendelsen og Fadervor (side 14-15).

Besværgelse. Endnu engang befaler præsten den urene

ånd at vige bort fra barnet, så det nu må blive et tempel for den levende Gud (side 6).

Sansernes oplukning. Præsten berører barnets øren og næse og siger ordet »Effeta« (d. v. s. luk dig op). Barnets sanser skal åbnes for Gud (side 13).

Forsagelsen. Præsten spørger: »Forsager du djævelen?« – »Og alle hans gerninger?« – »Og al hans pragt og herlighed?« Hver gang svarer fadderen: »Jeg forsager« (side 7).

Salvelsen med katekumenolie. Præsten salver barnet på brystet og mellem skuldrene med den indviiede olie (katekumenolien). Dåbsbarnet skal derved styrkes til kampen mod djævelen (side 7).

Foran døbefonten

Trosbekendelsen. Ved døbefonten lader præsten endnu en gang fadderen bekende troen (side 12-13).

Dåben. Nu hælder præsten tre gange i korsform dåbsvand over barnets hoved og udtaler samtidig dåbsordene (side 10-11).

Salvelsen med krisam. Præsten salver barnet med krisam på issen. Denne salvelse betegner, at dåbsbarnet nu er kristen og har del i Kristi kongedømme og præstedømme (side 14).

Den hvide dåbsklædning. Præsten lægger et hvidt klædebon over barnet med ordene: »Modtag det hvide klædebon og bær det uplettet frem for vor Herres Jesu Kristi domstol, for at du må få det evige liv« (side 11).

Den brændende kærte. Præsten rækker fadderen et brændende lys med ordene: »Modtag troens lys, den brændende kærte, og bevar uden lyde din dåb. Hold Guds bud, for at du, når Herren kommer til bryllupsfest, kan ile ham i møde med alle hans helgener i den himmelske høj-sal og leve i al evighed« (side 15). Derpå hilser præsten dåbsbarnet med fredshilsenen.

Ingen dåb uden vand

I Apostlenes gerninger fortæller Lukas, hvordan diakonen Filip nogle dage efter Kristi opstandelse af Anden blev sendt til vejen, som førte fra Jerusalem til Gaza. Her traf han en fremmed, dronning Kandakes skatmester, som var i færd med at læse profeten Esajas. Da skatmesteren imidlertid ikke rigtig forstod det, han læste, forklarede Filip ham, at alt dette var sagt om Kristus, og han forkyndte evangeliet, det gode budskab om vor frelse, for ham. »Og som de nu kørte frem ad vejen, kom de til et sted, hvor der var vand. Hofmanden sagde da: Se, her er vand, hvad er der til hinder for, at jeg bliver døbt? Filip sagde: Tror du af hele dit hjerte, så kan det ske. Han svarede og sagde: Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn. Og han lod vognen holde, og de steg begge ned i vandet, både Filip og hofmanden; og han døbte ham.« (Apostlenes Gerninger, 8, 36–38).

»Se, her er vand. Hvad er der til hinder for, at jeg bliver døbt?« Synet af vandet fik ham til at tænke på dåben, for til en dåb må man have vand. Hvorfor har Kristus bestemt det? Er det blot, fordi vand er så almindeligt, at det findes overalt? Nej, det er først og fremmest, fordi vandet er livets kilde. Hvor der ikke er vand, er der heller ikke noget liv, men kun en ørken. Videnskabsmændene hævder, at alt liv stammer fra vandet. Og Bibelen siger det samme. Ved verdens begyn-

delse »svævede Guds Ånd over vandene« (1. Mosebog 1, 2). Det skal vi tænke på, når vi påskemat ser præsten ånde hen over dåbsvandet og sige: »Helligånden befrugte vandets hele væsen med kraft til at føde nyt liv.« Tertullian skrev 200 år efter Kristus: »Hvorfor skulle det vand, som frembringer livet her på jorden, ikke også kunne frembringe det himmelske liv?«

Vand bruger man til at vaske i. Dåben er også en vask, en renselse. Men dåben er først og fremmest en fødsel. Døbefonten er ikke et badekar, men en kilde. Ordet font betyder simpelthen kilde. Dåben er livets kilde, den kilde, hvor vi finder det vand, der strømmede ud af Kristi side, da han hang på korset.

Vand er ikke nok. Uden troen ville det være til ingen nytte, men troen har også brug for vandet. Kristus har sagt til sine apostle: »Gå hen og gør alle folkeslag til mine disciple (troen), idet I døber dem (vandet) i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.« (Mattæus 28, 19).

Uden vand ingen dåb, uden vand intet liv.

*„Lovet være du, Herre,
for søster vand,
hvilken er såre nyttig
og ydmyg
og kostelig
og kysk.“*

(Frans af Assisi)

Dåben er et lægemiddel

I Bibelen læser vi følgende beretning:

Na'aman, kongen af Arams hærfører, havde meget at sige hos sin herre og var højt agtet; thi ved ham havde Herren givet aramæerne sejr; men manden var spedalsk. Nu havde aramæerne engang på et strejftog røvet en lille pige i Israels land; hun var kommet i tjeneste hos Na'amans hustru, og hun sagde til sin frue: »Gid min herre var hos profeten i Samaria; han ville sikkert skille ham af med hans spedalskhed!« Så kom Na'aman og fortalte sin herre, hvad pigen fra Israels land havde sagt. Da sagde Arams konge: »Rejs derhen! Jeg skal sende et brev med til Israels konge!«

Så rejste han og tog ti talenter sølv, 6000 sekel guld og ti sæt festklæder med. Og han overbragte Israels konge brevet. Deri stod der: »Når dette brev kommer dig i hænde, skal du vide, at jeg sender min

tjener Na'aman til dig, for at du skal skille ham af med hans spedalskhed!« Da Israels konge havde læst brevet, sønderrev han sine klæder og sagde: »Er jeg Gud, så jeg råder over liv og død, siden han skriver til mig, at jeg skal skille en mand af med hans spedalskhed! Nej, I kan da se, at han søger lejlighed til strid med mig!«

Men da den Guds mand Elisa hørte, at Israels konge havde sønderrevet sine klæder, sendte han det bud til kongen: »Hvorfor sønderriver du dine klæder? Lad ham komme til mig, så skal han kende, at der er en profet i Israel!« Da kom Na'aman med heste og vogne og holdt uden for døren til Elisas hus. Elisa sendte et bud ud til ham og lod sige: »Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver dit legeme atter friskt, og du bliver ren!« Men Na'aman blev vred

og drog bort med de ord: »Se, jeg havde tænkt, at han ville komme ud til mig, stå og påkalde Herren sin Guds navn og svinge sin hånd i retning af helligdommen og således gøre ende på spedalskheden! Er ikke Damaskus' floder Abana og Parpar fuldt så gode som alle Israels vande? Kunne jeg ikke blive ren ved at bade mig i dem?« Og han vendte sig og drog bort i vrede. Men hans trælle kom og sagde til ham: »Dersom profeten havde pålagt dig noget, som var vanskeligt, ville du så ikke have gjort det? Hvor meget mere da nu, da han sagde til dig: Bad dig, så bliver du ren!« Så drog han ned og dykkede sig syv gange i Jordan efter den Guds mands ord; og hans legeme blev atter friskt som et barns, og han blev ren.

(2. Kongernes bog 5, 1-14.)

Også vi er syge

Denne hændelse fandt sted 800 år før Kristus, og alligevel er den stadig aktuel. Det mirakel, der sker, hver gang et barn bliver døbt, er lige så forbløffende, selv om vi måske ikke gør os det klart. Vi er plaget af en sygdom, der er endnu alvorligere og endnu mere udbredt end den, Na'aman led af. Og ligesom Gud alene kunne helbrede den syriske general, skal der også et mirakel til for at helbrede os for den sygdom, vi alle sammen er besmittet med, når vi kommer til verden. Denne sygdom hedder synden.

En synd er noget, man gør, – en sygdom er noget, man har; en synd er en handling, – en sygdom er en tilstand. Hvordan kan man kalde synden for en sygdom? Det er rigtigt, at de synder, vi selv begår, når vi handler imod Guds vilje, ikke kan kaldes for en sygdom. Men det er heller ikke den slags synder, der her er tale om. Hvor-

dan skulle et spædbarn, der endnu ikke kan gøre noget som helst af egen fri vilje, kunne begå den slags synder? Og alligevel døber man det, fordi barnet er et syndigt menneske, født af Adams syndige slægt. Det arver Adams skyld, og det er denne skyld, arveskylden, vi kalder for en sygdom.

Adam og Eva var blevet skabt i Guds billede og levede i venskab med ham. Men djævelen fik dem overtalt til at nægte at adlyde ham. Det var den første synd, ursynden, Adams personlige synd. Da de lyttede til Satans røst, forlod de Gud og gik over til hans fjender. De mistede alle de gaver, Gud i sin barmhjertighed havde givet dem, og kunne ikke mere lade dem gå i arv til os. De vansirede Guds billede i sig selv og i deres efterkommere. De hørte ikke mere hjemme i Guds hus, og Himlens dør blev lukket for dem. Deres forstand blev formørket, deres vilje blev svækket, og de fik fra nu af tilbøjelighed til det onde. De havde mistet Gudslivet, og djævelen havde fået magt over dem.

Vi må skelne mellem Adams synd, ursynden, og dens følger, arveskylden. Det er dens følger, vi arver og lider under, og dem kalder vi for en sygdom. Det er fra disse følger, Gud vil frelse os i dåben. »Befri ham for al hjertets blindhed, bryd alle djævelens bånd, hvormed han har været bundet, fjern ham fra al syndig attrås vederstyggelighed.« Således beder præsten i dåbsliturgien. Hvordan kan denne helbredelse nu finde sted?

Mere end en helbredelse

- en opstandelse

Følgerne af ursynden er mere end en sygdom: de er virkelig en død. »Ved et menneske kom synden ind i verden, og døden ved synden; og fordi alle mennesker syndede i ham, er også døden gået over til dem alle.« (Romerbrevet 5, 12). Den død, Paulus her skriver om, er sjælens død, som legemets død kun er et tegn på. Den svaghed, den blindhed og de dårlige tilbøjeligheder, vi lider af, skyldes, at livet har forladt os. Skal vi blive helbredt, må man give os livet tilbage.

Har De nogen sinde set en præst døbe et barn? Det, han gør, er uforståeligt, hvis man ikke ken-

»Jeg vil hente jer fra folkene, samle jer fra alle lande og bringe jer til jeres land. Da stænker jeg rent vand på jer, så I bliver rene; jeg renser jer for al jeres urenhed og alle jeres afgudsbilleder.

Jeg giver jer et nyt hjerte, og en ny ånd giver jeg i jeres indre; stenbjertet tager jeg ud af jeres kød og giver jer et kødhjerte.

Jeg giver min ånd i jeres indre og virker, at I følger mine vedtægter og tager vare på at holde mine love.

I skal bo i det land, jeg gav jeres fædre, og I skal være mit folk, og jeg vil være jeres Gud.«

Ezekiels bog 36, 24–28.

der evangeliet. Han lægger sin hånd på barnets hoved, han ånder på det, og han berører med sin tommelfinger barnets øre og næsebor. Og idet han gør det, gentager han Kristi egen handling. Vi læser i Lukas-evangeliet: »De kom alle til Kristus med deres syge, som led af forskellige sygdomme, og han lagde hænderne på hver enkelt af dem og helbredte dem.« (Lukas 4, 40). To gange gav Kristus en blind mand synet tilbage ved at berøre hans øjne med spyt (Markus 8, 23, Johannes 9, 6). Præsten gentager Kristi handling for at minde os om, at dåben er en helbredelse, der er lige så mirakuløs som helbredelsen af en spedalsk eller en blind.

Og i virkeligheden er den et endnu større mirakel. Sygdommen indvirker på menneskets legeme, angriber og svækker dets liv og dets kræfter. At helbrede er at bringe noget på fode igen, at styrke noget, som i forvejen allerede er til. Men hvis der først slet ikke mere er noget liv, er der ingen mulighed for helbredelse. Så skal der et helt nyt liv til. Derfor er dåben snarere at betragte som en virkelig opstandelse end som en helbredelse: »I var døde i jeres overtrædelser og synder,« siger Paulus, »men Gud, som er rig på barmhjertighed, har gjort os levende med Kristus« (Efes. 2, 1–4). Han har udskiftet det gamle menneske, som var dødens bytte, og født et nyt menneske, som ejer liv fra Gud. Dåben er et lægemiddel mod døden, fordi den er livets kilde.

Dåben er en kamp

Da Filip døbte dronning Kandakes skatmester, foregik det uden større formaliteter. Han dukkede ham ned i vandet og dermed færdig. Men når en præst døber et barn, er det en længere ceremoni. Han gentager de samme bønner og gør de samme ting flere gange, som om han vil være helt sikker på, at alt er gået, som det skal. Tre gange besværges han den onde ånd, to gange gør han korsets tegn over barnets pande og bryst. Gudfaderen skal ligeledes tre gange på barnets vegne udtale, at han forsager djævelen, og efter den tredobbelte forsagelse følger en tredobbelt trosbekendelse. Når en voksen skal døbes, er ritualet endnu mere omfattende. Hvortil nu alle disse ceremonier? Er de nødvendige?

I livsfare er det tilstrækkeligt at øse vand over barnets hoved eller i hvert fald på dets krop, mens man siger: »Jeg døber dig i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.« De ovenfor omtalte ceremonier, der gentages flere gange, er dog ikke uden betydning. De markerer de forskellige stadier i en kamp. Hvordan kan dåben da være en kamp?

Dåben er i sig selv en kamp

Lige fra verden blev til, har der stået en frygtelig kamp mellem de gode og de onde ånder, mellem englene og djævelen, mellem Kristus og Satan, og vi mennesker er indsatsen i denne kamp. Hver enkelt af os må vælge mellem de to lejre. »Ingen kan tjene to herrer« (Lukas 16, 13). Adam valgte at slutte sig til Guds fjender, og det er i deres lejr, vi fødes. Ved dåben bliver vi flyttet over blandt Guds tilhængere. Dåben er et valg mellem de to magter, og det kommer tydeligt til udtryk i liturgien. Når præsten ved dåbens begyndelse ånder på barnet for at jage djævelen ud, siger han: »Forlad ham, urene ånd, og giv plads for Trøsteren, Helligånden«. Og løftet om forsagelsen, som finder sted lige før selve dåben, har en tredobbelt form, fordi det skal svare til de tre led i trosbekendelsen: Jeg tror på Gud Fader, jeg tror på Gud Søn, jeg tror på Gud Helligånd.

Dåben er en kamp for at befri dem, der skal døbes, men denne befrielse bliver ikke endeligt afsluttet med det samme. Djævelen giver ikke fri-

»Løb således, at I kan vinde sejrprisen. Enhver, der deltager i idrættskamp, er afholdende i alt; de andre for at få en sejrskrans, der visner, vi for at få en sejrskrans, der aldrig visner.«

(Paulus' 1. brev til korinterne 9, 25)

villigt afkald på sit bytte, – han håber stadig på at få lejlighed til at komme tilbage. Gudfaderen har højtideligt forsaget ham på barnets vegne, men en dag skal barnet selv bekræfte det og personlig føre sin kamp mod helvedes magter. Vil det have kræfter nok til at klare denne kamp?

Dåben forbereder os til kampen

Efter løftet om forsagelse lige før den tredobbelte trosbekendelse salver præsten barnet på brystet og mellem skuldrene med olie, katekumenolie. (En katekumen er en person, der forbereder sig til at blive optaget i Kirken). Man bruger olie for at gøre sig rede til en kamp, ligesom en sportsmand bliver masseret med olie, før han skal løbe. Og præsten bruger ikke en hvilken som helst olie, – han bruger den olie, biskoppen har viet skærtorsdag morgen i domkirken. Vi kæmper ikke alene, men bliver indrullet i Kirken, Guds hær, som ledes af paven i fællesskab med biskopperne.

Salvelsen gives i form af et korstegn. Korsets tegn er vort kongeflag – og vort mærke. Flere gange sætter præsten det som et segl på barnet: »Dette hellige korsets tegn, som vi tegner på hans pande, skal du, forkastede ånd, aldrig vove at skænde.« Når præsten døber en voksen, gør han korsets tegn på øjnene, ørerne, næseborene, brystet, skuldrene, ja over hele kroppen. Man forjager djævelen fod for fod fra hans ejendom, for overalt at plante korset, Kristi kongeflag.

Og korset er samtidig vor rustning og vort våben. Ved korset har Kristus sejret over dødens magter, og ved det skal vi sejre efter ham. At blive døbt er det samme som at tage sit kors op for at følge Kristus til livets rige. »En dåb skal jeg døbes med,« (Lukas 12, 50) sagde han til sine disciple, da han talte til dem om sin lidelse. »Vi, som blev døbt til Kristus Jesus,« siger Paulus, »blev døbt til hans død.« (Romerbrevet 6, 3). Men vor kamp vil ligesom hans gennem døden munde ud i livet, et evigt liv i Guds rige.

»Jeg salver dig med frelsens olie«.

Kampen fortsætter

Den kamp, som begyndte ved dåben, fortsætter. Djævelen er blevet jaget ud, men han har efterladt en masse dårlige tilbøjeligheder i os. Vi er blevet befriet for arveskylden, men vor menneskelige natur er stadig såret. »Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, jeg ikke vil, det gør jeg,« skrev Paulus til romerne (7, 19), og vi kan sige det samme. Vi må kæmpe med os selv, fordi synden bor i os.

I den kamp lider vi ofte nederlag. Djævelen vinder det tilbage, som dåben havde berøvet ham. Men bodssakramentet fortsætter det, som dåben havde begyndt, og arbejder med på gradvis at befri os fra syndens tyranni.

Dåben var en fødsel, en virkelig begyndelse. Bodssakramentet er en dom, og tilgivelsen er knyttet til boden. Vi må sone vore synder, som han vansiret Guds billede i os. Derfor kalder man også bodssakramentet for en »hård dåb«.

Når det haster, kan man døbe med hvilken som helst slags vand, men i almindelighed benytter man det dåbsvand, præsten har viet påskenat. Hvorfor netop påskenat?

Som påsken er dåben en gennemgang

For hebræerne betød ordet påske gennemgang. Denne gennemgang var deres vandring gennem Det røde Hav, da Gud befriede dem og førte dem ud af Ægypten, hvor de arbejdede som trælle. På mirakuløs måde blev vandet i havet til en livets kilde for dem og til død for deres fjender. Gud førte sit folk gennem Det røde Havs vande for at redde det fra ægypternes hær. Han fører os gennem dåbens vand for at redde os fra helvedets magter. Gennem Det røde Hav var hebræerne på vej til det forjættede land. Gennem dåbsvandet er vi på vej til det himmelske Jerusalem.

*Kirken er Guds folk på vej til hans rige.
(Valfarten til Aasebakken.)*

Dåben er en

Den kristne påske er også en gennemgang. Det er Kristi gang gennem dødens rige til opstandelsens triumf. Når vi bliver døbt, går vi den samme vej: »Vi blev altså begravet med ham,« siger Paulus, »ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv.« (Romerbrevet 6, 4).

Ved dåben går vi

fra Ægypten
fra Satans rige
fra mørket
fra døden

*Før var vi vansirede af
synden,
Før var vi iført det gamle
menneskes pjalter,*

*Før var vi Adams børn,
Før var vi dømt til døden,*

„Gud har befriet os fra
mørkets magt,

(Kolossenserbrevet 1, 13).

gennemgang

Da folket undslap ægypterkongen ved at gå gennem vandet, udslettede vandet kongen og hele hans hær. Hvad kunne vel være et tydeligere forbillede på dåben? Folkeslagene bliver befriet ved vandet, og de efterlader djævelen, som hidtil har tyranniseret dem, tilintetgjort i vandet.

Tertullian.

til det forjættede land,
til Guds land,
til lyset,
til livet.

nu er vi rene som børn,

nu er vi blevet ikklædt det nye menneskes hvide klædebon,

nu er vi Guds børn,

nu er vi kaldet til livet.

og ført os over i sin
elskede Søns rige“.

*Denne gennemgang er også
en afrejse*

Jødernes vandring gennem Det røde Hav udfriede dem af ægypternes hånd, men det skulle vare endnu 40 år, før de kunne gå ind i det forjættede land. Deres gennemgang var samtidig et opbrud. Vor dåb er også på samme tid en gennemgang og et opbrud. Vi er taget af sted sammen med alle de andre døbte, og vi er stadig undervejs. Vi er endnu ikke nået til vejs ende, hvor Gud og hans helgener venter på os. Vi har forladt Satans rige, og vi vandrer gennem ørkenen til det land, Gud i sin barmhjertighed har beredt os. At blive døbt er det samme som at begive sig på vej.

»Træd ind i Guds tempel, for at du må få del med Kristus til evigt liv«.

Dåben er en fødsel

For at blive Guds børn . . .

I messens slutningsevangelium læser præsten: »Alle, som tog imod Ham (Kristus), har Han givet magt til at blive Guds børn.« Til at blive Guds børn? Det kan forekomme os mærkeligt. Hvis jeg siger om Hans eller Hanne, at de er blevet artige eller dygtige, betyder det, at de ikke har været det i forvejen. Men vi var da allerede Guds børn, før vi blev døbt: Gud har jo skabt os alle sammen!

Ja, men han har også skabt planterne og træerne, og alligevel er der ingen, der vil påstå, at de er Guds børn, – de er kun hans skabninger.

Man kan ikke sammenligne dem med os. De er ikke – som vi – skabt i Guds billede.

En statue kan også ligne den, der har stået model til den. Når Peter er søn af sin mor, er det ikke, fordi han ligner hende, men fordi hun har født ham, – fordi han har fået liv ved hende.

Hvordan kan man blive født af Gud?

. . . må man genfødes . . .

Nikodemus, som var en af jødernes ledere på Kristi tid, stillede et lignende spørgsmål: »Hvor-

ledes kan et menneske fødes, når det er gammelt? . . .« Og Jesus svarede: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.« (Johannes 3, 4–5).

Hvad vil det sige at blive født? Det vil sige at få liv. Hvis jeg spørger et barn: Hvad synes du, et agern ligner mest – en lille rund sten eller et egetræ? er der 99 af 100 chancer for, at det vil sige: En lille rund sten! Men er det nu rigtigt? Begge er de små, hårde og runde, i det ydre ligner de hinanden meget, men alligevel er der en uhyre forskel på dem. Den ene har liv, den anden ikke. I virkeligheden er der større lighed mellem to levende væsener, hvor forskellige de end ser ud, end der er mellem et levende og et ikke levende væsen, som ligner hinanden udadtil. Det, som agernet og egetræet har til fælles, nemlig livet, er meget vigtigere end det, agernet og stenen har til fælles, nemlig den ydre form. Et agern og et egetræ tilhører den samme familie, og agernet vil engang blive til et egetræ, men en sten vil altid blive ved med at være en sten, fordi den ikke har noget liv. At forvandle en sten til et agern ville være et mirakel, der svarede til en dåb.

Hvad ligner et nydøbt spædbarn mest: et andet spædbarn, som ikke er døbt, eller en helgen i

Lovsang til vandet

Jeg velsigner dig, du Guds skabning, vandet, ved den levende Gud, ved den sande Gud, ved den hellige Gud, ved Gud, som i begyndelsen ved sit ord skilte dig fra det tørre land, og hvis Ånd svævede over dig. Han, som lod dig rinde af Paradisets kilde og bød dig i fire floder at vande hele jorden. Han, som i ørkenen forvandlede din bitterhed til sødme og gjorde dig drikkelig, og som lod dig vælde frem af klippen for det tørstende folk.

Jeg velsigner dig også ved Jesus Kristus, hans eenbårne Søn, vor Herre, som i Kana i Galilæa ved sin kraft og som et vidunderligt tegn forvandlede dig til vin; han, som vandrede hen over dig på sine fødder, og som i Jordan blev døbt i dig af Johannes; han, som sammen med blod lod dig flyde ud af sin side, og som bød sine disciple, at de troende skulle døbes i dig, idet han sagde: »Gå ud og lær alle folkeslag, og døb dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.«

(Dåbsvandets indvielse)

„Jeg døber dig i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn“

himlen? Nu kan De godt gætte rigtigt: helgenen naturligvis. I dåben har barnet fået et liv, som skal udvikle sig, indtil barnet bliver til en helgen i himlen. »Det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv.« (Johannes 4, 14).

Dette nye evige liv får vi, når vi bliver født af vand og ånd. Vandet og ånden virker i forening. Dåbsvandet er kilden til det evige liv, fordi det skænker os ånden. »Helliggør og befrugt denne døbefont,« siger præsten påskemat, når han indvier dåbsvandet, »til evigt liv for dem, som genfødes af den.« Dette liv er evigt, fordi dets princip er Gud selv, Helligånden, den samme Helligånd, som åbenbarede sig i en dues skikkelse ved Jesu dåb i Jordanfloden. »Helligåndens kraft komme ned i alt denne døbefonts vand,« synger præsten påskemat, »og den befrugte dette vands hele væsen med genfødselsens kraft.« Anden er

livsprincippet, åndedraget er tegnet på liv. I dåben får vi et nyt liv, fordi vi får en ny ånd. I dåben får vi del i Guds liv, fordi »Gud i vore hjerter har sendt sin Søns Ånd, som råber: Fader!« (Galaterbrevet 4, 6). I dåben får vi Kristi eget liv, fordi vi er blevet sønner i Sønnen.

... til et evigt liv

Ved vor første fødsel er vi blevet borgere i vort land. Ved vor nye fødsel får vi borgerret i himlen: Når barnet efter dåben får den hvide dåbskjole på, siger præsten: »Modtag det hvide klædebon, tegnet på sjælens himmelske bryllupsklædning, og bær den uplettet frem for Vor Herres Jesu Kristi domstol, for at du må få det evige liv.« Det liv, barnet får i dåben, skal vokse indtil barnet en gang skal »møde Kristus og alle hans helgener i den himmelske højsal og leve i al evighed.«

Dåben åbner vore øjne

»Da Jesus gik videre, så han en mand, som havde været blind fra fødslen... Han spyttede på jorden, lavede dynd af spyttet, kom dyndet på hans øjne og sagde til ham: Gå hen og tvæt dig i dammen Siloam. Han gik så bort, tvættede sig og kom seende tilbage.« (Johannes 9, 1-7).

Det er det samme mirakel, der sker, hver gang et barn bliver døbt. Det var født blindt, dets øjne var lukkede for alt, hvad der ligger uden for den jordiske verden. Gud var ukendt for det. Lidt vand – og det er nok til at åbne dets øjne. Ved en voksendåb siger præsten, idet han gør korstegnet hen over øjnene på den, der skal døbes: »Jeg mærker dine øjne med korsets tegn, for at du skal kunne se Guds herlighed.« Da den blindfødte vaskede sine øjne ved Siloams dam, fik han en ny sans, synet. Ved dåben får vi ligesom han en ny sans: troen. Vore øjne bliver åbnet.

I sit hjem begynder barnet at lære sin himmelske Fader at kende.

Dåbsliturgien begynder med, at præsten spørger: »Hvad ønsker du af Guds Kirke?« Og dåbsfaderen svarer: »Troen!« »Hvad skænker troen dig?« »Det evige liv.« Det, som frelser os, er ikke vandet, men troen: »Sandelig, sandelig siger jeg eder: den, som hører mit ord (Kristi ord) og tror ham, som sendte mig (Faderen), han har et evigt liv.« (Johannes 5, 24). Dåben er livets kilde, fordi den er troens kilde. Har De lagt mærke til, at dåbsfaderen først fremsiger trosbekendelsen og bagefter Fader Vor? Når vi tror på Gud, får vi Guds liv, som giver os ret til at kalde ham Fader. Før Filip døbte hofmanden, spurgte han ham: Tror du? Og da han havde svaret: »Jeg tror, at Jesus er Guds Søn,« døbte han ham.

○

Det kunne se ud, som om Filips handlemåde og den nuværende dåbsliturgi var i direkte modstrid med hinanden. Filip kræver, at manden skal tro, før han døber ham, og liturgien siger, at dåben skænker troen! Hvis vandet automatisk giver troen til den, der bliver døbt, hvorfor skal man så kræve den i forvejen?

Dåben skænker troen automatisk, det er sandt, men den døbt bliver ikke af den grund fritaget for selv at tage imod den. Derfor spørger man ham i forvejen, om han oprigtigt ønsker at blive døbt. Også barnet, som endnu er for lille til af egen fri vilje at tage imod troens gave, vil en dag, når det bliver modent nok til det, komme til at bekræfte sin tro med hele menigheden som vidne.

Ville det så ikke være bedre at vente, til barnet selv bliver klar over dåbens betydning, i stedet for at døbe det straks efter fødslen? – Men hvem afventer barnets samtykke, før de sætter det i verden? Hvorfor skulle man så afvente det, før man gav det Guds liv? Hvilken mor venter med at give sit barn noget at spise, til det har nået

skelsår og alder, så det selv kan bestemme, om det vil leve eller ej? Har vi lov til at holde et barn borte fra Guds liv og lade dets sjæl forblive i synd? For vi tror dog, at barnet lige fra begyndelsen har brug for Guds nåde, for at det skal kunne udvikle sig til et rigtigt menneske?

Lige fra fødslen har barnet brug for Guds liv, men er det i stand til at tage imod det? Hvordan skal barnet få troens nåde, eftersom det jo endnu ikke er i stand til at bruge sin forstand? Det kan det, fordi troen er den mulighed, Gud giver os, for at erkende hans lære. Der var mange, som hørte Kristus, og siden er der endnu flere, der har læst Bibelen uden derfor at forstå, at den er Guds ord: de mangler evnen til at høre og se. Under dåbshandlingen rører præsten ved barnets øre og siger: *Effeta*. Dette ord, som betyder »luk dig op«, er netop det samme ord, som Kristus brugte for at helbrede en døvstum (Markus 7, 34). I dåben åbnes barnets ører, så det bliver i stand til at høre Guds ord, når det senere bliver forkyndt for det.

○

Når ordet engang bliver forkyndt for det ... I dåben har barnet fået evnen til at høre og tale Guds sprog. Men det må først lære dette sprog at kende. Præsten har givet det visdommens salt at smage – dets første åndelige næring –, og han har fortsat med følgende bøn: »Tillad ikke, at han kommer til at hungre, men lad ham mættes med himmelsk føde«. Barnet har krav på at lære Guds ord at kende, og både forældrene og fadderren har pligt til at sørge for, at det lærer den tro at kende, som fadderren har bekendt på barnets vegne, og som gør det muligt for det at sige til Gud: Fader Vor.

Præsten har overrakt fadderren en brændende kærte, som er et symbol på det troens lys, barnet har fået. Det bliver nu fadderrens opgave at hjælpe gudbarnet til at bevare denne flamme brændende indtil den dag, hvor det – som de fem kloge jomfruer, Kristus taler om (Mattæus 25) – »sammen med brudgommen skal gå ind i bryllupssaalen«.

»Luk dig op, så du kan høre Guds ord.«

De to borde

Guds ord er ikke den eneste næring for Kristi liv i os. Gud har i sin barmhjertighed dækket to borde til os, nemlig ordets bord og nadverens bord, og dåben giver os adgang til dem begge.

Dåben gør os til medlemmer af Kirken, som er Kristi legeme. Men hans liv skal vokse i os. Kirken, som forkynder Guds ord for os, bryder også nadverens brød for os. Dåben, som giver os evnen til at fatte Guds ord, giver os også ret til at tage del i måltidet.

»Soldaterne kom til Jesus og så, at han allerede var død. En af dem stak ham i siden med et spyd, og straks flød der blod og vand ud.« (Johannes 19, 33–34). Vandet og blodet, der flød ud af Kristi side, er billeder på dåbens og eukaristiens sakramente, som begge udspringer af hans hjerte. De er så tæt forbundet med hinanden, at man kan sige, at vor indlemmelse i Kristus, som begynder med dåben, først fuldbyrdes første gang vi modtager nadveren.

Dåben fører os ind i Kirken

»Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere og Guds husfæller.« (Efeserbrevet 2, 20).

I den jordiske Kirke

Dåbsritualet begynder uden for kirken, enten i våbenhuset eller undertiden endog på pladsen foran kirken. Midt under ceremonien lægger præsten så den yderste ende af sin stola over barnets hoved og fører det ind i kirken, idet han siger: »Træd ind i Guds tempel, for at du må få del med Kristus til evigt liv.« Stolaen er det lange bånd af stof, som hænger ned fra præstens skuldre som et tegn på hans myndighed. Ved den omtalte gestus udtrykker præsten, at det er i sin egen skab af præst, det vil sige som den øverste i menigheden, at han fører barnet ind i kirken.

Straks efter at præsten har døbt barnet, salver han dets isse med krisam. Krisam er en blanding af olivenolie og balsam, som biskoppen har viet skærtorsdag sammen med katekumenolien. Den bruges til præste- og bispevielser. Denne salvelse viser, at barnet nu også er blevet et aktivt medlem af Kirken, og at det nu tilhører »en udvalgt

slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk« (Peters 1. brev 2, 9).

I dåben har vi modtaget Kristi tegn, korset. Vi har fået Kristi ånd, som har gjort os til ét med Kristus. Kristi offer er blevet vort offer: nu er vi ikke mere passive tilskuere til messen, – vi har en rolle at spille. Kristi mission er blevet os betroet: ved os og gennem os skal troens udbredelse finde sted. Vi er blevet Kirkens børn, og Kirkens sag er nu vor sag: »Lad jer selv som levende stene opbygge til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer ofre, som ved Jesus Kristus er velbehagelige for Gud . . . for at I skal forkynde Kristi guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys, I, som før ikke var et folk, men som nu er Guds folk« (Peters 1. brev 2, 5, 9–10).

Dåben er et lægemiddel, og det er Kirken, som bringer os det. Dåben er en kamp, og det er Kirken, som fører den. Dåben er en gennemgang, og Kirken er Guds folk på vandring. Dåben er en fødsel, som gør os til borgere i Kirken. Dåben giver os troens gave, så vi bliver i stand til at høre Guds ord gennem hans Kirke. Dåben har

Påskemat får vi alle sammen vor kærlige tændt ved det samme påskelys. Og ved den samme Kristus har vi alle sammen fået Guds liv, alle vi, som i dåben er døde og opstandne med ham.

gjort os til ét med Kristus, for at vi alle sammen skal kunne sige til Gud – ikke min far, men Fader vor sammen med alle, der hører til Kirken.

I den himmelske Kirke

Dåben angår ikke blot den jordiske Kirke, da denne er uadskillelig fra det himmelske Jerusalem. Fra første til sidste ord taler dåbens liturgi kun om det evige liv, om Kristi domstol, for hvilken vi skal frembære vor dåbskjole uplettet, om det lys, med hvilket vi skal ile Kristus i møde, når han kommer på den yderste dag. Ved dåben bliver vort navn indskrevet i livets bog. Vi har allerede nu borgerret i det himmelske Jerusalem. Dåbskjolen er »tegnet på sjælens himmelske bryllupsklædning«. Og vi skal holde troens lys brændende i os for, »når Herren kommer til bryllupsfest, at kunne ile ham i møde med alle hans helgen i den himmelske højsal og leve i al evighed«.

Kristen skik og brug i forbindelse med dåben

Før dåben

Når forældrene beder præsten om at døbe deres barn, forpligter de sig samtidig over for både barnet og Kirken til at opdrage det som Guds barn og medlem af Kirken. Den opdragelse, der skal bevirke dette, er først og fremmest forældrenes opgave. Religionsundervisningen alene gør det ikke, selv om også den er absolut nødvendig. Barnet skal leve som en kristen og ikke blot lære den kristne tro at kende.

Når forældrene vælger barnets navn, skal de først og fremmest tænke på, at de nu vælger deres barns værnehelgen. Det er ikke tilstrækkeligt, at navnet lyder godt. Der er navne nok, også rigtige nordiske navne, til at man kan finde et, der passer. Glem ikke at fortælle barnet lidt om den helgen, hvis navn det bærer.

Når forældrene vælger fadder og gudmoder, skal de tænke på, at han eller hun forpligter sig til at lære barnet dets tro at kende og til at hjælpe det til at blive en god katolik. De, som skal repræsentere Kirken i så henseende, må naturligvis være medlemmer af den. Vælg ikke bedste-forældrene. De er tilstrækkeligt knyttet til barnet i forvejen, og måske vil de ikke mere være i stand til at stå barnet bi, når det kommer i en al-

der, hvor det trænger til det. Den bedste dåbsfadder er ikke den rigeste, men den, som lever efter sin tro.

Til trods for, at dåben i folkekirken er gyldig, det vil sige, at den befrier for arveskylden og skænker Guds liv, kan en katolik naturligvis ikke stå fadder til en protestant, da han jo ikke kan forpligte sig til at lære barnet en tro, som ikke er hans egen. Af samme grund kan en protestant heller ikke være fadder til et katolsk barn. Hvis det af familiehensyn eller lignende er absolut ønskeligt, kan det lade sig gøre foruden den rigtige fadder også at have en gudmoder eller fadder, som ikke er katolik, men vedkommende er i så fald et vidne, der ikke kan tage ansvaret for barnets opdragelse.

Når forældrene fastsætter dåbsdagen, skal de tænke på, at dåben angår hele menigheden. Hvorfor ikke fastsætte den til søndag efter højmessens, så hele menigheden kan være med? Og hvorfor ikke døbe to børn på én gang i stedet for at udføre to dåbsceremonier efter hinanden: Vil de ikke blive søskende i Gud?

Når forældrene klæder barnet på før dåben, skal de tænke på, at præsten skal salve det på bryst og skuldre. Det bør derfor ikke have for snævre klæder på. Barnet skulle egentlig først have dåbskjolen på

efter dåben. Var det ikke værd at prøve? Man kunne i det mindste have en hvid kåbe, man indhyllede barnet i, når præsten siger: »Modtag det hvide klædebon.«

Efter dåben

Der findes en smuk velsignelse af moderen efter et barns fødsel (Salmebogen s. 528). Den bør man anmode om at få.

Alle ved, hvornår det er deres fødselsdag, og fejrer den, men ikke alle kender deres dåbsdag og fejrer den? Man kunne valfarte til den kirke, hvor man blev Guds barn ...

Ved dåbshandlingens slutning giver præsten dåbslyset til fadder, og det er meningen, at det skal opbevares for senere at blive brugt ved trosbekræftelsen, når barnet på egne vegne skal gentage de dåbsløfter, fadder har aflagt i dets navn.

Når vi går ind i Kirken, tager vi vievand. Så bør vi tænke på vor dåb, som har gjort os til Guds børn, og som gør, at vi er hjemme i kirken. Det er nemlig meningen med denne skik. De, som tager vievand, også når de går ud af kirken, har formodentlig glemt, hvad det betyder. Finder *Asperges* måske sted også efter messen? Vievandskarret skal minde os om døbefonten og om dåben, der har givet os borgerret i Kirken.

Dette hæfte er udgivet som særnummer af »Katolsk Ugeblad« påsken 1960.

Det er en fri bearbejdelse af »Fêtes et Saisons: Le Baptême«, skrevet af V. Duclos og illustreret af Ugebladets redaktion med billeder af Jørgen Rask (s. 4, 7, 9, 11, 13, 15 og 16), Axel Jensen (s. 8), Jak Tuggener (s. 1), AFAR (s. 3, 12, 14) og Nordisk Pressefoto (s. 6).

Løsumre kan købes i Sankt Ansgars Boghandel, Bredgade 65, København K

De hvides utålelige arrogance . . .

London (NC) Den sydafrikanske ærkebiskop Denis Hurley, O.M.I., har udtalt, at »de hvides utålelige arrogance« vil hidse Sydafrikas negre op til spredte, men alvorlige revolter. Han kalder de sydafrikanske race-love en »utålelig byrde« og forudsiger, at »FN i løbet af de nærmeste år vil komme til at sende en international politistyrke til Afrika«.

Ærkebiskop Hurley, der for 9 år siden i en alder af 36 år blev Durban's første katolske ærkebiskop, skriver i Catholic Herald:

»For øjeblikket synes der ikke at være noget menneskeligt håb om at afrunde de kanter, som får de hvides overherredømme og de sortes ønsker om at hævde sig til at støde sammen.«

Han gentog en tidligere beskyldning om, at Sydafrikanere af hollandsk afstamning – de såkaldte Afrikanders – er ryggraden i det hvide overherredømme i Sydafrika, og han skildrede disse Afrikanders nationalistiske selvfølelse som »hårdt stål, der er hærdet i krigens, nederlagets og den nationale genrejsnings ild og styrket af den lidenskabelige kærlighed til race, sprog og religion.«

»Det eneste, de vil vige for, er knusende og tilintetgørende magt, og

denne magt er ved at opstå blandt de sorte masser, som omringer og tal-mæssigt overgår Sydafrikas 3.000.000 hvide.«

Der findes ca. 10 millioner negre i Sydafrika, men ærkebiskop Hurley udtaler, at der kun er få af dem, der er i stand til at »forme deres politiske ønsker i ord«.

»Men gennem skuffelsen og ydmygelserne er det eneste, den store masse svagt skimter, de hvides utålelige arrogance og den ulidelige byrde, deres særlove pålægger den.«

Og han fortsætter: »Kom ikke og fortæl disse afrikanske negre om de masseproducerede mønsterhuse i de stærkt befolkede områder i nærheden af storbyerne. Afrikanerne er underbetalte og underernærede, og selv hvis de ikke var det, ville alverdens løn og mad ikke kunne mætte deres elementære hunger efter at blive anerkendt på lige fod med andre mennesker.«

»Det ser ud til, at Sydafrikas fremtid vil være præget af en kæde af oprør, som ikke vil være omhyggeligt planlagt eller blive dygtigt gennemført, men som kun vil være pludselige og voldsomme konsekvenser af, at politiets piskesnært har ophidset Afrikas sorte befolkning.«

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28 København K. Tlf. Central 9528 kl. 9-16, lørdag kl. 9-12) Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal – hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annoncækspedition: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., København Ø. Tlf. TRia 5394, kl. 8-10. Post-Giro nr. 58965.

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 88 08 11

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 88 03 00 - 88 02 78

Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 88 08 84

Elmer Vernersen

1. kl. kød og pålæg

Kastetvej 81 - Aalborg

Telefon 5660

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET CENTRALVARME

Algade 88, Aalborg, tlf. 3 04 33

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 2 03 01

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 3 42 33 og 3 43 37

G. Garth-Grüner

Landsretsadvokater

Bredgade 28

Telefon Minerva * 408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

„Der er den!“

Forleden samlede der ved midnatstid en del mennesker foran det katolske kapel i X og stirrede op imod dets vinduer. Snart hørtes råb og støjen, brandvæsenet blev alarmeret, sprøjte og mandskab ankom, og præsten blev vækket ved dundrende slag og det råb: »Kapellet brænder!« – Heldigvis var præsten ved tidligere anledning gjort opmærksom på, at der var folk, der havde anset det evige lys for en begyndelse til ildebrand. Budskabet blev derfor modtaget med skepsis, og i virkeligheden lå kapellet fredeligt som altid, svagt belyst af den evige lampes skær.

Nå, så var der intet andet for brandvæsenet og menneskemassen at gøre end med ære at trække sig tilbage.

I byens blade kom der referater af nattens skrækelige begivenhed, og næste aften stod der igen en del mennesker, så op mod kapellets vinduer og sagde: »Der er den!« –

(Fra Katolsk Ugeblad for 50 år siden).

S. O. S. nr. 8.

2 unge flygtningepiger trænger hårdt til sommerrekreation i Danmark. Ophold og kost er sikret. Rejsen er dyr. Hvem hjælper? Selv små bidrag løser store opgaver.

Caritas København – Giro 439 79.

K&K

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 82 70

Andersen & Meyers Eft.

MOGENS LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Tell. 228 30

Lys - Kraft - Varme

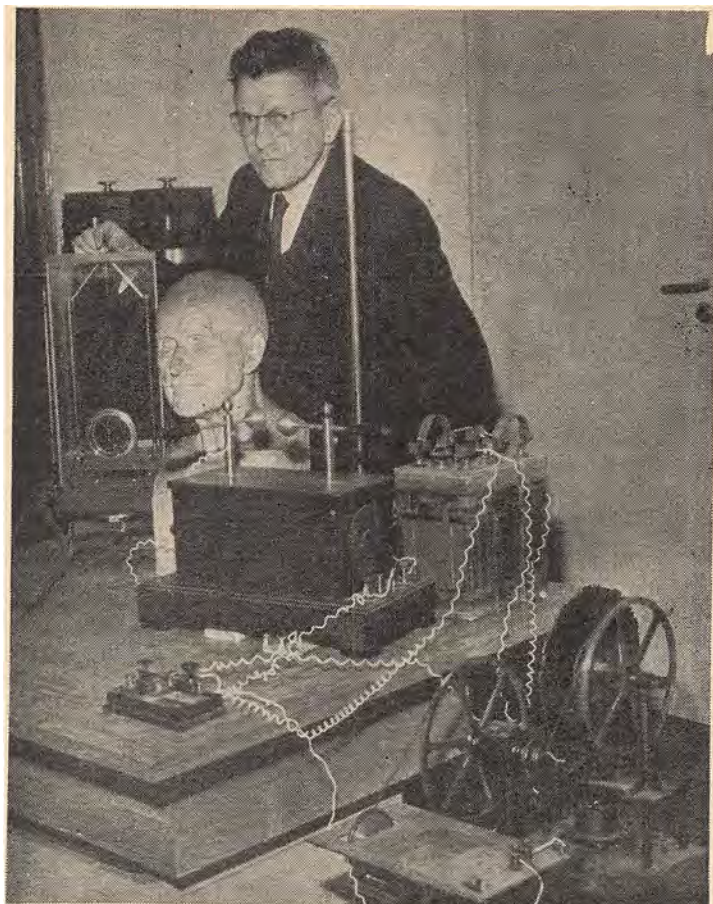
Aabenraa Brugsforening

Søndergade 18. Aabenraa

Telefon 223 68

Leværender til St. Ansgars klinik

En hyldest til Edouard Branly

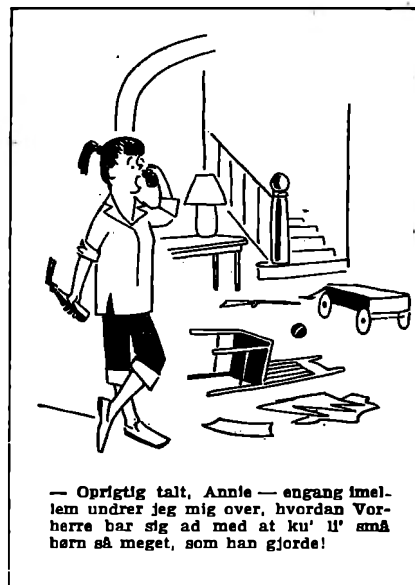

For 70 år siden gjorde Edouard Branly, der var lærer ved Institut Catholique i Paris, i sit beskedne laboratorium en vigtig opdagelse, som resulterede i radioens opfindelse.

På 20-årsdagen for hans død blev der afholdt en »Branly-dag« med indvielse af et museum, hvor man har samlet nogle af de apparater, hvormed han foretog sine undersøgelser.

– Kom så, mand, englen passer på dig!

– Oprigtig talt, Annie – engang imellem undrer jeg mig over, hvordan Vorherre har sig ad med at ku' li' små børn så meget, som han gjorde!

Rejserne til München og Oberammergau

Mulighed for støtte til mindrebemidlede

Ungdomsrejsen (m. tog), 30/7-10/8: 290 kr.

Fristen for tilmelding er forlænget til 1. maj. Deltagelse i Oberammergau-turen betales ekstra. Denne gruppe vil deltage i kongressens arrangementer sammen med de unge fra Sverige og Norge. - Medlemskab af en ungdomsforening er ikke nødvendigt for deltagere under 21 år. Skriv eller ring efter program.

Togrejsen, 30/7-10/8: 550 kr.

Til denne rejse kan der endnu modtages 8 tilmeldinger. Rejsen kan varieres med fly til München mod et tillæg på 80 kr.

Flyrejsen, 30/7-6/8: 510 kr.

Til denne rejse er endnu 3 pladser ledige.

For de to sidstnævnte rejsers vedkommende er hurtig tilmelding nødvendig.

Det tyske St. Ansgarswerk har stillet 20 portioner à 150 kr. til disposition for mindrebemidlede, der på denne måde kan få mulighed for at deltage i ovennævnte rejser. Der tænkes især på menighedsarbejdere, foreningsledere og messetjenere. Ansøgninger bilagt anbefaling fra sognepræsten sendes snarest til undertegnede.

E. Schwartz, Gl. Kalkbrænderivej 32, 3,
Tlf. Øbro 5144 x (efter 18).

Hvidovres nye katolske kirke indviet i lørdags

Sankt Nikolaj Kirke, Hvidovres nye katolske sognekirke, blev i lørdags indviet og taget i brug. Flere præster fra Storkøbenhavn og provinsen og mange katolikker fra Hvidovre samt fra andre sogne havde sammen med de indbudte gæster samlet sig omkring kirken, da højtideligheden blev indledt kl. 17. De traditionelle indvielsesbønner blev bedt på dansk, mens biskop Th. Suhr assisteret af sognepræst P. van der

Stok velsignede kirkens mure og derefter fulgt af forsamlingen trådte ind i kirkerummet under afsyngelse af Alle Helgens Litanier.

Kirken var fyldt til sidste plads, da biskop Suhr læste den første messe, og et meget stort antal modtog den hellige kommunion.

Vi bringer i næste nummer et referat af kirkeindvielsen og en billedreportage af begivenheden.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-18 - Lørdag lukket

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

Sygdom forsinket Don Bosco Bøgerne.

De to bebudede forårsbøger »Det gyldne Kors« og »Modstandsgruppe Grøn« når desværre ikke ud til den lovede tid før påske, bl. a. fordi influenza har hærget trykkeriet (der var 18 mand syge på een gang!). Og nu melder bogbinderiet om vanskeligheder, så udsendelsen kan næppe ske før begyndelsen af maj. Til gengæld håber man, alle abonnenter når at betale inden da; der er lovlig mange restancer endnu.

Don Bosco Bøgerne.

Niels Madsens Maskinsnedkeri

Vestergade 24 - Svendborg
Tlf. 197

Lev. til de katolske institutioner

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester

Møllergade 67
Tlf. Svendborg 2737

Svendborg Ligkistemagasinet

v/ Hans Nielsen & Søn

Fruestræde 10 - Svendborg
TM. 264

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044

Kulkranen

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

VERDEN RUNDT

Kruschew i Rheims katedral

Paris (NC) I forbindelse med Nikita Kruschews besøg i katedralen i Rheims refereres et ejendommeligt ordskifte mellem ham og den franske minister Louis Jacquinot. Da Kruschew sammen med sine ledsagere meget hurtigt havde gennemgået katedralen, blev han ved hovedindgangen af minister Jacquinot mindet om, at han skulle skynde sig for at overholde dagens program. På en lidt spottende måde svarede Kruschew: »De trækker mig jo væk fra den gode Gud!« Minister Jacquinot svarede, at hvis Kruschew blev inde i katedralen, ville han risikere at blive berørt af Guds nåde...

Der er to versioner af historien. En reporter, der opholdt sig i nærheden, fortæller, at den franske minister sagde: »Hr. præsident, hvis De deltog i et Te Deum her, ville De måske blive berørt af nåden«. En russisk journalist, der refererede for det parisiske dagblad L'Aurore, gengiver Jacquinots replik således: »Hvis jeg skulle bestemme, ville jeg lade Dem blive herinde i 2-3 dage, for at nåden kunne sænke sig over Dem!«

Hvordan ordene end faldt, var det tydeligt, at Kruschew blev forvirret. Selve ordet »nåde« findes ikke i Sovjetunionens diplomatiske ordforråd. Han forstod derfor ikke helt meningen. Kruschew så spørgende på Jacquinot. Han havde vist en følelse af, at man gjorde nar ad ham, men da han ikke havde tid til at undersøge sagen, gik han straks ud til sin bil.

Katedralen havde været lukket hele morgenen før Kruschews besøg. Den blev dog åbnet senere, og en af katedralens præster læste messe »uden nogen speciel intention«, hedder det.

Under hele Kruschews besøg holdt de franske katolikker sig i øvrigt til deres biskoppers anmodning om at afstå fra demonstrationer. Medlemmer af en antikommunistisk gruppe havde dog samlet sig ved katedralen i Chartres og deltog der i søndagens højmesse. Gruppen havde opfordret sine medlemmer til at samles i Chartres, »hvor kong Henrik IV blev kronet, i hjertet af en by, der gennem sin lange historie har forsvaret sin frihed«.

Sydamerikanske vanskeligheder

Rom (NC) En større forsamling af præster og medlemmer af såvel mandlige som kvindelige ordener har i Rom drøftet en plan til imødegåelse af Kirkens store vanskeligheder i Sydamerika. Mødets præsident var kardinal Marcello Mimmi, som er ansvarlig for den pavelige kommission for Sydamerika.

Man planlagde, hvorledes det ville være muligt at danne »nationale missionshold«, undervise den fattige befolkning gennem aftenskolearbejde og hjælpe Sydamerikas studenter i de sydamerikanske lande og i udlandet. Repræsentanter for de kvindelige ordenssamfund oplyste, at siden juli 1958 har man sendt over 1400 ordenssøstre til Sydamerika og har grupperet dem i nye organisationer, der skal forsøge at løse de særlige problemer derovre. Ærkebiskop Pietro Parente fra Det Hellige Officium understregede, at det især er de forskellige sekter, kommunismen og spiritismen, der volder kvaler i Sydamerika, hvor så mange katolikker er dårligt underviste i deres tro.

Kardinal Koenig i bedring

Wien (NC) Kardinal Koenig, der blev kvæstet ved en bilulykke på vej til kardinal Stepinacs begravelse, er nu udskrevet fra hospitalet, men han bærer stadig en let skinne, fordi de lårbrud, han pådrog sig ved ulykken, endnu ikke er fuldstændig helet.

Få dage før sin udskrivelse fra hospitalet var han dog rask nok til at tale i radioen.

Trofaste medløbere!

Hong Kong (NC) Kommunistkina har fået skismatiske katolske og protestantiske præster til på Den Nationale Folkekongres i Peking at udtale, at de bifalder kommunisternes domfældelse af to katolske biskopper.

Biskop Walsh, der er 68 år gammel, blev midt i marts anklaget for at være spion for amerikanerne og idømt 20 års fængsel, mens biskop Kung omtrent samtidig blev idømt

livsvarigt fængsel for at have støttet »amerikanske imperialisters og Vatikanets plan om at vælte det folkedemokratiske styre.«

Straks efter domfældelsen samlede regeringen i forskellige dele af landet katolikkerne til massemøder, hvor de to biskopper anklagedes på det voldsomste.

Præstevielse på indisk folkesprog

Ernakulam, Indien (NC) For første gang lød det sydindiske folkesprog, malayalam, ved præstevielse af 16 diakoner i domkirken i Ernakulam. Den hellige Stol havde givet tilladelse til, at dette sprog blev anvendt i stedet for syrisk, det traditionelle liturgiske sprog for den malabariske ritus, som anvendes i dette område. Katolikkerne i Ernakulam har anvendt malayalam i en del af deres liturgi, siden de blev genforenet med Rom i 1930. Foruden de 16 diakoner, der blev præsteviet i Ernakulam, blev den følgende dag 6 andre diakoner ordineret i domkirken i Kothamangalam.

Paven har overrakt de syv kardinaler deres insignier. På billedet ses paven og den franske kardinal Lefebvre under ceremonien.

K A T O L S K ugeblad

Uforsvarlig
seminarie-bog
om
Kirkens historie

Med 300 mennesker samlet omkring altret læste biskop Th. Suhr den første messe i Hvidovres nye katolske sognekirke. Inde i bladet skildrer vi med billeder og tekst den festlige indvielse af Sankt Nikolaj Kirke.

Vort åndssvage
barn
- hjemmets
solstråle!

Paven forsvarer
negrene

Grønlands-
missionen

I anledning af Gyldendals udgivelse af Jørgen Niensens samlede noveller skriver kommunelærer H. Bohn Christiansen i vor kronik om denne digters opfattelse af mennesket.

En uforsvarlig seminarie-lærebog

Sidste år anmeldte den unge historiker Jørgen Nybo Rasmussen det første bind af Poul Saxes kirkehistorie (Nyt Nordisk Forlag) og sagde sin åbne mening om bogen. Vi lader nu en anden katolsk historielærer, cand. mag. Walter Dalland, skrive om bind II, der fornylig er udkommet:

Kirkehistorien er fortsættelsen af Kristi historie her på jorden, – i Kirkens skikkelse. Som regel er kirkehistorie forstemmende lekture. Den fortæller om 2.000 års misbrug af de talenter, som Kristus har givet os, Guds rige. Evangeliet er ofte blevet forkyndt ved mord, vold og brand, undertrykkelse af sandheden og den personlige frihed. Kirkehistorien fortæller det samme som det gamle og ny Testamente: Gud er trofast mod sin pagt med menneskene, menneskene er utro og forsynder sig gang på gang – ovenikøbet i den samme Guds allerhelligste navn. De kristnes svigten skabte kommunismen, kristenhedens dårligste måde at forvalte sine talenter på i middelalderen førte til Luthers brud med Rom, den manglende sans for evangeliets ånd førte til det katastrofale skisma mellem den græske og den romersk-katolske kirke. Kirkehistorien bliver i meget stort omfang en skildring af menneskehedens fallit.

Poul Saxes kirkehistorie, der dækker tiden fra reformationen til vore dage, viser os i høj grad denne fallit. Men samtidig viser den det meget nedslående, at også idag er der meget langt mellem de kristne; vi har meget svært ved at råbe hinanden op. Forfatteren er seminarielærer, og hans værk er beregnet for undervisningen på seminarierne her i landet. Man må håbe, at det ikke vil vinde almindelig udbredelse på de danske seminarier af følgende grund:

I bogens slutningsafsnit siger forfatteren: »Den første forudsætning for, at undervisningen af børnene i et fag kan være forsvarlig, er, at læreren er fagligt funderet i sit stof«. – Det beklagelige faktum er imidlertid, at Saxes værk er uforsvarligt ud fra et fagligt historisk synspunkt. Hans emne er hovedsagelig den europæiske kirkes historie, men de fleste af hans kilder er skandinaviske og tyske og giver et ensidigt billede af de proble-

mer, der tages op i moderne europæisk historieskrivning. For eksempel er det ikke videnskabeligt hæderligt at gøre Poul Reiters bog om Luther til et legitimt udtryk for katolsk vurdering af Luther. Kildematerialet er – også for de dele, der behandler katolske emner – overvejende ikke-katolsk litteratur.

Den samvittighedsfulde og kyndige historiker må stræbe efter en rigtig og saglig forståelse af sit emne ved at nærme sig det fra forskellige sider. Det gør Poul Saxe ikke.

Når man ved, at der stadigvæk i den danske skole undervises i den katolske kirkes historie på den måde, at jesuitterne fremstilles som »munke, der lever i skumle klostre med lange gange, hvor der i nicherne hænger afhuggede hoveder af modstandere«, smerter det en, at seminarieelever til den danske folkeskole i en kommende lærebog skal læse følgende: »Når Leo (pave Leo XIII 1878–1903) imødekom tidens krav, var det dog kun for ad diplomatisk vej at sikre pavens magt ... ubetinget lydighed over for paven og hans befalinger var fortsat den højeste dyd; midlerne var nye, men hensigten den samme;« eller følgende om pave Pius X: »Leo XIII's efterfølger var den fromme, småbegavede patriark i Venezia, Sarto, der tog navnet Pius X«.

Vi ved, at den katolske kristenhed kan tegne sig for mange forbrudelser ned igennem historien. Der skulle være tilstrækkeligt stof i dem – det skulle ikke være nødvendigt desuden at gå til perfidien.

I den forbindelse kan man som det positive alternativ nævne den Danmarkshistorie for folkeskolen, der blev udgivet hos Gyldendal sidste år. Den udmærkede sig ved ikke at udpensle andre kristnes forsyndelser, men ved derimod at beskæftige sig med de positive mål, som mennesker satte sig og deres forsøg på at realisere dem.

I mange år har det været moderne at tale om »objektiv« historieskrivning, det vil sige, at historikeren kun skal skildre begivenhederne, således som de er foregået. Det kan historikeren ikke, fordi han selv er et menneske og ikke en maskine, der affotograferer fortidens begivenheder. Historikeren må altid fortolke og tage stilling, men der kan ikke være tale om videnskab, når han benytter sit emne til at forkynde det, han personlig er optaget af for øjeblikket.

Det gør Poul Saxe. Det kunne man endda forlige sig med, men det meget betænkelige ved det foreliggende værk er, at det for læseren ikke klart fremgår, hvad der er den historiske skildring, og hvad der er Poul Saxes private fortolkning af begivenhederne.

I disse år, hvor de kristne alvorligt bærer for og stræber efter enhed, er det meget vigtigt, at vi gør os vore egne og vore forfædres forsyndelser klart, men det er lige så vigtigt, at vi må vise en klar og utvetydig holdning over for ensidighed såvel hos os selv som hos andre.

Walter Dalland.

Og en anden anmelder

I tilslutning til dette kan vi ikke modstå den fristelse at citere nogle linier af anmeldelsen i *Information*, hvor Johan Klejs gennemgår bogen og blandt andet påpeger, at Saxes grundindstilling er den, at »Luther forstår Jesus, og Saxe forstår Luther, og de – de alene – har forstået, at det kristne budskab er et budskab om, at livets giver accepterer hvert enkelt menneske, som det er«. Senere skriver Johan Klejs:

»Man har truffet denne indstilling, der er mærkbar i både første og andet bind af Poul Saxes værk, mange steder, men man rystes over den, når man træffer den hos en pædagog, der tilmed er historieskriver. For den afslører en – om end nobelt tilsløret og formodentlig ubevidst – foragt for de tusinder eller millioner af mennesker, der gennem tiderne har følt sig bundet til og båret af kristendommen uden at have været fortrolig med Luthers og Saxes opfattelse; og i sidste instans afslører en sådan indstilling en forfærdende mistillid til den Gud, som også forfatteren tror på. Skulle han ikke kunne komme mennesker i møde med sin acceptering på anden måde end gennem det af Luther legitimerede og nu af Saxe forsøgsvis oversatte »evangelii klare ord«?

Den slags hører hjemme i kirkelige avispolemikker, i teologiske diskussioner og anden form for underholdning, men lad os slippe for det i lærebøger, der sagligt skal orientere om kirkens historie og kristendommens anliggender.«

Vort åndssvage barn

- hun er hjemmets lille solstråle!

Under dronning Ingrid's besøg fornylig på observationshjemmet for åndssvage i Oslo skete der noget, som ikke kom i avisen: En fortryllende lille tre-årig i solgul strikketkjole gik hen til dronningen og gav hende en norsk nationaldukke. Den skulle være en hilsen til den yngste af de danske prinsesser fra en norsk pige, der havde dansk mor. Den tre-årige var åndssvag, mongoloid. Men hverken dronningen eller de andre, som så ned i det strålende ansigt, kunne være i tvivl: her var et lykkeligt lille menneskebarn.

Den danske børnelæge i Oslo, dr. Margrethe Wehn, fortæller i dette hjertevarme interview om familiens yngste, der ikke er som de andre børn.

En af lægerne ved åndssvagehjemmet, *Margrethe Wehn*, tog den lille pige på armen efter at hun havde hilst på dronningen. De så ud til at være særlig gode venner, de to.

- Hun er min egen, forklarer fru Wehn med et lyst smil, den yngste af vore fire børn. Og de aner ikke, hvad hun har haft af betydning for de andre børns udvikling. Elsemor er jo hjemmets lille solstråle!

Journalist Ruth Erlandsen fra dagbladet »Vårt Land« tog tråden op fra det lille intermezzo. Hun opsøgte dr. Margrethe Wehn, der er specialist i børnesygdomme, især danskfødt og katolik.

- Naturligvis var det en skuffelse at få et åndssvagt barn, fortsætter fru Wehn. At sige noget andet ville være at lyve, for der er forskel på sorg og glæde.

- Jeg kan ikke fordrage ordet »accepteret«, men det er det, vi har gjort, når det gælder vor lille åndssvage Else. Hun er en del af familien, hun hører med til vort fælles ansigt og vort fælles liv. Jeg tror nok, det var lettere for mig end for de fleste andre mødre. Som børnelæge havde jeg en baggrund som blev mig til stor hjælp, og min mand, som også er læge, hjalp mig til at prøve at se en mening i, at vor lille datter ikke var et normalt barn. Mange gange tidligere havde jeg siddet overfor forældre til et unormalt barn. Nu skulle jeg få at se, om det kunne holde, hvad jeg havde sagt til andre.

- Men er der nogen mening i, at et barn bliver født åndssvagt?

- Jeg ville ikke orke at være børnelæge, hvis jeg ikke troede det! Hvis jeg ikke vidste, at der var en mening med tingene, så var det jo bare en ren tilfældighed i kromosomanordningen som gjorde, at barnet blev åndssvagt. Der er et lidelsens problem i livet, som vi ikke kan løse. Men vor

kristne tro giver livet en mening. Der er en himmel over vor sorg. Vi bærer byrderne for hverandre. Menneskene har meget mere fælles end vi aner - både i glæde og sorg.

Margrethe Wehn sidder lidt og le-

der efter ordene. Fra stuen hører vi nogen, der ler. Det er lidt anderledes end almindelig barnelatter.

- Jeg søger at lade mine erfaringer komme andre tilgode, fortsætter Elses mor, men jeg har ingen ret til at

Dr. Margrethe Wehn i sit hjem sammen med lille Else.

Sankt Nikolaj Kirke i Hvidovre - en særpræget bygning

Da vi gennem det lange, lave våbenhus nåede ind i kirken, åbnede dens rum sig over os som en bølge standset i sin bratte stigning. Sankt

Nikolaj, til hvem denne kirke er indviet, har grund til at være glad for den nye æresbevisning. Selv om Hvidovre katolske sognekirke ikke har

noget tårn, der kunne vejlede skibe til sikker havn, vil de søfarendes skytshelgen sikkert anerkende arkitekt Johan Otto v. Spreckelsens særprægede idé: at kirken set udefra minder om en skibsstævn, mens dens indre dækkes af et loft, hvis linier har lånt deres skønhed fra havets bløde bevægelser.

Henved 300 mennesker havde samlet sig på hjørnet af Hvidovrevej og Strøbyvej for at deltage i indvielsen. Den blev indledt med en gejstlig procession fra præstegården, og da biskop Th. Suhr assisteret af sognepræst P. van der Stok havde velsignet den nye bygnings ydermure, blev dørene åbnet til våbenhuset. Biskoppen, generalvikar mgr. C. Flandrup samt en række præster fra København og provinsen gik først ind men efter dem kom alle vi andre, og hurtigt var såvel stolerækkerne som de åbne pladser bag i kirken fyldt af mennesker. Alle Helgens Litaniet var blevet påbegyndt udenfor kirken og fortsattes nu ledet af præster fra

Biskop Suhr læser messe i den nye kirke. Tilhøjre ses mgr. C. Flandrup.

sige, at min vej også må være andres. Jeg har den samme dybe respekt for dem, som uden en kristen holdning evner at se menneskeværdet i et åndssvagt barn.

- Og menneskeværdet er lige stort?
- Ja, hos et åndssvagt barn som hos professoren! Vi glemmer så let i vore dage, at ethvert menneske er uendelig betydningsfuldt. Vor målestok er er denne: Hvad kan et menneske præstere? Det er naturligvis vigtigt, men det er alligevel galt at vurdere et menneskes betydning blot efter antallet af fungerende hjerneceller. Det første og det sidste hos mennesket er kærlighedslængslen.

Vent ingenting!

- Hvad kan man så vente af et åndssvagt barn?

- Ingenting! Vi må netop ikke vente noget, som vi venter noget af et normalt barn. Så kan vi til gengæld glæde os ekstra hver gang der sker en lille ting. En åndssvag har en stærkt begrænset erkendelse af livet. Alt må tage sigte på, at barnet får den bedst mulige livsudfoldelse i glæde. Vor Else hører til de åndssvage,

som for eksempel aldrig vil kunne klare en skolegang. Men hun har lært at gå, hun er begyndt at sige små ord, og hun kan nok lære at snakke. Jeg fik et spørgsmål fra min søn en dag: »Ville du have været gladere for Elsemor, hvis hun ikke havde været sådan?« Og jeg svarede: Tror du, jeg er mindre glad for dig, når du har ørepine?

- Men Elses søskende har altså godtaget hende?

- Ja, og det har givet dem værdier, som jeg ikke turde håbe på. Det er altid en glæde at se deres kærlige holdning overfor Else - til det som er svagt og behøver ekstra hensyn og omsorg. Naturligvis ligger der en fristelse for dem til at jage hende bort. Et åndssvagt barn kan blive en tyrant i et hjem, dersom dets krav ikke indordnes i det fælles bedste. Kærlighed til barnet må ikke forveksles med dyrkelse. Det kan give familielivet dybe sår.

- Bør alle åndssvage børn være i institutioner?

- Vi må være taknemmelige for vore åndssvageinstitutioner. Personalet dér giver mere af deres person-

lighed end andre, jeg kan tænke mig. For mange familier er det den eneste løsning, at barnet vokser op i et åndssvagehjem. Vor egen Else skal begynde i daghjem, når hun er blevet fire år.

Ikke en ulykke, men en mening.

- Det bør stå klart for os, at det defekte barn er en del af vort samfund, fortsætter fru Wehn. Det er en fare for vor tid, at vi dyrker den legemlige sundhed og gør den til et mål for livsudfoldelsen i stedet for et middel. Motivet for placering i institutionerne må ikke være, at de åndssvage fjernes fra vort eget liv, fordi de skal ses mindst muligt.

- Et vanskeligt spørgsmål til slut: Er det en ulykke at få et åndssvagt barn?

Elses mor, den danskfødte børnelæge med det åbne smil, nøler ikke med sit svar:

- For mig er det ikke en ulykke, men en mening, siger hun. Vi troede, det ville blive sværere, end det blev. Vi ventede os så lidt - derfor er hver dag med Elsemor blevet en glæde. En gave...
Ruth Erlandsen.

korbænke tilhøjre for altret: »Ved dit kors og din lidelse, frels os, Herre! Ved din død og din begravelse, frels os, Herre! Ved din hellige opstandelse, frels os, Herre! Ved din vidunderlige himmelfart, frels os, Herre!«

Biskoppen afsluttede litaniet og iførte sig derefter sine paramenter til den første messe i den nye kirke. Altret blev imens beredt og de seks tykke kærter tændt.

I Sankt Nikolaj Kirke er altret rejst et stykke fremme i rummet, for at præsten kan celebrere messe med ansigtet mod forsamlingen. Tabernaklet er placeret på et lille alter i muren.

Den reciterede messe blev indledt med passionstidens korte trinbøn foran altret, hvorefter biskoppen gik om på den anden side og fortsatte handlingen. Sognepræst J. Coenen S. J. fra Jesu Hjerter Kirke, under hvis sogneområde Hvidovre indtil fornyligt har sorteret, læste på dansk dagens tekst. Biskoppen prædikede selv om den nære forbindelse mellem messeofret og det kristne menneskes vilje til dagligt at ofre hele sin tilværelse til Gud.

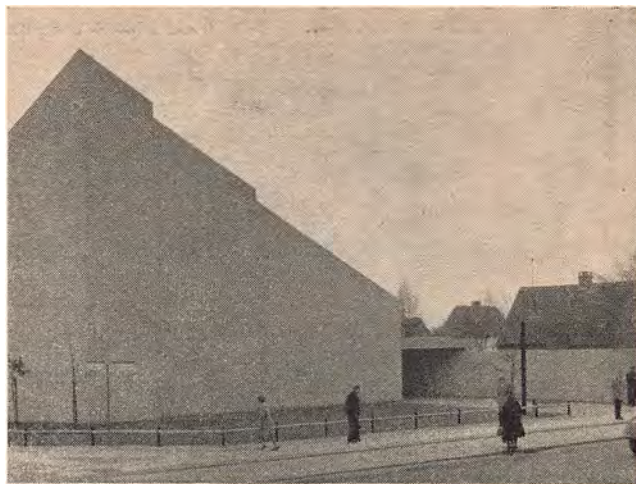
I sin prædiken nævnte biskoppen blandt andet begrundelsen for, at altrene i de nyeste katolske kirker ikke ligner andre fra tidligere perioder, da det var nødvendigt at fremhæve troen på Kristi sande nærvær i den hellige eukaristi ved at omgive altrene med en rig kunstnerisk ud-

smykning. I vor tid er Kirkens opmærksomhed mere vendt mod selve ofret og menighedens egen deltagelse i det. Derfor bestræber man sig på at drage menigheden sammen om det alter, hvorpå Kristi offer igen er os nær. Der er kun eet offer, som Jesus Kristus fuldbragte på Golgata, men dette ene og samme offer gøres aktuelt for os i den hellige messe. Vi bør alle være med i den liturgiske handling, og af den grund holdes der nu oftere reciteret messe. Jeg forstår godt, sagde biskoppen, at ikke alle er så glade for den reciterede messe,

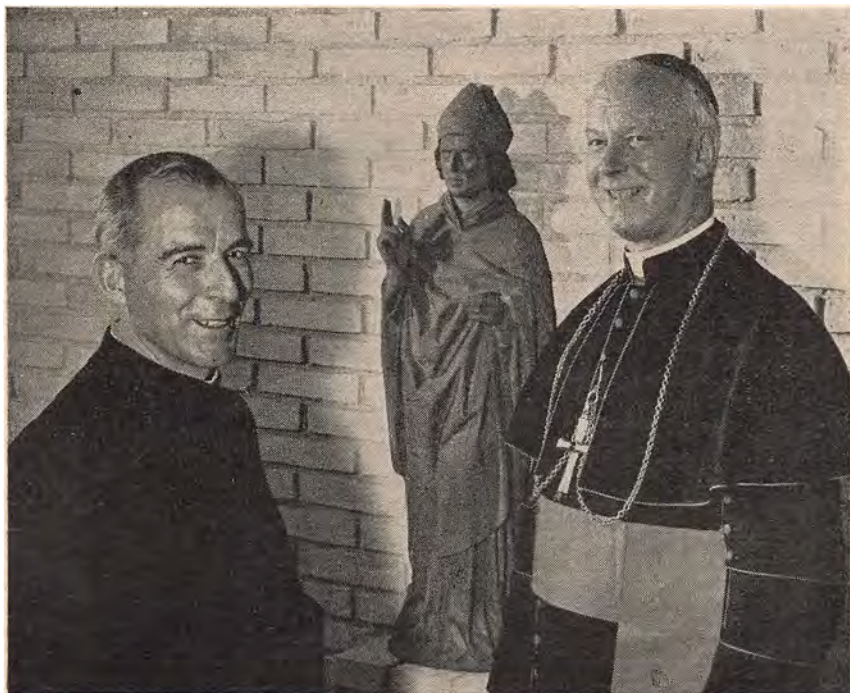
og jeg holder selv af den stille messe. Men vi bør af hensyn til den fælles gudsyndelse vænne os til, at messen ikke først og fremmest skal give den enkelte mulighed for at udtrykke sin helt private bøn.

De fleste af deltagerne i denne første messe modtog den hellige kommunion. Efter den biskoppelige velsignelse sluttede messen, og den gejstlige procession forlod kirken. Bagest gik i folkekirkeligt ornat sognepræst K. Mortil fra Risbjerg kirke. Det var usædvanligt at se en protestantisk præst i embedsdragt overvære en katolsk kirkeindvielse – men det virkede ikke malplaceret. Tværtimod. Det virkede rigtigt og smukt.

g-

Kirkens vinduesløse facade mod Hvidovrevej. Tilhøjre våbenhuset.

Ved den 600 år gamle statuette af Sankt Nikolaj, der er placeret i våbenhuset, glæder biskop Suhr og pastor van der Stok sig over det lykkeligt fuldendte arbejde med den nye kirke.

Bliv medlem af den katolske brevscoles støttekreds - og vær med til at føre arbejdet videre!

Katolsk Orientering
Lyngbygårdsvej 1
Lyngby
Telefon 87 77 12

Jørgen Nielsen

- lidt om hans digtning

af kommunelærer H. Bohn Christiansen

Det er hævdvunden skik, at en digters arbejder analyseres og vurderes ud fra digterens liv. Ikke mindst har digterens mere eller mindre romantiske eskapader stor interesse i den forbindelse. Det er for så vidt mærkeligt. »Almindelige« mennesker dømmes på deres gerninger, men digterens gerninger, hans digteriske arbejder, dømmes på ham. Det er noget nær den omvendte verden. Det er særlig galt, fordi det jo i regelen er sådan med forfattere, at de lever overordentlig intenst, ofte endog så intenst, at de dels sætter tingene på spidsen, dels kan risikere at gå i stykker på problemer, der forekommer et mere »normalt« menneske temmelig underordnede.

For enkelte kan denne spænding antage sådanne dimensioner, at de ikke kan rumme den, de har måske ikke tilstrækkelige sjælelige kræfter til rådighed. Det kan da føre til, at de kapitulerer. De magter ikke tilværelsen. Men før man fordømmer denne kapitulation, må man gøre sig klart, at kunstnere reagerer voldsomere end »almindelige« mennesker. Ellers var de ikke kunstnere.

Jørgen Nielsen var ikke forfatter for at leve, han levede for at være forfatter. Og gik i stykker på det.

Hans barndomshjem var et husmandssted i Pårup ved Silkeborg, fattigt og indremissionsk. Fattig forblev han stort set hele livet igennem. Hans tilværelses ydre højdepunkter oplevedes i baglokalet til en cigarbutik på Nørrebro i København med et par gode venner, rigeligt med bayerske pølser og lige så rigeligt med portere.

Barndommens husmandskjem berettiger ikke til at anbringe Jørgen Nielsen mellem Danmarks iøvrigt meget hyggelige husmandsdigtere, så lidt som fattigdommen retfærdiggør en placering af ham som proletardigter. Overhovedet vil man få stort be-

svær med at finde en gruppe, han passer ind i. Han beskriver husmandsfolk, men på en anden måde end den gængse. Han taler de smås sag, men han gør det ikke, fordi de er proletarer. Han forstår noget helt andet ved »de små«.

Nogen større interesse har der ikke tidligere været for Jørgen Niensens forfatterskab, hvilket kan siges at være mærkeligt, eftersom der både i hans romaner og hans noveller er et rigt stof, der så langt fra er overfladisk behandlet. Men måske kan der søges en forklaring deri, at Jørgen Niensens romaner og noveller er psykologiske – på tværs af normal psykologisk tankegang. Således var det en af hans kongstanker, at der i ethvert menneske findes en urmoral stort set upåvirkelig af omgivelserne. Med andre ord: Ligegyldigt om man opdrager eller lader mennesket leve i en total naturtilstand, der vil altid være noget, der adskiller det fra dyrene: urmoralen. Denne tro på urmoralen er både i sit mål og i sit væsen religiøs. Det er en primitiv og særdeles uteologisk form for religiøsitet – men dog religiøsitet.

Et andet træk, der ved indsigten i Jørgen Niensens digtning er af interesse, er hans opfattelse af mennesket som gennemløbende en udviklingscyklus, der er ganske analog med den kulturcyklus, som tyskeren Oswald Spengler har givet udtryk for i »Untergang des Abendlandes«: Opståen, opvækst, kulmination, tilbagetog og sluttelig Untergang. Det er så meget mere tragisk, som den normalt skyldes dygtig indsats for gode, betryggende livsvilkår, en indsats, der ironisk nok fører til ligegyldighed, svigtende livsevne og dermed forfald og undergang. Stræbet efter velfærdstaten kan være dødbringende i flere henseender.

Poesi i almen betydning skal man ikke regne med at finde i hans arbejder. Der er ikke plads til den for den minutløse granskning af personerne. Det kunne virke koldt, men der udstråler en sådan medfølelse og medynk fra hans beskrivelser af »de små« – menneskene – at poesien ånder som en psykologisk tone bag hver linie.

Han driver ikke propaganda, han revser ikke, han spotter ikke. Han fortæller. Med et næsten dæmonisk klarsyn sætter han fingeren pegende frem og siger stille: Se.

I *Offerbål* peger han på den unge kvinde, der er bundet af sin indremissionske opdragelse. Hun er kuert af den evindelige talen om synd. Midt i ægteskabet med en missionsk bonde, der er totalt forstenet i sin fromhed, prøver hun at bryde ud gennem et forhold til en tørvearbejder, men hun evner det ikke. Hun er bundet i en livsform, der virker knugende, ja næsten knusende på hende.

Omvendt peger han i *De Hovmodige* på hulheden i den moderne, misforståede, kyniske intellektualisme.

Dybet er romanen om en fars og hans søns indbyrdes forhold. Også i denne bog er det de små bitte brækker i spillet, uendelig omhyggeligt sammenføjte til en helhed, der har interesse. Man rystes over den hårde, uretfærdige fader, der hader sin søn, og man ser stykke for stykke, hvordan sønnen forstår at forsvare sig, indtil han får overltaget over faderen.

En Kvinde ved Bålet handler om mennesket, hæmmet af sin moral og sine høje idealer. Det når ikke det, som andre når i kraft af deres betydeligt mere elastiske moralbegreber. Hæmningen kan sprænges, og den bliver sprængt, men fra tøjlesløsheden søges der igen tilbage til den hæmmende moral. Resultatet bliver resignation, men en resignation, der er lykkeligere end tøjlesløsheden – af den simple grund, at den moralske hæmning på langt sigt er ubrydelig.

Der foreligger fra Jørgen Niensens hånd tre novellesamlinger: *Lavt Land*, *Vi Umyndige* og *Figurer i et Landskab*. De foreligger også i én udgave: *Samlede Noveller*, som er udsendt af Gyldendals Forlag.

Ejendommelige mennesketyper og menneskeskæbner passerer revue. De er anderledes for en overfladisk betragtning, ikke ved nøjere eftertanke. Når vi har fået dem peget ud og forklaret, må vi give Jørgen Nielsen ret. De findes – endda tit lige for øjnene af os.

Der er *Petra*, der lider af vidt fremskredne møbelspsykose! Tanken er naturligvis absurd, men det er livet og dets personer jo også såre ofte. Petra vurderer simpelthen sine medmennesker ud fra deres møblementer, og man må medgive Jørgen Nielsen, at det er der så sandelig andre end Petra, der gør. De menneskelige kvalifikationer har betydeligt mindre interesse og spiller en langt mindre rolle for placeringen i samfundet end ting

som indtægt, påklædning – og møbler.

Der er *Søren*, som af en karrig løn og ved ærligt sløb har samlet sig en bankkonto på 10.735 kroner. Og tager livet af sig af økonomiske bekymringer, fordi hans kone synes, han skal købe et nyt sæt tøj. Er han tåbelig? I og for sig ikke. Han føler, at hans livs idé bryder sammen ved attentatet på bankkontoen. Tal i en bankbog er simpelthen blevet hans fikse idé.

Holger var i høj grad en personlighed. Han var også religiøs. Han troede på en gud, der havde samme sunde opfattelse af tilværelsen, som han selv havde. Holgers store chance kom, da hans kone døde. Da gik det op for ham, at alle ugifte kvinder i sognet faktisk var hans private mulighed. Gik en af de unge piger hen og forlovede sig, betragtede han det som et groft brud på sine rettigheder og en ubehagelig håndgribelig begrænsning af sine muligheder. Men umoralsk endsige amoralsk var *Holger* slet ikke, det var ikke det, der var galt. Snarere kan man sige, at

han havde en lidt ensidig bedømmelse af tilværelsen.

Simon var langt op i sin manddom en bølge, der kun respekterede de rå armkræfters udsagn, indtil han en dag stødte sammen med lille *Johannes*, der kun havde en uforstående virren med hovedet at forsvare sig med overfor *Simons* massive kværu-lanteri og slående argumenter. Denne virren. Ja, og så den profetisk ud-slyngede dom: Også Du skal en dag lægges på strå! Denne tanke slog benene væk under jætten *Simon*. En overgang blev han missionsk, så brød han overtværs og rasede som alle onde ånder på en gang. Hans urreligion var ramt, og da han trodsede, sprængtes han. *Simon* døde på et sindssygehospital.

Der er selskabet *Krestens* dødsnat. De var slagteren *Band-Søren*, drukkenbolten og spotteren *Elias Sørensen*, *Jens Olsen*, anerkendt fritænker og endelig *Kresten*, der vidste, at denne nat var hans sidste. Han ville stives af i sin ugudelighed af de andre og af to flasker brændevin og en flaske cognac, men på trods af flasker-

ne kan de kun lige nå til at eliminere Gud. Fanden og helvede er realiteter, som de selv i det mest afsindige drikeri ikke kan komme udenom. Og det foresvæver dem da, at så er Gud også en realitet, selv om de ikke vil tro på ham. En lidt bagvendt argumentation: Han må være til, for ellers kan man ikke nægte at tro på ham!

Og der er *Larsen*, bersærken, muskel-mastodonten. Han er godmodig som en Sankt Bernhards-hund, men han har et blødt punkt: hans fikse idé er en udpræget retfærdigheds-sans. Det får en af hans omgangsfæller til at vige tilbage fra ham med motiveringen: Kæltringer ved man, hvad er, men folk, der har en skrue løs - - - .

Jørgen Nielsen er en slags sjælelig operationslæge. Med samme minutløse omhyggelighed dissekerer han sine mennesker, tager dette og hint frem til beskuelse og siger: Se, sådan ser det ud. Hvorpå han lige så uengageret i følelsesmæssig henseende giver sig til at forklare, hvad der er galt, og hvordan det hænger sammen. Og bag denne ufølsomhed aner man den dybe medfølelse, den dybe medynk med dem, der har medfølelse og medynk behov.

Jørgen Nielsen. Bag hans »ufølsomme« stil aner man den dybe medfølelse og medynk med dem, der har medfølelse behov...

Parvelig hilsen til Peter Schindler

Forfatteren, pastor Peter Schindler har ved flere lejligheder bistået Vatikanets statssekretariat ved at bearbejde skrivelser, som fra skandinaviske lande er blevet sendt til paven. Denne hjælpsomhed er blevet påskønnet, og kort før påske modtog pastor Schindler fra mgr. dell'Aqua i statssekretariatet en smuk sølvmedalje og et brev, hvori det hedder:

I den Hellige Faders navn takker jeg Dem hjerteligt for denne værdifulde og her i høj grad værdsatte bistand. Vedlagt lader Hans Hellighed Dem tilgå en mindemedalje om Hans pontifikat, og samtidig sender han Dem af ganske hjerte den Apostolske Velsignelse som et pant på de rigeste nådegaver for Deres vigtige virksomhed i det religiøse forfatter-skabs tjeneste.

Er den katolske Grønlands-mission farlig?

Siden det første gang blev kendt, at et katolsk missionsarbejde på Grønland er under forberedelse, har planerne forbausende ofte været omtalt i dagbladene. I løbet af det sidste år har de samme aviser flere gange nævnt »det katolske fremstød« til Grønland, som om det var den nyeste nyhed!

Forleden refererede Ekstrabladets medarbejder i grønlandske spørgsmål, den udmærkede redaktør Fritz Høyrup (min gamle kollega!), forstander, pastor L. Brøndums foredrag i Grønlandske Selskab. Forstander Brøndum omtalte forskellige sekters forsøg på at vinde grønlænderne og sagde derefter: »Katolikkerne vil møde med mere dygtighed, mere autoritet og smukkere kapeller. Af den grund bør vi straks sørge for, at den grønlandske kirkes kapeller bliver smukkere, og jeg har foreslået, at grønlandske kunstnere blev sat til at udsmykke dem. I modsætning til sekterne kommer katolikkerne med en rigtig præst, en meget veluddannet mand. Og de har nonner. Vi kan ganske vist sende en velanbefalet og udmærket socialrådgiverske til Grønland. Året efter gifter hun sig med en mand fra Grønlands tekniske organisation og rejser hjem. Det gør nonnerne ikke...«

»Den mand, der skal virke for katolicismen i Grønland, kender jeg personligt«, fortsætter pastor Brøndum, »under min rejse i Grønland fortalte jeg præster og kateketer, at jeg havde haft denne mand som elev i kristendoms-skundskab på Lyngby Statsskole. De mente jo nok, at det var jeg sluppet skidt fra, når han

siden var gået over til katolicismen. Men jeg kender ham, sætter ham meget højt. Han er en virkelig god mand... og derfor også farlig.«

Selv om det er rigtigt, at katolske præster kommer til Grønland – men dog næppe lige med det samme – er det vist en overdrivelse at tale om »stigende nervøsitet i kirkelige kredse«. Ifølge Kristeligt Dagblads referat bemærkede pastor Brøndum iøvrigt, at han »så det dog ikke udelukkende som en beklagelig ting med 'konkurrence'«.

Det er ret beset ejendommeligt, at spørgsmålet om et katolsk arbejde på Grønland bliver omtalt i så alarmerende vendinger. Med den nye grundlov fik landet jo religionsfrihed og derved anerkendtes det princip, at grønlænderen selv må vælge sit religiøse ståsted. Det er da kun rimeligt, at den katolske kirke, som havde sine kirker og klostre på Grønland før reformationen, atter kan tage imod dem, der har brug for den. Om nogen illoyal konkurrence med Folkekirken eller nogen form for bearbejdelse af dem, der hellere vil være protestanter, bliver der jo ikke tale. Skal vi ikke tage det roligt – i disse økumeniske tider!

9-

Kardinal Rugambwa må hvile

Afrikas første sorte kardinal, Laurian Rugambwa, er blevet indlagt på Salvator Mundi-hospitalet i Rom for at hvile sig og gennemgå en undersøgelse. Det er tidligere blevet meddelt, at kardinalen var blevet ramt af en hjertesygdom, men dette var ikke rigtigt. Kardinalen har imidlertid, som følge af de sidste ugers anstrengelser mærket følgerne af en gammel malarys sygdom. Hans kondition er i øvrigt god, og der er ingen grund til ængstelse.

Medaljer til Nina K.

Paris (NC). Før Nikita Kruschews hustru gik om bord i den flyvemaskine, der skulle føre den russiske delegation tilbage til Moskva, overrakte en unavngiven kvinde hende en pakke med de kendte og meget udbredte Lourdes-medaljer. Nina Kruschew tog imod pakken.

Kruschew og hans følge landede i den lufthavn, der ligger i nærheden af Lourdes, og han besøgte to byer i omegnen, men ikke selve valfartsstedet.

Paven, arbejderne og de ti bud

Vatikanstaden (NC). I en tale til 30.000 arbejdere fra Neapel fremhævede pave Johannes XXIII, at »kun ved overholdelsen af de ti bud kan et menneske finde den sande fred og sjæler«. Johannes XXIII sagde videre: »Kun den, der tager korset på sine skuldre og følger Herren, idet han holder de kødelige drifter i skak, så de adlyder ånden, kan opleve en indre fred, den sande sjælefred, der vil give kraft til vort daglige arbejde, til et værdigt familieliv og også til glæde over livets materielle goder.«

Paven tilføjede, at det i dag ser ud, som om disse sandheder er blevet glemt af mange mennesker, der er helt optaget af underholdning og løsgæthed. Han opfordrede de 30.000 arbejdere til ikke »at blive bedraget, forblindede eller ført på afveje«.

EKSTRABLADET

Nonner og katolske polarekspeditioner til aktion i Grønland

*Stigende nervøsitet i kirkelige kredse
over romersk-katolsk indsats*

Ekstrabladets overskrift til referat af pastor Brøndums foredrag.

Ny nuntius i Paris

Den nuværende nuntius i Libanon, mgr. Paolo Bertoli, som ses på dette billede, er blevet udnævnt til nuntius i Paris. Han afløser kardinal Marella, som nu har fået andre opgaver i Rom. Den nye nuntius er titulær ærkebiskop af Nicomedia.

Polens tornefulde vej

Under højmessens påskedag i Warszawas domkirke prædikede kardinal Wyszynski åbenhjertigt om vanskeligheder mellem Kirken og staten i Polen.

Henved 1000 mennesker deltog i gudstjenesten, som blev celebreret af kardinalen. Han udtalte blandt andet, at »Kirkenes vej i Polen er tornefuld. Her har den sit Golgata, men den frygter ikke. Kirken sejrer altid gennem martyriet. Vær glade og fyldt med fred i hjertet!«

Som bekendt har kardinal Wyszynski tidligere hentydet til, at de kristnes vilkår i Polen var blevet forværret, men ved denne lejlighed var hans tale mere åbenhjertig og alvorlig.

Påsketale mod racehad og kristenforfølgelse

I sin tale til en menneskemængde på mere end 200.000, der påskedag holdt stand på Peterspladsen trods regnvejret, fik pave Johannes XXIII i forbøn for negrene, som lider under racehadet i Sydafrika, og for de kristne, der undertrykkes i kommunistiske lande. Paven nævnte ikke direkte hverken Sydafrika eller nogen af de kommunistisk dominerede lande, men enhver kunne let fatte, hvem han sigtede til.

Om den kommunistiske undertrykkelse af kristne sagde Johannes XXIII blandt andet:

»Her under påskefesten, hvor alt omkring os er en indbydelse til åndelig glæde, nyder mange af vore brødre ikke nogen form for frihed, det være sig personlig eller borgerlig eller religiøs, men år efter år har de udholdt lidelser og vold og fuldbragt et offer i stilhed og under fortsat undertrykkelse.«

Langfredag i TV

London (NC) Det engelske fjernsyn transmitterede i år en katolsk langfredagsgudstjeneste, som blev forestået af ærkebiskoppen af Westminster, kardinal Godfrey. Det er første gang, langfredagsliturgien er blevet udsendt over engelsk TV, men som bekendt har man ofte transmitteret en messe. TV-producere er enige om, at de katolske gudstjenester er særligt velegnede til udsendelse, fordi liturgien betjener sig ikke blot af ord men også af en handling, der skal ses.

Om raceforfølgelserne sagde han:

»Og vort sorgfulde blik vender sig også til de andre Guds børn overalt, der lider på grund af race eller økonomiske forhold, som giver anledning til bekymring, eller på grund af en begrænsning af udøvelsen af deres naturlige og borgerlige rettigheder.«

Osservatores redaktør

Vor lidt yngre kollega, Vatikanets dagblad L'Osservatore Romano, har som allerede meddelt fået ny chefredaktør. Bladet er nu i sin årgang 100. Redaktør Raimondo Manzini, som ses på dette billede, vil blive hjulpet af yderligere to nye medlemmer af redaktionen. De er alle erfarne pressefolk.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 24.: Hvide søndag (s. 575, hvid).

MANDAG d. 25.: Markus (s. 882, rød), evangelist. Ihukommelse af bededagen (s. 594).

TIRSDAG d. 26.: Cletus og Marcellin (s. 885, rød), paver og martyrer.

ONSDAG d. 27.: Petrus Canisius (s. [158], hvid), kirkelærer.

TORSdag d. 28.: Paul af Korset (s. 885, hvid), ordensstifter. Ihukommelse af Vitalis (s. 885), martyr.

FREDAG d. 29.: Petrus (s. 889, rød), martyr.

LØRDAG d. 30.: Katarina af Siena (s. 890, hvid), dominikanerinde.

Retræte for skandinaver.

Ligesom de foregående år arrangeres der også i år en tre dages retræte på dominikanernes studiekloster Le Saulchoir, der ligger 25 km fra Paris. Retræten finder sted fra d. 23. til d. 25. juni. Herrerne indlogeres i klosterets gæstefløj (9 franske franc pr. dag), damerne hos dominikanerinderne (10 frs.). Deltagerne vil få lejlighed til at overvære klosterets gudstjenester, især den daglige højmesse og komplet. I år ledes retræten af pater Paillard, Helsingfors. Foredragene holdes på svensk. Retræten slutter d. 26. juni med en fransk-skandinavisk »venskabsdag«, hvor man vil få lejlighed til at møde de 7 unge skandinaviske dominikanerbrødre. Klosters adresse er: Le Saulchoir, Soisy-sur-Seine (Seine et Oise), Frankrig. Yderligere oplysninger kan fås hos Dominikanerne i Ordrup. Tlf. OR 422 eller OR 3038.

Ikke fælles rosenkransbøn under messe, siger Rom

Liverpool (NC). Rituskongregationen i Rom har på et spørgsmål fra ærkebiskop John C. Heenan af Liverpool erklæret, at det ikke mere er tilladt at holde fælles rosenkransbøn under en messe – heller ikke i oktober måned. Ærkebiskop Heenan havde i sit spørgsmål til kongregationen henvist til Pius XII's instruktioner vedrørende liturgien af 3. september 1958 og ønsket oplyst, om den offentlige rosenkransbøn under messen ikke mere kunne tillades. Rituskongregationen svarede: »Marialis corona dicenda est extra missam«, hvilket betyder, at den fælles rosenkransbøn ikke må bedes under en messe. Der kan være grund til at gøre opmærksom på, at Rituskongregationen ikke hermed har udtalt sig

om privat rosenkransbøn i forbindelse med messen.

Ærkebiskop Heenan spurgte i denne forbindelse, om det var tilladt at holde reciteret messe på den måde, at præsten og menigheden i fællesskab bad Gloria, Credo, Sanctus og Agnus Dei, uden at de i forvejen reciterede trinbønnen og Confiteor. Hertil svarede Rituskongregationen: »Acquiescat«, hvilket betyder det samme som ja.

I svaret vedrørende rosenkransbønnen bemærkede Rituskongregationen, at det ikke er lovligt at sammenblende de egentlige liturgiske funktioner og andagtsøvelser. Hvis man ønsker andagtsøvelser i kirken, må de holdes før eller efter en liturgisk gudstjeneste.

Katolske soldater til Lourdes for 50 kr.!

Forsvarsministeriet har med smidighed og forståelse skabt en rimelig orlovsordning for de katolske medlemmer af værnene, der i dagene 9. til 15. juni ønsker at deltage i den internationale militærvalfart til Lourdes.

Som nævnt har de katolske feltpræster ved Natostyrkerne skabt en fond, hvis formål det er at yde tilskud til dem, der har særlig lang tid til Lourdes. Det betyder, at 30 danske soldater vil kunne deltage i val-

farten mod en betaling af kun 50 kroner pr. deltager. Et ganske enestående tilbud, der må kunne få mange til at drømme sig tilbage til »trøjen«.

Da der ikke kan gives tilskud til flere end 30, gælder det om med militærisk hurtighed at rette henvendelse til Pater Mesters, Bakken 11, Holbæk. Der er intet i vejen for, at eventuelle pårørende kan slå følge med soldaterne til Lourdes – men naturligvis på egen bekostning.

Ikke leflen for Rom men objektiv forskning

Under overskriften »Forståelse kræver kundskab« bringer det norske »Vor Kirke« en artikel af Kaj Erik Lindqvist (medarbejder ved Kristeligt Dagblad og radioens Kirkelige Magasin). Artiklen handler om det institut, som det Lutherske Verdensforbund opretter med professor Skydsgaard som leder, og som skal beskæftige sig med katolsk teologi og kirkeliv. Lindqvist skriver bl. a.:

»Skal de lutherske kirker nu til at lefle for Rom? Eller er det et nyt kamporgan mod pavekirken som er under opbygning? Ikke alle Verdensforbundets medlemskirker ser med lige venlige øjne på det nye initiativ. En enkelt af dem, en lille isoleret kirke i Afrika, som havde romersk-katolsk mission tæt inde på livet, kunne give sit samtykke til det nye studiearbejde under synsvinklen: »studie i dæmmologi«! Til gengæld har mange af de store lutherske folkekirker indset, at Romerkirken nu engang er den lutherske kirkes egentlige modpart i den økumeniske samtale, som må føres, og en sådan samtale kan man ikke føre uden at forberede sig til den«.

Og senere hedder det i artiklen:

»Der er megen – berettiget og uberegtiget – angst for katolicismen blandt lutherske kristne. Men hvis de virkelig tør se situationen i øjnene – se realistisk på deres egen kirkes fejl og se realistisk på Romerkirkens virkelige billede og ikke bare på dens skræmmebillede, kan de se hvor vigtigt det arbejde er, som det Lutherske Verdensforbund nu tager op.

Med professor Skydsgaard som leder bliver der ikke tale om et tententøst kirkepolitisk initiativ, men om et sobert videnskabeligt forskningsarbejde, som ikke skal måles med de skridt, som bringer den lutherske kirke nærmere eller længere bort fra Rom, men udelukkende med sandhedens målestok«.

St. Bededags retræten.

som afholdes i Fredensborg under pastor Hubert Messerschmidts ledelse i dagene 12.–15. maj, og som vi omtalte i bladets nr. 15, er ikke forbeholdt lærere. Også andre interesserede er – så vidt pladsen tillader det – meget velkomne. Man tilmelder sig hos overlærer Poul Pedersen, Nebs Møllegaard, Jystrup.

Kristus er opstanden: alt er nyt

Påskeugen, som vi for øjeblikket befinder os i, var og er ifølge liturgiens ånd stadig de nye kristnes uge. De blev døbt påske nat og blev derved Guds børn og Kristi brødre. De blev »optaget« i Kirken. Det er til dem, indgangsverset på søndag henvender sig, når det bruger disse ord fra Peters første brev: »Hig som nyfødte børn efter ordets uforfalskede mælk«.

Men alle kristne, hvor gamle de så end er i troen, skal lytte til denne formaning. Kristus er opstanden. Og vi er opstået med ham. Vor deltagelse i påskemysteriet har gjort os til nye mennesker. Alt er nyt, alt er rent, alt begynder forfra. Det nye kendetegner altid det kristne liv. Kirken beder ofte om denne fornyelse – ikke mindst i påsketiden – og sætter den i modsætning til hedenskabets og syndens ælde. I søndags opfordrede Paulus os til at rense os for den gamle surdej, for at vi kunne blive en ny dej. Og et andet sted siger han: »Hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forsvundet. Se, alt er blevet nyt.«

Denne indre forvandling skal også give sig udtryk i det ydre. »Kirken, den er et gammelt hus«, ja, det er sandt. Men samtidig er den også et moderne hus. Vi er stolte af, at vore rødder går tilbage til en fjern fortid for nittenhundrede år siden. Men den tradition, vi påberåber os, er ikke en af disse menneskelige traditioner, der forældes og bliver en vane som dem, Kristus bebrejdede farisæerne. Det

er en levende tradition, som hele tiden fornyer sig, mens den samtidig stadig forbliver tro mod sig selv. Mange ting i Kirken må ændre sig med tiden, fordi de i nogle henseender bliver gammeldags ligesom alt, hvad der er menneskeligt. Men den ånd, der besjæler dem og stadig giver dem liv indefra, ældes ikke, fordi den er guddommelig. Kilden holder aldrig op med at rinde, – saften holder aldrig op med at få det gamle træ til at knoppes og få nye blomster. Det ville være en stor

misforståelse at tro, at Kirken ikke følger med tiden. Dens opgave er at leve i nutiden. Anden, der er i den, tilfører den stadig nyt blod og inspirerer den til nye initiativer. Kirken har allerede en lang menneskelig historie bag sig; men den er den dag i dag det nye Jerusalem, der kommer ned fra himlen fra Gud, som en brud, der er smykket for sin brudgom.

Ungdom og fornyelse, det er frugterne af Kristi opstandelse. Det er tegnene på ægte kristent liv.

»Selv om vort ydre menneske går til grunde, fornyes dog vort indre menneske dag for dag.« Selv denne gamle hvidhårede kvinde kan med fuld sandhed sige: »Jeg vil træde frem for Guds alter, for Gud, min ungdoms glæde.«

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 20075 - Aarhus

(lige ved katolsk kirke)

Specialist i båndopt. og long playing

Jazz-klub lægger ud i København

Nogle unge katolikker i København foretrækker New Orleans-jazz fremfor gammeldaws, hvad ingen skal fortænke dem i. Gennem nogen tid havde de unge megen fornøjelse af et amatørorkester, der holdt til i salen i Stenosgade. En bitter dag forstummede imidlertid de iltre toner, og derefter var de 14-18 årige jazzmen henvist til de ordinære jazz-

klubber. Både de og deres forældre syntes, at det var en dårlig erstatning.

Fra i aften spilles der imidlertid op påny. Hver fredag fra 19,30 til 22,30 hottes og jinges der i gymnastiksalen bag Sakramentskirken på Nørrebro. K.U.K. har allieret sig med et amatørorkester, der vil spille ganske gratis. Imidlertid har man måttet imødekomme et krav i politivedtægten og stifte en klub til at varetage arrangementerne. Klubben har tillagt sig det ærværdige navn Gabriels Horn. Dens organisatorer er Ole Christensen, Uffe Tolderlund og Tom Michaelsen. Sidstnævnte, der modtager indmeldelserne, bor Blågårdsgade 49 og har telefonnummer Nora 3559 ulla. Kontingentet er 2 kr. halvårligt, og entreen iøvrigt 1 krone pr. aften.

Starten af klubben imødekommer et behov. Dens arrangementer henvender sig i første række til de unge katolikker, som imidlertid hver sidste fredag i måneden gerne må tage ikke-katolske kammerater med. Salen kan rumme mindst 125 dansende, og bliver man lækkertrøstig i løbet af aftenen er der mulighed for et sodavandsorgie. Det skal være et sted, hvortil forældre trygt kan sende deres jazz-glade 14-18 årige.

Og fra i aften spilles der op på Nørrebro.

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 889

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Møllebygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

MUNKE MØLLES GLUTEN

Læserne skriver -

I denne rubrik optages korte læserbrev om emner, der har interesse for en større kreds. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må have oplysning om den pågældendes adresse. Vi forbeholder os ret til at forkorte breve, der fylder mere end en halv spalte.

Katolsk skole - eller ej?

Særlig på opdragelsens område anbefaler rektor Heggum i sin kronik her i bladet et intimt samarbejde med ikke-katolikker, for hvor ordet ikke finder indgang, der åbner ofte kærlighedens gerninger vejen til menneskehjertet.

Jeg har en kraftig skepsis mod rektorens betragtninger, fordi det samarbejde med ikke-katolikker han taler om i pastorale lyriske vendinger, tror jeg, slår den katolske skole ud af kurs, så den mister forbindelsen med den kirke, den er rundet af. Må jeg oveni tilføje, at da Lyngby sogn oprettede Sankt Knud Lavards skole, betragtede man det som en selvfølge, at skolens ledere og lærere skulle være katolikker, for at samarbejdet mellem skole og forældre kunne blive perfekt. Kravet er simpelt hen en forpligtende konsekvens af ønsket om at have katolske skoler. Trækker man rektorens standpunkt skarpt op, vil derimod kirkenes ret til at få respekteret sit krav om egne skoler være problematisk.

Katolsk opdragelse må i folkeskole som gymnasium sigte mod at danne mennesker, som vurderer og handler i overensstemmelse med de klare og rigtige begreber om godt og ondt, løgn og sandhed, skyld og ansvar, som skole sammen med hjem og kirke skal udstyre dem med. Lærernes almindelige livsindstilling er afgørende for, om katolsk kristendom kommer til at inspirere elevernes arbejde og livsførelse i vor tids verden, hvor standpunkterne er trukket skarpt op, og hvor de skal tage personligt ansvar for alle konsekvenser af deres overbevisning. Det er derfor ikke ligegyldigt, hvem forældrene betror at udvikle deres børns dømmekraft og sans for fællesmenneskelige og katolske værdier. En ateist eller en protestant kan selvfølgelig lige så godt som en katolik terpe faglig viden ind i barnet, men skolens fag kræver foruden kundskabstilegnelse også en orientering i menneskers verdens- og livssyn og i menneskers forhold til kulturgoderne - og til Gud! Vurderingen af de mangfoldige og skiftende opfattelser er bestemt af tro og verdensanskuelse samt erkendelse af menneskets værd og endelige mål. Enhver vil kunne forstå, at skal den faglige viden sættes i relation til katolsk livssyn, må også læreren være katolik for sammen med forældrene at kunne opdrage børnene til

guds frygt og dyd og vejlede dem til at leve som katolske kristne. Tilside sættes disse krav ved, at en katolsk skole ansætter ikke-katolske lærere, samtidig med at der fyldes op med ikke-katolske elever, falder argumenterne for katolske skoler til jorden. Og katolske forældre får svært ved at se meningen med at bringe de store ofre, det kræver at holde sine børn i »katolske skole«, når den svigter deres tillid til, at deres børn her får hjælp til at leve og tænke som katolske kristne. For da er skolen blot en pærevælling.

Johan Jensen.

»Unge Hjem« for katolikker?

Jeg ved ikke, om læserne af dette blad er fortrolige med den protestantiske bevægelse »Unge Hjem«. Min kone og jeg har gennem længere tid været med og har været glade derfor. Vi har fundet sammen med jævnaldrende søgtefolk, som alle har været besjælet af tanken at diskutere dagligdagens problemer ud fra et kristeligt synspunkt.

Vi har haft stor glæde af deltagelsen og kunne tænke os den overført til katolske kredse. Når man ser de fyldte kirker, kan man ikke tro andet, end at der her findes et tilstrækkeligt antal interesserede.

Desværre kender jeg ikke nok til katolsk menighedsliv til at kunne skønne, om behovet er der eller ikke; men mit indtryk er, at der i hvert tilfælde hos konverterende protestanter er et behov for et forum, hvor de frit kan komme og få førsteindtrykket af katolsk livsførelse og væremåde.

Vi har kirkerne, og det er også der katolsk interesserede protestanter først søger hen, men det er problematisk, hvor meget en protestant, der er vant til liturgi og prædiken på dansk, uden vejledning får ud af et katolsk kirkebesøg.

Vi har brevskolene, men ikke alle kan omsætte deres tanker på papir.

Vi har præsterne, men dem søger man først, når man ved selvstudium ved sig temmelig sikker på sine følelser og sympatier.

Vi har foreningerne, men de har set udefra kun bud til troende katolikker.

Hver søndag er der protestantiske gæster i katolske kirker, og mange af disse er interesserede i at træffe katolikker, tale med dem, lære dem at kende også uden for messerne.

Jeg tror Kirken ville gøre ret i at have en institution, en bevægelse under navnet »Unge Hjem for katolikker« f. eks., hvor denne kontakt kunne finde sted. Jeg tror søgende protestanter her langsomt kunne vænne sig til katolsk tankegang og her ligesom akklimatisere sig, inden de lader vejen gå til præsten.

At behovet findes vil følgende tildragelse fortælle: Engang i vinter ville jeg høre et foredrag om sakramenterne. Jeg havde i kirken fået oplyst dag og tidspunkt for mødet og

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

Roman Kusier Muremester

Telefon Nivå 180
Nivå

Tegn abonnement

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva +408

FORSKRINGS-AKTIESELSKABET Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 799 - Telegramadr.: Forskjold

KBK

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømremestre

Lindbjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1828 - 818

Tegn abonnement

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 97 16
Aarhus

El- og installationsfirma

V. Svenstrup Telefon 2 18 67

aut. elektro-installatør
Hans Brogesgade 4,
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66
H. J. Madsens begravelsesforretning
Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

Kød - flæsk - pålæg salater

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 88

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 81, Aarhus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET

**Købmands- og
Haandværkerbanken, Aarhus**

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:
Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

HEJRETT
Vesterbo

Aarhus by's lærende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Aarhus boghandel

ved katolsk kirke
Rymsgade 26, telefon 2 66 30
Aarhus

Et Hjem paa Rejsen

TH. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet A N S G A R

indfandt mig i vedkommende sal på rette tid og sted.

Da jeg havde lukket døren bag mig, så jeg mig søgende omkring for at finde en, der kunne introducere mig i den alt for lille kreds, der var mødt op. Tæt ved mig stod en ung mand, der så ud til at være lige så ny på stedet, som jeg selv. Vi satte os, og i samtalens løb betroede han mig undskyldende, lidt for undskyldende, at han »var en af dem, der var på tankens afveje«. Jeg spurgte: Hvorledes? Jo, han var protestant. Jeg betroede ham, at jeg endnu måtte betegne mig på samme måde.

Denne unge mand følte at være dumpet ned i en intern kreds, som kun kunne bringe ham en såre lille del af det, han søgte. Jeg kunne ikke sige mig fri for at have det lidt på samme måde.

For at sammenfatte ovenstående kunne jeg ønske et »Unge Hjem« ledet af katolikker, et »Unge Hjem«, der rummer katolske ægtefolk, et »Unge Hjem«, hvor ægteskabets katolske mand og protestantiske kone kan mødes, et »Unge Hjem«, hvor enhver søgende protestant ved sig specielt velkommen.

Hvad siger vore konverterede cand. theoler til dette? Vi melder os gerne som de første deltagere.

Vagn Valdorf.

De går bare ...

Og så var der præsten, som hver søndag efter messen plejede at føje følgende aktuelle led til bønnerne: »Lad os bede endnu et fadervor for alle dem, der går omkring i verden og ikke ved, hvorfor de går her!«

Vor annonceekspedition

har fra dags dato skiftet adresse og ledelse. Fru L. Wolsgaard-Iversen har længe ønsket at afgive det daglige arbejde med annonceafdelingen, og det er nu blevet overdraget til hr. Friis Nielsen.

Vi benytter lejligheden til at takke fru Wolsgaard-Iversen for hendes samvittighedsfulde varetægelse af annonceekspeditionens opgaver og for det gode samarbejde med redaktionen.

Hr. Friis Nielsen, som vi byder velkommen, har flere års erfaring indenfor annoncefaget og er allerede i gang med at kontakte mulige annoncører rundt omkring i landet. Vi regner med, at hans arbejde vil give gode resultater. Fremtidigt bedes annonce-manuskripter sendt til: Katolsk Ugeblads annonceekspedition, Hauchsvej 8, København V. Telefon Eva 2997 (kl. 8-10), postgiro nr. 589 65.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28
København K. Tlf. Central 9528 kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)
Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal - hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annoncer: Katolsk Ugeblads annonceekspedition, Hauchsvej 8, København V. Tlf. Eva 2997 (kl. 8-10). Postgiro nr. 589 65.

Børnenes utrættelige veninde

Fru Else Nerad, Sorgenfri, hvis store arbejde for at skaffe østrigske børn en tiltrængt sommer-rekreation i Danmark vi har omtalt her i bladet, fik forleden i den østrigske ambassa-

de i København overrakt fortjenstmedaljen i guld. Gennem årene har fru Nerad været sjælen i arrangementet for over 1000 børn, og hendes navn er knyttet til taknemlige følelser i utallige hjem. I disse dage er hun påny i hektisk aktivitet for at skaffe sine små venner danske plejeforældre for i sommer, det gælder i år først og fremmest børn af de utallige flygtninge, som østrigerne har givet asyl uden hensyn til egne økonomiske vanskeligheder i en efterkrigstid. På billedet takker fru Nerad den østrigske ambassadør, dr. Herbert Schober, ved festligheden i ambassaden.

Sankt Ansgars Forlag har nu udgivet et nyt oplag af pave Pius XII's betydningsfulde rundskrivelse om Kirken »Om Kristi mystiske Legeme«. Den kom første gang på dansk i 1944. Pauluskredsen har som nr. 5 i serien And og Liv udsendt et hefte om Bodens Sakramente. Desuden har vi modtaget St. Ansgarius-Werkes årbog 1960. Disse publikationer vil snarest blive anmeldt.

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier
Havnen 3, Hørsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusstrøvet
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Bøglade

Kaj Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 380

Bøgleden med de mange bøger...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2828

Gulvtøpper

Linoleum-Tapetex-Malervarer

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 60

Peter Mortensen

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 188
Næstved
Leverandør til katolske institutioner

Vejle

Trælast & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøj & Søn

Glarmester - kunsthandel
Sendergade 4 - Telef. 1187
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg
J. JENSEN
Sendergade 28 - Telefon 1083
Vejle

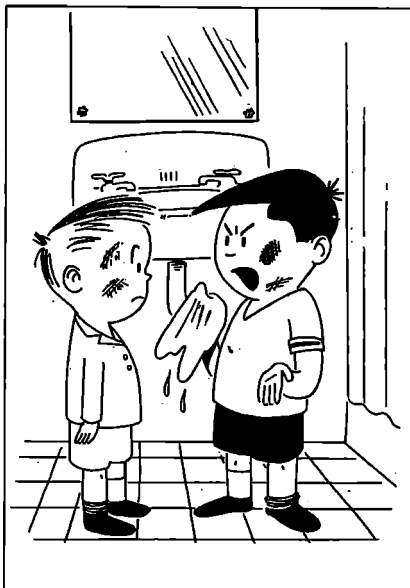
Vejle Optik

v/ Anker Kastrup
Briller
Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter
Telefoner 338, 336 - Kontor 807
Vejle

Tegn abonnement

- Det er såmænd mærkeligt, der ikke kommer en sæbefabrik og køber min mors valgsprog: »Renlighed er det vigtigste efter gudfrygtighed!«

Viggo Høgsgaard

Landstingssagfører

Stuðiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Tegn abonnement

FILM og TEATER

Vor mand i Havanna

Graham Greene overrækker os her et stykke rent underholdende, spændende spionhistorie, og han gør det lige så talentfuldt, som når det er noget mere seriøst, han bringer.

Fortællingen handler om en noget mislykket engelsk forretningsmand, der får en tiltrængt ekstraindtægt som Secret-Service mand, men som selv må opdigte sine rapporter, da han ganske mangler evnen til diskret at opsnuse noget. Hans meldinger tages alvorligt i London, og det virker uhyre vittigt. Fjendtlige spionagenter opsnapper imidlertid også hans meldinger, og også de tager dem alvorligt. Den kædereaktion, det iværksætter, virker både grotesk og uhyggelig; uhyggelig, fordi vi aner, at det kunne være dødelig alvor. Hovedkvarteret i London opdager til sidst vor vens bedrageri, og deres reaktion er Graham Greenes ironiske trumfkort, hvormed han slutter denne herlige komedie, der sit fantastiske emne tiltrods har handlet om levende mennesker. Godt gjort!

(Forbudt for børn).

Ai.

Forbrydelse og straf

Manuskriptforfatteren Charles Spaak har overført Dostojewskis »Raskolnikow« til et moderne fransk miljø. Kendere af Dostojewski vil måske mene, at filmatiseringen er

ringe i forhold til den ånd og den intensivitet, der findes i originalværket. En sådan kritik arbejder imidlertid ud fra forkerte forudsætninger.

En film, den være sig god eller dårlig, må nemlig altid bedømmes som et selvstændigt kunstværk med specielle udtryksmidler, uafhængigt af originalværkets, og »Forbrydelse og straf« er en meget betydelig film.

Den griber tilskueren ved sin ægt-hed. I knivskarpe skildringer følger vi ganske usentimentalt forskellige menneskers reaktioner over for Gud. De har og får alle en mulighed for at vælge. De kan følge Gud, eller de kan spærre totalt af for hans nåde.

Filmen virker så meget stærkere ved at problemstillingen rejses for mennesker, der mere eller mindre er gået til bunds, for mennesker, der er henvist til livet på skyggesiden. I selskab med sprittere, skøger og med studenten, der i et oprørsforsøg over for samfundet har myrdet den gamle pengeudlånerske, virker Guds krav rystende. Her findes oprigtig anger og sand kærlighed til det bestandige midt i dette samfundets slum. I dette perspektiv bliver det så muligt, at skøgen er helgen, og at disse samfundets udskudte lydigt bøjer knæ. Tabes dette perspektiv, falder filmen og bliver sentimental og uforståelig.

Den fotografiske sort-hvide teknik er udnyttet særdeles raffineret, og de enkelte skuespilleres præstationer virker troværdige og fængslende.

»Forbrydelse og straf« er filmen om den menneskelige ondskab, men samtidig skildringen af det enkelte menneskes mulighed for at forløses. En betagende film!

(Forbudt for børn).

Th.

Den udvalgte

Det var lidt trist, at vi skulle opleve Gérard Philipe for sidste gang i en film af så ringe betydning. Emnet er idealismens totale nederlag over for diktaturets magt, som den udfolder sig på en lille opdigtet ø, Ojeda, ved den sydamerikanske kyst. Vi får hele sceneriet: politiske mord, razziaer, fangelejer med politiske fanger, intriger af både politisk og erotisk art, men først og fremmest utrygheden ved den lurende magt, som er personificeret i præsidenten, og som ingen ved sig sikker for. I en sådan verden har den unge Ramon Vasques (Gérard

Philipe) ingen mulighed for at virkeliggøre sine høje etiske tanker og ungdommelige drømme. Hvordan han end vender og snor sig, så vikles han ind i hele edderkop-spindet. Det onde er stærkere end han, og uden at opnå det mindste derved må han skridt for skridt ofre sine venner, sin kærlighed, sine drømme og sig selv.

Det kunne lyde bittert alvorligt; men filmen formår ikke at få os til at rystes over det. Historien er lidt for »kulørt« konstrueret, og idealismens repræsentant synes samtidig en smule naiv og blåøjet, lidt svag og usikker, så man ikke undrer sig over, at han må give op i kampen mod den verdens børn.

Som den lidt farveløse yngling spiller Gérard Philipe på sin renhed og vemodige charme. Men hans særegne personlighed kommer ikke til udfoldelse i denne film, som kun er almindelig god underholdning.

(Forbudt for børn).

Bo.

Tornerose

I erindrungen står Disney-filmen om Sne-hvide som en stor oplevelse. Det var ikke Grimm, men det var leg og eventyr og munterhed, og hek-sens uhygge var til at glemme midt i al dej-

ligheden. – I Tornerose finder man ingen spor af legende glæde. Det »gode« er kunstlet, det »onde« udspekuleret rædsel og uhygge. Eventyret er helt væk. Kun i tegningen af skovens små dyr genoplever vi et glimt af Disneys yndefulde puslingeverden, men det er for lidt til at opveje al kedsommeligheden og ubehaget. Filmen synes skabt i gold teknisk kunnen uden fantasi eller varme. Den er absolut ikke for børn; ikke mindst fordi vi som forfilm får et stykke programmusik illustreret ved naturbilleder så voldsomme og uhyggelige, at det må kunne skabe mangt et mareridt. Her bliver det efter vor mening åbenbart, hvorledes vore sanser virker med forskellig styrke og på forskellig måde. Et stykke dramatisk musik skal høres, ikke ses. Det er at gøre vold på og tvangsfortolke et kunstværk, i dette tilfælde således, at virkningen bliver grov og skræmmende, undertiden kedelig. Alt i alt to timers absolut tidsspilde.

Bo.

K A T O L S K ugeblad

Når en pige efter at have gennemgået en højere uddannelse bliver gift, kan det ske, hun føler sig splittet mellem familielivets opgaver og trangen til at bruge sine evner udenfor hjemmet. Problemet er særlig påtrængende indenfor katolske familier med en børneflokk og en mor, som er akademisk skolet. I denne uges kronik rører lektor Johan Jensen ved sagen og foreslår en løsning.

Købmand
Olsen og
kirken i
Hvidovre

Østtyske
biskopper mod
tvangs-
kollektivisering

Skal vore døtre
studere?

De finske
katolikkers
situation

Katolsk kritik af FN-kommission

En FN-kommission, hvis undersøgelsesområde har været forebyggelse af forskelsbehandling og beskyttelse af mindretal, har afgivet betænkning. Den undersøgelse, der danner grundlag for betænkningen, har stået på i tre år. Betænkningen er skrevet af et indisk kommissionsmedlem, Arcot Krishnaswami, og den munder ud i den påstand, at forskelsbehandlingen af religiøse årsager i det store og hele er i aftagende.

Betænkningen giver endvidere udtryk for den opfattelse, at der er en udbredt tendens til en upartisk behandling af de forskellige religioner og deres tilhængere, og finder grunden dertil i offentlighedens, kirkerne og regeringernes ændrede holdning.

Betænkningen, som er udarbejdet, før kirker og synagoger igen blev besudlet ved bemaling med hagekors, siger, at nedgangen i den religiøse forskelsbehandling måske ikke vil fortsætte.

Betænkningens formål er at give en analyse af de forskellige aspekter af religionsfriheden og af de former, hvorunder forskelsbehandlingen kan optræde. Den ledsages af en rapport fra 76 lande. Rapporterne er for størstedelen vedkommende sammendrag af oplysninger fra de pågældende landes regeringer. Betænkningen indeholder desuden 16 regler, der er ment som en ledetråd for de offentlige myndigheder, når de har med religionssamfundene at gøre. Reglerne går ud på at sikre fri ret til gudsdyrkelse og til udøvelse af de enkelte trossamfunds religiøse rettigheder.

Religion ikke en privatsag

Under en diskussion i FN på grundlag af betænkningen gjorde flere katolske repræsentanter opmærksom på, at religionsfriheden ikke kan sikres, hvis man ikke har en klar forståelse af religionens sande natur og dens fundamentale rettigheder. Paulistpateren Eugene Burke, der er professor i dogmatik ved et amerikansk katolsk universitet, mente, at reglerne måske kunne føre til »et ret godt resultat«, men for at de skulle gøre det, måtte de have en indledning, der fastslog det faktum, at »for et troende menneske er religionen en virkelighed, som ligger hinsides den menneskelige erkendelse«. Pater Burke, som talte på Pax Romanas vegne, fremholdt, at en sådan indledning også måtte anerkende, at det

troende menneske har en fundamental ret til at få sit syn på religionen anerkendt og beskyttet. Og endelig skulle den anerkende de rettigheder, som de religiøse grupper har, som af natur og funktion udgør et hele.

Hvis ikke dette syn på religionen som »en transcendent virkelighed« anerkendes og sikres, vil de udførte regler være fuldstændig utilstrækkelige. »For den troende er religionen et mål i sig selv og ikke bare et middel. Den er et forhold til en virkelighed, som ligger hinsides den politiske, økonomiske og timelige. Inden for alle store religioner er fællesskab med guddommen, fra hvem al virkelighed stammer, det vigtigste af alt. Religion opfattet på denne måde orienterer den troendes liv, hans verdensanskuelse og hans forhold til medmenneskene. Pater Burke gjorde kommissionen opmærksom på, at betænkningen ikke slår til som en forklaring til reglerne, fordi den savner en klar forståelse af religionens natur og har en forkert opfattelse af det sociale i den.

Betænkningen synes at antyde, sagde han, at religionen er »en samling private meninger«. Men tværtimod »stræber religionen normalt efter at blive et samfund med et særpræg, hvis trossætninger ikke beror på et skøn, men er dybt rodfæstede og urokkelige overbevisninger«. At lade hånt om dette faktum eller at overse det, fører let til, at sådanne grupper bliver genstand for forskelsbehandling og forfølgelse.

Hvis kommissionen skal fortsætte arbejdet med denne sag, sagde pater Burke, bør den søge råd hos teologiske eksperter og følge disse råd. Andre institutioner under FN benytter sig af eksperter på deres respektive områder. Følgelig anser vi også teologers medvirken for uundværlig, når sagen drejer sig om religiøse spørgsmål.

Samtidig med at pater Burke understregede nødvendigheden af en indledning til reglerne, henledte han også kommissionens opmærksomhed på et skrevet memorandum, som stil-

lede samme krav. Det pågældende memorandum var udfærdiget af Pax Romana, Det Internationale Børnenes Kontor og Verdenssammenslutningen af Unge Katolske Kvinder. Disse tre internationale katolske organisationer har en rådgivende stilling inden for FN, og de har alle tidligere fremlagt memoranda og fremskaffet oplysninger til brug ved udfærdigelsen af den betænkning, man drøftede.

Det ved denne lejlighed fremlagte memorandum kommenterer »ikke-ekspertens vanskelighed ved at definere, hvad religionen er«. Det henleder opmærksomheden på, at ethvert forsøg på at beskytte de religiøse mindretals rettigheder vil være spildt, hvis staten ikke anerkender religionens væsentligt sociale karakter.

Det kritiserer udtrykket »religion og tro«, som hele tiden benyttes, som tvetydigt og misvisende, fordi det tager »så indbyrdes modstridende begreber som religion, agnosticisme, rationalisme og ateisme« under ét.

Staten ikke over religionen

Memorandum'et understreger kraftigt, at religionen ikke udelukkende kan betragtes ud fra politikerens eller samfundsreformatorens synspunkt; religionens fundamentale rettigheder tildeles ikke af staten.

Hvad forholdet mellem religion og stat angår, anfører memorandum'et De Forenede Stater som eksempel. Skønt stat og kirke dér er adskilt konstitutionelt, står man ikke ligegyldig over for religionen, men anerkender udtrykkeligt, at der også skal være plads for udøvelsen af religiøs virksomhed.

Udtrykket »religionens adskillelse fra staten«, som benyttes i betænkningen, »har hidtil kun været anvendt af dem, der er fjendtligt indstillet over for religionen«, hedder det i memorandum'et. Dr. Gary MacEoin, der talte på Det Internationale Katolske Presseforbunds vegne, påtalte den slutning, betænkningen kommer til, nemlig »at forskelsbehandling og forfølgelse af religiøse grunde i dag er forholdsvis sjældne.« Desværre ser det i virkeligheden helt anderledes ud, sagde dr. MacEoin. Pave Johannes XXIII beklagede i sit julebudskab 1959 »de ulykkelige lande, hvor menneskerettighederne tilsidesættes, og hvor man har taget løgnen til rettesnor«.

Repræsentanten for den katolske presse gentog sin tidligere kritik (fra januar 1959) af rapporterne fra de

(fortsættes side 7)

Købmand Olsen ser på kirken i Hvidovre

For et par dage siden tog jeg en tur til Hvidovre for at se rigtigt på den nye Sankt Nikolaj kirke. Det indtryk, jeg havde fået af den på indvielsesdagen, var for hastigt og overfladisk. Nu ville jeg betragte den i alle detaljer. Den første, jeg løb på, da jeg kom ind i våbenhuset, var vor gamle ven, købmand Olsen, der var på vej ud af kirken. Han var hvidglødende! Han kunne overhovedet ikke lide den kirke. Den var alt for moderne efter hans smag, og så »lignede den slet ikke en kirke« . . . Han havde god tid, så vi kom i snak, og så besluttede vi os til at kigge på kirken sammen. Og nu vil jeg i store træk gengive vor samtale.

– Når De siger, at denne kirke er for »moderne«, hr. Olsen, hvad mener De så med det? De må jo huske, at kirkerne i middelalderen også var »moderne«, da de blev bygget. Første gang folk på den tid så en kirke i romansk eller gotisk stil, var de sikkert også meget forbavsede over det, deres arkitekter havde frembragt . . .

– Ja, men de kirker, der blev bygget på den tid, lignede da i det mindste kirker . . .

– Nej, det gjorde de netop ikke. De

lignede alt muligt andet. Den romanske og den gotiske stil var slet ikke kirkelige stilarter. Det var simpelt-hen tidens stil. Arkitekterne byggede kirker og verdslige bygninger som for eksempel slotte, råduse og torvehaller på nøjagtig samme måde – med hvælvinger og vinduer med spidsbuer. Og vor tids arkitekter prøver at gøre det samme. Smagen har forandret sig, og vore bygningsmetoder og muligheder har ligeledes forandret sig. Nu til dags kan man for eksem-

pel lave betontage, som man har gjort det her i Hvidovre. Det ville være latterligt, hvis man midt i det 20. århundrede ville bygge på samme måde, som man byggede i middelalderen. Hvis man gjorde det, ville man dermed faktisk sige, at kirken ikke er i stand til at udvikle sig, og at den er en institution, der hører fortiden til, og som er ude af stand til at tale vor tids sprog. Og det ville være forkert. Ligesom man ikke mere prædiker på latin, kan man heller ikke mere bygge kirker med romanske eller gotiske hvælvinger. Det ville i øvrigt også komme til at koste alt for meget.

– Ja, det kan godt være, at De har ret. Men synes De så også, at kirken her passer til kvarteret?

– Nej, ikke som det er for øjeblikket; men De må jo huske på, at hele kvarteret efterhånden vil blive bygget om. De kender jo det nye rådhus, og De kan se husene her lige over for kirken. Når alt andet nu lidt efter lidt bliver bygget på samme måde, kommer kirken til at falde godt sammen med helheden. Kirkebygningen vil ligefrem komme til at sætte sit præg på det hele.

Det er også værd at lægge mærke til, at nutidens arkitekter ikke bryder sig om at lave overlæssede facader og kæmpemæssige klokketårne, og det har de ret i. Det ville være urealistisk, hvis man i dag byggede kirker, der udvendig lignede katedraller, og som ville knuse alle de omkringliggende bygninger. Det ville slet ikke svare til kirkens stelling i dag. Vore nuværende kirkebygninger

skal snarere vidne ved deres fattigdom end ved deres præentioner og mere ved deres åndelige og indre kvalitet end ved deres imponerende ydre. En stor stenmur og et enkelt kors ved indgangsdøren – det er tilstrækkeligt til at betone, at det er et helligt sted.

– Jeg bryder mig nu heller ikke om våbenhuset. Det er alt for langt og for lavt.

– Men sig mig en gang, hr. Olsen, har De egentlig tænkt over, at det skaber en overgang fra gadens støj til kirkerummet. Og det er i høj grad nødvendigt, især når det er en så trafikeret gade som Hvidovrevej. Våbenhuset giver os lejlighed til at komme på afstand af livet udenfor. Hvis De kan lide symboler, kan De måske også forstå, at dette våbenhus kan betragtes som et billede på det kristne liv. Det er bygget som en lang gang, der bliver smallere og smallere. Husk på, hvad Kristus sagde til os: »Bred er den vej, som fører til fortabelsen, men trang er den vej, der fører til livet!« For at komme ind i kirken, må man først passere denne smalle og lave vej. Bagefter bliver man så desto mere betaget af det store kirkerum, der med sit høje og elegante loft virker opløftende og frigørende og giver os en lille forsmag på den himmelske bryllupssal.

– Ja, det kan godt være, at De har ret. Men der er nu meget i denne kirke, der virker mærkeligt på én. Har De nogen sinde før set sådan et alter? Og tabernaklet er da helt tabeligt.

– Hvis De havde været med til kir-

kens indvielse, hr. Olsen, ville De have hørt biskoppen selv forklare, hvad der er meningen med dette alter. Når det træder så stærkt i forgrunden, som det gør her, er det for at vise, at det er midtpunktet i kirken. Se, her kan menigheden samles omkring altret, og præsten kan læse messen på den rigtige side, det vil sige med ansigtet vendt mod menigheden. Alt dette understreger, at messen er et fælles måltid for Guds børn. Det har aldrig været formålet med altret, at det først og fremmest skulle skabe en ramme om udstillingen af sakramentet, eller at det skulle være pyntet med en masse kruseduller, eller at det – som det ofte er tilfældet – skulle virke som en konsol, der bærer en stor altertavle. Det er selve kirkens hovedalter – og hverken tabernaklet eller altertavlen – der er kirkens midtpunkt. Derfor har man her i Hvidovre lavet det af sort marmor, der med sin farve og sin rige glans danner kontrast til murens gule sten. Man har selvfølgelig ikke sat nogen altertavle op, fordi den alt for ofte stjæler hele billedet, og som De kan se, er tabernaklet anbragt bag ved altret. Det står lidt i baggrunden, men når man træder ind i kirken, virker det alligevel som en enhed sammen med altret. Det er vigtigt at understrege denne forbindelse, fordi vi ikke må glemme, at det allerhelligste sakramente også er »altrets sakramente«.

Hvis De var præst, Olsen, ville De være glad for det rummelige kor, arkitekten har lavet omkring altret, og som sikkert er meget praktisk, hvis

man skal synge en levitmesse. De må også lægge mærke til, at menigheden i kirken kan se altret fra alle sider. Det er noget, de gamle kirkearkitekter har taget alt for lidt hensyn til.

– Ja, men jeg er nu ikke præst, og jeg kan ikke se, om De har ret eller ej. Måske er det også, fordi jeg ikke er præst, at jeg ikke kan få øje på kommuniionsbænken.

– Ja, Olsen, der rører De nu ved et punkt, som heller ikke efter min mening er helt tilfredsstillende. Hvad alterskranken angår, er den ikke absolut nødvendig. De fleste mennesker kan jo nok komme til alters og knæle ned, uden at de behøver at have noget at støtte sig til. Men for de ældre vil det nok være et savn, at der ikke er nogen kommuniionsbænk. Det er jo imidlertid noget, der kan komme til senere, hvis det skulle vise sig at være nødvendigt.

Men bortset fra denne ting vil De måske alligevel indrømme, Olsen, at kirken ikke er så mislykket, som De påstod for et kvarters tid siden. Når man tager alle forudsætninger i betragtning, må man endda sige, at arkitekten har løst sin opgave usædvanlig fint. Det ville være vanskeligt – måske umuligt – at løse den bedre. De er jo ikke nogen barbar, så De kan nok til syvende og sidst ikke lade være med at prøve på at forstå og lade Dem påvirke af hele den stemning, der præger dette rum: det er en stemning af storhed og samtidig af tryghed, der får os til at fornemme både Guds majestæt og hans barmhjertighed. I denne kirke føler man sig umiddelbart hjemme, og alligevel mærker man med det samme, at det er et helligt sted, noget, der er »anderledes«, og som ikke blot hører jorden til...

Nu ved jeg ikke, om mine forklaringer har virket overbevisende på Olsen. Det eneste, jeg ved, er, at han har lovet at spekulere over dem og komme igen og at give præsten et bidrag, så han kan få betalt kirken færdig. Og det er måske et tegn på, at Olsen ikke er så stædig, som han først så ud til.

M. D.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermester
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmester

P. Skramsgade 27
Byen 7920 – Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Med Sovjet-ambassaden som nærmeste nabo

Den norske skuespiller Rolf Sand fortæller om finske katolikkers situation.

Den unge norske skuespiller Rolf Sand, der blandt andet har været tilknyttet Nationalteatret i Oslo, har medvirket i et norsk gæstespil i Helsingfors. Under besøget optog han, der er katolik, kontakt med finske katolikker. Om kirken i Finland siger han i en samtale med St. Olav:

– Jeg aflagde et besøg hos Mgr. Cobben, den katolske biskop i Helsingfors, og blev meget venligt modtaget. Hans bolig, en pæn og stands-mæssig murstensvilla, ligger forøvrigt tæt ved den norske ambassade. Kirken arbejder ellers i Finland under kår, som stærkt minder om, hvad vi kender fra de øvrige nordiske lande, og som burde tilsige en større og mere levende enhed mellem de finske og de øvrige skandinaviske katolikker. Langsomt får man bugt med de værste fordomme.

Det er hollandske ordenspræster af Jesu Hjerter-kongregationen, som er betroet ledelsen af kirkens arbejde i Finland. Men ellers er der efter sidste krig, på Pius XII's og den finske regerings initiativ, oprettet et institut, det såkaldte »Studium Catholicum« ledet af franske dominikanere, som udgiver et tosproget tidsskrift, »Documenta« og energisk træder i kontakt med finsk tænkning og kultur.

Kun én katolik i hele Lapland

– Hvor mange katolikker er der i Finland?

– Man regner med ca. to tusinde. I hver af de fem »stationer« i Syd-Finland, som repræsenterer det katolske center, bor flere præster sammen. Præsterne slipper altså for den nerveslidende ensomhed og kan betjene deres sogne effektivt med bil, fordi afstandene så er overkommelige.

– Og i Nord-Finland?

– I hele Lapland nord for Rovaniemi bor der bare én katolik – så det er jo til at overskue!

En moderne katolsk kirke

– Særlige indtryk fra Helsingfors?

– Ja, en ny kirke, som gjorde indtryk på mig. Arkitekturen i den finske hovedstads centrale bydele er stærkt præget af de skiftende magthaveres smag. Svensk og russisk i en tung, men ganske virkningsfuld blanding.

Biskop Cobben gjorde mig opmærksom på den katolske Maria Optagelses-kirke i Stockholmsgatan, som han indviede i 1954. Midt i Helsingfors' mest moderne boligkvarter ligger den og deler en stor færdselsåre i to. Allerede eksteriøret fortæller af en eller anden grund, at dette er en katolsk kirke – måske er det den rummelige korudbygning, som giver dette indtryk. Når man fra det store våbenhus træder ind i kirken, mærker man straks, hvordan alteret, tabernaklet og krucifikset helt dominerer rummet. Lyset siver fint ind gennem tykke råglasplader og skaber en underlig katedralvirkning. Al udsmykning er stiliseret, og på hver side er der noget så originalt som syv

horizontale glasmalerier, som forestiller den åndelige og den jordiske barmhjertighed. Jeg kan varmt anbefale Helsingfors-farere at opsøge dette kirkerum på Stockholmsgatan – de vil ikke blive skuffet!

– Besøgte De katolske institutioner i Helsingfors?

– Ja, i selvsamme gade, blot nogle meter fra Mariakirken, ligger »Den engelske skole« – en højere skole for 500 drenge og piger, som drives af amerikanske ordenssøstre. Den holder til i en imponerende moderne tre-etagers bygning med en fjerde tilbagetrukket etage på toppen, hvor søstrenes kloster findes. Jeg fik indtryk af, at skolen var genstand for stor søgning og anerkendelse.

Den katolske hovedkirke i Helsingfors, Sankt Henrik, er som bygningsværk betragtet ret uanselig. Men der er planer om en udvidelse og restaurering. Det er i Helsingfors som i Oslo: Vort problem er ikke de tomme, men de efterhånden små og overfyldte kirker. Sankt Henrik ligger – akkurat som Sankt Olav i Oslo – særdeles gunstigt. Og yderligere: Sankt Henriks kirke har den sovjetiske ambassade som nærmeste nabo! I det afvæbnede grænseland Finland, som lever modigt og fortrøstningsfuldt videre i skyggen af en altfor stor nabo, minder dens klokker mammut-ambassadens repræsentanter i Helsingfors tre gange om dagen om, at »Gud er ikke død«!

Den katolske kirke i Stockholmsgatan

Skal vi lade vor datter studere?

af lektor Johan Jensen

Man er vist stadig tilbøjelig til at mene, det kun er manden eller næsten kun ham, der bidrager til vort kulturelle liv, og at det egentlig kun er ham, der skal beskæftige sig hermed. Det forklarer, at man møder mange fejle forestillinger om kvindens forhold til videnskab og kunst, teknik og økonomi. Gør man sig fri heraf, bliver det påfaldende, hvor dygtige kvinder kan være på disse områder, når de giver sig af med dem. I det skjulte har de da også gennem tiderne vogtet og videregivet de bestående kulturværdier og ved at tage del i mandens arbejde givet impulser til nyskabelser i samfundenes kultur. Uden mødrene ville børnene og de unge ikke være blevet ledet ind i vort kulturelle liv. Og af mødrenes ansvarsfølelse afhænger på afgørende måde vor kulturelle status. Som digtere, journalister, forskere, malere, kunsthåndværkere, lærere, ministre og skuespillere har kvinderne i tidligere tider ikke i større omfang ydet egentligt skabende og formende kulturarbejde.

Nu, da vi på grund af samfundets omformning står overfor en revision af samfundsproblemer, har vi lejlighed til og pligt til at bestemme, hvordan vi tænker os fremtiden. De følgende linier skrives for at påkalde opmærksomheden om et yderst vigtigt spørgsmål, der hører sammen med denne forvandlingsproces. Hvad skal den kvindelige student være, når hun har sat den hvide hue på hovedet? Hvilke krav vil samfundet stille hende overfor? Og hvilke hensyn kan hun forvente, at det viser hende?

Den kvindelige akademiker, der har fået en uddannelse i den højere skole, på universitet eller vore læreanstalter, er i øjeblikket stillet i en problematisk situation, når hun har giftet sig og også er blevet moder og husmor. Samfundet har givet hende

en langt større faguddannelse, end det før var tilfældet, og venter, at hun præsterer en gift kones krævende arbejde samtidig med, at hun forvalter den kapital, der er investeret i hendes uddannelse. Er denne situation holdbar?

Den kvindelige akademiker påskønner sin uddannelse. Hun ville – så vidt jeg kan se – ikke have valgt anderledes, selv om hun på forhånd vidste, hvilken situation hun derved bragte sig i. Hun gør lige så god fyldest som gennemsnittet i sin egen skab af hustru og moder. Kvindelige akademikere er som husmødre lige så gode og føder lige så mange børn som ikke-akademikere. Men skal de dele sig mellem arbejdet i familien og arbejdet udenfor hjemmet, bliver de oftest overtrætte – naturligvis. De fleste har overhovedet ikke hushjælp, meget få har egentlige husassistenter. Det hænger vel i sidste instans sammen med, at husmødre ikke bliver lønnet for deres arbejde, hvorfor vi har en systematisk undervurdering af arbejdet i familien og deraf stadig øget belastning af hustruen. Indtjeningsmuligheden afhænger som bekendt af, hvor stor værdi de andre tillægger vort arbejde. En sådan vurdering af konens arbejde i familien mangler. Således tegner billedet sig af hende, der har et eller andet arbejde udenfor hjemmet.

De, der ikke udnytter deres faglige uddannelse og kvalifikationer udenfor hjemmet, ønsker inderst inde, at de havde et job, enten allerede i ægteskabets første år, eller i hvert fald, når børnene er vokset op. Tager de jobbet, gør de fuldt arbejde i hjemmet samtidig med, at de har arbejde ude. At det bliver resultatet af overvejelserne, er meget forståeligt, og de fleste faguddannede gifte kvinder yder da et større intellektuelt arbejde, end de i virkeligheden har kræfter til. De tager ikke arbejdet, fordi det huslige arbejde keder dem, men de ønsker at bruge deres særlige anlæg og kunnen.

*

Nu ved jeg godt, at skulle vi til bunds i emnet, måtte vi have såvel fakta om de gifte kvindelige akademikers situation i dag som udtalel-

ser fra deres børn. Men kunne man ikke tænke sig, at vi arbejdede hen imod mere deltids-arbejde, reform af beskatningen, mindre specialistede kursus ved læreanstalterne? Vort mål må være kvinden, som er i indre ligevægt og i harmoni med omgivelserne, og som glad og oplagt går til det arbejde, hun har valgt at betinge samfundet, sine medmennesker med. Denne målsætning må vi absolut ikke lade ude af syne.

Man møder løsninger på problemet, der antyder, at den unge moder kan jo gå og glæde sig til den større fritid, hun får til sin rådighed, når børnene senere helt eller delvis klarer sig selv. Det er nu så som så med den. For en katolsk pige får sandsynligvis en stor familie at tage sig af, hvilket betyder, at hun er bundet heraf en lang række år, hvor hun står overfor, enten et hjemmeliv, hvor hun som faguddannet er utilfreds, eller hjemmeliv + fagligt arbejde = alvorlig overanstrengelse. Man hører ofte venligt mente bemærkninger, der går ud på, at moderskabet er jo ens for alle. Men det er det nu ikke. Kvinder er forskellige med hensyn til, hvad de kræver, for at de kan føle, at de lever helt og rigtigt. Deres fysik er forskellig. De er forskellige i forholdet til deres mand. Det er ikke det samme, om han arbejder intellektuelt og hun manuelt, som hvis begges arbejde er overvejende manuelt. Det er heller ikke det samme, de kan give eller være for deres børn.

Den universitetsuddannede kones problem er især akut, for her ser man skarpest hele den udearbejdende kvindeskares vanskeligheder. Alle foreslår patentløsninger. Man siger f. eks.: I gamle dage gav man sin datter en medgift. Kunne moderen så ikke nu om dage hjælpe sin fortravlede datter ved at passe huset en dag om ugen og måske i den årlige ferie? Men problemet løses ikke ved, at bedstemor overtager ungerne en dag om ugen. Det giver den unge moder en ugentlig fridag, ja. Men hvis bedstemor nu selv er overanstrengt!

Nej, den eneste reelle løsning er reform af beskatningen af ægtefæller, der begge arbejder ude, og et arbejde på større forståelse af erhvervskvindens stilling, når hun også er moder – også hos kvinderne selv. Man må forstå, at ingen kan kræve to fulde job af et menneske, hverken af mand eller kvinde. Når kvinden har udeerhverv uden at have tilstrækkelig hjælp hjemme, og det vil sige daglig hjælp til rengøring, vask og madlavning, går det også ud over børnene. Både børn og mand har krav på en ikke overtræt mor, der er hyggelig,

når hun er hjemme, og har tid til at høre på dem, snakke med dem om deres problemer og tage sig af børnenes opdragelse og udvikling.

*

Skal kvinden have udeerhverv, for sin egen intellektuelle tilfredsstillel- ses skyld, og mener samfundet, at hun ikke kan undværes i arbejdet, må det forbedre hendes arbejdsvilkår. I gamle dage (hermed menes for ca. tredive år siden) var man nået så vidt, at man mente, at piger skulle have en uddannelse, for at de kunne klare sig selv, hvis de ikke blev gift. De fleste mente, at det var naturligt, at pigen opgav sit arbejde, hvis hun giftede sig og fik børn, og at hun måtte være glad for, at hun var sluppet ind i et ægteskab. Hjem og børn måtte være hende rigelig erstatning for det arbejde, hun opgav. Nu viser det sig, at det ikke er helt let for kvinder med højere uddannelse at undvære deres arbejde. Mange af dem føler, at en for stor del af deres evner ligger brak og efterhånden bliver nyttige. At holde op en tid og så begynde igen er for de fleste en

vanskelig, for ikke at sige umulig, ting. Løsningen må være: deltidsarbejde på rimelige økonomiske vilkår, mens børnene er små, og bedreskatte- love, der giver dem mulighed for at kunne betale en ordentlig hushjælp.

Er det sikkert, at samfundet træ- nger til de kvindelige akademikere? Jeg tror, man må svare ja. Men ind- ser samfundet det? Er kvinder nød- vendige i den højere skole og som læger, jurister o.s.v.? Jeg mener, at det kvindelige indslag på disse og flere felter vil være en forbedring. Der er områder, som kvinder sikkert kan forvalte bedre end mænd. De skal dyrke specielle felter, hvor deres kvindelige psyke kan være af værdi.

Med tiden trækker tingene sig vel i lave, men det meste, vi kan gøre nu, er at arbejde på større forståelse af problemerne - ikke mindst hos dem, der giver lovene. Jeg antager, at hvis samfundet virkelig indser, at det behøver kvindens faglige dygtig- hed, vil det blive lettere for hende at få orden på arbejdet i hjemmet og ar- bejdet ude. For det er absolut nød- vendigt, at kvinden er med i arbejds-

livet ved siden af manden, både fordi beskæftigelsessituationen opfordrer dertil, og allermest fordi det er livs- vigtigt at opretholde og videreudvikle vort kultursamfund, og hertil skal vi bruge flere og flere intellektuelt træ- nede mænd og kvinder.

Katolsk kritik . . .

(fortsat fra side 2)

enkelte lande som »officielle udtalel- ser« og stemplede dem som værende ganske utilstrækkelige for det, der nu tilsigtedes med undersøgelsen.

Dr. MacEoin hentydede endvidere til kommissionens beslutning om sna- rest at behandle den trusel om anti- semitisme, som for nylig var kommet til udtryk, ved at synagogerne var blevet bemalet med hagekors. Denne beslutning var blevet truffet på ini- tiativ af »ikke-regeringsorganisatio- ner, med hvem vi har den største sympati, fordi vi lider samme skæbne som de, hvad forskelsbehandling og forfølgelse angår.«

Blandt rapporterne fra enkelte lan- de valgte han at kommentere den, der var kommet fra Tjekkosllovakiet, som har et tillæg med den officielle kommunistiske fremstilling af øde- læggelsen af den byzantiske kirke dér i landet. Denne fremstilling er en parodi af de faktiske forhold med hensyn til »en af de skændigste for- brydelser mod religionsfriheden, som nogen sinde er blevet begået.«

De forskellige FN-organisationer skal bruge rapporterne fra de for- skellige lande ved deres videre un- dersøgelser, og det er derfor vor pligt »som loyale og oprigtige tilhængere af de principper om sandhed, retfæ- dighed og frihed for alle, som FN bygger på«, at fremkomme med en kraftig advarsel.

Krishnaswami udtalte senere ved en pressekonference, at det tillæg, dr. MacEoin havde hentydet til, var blevet medtaget i sin helhed, fordi den tjekkiske regering ikke havde villet gå med til, at rapporten blev offentliggjort, medmindre tillægget fulgte med.

Dr. MacEoin gjorde opmærksom på, at de oplysninger, Pax Romana havde fremlagt om forfølgelserne i Tjekkosllovakiet, var gengivet i så af- kortet form, at de fremtrådte som »kastrede«, mens den officielle de- menti havde fået tildelt større plads.

Dr. MacEoin hævdede, at selve rapporten ignorerer beskyldningen om forfølgelse der og i andre lande, eftersom den gør gældende, at »der ikke foreligger mange vidnesbyrd om tvangsomvendelser nu til dags«.

Det huslige arbejde keder hende ikke - tværtimod! Men samfundet har investeret en kapital i hendes uddannelse og venter, at hun præsterer en gift kones arbejde samt forvalter denne kapital. Er denne situation holdbar?

Tyske biskopper protesterer mod tvangs-kollektivisering af landbruget

Berlin (NC) De østtyske biskopper har sendt en protest-skrivelse til den kommunistiske regering, hvori de protesterer mod de »umenneskelige metoder«, der har været anvendt ved den nylig gennemførte kollektivisering af landbruget i Øst-tyskland.

Alle uafhængige østtyske bønder er i løbet af de sidste uger af kommunistiske agenter blevet »overtalt« til at oprette kollektivbrug og overdrage deres ejendom til disse. Som »overtalelsesmidler« har blandt andet været benyttet anholdelse, trusler om anholdelse, beslaglæggelse af husdyr og maskiner og pres fra grupper af agitatorer, der oversvømmede landet og pinte og plagede bønderne med stadige argumenter og trusler. Biskopperne erklærede i de-

res protestskrivelse, at kommunisterne havde påtvunget bønderne en levevis, som ikke tog hensyn til menneskerettighederne.

Biskoppen af Berlin, kardinal Doepfner, der var en af underskriverne af protestskrivelsen, begrundede biskoppernes protest med Kirkens pligt til at vogte den moralske orden i verden og til at hjælpe dem, »der var genstand for krænkelse af deres menneskelige rettigheder og værdighed«.

Som følge af kollektiviseringen er flygtningene strømnet til Vestberlin i større mængder, end det har været tilfældet i de sidste tre år. I påsken kom der i løbet af to dage 2.500 flygtninge, deriblandt mange bønder, til Berlin.

Russere fra en anden tid

Rom (NC). 80 russiske flygtninge, der var medlemmer af en af de små grupper inden for den russiske ortodokse kirke, overværede påskemessen i den kirke, der hører til det pavelige russiske kollegium i Rom.

Flere af de malerisk klædte russere græd, da messen var forbi, og en af dem sagde, at det var som at genfinde »et stykke af deres hjemland«.

Flygtningene tilhører en sekt, som kalder sig de »Gammeltdags troende«, og som brød med den ortodokse kirke i det 17. århundrede på grund af nyordninger inden for den russiske liturgi.

De 80 mænd og kvinder flygtede fra Sibirien for tre år siden og bosætter sig nu i Brasilien.

De er »muzhiks« eller livegne, som under zardømmet ansås for at høre til adelens ejendomme.

Kardinal fellow af Balliol

Oxford (NC). Den skotske kardinal William Heard er blevet udnævnt til æresmedlem af Balliol College. Han er den anden kardinal siden reformationen, der har modtaget en sådan udmærkelse fra universitetet i Oxford, idet kardinal John Henry Newman blev æresmedlem af sit tidligere kollegium, Trinity College i Oxford. Kardinal Francis Bourne, der dengang var ærkebiskop af Westminster, blev i 1922 udnævnt til æresdoktor ved universitetet.

Kardinal Heard, der er skotsk født, og som i december blev kardinal, har studeret jura ved Balliol College. Han er den eneste skotte i kardinalkollegiet og den eneste kardinal i det britiske rige, der gør tjeneste ved den romerske kurie. Han er konvertit, og før han blev præst, var han sagfører i London.

*

I Astrida, Ruanda, har belgiske benediktinere lagt grundstenen til et kloster, som vil få navnet Notre Dame de l'Assomption.

Lille Katherine besøger paven

Vatikanstaden (NC). En lille pige fra Oklahoma City spadserede for nylig - iført sin hvide førstekommu-nionskjole - frygtsoomt ind i pavens private studereværelse.

Derved fik Katherine Hudson, som den lille syvårige pige hed, sit måske sidste ønske opfyldt. Hendes mor, der er enke, har ofret det meste af, hvad hun ejede, for at hendes lille polio-rante datter kunne komme til Rom, og paven satte alt ceremoniel og alle etiketteforskrifter til side og indrømmede hende privilegier, som ellers ikke engang bliver fyrster til del.

Barnets frygtsomhed forsvandt under pavens venlige smil. Hun talte kortfattet og naturligt og takkede paven, fordi han havde taget imod hende. Hendes ord blev oversat for paven af Mgr. Thomas Ryan fra statssekretariatet.

Foruden paven og den lille pige var hendes mor, nogle prælater og den læge, der tager sig af hende under hendes kortvarige besøg i Rom, til stede ved audiensen. De kæmpede alle for at holde tårerne tilbage. Audiensen varede i 40 minutter.

Paven havde udsat audiensen en dag, da han fik at høre, at barnet var brudt sammen ved ankomsten til Rom og hurtigt muligt var blevet bragt til hospitalet. Lægen på polikliniken mente, at Katherines tilstand var så alvorlig, at hun kunne risikere at få et tilbagefald, hvis hun blev længere i Rom. Paven satte derfor alle sine embedspligter til side og modtog Katherine i sit private studereværelse klokken 6 om eftermiddagen, på et sted og et tidspunkt, hvor han ellers aldrig tager imod besøgende.

Da audiensen var ved at være forbi, gav paven Katherine en sølvmedalje med Jomfru Maria på den ene side og sig selv på den anden. Desuden gav han hende en rosenkrans og sagde, at hun skulle bede for ham. »Jeg beder altid for Dem,« sagde hun.

Da paven havde givet Katherine velsignelsen, inden hun skulle gå, havde hun en overraskelse til sin vært. Det var en italiensk sætning, hun omhyggeligt havde øvet sig på før audiensen:

»Grazie, grazie, Santo Padre.«

Ny sort ærkebiskop

Vatikanstaden (NC). Pater Paul Zoungrana, der tilhører missionsordenen De Hvide Fædre, er som den første sorte ordensperson af pave Johannes XXIII blevet udnævnt til ærkebiskop af Ouagadougou i den nydannede republik Volta i Vestafrika. Han er 42 år gammel og er den tredje indfødte afrikanske ærkebiskop, idet der tidligere på året er blevet udnævnt indfødte ærkebiskoper af Dahomey og Ghana.

Pater Zoungrana er født af kristne forældre i Ouagadougou og er opdraget af Hvide Fædre og Søstre ved den derværende katolske mission. Senere kom han på det stedlige præsteseminarium og blev præsteviet der i 1942 med det første hold præster, der blev ordineret i Ouagadougou. Da han senere indtrådte hos De Hvide Fædre, blev han sendt til Rom, hvor han studerede kanonisk lov ved Gregoriana. Han afsluttede sin eksamen i 1951, og året efter modtog han doktorgraden.

I Afrika har han taget sig af sognearbejde, været lærer på seminarier og ledet ærkebispedømmet Ouagadougous sociale oplysningstjeneste.

Som ærkebiskop af Ouagadougou følger han efter den franske ærkebiskop Emile Socquet, som trak sig tilbage i januar.

Hvorfor ambassadører hos paven?

Storbritanniens ambassadør i Danmark fra 1947 til 1952, sir Alec Randall, berører i en anmeldelse i Catholic Herald spørgsmålet: Hvorfor har så mange regeringer en ambassadør hos paven?

Sir Alec Randall skriver blandt andet: »Ordet *diplomati* får mange mennesker til at tænke på snuhed eller måske på hyckleri og falskhed. I hvert fald forekommer diplomati dem at være noget rent verdsligt, og de har mere end een grund til at være modstandere af 'Vatikan-diplomati'. For hvad har Kirken med dens sakramenter og dens sjælesorg, ja hvad har Kristi stedfortræder at gøre indenfor diplomatiet? Disse indvendinger kommer såvel fra ikke-katolikker som fra katolikker. Vi husker endnu kardinal Mannings og de irske biskoppers stærke modstand overfor tanken om en diplomatisk forbindelse mellem Storbritannien og Vatikanet. De fremkom ganske vist ikke med det førnævnte argument, men de frygtede mest, at den britiske regering ville forsøge at gøre sin indflydelse gældende, når Den hellige Stol skulle udnævne nye biskopper.

Det er værd at minde det kirkelige diplomatis modstandere om, at Kirken er og skal være en institution, som befinder sig i denne verden, et

åndeligt kongedømme med en verdensomspændende mission. Det kan den kun være, hvis den er organiseret, og hvis dens overhoved – det gælder i hvert fald nu om dage – har en overnational suverænitæt og uafhængighed.

Man hører ikke mere så ofte som tidligere kravet om, at Kirken skal holde sig udenfor politik, og en af grundene hertil er, at politik så tit trænger sig ind på religionens og moralens område, og at en kirke, der er frigjort fra vilkårlig statskontrol, kan stå som garant for menneskets ret til frihed. Det er sådanne betragtninger, der får mange regeringer til at se en fordel i at have permanent officiel forbindelse med Kirkens øverste myndighed. Derfor har der siden 1914 været en bemærkelsesværdig stigning i antallet af diplomater, som er akkrediteret Den hellige Stol. Sidste år blev diplomatiskke udsendte fra 36 lande præsenteret for pave Johannes, og fornylig har også Tyrkiet fået sin gesandt ved Vatikanet.«

Anledningen til sir Alec Randalls betragtninger er en lige udkommet bog om Vatikanets diplomatiske virksomhed (Vatican Diplomacy: a study of Church and State on the international plane by Robert A. Graham S. J. Princeton University Press and Oxford University Press, 60 shillings). Anmelderen anbefaler denne bog, som spænder over 400 års historie og bygger på et grundigt studium af Vatikanets forbindelser med regeringerne i alle verdensdele.

Sir Alec Randall var selv fra 1925 til 1930 sekretær i den britiske legation ved Vatikanet. Han afsluttede sin virksomhed som diplomat med gesandtposten i København 1947-52 og er nu britisk delegat ved FN.

Flere muhamedanere

Islam er for øjeblikket i stærk fremgang, og selv om man kan stille sig lidt skeptisk, når de religiøse myndigheder i Kairo taler om 15 millioner konverteringer på 4 år, er der ingen tvivl om, at fremgangen er enorm. Den nuværende kampagne, som har sit centrum i Ægypten og i Guinea, tager sit udgangspunkt i raceforskellene. Islam fremstilles som de sortes religion mod kristendommen som de hvide undertrykkes religion. En lignende kampagne finder for tiden sted i USA, hvor racestridighederne udnyttes til propaganda mod kristendommen.

Man skulle tro, dette billede stammede fra et andet århundrede! Men det gør det slet ikke. Det forestiller biskoppen af Kengtung i Birma i Bagindien, Mgr. Guercilena (til højre), som på en visitatsrejse til Iko-stammens landsbyer spiser frokost midt i skoven sammen med pater Vismara.

SØNDAG d. 1. maj: Josef, arbejder-
nes forbillede (hvid). Ihukommelse af
den 2. søndag efter påske (s. 580).

MANDAG d. 2.: Athanasius (s. 897,
hvid), biskop og kirkelærer.

TIRSDAG d. 3.: Korsets genfindelse
(s. 900, rød). Ihukommelse af pave
Alexander og hans lidelsesfæller (s.
900).

ONSDAG d. 4.: Monica (s. 904, hvid),
den hl. Augustins moder.

TORSdag d. 5.: Pius V (s. 905,
hvid), pave.

FREDAG d. 6.: Johannes evangelists
martyrium (s. 905, rød).

LØRDAG d. 7.: Stanislaus (s. 907,
rød), polsk biskop og martyr.

Danmarks katolske kvindeforbund
søger hjælp til sommerens arbejde på
Prinsesse Margrethes Feriehus i
Trørød i tiden 24/6-21/8.

Vi mangler følgende:

en økonom og en hjælper i køk-
kenet

en stuepige (servering, opvask og
rengøring)

et par damer eller unge piger,
som under kyndig vejledning
kan passe og beskæftige bør-
nene.

Desuden søges to eller tre damer,
som i tiden 13.-28. maj vil hjælpe
med en grundig rengøring af huset.

Nærmere oplysninger - og aftale
om løn m. v. - ved henvendelse til
formanden, Aase Andersen, Daltotfe-
vej 55, Søborg, tlf. 69 13 42.

Elisabethforeningens tak

Vi bringer Elisabethforeningens
mange gode venner, som med gaver,
besøg og virksom hjælp har støttet
vor basar, vor allerhøjest tak.

Angela Osterhammel.

Annie Scavenius.

Elisabeth Vald. Hansen.

Harriet Zimmermann.

Elisabeth Millich.

Henny Scavenius.

Følgende numre blev udtrykket:
Broderet dug: 146. Dukke: 27. Kuf-
fert: 30. Maleri: 16. Gulvtæppe: 100.
Vin: 151.

Tegning: Amerikansk lotteri: 32.

Taske: Amerikansk lotteri: 45.

Kageæske: Amerikansk lotteri: 67.

Gevinsterne kan afhentes hos fru
Møller Nielsen efter aftale tlf. Palæ
654 y. Bredgade 69, 4. o. g.

Pavens intentioner for maj:

*At ungdomstiden må rigtigt vurderes
og helligt gennemleves.*

Ungdommen er nutildags i større
fare for at blive draget for meget af
denne verdens nydelser og således at
glemme livets høje mening, som er
kærlighed til Gud og næstens tjeneste
af kærlighed til Kristus. De gamle
idealer er tit blegnede hos de unge,
som trænger til nogen, de kan se op
til og efterligne. Derfor er det af stor
vigtighed, at forældrene, lærerne og
mestrene ved deres personlighed og
livsførelse kan være forbilleder for
dem. Men frem for alt er det nødven-
digt, at de unge lærer at se op til
Kristus, møder Kristus i deres liv
som deres personlige ven og forbil-
lede. Hans nærhed giver lys og kraft
til rigtigt at vurdere ungdomstiden
og helligt at gennemleve den.

Missionsformålet:

*For de katolske studenter fra Asien
og Afrika, som studerer i Europa og
Amerika.*

Allerede Pius XII havde anbefalet
disse unge katolikker til biskoppernes
omsorg. Således opstod der i flere na-
tioner hjem, hvor de dagligt kan mø-
de deres katolske landsmænd; og sær-
ligt udvalgte præster tager sig af
dem. Også vor pave Johannes XXIII
har stærkt betonet kærlighedspligten
over for dem: De skal opleve den
ægte kristne kærlighed i de fremme-
de lande, hvor de så let føler sig en-
somme og så slutter sig mere, end det
er gavnligt, til deres hedenske lands-
mænd. Man må heller ikke glemme,
at det kommunistiske Rusland
lokker dem med løfte om gratis stu-
dier og fri bolig. Skal disse studenter,

Esbjerg. Kort før påske afholdtes
der er stor basar i Esbjerg. Formålet
var at skaffe endnu flere penge til en
ny skole og en ny kirke. Den katolske
skoles lokaler og forhold svarer ikke
helt til de krav, der i dag stilles til
skoler; man har således måttet tage
lokaler i præstegården i brug for at
kunne skaffe det fornødne antal klas-
serum. Og da man har den absolutte
vilje til at fortsætte skolen også un-
der den nye skolelovs større krav til
undervisningen og til det antal år-
gange, der skal være, må man i gang
med en ny skole.

Menigheden har det store held, at
den har plads til skolen på sin egen
grund, og man er gået i gang med
at planlægge de nærmere detaljer.

Sognet trænger også til en ny kir-
ke; det viser sig især ved højtiderne,
hvor der virkelig er så dårlig plads,
at det er vanskeligt at komme om-
kring. I første omgang er det nu blot
meningen at bruge en sal i den nye
skole ved de store højtider, for til
daglig er kirken lige netop stor nok.

Abenrå. Sankt Ansgars kirke i
Abenrå har indviet et nyt orgel. Det
var et mangeårigt ønske både fra sø-
strenes og fra menighedens side, som
dermed gik i opfyldelse. Det var især
nogle velgørere, der medvirkede til,
at man var i stand til at anskaffe det
smukke instrument. Orgelet blev byg-
get af Marcussen & Søn, Abenrå. Det
har otte stemmer og er nøje afstemt
efter kirkens akustik.

Samtidig kom der bag orgelpulpi-
turet et nyt vindue med de gammel-
kristlige treenighedssymboler: øjet,
korset og duen, Fæderen, Sønnen og
Helligånden. Hver af de tre figurer
står i en cirkel som symbol på uende-
ligheden.

som er deres hjemlands håb og stolt-
hed, ikke lide skade på deres katol-
ske tro i de så tit afkristnede omgi-
velser, skal de engang bidrage til kir-
kens blomstring i deres hjemland, må
de nu møde den ægte kristne kærlig-
hed, som ikke gør forskel mellem na-
tioner og racer, i ægte kristne hjem.
Hvis lejligheden til at hjælpe udvik-
lingslandene til katolske førerskikkel-
ser denne gang forsømmes, er det
ikke blot til nogle studenter skade,
men til hele kirkens i udviklingslan-
dene.

Vi vil altså huske disse vigtige an-
liggender i vor bøn og lægge dem
ind i vor morgenopførelse: »Alt for
Dig, Kongernes Konge.«

R. G.

Jeg kender mine får ...

DET UDDRAG af evangeliet, som vi læser 2. søndag efter påske, er uden tvivl et af dem, der vækker mest genklang i os. En vis rytme i sætningsbygningen, den måde, på hvilken det ene billede føjer sig til det andet, og den tone af ømhed, der når os trods oversættelsens mangler, giver os indtryk af, at disse ord er henvendt til os personlig. Og det er de også. Tværs igennem Johannes' vidnesbyrd er det Kristus selv, der udleverer os en af sine hemmeligheder.

Hvad er det da for en hemmelighed? »Jeg kender mine får, og mine får kender mig«. Denne korte sætning er en af de mest overvældende nyheder i hele det Nye Testamente.

Det drejer sig nemlig her ganske sikkert ikke om en abstrakt, rent intellektuel kontakt. Den gode hyrde kender ikke sine får, som man kender løsningen på et problem, eller som man kender sine venners alder. Der er her tale om en helt anden form for fortrolighed, om en indre personlig samhørighed, om hjertets levende kontakt, som kærligheden alene kan skænke. Det siger Kristus selv til os: »Jeg kender mine får, og mine får kender mig – ligesom min Fader kender mig, og jeg kender Faderen«.

Kristus kender os, fordi han sammen med Faderen har skabt os. Gud har i skabelsens øjeblik bøjet sig over enhver af os og har i enhver af os skabt noget helt for sig selv, som ikke ligner nogen anden. Gud har ikke skabt os på samlebånd, men har lagt lidt af sin godhed og skønhed på en særlig måde i enhver af os. Ligesom der ikke er to blade på et træ, der er fuldstændig ens, er der heller ikke to mennesker, der fuldstændig ligner hinanden. Enhver af os er et vidnesbyrd om Guds kærlighed, som der ikke findes magen til, og som ingen anden kan erstatte.

Og ligesom Faderen har skabt os, har Kristus forløst os: ikke i flok som en anonym skare, men hver enkelt for sig. »Se, denne bloddråbe har jeg udgydt for dig«. Kristus er død for hvert eneste menneske, som om der ikke var andre end det i verden, og som om det menneske alene betød noget i hans øjne. Hvert eneste menneske er personligt kaldet til at få del i Guds liv og til at leve evigt i venskab med ham.

Hvis vi ville forstå denne Guds personlige kærlighed til os, ville mange af vore vanskeligheder forsvinde. Disse vanskeligheder kommer nemlig alle sammen af, at vi ikke har tilstrækkelig selvtillid. Vi har indtryk af, at vi forsvinder i en anonym mængde. Det moderne samfund er indrettet

på en måde, der får jeg'et til at forsvinde mere og mere. Selv om vi ikke arbejder på samlebånd, lever mennesket af i dag mere eller mindre på samlebånd. Det enkelte individ bliver lidt efter lidt et nummer eller et kartotekskort mellem andre numre og andre kartotekskort. Vi føler os skrækkeligt alene. Vi har indtryk af, at de andre aldrig kender os, som vi er, med det gode, vi har i os. Og det er deprimerende og trist.

Men der er en, der kender os, som vi er, og det er Gud. Hans kærlighed er virkelig rettet mod mig og mod mit inderste jeg. Det er ham, som genskaber mig hvert øjeblik, og som opretholder min eksistens. Det er ham, der hvert øjeblik kalder mig til et liv i et enestående venskab med sig. Han kalder kun på mig og tager mig kun i besiddelse, for at jeg bedre skal kunne blive mig selv. »Gud kender mig, og jeg kender Gud«. Langt fra at fremkalde et mindreværdskompleks i os, giver denne forvisning os en urokelig sikkerhed, for så er der i hvert fald et væsen i verden, for hvem jeg ikke kan erstattes af nogen anden. Der er en, som elsker mig, og som bliver ved med at elske mig, lige så længe jeg vil lade ham gøre det. Sikker som jeg er på Guds kærlighed, kan jeg begive mig hvorhen i verden, det skal være, og hvad der end sker, kan jeg juble af glæde.

M. D.

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 378

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvisitter - Læsekreds
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olsegade 13 - Telefon 187

Mønsterbageriet

Sct. Olsegade 17

Roskilde

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjergegade 32, Helsingør

Telefon 21 1078

Centralvarme - Oliefyr

Vand & Gas

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170

Maribo

Arbejdernes Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Andersen & Meyers Eft.

MOGENS LARSEN

Ramaherred 31, Aabenraa - Telf. 228 30

Lys - Kraft - Varme

Tropsfest Janne d'Arc trop
d. 7. maj kl. 19. Skt. Knud La-
vard skole, Lyngbygårdsvej 1.

Billetter købes hos troppens
spejdere eller på NO 7380 kl.
18-19, OR 3572 og tlf. 98 23 44.

Voksne 2,50 kr., børn og
spejdere i uniform 1,50 kr.

Jens Holbak.

Læserne skriver -

I denne rubrik optages korte læser-
breve om emner, der har interesse
for en større kreds. Brevene skal
underskrives af indsenderen, og re-
daktionen må have oplysning om den
pågældendes adresse. Vi forbeholder
os ret til at forkorte breve, der fylder
mere end en halv spalte.

Kritik af anmeldelse

Undertegnede tillader sig at rette
en kritik mod hr. Bohn Christiansens
anmeldelse i »Katolsk Ugeblad« den
25. marts. Anmeldelsen omtaler J.
Nybo Rasmussens artikel i »Catholica«
på en måde, der virker overras-
kende, set på baggrund af de anmeld-
elser, der har været i dagspressen
og i den katolske boganmelder. Hr.
Bohn Christiansens anmeldelse er
meget negativ og til dels dunkel. Det
dunkle træder tydeligt frem i sætnin-
gen: »Et problem som guddommen
lader sig imidlertid næppe uden vi-
dere kortlægge. Hvor meget var det
religiøst i vor opfattelse af ordet, og
hvor meget var det en form for real-
psykologisk magi?« Det er mærke-
ligt, at en katolik som hr. Bohn Chri-
stiansen kan mene, at Nybo Rasmus-
sen lægger for megen vægt på det
religiøse, da det tydeligt fremgår af
Nybo Rasmussens undersøgelse, at
der måtte lægges vægt på det reli-
giøse.

Richardt Hansen, Mogens Sørensen,
stud. mag. kontorassistent.

Interviewet om de homoseksuelle

Det var ikke blot Kirkens syn på
homoseksualitet, der fremdroges i
dette interview. Det var også denne
præsts personlige mening og stilling-
tagen til problemet. Derfor kan man
vel nuancere tankegangen lidt. For
jeg ved af personlig erfaring, at an-
dre præster udtaler sig anderledes om
dette problem.

Nogle siger, man er en stor syn-
der, og at man skal gå ofte til skrifte.
Andre siger, man skal bede meget
om, at Gud vil tage dette kors fra én.
Enkelte har virkelig forståelse af, at
homoseksualitet er en af de store li-
delser her i livet på linie med legemlig
invaliditet.

Udtaler skriften sig konkret om
homoseksualitet?

Det er rigtigt, at Paulus taler
stærkt dømmende mod disse unatur-
lige tilbøjeligheder, dog ikke kun
mod dette, men mod synd i almindel-
ighed. Det er særlig mod gudløsheden
han taler, ikke mod arvesyndens
følger. Der står ganske vist: »Derfor
gav Gud dem hen i vanærende liden-
skaber«. Dette er dog ikke ensbety-
dende med, at homoseksualitet er en
straf fra Gud, endsiige en kollektiv
straf, der rammer såvel skyldige som
uskyldige, men en følge af uorden i
samfundet, en uorden, der så ram-

mer den enkelte, ligesom økonomisk
uorden kan ramme den enkelte, der
er uskyldig i sig selv.

Homoseksualiteten er vel i mange
tilfælde en lidelse, en svaghed som
dævelen benytter sig af. Lagt på én
som andre lidelser og defekter kan
dette vel også være en følge af arve-
synden.

I vore dage arbejdes der for at be-
trægte homoseksualitet som medfødt!
Medfødt eller erhvervet? Det er van-
skeligt at svare på. Hvor meget for-
står man i puberteten, og hvor stærk
er man? For det er vel på dette tids-
punkt af éns liv, man kommer ind på
dette skråplan. Man kæmper imod
det, og man frygter det. Men jo me-
re man kæmper og frygter, des mere
trænger lidenskaben sig på. Et til-
fældigt møde har vel for mange pur-
unge været en medvirkende årsag til
det første skridt på denne lidelsens
og smertens vej.

Kan De nægte, at mange homo-
seksuelle har legemligt særpræg?
spurgte intervieweren. Min erfaring
er, at de fleste homoseksuelle ser
ganske normale ud. Det er iøvrigt
forkert at stille sådan et spørgsmål,
for tænk på det problem, der ligger
i biseksualitet. Her bliver lidelsen an-
derledes. Der er ikke så få gifte
mænd med homoseksuelle tilbøjeligh-
heder.

Kan homoseksualitet helbredes?

Det kan jeg ikke svare på; men det
er givet, at når man bliver ældre af-
tager kønsdriften normalt, og det bli-
ver lettere at leve med denne tilbøjel-
ighed.

Dette være ikke sagt for, at yngre
mænd og kvinder skal lade stå til,
men fortsat kæmpe, ikke en fortviv-
let, men en fornuftig kamp. Man kan
hjælpe sig selv ved at se i øjnene at
følelseslivet er sygt, men »normalt«
ikke så sygt som det beskrevne eks-
empel: André Gide.

De fleste homoseksuelle, som er
kristne, ved, at følelseslivet er sygt,
men man har indtryk af, at skrifte-
fædrene mange gange ikke forstår
problemet helt.

I de mange år, der er gået, siden
det blev mig bevidst, at homoseksua-
litet i andre menneskers øjne var en
forfærdelig synd, har jeg bedt meget,
jeg har i fortvivelse råbt til Gud, jeg
gik til skrifte 3-4 gange om ugen; tit
og ofte skammede jeg mig overfor min
skriftefader og undlod at skrifte, all-
igevel gik jeg dybt rystende til kommu-
nion. Der kom tider, hvor jeg opgav
totalt; bøn, skriftemål, kommunion
og søndagsmesse undlod jeg, ikke
fordi jeg ikke troede på Gud; men
fordi andre, selv kristne, sagde om
de homoseksuelle, »at de var nogle
store syndere, ja nogle svin, der bare
kunne lade være med at gøre sådan«.

Præster har i skriftestolen sagt til
mig: »Hvis De bliver sådan ved, går
De fortabt.« I dag da jeg virkelig
kender troen og roligt kan overveje,
hvad der er synd, og hvad der er ar-
vesyndens følger, er der kommet me-
re fred i mit sind.

Jeg har lært det, som mange krøblinge også lærer, at leve med min skrøbelighed; som en vanfør må gå med stok, således må også jeg have hjælp, og denne hjælp er tilliden til Gud og erkendelsen af mit eget værd som kristen.

Jeg mødte en præst, der sagde til mig, da jeg havde gået til skrifte hos ham nogle gange: »Nu skal De i det næste par måneder ikke skrifte nogle synder imod det 6. Guds bud, men prøve at se, hvilke synder De begår imod de andre Guds bud, især hvad De synder imod budet »du skal elske din næste som dig selv.«

Jeg opdagede da, at imod dette bud syndede jeg ikke særlig alvorligt, og derfor blev det mig klart, at mit liv ikke var et Sodom. Nej, det gik op for mig, at jeg var et lem på Kristi mystiske legeme, omend på visse områder et sygt lem; men på andre områder et sundt lem, som visselig ikke havde grund til at tvivle på, at Guds kærlighed også kunne bære frugt gennem mit arbejde for Kirken. Som en præst engang sagde: »Kan du på et bestemt område ikke give Gud 100 %, så giv ham 120 % på et andet område. Det kan bevise din ærlige vilje.«

Jeg vil gerne sige til alle katolske kristne: »Pas på, at I ikke dømmer og fordømmer, når I taler om dette problem.« Der kan blandt jer være en, som netop har denne vanskelighed. Men bed meget for disse mennesker, for de har ofte ikke selv kræfter til at bede; jeg tror, der er mange, der kæmper en hård kamp. Vær vis på, at hvis en, der tror på Gud, har homoseksuelle anlæg, så kæmper han eller hun, og når man har kæmpet i Årevis, bliver man træt, så træt, at man overvejer at slutte kampen på den eneste måde, man ikke må slutte den: med selvmord. Dette er ikke noget jeg skriver for at vække medlidenhed, det er en personlig erfaring, jeg har gjort. XYZ.

Surhed og tristhed skal ikke høre til hos kristne!

Tit består begejstringen for gudløshed nok i uvidenhed om religion, mener ung ålborgenser.

Ålborg Stiftstidende er i en løbende interview-serie »Ungdom og Kristendom« nået til den 19-årige Poul Hedemann Nielsen, der går på handelsgymnasiet i Ålborg, og som iøvrigt er næstformand i den lokale katolske ungdomsklub.

– Jeg er katolik, siger han – det ved mine kammerater – og jeg er den eneste katolik i klassen. Kammeraterne accepterer min overbevisning, ligesom jeg er villig til at acceptere deres, men jeg er dog ofte tilbøjelig til at tvivle på, at nogle af mine kammeraters hengiven sig til ateisme er ægte. Tit består begejstringen for gudløsheden nok i uvidenhed om religion. Hvis man aldrig har sat sig ind i kristendommen og Bibelens tanker, kan en vis skepsis overfor kristendommen vel forklares.

Senere i samtalen spørger bladet Poul Hedemann Nielsen, hvad hans kristne tro betyder for ham.

– At jeg har et fundament, et sted, man kan gå ud fra, når der skal tages stilling til problemerne.

– Går De meget i kirke?

– Hver søndag. Det opfatter jeg som min pligt over for Gud, og den skal man gøre, uanset om man er oplagt til at gå i kirke eller ikke.

– Går De også til alters?

– Faktisk hver søndag. Når man modtager den hellige nådver, får man

styrke til at komme gennem livets vanskeligheder og til lettere at klare problemerne.

På spørgsmålet, hvad medlemmerne foretager sig i den katolske ungdomsklub, lyder svaret:

– En gang om måneden har vi ungdomsmesse, og ellers ugentlige mødeaftener med foredrag og diskussion om religiøse eller aktuelle problemer. Undertiden har vi ren underholdning eller vi danser ...

– Hvadbøha'r?

– Jeg sagde *danser*. Katolikkerne opfatter ikke dansen i sig selv som noget syndigt. Det gælder også vort syn på biografen og anden form for underholdning. Dans og den slags kan også være et udslag af livsglæde. Surhed og tristhed skal ikke høre til hos kristne.

Valfarten til Vor Frue af Aasebakken

Dette er det første varsel for at minde Dem om, at valfarten til Aasebakken finder sted søndag den 22. maj. Afgang som sædvanlig fra Holte station kl. 8,30. Pontifikalmesse på Aasebakken kl. ca. 11,00. (Prædikant: pater Anton Dekkers). Afsluttende andagt kl. 14,30.

Nærmere oplysninger om valfarten findes i de næste numre af Ugebladet. Hjælpere til valten bedes snarest melde sig til Erik Johannesen, Vibevænget 96, Søborg, tlf. 98 22 92 (formand for valfartskomiteen).

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordруп 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal – hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annoncer: Katolsk Ugeblads annonceekspedition, Hauchsvej 8, København V. Tlf. Eva 2997 (kl. 8-10). Postgiro nr. 589 65.

R.I.P.

Vor kære danske medsøster
R.D. Josefa Mogensen O.S.B.
forlod os den 12. april 1960 for
at synges Guds lov i himlen.

*Benediktinerinderne,
Mosteiro de Nossa Senhora da
Glória, Uberaba, Brasilien.*

Fa. M. Lauridsen

Indeh. M. Lauridsen og Ernst Clausen
Blikkenslagere, aut. gas- og vandmestre
Rendebanen 8, Telefoner: 1287 og 4623
Kolding

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3888 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed
Telefon 828
Kongensgade 84, Esbjerg

A/S Nakskov Kullimport
Telefon 17

Chr. Steffensen

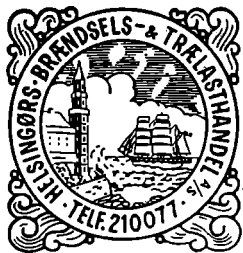
HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 788
Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørførr.

Kong Christians Alle 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbssted i Roskilde

Travl sæson for Kofoeds skole

Tiden er præget af rodløshed. Uoverskuelige kredse af menneskeheden står i opbruddets tegn og er på vej bort fra deres oprindelige tilværelse.

Hvad der gælder i den store verden, gælder også indenfor de enkelte nationale samfund. Der er for vort eget lands vedkommende sket en udvikling, som ikke på alle områder er glædelig og tilfredsstillende. Industrialiseringens vældige vækst har f. eks. draget store kontingenter af mennesker fra landet ind til byerne, og denne omplantning foregår ikke altid smertefrit. Det kan bl. a. Kofoeds skole tale med om. Denne hjælpeinstitution har været af uvurderlig betydning gennem alle de år, den har eksisteret. Det har været muligt virkningsfuldt at afbøde en række af de vanskeligheder, som rodløsheden for den enkelte har ført med sig.

Hvad er egentlig Kofoeds skole andet end en livsklog og hjertevarm socialpædagogisk forsøg på at skabe et hjem for rodløse og hjemløse? skriver en af medarbejderne. Her er ikke blot et vandfad - men en hel badeafdeling. Her er ikke en sykurv - men en hel skrædderafdeling. Ikke et enkelt strygejern - men en strygestue. Ikke bare et klædeskab - men et vældigt tøjdepot. Ikke blot en boghylde - men et fyldigt og godt bibliotek. Ikke en seng - men et stort herberg. Her er skomageri, gymnastiksal og kursus af enhver art, ja, vi kunne sagtens fortsætte længe endnu, men kort sagt, her er forsøgt samlet alt det, man kunne ønske af inspiration og igangsætning i et godt hjem, så vidt det nu kan tænkes omsat til benyttelse for en så stor »familie«.

Ved afslutningen af den sidste vintersæson kan det konstateres, at Kofoeds skole stadig har sin berettigelse og øver en bevarende indsats. Der har været besøg af ca. 1700 mænd og ca. 700 kvinder fra vækkeligt stillede hjem. Der er ikke blot tale om arbejdsløshed, men om problemer, som betyder, at skolen stadig må styrke sit arbejde med intensiv indsats af socialrådgiver, læge og ordblindpædagog. Nye alvorlige opgaver må tages op på træningsskolen i St. Magleby for at række purunge mennesker, som er kommet ud i uføret, en hjælpende hånd.

SOS - BØRNEBYERNE

Matiné søndag den 1. maj 1960 kl. 15,00 i gymnastiksalen, Sct. Annæ skole, Dr. Elisabeths Allé, Amager.

Velvillig assistance af fru Maria Crone (Strejftog gennem Østrig og Wien). Koncertsangerinde, fru Ragna Schack. Alexander Koch (børn og børnebyer).

Billetter à kr. 2,- hos portneren, Sct. Annæ skole, og Alexander Koch, EV 2667.

Hans excellence, den østrigske minister med frue har tilsagt deres nærværelse.

Der er indlysende grunde for, at hele dette frivillige arbejde bliver hjulpet økonomisk, og det kan bl. a. gøres ved at tage venligt imod de lodsedler, som Kofoeds skoles landslotteri i den nærmeste fremtid udsender. Der er flottere gevinster end nogensinde til en samlet værdi af ca. 140.000 kr. Ved at indbetale kr. 25 til giro 3689 kan man rekvirere 25 lodsedler til forhandling, og der er sikkert mange af skolens venner, som kunne støtte på denne måde. A. J.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 8, Kolding
Telefon 183

Peter From

Kolonialhandler
Dombuegade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1881, 1882
Kolding
1. kl. okse, kalve- og svinekød
konserves

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 118 - 1833
Kolding

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg
Telefon 144

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserves
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 878

Vestjydsk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

Film og Teater

(fortsat fra side 16).

bejdsgivernes rænkespil virker dybt gribende. Bare der dog ikke var noget om det.

»Som brødre vi dele« er en humoristisk film, - men springet over i tragedien er som bekendt ikke så forfærdelig stort. Er der blot en smule sandhed i filmen, må jeg erkende, at forligsmanden, der herhjemme skal forsøge at få »de skabede katte« til at enes, har et alt andet end misundelsesværdigt job, og det skulle ikke undre mig, om han i fortvivlelse valgte den samme udvej, som hovedpersonen, der vender tilbage til naturen ved at søge ind i et nudistsamfund. Lad os da ønske ham til lykke med en tilværelse, der i alle tilfælde må være betydelig mere sorgløs end den, han forlod.

Th.

Vore ferie børn

Gennem snart tyve år har dette blads læsere hver sommer sikret et ferieophold for en række katolske børn fra småkærshjem. Atter i år beder vi om Deres bidrag. I fjor nåede vi for første gang i disse indsamlingers historie ikke op på det resultat, vi havde håbet på og halvvejs lovet børnene. I år er det ganske gode tider for de fleste af os, så tør vi ikke tro på, at vi denne gang vil nå de gode gamle resultater?

Der er kun en måneds tid til, at vi må kunne overse situationen og give børnene besked. Må vi derfor bede Dem - og De vil naturligvis være med - sende Deres bidrag snarest muligt til den kendte indsamlingsadresse: Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K. På forhånd hjertelig tak!

Rørdam Bonnevie subdiakon

Ved en aftenmesse i lørdags i Sankt Andreas Kirke, Ordrup, blev cand. theol. Olav Rørdam Bonnevie af biskop Th. Suhr viet til subdiakon. Rørdam Bonnevie bliver senere diakon og derefter præst.

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

VARMEANLÆG
SANITÆRE ANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUF T OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. *Minerva 2314

FILM og TEATER

Filmmøde i Vejle

Onsdag den 20. april holdt den lutherske Kirkelig Filmforening sit årsmøde i Vejle, og dagen afsluttedes med forevisning af filmen »Nonnen« og påfølgende drøftelse, der indledtes af direktøren for Dansk Skolescene, magister Bjørn Moe.

Selvom det kunne være fristende for lutherske kristne at tage denne film til hjerte som et fulgdyldigt eksempel på, hvad klosterliv er for noget »menneskeværk og lovtrældom«, var det glædeligt at konstatere, at filmen trods det misvisende og overfladiske billede af klosterlivets mål og midler alligevel snarere havde givet de protestantiske tilskuere noget at tænke over.

Alle kunne umiddelbart forstå, at søster Luke forlod sit kloster – og det forstår vi katolikker jo også uden videre, men der rejste sig et andet spørgsmål, som en af deltagerne formulerede således: »Hvorfor bliver de andre?« – og dette spørgsmål fører ikke blot til en vis reservation over

for filmen (som altså ikke uden videre kan passe), men giver også i høj grad en evangelisk kristen noget at spekulere over. »Vi er ikke færdige med denne film i aften«, blev der sagt.

En udtalelse om, at den katolske kirke har godkendt filmen, gav sognepræsten pastor Stappers anledning til nogle præcisioner, som blev modtaget med megen interesse og udtalt taknemmelighed. I forbindelse med pastor Stappers indlæg fremhævedes det fra den kirkelige filmforenings side, at den katolske kirke i sin forståelse af filmen som kunstart og som missionsmiddel er meget længere fremme end protestanterne, og man udtalte ønsket om, at en sådan forståelse også må vækkes til live i de lutherske menigheder, der endnu alt for ofte står fremmede og afvisende over for filmens muligheder.

Mødet, der afsluttedes af formanden for filmforeningen og for bevægelsen UNGE HJEM, missionær Hans Munk, Århus, havde samlet ca. 250 deltagere fra nær og fjern. T. M.

Broen

Den tyske film »Broen« er kommet til Danmark, og med den rækker tyskerne en stor gave til enhver, der kan overvinde sig selv til tage imod den. Det

kræver virkelig overvindelse, fordi gaven i sig rummer en dyb sorg, sorgen over seks drenge meningsløse død. Men forinden er disse drenge blevet vore. Vi er kommet til at holde af dem, forstå og respektere dem, og vi genkender i disse tyske drenge den bedste del af alverdens unge. Det er 16-års knægte, fulde af drømme og forhåbninger, men også af skæg og ballade; de er sværmeriske, men også barnligt kyniske. De har høje idealer, men unuanceret ser de tingene i sort og hvidt, og endnu er de kompromisløse i deres krav om at leve op til idealerne: Fædrelandets jord skal forsvares, en vens død må hævnnes, og et løfte kan ikke brydes.

Vi lærer drengene at kende d. 25. april 1945; de er gymnasiaster i en

lille tysk by, der er kommet i farezonen under de allieredes fremmarch. I byen er snart kun kvinder og børn tilbage. Rutinemæssigt lever man med angsten, men kvinderne bærer præg af lidelsen: De er hustruer og mødre. Børnene og de unge indretter sig. De er heldigvis så optagne af at lære sig selv at kende og af at opbygge deres egen personlighed, at lidelsen omkring dem ligesom ikke når ind til deres bevidsthed. Men idealerne har de altså, og som et udslag af deres idealisme og vel også af trang til at blive mænd har de i fællesskab meldt sig som frivillige til hæren. Vil man antage dem? Syv drenge har ventet spændt, og henrykte modtager de nu deres indkaldelser, mens deres lærer må vende sig bort.

Senere på dagen ser vi drengene i deres hjem, og skønt det hele varer så kort, er de små indblik, vi får, så træfsikre. Vi møder både sorg, bekymring, stolthed, ligegyldighed og ussel svigten i disse hjem, og vi ved nu, fra hvad disse drenge har frigjort sig, eller til hvad de er bundet.

Næste morgen stiller de syv på kassernen, hvor de når at få een dags kursus i våbenbrug. Så står amerikanerne for døren, og alle kaldes til

en sidste kamp for folk, fører og fædreland. Drengene sættes på en ufarlig post ved en bro, der alligevel skal sprænges i luften. Det ved de imidlertid ikke, og da deres officer dør, beslutter de selvbestaltet at forsvare broen til sidste mand. Vi oplever nu syv drenge kamp mod fremrykkende panservogne; det bliver en halv times gru af en styrke, man ikke havde tænkt sig mulig. Jord, blod og rædsel forvandler deres ansigter til ukendelighed. Syv drenge er blevet syv soldater. Snart kun seks, fem, fire ... Vi kan næppe genkende deres ansigter, men i deres reaktioner ser vi, hvordan hver enkelt er mærket af sit hjem: En har en lykke at bevare, en anden noget ondt at hævne, en har taget en hård stolthed i arv efter sin faldne officersfar, og en enkelt kan gå til kampen med den dødsforagt, som kun kan tænkes, når livet virkelig er blevet smertelig ligegyldigt.

Syv drenge, syv muligheder for udfoldelse af liv, men kun een eneste blev det forundt grædende og såret at vende hjem til sin mor.

Dybtd berøvede går vi andre bort. Vi har set dem dø, men ville vi have undværet, at de havde levet?

Direkte udtrykker denne strålende film ingen formanende ord, men hele sin realisme foreholder den os vort ansvar – ikke for fortiden, men for fremtiden: Pas godt på dem, I har fået betroet; I har pligt til at udruste dem og give dem et ståsted, hvorfra de kan hente så megen sund dømmekraft, at de i det mindste ikke vælger at dø for noget, der ikke er livet værd.

(Forbudt for børn).

Ai.

Som brødre vi dele

Man kunne ønske sig, at samtlige repræsentanter for arbejdere og arbejdsgivere inden de kommende overenskomstforhandlinger fik lejlighed til at overvære den ikke helt uvittige

komedie, der udspilles i filmen, »Som brødre vi dele«. Der er fra instruktørens side ikke lagt fingre imellem; men ofrene findes vel at mærke i begge lejre. Bag strejker, lockouter, rationalisering, akkorder anes det for alle eneste motiv, at det først og fremmest gælder om at skovle til sig.

Paradokset med arbejdernes tilidsmand, der først arbejder, når der strejkes, er ubeskriverligt, ligesom ar-

Fortsættes side 15

K A T O L S K ugeblad

Læs nærmere på side 3 om den italienske præst, monsignore Miquel Peyron, der i stedet for blot at protestere mod dristige modepåfund selv er blevet modeskaber og fornylig har turneret langs Rivieraen, hvor femten mannequin'er har vist hans forårs- og sommerkollektion for en række fyldte huse. Her samler en mannequin salens opmærksomhed om et let sommer-antræk i hvid- og karamelstribet nylon med tilsvarende hat:

Præsten, der
blev
modeskaber

Det
absurdes
mening

Nyt liv
i Tysklands
katolske
foreninger

Chessmann-sagen
og kirkens syn
på
dødsstraffen

Har vi brug for en autoritet?

De tre tidligere folkekirkepræsters bog Kirken kaldte mig hjem, i hvilken de gør rede for, hvad der bevægede dem til at blive katolikker, er efter sin fremkomst for et års tid siden blevet anmeldt i mange dagblade og tidsskrifter. Det er oplysende at gennemlæse disse anmeldelser. Flere af dem er ret udførlige og næsten alle er skrevet af protestantiske teologer. Man finder således blandt anmelderne biskop Skat Hoffmeyer og præsterne Chr. Bartholdy, Carl Hermansen, P. Verner Hansen, P. G. Lindhardt, Thestrup Pedersen, Poul Ulsdal og Johannes Müller. Det kan ikke være ligegyldigt, hvad de mener om bogen. De repræsenterer forskellige kredse indenfor Folkekirkens gejstlighed og tillige en del af landets protestanter.

Man må selvfølgelig have in mente, at en konversionsbog af denne art ikke vil blive modtaget med jubel af folkekirkepræster, der røgter deres opgave uden selv at kende til nogen dragning mod Rom. Udgifverne har nu næppe ønsket at indlede en polemik, men de må have forudset, at bogen ville blive angrebet. Det er ligetil. De tre forfattere har givet bolden op og fået den tilbage igen med flere velrettede spark. Om den er gået i mål, er en helt anden sag, men tilbage er den kommet, så det dirrer og synger i læderet!

De fleste anmeldere kan ikke godt tage bogens titel og grundtanke, at »Kirken kaldte mig hjem«. Man vender det om og siger, at det tværtimod er de tre, der er gået hjemmefra ved at forlade Folkekirken. Pastor Chr. Bartholdy skriver blandt andet: »Trods alt, hvad der kan tiltale en i en bog som denne, forstår man ikke inderst inde, hvordan man kan vende den kirke ryggen, hvor Jesus mødte en i dåben og siden kaldte en ved sit ord. Lad den have nok så mange fejl og svagheder – folkekirkens skrøbelighed er iøjnefaldende nok – det var dog i den vi blev genfødt til et leven-

de håb.« Bartholdys bemærkning er venlig, men andre siger det samme med skarpe ord. Her står vi overfor det ejendommelige, at man holder sig til en helt anden vurdering end vi af den kristendom, Danmark havde fra Ansgars tid til Hans Tavsens. At opsøge den kirke, vore fjerne fædre tilhørte, er at gå hjemmefra, idet de 400 års lutherdom betragtes som mere »hjemlige« eller mere danske. Det er svært at argumentere mod det, fordi anmelderne er stærkt bundet til den historisk nærmeste periode – de fire århundreder i hvilke protestantismen var enerådende og prægede dansk folkeliv. For dem betyder det ikke så meget, at den apostoliske succession blev afbrudt ved reformationen eller at vigtige dele af den gamle lære faldt bort.

En af anmelderne kalder sin artikel Over Åen efter Vand. De tre præster kunne efter hans opfattelse have fundet løsningen indenfor Folkekirken, hos Grundtvig. Men nu blev de altså katolikker – og hvad er årsagen til det? Hvad søgte de? Det fortæller de selv noget om i deres bog, men flere anmeldere understreger, at de tre præster trængte til en autoritet. Redaktør Jørgen Ginnerup, en af de få ikke-gejstlige, som har anmeldt bogen, skriver, at det var »nøglemagten, der drog dem til Rom«. Professor Lindhardt mener også, at »gennem alle tre indlæg møder man et stærkt autoritetsbehov«. Og pastor H. Helweg skriver: »De kan puste ud i et fast system, mens vi andre venter på Helligåndens nye og opløftende vejledning«. Biskop Skat Hoffmeyer nævner i sin lange artikel, at »man hører aldrig op med at undre sig over, at åndelig tryghed og tro skal garanteres af en håndgribelig autoritet«.

Glossen autoritet og alle dens afledninger er her i landet næsten skældsord. De fleste danske – det gælder også katolikker – vil selvfølgelig bekæmpe, hvad man i den politiske

verden kalder »Det autoritære system«. Det er ensbetydende med voldsherredømme, diktatur. Om glosen er rigtigt anvendt eller ej kan være lige meget, for nu hedder det engang sådan. Man behøver ikke mere at diskutere sagen. Det er tilstrækkeligt at nævne den magiske formel: autoritet. Hvis en mand bøjer sig for en autoritet, er han kompromitteret og har afsløret sig som en svag sjæl, der ikke vil tage et ansvar.

Mon man ikke forglemmer, at kristendommens egen stifter netop blev bebrejdet, at han udtalte sig med autoritet. Han talte ikke som de skriftkloge, men som en, der har myndighed. Har nogen talt med mere myndighed i stemmen end han? Det vil man næppe benægte.

Hvis en katolik bøjer sig for autoriteter, når det gælder væsentlige spørgsmål om troen og moralen, er hans motivering alene den, at Gud fortsat ved autoritet kan tale til denne verden ved hjælp af de skrøbelige redskaber, menneskene, som han ønsker at bruge. Dette må man jo huske, når man anmelder for eksempel en skildring af tre folkekirkepræsters konversion. Ellers forstår man ikke deres bevæggrunde. De har ikke søgt den katolske kirke, fordi de var specielt svage. De er næppe svagere end nogen af anmelderne. De har søgt den, fordi de blev overbevist om, at Gud har taget hensyn til den almenmenneskelige svaghed og i sin visdom sørgede for at imødekomme den. Hvorfor skulle han i det hele taget blive menneske for at være blandt os og belære os, hvis han ikke kunne sikre, at belæringen blev givet videre til alle, der har brug for den?

Biskop Skat Hoffmeyer skriver, at han undrer sig over, at åndelig tryghed og tro skal garanteres af en håndgribelig autoritet. Det samme undrede man sig vel over på Kristi tid. Og hvad med apostlene? Deres autoritet må dog anerkendes – ellers bliver Det nye Testamente en tvivlsom bog, en bog uden autoritet.

Præsten, der også blev modeskaber

*Fordi kvindeklæder er noget,
der misforstås af så mange*

DET ER EN UDBREDT FORESTILLING, at en kvindes interesse for sit ydre er en art ugudelighed, der bør holdes nede. Til afbalancering af denne indstilling er det inspirerende at erfare om den italienske gejstlige, kanniken, monsignore Miquel Peyron, der har set det som et led i sit kald at begynde for sig selv som modeskaber og sammen med femten søde italienske mannequin'er er taget på en turné til førende sydeuropæiske byer for at vise den forårs- og sommerkollektion af kjoler og ensembler, han har skabt.

Når monsignore Peyron har gjort sig denne usædvanlige ulejlighed, er det en bekræftelse på Kirkens uudslukkelige glæde ved DET SKØNNE: Der findes næppe den vaskeægte katolik, som ikke føler dybt i sit hjerte, at det skønne kommer fra Gud, og at skønheden først bliver negativ i det øjeblik, den afspores af bagtanker. Det er blevet glemt under alt for mange himmelstrøg, at kvindeklæder kan meddele lige så megen skønhed som blomster og arkitektur

– som kunst, fugletræk, landskaber og små børns øjne. Derfor er det at forme kvinders garderobe – under de samme himmelstrøg – så alt for ofte blevet overladt til mennesker, som mangler forudsætningerne, som enten arbejder udelukkende ud fra hårdkogte kommercielle synspunkter, som mangler linje-, form- og farvesans – eller som misbruger mulighederne og skaber tøj, der gør sin bærerinde billig og vamp'agtig i stedet for at understrege de ydre fortrin, Vorherre

Monsignore Peyron lader her en af sine mannequin'er lancere et sommerensemble i marineblåt satin med kort, toradet jakke.

har givet hende med på vejen.

Og skulle den stakkels monsignore Peyron nu udsætte sig for – skal vi sige forundring – fra visse sider i anledning af, at han midt i sit cølibat viser kvindeklæder en så levende interesse, ja, så ville det måske være på sin plads at imødegå skepsis'en med en dybtfølt forsikring om, at det efter katolsk opfattelse lige så let bliver en kvindelig undladelsessynd at forsømme chancen for at pleje sit udseende, som det bliver en forsyndelse at gøre for meget ud af det.

Det, monsignore Peyron vil med sin modeskaber-virksomhed, er: skabe kvindeklæder, som indenfor den øjeblikkelige modes krav er feminine og elegante uden at være udfordrende. Hvis han har held med sig – det kender vi ham og hans virksomhed for lidt til at bedømme endnu – skal han sandelig have så mange tak. For så har han gjort et udmærket stykke katolsk aktion ved at bringe lidt mere skønhed og skønhedsglæde ind i hverdagens gråmelerede mellemtoner!

Nyheden om den modeskabende præst frister samtidig til at tage et overblik over den hjemlige situation: de danske kvinders måde at klæde sig på. Vi går konfektionsklædt i dag i en udstrækning som aldrig før, sådan er det gået alle vegne i den vestlige verden i løbet af den sidste generation. Og den, som har haft lejlighed til at følge den danske konfektions seneste udvikling på nært hold, kan ikke have undgået at lægge mærke til,

Ved en opvisning i Goya-teatret i Madrid fortæller monsignore Peyron sine tilhørere om hensigten med sin nye og overraskende virksomhed, før mannequin'erne begynder at vise kollektionen.

at der er mere idé og helhed over de enkelte modeller, som sendes ud på markedet, end for ti – ja blot fem år siden. Alligevel kunne man tit ærgre sig gul og grøn ved tanken om, hvor meget bedre de een gang givne muligheder kunne udnyttes, hvis: 1. den hjemlige konfektion arbejdede med mere fantasi, farvesans og instinkt for tøj med charme, – hvis 2: vi alle forstod at understrege hver sin type og ikke kritikløst lå på maven for ethvert modediktatur – hvis 3: det gik op for flere og flere, at det chikeste og personligste præg undertiden kan opnås helt udenom konfektionens ensrettede ting, hjemme ved symaskinen – hvis 4: vi forstod, at skønhedens mere end penge er afgørende i garderobe-spørgsmålet – og først og sidst, hvis 5: vi opfattede denne skøn-

hedssans som et led i hele tilværelsens mening, en af Vorherres milde gaver, beregnet på at komme omgivelserne til gode. Er det ikke karakteristisk, at en af de smukkeste og mest maleriske former for kvindetøj – alle pressefotografers yndlingsobjekt i gadebilledet – er nonnernes ordensdragt, i al sin sagtomhed det kønnest tænkelige udtryk for en kvinde med et ganske særligt kald.

For at vende tilbage til den modige monsignore Peyron: han har foreløbig besøgt en række italienske og spanske byer med sin opvisning og samlet fulde huse, hvor han har vist kollektionen. Det bliver morsomt at følge ham fremefter – aller morsomst, om han ville vove sig op på disse grader en dag også!

I. L.

Morton i Spanien

H. V. Morton: Dejlige Spanien. Thorkild Becks Forlag. 392 s. 29,50 kr.

De mange læsere, som har fulgt H. V. Morton på hans rejser gennem mange lande, vil glæde sig over nu at komme til Spanien med ham. »A Stranger in Spain«, som han selv kalder sin bog, dækker måske nok så godt som 'Dejlige Spanien' det, han har villet med den, for her som altid er Morton først og fremmest iagttageren. Med en forbløffende forudviden som ballast, har han i en sjældnen grad evnen til at lade rejsebørgernes gængse samlebands-oplevelser blive hjemme, og helt give sig det uventede i vold, opleve landet, som det møder os i dag, med alt det fremmedes trylleri og mangfoldighed.

Selv for den almindelige rejsende er den historiske baggrund uomgængeligt nødvendig, hvis man vil forstå bare lidt af den spanske kultur og mentalitet. Maurernes herredømme i landet, der som bekendt varede 800 år, var samtidig 800 års standhaftig fastholden ved kristendommen. Men det har ikke blot været en kamp mellem to så forskellige kulturer – ingen andre steder er de vel blandet så meget sammen og har påvirket hinanden så stærkt som her. Og ingen andre steder er vejen vist så kort tilbage til fortiden som her, hvor Morton f. eks. i bussen til Avila møder den unge pyntede landsby pige med malede læber og røde negle, der vender hjem til det lille stenhus på Kastiliens højslette, »der allerede må have været gammelt, da Don Quijote gjorde egnen usikker« – »nutidens

Spanien, Filip II's Spanien og måske el Cid's Spanien«.

Med udgangspunkt i Madrid fører hans os Spanien rundt, over Escorial's stenkolos, gravmæle, slot og kloster, hvor han siger, at »alle træde i spansk historie løber sammen, hvor også den legendariske Don Juan de Austria, Filip II's halvbroder, sejrherren fra Lepanto, der overvandt den tyrkiske flåde 1571 og reddede det kristne Europa, ligger begravet – over den hellige Teresa's Avila, sydpå gennem Toledo og Sevilla til Estremadura, der havde fostret Cortés og Pizarro, Conquistadorernes land, og kaliffernes Córdoba, hvor den berømte katedral simpelthen er bygget indeni den mægtige moské – atter Islam og kristendommen, der mødes.

Og det strenge nordlige Spanien med klipper og tåger som Bretagne, med La Coruna, den yderste forpost i Atlanterhavet, hvorfra den Store Armada blev afskibet mod England, de vilde bjerge i Asturien med passet ved Covadoga, hvor nogle få hundrede kristne slog de vantros hær og reddede Nordspanien fra maurerne, pladsen i Salamanca med processionen til Nuestra Señora del Carmen – og over alt kirker, kirker og katedraler.

Det sidste billede, han viser os, er fra Montserrat med den Sorte Madonnas basilika, der ligger højt oppe i bjergene nord for Barcelona og har været søgt af pilgrimme i over elleve hundrede år. Det var her, for den Sorte Madonnas fødder, at Ignatius af Loyola lagde sit sværd og sin dagert og lovede at leve resten af sit liv som Kristi stridsmand.

Man har en fornemmelse af, når man lukker bogen, at Spanien i en

Tysk modstandsbevægelse

Ludvig Altenhöfer: Modstandsgruppe Grøn. Don Bosco bog nr. 15. Oversættelse og bearbejdelse ved Ole Søgaard.

Igen en Don Bosco bog! Man blader først lidt i den fordringsløse lille ungdomsbog (for de over 14-årige), dernæst begynder man at læse – og så helmer man ikke, før man har fået læst bogen færdig og sidder tilbage med en fornemmelse af at have været med til noget stort, noget betagende. Det er, som om man selv har været blandt den lille gruppe unge tyskere, der ud fra deres religiøse overbevisning følte det som et kald at bekæmpe nazismen indefra. Vi ved kun alt for godt, at det ikke lykkedes at bekæmpe nazismen indefra; derfor generes man heller ikke synderligt af bogens noget væge slutning. Jeg skal ikke røbe den nærmere af hensyn til de kommende læsere. Men at det ikke lykkedes de tyske modstandsfolk at styrte regimet, må ikke afholde os fra at indse, at der var stærke kræfter igang (jvf. det mislykkede attentat på Hitler, Kreisauerkredsen, biskop von Galens prædikener og protestantiske kristnes modstand).

Her i landet er der egentlig udkommet så lidt i den retning; derfor må det hilses med glæde, at netop dette emne har dannet stof for en spændende, instruktiv ungdomsbog. For de unge, som denne bog hovedsagelig henvender sig til, er den sidste verdenskrig og nazismens epoke et teoretisk historisk stof. For os andre blev det et afsnit af vort liv, som vi på grund af dets dybe menneskelige perspektiver gerne vil delagtiggøre vore børn i, men vi hævnes netop af den faktor, at det for dem kun er historie. I »Modstandsgruppe Grøn« iklædes imidlertid historien kød og blod. Man får en intens fornemmelse af kamp, kamp mellem ideologier og – ikke mindst – kamp i det enkelte menneskes sjæl. Disse unge tyske katolikker i »Aktion Grün« (den tyske originaltitel) vidste, at deres illegale virksomhed, hvad øjeblik det skulle være, kunne stille dem over for martyriet.

(fortsættes side 7)

særlig grad er Vor Frues land, at »over hvert lille samfund, som mellemmand mellem denne verden og det hinsidiges mysterier, våger en bleg Madonna i en kåbe af guldbrocade over alterlysene«.

E. F.-H.

»Nonnen« til debat i Vejle

Kirkelig Filmforenings årsmøde i Vejle, som vi omtalte i sidste uge, blev afsluttet med forevisning af filmen *Nonnen* og en diskussion om denne film. Først talte direktøren for Dansk Skolescene, mag. art. *Bjørn Moe*, om filmen som kunstart. *Bjørn Moe* kom blandt andet ind på spørgsmålet om Carl Th. Dreyers Kristusfilm, der foreligger i manuskript, men som man ikke har kunnet fremskaffe kapital til at optage. Han foreslog, at kristne kredse stillede sig bag Carl Th. Dreyer med en garanti-sum.

Drøftelsen af filmen *Nonnen* indledtes af journalist *Aksel Rude*, der som anmelder fandt, at filmen var dygtigt lavet, men psykologisk havde slagside. Det hedder videre i Vejle Amts Folkeblads referat:

– Det er klart for publikum, hvorfor søster Luke ikke bliver i sit kloster – men det står ikke klart for tilskuerne, hvorfor de andre søstre bliver i klosteret. Dette uddybes ikke i filmen.

Den katolske sognepræst i Vejle, pastor *K. Stappers*, fandt *Nonnen's* problemstilling forkert. Den giver indtryk af, at der leves en kristendom inden for klosteret og en anden udenfor, medens der dog kun gives en vej frem for alle – omend midlerne er forskellige. Fra katolsk side vil man betegne filmen som udmærket – rent filmisk – men pastor *Stappers* fandt, at den gav et forkert billede af klosterlivet. Vi er fra katolsk side på en måde glade for *Nonnen*, og på en anden måde lidt betænkelige. For søster Luke kommer ordensreglerne først – ikke bagefter – men det er klart, at skulle det komme til konflikt mellem en klosterregel og et af

Guds bud, så må klosterreglen vige. Reglen skal kun være en hjælp for mennesker.

Ejendomsrådgiver *T. Børsting* var glad for den katolske sognepræsts indlæg. *Nonnen* er en film, som man ikke bliver færdig med efter at have set den.

Direktør *Bjørn Moe* fandt, at det væsentligste ved *Nonnen* var, at den viste, at det kan kræve noget af folk at tro. Det er sandsynligvis ikke rigtigt alt, hvad filmen viser om klosterlivet, men instruktøren har her lavet en film, som man husker.

Pastor *Harald P. Madsen* takkede pastor *Stappers* og fremhævede katolikkers forståelse af filmen, også som religiøs film.

I et udførligt læserbrev i Vejle Amts Folkeblad har vice-skolebestyrer *Erling Tiedemann* videreført debatten om *Nonnen*. Han skriver blandt andet:

– Derimod dukker der et andet spørgsmål op, som ikke bare drejer sig om denne film, men som har med hele klosterlivet at gøre: Det var det spørgsmål, deltageren formulerede således: »Hvorfor bliver de andre?«

Hvad er det, der gør, at hundredvis af unge, sunde, livskraftige (og ikke sjældent smukke ...) piger hvert år »tager sløret« og tager det med glæde for at beholde det gennem et lykkeligt liv?

Denne film giver ikke svaret, og man fristes til at sige: selvfølgelig ikke! Den er jo bygget over en roman, som en amerikansk forfatterinde har skrevet på grundlag af *Gabriele van der Mals* personlige beretning om sit forfejlede klosterliv. Dette ville altså stort set svare til, om man indbød en mand, der efter et

mislykket (og fra starten forfejlet) ægteskab var blevet skilt fra sin hustru, til at skrive en roman om, hvad det er, der får to mennesker til at blive sammen i trofast og udholdende kærlighed på trods af alle de vanskeligheder, som ethvert normalt ægteskab møder.

Det kunne ikke undgås, at en sådan roman kom til at give et misvisende billede af meningen med ægteskabet, ligesom denne film mere er kommet til at handle om søster *Lukes* personlige konflikt end om klosterliv som sådan, og derfor præsenteres vi for dette liv set med den derfor følgende mangel på svar på spørgsmålet om, hvorfor de andre bliver.

Erling Tiedemann gennemgår derefter de evangeliske begrundelser for klosterlivet og fremhæver, at klosterreglerne ikke er et mål i sig selv, »men en hjælp til at sikre, at det religiøse liv, man længes efter at leve med Gud, får vækstbetingelser og ikke kvæles af denne verdens uro og forvirring, der ellers skyder op som tidsler om den gode sæd.«

Tiedemann slutter:

Til alle dem, som endnu ikke har set filmen, vil jeg derfor slutte med at sige: skynd Dem hen og se den – men vær klar over, at det, De ser, *ikke uden videre* er det katolske klosterliv! På den anden side kan De, hvis De er opmærksom og ser bort fra den negative misvisning, alligevel danne Dem et indtryk af den offervilje og religiøse målbevidsthed, der den dag i dag gør klosterlivet attraktivt for tusinder af unge mænd og kvinder.

Halv weekend - nyt ungdomsarbejde

»Halv weekend« er et nyt og interessant begreb indenfor det katolske ungdomsarbejde i København. Det går ud på, at katolsk ungdom fra forskellige sogne indbydes til at tilbringe søndagen sammen, indledt med messe og morgenmad, hvorefter et aktuelt emne tages op til diskussion og siden afrundes med et foredrag.

I dag, søndag den 8. maj, samles ungdom fra Amager, Brønshøj og Nørrebro på Amager, hvor en række brændende ægteskabelige problemer tages til behandling under titlen »Det er så yndigt at følges ad –«, og man venter en overordentlig livlig diskussion, afsluttet med et foredrag af overlæge *K. F. Meldahl*.

Den meningsfyldte absurditet

af fuldmægtig cand. polit. Tove Rasmussen

Ionesco har besøgt København i denne uge. Det siger måske ikke ret mange noget, for hans skuespil er endnu ikke blevet opført i Danmark på professionelle scener undtagen i Århus, men den meget teaterinteresserede vil vide, at Ionescos teaterstykker ikke alene opføres i hans nuværende fædreland, Frankrig, men overalt på de førende europæiske scener. Imponerende at Malmø, som dog indbyggermæssigt blot er en provinsby, kulturelt har et sådant storstadsspræg, at det på byens forsøgs-scene Intiman i denne vinter har opført Ionescos fascinerende skuespil *Amédée*. Om dette skuespils placering både i Ionescos eget dramatiske forfatterskab og i hele den moderne, dramatiske retning, der går under betegnelsen Det absurde teater, vil interesserede kunne læse i *Catholicas* sidste nummer.

Absurd teater – er Ionescos dramatiske forfatterskab absurd? Det kan virke sådan, men der er mening, fortættet mening i hans skuespil. I særlig grad var det det, man bed mærke i ved at overvære opførelsen af *Amédée* i Malmø. For den der bare hører, at der i stykket sker en bunke omkring et lig, der vokser og vokser – vokser igennem vægge og døre, og hvor champignons skyder op af gulve, gror frem af møblerne, kan scenegangen jo nok virke noget bizar – absurd om man vil! Stykket har også et tilsyneladende skørt handlingsforløb med en *kvinde*, der ustandselig gør rent, længe og grundigt, for længe og for grundigt synes gemalen, i et tilstødende værelse, som vi aldrig ser, men ustandselig hører om, og en *mand* – hendes mand – der foregiver at være skuespilforfatter, men som ikke har fået skrevet mere end begyndelsesreplikkerne til første scene siden – – ja, siden hvornår?

Alt i huset er standset op omkring eller roterer omkring DET i det tilstødende værelse. DET forklares efterhånden at være et *lig*, et lig, der vokser og samtidig sætter sig spor ved svampe, der skyder op, ikke blot inde i det værelse, hvor liget er, men videre inde i stuen, markerende den

vej liget skal bane sig. Med knald og brag annonceres ligets vækst, og samtidig skyder flere og flere svampe op i scenens stue – liget vokser – vokser i geometrisk progression.

Alt imens liget vokser og vokser, går HAN i stå – intet kan han bestille – tankerne flakker og nægter at lade sig forme til klare ord. HUN derimod arbejder hektisk, er i evig uro, i en uafsluttelig, men ørkesløs aktivitet. Man aner et spændingsmoment mellem de to. – Han er angst, undskyldende. Hun anklagende, undskyldende. Da liget til slut har vokset sig så stort, at det fylder hele scenen og truer med at sprænge døren ud til trappen – ud til DE ANDRE – da udløses dramaets mening. Hun har haft en elsker, som han har dræbt – liget er *brøden*, der er begået. Brøden som ingen af dem helt vil vedgå – begge *undskylder* de sig, begge skyder de skylden fra sig, over på den anden. Fordi de ikke ingen af dem – har villet erkende, at de har begået en brøde, fordi de har forsøgt at lyve sig bort fra sandheden om sig selv, vokser brøden for dem begge. Nok begik han den brødefulde handling, men hun var handlingens årsag, den, ved hvem forargelsen kom. Begge er under anklage. Forløsningen fra brøden kan først fuldbyrdes, når brøden indrømmes, når arv og gæld vedgås.

Den psykologiske skildring i »bebrejdelses-scenen« er fremragende. Skånselsløst demaskerer Ionesco de to. Mest satanisk forbryderisk står hun, som med alle undskyldelsesregistrets kneb fandt udveje for at frikende sig selv og dænge ham til – og han, først spræller han, stritter imod, oprøres, forsøger at udskyde det, han ved må blive konsekvensen, men til sidst kommer der holdning over den ellers så vege mand.

Alt imens nye svampe skyder op, og de gamle vokser sig større og større, går han sonens vej. Han skal skaffe liget af vejen – brøden må han bære bort. Han kæmper og kæmper – bakser og bakser med det kæmpemæssige lig. Nu er det natten time – nu skal det ske. Nu hvor intgen ser det. Han er angst. Han er træt. Hun er handlingsmæssigt pas-

siv, men taler og taler – bliver ved med at presse ham. »Det er din pligt« – »Du må være modig« – »Det er jo dig, der har myrdet ham«.

Her indskyder Ionesco en scene, hvor vi oplever de to som unge nygifte. Han med sans for lyset, farver, blomster. – Hun ser kun mørke svampe. Hun dræber gnisten i ham.

Og nu står han overfor sit livs endelige og afgørende øjeblik. Vil han acceptere? Vil han sige sit *fiat*? »Det er mærkeligt,« siger han, »men jeg har ligesom vænnet mig til ham«. Det er med brøden som med et menneske eller et dyr, man holder af, det bliver en del af en selv, noget som det er svært at kvitte – – sådan er syndens kendetegn: den binder et menneske til sig.

Men igennem nattens mørke stråler et lys. Svampene bliver til lysende, strålende blomster. Han har taget sin beslutning – liget skal bort: Brøden skal sones. Nu er han ikke mere lukket inde i syndens fængsel – det uendelige ligger foran ham. Han har sagt ja til at »risikere alt for at få alt«.

Stykket har undertitlen: *Comment s'en débarrasser* – hvorledes bliver man det kvit! Hvis den givne fortolkning er rigtig, ligger der i stykket det for den kristne dybe perspektiv, at synden bliver man kvit ved at erkende den og give sig lyset i vold.

Det tjener Studenterscenen til ære, at den har taget to korte enaktere på repertoiret i indeværende forår og givet begge en imponerende god fremførelse. Det drejer sig om *Situationen for fire* og *Jacques eller underkastelsen*. I begge stykker hudfletter Ionesco de mennesker, som misbruger talens og tankens brug. Når vi spilder tiden med ørkesløs diskussion om uvæsentlige emner og samtidig indstilling til væsentlige problemer, og når vort ordforråd kan reduceres til et enkelt ord: kat (se nærmere i *Catholica* 1960 nr. 1 s. 5) – ja, så har vi røbet os. Vi har vist så tydeligt, pinligt tydeligt, at vi lader hånt om og kaster vrang på vort fineste kendetegn som mennesker: at kunne udtrykke vore tanker i ord.

To ting fattes vor tids mennesker (generelt betragtet): at kunne tænke og at kunne forme det tænkte i ord, dækkende ord. Hvorfor befinder vi os på denne åndelige fattigdommens stade? Ionesco har selv givet svaret, idet han henviser til, at »to farer truer det åndelige liv... på den ene side borgerskabets mentale sclerose og på den anden side de politiske regimers tyranni – det vil

kort sige enhver slags borgerlighed« (cit. efter Ionescos kronik i Information d. 15.3.1960).

Det er ord også til kristne. Også for den kristne verden er disse betragtninger af største værdi. Vi kender i pinlig grad til de alvorlige følger, borgerligheden har haft for kristendommen – det kristne liv er blevet konventionelt, banalt og lukket, hvor det skulle være utraditionelt og flammende. Den borgerliggjorte kristendom har derfor gravet sin egen grav – en udvandet kristendom har ingen kraft. Samtidig hermed har man været med til at devaluere ordene – ord som kærlighed, hengivenhed, sandhed, sjæl, tro, Gud, sakramenter, nåde o. s. v. – ord af allerstørste betydning for de kristne har mistet deres værdi og indhold – ofte selv for kristne og så givet for mennesker med ringe eller ingen relation til kristendommen. At forklare mennesker af i dag, hvad disse ord egentlig rummer, er en vanskeligere opgave end at lære et lille barn talens brug. Vi er inde i ordenes inflations-tid.

Om Ionesco er kristen? Jeg aner det ikke – han har aldrig røbet noget derom. Men kristen eller ikke kristen – hans skuespil rummer så alvorlige perspektiver, at de er et memento til enhver, der fortsat ønsker at besidde tankens og talens sande brug. Der er sandelig mening, dyb mening i absurditeten.

Eugene Ionesco, hvis skuespil henvender sig til enhver, der ønsker, at vore tanker og vore ord fortsat skal udtrykke en sand og ægte mening...

Tysk modstandsbevægelse

Fortsat fra side 4

Hvor er det velgørende at læse en bog, som appellerer til ungdommens sans for det heroiske, især i vor tid, hvor man i litteratur og film ofte kun møder en realisme, der er skeptisk, reserveret og kold! Alt bliver nivelleret ned på det plan, hvor man spørger, »om det kan betale sig«, når talen er om heroisme. »Aktion Grün« bekæmpede en djævelsk ideologi og samfundsorden, som netop var kommet i højsædet på grund af den ældre generations opportuniste. Også de unge bør vide, at ikke alle tyskere »bøjede sig for magten«.

Hvor er det også velgørende i en ungdomsbog at se begreber som tolerance, demokrati og menneskeværd ikke hentet ned fra den blå luft, men knyttet til Gud og Hans kirke. »Aktion Grüns« medlemmer lader det illegale arbejde gå hånd i hånd med rosenkransens bønner, komplet og salmesang.

I en kort, fortættet atmosfære, bå-

ret af replikskiftet, gennemlever man med nogle drenge i gymnastialdeleren episoder, der uden sentimentalitet, men heller ikke brutalt, lader os ane, hvilken alvor og målbevidsthed, der lå bag gruppens spæde forsøg på at spænde ben for naziregimet.

Kun må man beklage, – og det kan udgiverne ikke gøre for – at fortællingen er for kort. Vi lærer nogle prægtige fyre at kende, men kun for et kort øjeblik, så må man atter tage en hastig afsked med dem. Men herigennem understreges måske netop noget væsentligt: at »Aktion Grün« – målt med en politisk målestok – kun var en begyndelse til noget, som aldrig blev fuldendt (fuldendelsen sørgede kanonerne for!), men – målt med Guds målestok – alligevel var noget helstøbt, noget fuldkomment, nemlig menneskets personlige sejr over det onde.

Disse unge tyskere siger mange væsentlige ting om menneskeværd, demokrati, tro, kirke og frihed.

Der er sikkert mange ord og sætninger, som i første omgang virker uforståelige på unge læsere, især

hvis de ikke i forvejen er fortrolige med katolske betegnelser. På det punkt prøver bogen at råde bod ved hjælp af en særdeles fyldig ordliste. Desværre er der sikkert læsere, som først opdager den, når de har læst bogen. Den burde være trykt foran.

Men ellers er der sørget godt for, at læseren kan få fortællingen placeret i en historisk sammenhæng. I et lille afsnit om forfatteren betones det dokumentariske element i bogen, hvilket yderligere understreges ved de valgte fotografier.

Man må være Don Bosco bøgernes udgivere taknemmelige for det initiativ, som er vist ved udsendelsen af »Modstandsgruppe Grøn«. Man må håbe, at dette initiativ ikke må gå upåagtet hen, men at bogen vil befæste den position, som Don Bosco bøgerne har erhvervet sig inden for børnebogsverdenen herhjemme. Den vil vise skeptikeren, at det er muligt at lave en ungdomsbog, som på en gang er spændende, lodig, belærende – – – og ikke mindst, finkæmmet for falsk gudelighed.

Ole Meyer.

Tysklands katolske foreninger vågnet til nyt liv!

Bonn (NC). Forberedelserne til den internationale eukaristiske kongres, som vil blive åbnet i München den 31. juli, har henledt verdens opmærksomhed på tysk katolicisme.

Et af de mest karakteristiske træk ved det katolske liv i Tyskland er de mange foreninger, der påtager sig forskelligartede opgaver såsom at bygge huse for børnerige familier, at støtte missionsarbejdet, at fremme udvekslingen af synspunkter mellem katolikker og ikke-katolikker, at give kursus i børneopdragelse og at hjælpe fattige og mennesker, der på anden måde er hæmmede i kampen for tilværelsen.

De allerfleste af disse foreninger er opstået efter krigen, idet nazisterne forbød enhver organisation, som ikke bøjede sig for deres politiske system og racefordomme. Mange af dem fandtes dog allerede, før nazismen overtog styret i Tyskland, og er nu opstået til nyt liv trods efterkrigstidens reaktion mod organisationer under enhver form.

I Østtyskland er det stadig forbudt at danne katolske foreninger. Vesttyskland har ikke nogen speciel Katolsk Aktion, som Italien for eksempel har det, men de forskellige organisationer danner tilsammen en Katolsk Aktion, der ifølge Pius XII's klassiske definition består i lægfolkets samarbejde med biskopper og præster. Organisationernes arbejde ledes af Tyske Katolikkers Centralkomité, som består af fem lægmænd og en repræsentant for gejstligheden. Desuden bistås den i sit arbejde af eksperter i sociologi, problemer inden for familielivet, opdragelse, jura, landbrug, internationale anliggender og kontakt med offentligheden gennem presse, radio, film o. s. v.

Centralkomitéen har til opgave at bistå og skabe samarbejde mellem katolske lægmandsorganisationer over hele Tyskland uden dog at gribe ind i deres selvstændighed. Den sørger også for, at tyske katolikker bliver repræsenteret på nationale og internationale møder.

Desuden findes der en biskoppelig komité, der tager sig af mændenes, kvindernes og ungdommens apostolat og beskæftiger sig med problemer i forbindelse med opdragelse, kontakt med offentligheden og boligspørgsmål.

Blandt de forskellige organisationer kan nævnes:

– Tysklands Katolske Ungdomsforening, som har en million medlemmer og er Tysklands største ungdomsorganisation.

– Kolpingforeningen, som har 3000 underordnede klubber og ca. en kvart million medlemmer. Den har som formål at vejlede unge arbejdere åndeligt.

– Tysklands Katolske Familieforening, som har 90.000 familier som medlemmer.

– Katolsk Forening til Fremskaffelse af Boliger, som er repræsenteret i alle Vesttysklands 21 bispedømmer. Den bidrager til opførelsen af 1.200 boliger årligt.

– Tysk Caritas Forbund, som er hovedsædet for katolsk hjælp til fattige, syge, døve, blinde, gamle, forældreløse, flygtninge og straffede.

– Katolsk Arbejderbevægelse, som uddanner katolske arbejdere til samfundsmæssige opgaver. Den har 400.000 medlemmer.

Man kan få et begreb om, hvilken rolle disse organisationer spiller, ved at sammenligne med tallet på den katolske befolkning, som er på 24 millioner. Vesttyskland har i alt en befolkning på ca. 55 millioner.

Breviaret forkortet

Rom (NC). Det ventes, at et nyt og mindre breviar snart vil blive udgivet. Det nugældende breviar, som bruges af præster og ordensfolk til deres private læsning af tidebønnerne, udgives sædvanligvis i fire bind. Det nye breviar skulle kunne rummes i to bind. Flere af kalenderens helgenfester vil få en lavere liturgisk »rang«, og idet de reduceres til simplex-rang, vil dagens tidebønner ifølge reglerne blive kortere.

Selv om det endnu ikke er muligt at redegøre for enkelthederne i denne breviar-reform, er det dog sikkert, at en ny udgave af breviaret bliver forberedt.

Vice-general for Jesu Selskab

Rom (NC) Jesuiterordenens øverste general, pater Johannes Baptist Janssens, S. J., har udnævnt den kanadiske pater John S. Swain, S. J., til vice-general for Jesu Selskab, for at få hjælp til at klare det stadig voksende arbejde inden for ordenen.

Pater Swain, der er 53 år, vil få myndighed til at træffe afgørelse i rutinesager, der angår ordenen, som har over 34.000 medlemmer.

Jesuiternes moderhus betoner, at udnævnelsen af en vice-general på ingen måde betyder, at generalen ikke magter sit arbejde. Formålet er udelukkende at gøre det muligt for pater Janssens fuldstændig at hellige sig sine opgaver med hensyn til at lede ordenen, løse de løbende problemer og arbejde på at tilpasse ordenens apostoliske arbejde efter vor tids krav.

Den hellige Ignatius, der har stiftet Jesu Selskab, omtaler udtrykkeligt i konstitutionerne, at en vice-general kan udnævnes, hvis det er nødvendigt. Det er et midlertidigt hverv af ubestemt varighed.

Der blev sidst udnævnt en vice-general i 1957, og han havde til opgave at forberede Jesuiternes generalkapitel i Rom. Der har desuden tidligere været udnævnt en vice-general, da pater Janssens forgænger var syg. Før sin udnævnelse til denne nye post virkede pater Swain som assistent for generalen i England, og i denne egen-skab havde han desuden to kanadiske provinser af Jesu Selskab under sig.

Paven om kvindens kald

Vatikanstaden (NC) Pave Johannes XXIII har til en kongres, der har været afholdt af Unge Katolske Kvinders Verdensforbund udtalt, at kvinden har samme værdighed som manden, »men at Gud og naturen har tildelt hende opgaver, der er forskellige fra hans, men som fuldender og supplerer mandens kald.«

Paven udtalte endvidere, at det ledende princip i spørgsmålet om kvindens arbejde kunne sammenfattes i følgende ord: »den samme værdighed, men et supplerende kald«, og at Kirken »gennem en lang tradition havde vist sin omsorg for at forsvare såvel den arbejdende kvindes værdighed som hendes arbejdes særlige natur«.

Han opfordrede deltagerne i kongressen, som repræsenterede 84 forskellige foreninger i 110 lande, til at sætte deres kræfter ind på at »opret-

Chessmann, kirken og dødsstraffen

Mandag aften blev Caryl Chessmann henrettet efter i 12 forfærdelige år at have levet i gaskammerets skygge. Hans sag vækkede en hel verden til bevidsthed om det uhygge- lige og primitive ved dødsstraffen – denne levning fra en tid, da samfundet ofte var tvunget til at dræbe i rent nødværge. Hvad siger Kirkens moralteologi om dødsstraffen?

Den kristne kirkes tale er klar: Gud alene har den absolutte autoritet over menneskers liv og død. Men der findes ikke desto mindre tre klart definerede situationer, hvor mennesker med fuld moralsk ret »låner« denne autoritet. Alle tre kommer de ind under, hvad man kan kalde nødværgets situation.

Den første drejer sig om det rent personlige selvforsvar: Både den kristne moral og den civiliserede retspleje frikender os, dersom vi bliver sagesløst overfaldet og så tvinges til at tage liv, fordi vi selv befinder os i livsfare. Der er dernæst den kollektive nødværge, krigen, hvis en nation sagesløs overfalder. Som bekendt har atomvåbnenes altødelæggende virkning gjort denne ret yderst problematisk – selvforsvarets formål må jo nemlig være livets bevarelse, ikke gengældelsen eller den fælles undergang. Men teoretisk er det almindelig godtaget inden for vor civilisation, med støtte i vanlig kristen etik, at det utvetydige selvforsvar af eget liv og egen frihed er etisk gyldig – også selv om det skulle tvinge til at tage liv.

Endelig er der den tredje nødværge-situation, som direkte interesserer os i denne forbindelse: Dersom staten må – vel at mærke *md* – bruge henrettelser for at beskytte borger- nes liv mod forbrydelser og det sociale liv mod kaos og anarki, så er det etisk forsvarligt, at den gør det.

holde, styrke og om nødvendigt genoprette naturens orden.»

Paven betegnede det arbejde, der var naturligt for kvinden, som »et arbejde i kærlighed, der gik ud på at give og forene og på alt, hvad der indebærer hengivelse til andre.« Han tilføjede: »Man kan endog sige, at et passende arbejde i høj grad vil bidrage til at give unge kristne kvinder adgang til et overnaturligt liv, og at det kan gøre det muligt for nogle af dem at følge Herrens kald til ordenslivet og aktivt tage del i Kirkens åndelige moderskab.«

I alle disse tre tilfælde, siger ræsonnementet, har den uretfærdige angriber – enten det nu er en invasionshær eller en forbryder – i virkeligheden selv forspildt sin ret til livet gennem sit attentat mod andres liv.

I USA indtager katolske gejstlige en ledende stilling i arbejdet på at få dødsstraffen afskaffet. Dels bestrider de *nytt*en ved dødsstraf, idet statistikken med klare tal viser, at den ikke mindsker forbrydelsernes antal sammenlignet med de stater, hvor den er afskaffet. Men deres standpunkt er ikke i første række af nyttehensyn, men af følgende etiske tankegang:

Hvis dødsstraffen begrundes moralsk med nødværgeprincippet, så indebærer dette jo, at hverken staten eller individet har nogen som helst ret til at tage menneskeliv, dersom en mildere foranstaltning, som for eksempel livsvarigt fængsel, ville være et tilstrækkeligt forsvar for de værdier, som det gælder om at værne. Forholder det sig nemlig sådan, at dødsstraf strengt taget er over-

flødigt, når det gælder at sikre samfundet og borgernes liv og velfærd, da er det dermed direkte umoralsk at benytte sig af den. Og over hele verden vokser forståelsen for at samfundet ikke behøver denne straffeform og derfor er nødt til at give afkald på den.

I forargelsen over andre landes tiltro til denne primitive straffemåde, bør vi ikke i Danmark sole os for meget i selvretfærdighed. Vi havde forlængst afskaffet dødsstraffen, men genindførte den håndfast, da vi syntes, vi havde brug for den i 1945. Det er ingen selvfølge, at dette lod sig moralsk forsvare. Efter befrielsen var vor frihed og eksistens tværtimod så sikret efter Tysklands fuldstændige nederlag, at man vanskeligt kan bringe henrettelser af stikere ind under nødværgeprincippet.

Det lærer os noget om den menneskelige retfærdigheds begrænsning og overbeviser os om, at det er i de rolige dage – udenfor nødværgesituationen – at man må opbygge sin overbevisning om, at dødsstraf er af det onde. Og Kirkens moralære giver os et klart og solidt udgangspunkt for at gøre det med både sund sans og vågen humanitet.

Seks søskende som ordensfolk

Seks søskende, som alle er ordensfolk, mødtes for nylig for første gang efter 40 års forløb på familiens gård

i nærheden af Angers i Frankrig. En af dem er trappist, mens resten tilhører missionsordener i Rhodesien, Ætiopien, Vietnam og Sahara. En syvende søster, Marie, døde i sit kloster i 1933. De ses på billedet sammen med biskoppen for deres hjemegn, Mgr. Veuillot.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 8.: 3. søndag efter påske (s. 583, hvid). Ihukommelse af ærkeenglen Mikæls åbenbarelse (s. 907).
MANDAG d. 9.: Gregor af Nazians (s. 908, hvid), biskop og kirkelærer.
TIRSDAG d. 10.: Antonius (s. 908, hvid), dominikaner, ærkebiskop af Firenze. Ihukommelse af Gordian og Epimachus (s. 908), martyrer.
ONSDAG d. 11.: Filip og Jakob (s. 894, rød), apostle.
TORS DAG d. 12.: Nereus, Achilleus, Domitilla og Pankratius (s. 909, rød), martyrer.
FREDAG d. 13.: Robert Bellarmino (hvid), jesuit og kirkelærer.
LØRDAG d. 14.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [89], hvid). Ihukommelse af Bonifacius (s. 911), martyr.

Apostlene Filip og Jakob.

Filip var ligesom Peter og Andreas født i Betsajda i Galilæa, og ligesom de hørte han til Kristi første apostle. Hans store ønske om at skue Faderen gav anledning til en af Kristi betydningsfuldeste udtalelser: »Filip, den der har set mig, har set Faderen«. Så vidt man ved, døde han i Hierapolis i en meget fremskreden alder.

Jakob den Yngre er formodentlig identisk med »Herrens broder« (d.v.s. fætter), som var den første biskop af Jerusalem. Efter pinsedagen synes han at have været menighedens åndelige leder. Til trods for, at han var opvokset i og præget af den jødiske kultur, støttede han alligevel Paulus mod tilhængerne af de jødiske skitkke. Han døde i 62 og blev stenet ligesom Stefanus. Et af hans breve findes optaget i det Nye Testamente, og vi læser dele af det i epistlen 4. og 5. søndag efter påske samt i messen for de syge. Det er gennem dette brev, vi har fået at vide, at de syges salvelse var i brug allerede på apostlenes tid.

Der holdes basar.

til fordel for Niels Steensens Feriehjem i Fredensborg søndag den 8. maj kl. 8-21 i Skt. Knuds Skoles lokaler. Boder, lotterier, gaver til mors dag, restaurant, underholdning. Overskuddet tilfalder ubeskåret feriehemmet, som nu i 6 år har været et yndet feriested, weekend- og retrætehus for katolikker fra de forskellige sogne.

Enhver gave eller hjælp til basarens formål er velkommen.

Smuk liturgisk påske

Langfredag aften ankom til Odense 19 unge mennesker fra Helmond i Sydholland for at forskønne påsken med gregoriansk sang. Koret sang under ledelse af C. Koolen.

Koret kom fra en skole i Helmond, hvor sangpædagogen Theo Driessen har oprettet en speciel gregoriansk undervisning. Til daglig medvirker disse sangere i Sct. Josefs kirke i Helmond, hvor koret i øjeblikket består af 250 unge mænd og drenge.

Det var en pragtfuld oplevelse for os at høre liturgien sunget på den helt rigtige måde. Man var kun ked af, at ikke flere havde lejlighed til at høre dette. Koret sang både lørdag nat, påskedag og 2. påskedag. 1. påskedag sang hollænderne de vekslende, liturgiske sange, medens Sct. Albans kor sang en a cappella messe i dorisk toneart af Antoni Lotti.

Hollænderne var indkvarteret hos Sct. Albans kormedlemmer og på Sct. Hedvigssøstrenes børnehjem. Om aftenen påskedag samledes kor, værter og enkelte gæster til hyggeligt samvær, hvor de hollandske gæster viste os andre sider af deres musikalske kunnen: Folkesang, polyfone chansons, blokfløjteensemble og andre instrumentale trio, og endvidere viste de os en afdeling andalusiske folkedanse, alt udført så godt, at man glemte, det var amatører. Dog står stadig deres medvirken i kirken som den største oplevelse.

F. S.

DUK's sommerarrangementer.

Børnelejre: Ømborgen 6.7.-15.7., 7-14 år. Stouby v. Vejle fjord 11.7.-21.7., 12-14 år. Stouby 22.7.-1.8., 7-11 år. Ømborgen 1.8.-9.8. *Juniorlejren:* Ømborgen 27.6.-6.7., 14/15-18 år. *Sommerskoler:* Dansk skole 17.7.-23.7., 18-35 år. Nord. skole 24.7.-31.7., 18-35 år. Tilmelding: D.U.K.'s børnelejre, Fjellegade 2, Vejle.

Deres mordsdags bidrag

til fordel for enlige, katolske mødre kan De sende til Katolske Menighedsplejer, giro 663.97.

Den hellige Frans' 3. orden

har møde i St. Annæ kirke, København, fredag den 13. maj kl. 15.

Valfarten til Aasebakken

Sommeren nærmer sig og dermed også lysten til at komme på skovtur. Vi har chancen for at komme på en tur, der er meget mere end en skovtur.

Vi kan komme på valfart til Vor Frue af Aasebakken: Søndag den 22. maj 1960.

Det er i år 1000 år siden, Harald Blåtand modtog dåben og »gjorde danerne kristne«, som der står på Jellingestenen. Bruger vi den arv, som vi skal, og som vi har ret til? Er vi kristne både til hverdag og i fest? Vi vil gerne være det. På valfarten kan vi samle kræfter og mod til at forsøge at være kristne også i hverdagen. Det er en glæde og en berigelse at samles med vore trosfæller og bringe vor hyldest til Vor Frue.

De praktiske meddelelser om afgang fra Holte station, tog- og bus-tider vil stå i ugebladet for den 22. maj. Det skal blot nævnes, at valfarten som i de tidligere år begynder fra Holte station kl. 8,30. Pontifikalmesse på Aasebakken kl. ca. 11,00 (prædikant pater Anton Dekkers, S.J.) og afsluttende andagt kl. 14,30.

Hjælpere til det praktiske arrangement bedes snarest melde sig til Erik Johannesen, Vibevangen 96, Søborg, telf. 98 22 92 (formand for valfartskomiteén).

Valfart til Stiklestad

Hvis De har tænkt at rejse til Norge i sommer, kan det sikkert interessere Dem, at den årlige valfart til Stiklestad, hvor Sankt Olav led martyrdøden, holdes søndag den 24. juli. Der er messe i kapellet på Stiklestad kl. 11.

Fra Sankt Olavs Kirke i Trondhjem afgår busser kl. 7,30 til stedet, hvor valfarten begynder. Prisen for kørsel med bus er 15 kr. ialt, børn halv pris. Interesserede kan melde sig inden 10. juli til Katolsk præstegård, Prinsensgata 22, Trondheim. Tlf. 21214.

Firmelsens Sakramente

Biskoppen vil meddele Firmelsens Sakramente den 19. juni i Hørsholm kl. 8,30, i Hillerød kl. 10,30 og i Birkerød kl. 17. Vi har tidligere bragt en liste over dato og tid for firmelsen i en række andre sogne.

Er vi fremmede på jorden?

En af de anklager, der ofte rettes mod kristendommen – og mod enhver religion i det hele taget – er, at den omdanner sine tilhængere til en slags amfibier, som til syvende og sidst hverken hører til i himlen eller på jorden. De hører ikke til i himlen, fordi de lever på jorden, men de hører heller ikke til på jorden, fordi de bare drømmer om himlen, ligesom landsforviste, der drømmer om det tabte fædreland. Håbet om det næste liv får de kristne til ikke at gå op i deres opgaver her på jorden. De bevæger sig gennem verden som rejsende, der ikke interesserer sig for noget af det, de ser, fordi de er helt optaget af det mål, de skal nå, nemlig det evige liv i det hinsides. Derfor er det, at religionen er »opium for folket«. Håbet om den kommende verden gør de kristne uegnede til at leve i den verden, de nu befinder sig i.

Det uddrag af Peters brev, som vi læser på søndag, synes at give dem ret, der fremkommer med denne alvorlige anklage. »I er her kun fremmede og udlændinge,« siger han til de kristne. Og Paulus siger et andet sted: »I har her ikke noget bli-

vende sted, – jeres sande fædreland er i himlen«.

Er det så meningen, at man skal acceptere denne modsætning og med kristendommens fjender hævde, at jo mere kristen man bliver, jo mindre er man i stand til at leve som et menneske, og jo mere man tror på himlen, jo mindre interesserer man sig for det jordiske?

En enkelt bemærkning er tilstrækkeligt til at ophæve denne modsætning og til at vise, at den i virkeligheden er forkert. Det er, at de rejsende og udlændingene – langt fra at leve i fremtiden eller i fortiden – tværtimod interesserer sig langt mere for nutiden og er langt mere optaget af de egne, de kommer igennem, end landets egne indbyggere. Fordi de ved, at de måske aldrig vil vende tilbage dertil, og at de i hvert fald aldrig vil komme til at bo der for altid, interesserer de sig meget mere for det landskab, de kommer igennem, og nyder dets charme meget mere. Når vi kristne interesserer os for, hvad der sker i verden, er det altså ikke på trods af, at vi er fremmede og udlændinge, men netop fordi vi er det.

Fordi vi er blevet sat i denne verden ved Guds vilje, fordi vi har et hverv at udføre her, som består i at gøre den mere beboelig og mere retfærdig, kan intet af, hvad der er menneskeligt, lade os ligegyldige. Vi ved meget, meget godt, at denne verden ikke er vort endelige fædreland, men vi ved også, at vor egen og vore medmenneskers evige skæbne bliver afgjort her. Og derfor er det, at vi er interesseret i denne verden for dens egen skyld, og som den er. Vi rejser igennem den, ikke som overfladiske og travle rejsende, som kun har ét eneste mål, nemlig at tilbagelægge det størst mulige antal kilometer på den kortest mulige tid, men som mennesker, der interesserer sig for andre mennesker og ting og er i stand til at beundre skaberværket og – hvad mere er – til at hjælpe deres medmennesker. Således ankommer vi da til vejs ende med hovedet fuldt af visdom og hjertet fuldt af kærlighed. Den rigtige kristne løsning består i aldrig at glemme rejsens mål, men samtidig at interessere sig for alt det, der findes på vor vej, for at forstå det og elske det og for om nødvendigt at gøre det endnu smukkere og bedre.

Når vi rejser, interesserer vi os for alt, hvad der findes på vor vej ...

M. D.

Rasmussen & Nielsens

maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

Conditori „Smedegaarden“

Oscar Holmbel
Østerbæksvej 90 - Tlf. 11 81 56
Odense

Leverandør til hospital og børnehjem

Holbæk Mejeri A-S

Algade 64 - Telefon 66
Leverandør til Hospitalet

Chr. Hansens kødudsalg

Gl. Kongevej 183
Telefon Eva 6466 - 6466

Støt vore annoncører

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Læserne skriver -

I denne rubrik optages korte læserbrev om emner, der har interesse for en større kreds. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må have oplysning om den pågældendes adresse. Vi forbeholder os ret til at forkorte breve, der fylder mere end en halv spalte.

Hvor er lærerne?

I tilknytning til herr Johan Jensens læserbrev i Katolsk Ugeblad nr. 17 vil jeg gerne gøre et par bemærkninger med hensyn til lærerspørgsmalet.

Herr Johan Jensen har naturligvis ret i sit synspunkt, at katolske skoler kun bør ansætte katolske lærere. De fleste steder vil man sikkert også meget gerne gøre det, men en forudsætning, for at det kunne lade sig gøre, ville være, at alle katolske lærere søgte til katolske skoler og ikke, som en del gør det, til kommuneskolerne.

Det er simpelthen sådan, at det ikke er muligt at besætte de ledige stillinger med katolikker, og man må være glad til, hvis man kan få lærere, uanset konfession, så at skolearbejdet kan fortsættes.

Om grundene til, at ikke alle katolske lærere søger til katolske skoler, kan man kun gisne. Af økonomiske grunde kan det ikke være, da vort skolevæsen betaler efter samme skala som de kommunale skoler, ligesom vi i lighed med andre privatskoler har en udmærket pensionsordning.

Men jeg har ladet mig fortælle, at den større sikkerhed, som en tjenestemandstilling synes at frembyde, skulle tælle for nogle, og som en vægtigere grund, at de katolske lærere, der søger ind ved ikke-katolske skoler, gør det ud fra tanken om at udøve et apostolat derved. Men så-

længe vore ca. 25 skoler ikke kan få dækket deres behov for katolske lærere, må man vel mene, at det må være enhver katolsk lærers naturlige pligt at søge ind ved det skolevæsen, der er udgået fra Kirken, og som er en af Kirkens største muligheder for at få kontakt med og yde støtte til den ungdom, der, hvad erfaringen desværre viser, er så udsat for at blive trukket væk fra den katolske tro.

Ole Steen-Henriksen.

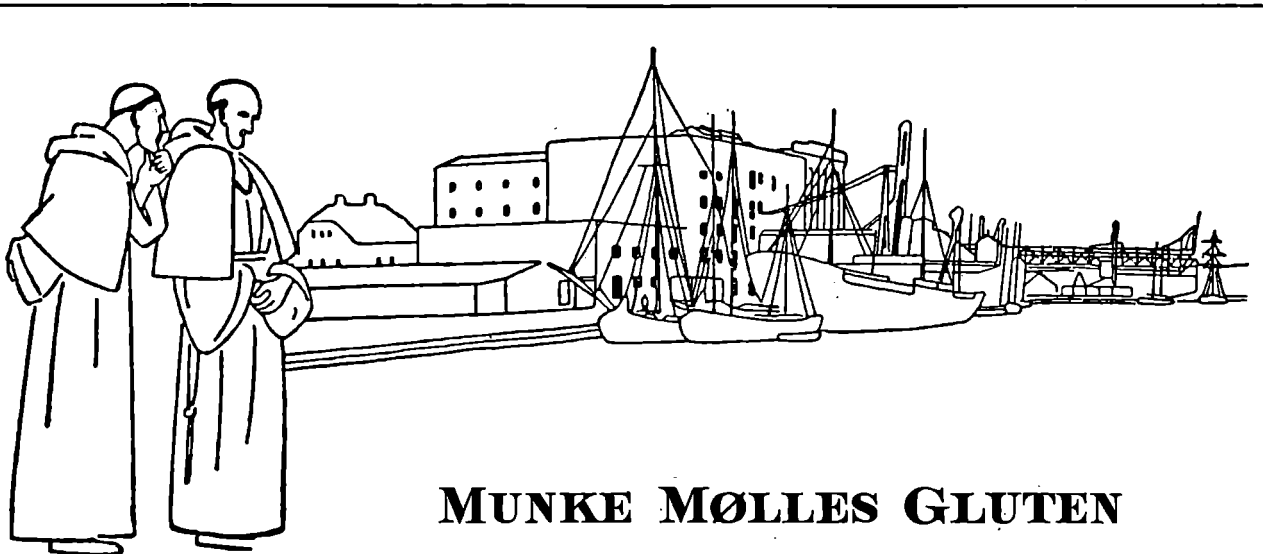
Katolske skolars berettigelse.

Kan man andet end fare i blækhuset, når man læser lektor Johan Jensens imødegæelse her i bladet nr. 17 af rektor Heggums kronik i nr. 12? I alt fald synes jeg, at der i den nu tilbagevendende diskussion om den katolske skoles berettigelse trænges til en systematisering af problemstillingen. Det er nemlig ikke, som lektor Johan Jensen mener, den katolske skole, men derimod diskussionen om den, der ellers ender i en pærevælling.

I behandlingen af de problemer, der er opstået, bør man skelne mellem de tre parter, som er involveret i sagen, nemlig forældrene, lærerstaben og børnene.

Med hensyn til de katolske forældre, er der heldigvis enighed om, at det først og fremmest er dem, der har ansvaret for, at deres børn gennem en katolsk opdragelse får et katolsk livssyn.

Når vi betragter lærerstaben, har lektor Johan Jensen selvfølgelig ret i det ønskelige i, at denne er katolsk, således at katolsk livssyn træder frem i hele skolens undervisningsgerning. Men hvorfor er det ikke således? Fordi desværre en stor del af de katolske lærere ikke har set det som deres selvfølgelig opgave først og fremmest at søge til katolske skoler, når disse har et behov derfor. Derimod er det nedslående at konsta-

MUNKE MØLLES GLUTEN

tere, at lektor Johan Jensen mener, at når denne idealtilstand ikke er til stede, bliver skolen slået ud af kurs og mister sin forbindelse med Kirken. En katolsk skole med en katolsk ledelse, der knytter den til Kirken, vil uanset dens størrelse eller mindre katolske lærerstab være mere katolsk end enhver anden skole.

Den tredje og vigtigste part i sagen er børnene, og disse kan opdeles i nedenstående tre grupper og problemerne behandles i relation hertil.

1) Katolske børn som kommer fra hjem rodfæstet i katolsk miljø og traditioner.

Hvis disse børn holdes borte fra skolen, fordi forældrene - i lighed med lektor Johan Jensen - ræsonnerer, at det katolske klima i skolen ikke er katolsk nok for deres børn, så svigter de simpelthen den katolske skole på en afgørende måde. Det er jo netop deres børn, der skal danne den katolske grundstamme blandt eleverne, og som skal bringe noget af hjemmets åndelige overflod videre til deres mindre heldigt stillede katolske, protestantiske eller religiøst indifferente kammerater.

Vore katolske børn kan sandelig udøve megen mission overfor deres anderledes troende kammerater alene i kraft af, at de er katolikker, og uden at gå over i pastorale lyriske vendinger kan vi vel være enige om, at Gud faktisk kan udvirke store ting selv med et barn som redskab - og måske netop, fordi det er et barn. Jeg er overbevist om, at ikke alene forældrene, men også børnene, kan fatte noget af det ansvar, de har overfor de andre.

2) Katolske børn fra blandede ægteskaber og hjem, som mangler katolsk præg.

Den af forældrene, der er katolik, er muligvis konvertit og har måske svært ved eller ringe mulighed for i hjemmet eller familie kredsen at skabe nogen særlig katolsk atmosfære, og sender derfor med glæde sit barn på en katolsk skole, for at barnet der kan opleve og folde sig ud i et katolsk miljø, som måske i forhold til hjemmets forekommer barnet så meget mere katolsk. Jeg kunne tænke mig, at for mangen en far eller mor, der er i den situation, ville problemet katolsk skole eller ej ikke forekomme.

3) Børn fra protestantiske og religiøst indifferente hjem.

Der kan være mange grunde til, at deres forældre sender dem på en katolsk skole, grunde, som det vel ikke er nødvendigt at komme ind på. Hvis vi katolikker først begynder alvorligt at diskutere disse børns rettigheder på en katolsk skole, så mener jeg, at der er noget galt, og at det er på tide, vi får mobiliseret den rette økumeniske ånd startende med os selv. Vi har da som katolikker netop i Danmark et stort ansvar overfor anderledes troende, og hvorfor skulle en katolsk skole ikke netop være sig dette ansvar bevidst i forholdet til

disse børn. Jeg kan ikke se andet, end at den katolske Kirke i sine skoler har en meget vigtig berøringsflade med anderledes troende, hvor der skabes liv og vækst ind i begge lejre. Nej, lad os endelig ikke opfatte de ikke katolske børn på en katolsk skole som en negativ part.

Sådan en konfessionelt blandet skoleklasse skaber et miljø, som måske vil være frugtbart og belærende for mange katolske børn især på den måde, at det måske er mere i overensstemmelse med det konfessionelt blandede miljø, som de fleste senere kommer til at leve i. Ligeledes har vi da her en fortrinlig lejlighed til i starten at få kvantitabelige fordomme, inden de får lejlighed til at gro fast.

Mon ikke disse problemer om den katolske skoles berettigelse til syvende og sidst bunder i en lidt forkert indstilling, og kan vi gøre noget andet og bedre i denne sag end at lægge os selv og vore børn på sinde, at vi ikke skal være noget for os selv, men først og fremmest noget for de andre -, så kunne vi måske også i langt højere grad bidrage til, at de pinlige situationer og smertelige fornemmelser af isolering, som hr. Vagn Valdorf behandlede i sit læserbrev i nr. 17, undgås.

Torben og Jytte Bonnesen.

Til forsvar for basarer.

Endnu medens det er i frisk erindring, hvad der er skrevet om at holde basar, vil jeg så gerne sige lidt også. At det er et meget stort arbejde er ganske rigtigt, og ligeledes, at resultatet sjældent svarer til dette, men er der nu alligevel ikke *noget* sundt i dette i det hele taget at gøre noget for vor hellige tro og Kirke. Er det mon alligevel ikke ligesom en lille opstrammer, og kan der ikke også tales om en vis propaganda for vor Kirke. Vi byder da mennesker ind på vor Kirkes område og er venlige og gode imod dem, og de forstår, at vi sætter pris på deres velvilje, ja, og tillige dette, at vi ligefrem trænger til dem, til deres hjælp og deres penge. Det er da ganske vist, at den, man får lov til at hjælpe, kommer man også til at holde af, ikke? Vor Kirke står for mange som noget meget ophøjet og især meget mærkeligt. Lad os fortælle dem, at den nok er

ophøjet, men slet ikke mærkelig. Der er da også søstre i København, der er glade for at holde basar.

Med hensyn til de stakkels flygtninge, ville det så ikke være bedre og gavne meget mere, om der tegnedes *årlige beløb* i stedet for at give nogle få kroner og lidt tøj en gang imellem?

Johanne Henedbæk, Skjern.

Ikke klassekamp.

Kristne må på tværs af alle grænser leve et liv, der er Kristi evangelium værdigt. Katolske arbejdere vil ikke splitte sognene ved at udbyde klasseforskelle blandt de kristne. Klasseforskellene er der.

Vi vil blot gøre vore medkristne i andre samfundslag klart, at for at få den store menneskemængde uden for Kristus oplyst om Kristus, hans liv og lære, må man i Kirken uddanne folk, der er egnede til at tage sig af dette specielle apostolat. Som arbejdsleder taler til arbejdsleder, lærer til lærer, sagfører til sagfører, må vi arbejdere naturligvis tale til arbejdere.

Derfor er der behov i den danske katolske kirke for at tage dette apostolat op. Katolske arbejdere må udbyde deres tro, lære den danske arbejders problemer, ikke alene økonomiske, men åndelige at kende. Vore præster må ikke glemme, at hele arbejderklassen og størstedelen af den danske befolkning har antipati (eller: en vis uvilje) mod Kirken; ikke på grund af Kirkens lære, men på grund af fordomme, os selv og manglende kendskab til læren.

Dette kan kun ændres ved, at præster og lægfolk i forening arbejder sammen og støtter hinanden. Lægmanden må oplyse præsten om problemer og situationer og præsten må styrke og støtte lægmanden med al sin uddannelse, vilje og kunnen.

Alle kristne må stå fast i een ånd og med een sjæl, og samme sindelag må være i os alle, som var i Kristus Jesus.

Arbejdsgivere er også mennesker, der er kaldet til Kristus, og »Unge katolske arbejdere« må ikke søge at lave klassekamp, men klasseforståelse uden dog at give afkald på deres menneskelige krav og rettigheder.

Per Wedell Topp,
kemigraf.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

KJØBKE'S
REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebybygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 88

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Firmaet udvider stadig

så vi har brug for mere personale. Vi søger til tiltrædelse straks eller senere:

Rejsemontør. Ung mand, 18-25 år, til uddannelse i vort firma. Arbejdet består i montager og i rensninger af beholdere samt fremstilling af elektroder efter tegning på værkstedet.

Sælger. Ung mand, 18-25 år, til uddannelse som teknisk sælger af vort specielle vandbehandlings-system.

For begge stillinger gælder: Gode arbejdsforhold, hyggelig tone, livstidsstilling for den rette mand, løn efter kvalifikationer, faste rejseudgifter, god pensionsordning, andel i firmaets overskud. - Arbejdstid kl. 8,00-16,30 (lørdage fri) - 40 timers arbejdsuge.

Skriftlig henvendelse med anbefalinger eller i hvert fald fyldige oplysninger om egne forhold til

GULDAGER ELECTROLYSE A/S
EJGARDSVEJ 26 - CHARLOTTENLUND

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

»Bibelland« som
turistattraktion i Californien.

I det sydlige Californien vil der nu blive bygget et »land, der fortæller bibelhistorie«. Interesserede forretningsmænd har skænket 15 millioner dollars til projektet. Den påtænkte turistattraktions leder bliver den tidligere vicepræsident i Walt Disneys virksomhed, som skabte »Disneyland«. Han og hans medarbejdere håber at kunne åbne portene til det nye »Bibelland« påskedag 1961. Man vil inddele området i seks hoveddele: Edens Have, Rom, Ægypten, Israel, Ur og Babylon. Ved hovedgaden placeres en række eksotiske butikker, hvorfra der skal sælges varer fra al verdens antikvitetsmarkeder. Blandt det, de hesevende vil få at se, er Jonas' hval, væddeløb i Roms cirkusarena, Noahs ark, hvor børnene får lov at ride på de forskellige dyr, Edens Have med Adam og Eva og floden Nilen, som den flyder frem til Ægypten. Man er overbevist om, at det bliver en førsteklases turistattraktion, som vil lokke turister fra hele verden til Los Angeles!

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Ges., Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Arn. 1248
Per Meyer 94 33 66

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

I. RØRDING & CO. Vester 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

Historier - sidste runde

Vi bringer nu og senere de sidste småhistorier fra denne runde. Selvfølgelig modtager vi gerne flere lignende bidrag, men de bliver ikke som disse honoreret med andet end en hjertelig tak!

Guds højre hånd.

Gudstjenesten i den gamle nybyggerkirke i Omaha i Nebraska var forbi. Gamle Joe havde været til stede denne søndag, for første gang i flere år. Efter gudstjenesten henvendte derfor præsten sig til gamle Joe og bebrejdede ham, han så sjældent kom i kirke.

Tænk på, hvor meget du har at takke Vorherre for, se på resultatet af de mange års anstrengelser og slid, en stor farm og frugtbar agerjord.

Det varede lidt, så kom det meget lavmælt fra Joe: - Ja, det er rigtigt nok altsammen, men så skulle du bare have set, hvordan der så ud her, in-

den jeg kom hertil, og Vorherre var alene om det.

J. R. O.

Pastoralt set . . .

Efter en bryllupsfest i et fremmed sogn skulle en præst cykle hjem i januarnattens kulde og frost. Han var barhovedet, skønt nyklippet, og ved afskeden bemærkede en af gæsterne: »Det bliver rigtignok en kold tur.« En anden gæst sagde trøstende: »Ah, man ved jo, at Gud mildner luften for de klippede »får«.

»Det skal fedt hjælpe mig«, svarede præsten; »jeg er jo ikke et får, men tværtimod hyrde!«

Carsten Engman.

- Og hvad er det så, børn, sagde søster Modesta, der fremfor alt adskiller søndagen fra de andre dage?
- Fodboldkampene, lød det blidt.

Valfarten til Øm

holdes i år søndag den 29. maj. Biskoppen læser messe kl. 11, og processionen begynder efter andagten kl. 14.

Vi vil omtale valfartens program i de kommende numre af bladet.

TIL BYEN
FRABYEN - i byen
smut ind i
Banegårdens Restaurant
I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilreisende med bane eller bil . . . og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes.
Rimelige priser.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuðiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Pruser, Sct. Annæ Plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal - hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annoncer: Katolsk Ugeblads annoncerekspedition, Hauchsvej 8, København V. Tlf. Eva 2997 (kl. 8-10). Postgiro nr. 589 65.

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandfabrik

Telefon 121, 208

Sophus Larsen & Søn

1. kl. s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4888

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundgade 1 . Holbæk . Telf. 136

A. P. Pedersens Søn

Murermester

Markedplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 368

K&K

ARTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 15 - Telefon Central 8270

MEJERIET Vestecbo

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

Emanuel Jensen & H. Schumacher

Murer- og Entreprenørforretning A/S

Godthaabsvænget 4

Kbhvn. F

Telefon C. 868

FILM og TEATER

Filmklub

For nogle uger siden talte vi her i bladet om filmklubber. I den anledning har en læser skrevet til os for at spørge, hvordan man starter en sådan klub. Erfaringen viser, at man skal begynde meget beskedet og gå frem skridt for skridt. Det nytter ikke noget at ville starte regelmæssige og officielle filmdiskussioner, hvis De mangler mennesker, der er kompetente til at besjæle disse diskussioner. Men kompetence kan man erhverve sig, og måske hurtigere end De selv aner det.

De må huske på, at den første og mest naturlige filmklub er Deres egen familie. De må begynde der. Hvorfor er der så få forældre, der går i biografen sammen med deres børn? Hvorfor er der især så få forældre, der taler sammen med deres børn om de film, de har set, der prøver på at udvikle børnenes smag eller – hvad der oftere kan være tilfældet – på dette område lader sig opdrage af den yngre generation? Fjernsynet viser også fra tid til anden interessante gamle film. Disse udsendelser kan give lejlighed til berigende samtaler. Fordelen ved en fjernsynsfilm er, at den giver mulighed for at udveksle synspunkter under selve fremvisningen, hvad der sædvanligvis er udelukket, når det drejer sig om en almindelig filmforestilling. Man må selvfølgelig ikke nøjes med de sædvanlige bemærkninger: »Jeg kunne godt lide den« eller »Hvor var den mærkelig«. Man må bagefter prøve på at bedømme, kritisere, analysere sin egen reaktion, finde objektive og saglige grunde, der retfærdiggør denne reaktion. Lidt efter lidt vil man altså vænne sig til at fordøje de film, man ser, og ikke blot sluge dem passivt.

Man kan også fra tid til anden mødes med nogle venner og prøve på at diskutere en bestemt film, der vises i kvarteret, og som alle har set i forvejen. Man vil ofte blive forbavset over forskellen mellem de synspunkter, tilskuerne vil give udtryk for. Hvis man virkelig prøver på at forstå hvorfor, vil man ofte opdage, at nogle ventede for meget af denne film, andre for lidt. Det er også muligt, at disse afvigelser vil afsløre

forskellige opfattelser af kærligheden, af livets betydning, af religionen. En samtale om film kan altså udvikle sig til en beskæftigen sig med alvorlige spørgsmål.

Hvis De synes om disse diskussioner, kan De selv fremkalde dem ved at indbyde Deres venner til en privat filmforestilling i Deres hjem. Statens Filmcentral udlejer 16 mm-film, og nogle af dem – som f. eks. Carl Th. Dreyers »Jeanne d'Arc« – er rene kunstværker. Hvis De ikke selv ejer et fremvisningsapparat kan De leje et for nogle få kroner, og i løbet af et par timer kan Statens Filmcentral lære Dem at betjene det.

Men da listen over de gode film i 16 mm trods alt er temmelig begrænset, kunne man måske få lyst til at gå et skridt videre, ved at man for en enkelt aften lejer en privat biograf-sal (ethvert filmselskab ejer og udlejer en sådan sal) og lader fremvise en almindelig film i 35 mm for Dem selv og Deres vennekreds. Hvis De er 25 eller 30 mennesker vil en sådan aften koste hver deltager mindre end en almindelig biografbillet. På den måde kan De efterhånden og på en lidt systematisk måde komme i kontakt med en bestemt instruktør, med en filmskole eller med en bestemt filmgenre og i fællesskab udvikle Deres kendskab til filmen som kunst- art. Det drejer sig blot om at prøve og om på forhånd at være overbevist om, at filmen ikke blot er et forlystelsesmiddel, men en form for kultur, et nyt sprog, der har meget at sige os.

M. D.

Den hvide ørken

med kostbart apparatur er han i stand til at aflokke naturen dens hemmeligheder, så vi må betages. Men når resultatet er blevet så betydelige og usædvanlige film, er det dog især, fordi det er den tilsyneladende

dende øde verden, han vælger at lægge under lup – alias sine kikkerterkameraer.

Til hverdag kan man nemt komme til at forveksle naturens underfulde udfoldelse med menneskeværk. Når man ved Disneys hånd føres ud i vildmarkens øde eller isørkenens utilgængelighed og her oplever, at en hel verden udfolder sig i liv, kamp og død for atter at genopstå året derpå, så synes det en, som om man er kommet Vorherres skaberhånd nær. Lad det være sagt straks, at den hvide ørken ikke kommer på højde med den døende; alligevel vil den sikkert lære Dem meget om livet, som det udfolder sig ved Nordpolen, og De skal være meget blasert for ikke at betages. Husk at tage børnene med!

Ai.

Mexico Canasta

Tre noveller af forfatteren B. Traven er sat sammen i en ny »Trio«.

Enhver film må bedømmes ved, at man betragter instruktørens intention og dernæst sammenholder den med hans resultat. Her har formålet så åbenbart været at lave en god underholdningsfilm, og det må man sige, er lykkedes. Mexikansk kolorit malet i stærke (måske lidt for stærke) farver, fremmedartede typer og fremmedartet mentalitet er udmærket fremstillet.

Den første novelle om et ungt ægteskabs vanskeligheder og de overraskende følger mange år efter er en munter lille historie. Nummer to, som har givet filmen navn, fortæller i samme tone om mødet mellem yankeementaliteten og den indfødte mexikaners livsvisdom. Det er den fortælling, der har mest indhold bag sit lette ydre. Sidst præsenteres vi for »huntigere«, Louisa Bravo, hvis umættelige frihedstrang ingen mand har kunnet tøjle. Et kort øjeblik tror man, at den rige farmer, Don Carlos, vil besejre hende i kraft af sin absolutte mangel på maskulin forfængelighed. Det ville have været originalt og overbevisende. I stedet for løber historien ud i en dramatisk dokumentation af, hvorledes trolld skal tæmmes. Her oplever vi den banaleste og dårligste scene.

Filmens underholdende karakter består nok først og fremmest i den gamle sandhed om, at fremmed mad smager bedst.

Bo.

KATOLSK ugeblad

I denne uge har vi sat såvel spejderarbejdet som andet katolsk ungdomsarbejde under debat. På side 3 udtaler D.U.K.'s præst sig om planerne for sommeren, og i kroniken skriver cand. mag. Walter Dalland om den katolske spejderbevægelses gode muligheder.

Domkirke
midt i
bananplantage

Læs side 2
om
kronik-
konkurrencen

Ungdoms-
bevægelsens
planer
for sommeren

Vatikanet
nu repræsenteret
i 60 lande

Hvad jeg lever for ...

Til sin årlige kronik-konkurrence havde dagbladet Information ønsket en besvarelse af spørgsmålet: Hvad jeg lever for? Der indkom 144 besvarelser, hvoraf foreløbigt to er blevet trykt. Andre vil senere fremkomme i bladet. I sine bemærkninger til konkurrencens resultat skriver dommerkomiteen, at næsten ingen af deltagerne gav udtryk for at være stærkt bundet af »ideerne« – enten de politiske, de nationale eller de sociale. De værdier, der er knyttet til familielivet, spillede derimod en meget stor rolle, og mange deltagere fremhævede »tilværelsens religiøse undertone, spændende lige fra den utvetydigt bekendte positive kristendom og til en vag ærefrygt for livet-fornemmelse ('jeg lever for at leve'). Men kun i få af disse besvarelser blev kirken og dens verden føjet ind.«

De to kroniker, der sideordnede blev udpeget som de bedste, er nok værd at læse. De er – dette være sagt uden malice – ikke overraskende men ret 'almindelige'. Jævnt og ukrukket giver de udtryk for, hvad mange, mange mennesker her i landet føler og tænker. Den ene er skrevet af læge Sophus H. Johansen, som er en beskeden, tvivlrådig men åben humanist. Følgende linier siger lidt om hans besvarelse af spørgsmålet:

»Den fremadskridende sekularisering har gjort menneskets møde med tilværelsen og med sig selv mere smerteligt og, kun måske, mere oprigtigt, for religionen har som ingen anden faktor tidligere evnet at slå bro mellem opfattelse og realitet og således dækket det, jeg fristes til at sige, biologiske, behov som kirkens magt har været udtryk for. Men ved dogmernes gradvise sammenbrud og den ubønhørlige forskydning af balancen

mellem tro og viden til fordel for sidstnævnte er skabt et tomrum, som kun kan fyldes, hvis det religiøse begreb frigøres fra den traditionelle kirke, eller mennesket ad andre veje når frem til en dybere realisering af kræfternes spil.«

Den anden kronik er skrevet af forfatterinden Birgit Pouplier og er en hustru og mors redegørelse for, hvad der har givet hendes tilværelse indhold. Den udmærker sig ved at være velskrevet og fyldt med ømhed overfor børn og mand. Linier som disse angiver kronikens karakter:

»Man ligger her og lever, lever for en af de sjældne stunder, da man helt og fuldt føler øjeblikkets betydning både i nu'et og ud over det. De stunder lever man for, da man føler sine sanser vakt, sin sjæl videt ud, sin krop et værktøj i sindets fryd – hvad enten man giver eller tager imod, blot man gør det helt, uforbeholdent og med taknemmelighed.«

*

Uden at ville gå dommerkomiteen i bedene og uden at undervurdere den redelighed, der præger kronikerne, må vi dog sige, at vi synes ikke, spørgsmålet er blevet besvaret tilfredsstillende. Men de manuskripter, der gav en kristen løsning, har åbenbart ikke været lodige nok. Det er ikke forbavsende. Hvis de har været i stil med kirkesidernes bekendelser, forstår man godt, at de lige så stille er blevet sorteret fra!

Men skulle det være helt umuligt at give en kristen besvarelse, som moderne mennesker

Læs her om vor kronik-konkurrence, der gælder den bedste katolske besvarelse af spørgsmålet: Hvad jeg lever for ...

uden kendskab til vore specielle gløser kunne have udbytte af at læse? Vi vil mene, det er muligt, og for ikke at blive stående ved en formodning, gør vi nu et forsøg. Informationskonkurrence er afsluttet, men man har ikke taget patent på emnet, og vi vil gerne bruge det til en lille udløber af konkurrencen. Nogen stor præmie kan vi ikke tilbyde, men dog et pænt honorar (det vender vi tilbage til).

Eftersom ferisesæsonen nærmer sig, kan det ikke nytte at forlange manuskripterne indsendt på denne side højsommeren, og vi ansætter derfor 30. september som sidste frist. De har altså mulighed for at beskæftige Dem med emnet i en rolig ferietid, hvor hjernen har hvilt lidt og en frisk tankerække kan fastholdes. Vi stiller Dem denne opgave:

Giv som katolik en besvarelse af spørgsmålet »Hvad jeg lever for«, d. v. s. hvad er meningen med min tilværelse? Skriv besvarelsen på en sådan måde, at den kan læses af mennesker, som ikke er kristne og ikke kender noget til de særlige religiøse ords indhold. Det er ikke nødvendigt at begrunde enkelthederne i Deres kristne »livs-syn«, idet det først og fremmest gælder om at fortælle, hvordan De som kristen forholder Dem overfor den verden, der omgiver Dem.

Manuskripterne skal være skrevet på maskine med dobbelt linieafstand og indsendes under mærke. Det hele bør kunne siges med højst 2000 ord. Men vi vil senere gentage disse praktiske oplysninger. Foreløbigt kan interesserede fra tid til anden overveje, hvordan De vil forme deres besvarelse. De tre bedste vil blive trykt som udvidede kroniker her i bladet. Vi tror så meget på ideen, at vi på forhånd glæder os til at åbne posten efter den 30. september.

g—.

De skulle bare vide, hvor skægt vi har det!

D. U. K.'s sommer-arrangementer i Øm og Stouby

Billigrejser til Rom og Assisi, til Lourdes og til München, lejre for mødre, lejre for børn, lejre for ældre, udflugter, retræter for kvinder, retræter for mænd, højskoleuger og juniorlejr på Øm, møder for de studerende, arbejdslejre og så videre og så videre! Det er ikke noget ringe program, der i denne sommer tilbydes katolikker, både børn og voksne, unge og ældre; mulighederne for en »katolsk ferie« er mange, og der er noget for enhver smag!

Vi har besøgt en af de præster, som er med til en del af alle disse mange arrangementer, nemlig D.U.K.'s gejstlige rådgiver, sognepræst E. Stappers i Vejle, og har haft en samtale med ham om sommerens planer:

- Det er ikke så lidt, D.U.K. har sat sig for i denne sommer!

- Næh, hvis vi får fulde huse - og det håber vi selvfølgelig - skulle det give et samlet deltagerantal i børnelejre, juniorlejr og skoler på næsten 400 børn og unge! Der er to børnelejre på Øm og to i Stouby her ved Vejle fjord; juniorlejren og de to sommerskoler holdes på Øm.

- Hvorfor har De ikke det hele på Øm?

- Ganske simpelthen fordi der ikke er plads! Der er efterhånden så mange lejre, der skal afvikles inden for skoleferiens syv uger, at vi har måttet ty til at leje os ind fremmede steder for at kunne klare os. Yderligere vil De se, at juniorlejren i år er forlænget til ti dage - vi tror, at vi kan opnå bedre resultater, når vi har

lidt mere tid til rådighed. Iøvrigt har vi heldigvis i år kunnet koncentrere os om ét sted uden for Øm, nemlig som sagt Stouby-lejren, der ligger i de dejligste omgivelser herude ved fjorden.

- Der er jo så mange muligheder for, at børn i vore dage kan holde ferie på landet - er der så nogen grund til, at katolikker også arrangerer den slags?

- Ja, hvorfor tror De ellers, vi gør det? De må ikke opfatte vore børnelejre - og forresten heller ikke de andre lejre - blot som ferielejre. Det er ferie, og det skal være ferie (selvom det for resten ikke er det for præst og ledere!), men det skal også først og fremmest være noget mere: nemlig *et katolsk miljø*; det er noget, vore børn - ikke mindst børnene fra

Pastor Edward Stappers.

landsognene og de isolerede menigheder - kender alt for lidt eller slet intet til. Børnelejrene er på en vis måde tænkt som led i den religionsundervisning, børnene får derhjemme i sognet eller skolen.

- Vil det sige, at der er undervisning på børnelejrene?

- Slet ikke! Men hele den måde, dagen er lagt an på - fællesskabet ved morgenmesse, bordbøn o. s. v. - er i sig selv en undervisning for børnene, en undervisning, der ofte sætter sig dybere spor end mange velvalgte ord. På juniorlejren er der noget mere direkte undervisning, selv

Når dagen er ved at være til ende, samler de unge sig til en hyggetime omkring bålet i Øm.

om det foregår på en helt anden måde end på skoleugerne; hver aldersklasse skal have sin særlige form, og det vil være forkert at forsøge på en regulær undervisning på børnelejerne – lige så forkert, som det ville være, hvis man ikke udnyttede højskoleugerne til at give de unge en virkelig ballast!

– Hvad er det, De vil lære børnene og de unge?

– Jeg er glad for, at De siger børnene og de unge, for det er i og for sig det samme, vi ønsker, de skal lære – børnene i en barnlig form, de unge på en mere moden og fuldstændig måde. Hvad det er, vi vil lære dem? ja, man kunne måske sammenfatte det ganske kort og sige, at vi vil lære dem om Gud, give dem en hjælp til at blive inderligt knyttet til Ham og til Kirken, lære dem også om mennesket, om vor natur, anlæg og muligheder – altsammen med henblik på et virkeligt personligt barneforhold til Gud.

– De lægger megen vægt på *det personlige*?

– Ja, selvfølgelig! Men tro ikke, at det betyder, at vi lader det hele dreje sig om den enkeltes helt individuelle forhold til Gud! Alt dette må jo placeres i den store sammenhæng, hvor det hører hjemme: nemlig Kirken, i

Guds plan med hele verden. Derfor prøver vi ikke bare på at lære de unge om Gud og at lære dem at leve et personligt liv med Ham, men vi lægger også den største vægt på, at børnene og de unge skal være sig deres tilhørsforhold til Kirken bevidst, og at de skal være klar over den apostoliske opgave, ethvert menneske har, alt efter sit kald og sine evner!

– Lykkes det så, jeg mener: er der resultater af arbejdet?

– Selvfølgelig kunne jeg godt nævne ting, som vi kunne kalde resultater, men især i et arbejde som dette gælder evangeliets ord, at vi høster, hvad andre har sået, og at det vi sår, skal andre høste!

– De er også præst for skolerne på Øm –

– Også? Nå, ja – det er rigtigt nok: egentlig er det jo ikke D.U.K., som står for dem, men en afdeling af Undervisningsudvalget. Vi er imidlertid »i familie med hinanden« og arbejder meget nøje sammen.

– Hvordan ser planerne ud for denne sommer?

– Der bliver to skoler på Ømborgen, dansk skole og nordisk skole. Den sidste laver vi i samarbejde med de unge i Norge og Sverige.

– Nu sagde De før, at undervisningen skulle afpasses efter de forskellige alderstrin, men er der ikke noget om, at Øm-skolerne ligger for højt?

– Jeg tænkte nok, at De ville spørge om det! Det kommer skam an på, hvad man mener med »højt«! Lad mig først sige, at undervisningen skal være høj i den forstand, at det ikke er en eller anden letkøbt religiøsitet, vi vil lære de unge, men et virkeligt kristenliv, hvor kravene og målene *må* være høje, hvis det skal være ægte. På den anden side er det klart, at de unge skal tages, hvor de står. Uden at man derfor på noget tidspunkt tager øjnene bort fra den endelige målsætning, må man finde en pædagogisk form, hvorunder man kan føre de unge frem mod dette mål.

– Lykkes det at finde denne form?

– Jeg vil sige: både ja og nej! Ellers rettere: til tider ja – til tider nej. Således er det vel med alt, ikke? Men når jeg indrømmer, at vi således ind imellem har det, vi kalder en »fuser«, glem så ikke de store vanskeligheder, der netop er ved denne arbejdsform: for det første er det, når alt kommer til alt, et forholdsvis ungt arbejde, oven i købet med skiftende lærere og ledere, som hver for sig skal oparbejde sin form; hertil kommer så den vanskelighed, at vi faktisk ikke aner, hvilke unge der kommer på en lejr, før de er der – og så kan det være meget svært for

ikke at sige umuligt at ændre tilrettelæggelsen af en undervisning. Og tænk på, at vi kun har en uge til rådighed. Hvad er en uge?

– På lejrene har De drenge og piger sammen; giver det aldrig problemer?

– Foreløbig har det da givet et antal rent katolske ægteskaber!!!

– Jeg tænker mere på, om der kan opstå moralske vanskeligheder –

– Ikke noget, der er værd at tale om! Det ligger ikke rigtig i luften, kunne man sige, og det er selvfølgelig en direkte følge af det miljø, som bl. a. liturgien og undervisningen er med til at skabe. Hvis for eksempel juniorlejren var lagt an som ren ferielejre uden noget åndeligt indhold, så skulle De se – uha! – men nu ligger det som sagt ikke rigtig i luften!

– Når De lægger så megen vægt på miljøet, kan der så ikke let blive tale om religiøs tvang – f. eks. tvungen deltagelse i morgenmessen?

– Er det ikke lidt kunstigt? Erfaringsmæssigt føler børnene på børnelejerne det slet ikke som tvang, men som noget naturligt – vi behøver i reglen slet ikke sige, at de *skal*! Og hvad juniorlejren og de unge på skolerne angår, så ved de jo, hvad de går ind til: Ingen er tvunget til at komme på Øm. Når de unge kommer, er det jo blandt andet for at være med til det, der foregår – også messen. Vi laver ikke falsk reklame, og de unge, der kommer, ved godt, hvad lejren drejer sig om. Der er ikke mere messetvang, end der er »frokost-tvang«, – og skulle der endelig være en eller anden, som af helt personlige grunde gerne vil blive væk, så gør han bare det!

– De må selv bestemme, hvordan dette interview skal slutte.

– Så vil jeg meget gerne sige tak til alle de præster og lægfolk, som giver deres fritid og sommerferie til lejrene og skolerne. Det er ikke så helt få efterhånden, og hvis de ikke så beredvilligt og uden noget vederlag tog deres tårn hver sommer, kunne det slet ikke gå. Desuden tak til alle de forskellige – for resten ikke mindst mange af vore søstre – der hjælper os økonomisk: uden dette kunne vi heller ikke klare det. Og til sidst: Bare der var nogle flere, der ville hjælpe! Der er brug for mange hjælpere, ikke mindst til børnelejerne, og jeg kunne ønske, at langt flere af dem, som til daglig har med børn og unge at gøre, eller som uddanner sig til en sådan gerning, ville knytte sig til det katolske børne- og ungdomsarbejde. Der er brug for dem! Og de skulle bare vide, hvor skægt vi har det...

E. T.

En gut fra børnelejerne
– humøret fejler intet.

Ny katolsk kirke i Malmø

Lørdag den 9. april, mens biskop Th. Suhr indviede den nye Sankt Nikolaj kirke i Hvidovre, indviede biskop Nelson Vår Frälsares kyrka i Malmø. Den nye kirke, der ligger ikke langt fra byens centrum på hjørnet af Dahlbergsgatan, er en stor bygning i sten og beton med 500 siddepladser. Tårnet, der er 36 meter højt, er udvendig beklædt med hvid mosaik. Det indeholder tre klokker, som henholdsvis er skænket af de columbianske, polske og ungarske medlemmer af menigheden.

Kirken er en del af et større kompleks, der allerede omfatter en stor præstegård for de fire sognegeistlige, en børnehave, der er beregnet til halvtreds børn, samt en tredje bygning med tre rummelige klasseværelser til religionsundervisning. Under kirken findes en stor menighedssal, der også kan fungere som teatersal, og flere andre lokaler, der er til disposition for de unge. Kirken er bygget af arkitekt Hans Westman, Lund.

Foto:
Carl
Meijer,
Malmö

Om kun en uge

holdes den årlige valfart til Aasebakken – nemlig søndag den 22. maj.

Vi har valgt at samle alle praktiske oplysninger om valfarten til det nummer af ugebladet, der udkommer den 20. maj. Her skal blot erindres om, at valfarten som sædvanlig starter kl. 8,30 præcis fra Holte station. Pontifikalmessen – med prædiken af pater Dekkers, Aarhus – begynder på Aasebakken kl. ca. 11,00, og den afsluttende andagt finder sted kl. 14,30.

Der kan som sædvanlig købes kaffe, sodavand, let øl, is m. v. på Aasebakken. Der er stadig brug for hjælpere til det store arrangement. De, der har lyst, bedes omgående melde sig til: Erik Johannesen, Vibevænget 96, Søborg, telf. 98 22 92.

S. O. S. nr. 9.

Flygtninge på vej til udskibning til Australien manglede visum gennem Danmark og Tyskland – måtte returnere til Malmø og Caritas måtte betale rejsen København-Malmø-København-Gedser.

Hvem hjælper? Selv små bidrag løser store opgaver.

Caritas København – Giro 439 79.

Er katolsk spejderarbejde tidssvarende?

af cand. mag. Walter Dalland

Sidste år fejrede Det Danske Spejderkorps 50 års jubilæum. Det særlige katolske spejderarbejde har for et år siden passeret sin 40 års dag. Det ville måske være på sin plads at gøre en slags status.

I sommeren 1959 blev undertegnede på et spejderførerkursus herhjemme stillet over for spørgsmålet: Er spejderbevægelsen tidssvarende? Det er et spørgsmål, som man altid må stille sig, når man har med pædagogisk arbejde at gøre. Derfor er det meget nærliggende også at stille spørgsmålet for vort katolske spejderarbejdes vedkommende. Altså: Er vort katolske spejderarbejde tidssvarende?

Formålet med det katolske spejderarbejde er for nylig formuleret således: Formålet er først og fremmest at lave spejderarbejde og dernæst at drage omsorg for, at drengene i vort arbejde passer deres religiøse pligter. Det blev tilføjet, at dette var formålet med arbejdet, da det startede umiddelbart efter 1. verdenskrig, og at det var det samme formål, spejderarbejdet havde i dag.

Spejderbevægelsen er startet i England i den viktorianske tid, før den første verdenskrig. Den er en pædagogisk ramme, som man kan fylde ud med et indhold. Kirken har i udlandet meget hurtigt taget denne form for ungdomsarbejde til sig, for-

di der ligger store perspektiver i det. Den franske, katolske spejderbevægelse betød under og efter den 2. verdenskrig ikke så lidt for Frankrig. Særlig betød spejderne meget i genopbygningen af Frankrig. Spejderarbejdet i Frankrig er blevet en frugtbar form for ungdomsarbejde, fordi man har udnyttet dette pædagogiske systems muligheder til at vække og udfolde det positive og konstruktive i drengene og unge mænd, således, at for eksempel spejderarbejdet står som det inspirerende og initiativtagende ungdomsarbejde i Alsace-Lorraine. Spejderarbejdet er i Frankrig blevet et frugtbart middel til at udvikle drengene til religiøse personligheder, til lægfolk, som kirken virkelig kan bygge på. Man har i Frankrig – og for den sags skyld også i Belgien – erkendt, at spejderarbejdet står over for drengene og unge i atombombernes, sputnikkernes og solraketternes tidsalder, der er fundamentalt forskellig fra verden før 1914.

*

Det bærende i spejderarbejdets opbygning er patruljesystemet. Drengene i en trop inddeles i patruljer på 6–8 mand med en patruljefører på en 14–15 år i spidsen. Der er forskellige ting, som en sådan spejderpatrulje kan beskæftige sig med: lejr-

sport, wood-craft, knobbinding, kimslege, gå efter kort og kompas o. s. v. – ja, der er så mange ting, at man sagtens kan beskæftige drengene med disse ting en to-tre år fra deres fyldte tolv år, som normalt betragtes som spejderalderen. Disse ting er i sig selv så spændende, at drengene i den pågældende alder ikke behøver andet at beskæftige sig med. Man kan lave spejderarbejde udelukkende ved *spejderteknik*. Det afgørende er, at denne teknik kan sættes ind i en ganske bestemt sammenhæng. Den kan nemlig bruges som et ypperligt middel til at disponere drengene for, gøre dem åbne for en bevidst religiøs holdning til tilværelsen den dag, de bliver gamle nok til at tage personlig stilling til sigtet med deres tilværelse. Patruljesystemet anvendt rigtigt er en genial måde til at få selv tolvårige drengene til at blive klare over, at helheden er afhængig af netop deres indsats. Hvis den yngste spejder i patruljen har fået jobbet at være specialist i et par bestemte knob, afhænger det af hans pligtfølelse, om patruljen er »up to standard« netop på det område. Svigter han, lider helheden under det. Den pædagogiske opgave er, at førerne netop må lægge vægt på opgaver og arbejde, som kan gavne samarbejdet i patruljen.

Patruljerne bliver stillet på mange og vanskelige prøver på ture og løb. Der appelleres dels til kunnen, dels til fantasi og initiativ. Udfoldes det konstruktive og positive i drengen, er basis for en religiøst voksen personlighed lagt. I spidsen for patruljen står en patruljefører. Han repræsenterer autoriteten inden for patruljens lille afgrænsede verden. De mindre drengene i patruljen adlyder ham og ser op til ham, fordi han er ældre og dygtigere end de; de bliver dermed indstillet på en respekt over for den rette autoritet på dens rette plads, noget, der skulle føre til selvstændige lægfolk i Kirken, der vel kender lydigheden over for Kirken, men en sand lydighed og ikke en underkastelse. Patruljeføreren på sin side lærer, at hans førerjob giver ansvar, at det faktisk betyder noget for andre, hvad han siger og gør – en invitation til at blive sig selv mere bevidst, hvad man siger og gør, og hvorfor man gør det – igen en ting, der i det personlige kristenliv er noget meget værdifuldt.

Hermed skulle være antydnet ved forskellige eksempler, hvorledes spejderarbejdets arbejdsenhed, patruljesystemet, i sig bærer muligheder for at hjælpe drengene til at få en konstruktiv, aktiv og positiv ind-

Under en sommerlejr i bakkerne nord for Rebild byggede skovmændene dette alter, omkring hvilket troppens 40 katolske og 4 protestantiske drenge samledes til messe.

Patroljeføreren inspicerer de seks medlemmer af høgepatruljen ...

Medlemmer af førerstaben venter sultne, men tålmodige på, at million-bøffen skal blive rigtig brun og lækker ...

stilling til tilværelsen, når de bliver voksne.

Et sådant sigte med spejderarbejdet er noget mere og andet end det i begyndelsen af denne artikel refererede. Det er et sigte, der kræver uhyre meget af spejderførerne. Ligesom de hele tiden må forny sig på det praktiske plan gennem spejderførerkursus og instruktioner for at kunne være levende og inspirerede, således bør de også på det religiøse plan søge så megen vejledning og undervisning, som overhovedet kan gives. For kun ved at forny sig hele tiden, har førerne en mulighed for at kunne inspirere drengene. De skal ikke blot ved diverse »gode gerninger« være et godt eksempel for drengene (gad vidst, om vi altid er det), men de skal ved hele deres levende religiøse optagethed og holdning umærkeligt føre drengene ind i en verden, en atmosfære, der disponerer dem for en åbenhed over for evangeliet, når de skal til på en mere reflekteret måde at tage imod det. Derfor er det et spørgsmål, om ikke vi i spejderarbejdet har en del at lære fra ungdomsarbejdet, der lægger så megen vægt på undervisningens betydning for den enkeltes personlige religiøse liv og dermed for Kirkens liv, gennem sommerskoler, skolesøndage og skoleweekends.

Det er unødvendigt at sige, at man ikke kan begynde at »prædike« religion for drenge i et spejderarbejde. Af ovenstående skulle det fremgå, at noget sådant ikke er tilsigtet.

Dette fører til sidst ind på det vigtige principielle spørgsmål, hvad der egentlig er målet med arbejdet for den enkelte dreng. Spejderarbejdet skulle gøre sit til, at drengen bliver ført til at realisere det med sit liv, som Gud ønsker at realisere gennem ham, det vil sige med andre ord, at spejderarbejdet skal være med til at modne ham. På dette punkt er der

langt fra enighed herhjemme i katolske kredse, end ikke i gejstlige kredse. Undertegnede kan referere følgende udtalelser fra gejstligt hold herhjemme, der siger noget andet: »... det er et spørgsmål, om ikke arbejdet stiller højere krav end Kirken i al almindelighed, vil føre sine medlemmer til et højere mål end gennemsnitskatolicismen...« eller et andet citat: »... formålet med arbejdet, der beskæftiger sig med mange unge fra hjem, der ikke har kontakt med kirken overhovedet, må være at bibringe dem en minimumskatolicisme, således at de lige praktiserer.«

Det er næppe troligt, at et sådant sigte kan begejstre, endsi inspirere unge. Hos nogle kan det måske i bedste fald blive til en religiøs teknik, men særlig livsskabende er en sådan synsvinkel ikke. Heller ikke er den den bedst egnede måde til at føre de unge frem til en personlig kristen holdning. Forøvrigt er det vel også et spørgsmål, om perspektivet »krav« fra Kirkens side ikke er uheldigt udtrykt. Er det ikke både mere sandt og mere inspirerende at formulere det således, at spejderarbejdet og forøvrigt enhver form for ungdomsarbejde må give de unge så stor en del i den udfoldelsesmulighed, Kirken ejer, som det er muligt. Spejderarbejdet er en måde at opdrage på, det er en pædagogik. Den kan brugt i den sammenhæng føre de unge meget langt.

Vort udgangspunkt var spørgsmålet, om det katolske spejderarbejde i Danmark er tidssvarende. Ovenstående er et forsøg på at drøfte problemet, og vi lader de to måder at drive spejderarbejde på stå over for hinanden. Problemet er her rejst til overvejelse, fordi ungdomsarbejde og spejderarbejde er to meget vigtige områder inden for vort kirkeliv herhjemme. Det er noget, der kommer os alle ved. I begge former for ung-

domsarbejde må man altid være rede til oprud fra de en gang vundne bastioner – tiden går, og vi har ikke råd til at lade den løbe fra os.

Flere katolikker i Jordan

Amman, Jordan (NC) Antallet af katolikker af *latinsk* ritus i Amman er i de sidste 20 år vokset fra 400 til 7.500. Tilvæksten skyldes tildels flygtninge, der er kommet til Amman fra Palæstina. De samles i en kirke indviet til den hellige Josef, Arbejdernes forbillede, der for nylig er blevet bygget på en af Ammans syv høje.

I 1890 forsøgte katolikker af *latinsk* ritus for første gang at bosætte sig i Amman, men de blev ved pres fra de tyrkiske myndigheders side tvunget til at forlade byen. I 1914 lykkedes det dem imidlertid at vinde fodfæste, og grundlæggelsen af den halvvejs uafhængige stat Transjordanien i 1923 fik flere til at bosætte sig der.

Amman er ammoniternes gamle by, Rabboth Ammon, hvor kong Davids hærfører Urias blev sendt i døden. Byen fik navnet Philadelphia efter en af Ægyptens græske herskere, Ptolemæus Philadelphia. Den var et knudepunkt for karavanvejene og voksede i berømmelse og velstand under romernes herredømme. I det 4. århundrede blev den et kristent bispesæde, men den blev ødelagt af en persisk invasion i det 17. århundrede og blev først bygget op igen i 1878.

Amman blev i 1932 bispesæde for ærkebiskoppen af Petra og Philadelphia, som tilhører den melkitiske ritus. Ærkebispedømmet for den melkitiske ritus, som omfatter hele kongeriget Jordan, har en katolsk befolkning på ca. 15.000 mennesker. Den derværende menighed af *latinsk* ritus hører ind under den *latinske* patriark af Jerusalem.

Hos den sorte kardinal i Rutabo

En domkirke midt i bananplantagen

Midt inde i en bananplantage i Tanganyika ligger der en lille murstensbygning med bliktag. Det er domkirken i Rutabo. Biskoppen af Rutabo er Laurian Rugambwa, som fornylig af paven blev udnævnt til kardinal.

Hvis De skulle aflægge et besøg i Rutabo, måtte De først sejle over Victoria-søen. Skibet lægger til på vestsiden af søen i den lille havneby Bukoba, og derfra er der godt 50 kilometers rejse tilbage over land.

Når man kører ud fra Bukoba, forlader man alt, hvad der hedder asfalterede veje, telefoner og elektricitet. Man rejser ad en bugtet, huller og sandet vej, der ofte går gennem tæt grøn jungle. Til sidst kører man ind i en stor bananplantage. Man kommer ud i en lysning, hvor der ligger en håndfuld stråttækte lerhytter. Det er Rutabo.

Her findes ingen telefon, intet postkontor og ingen butikker. Den lokale slagterforretning består af en halv oksekrop, der hænger ned fra en gren i skyggen af et træ. Den nærmeste telefon er 50 kilometer borte, og den nærmeste postkasse hænger i nabobyen.

Kardinal Rugambwas bispedømme, der strækker sig over hundreder af kvadratkilometer, tæller i alt 61.000 katolikker af en samlet befolkning på 132.000. Det er en stor stigning, siden det tidligere vikariat blev gjort til et selvstændigt bispedømme med en indfødt biskop og indfødte præster. Dette skete den 13. december 1951, og samme dag fik pastor Rugambwa, der få måneder tidligere var vendt tilbage fra Rom, hvor han havde erhvervet doktorgraden i kanonisk lov, meddelelse om, at han var blevet udnævnt til apostolisk vikar for den del af bispedømmet, der var blevet skilt ud fra Bukoba. Det nye apostoliske vikariat fik navnet Nedre Kagera efter floden Kagera, der løber gennem dette område og munder ud i Victoria-søen.

Knap to år efter, den 25. marts 1953, blev det apostoliske vikariat Nedre Kagera ophævet til bispedømme og fik navnet Rutabo, og Rugambwa blev dets første biskop.

Et af kardinalens største problemer er afrikanernes religiøse mentalitet. Hvad enten de er hedninger eller kristne, tror de alle sammen på én Gud, som er god og ikke vil gøre menneskene fortræd. De tror på et liv efter døden og på gode og onde

ånder, som tager ophold i træer og huse. Dette kan tjene som forklaring på nogle af de skikke, der stadig følges af de kristne.

Et andet problem er familierne, der er samlet i klaner, hvis overhoved er en patriark eller høvding, der har en afgørende indflydelse på de enkelte familiers liv. Familierne støtter hinanden indbyrdes, men hvis et familieoverhoved dør, har patriarken absolut myndighed over den afdødes enke og børn, hvad der ofte kan skabe problemer for præsterne.

Et andet svagt punkt ved klanerne er kvindens stilling. Indtil for nylig – og for øvrigt er man endnu ikke gået helt bort fra den tanke – havde kvinderne ingen anden funktion end at gøre markarbejde og føde børn. Alle andre rettigheder blev dem nægtet.

Kardinal Rugambwa, der er et produkt af dette samfund, kender det til bunds. Han ved, hvor mægtig familiens indflydelse er, og at dens styrke kan bane vejen for Kirkens forsøg på at vinde landet for kristendommen. Han mener, at det vil tage ca. tre generationer, før dette mål vil være nået.

James I. Tucek.

Romersk kongregation til undersøgelse af protestantisme?

Rom (Kipa). Den 30. april afsluttede den kommission, som med statssekretæren, kardinal Tardini, i spidsen har varetaget planlægningen af forberedelserne til det økumeniske kirkemøde, sin virksomhed. Materialet til det kommende kirkemøde vil nu blive overgivet til en egentlig forberedende kommission, som biståes i arbejdet af flere underkommissioner, der hver for sig vil få deres specielle område at varetage. Det forlyder, at pave Johannes XXIII har til hensigt personlig at stille sig i spidsen for denne nye forberedende kommission, og at hans stedfortræder som leder af kommissionen alt efter omstændighederne formodentlig vil blive enten kardinal Tisserant eller kardinal Agagianian. Underkommissionerne vil sandsynligvis hver komme til at bestå af 16–18 personer.

Kapløb mellem lærde

Fra Tel Aviv meddeles, at en stor ekspedition af lærde fra det hebraiske universitet, støttet af 90 israelske soldater, i de sidste 14 dage har undersøgt grotter og huler ved Det døde Hav. Ekspeditionen er forsynet med det mest moderne udstyr, såsom flere jeeps og en helikopter. Udforskningen har indtil nu resulteret i, at man har fundet en papyrusrulle på syv centimeter med tekst fra Salmerne Bog, en papyrus på otte centimeter med en græsk indskrift og andre lignende skriftfund samt broncefæde og andre brugsgenstande fra romertiden.

En tidligere ekspedition har øjensynlig haft endnu bedre held med sig. Cigaretæsker, som man fandt i hulerne, tyder nemlig på, at disse allerede på et tidligere tidspunkt er blevet opdaget og gennemført af bebuiner. Som den kendte israelske lærde, professor Yadin erklærer, minder de nye fund om opdagelserne ved Qumram, hvor man fandt de betydningsfulde »dødehavsruller«. Hulerne har formentlig tjent som skjulested for hebraiske oprørere mod den romerske besættelsesmagt.

Mellem Israel og Jordan har der udviklet sig et veritabelt væddeløb om de bibelske fund, hvad den sidste ekspedition vidner om. Man har i Israel med stor opmærksomhed fulgt efterretninger fra Jordan om, at engelske lærde vil starte en storstilet ekspedition fra Jerusalem gamle bydel. Englænderne råder over betydelige pengemidler, som de har fået fra britiske organisationer og olieselskaber.

Blandt de dogmatiske spørgsmål, der tages op til behandling, bliver først og fremmest Kirkens opbygning, en definition af biskoppernes nøjagtige stilling i Kirken, lægmandsapostolatet og en fastlæggelse af læren om Kristi mystiske Legeme. Alle disse spørgsmål er af allerstørste vigtighed, når det gælder om at skabe et grundlag for de kristnes genforening.

Man formoder ligeledes, at der til støtte for Konciliekongregationen vil blive oprettet en særlig kommission til undersøgelse af protestantiske spørgsmål. Denne kommission kan muligvis, når kirkemødet er afsluttet, blive den trettende romerske kongregation, nemlig den økumeniske kongregation. Det er overflødigt at betone en sådan organisations meget

Nu officielle repræsentanter for Vatikanet i 60 lande

Vatikanstaden (NC). Efter at ærkebiskop Martin Lucas fornylig er udnævnt til apostolisk delegat for Skandinavien, er den Hellige Stol repræsenteret i mere end 60 nationer verden over. 42 af Vatikanets repræsentanter er apostoliske nuntier eller internuntier. De øvrige er apostoliske delegater, og nogle af dem repræsenterer samtidig pavedømmet i flere lande. Den nye apostoliske delegat for Skandinavien har for eksempel jurisdiktion over Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige.

Forskellen på disse to typer pavelige repræsentanter er, at nuntier og internuntier er pavens repræsentanter over for et bestemt lands regering og har diplomatisk rang på linie med henholdsvis ambassadører og gesandter. En apostolisk delegat er derimod pavens repræsentant over for den katolske gejstlighed og over for en nation eller en gruppe nationer, men ikke over for en regering.

Bortset fra den diplomatiske rang har en nuntius og en delegat faktisk de samme fuldmagter og den samme virksomhed at udøve.

Mgr. Dino Staffa, der er sekretær i Kongregationen for Seminarier og Universiteter, definerer i sin bog »The Apostolic Delegations«, der udkom i Rom i fjor, en delegation på følgende måde:

»Det er en permanent repræsentation for den Hellige Fader, som er oprettet af ham inden for Kirkens hierarki for et bestemt område eller en bestemt nation.«

Mgr. Staffa definerer endvidere de pligter, der følger med dette embede, således:

»At beskytte Kirkens stilling og at overvåge, at den Hellige Stols love, dekretter og instruktioner, hvis stadige og pålidelige fortolker den apostoliske delegat må være, bliver bragt til udførelse. Han skal desuden udøve en uofficiel indflydelse ved at komme med råd og forslag, rydde uoverensstemmelser af vejen og fremme den katolske menigheds vel. Han er endvidere den officielle vej, ad hvilken man sætter sig i forbindelse med den Hellige Stol, og ad hvilken

store betydning med henblik på det kommende kirkemøde.

Som det vil være bekendt, er det vigtigste formål med kirkemødet at tilpasse den kirkelige lovgivning efter vor tid og at udrydde visse hindringer for de kristnes enhed. Det betones endvidere, at der ikke er noget i den nuværende kirkelov, som hindrer protestantiske teologer i at blive medlemmer af en sådan kommission.

den Hellige Stol formidler sine instruktioner og ønsker og modtager sine oplysninger.«

Mgr. Staffa sporer den første permanente pavelige repræsentation helt tilbage til det fjerde århundrede. Den hellige pave Damanus I sendte en apostolisk vikar til Tessalonika omkring år 383. Vikaren havde jurisdiktion over det, der i dag hedder Grækenland, Albanien og en del af Jugoslavien. Han var akkrediteret gejstligheden som pavens repræsentant, men han var desuden residerende biskop, hvad de apostoliske delegater af i dag ikke er.

Første gang, der har været tale om et embede, som svarer til vore dages delegater, var – ifølge Mgr. Staffa – da pavelige ambassadører, »apocrisari«, i tiden fra det fjerde til det ottende århundrede udsendtes for at repræsentere Rom ved det græske kejserhof i Konstantinopel.

Mgr. Staffa betragter biskop Arnoldo Bossu som den første egentlige apostoliske delegat. Han blev udnævnt for det apostoliske vikariat Aleppo i Syrien i 1761.

Biskop Bossus opgave bestod i at bevare »troens renhed og de af paven fastsatte kirkeretlige principper« blandt de orientalske kristne.

Den 8. maj 1916 blev det af Vatikanets statssekretariat endeligt fastlagt, hvad titlen apostolisk delegat indebærer. Statssekretariatet bestemte, at titlen skulle gives til pavelige repræsentanter, som ikke har diplomatisk rang. Den kanoniske lov bekræftede denne afgørelse og fastslog, at deres opgave består i »at vogte Kirkens stilling og afgive beretning til den Hellige Stol.«

De 42 nuntier og internuntier er underlagt statssekretariatet. Delegaterne er derimod underlagt de forskellige romerske kongregationer, som administrerer Kirkens anliggender. Der er således ni delegater, som står under Kongregationen for Troens Udbredelse, deriblandt delegaterne i Australien, Skandinavien og forskellige lande i Afrika og Asien.

Hvad er en apostolisk delegat? Hvad skal en pavelig nuntius udrette? Og hvad er en internuntius?

Delegaterne i USA, Kanada, Mexico og Storbritannien står under Konsistoriekongregationen. De to øvrige står under Kongregationen for de Orientalske Kirker. Den ene af dem, den apostoliske delegat i Jerusalem og Palæstina, er samtidig delegat for katolikkerne i Jordan og på Kypern.

Indtil februar i år havde også Tyrkiet en apostolisk delegat, men da der nu er blevet oprettet en diplomatisk forbindelse mellem den Hellige Stol og Tyrkiet, har han fået rang af internuntius.

En internuntius har ikke helt samme rang som en ambassadør, men har snarere rang af gesandt. I almindelighed sender den Hellige Stol internuntier til ikke-katolske lande, som har oprettet diplomatisk forbindelse med den Hellige Stol.

Som regel sender de lande, hvortil paven sender internuntier, befuldmægtigede gesandter til Vatikanet i stedet for udsendinge med fuld ambassadør-rang. Kina, Ægypten, Holland, Iran og Japan er dog repræsenteret ved ambassadører, mens paven i disse lande repræsenteres af internuntier.

Det er vanskeligt at give helt klare retningslinier for, hvilken rang de repræsentanter har, der udveksles mellem Vatikanet og andre lande. Det kommer af, at der tages forskellige bestemmelser i de enkelte tilfælde.

Vatikanet har således en internuntius i Schweiz, skønt dette land ikke er repræsenteret ved den Hellige Stol. Storbritannien repræsenteres af en gesandt ved den Hellige Stol, mens paven i London lader sig repræsentere af en apostolisk delegat.

For øjeblikket er otte nuntiusposter og fire apostoliske delegatposter ikke besat – alle, med undtagelse af Grækenland, i lande, der er under kommunistisk styre.

I de lande, hvor pavens repræsentant har fuld rang af nuntius, betragtes han automatisk som den øverste inden for det diplomatiske korps, både af respekt for paven og for hans egen kirkelige rang.

Pavens udsendelse af nuntier og delegater er et af midlerne til at bevare Kirkens enhed selv i de fjerneste lande.

Præsteskab og ægteskab

Nyheden om, at cand. theol. Olav Rørdam Bonnevie skal præstevies, har vakt en vis forundring såvel i protestantiske som i katolske kredse. Hvorfor giver Kirken pludselig tilladelse til, at en mand, der er gift, modtager præstevieslen? Betyder det, at den vil give afkald på præsternes cølibat? Er denne bestemmelse forvarslet om en ny forordning fra Kirkens side? Er præsteskabet nødvendigvis knyttet til cølibatet?

Det er disse spørgsmål, som der for øjeblikket er mange, der stiller sig selv, pater M. Drouzy o.p. vil besvare i et offentligt foredrag, der holdes torsdag den 19. maj kl. 20 i menighedssalen ved Sankt Andreas kirke i Ordrup. Alle er velkomne, også ikke-katolikker.

Danmarks katolske kvindeforbund søger hjælp til sommerens arbejde på Prinsesse Margrethes Feriehus i Trørød i tiden 24/6-21/8.

Vi mangler følgende:

en økonoma og en hjælper i køkkenet

en stuepige (servering, opvask og rengøring)

et par damer eller unge piger, som under kyndig vejledning kan passe og beskæftige børnene.

Desuden søges to eller tre damer, som i tiden 13.-28. maj vil hjælpe med en grundig rengøring af huset.

Nærmere oplysninger - og aftale om løn m. v. - ved henvendelse til formanden, Aase Andersen, Daltoftevej 55, Søborg, tlf. 69 13 42.

Radio-nyt

Lørdag den 14. maj kl. 22,10 udsender Danmarks radio i program 2 et foredrag af den norske dominikanerpater H. Rieber-Mohn med titlen »Skriftemål og mentalhygiejne«.

*

Søndag den 15. maj kl. 18 transmitterer radioen i program 1 aftenandagten i Sankt Ansgars kirke, Åbenrå. Prædikant: sognepræst N. R. M. Oppermann, Horsens.

Under mistanke

I *Præsteforeningens Blad* skriver Th. Stamer følgende, som også vore læsere vil have fornøjelse af at kende:

»I de seneste numre af bladet har der været optaget annoncer om rejser til Rom, ledet af en katolsk pastor d'Auchamp fra Bornholm. Disse rejser, som har været foretaget nogle år, er direkte propagandarejser, hvis ene mål er at få »frafaldne« hjem til moderkirken. Jeg ved det fra en nær slægtning, der er katolik, og som sidste sommer deltog i en tilsvarende rejse. Der er nemlig sørget for, at rejseselskabet bliver smukt blandet af troende katolikker - gerne konvertitter - og rejselystne landsmænd, som man får forbindelse med gennem annoncer i »Folkeskolen« og nu altså også *Præsteforeningens Blad*. Der bliver hygget svært om gæsterne, man bor på de fineste klostre i Rom, får lov at besøge Peter Schindler, har daglig andagt i selveste Peterskirken o. s. v.

Personlig kender jeg kun én, der efter sidste års rejser er begyndt at gå til katolsk undervisning, men det skulle ikke undre mig, om »høsten« har været adskilligt større.

Vi er så tolerante og liberale, hvilket katolikkerne da også priser os for - det giver jo dem lettere arbejdsvilkår, - men de selv tænker ikke på at vise en tilsvarende tolerance. Prøv at lade en dansk præst arrangere en rejse til Luthers og Calvins grave eller til de små Valdensermenigheder i Norditalien, og bed så om at få en annonce desangående indrykket i »Catholica«. Resultatet turde være givet på forhånd. Men vi selv stiller vel fortsat gladelig annonceplads til rådighed for romersk-katolske felttog?«

*

Forhåbentlig vil en eller anden deltager i disse rejser påtage sig at svare Th. Stamer. Det hele kunne jo vendes om og formuleres sådan: Kan man forstå, at en katolsk præst tør lade katolikker være i selskab med protestantiske præster på en rejse til Rom? Tænk hvilken påvirkning de bliver udsat for!

Kan Th. Stamer slet ikke forestille sig, at sådanne rejser gavner begge parter? Ønsker han virkelig at beskytte sine egne ved at holde dem hen i uvidenhed om den katolske verden udenfor Danmarks grænser?

Vi kan ikke sige, om *Catholica* vil acceptere en annonce for rejser til protestantiske mindesteder, men vi vil tro, at man stiller sig som Katolsk Ugeblad. Vi har ikke noget imod at optage en sådan annonce.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 15.: 4. søndag efter påske (s. 587, hvid). Ihukommelse af Johannes de la Salle (s. 911).

MANDAG d. 16.: Ubald (s. 912, hvid), biskop.

TIRSDAG d. 17.: Erik (s. 912, rød), konge af Sverige, martyr. Ihukommelse af Paskal Baylon (s. 912).

ONSDAG d. 18.: Venantius (s. 914, rød), martyr.

TORS DAG d. 19.: Petrus Celestin (s. 915, hvid), pave. Ihukommelse af Pudenciana (s. 915), jomfru.

FREDAG d. 20.: Bernardin af Siena (s. 916, hvid), franciskaner.

LØRDAG d. 21.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [89], hvid).

En af ugens fester

Petrus Celestin.

Så sent som to år efter pave Nikolaj IVs død i 1292 var kardinalerne endnu ikke blevet enige om, hvem de skulle vælge til hans efterfølger. Endelig enedes de om at vælge en eneboer, som levede ude i bjergene i nærheden af Solmona i Mellemitalien, hvor han hengav sig til meget strenge bodsøvelser. Han hed Petrus og var 84 år gammel.

Han var på ingen måde forberedt på at blive pave, og det varede ikke længe, før han slet ikke mere havde noget at skulle have sagt. Han kunne ikke latin, uddelte Kirkens rigdomme og aflad til højre og venstre, og blev på grund af sin godtroenhed offer for alle mulige intriger og ambitioner. Imidlertid blev han selv klar over det, og besluttede sig til at nedlægge sin paveværdighed. Det gjorde han så den 13. december 1294 efter kun at have været pave i et halvt år.

Kristenheden var lamslået over at se en pave vende tilbage til en tilværelse som simpel munk, og man beundrede dette enestående udslag af ydmyghed. Petrus Celestin døde halvandet år senere i maj 1296 og blev helgenkåret i 1313.

Husker De, at

den katolske brevscoles arbejde kun kan fortsættes og udvides, hvis mange støtter den med små bidrag? Giro 10 31 69, Katolsk Orientering, Lyngbygårdsvej 1, Lyngby.

Bygherrer eller rentiers?

FORNYLIG læste jeg en spændende lille bog, der fortæller, hvordan man byggede middelalderens katedraler. At bygge en domkirke var ikke blot biskoppens eller præsternes sag, det var hele menighedens, ja, hele byens sag. I årtier var der tusindvis af mennesker, der arbejdede under bygherrens ledelse. I dag kan man kun undre sig over, hvordan forholdsvis små byer på måske omkring en halv snes tusinde indbyggere kunne samle de nødvendige midler til at betale for arbejdet og give arbejderne kost og tag over hovedet, ligesom man kan undre sig over, hvordan så mange byggepladser samtidig har kunnet skaffe tilstrækkeligt mange kvalificerede arbejdere. Men kendsgerningen står fast: katedralerne er der! I en gammel krønike kan man læse: »Man kunne se stormænd, stolte af deres slægt og deres rigdomme og vant til et liv i blødagtighed, som trak kærren, læssede sten, kalk, træ og andre byggematerialer . . . Undertiden var der tusinde mennesker eller flere, mænd og kvinder, der trak kærren, hvis den var meget tungt læsset«. Hele dette arbejde kunne kun blive udført, fordi de, der udførte det, besad en usædvanlig tro og begejstring.

Da jeg lukkede bogen, tænkte jeg på, hvor den næste generation må have kedet sig, for når katedralen først én gang var færdig, var der jo ikke mere at gøre! Så var der ikke andet tilbage end at benytte den og at

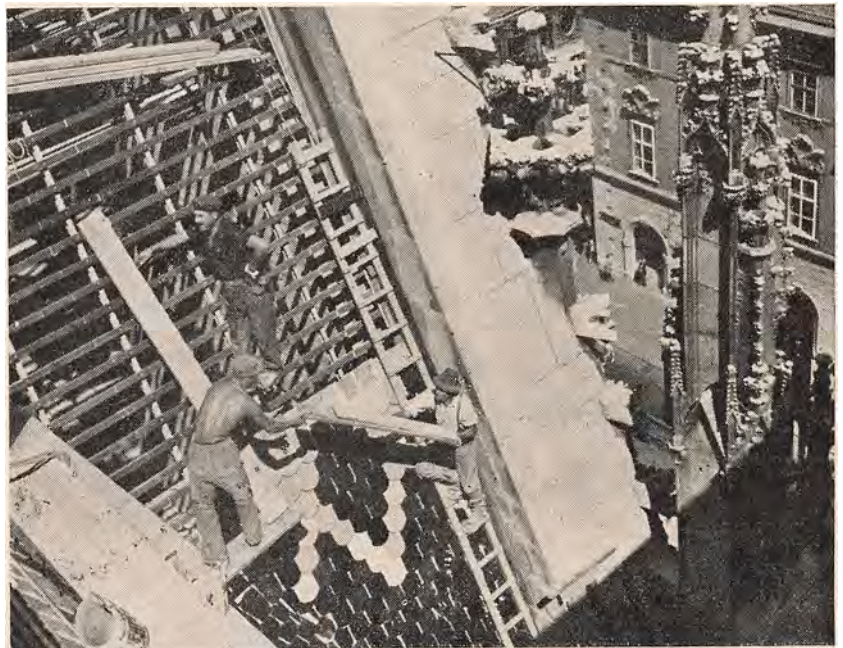
leve et stilfærdigt og ensformigt liv i skyggen af et stort stenmonument. Efter den foregående tids begejstrede byggelyst, var der ikke mere noget, der kunne virke opflammende. Efter en generation af bygherrer fulgte en generation af rentiers.

HVIS VI IKKE passer på, risikerer også vi at blive en generation, der lever af sine renter. Når der er så mange kristne, der keder sig og lever uden begejstring, er det netop, fordi de tror, at der ikke mere er noget for dem at udrette, og at katedralen allerede er bygget. Men selv om domkirken af sten allerede står der, bliver den åndelige kirke, der er bygget af levende stene, aldrig færdig. For hver generation skal den bygges på ny, og den skal bygges af

hele Guds folk under begejstring og fælles anstrengelser.

I den epistel, vi læser på søndag, skriver apostlen Jakob til sin menighed: »Gud fødte os til at være begyndelsen til en ny verden«. Dette ord er ikke blot henvendt til de første kristne, men til alle mennesker i alle tider. Enhver af os er »begyndelsen til en ny verden«. Enhver af os i dag er ansvarlig for Kirken af i dag, Kirken af 1960. Enhver af os skal bygge den sammen med alle vore brødre. Vi er ikke en flok rentenydere, som ikke har andet at gøre end at beundre tidligere generationers værk. Ligesom folkene i middelalderen står vi på byggepladsen og ofrer dagens møje på at bygge denne katedral, som først vil blive fuldført i himlen.

M. D.

At bygge domkirkerne var en opgave, der virkede begejstrende og opflammende på middelalderens mennesker. Men hvad med den næste generation?

Lille Karl Gebke

I sommeren 1952 kunne vi gennemføre vor første lejrskole med børn fra flere forskellige nationer. Der var drenge fra Danmark, Tyskland, Frankrig og Italien. Jeg husker, der var så mange sortseere, der advarede mig, da de mente, at netop den sammensætning ville give nationale stridigheder. Andre var af den opfattelse, at vi ville opleve noget i retning af en ny religionskrig. Ah nej, ingen af delene blev tilfældet; hver søndag afholdtes kirkegang i lejren svarende til de forskellige konfessioner. Børnene dannede en enhed; de havde således et fodboldhold sammensat af drenge fra alle fire nationer.

Det var et mærkeligt fodboldhold, der var tilsammen kun 16 ben på holdet. Eet ben erstattedes af 2 krykkestokke. Således udstyret vandt holdet 4 fodboldkampe, tabte 1 og spillede een kamp uafgjort. Det var samme år en 13 årig tysk dreng satte rekord i højdespring. Han sprang 1 m og 25

centimeter - hoppende på det ene ben. Han manglede det andet ben fra hoften. Det var et af de dejlige år, hvor vi fik lov at leje Statens arbejdstekniske skole i Audebo. Det var nogle vidunderlige lokaler, som jeg endnu mindes med glæde.

Vi havde det år blandt de tyske drenge et par stykker, der havde fået amputeret det ene ben ved hoften på grund af knoglekræft. Operationsarrene var lægte, de havde fået prote-sen, som de endnu ikke rigtig havde lært at gå på. Humøret kneb det også lidt med, navnlig hos den ene. Lille *Karl Gebke*.

Han var en lille sart fyr, ganske køn med sit mørke hår og de mørke øjne bag brillerne, som den spinkle hånd ustandselig skubbede på plads ved næseroden med en nervøs refleksbevægelse. Lille Karl Gebke havde lidt hjemme. Han havde sikkert også lidt ondt af sig selv, fordi han manglede det ene ben. Hvor jeg dog forstod ham. Det hele var så nyt for ham. Også det med benet. Jeg inviterede ham ind i vores opholdsstue. Jeg husker endnu, at han sad hele den formiddag ved det runde bord der midt i stuen, der var temmelig stor og også tjente som kontor. Der sad han så, den lille spinkle mand, og tænkte sit, små forvirrede spinkle tanker, der flagrede gennem hans kønne lille hoved, uden egentlig at fatte, at han var bange, og derfor heller ikke, hvorfor han var det.

Efter at have siddet lidt og bladet i et billedhæfte uden at se andet end sine egne tanker, kom det pludselig, stødvis ind imellem snøftene. Små spredte sætninger ligesom listede ud af munden på ham. Små fortællinger om dem derhjemme. Han talte mindre til mig, han ligesom bare bekræftede overfor sig selv, at han havde sådan en sød mor, en dejlig far, ja, og så havde han da også to søskende, der var meget ældre end han selv. En bror, der sejlede, og så en storesøster.

Ah, det letter lidt bare sådan at sidde og tale, man skal ikke trænge sig på, helst beskæftige sig med noget stilfærdigt, bare være der. Ssh! Næh, ikke stille spørgsmål. Enten hører han dem simpelthen ikke, eller også bryder man hans tankegang, og så er hyggen helt ødelagt.

I løbet af nogle dage faldt Karl Gebke ligesom lidt bedre til, omend han stadig virkede lidt stille og modløs. En dag blev han forkolet og fik feber. Vi har altid været mildt hysteriske med vore børn og sendte bud efter den nærmeste læge. Han undersøgte drengen og konstaterede en generalforkølelse. Jeg fortalte ham stil-

færdigt, at Karl Gebke havde haft kræft. Lægen så på mig og spurgte i en lidt skarp tone: »Hører De også til de mennesker, der mener, man ikke kan fejle andet?«

Jeg undlod at svare ham. Vidste ikke, hvad jeg skulle svare. Jeg vidste bare, jeg var bange. De næste to dage kom en sygeplejerske og gav penicillin. Jeg ringede til overkirurg Heiberg i Holbæk, der tidligere havde besøgt os, og forklarede ham mine bange anelser. Han kom en halv time efter. Vi gik sammen ned på Karl Gebkes værelse. Idet vi trådte ind, hostede drengen på en karakteristisk måde, ligesom han havde gjort de sidste dage.

Overkirurg Heiberg så opmuntrende på drengen. Da vi atter kom ud på gangen, sagde kirurgen: »Jeg kan ikke lide den hoste. Jeg tager ham med på sygehuset med det samme. Så kan vi snakkes ved på sygehuset i morgen formiddag ved 9 tiden.« Næste morgen kørte min kone til sygehuset.

Den formiddag var der fest i lejren. Regimentsmusikken fra Holbæk var ankommet og stod nu ude på plænen og musicerede. Alle ungerne var ellevilde, når deres landes schlagermelodier blev spillet.

Telefonen ringede: »Hallo Stig«, det var min kone, jeg kunne høre noget mærkeligt ved hendes stemme. Sket noget med vognen? »Stig, Karl Gebke har dobbeltsidig lungekræft.« Orkestret drøned, og ungerne sang »Wer soll das bezahlen.« »Stig, overlægen siger, Karl har fra 2 timer til 2 måneder tilbage.« Ungerne jublede »da capo« ude på plænen! »Stig, du er så langt væk, jeg kommer hjem nu, så kan vi aftale nærmere!«

Ungerne skreg lykkelige til fuldt hornorkester: »Auf Wiedersehen, auf Wiedersehen, bleib nicht so lange fort, denn ohne dich wird's halb so schön, darauf hast du mein Wort.«

Jeg besluttede, at drengen omgående skulle hjem, koste hvad det ville. Der fulgte en time med rivende aktivitet. Telefonsamtaler med Nordwest-deutsches Rundfunk, der var vores centralkontakt i Tyskland. Derfra underrettedes forældrene, ligesom ambulance og eneværelse blev bestilt på universitetshospitalet i Hamburg. Ambulancefly blev bestilt hos Zonenredningskorpset. Turen ville koste kr. 900.-.

Det blev bestemt, at min kone og Ragna skulle følge med Karl Gebke på hans første og sidste flyvetur. Jeg havde netop fra den tyske ambassade fået forærende en smukt udstyret bog med H. C. Andersens eventyr på mange sprog. Den skrev vi en hilsen og vore navne i. Karl Gebke fik den

KBK

AKTIESELSKABET

København

Brændsels Kompagni

Nørregade 16 - Telefon Central 92 70

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva * 408

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandfabrik

Tlf. 121 - 208

Andersen & Meyers Eft.

MOGENS LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 2 28 30

Lys - Kraft - Varme

Aabenraa Brugsforening

Søndergade 18 . Aabenraa

Telefon 223 68

Leverandør til St. Ansgars klinik

sammen med en modelflyver som den, vor lille ven skulle flyve hjem i – hjem til mor og far.

Gardinerne blev trukket fra i ambulancen, og det blev arrangeret sådan, at man i Roskilde og København gjorde små turistmæssige afstikkere. Karl Gebke var så ked af, at han nu gik glip af de udflugter, vi alle skulle på til København.

Med Vemmingbo som fører lettede ambulanceflyet mod Hamburg. Også i flyet var båren kilet op, så drengen kunne se ud og med glade øjne opleve det hele, medens sveden piblede ned over ansigtet.

*

Da lejren sluttede i Audebo flyttede vi til en ny lejr syd for Hamburg, og jeg tog ind for at se til Karl Gebke. Han skulle have et smukt lille emblem, som alle deltagerne det år havde fået, kun endnu ikke lille Karl Gebke.

Det lille menneske fyldte ikke meget i den store seng. Hans træben stod lænet til sengens hovedgærde. Hans før så spinkle hænder var opsvulmede, hans lille før så kønne ansigt var hævet. Jeg mindes, vi havde fortalt ham og hans kammerater, at han var fløjet hjem, fordi han havde influenza.

Hans øjne smilte i gensynsglæde, da han sagde: »God dag, hr. Guldberg.«

»Hvordan har du det, Karl Gebke?«

»De siger, det går bedre, men jeg kan ikke lide at blive stukket i armen, det gør ondt.«

Hans far og mor kom ind. To stille, jævne mennesker, som jeg må beundre for deres sjælsstyrke.

»Herr Guldberg«, spurgte Karl, »når jeg nu snart bliver rask, må jeg så komme ud i lejren her i Tyskland, jeg må godt for mor og far, ikke mor?«

»Ja, min dreng, hvis herr Guldberg vil have dig!«

»Det er en aftale, Karl, så snart du bliver rask, er du velkommen, men så må du også finde dig i, at doktoren vil stikke dig i armen, det hører med.«

»Det er sjovt, jeg brød mig ikke om mit træben, men nu vil jeg gerne have det på igen, når jeg skal ud i lejren. Er der nogle af børnene, jeg kender?«

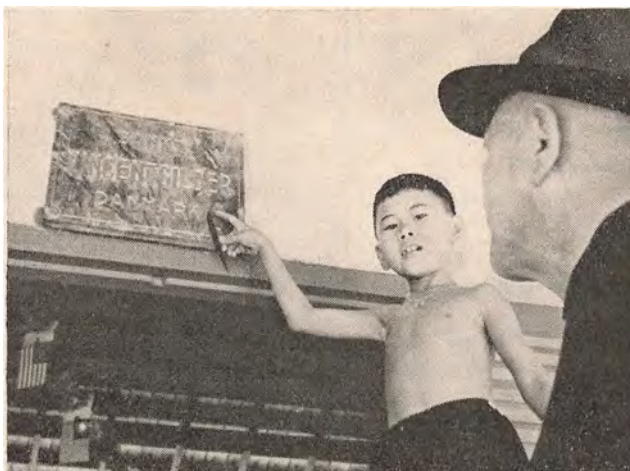
»Ja, alle italienerne.«

»Må jeg også komme med til Danmark næste år?«

»Du må komme med næste år, Karl. Jeg skal lige et ærinde. Jeg kommer straks tilbage, Karl.«

Jeg måtte ud. Hr. og fru Gebkes stærke ansigter kunne hvert øjeblik

Livskraftig et-årig

Pater Huysmann og en lille patient studerer navnepladen over indgangen til den danske pavillon på spedalskeshospitalet Sankt Joseph.

Sankt Vincent-gilderne til hjælp for verdens sultende og nødlidende har i anledning af sin et års fødselsdag den 28. april udsendt en oversigt over, hvad det forløbne års energiudfoldelser har været rettet imod. Af de opmuntrende kendsgerninger kan nævnes, at der er oprettet 26 gilder landet over, og flere vil se lyset i den nærmeste fremtid. Der er til dato indsamlet 18.000 kr., hvoraf 11.000 er sendt til Forindien og Ætiopien til bekæmpelse af sult og elendighed, mens resten er stilet til Syd-Vietnam med det specielle formål at bygge en pavillon til 12 patienter på spedalskeshospitalet Sankt Joseph i nærheden af Saigon. Heldigvis blev denne pavillon ikke beskadiget ved den plyndring af hospitalet, ugebladet omtalte fornylig, iværksat af 200 kommunister fra Nord-Vietnam. Fra Marialegionen har gilderne fået en udmærket støtte, idet den jyske ledelse allerede i september udsendte opfordring til sine afdelinger om at

støtte organiseringen og oprettelsen af nye Sankt Vincent-gilder.

En af planerne for gildernes andet år er at udstyre den allerede opførte pavillon for de spedalske og opføre endnu en pavillon, og ledelsen håber, at barmhjertigheden også i det kommende år må trives til gavn for de nødlidende. Hjælpen har samtidig givet de danske gilde-medlemmer en uvurderlig menneskelig kontakt med de fjerne steder i verden, hvortil håndsækningerne er rettet, og de har modtaget så rørende og hyppige beviser på taknemmeligheden, at det er umuligt ikke at føle sig inspireret til at udbygge arbejdet. Det har ikke mindst været opmuntrende at se den interesse og offervilje, børn har vist i denne forbindelse, side om side med hjælpen til flygtningene. Vi gentager for en sikkerheds skyld, at Sankt Vincent-gildernes sekretariat er: Kildehøjvej 13, Birkerød, gironummer: 97164.

få mig til at græde. Jeg var ikke nær så stor som de. Jeg tumlede ned ad hospitalsgangen, indtil jeg traf en læge. Jeg spurgte ham ud om Karl, han trak på skuldrene: »Vi kan intet gøre, bortset fra at holde ham fri for smerter.«

Jeg gik tilbage til sygestuen og fik hans mor til at hæfte det lille emblem på hans hvide hospitalsskjorte, lige over hjertet. Karl Gebke var lykkelig. Jeg beredte mig til at gå for ikke at berøve hans far og mor den alt for knappe tid sammen med deres dreng. Det er så sjældent, jeg føler savnet

af mine hænder, men her savnede jeg håndtrykket til farvel. Jeg bøjede mig og gav ham et flygtigt kys på panden.

Jeg så ikke Karl Gebke mere. Han døde præcis på 2 månedersdagen for sin hjemtransport.

En repræsentant for det udvalg, der betalte lejrskolen det år i Danmark, udbrød, da han så udgiften til ambulancefly: »Jamen det var jo ikke budgetteret!«

Nej, lille Karl Gebkes hjemtransport var ikke budgetteret!

Stig Guldberg.

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 860611

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 860300 - 860278

Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 860684

O. N. P. Mørch

Snedker Firma, Grundl. 1883

Østergade 14, Nykøbing F.

Begravelse ordnes overalt

Elmer Vernersen

1. kl.s kød og pålæg

Kastetvej 51 - Aalborg

Telefon 5880

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET CENTRALVARME

Algade 58, Aalborg, tlf. 30433

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 20301

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 34233 og 34337

Katolske begravelse

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Norsk arbejdskamp

Kåre Holt: Storm under Morgenstjerne. Schönbergske Forlag, 232 sider, kr. 19,75.

Af forfatteren til *Morgenrødens Mænd* er der udkommet en ny roman på dansk. Den fortæller om arbejderen Jamis og hans familie, der midt om vinteren må drage over fjeldet for at komme til Jokumværket, hvor der er stillet ham arbejde i udsigt. Herefter udspilles begivenhederne omkring denne virksomhed, dens arbejdere og deres problemer. Vi får et indblik i arbejdernes aldeles rædselsfulde kår på et tidspunkt, hvor de endnu ikke har opnået de simpleste menneskerettigheder. Fagbevægelsen er i spiren. Agitatorer rejser Norge rundt og forsøger at samle arbejderne. Også på Jokumværket opstår der uroligheder, arbejderne rejser sig mere eller mindre bevidst fra fornedelsen, situationen tilspidnes omkring den store strejke, hvor der føres en konsekvent kamp med alt, hvad det medfører af lidelser for de implicerede. Kampen bliver ført igennem til sejr, sejr for de ideer og idealer, vi i dag betragter som naturlige.

Men det, som gør »Storm under Morgenstjerne« til en bog af virkelig betydning, er imidlertid ikke så meget selve handlingen, som det er den forstående og menneskekærlige synsvinkel, under hvilken emnet behandles. Det er forfatterens fortjeneste, at bogen trods dens udprægede sociale sigte ikke blot er blevet et heroisk epos om tapre arbejdere og

deres sejre. Gang på gang viser Kåre Holt os, at også her, eller måske netop her er problemstillingen om ret og retfærdighed så uhyre kompliceret. Arbejderne sejrede i en retfærdig kamp. - Ja, men havde værkejerens forsåvidt ikke også ret - - en historisk ret. Arbejdernes krav måtte nødvendigvis, udfra det vi i dag kalder almindelige humane begreber, føres igennem på trods af mindretallets, de besiddendes rettigheder. I denne inciterende spænding er personerne i »Storm under Morgenstjerne« med den sande digters ydmyghed skildret, således som menneskene nu engang er: Store og samtidig så uendelig skrøbelige.

Th.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prúser, Sct. Annæ Plads 28

København K. Tlf. Central 9528 kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)

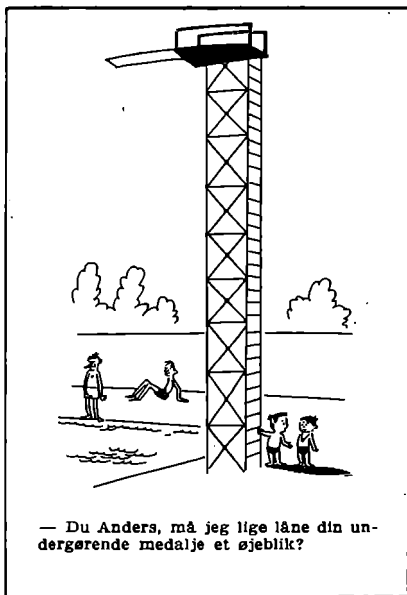
Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal - hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annoncer: Katolsk Ugeblads annonceekspedition, Hauchsvej 8, København V. Tlf. Eva 2997 (kl. 8-10). Postgiro nr. 589 65.

Aasebakkevalfarten forberedes i Sankt Ansgars kirke.

Fredag den 20. maj vil majandagten i Sankt Ansgars kirke forme sig som en forberedelse til valfarten til Guds Moder af Aasebakken. De Unge Katolikker har som valfartens tema valgt dåbens sakramente. Det samme tema vil blive behandlet i Sankt Ansgars kirke, således at emnet indarbejdes i valfarten. Andagten vil derfor forme sig som en vigilie med katekese, skriftlæsning, bøl til Guds Moder og til slut sakramental velsignelse. Vigilien begynder kl. 19,30 og vil vare en times tid. Enhver er velkommen.

Kjeld Geertz-Hansen.

Jesu Hjerter Sogns basar:

Udtrukne numre: Amerikansk lotteri, mørkegrøn 90, rød 95, gul 13, lysegrøn 95, beige 97, orange 77, brun 54, lyserød Y 82, mørkegrøn H 7, orange J 66. — Stor seddel (med stempel) lyserød 70, blå 50, hvid 59, lysegrå 82.

Gevinsterne bedes afhentet på Jesu Hjerter Kirkes kontor senest den 31. maj.

Katolske Menighedsplejer's

ordinære repræsentantskabsmøde afholdes i år søndag den 29. maj kl. 13,30 i »Familiesalen«, Ledreborg pr. Lejre med dagsorden i henhold til lovens paragraf 4, stk. 3. K.M. har opnået tilladelse til at fejre messen i Ledreborg slotskapel kl. 10,30 og arrangerer fælles-bus med afgang fra Valby Langgade 117 A i København kl. 9,45 til Ledreborg og med afgang herfra kl. 16,00 tilbage til København over Gundsømagle, Ledøje, Måløv og Ballerup med besøg i et par gamle, katolske kirker. Hjemkomst København ca. kl. 18,30.

Efter messen han medbragt frokost spises i »Familiesalen«, og K.M. sørger for, at sodavand og øl kan købes på stedet.

Efter repræsentantskabsmødet beses slotsparken og den smukke omegn og drikkes en kop kaffe hos formanden i »Skyttehuset«.

Vi håber på tilslutning fra alle sogne, foreningsrepræsentanter og enkeltmedlemmer og imødeser tilmelding senest den 26. maj til busturen, der vil koste kr. 12,00 pro pers. Deltagere, der kører i egen bil og har plads at afse, bedes melde dette til K.M.s kontor.

P. F. V.:
G. Garth-Grüner,
formand.

Mathias Christensen
ABSALONSGADE 14
AALBORG

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 — Am. 1248
Per Meyer 943366

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

Niels Madsens Maskinsnedkeri

Vestergade 24 - Svendborg
Tlf. 197

Lev. til de katolske institutioner

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester

Møllergade 67
Tlf. Svendborg 2737

Svendborg Ligkistemagasinet

v/ Hans Nielsen & Søn

Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 264

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044

Kulkranen

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

Møbl. værelse til leje
fra 1. juni. Privat indgang. Bad.
Kansasvej, Amager.
Tlf. 50 51 34.

R. I. P.

Vor kære far
fhv. lærer ved Sct. Knuds
Skole

Emil Rønnow

døde den 1. maj 1960.
Børnene.

Bed for hans sjæl.

R. I. P.

Vor kære mand, far, svigerfar
og farfar

manufakturhandler
Carl Tiedemann

døde den 5. maj 1960 efter længere
tids sygdom.

På familiens og egne vegne
Paula Tiedemann.

Bed for hans sjæl.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

FILM og TEATER

Underfulde lotuslampe

Det er altid med en vis spænding, man imødeser en film fra det fjerne Østen, især når den kommer fra den anden side jern-tæppet. Denne film, der er lavet af den kinesiske instruktør Yeh

Ming og for øjeblikket har sin Europa-premiere her i landet, fortæller os en gammel kinesisk legende. Som alle de gamle legender sætter den de gode kræfter i kamp mod de onde. Den jordiske yngling Liu Yen-chang er blevet forelsket i den skønne gudinde San Sheng-mu. For at følge sin beundrer og blive forenet med ham forlader gudinden sin himmelske tilværelse. Hun føder en søn. Men i sin lykke bliver hun forfulgt af sin bror, renhedens strenge vogter. Medens dåbsfesten er på sit højeste, stjæler »den himmelske hund« den underfulde lotuslampe, tryllelampen, der beskyttede de elskendes skæbne. De bliver skilt, og barnet bliver forældreløst. Men sønnen vokser op; efterhånden opdrages han til at blive en dygtig krigsmand. Han befrier sin mor fra hendes underjordiske fængsel og forener hende med sin far, så at hele familien til sidst kan leve lykkeligt på det himmelske bjerg.

Desværre fortæller instruktøren os dette rørende eventyr på et sprog, der ikke står på højde med hans gode hensigt eller med legendens charmerende form. Hans udtryksmidler virker ofte ubehjælpssomme og ufrivilligt naive. Musikken plagierer – bevidst eller ubevidst, det er vanskeligt at sige – den ligegyldige orkesterledsagelse, der så ofte ødelægger vore vestlige film. Farverne er – ligesom i forfilmen om byen Peking – for hårde, for kontrasterende med en tilbøjelighed til at virke for grønne. Når man sammenligner dem med de subtile nuancer i de japanske film, vinder de om en underlig mangel på teknik eller om en vis farveblindhed hos instruktøren.

Når den har så mange dårlige sider, hvad bliver der så tilbage af denne film? En utrolig og eventyrlig balletkunst. Peking-operaen viser her endnu en gang, hvad den kan præstere – og det er ikke lidt. Visse scener,

som f. eks. den fantastiske våbendans eller den yndefulde slørdans, er enestående kunststykker. Enhver af skuespillerne viser en elegance og samtidig en akrobatisk teknik, der forbløffer os. Denne kunstneriske dygtighed, resultatet af en ældgammel tradition, gør, at filmen trods alt er en sjælden oplevelse. Og når man forlader biografen, drømmer man om den film, disse mennesker vil lave den dag, deres filmkunst står på højde med deres dans!

M. D.

Hvem var den dame?

En iøvrigt sædelig amerikansk professor i kemi kommer på dydens strenge vej til at tage et lille sidetrin, idet han ufrivilligt lader sig overrumple af en kvindelig students ulykkelige trang til at gøre indtryk på ham.

Uheldigvis ankommer professorens hustru i samme øjeblik til universitetets laboratorier, hvor den famøse handling foregår. Ak ja!

Situationen skal reddes og bliver det, ved at ægtemanden og hans gode ven i allerstørste hast konstruerer en historie om deres fælles medlemsskab af F.B.I., et medlemsskab, der altså blandt andet medfører forpligtelse til at opvarte unge, kvindelige agenter.

Vor bedragne ægtehustru lader sig forbløffende nok snøre, og herefter ruller lavinen. F.B.I. og vaskeægte agenter dukker frem på lærredet, og pludselig bliver det alvor.

Historien, der i sig selv er ret banal, afvikles på en vittig måde. Der garanteres tilskueren en hjertelig latter, og det kan jo være meget rart i disse forårskolde aftener.

Th.

Filmfestival

Fra den 4. til den 16. maj er der filmfestival i Cannes. Tredivende lande deltager. De 5 verdensdele er repræsenteret, også de kommunistiske lande møder med deres film. Juryen er international. I år består den bl. a. af den belgiske forfatter Georges Simeon, amerikaneren Henry Miller og den russiske instruktør Serge Youkevitch. Denne jury uddeler priserne.

Sidste år gik første pris til den franske film »Orfeu negro«, som vi snart vil få at se her i landet under titlen »Sort karneval«, og i 1958 valgtes »Tranerne flyver forbi« som årets bedste film.

Poeten og Lillemor og Lotte

Tiden går hurtigt i godt selskab, plejer man at sige, og slutter man omvendt, må det absolut betragtes som en kompliment til digterfamilien, at man ærgres sig, når det modbydelige fortæppe kommer igen og ødelægger det hele.

Vi kender den lille hyggelige familie med de kønne, kvikke og kultiverede medlemmer både fra tegneserier og fra den foregående film. Denne gang præsenteres den i farver, og man kapitulerer gerne, når man er blevet sikker på, at malingen, som det ofte er tilfældet, ikke dækker over diverse skavanker, men tværtimod dækker det formål at sætte kulør på tilværelsen omkring nogle søde mennesker i et henrivende lille hus.

Handling er der ikke meget af, men hvad gør det, man glæder sig alligevel over de mange pudsige enkeltsituationer som »fødende« fædre og deslige. Dette nummer burde nu kun være antydnet i anden omgang. Af og til snertes der lidt satirisk ud mod forskellige af det danske samfunds ømme punkter. Disse rap bliver dog aldrig så alvorlige, at de skader filmens lune.

For romantiske personer med sans for poesi og humor kan man kun anbefale denne lette forårsanretning: Lystspil à la hyggespreder. H. B.

K A T O L S K
ugeblad

Det er gammel tradition, at katolikker i den forårsmilde maj måned særligt hylder Gudsmoder, Maria. Mange store kunstnere har søgt at tegne hendes træk på lærredet eller mejsle hende i sten. Dette ansigt er en detalje fra Michelangelos Madonna i kirken San Lorenzo i Florens.

40 martyrer fra
England og Wales

ønskes

helgenkåret

Skolen
og forældrenes
ansvar

Hvad
de syge betyder
for os

Valfarter
til Aasebakken
og
til Øm

Stærk mand med knytnæve . . .

Fra sin skoletid husker man en bestemt drengetype, som på legepladsen og på vejen hjem fra skole kunne hævde sig blandt kammeraterne ved hjælp af sin korporlige styrke og sine gloser. Han var bestemt ikke vellidt. De svage frygtede ham og søgte at indynde sig, de stærkere, som kunne have holdt ham i skak, men var for kultiverede, tolererede hans adfærd. Vor ven spankulerede omkring som den sejrende hane i hønsegården og galede i tide og utide, for at man ikke skulle glemme hans eksistens. Således skjulte han sine egne menneskelige mangler.

Drengene prøvede at rotte sig sammen mod ham, men han undslap og fik aldrig den omgang kollektiv klø, de havde sparet op til. Og derefter blev det endnu mere risikabelt at møde ham på en øde strækning i byens udkant. Så sladrede en lille fyr til sine forældre, hvorefter den stærke mand fik en irettesættelse af skoleinspektøren, men man kunne jo ikke vogte alle hans skridt, og situationen blev kun forværret. Han forandrede sig ikke. Da han omsider nåede den øverste klasse, var han omgivet af megen hyklet respekt. Det gjaldt om at stå sig godt med ham. Ikke fornærme ham. More sig over hans påfund. Sørge for, at han fik det, som han ønskede. Skulle man et øjeblik glemme hans position som over-tyran, behøvede han blot at løfte sin knytnæve til ansigtshøjde, og man fornåm allerede presset mod den sårbare næse, man var udstyret med. Og

man huskede, at blod lugter ilde.

*

Sådan kan det gå til på en legeplads blandt drenge. Men ikke kun blandt drenge. Voksne mennesker kan opføre sig på en lignende måde – ikke på en legeplads men på en større scene, hvor verdens blik er rettet mod dem. Aviserne fortæller et og andet om det.

For nogle dage siden ankom en statsleder til det vigtige topmøde i Paris og var i bistert lune. I forvejen havde han brugt store mængder af sin energi på at spille rollen som en såret uskyldighed. Han havde hævet sin knytnæve mod dem, han skulle møde ved et forhandlingsbord. Hans nærmeste garde og en skare af hans vasaller havde lydigt sekunderet ham, havde lét og raset på de rigtige steder, mens han talte om de andres uforskammethed mod ham, der kun vil fred og fordragelighed. Han havde betegnet de andre som løgnere, endskønt han selv ikke anerkender faste etiske principper, hvorefter man kan afgøre, om dette eller hint er sandt. Det kan lige så godt være løgn. Der er ingen højere magt, overfor hvem mennesker skal stå til regnskab. Han kan tale om løgn og mene sandhed, han kan tale om sandhed og mene løgn. Vi ved aldrig, hvad han mener. Vi ved aldrig, om han truer for alvor eller kun på skrømt.

*

Drengenes opførsel på legepladsen kan nok være til skade både for den stærke og for den svage. Men spillet på verdens-

scenen har en alvorligere karakter. Det er farligt for os alle, at store stater får ledere, som kun føler sig forpligtet overfor deres egne indfald og deres tilhængeres bifald. Når den gudløse regerer, da er vi prisgivet. For er det sandt, at »magt korrumpere« – og det har ofte vist sig at være sandt – da er situationen dødsensfarlig, når den korrumperede ikke har en Gud at vende sig til.

Netop da note-duellen mellem øst og vest forstyrrede de gode udsigter for top-mødet i Paris, havde vi på redaktionen besøg af et menneske, som har udført et stort arbejde blandt flygtninge og nødlidende. Et sted i Tyskland havde hun mødt de nyeste ofre for torturen i kommunistiske fængsler. Hendes beretning var aldeles rystende. Vi har ellers hørt meget om menneskemishandling, men dette var på baggrund af tidens hykleri og den megen tale om fredsvilje af chokerende virkning. Vi skal senere offentliggøre hendes beretning. Den er blot en af de mange rapporter om, hvordan man handler overfor sin værge-løse næste, når han ikke vil make ret og være med i hyldesten til den stærke mand. Her har vi knytnæven igen. Hvem var det, der fornyligt sagde: »Hvis nogen slår på min venstre kind, vil jeg slå igen, så hans hoved ryger af!« . . .? De kan huske, hvem der sagde det.

Man spørger sig selv, om det hele slagsmål set fra Guds synshøjde ikke tager sig ud som umodne drenges roderi på en legeplads. Hvor er der langt mellem dette og den kristne fred. Hvor er det småligt og hysterisk sammenlignet med Kristi ædle og glade budskab til menneskene.

g-

Vi trænger
mere
til de SYGE,
end de til os

*En frugtbar kends-
gerning, man også
har indset
i Danmark*

Familier hygge omkring kaffekopperne efter messen på Rygdgård. Til højre fru Marguerite Lerche Nielsen sammen med en af sine syge veninder.

I KRISTENHEDEN HAR MAN alle dage forstået, at man skal hjælpe og opmuntre de syge. Men for små halvtreds år siden skete i Frankrig en interessant ting. Man begyndte at få øjnene op for, at de syge og de besværede ikke blot er medmennesker, man skal hjælpe – de kan udgøre et kraftcenter, som bliver deres omgivelser til umådelig glæde, opmuntring og støtte. Man kunne uden overdrivelse vende hele den tilvante opfattelse på hovedet og påstå med oprejst pande, at det er os, de raske, som gennem kontakt med de syge kan få tilført en enestående åndelig kraft – en inspiration, der slet ikke står i rimeligt forhold til de ringe anstrengelser, det koster at oprette og vedligeholde denne kontakt.

Biskop Suhr taler med en af deltagerne i de syges messe på Rygdgård.

Tanken er forbavsende, ja, næsten chokerende, for det får formodentlig de fleste til spørge sig selv, hvorfor man da ikke forlængst har gjort noget mere for at bringe de syge med ind i det medmenneskelige fællesskab i stedet for at lade sygdommen isolere dem ind i en lille lidelsesfyldt verden for sig.

Hvad en syg fransk mediciner såede.

Sådan spurgte også den franske mediciner, *Louis Peyrot*, der i begyndelsen af århundredet var blevet tvunget af sygdom til at opgave sine medicinske studier og derfor af egen smertelig erfaring vidste, hvordan et sygt menneske i sin ufrivillige isolation kan føle sig udelukket fra mulighederne for at give og modtage af omgivelserne i stadig vekselvirkning. Han kendte en ikke-katolsk korrespondanceklub »Mariehønsene« og havde set, i hvor høj grad brevveks-

ling mellem syge kunne være til fælles opmuntring. Det inspirerede ham til at skabe en tilsvarende bevægelse på katolsk grundlag. Den første gruppe blev hurtigt til flere, og ud af denne begyndelse blev bevægelsen i løbet af nogle år til »Union catholique des malades«. De syges katolske forbund, som i Frankrig tæller over 300 grupper og har bredt sig til lande på begge sider af Atlanten. Gennem de sidste fem år har den også haft en dansk aflægger, en idé, der uden tvivl har betingelser for at gro og blive til glæde i hele Skandinavien. De syges forbund har i sin nordiske udgave fået et særligt ansigt, tillempt efter skandinaviske forhold.

Bod på den forkromede ensomhed.

Foruden syge mennesker kontakter forbundet også ensomme og gamle, fordi man har set, i hvor høj grad en velfærdsstat netop fremelsker ensomheden ved at overse behovet for medmenneskelig kontakt hos mange af de mennesker, den hjælper økonomisk. Dens brevklubber er på 11 medlemmer, både syge og raske, som efter tur skriver et brev, hvori de fortæller om egne oplevelser, tanker og problemer. Hvert brev er beregnet til at læses af alle i gruppen, der tilsammen føler sig som en lille familie, som deler hinandens glæder og bekymringer, og denne idé har vist sig overraskende frugtbar, i lige høj grad for de syge og de raske. Hvad der står i brevene, bliver indenfor »familien« rammer. Korrespondancen gør,

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 86
Næstved - Telefon 589

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømremestre
Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

Herlufsholm Brødfabrik

Næstved. Tlf. 31
Spis Herlufsholm Brød

Aakanden

R. Sørensens Eftf.
v/ Ingeborg og H. Aa. Pedersen
Grundl. 1877

Blomster · Dekorationer · Kranse

Østergade 7. Næstved. Tlf. 130

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2828

Gulvtæpper

Linoleum-Tapeter-Malerverker

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 60

Peter Mortensen

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 188
Næstved
Leverandør til katolske institutioner

at den enkelte syge føler sig løftet ud af sin isolation og bliver sig bevidst, at han - eller hun - kan være til hjælp for de andre, dels gennem sine bønner og ofre, dels ved at udveksle tanker. Faren for selvoptagethed og selvmedlidenhed bliver mindre, og glæden ved at kunne hjælpe giver en humørvækkende bevidsthed om at være til nytte trods sin uvirksomhed, måske endda til mere nytte end i rask tilstand, fordi der er mere tid til at samle sig om det væsentlige end for den tit så fortravlede aktive deltager i hverdagens kapløb.

Det årlige højdepunkt: messen for de syge.

Et andet middel til stadig kontakt med de syge er det lille otte sideres dupliserede blad »Pax vobis«, som bevægelsen herhjemme udsender hveranden måned til alle indenfor grupperne. Det er et fordringsløst skrift, som på en enkel måde belyser lidelsens positive betydning i tilværelsen i næstekærlighedens og ydmyghedens tjeneste. Et tredje kontaktmiddel er sammenkomster for de syge i form af åbne huse hos private familier, hvor endel af de syge samles til et lille selskabeligt eftermiddagsmøde, transporteret frem og tilbage af elskværdige vognejere, der måske i tilgift kører patienten en tur. Men et fjerde og afgørende led i arbejdet er de syges årlige messe i Sankt Therese kirke i Hellerup. Denne ganske unge tradition er allerede blevet det årligt tilbagevendende højdepunkt for langt over 100 mennesker, som efter messen og morgenmaden tilbringer en dejlig dag sammen i Rygårds have. Solen har altid hidtil skinnet lunt ned over arrangementet, og pater Vian, der er den danske bevægelses gejstlige leder, har rent ud lovet, at det vil den også gøre i år, når de syges messe læses søndag den 12. juni kl. 9,30. Man vil være glad for enhver håndsækning til transporten fra private vognejere,

og alle, som kan tænke sig på denne måde at hjælpe med til at gøre dagen vellykket, er meget velkomne til at ringe til fru Marguerite Lerche Nielsen, tlf. 87 44 45.

En idé for hele Skandinavien.

Fru Lerche Nielsen, Lyngen nr. 6, Lyngby, er den, som har bragt bevægelsen til Danmark fra sit fædreland Frankrig. Hun har gjort og gør et utrætteligt arbejde for at udbygge venskabet med de syge, med trofast støtte af dominikanerpatrene i Ordrup og adskillige sognepræster indenfor Storkøbenhavn.

- Jeg ville ønske, siger hun, at alle Storkøbenhavns sognepræster efterhånden ville skaffe os kontakt med deres sogns syge og ensomme, så stadig flere af dem kunne se, at de ikke er glemt. Vi vil ikke mindst gerne i forbindelse med de nervedbrudte, som man finder rundt om på klinikker og hjem, og som mere end de fleste andre syge trænger til at være med i dette venskab. Selv har jeg utroligt udbytte af de venskaber, jeg har fået gennem disse fem år med mine mange syge trosfæller. Adskillige imellem dem udstråler midt i al deres legemlige svaghed en ufattelig kraft og inspiration gennem måden, de bærer deres lidelser på, jeg kan slet ikke udtrykke, hvad de har betydet for mig, og for så mange af deres lidelsessfæller.

Biskop Suhr har vist denne form for katolsk aktion levende interesse og sympati, og jeg er ikke i tvivl om, at det ville være betydningsfuldt, hvis dette de syges venskab kunne forplante sig til sogne rundt i hele Skandinavien. Vi har i forvejen både svenskere og én enkelt nordmand med. Men det piner os at tænke på de mange syge og ensomme, som endnu føler sig knuget af den falske forestilling, at de er unyttige i deres tilsyneladende uvirksomhed. De trænger måske nok til os. Men vi trænger mere til dem.

I. L.

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Munke som er fårehyrder og fiskere

På en lille ø udfør Normandiets kyst er en snes novicer i Charles de Foucaulds broderskab samlet for at træne sig til deres fremtidige gerning. »Jesu små brødre«, som de kaldes, arbejder som fårehyrder og fiskere. De lever fattigt og jævnt som øens øvrige befolkning af bønder og fiskere. Deres arbejdstøj er som de andres, og de bærer kun som kendetegn et lille trækors. Når de er hjemme og samles til messe eller korbøn, ifører de sig en grå tunika, der minder om, at de er munke og vil indvie deres hele liv til tjeneste for Gud og medmennesket.

I noviciatet forberedes brødrene til senere at leve i mindre kommuniteter på 3-4 medlemmer, der bosætter sig blandt de fattige for at være Kristi vidner. Novicerne kommer fra flere verdensdele og fra forskellige samfundslag: en har været skrædder i Vietnam, en anden kontorist et sted i Brasilien. Deres dag går med arbejde, studium og bøn. De arbejder lige så længe og lige så hårdt som deres naboer, men de indleder altid dagen med messe, beder i fællesskab en del af brevriaret på fransk og tilbringer en time i stille tilbedelse af Altrets Sakramente. Efter et års noviciat sendes brødrene til Rom eller til St. Maximin i Frankrig, hvor de gennemgår tre års studier. Derefter er de rede til at være med i et af de 50 kommuniteter, der findes spredt ud over verden. De forbliver hos de fattige – lever blandt primitive stammer i Afrika, i Europas arbejderkvarterer, blandt flygtninge, der bor på junkers ved

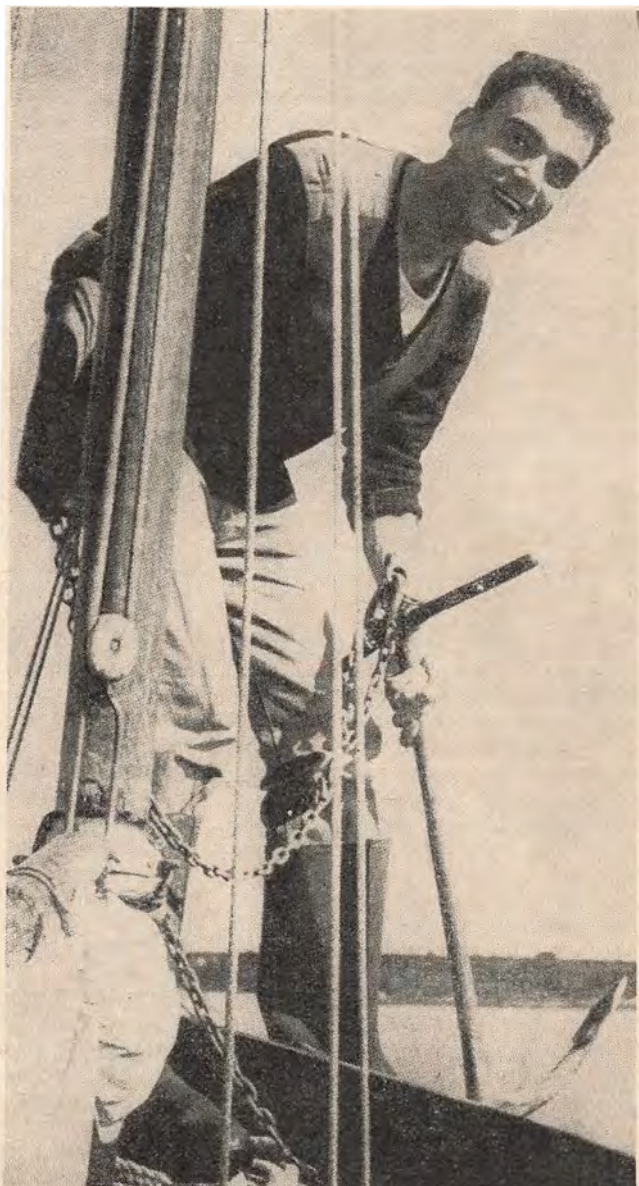
Til højre ses broder Danilo, som kaster anker efter dagens fiskefangst. Herunder indtager brødrene middagsmåltidet i den gamle gård, der er bolig for de tyve mand. Under måltidet er der oplæsning – i dette tilfælde af nyheder fra avisen.

Hong Kong, blandt indianere i Sydamerika, blandt spedalske, nomadefolk, zigøjnere og pygmæer.

De ialt over 200 brødre, som denne moderne katolske bevægelse tæller, følger en regel, der blev udformet af pater Charles de Foucauld, hvis liv Johannes Jørgensen har skildret i en meget fængslende bog. Foucauld var i mange år eremit i Marokkos ørken. Han blev dræbt af araberne i 1916.

Her i landet har som bekendt den kvindelige gren af Foucaulds orden, »Jesu små søstre«, et kommunitet i Dannebrogsgade i København og et noviciat i Øm.

Men forældrene har ansvaret

af lærer Preben G. Frandsen

Ugebladet har i sine sidste numre givet plads til nogle læserbreve, der behandler en del af problemerne omkring de katolske skoler. Som altid, når skolen sættes under debat, bliver deltagerne mange og ivrige; men ingen synes heldigvis at forfalde til den overtro, at deres argumenter virker bedre, når de hæver røsten. Og – i modsætning til hvad der ellers hyppigt er tilfældet, når *katolske* forhold diskuteres – går man ikke på kattepoter uden om ubehagelige kendsgerninger, eller fejrer »ufromme« sandheder til side med uforpligtende tågesnak om, at »vi har jo dog troen fælles, og når vi blot alle har det rette kristne sindelag«. Endnu er vi i denne verden, og endnu er vi lidt af denne verden, så vi klarer ikke frisag helt så let.

Hr. og fru Bonnesen prøvede at stille problemerne lidt klarere op, og jeg vil gerne følge deres eksempel. Min adkomst til at udtale mig bygger på, 1. at jeg selv har gået i skole, 2. at jeg er far til to børn i en katolsk skole, og endelig 3. at jeg, efter at have været ansat i tre år ved en kommuneskole, for fire år siden blev lærer ved en katolsk skole, hvor man heldigvis har løst mange af de problemer, jeg skal omtale i det følgende, – uden at skolen dog er kommet generende tæt ved idealet.

I det ene af læserbrevene ofres der i starten 5 linjer på en omtale af forældrenes ansvar. » – der er heldigvis enighed om, at det først og fremmest er forældrene, der har ansvaret for, at deres børn gennem en katolsk opdragelse får et katolsk livssyn.« Nej, ikke heldigvis, men desværre! Forældrene har *ikke* først og fremmest, men ene og alene og under alle omstændigheder det hele og fulde ansvar for børnenes religiøse opdragelse. De kan overlade religionsundervisningen helt eller delvis til andre (som de gør det, når de sender deres barn til en katolsk skole), men de kan aldrig afgive en tøddel af deres ansvar.

Dette er ikke en strid om ord, men selve *den* fundamentale misforståelse, som giver katolsk skolediskussion skævt sigte. Det er denne enighed om noget pivforkert, der bl. a. bevirker,

at katolske forældre helt har overladt skolen undervisningen af børnene før førstekommunion og firmelse, at de sjældent eller aldrig aner noget om, hvad børnene lærer i religionstimerne, og at fælles bøn (udover bordbønnen) er et særsyn i katolske hjem. Børn fra »gode« katolske hjem ved uhyggeligt lidt om deres tro, når de kommer i skole, og samtaler og diskussioner med de store elever afslører, at det er i de færreste hjem, det føles naturligt at drøfte troen. »Det tager skolen sig af«, »det ordner Søster så udmærket« – ja, men ansvaret er stadig forældrenes! Kumbel har sagt: »Når du la'r dit ansvar ligge, tror du vist, du har det ikke«. Den dag katolske forældre (min kone og jeg indbefattet) vil tage deres ansvar alvorligt, har vi taget et meget stort skridt henimod en god katolsk skole.

Lærerstaben. Ak ja, begge de to sidste indlæg synes at konkludere i, at blot katolske lærere var lidt mere selvpofrende, lidt mere idealistiske, ville alt være godt. Man skal altid være varsom med at løse sine problemer ved at kræve større idealisme af andre uden at kende forholdene særdeles godt.

En lærers arbejde kan ikke uden videre stilles med et hvilket som helst andet arbejde. Hvis han virkelig prøver at røgte sit hverv, som han bør, d.v.s. hvis han ikke blot ser det som sin opgave at overhøre børnene i dagens lektie, men stræber efter at opdrage og forme barnets personlighed under opvæksten, så er lærerens vigtigste redskab hans egen personlighed. Ikke lærebogen eller lysbilledapparatet, ikke båndoptageren eller vægkortet er det afgørende, men lærerens eget væsen, som – på godt og ondt – har den dybeste indflydelse på børnene. Det afgørende er derfor ikke, hvad læreren kan, men hvem han er.

Men for at en lærer skal kunne virke på denne måde, er det absolut nødvendigt, for det første, at han føler sig *fri*, og for det andet, at han føler sig *tryk*. Og jeg forstår de kolleger, som har fået det indtryk, at både friheden og trygheden kunne være større på de offentlige skoler

end på de katolske; som med andre ord mente, at for virkelig at følge en kristen lærers kald måtte de have stilling på en ikke-katolsk skole. Det er en af de »ufromme« sandheder, som forhåbentlig af udviklingen bliver gjort til løgn; men den skal nu nok have gyldighed nogle steder endnu.

Friheden for en dansk lærer består først og fremmest i friheden til at vælge den metode til at opdrage og undervise, som stemmer med hans personlighed. Forsøger man at tvinge ham ind i en bestemt metode, vil han blive stum og uvirksom som en bagbunden italiener. Under sin uddannelse har han lært at betragte denne metodefrihed som en af de urørlige »hellige køer«, men bliver han ansat på en katolsk skole, risikerer han at opdage, at slig afgudsdyrkelse ikke er velset. Det er uheldigt, hvis Kirkens hierarkiske opbygning smitter af på skolevæsenet i den forstand, at metoder og lærebøger ensidigt foreskrives ovenfra, for på den måde vil ingen lærer være i stand til at yde sit bedste i samværet med børnene. Og vore børn er ikke tjent med det næstbedste.

Tryghed er ikke alene et økonomisk spørgsmål, men lad os nøjes med at tage den side af sagen, efter-som en af læserbrevsskriverne kom så nemt om ved den med en påstand om, at »vort skolevæsen betaler efter samme skala som de kommunale skoler«. For det første er jeg ikke helt sikker på, at alle katolske skoler lønner efter kommunal skala, for det andet aflønnes en del af lærernes arbejde honorarmæssigt, og jeg véd, at ikke alle katolske skoler på dette område følger de kommunale satser. For det tredje og vigtigste: lærerlønninger er beregnet på grundlag af 36 ugentlige undervisningstimer, og på de fleste kommunale skoler har lærerne i dag skemaer med mere end 36 timer og får altså højere lønninger, end skalaen udviser.

Personligt har jeg ingen grund til at beklage mig, men jeg beklager den unge lærer, der – efter fem års studier – søger ansættelse på en katolsk skole, som ikke er i stand til at give ham fuldt timetal, så hans årsindtægt bliver flere tusinde kroner mindre, end hvis han var på en kommuneskole. Er han familiefader, kan det være svært at afgøre, om det nu også er hans »naturlige pligt at søge ind ved det skolevæsen, der er udgået fra Kirken«, eller om det snarere er hans naturlige pligt at søge ind ved et skolevæsen, der har råd til at forsørge både ham og hans familie. For naturligvis er det ikke nærighed, der

er skyld i denne vanskelighed. De katolske skolars økonomi er såre anstrengt (uden ordensfolkene gik det formodentlig overhovedet ikke), og var statsstøtten ikke så stor, som tilfældet er, ville situationen – som mange steder i udlandet – være fortvivlet. Så ville katolske forældre med endnu større ret kunne tale om de store økonomiske ofre, de måtte bringe for at holde deres børn i katolsk skole.

Jeg kan ikke se nogen grund til, at »man må være glad til, hvis man kan få lærere, uanset konfession, så at skolearbejdet kan fortsættes«, for det er mig umuligt at forstå, hvad man skal med et katolsk skolevæsen, som ikke tjener et religiøst formål. Ikke-katolsk undervisning og opdragelse fås lige så godt og billigere i det offentlige skolevæsen. Nød bryder alle love, og alle skoler er i dag i nød for lærere, men det må ikke få os til at knæsette det princip, at en katolsk skole er en almindelig skole + nogle religionstimer. Man ville muligvis få en bedre katolsk skole ud af det, hvis man vendte sagen på hovedet og sagde, at en katolsk skole var en skole, hvor alle lærere var praktiserende katolikker – og hvor der ikke blev undervist i religion! Det afgørende for børnene er, at de i disse år er omgivet af og præges af katolske lærere, hvis tro gennemsyrrer hele deres undervisning og deres holdning over for

børnene. Børnenes trosliv suger næring af omgivelsernes levende tro – den næring kan en ikke-katolsk lærer umuligt give dem.

I Torben og Jytte Bonnesens brev hedder det: »En katolsk skole med en katolsk ledelse, der knytter den til Kirken, vil uanset dens større eller mindre katolske lærerstab være mere katolsk end enhver anden skole.« Dette matematiske argument er naturligvis rigtigt, men lumsk, fordi det så let kan lede forældre til den fejlslutning, at har skolen en katolsk ledelse, er alt såre godt. Det er ikke ledelsen, der har den største indflydelse på børnene, men de enkelte lærere og kammeraterne, og er begge disse parter ikke-katolikker, kan det minsandten være svært at få øje på den katolske skoles religiøse værdi.

Jeg véd af erfaring, at det er en stor fordel for en katolsk skole at have protestantiske elever, vel at mærke under forudsætning af, at skolen har et katolsk lærerkollegium! Det er i denne forbindelse tankevækkende at gøre sig klart, at »blandede« skoler (som blandede ægteskaber) kun eksisterer i kraft af en dispensation fra et kirkeligt forbud. Ligger der ikke i dette, at det er alt for svagt at sige, at det er »ønskeligt«, at lærerstaben er katolsk?

Men ønsker vi katolske skoler, der virkelig formår at udvikle og bevare troen hos vore børn og unge (og spre-

de kendskab til den hos andre), må der naturligvis andet og mere til end diskussioner, selv om de er forudsætningen for at afstikke en fornuftig kurs. Vigtigst af alt er det, at katolske forældre for alvor gør sig klart, hvor stort og uafrysteligt deres ansvar er – også når børnene går i katolsk skole. Lige så vigtigt er det at få katolske lærere til at forstå, at selv om arbejdsbyrden for den enkelte lærer på de små katolske skoler altid vil være større end på en stor, offentlig skole, så kan vi meget dårligt tillade os at sidde kaldet overhørig, men arbejdsforholdene må selvfølgelig være på højde med stats- og kommuneskolernes. Meget ville kunne nås på disse områder, hvis kontakten mellem skole og hjem og kontakten skolerne imellem var bedre.

Hvor disse spørgsmål drøftes, vil uenigheden ofte være stor. Lad os ikke græde derover, men holde fast ved, at det er troen, håbet og kærligheden, vi skal være fælles om, ikke nødvendigvis temperament og meninger.

Nyt studenterkollegium i Rom

Rom (NC). Organisationen Opus Dei har i Rom åbnet et moderne kollegium for udenlandske universitetsstuderende. I åbningshøjtideligheden deltog kardinal Agagianian og den italienske minister for offentlige arbejder, Giuseppe Togni. Kardinalen, som er propræfekt for Kongregationen til Troens Udbredelse, sagde blandt andet, at hans kongregation er særlig interesseret i et sådant kollegium, fordi det fremmer broderskabsfølelsen mellem de kristne. I det nye kollegium bor nu 80 studenter fra 20 forskellige lande. Man kan i alt huse 100. De studerende optages i kollegiet uden hensyn til deres nationalitet eller kristne konfession. Der findes i alt 150 lignende kollegier ude over verden. De er alle oprettet og ledet af Opus Dei, et læginstitut, der har apostolatet i intellektuelle kredse som sin særlige opgave.

Og det skal ikke glemmes,

at den katolske brevscoles indsats reguleres af katolikkers interesse eller mangel på interesse for dette særlige arbejde. Vær med til at hjælpe søgende mennesker på vej til kristen tro! Katolsk Orientering, Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby. Giro 10 31 69.

Se på dem – er de ikke herlige! Med sådanne elever bliver en lærers arbejde aldrig kedeligt.

De 40 martyrer

Her er navnene og dødsåret for de 33 præster og 7 lægfolk, der som en gruppe blandt de ialt 316 engelske og walisiske martyrer nu ønskes helgenkåret:

John Houghton (1535). Karteuser.
Augustine Webster (1535). Karteuser.
Robert Lawrence (1535). Karteuser.
Richard Reynolds (1535). Birgittiner.
John Stone (1538). Augustiner.
Cuthbert Mayne (1577). Verdenspræst.
Edmund Campion (1581). Jesuit.
Ralph Sherwin (1581). Verdenspræst.
Alexander Briant (1581). Verdenspræst.
John Payne (1582). Verdenspræst.
Luke Kirby (1582). Verdenspræst.
Richard Gwyn (1584).
Margaret Clitherow (1586).
Margaret Ward (1588).
Edmund Gennings (1591). Verdenspræst.
Swithin Wells (1591).
Eustace White (1591). Verdenspræst.
Polydore Plasden (1591). Verdenspræst.
John Boste (1594). Verdenspræst.
Robert Southwell (1595). Jesuit.
Henry Walpole (1595). Jesuit.
Philip Howard (1595).
John Jones (1598). Franciskaner.
John Rigby (1600).
Anne Lyne (1601).
Nicholas Owen (1606). Jesuitlægbroder.
Thomas Garnet (1608). Jesuit.
John Roberts (1610). Benediktiner.
John Almond (1612). Verdenspræst.
Edmund Arrowsmith (1628). Jesuit.
Ambrose Barlow (1641). Benediktiner.
Alban Roe (1642). Benediktiner.
Henry Morse (1645). Jesuit.
John Southworth (1654). Verdenspræst.
John Plessington (1679). Verdenspræst.
Philip Evans (1679). Jesuit.
John Lloyd (1679). Verdenspræst.
John Wall (1679). Franciskaner.
John Kemble (1679). Verdenspræst.
David Lewis (1679). Jesuit.

40 martyrer fra England og Wales ønskes helgenkåret

London (NC). De katolske biskopper i England og Wales har besluttet at anmode paven om helgenkåring af en skare engelske og walisiske martyrer fra reformationstiden. Det drejer sig om i alt 40 præster og lægfolk, der allerede er saligkåret. Blandt dem er flere af de bedst kendte skikkelser inden for Englands katolske historie. Ærkebiskoppen af Westminster, kardinal Godfrey, har offentliggjort biskoppernes beslutning og udtaler blandt andet:

»Hierarkiet i England og Wales har ved et møde i Westminster bestemt sig for at bede Hans Hellighed pave Johannes XXIII om at genoptage kanonisationssagen vedrørende en gruppe engelske og walisiske martyrer fra det 16. og 17. århundrede. Vi har taget dette skridt vel vidende, at det støttes af den katolske befolknings ønsker og vil blive modtaget med sympati af dem, der ikke deler vor tro, men har vist deres respekt for de idealer, martyrerne gik i døden for. I en tid, der er præget af konflikten mellem Kristi lære og verdens materialistiske livssyn, ønsker det katolske hierarki at vende opmærksomheden mod denne martyrskare af præster og lægfolk – mænd såvel som kvinder – hvis eksempel kan opmuntre dem, der stræber efter at følge Kristi lære.«

Blandt de 40 martyrer er der syv lægfolk (4 mænd og 3 kvinder) og en lægbroder af Jesu Selskab. Fjorten af præsterne er verdenspræster, otte er jesuitere, tre er karteusere, tre er benediktinere og to er franciskanere. Blandt martyrerne er der også en augustiner munk og en birgittiner munk.

De første martyrer blev henrettet den 4. maj 1535, fordi de nægtede at anerkende kong Henrik VIII som Kirkens øverste leder i England. Der blev den dag henrettet tre karteusere, John Houghton, Augustine Webster og Robert Lawrence, samt birgittineren dr. Richard Reynolds. Den sidste martyr, jesuitpater David Lewis, blev henrettet i 1679.

I tiden fra 1535 til 1679 blev i alt 316 katolske præster og lægfolk henrettet, fordi de ikke ville anerkende Henrik VIII og senere dronning Elisabeth som kirkeligt overhoved. Kun to af de 316 er hidtil blevet helgenkåret – nemlig John Fisher og Thomas More. 198 er blevet saligkåret,

og de andre har fået titlen »ærværdige«.

De bedst kendte blandt de 40 saligkårede, hvis sag man nu ønsker genoptaget, er følgende:

Dr. Richard Reynolds, som af sine samtidige og af historikere betegnes som Englands mest lærde munk.

Edmund Campion, den heltmodige jesuit, hvis liv Evelyn Waugh har skildret.

Richard Gwyn, som var lægmand og den første martyr i Wales.

Margareth Clitherow, der nægtede at erklære sig skyldig eller ikke-skyldig over for den anklage, at hun havde skjult en forfulgt præst. Hun ville hindre, at hendes børn eller venner skulle blive tvunget til at vidne imod hende. Hun blev i et af datidens torturapparater klemt til døde, en særlig straf, som blev taget i anvendelse over for dem, der nægtede at erklære sig enten skyldige eller ikke-skyldige.

Robert Southwell, den kendte jesuit og digter. Den engelske digter Ben Johnson sagde engang, at han gerne byttede hele sin egen digtning bort for Southwells »The burning babe«.

Philip Howard, jarlen af Arundel, som døde i fæstningen Tower efter seks års ophold i fængselscellen.

Ifølge en meddelelse fra vice-postulatoren for denne kanonisationssag, betyder valget af 40 martyrer ikke, at resten af de mange navne på martyrlisten ikke længere betragtes som værdige til helgenkåring: »En anden liste eller lister vil blive fremsendt, når biskopperne mener, tiden er inde til at rette opmærksomheden mod andre grupper«.

Pavetale mod kommunisterne

Vatikanstaden (NC). I sin prædiken på festen for Sankt Josef, Arbejdernes forbillede, sagde pave Johannes XXIII, at han følte »hjertesorg« ved at tænke på de mange gode kristne arbejdere, der støttede en politisk ideologi, som vil skabe »strid og uenighed«.

Mens pavens tale blev udsendt gennem Vatikanets radio og den italienske radio, var kristne og kommunistiske arbejdere engageret i en fredelig kappestrid i Roms gader. Lastvogne fyldt med mænd, kvinder og børn, der bar røde tørklæder om halsen og røde flag med hammer- og segl-tegnet, kørte gennem gaderne til de kommunistiske arbejderes massedemonstration. På samme tid nærmede over 100 rutebiler sig Peterspladsen for at bringe Italiens kristne arbejdere sammen til deres fællesmøde.

Man regner med, at i alt 100.000 arbejdere var til stede på Peterspladsen for at deltage i messen og modtage pavens velsignelse, mens samtidig 60.000 arbejdere havde samlet sig til kommunisternes møde på Lateranortorvet.

Mens arbejderne samlede sig, udtrykte pave Johannes sin sorg over »de fejlagtige ideologier, som på den ene side virker for tøjlesløs frihed, og på den anden side undertrykker det enkelte menneskes personlighed. Vort hjerte føler sorg, når vi betænker, at så mange af Vore børn, skønt de er både ærlige og retsindige, har tilsluttet sig sådanne ideer og glemt, at løsningen på deres problemer findes i evangelierne og i de pavelige rundskrivelser om de sociale spørgsmål«.

»På festen for Sankt Josef, Arbejdernes forbillede, bliver vi mindet om, at arbejdet er et virksomt middel til personlig udvikling og til at vinde det evige liv,« sagde paven blandt andet. Henvendt til de katolske arbejdere erklærede Johannes XXIII: »Kirken regner med, at I skal udbrede Kristi lære og fred blandt arbejderne.« Henvendt til arbejdsgiverne sagde han: »Vi vil ikke forbigå lejligheden til, at minde alle, der har indflydelse og magt, om deres pligt til at garantere det arbejdende folk bedre livsvilkår og arbejdsforhold. Særligt bør retten til et fast og respektabelt arbejde tilsikres ethvert menneske.« Paven fremhævede, at »uden den guddommelige hjælp ville selv de mest storsindede anstrengelser være til ringe nytte«. Han opfordrede alle kristne til at søge Guds

hjælp gennem den hellige Josefs forbøn.

Messen blev celebreret på Peterspladsen kl. 1 og efterfulgtes af den pavelige velsignelse. Senere holdt paven en audiens, der omfattede 10.000 mennesker, som havde samlet sig i benediktionsaulaen. De fleste deltagere i denne audiens var medlemmer af Italiens kristne arbejderbevægelse.

Bispevielser i Rom

Over 10.000 mennesker var tilstede, da pave Johannes sidste søndag selv indviede 14 nye biskopper i Peterskirken. De 14 biskopper er vidt forskellige af race og hudfarve og skal virke langt fra hverandre spredt over de fem verdensdele. På billedet under disse linier ses paven og nogle af de nye biskopper under højtideligheden. Tilhøjre et nærbillede af Bernard Yago, som nu er blevet ærkebiskop af Abidjan på Elfenbenskysten.

14 nye biskopper fra fem verdensdele.

Nyt kateketkursus i København

Under biskoppens protektion vil der blive oprettet et kateketkursus i København for både lægfolk og ordenssøstre. Det drejer sig ikke om flere serier foredrag til personlig opbyggelse, men om en skoling til effektiv tjeneste i bispedømmet. Mange, som får til opgave at give religionsundervisning i vore skoler eller i præstegårdene, og som leder eller arbejder med religiøse studiekredse, katolske foreninger, ungdomsarbejde o. s. v., eller som på anden måde bliver foranlediget til at forklare eller gøre rede for deres katolske tro, har gjort den erfaring, at de manglede en tilstrækkeligt systematisk uddannelse. Det er til dem, dette kateketkursus henvender sig.

Forelæserne, som strækker sig over to år, vil blive holdt hver tirsdag og fredag – to timer hver gang, nemlig kl. 19–20 og kl. 20–21. Der bliver ca. 65 møder pr. år eller i alt ca. 260 timer.

Det planlagte kateketkursus vil kun få den tilsigtede betydning for eleverne, hvis de følger undervisningen vedholdende og regelmæssigt og præsterer mindst lige så mange timers hjemmearbejde, som der er undervisningstimer. De må derfor normalt betragte sig som forpligtede til at fortsætte, indtil de to år er gået, og ledelsen forbeholder sig ret til at udelukke elever, der ikke deltager så konstant som ønsket.

Eleverne kommer hvert semester til at skrive en stil og må i slutningen af hvert skoleår aflægge en skriftlig og mundtlig eksamen. Når kursuset er til ende efter to års forløb, vil et diplom blive tildelt elever, som har bestået de to eksaminer. Der påtænkes senere arrangeret supplerende pædagogiske forelæsnings- og praktiske øvelser.

Ledelsen af kateketkursuset er lagt i hænderne på en komité bestående af: pastor Ib Andersen, pater M. Drouzy, pater P. Grégoire (sekre-

tær), pastor Bjørn Højbo og pater H. Martensen. Adresse: »Kateketkursus«, Kollegievej 2, Charlottenlund. Ved hvert semesters begyndelse indbetales et kontingent på kr. 20,00. Man kan, om ønskes, betale for 2 eller 4 semestre ad gangen.

Forelæserne begynder fredag den 2. september 1960 og slutter fredag den 2. juni 1961. De holdes på Sankt Josefsøstrenes franske skole, Østerbrogade 7 D, København Ø.

Programmet for det første skoleår ser således ud:

Troens kilder (M. Drouzy), Guds eksistens og natur (P. Grégoire), Guds viden og vilje (E. Kieler), Guds treenighed (P. Grégoire), Gud skaber og styrer (H. Roos), Det Gamle Testamente (B. Højbo og J. Rich), Evangelierne (I. Andersen), Menneskevordelsen (I. Andersen), Forløsningen (G. Scherz), Jomfru Maria (H. Messerschmidt), Apostlenes Gerninger og Epistlerne (H. Martensen), Kirken (P. Grégoire).

Næste skoleår: Sakramenterne og det kristne liv.

Interesserede kan allerede nu henvende sig til sekretariatet. En anbefaling fra den pågældendes sognepræst må vedlægges henvendelsen.

Valfarten til Øm

Programmet for valfarten til Øm den 29. maj ser således ud: Biskoppen læser messe kl. 11. Prædikant er pater Irenæus fra Sønderborg. Derefter middagspause til kl. 14.

Kl. 14: Andagt, hvorunder biskoppen taler. Efter denne andagt bringes Maria-staturen ad en omvej tilbage til andagtsstedet nede ved søen på grunden ved siden af. Den fælles procession, som så mange savnede i fjor, bliver på denne måde igen i år virkeliggjort.

Det er meningen, at de forskellige sogne valfarter til Gudsmoder i Øm, og at de derfor bedende og syngende kommer til Ømborgen. Der udgår en valfarts-vandring fra Skanderborg

kl. 7,15, fra Ry station kl. 8,45 og fra Gammel Ry kl. 9,30. Sogne og grupper kan slutte sig til disse undervejs, hvis de ikke kan være med fra begyndelsen.

Der oprettes – som i fjor – et andagtssted nede ved søen, hvor man i fred og ro kan trække sig tilbage i bøn og betragtning. Der er lejlighed til at skrifte, både før og efter messen. De, der ønsker at gå til kommunion, bedes ved ankomsten melde det, som vi plejer at gøre. Stævne-mærker sælges til 50 øre stykket.

Ømborgen er lukket aftenen før valfarten for alle undtagen for arrangørerne. Der kan købes kaffe, kager og drikkevarer på stedet. I en af boderne kan der købes lys, rosenkranse o. s. v. *Valfartskomiteen.*

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 22.: 5. søndag efter påske (s. 590, hvid).

MANDAG d. 23.: Bededag (s. 594, violet).

TIRSDAG d. 24.: Bededag (s. 594, violet).

Eller: søndagens messe (s. 590, hvid), ihukommelse af bededagen (s. 594).

ONSDAG d. 25.: Vigilien til Kristi himmelfart (s. 598, violet). Ihukommelse af Gregorius VII (s. 916), pave, og af bededagen (s. 594).

Eller: Gregorius (s. 916, hvid). Ihukommelse af vigilien (s. 598) og af bededagen (s. 594).

TORSdag d. 26.: KRISTI HIMMELFART (s. 600, hvid).

FREDAG d. 27.: Beda den Ærværdige (s. 919, hvid). Ihukommelse af Johannes I (s. 919), pave og martyr.

LØRDAG d. 28.: Augustin af Canterbury (s. 920, hvid), biskop.

Bededagene

Påske forkynder, at verden er blevet forsonet med Gud, og under denne synsvinkel skal bededagene forstås. Det er tre dages offentlig bøn for at afværge alle de onder, som er syndens følger: »krig, hungersnød og pest«, og for at nedkalde Guds velsignelse over markens frugter, som skal tjene til føde for menneskene. Alle messens tekster understreger bønnens betydning og kraft.

Fortsat god rejse!

I sidste uge gengav vi et indlæg af pastor Th. Stamer i Præsteforeningens blad, hvori det hævdedes, at en række Rom-rejser, arrangeret og ledet af pastor Paul d'Auchamp, havde som formål at lede de ikke-katolske rejsedeltagere ind i Romerkirken.

Efter at have modtaget breve fra to rejsedeltagere beklager pastor Stamer nu i et læserbrev i Kristeligt Dagblad sin antydning af, at der skulle være omvendeshensigter med i Rom-rejserne.

Immaculata - Kongregationen
København

Fælleskommunionen i maj måned udsættes til søndag den 29. maj.

VI KAN MEGET LET forestille os, at apostlene blev forbavsede og for øvrigt også bedrøvede, da de på himmelfartsdagen så Kristus forsvinde i en sky, således som Apostlenes Gerninger beskriver det for os. De har jo levet sammen med denne Kristus, som nu lige har forladt dem, i tre år, de har delt hans kår med ham, de har fulgt ham på Palæstinas veje, de har hørt ham forkynde evangeliet, og sidst, men ikke mindst, har de set hans lidelse, de har set ham dø, og tre dage senere har de set ham opstå. Alt dette må sætte dybe spor i et menneskes liv. De var efterhånden blevet stærkt knyttet til ham, og efter opstandelsen havde de, selv om de ikke mere kunne være sammen med ham til daglig, dog i det mindste haft disse mystiske besøg, hvor han var kommet til dem, således som vi kan læse det i evangelierne. Og pludselig er det alt sammen forbi! Apostlene stirrer forbavsede op mod himlen. De kan ikke tro, at Kristus har forladt dem for at vende tilbage til sin herlighed.

Men straks efter kommer englene og får apostlene til at vende tilbage til hverdagen: »I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen«. Det er ikke apostlenes opgave at betragte Himmelen, men at vende tilbage til deres brødre og til hverdagslivet

„Hvorfor står I og ser op imod Himmelen?“

for der at vidne om det, de har set. Kristi sidste ord til apostlene havde netop som eneste mål at minde dem om den opgave, der ventede på dem: »I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.« Deres mesters synlige virksomhed er til ende. Nu begynder deres virksomhed, og fra nu af skal de være Kristi vidner og under Helligåndens inspiration virke for Guds riges udbredelse indtil verdens ende.

○

DET SAMME gælder for os. Vor opgave som kristne består ikke i at betragte himmelen med bedrøvede miner og lægge hænderne i skødet, mens vi passivt venter på, at Kristus skal komme tilbage.

Ved troens liv og ved bønner har vi ligesom

apostlene oplevet, hvad det vil sige at være Kristi ledsagere og at leve som hans venner, men ligesom de skal også vi vidne om vor tro og udbrede det glade budskab om hans opstandelse. Kristus har forladt os, men kun synligt. Usynlig bliver han sammen med os. Vi ved, at han ikke er fuldstændig forsvundet. Der, hvor to eller tre er forsamlet i hans navn, der er han midt blandt dem. Hvor kærligheden findes, er også Gud, og det himmelske liv begynder. Ved at vende tilbage til sin Fader er Kristus blevet i stand til at være sammen med os alle dage indtil verdens ende. Denne vished må være tilstrækkelig for vor tro.

Derfor skal vi ikke være bedrøvede, men ligesom apostlene »vende tilbage til Jerusalem«, det vil sige til hverdagens arbejde og til vore medmennesker og være »opfyldt af stor glæde«.

M. D.

Vejle

Trælast & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøi & Søn

Glarimester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telef. 1187
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup

Briller

Torvegade 6 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter

Telefoner 338, 336 - Kontor 807
Vejle

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier

Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhuatorvet

Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 8, Vejle - Tlf. 380

Bogladen med de mange bøger ...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 208

RUTANA

Danmarks mest solgte rugbrød

Fællesbageriet

Vejle

Carl Petersen & Søn

Slagter & Fedevarer Forretning

Telf. 1721 - Nørregade 2
Vejle

Frugtcentralen

Tlf. 926 - 1126 - Vejle

Kartofler - Frugt - Grøntsager
Konserves - Dybløst

R. Hansen

Det gamle Øm - som der valfartes til

En af de betydeligste mænd, der har styret den danske kirke, ærkebiskop Eskild, som levede i det 12. århundrede, virkede med kløgt og energi for grundlæggelsen af klostre. Han var en stor beundrer af den hellige Bernhard af Clairvaux, der jo tilhørte cistercienserordenen, og var derfor særlig ivrig for at indføre denne orden i sin kirkeprovins.

Det blev munke af cistercienserordenen fra Viborg stift, der fik til opgave at opbygge et klostresamfund, der skulle virke i Bernhards ånd, og det førte til Øm klostres grundlæggelse på et sted, der var omgivet af åer og søer, og som dengang var meget skovrigt og næsten ubeboet. Ordensreglen stillede strenge krav til brødrene om den største tarvelighed både i levevis og ordensdragter. Deres kirker måtte ikke have tårne, og de må ikke indeholde malerier og skulpturer. Klostrene må ikke søge deres underhold fra andre kilder end agerbrug og kvægavl.

Cistercienserne kom til Øm i 1172 og fandt her et blivende sted.

Til klosteret hørte foruden munkerne en del lægbrødre, der boede i deres særlige del af klosteret, spiste i deres eget refektorium og havde deres særskilte plads i kirken. Blandt lægbrødrene var der også håndværkere, først og fremmest naturligtvis bygningshåndværkere. Cistercienserne udviklede efterhånden til en vis grad deres egen stil og arkitektoniske udformning af bygningerne, som i almindelighed blev anlagt i øde dale.

I klosteret blev der skrevet en krønike, der fortæller om Øm klostres oprettelse, og at dets historie er ældre end noget andet klostres i Danmark.

I krøniken fortælles, at klosteret blev oprettet i Sminge i Gudenådalen nord for Silkeborg i året 1165, og at munkesamfundet efter mange genvendigheder fandt et blivende sted i Øm. »De kom her 1172 efter Herrens byrd ved forårstide til dette elskede bo« - »De kom her til en grund, som hedder Øm, omgivet til alle sider af vand og moser, og fandt der nær ved skoven mellem to søer, Gudensø og Mossø, et sted, der var overgroet med mange buske, og som tyktes dem at egne sig vel, hvis der blot ikke havde manglet vand til klostrets brug og nytte«. Denne mangel på rindende vand blev dog afhjulpet af »kunstfærdig munk, hr. Martin, der med blylod målte vandstanden i begge søer og højden af det land, der skulle gennemgraves mellem dem, og derved fandt, at vandstanden i den søndre sø var en alen højere end i den nørre ... deraf skønner de, at de aldrig for fremtiden ville mangle vand«.

Stedet hed altså »Øm«, før munkerne kom; det betyder »på øen«; men efter cistercienserskild gav det ved ordspil med den anden betydning af »øm« det latinske navn Cara Insula »den kære ø«.

Det nye kloster fandt en trofast og gavmild beskytter i Arhus-bispen Svend, »den vigtigste grundlægger«, der ikke blot skænkede gods på Djursland, men også »stillede sig som en mur for Herrens Hus mod de ondes anfald og bredte sit værnsskærmende og lunende vinge ud over Herrens tjener«. Da han døde (1191) blev han jordfæstet i klosterkirken foran Mariaaltret.

I den lykkelige opgangstid under Valdemarernes styre, da Absalon og efter ham Andreas Suneson var ærkebisper, trivedes klosteret ved Mossø. Blandt dets abbeder må fremhæves den senere Viborg-bisp Gunner, som stod Valdemar Sejrs nær; det menes, at det er ham, der har formet den berømte fortale: Med lov skal man land bygge o. s. v. Det viste sig snart, at de først opførte bygninger var utilstrækkelige. I 1246 var en ny kapitelsal under opførelse, og i 1257 blev en ny kirke indviet under stor højtidelighed.

Cistercienserne i Øm vedblev at virke ved bøn og arbejde, og de har været gode herrer og læremestre for deres mange fæstere. Man sagde vel ikke uden grund: »Det er godt at leve under krumstaven«. Desuden tog de sig i stor udstrækning af syge og trængende, der indgav sig i klosteret uden at blive munke. Klostrene var ofte til velsignelse for deres egn. De var datidens socialkuratorer.

I 1536, da trosspaltningen fandt sted, måtte Øm dele skæbne med landets øvrige klostre. I 1560 blev de sidste »Hvidebrødre« flyttet til Sorø, og Kong Frederik II inddrog klosteret og dets gods under kronen. N. K. B.

50 år.

Sognepræsten i Hvidovre, P. van der Stok, fylder på lørdag 50 år.

TIL BYEN
FRA BYEN - i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE

Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

Valfarten til Aasebakken den 22. maj

I tusindåret for Harald Blåtands dåb i Jelling

Valfarten starter fra Holte station præcis 8,30.

Sidste S-tog, der passer hertil, afgår fra København H. kl. 7,50 (linie B). Sidste bus (linie 184) fra Hans Knudsens Plads kl. 7,40. (Lyngby station kl. 7,56, ank. Holte kl. 8,12).

Ved Holte station stilles straks efter ankomsten op – i år for første gang – efter sogne. Skilte med sognenes navne angiver, hvor man skal stille op. For sogne udenfor København, der ikke har tilmeldt sig som sogn, stilles op under »udenbys«.

*

Bagage kan for 50 øre pr. stk. bringes fra Holte station til Aasebakken. Husk at få kvittering.

*

Såfremt man ønsker at tilslutte sig valfarten ca. midtvejs (ved »Bethlehem«), kan dette nås med linie 184

fra Hans Knudsens Plads kl. 8,40 – ank. »Bethlehem« kl. 9,20.

Kl. 10,30–10,50 ankommer valfarten til Aasebakken.

Ved porten tælles kommunikanter.

Husk at række hånden op, såfremt man ønsker at gå til alters.

Pontifikalmessen begynder straks efter den sidste gruppes ankomst.

Prædikant er pater Anton Dekkers.

Efter messen kan der til den medbragte frokostpakke købes sodavand, lyst øl, kaffe, is m. v.

Stole kan lejes på Aasebakken for 1 kr. pr. stk.

Kl. 14,30 afsluttende andagt med sakramental velsignelse.

Fra kl. 15,15 afgår lejede busser fra Aasebakken til Holte station. Pris: 1,75 kr. pr. person. Billetter hertil sælges lige efter andagten ved klosterporten.

Husk!

at medtage valfartssangbog (kan købes på Holte station)

at tage faner (men ikke bannere) med

at bestemmelserne om eukaristisk faste medfører, at man kan spise indtil kl. 8,30 og dog gå til alters.

at alt salg (også af lotteri) er forbudt på Aasebakken. (Søstre har dog som sædvanlig deres keramikbod),

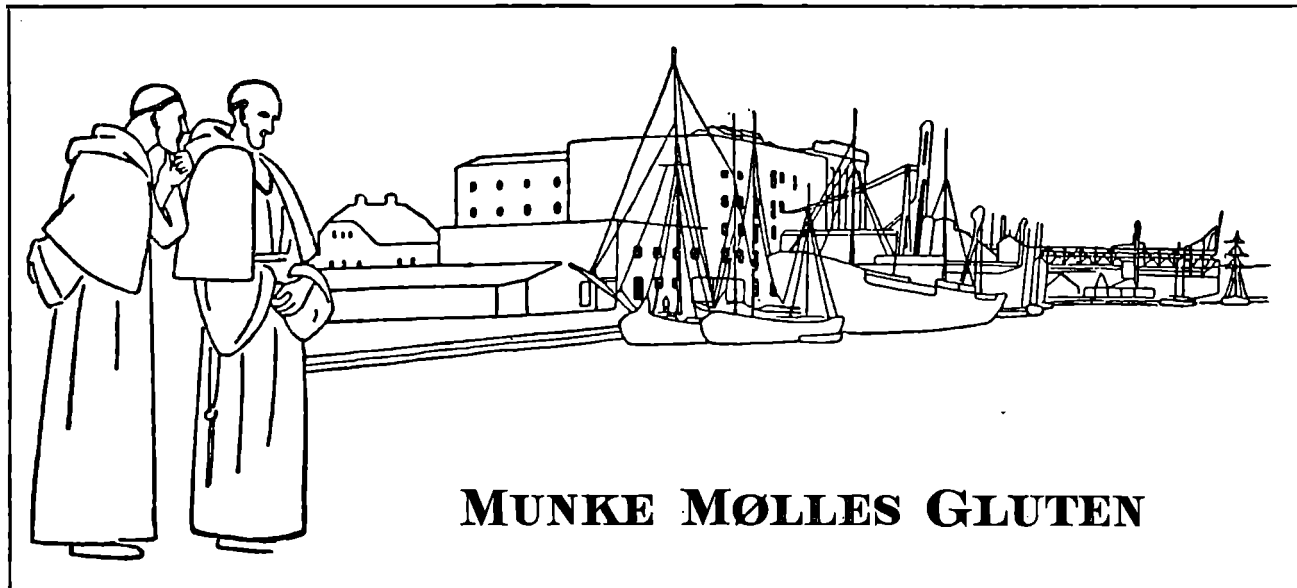
at lade transportable radioer blive hjemme

at fremløsning af fundne sager på Aasebakken sker i ugebladet for den 5. juni

at valfarten afholdes uanset vejret.

På gensyn!

Valfartskomiteen
Erik Johannesen
(telf. 98 22 92)

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 2 0075 - Aarhus

(lige ved katolsk kirke)

Specialist i båndopt. og long playing

KJØBKE'S
REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebybygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 88

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frukt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 87 16
Aarhus

El- og installationsfirma

V. Svenstrup Telefon 2 18 87
aut. elektro-installatør
Hans Brogesgade 4,
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 86
H. J. Madsens begravelsesforretning
Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

Kød - flæsk - pålæg salater

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 86

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 81, Aarhus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET

Købmands- og Haandværkerbanken, Aarhus

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:
Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

HELVET
Vestergaard

Aarhus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Aarhus boghandel

ved katolsk kirke
Ryesgade 26, telefon 2 86 30
Aarhus

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet A N S G A R

FOR mange elever til Graveshoved!

Den katolske ungdomsskole i Graveshoved, som åbnes i de første dage af september, er ikke i stand til at modtage alle de elever, der har ønsket at være med på det første års hold.

Forstander Sigfred Riishøjgård oplyser overfor os, at man desværre har måttet lukke for tilgang, da de første 40 elever havde indmeldt sig. Andre interesserede unge får mulighed for at komme øverst på listen til næste års elevhold. Man har forespørgsler fra så mange, at et nyt hold vil kunne fyldes, hvis alle beslutter sig til at komme. Skolens lærerstab er nu blevet udvidet, idet man har antaget lærerinde Hanne Stenild, Alborg.

LÆRER ELLER(og) LÆRERINDE

helst med et af følgende specialer: engelsk, matematik, sang, naturhistorie, historie, kan få stilling ved Skt. Josefs Skole, mellem- og realskole, Roskilde, pr. 1. august 1960. Øvrige fag efter aftale. Løn og timereduktion som ved de kommunale skoler i Roskilde.

Ædruelighed

Et engelsk firma, der havde haft en del besvær med handelsrejsende, der ikke var ædruelige, besluttede at lade den ny, der skulle ansættes, gennemgå en idéassociationsprøve.

Jeg vil gerne høre, hvad De forbindet med forskellige ord, sagde den høje chef.

Det første er Gordon.

— General Gordon myrdet ved Khartoum, lød svaret.

Booth?

— General i Frelsens Hær.

Haigh?

— Engelsk general i første verdenskrig.

Storartet sagde chefen, men nu Vat 69?

— Det har jeg aldrig hørt tale om, men det er antagelig pavens telefonnummer i Vatikanet.

Han fik stillingen.

(For de ukyndige: Vat 69 er navnet på en fornem whisky).

Ung konvertit,

32 år, håndværker, søger bekendtskab med en sød og naturlig, lidt yngre eller jævnaldrende katolsk pige.

Billet mrk. »Håndværker« til bladets annonceafdeling.

SOMMERHUSGRUNDE

Nær ØM KLOSTER er nogle få meget naturskønt og fredeligt beliggende grunde, med søret til GUDENSØ til salg på rimelige vilkår.

Henv. Telefon Horsens 2 32 37 - Vejle 1784

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal - hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annøncer: Katolsk Ugeblads annonceekspedition, Hauchsvej 8, København V. Tlf. Eva 2997 (kl. 8-10). Postgiro nr. 589 65.

Rønne kirkes orgel til salg

28 stemmer, 2 manualer og pedal; traktur: mekanisk-pneumatisk; bygget 1931 af Th. Frobenius & Co., der også skal levere kirkens nye orgel. Det kræver ca. 16 m² gulvflade og 8 fods højde; er velholdt og yderst driftsikkert. Nedtages ca. 15. juli.

Interesserede kan påregne meget fordelagtig pris.

Henvendelse: provst Viggo Nielsen, tlf. Rønne 366, eller organist C.-E. Jungild, tlf. Rønne 1999.

Karmelitterne bliver i Skaane

Det kommunitet af belgiske karmelitonner, som i nogle år har virket i Glumslöv i Skåne, får formentlig lov til at forblive i Sverige. Det svenske Kammarkollegie, en rådgivende instans i sagen, har tidligere afvist en ansøgning herom med den begrundelse, at der ikke syntes at være noget behov for dette kloster, som ingen svenskere havde søgt optagelse i. Da det nu imidlertid har vist sig, at flere svenske borgere ønsker at indtræde i klostret, har kollegiet ikke flere indvendinger at gøre.

I Sverige kan der ikke oprettes et kloster uden tilladelse fra staten.

Et skrald fra Aabenraa!

Vi er blevet spurgt, om et øresonderrivende skrald midt under radio-transmissionen af aftenandagten i Skt. Ansgars kirke i Aabenraa forleden, hidrørte fra en nedstyrtende lysekrone. Vi har svaret, at det blot var messeklodden, der kom for tæt på mikrofonen.

En mikrofon er en meget lydhør tingest.

Vatikanradioens

udsendelse til Danmark den anden søndag i maj bragte en aktuell kommentar til Chessmann-sagen og derefter en fyldig oversigt over missionsarbejdet i Afrika. Det musikalske indslag i denne udsendelse var et afsnit af *Credo* sunget med trommeledsagelse af Kongo-negere. Det fortælles, at Vatikanradioens teknikere forbløffet har lyttet til denne musik. Man troede først, at sådan blev messen sunget i Danmark!

De mindste.

Storebror på seks og lillebror på fire sad på gulvet og byggede med klodser. Imens kom de i snak om bakterier.

Lillebror sagde: Hvor store er bakterier?

Storebror svarede: Ah, de er så små, så små!

Lillebror: Ja, men hvor små?

Storebror: Det, som myrerne kalder myrer - det er bakterier!

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuadiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Skal De flytte?
AMAGER
FLYTTEFORRETNING
Jul. Larsen & Sønner
AMAGERBROGADE 221
Am. 6647-6250

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 8390

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 180
Nivå

Niels Boesen

Begravelsesforretning

Nørrebrogade 9 . Vejle
Telefon 725

Katolske begravelser ordnes

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28
Telefon Minerva +408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold
Amaliegade 27, København K
Central 799 - Telegramadr.: Forskjold

ARTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

Katolske begravelser

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Tegn abonnement

FILM og TEATER

I anledning af kongeparrets forestående sølvbryllup har Dansk Kortfilmselskab sammensat en reportagefilm, »25 år der gik«, hvor vi følger kongefamilien ude og hjemme, i hverdag og fest. Uhøjtideligt inviteres vi til bryllup i Stockholm 1935, hvor vi charmeres af det glade kronprinspar. Dermed er stemningen slået an for resten af filmen, der først og fremmest er præget af kongefamiliens charmerende naturlighed og dens medleven i alle landets glæder og sorger. En skildring af kongefamiliens liv igennem 25 år kan nemlig slet ikke lade sig gøre, uden at det samtidig bliver et stykke danmarkshistorie. Vi ser kronprinsparret lyse op alle vegne ved deres tilstedeværelse: Når Storstrømsbroen skal indvies, til Bellahøjskue o.s.v.

Så kom den 9. april og dermed en tid, der ikke blev mindre tung for Amalienborgs beboere end for os andre. Som en opmuntring fødtes kort efter prinsesse Margrethe. 1945 følger befrielsen. Vi modtager Montgomery og er med kronprinsen i diplomatisk mission på Bornholm. 1947 dør kong Christian, og fra Christiansborg slotsbalkon udråbes kong Frederik som regent. Efter de sidste syv års mange gribende begivenheder følger nu glimt fra kongeparrets travle virke i tretten år. Fremmede

lande besøges, udenlandske regenter modtages, og herhjemme er ingen provinsby for lille til at få kongebesøg. Strålende er især reportagen fra kongeparrets rejse til Grønland.

Ind imellem alt det officielle får vi indblik i den voksende kongefamilies privatliv, og vi glæder os over, hvor glade de er for hinanden. Det er nemlig noget meget væsentligt i dag, hvor en konge ikke er hersker, men symbol. Man kan ikke ærligt sige, at kongen regerer sit land; men vi kan sige, at han repræsenterer det, og vi ser gerne kongeparrets familieliv som udtryk for familieliv i Danmark.

xyz.

Djævelens discipel

Filmen er lavet over Bernhard Shaws komedie af samme navn, men hvor meget han egentlig kan sættes i forbindelse med dette produkt, er et andet spørgsmål. Selvom optagelserne er foregået i England, mærker man så åbenbart, at det er amerikansk håndværk. Her er nok for alle pengene i ret-

ning af maskulint mod, ridderlig flirt, dristige slagsmål og masser af krudtrøg og fyrværkeri, og den elegante replikkunst, der vel nok må siges at være det væsentligste hos Shaw, er trådt noget i baggrunden.

Filmens udgangspunkt er den amerikanske frihedskrig, og man får et pudsigt indtryk af den tilfældighed, hvormed krigen rykkede ind i de små byer. Her snertes muntert, men næppe besk nok, til den engelske hærskomplette uduelighed og regeringens manglende evne til at forstå og klare problemerne. Men der falder også mangt et hip til den jævne amerikaner, hans dydige borgerlighed, for det er morsomt, men man føler sig overbevist om, at Shaw har villet det mere ubarmhjertigt og hårdere trukket op.

Det samme er tilfældet, når det gælder de tre, der skiller sig ud fra mængden: Den brave præst, der først vil vinde alle ved at tro det bedste om dem, men siden kaster kraven og bliver aktiv kolonist; det sorte får, Dudgeon, »djævelens discipel«, der er uden respekt for nogen ting, men alligevel er ædel nok til at ville gå i døden for en anden; og på engelsk side »General Johnny«, som med sit overlegne vid hudfletter sin egen nation og dens helligste idealer. Disse tre spilles af henholdsvis Burt Lancaster, Kirk Douglas og Laurence Olivier, men om dem alle gælder det, at deres præstation er forblevet på overfladen, som har rollerne næsten været for lette for dem.

Bedst og rigtigst i sin elegante satire var forhøret over Dudgeon, som man havde fængslet i den tro, at han var præsten. Forhøret formede sig som en festlig dialog, hvor generalen og den anklagede nød hinandens jævnbyrdighed i begavelse, frækhed og humor.

Latterliggørelsen af dette skæbnetunge kapitel i Englands historie understreges ved nogle muntre mellemakter, hvor kampene udførtes af dukker, og det hele blev en leg med tinsoldater. Virkningen var strålende.

Som forfilm så vi et kapitel af det nye Israels historie. En meget fængslende film om det videnskabelige arbejde med atomkraftens fredelige udnyttelse, om boringen efter vand og opdyrkningen af ørkenen. Muligvis er det et meget lyst og lidt fortegnede billede af virkeligheden, men selv med dette taget i betragtning fyldes man af beundring for den unge nations dygtighed og med glæde over, at dette altså også er en side af den iøvrigt så vanskelige og ufredelige situation i Mellemøsten. (Forbudt for børn under 12 år). Bo.

K A T O L S K ugeblad

Assisi er hjemsted for den moderne lægmandsbevægelse Pro Civitate Christiana, som vor korrespondent fortæller om på side 3. Over disse linier ses terrassen i La Citadella, bevægelsens hus og centret for dens arbejde i hele Italien.

Teolog
fordømmer

brint-

bomben

Citadellet

i

Assisi

Paven

lykønsker

kongeparret

Valfarten

til

Aasebakken⁴

Sømmelighed og takt

I 1958 holdtes i Geneve en international arbejdskonference med deltagere også fra Danmark. Konferencen havde til opgave at udarbejde en konvention om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv. Forud for forelæggelsen af konventionsudkastet i det danske folketing blev det behandlet i Arbejds- og Socialministeriernes faste udvalg vedrørende Den internationale Arbejdsorganisation, og herunder blev man opmærksom på, at vi ikke her i landet på alle områder kunne sige os fri for at praktisere en vis forskelsbehandling. Således fandtes der et ministerielt cirkulære, som bestemte, at katolske lærere ikke måtte undervise i historie i folkeskolen.

Udvalget henvendte sig til undervisningsministeriet, der i en skrivelse af 31. marts 1960 henvisede til, at den hidtidige praksis på dette punkt ikke længere vil blive opretholdt.

Hvad undervisningen i kristendomskundskab angår svarede undervisningsministeriet, at man ikke vil ændre den hidtil fulgte praksis, der går ud på, at kristendomsundervisningen i folkeskolen skal gives af lærere, der tilhører folkekirken eller en evangelisk-luthersk frimenighed. Lærere, der er udtrådt af folkekirken, kan ganske vist forblive i lærerstillingen, men på betingelse af, at de ikke får overdraget undervisning i kristendomskundskab og religion.

Denne praksis er efter ministeriets opfattelse en naturlig følge af folkeskolelovens paragraf 1, stykke 3, hvorefter kristendomsundervisningen i folkeskolen skal være i overensstemmel-

se med folkekirken evangelisk-lutherske lære, og ministeriet mente ikke, at dette kan være til hinder for Danmarks ratifikation af konventionen.

Udvalget afgav betænkning den 8. april 1960 og indstillede enstemmigt forslaget til vedtagelse. Den 26. april blev forslaget derefter vedtaget af folketinget.

I vor glæde over, at også katolske lærere nu på lovlig vis må delagtiggøre folkeskolens elever i Valdemar Atterdags bedrifter, blander sig en smule undren.

Hvorfor skulle der en Genevekonference til for at henlede vort undervisningsministeriums opmærksomhed på en oplagt tabelighed i vor skolelovgivning? Og ville ikke forskelsbehandlingen være fortsat endnu en rum tid, om der ikke var kommet til at foreligge en aktuel og vægtig tilskyndelse til at bryde med gammel praksis? Vi tror det.

I en kommentar til det ændrede standpunkt siger Kristeligt Dagblad blandt andet, at »der næppe kan indvendes noget afgørende imod, at ministeriet nu agter at ophæve den hidtidige bestemmelse... men tilføjer: »Det er ganske vist ikke helt rart at tænke sig ivrige katolikker undervise i reformation og modreformation. Men man regner altså med sømmelighed og redelighed og takt. Forhåbentlig regner man ikke forgæves«.

Os bekendt har man ikke i de mange højere skoler, hvor katolske lærere uhindret har kunnet undervise eleverne i historie, haft mindre gode erfaringer. Noget andet er, at katolske lærere nok vil være af samme opfattelse som de mange faghistorikere, der stærkt beklager, at nævnte reformation og modreformation i mange skolebøger stadig er behandlet på en måde, der savner såvel sømmelighed som redelighed og takt.

E. D.

Hvad jeg lever for - en kronik-konkurrence

Vi omtalte i nr. 20 udførligt baggrunden for Katolsk Ugeblads kronik-konkurrence og vil nu kort gentage, at der stilles følgende opgave:

Skriv som katolik et svar på spørgsmålet »Hvad jeg lever for«. Giv en redegørelse, der selvfølgelig er præget af Deres personlige syn, men som alligevel henvender sig til en større offentlighed, som ikke er fortrolig med de specielt religiøse ord og deres indhold.

Kroniken må fylde 2000 ord og skal indleveres maskinskrevet. Den underskrives med et eller andet pseudonym, og i en lukket kuvert sammen med manuskriptet indsendes kronikørens navn og adresse. Manuskripter vil ikke blive returneret. Seneste frist for modtagelse af manuskripter er 30. september.

De tre bedste kroniker offentliggøres her i bladet og honoreres med henholdsvis 200, 125 og 75 kr. Vi ønsker Dem god fornøjelse med denne interessante opgave.

Don Rossis frivillige vil genkristne Italien

Citadellet i Assisi er hjemsted for lægmandsbevægelsen »Pro Civitate Christiana«, som er blevet varmt anbefalet af pave Johannes XXIII. Navnet betyder: For et kristent samfund. Fra Citadellet udgår hold af lægfolk, mænd og kvinder, der er uddannet til at prædike på gader og stræder.

Pro Civitate Christiana fejrede for nylig sin 20. fødselsdag. Juleaften 1939 godkendte biskoppen af Assisi denne lægmandsorganisation, som pater Giovanni Rossi havde grundlagt for at kristne det moderne samfund.

Pater Rossi er stadig formand for La Citadella og dets 70 »frivillige«, d. v. s. missionærer, som har viet sig til arbejdet på atter at gøre samfundet kristent. Når biskopperne rundt om i Italien henvender sig til pater Rossi, sender han sine folk ud for at prædike om Kristus på torvepladserne i byer og landsbyer og følge deres prædiken op med husbesøg.

Alle missionærerne er ugifte. De forbereder sig til deres aktive arbejde gennem en treårig studie- og prøvetid, som de kan påbegynde, når de har taget deres eksamen fra et universitet. Alle skal have taget en universitetseksamen. Når de tre års studie- og prøvetid er til ende, bliver de ved en højtidelig ceremoni optaget i organisationen.

Ligheden med et klostresamfund strækker sig ikke til klædedragten. Missionærerne er lægfolk og bliver ved med at klæde sig, som folk gør det i kultiverede italienske kredse. Kvinderne bærer smykker og bruger en diskret make-up.

Pater Rossi har været meget betænkelig ved at stifte andre huse for Pro Civitate Christiana, fordi samfundets smidige og elastiske struktur muligvis kunne komme til at lide under, at man kom for langt bort fra dets faste tilholdssted.

Pro Civitate Christiana har taget forskellige virkemidler i brug for at nå sit mål, der består i at overbevise verden om, at »Vor Herre Jesus Kristus, som er nærværende og lever i Eukaristien og i Kirken, er det eneste grundlag for en virkelig civilisation«.

Først og fremmest holder man missionsdage eller -uger – sædvanligvis på offentlige pladser, »fordi der som regel er flere mennesker på torvene end i kirkerne«. Disse møderækker kan strække sig over det meste af to uger, og man benytter sig af moderne hjælpemidler for at undervise befolk-

ningen; blandt andet skildrer man Jesu liv ved hjælp af lysbilledgengivelser af de store mestres billeder. Lysbillederne vises på en skærm, der sættes op i det fri. Til sidst gives den sakramentale velsignelse til folkeskaren, der knæler ned på torvet.

Bevægelsen udgiver en del bøger af høj standard, der skal kunne interessere vor tids mennesker. Nogle af disse bøger er teologiske værker, andre behandler den kristne samfundsopfattelse, og atter andre er ro-

Citadellet i Assisi er samlingssted for en bevægelse, der arbejder på at bringe Italien tilbage til Kristus.

maner. Desuden udgiver man tidskriftet La Rocca (Klippen), som udkommer hver fjortende dag.

Der afholdes møder og studieuger i Citadellet, som er centrum for studier af den kristne lære og har et bibliotek på 23.000 bind og et bibliografisk kartotek over 50.000 bøger om Kristus. Alt dette er naturligt omkøst frem af bevægelsens formål: at gøre Kristus til centrum.

Man støtter den kristne kunst ved at afholde udstillinger og ved at pris-

Don Giovanni Rossi, stifteren af Pro Civitate Christiana, læser messe i husets kapel.

Mange mennesker besøger året igennem Citadellet. Her lytter en forsamling interesseret til en af de »frivillige«, som fremviser biblioteket.

belønne religiøse digte og skuespil af kunstnerisk værdi. Der findes i Citadellets gallerier ca. 700 originale malerier og billedhuggerværker.

Citadellet er i sig selv et arkitektonisk kunstværk. Grundstenen til det blev lagt for ti år siden. Det er bygget af Assisi-egnens lyserøde sand-

sten, og dets afdæmpede moderne arkitektur harmonerer godt med den middelalderlige by, der omgiver det. På én gang kunstnerisk, praktisk og moderne står Citadellet som et symbol på det apostolat, der udgår fra det.

Luciano Casimirri.

Paven lykønsker kongeparret

På kong Frederik og dronning Ingrid's sølvbryllupsdag var biskop Th. Suhr blandt gratulanterne.

Biskoppen overbragte fra pave Johannes XXIII en skriftlig hilsen med hjertelige ønsker for kongeparret.

En skæbnens tordenkile

Stig Guldberg: Et liv uden hænder. Chr. Erichsens forlag. 118 sider, kr. 12,75.

En personlighed af et sjældent format blinker og bobler frem af de humoristiske og mandfolkede sider i Stig Guldbergs bog om sit livs frugtbare tragedie: sprængstofulykken i 1947, hvor han mistede begge hænder og måtte lægge sit liv radikalt om. Det er ikke nogen litterær bog, og den prøver ikke på at være det. Men den er et strålende menneskeligt dokument over, hvilken forbavsende sjælelig vækst en skæbnens tordenkile kan medføre. Og nok har denne mand i forvejen med sit mod og sin medfødte medmenneskelighed rummet en fremragende jordbund for bedrifter. Men det, at ulykken tvang ham ind i så mange ulidelige situationer, ydmygende og nerve-opslidende, ubeskyttet mod nysgerrighed, taktløshed og smålighed, ansporede ham under nødvendighedens tryk til at opdræne en karakterstyrke, som et menneske sjældent opnår frivilligt.

Så mange menneskeskæbner med en dårlig start kan i dag takke Stig Guldberg og hans nærmeste medarbejdere for, at de har genvundet balancen på hans træningslejre for handicappede børn fra mange lande. Havde han nogensinde bragt det så vidt uden sin hårde modgang? Noget af det interessanteste i bogen »Et liv uden hænder« er hans evne til at bevæge sig i sikre buer udenom det sentimentale, og det rolige, overbærende smil, han bevarer overfor sine omgivelser bogen igennem. På samme tid tegner han et billede af sin kone, som i al enkelthed må have taget tilskikkelserne heroisk og ligesom han være vokset uanet med opgaverne, ikke mindst som chauffør for sin mand på den hasarderede autofærd gennem fem, seks europæiske lande på mindre end en uge, da grundlaget for træningslejrene i sin tid skulle lægges. Det er en bog, man bliver glad efter. Det er underholdnings-lecture af karat!

I. L.

R.I.P.

Vor kære far, svigerfar og bedstefar

bødkermester

Anton Vilhelm Schultz

er stille hensovet.

Kolding, den 22. maj 1960.
Børn, svigerbørn og børnebørn.

Bed for hans sjæl.

Sambeskatningen

- social uret eller ... ?

Af direktør, cand. polit. Børge Mannov

I en enquête i Kristeligt Dagblad d. 5. maj udtaler direktøren for Socialforskningsinstituttet, cand. polit. Henning Friis, bl. a. følgende om udviklingen inden for dansk socialpolitik siden befrielsen:

»Skulle jeg nævne et område, hvor vi ikke er nået væsentligt længere end i 1945, må det være familiepolitikken. Det vigtigste nye har her været udvidelsen af huslejetilskudsordningen for børnerige familier samt husmoder afløsningen. Børnetilskuddene, som blev indført i 1950, betød kun en erstatning for bortfaldne rabatordninger for familier med børn, og hverken børnetilskuddene eller skattefradragene for børn er blevet ajourført i takt med prisstigningerne.

Denne udtalelse, der yderligere kunne forstærkes ved at henvise til, at vinterens skatteforlig medførte en *nedsettelse* af skattefradragene for børn i hovedstaden og provinsbyerne, bekræfter indtrykket af, at en børne- og familiefjendtlig politik er under udvikling i Danmark. Jeg vil gerne belyse denne påstand nærmere ved at sætte søgelyset på et punkt i vor politiske debat, hvis betydning for familiepolitikken tilsyneladende ikke er gået op for ret mange, heller ikke i katolske kredse. Det drejer sig om kravene om, at den såkaldte »sambeskatning« nu må bringes til ophør, eller at der i hvert fald må indføres nye, store skattelettelser for familier, hvor hustruen har udearbejde.

Ordet »sambeskatning« dækker som bekendt den kendsgerning, at dansk skattepolitik principielt betragter familien, og ikke dens enkelte medlemmer, som skatteobjekt. Ingen vil kunne benægte, at dette princip er i smuk overensstemmelse med katolske principper for familiepolitik: Ved at lægge *familiens* indtægter, passende reduceret under hensyntagen til familiens og specielt

forsørgerbyrdens omfang, til grund for beregningen af *familiens* bidrag til de fælles samfundsindretninger (d. v. s. skatten), har samfundet anerkendt *familien* som sin naturlige økonomiske enhed.

De voldsomme angreb på sambeskatningen, som vi nu oplever, gør det vigtigt at få fastslået følgende: Et skatteprincip, der lægger *familiens* økonomiske evne til grund, er af fundamental betydning for mulighederne for at kunne gennemføre en familiepolitik efter katolske retningslinjer. Af denne grund er efter min mening angrebene på sambeskatningen langt farligere for familiepolitikken, end den karrighed, der har præget lovgivningen ved fastsættelsen af diverse børnefradrag og -tilskud. Så længe vi har sambeskatningen, har vi fortsat familien som enhed i skattepolitikken og dermed et grundlag, hvorpå vi kan forhandle om fradragenes størrelse m. v. Har vi derimod først fået det modsatte princip – det enkelte individ som skattemæssig enhed – vil skattelovgivningen ikke længere kende begrebet familie og hele slaget følgelig være tabt.

Endnu på Jeppe Aakjærs tid var familien på landet visse steder stadigvæk en *producerende enhed*: alt, hvad der kunne fremstiles til eget forbrug, blev fremstillet på gården, ikke blot alle fødemidler, men også garner blev spundet og klæde vævet. Denne epoke er nu forbi og de sidste rester af en ældgammel naturaløkonomi dermed forsvundet. Men endnu er familien – den reducerede byfamilie, normalt kun bestående af to generationer, ganske vist – dog i det væsentlige en forbrugende og indkomsterhvervende enhed. Det er denne sidste enhedskarakter af familien, som vort nuværende skattesystem er baseret på og *derved med til at opretholde*, og det er ikke til at se, hvorledes dette system kan revolteres, uden at det vil medføre tabet af familiens karakter af indtægtserhvervende og -forbrugende enhed. Er imidlertid først det sidste samfunds-

økonomiske grundlag for familien skaffet af vejen, vil det uundgåeligt få konsekvenser for familiens fortsatte eksistens som samfundsmæssig realitet: Kernen i samfundet vil ikke længere være familierne, men derimod individerne; gifte eller ikkegifte, forældre eller barnløse vil blive kendetegn uden samfundsøkonomisk eller politisk betydning, *staten* vil tage sig af de byrder, der før påhvilede familierne, *staten* vil vokse sig større og mægtigere og endnu mere despotisk i samme omfang som det enkelte menneske bliver svagt. Og svag vil den enkelte blive, når hans naturlige gruppe, familien, ikke længere kendes af staten, og han står alene, individet overfor kollektivet. Ja, skønt skabt til at være en person, vil han dog ende som et individ i staten, hvis han isoleres.

Med hvilken begrundelse vil man egentlig »sambeskatningen« til livs? Lige meget hvor begrundelserne begynder, så ender de dog altid samme sted: Det kan ikke »betale sig« for den gifte kvinde at tage arbejde, når hendes indtægt skal lægges oven på mandens, i hvert fald ikke, hvis man tager hensyn til de ekstraudgifter, som hustruens udearbejde påfører familien. Når disse og skatten er betalt, vil der som oftest ikke være nogen gevinst til overs, siger man.

Der må skelnes mellem to kategorier af udearbejdende hustruer: De, som er tvunget dertil på grund af mandens svigtende indtægter, og de, som ikke er tvunget dertil, men gør det af andre grunde: f. eks. fordi det er »rart for en kvinde selv at tjene penge« (her er den virkelige grund altså mangel på gensidig tillid og respekt mellem ægtefællerne), fordi »det huslige arbejde ikke er tilfredsstillende og udviklende nok« (virkelige grund: oplevelse af utilstrækkelighed som hustru og mor), eller fordi de simpelthen »ikke aner, hvad de skal få tiden til at gå med« (barnløse, der ikke kan overvinde sig til at adoptere nogle børn), eller endelig den i virkeligheden alt dominerende grund: man er bukket under for tidens krav om en højere levestandard, så må den bil, det TV, den Italiensrejse og den selskabelighed, som efterhånden er blevet ens livs virkelige indhold, omtrent koste, hvad det vil. At denne sidste grund spiller en langt større rolle, end angriberne af sambeskatningen vil være ved, er ligefrem indlysende: Hvis hustruen ønsker at tage udearbejde af *andre* grunde end økonomiske, hvorfor så angribe sambeskatningen, fordi »gevinsten« bliver forsvindende lille? Hvis hun foretrækker at sidde ved et kateder eller stå

Tømrermester Ejnar J. Nielsen

Frejasvej 20 . Telefon 21 03 11
Værksted & Plads
Nygade 2 . Helsingør
Telefon 21 00 81

M. Forsman

Farvehandler

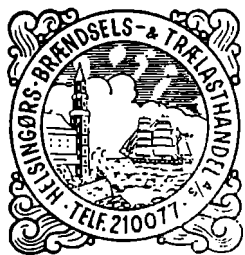
Stengade 40 . Telefon 21 02 90
Helsingør

H. Holm Nielsen

Bageri & Konditori
Stjernegade 32 - Helsingør
Telefon 21 08 88

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjerggade 32, Helsingør
Telefon 21 10 78
Centralvarme - Oliefyur
Vand & Gas

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen
Telefon Maribo 170
Maribo

Schrøder & Niensens Eftf.

Tapet- & Farvehandel
Vestergade 8 . Maribo
Telefon 28 828

Glarmester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N
Nora 7977

Schulstad
malte

ved en tandlægestol frem for at arbejde i sit køkken og sit børneværelse, så må det vel blive hendes og familiens sag, men hvorpå begrunde et krav til samfundet om, at hun tillige skal have økonomisk gevinst ud af at følge sit eget hoved? Mod den menneskelige trang til motivernes skønne udsmykning bør der ikke mindst på dette område advares.

Kravet om afskaffelsen af »sambeskatningen« kommer ikke fra den første kategori: de fattige, for hvem hustruens udearbejde betyder det daglige brød. Også dette er indlysende af 3 grunde: Mandens ringe indtægt medfører, at der ingen progression vil være, når konens indtægt lægges ovenpå, desuden spiller for disse små indtægter det særlige hustrufradrag på indtil 2.000 kr. af hustruens indtægt en betydelig rolle, endelig – for at sige det, som det er – er fattige hustruers hovedindtægtskilde, husligt arbejde, i praksis skattefrit af den simple grund, at det sjældent opgives, hvad ingen bør have ondt af. Den mor, der går ud og skrubber andre folks trapper, forsømmer ikke sine børn og sit hjem af hensyn til sin intellektuelle udvikling eller af andre fine grunde, men på grund af den sure nød, og det er en del af vor skam, at hun er tvunget dertil.

Nej, det er den anden kategori, der vil have »sambeskatningen« afskaffet. Kravet kommer fra alle dem, hvor mandens indtægt i forvejen er så stor, at skatteprogression bliver følelig, og hvor de 2.000 kr. skattefrit hustrufradrag hjælper fedt, fordi hustruens indtægt når op på helt anderledes anselige højder.

Mon ikke det er på tide, at fornuftige familiefædre og -mødre, katolske og ikke-katolske, partimæssig indstilling uanset, begynder at besinde sig på, hvad det egentlig er, der her lægges op til:

Skal vi likvidere et skatteprincip, der anerkender *familien* som en samfundsøkonomisk enhed, og derved yder *familien* en beskyttelse, som den ikke på anden måde synes at kunne opnå? Skal vi likvidere dette princip for at tilfredsstille kravene fra dem, for hvem hustruens udearbejde i hvert fald *ikke* er nogen økonomisk nødvendighed?

Skal vi på skattepolitikens område, der er afgørende, opgave familiepolitikken for at tilfredsstille krav, der *i sig selv* er en trussel mod familiens fortsatte beståen, fordi de er baseret på hustruers og mødres udearbejde?

Efter min mening er vi her ved et spørgsmål, der er uløseligt knyttet til vort syn på familien, og der burde vel derfor være betingelser til stede for at nå til en omfattende enighed, når sagens forskellige sider er blevet grundigt belyst. Naturligvis ikke en enighed om godkendelse af enkelthederne i vor nuværende skattepolitik – satser, progressioner, fradrag og subventioner f. eks. – som unægtelig kan give anledning til store divergencer, men alene en enighed om det principielle i sagen: at familien bør være skattepolitikens enhed.

KLITBORG - 1960

- 10/6-23/6: 1. Ældre lejr.
- 25/6- 4/7: A. C.s sommerlejr.
- 6/7-20/7: 1. Mødrelejr (m. småbørn).
- 22/7- 5/8: 2. Mødrelejr (med småbørn).
- 8/8-22/8: 2. Ældrelejr.

Tilmelding og nærmere oplysninger ved henvendelse til
Katolske menighedsplejers kontor
Bredgade 69 A - Palæ 2323.
(Legat kan evt. søges).

Husk indsamlingen til KLITBORG's ombygningskonto
giro 54549. - Adr. som ovenfor.

Valfarten til Aasebakken

Mens mælkebøtterne jublede langs alle veje, snoede et valfarts-optog på 3600 deltagere sig i søndags igennem det grønne majland fra Holte til Aasebakken – så dejligt mange som aldrig før, og repræsenterende alle aldre mellem et halvt år og halvfjerds. Der var deltagere fra fjerne egne af landet – også det øvrige Skandinavien og Vesttyskland var repræsenteret. Hos de gæstfrie benediktinerinder på Aasebakken lå parken grøn og parat til pontifikalmessen med prædiken af pater Dekkers, S.J. Bagefter blev den til een stor familiehave – gamle venskaber blev opfrisket over frokostpakkerne. Det er så inspirerende at være mange. Det gør godt at give sig tid til en sindets samling midt i dagens forpustede kapløb.

Det øverste billede giver et glimt af pontifikalmessen. Biskoppen uddeler kommunionen, assisteret af pater Dekkers S.J. og Olav Rørdam-Bonnevie, der blev diakonviet for nylig. Det andet billede er taget under processionen og viser fra højre generalabbeden for cistercienserordenen, Kleiner, Rom, sammen med abbed Eichenner, Marienstadt, Vesttyskland.

Reddede Castros liv - kritiserer ham nu skarpt

Santiago, Cuba (NC) Ærkebiskop Serentes af Santiago har i et hyrdebrev skarpt kritiseret den kommunistiske infiltration i Cubas regering. Ærkebiskoppen erklærer: »Vi kan ikke sige, at fjenden står for døren, for han er allerede kommet indenfor og taler højtlydt, som om han havde overtaget sin ejendom«.

Det er første gang, et medlem af Cubas gejstlighed har henledt opmærksomheden på den kommunistiske indflydelse i Castros regering. Men andre biskopper har i de forløbne måneder advaret mod den kommunistiske trusel, der nærmede sig.

Ærkebiskop Serentes udtaler sig anerkendende om regeringens bestræbelser på at hjælpe de fattige, men bemærker, at social uretfærdighed ikke kan fjernes eller lykkelige tilstande tilvejebringes ved, at man fornægter Gud.

Ærkebiskoppens angreb på Castro er opsigtsvækkende, fordi han selv ved en modig indsats i 1953 frelste Castros liv. På det tidspunkt var Fidel Castro på flugt for Cubas diktator, Batista. Castro frygtede, at han ved sin tilfangetagelse ville blive skudt uden forudgående rettergang. Ærkebiskop Serentes, som dengang var 69 år, gik ubevæbnet ud til den bjergegn, hvor Castro holdt til, og overtalte ham til at overgive sig, idet der forelå et løfte om at skåne Castros liv og stille ham for en civil domstol. Castro blev fængslet, men senere løsladt.

Da Castro kom til magten, støttede ærkebiskop Serentes hans sociale program, men i juni 1959 mente han at se kommunistiske tendenser i regeringens politik. I det nævnte hyrdebrev hedder det videre: »Det er ikke uden grund, at de bedre informerede bliver ængstelige eller endog er villige til at kæmpe mod dem, der prøver at underlægge os et nyt slaveris tunge åg. En ægte kristen kan ikke leve uden frihed.«

Søstrenes håndarbejde

Milano (NC) 200 af Italiens klostre, der huser 15.000 nonner, har deltaget i en udstilling af håndarbejder forfærdiget af søstrene. Udstillingen, der afholdtes i Milano, havde til formål at henlede offentlighedens opmærksomhed på de økonomiske vanskeligheder, klostrene til stadighed må kæmpe med. Udstillingen bestod af fine broderi-arbejder, kniplinger, paramenter og håndvævet uldstof. Flere tusind interesserede besøgte den.

Fagforeningsmødet først

Liverpool (NC) I en prædiken har ærkebiskop John C. Heenan af Liverpool opfordret de katolske arbejdere til at være aktive indenfor deres fagforeninger. »Hvis I skal vælge mellem at deltage i et katolsk foreningsmøde eller et fagforeningsmøde samme aften, bør I ikke tøve men vælge fagforeningsmødet«, sagde ærkebiskoppen, »for det gælder om at samvirke med alle velmenende arbejdere, uanset hvilken religion de bekender sig til«.

Bønner kan udelades

Ifølge Vatikanets officielle blad Acta Apostolica Sedis kan de bønner, som normalt bedes på modersmålet efter en messe (missa privata) udelades, hvis messen reciteres eller såfremt der prædikes under messen. Tilladelsen er givet i form af et dekret underskrevet af kardinal Cicognani.

Moral-teolog fordømmer brint-bomber

Dublin (NC) Brugen af brint-bomber under en krig er under ingen omstændigheder moralsk forsvarlig, erklærer en irsk moralteolog, pastor John McCarthy, tidligere professor ved præsteseminariet i Maynooth og ved University College i Dublin.

»Det er min konklusion, at brint-bomben er et helt igennem ulovligt krigsvåben, og at ingen militær nødvendighed eller fordel, intet sammenbrud af omstændigheder, man kan forestille sig - hvor alvorlige de end måtte være - kan retfærdiggøre brugen af den,« hævder han.

Professor McCartneys opfattelse

Tysklands kristne arbejdere

München (NC). De kristne fagforeninger i Böhmen har dannet en sammenslutning tilsluttet Fællesorganisationen af Kristne Fagforeninger, som omfatter hele Tyskland. Denne fællesorganisation er knapt et år gammel og består af alle fagforeninger, der har et kristent præg. De kristne fagbevægelser blev undertrykt af nazisterne i 1933 og opstod ikke påny straks efter krigen. De fleste medlemmer er katolikker, men foreningerne står åbne for alle uanset deres konfession.

Paven taler til FAO

Vatikanstaden (NC) Delegerede ved FAO's 10. internationale konference for kampagnen mod sult er blevet modtaget i audiens af pave Johannes. FAO's direktør, B. R. Sen, deltog selv.

Paven udtalte ved denne lejlighed blandt andet: »Millioner af mennesker i denne verden lider af sult, mens andre ikke ligefrem sulter men mangler midler til at spise tilstrækkeligt«. Disse menneskers kvaler bør »udråbes fra tagene«, sagde paven, »og vi bør alle vækkes til ansvar for dette - især gælder det dem, der selv er velstillede«.

Johannes XXIII fortsatte: »I dag kan ingen i en verden, hvor afstande ikke mere tæller, undskylde sig med ukendskab til sine fjernere brødres nød eller med, at han ikke har til opgave at hjælpe dem. Vi er alle helt ansvarlige overfor de underernærede folkeslag.«

fremsættes i en ny bog, »Problems in Theology«, som netop er udsendt af det irske forlag Browne and Nolan. Forfatteren skriver, at den vigtigste begrundelse for hans vurdering er, at brint-bomben anvendt over befolkede områder uundgåeligt vil resultere i den direkte nedslagtning af uskyldige non-combattanter. Men selv om bombens virkning på dem, der ikke er med i en krig, lades ude af betragtning, er det umoralsk at bruge den, fordi »den medfører bevidst ødelæggelse, der slet ikke opvejer det mulige gode resultat, man tilsigter«, skriver han.

Sikker metode til fødselsbegrænsning?

Haag (NC). En hollandsk, katolsk læge, dr. John G. H. Holt fra Bithoven, hævder at have fundet en helt pålidelig metode til fødselskontrol ved periodisk afholdenhed.

Dr. Holt omtalte sine resultater på den anden verdenskongres for den såkaldte familieplanlægning, der var samlet i Haag. Hans metode bygger på erfaringer indhøstet af dr. van der Velde og den japanske kvindelæge Ogino. Dr. Holt sagde, at hans metode med absolut sikkerhed kan fortælle, hvornår en kvinde har mulighed for at undfange, og den skulle også være pålidelig under usædvanlige forhold og for kvinder med en uregelmæssig menstruations-cyclus. Dens sikkerhed beror ikke på regelmæssig kontrol med kvindens tilstand. Den skulle kunne bruges såvel af dem, der gerne vil fremkalde et svangerskab som af dem, der af en eller anden grund vil undgå det.

Dr. Holt oplyste, at hans løsning var blevet gennemprøvet i tusinder af tilfælde gennem de sidste 25 år.

Kongressens deltagere overvældede ham med spørgsmål. De fleste kom fra tilhængere af den kunstige børnebegrænsning. Tilsyneladende blev kongressens præsident, dr. van Emde Boas, overbevist af dr. Holts svar, og han bemærkede, at »dr. Holt havde fundet løsningen på de vanskeligheder, der tynger mange katolske familier«.

Katolske læger er dog ikke enige om, at dr. Holts metode er absolut

sikker. Dr. Joseph de Boer, som har en ledende stilling indenfor den katolske familiebevægelse i Holland, udtaler, at disse resultater »har en vældig betydning for katolske familier i en nødstilstand«, mens kvindelægen dr. Schellekens siger: »Jeg er ikke helt overbevist om metodens absolutte sikkerhed, men dr. Holts metode fortjener at blive kendt i vide kredse.«

Monument trods Pius XII's ønske

Vatikanstaden (NC) Seks italienske billedhuggere er blevet anmodet om at indgive forslag til et mindesmærke for pave Pius XII. De 36 kardinaler, som har fået deres udnævnelse af Pius XII var fornyligt samlet og besluttede da at tage initiativet til at rejse et monument for den afdøde pave.

Det er tradition, at enhver pave efter sin død æres med et monument i Peterskirken, men Pius XII bad i sit testamente om at blive fritaget for denne gestus.

Mindesmærket for pave Pius skal opstilles i Sankt Sebastians kapel i Peterskirken overfor monumentet for Pius XI. Blandt de billedhuggere, der kan udarbejde forslag, er to af Italiens bedste kunstnere, Giacomo Manzù og Francesco Messina.

Masser af frimærker til missionen

Kongregationen for Troens Udbredelse havde som førstepremie til den, der indsamlede flest brugte frimærker til fordel for missionsarbejdet, skænket en rejse til Rom. Præmien blev vundet af en 11-årig spansk dreng, Francisco Diaz Maurino, som havde samlet 109.200 frimærker. Her ses Francisco sammen med sine forældre i samtale med kardinal Agagianian og mgr. Sigismondi fra Kongregationen for Troens Udbredelse.

Dybt ind ...

I Budapest-bladet »Nepszawa« fremsættes der krav om at få indført »den socialistiske morals ti bud«. Hensigten hermed skulle, erklærer en gymnasie-professor, være klart og forståeligt at sammenfatte forskrifterne for den kommunistiske statsførelse – til brug såvel i skoleundervisningen som i den almindelige folkeopdragelse, således at disse forskrifter kan trænge dybt ind i bevidstheden på både børn og voksne.

Øm-valfarten på søndag den 29. maj

Programmet ser således ud: Kl. 11: Pontifikalmesse ved biskop Th. Suhr. Herunder taler pater Irenæus fra Sønderborg. Kl. 14: Sakraments- og Gudsmoder-andagt. Tale af biskoppen.

Efter Gudsmoder-andagten føres statuen af »Vor Frue af Øm« tilbage til andagtsstedet nede ved søen. Dette foregår ad en omvej, så vi på denne måde igen får en stor fælles procession, hvor vi beder og synger sammen.

En væsentlig del af en valfart består i »at valfarte«! Vi vil derfor i år se at få så mange som muligt med til at gå valfartsgangen til valfartsmålet. Af praktiske grunde må vi desværre aflyse den planlagte vandring, der skulle udgå fra Ry station. De andre to derimod gennemføres, og det er vort håb, at der bliver god tilslutning til dem. Den ene udgår fra Skanderborg kl. 7,15 og ledes af pater Dekkers fra Århus; den anden starter kl. 10 ved broen over Gudenden på vejen fra Gl. Ry til Emborg og ledes af pastor Oppermann fra Horsens. Det er strækningen på henholdsvis 13 og 5 km; men man kan slutte sig til en af disse grupper undervejs, hvis man ikke kan være med fra starten.

Bønnens apostolat

Pavens intentioner for juni:
At de kristne indestændigt må nedbede Helligåndens hjælp, for at alle kristnes enhed i tro og kirke atter opnås.

I dette år anbefaler Johannes XXIII os tre gange sit hjerteangående: *Alle kristnes enhed.* I juni skal vi bede til Helligånden om den. Menneskelige anstrengelser hjælper intet, når de ikke er båret af Jesu Hellige Ånd. Uden tvivl må alle kristne bringe store ofre, når denne enhed i tro og kirke skal opnås; men hvad de enkelte kristne og de kristne samfund skal give afkald på, må Helligånden vise dem. Kraft til at forandre vante, men ikke nødvendige skikke, må Helligånden give; for det er Helligånden, som bestemmer, hvornår og hvordan enheden blandt

Man bedes tage faner med. Fanebærerne møder ved klokkestaben før messen og ministranterne i drengenes sovesal, der bruges som sakristi. De, der skal til kommunion, meddeler dette ved at række hånden i vejret, når de passerer indgangen til Ømborgens grund. Kommunion-uddeelingen finder sted ned ad midtergangen. Biskoppens højtidelige indtog med følge sker også op ad denne midtergang, så den bedes bevaret hele tiden.

Som i fjor indrettes et andagtssted nede ved søen på »Abbednæs«. Her er statuen af Vor Frue af Øm stille op. Det er meningen, at man kan dvæle her i stilhed og bøn, da det ligger lidt afsides og man ikke forstyrres af den færden, der ikke kan undgås på selve Ømborgen. Skriftestole findes også her.

Parkering sker på grunden skråt overfor Ømborgen, og den bedes benyttet. I det hele taget må bilister undgå unødvendig kørsel og standsning på de meget smalle veje, hvor de valfartende færdes.

Valfartsmærket sælges som sædvanlig og til sædvanligt formål for 50 øre. Kollektterne går henholdsvis til valfartskomiteens arbejde, ligesom mærket gør det, og til DUK som leje af Ømborgen.

Der kan købes kaffe og sodavand på stedet. I en af boderne sælges lys, rosenkranse og mange andre »fromme« ting. Da det ofte kniber med hjælp ved serveringen, bedes man tilbyde assistance, hvis den kræves.

Lad os alle hjælpe med til, at denne valfart bliver afviklet så værdigt som muligt, og at den må blive en religiøs oplevelse for alle.

Øm-valfartskomiteen.

disse forskellige mennesker, som tror på Guds Søn, skal opnås.
Missionsformålet: At katolikker må arbejde med til, at der ydes åndelig hjælp sammen med den materielle til udviklingslandene.

Vi skal frem for alt støtte de institutioner, som yder materiel hjælp sammen med den religiøse efter Kristi eksempel. Dette formål har hos os Sct. Vincents gilderne, som arbejder så godt. Skal det ske på rette måde, må de mennesker, som hjælpes i udviklingslandene, bevare deres frihed, medens de får materiel hjælp, så at overgangen til den katolske religion altid sker med fuldkommen menneskelig frihed.

Vor hellige Faders anliggender er meget vigtige. Vi vil efterkomme vor overste hyrdes ønsker og bede for dem og lægge dem ind i vor morgenopofrelse: »Alt for dig, Kristus, vor konge«.

R. G.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 29.: Søndag efter Kristi himmelfart (s. 604, hvid). Ihukommelse af Maria Magdalene af Pazzi (s. 922), karmeliterinde.

MANDAG d. 30.: Messen for Kristi himmelfart (s. 600, hvid). Ihukommelse af Felix I (s. 922), pave.

Eller: Felix I (s. 922, hvid). Ihukommelse af Kristi himmelfart (s. 600).

TIRSDAG d. 31.: Maria, vor Dronning (hvid). Ihukommelse af Petronilla (s. 923), jomfru.

ONSDAG d. 1. juni: Angela Mericia (s. 923, hvid).

TORSdag d. 2.: Messen for Kristi himmelfart (s. 600, hvid). Ihukommelse af Marcellinus, Petrus og Erasmus (s. 927), martyrer.

Eller: Marcellinus, Petrus og Erasmus (s. 927, rød). Ihukommelse af Kristi himmelfart (s. 600).

FREDAG d. 3.: Messen for Kristi himmelfart (s. 600, hvid).

LØRDAG d. 4.: Pinselørdag (s. 611, hvid).

D. U. K.s børnelejr

1. Ømborgen 6/7-15/7 (7-14 år). Lejrchef: Klaus Gullaksen. 2. Stouby 11/7-21/7 (12-14 år). Lejrchef: Erik Poulsen. 3. Stouby 22/7-1/8 (7-11 år). Lejrchef: Marianne Munk. 4. Ømborgen 1/8-9/8 (7-11 år). Lejrchef: fru Grethe Madsen.

Tilmelding haster. Lejr nr. 1 er overtegnet.

Juniorlejren

Ømborgen 27/6-6/7 (14-18 år). Lejrchef: Johs. Dudzinski.

Tilmelding på særlig formular, der fås på skolerne og hos præsterne. Blanketten sendes til DUKs Børnelejrsekretariat, Fjellegade 2, Vejle.

Sommerskoler på Ømborgen

Dansk skole 17/3-23/7. Nordisk skole 24/7-31/7.

Begge skoler er for 18-35-årige. Tilmelding til Øm skolernes sekretariat, Dæmningen 17, Vejle. DUK.

„Mange uvidende ved bedre besked end de lærde“

Snart står pinsefesten for døren. Desværre er der mange kristne, som ikke ved ret meget om, hvem Helligånden er, og hvilken rolle han spiller i vort liv. Den hellige Skrift sammenligner ham med en *vind*, der blæser og giver liv, med en *ild*, der rensar, varmer og giver lys, med et levende *væld*, der får alt til at grønnes påny, og med en *vin*, som fylder hjerterne med en blid og hellig beruselse.

Hør, hvordan sognepræsten fra Ars talte til sine sognebørn om Helligånden. Her er nogle uddrag af en af hans prædikener:

»Åh! hvor er det vidunderligt, mine kære børn! Faderen er vor skaber, Sønnen er vor forløser, og Helligånden er vor vejleder . . .

Mennesket er ingenting i sig selv, men med Helligånden er det meget. Mennesket er helt jordisk og helt dyrisk; kun Helligånden kan løfte dets sjæl op og føre den mod det høje. De, der ledes af Helligånden, har retfærdige og gode tanker. Derfor er der så mange uvidende, der ved meget bedre besked om ham end de lærde. Når man ledes af en styrkens og lysets Gud, kan man ikke tage fejl.

Helligånden er et lys og en kraft. Han lærer os at skelne mellem rigtigt og forkert og mellem godt og ondt. Ligesom den slags briller, der forstørret tingene, får Helligånden os til at se godt og ondt i stort format. Har man Helligånden ser man alt i stort format: man ser storheden i de mindste handlinger, der bliver udført for Guds skyld, og man ser, at selv de mindste fejl er store. Som urmageren med sin lup kan se selv de allermindste hjul i et ur, således kan også vi med Helligåndens lys se hver eneste detalje i vort usle liv. Så synes vi, de mindste ufuldkommenheder er enorme, og de mindste synder fylder os med rædsel.«

*

»De mennesker, der er af verden, har ikke Helligånden, eller hvis de i det hele taget har ham, har de ham kun forbigående; han slår sig ikke ned hos dem. Verdens larm får ham til at drage videre.«

*

»De, som lader sig lede af Ånden, fornemmer den største lykke inden i sig selv. En sjæl, som

har Helligånden, keder sig aldrig, når den er sammen med Gud: der stiger et kærlighedens åndepust op fra dens indre.

Uden Helligånden er vi som en sten på vejen . . . Tag en svamp, der er fuld af vand, i den ene hånd og en flintesten i den anden; tryk dem begge to lige meget. Der kommer ikke noget ud af flintestenen, hvorimod der kommer en strøm af vand ud af svampen. Svampen er den sjæl, der er opfyldt af Helligånden, og flintestenen er det hårde og kolde hjerte, hvor Helligånden ikke har taget bolig . . . Når man har Helligånden, svulmer ens hjerte og bader sig i den guddommelige kærlighed. En fisk klager aldrig over, at den har for meget vand, og på samme måde klager en god kristen aldrig over, at han er for længe sammen med Gud. Der er folk, der synes, at religion er kedelig. Det er, fordi de ikke har Helligånden!«

Sognepræsten af Ars blev af sine samtidige betragtet som en uvidende og uoplyst person. I dag forstår vi, at han i virkeligheden var langt mere lærd end de lærde. Vi vil i denne uge ligesom han ved bøn og betragtning forsøge at få en smule af den sande viden, som kun Helligånden kan give os.

M. D.

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvisitter - Læsekreds
Skanlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olsegade 13 - Telefon 187

Mønsterbageriet

Sct. Olsegade 17

Roskilde

Telefon 1365

Malerfirmaet

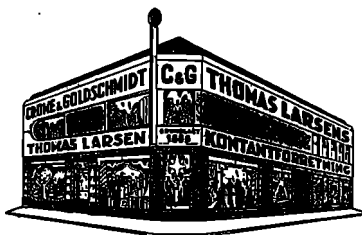
Edvard A. Petersen

Kornerupsvænge 5 . Roskilde
Telefon 1694

C. J. Gerlachs efft.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777

Aut. leverandør af Idrkevine

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbssted i Roskilde

A/S Nakskov Kullimport

Telefon 17

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 796
Nakskov

Læserne skriver -

I denne rubrik optages korte læserbreve om emner, der har interesse for en større kreds. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må have oplysning om den pågældendes adresse. Vi forbeholder os ret til at forkorte breve, der fylder mere end en halv spalte.

Hvor er lærerne?

- spørger hr. Steen-Henriksen i et læserbrev her i bladet, og han prøver - som han selv udtrykker det - at gisne om grundene til, at ikke alle katolske lærere søger til katolske skoler.

Det er i det store og hele rigtigt, når det siges, at det i hvert fald ikke kan være økonomiske grunde, der holder disse lærere borte fra vore skoler. Ligeledes påpeger hr. Steen-Henriksen også, at flere katolikker ser et apostolat i netop at være ansat ved en kommunal skole. Dette kan sikkert ikke betvivles, selv om mange måske vil mene, at apostolatet i den katolske skole var mere nærliggende.

Der er imidlertid momenter i denne sag, som bør tages op til en nærmere undersøgelse. Det er på tide, at der skabes lidt luft omkring mange af de problemer, som knytter sig til katolsk skolearbejde her i landet.

Der kunne f. eks. være andre grunde til, at man finder relativt få katolske lærere inden for vore skoler. Her skal ud fra personlig erfaring nævnes nogle.

For det første har man indtrykket af, at der ikke gøres større anstrengelser fra skolernes side for at hverve katolske lærere og få dem interesseret i opgaven. Ganske vist opslår man ledige stillinger både her i bladet og i FOLKESKOLEN, men mon ikke man også skulle forsøge at rette en direkte henvendelse til lærerne og især til de vordende lærere!

For det andet kan man også let få indtrykket af, at den civile katolske lærer nærmest er at opfatte som en nødforanstaltning. For en enkelt skoles vedkommende hedder det ligefrem i lovene, at der ansættes lærere i det omfang man ikke anvender ordenssøstre til at bestride undervisningen. Faktum er i hvert fald, at lærerpersonalet ved alle katolske skoler er delt i to grupper: de civile lærere og ordensfolkene. De sidste er at opfatte som den »hårde kerne«, den første er der kun i kraft af, at man ikke har ordensfolk nok. Det er måske hårdt sagt, og det dementeres i nogen grad de steder, hvor alle opfattes som medarbejdere.

Ordenssamfundene har her i landet udført et pionerarbejde, hvad skolesagen angår, uden dem eksisterede der sikkert ikke nogen katolsk skole i Danmark. Uden at træde nogen for nær må det dog også siges, at ordenerne hidtil har haft en slags

monopol på skolearbejdet. Mange katolske lærere har sikkert erfaret denne kendsgerning. De har mærket, at der var en inderkreds (bestående af ordensfolk), hvis afgørelser og dispositioner de i og for sig ikke havde nogen adkomst til at blande sig i; der var ting, som de måtte bøje sig for, uanset personlige synspunkter. Noget sådant giver en utryg fornemmelse og danner ikke god grund for lærerens personlige indsats. Selvfølgelig må en lærer ved en kommunal skole også bøje sig for de afgørelser, som skolekommission og skoleleder træffer, men dér har man et lærerråd (fælleslærerråd), der kan være lærerens talerør og appelinstans. Egentligt lærerråd (i henhold til ministerielt cirkulære) findes mig bekendt kun ved en katolsk skole her i landet.

Dette er ikke ensbetydende med, at den civile lærers synspunkter overhovedet ikke tæller med, når der træffes dispositioner ved en ordensskole, men man kan lige så godt først som sidst gøre sig klart, at det kun gælder i mindre anliggender og i hvert fald kun, så længe det kan forenes med de linier, som ordenen har lagt for arbejdet. Så såre der gør sig divergerende opfattelser gældende, kan læreren regne med, at hans opfattelse af en sag bliver mødt med en tavshed, som lader ham ane, at han har overskredet sin kompetence. Måske er dette ikke urimeligt, når man tager i betragtning, at det er ordensfolkene, som driver skolen. Men måske er det ikke helt det, som læreren har tænkt sig, når han efter 4 å 5 års studier går ind til en lærergerning. Han kan let komme i den situation, at han må gå på akkord med sin pædagogiske samvittighed og henholde sig til de afgørelser, som træffes af den del af lærerpersonalet, som tilhører ordenen. Det kan i længden blive utilfredsstillende vilkår at arbejde under som lærer, selv om det retfærdigvis må indrømmes, at man mange steder har et udmærket samarbejde mellem civile lærere og ordensfolk. Men hvor det er tilfældet, skyldes det i første instans tonen og ånden det pågældende sted. Bedre ville det være, hvis den civile lærers ret til medarbejderskab blev slået fast f. eks. i ansættelsesvilkårene, således at læreren nøjagtig vidste, hvor langt hans kompetence rakte. Dette ville skabe klarere linier og stimulere tryghedsfølelsen. Måske burde man også gøre lærerens ansættelsesvilkår fastere, f. eks. ved at udvide skolens opsigelsesfrist til mere end de sølle 3 måneder, som gælder ved de fleste privatskoler.

For det tredje må man se i øjnene, at den katolske skole i Danmark ikke har rødder i en folkelig tradition, som folkeskolen har. Ordenssamfundene har vist en offervilje og et initiativ, som slet ikke skal desavoueres i disse betragtninger, men det bortforklarer ikke, at det er en fremmed skoleform (uden af den grund at sige

en dårlig). En katolik, som på et seminarium har haft lejlighed til at leve sig ind i den danske skoles atmosfære (på godt og ondt), kan ikke gøre regning på at genfinde denne atmosfære i den katolske skole. Han vil ofte møde en anden indstilling til f. eks. disciplin, forældresamarbejde, arbejdsform etc., en indstilling, som netop skriver sig fra, at det er en fremmed skoleform. Ganske vist gøres der inden for flere ordener meget for, at man i hvert fald på det faglige område arbejder i nøje kontakt med folkeskolen. Muligvis går udviklingen i retning af, at den katolske skole herhjemme får sit særlige ansigt. *Hertil må den civile lærer bidrage.*

Det her skrevne skal nemlig mindst af alt opfattes som en advarsel til dem, der går med planer om at blive lærere ved en katolsk skole. Til trods for de problemer, som her er ridset op, skal der lyde en opfordring til katolske lærere om at opfatte den katolske skole som også deres opgave. Der er brug for katolikker i vore skoler, al den stund man stadig ser sig nødsaget til at ansætte ikke-katolske lærere for at kunne opfylde skolens faglige mål. Men det er jo vanskeligt at opfatte ikke-katolske lærere som medarbejdere i alle anliggender, selv om de er nok så loyale.

Den katolske skole har brug for både ordensfolk og civile lærere, idet de to grupper kan supplere hinanden udmærket, når blot arbejdet bliver båret oppe af hensynet til de to gruppers ligeberettigelse.

Til sidst et forslag: Er det ikke snart på tide, at man får dannet en katolsk lærersammenslutning? Disse problemer bør ikke optræde som polemikstof her i bladet, men være genstand for en intern drøftelse. Vi mangler en arbejdskreds, et organ, hvor fælles problemer, faglige som religiøse, kunne sættes under debat.

Ole Meyer.

Er katolsk spejderarbejde tidssvarende?

Det kan vist uden overdrivelse siges at være en skæbnens ironi, at denne artikel stod i samme nummer af bladet som interviewet med pater Stappers angående DUK's sommerarrangementer.

Walter Dalland skriver, at spejderalderen normalt er fra det fyldte tolvte år og to-tre år frem. Pater Stappers svarer på spørgsmålet, om der er undervisning i børnelejrene med et »slet ikke«, men hele den måde dagen er lagt an på – fællesskab ved morgenmesse, borbøn o. s. v. er i sig selv en undervisning, der ofte sætter sig dybere spor end mange velvalgte ord.

Jeg giver pater Stappers ret og tror, at denne påvirkning gennem milieuet måske kan have sin afgørende betydning for mange drenge i alderen helt op til 14-15 år.

Man kunne ikke have valgt en bedre ramme om en udstilling til minde om Ludvig den Hellige, hans person og betydning, end Sainte Chapelle, dette pragtfulde bygningsværk, der står som et strålende vidnesbyrd om middelalderens kunst og om helgenkongens fromhed og gavmildhed. På billedet ses den franske rigsarkivar André Chamson, der interesseret betragter et af udstillingens pragtværker, et rigt udsmykket helgenskrin.

Når formålet med arbejdet senere – noget ironisk – betegnes som at bibringe en minimumkatolicisme og dette dækker forståelse af messens centrale betydning, sakramentsmodtagelsen, morgen- og aftenbønnens plads og gennem et lille godt ord i en prædiken en øget interesse og kærlighed til kirken og Guds sag her på jorden, så glæder jeg mig over, at størstedelen af de mennesker, som har båret katolicismens kostbare traditioner til os, var »minimumskatolikker«, og jeg sætter ikke næsen meget høje. Kan vi nå dette, så har vi yderligere sikret fremtiden og givet grobund for mange og gode præstekald og ordenskald, hvad Kirken historie i vort land viser os.

At vi så kan filosofere over den brøkdelen af drengene, som bliver rovere, og stille et godt og sundt program op, hvor interessen i større grad ligger i begrundelsen af deres grundstilling i livet, d. v. s. deres religiøse forhold, er en anden ting. Og der tror jeg, vi kan glæde os over, at man i mange af disse kredse endelig har fundet en linie, som svarer

til disse unge menneskers alder og fatteevne.

De gode erfaringer, som mangeårige førere har gjort med en stille beskeden gerning for at lede drengene til gode borgere i samfundet, d. v. s. for katolikker til pligtopfyldende katolikker, tror jeg stadig er tidssvarende – og jeg vil stadig tilråde forældre, som har virkelig omsorg for deres drenge, at vælge spejderarbejdet, som gennem sit helhedsbillede af katolikkens plads i denne verden er en god håndsrækning til dem til opnåelse af de tilsigtede mål.

Knud Ballin,
divisionskapellan.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 8, Kolding
Telefon 153

Peter From

Kolonialhandler
Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1981, 1982
Kolding
1. kl. okse, kalve- og svineksd
konserves

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 118 - 1833 - 1537
Kolding

Fa. M. Lauridsen

Indeh. M. Lauridsen og Ernst Clausen
Blikkenslagere, aut. gas- og vandmestre
Røndebanen 8, Telefoner: 1287 og 4623
Kolding

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR
Telefon 3886 - Kolding

Kolding . Telefon 3238 & 3239
Konfektion - Kjoler - Manufaktur

Brdr. Andersen

Tømrermestre
V. Kjørbovej 1 . Kolding
Telefon 281
Tømrer-, og Snedkerarbejde udføres

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Telefon 121, 208

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørførr.
Kong Christians Alle 6, Aalborg
Telefon 342 33 og 343 37

Andersen & Meyers Eft.

MOGENS LARSEN
Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 228 30
Lys - Kraft - Varme

Rart at læse

I ugebladet Dansk Kirketidende har redaktøren, provst *Carl Hermansen* skrevet et ugebrev, som vi tillader os at citere i dets helhed:

Biskop Martensen fortæller i sine erindringer, at han engang under en tysklandsrejse besøger en katolsk biskop, som modtager ham særdeles venligt, og med hvem han har en lang samtale. Men Martensen føjer til: Han tiltalte mig hele tiden hr. biskop, men på en sådan måde, at jeg nok kunne mærke, han ikke mente det.

Denne udtalelse er i sig selv et vidnesbyrd om, hvor langt der kan være mellem katolikker og protestanter, der er en grænse på mere end fire hundrede år, der skiller, og det er en grænse, der til tider har haft en jerntæppe-agtig karakter, og at den har fået denne karakter, er vel noget, som begge parter må bære deres ansvar for.

Noget af det, som kendetegner disse år, er, at man mange steder forsøger at få en samtale igang over grænserne, en samtale, som i første række slet ikke tager sigte på at slette grænserne, men en prøve på at forstå, at de på den anden side er mennesker som vi, at de måske kunne have noget at sige os, og vi noget at sige dem, sådan at vi lærte at forstå hinanden bedre. Men dette forsøg på at få en samtale over grænserne, gør sig også gældende i forholdet romersk-katolsk og evangelisk-luthersk. Og det bemærkelsesværdige er, at der fra katolsk side er tydelige tegn på, at man gerne vil have en samtale igang. Ved stiftsjubilæet i Trondheim i 1953 sagde den katolske biskop for Nord-Norge i sin tale til biskop Fjellbu: Lad der ikke være strid mellem dine hyrder og mine hyrder, går du til højre, da går jeg til venstre. Det var dog virkelig ord med et perspektiv af betydelig interesse.

Her i landet er der i den seneste

tid forefaldet et par begivenheder, som fortjener at bemærkes. Da den katolske kirke i Hvidovre forleden blev indviet, deltog folkekirkenes stedlige sognepræst, pastor Mortil, i indvielsen. Det var jo en udrakt hånd fra folkekirkeligt hold. Og den udtrak hånd blev ikke brutalt slået væk med en bemærkning om, at man helst så sig kættersk deltagelse fræbdt. Den blev modtaget, og det på den måde, at da den gejstlige procession efter indvielsen forlod kirken, var pastor Mortil med blandt præsterne. Lad være, at han gik sidst, det er jo da et godt evangelisk råd at vælge de nederste pladser, men han var der. Det er det, der skal mærkes.

Katolsk Ugeblad refererer indvielsen og spørger tilsidst, idet man jo nok må forudse, at der er katolikker, der ikke synes om det, om det nu var forkert, men bladet svarer selv: Nej, det var smukt og rigtigt. Her er samtalen da virkelig ved at komme igang, en luthersk sognepræst i en katolsk præsteprocession.

I en af de bornholmske købstæder er den gamle sognekirke under restaurering. I mellemtiden må man så benytte et lokale, der måske er meget net, men ikke just noget kirkelokale, ikke rigtig en egnet ramme f. eks. for et bryllup. Men i byen er der også en katolsk kirke. Og nu har den katolske præst tilbudt sin lutherske kollega, at han gerne må have lov til at benytte den katolske kirke til sådanne handlinger, som man helst ser henlagt til en »rigtig« kirke. Den katolske præst har sin biskops tilladelse til denne indbydelse, og den stedlige folkekirkepræst har svaret, at han har drøftet sagen med sin biskop, og at man gerne vil tage mod tilbudet, såfremt det skulle blive aktuelt.

Det forekommer mig, at de her nævnte hændelser fortjener at bemærkes.

Selvfølgelig er de ikke kirkehistoriske. Men måske de kan blive det.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor: A. Prüser, Sct. Annæ Plads 28

København K. Tlf. Central 9528 kl. 9-16, lørdag kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal - hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annoncer: Katolsk Ugeblads annoncerekspedition, Hauchsvej 8, København V. Tlf. Eva 2997 (kl. 8-10). Postgiro nr. 589 65.

SOMMERHUSGRUNDE

Nær ØM KLOSTER er nogle få meget naturskønt og fredeligt beliggende grunde, med søret til GUDENSØ til salg på rimelige vilkår.

Henv. Telefon Horsens 2 32 37 - Vejle 1784

Ung konvertit,

32 år, håndværker, søger bekendtskab med en sød og naturlig, lidt yngre eller jævnaldrende katolsk pige.

Billet mrk. »Håndværker« til bladets annonceafdeling.

R. I. P.

Vor kære søster og moster

Agnes May

døde stille den 20. maj 1960.

På familiens og egne vegne:

Anna May.

Bed for hendes sjæl.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldemed
Telefon 828
Kongensgade 64, Esbjerg

M. With

Bageri & Konditori

Kirkegade 150, Esbjerg
Telefon 1826

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg
Telefon 144

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserver
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 876

Vestjysk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 8, Esbjerg
Telefon 1313

Børnenes sommerferie

De første bidrag til ferie-trængende børns ophold i Centralskolens lejr i Asserbo er nu indkommet. Beløb kan indsendes til Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K. Foreløbig takker vi for følgende bidrag:

W. N. kr. 10.-. O. V. S. kr. 20.-. Merete kr. 25.-. E. Dybdal kr. 50.-. Fra Nyborg kr. 100.-. Pilgrim kr. 25.-. Overlærer Ertners Mindelegat kr. 135.-. Hermed ialt indgået kr. 365.-.

I en østjysk købstad har søstrene til dækning af deres transportbehov anskaffet sig en dejlig ny bil - selvfølgelig en »Amazon«! Den volder dog det stedlige færdselspoliti en del bekymringer, fordi den konstant har slør ved rattet!

(Sheriffen).

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

K&K

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

G. Garth Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28
Telefon Minerva *408

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR
TRYKLUF T OG
VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. *Minerva 2314

MED
REJSEVALUTA
FRA
DEN DANSKE
LANDMANDSBANK

FILM og TEATER

„Paw“ får den katolske pris i Cannes

Til filmfestivalen i Cannes, der lige har fundet sted, sendte Danmark to film: En dokumentarfilm »A city called Copenhagen« af Jørgen Ross, og »Paw« af Astrid Henning-Jensen. Den første fik andenprisen for den bedste kortfilm, den anden den katolske OCIC-pris (fra Office catholique international du cinéma). Denne pris bliver ved hver filmfestival givet til et værk, der »ved sit emne og sin kvalitet bidrager til at udvikle de åndelige og menneskelige værdier«.

To andre film i Cannes behandlede samme problem som »Paw«, nemlig raceproblemet. Det var en film af Bunuel »The young one« og en jugoslavisk film af Stiglic »Den 9. cirkel«. Der er ingen tvivl om, at »Paw« blev præmieret ikke så meget på grund af sin kunstneriske betydning som på

grund af emnet og på grund af den fine og charmerende måde, det er behandlet på.

Blandt de præmierede film fra de foregående år kan nævnes: »Den sidste bro« af Helmut Käutner (1954), »Marty« af Delbert Mann (1955), »Tag over hovedet« af de Sica (1956), »Cabiria« af Fellini (1957) og i 1959 »Ung flugt« af Francois Truffaut.

Ungdom og letsind

Nu er sommeren over os, og det er vi vel allesammen glade for. Til gengæld må vi finde os i, at kløgtige biografdirektører forudser svigtende biografbesøg, og derfor sætter de tynde film på programmet.

En sådan tynd kop the er også »Ungdom og letsind«, hvor vi, for jeg ved ikke hvilken gang, skal more os over engelske universitetsløjer. For at skabe lidt afveksling fra tidligere film af genren er det denne gang en tysk student, der oplever et semester ved Cambridge. Han fyldes med undren over ejendommelige udslag af engelsk mentalitet. Alligevel indfanges han af charmen og er snart mere engelsk end nogen.

Tilbage er kun at bemærke, at vi andre fortsat må undre os over, at man kan lave film på så lidt, men det er jo ikke første gang.

Ai.

Urskovens herskere

Hvis man kan lide at se naturfilm, vil denne film absolut være en oplevelse. Vi føres rundt i Belgisk Congo og oplever det mærkelige rige og mangfoldige liv, som udfolder sig her, på en meget nær og levende måde takket være de glimrende billeder, der er taget. Vi møder natur og dyr, som var ukendte, billeder, som er helt ander-

ledes end dem, man ellers plejer at se fra disse egne – blot savner man at leve lidt mere med i menneskets verden – dets daglige færden og levevis.

Man ser først og fremmest deres religiøse danse og handlinger, som udføres for at opretholde harmonien mellem naturens ånder og mennesket. På dette punkt kan filmen ikke måle sig med »En junglesaga«, og derfor falder dens motto også lidt mat ud. Man ønsker nemlig at vise, »hvordan menneskene i de uciviliserede områder forstår at tilpasse deres tilværelse efter de muligheder, naturen giver dem«, og tanken er den, at vi skal lære at gøre ligeså. Men man glemmer, at denne harmoni for en stor del opretholdes af mennesket af frygt for naturen, og det skal vi næppe lære af – tværtimod skal mennesket »gøre sig jorden underdanig« og bruge den i taknemmelighed, men ikke i angst.

K. B.

Geisha boy

Det er jo morsomt, når nogen falder i vandet! Lige så morsomt som hysteriske primadonnaer og mislykkede tryllekunstnere, der laver eksplosioner i flyvemaskinen og på hotelværelset. Og små japanerdrenge, der ikke kan tale engelsk og er så alvorlige og så voksne, er meget rørende og kan få enhver skolepige til at udbrøde i den vildeste form for medlidenhed.

I erkendelse af disse sandheder har Jerry Lewis skabt en komplet tåbelig farce blandet godt op med sentimentalitet. Selv spiller han hovedrollen og nyder det så åbenbart, øjensynligt overbevist om, at det at skære ansigter er et talent, vi alle må beundre. Den store komiker skal imidlertid kalde på vores sympati, og det opnås ikke bare ved at være fjollet.

Der var engang, da man i Dagmarbiografen kunne være sikker på at finde film af kvalitet og betydning. Sådan er det ikke mere. Denne vinters kavalkade af amerikanske glansbilledfilm, der nu er blevet afløst af en så ligegyldig farce, ligger på det billigt underholdende plan, tomt og intetsigende. Man skuffes gang på gang og undrer sig over, at det er C. Th. Dreyer, der sidder som leder af biografen. Skulle han ikke være den sidste til at give os stene for brød? Men vi må konstatere, at det er, hvad der sker. I Dagmar kan man ikke mere hente de store oplevelser.

Bo.

KATOLSK ugeblad

Ninja Tholstrup og Jimmy Sterman i den danske film PAW, som i Cannes fik den katolske ærespris, fordi den er et bidrag til forståelse mellem mennesker af forskellig race.

Kronik om
Emmanuel
Mounier

München
kongressen
til sommer

Fire nye films

Pressens søndag

Selve pinsedag optages i alle katolske kirker en kollekt til fordel for den katolske presse. Denne kollekt har sin særlige betydning for stabiliseringen af Katolsk Ugeblads økonomi.

Der er imidlertid to muligheder: Hvis De allerede er abonnent på bladet, giv da et bidrag til kollektten. Er De ikke selv abonnent — tegn da abonnement med det samme og se bort fra kollektten i år. Et nyt abonnement er en håndsrækning til vort fælles blad og indirekte til den kirke, vi alle med glæde tilhører.

Lad os dog være åbne!

Arbejdet med dette blad giver os anledning til hyppig forbindelse med journalister ved dagspressen, og det sker, at de kollegialt kan hjælpe os, eller vi kan hjælpe dem. For nogle dage siden telefonerede en pressemand til os for at beklage sig. Han er selv katolik, og var med rette lidt ked af den behandling, en af hans kolleger havde fået, da han ønskede oplysninger vedrørende et større katolsk arrangement og henvendte sig til en mand, der vidste besked. Lederen af dette arrangement ønskede ikke at udtale sig og meddelte journalisten, at her var tale om noget »privat«, man ikke ønskede omtalt. Hans standpunkt er måske forsvarligt, fordi han tidligere har erfaret, at hverken radioen eller pressen kunne behandle sagen med fornøden forståelse og respekt.

Bladet opgav at skrive om begivenheden, før den fandt sted og krænkede således ikke dens »private karakter«, men man henvendte sig til en anden og fik de nødvendige oplysninger til et referat nogle dage senere. Dette referat var der ikke meget at udsætte på. Det var skrevet med sympati for arrangementet og de mennesker, der tog del i det.

Den katolske journalist spørger nu: Hvorfor er man så uinteresset i at give stof til en presseomtale? Hvorfor vil man ikke ofre tid og kræfter på at svare, når man bliver spurgt?

Vi vil gerne lade spørgsmålet gå videre og give det et par ord med på vejen. Journalisten har efter vor mening ret i, at man bør svare, når man bliver spurgt og har sikkerhed for en fair behandling. Der findes ingen officiel katolsk presstjeneste, som sørger for at underrette offentligheden, og som man kunne henvise til. Foreløbig har vi kun en form for presse-service derved, at Katolsk Ugeblad sendes til en række blade og jævnlige citeres af dem. Ved siden af er der opstået en slags »presstjeneste« på den måde, at den katolske brevscoles navn Katolsk Orientering er blevet tydet som navnet på et informationsbureau, og derfor ringer man til den med alskens problemer, der almindeligvis bliver løst. Men det gøres jo helt privat og uden bemyndigelse, hvilket brevscolen også gør opmærksom på. Skulle det imidlertid ske, at en pressemand ringer til den lokale præstegård eller til en katolik, der har kompetence, kan det meget vel ske, han bliver afvist. Man kvier sig ved at sige noget, fordi man kan have erfaret, at ens udtalelser tidligere er blevet fordrejet eller placeret i en gal sammenhæng.

Ligesom det vil være muligt at skrive et langt kapitel over emnet »Hvordan en journalist bør

behandle sine hjemmelmænd«, kan der også spindes en ende over emnet »Hvordan hjemmelmænd bør omgås journalister«! Det bør i hvert fald være en grundregel, at man betragter pressemanden som en ansvarsfuld og sympatisk indstillet spørger, indtil det modsatte er bevist. Giv ham de svar, han har brug for, og bed ham om at ringe igen, for at De kan høre, hvordan han formulerer Deres udtalelser eller gengiver Deres oplysninger. Han er slet ikke interesseret i at løbe med en halv vind, som bagefter rammer ham selv i ansigtet. Pas imidlertid på: Også blandt journalister findes der smarte folk! Det ved De. Blot skal De erindre, at de smarte folk er et mindretal. Og selv dem når man langt med, hvis man forstår at virke opdragende på dem!

Vi kan ikke både klage over, at katolske emner behandles slet i visse blade, og samtidig selv undlade at give offentligheden besked. Det er faktisk morsomt, at netop den katolske kirke, som efter sigende skulle være så »dygtig til propaganda«, ikke ulejlig sig med systematisk at underrette pressen. Den er slet ikke dygtig til propaganda! Det er også lige meget. Men i hvert fald bør den være åben — ellers bliver man blot ved med at tro, den har noget at skjule.

Minsandten om ikke pave Johannes selv forlængst har indset dette. En af hans første offentlige handlinger var at foranstalte en pressekonference, og siden har der været flere på hans initiativ og med statssekretæren som talsmand. Det kan altså gøres. Det må dog også kunne gøres i det mindre format og af de enkelte, der får kontakt med pressen herhjemme.

München forbereder sommerens verdenskongres

International samling under mottoet: For verdens liv

Hvis man kun har hørt om den kommende Eukaristiske Verdenskongres i München gennem aviserne, kan man måske få det indtryk, at det vigtigste ved en sådan kongres er, at så mange som muligt deltager i den: »Der er indbudt 300 biskopper« — »München venter 1 million gæster til kongressen«, »Indkvarteringssteder søges i en omkreds af over 100 km fra München« o. s. v.

Er formålet med de eukaristiske kongresser virkelig, at de skal tiltrække større og større menneskemængder, og at de skal få et gigantisk omfang? Hvis man skal få den rigtige forståelse af, hvad der er meningen og formålet med disse internationale kongresser, må man kende deres historie og deres oprindelse. Gör man det, kan man konstatere, at der er en forbløffende tydelig linie, og som følge deraf også en forbavsende indre livskraft, i deres udvikling. Vi skal her kort omtale tre kendemærker.

Allerede kongressernes geografi, det vil sig den vej, kongressen i løbet af sin hidtidige historie har fulgt gennem de forskellige lande, kan give en mængde oplysninger. Den første eukaristiske kongres afholdtes i Lille i Nordfrankrig i 1881. De 14 følgende kongresser holdt sig på en eneste undtagelse nær (Jerusalem 1893) inden for Frankrig eller i hvert fald inden for det franske sprogområde. 25 år efter afholdelsen af den første kongres begynder udviklingens anden fase med kongressen i Rom 1905. Dermed har den eukaristiske kongres forladt det franske sprogområde og begyndt sin vandring gennem de europæiske hovedstæder, og den fortsættes med en eneste undtagelse (Montreal, Canada 1910) indtil 1926, hvor den afholdes i Chicago. Senere har hvert af de 5 kontinenter fejret sin Eukaristiske Verdenskongres: Australien 1928 i Sydney, Afrika 1930 i Kartago, Sydamerika 1934 i Buenos Aires og 1955 i Rio de Janeiro og Asien 1937 i Manila.

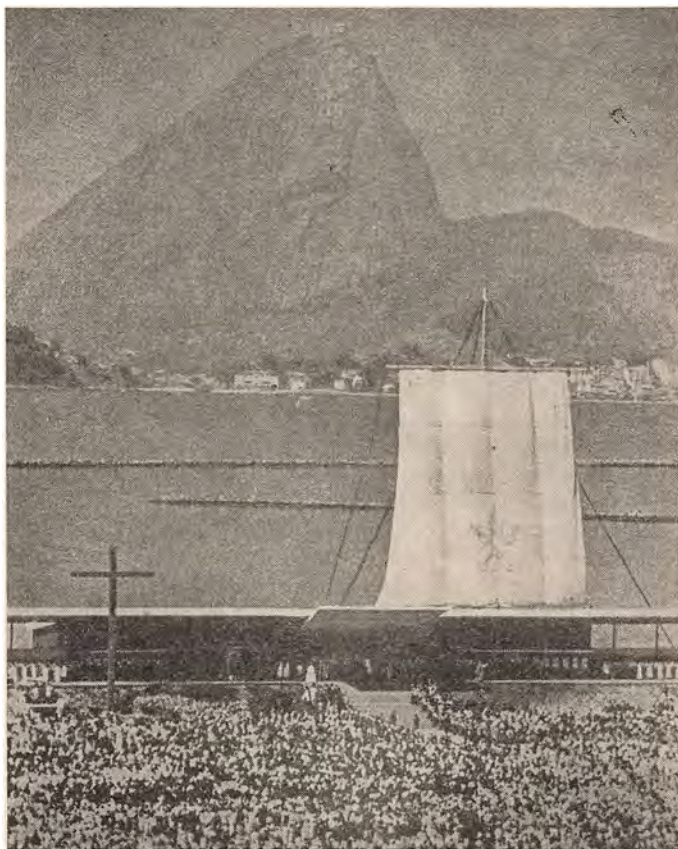
Også en anden udviklingslinje kan man følge i kongressens historie. Ganske vist bliver allerede den første kongres afholdt som et internationalt møde med pavens udtrykkelige støtte og godkendelse — Leo XIII skal have udtalt, at han ville gøre alt, hvad der stod i hans magt, for at fremme de Eukaristiske Verdenskongresser — men det varer alligevel 25 år, før paven selv leder en kongres og derved tildeler den højeste

autoritet. Efter 1905 har der ikke været afholdt nogen kongres, som ikke er blevet udmærket med, at der er blevet udsendt en særlig pavelig kardinallegat til den, bortset fra kongressen i Rom 1922, hvor pave Pius XI igen selv stod i spidsen for den. Siden 1928 har hver eneste kongres modtaget et særligt radiobudskab fra den Hellige Fader. Men først efter den anden verdenskrig bliver den internationale komité, der opretholder forbindelsen fra den ene kongres til den anden, forlagt til Rom, og det er paven

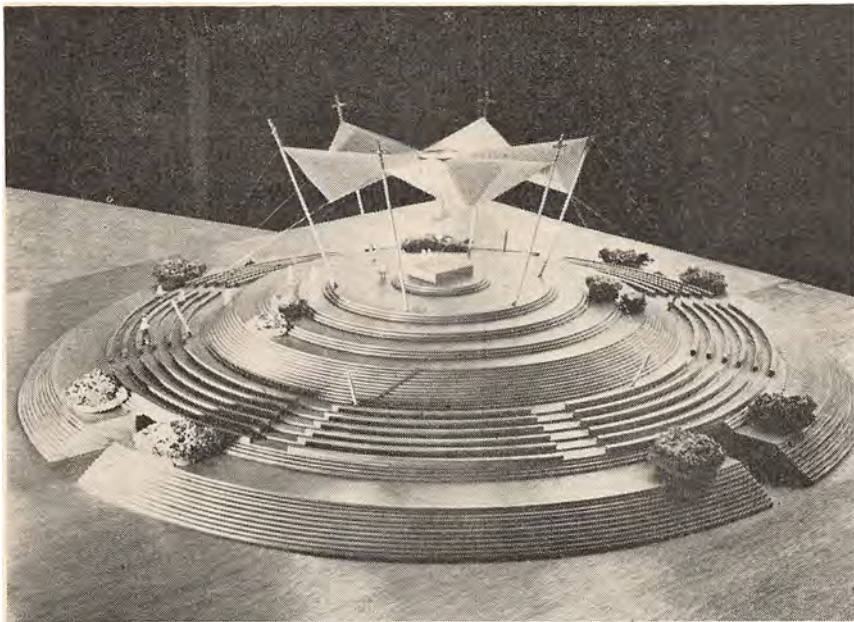
Lederen af pressetjenesten for den internationale eukaristiske kongres, pater Franz von Tattenbach S. J., skriver her om formålet med at arrangere et sådant kæmpe-møde.

selv, der anerkender og bestemmer, hvor den næste kongres skal finde sted. Kongressen, der opstod på privat initiativ i Frankrig, bliver allerede i løbet af de første 80 år af sin historie til en verdensomspændende og af selve verdenskirken foranstaltet forkyndelse af troen.

Men af endnu større betydning end de ydre linier i kongressens historiske udvikling er dens indre historie. Det er en virkelig nåderig udvikling i overensstem-

Den 36. Eukaristiske Verdenskongres blev i 1955 holdt i Rio de Janeiro. På billedet ses festpladsen med kongressens vartegn »Kirkens skib«.

Midt på festpladsen rejses et alter dækket af en baldakin, som ligner et telt. Kongressens arkitekter har forlængst fremstillet en model af dette alter og af hele det store område ved Theresienwiese.

melse med Kristi ord om sennepskornet. I året 1873 indviede en gruppe på 60 franske delegerede på Peter og Paulsfesten på valfartsstedet Paray-le-Monial deres fædreland til Jesu Hjerte. Indvielsen var ment som en offentlig protest mod den stadig tiltagende sækularisering i Frankrig. En ung fransk pige, Maria Martha Tamisier, overværede denne hyldest til Jesu Hjerte. En tanke flammede op i hendes sjæl: Frankrig, ja, hele verden skulle reddes af Altrets Sakramente. Hun rådførte sig med erfarne præster, og syv år senere kunne den første Eukaristiske Kongres med pave Leo XIII's velsignelse afholdes i Lille.

Allerede denne kongres havde et internationalt præg, men alligevel var det endnu en meget beskeden begyndelse. 3.000 troende hyldede bag lukkede kirkedøre Sakramentet. Regeringen havde forbudt, at der blev afholdt offentlig procession. Allerede den anden kongres i Avignon i 1882 samlede 10.000 mænd til soneprocessionen, der dog kun kunne finde sted bag de lukkede porte til kollegiets park. I 1888 afholdtes kongressen så i Paris; dens tema »Kristus, verdens konge« var en skarp protest mod det officielle Frankrigs stadig tiltagende afkristning. Offentlighedens erobring for en hyldest til Kristus, der er skjult i Sakramentet, sone for den forsmædelse, der tilføjes ham, og fordybelse og udbredelse af læren om Altrets Sakramente er og bliver kongressens bærende tanker,

og derved forener den sig i allerdybeste forstand med fromhedslivets indre vækst i den katolske kirke.

Særlig betydning får dog kongressen i Rom. Den »eukaristiske pave« Pius X, der blev valgt i 1903, hentede allerede i 1904 kongressen til den evige stad, hvor den et år senere blev fejret under hans forsæde. I december 1905 udsendte Pius X sit berømte dekret om den hyppige kommunion, som på afgørende måde har været drivkraften i hele udviklingen af Kirkens fromhedsliv. I 1906 udtalte den pavelige kardinallegat på den eukaristiske verdenskongres i Tournai i Belgien, at kommuniionsdekretet var de tidligere eukaristiske kongressers frugt, sejr og triumf. Den første kongres, der blev afholdt på tysk jord i Metz 1907, beskæftigede sig udelukkende med de problemer af teologisk og pastoral art, som dekretet havde opstillet.

☆

Hvilke slutninger kan man nu drage til brug ved forberedelsen af kongressen i München? Den finder stéd i en verden, der for første gang i sin historie er ved at blive sig bevidst, at den danner en stor enhed. Der viser sig hidtil uanede muligheder for en verdensfred, en verdensorganisation og verdensomspændende indbyrdes forståelse. Men samtidig vokser også bevidstheden om, at enhver krig i et land ikke alene vil drage de nærmeste naboer, men formodentlig hele verden med ind i konflikten. Teknikken byder os hidtil ukendte

muligheder for yderligere fremskridt og — for den mest rædselsfulde ødelæggelse. Vi ved i dag, at det er muligt at sikre menneskeheden stor fremgang, og vi ved også, at der er lige så stor mulighed for, at menneskeheden går til grunde.

Når Kirken afholder en verdenskongres, kan den kun gøre det med opmærksomheden henvendt på denne verdenssituation. Den kan forkynde sandhedens ord for verden ved en sådan kongres. Kirken har mod til også i dag at sige et oplysningens og vejledningens ord. Den tror ikke, den kan gøre det på nogen bedre måde end ved at henvise til Ham, der er kommet for at bringe livet til hele verden; til Ham, der var i stand til at forløse verden og til at sørge for, at denne hans store forløsergerning forblev nærværende for alle tider ved fejringen af Eukaristien.

Kristi ord: »Pro mundi vita — for verdens liv« er blevet valgt som tema for kongressen. Verden er af Gud blevet skabt til livet og ikke til døden, — men kun hvis den bekender sig til Kristi døds lov, til ham, som har bragt det sande liv. Dermed var en yderligere opgave for kongressen fastslået: Den helige messe skulle være midtpunktet i festlighederne. Ganske vist skal man som hidtil yde den i Sakramentet nærværende Herre sone og hyldest. Men fejringen af hans kærlige hengivelse ved sin forløsende død og hele folkets aktive deltagelse i dette offer har dog krav på førstepladsen.

Kongressens gudstjenester skal tilrettelægges på baggrund af den stille uge og påskefesten, denne herlige udfoldelse af hele forløsningsmysteriet. Torsdagen er helliget tanken på præstedømmet og næstekærligheden. Om formiddagen er der præstevielse i flere af kirkerne i München, og om aftenen samles alle deltagerne til en messe omkring altret på festpladsen. Som en ihukommelse af skærtorsdag vil der blive fodtvætning, og de nyviede præster uddeler velsignelsen. Fredagen står helt i korsets tegn. Timerne for Kristi dødsangst vil blive tilbragt i stille bøn. I Dachau vil det nye lejrkapel »Kristi dødsangst« blive indviet, og de forskellige nationer foranstalter soneandagter. Om aftenen samles alle pilgrimmene igen på festpladsen til en stor korsfest. Om lørdagen fejres det sejrrikt frembrydende lys, verdens forløsning og lægfolkets sendelse. Nu skal det blive synligt, at de indre værdier og den indre orden, som i dag trues af opløsning, påny bekræftes og befæstes i

Fra missionær i Indien til skoleleder i Horsens

*Den katolske skole i Horsens
udvides og bliver selvejende
institution.*

Den katolske skole i Horsens, der hidtil har været drevet udelukkende som sogneskole, skal nu udvides samtidig med, at undervisningen udbygges, så eleverne fremtidig vil kunne gå lige fra denne skole og over i realskolen. Skolen er blevet en selvejende institution.

Som leder af skolen er udpeget lærer *Jens Møller*, der i et par år har virket ved den private forberedelses- og realskole i Horsens. Horsens Avis, der har haft en samtale med den nye skoleleder, gør opmærksom på, at han faktisk ikke på nærværende tidspunkt er katolik. Det bliver han først til pinsen, men, tilføjer bladet, naturligvis har han gennem lang tid af overbevisning tilhørt den katolske kirke.

— Når det, siger *Jens Møller*, har trukket lidt ud med min konversion, skyldes det, at jeg på skolen i Hulvej har haft ikke så få religionstimer, og derfor af hensyn til skolens ledelse har fundet det rigtigst ikke at tage det endelige skridt før til pinsen, når undervisningen aligevel er ophørt for i år.

Videre i samtalen oplyser *Jens Møller*,

at han har studeret ved universitetet og virket som missionær i Indien for Det danske Missionselskab. Jeg stiftede egentlig først for alvor bekendtskab med den katolske kirkes lære, da jeg begyndte at læse om den, for at se om den muligvis benyttede missionsmetoder, jeg selv kunne bruge i mit eget arbejde.

Videre i samtalen siger *Jens Møller* bl. a.:

Det er en misforståelse, når folk tror, at de katolske skoler kun er beregnet for katolske børn. Selvfølgelig henvender den sig i første række til elever, der kommer fra katolske hjem, men også børn fra folkekirkelige hjem vil kunne have stort udbytte af at gå i skolen. Ikke mindst efter vedtagelsen af den nye skolelov, der i beklagelig grad nedskærer

religionsundervisningen i den offentlige skole, vil der sikkert være forældre, der måtte ønske at give deres børn den berigende oplevelse, det er at gå i en sand kristen skole. Det drejer sig jo ikke blot om religionstimerne, men om det helhedspræg, den ånd, der hersker i en sådan skole; den har særdeles meget at give eleverne.

— Jeg kunne også have lyst til at fremhæve, at den katolske skole har den fordel fremfor mange andre skoler, at uanset hvor stor fremgang vi vil få, vil vi altid opretholde den som en lille skole. Klassekvotienten vil på intet tidspunkt blive på over-24 elever. Det skal og bør være muligt for hver enkelt elev at kende samtlige lærere og kammerater.

Herrens ord og i hans nådes kraft. Om søndagen vil alle disse tanker blive sammenfattet ved en fælles pontifikalmesse, som den pavelige kardinallegat vil celebrere på den Hellige Faders vegne. Paven vil selv tale over radioen, og alle nationer vil sende deres repræsentanter til denne messe.

Pater Josef Andreas Jungmann, S. J., har givet denne store verdensfest for Eukaristien en særlig betoning, idet han har sammenlignet de internationale eukaristiske kongressers udvikling med en gammelromersk skik fra Kirkens ældste tider. Dengang havde man en stærk bevidsthed om, at Eukaristien ikke blot var et tegn på den kirkelige enhed men selve den kirkelige enheds inderste mysterium og egentlige kraftkilde. Derfor

fortsatte man med at fejre Eukaristien i fællesskab — også da Roms kirkelige liv havde antaget større dimensioner. På de store festdage sammenkaldte Roms biskop, paven, alle sogne til en stor fælles gudstjeneste, der efter tur blev afholdt i byens forskellige kirker. Samtlige sogne måtte ved disse gudstjenester lade sig repræsentere af en delegation og af sit processionskors. Man ville på den måde udtrykke, at der kun findes en eneste Eukaristi, et eneste Herrens bord, som hans disciple samles om. Den kirke, hvor den store pavelige fællesgudstjeneste fandt sted, og denne gudstjeneste selv kaldtes »statio«, »Statio urbis« — byen Roms stationsfest. Nu er »statio urbis« blevet udvidet til »statio orbis«: det er ikke mere blot de forskellige sogne i

byen Rom, som kommer sammen for at fejre Eukaristien i fællesskab, men alle jordens katolikker, der fylkes om den Hellige Faders repræsentant for at aflægge vidnesbyrd om deres enhed i troen og deres kærlighed til det eukaristiske måltid.

På den måde træder formålet med og betydningen af den Eukaristiske Kongres i München tydeligt frem: den skal ikke alene for hele verden være en offentlig bekendelse til Eukaristiens mysterium, og den skal ikke kun være en sone og en hyldest til Sakramenteret, som så ofte er blevet forsmædet og glemt, men den skal også være en bekendelse til og en fuldbyrdelse af enheden i troen.

Franz von Tattenbach S. J.

Mennesket er en PERSON

af redaktør, cand. mag. Ellen Nielsen

Den anden verdenskrig med nazismen, og hvad dermed fulgte, synes klarere, end man før havde set det, at have stillet spørgsmålet om, hvad mennesket egentlig er. Det var Hitlers metoder, der gav os i Europa en ny og instinktiv forståelse af, at der var noget, der hed *menneskets værdighed*, for det var den, der blev krænket.

Men allerede krakket i Wallstreet i 1929, der kastede millioner ud i arbejdsløshed for lange tider, havde rejst problemet for dem, der så skarpt. Mennesket kunne ikke blot være en genstand, et individ, der måtte affinde sig med jernhårde love for samfundsudviklingen.

I Frankrig fandt en ung katolik og filosof dengang et gammelt ord frem til at besvare spørgsmålet med: Mennesket er en *person*. Det var Emmanuel Mounier, hvis bog om »Personalismen« er kommet på dansk (Det Danske Forlag). Han besøgte i 1950 Skandinavien. Kort efter skrev Erling Nielsen i »Information« og undrede sig over, at dansk presse ikke syntes at interessere sig for folk udefra, der havde noget på hjerte. Det gav Hans Kirk anledning til at skrive en ualmindelig hadsk og misforstået kommentar i »Land og Folk«.

Hvad var det da, Mounier havde på hjerte, og har hans filosofi noget bud til os?

I 1932, da krisen hærgede Europa, og Hitler var ved at tage

magten i Tyskland, gav Emmanuel Mounier afkald på trykke fremtidsudsigter som gymnasielærere og begyndte på noget så usikkert som at udgive tidsskriftet *Esprit*, som han havde den dristighed at ville bruge alle sine kræfter til. Han havde med sig en lille flok kammerater, og ikke bare katolikker, som fulgte ham i oprøret mod »den bestående uorden« og mod den ringeagt for mennesket, som truede på alle områder. *Esprit* lever den dag i dag som et af Frankrigs verdenskendte blade, men Mounier sled sig op i den lange kamp på to fronter, til højre og til venstre. Han døde i 1950, få måneder efter at han havde været gæst ved et A.C.-møde i København.

Personalismen er kortest sagt en tænkning, som sætter mennesket i centrum. Hvorfor brugte Mounier da ordet »person«? Fordi han eftertrykkeligt ville tage afstand fra den ringeagtende menneskeopfattelse, som betegner mennesket som et »individ«. Mennesket er ganske vist også et individ, som et dyr eller en plante er det. Men det er andet og mere. Massen består af individer, men et samfund må bestå af personer. Individ er noget lukket, afgrænset, selvhævdende — mennesket, når det *tager* og *har*. Person er noget åbent, medlevende, selvforglemmende — mennesket, når det *giver* og *er*.

De, som har læst den danske filosof Ludvig Fejlberg, vil hurtigt forstå, hvad der menes. Person har noget at gøre med frihed, valg, risiko, ansvar, mod, samfølelse med andre. Vi kender personbegrebet fra grammatikken, men egentlig er det kun første og anden person, der er rigtige personer i et fællesskab, tredje er nærmest en upersonlig, os uvedkommende tilskuer.

Mounier har protesteret stærkt imod, at personalismen opfattedes som et filosofisk system, som man skulle sætte sig ind i og derefter »anvende« på virkeligheden. Han kunne ikke lide systemer. Personalismen var for ham en livsholdning, omtrent hvad vi mener, når vi på dansk taler om et »syn« på mennesket og livet. Mounier var sig slægtskabet med eksistentialismen bevidst, men den var for ham negativ. Han havde i sig en dyb tro på fremskridtet og menneskets muligheder.

Hvad det personalistiske syn fører til på den enkeltes og på det pædagogiske plan, har Mounier nedfældet i sit største værk »Traité du Caractère«, som han skrev, da Vichy-regeringen havde sat ham i fængsel.

Men det forekommer mig, at personalismen frem for alt er en samfundsfilosofi. Samfundets mål skulle være det at tjene mennesket i dets udfoldelse som person. Den historiske udvikling går ikke uden videre i den retning, men derved kaldes mennesket frem til kamp for at beherske de anonyme, upersonlige magter i tilværelsen, ikke blot naturens kræfter, men de økonomiske og politiske, der er en slags sekundær natur, hvis trusel mod mennesket tager til, nu da naturens kræfter mere og mere er det underlagt.

Mounier følger Marx et godt stykke vej i hans kritik af forhold

dene. Mange, og især naturligvis kristne, har så travlt med at tage afstand fra Marx på grund af de følgesvende, han har fået, men hvorfor ikke redeligt stå ved, hvad man finder af acceptabelt hos ham? Men naturligvis måtte Mounier forkaste marxismen som helhed på grund af dens menneskesyn og dens manglende respekt for personlighedens frihed.

Selv bekendte han sig som demokratisk socialist. Han sluttede sig hverken til det franske socialistparti eller til folkerepublikanerne, hans sympati gik nærmere til de nordeuropæiske former for socialistisk politik. Den socialisme,

han ville, har han kort beskrevet i *Personalismen* (s. 121), men han så godt alle de farer, den står overfor i det 20. århundrede.

Mouniers mest nærliggende opgave-lå inden for hans eget katolske milieu. Han er en af de første, der angriber den kristne småborger, som er så bange for at få en plet på sin blankpudsede sjæl, men som ikke føler noget ansvar for de samfundsforhold, mennesker rundt omkring ham lever under. Det er jo ofte sagt: hvorfor er kårene så elendige og kommunismen så stor en fare netop i de katolske lande? Mounier ville ruske op i de fromme. Når der i de kristelig-demo-

kratiske partier sydpå findes levende venstrefløje, er det, fordi man har dygtige katolske politikere, der har mod til at trodse de reaktionære. I Tyskland er der i Adenauers parti en kritisk venstrefløj, som står socialdemokratiet nær. Hollandsk socialisme er i vid udstrækning præget af personalismen, også uden for katolske kredse — læs blot partiformanden Koos Vorrinks bidrag til festskriftet til Hans Hedtoft (1953).

Men hvad har Mounier så at sige os her i Norden? Ja, det hørte vi i 1950, og det var det, Hans Kirk blev vred over. Vi er socialt fremskredne lande, intet var Mounier fjernere end at ville nægte det. Men hvorfor er vi da ikke mere lykkelige, end vi er? Hvorfor er der stadig flere, der siger, at »der er ikke noget ved noget«? Fordi sygekassesocialismen ikke er nok, fordi mennesket er blevet et appendiks til kulturen, den sociale tryghed, den høje levestandard. Måske var det mest i Sverige, Mounier havde fået dette indtryk. Men han ville advare os alle, fordi han så farerne. Det er ikke tilfredsstillende for mennesket selv at slå sig til ro i gode forhold, og det er ansvarsløst over for de tredjedele af menneskeheden, der ikke er nær så mætte som vi selv.

Mouniers og personalismens budskab til os er da det, at vi har ret til vor høje levestandard og ret til stadig at forbedre den, også for os selv. Arbejderne har ret til højere løn, når produktionen stiger, selv om de ikke netop sulter. Men den højere løn og den mætte mave forpligter den, der virkelig er en person, et helt menneske, til en indsats, personlig og samfundsmæssig, for dem, der endnu ikke har et sådant overskud selv. Trænger vi ikke til at høre det?

I dette forår er det ti år siden, den franske tænker Emmanuel Mounier døde. Få måneder før havde han besøgt København og talt i Academicum Catholicum.

Sydafrikas calvinister vil ruste sig

Kapstaden (NC) Det sydafrikanske parlament behandler for tiden et lovforslag, der tilsigter at give regeringen kontrol med al skoleundervisning i landet. Nu har to af de katolske ærkebiskopper og den katolske presse i Sydafrika protesteret mod forslaget, idet man må formode, at det vil skade de private skoler og begunstige de skoler, der er præget af calvinisme og af de hvide afrikaneres nationalisme.

Flertallet af Sydafrikas hvide indbyggere er efterkommere af hollandske og franske huguenotter og tilhører den hollandske reformerte kirke. De støtter regeringspartiet og dets racepolitik, som fornylig gav anledning til urolighederne i Sydafrika og attentatet på premierministeren.

Ærkebiskop Denis Hurley

O. M. I., der er formand for de katolske biskoppers undervisningsudvalg, hævder, at den nye lov skal støtte den såkaldte »kristne, nationale opdragelse«, hvis grundprincipper er calvinisme, de hvides førerstilling, og bevarelse af nationen under afrikanernes kontrol samt af afrikanernes sprog. Loven vil endvidere fratage forældrene deres ret til at vælge mellem skolerne.

Det katolske ugeblad Southern Cross skriver, at loven giver regeringen monopol på undervisningen, og vil kunne bruges til at afskaffe enhver modstand mod det regerende parti.

Spørgsmålet er overmåde vigtigt, fordi de sydafrikanske calvinister har udvist megen uforsonlighed overfor den sorte befolkning.

Hærværk mod kirke i Kongo

Bukavu, Belgisk Kongo (NC) En skare nationalister har fornylig øvet hærværk mod den katolske kirke i Kadutu og krævet, at de fremmede missionærer forlod landet. Angrebet på kirken var foranlediget af en prædiken, hvori den lokale præst havde opfordret sin menighed til at stemme på pålidelige ledere ved det kommende valg, der forbereder Kongos uafhængighed. Demonstranterne brød ind i kirken efter gudstjenesten, skubbede præsten til side og væltede en statue af Jomfru Maria. De hævdede, at præsterne blandede sig i politik og hindrede udviklingen i Kongo. Fremmede præster er ikke velkomne efter den 30. juni, når Kongo bliver uafhængigt, sagde de.

På indernes eget sprog

Tuticorin, Indien (NC) I en tale til Katolsk Aktion i den indiske by Madhurai foreslog biskop Thomas Fernando af Tuticorin, at man skulle anmode paven om tilladelse til at holde gudstjenester på det sydindiske sprog *Tamil* i stedet for på latin. Dette sprog tales af næsten 20 millioner mennesker i det sydlige Indien og er hovedsproget i staten Madras.

Andre talere på dette møde fremhævede, at Tamil blandt alle Indiens sprog harmonerer bedst med de gregorianske koral-melodier.

Mange steder i Indien arbejdes der på at indføre en liturgi på modersmålene. En af Sanskrit-dialekterne, Konkani, har været anvendt til korsang under en messe i Mangalore. Koret sang Kyrie, Gloria, Credo og andre dele af messen på dette sprog.

Historikere hos paven

Vatikanstaden (NC) Paven har i en særlig audiens modtaget medlemmer af Det internationale Selskab for Arkæologi, Historie og Kunsthistorie. I sin tale til historikerne sagde Johannes XXIII blandt andet, »at de jo har kendskab til, hvordan Kirken har ydet sit bidrag til at værne om svundne århundreders kulturelle arv«.

Køln (NC) Den 700 år gamle Kölner-Dom trues af ødelæggelse som følge af udblæsningen fra byens mange biler og motorcykler. En bygningsekspert, professor Franz Weyrez, erklærer, at medmindre der gøres en alvorlig anstrengelse på at restaurere domkirken, kan man »i løbet af få år stå overfor en katastrofe«. Udblæsningen fra motorer påvirker domkirkens sten og forhindrer dem i at »ånde«.

Studenter bydes velkommen i Paris

De unge fra de oversøiske lande, der kommer til Frankrig for at studere, er ofte, når de ankommer, ensomme, i vildrede med de nye forhold og overladt til en omsorg, som nok ikke altid er lige uselvsk. For at afhjælpe dette og for at undgå, at de får en sådan modtagelse, har foreningen for modtagelse af oversøiske studenter med støtte fra katolske ordenssøstre åbnet et hjem i Rue de Vaugirard 13 i Paris. Hjemmet er i stand til at tage imod 60 studerende ved deres ankomst til Frankrig, og kan huse dem i 14 dage.

De kinesiske biskopper

London (NC) To katolske medlemmer af det britiske underhus har anmodet regeringen om at henvende sig til Kinas regering vedrørende fængslingen af en række biskopper og præster. De to parlamentsmedlemmer, Simon Mahon og David Logan, der repræsenterer Arbejderpartiet, ønsker vedtaget en dagsorden, som stærkt misbilliger kommunisternes dom over biskopperne James E. Walsh og Ignatius Kung Pin-mei samt over 12 præster. Biskop Walsh blev dømt til 20 års fængsel og biskop Kung til livsvarigt fængsel.

I den forelagte dagsorden opfordres den britiske regering til at virke for »øjeblikkelig løsladelse af disse uskyldige mænd og for en standsning af den organiserede forfølgelse rettet mod mennesker, der har en religiøs overbevisning«.

Den britiske regering har i modsætning til den amerikanske anerkendt kommunisternes styre og opretholder diplomatisk forbindelse med den.

Det blev positivt!

Kommunisters udplyndring for et par måneder siden af en af Sankt Vincentgildernes protegeeer, spedalskhedshospitalet Sankt Joseph i Vietnam har imod gerningsmændenes hensigt haft en positiv virkning. Dels har lokale dagblades omtale af udplyndringen medført så megen sympati for hospitalets præst og søstre, at der er iværksat indsamlinger med udmærkede resultater. Dels har tyske katolske biskopper, efter at have erfaret om begivenheden, lovet at påtage sig ved deres menigheds hjælp at skaffe penge til opførelse af otte pavilloner til hospitalet. Også herhjemme er der efter en øjeblikkelig modløshed hos Vincentgildernes medlemmer kommet ekstra fart i hjælpen.

Sådan er der så meget —!

Moderne kunst i Vatikanet

Vatikanstaden (NC) Vatikanets kunstmuseum har forøget sine samlinger med 29 moderne kunstværker. De 21 malerier og 8 skulpturer er blevet anbragt i to nye udstilingslokaler i Vatikanets billedgalleri, hvor kunstværker skabt efter 1850 får deres plads. Kun to af nyerhvervelserne er kunst med et religiøst motiv. De fleste er arbejder af italienske kunstnere, men man råder tillige over et billede af den franske maler Utrillo, en mindre bronze-udgave af Rodins *Tænkeren* og et maleri af Georges Rouault. Samtlige arbejder er blevet skænket til museet. Maleren Rouault er blandt giverne.

I disse tider, hvor trafikanter dagligt udsættes for mange farer, har den gamle kirkelige velsignelse af køretøjer fået endnu større betydning. Her velsignes bilerne foran Sankt Kristofors Kirke i Paris.

Pinsedag vigtig meddelelse om kirkemødet

Vatikanstaden (NC) Det forventes, at pave Johannes XXIII pinsedag officielt vil meddele, at de første forberedelser til det kommende økumeniske kirkemøde i Vatikanet er afsluttet, og at den egentlige planlæggelse af mødet kan begynde. Bekendtgørelsen vil komme i form af et motu proprio, hvilket er et dokument udformet af paven og underskrevet af ham selv.

Endnu vides det ikke, hvordan kirkemødets forberedende kommission vil blive sammensat og hvordan den skal arbejde. Formodentlig vil man forsøge sig frem og danne underkommissioner, efterhånden som opgaverne kræver det. Det er imidlertid sikkert, at disse kommissioner vil få en økumenisk karakter i den forstand, at man fra hele verden vil indkalde eksperter og personer med autoritet, der skal samvirke om programmet til det store møde.

Antageligt vil paven overtage posten som præsident for kommissionen, idet han derved kan tilkendegive sin personlige og aktive interesse for Vatikan-konciliet og dets betydning for kristenhedens fremtid.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 5.: Pinedag (s. 616, rød).
I dag afholdes »Pressekollekten« i alle bispedømmets kirker.

MANDAG d. 6.: 2. pinedag
(s. 621, rød).

TIRSDAG d. 7.: 3 pinedag
(s. 624, rød).

ONSDAG d. 8.: Tamperonsdag
(s. 627, rød).

TORSdag d. 9.: Torsdag i pinseugen
(s. 632, rød).

FREDAG d. 10.: Tamperfredag
(s. 633, rød).

LØRDAG d. 11., Tamperlørdag
(s. 637, rød).

Til feriebornene

er der yderligere modtaget 500 kr. under mærket M. M. samt 100 kr. fra fru Agnes Petersen, Hellerup. Hermed er ialt indgået 965 kr. Der er al mulig grund til at minde om denne sags betydning. I mange år har Katolsk Ugeblads læsere ved deres bidrag gjort det muligt for ferietrængende børn at få en god og sund tid i Asserbo-lejren. Indsamlingen går lidt trægt — måske fordi der allerede er givet meget til andre formål. Men selvfølgelig kan der atter i år arrangeres en lejr, hvis flere læsere kommer frem med bidrag. Det haster, fordi ledelsen skal kunne give besked til bornene, før skoleåret slutter. Bidrag kan sendes til Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K.

Fundne sager

Ved valfarten til Aasebakken er følgende blevet glemt og kan afhentes hos medlem af komiteen, arkitekt Mogens Frisendal, Arnevangen 5, Holte: strikket trøje, sko, solbriller, salmebog, punge, rosenkrans, regnfrakker, smykker.

Ateisme til drøftelse på A. C.'s sommerlejr

Academicum Catholicum holder sin sommerlejr på Klitborg i dagene fra 26. juni til 4. juli. Som vanligt samles man hver morgen til messe og om aftenen til den fælles aftenbøn, komplet. Dagenes tilbringes med hyggeligt kammeratskab, badning og samtaler. I år har A. C. som emne valgt spørgsmålet: Er en ateistisk humanisme mulig? Dr. phil. pater H. Roos S. J. bliver lejrens præst, og dr. phil. Claus Munk Plum dens husfar.

For deltagelse i lejren skal der betales 75 kr., men russer kommer med for halv

pris. Selve rejsen med bus fra København og retur beløber sig til 20 kr. Der disponeres over enkelte halve og hele fripladser. Det personlige udstyr indbefatter lagen og sovepose samt messebog og komplet-bog medbringes.

Såfremt man ikke selv sørger for sin transport, er der lejlighed til at komme med bus lørdag den 25. kl. 13,30 fra Valby station. Fra Nykøbing såvel som fra Kalundborg og Holbæk er der busforbindelser til Klitborg, Klitborgvej, Nykøbing Sjælland.

De interesserede bør melde sig inden 15. juni til lejrens husmor, dr. Ruth Plum, Dr. Christiansensvej, Dianalund, og oplyse, om de ønsker at være med i fællesrejsen fra Vålby.

Ny dansk benediktiner

Pinedag vil den danske benediktiner-pater Jan Wesch, som er søn af musiker W. Wesch, celebre messe kl. 10 i Sakramentskirken, København. Pater Jan Wesch er fornylig blevet præsteviet i et benediktinerkloster i Amerika.

Pater Wesch, som nu er 40 år, blev oprindeligt uddannet til speidør og var en årrække sekretær i Industrirådet. Han indtrådte for seks år siden i Concepcion Abbey, Kansas, Missouri, som han vender tilbage til efter sit besøg i Danmark.

Præstevielse

Pinselørdag vil biskop Th. Suhr meddele præstevielsens sakramente til diakon Olav Rørdam Bonnevie i Sankt Therese Kirke, Hellerup.

Sommermarked

til fordel for den nye Sankt Antoni Kirke i Brønshøj afholdes den 12. juni. Nærmere i næste nummer af bladet.

Oberammergau-spillene begyndt

Så er passionsspillene i den lille bayerske bjergby Oberammergau begyndt igen. Spillet skal opføres i alt 90 gange og vil blive set af over en halv million mennesker. Premieren fandt sted under en uvejrstung himmel, men skønt haglbyger af og til fejede henover scenen, gennemførtes det daglange spil som planlagt.

For 5. gang i sit liv dirigerede regisøren Georg Lang de hundreder af skuespillere og statister, alle indbyggere i den lille by. Pressen verden over har afspejlet tilskuernes grebthed over denne fremstilling af Kristi lidelseshistorie. Som bekendt har spillene været opført hvert 10. år siden 1632 som tak for, at pesten da skånede egnen.

R. I. P.

Vor kære mor og svigermor
violinistinde

THERESIA SEITZBERG

sov stille hen den 26. maj 1960

Maria Seitzberg Eli Wernitz

Bed for hendes sjæl.

”Her er ikke mere forskel på jøde og græker..”

NÅR VI LÆSER i det Gamle Testamente, finder vi en beretning, der altid forekommer os temmelig mystisk. Det er historien om Babelstårnet. Indtil da, fortæller Bibelen os, »havde hele menneskeheden eet tungemål og samme sprog«. Men så kom menneskene i tanker om, at de for at vise, de ikke var afhængige af Gud, ville bygge et tårn, der var så højt, at dets top nåede himmelen. »Men Herren steg ned for at se byen og tårnet, som menneskebørnene byggede, og han sagde: »Se, de er eet folk og har alle eet tungemål; og når de nu først er begyndt således, er intet, som de sætter sig for, umuligt for dem; lad os derfor stige ned og forvirre deres tungemål der, så de ikke forstår hverandres tungemål!« Da spredte Herren dem fra det sted ud over hele jorden, og de opgav at bygge byen.« Hovmodet havde været årsagen til Adams fald, og det samme hovmod er nu årsagen til, at menneskeheden splittes og ikke mere er ét samfund, og splittelsen sker ved at tungemålene forvirres. Alle mennesker taler ikke mere det samme sprog. Menneskene forstår ikke mere hinanden. De er blevet fremmede for hinanden, fordi de er blevet fremmede for Gud.

I BERETNINGEN om pinsedagen, som vi kan læse i Apostlenes Gerninger, er det lige præcis det modsatte, der sker. Apostlene får Helligånden, og med det samme begynder de at tale i andre tungemål, efter hvad Ånden indgiver dem at forkynde. Folk bliver helt forvirrede: »Se, er de, der taler, ikke alle sammen galilæere? Hvor kan vi så høre dem tale,

hver på vort eget modersmål, vi partere og medere og elamiter, og vi, som hører hjemme i Mesopotamien, Judæa og Kappadokien, Pontus og provinsen Asien, i Frygien og Pamfylien, Ægypten og Libyens egne ved Kyrene, og vi tilflyttede romere, jøder og proselyter, kretere og arabere, vi hører dem tale om Guds store gerninger på vort eget tungemål?»

Helligånden gentager underet fra Babel, men i omvendt orden: menneskene forstår pludselig igen hinanden. Alle sprogskranker er fra nu af forsvundet, og på samme måde er det gået med alle skel mellem racerne. Som Paulus siger: »Her er ikke mere forskel på jøde og græker, træ og fri, mand og kvinde, thi alle er I een i Kristus Jesus!«

SÅ LÆNGE menneskene har levet i samfund, har de prøvet på at finde et fællessprog, der kunne ophæve alle misforståelser mellem dem. Esperanto er det mest kendte af disse kunstigt konstruerede sprog. Dagbladene fortalte for nylig, at en funktionær ved Helsingør skibsværft havde fundet på et nyt system.

Vi kristne ved, at det ikke er tilstrækkeligt at finde et fælles verdenssprog, hvis man vil løse konflikter og vanskeligheder menneskene imellem. Menneskene forstår ikke hinanden, fordi de ikke vil forstå hinanden. Det eneste sprog, der er i stand til at afskaffe alle forskelligheder og ophæve alle skranke, er kærlighedens sprog. Helligånden alene kan i vore hjerter nedlægge denne altomfattende kærlighed, der gør os forstående over for vore brødre.

M. D.

Katolske kvinder mødes i Oslo

Sammen med Norges katolske Kvindeforbund har Verdensunionen af katolske Kvindeorganisationer inviteret til et møde i Oslo i dagene fra 29. juni til 1. juli. Mødets hovedtema er »Den katolske kvinde i Norden«. Der ventes deltagere både fra Verdensunionens styrelse og fra flere lande udenfor Skandinavien, og mødet skal være et led i forberedelserne til en planlagt kongres i Rom i 1961, der skal markere Verdensunionens 50 års jubilæum. Der er ganske vist kun få katolikker i Skandinavien, men man vil alligevel gerne udbygge samarbejdet med os og vide mere om netop vore forhold og muligheden for at drage flere af os ind i det verdensomspændende apostolat, som er den bærende kraft i Verdensunionens samfundsmæssige og kulturelle arbejde.

Man håber ved mødet i Oslo — og næste år i Rom — at samle alle kvinder, som er interesserede i de opgaver og problemer, der beskæftiger kvinder verden over. I disse år er der en stærkt voksende interesse for verden udenfor vort eget land, for den uhyre nød i de underudviklede lande og ikke mindst blandt flygtninge, og hjælpsomheden er stor. Med energi og dygtighed søger internationale organisationer at afhjælpe nøden. Verdensunionen af katolske Kvindeorganisationer har rådgivende status i nogle af disse organisationer og er således en af de veje, ad hvilke der er mulighed

for at bekæmpe både den materielle og den åndelige nød, der truer menneskeheden; om denne mulighed kan udnyttes effektivt, afhænger blandt andet af, hvor mange kvinder, der står bag verdensunionens repræsentater i de såkaldte non-governmental internationale organisationer.

Derfor har de enkelte landes katolske kvindeorganisationer en vigtig opgave i at samle katolske kvindestemmer i så stort et antal som muligt. Interessen for vor hjemlige katolske kvindeorganisation — Danmarks Katolske Kvindeforbund eller DKKF — synes i vore dage at være ret beskedent; måske skyldes det for en stor del uvidenhed om forbundets internationale opgave.

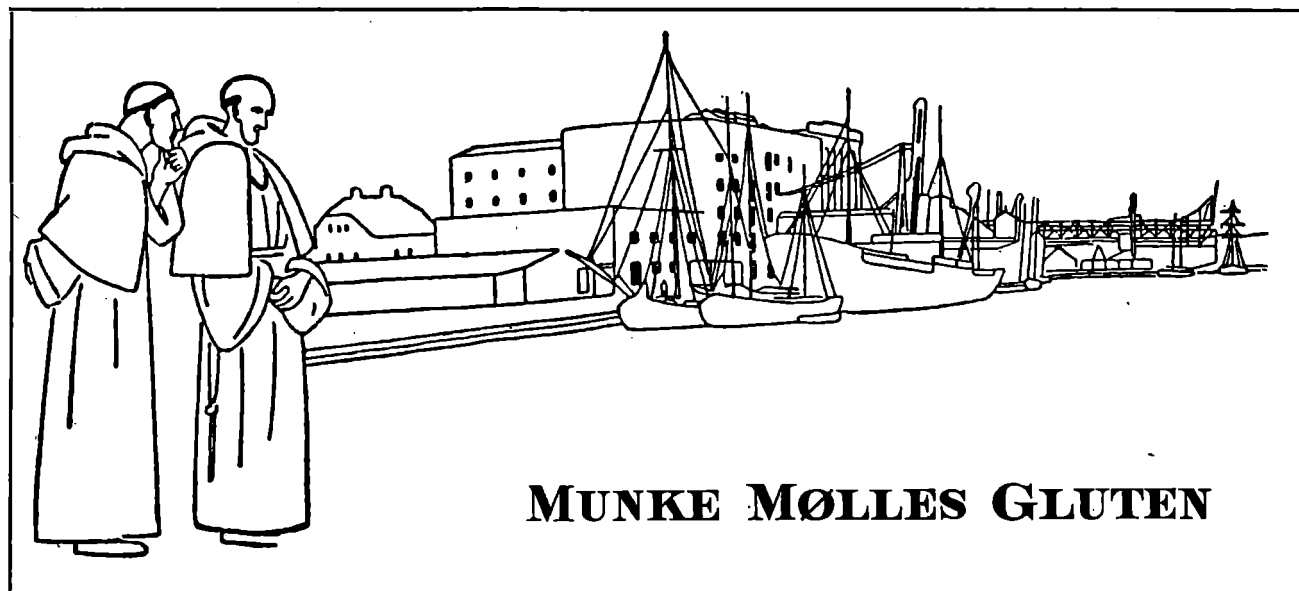
Forøvrigt har medlemskab af DKKF eller en af de tilsluttede foreninger også betydning for vort hjemlige samfundsmæssige arbejde, idet DKKF er tilknyttet Danske Kvinders Nationalråd og herigennem er med i henvendelser til regering og offentlighed, når man ikke vil og kan støtte dem, mens man omvendt har mulighed for at fremføre egne synspunkter i spørgsmål, hvor man ikke er enige med Nationalrådet. Men også her har en henvendelse eller eventuel opposition langt større vægt, hvis der står mange stemmer bag den.

Endelig har det vist sig, at DKKF synes at være en god og naturlig formidler af den kontakt, som katolske kvinder

ønsker og søger med hinanden — dette gælder ikke mindst kvinder, der lever i provinsen, og konvertitter, der måske lever i helt ikke-katolske omgivelser.

Endnu en opgave påhviler DKKF: nemlig feriehjemmet i Trørød. Dette blev for ca. 30 år siden købt for gaver, der var givet til DKKF som et resultat af det uselviske arbejde, som hofdame Augusta Utke Ramsing, forbundets stifter, udførte for sagen; det blev stillet under protektion af Hds. Kongelige Højhed prinsesse Margrethe af Bourbon-Parma, der gennem en årrække støttede feriehjemmet økonomisk. Prinsesse Margrethes interesse for feriehjemmet førte senere til, at DKKF fik andel i overskuddet fra prinsesse Margrethes bod på børnehjælpsdagen. Forbundet modtager hvert år mange gaver til gevinster i denne bod både fra provins og hovedstad og håber, at både ældre og nye medlemmer vil medvirke til, at denne tradition vedbliver at bestå.

Trods den interesse, der således vises feriehjemmet fra mange sider, er det dog en vanskelig opgave for DKKF at holde det i gang. Stigende priser og især den omstændighed, at det for hvert år bliver vanskeligere at skaffe frivillig arbejdskraft, ja, forøvrigt arbejdskraft overhovedet, volder DKKF's styrelse så mange vanskeligheder, at det har været overvejet at opgive institutionen for at kunne sætte flere kræfter ind på de andre opgaver. Dog har man besluttet i stedet for at gøre et forsøg på at lægge hjemmets drift om, så det bliver muligt at foretage nogle hårdt tiltrængte forbedringer.

MUNKE MØLLES GLUTEN

Forældre, som har været vant til, at deres børn kunne komme gratis på ferie, er muligvis ikke så glade for, at der i fjor skulle betales 35 kr. for hvert barn — og at prisen i år er steget til 75 kr. Men dels er det jo ikke nogen høj pris for et 3-ugers ferieophold, dels er det billigere for søskende, og endelig er det sådan, at der kan søges hel eller delvis friplads. I den forbindelse oplyser formanden, frk. Aase Andersen, at anmodning om friplads naturligvis bliver behandlet diskret, og at der ikke — hverken før, under eller efter ferieopholdet — vil blive skelnet mellem betalende og ikke-betalende børn. Det skal heller ikke være nogen hemmelighed, at styrelsen gerne havde fortsat med at gøre ferieopholdet helt gratis for alle, hvis der var mulighed for det; men huset — især de sanitære forhold — er i en så dårlig stand og så lidet tidssvarende, at en forbedring er absolut nødvendig for at imødekomme de krav, der i dag stilles til børneinstitutioner.

Foruden de to ferieophold (24/6—15/7 og 18/7—8/8) arrangeres der som de tidligere år to retræter for damer, nemlig en weekend-retræte 13—14/8 og en uges retræte fra den 14/8 til 20/8, som begge vil blive ledet af pater John Taylor O. M. I.

DKKF's styrelse modtager ofte henvendelser om lån eller leje af huset til andre retræter eller til weekend-arrangementer af forskellig art, men må i reglen sige nej, fordi huset kun kan bruges i sommermånederne; i forbindelse med de ovennævnte planer om forbedring af huset ville man derfor gerne have indlagt et centralvarmeanlæg; i det mindst vil man forsøge at installere varme i kapellet inden næste fyringssæson for at imødekomme et stærkt ønske fra katolikker i Trørød om, at der læses messe om søndagen hele året.

Yderligere oplysninger om DKKF — og om de ovennævnte møder i Oslo og Rom — kan fås ved henvendelse til formanden: socialrådgiver frk. Aase Andersen, Daltoftevej 66, Søborg, tlf. 69 13 42 eller til sekretæren: frk. Elisabeth Hansen, Svanholmsvej 12 a, København V.

Valfarten i radio

Til sin udsendelse den anden onsdag i juni har Vatikan-radioens danske programudvalg forberedt en reportage fra valfarten til Aasebakken. Man vil blandt andet høre lydglimt fra messen, et afsnit af biskoppens tale og en skildring af processionen gennem parken.

Pastor Orla Møller om »flirt med katolicismen«

I dagbladet NY TID har den tidligere generalsekretær for KFUM, pastor Orla Møller, Aalborg, anstillet nogle betragtninger over forholdet mellem »den gamle kirke og den protestantiske folkekirke«.

Efter at have peget på forskellige tendenser i katolsk retning, indenfor Folkekirken, skriver pastor Orla Møller bl. a.:

Som katolik ville det ikke være mærkeligt, om man tog alle disse tegn på gryende forår for den danske kirke. Heldigvis må man sige, at den katolske kirke med vanlig visdom ikke har ladet sig lede af disse tegn — eller rettere vildlede.

Når undtages den højkirkelige bevægelse, som væsentligt er en præstekreds, tør man vist uden at sige for meget påstå, at meget af tilbøjeligheden for at sværme for den katolske kirke er flirt, der som bekendt ikke altid er særlig alvorligt ment. Man kan i hvert fald ofte undres over koketteriet, for skulle en folkekirkepræst komme for skade at påtage sig nogen åndelig myndighed over for en sådan koketterende, skal han nok få læst og påskrevet.

Det er min personlige erfaring, at de, der flirter kraftigst med den katolske kirke, er dem, der har vanskeligt ved at affinde sig under præstemyndighed. Jeg er positivt glad for, at katolske præster tilsyneladende har forstået noget af dette, eftersom de ikke har slaget stort på grund af folkekirkemedlemmers sværmeri for deres kirkes tro. Jeg hilser mine præstebrodre i en anden kirke med ærbødighed!

Orla Møller slutter sin artikel:

Vi er dybt uenige om grundlæggende forhold i den kristne tro inden for disse kirker, men vi kunne måske en dag komme så vidt, at vi blev klar over, at vi kan supplere hinanden.

Så vidt jeg kan skønne, vil der i vort land være mennesker, som den katolske kirke ikke kan yde det rette og nødvendige. På den anden side er der mennesker i folkekirken, som jeg er overbevist om ville føle sig bedst hjemme i den katolske kirke. Heldigvis skal præster ikke handle herom, men det må være rigtigt, at begge muligheder findes.

RØNNE KIRKES ORGEL TIL SALG

28 stemmer, 2 manualer og pedal; traktur: mekanisk-pneumatisk; bygget 1931 af Th. Frobenius & Co., der også skal levere kirkens nye orgel. Det kræver ca. 16 m² gulvflade og 8 fods højde; er velholdt og yderst driftsikkert. Nedtages ca. 15. juli.

Interesserede kan påregne meget fordelagtig pris.

Henvendelse: provst Viggo Nielsen, tlf. Rønne 366, eller organist C.-E. Jungild, tlf. Rønne 1999.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessorri Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebygningen - København K - Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedi-
tion, Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42

Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Glad for at være nonne

Forleden fortalte vi om præsten, der med apostolisk iver var draget i kamp på modefronten og havde kreeret en række kjolemodeller. Nu har en af Storbritanniens kendte mannequiner, *Veronica Gray*, ifølge Berlingske Aftenavis, meddelt den undrende offentlighed, at hun har været nonne i et kloster i Dublin. Hun var nonne i fire år, indtil hun af helbredsgrunde blev løst fra sit løfte. Siden har hun som mannequin set både New York, Paris, Rom, Amsterdam og Zürich.

— Jeg var meget lykkelig som nonne, siger hun, det var en vidunderlig oplevelse for mig, og det har givet mig noget at leve videre på. Men jeg blev syg og måtte forlade klostret. Nogen sagde, at jeg var pæn nok til at blive mannequin. Det prøvede jeg, og nu er jeg glad. Jeg elsker livet og ser en masse til det. Jeg har masser af venner.

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

EMANUEL JENSEN & H. SCHUMACHER

Murer- og

Entreprenørforretning A/S

Godthåbsvænget 4, København F
Telefon C. 963

Chr. Hansens kødudsalg

Telefon Eva 6465 - 6466

Gl. Kongevej 163

København F

Støt vore annoncører

TIL BYEN
- i byen
FRA BYEN
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem,
der er bosat, og for dem, der
kommer tilrejsende med bane
eff. bil ... og et godt madsted,
hvor hygge og
venlig betjen-
ning findes.
Rimelige
priser.

ALTERLYS

i alle størrelser

og i øvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Prøv vort fordelagtige abonnement ...

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/S I. Rørding & Co. VEster 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

KATOLSKE
BEGRAVELSER

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Viggo Høsgård

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København

Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre

aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27, København

Byen 7920 — Am. 1248

Per Meyer 94 33 66

Skal De flytte?

Jul. Larsen & Sønner

AMAGERBROGADE 221

Am. 6647-6250

SOMMERHUSGRUNDE

Nær ØM KLOSTER er nogle få meget naturskønt og fredeligt beliggende grunde, med særet til GUDENSØ til salg på rimelige vilkår.

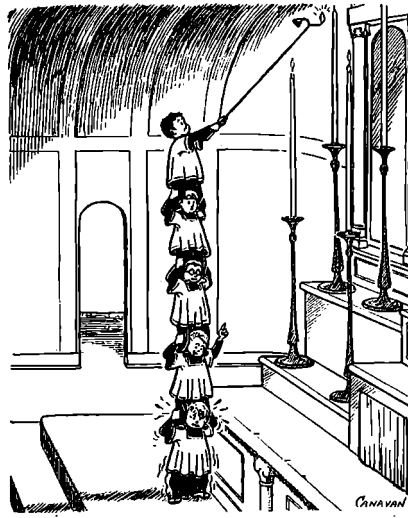
Henv. Telefon Horsens 2 32 37 - Vejle 1784

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27, KØBENHAVN

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

— Kan du ikke lige stå på tæer, Oskar,
han kan næsten nå!

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

1. kl. kød,
pålæg og
bestekød

A. P. PEDERSENS SØN
Albanigade 39 . Odense . Tlf. 4895

AXEL SMITH'S EFTF.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk

Telf. 136

Conditori » Smedegaarden »

Oscar Holmbøl

Østerbæksvej 90 - Tlf. 11 51 56

Odense

Leverandør til hospital og børnehjem

Markedsplads 10,

Holbæk,

Telefon 239

SOPHUS LARSEN & SØN

Murermester

THERMALIND-varmeteppe lindrer mod
smerter fra gigt, ischias og sygdomme som
kræver varme. - Oplysninger hos

JENSEN & OLSEN

Holbæk . Telf. 365

HOLBÆK MEJERI A-S

Algade 54 - Telefon 65

Leverandør til hospitalet

Rasmussen og Nielsens
maskinværksted

Vestergade - Holbæk

Tlf. 1039

KSK

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

MEJERIET Vestebro

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Støt vore annoncører

Den bitre jord.

Det sædvanlige tema i René Clément's film er temaet om mennesket i fangenskab. Fanget i en undervandsbåd (Ubådens fordømte), fanget i lidenskaben (Château de verre), fanget i krigens verden (Forbudte lege), eller fanget i sit eget jeg (Don Juan i London). I "Den bitre jord" fortæller Clément os om en enke og hendes to børn, der bor i en øde egn i Indokina, stadig truet af oversvømmelse. Også de er fanger. Fanget af deres ejendom, af havet, af de oversvømmede marker, af rummet omkring sig og først og sidst af deres egen trang til frihed.

Denne ret tragiske film viser os en mor, en beundringsværdig skikkelse, stor selv i sit forfald. Sønnen og datteren forbliver ædle på trods af deres fejhed og egoisme. I genskabelsen af atmosfæren og den menneskelige analyse har Clément arbejdet med intelligens og dygtighed. Han viser sig endnu en gang som en af Frankrigs store iscenesættere.

Men alligevel! Sammenligner man filmen med f. eks. »Forbudte lege« er den en skuffelse. Er det på grund af farverne eller det store lærrød, eller er det fordi, der tales engelsk? Denne film synes at være bevidst inspireret af visse amerikanske produkter. Det er en film à la »Øst for paradiset« eller »Regnmageren«. Man kan beundre »Den bitre jord«, men man kan ikke blive begejstret.

M. D.

Jomfrudronningen.

En rigtig kærlighedsintrige ved Elisabeth den Førstes hof og med hende selv som den tabende part, er indholdet af den historiske billedbog, man præsenteres for i Carlton-teatret. Yndere af historiske romaner vil kunne glæde sig,

for det er en meget fængslende og god fortælling med al den historiske kolorit, der hører sig til. Flotte er kostumerne, prægtige de store rum, som får dronningens skikkelse til at virke dobbelt kold og ensom. Hofsnoge og tomhjernede kvinder boltrer sig i den utrygge verden, hvortil den ufordærvede og ufordædende unge Raleigh ankommer for at anmode

dronningen om to skibe, der skal bringe ham på opdagelse i den nye verden og bringe rigdom og hæder til England. Elisabeth synes at give efter, men kun for at få mulighed for at beholde ynglingen hos sig som tilbeder og skødehund, en rolle, han nægter at spille. Og netop det gør ham så attråværdig.

Det store galleri af personer, ung Raleigh indbefattet, er imidlertid kun rammen om Elisabeth, det vil sige Bette Davis, som er den, der skaber filmen og gør den virkelig seværdig. Hun bekræfter gennem sit blændende spil ens overbevisning om, at den store skuespiller ikke blot udtrykker sig i kraft af sit talent, men også gennem sin intelligens. Beständig har hun sig selv og sit talent under kontrol. Sikkert som et piskesnært kommer de iskolde satiriske replikker fra hendes lille, behvide ansigt. Men størst er hun i de dybt tragiske scener, hvor hun, fornedret i sit eget umættelige og afsporede begær som kvinde, aldrig forfalder til melodrama, men beværer en kongelig værdighed midt i sin ynkelighed. Sådan vil man gerne tænke sig Elisabeth, forkvaklet fra sin fødsel og gennem en uhyggelig barndom og nu med den fulde magt i sine hænder.

Det er en skam, at hun ikke har stærkere modspil, ligesom man kunne ønske sig dialogen lidt elegantere og lidt skarpere i sit vid. Men se filmen, bare for jomfrudronningens skyld.

Bo.

Vild er vinden.

Dette er historien om italienerinden Gioia, som af sin afdøde søsters mand nærmest bliver importeret til Nevada, hvor han har en fårefarm. Nok indgår Gino ægteskab med hende, men hun bliver aldrig andet end et stykke kvindfolk, som skal dulme det smertende savn, søsterens død har medført. Gioia (Anna Magnani) vil være hustru og ikke erstatning for en hustru. Hun vil elske og ikke ydmyges ved at blive betalt med gaver.

Instruktøren har gjort sig de hæderligste anstrengelser for at vise den kval og lidelse, som har bemægtiget sig Gioias sind. Ingen vil være i tvivl om, at hun kæmper mod sig selv og omverdenen, ikke et sekund er denne dynamiske skuespillerinde i ro, som en vulkan bringes hun til udbrud ved den mindste gnist.

Skulle den virkelig tykpankede tilskuer endnu ikke have fattet, at der er noget galt, symboliseres hendes liv på det kraftigste af dyrene, som omgiver hende. Jeg tænker her især på den vilde hingst og det moderløse lam.

Slutningsscenen, hvor Gioia hentes hjem igen fra flyvepladsen, virker så uægte og usandsynlig, at man nærmest tager sig til hovedet. Hvis ikke de medvirkende skreg så voldsomt, var der rig lejlighed til at sove.

H. B.

Den rødhårede Julie

En fabriksejer (Daniel Gelin) gør sin søn (atter Daniel Gelin) arveløs til fordel for en vis rødhåret Julie (Pascale Petit), som han i sin ungdom har kendt og elsket. Sønnen Jean prøver på at finde denne kvinde. Han finder imidlertid kun hendes datter (atter Pascale Petit), som er beriderske i et cirkus. Julie vil ikke lade sig berøve en uventet arv, og Jean ser kun en løsning; nemlig at gifte sig med den unge pige. Han beslutter sig til det og begynder at blive forelsket i sin kone, netop som han opdager, at den rødhårede Julie i virkeligheden ikke er den rødhårede Julie. Situationen ville være umulig, hvis ikke fabriksfaderen fra sin himmel løste alle knuder og lod de unge gensidigt afløre deres sande følelser. Både kærligheden og moralen bliver derved tilfredsstillt.

Ud af denne uskyldige og sentimentale historie har instruktøren, Claude Boissol, lavet en pæn film. Desværre er rytmen alt for langsom til virkelig at holde os i ånde. Handlingen udvikler sig først, når vi er holdt op med at interessere os for den. Dog mangler filmen ikke charme. Julie heller ikke, skønt (eller måske fordi...) vi kun ser hende fotograferet i sort og hvidt.

Ma.

En sjælden udstilling

I disse dage vises på Frederiksberg rådhus en udstilling af den tjekkiske dukkefilms skaber, Jiri Trnka. Her kan man se både hans illustrationer til børnebøger og hans udkast til de berømte dukkefilm, af hvilke vi herhjemme har set »Nattergalen« efter H. C. Andersens eventyr. Hver fulde time vises et par kortere film: en gendigtning af en af Tjekhovs fortællinger og en munter western. Her er virkelig tale om en sjælden og yndefuld kunst, som man skylder sig selv at opleve.

K A T O L S K ugeblad 8

På billedet herunder ses Boris Pasternak i sit arbejdsværelse. Vi bringer det for at tilkendegive vor agtelse for hans personlighed og vor taknemmelighed for hans digtning. I ugens kronik og i næste uges skriver Thomas Merton om Pasternak.

Tvangsmetoder
mod
tyske landmænd

Russiske kirke
ekskommuni-
cerer
anti-religiøse

Glimt fra en
leder-weekend

Hvad man ikke
kan vinde...

Gårdejer Rossmann til hjernevask

Det drama, som er udspillet på Østtysklands bondejord med landbruges tvangs-kollektivisering, er ikke let at forestille sig gennem dagspressens bulletin'er. Der er i al enkelhed sket det, at livegenskabet, som under disse himmelstrøg blev afskaffet for godt hundrede år siden, er genindført af det kommunistiske styre i moderniseret form. Når omvæltningen har kunnet gennemføres — som det hedder i den kommunistiske presse: »frivilligt og med stor succes« så forbavsende hurtigt, skyldes det metoder, man får et vist begreb om ved disse beretninger fra flygtningeskaren, der i de forløbne uger er strømmet ind over Vest-Berlin:

Fremstødet skete på den måde, at det socialistiske enhedspartis propagandatroppe, partifunktionærer og mandskab fra de kommunistiske ungdomsorganisationer oversvømmede landsbyerne i busser, ledsaget af højttalervogne, undertiden 2—300 agitatorer i en enkelt landsby, og så brød det løs, aldeles systematisk.

Om formiddagen ankom fire, fem mand til hver enkelt landmand — på et oplysnings-besøg! Hvis de ikke havde haft held med sig inden middag, kom et nyt hold om eftermiddagen, og sådan blev det ved dag for dag uger igennem, beretter landmænd, der er flygtet til Berlin. Men hvis denne ugelange åndelige behandling — der som regel blev fortsat til langt ud på natten — stadig ikke gav resultater, var det højttalervognenes — eller man kunne måske sige hjernevaskens — tur. Den kørte op foran ejendommen. Ved gårdejer Rossmanns ejendom blev den stående ni dage og nætter, mens den uden pauser brølede det samme:

»Landmand Rossmann, vågn op! Landmand Rossmann, du sover! Landmand Rossmann, hvis du går ind for fredens sag, må du gå ind for socialismen, også i landbruget! Landmand Rossmann, Adenauer vil også tænde *din* gård i brand. Det haster! Bestem dig, landmand Rossmann!«

I løbet af det niende døgn underskrev landmand Rossmann sin »frivillige« tilslutning til kollektiviseringen! (Man

stå, at der anvendes sådanne metoder ved hvervningen, skønt regeringens repræsentanter til stadighed forsikrer, at overgangen til socialismen udelukkende sker med saglige argumenter og på grundlag af den frie selvbestemmelsesret, og skønt de samtidig offentligt har fordømt tvangsmetoder. I skarp modsætning hertil står den kendsgerning, at mennesker, der er tvunget ind i landbrugsproduktions-fællesskabet endog må skrive under på, at de har gjort det frivilligt. Vi må give udtryk for dyb frygt for, at mennesker, hvis menneskeværdighed bliver såret i den grad, og som udsættes for så svære samvittigheds kvaler, ikke i fremtiden vil kunne vindes for en sund arbejds-moral!«

— — —
Kollektiviseringen skrider videre. Og i dagspressen kan man læse i spaltelange artikler, med hvilken succes den arbejder blandt befolkningen — — —

I. L.

Hvad paven sagde til landbo-ungdommen

Vatikanstaden (NC) Den katolske landbo-ungdoms kongres i Lourdes (omtalt i artiklen på denne side) modtog over radien en hilsen fra pave Johannes XXIII, som blandt andet mindedes sin barndom på et husmandssted i det nordlige Italien og sagde:

»I Vore ungdomsår har Vi med Vore egne øjne set, hvordan de folk, der har viet deres liv til arbejdet med jorden, til dagligt må slide og slæbe. Det er en virkelig barmhjertigheds gerning at lette deres byrder og at skabe bedre forhold for dem, der forskaffer resten af menneskeheden det daglige brød«.

Paven sluttede sin tale til de unge landmænd med følgende opfordring:

»Hjælp bønderne og hele landbefolkningen, der lever i kontakt med naturens majestætiske storhed, til at være følsomme overfor Guds nærværelse. Hvis I er jer bevidst, at I lever under Hans omsorg, kan I blive Hans levende vidner, der er rodfæstede i troen og ejer det glade håb. Kort sagt: vær Guds sande børn«.

Ungdom i samarbejde om fremtidens indsats

Nogle glimt fra en landsleder-weekend.

Mens ungdomsarbejdets mål og midler drøftes og sommerens planer bebudes, er det en fornøjelse at bringe disse billeder fra en landsleder-weekend, som på D. U. K.'s initiativ blev afholdt på Dalum Kloster for nogle uger siden.

Et halvt hundrede ungdomsledere og deres nærmeste medarbejdere fra hele landet var mødt op for at tale sammen om indsatsen indenfor D. U. K., spejderbevægelsen og Academicum Catholicum. Emnet var *Det katolske ungdomsarbejde i praksis: karakteropdragelse til aktiv indsats eller foreninger til passivitetens fremme!* Emnet blev belyst gennem foredrag og diskussioner.

På det øverste billede ses en gruppe unge i et frikvarter mellem foredragene, og derunder tre, der nyder desserten. Det store billede giver et indtryk af, hvor stor og repræsentativ forsamlingen var, da den stillede op i haven bag Dalum Kloster.

Pasternak og bedsteborgerne

af Thomas Merton

*Min søster er Livet, og i dag da en
forårsregnbyge brød løs,
strømmede hun ned over alle*

mennesker.

*Men bedsteborgerne, med deres
guldurkæder tværs over maven
blev gnavne midt i deres hovmod og
kom med høflige indvendinger, de var
ligesom slanger, der har gemt sig i
kornet.*

(Fra *Min søster Livet*).

Måske er det lidt unfair at begynde en artikel om Pasternak med disse linier fra et ungdomsdigt af ham. Pasternak har i virkeligheden taget afstand fra sin tidligere digtning, som fra meget af det, futuristerne og symbolisterne, som var hans venner for fyrretyve år siden, har skrevet. Men det er en kendsgerning, at »livet«, som han i 1917 kaldte sin »søster«, er blevet til både hans brud og ham selv i »Doktor Zivago« (Doktor Liv). Livet er både helten og heltinden i denne tragedie, som tillige betyder en sejr, livet — ikke i abstrakt betydning, men det liv, som er Ruslands inderste sjæl og virkelighed. Og da livet ikke kan spærres inde af nationale grænser, så strømmer det, Pasternak har at sige om det, ud og når til verdens fjerneste afkroge, med den evne til at sprede sig og reproducere sig, som sakramental symbolik har. Helten i »Doktor Zivago« er således ikke bare den ukendte læge, som giver bogen navn, ikke bare Rusland, men menneskeheden — os alle. Og det er kendetegnet på en virkelig stor bog, at den handler om os alle og vedkommer os alle. Intet kunne

standse denne bog, der ligesom styrtregnen i digtet fra 1917 brød løs over vore hoveder — og det er netop det, som livet altid gør.

»Doktor Zivago« er skrevet i begyndelsen af halvtredserne og blev afsluttet kort efter Stalins død og indsendt til det litterære magasin *Novo Mir* i 1954. I mange måneder blev der talt frem og tilbage om den, indtil den endelig blev afvist i 1956. Kun nogle få af digtene i epilogen blev offentliggjort i Rusland, men det siges, at bogen cirkulerede i en hemmelig udgave. Alle ved, hvordan manuskriptet, som var kommet i hænderne på en italiensk forlægger (han var dengang kommunist, men er senere trådt ud af partiet), blev trykt og blev en vældig succes i Vesten. Pasternak fik den litterære Nobelpris i 1958. Alle ved, hvordan det siden gik.

Udgivelsen af »Doktor Zivago« og det, der fulgte efter, begivenheder som endnu ikke har fået deres afslutning, selv om røret omkring Nobelprisen er døet hen, disse ting er noget af det mest betydningsfulde i det tiårs historie, der kan synes forvirret og ofte meningsløst. Da »Doktor Zivago« som en styrtregn brød løs over hovedet på os alle, oversvømmede den først uundgåeligt dem, som altid har gjort krav på den øverste plads i alle forhold: politikerne og »de store kanoner«, journalistikkens ypperstepræster og propagandaens specialister. Den druknede dem, der, selvom de ikke længere går med urkæder tværs over deres imponerende maver, dog stadig repræsenterer magten og den urokkelige tro på det rigtige i at bevare status quo på begge sider af jertæppet.

»Doktor Zivago« er en af den slags umådelig »populære« bøger, som alligevel ikke er virkelig populær. Den er blevet købt af mange mennesker, som ikke var i stand til at få noget ud af at læse den. Der er sikkert mange af dem, der har siddet med Pasternaks murstensroman i hånden, som kun har givet den et forsigtigt og vagt bifald — og ud fra helt forkerte grunde. Og andre, som har læst den, har lagt den fra sig efter læsningen med en usikker fornemmelse af, at den på en eller anden måde ikke var rigtig saglig. For den slags mennesker betyder ordet »livet« ikke længere det, som det betyder for Pasternak. For de folk, som går med guldurkæder — samfundets støtter — er det liv, som klarer sig uafhængigt af politikeres og nationaløkonomers planlægning ikke andet end en reaktionær illusion. Dette har Pasternaks kærlige forfatterkolleger i den sovjet-russiske forfatterforening fortalt ham uden at lægge fingrene imellem. Men den samme dom over bogen har også fundet vej til Vesten, hvor Isaac Deutscher, som har skrevet en Stalinbiografi, har anklaget Zivago for at være en ny Oblomov og skældt ham ud for at betragte revolutionen som en »modbydelig ugerning«. Vi må se i øjnene, at folkene med guldurkæder kan forsone sig med en hvilken som helst ugerning, det være sig en revolution eller en atombombe, når bare den tjener deres egen opportunisme. »Livet« (som eskapister og kosmopolitiske galninge kalder deres søster), må se at klare sig under disse nye forhold. Uhyrlighederne er kommet for at blive her.

Al stor digtning er i en vis forstand revolutionær, fordi den stadig stræber efter at nå ud over sig selv. Og dersom historien skal være mere end en beretning om samfundets fortaben sig i meningsløse formaliteter for at prøve at forsvare menneskenes forbryderiske handlinger, så fortjener en bog, som både i sig selv er et stort kunstværk, og som siger noget meget betydningsfuldt til sin samtid, en vigtig plads i historien. »Doktor Zivago« er et betydningsfuldt værk, netop fordi den hæver sig op over

det rent politiske. Dette er en af de ting, der gør, at den hører til i en helt anden kategori end Dudintsevs »Ikke af brød alene«. De forsøg, man har gjort på at bruge Pasternak i den kolde krig, har især udmærket sig ved at være forgæves. Den tåge af misforståelser og anklager, som har omgivet affæren, har ikke opslugt Pasternak. Forvirringen har gjort den gavn, at den klart har vist, hvor langt han står både fra sine beundrere og sine anklagere.

Både som forfatter og som menneske står Pasternak som et modsigelses tegn i vor materialistiske, kollektivistiske og magtpolitiske tidsalder. Som geni står han alene, og det giver ham en særlig styrke. Men alligevel er det ikke det, der skaber hans store betydning. Den ligger snarere i, at hans ensomhed har givet ham en særlig evne til at forstå og komme i kontakt med mennesker over hele jorden. Det fascinerende ved ham er ikke, at han giver en opskrift på, hvordan menneskeheden skal blive ét, eller en patentmedicin mod alle den verdens onder. Det er manden selv, den sandhed, som er i ham, hans enfoldighed (i bibelsk forstand), hans direkte kontakt med livet, og så det, at han er opfyldt af den eneste revolutionære kraft, der er i stand til at skabe noget nyt: Kærligheden.

Pasternak er da ikke kun en mand, der nægter at føje sig under et system (d. v. s. en oprører). Han er et menneske, der ikke *kan* føje sig efter et unaturligt og stift samfundsmønster, fordi han — af Guds nåde — er et alt for levende menneske til, at han i den grad kan være usand mod sig selv og mod livet.

Han er ikke oprører, men revolutionær på samme måde, som Ghandi var revolutionær. Og de, som siger: »Passiv modstand er meget godt imod englænderne, men den nytter ikke noget imod Rusland«, må standse op og betænke, at med Pasternak nyttede den til en vis grad også i Rusland. Pasternak kan godt tåle en sammenligning med Ghandi. Tilfældige omstændigheder har gjort hans form for protest forskellig fra Ghandis, men til syvende og sidst er den

det samme: Livets, menneskehedens, kærlighedens egen protest, der ikke udtaler sig i teorier og programmer, men slet og ret træder frem og kræver at blive dømt ud fra sine egne fortjenester.

Ligesom Ghandi står Pasternak som et vældigt modsigelses tegn i en verden, hvor de fleste servilt og for fordelens skyld bøjer sig for det herskende system. At han i det hele taget er til i en sådan verden har haft den uundgåelige virkning, at der er sået frygt i hjerterne på alle de andre både i Rusland og i Amerika. Reaktionen imod ham, de dønminger af kærlighed og frygt, af had og dyrkelse, der er strømmet imod ham fra alle egne af jorden, blev allesammen sat i gang af en skyldfølelse i det samfund, som har solgt sig til løggen, formalismen og åndens nedværdigelse. Hos nogle (f. eks. hos Sovjetlitteraturens skriftkloge) har denne skyldfølelse frembragt et ra-

sende had mod Pasternak. Den frygt, han har fremkaldt, var ikke til at bære. Hans kolleger i den sovjetrusiske forfatterforening begyndte at kræve hans blod, og jo mere servile og andenrangs de selv var, des højere råbte de. Der var kun nogle få bemærkelsesværdige undtagelser, som f. eks. Ilja Ehrenburg, der forener de to sjældne egenskaber ubestikkelig- hed og talent.

Men politikerne i Kreml, der jo ikke skriver bøger, og i hvert fald ikke rigtig fattede, hvad det hele drejede sig om, følte sig ikke så skyldbetyngede, og det varede et stykke tid, inden de tog sagen op.

I Vesten reagerede man anderledes. Vi føler os også skyldige, men på en anden måde og i ringere grad. Stort set var vor reaktion en begejstret hyldest til Pasternak. Vi beundrede hos ham det mod og den ærlighed, som vi selv mangler. Vi nærer måske en slags tilfredshed ved at

I Pasternaks digt om Kristi død og opstandelse skimtes i et kort øjeblik det liturgiske ritual, som når vi ser en procession komme ud af en landsbykirke...

føle os revolutionære på anden hånd, uden at vi behøver at gøre nogen forandringer i vort eget liv. Når vi beundrer en andens ærlighed, synes vi, vi har gjort nok. Så har vi lov til selv at forblive i en tilstand af servilitet og åndelig prostitution.

Det er i høj grad sandsynligt, at Pasternak på sin måde vil komme til at bære martyriets strålende og forfærdelige krone. De fleste mennesker vil næppe opdage den, endsige beundre ham for den. Men jeg tror, at de sidste sider i denne artikel vil bevise, at Pasternaks martyrium er en kristens. Der er en vanskelighed. Det problematiske ved Pasternaks »kristendom« ligger i, at den er reduceret til det allermest elementære, nemlig en stærk fornemmelse af, at al kosmisk og menneskelig virkelighed er et »liv i Kristus«, og at man må lade sig helt gennemtrænge af kærlighed, som er den eneste dynamiske og skabende kraft, der er dette »liv« værdig, fordi den skaber sig selv på ny i Livets — d. v. s. i Kristi — billede.

Da »Doktor Zivago« udkom, begyndte man straks at drage sammenligninger mellem Pasternak og Tolstoj og Dostojevskij. Sammenligningerne var nærliggende, til tider fortærskede, men stort set berettigede. Men de kunne give anledning til misforståelser. Pasternak maler ikke blot på et vældigt lærred, som de klassiske romanforfattere fra det 19. århundrede gjorde. Det samme gør Sjolocof, men Pasternak er langt mere betydningsfuld end Sjolocof, hvor dygtig denne end er. At ville være det tyvende århundredes Tolstoj er i virkeligheden at udelukke sig selv fra en sammenligning med en forfatter, der var sin egen tids originale og enestående geni. Det, som gør Pasternak til en ny Tolstoj, er netop, at han *ikke* er Tolstoj, han er Pasternak. Det vil sige, han er en stor digter, en mand med et nyt og originalt syn, hvis værk omfatter et vældigt område, skaber en helt ny verden. Men det er ikke den verden, vi møder i »Krig og Fred,« og den er ikke bygget op på samme måde. Pasternak har i virkeligheden lige så

meget til fælles med Joyce og Proust som med Tolstoj. Han er både digter og musiker, hvad Tolstoj ikke var, og kompositionen af »Doktor Zivago« er symfonisk, tematisk, ja næsten liturgisk. Begge forfattere er »åndelige« i ordets dybeste forstand, men Tolstojs ånd er hele tiden mere etisk præget og jordbunden.

Ligesom Dostojevskijs er Pasternaks syn på livet mystikerens, uden at han dog, som det gøres i »Brødrene Karamazov«, sætter et skel mellem den guddommelige og den menneskelige natur. Mystikken hos Pasternak er mere latent, mere kosmisk, mere hendsk, kan man måske sige. Den er mere primitiv, ikke så spidsfindig, den er selvstændig og upåvirket af Kirkens tradition. Derfor er der noget »nyt« og frisk over hans religiøsitet, som er i stærk kontrast til Starets Zossimas prøvede og modne hellighed, der er rensat for følelsen af sin egen betydning gennem mange lidelser. Pasternaks enkle og rørende digt om »Passionsugen« illustrerer dette. Det viser Jesu død og opstandelse set i og gennem naturen. Kun meget diskret og i et kort øjeblik skimtes det liturgiske ritual, som når vi ser en procession komme ud af en landsbykirke. Birketræet »gør plads«, for at lade menigheden komme forbi, men processionen vender hurtigt tilbage til kirken.

Og marts drysner sne over klyngen af krøblinge uden for døren, som om en mand var kommet ud med et skrin og havde åbnet det og uddelt alt, til sidste rest.

Hele den stille uges virkelighed er der, men i en meget enkel og elementær form — en form, som Pasternak giver den ud af sin ydmyghed og følelse af samhørighed med den hellige jord.

De meget få og forsigtige udtalelser om religiøsitet kommer fra personer, der kunne have fundet en plads i »Brødrene Karamazov« (onkel Nikolaj og syersken fra Juratin),

men de har over sig den ægte og ukunstlede fromhed, som endnu aldrig er blevet sig selv bevidst, og som derfor aldrig har trængt til at lutres.

Hvis man kan kalde Pasternaks verdensbillede liturgisk, drejer det sig om Første Mosebogs kosmiske liturgi, ikke om den af Kirken farvede liturgi i Johannes Åbenbaring og i den ortodokse kirke. Og dog hører Pasternak denne kirke til og elsker dens liturgi. Han kan endogså finde på at citere fra liturgien, somme tider på mærkelige steder, f. eks. disse ord, som han påstod tyder på liturgisk inspiration hos digterne Blok og Majakovskij:

»Lad alt kød være stille og vente i frygt og bæven, og lad intet levende væsen tænke nogen tanke i sit indre. Thi se, der kommer Kongernes Konge og Herrenes Herre for at tilbyde sig selv som et slagtoffer for at blive de troendes føde«.

Men læg mærke til, på hvilken afdæmpet, næsten undskyldende måde, Pasternak selv bruger denne magtfulde tekst. I sidste strofe af digtet »Passionsugen« læser vi disse linier om vigilien til påske:

Ved midnatstid slås folk og fæ af stumhed ved et forårsrygte: så snart som vejret nu slår om, kan døden være underlagt ved genopstandelsens mirakel.

Når man da siger, at »Doktor Zivago« har et liturgisk præg, er det ikke for at anklage den for at være gejstligt højtidelig. Tværtimod er det for at prise den for den spontanitet, hvormed jubelråb og hyldestråb opløfter sig på hver eneste side for at lovsynge livets hellighed og den kærlighed, som er et billede på Skaberen selv.

(Thomas Mertons artikel er oversat af cand. mag. Marte Neergaard. Vi bringer andet afsnit i næste nummer).

Valfarten til ØM samler flere og flere ...

Fra Jylland og Fyn samledes sidste søndag henved 2000 mennesker til valfarten i Øm. Vandringerne fra Skanderborg og Gl. Ry til Ømborgen havde i år flere deltagere end tidligere.

Ved altret foran Ømborgen celebrerede biskop Th. Suhr pontifikalmessen. Pater Irenæus fra Sønderborg prædikede. Han talte om meningen med at valfarte og om det kristne fællesskab, som blandt andet kommer til udtryk ved en valfart. Valfarten er et symbol på vor store, store valfarts-vandring, ved hvis afslutning vi må forlade hus og hjem for at nå målet med livets vandring — Gud selv.

Ved eftermiddagens andagt og procession med Gudsmoder-staturen talte biskoppen, som gav udtryk for sin glæde over at være blandt så mange kære bekendte. Biskoppen fremhævede, at de kristne for at tjene Gud har brug for bøn og bod, og en valfart kan da være en udmærket hjælp til os. Tilsidst omtalte biskop Suhr Ømborgens betydning for de unge, og at det var ønskeligt, om man fik en kirke eller et kapel på stedet. Som følge af nyerehvervelsen i nabolaget måtte de oprindelige planer dog tages op til revision.

På det øverste billede ses biskoppen på vej til messen, og nederst viser vor fotograf et udsnit af valfartsskaren foran Ømborgen.

De to valfarter til henholdsvis Aasebakken og Øm samlede i år flere mennesker end nogensinde før, således at omkring 5500 danske katolikker har været på valfart i maj måned.

Ruslands ortodokse ekskommunikerer tidligere præster

Paris (NC) Den russiske ortodokse kirke har ekskommunikeret en tidligere professor i bibelvidenskab, der offentligt har bekendt sig til ateismen. Denne ekskommunikation meddeles i et dekret fra den russiske ortodokse kirkes synode og rammer den tidligere præst Aleksander Ossipov, som før har undervist i bibelvidenskab i Leningrad, to andre præster og en lægmand. Det erklæres samtidig at alle gejstlige og lægfolk, som offentligt udtaler sig bespotteligt om Gud, er ekskommunikerede.

Meddelelsen om denne usædvanlige beslutning fra den russiske ortodokse kirkes side fremkommer i det katolske dagblad La Croix. Bladets redaktør, pater Antoine Wenger, skriver blandt andet som kommentar: »Denne afgørelse vidner om stort mod udvist af den ortodokse kirke. Efter vor opfattelse er dette en af de vigtigste tilkendegivelser fra den ortodokse kirke vedrørende forholdet mellem den og regeringen i hele perioden fra 1945 til i dag«.

Pater Wenger, som er ekspert i disse spørgsmål, skriver videre, at visse begivenheder i den russiske ortodokse kirke får en til at formode, kirken er blevet infiltreret af kommunister. Visse udtryk benyttet af Ossipov og de andre frafaldne præster antyder, »at den lille skare tidligere præster, som i dag fører an i den antireligiøse kamp, i sin tid lod sig optage i kirken og modtog ordinationen for at arbejde som ulve forklædt i hyrdeskikkelse«. Bladet La Croix

gengiver et brev, skrevet af professor Miroljubov fra Leningrads seminarium til hans tidligere kollega Ossipov. I brevet hedder det blandt andet: »I den Eviges navn beder jeg dig om ikke at give efter for den antireligiøse propaganda — særlig den, der bekæmper kristendommen. Alt jordisk er forgængeligt, men sjælen vil aldrig blive lykkelig uden Kristus, der er sejrherre over døden og over helvede. Vi kan ikke kæmpe imod Gud, fra hvem livet kommer, og fra hvem jorden, mennesket og alle ting får deres eksistens. Mange vanskeligheder tårner sig op foran os. Men det er alligevel muligt at leve værdigt, blot vi undlader at bespotte Gud. Det ville være forbryderisk og tåbeligt at gøre det. Hvis du har mistet troen, er det ikke nogen fordel, men snarere en ulykke for dig. Lad være med at drage andre med ind i vantroen, for gør du dette, skænker du ikke dig selv nogen glæde, men kun skam og vanære. Jeg elsker dig, som jeg hele tiden har gjort«.

Robert og Stanley telefonerer til paven

To amerikanske drenge, den 9-årige Robert og den 12-årige Stanley Gorecki fra New Jersey, telefonerede for nylig til Vatikanet og bad om at tale med pave Johannes XXIII. De to drenge siger, at de gerne vil være præster, når de bliver voksne, og det ønskede de at meddele paven. En af pavens sekretærer tog telefonen og måtte desværre sige til drengene, at de ikke kunne få lejlighed til at tale med Johannes XXIII over telefonen, men at han selvfølgelig ville bringe deres hilsen og deres oplysninger videre. Sekretæren talte med drengene i syv minutter og opfordrede dem til at forberede sig godt til deres fremtid.

Nogen tid efter ankom et brev fra Vatikanet til drengenes hjem. Det indeholdt en skrivelse fra pavens engelsktalende sekretær samt den pavelige velsignelse til drengene og deres familie og to portrætter af Johannes XXIII underskrevet af ham selv. Sekretæren skrev til drengene: »Jeg havde den fornøjelse at overbringe den hellige Fader jeres hilsen og jeres meddelelse til ham. Paven vil gerne have, at jeg fortæller jer, hvor meget han værdsætter jeres hengivenhed over for ham. Han forsikrer jer om, at han vil bede for jer og jeres familie, og som et tegn på sin velvilje sender han jer, jeres forældre og alle, som I holder af, sin faderlige apostoliske velsignelse«.

Det var en ret kostbar telefonopringning! Regningen til familien Gorecki lød på \$ 28 plus skat. Den 9-årige Robert havde taget initiativet til telefonopringningen. Drengenes fader, der er bygningsingeniør, har dog besluttet, at Robert ikke skal betale regningen af de penge, han indtjener som avisbud!

Katolske journalister bør møde til kongres, siger Dalla Torre

Santander (NC) Den tidligere chefredaktør ved Vatikanets dagblad, Giuseppe Dalla Torre, har indtrængende opfordret katolske journalister til at møde på den kommende internationale katolske pressekongference, der afholdes i dagene fra 6.—10. juli i den spanske by Santander.

Dalla Torre, der fortsat er aktiv som rådgiver ved l'Osservatore Romano, skriver i et brev til medlemmer af den Katolske Presses Internationale Union, at

denne konference vil kunne forene de katolske journalister om deres fælles opgaver. »For at vi kan stå sammen, er det nødvendigt, at vi kender hinandre«, skriver Dalla Torre, »Vi må mødes personligt for at kunne udveksle ideer og give hinanden råd og opmuntring«. Formålet med de katolske journalisters samarbejde er, skriver Dalla Torre, at »virke for kristendommens udbredelse i verden og derved gøre den mere human og fredelig«.

Den Katolske Presses Internationale Union holder kongres hvert tredje år. Tidligere kongresser har været afholdt i Rom, Paris og Wien.

Henri Massis medlem af Det franske Akademi

Paris (NC) Litteraturkritikeren Henri Massis er blevet valgt til medlem af det franske Akademi og efterfølger kardinal Georges Grente, som døde i maj sidste år. Den 73-årige Henri Massis blev indvalgt ved første afstemning. Han er en kendt katolsk skribent og tidligere leder af tidsskriftet La Revue Universelle. Som ung vakte han opmærksomhed med en bog om Sorbonne Universitetet, hvori han skarpt kritiserede dets materialistiske og skeptiske undervisning.

Spanske arbejdere klager over vilkårene

Madrid (NC) Arbejdernes sammenslutning inden for katolsk aktion i Spanien har udsendt en erklæring, der skarpt kritiserer, at den spanske arbejderklasse er blevet tvunget til at bære de tungeste byrder i landets anstrengelser for at bekæmpe inflationen. I erklæringen kræves en »retfærdig fordeling af ofrene« blandt de fattige, de rige og statsmagten. Arbejderne klager over, at de ikke er blevet rådspurgt eller er blevet oplyst om grundene til, at man forlanger ofre af dem. De spanske arbejdere er »i mange tilfælde ikke repræsenteret af kompetente personer og har ikke midler til at få deres mening fremført«, hedder det. Når man nu kræver, at arbejderne skal lide afsavn, beror det på »en inflationspolitik, der har ført hele nationens økonomi til sammenbruddets rand«.

For nogle år siden blev denne arbejdersammenslutning, som blev grundlagt i 1949, af censuren tvunget til at opgive sit ugeskrift »Tu«.

Kirkemøde allerede til næste forår?

Umiddelbart før pinse har paven oplyst, at det andet Vatikan-koncil, som er under forberedelse, muligvis kan åbnes allerede i foråret 1961. Man har hidtil ment, at forarbejdet ikke ville blive afsluttet før 1962 eller 1963.

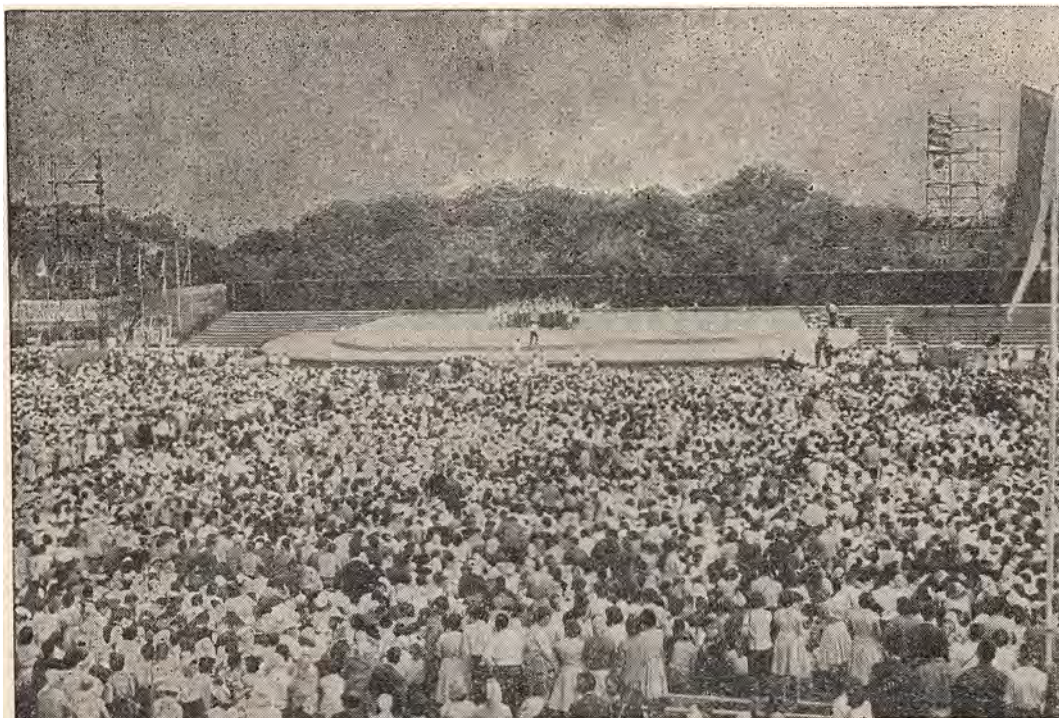
Den forberedende kommission, som har bearbejdet materiale indsendt fra hele verden, afløses snart af de kommissioner, der skal udfærdige mødets arbejdsplan, og som vil få assistance af specialister fra mange lande.

Vatikanets Radio om Boris Pasternak

Vatikanstaden (NC) I en radioudsendelse fra Vatikanet er den afdøde russiske digter Boris Pasternak blevet mindet, idet man erklærede, at meddelelsen om hans død er blevet modtaget med oprigtig sorg »især af dem, der respekterer de åndelige værdier«. Vatikanradioens kommentator sagde videre, at selv om Pasternaks mest berømte roman, Doktor Zivago, »ikke kan kaldes en religiøs roman i ordets strengeste forstand, udtrykker den dog det russiske folks længsel efter dets gamle tro«.

Pasternak var jøde, men blev allerede før revolutionen i 1917 døbt, og havde siden uden vaklen holdt fast ved sin kristne tro. Hans bror, Alexander, udtalte efter hans død, at Boris var en »dybt religiøs mand, som altid havde ønsket at blive begravet på kirkegården ved landsbykirken i Peredilinko i nærheden af Moskva«.

Vi henviser til kroniken på side 4, der er en dansk oversættelse af Thomas Mertons artikel skrevet for næsten et år siden til det amerikanske blad *Jubilee*.

Landbo-ungdommens verdenskongres i Lourdes, som vi omtaler på side 2, havde samlet 25.000 deltagere fra 50—60 lande. Her er de alle forsamlet på mødepladsen med Pyrenæerne i baggrunden.

GUD ER ÉN, MEN IKKE ENSOM

På det Kristi bud, som søndagens evangelium (Mattæus, kapitel 28) taler om, er vi blevet døbt i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Hver søndag under messen bekender vi vor tro på de tre guddommelige personer. Hver gang vi gør korsets tegn, vier vi os selv ved Kristi kors til den hellige Treenighed.

Hvad er da indholdet af det mysterium, som indtager så stor en plads i vort kristne liv? Kristus har selv åbenbaret det for os: det er mysteriet i den Gud som er kærlighed, den Gud, som er fællesskab.

Det sidste ord i åbenbaringen om Gud er faktisk det, som Johannes har udtalt: Gud er kærlighed, Gud er selve kærligheden. Men kærligheden hos et uendelig fuldkomment væsen kan kun være rettet mod et andet væsen, der er

uendelig fuldkomment. Gud kan med andre ord kun virkelig og fuldtud elske sig selv. Vil det så sige, at Gud er egoist i dette ords menneskelige betydning? Nej, slet ikke! Treenighedens mysterium skal hjælpe os at gendrive denne blasfemi.

Kærligheden, den sande kærlighed, som er hengivelse af ens eget jeg, kræver, at der er to adskilte personer, som kan give sig til hinanden i ønsket om at blive én. Kærlighedens ideal består i at virkeliggøre dette fuldkomne fællesskab, som går så vidt, at de to bliver til én og kun har ét hjerte og én sjæl. Men hvordan kan dette fællesskab finde sted i Gud.

Er Gud ikke kun én? Jo, men som den hellige Hilarius siger: »Gud er én, men han er ikke ensom«. Allerede i det Gamle Testamente kaldte man ham den levende Gud. Men hvad betyder det at

være levende andet end at være et væsen, som kender og elsker? Og hvordan skal man kunne kende og elske hinanden, hvis ikke der er tale om klart adskilte personer? Kristus åbenbarede os denne adskillelse i enkle ord, som passer for vor opfattelsesevne. Han taler til os om sin Fader: »Alt er overgivet mig af min Fader; og ingen kender, hvem Sønnen er, uden Faderen, eller hvem Faderen er, uden Sønnen, og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham«. Faderen og Sønnen kender hinanden, — de er én. Og det er de ikke alene, fordi de begge to er Gud, men fordi der er en kærlighedens enhed mellem dem: »Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig. — Jeg er Faderen, vi er ét«, siger Kristus. Der er en forbindelse mellem Faderen og Sønnen, et så fuldstændigt og fuldkomment kærlighedens fællesskab, at denne kærlighed i sig selv er evig og i sig selv er guddommelig. Den er så virkelig, at den selv er en person: Helligånden.

Treenighedens mysterium lader os således forstå i den grad, det er muligt for vor svage forstand, hvordan den kærlighed, som er Gud, langtfra at være selvoptaget tværtimod er en stadig given sig selv, en udveksling af liv, en måde, på hvilken den ene fordyber sig og går helt op i den anden. Gud lever (selv om han er én) ikke i ophøjet ensomhed og afsondretthed, men tværtimod i fællesskabets glæde. Vor Gud er ikke en abstrakt Gud, som sidder og keder sig, men en levende kærlighedens flamme, som vi kan komme og varme os ved, for at også vi kan flamme op og gløde. Kristus opfordrer os ikke til noget ringere end til at lade os drage ind i den

Menneskene holder af at leve og bede sammen med deres ligemænd, og det gør de, fordi de er skabt i Guds billede.

Pinselørdag blev diakon Olav Rørdam Bonnevie af biskop Th. Suhr præsteviet i Sankt Therese kirke i Hellerup. Kirken var fyldt til allersidste plads. Generalvikar, mgr. Flandrup og mere end 40 præster var tilstede. Efter præstevielsen var der reception i Rygaards franske skoles sal, hvor pastor Rørdam Bonnevie blev budt velkommen af sognepræst Ib Andersen og fra en kreds af venner

modtog kalk og patene fremstillet af sølvmed Jørgen Dahlerup.

Pinsedag celebrerede pastor Rørdam Bonnevie sin første messe i Sankt Therese kirke. Pater, dr. phil. H. Roos S. J. prædikede. Den nye præst er nu knyttet til Sankt Therese sogn, men vil tillige fortsætte i ledelsen af den katolske brevskole.

strøm af liv, der udgår fra Tre-nigheden, og han giver os midlet til det. Der er derfor, han er kommet, og derfor, han har talt til os om Faderen: »Jeg har kundgjort dem dit navn og vil kundgøre dem det, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem og jeg i dem«. M. D.

Engelsk afløser latin

Den, katolske kirke i England og Wales vil for fremtiden, som en række andre lande, anvende engelsk i stedet for latin ved meddelelse af sakramenterne og i kirkelige handlinger som optagelse af konvertitter, velsignelse af syge m. v.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 12.: Den hellige Trefoldighed (s. 664, hvid).

Ihukommelse af søndagens messe (s. 645).

MANDAG d. 13.: Antonius af Padua (s. 941, hvid), franciskaner, kirkelærer.

TIRSDAG d. 14.: Basilius den Store (s. 942, hvid), biskop og kirkelærer.

ONSDAG d. 15.: Søndagens messe (s. 649, grøn). Ihukommelse af Vitus, Modestus og Crescentia (s. 943), martyrer.

Eller Vitus, Modestus og Crescentia (s. 943, rød). Ihukommelse af søndagens messe (s. 649).

TORSdag d. 16.: Kristi Legems fest (s. 652, hvid).

FREDAG d. 17.: Søndagens messe (s. 649, grøn).

LØRDAG d. 18.: Efræm Syrer (s. 945, hvid), diakon og kirkelærer.

De unges indledning til valfarten

Samtidig med, at vi i denne uge omtaler valfarten til Øm, er det værd særligt at nævne den valfart, Storkøbenhavns unge katolikker begav sig ud på lørdag eftermiddag før den store valfart til Aasebakken. I år var der 60—70 deltagere, som, med pater Duclos i spidsen, indledede deres vandring fra Ordrup gennem Dyrehaven og Jægersborg hegn. En af deltagerne, Niels Henrik Assing, fortæller, at de unge flere uger før havde forberedt sig. De mødtes nogle gange og gennemdrøftede dette års emne, som var »dåben«. Man delte sig i grupper på fem medlemmer, der i fællesskab under turen skulle uddybe spørgsmålene.

Disse grupper travede så lørdag eftermiddag gennem forårsskoven og stand-sede af og til for at udveksle synspunkter. På den måde fik de enkelte stof til overvejelse under vandringen. På turens sidste kilometre, da solen stod rød i vest, og skyggerne blev lange, bad de i fællesskab rosenkransen, og de gjorde holdt i Gl. Holte, som var det foreløbige mål. Aftenbønnen, komplet, blev sunget omkring et bål, og derpå blev de unge indkvarteret hos venlige mennesker. Næste morgen sluttede den lille skare sig til sognenes valfart fra Holte.

75 år

Overlærerinde frk. Ulla Andersen, Australiensvej 32, København Ø, bliver i dag, den 8. juni, 75 år. Frk. Ulla Andersen er kendt for sin indsats på mangfoldige områder. Blandt andet har hun siden Sankt Knud Gildernes start været medlem af hovedbestyrelsen og i en årække medlem af bestyrelsen for Katolske Menighedsplejer. En særlig opgave har Ulla Andersen varetaget for Danmarks katolske Kvindeforbund ved at redigere den uundværlige lommebog, som forbundet udsender. Som anerkendelse for sit arbejde modtog frk. Ulla Andersen for nogle år siden medaljen Pro Ecclesia et Pontifice.

K&K

Aktieselskabet
KØBENHAVNS
BRÆNDELS KOMPAGNI
Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

G. GARTH-GRÜNER
Landsretssagfører
Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

Vejle Mineralvandsfabrik
A/S P. C. NIELSEN
Telefon 121, 205

Den hellige Frans' 3. orden har møde i St. Annæ Kirke, onsdag den 15. juni kl. 19,30.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27, København
Byen 7920 — Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

Læserne skriver:

I denne rubrik optages *korte* læserbreve om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.

Mod sambeskatning

Jeg er meget uenig med direktør, cand. polit. Børge Mannov i hans syn på den gifte kvindes selverhverv. Artiklens formål er, så vidt jeg har forstået, at påvise, at familien skattemæssigt bør være grundenheden i samfundet. Deri er jeg enig med Børge Mannov, men det er mig umuligt at se, at det kun kan ske ved at opretholde den nuværende form for »sam«beskatning.

Ved sambeskatningen bliver hustruens indtægt lagt oven på mandens, og derfor bliver hustruens indtægt beskattet meget hårdt på grund af den progressive skala. Hustruen skal med andre ord aflevere en langt større del af sin indtægt til det offentlige end manden skal. Jeg kan ikke se, hvorledes det forhold kan gavne familien!

Hvad angår den række motiver for selverhverv, Børge Mannov nævner, så synes jeg ikke, sagen er helt så ligetil. Vi er dog vist en del udearbejdende hustruer, som har arbejde, fordi vi føler, at vi har kald til det; men derfor behøver vi da ikke at være utilfredse med mand og børn og hjemliv. Det er da også noget helt nyt, at en kvindes intellektuelle udvikling nærmest skulle være forkastelig. Det er min mening, at hvis vi fra ka-

tolsk side skal gøre noget for familien i vort samfund, så skal det ikke være ved negative foranstaltninger, der for eksempel skulle gøre det økonomisk uigennemførligt for gifte kvinder at have selverhverv, men derimod ved en positiv indsats for, at de kvinder, der har evner og mulighed for det, kan få deltidsarbejde, samt ved at skatteligningen tog hensyn netop til hele familien. Hvorfor ikke for eksempel et skattesystem, hvor mandens og konens indtægt blev lagt sammen, og man derefter ved ligningen så på, hvor mange mennesker der skulle forsørges af denne indtægt. Ikke ved nogle usle børnefradrag, men for eksempel ved at en familie med mand, kone og syv børn blev sat i skat efter den samlede indtægt divideret med ni, hvorefter man betalte ni gange den lille skat, man på den måde kom til.

Børge Mannovs artikel lyser lidt for meget af ønsket om, at skrue udviklingen tilbage til en tid, hvor hele husmoderens tid nødvendigvis gik med praktiske huslige sysler i hjemmet. Det behøver den ikke mere. Der er opfundet maskiner af forskellig art til at lette husarbejdet. Og at mine børn skulle have mere glæde af, at jeg sled mange timer hver dag i vaskebaljen etc. i stedet for på kortere tid og på en morsommere måde at tjene en rimelig løn, som kan komme mine børn til gode, det tror jeg ikke på.

Noget andet er, at enhver husmor, der tager udearbejde, selvfølgelig meget nøje i sin samvittighed skal overveje, hvorledes hendes arbejdskraft skal fordeles.

Annike Bohn Lorensen
Adjunkt, cand. mag., fru.

Blandede annoncer

HUSBESTYRERINDE eller mandlig hushjælp søges til præsteboligen ved Sankt Antoni Kirke, Brønshøj, omgående. Henvendelse til pastor Ballin, Frederikssundsvej 225, København, Brønshøj, tlf. Bella 1700.

FERIEAFLØSNING ønskes af tysktalende ordenspræst fra 18. juli og 4 uger frem, helst hos ordenssøstre, samt af fransktalende spejderpræst, der søger ferieophold mod betaling i præstegård eller i katolsk familie med unge fra 1. til 15. august. Henvendelse snarest til Caritas, Danmark, København—Brønshøj.

SOMMERMARKEDET i Brønshøj til fordel for den nye Sankt Antoni Kirke holdes nu på søndag. Linie 5 kører lige til døren, Frederikssundsvej 225.

Markedet åbner efter 11-messen (ca. kl. 12), så De vil kunne nyde Deres medbragte frokost i det grønne eller købe lækker smørrebrød, øl, kaffe og lagkage i restaurationen, og til børnene er der is og orangeade.

I de righoldige boder er der mange fine ting og gevinsten, og De vil kunne vise Deres færdigheder i skydeteltet, ved boldkast og sømslag. Der er en veritabel ønskebrønd og fiskedam til børnene samt

et rigtigt Mester Jakel-teater. Et stort underholdningsprogram skifter hver time med kabaret, blåmejseorkester, akrobatik m. m. Afslutning kl. 19 med lodtrækning.

For hele dette store program er entréen kun 50 øre for voksne og 25 øre for børn. Vi håber, at mange vil komme og støtte det gode formål og selv få en fornøjelig dag. På gensyn! Komiteen.

D.K.K.F. Prinsesse Margrethes feriehem er nu ved at være klar til at modtage sommerens feriepigener. Der er gjort rent fra loft til kælder, og vi har fundet både en god økonoma og nogle damer og unge piger, som vil tage sig af børnene. Men vi mangler endnu en hjælp til køkkenet og ved den daglige rengøring. Er der mon ikke en rask dame, der vil påtage sig dette arbejde? Nærmere oplysning ang. løn m. v. hos fru Grete Dohm, Røntoftvej 4, Søborg. Telf. Søborg 4980.

Mathias Christensen
ABSALONGADE 14
AALBORG

Fælles kirke en nødhjælp

siger biskop Fuglsang-Damgaard

Både i og udenfor kirkelige kredse opstod der noget røre, da pastor d'Auchamp forleden med biskop Suhrs tilladelse tilbød at stille Rosenkranskirken i Aakirkeby til disposition for Aaker menighed, så længe Aa kirke var under restaurering.

Skønt menighedsrådet foretrak en anden midlertidig løsning, blev biskop Fuglsang-Damgaard alligevel af principielle grunde spurgt om sit syn på evt. at benytte en katolsk kirke til lutherske gudstjenester. Det viser sig, at en sådan »dobbelt drift« ikke uden videre er forenelig med lovgivningen.

I sit svar henviser biskop Fuglsang-Damgaard til et kirkeretsligt begreb Simultaneum, d. v. s. de forskellige konfessioners ligestilling med hensyn til brug af samme kirkebygning og citerer: »I den evangeliske kirke kan Simultaneum under normale forhold ikke fordres, men tidsomstændighederne kan gøre det uundgåeligt, og principielt kan der ikke rejses nogen indvending mod Simultaneum som en nødhjælp.

Biskoppen mener ikke, at en saadan situation foreligger, da man i Aaker har en kirkesal i Menighedshjemmet og også kan låne nabokirkerne. Han slutter sit svar til menighedsrådet: »Spørgsmålet om, hvorvidt der efter den gældende borgerlige lovgivning kræves kgl. bevilling til foretagelse af en folkekirkelig vielse i en katolsk kirke, måtte forelægges kirkeministeriet til afgørelse, såfremt noget sådant måtte blive aktuelt.

Lydbånd til de blinde

For et par år siden oprettede foreningen Kristeligt Arbejde blandt Blinde et såkaldt lydbibliotek bestående af bøger indtalt på bånd. Tallet er nu steget til 108 bøger. Foruden Bibelen er en række religiøse bøger, missionshistoriske skildringer, biografier og lodige skønlitterære bøger til rådighed for de blinde.

Her var måske en opgave for katolikker, der har båndoptagelser som hobby. Blinde og svagtsynede kunne hjælpes overmåde meget i deres vanskeligheder, hvis dele af den katolske litteratur blev indtalt på bånd. Vi hører gerne fra læsere, der kunne tænke sig at organisere en sådan hjælpetjeneste.

HVEM SKAFFER HAM PÅ LANDET?

København dreng på 11 år fra katolsk hjem med søskendeflok på 6, trænger meget hårdt til at komme på landet. Vil De hjælpe, så skriv venligst til Billet mrk. 10/6.

I den kommende tid

I denne rubrik optages korte meddelelser om møder, foreningsarrangementer m. v. Teksterne må være redaktionen i hænde senest ti dage før bladets udgivelse.

Hermed indvarsles til generalforsamling iflg. vedtægtens pkt. 12. Generalforsamlingen finder sted søndag den 24. 7. 60 på Ørborgen.

Forslag, der ønskes behandlet (herunder grupper der ønsker optagelse i DUK) skal indsendes senest den 24. 6. 60 til landsformanden, jfr. vedtægtens pkt. 16 b.

Dagsordenen, bilagt afskrift af forslag og anmodninger om nye gruppers optagelse i DUK, vil iflg. vedtægtens pkt. 17 blive fremsendt den 9. 7. 1960.

NB: Der gøres opmærksom på, at bestyrelsesvalg iflg. vedtægtens pkt. 19, 24 og 27 a, ikke finder sted i år.

Erik Elnebo,
Landsformand for DUK

I det kommende universitetsår kan A.C. tilbyde en katolsk student et stipendium til at studere i Tyskland.

Stipendiet, som er stillet til rådighed for A.C. af Katholischer Akademischer Ausländerdienst i Bonn, dækker studie- og leveomkostninger i et semester. Universitet og fagområde kan stipendiaten selv vælge. Administratores er gerne til disposition med evt. råd. Interesserede må snarest og i hvert fald inden 15. juni d. å. henvende sig til adjunkt Kaspar Kallan, Porsevænget 12, Lyngby.

Administratores.

VÆRELSE SØGES

Katolsk student, der skal begynde at studere i København 1. sept. søger møbleret værelse til overkommelig pris.

Henv. til

Grd. P. Toxværd,
Blansmosegaard, Stokkemarke,
Lolland

FOLMER OLSEN

Snedkermester

Reberbanegade 37, Aalborg
Tlf. 2 15 57

KATOLSKE DIGTERE

Forening søges dannet,
nærm. opl. Billet mrk. K. D.

På torsdag, Kristi Legems Fest, er der i Immaculata-kirken, Strandvej, København, stille messe kl. 7, højmesse kl. 9 og procession i klostrets have kl. 16.

NIELS MADSENS MASKINSNEDKERI

Vestergade 24 - Svendborg
Telf. 197

Lev. til de katolske institutioner

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester
Møllergade 57
Tlf. Svendborg 2737

SVENDBORG LIGKISTEMAGASIN

v/ Hans Nielsen & Søn
Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 264

EJVIND LAMBECH

KAFFE - VIN - KONSERVES

Møllergade 71 - Svendborg
Telfon 1044

KULKRANEN

Frederiksgade 2 - Svendborg

Telefoner: 1410 og 172

Malermestre

L. LARSEN & SØN

Brogade 10 - Svendborg
Telfon 1016

Ure og optik

»BALANCEN«

v/ Knud Petersen
Møllergade 46,
Svendborg . Telf. 1920

P. Brandts Boghandel

Gerritsgade 20,
Svendborg . Telf. 59

K. E. PETERSON

Tværgade 6, Nykøbing F.
Telf. 85 01 32

Autoriseret elektro installatør

Smede- og maskinværksted,
aut. vand- og gasmester.
Spec.: Centralvarme.

CHR. LAURITZEN

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F.
Telefon 85 05 11

Fisk og vildt

AXEL PRYDS A/S

Telefoner 85 03 00 - 85 02 78
Nykøbing F.

Hvad man dog kan vinde - eller ej

I tider som disse, da man næppe kan købe en pakke vaskepulver uden at få løfte om en bil, næppe åbne et blad uden at få løfte om en drømmerejse for at læse det færdigt og næppe købe et kvart kilo kaffe uden at få stillet et fjernsynsapparat i udsigt for at bære det hjem, føles det undertiden lidt bart at tilhøre ugebladets beskedne og i økonomisk henseende evnesvage redaktion. Men da vi nu engang er afskåret fra at gøre et virkeligt fremstød af format på dette område, har vi besluttet at bøde på det med en slags eengangs-erstatning. Det bliver aldrig det samme, men det sprænger ikke budgettet. I fællesskab og med sagkyndig bistand har vi tilrettelagt

den følgende præmieliste ud fra vor bedste overbevisning om, hvad der står en læsers hjerte nær i 1960. Der er tænkt på hele familien, på fru, på husets herre og på børnene, på lejeren og på ejeren — på dem alle!

Ved grundig gennemlæsning af dette nummer af ugebladet som helhed kan de ikke vinde:

En vidunderlig platinmink-pels, syet specielt til ethvert individuelt behov indenfor størrelserne 38 —52.

En Opel-Rekord (hynderne betrukket efter eget valg i stil med fruens sommergarderobe).

En drømme-ferie ved Rivieraen med chance for at træffe Brigitte Bardot.

Ved læsning af leder-artiklen side 2 kan De ikke vinde:

En dag med Nina og Frederik med tilhørende rundfart på Silkeborg-søerne.

En pragtfuld, helforet svinelæder-kuffert, monteret med hotelplakater fra 38 af verdens fornemste hoteller på begge sider af Atlanten.

En barbermaskine elektrisk med trykknop-åbning og direkte kraftoverføring uden vibrationer.

Ved læsning af kroniken kan De under ingen omstændigheder vinde:

En letvægts-cykle med tre gear og håndbremse.

En farvelade.

Et køleskab til 12 personer.
 Ved omhyggelig gennemgang af
 nyhedssiderne 8 og 9 kan De hel-
 ler ikke vinde:

En eventyr-rejse til Barcelona i
 helikopter for to.

Et Flora Danica-spisestel til 48
 personer med skylleskåle.

Et års forbrug af børnepudder.

Ved læsning af vore annonce-
 spalter kan man lige så lidt
 vinde:

Et elektrisk komfur.

Et partout-kort til olympiaden
 i Rom 1960.

En lækker lille M.G. sportsvogn
 med indbygget fjernsyn.

Ved omhyggelig gennemgang af
 film-anmeldelserne kan De for
 alt ikke vinde:

En tur til Walt Disney-land
 med opholdet betalt og en dag
 med Disney selv.

Dirch Passers autograf uden
 ventetid.

Greta Garbos solbriller.

Ved læsning af ugebladet kan
 De kort sagt ikke vinde noget som
 helst.

Nåh, — det havde De allerede
 opdaget!

Viggo Høgsgård

Landsretssagfører

Stuðiestræde 15, København
 Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

KATOLSK BEGRAVELSER

Benzon

Aut.
 KATOLSK
 BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

— Her står at en kæmpebjørn
 er stukket af, fra en cirkus —

Det er praktisk

for annoncørerne og for os, at annonce-
 tekster sendes direkte til annonceafdelin-
 gen og ikke — til redaktionen. Selvføl-
 gelig vil teksterne altid blive sendt videre
 til annonceafdelingen, men en dags for-
 sinkelse kan medføre, at annoncerne må
 vente til næste nummer.

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
 Egon Duvå og som ansvarhavende
 Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
 tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
 tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedi-
 tion, Hauchsvej 8, København V.,
 tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
 nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
 v/ A. Prüser,
 Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
 tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
 kl. 9—12) postgiro nr. 570 42

Bladet koster i Skandinavien pr.
 kvartal 8 kr. og i lande udenfor
 Skandinavien 9 kr.

JOHANNES MADSEN

Elektr. installatør
 INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.
 Telefon 85 06 84

Snedker Firma, Grundl. 1883

O. N. P. MØRCH

Tlf. 85 01 51

Østergade 14, Nykøbing F.
 Begravelses ordnes overalt

Slagtermester Leo Nielsen

Danebrogsvej 21, Aalborg
 Tlf. 2 41 29

Det Hele af Øffen —
 og det bedste til Bøffen

1. kl.s kød og pålæg

Kastetvej 51 - Aalborg
 Telefon 5660

ELMER VERNERSEN

Køb hjemmets udstyr hos

THUEN

Gravensgade 2
 Aalborg

Sanitet

Centralvarme

N. Nielsen & A. Brostrøm

Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33
 Indeh. A. Brostrøm, ing. M. af I.
 Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

Tømremester

Ferd. Færch & Co.

Strandvejen, Aalborg
 Tlf. 2 03 01

Murermester- og entreprenørforr.

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6, Aalborg
 Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen
 Ramsherred 31, Aabenraa
 Tlf. 2 25 30

Lys - Kraft - Varme

Søndergade 15 . Aabenraa
 Telefon 2 23 68

Leverandør til St. Ansgars klinik
 Aabenraa Brugsforening

Støt vore annoncører

FILM og TEATER

Tyfon over Nagasaki

Det må indrømmes, at der er flere positive ting i denne film om den unge franske ingeniør, som under sit ophold i Japan samtidig drages af den yndige unge japanerinde Noriko og den intelligente, selvbevidste pariserinde Françoise (Danielle Darrieux).

Den blide Noriko er vellykket som person, selv om man ikke altid er så sikker på, at hun yder noget, hun bare er der, men hvilken tilstedeværelse! Françoise er grænseløst irriterende, man koger af raseri ved at se denne slange drive sit spil med den mest egoistiske målbevidsthed. Hun tjener dog af og til det formål at lede tanken hen på forskellen mellem intelligens og klogskab. Det trætter en smule at se Danielle Darrieux, som jo ikke mere er nogen års-unge, have så umådelig travlt. At der ikke bliver noget frugtbart samspil skyldes imidlertid ingeniøren Pierre (Jean Marais), genstanden for den megen beundring. Han har en bedrøvelig lighed med damebladens pulloverhelt og synes at have glemt, at der stadig er en ikke ubetydelig forskel mellem en skuespiller og en fotomodel.

Bliver vi snydt for en troværdig storm i Pierres indre, får vi fuld erstatning, da tyfonen kommer til byen. Det er virkelig imponerende.

Norikos død bringer ikke den forventede afspænding i situationen. Det tilbageblevne par står hver for sig som et levende spørgsmålstegn, da filmen slutter. Dette middel *kan* virke stærkt, men her har man lidt på fornemmelsen, at man ikke har gidet gøre mere ved den sag.

H. B.

Bag fortæppet

På en måde er det en banal ad-trange-vej-til-stjernerne-historie, men den er godt fortalt af Sidney Lumet (»Tolv vrede mænd«), og den er fortræffeligt spillet

af bl. a. Henry Fonda og unge Susan Strasberg.

Filmene handler om mennesker, der er opslugt af teater; så slugt, at deres sjæle, deres personligheder kun lever for det. Omverdenen har kun interesse som kulisser, deres medmennesker kun som publikum. Teatret, der så rigt facetteret kan afspejle livet, tager sig betalt ved at gøre krav på selv at være den højeste form for liv. Det har teatret som sådant naturligvis intet ansvar for. Kun menneskene selv kan kære ting og begreber til deres afguder, men er de først blevet afguder, så får de en både krævende og dragende magt.

Det er denne teaterdæmon, der trækker en lille talentfuld og sød provinspige ind på Broadway med de store teatre og de flimrende lysreklamer, der giver en illusion af, at det er her livet leves. Hun opdager snart, at det ikke er nok at stå på Broadway. For at komme indenfor må man have forbindelser; for at få en rolle må man have haft roller før. Men hun er køn og har gåpåmod, og efterhånden møder hun teaterfolk, der vil hjælpe hende. En teaterdirektør betages af hende, men han erkender klartseende omend noget kynisk, at han ikke mere evner at nære ægte, varige følelser for nogen. Han kan være den store primadonnas tilbeder, så længe hun er på toppen; men en lille teaterglad pige må han hellere kvittere — for hendes skyld såvel som for sin egen.

Imidlertid er også en skuespilforfatter blevet forelsket i hende. Hans følelser gengældes ikke, men hun kan lide ham, og hun har brug for ham. Efterhånden udfolder hun sig, får sin chance i hans stykke og slår for alvor igennem. I en stor scene mellem de to afviser hun hans talen om kærlighed: Hun vil leve for teatret. For få måneder siden var han fortvivlet over hendes forelskelse i teaterdirektøren, men nu opdager han undrende, at han kan tage let på hendes afvisning: Hun vil fortsat spille hans stykker til succes, og det er blevet det vigtigste for ham.

Teaterdirektøren har nu fået sin lille frk. Ingenting tilbage som en stor skuespillerinde. I et svagt, optimistisk øje-

blik viser han hende sine følelser, men i hendes hjerte er der ikke længere plads til kærlighed — den kan hun kun demonstrere på en scene.

Det er en bittersød komedie, løftet op af dygtige skuespillere. Ai.

Vi er ikke engle

Det er en festlig og munter film, Metropoli har sat på programmet. »Vi er ikke engle« er i slægt med »Syv små synder« og »Hvorledes man myrder en arveonkel«. Sympatisk amoralitet og charmerende forbrydere, som man ønsker alt held med deres forehavender. Successen med sådanne film afhænger af den rette balance mellem det muntre og det makabre. Det er en nødvendighed at gøre historien komplet usandsynlig, for at vi kan more os vidunderligt over de mest tragiske dødsfald. Det er nødvendigt, at forbryderne er i stand til at overbevise os om deres selvfølgeligelige ret til at være det. Begge dele er lykkedes i denne film, og man giver sig hæmningsløst morskab i vold.

Nu er det også tre strålende skuespillere (Humphrey Bogart, Peter Ustinov og Aldo Ray), der fremstiller de tre straffefanger, som til deres flugt fra Djævleøen får brug for tøj og penge og søger ind hos en falleret købmandsfamilie. Planen går ud på at aflive dem alle hurtigt og tage det nødvendige, men hvirvlet ind i den lille families vanskeligheder påtager trekloveret sig rollen som »engle« og hjælper, i kraft af deres specielle evner, købmanden ud af hans økonomiske problemer og den unge datter ud af hendes uheldige kærlighed.

Alle tre spiller de på den elegante spænding mellem deres medmenneskelige sympati for familien og de farlige forbryderiske tendenser, der er deres væsens inderste kerne. De hverkan kan eller vil være andet end det, de er, og man fornemmer den iskolde kynisme i små uhyggelige glimt, som får det til at gyse i tilskueren. At de er mestre inden for deres områder, får de lejlighed til at vise os. Strålende i så henseende er især Peter Ustinov, når han med følsomhed og næsten i trance åbner aflåsedede pengeskabe og -kasser med et trylleslag.

Filmene virker, trods technicolor og vista-vision, ganske uamerikansk i sin form. Her er netop den lethed og det vid, man trænger til, når man bare vil more sig. Bo.

KATOLSK ugeblad

Pave Johannes har i et udførligt dokument gjort rede for det første forberedende arbejde til det store kirkemøde og udnævnt en række kommissioner. Læs artiklen På side 8. På billedet herunder ses den Hellige Fader, mens han taler til en folkemængde foran Peterskirken. Læg engang mærke til den lille englefigur til venstre for paven...

Kun kommunistiske lærere i Ungarn

Professor Tribini fortæller

Tvangsindlagt til bordbøn?

Pater Pires nye planer

Frivilligt tvangsindlagt til bordbøn!

L andets eneste hospital for epileptikere, kolonien Filadelfia ved Dianalund, har gennem nogen tid været i søgelyset.

Et københavnsk dagblad bragte for mere end et år siden en serie artikler med en tilsyneladende velunderbygget kritik af forskellige forhold på kolonien. En del tidligere patienter støttede og underbyggede kritikken. Vi skal afstå fra at genopfriske alle anklagerne, som imidlertid havde til følge, at socialministeriet lod nedsætte et undersøgelsesudvalg med en landsdommer som formand.

Udvalget gik grundigt til værks. Efter adskillige måneders forløb kunne man offentliggøre et resumé af den rapport, som blev tilstillet ministeren. På nogle punkter blev der givet delvist medhold i kritikken, medens andre afvistes som ubegrundede.

En væsentlig del af det pågældende dagblads kritik rettedes imod det forhold, at hospitalet blev drevet i en religiøs ånd, der betegnedes som både utidssvarende og af de fleste patienter ønsket. Blandt andet var det almindelig skik, at de oppegående patienter bad bordbøn. Rundt på væggene fandtes billeder med religiøse motiver, og ejheller manglede der påmalede skriftsteder.

Undersøgelsesudvalget kunne uden assistance fra kriminalpolitiet fastslå, at det havde sin rigtighed med såvel bordbønnen som de religiøse billeder! Derimod var det ikke sandt, hvad bladet havde hævdet, at oppegående patienter blev »frivilligt tvangsindlagt« som deltagere ved gudstjenesten i hospitalskirken.

I rapporten til socialministeren gør udvalget i forsigtige vendinger opmærksom på, at det måske vil være ønskeligt om den religiøse atmosfære på hospitalet blev bragt mere i overensstemmelse med,

hvad man finder rimeligt på andre hospitaler.

Bladet selv noterede undersøgelsen som en sejr, medens andre blade, der med opmærksomhed havde fulgt kampagnen, var mere reserverede i deres bedømmelse. Tilbage stod imidlertid — og står stadig — det spørgsmål, om rapporten til socialministeren skal have konsekvenser med hensyn til den indremissionske ånd, der altid har præget kolonien. Bestyrelsens formand, fhv. kirkeminister Fibiger, har på forespørgsel fra et blad svaret, at denne absolut ikke vil blive ændret. Kolonien er privateje. Den kommer ikke til at skifte præg, så længe dette er tilfældet.

Naturligvis skal den kristne ånd på kolonien Filadelfia ikke fjernes pr. ministerielt direktiv. Så let går det heldigvis ikke. Hvad staten har at gøre er at føre tilsyn med den lægelige side af Filadelfias virksomhed. Denne er, hvad da heller ingen har betvivlet, på højde med det bedste i udlandet.

Filadelfia blev oprettet af indremissionske kredse på et tidspunkt, hvor staten havde al grund til at se med velvilje på enhver privat indsats på sygeplejens om-

råde. Den var det eneste hospital, der tog sig af epileptikere. Denne »monopolstilling« er siden bevaret, simpelthen fordi myndighederne har skønnet, at hospitalet løste sin opgave på fuldt tilfredsstillende måde.

Det er naturligvis rigtigt, at ikke alle epileptikere, slutter sig til indre mission og måske helst vil undgå enhver berøring med denne bevægelse indenfor folkekirken. For dem vil det sikkert være irriterende at se religiøse billeder hist og her og fornemme en ånd, der byder imod. Forhåbentlig vil en sådan animositet dog ikke give foruroligende udslag på febertavlen!

Hvis myndighederne imidlertid på den aktuelle foranledning kommer til den slutning, at kristendom ligervis colibakterier ikke under nogen form må antræffes på Filadelfia, da bør man drage den konsekvens for egen regning at bygge et epileptikerhospital, så der i praksis bliver valgfrihed.

Vi gad egentlig vide, om der af den grund blev større afstand mellem sengene på Filadelfia. E.D.

Aasebakke-valfarten i Vatikanets Radio

I juni-udsendelsen fra Vatikanets radio hørte man en 12 minutter lang, men meget indholdsrig reportage fra valfarten til Aasebakken. Det danske programudvalg havde samlet en række lydglimt fra valfarten og kædet dem sammen med en beretning om dagens begivenheder. Man hørte til indledning valfartsskaren synge en Maria-salme og derefter fra messen biskop Suhr synge præfationen. Folkelivet under frokostpausen i parken blev skildret af speakeren, og i udsendelsens anden halvdel bragtes et afsnit af biskoppens tale samt en optagelse fra eftermiddagens procession.

Udsendelsen gik igennem med fuld styrke på 31,10 meter. Der sendes igen den anden onsdag i juli kl. 21,30 på kortbølgerne 25,67 og 31,10 samt på mellembølgen 126 m. Vi minder om, at en stump antenne er nødvendig. I øvrigt vil det sjældent være muligt at indfange Vatikanets Radio, før den danske udsendelse begynder, idet russiske støj-sendere modarbejder forsøgene på at sende til lande bag jerntæppet.

Fuld tilfredshed - eller pengene er spildt!

De fleste kender professor Tribini, manden med landets bedste snakketøj. I dette interview lærer vi ham at kende også på en anden måde.

Mine herskaber og grevskaber, klædeskaber og djævlskaber, høje og lave, tykke og tynde, brede og flade, konger og kejsere, baroner og baronesser, skraldemænd og sprællemænd, vandmænd og landmænd, julemænd, nissemand og bussemænd, lygtemænd og gentlemen — hold Dem ikke tilbage! Alle kan være med uden hensyn til alder og stand, trobekendelse og politisk anskuelse. Dette er, mine damer og herrer, ikke humbug . . . det er den rene svindel! Prisen er kun 1 krone — slet ikke nogen entre, blot et tilskud til rengøringsudgifterne. Sæderne herinde er ganske vist hårde, men malingen er blød — altså fremad de herskaber!

Trods denne advarsel lykkes det hver sommer professor Tribini at lokke over 100.000 ind i sit telt på Dyrehavsbakken. Så mange følger opfordringen til »straks at sikre sig billet«: højstående bananimportører, jurister, godsejere med og uden godstog, civilingeniører fra De forenede Vafabrikker, enkebaronessen, rørlæggeren og osthandleren med camembert i håret. — Fuld tilfredshed eller pengene er spildt!

— Er De selv tilfreds, professor Tribini?

— Jeg elsker mit job, ikke bare for pengenes skyld, for de er ikke alt. Tro ikke, at jeg er en rig mand. Jeg er en lykkelig mand med kone og to små børn. Kan jeg klare dagen og vejen er jeg tilfreds.

— Er det sandt, at De allerede som dreng gik på Columbia Universitetet ved Nakskov?

— Også jeg kan komme til at fortælle mig. I virkeligheden blev jeg som seks-årig sat i den katolske Sankt Knuds skole i Stenosgade i København — ikke fordi mine forældre var katolikker, men fordi skolen lå tæt ved mit barndomshjem. Det var en god skole, og da gammel kærlighed som bekendt ikke ruster, holder jeg forbindelsen ved lige, og bruger min spinkle stemme ved de årlige bazarer i Stenosgade.

Dengang jeg for 35—40 år siden gik i Sankt Knuds skole var omkring halvdelen af eleverne katolikker. Men de elskelige søstre gjorde aldrig noget, som hos os ikke-katolske elever kunne fremme en følelse af, at vi var, om jeg så må sige, mindreværdige. Så mange år efter undrer det mig stadig, at søstre afstod fra ethvert forsøg på at fremstille den katolske kirkes syn på bekostning af den protestantiske. Vi følte kun skellet i religionstimerne, hvor der var adskilt undervisning. Jeg forstår endnu ikke, at vi ikke måtte have religionstimer sammen med vore katolske klassekammerater.

Vil De høre lidt mere om vejen frem til professoratet? Tak, jeg fortsætter: Min far havde en vognmandsforretning i Viktoriagade. Vi var 3 søskende, og min gode og fromme mor fandt for godt at sætte mig til verden hele 16 år efter barn nummer 2. De kan nok tænke Dem til, at jeg måtte blive slemt forkælet.

I skolen i Stenosgade blev jeg venner med Albert Schumann, den nuværende altmeister i det gamle cirkusdynasti. Vi to var lige interesserede i cirkus, men medens han holdt på, at cirkus skulle være i det store og flotte format, var jeg allerede som lille forelsket i det gøgleri, der foregik på Dyrehavsbakken. Mange gange spændte min far et par letbenede heste for fjedervognen, og så rullede hele familien ad Dyrehaven til med en forsvarlig madkurv. Hvilken oplevelse for en dreng!

Da jeg var 11 år, brød min verden sammen. I løbet af samme måned døde både far og mor, og resten af min barndom var jeg skiftevis i pleje hos snart den ene og snart den anden i familien. Jeg blev taget ud af Sankt Knuds skole, og det var en sorg.

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 569

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømremestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

Herlufsholm

Brødfabrik

Næstved . Tlf 31

Spis Herlufsholm Brød

AAKANDEN

R. Sørensens Eftf.
v/ Ingeborg og H. Aa. Pedersen
Gundl. 1877

Blomster - Dekorationer - Kranse
Østergade 7 . Næstved . Tlf. 130

C. MORTENSEN

Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

ARNDT NIELSEN

Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 543
Næstved

K. BLUM HANSEN

Boghandel

Næstved
Telefon 2525

Gulvtæpper - Linoleum

Tapeter - Malerverer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3, Næstved
Tlf. 60

PETER MORTENSEN

Statsaut. installatør

Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

N. JUEL PEDERSEN

Glarimester

Ramsherred 13 - Tlf. 158
Næstved

Leverandør til katolske
institutioner

Havde mine forældre fået lov at leve, til jeg blev voksen, havde jeg sikkert overtaget fars vognmandsforretning, og så var Christian Jørgen Nielsen heller aldrig blevet til professor Tribini.

I år er det netop 25 år siden, jeg fandt både min plads og min hustru på Dyrehavsbakken. Hun blev snart kendt som verdens stærkeste dame, og ved De, hvor hun fik sine kræfter fra? Jo, i sin tid, da vi rakkede landet rundt i verdens ældste vogn, så lod jeg hende skubbe den op ad bakkerne. Nu er hun ikke stærk dame mere, hun passer børnene og hygger om mig i de timer, jeg ikke spiller klovn.

— De er blevet vor generations professor Labri?

— Jeg har kendt Labri i hans sidste år og fulgt ham på vore fælles markedspladser. Han var en mester, som ingen kan kopiere, den fødte gøgler, når han stod foran sit telt og gav den med »Frikadellens flugt over plankeværket«. Han havde gnisten, evnen til at ramme folk lige på den nerve, der sætter højre hånd i bevægelse, så den straks griber omkring portemonixen, og folk styrter frem til billehullet, op ad trappen og ind ad klappen!

— De kalder Dem taskespiller. Hvad forstår man ved en sådan?

— Ja, det må De nok spørge om. I Sverige er det noget mindre pænt. Jeg vil definere det sådan: En, der ved simple remedier og slagfærdighed formår at underholde såvel tre personer som nogle hundreder. Der kom en dag en ældre dame hen til teltet og sagde: Det er så kønt at høre, når han spiller på alle de tasker...

— Taskespilleren har et krucifiks på væggen...

— Også en gøgler har sans for andet end grin og skæg. Jeg er ikke katolik som de fleste artister, jeg har truffet rundt i verden, og som forresten også sæsonens sensation, min kvindelige sabelsluger, er det. Men der blev alligevel nedlagt noget i mig på Sankt Knuds skole, som jeg ikke kan komme fra. Jeg ved ikke, hvad jeg tør kalde det, en trosatmosfære måske. Jeg har sukkersyge og har nogle gange været indlagt på Sankt Josephs hospital. Jeg vil nødig på et andet hospital, og også det har vel noget med »atmosfære« at gøre.

Jeg kan heller ikke tænke mig at holde jul uden et aftenbesøg ved julekrybben i Jesu Hjerter Kirke i Stenosgade. Krybben er den selvsamme som da jeg

var en lille skoledreng, og jeg ville blive dybt rystet, hvis noget et år blev forandret. Er det sentimentalt, hvad jeg her har fortalt? Det er i hvert fald sandt.

Landets bedste snakketøj bestiger igen estraden:

Fremad, de herskaber og følg mit slogan: SOS! — slip omgående slanterne. Hænderne op af lommen, tag kærsten under armen og svigermor i nakken. Løse hunde, barnevogne, varme pølser, iskauger og spisevat kan medbringes. Pas på, når De i flyvende stil passerer indgangen. Jeg skal have sat et skilt op: Buk eller suk! Giggen-gaggen-guffen — 1 krone ned i skuffen!

E. D.

Den 10-årige Christian Jørgen — elev i Sankt Knuds skole, Stenosgade, København

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Pasternak og bedsteborgerne

af Thomas Merton

II

Pasternak er dybt og ægte kristen, hans enfoldighed, der er uberørt af ritualisme og strenge kirkelige former, har en slags *før-kristen* karakter. Det er den slags kristendom, som man finder hos en *anima naturaliter christiana*, der selv har opdaget kristendommen. Den føler sig ikke rigtig hjemme mellem de formulerede dogmer, men den famler efter den åbenbarede sandhed på sin egen lidt klodsede måde. Derfor er Pasternak overordentlig primitiv i sin kristendom som i hele sin religiøsitet. Det er en af hans smukkeste egenskaber, og vi kan sikkert takke religionsfølgelsen i Rusland for den. Mens Kirken havde sin frihed fik vi Dostojevskijs sammensatte og lidelsesfyldte kristendom. Nu da Kirken er spærret inde, og der bliver sat skranke for dens virke, får vi Pasternaks rudimentære, »primitive« kristendom.

Det, som »Doktor Zivago« sætter overfor kommunismen, er derfor ikke et forsvar for de vestlige landes demokrati, ikke en politisk talerstol, hvor en eller anden slags liberalisme forkyndes, og endnu mindre et religiøst propagandaskrift. Zivago konfronterer kommunismen med livet selv og stiller os overfor denne sammenlignings uundgåelige konsekvenser. Kommunismen har villet presse livet ind i et stift system og ind under unaturlige formers tyranni. De, som har troet på dette bedrag og overgivet sig til det som til en »højere magt«, har måttet betale den pris, at de er ophørt at være hele mennesker, idet de er holdt op med at leve i den fulde betydning af ordet. Selv den idealistiske og begejstrede Strélnikov bliver offer for sine egne idealer, og Lara kan sige om ham:

»Det var, som om der var noget

abstrakt, der havde sat sit præg på dette fysiognomi og gjort det mere farveløst. Et levende menneskeansigt forvandlet til personifikation, princip, udtryk for en ide... Jeg forstod, at dette skyldtes de kræfter, han havde forskrevet sig til, op-højede, men dræbende og nådeløse kræfter, som heller ikke vil skåne ham selv engang. Det forekom mig, at han var mærket, og at dette var skæbnens finger«.

Denne dom, der er så nær i slægt med Freudianismen og dog afgjort kristen, kan nok give stof til eftertanke. Den kristne tone anslås stærkt og bestemt lige i begyndelsen af bo-

gen, som et af de temaer, der vil komme stærkest frem i alle dens forskellige dele. »Dyret i mennesket« kan ikke tæmmes med trusler, men må bringes i harmoni med livet og bringes til at tjene den skabende kraft og kærligheden, besejret af en indre og åndelig musik.

»Det, som i århundreder har hævet mennesket op over dyrene, er ikke, at det har ejet våben, der kunne dræbe, men en indre musik, den ubevæbnede sandheds uimodståelige magt, dens mægtige eksempel. Man er altid gået ud fra, at det vigtigste i evangelierne er deres etik og moralbud. Men for mig er det mest betydningsfulde det, at Kristus taler i lignelser taget fra livet selv, at han forklarer sandheden med eksempler hentet fra dagliglivets virkelighed. Den ide, der ligger bag dette, er, at fællesskabet mellem menneskene er udødeligt, og at hele livet er symbolsk, fordi det har en dybere betydning«.

Boris Pasternak på dødslejet, et billede som fotografisk nåede hertil nogle dage efter begravelsen

Ordene om, at sandheden, som ikke bærer våben, er uovervindelig, kunne Ghandi have sagt. Ordene om den uopløselige forbindelse mellem symbolisme og fællesskab i livet selv giver Pasternaks verdenssyn dets liturgiske og sakramentale karakter. Her må man huske på, at hans »liturgi« er absolut ukirkelig, og at ordet sakramente hos ham snarere betyder et levende mysterium end en vedtagne rituel form.

Alle er blevet overraskede over, for ikke at sige forvirrede af, den overvældende rigdom på symbolik i »Doktor Zivago«. I virkeligheden har Pasternak, hvadenten han selv er klar over det eller ikke, begivet sig ud i den strøm af »naturlig kontemplation,« som Origenes satte i gang, og som fortsattes hos de græske kirkefædre. Traditionen gik senere tabt, men ikke helt, og Pasternak har mødt den i den ortodokse kirke. Det er i hvert tilfælde åbenbart, at han læser Bibelen med samme iver og åndelige fantasi som Origenes, og at han ser på verden på den samme inspirerede måde som de kappadokiske fædre, — dog uden at dele deres optagethed af dogmatik og askese.

Men Pasternak dyrker ikke først og fremmest billeder hentet fra den hellige skrift. Kirkefædrene sagde, at i den hellige skrift er verden skabt på ny, Paradiset givet tilbage til menneskene, efter at Adam havde ødelagt den kosmiske liturgi ved sit fald. Pasternak taler ikke om dette genvundne Paradis således som Origenes og Gregor af Nyssa. Han digter snarere om den oprindelige åbenbaring, som var tidligere end Bibelen. Han er en mand, der ser symboler og billeder af åndens indre verden afspejle sig i det mystiske univers omkring sig, og fremfor alt i menneskeheden historie. Det gælder ikke så meget den officielle historie, som skrives i bøger, som de enkelte menneskers overnaturlige og mystiske historie og den måde, på hvilken deres skæbner slynger sig ind i hinanden.

Det er som kunstner, som symbolist og som profet at Zivago står i

den mest afgørende modsætning til Sovjetsamfundet. Han er selv en mand fra Eden, Paradiset. Han er Adam og derfor også i en vis forstand Kristus, Lara er Eva og Sofia (den himmelske visdom), Guds brud, og hun er Rusland. Man kan for eksempel undersøge skildringen af den paradisiske have i Duplianka lige i begyndelsen af bogen. De duftende marker, varmen, blomsterbedene og det ensomme krat, hvor Jurij taler med sin døde moders engel. Her ser vi også Lara som ung pige i begyndelsen af bogen (et af de talrige eksempler på sammenbrud af begivenheder, som Pasternak selv betragter som meget betydningsfulde i sin roman):

»Lara gik hen langs banelinjen ad en lille stil, der var trådt af omstrefjende vandringsmænd og pilgrimme, og drejede af ved en engsti, der førte hen til skoven. Her standsede hun, og med lukkede øjne indsugede hun luften, der var tung af forvirrende dufte. Den var hende kærere end fader og moder, bedre end kæreste, og den rummede mere visdom end bøgerne. For et øjeblik åbenbarede livets mening på ny for Lara. Hun var til, forstod hun, for at gribe jordens afsindige skønhed og kalde alt ved navn, og ifald dette skulle overstige hendes kræfter, da for af kærlighed til livet at sætte efterkommere i verden, som kunne gøre det i hendes sted.«

Hentydningen til den første tilværelse i Paradiset, hvor Adam gav dyrene navne, ses tydeligt. Og Eva er »alt levendes moder«.

Jurij og Lara skal blive ét i et nyt Eden i Varykino, men det er et mærkeligt Eden af sne og stilhed, fortabt i et uhyre landskab, som hære har lagt øde. Der skal Jurij i natens stilhed vie sig til sin mest frugtbare gerning, den digteriske skaben.

Som modsætning til det paradisiske billede, der er symbol på den verden besjælet af guddommelig visdom, som Jurij og Lara, Adam og Kristus tilhører, står huset med figurerne i Jurijatin. Et af de vigtigste kapitler i bogen kaldes »Vis à vis huset med figurerne«. Det er det kapitel, hvor syersken forklarer de forbilledlige skikkelser i Det gamle Testamente, idet hun sidder og taler i skæret fra lampen i en lignende fortryllet atmo-

sfære af varme som den, der hvilede over markerne i Duplianka. Kontrasten er tydelig.

»Lara boede på hjørnet af Købmandsgaden over for det store, mørke blågrå hus med figurerne. . . Det svarede i sandhed til sit navn, og der var noget mærkeligt og forvirrende ved det. Hele dets øverste etage var omgivet af mytologiske kvindefigurer i halv menneskelig størrelse. Imellem to vindstød i støvstormen så det ud for ham, som om alle kvinderne i huset var kommet ud på balkonen og stod og så ned på ham over balustraden. . .

På hjørnet lå det mørkegrå hus med figurerne. På de mægtige, firkantede hjørnestejn i dets hældende fundament hang der nyopklæbte regeringsdekreter, -aviser og -forordninger.

En lille skare fodgængere blev stående længe på fortovet og læste opslagene i tavshed. . .

Med næsten uhyggelig forståelse har digteren skildret det nittende århundredes borgerlige verden, en grå facade, prydet med »figurer« — enorme og meningsløse figurer, der ingenting forestiller, statuer for statuerne egen skyld. Kun en støvstorm giver dem en illusorisk livagtighed. Dekorationer uden nogen mening, symboler på en kultur, som har tabt hovedet og i en slags nøgtern galsskab farer af sted gennem sine egne baggårde og fabrikker med hænderne fulde af rubler. Alt, hvad der var tilbage for huset selv bag facaden, var at blive tømt for sit halvt-menneskelige indhold, så var scenen klar for den røde stats plakater og proklamationer.

Hvis redaktørerne af *Novi Mir* læste »Dr. Zivago« med forstand, ville de i dette afsnit have opdaget en langt dyberegående fordømmelse af kommunismen end i beskrivelsen af partiskampen, som de slog ned på som særlig forkastelig.

På den ene side har vi revolutionen: »Det som de mener, når de siger ideer, er ikke andet end ord, fraser, der skal berømme revolutionen og regimet. . .« Overfor dette pseudoviden-skabelige opbud af propagandaklichéer står lægen, digteren, diagnostikeren. En af hans største synder (ordet er valgt med fuldt overlæg) er hans tro på intuitionen. Med sin in-

tuition er han i stand til »umiddelbart at forstå en situation i dens helhed«, som marxisterne forgæves håber på at komme til forståelse af ved hjælp af deres pseudovidenskab. Men hvad går hans søgen fremfor alt ud på? Hvad er hans virkelige arbejde? Som digter har han ikke kun til opgave at give udtryk for sin egen sindstilstand og ikke blot at dyrke sin egen kunstneriske evne. Pasternaks opfattelse af digterens kald er, at det er på én gang dynamisk og konstemplativt, to ord, som kun kan komme til at gå op i en højere syntese ved hjælp af den profetiske gløds brændende hede.

Sproget er ikke kun digterens materiale eller værktøj. De sovjetiske ideologier begår den synd at betragte sproget som slet og ret et forråd af udtryk og formler, som kan udnyttes rent praktisk. Når digterens skabende intelligens i inspirationens øjeblik indgår forbindelse med det menneskelige sprogs iboende visdom (Guds ord og den menneskelige natur — Guddommen og sofia) så bliver han igennem sine nye og for ham særegne intuitioner talerør for den vidunderlige og mystiske verden, hvor Gud og menneske er ét — det er det forvandlede, åndeliggjorte og gud-

dommeligblevne kosmos, som taler igennem ham og gennem ham lovpriser sin skaber:

»Sproget, som er skønhedens og meningens hjem begynder selv at tænke og tale for mennesket og bliver helt til musik, ikke at forstå som klangfylde, men som den musikalske strømningens indre lidenskab og kraft. Så skaber talens strøm, idet den glider af sted, ligesom en mægtig flod, der slider stenene glatte på sin vej og får vandmøllernes hjul til at dreje rundt, i kraft af sine egne love, versmål og rytme og utallige andre forhold, der er endnu mere betydningfulde, men som endnu ikke er fuldt udforsket, og som man endnu ikke har fundet navn til. I sådanne øjeblikke følte Jurij Andrejevic, at den væsentlige del af arbejdet ikke blev gjort af ham, men af en stærkere magt, som stod over ham og ledede ham, af strømmen af universel tænkning og digtning, på dens aktuelle historiske stadium og på det stadium, den skulle nå til engang. Og han følte, at han kun var anledningen, løftestangen, der skulle til for at bevægelsen kunne komme i gang«.

Her har vi nøglen til Pasternaks »religionsfilosofi«. Han er fuldt og helt eksistentia- (i ordets bed-

ste og mest religiøse betydning). Man kunne ud fra dette afsnit stille det spørgsmål, om hans kristne billedsprog da kun er sekundære symboler, der skal tjene hans store, dynamiske verdensbillede. Svaret er nej. Hvad vi finder hos ham, er en kristen eksistentia- (i ordets bed- ste og mest religiøse betydning). Man kunne ud fra dette afsnit stille det spørgsmål, om hans kristne billedsprog da kun er sekundære symboler, der skal tjene hans store, dynamiske verdensbillede. Svaret er nej. Hvad vi finder hos ham, er en kristen eksistentia- (i ordets bed- selv om den er mindre tydeligt udtalt og udviklet. Dantes kristne verdensbillede, for at tage et eksempel, var statisk og midtpunktsøgende. Men kristendommen er ikke uløseligt forbundet med den prolemæiske astronomi. Pasternak er fordybet i sin vision af et univers, der er i stadig bevægelse og udvikling. Det er en vision, der passer for en digter, som er samtidig med Einstein og Bergson; men lad os ikke glemme, at den også er i slægt med Sankt Gregor af Nyssas syn.

Det er ikke nødvendigt her at udforske dybden og ægtheden af de kristne elementer hos Pasternak. De er klart til stede, men at de er der, må ikke forlede os til at simplificere for meget. Der er mange uligheder mellem hans kristendom og den protestantiske og også den katolske kristendom i de vestlige lande. Hvor fundamentale er disse uligheder? Dette spørgsmål kan vi måske senere vende tilbage til. Det er tilstrækkeligt at huske på, at på bogens første sider gøres Kristus til en slags ideologisk eller symbolsk centrum for hele dens opbygning. Men dette ændrer ikke noget ved den kendsgerning, at Onkel Nikolaj fremsætter sin tro i udtryk, som ikke kan andet end forvirre den jævne troende:

»Man må være Kristus tro... De forstår ikke, at man kan være ateist, at man kan være usikker på, om Gud er til, og hvad han skal være godt for, og samtidig forstå, at mennesket lever, ikke i naturen, men i historien, og at den i sin nuværende betydning er grundlagt af Kristus, at evangeliet er dens grundlag«.

Lad os uden at kommentere denne passage blot sige, at den er typisk for de »religiøse erklæringer«, der afgives rundt om i bogen, og som ofte er tammere og mere ligetil, end de i første øjeblik ser ud til at være.

(Fortsættes side 12)

Afgørende forberedelser til Vatikan-konciliet indledt

Et særligt sekretariat for de kristnes ønske om enhed

Vatikanstaden (NC) Forberedelsen til det store kirkemøde i Vatikanet er nu gået ind i sin sidste og afgørende fase. Pave Johannes XXIII har som forventet offentliggjort et motu proprio, et dokument om begrundelsen for at indkalde til kirkemøde og om de opgaver, kommissionerne skal løse, inden mødet åbnes. Det pavelige dokument bærer titlen *Superno Dei Nutu* (d. v. s. »Som en inspiration fra den allerhøjeste Gud«), og Johannes XXIII skriver til indledning, at han vurderer tanken om at afholde et økumenisk koncil som en inspiration fra Gud.

Som det første praktiske resultat af dette motu proprio oprettes ti arbejds-kommissioner og en central-kommission. De skal forberede drøftelserne af det omfattende materiale, der fra hele verden er indgået til Rom. Desuden oprettes to sekretariater — det ene skal tage sig af spørgsmålet om de kristnes enhed, det andet vil beskæftige sig med presse, radio, film og fjernsyn.

I dokumentets første afsnit udtrykker paven håbet om, at Kirken i disse vanskelige tider kan styrke sig gennem et møde mellem dens biskopper jorden over, og at de kristne, der ikke har forbindelse med Den apostoliske Stol, »vil høre den guddommelige hyrdes røst og nærme sig den ene kirke«.

Paven oplyser i sit motu proprio, at der fra biskopperne og fra de katolske universiteter er indkommet over 2000 besvarelser til den henvendelse, kirkemødets første forberedende udvalg havde fremsendt. Han har personligt gennemgået materialet og griber nu anledningen til at udtrykke sin taknemmelighed over det samvittighedsfulde og omhyggelige arbejde, biskopper og teologer har udført.

Vedrørende det nye sekretariat

for spørgsmålet om de kristnes enhed skriver paven, at det er oprettet »som et tegn på vor hengivenhed og velvilje overfor dem, der bærer kristnavnet, men ikke har forbindelse med Den apostoliske Stol, og så at de kan have mulighed for at følge koncilets arbejde og lettere finde den vej, der kan lede dem til enheden«.

Johannes XXIII vil selv eller ved en stedfortræder, præsidere over den centralkommission, der koordinerer hele forarbejdet. Han vil ligeledes foretage udnævnelsen af de personer, der skal lede de to kommissioner og de to sekretariater. Hver kommission får en kardinal som præsident. Disse kardinaler samt en række andre kardinaler og biskopper danner central-kommissionen. De enkelte kommissioner består af biskopper og andre fremtrædende gejstlige. Kommissionerne kan knytte rådgivere til arbejdet og kan danne underudvalg efter behov.

Til den vigtige post som generalsekretær for central-kommissionen har paven udnævnt mgr. Pericle Felici, der er 49 år og fungerer som sekretær for den forberedende kommission, der netop har afsluttet sit hverv. Mgr. Felici har allerede udført et omfattende arbejde i Kirkens tjeneste. Han blev

med særlig tilladelse præsteviet i en alder af 22 år og blev året efter dr. theol. på en afhandling om psykoanalyse. Da han fyldte 27 år havde han taget doktorgrader i såvel kirkeret som civil jura og blev rektor for det pavelige seminarium for juridiske studier i Rom. Denne post bestred han i 10 år, samtidig med at han forelæste i moral-teologi ved Lateran-universitetet og i 1947 blev dommer ved den romerske rota, den kirkelige højesteret. I de sidste ni år har mgr. Felici været åndelig vejleder ved det pavelige seminarium i Rom.

Det kan i øvrigt nævnes, at kardinal Augustin Bea S. J. skal være præsident for det sekretariat, som skal tage sig af spørgsmålet om kristenhedens genforening. Sekretariatet vil blandt andet være til rådighed for ikke-katolske kredse eller enkeltpersoner, der ønsker at komme i kontakt med kirkemødet.

Aldrig før i Kirkens historie . . .

Ifølge Vatikanets dagblad kom der overraskende mange svar på den henvendelse, som sidste sommer fremsendtes til ialt 2700 biskopper for at give dem lejlighed til at bestemme, hvad Vatikan-konciliet til sin tid skal drøfte. De fleste svar kom fra europæiske lande, idet komiteen modtog svar fra samtlige tyske biskopper, fra 98% af de spanske biskopper, 96% af de franske og 94% af de italienske, mens 90% af biskopperne i De forenede Stater ønskede at stille forslag. Bladet skriver, at aldrig før i Kirkens historie er et koncil blevet forberedt med et så omfattende materiale fra hele verden.

Koncillets kommissioner og sekretariater

Som omtalt ovenfor har paven meddelt, at det store kirkemøde, skal forberedes af en række kommissioner og sekretariater. Følgende kommissioner vil blive dannet:

- A) Den teologiske kommission.
- B) Kommissionen for biskoppernes opgaver og bispedømmernes styrelse.
- C) Kommissionen for gejstlighedens og det kristne folks livsførelse.
- D) Kommissionen for ordensfolkene.
- E) Kommissionen for sakramenterne.
- F) Kommissionen for liturgien.
- G) Kommissionen for præsternes uddannelse og seminarierne.
- H) Kommissionen for de orientalske kirker.
- I) Kommissionen for missionsarbejdet.
- J) Kommissionen for lægapostolatet og Katolsk Aktionsreligiøse og sociale opgaver.
- K) Sekretariatet for presse, radio, film, fjernsyn m. m.
- L) Sekretariatet for spørgsmålet om de kristnes enhed.

Mod kvindelige præster

Den anglikanske ærkebiskop af Canterbury, dr. Geoffrey Fisher, har i en tale i Irland om kvindens plads i kirken udtalt, at skønt kvinder spillede en betydningsfuld rolle i kirkens liv, fulgte ikke heraf, at de skulle være præster. Han erklærede, at han var helt sikker på, at enhver kirke, som var ubesindig nok til at ordinere kvinder til præsteembedet, tog fejl. Dr. Fisher fremhævede endvidere, at alle ting, der ad lovgivningens vej var åbnet mulighed for, ikke dermed var tjenlige for kirken.

Paris (NC) Indenfor ærkebispedømmet Paris arbejdes der for tiden med planer om at skaffe midler til rejsning af 140 nye sognekirker.

Kun kommunistiske lærere i Ungarn

Wien (NC) Regeringen i Ungarn har kundgjort, at alle landets skolelærere fra næste skoleårs begyndelse skal tilhøre det kommunistiske parti. I modsat fald vil de blive afskediget. Det betyder, at enhver lærer, som deltager i en messe eller lærer noget fra sig, der ikke er i streng overensstemmelse med den kommunistiske ideologi, kan erstattes med en pålidelig kommunist. Det er ikke let at forudse, hvordan bestemmelsen vil påvirke religionsundervisningen i skolerne. Hidtil har religionsundervisning været tilladt, men kun i underskolen og kun på frivillig basis. Det vil sige, at børn i 6—10 års alderen kunne få religionsundervisning, men kun udenfor selve skoletiden, og kun hvis deres forældre havde anmodet om det skriftligt. Der har været lagt hårdt og vedvarende pres på for-

ældrene for at afholde dem fra at forlange religionsundervisning, men 60—70% af de katolske forældre forlangte alligevel undervisning ved forrige skoleårs begyndelse. Tallet var højest i landdistrikterne.

Slut med trolddommen!

Accra, Ghana (NC) Den førende medicinmand i Many Krabra i Ghana er fornyligt blevet døbt af biskop Bowers af Accra. Medicinmanden er blevet undervist af en læg-missionær. En stor skare indfødte ledsagede biskoppen til medicinmandens hus i landsbyen Djoma, hvor dåben blev foretaget. I seks andre landsbyer indenfor dette område blev mere end 600 personer firmet af biskop Bowers.

Nobelpris-vindere og Leninpris-vindere

Mainz (NC) På en pressekonference i Mainz foreslog den belgiske Nobelprisvinder fra 1958, pater Pire, at vinderne af Nobelprisen og vinderne af Leninprisen skulle mødes i Norge sidst på året i verdensfredens interesse. Han mente, at et sådant øst-vest-møde ville kunne være med til at overvinde det, der skiller landene i dag. Konferencen blev holdt i anledning af, at pater Pire har åbnet en ny kampagne for »De åbne hjerters verden«, en udvidelse af hans bevægelse for et »Kærlighedens Europa«, med hvilken han har hjulpet så mange hjemløse flygtninge til en bolig og ordnede forhold. Den nye kampagnes optakt bliver et internationalt ungdomsmøde i Belgien i august, med deltagere af forskellige trosbenedelser fra hele verden.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 19.: 2. søndag efter pinse (s. 658, grøn). Ihukommelse af Juliane af Falconeri (s. 947), ordensstifter.

MANDAG d. 20.: Søndagens messe (s. 658, grøn). Ihukommelse af Siberius (s. 948), pave og martyr.

Eller: Silverius (s. 948, rød). Ihukommelse af søndagens messe (s. 658).

TIRSDAG d. 21.: Aloysius af Gonzaga (s. 948, hvid), jesuit.

Onsdag d. 22.: Paulinus (s. 951, hvid), biskop.

TORSdag d. 23.: Vigilien til Johannes Døberens fødsel (s. 953, violet).

FREDAG d. 24.: JESU HJERTES FEST (s. 924, hvid).

LØRDAG d. 25.: JOHANNES DØBERENS FØDSEL (s. 957, hvid).

En af ugens fester: Johannes Døberens fødsel

Bortset fra Jomfru Maria er Johannes Døberens den eneste helgen, hvis jordiske fødselsdag vi fejrer i Kirkens liturgi. Han indtager en overordentlig stor plads i de østerlandske kirkers fromhedsliv. Han forenede faktisk hele det Gamle Testaments forventning om Messias i sig, og det var ham, der som en legemliggørelse af denne forventning tog imod Frelseren og udpegede ham for menneskene. Trods de uligheder, som både Jesus og Johannes selv har fremhævet, lignede hans liv meget Kristi eget liv: bebudelsen af hans fødsel, den lange forberedelse, før han trådte frem for offentligheden, og den korte offentlige virksomhed, som kronedes med det højeste vidnesbyrd, nemlig det vidnesbyrd han aflagde ved sit blod. Hans liv er som et forhåndsudkast til Kristi eget liv. Han er Forløberens, Brudgommens ven, den, som bereder vejen, og som forsvinder, da brudgommen kommer. »Han bør vokse, men jeg blive mindre«, sagde han selv. Derfor fejrer man med en symbolik, som ikke er vanskelig at forstå, Johannes Døberens fødsel på den tid, hvor dagene begynder at blive kortere, mens man fejrer Kristi fødsel den 24. december, hvor dagene tværtimod begynder at tage til. Kaldelsen er temaet for hele dagens liturgi.

Skolerne på ØM i sommer

Dansk sommerskole:

Skolen er beregnet for unge mellem 18 og 35 år. Den varer fra 17. juli til 23. juli.

Pris: 60,— kr., der afleveres efter ankomsten.

Leder:
DUKs landsformand Erik Elnebo.

Lærere:
Elsebet Kieler (trosliv).
Birgitte Borre (film).
Pater Duclos (øku­menisk arbejde).
Helge Mikkelsen (ungdomspsykologi).

Skolepræst:
Pater Duclos, o. p.

Tilmelding:
Erling Tiedemann, Dæmningen 17,
Vejde.

Nordisk sommerskole:

Skolen er beregnet for unge fra Skandinavien mellem 18 og 35 år.

Den varer fra 24. juli til 31. juli.
Pris: 65,— kr., der afleveres efter ankomsten.

Leder:
Lars Messerschmidt.

Lærere:
Elsebet Kieler.
Flemming Kieler.
Pater Patfoort, o. p. (Norge).
Pater Martensen, s. j.

Skolepræst:
Pater Patfoort, o. p.

Tilmelding:
Erling Tiedemann, Dæmningen 17,
Vejde.

Kateketstævne

vil blive afholdt på St. Josephs Skole, Østerbrogade 7 D, i efterårsferien.

Søndag den 16. okt. kl. 19,30 indleder Hs. Ekscellence, Biskop Theodor Suhr med en aftenmesse. Mandag, tirsdag og onsdag fortsættes stævnet med møder både formiddag og eftermiddag.

Onsdag aften kl. 19,30: afsluttende samvær.

Udførligt program vil blive offentliggjort efter sommerferien.

Alle kateketer, præster, søstre og lægfolk, ikke mindst forældrene, indbydes til dette stævne.

P. u. v.
J. Wolfisberg S. J.

Rom – Assisi

14. rejse: 5—23/7: 2 ledige pladser.
15. rejse: 19/9—7/10: 10 ledige pladser.

I alt 19 dage kr. 850. Prisen indbefatter togrejse med sovevogn, bus fra Rom til Assisi og fra Assisi til Firenze, kost (undtagen i togene) & logi.

Program tilsendes snarest af lederen, pastor d'Auchamp, Aakirkeby (Tlf. 462).

Et par gode ferieråd

Om kort tid tager mange mennesker på ferie — også en del katolikker, der kun har mulighed for at holde ferie langt fra en kirke. Hvad kan man da gøre, når man alligevel gerne vil komme hjem med nye kræfter — både åndeligt og legemligt. I sognebladet for Jesu Hjerter Kirke i København skriver sognepræsten følgende, som er værd at bringe videre: Selvfølgelig vil trofaste katolikker gerne være i kontakt med Kirkens liv også i en ferietid, under et landophold. Men for mange vil det være umuligt.

Skal man så sende Gud og sin religion på ferie og sige: »På gensyn om en måned eller to!«? Måske er der nogle, som gør det: Men tros­livet behøver ikke at blive opmagasineret på et loft, fordi man er på landet.

Holder man ferie alene, vil man altid kunne tage sin messebog frem og læse dagens evangelium, fordybe sig i en religiøs bog og holde en meditation over et godt emne.

Er man sammen med familie og venner, kan man selv holde en fælles gudstjeneste: Et kors med blomster og lys danner midtpunktet. En salme synges, synds­bekendelsen bedes, dagens indgangsvers læses, Kyrie og Gloria reciteres eller synges af alle, forsamlingens leder læser dagens kirkebøn. Derpå læser et medlem af familien epistel og evangelium; trosbekendelsen synges eller bedes. Måske kunne husets far eller mor vel­signe dagens friske brød, der er stillet frem på bordet. Derpå bedes takkebøn (Præfationen) og Sanctus, Fadervor og den bøn, der i messen følger lige efter, Agnus Dei og bøn­nen om fred (som før kommunionen). En kort stund i stilhed giver lejlighed til åndelig kommunion. Man slutter med en salme.

På denne eller lignende måde kunne man helligholde både feriens søndag og dens hverdag.

Det ville samle familien religiøst, for børnene ville det være en god oplevelse at se far som familiens præst; det ville skabe en god praksis med hensyn til fælles bøn, og det ville give alle en fornemmelse af, hvordan det er at leve som kristen uden præst, uden messe og sakramenter og dog forenet med Kirkens bøn og liturgi.

Er katolikkerne bedre end andre folk?

»KATOLIKKERNE går til alters, men alligevel er de ikke bedre end andre folk!« Det er noget, der ofte siges om os, og det er sandt, at vi ikke er bedre end andre. Vi ved, at vi er syndere, og derfor synger vi også »Kyrie eleison — Herre, forbarm dig over os« i messen. Vi har, som alle andre, brug for Guds barmhjertighed og tilgivelse.

Og det er netop derfor, vi går til messe. Det evangelium, som vi læser på søndag (Lukas, kapitel 14, vers 16—25), viser, at Kristus indbyder os til at tage plads ved sit bord, fordi vi er syndere. Gud indbyder alle mennesker. Han indbyder endog de rige, og dem, som ikke har tid. Han indbyder også de andre, de fattige, de blinde og de lamme, dem, som er fattige på tro, blinde for nåden og lamme i deres kærlighed — og det er vi alle sammen, hver på sin måde. Gud kender os og indbyder os, som vi er. . .

DENNE LIGNELSE er ikke bare en smuk historie. Kristus har — til stor forargelse for farisæerne — vist, at den for ham var en realitet. Han satte sig til bords med syndere, og han spise med toldere og skøger. Han besøgte Zakarias, og han festede med Mattæus. Og da man kritiserede ham, svarede han: »Det er ikke de sunde, men de syge, som har brug for lægen. Jeg er ikke kommet for at søge de retfærdige, men for synderne«.

Jesus omsætter denne lignelse i praksis i det højtideligste øjeblik af alle, nemlig da han indstiftede Nadveren. Han samlede sine tolv apostle omkring sig, selv om han meget godt vidste, hvor meget hans venner var værd: Judas havde allerede forrådt ham, og om

nogle timer skulle de andre flygte, og Peter, den øverste af de tolv, skulle fornægte ham. Og alligevel tager Jesus ikke sin indbydelse tilbage. Disse mennesker er det, han giver sit legeme at spise og sit blod at drikke.

»GÅ DOG til den hellige kommunion,« sagde sognepræsten fra Ars til sine sognebørn, »gå til Jesus med tillid og kærlighed. I skal leve af ham, for at I skal komme til at leve for ham. Lad være med at sige, at I har for meget at gøre, ligesom de indbudte i lignelsen. Har den guddommelige Frelser ikke selv sagt: »Kom til mig, I som arbejder, og som ikke mere kan; kom til mig, så skal jeg trøste jer«. Kan I sige nej tak til en indbydelse, der er så fuld af kærlighed og venskab? Lad være med at sige, at I ikke er værdige. Det er sandt nok: *I er ikke værdige til det, men I behøver det.* Hvis Vor

Herre skulle have tænkt på, om I var værdige eller ej, ville han aldrig nogen sinde have indstiftet kærlighedens sakramente; der er nemlig ingen i denne verden, der er værdig, hverken helgener eller engle eller ærkeengle, ja, ikke engang Jomfru Maria selv. . .; men det, han tænkte på, var, hvad vi trængte til. Lad være med at sige, at I er syndere, og at jeres elendighed er alt for stor, til at I vover at nærme jer ham. I kunne lige så godt sige, at I er syge, og at det er derfor, I ikke sender bud efter lægen. . .«

Messen er ikke et samlingssted for helgener, men for syndere. Derfor skal vi ikke sige: »Han dér er en dårlig kristen. Hvad har han at gøre ved messen?« Vi må hellere sige: »Han dér er en dårlig kristen. Messen er der for hans skyld!« Messen er samlingsstedet for syndere, der vil blive helgener.

M. D.

»Gå ud på stadens gader og stræder og før fattige, vanføre, blinde og lamme herind, for at mit hus kan blive fuldt«.

KØDHALLE

Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg

Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

ROMAN KUSIER

Murermester

Telefon Nivå 150 . Nivå

NIELS BOESEN

Begravelsesforretning

Nørrebrogade 9 . Vejle
Telefon 725

Katolske begravelser ordnes

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25
København K

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET

Skjold

Amaliegade 27, København K
C. 799 - Telegramadr.: Forskjold

KBSK

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

KATOLSKE BEGRAVELSER

Benzon

Aut.

KATOLSK

BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Øjvind Teilmann

Horsens - Tlf. 25 999

PASTERNAK

(Fortsat fra side 7)

I dette citat kommer vanskeligheden især af den forkerte brug af glosen »ateist«. Det, som Pasternak i virkeligheden mener, efter vor sprogbrug, er »agnostiker«, som det er let at se af hans egen forklaring. Man må også lægge mærke til, at Pasternak ikke nødvendigvis tager ansvaret for onkel Nikolajs teologi, og at han med fuld tilslutning gengiver Simas forklaring af miraklerne i Det gamle Testamente som forbilleder på det største af alle mirakler: Kristi menneskevordelse. Det er tydeligt, at for Pasternak er Kristus et overjordisk og personligt væsen i den betydning, som ortodokse teologer som Solovjev eller den russiske eksistentia- list Berdjajev lægger i ordene. Pasternaks Kristus er den Kristus, Solovjev taler om, når han siger »Gudmenneskehed«. Hans verdensbillede er ligesom Berdjajevs »sofiansk«, og hans »søster Liv« har faktisk alle de samme egenskaber, som den Sankta Sofia, der viste sig for Solovjev i Ægypten. For ham betyder det »at tro på Gud« eller på »opstandelsen« ikke helt det samme, som det betyder efter den folkelige opfattelse. Det er, når det kommer til stykket, et fuldt berettiget selvforsvar fra en, der ikke giver sig ud for at tale som en professionel teolog. Så meget om hans sprogbrug. Når der er tale om hans hensigt og hans ånd, er der ikke nogen tvivl mulig. De er ægte religiøse, sandt kristne, og det føles stærkt, netop fordi han er så spontan og ukonventionel.

Men det er vigtigt, man forstår, at man her, som hos alle dybt spirituelle tænkere, mister kontakten med mandens grundinspiration, hvis man koncentrerer sig om en streng analyse af ideer og udtryksformer. Den store fejltagelse, den fejltagelse, som kommunisterne plumper i ved første givne lejlighed, er at prøve at sætte geniet i bås og søge at få det til at passe ind i en eller anden færdiglavet klassifikation. Pasternak passer ikke ind i en ligetil og klart afgrænset kategori. Man bør ikke klistre en eller

anden letkøbt betegnelse på ham, som f. eks. kommunist eller kristen, anti-kristen eller antikommunist, liberal eller reaktionær, personalist, romantiker o. s. v.

Som Lara siger et sted: »Det er kun i middelmådige bøger, at folk er delt i to lejre, som ikke har noget med hinanden at gøre. I det virkelige liv er alt blandet imellem hinanden! Tror du ikke, ens personlighed måtte være meget intetsigende og ubetydelig, hvis den kun havde én rolle hele livet igennem, kun udfyldte én plads i samfundet og altid repræsenterede det samme standpunkt?« Både Pasternaks beundrere og hans modstandere har begået den uret imod ham, at sætte ham ned i plan med deres egne »middelmådige bøger« og gøre ham til en slags kliché, som passede ind i og kunne bruges som undskyldning for deres egne triste fordomme.

Det er rigtigt, at nogle betegnelser passer bedre til Pasternak end andre, og at han er meget af en kristen og ikke ret meget af en kommunist. Men hans kristendom er helt personlig og dernæst meget russisk. Hans politiske anskuelser er i første række hans egne og dernæst russiske. Men det sikreste ville være at sige, at han er antipolitisk snarere end politisk. På den anden side ville det være helt forkert at sige (som hans anklagere), at han fordømte den russiske revolution som helhed.

Hvor står han da? Svaret er, at ligesom livet selv står han ikke fast på ét sted, men *bevæger sig*. Og han bevæger sig i en bestemt retning, hvad man må tage med i sin betragtning, hvis man skal forstå ham rigtigt. Lige fra starten må man være klar over, at han ikke simpelthen bevæger sig fra Rusland imod vest. Hans tendens er hverken geografisk eller politisk. Han er på vej ind i fremtidens dimension, som vi endnu ikke kan bedømme, fordi den endnu ikke er hos os. Han ser videre end til Sovjetsamfundets stivnede, kolde monolit, han ser videre end til de

Nu er 3500 medlemmer i Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund har afholdt sit årlige repræsentantskabsmøde i Århus. I sin beretning omtalte formanden, A. Thomsen, Århus, indførelsen af den nye radiolov og radiatorådsvalget i 1959, hvorefter lytterne blev repræsenteret med 10 af radiatorådets 18 medlemmer. Der havde været nogen utilfredshed med, at de anerkendte lytterorganisationers indstilling ikke var blevet fulgt fuldtud; som følge heraf havde Kristelig Lytterforening mistet en repræsentant i rådet.

Året havde været præget af fjernsynets enorme udvikling; der findes i øjeblikket 425.000 licensbetalende fjernseere i Danmark. Fjernsynets daglige drift er stærkt hæmmet af pladsmangel, og nogen følelig forbedring kan næppe ventes, før det nye TV-hus i Gladsaxe bliver færdigt. Der har været ført forhandlinger om indførelsen af frilicenser for ubemidlede fjernseere (f. eks. ældre eller invalide mennesker, som får et apparat foræret, men ikke kan afse det årlige licensbeløb).

Formanden omtalte også indførelsen af radioens dobbeltprogrammer i sommertiden samt landsdelsmøderne, ved hvilke lytterrepræsentanter for den pågældende egn har lejlighed til med radioens medarbejdere at drøfte spørgsmål i forbindelse med udsendelserne.

Formanden og næstformanden, Carl Petersen, havde den 25. 5. i Radiohuset deltaget i et repræsentantskabsmøde i Fællesforbundet for danske Radio- og Fjernsynsorganisationer, i hvilket forbundet er medlem. Den samme dags eftermiddag afholdtes, med Statsradiofo-

mere kaotiske, omskiftelige og indbyrdes stridende samfundsformer, som tilsammen udgør den vestlige verden. Hvad ser han? Frihed. Ikke Sovjetmenneskets frihed, når staten engang, som det forjættedes, er blevet overflødig. Ikke den kaotiske ansvarsløshed, som gør Vestens menneske til en slave af økonomiske, sociale og psykologiske kræfter. Ikke engang det, som lidt uærbødigt er blevet beskrevet som »veksler på evigheden«, men Guds børns virkelige frihed her på jorden, en frihed under hvilken »det enkelte menneskes liv bliver til beretningen om Guds eget liv, og dets indhold fylder hele det uendelige univers«.

(Thomas Mertons to kroniker var første gang offentliggjort i det amerikanske blad Jubilee i juli 1959. De er oversat af cand. mag. Marte Neergaard. Citaterne fra Doktor Zivago er hentet fra den danske udgave ved Ivan Malinowsky).

nien som indbyder, et møde, hvori deltog programcheferne og repræsentanter for lytterorganisationerne og for andre organisationer, som beskæftiger sig med kulturelle og sociale emner. I øvrigt glædede det formanden at kunne meddele, at samarbejdet med andre lytterorganisationer er blevet væsentligt forbedret.

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund opretholder nær kontakt med UNDA, den internationale katolske radiounion, som regelmæssigt sender bestyrelsen beretning om sin virksomhed ude i verden og indbyder til forskellige kongresser.

Endvidere har bestyrelsen fra »Süddeutscher Rundfunk« modtaget en indbydelse til at lade sig repræsentere ved den eukaristiske kongres i München i august. Bestyrelsen vil forsøge under en eller anden form at imødekomme denne indbydelse. En fuldstændig oversigt over de forskellige udsendelser, som var vedlagt indbydelsen, er foreløbig overladt til Statsradiofonien med forslag om, at man vil overveje at optage nogle af udsendelserne.

Vedrørende de danske katolske kirkeudsendelser oplyste skoleinspektør Lundorf, at der i årets løb har været 2 messe- og 3 andagtsudsendelser, desuden har Eurovisionen bragt en udsendelse af en pontifikalmesse fra Wien. Endelig har radioen udsendt et foredrag af den norske dominikanerpater H. Rieber-Mohn om emnet Skriftemål og mentalhygiejne.

Med hensyn til de interne anliggender oplyste formanden, at Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund i 1959 talte lidt over 3500 medlemmer imod 3100 i 1958 og 2700 i 1957. København-afdelingen tegner sig for en væsentlig del af fremgangen, men også provinsen viser gennemgående god stigning i medlemstallet. Kun én afdeling synes helt at være gået i stå.

Formanden takkede præsterne, tillidsmændene og de enkelte medlemmer for enhver god indsats. Forbundets årsregnskab blev godkendt. Der bevilligedes et bidrag af størrelse som tidligere til UNDA, samt et mindre tilskud til DUK's børnelejre. Fra udvalget for danske udsendelser fra Radio Vaticana forelå en henvendelse med anmodning om støtte til indkøb af en ny båndoptager, idet man ikke var tilfreds med det apparat, som forbundet tidligere har stillet til disposition for dette formål. Der var ikke helt enighed om dette spørgsmål, men bestyrelsen blev med visse forbehold bemyndiget til at forbundets midler at yde en støtte af passende størrelse.

Under den afsluttende diskussion blev drøftet videreførelsen af agitationen, kritik af valg af danske salmer og melodier ved radiogudstjenesterne, støjproblem og antenneforsikring. Vedrørende det sidste punkt håber bestyrelsen at kunne træffe en særlig gunstig aftale, således at medlemmerne kan blive dækket, uden vederlag, af en kollektiv forsikring. Nærmere meddelelse herom vil følge. C.P.

Gør Deres indkøb hos

J. HASS

Frugt - Grønt - Blomster

Thorvaldsensgade 17, tlf.. 2 57 16
Århus

El- og installationsfirma

V. SVENSTRUP

aut. elektro-installatør

Telefon 2 15 57

Hans Brogesgade 4, Århus
Århus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66

H. J. Madsens

begravelsesforretning

Jærgaardsgade 17-19, Århus

Kød - flæsk - pålæg
salater

ERIK CARLSEN

Sdr. Ringgade 3, Århus

Telefon 4 33 85

HENRY CARLSEN

Sdr. Ringgade 61, Århus

Telefon 4 38 57

Aktieselskabet

Købmands- og

Haandværkerbanken,

Århus

Hovedkontor:

Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:

Århus Hovedbanegaard,

tlf. 2 40 88

MEIERIET *Vestecbo*

Århus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Århus boghandel

ved katolsk kirke

Ryegade 26, telf. 2 66 30

Århus

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Århus

Missionshotellet ANSGAR

TIL BYEN
- i byen
FRA BYEN
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane all. bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes.
Rimelige priser.

Til feriebornene i Asserbo

Følgende beløb modtaget: B. W. kr. 100,-, R-P kr. 10,-, Fruens Bøge kr. 25,-, C. C. kr. 10,-, Patient D 13 kr. 25,-, M. J. kr. 50,-, Angela og Alice kr. 20,-, Konvertit kr. 25,-, Ludvig Møller kr. 20,-, Mrk. 135 kr. 100,-, G. & H. kr. 10,-, rev. John C. Madsen kr. 101,46, Prop kr. 5,-, herefter andrager det samlede beløb for indkomne bidrag kr. 1461,45.

Billigere annoncer

Vi har oprettet to særlige annoncerubriker: *Blandede annoncer* og *I den kommende tid*. I rubrikken med de blandede annoncer optages med 15% rabat på den sædvanlige pris, alle bekendtgørelser vedrørende salg og køb fra private, personlige annoncer vedrørende lejemål, bazarer, lodtrækninger o. s. v. Manuskripter til sådanne annoncer sendes altid til annoncedelingen, Hauchsvej 8, København V.

Rubrikken *I den kommende tid* har plads til meddelelser vedrørende foreningsarrangementer, møder m. v. Teksterne optages med 50% rabat på den normale annonrepris. Manuskripter til denne rubrik skal altid sendes til *redaktionen*, som vil skønne, om meddelelsen har interesse for en større kreds og derfor også bør behandles som nyhedsstof andet steds i bladet.

Vi giver den usædvanligt store rabat på 50% for ikke at belaste de forskellige foreningers budgetter for meget. Til gengæld håber vi, at man venligst vil fatte sig i korthed. I øvrigt kan nye eller økonomisk dårligt stillede foreninger altid påregne imødekommenhed fra vor side.

Bestemmelserne vedrørende de to annoncerubrikker træder i kraft 1. juli.
Red.

Skal De flytte?

AMAGER
FLYTTFORRETNING

Jul. Larsen & Sonner
AMAGERBROGADE 221
Am. 6647-6250

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27, København
Byen 7920 — Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Bliv børnehaverlærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

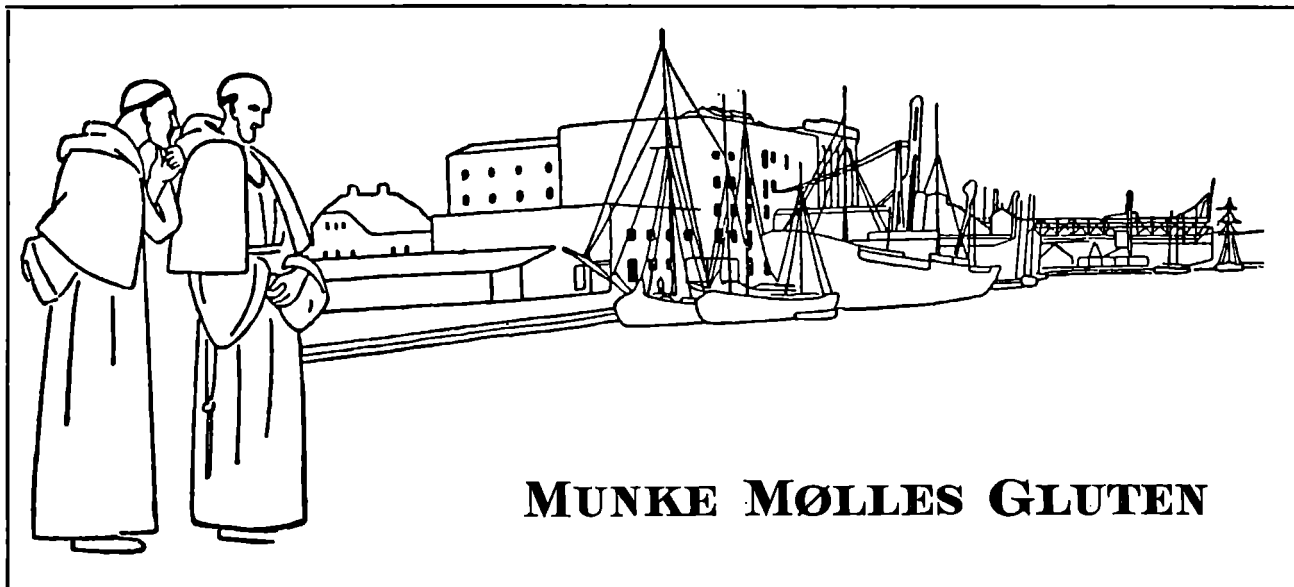
ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

D. K. K. F. Retræter i Trørød.

Week-end retræte fra 13. til 14. august.
Den store retræte fra 14. til 21. august.
Prisen er for eneværelse 50,00 og for fællestue kr. 45,00, sengelinned, håndklæder og serviet bedes medbragt. Tilmeldelse kan ske pr. telefon: Søborg 4980 indtil 22. juni herefter til Trørød 71.

MUNKE MØLLES GLUTEN

Gaden bliver dog liggende

København har en gade ved navn Stenosgade. Her ligger Jesu Hjer-te kirke og Sankt Knuds skole. Engang lå også Niels Steensens gymnasium her. København har med dette navn villet hædre sin berømte søn, og har anvendt en latiniseret navneform.

Adjunkt *Kaspar Kallan* har nu i en artikel i Niels Steensengymnasiets årsskrift påvist, at navneformen Steno er forkert.

I middelalderen var en mands navn hans fornavn. I Norden angav man faderens navn, oprindelsen til vore navne på -sen. Disse navne gengives på latin ved en simpel genitiv, og medens fornavnet altid oversættes, undlades dette undertiden ved efternavnet.

På baggrund af denne tradition er gaden navngivet Stenosgade — en let forklarlig misforståelse. Stenosgade bærer i virkeligheden ikke navnet på den store naturforsker og fromme biskop Niels Steensen, men navnet på Steensens fader, guldsmeden *Steen Pedersen*.

— Ja, jeg vil godt være med til at lege skjul. Men du vover ikke på at bede Sankt Antonius om at finde mig!

Sommermarkedet i Brønshøj

Store lodsedler: Nr. 6432 - 1853 - 4708 - 7457 - 5964 - 9916 - 5003 - 302. Amerikansk lotteri: Gul: 193 - 13, orange: 106 - 74, blå: 38 - 103, lilla 51. Hjer-telig tak til alle, der har givet gaver og medvirket ved arrangementet.

Sognepræsten.

Katolske

Menighedsplejer

I sommertiden ingen træffetid onsdag aften — om nødvendigt kan tid aftales.

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition, Hauchsvej 8, København V., tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition v/ A. Prüser, Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K., tlf. Central 9528 (9—16, lørdag kl. 9—12) postgiro nr. 570 42 Bladet koster i Skandinavien pr. kvartal 8 kr. og i lande udenfor Skandinavien 9 kr.

Vejle Træløst & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøj & Søn Glarmester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telf. 1157
Vejle

VEJLE OPTIK v/ Anker Kastrup

Briller

Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompani Fineste mejeriprodukter

Telefoner 335, 336 - Kontor 507
Vejle

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsoilier

Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul HENRIKSEN

Raadhusstorvet
Vejle

Leverandør t. Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360

Bogladen med de mange bøger...

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

RUTANA

Danmarks mest solgte rugbrød

Fællesbageriet

Vejle

Carl Petersen & Søn

Slagter & Fedevare Forretning

Telf. 1721 . Nørregade 2
Vejle

FRUGTCENTRALEN

Tlf. 926 - 1126 . Vejle

Kartofler - Frugt - Grøntsager -
Konserver - Dybfrost
R. Hansen

Agergaard & Schmidt aut. Installatører

Nørregade 26, Horsens
Tlf. 21660

Horsens ældste Ligkistemagasin

Grundlagt 1856

Carl Petersen, Snedkermester

Smedegade 52 - Tlf. 2 10 61

Begravelse ordnes

TAGE JENSEN

Bageri & Konditori

Østergade 24, Horsens
Tlf. 2 24 34

Viggo Høgsgård

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Blå jeans

Amerikansk film om unge, der leger kyniske og alvidende for at dække over usikkerhed og ensomhed. Det turde være et gammelt problem, omend det har givet sig forskellige udslag gennem tiderne. Mens raske drenge med tilpasningsvanskeligheder i gamle dage stak til søs (eller drømte om at gøre det), så ved de i dag, at hele miseren stammer fra fortrængte seksuelle komplekser — og så naturligvis deres forældres uforstand. Mens de unge hurtigst opgiver at belære forældrene, søger de en løsning ved ligefrem at løbe deres seksuelle behov i møde. Således også i denne film, hvor to store børn mener at hævde deres personlighed ved godt at turde have et forhold til hinanden. Da forholdet får følger, og de virkelig i fællesskab har skabt en ny personlighed, søger de rædselsslagne en løsning for at tilintetgøre den igen. De handler som børn: Er bange for forældrene, føler sig forurettede, fordi det skulle gå så galt — det havde de slet ikke tænkt sig muligheden af! Kortsynde har de kun én tanke: Det må ikke opdages, det barn skal væk for enhver pris. Lidt efter lidt aner de prisens størrelse. Først den kendsgerning at en kvaksalver er dyr. Cykel, luftbæsse og andre kære ting må sælges. Da det ikke slår til, forgriber drengen sig på sin fars checkkonto; hans hjerne rummer i øjeblikket slet ikke plads til at fatte, at det er tyveri. Siden kommer angsten til dem begge: Hun kunne jo dø af det. En ven og fortrolig slynger dem i ansigtet, at det er mord, de er ved at begå. Rasende slår drengen ham i gulvet, mens pigen græder: »Åh Gud, hvis jeg dør, kommer jeg i helvede«. Men hun ser ingen mulighed for at vende om. Helvede er vel et fjernt begreb, mens fars sorg og vrede er let at forestille sig.

Imidlertid opdages og afværgeres de unges forehavende i sidste øjeblik. Forældrene er lamslæde: Hvordan kunne det gå til for deres børn? Og hvorfor

kom de ikke til deres forældre? De erkender deres medansvar. Udfra ønsketænkning havde de dannet sig et billede af, hvordan deres børn skulle være, og det har irriteret dem, at børnene ville være anderledes, ville være sig selv. På den måde har de mistet kontakten med deres børn og føling med deres problemer. Da drengen forsøgte at betro sig til sin mor, glædede hun sig over hans tilidsfuldhed og gav ham en bog om seksualoplysning!

I forening med de voksne beslutter pigen at føde sit barn hos en tante på landet. Men med sin fars tilladelse rejser drengen efter hende, for at de kan blive gift. Han skulle nok kunne få et job ved en benzintank! Ak ja.

Det er ikke nogen særlig pragtfuld film, og det vil være let at fremhæve dens mangler, men den har også iøjnefaldende gode sider, og dens grundholdning er bemærkelsesværdig for os danske: Den går stærkt ind for, at svangerskabsafbrydelse er mord, og det var virkelig en velsignelse at høre de amerikanske forældre spørge: Hvor kunne I gøre det? i stedet for det danske: Hvorfor passede I dog ikke på?

(Forbudt for børn).

Ai.

Komikernes kavalkade

Under denne fælles titel har en opfindsom producent samlet nogle typiske brudstykker fra stumfilmens gamle dage. Vi får altså her nogle kendte navne fra tyverne serveret igen i nogle af deres bedste numre: Laurel og Hardy, Will Rogers i hans parodier og især Mack Sennett med hans berømte filmpolitikorps, »The Keystone Corps«. Sandt at sige er de fleste af disse scener mere interessante som dokumenter over stumfilmhistorien end som eksempler på filmkunst. De grænser

mere til farcegenren end til komedien, og deres komik undgår ikke altid det overdrevne og det vulgære. Det er utroligt, så mange lagkager, strømpeholdere og underbukser man brugte på dette tidspunkt i Hollywood! Heldigvis har Chaplin siden da lært os en anden form for komik at kende, en komik, der ikke blot er grotesk latter, men samtidig livssyn og filosofi.

Amerikanerne kalder denne kavalkade for »The Golden Age of Comedy«. Den er i virkeligheden kun komediens bronzealder.

M. D.

Sænk Bismarck

Beretningen om jagten på Bismarck regnes ikke uden grund med til den 2. verdenskrigs mest spændende kapitler. På et tidspunkt, hvor krigslykken endnu ikke havde vist sig fra sin mest elskværdige side, set med engelske øjne, forværredes den spændte situation yderligere ved, at det tyske slagskib Bismarck forsøgte at slå sig igennem fra sin base i Nordnorge, hvor den sammen med krydseren Prins Eugen havde søgt skjul. Var Bismarck først kommet ud på det åbne Atlanterhav ville ingen have kunnet forhindre katastrofen. Et slagskib af Bismarcks dimensioner ville have været fuldstændig ødelæggende for konvoj-tjenesten — Bismarck måtte og skulle sænkes.

Filmen viser os herefter i reportageform, hvorledes operationerne mod Bismarck gennemføres. Skiftevis præsenteres vi for operationscentret i admiralitetet i London og for situationen ude i marken, dvs. ombord på de implicerede krigsskibe. Filmen er teknisk veldrejet og som blot og bar reportage overordentlig vellykket. Skuespillet virker til dels ægte, med måske lidt for megen tendens til at dele mennesker op i to skarpt adskilte grupper, — sort-hvid mentaliteten. I mange retninger skal der imidlertid ikke ankes over filmen, — blot kunne man spørge om filmens berettigelse. Man savner en begrundelse for denne reportage, og dette gør filmen mindre acceptabel.

(Forbudt for børn).

Th.

KATOLSK ugeblad

På den katolske brevscole i Lyngby udføres det meste arbejde ved håndkraft; men det kan nu være godt med lidt teknisk støtte, og en gammeldags hæftemaskine som den, vi ser på billedet, er meget nyttig. Læs på næste side artiklen om brevskolens daglige virke.

Biskop Suhr
medlem af kom-
mission for
Vatikan-koncilet

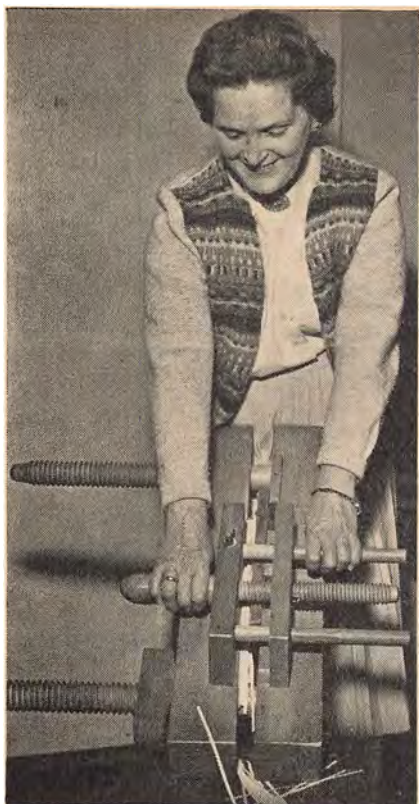
Skriftemål og
protestanter

Meningen med
kateketkursus

To danske
kortfilm

Mens brevskolen arbejder ...

19 lægfolk og 2 præster nu knyttet til Katolsk Orientering i Lyngby

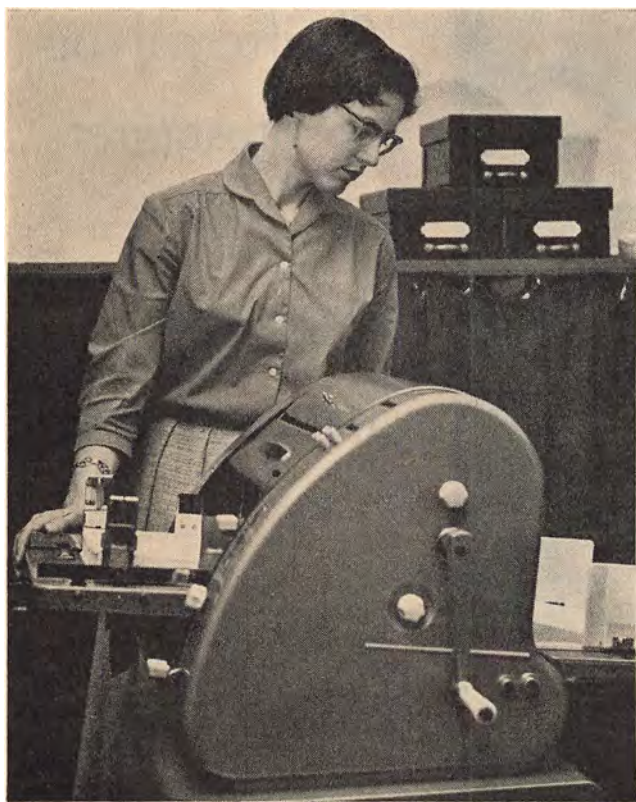

Når kursuslektionerne er hæftet, beskæres de med en bogbinderhøvl. Fru Bodil Hansen er smilende gået i lag med denne gamle håndværksmetode.

»Efter nu at have afsluttet Deres kursus, vil jeg gerne have lov til at sige Dem tak, fordi jeg måtte deltage deri. Resultatet af de overvejelser, som har ledsaget de to kursus, jeg har fulgt på Deres brevskole, er, at jeg har til hensigt at bede om undervisning med optagelse i Kirken for øje. Jeg tror med rette at kunne sige, at det er en beslutning, hvis betydningsfuldhed og alvor, jeg helt har gjort mig klar. Der er efterhånden ikke mere noget »imod«, og et liv uden for Kirken eller blot på dens tærskel, for at bruge et udtryk hentet hos Simone Weil, en af mine stationer på vejen, forekommer mig slet ikke at være noget liv.

Jeg vil derfor bede Dem som en sidste hjælp oplyse mig om, hvor jeg kan henvende mig for at anmode om undervisning. Til slut endnu en gang tak for den uvurderlige hjælp, De har ydet mig. Som protestant har jeg vist aldrig skattet forbønnen højt nok, ej heller har jeg gjort mig klart, hvilken velsignelse den kan rumme både for den bedende og for den, han indeslutter i sin bøn; men jeg er lykkelig for allerede nu at turde indeslutte Dem og Deres arbejde i min forbøn og således sige Dem tak.«

Dette brev er blandt de bedste, men er dog kun et af mange, som Katolsk Orientering fornylig har modtaget. Den katolske brevskole i Lyngby har nu snart virket i tre år og er færdig med at træde sine børnesko til. Vi har tidligere her i bladet fortalt om dens start under beskedne forhold, hvor et af de større problemer var, om man

Fotos:
Axel Jensen

Til venstre brevskolens sekretær, frk. Anna Heding, som blandt andet kan få den elektriske duplikator til at fungere rigtigt.

Til højre pastor Olav Rørdam Bonnevie, som især arbejder med besvarelse af kursusedtagernes egne spørgsmål.

kunne tillade sig at købe et par brugte skrivemaskiner til besvarelse af korrespondancen! Takket være en række velgørere og den senere oprettede støttekreds samt takket være Sankt Knud Lavard sogn i Lyngby, der gav skolen husly og tilstrækkeligt med frivillig arbejdskraft, har den kunnet løse sine opgaver efterhånden, som de meldte sig. I dag består den stab, der holder brevskolen i gang, af 19 lægfolk og 2 præster. Desuden hjælper andre præster og lægfolk ude i landet med besvarelse af korrespondancen, når redaktionen ikke selv kan bestride den.

Brevskolen fik ved sin start navnet Katolsk Orientering, fordi det var hensigten at *orientere* ikke-katolikker, der ønskede at få kendskab til Kirkens lære, mens det ikke var tanken at erstatte den mundtlige undervisning, som eventuelle konvertitter skal modtage. Det har også vist sig, at selv om et betragteligt antal kursusedtagere har tænkt på at blive katolikker, ønsker andre blot at få lidt at vide om den katolske tro.

Brevskolen råder nu over to

Lærer Preben G. Frandsen og pastor Gunnar Martin Nielsen drøfter formuleringen af en kursustekst. Billedet nederst på siden: Fru Ebba Friis-Hansen placere de trykte ark i falsemaskinen, mens fru Anna Elisabeth Winge gør dagens post klar til afsendelse.

kursus — det almindelige begynderkursus, som omfatter en snes lektioner, og et fortsættelseskursus, der handler om kirkeåret, messens liturgi og historie m. m. Til dette kursus hører en særlig messebog, som også fremstilles af brevskolen, og som er lagt tilrette for begyndere.

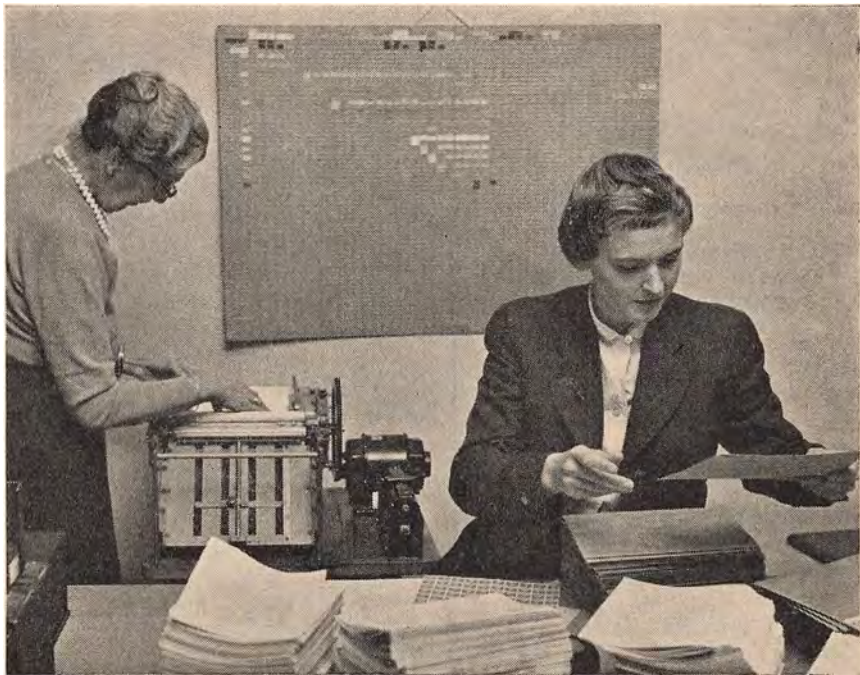
Ligesom brevskolerne i Amerika og England får den katolske brevskole herhjemme forbindelse med de interesserede gennem annoncer i dagbladene. De beskedne, små annoncer, man har kunnet tillade sig at indrykke, har givet kontoret

nok at bestille. På en enkelt annonce i det rette blad kan der over en periode på henved tre uger komme 60 indmeldelser. Efter de første to års annoncering ængstedes man lidt for den tanke, at nu var »markedet dækket«, men det viste sig at være en gal formodning. Hvert år kan der fås lige så mange nye deltagere på disse annoncer. Mennesker, som ikke nu vil reagere på en henvendelse, vil måske næste år eller om fem år. Det er sandsynligt, at brevskolens kursus i den kommende tid vil blive søgt af mange,

○

I den katolske brevskole er enhver medarbejder lige uundværlig og nyttig. Det er ikke nok at skrive kursustekster eller breve, hvis ingen vil trykke dem, false dem, samle dem, hæfte dem, beskære dem og med ombu afsende dem. Hele arbejdsprocessen må bevæges af samme tanke: Vi vil gerne være med til at forkynde kristendom. . .

○

som forud for Vatikan-koncilet ønsker at få kendskab til grundtrækkene i den katolske tros lære, men ikke har tid til at læse større bøger om emnet. Heldigvis var man allerede fra starten indstillet på, at teksterne skulle have et roligt og sagligt præg, og at en polemisk eller apologetisk tone måtte undgås.

Katolsk Orienterings kursus er blevet oversat til norsk og bruges af brevskolen Katolsk Informasjon i Oslo. En svensk oversættelse blev påbegyndt for et par år siden, og i Finland overvejes det at anvende teksterne. Et tysk bispedømme har anmodet om at få materialet og sender i sommer en præst til Danmark for at studere Katolsk Orienterings metode og erfaringer.

Siden brevskolens start har næsten 1000 deltagere modtaget de ugentlige kursus-ktioner.

Brevskolens bibliotek, der pr. post forsyner elever med katolsk litteratur, foreståes af cand. mag. fru Marte Neergaard, som her drøfter en detalje med fru Ebba Aae. På væggen ses et stort Danmarkskort med indtegnede sognegrænser og elevernes geografiske fordeling markeret ved hjælp af nåle og plasticpenner.

SANITÆRE ANLÆG
 VARMEANLÆG
 OLIEFYRINGSANLÆG
 HØJTRYKSANLÆG
 ANLÆG FOR
 TRYKLUFT OG
 VACUUM
 M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. %

K. K. L. Simonsen's etf.

Frederiksborggade 22
 København K.
 Tlf. *Minerva 2314

Sortbørshandel med bønnebøger

Agenter fra det sovjetrussiske Departement for bekæmpelsen af tyveri og spekulation har optrevet en sortbørsorganisation, der beskæftigede sig med noget så opsigtsvækkende som illegal fremstilling og forhandling af religiøse objekter, herunder bønnebøger, ikoner og krucifixer. Hovedmanden i affæren er en artist ved navn Valerian Iosifovitch Labyin, der efter den kommunistiske målestok må anses for at være en forhærdet forbryder, eftersom han to gange tidligere er dømt for tilsvarende ulovligheder.

Labyin blev taget på fersk gerning på banegården i Kursk, netop som han afleverede to store tasker til en gammel dame, der skulle bringe dem med toget til Kaukasus. Taskerne viste sig at inde-

holde 1.000 små ikoner, 1.000 bønnebøger og 2.400 rosenkranse. Den fromme kontrabande skulle videresælges med betydelig fortjeneste, således som det gennem længere tid er sket bl. a. i Moskva. Her har politiet fanget en bande, som skal have opereret med både betydelig frækhed og betydelig indtægt. Banden betjente sig af en fin, ny Moskowich-bil, hvori man kørte fra kirke til kirke. Ud af bagagerummet hentede banditterne hurtigt en ladning krucifixer, ikoner, traktater og andre religiøse rekvisitter, som skiftede ejer på kort tid, mens vagtposter holdt udvig med politiet. Når der var betjente i anmarch, forduftede sortbørsfolkene. Men en skønne dag var de for langsomme i vendingen, og der blev sat en brat stopper for deres indbringende virksomhed.

Skriftemålet i moderne protestantisme

af dominikanerpater P. Grégoire

Så sent som i året 1878 udgav pastor emeritus C. B. Friis en bog med titlen »Præstegjeringen i den danske Folkekirke. Haandbog for Pæster«, i hvilken man på s. 55 kan læse denne mærkelige passus: »Ved en Catholiks Overgang til den evangelisk-lutherske Kirke indkalder Præsten den vedkommende til sig, og i Overværelse af den residerende Capellan, Sognedegnen og Medhjælpere . . . gjør han efter Canc. Skr. 31. Dec. 1808 opmærksom på, at Præsten ei kan modtage nogen Ørebigt af ham, og ei kan qua iudex Dei (Guds dommer) give, men alene som Guds Ords Tjener tilsige Syndsforladelse, og at han følgelig ei erholder Absolution i Ordets catholske Betydning«!!

Imidlertid har en bemærkelsesværdig fornyelse af skriftemålet i den sidste snes år fundet sted inden for protestantismen, ikke mindst inden for tysk lutheranisme, men også uden for dens grænser og endog inden for calvinismen. I løbet af tyve år, nemlig 1938—1957, er der alene i Tyskland af protestanter skrevet mindst 25 bøger og 37 artikler om dette emne. Fornylelsen er så meget mere påfaldende, som skriftemålet praktisk talt var fuldstændig forsvundet fra protestantismen, og som en sådan fornyelse syntes helt udelukket på grund af en mængde fordomme mod det katolske skriftemål.

Det psykologiske udgangspunkt for hele Luthers oprør mod Rom var den ængstede samvittighed hos en kristen, som ærligt prøver at opfylde lovens krav, men som slet ikke er i stand til det, og som så opdager evangeliet, d. v. s. forkyndelsen af, at Gud i Kristus har givet afkald på at dømme os, men tilgiver vore syn-

der, trøster det sønderknuste hjerte trods dets synder og retfærdiggør synderen, til trods for at han er en synder, på den eneste betingelse, at han hader sin synd. I mere konkret forstand bliver denne åbenbarelse i Luthers øjne en befrielse for det romerske »misbrug« af skriftemålet: man kan ikke opremsé alle sine synder, som det kræves i Pavekirken, og selv om man kunne, ville det ikke nytte noget, da synden ligger dybere i os end de enkelte synder, vi selv kan få øje på, — synderens bekendelse kan med andre ord ikke indtage den centralte plads, man hidtil har givet den, — kravet om fyldestgørelse er en gudsbespottelse, da vore egne anstrengelser ikke kan frelse os, — og endelig er enhver tvang med hensyn til at gå til skrifte, navnlig et påbud om at gøre det en gang om året, et utåleligt, ja, et ukristeligt åg, som mod Kristi barmhjertighed er en plage for samvittigheden i stedet for en lettelse.

Skal skriftemålet så afskaffes? Således har sværmere opfattet Luthers lære. Men for ham selv er der ingen tvivl: skriftemålet er godt, ja, uundværligt, — »unsere liebe Beichte«, som han skriver. I den store katekismus står der: »Vil du foragte det og gå stolt og uskriftet hen, da slutter vi, at du er ingen kristen og skal heller ikke nyde sakramentet; thi du foragter, hvad ingen kristen skal foragte, og bevirker derved, at du ikke kan have syndernes forladelse« (App. 28). Og med en tilsyneladende mærkelig modsigelse af sin fordømmelse af den romerske tvang underskrev han sammen med flere teologer fra Wittenberg den »Reformatio Vitebergensis«, hvorved præsterne blandt andet forpligtes til at lade straffe »den, der et helt år hverken søger absolution (eller kommer til Herrens nadver)«. Selv skriftede han gerne og ofte hos Bugenhagen.

Hvad betyder »skriftemålet« så for ham, det skriftemål, som indeholder *absolutionen* eller *afløsningen*, og som han forsvarer så heftigt mod sværmere? Afløsningen er en Guds gave, som er indstiftet af Kristus, og et nøglepunkt i det kristne liv. I den bliver Guds barmhjertighed åbenbaret for den enkelte; Kristi nåde bliver helt konkret — Ånden bliver virkelig givet til det skriftebarn, der kommer og skrifter sine synder med tro og anger, den »passive« anger, som det hedder, d. v. s. en anger, som ikke er menneskets værk, og en tro, som ligeledes er en gave fra Gud og består i, at man ikke tvivler, men tror på, at de afløsningsord, skriftefaderen udtaler, er Guds egne ord. — Er det så et sakramente? Det lærte Luther i begyndelsen: skriftemålet har jo »Herrens sikre garanti«; men senere betænkte han sig, fordi afløsningen »indeholder synlige tegn og er af guddommelig indstiftelse«, men især fordi han dybt har forstået det kristne livs enhed og altså *dåbens* og bodens indbyrdes forhold til hinanden: dåben bliver ved med at være en virksom realitet i den kristne; »og her ser du, at dåben med dens kraft og udlæggelser også omfatter det tredje sakramente, som man har kaldt boden, idet denne egentlig ikke er noget andet end dåben. . .« Derfor taler han i sin Store Katekismus kun om to sakramenter: skriftemålet er ikke tilstrækkelig selvstændigt til at blive regnet med. Men han har alligevel aldrig benægtet det så bestemt, som man senere har påstået, og hans discipel Melancthon anerkendte uden tøven skriftemålet som et sakramente.

Hos hvem skal man så skrifte? På den ene side er der ingen tvivl om, at Luther og de andre reformatorer anerkendte den enkelte kristnes ret til at henvende sig til enhver anden kristen. Således skrev han for eksempel i 1521: »Jeg advarer imod, at man skrifter hemmeligt for en præst som præst; man skal skrifte for ham som for en almindelig menig broder og kristen«. Men på den anden side er der ingen tvivl om, at både han selv og de andre reformatorer betragtede præsten og navnlig ens egen sognepræst som den bedst egnede skriftefader, — og det mere og mere, fordi de i stadig højere grad betragtede skriftemålet som en opdragende institution i menighederne og brugte det som sådan. Og det var netop denne anvendelse af skriftemålet, der blev skæbnsvanger for dets senere udvikling indenfor lutheranismen. Reformatorerne fastholdt, at det ikke

var nødvendigt at bekende alle de synder, man havde begået, hvorimod Luther efterhånden mere og mere fremhævede skriftefaderens pligt til at benytte den lejlighed, der gives ham i skriftestolen, til at *belære* skriftebarnet.

I Danmark blev det allerede fra reformationens første begyndelse fastslået, at man ikke måtte gå til nadveren uden først at have skrifftet for præsten. Den danske Kirkeordonnans af 1539 indeholder to artikler, der i denne forbindelse interesserer os: »Hvorledes afløsning skal foregå« og »Hvorledes man skal berette« (dvs. forberede til modtagelse af nadveren). Vi bemærker først, at der kun er tale om sognepræsterne. Det er dem, der hører skriftemål. Altså før hver altergang: skriftemål, og i skriftemålet »skal han (skriftebarnet) adspørges om, hvad mening og forståelse han har om Herrens Nadvere, og om han forstår, hvad Nadveren er, og hvad nytte den er til, og hvorfor han begærer at modtage den, og om han har i Christi skole forbedret sig sådan, at han er i stand til at opregne de ti bud og andet, som hører til børnelærdommen. Dersom han ikke kan det, forbliver han som den, der ikke har bryllupsklæder, udelukket fra deltagelse i Nadveren«. Og i et tillæg til Ordonnansen læser vi: »I det private skriftemål *spørges omhyggeligt* i overensstemmelse med enhvers kald og hverv, så at synder, der er begået mod kaldsgerningen, kan afhjælpes«. Efterhånden bliver skriftemålet et borgerligt tugtemiddel, en udvikling, som allerede havde nået sit højdepunkt i slutningen af det 16. århundrede.

De første hundrede år efter reformationen skrifter man altså, og man skrifter hyppigt både i Danmark, Tyskland, Sverige og de øvrige lutherske lande. Så sent som i 1863 står der i Christian den Femtes Danske Lov flere paragraffer om det lønlige skriftemål, der er obligatorisk før altergangen, skal ske »i den ganske menigheds åsyn i skriftestolen« og også omfatter en katekese.

Man kan dog med en vis ret betvivle, at det altid foregik, som det var påbudt. Sagen er nemlig den, at den såkaldte ortodoksi, som rådede i de lutherske lande fra slutningen af det 16. århundrede til henimod begyndelsen af det 18., havde gjort hele det kristne liv til et tungt borgerligt foretagende med en ydre disciplin, som slet ikke stod tilbage for den såkaldte romerske tvang og udvortshed. Og endelig bliver under indflydelse fra forskellig side, måske

især fra pietismen — som fra slutningen af det 17. århundrede reagerede mod det meget udvortes i ortodoksien — det *almindelige* skriftemål før gudstjenesten — altså et skriftemål uden bekendelse af de enkelte synder — mere og mere udbredt i stedet for det private skriftemål. Og den helt naturlige konsekvens er, at man begynder at give en *betinget* afløsning, som i dag er blevet den mest almindelige form for absolution i den lutherske kirke. Der er ingen tvivl om, at det lønlige skriftemål var næsten uddødt i det 18. århundrede, og den herskende rationalisme har fået de sidste levninger af det til at forsvinde — i Danmark som overalt inden for protestantismen. Men den katolske arv i luthersk fromhedsliv er alligevel en realitet, som vi selv af og til støder på hos gode lutherske kristne, der naturligvis selv som oftest ikke aner, hvor meget katolsk der er i deres kristne indstilling. I øvrigt var Luther og hans første disciple først og fremmest i Tyskland, men også her i Danmark, så overbeviste om skriftemålets værdi og nødvendighed, at det ville have været mærkeligt, om ikke en trang til at forny det af og til havde gjort sig gældende hos deres arvtagere. Her kan for eksempel nævnes Schartau og hans store vækkelsesbevægelse i Skåne i begyndelsen af forrige århundrede. Under hans indflydelse blev der gjort hyppig brug af skriftemålet, og det samme var tilfældet i Nordsverige under indflydelse af Læstadius, som gjorde skriftemålet — i menighedens nærværelse — til en frelsesbetingelse. I Tyskland var det især den høj-kirkelige præst Wilhelm Löhe i Neuendettelsau, som omkring 1850 med held genindførte både skriftemålet og flere andre katolske skikke i sit sogn. Disse og forskellige andre forsøg af samme art var og blev dog kun spredte træk i skriftemålets historie, og de formåede ikke at øve nogen fælles indflydelse på den ene eller den anden kirkes *fælles* holdning over for denne kristne institution. I Danmark har der på samme tid — altså i løbet af det 19. århundrede — tilsyneladende ikke været lignende bevægelser fremme, i hvert fald ikke af samme omfang, og heller ikke i Norge.

Den egentlige genoplivelse af skriftemålet inden for moderne protestantisme begyndte i Tyskland i en kreds af teologer og lægfolk, »Die Evangelische Michaelsbruderschaft«, som blev stiftet i 1922 med det udtrykkelige formål for øje at give den evangelisk-lutherske kirke i Tyskland nyt liv ved at søge at finde tilbage til de

liturgiske og sakramentale kilder i Det nye Testamente og på den måde komme i nærmere kontakt med anglikanere og katolikker. I dette milieu betragtedes skriftemålet fra første færd som et uundværligt led i det kristne liv, og det blev derfor også taget i brug. Men også uden for selve kredsen gjorde dens indflydelse sig gældende i Tyskland, og man nåede faktisk så langt, at en »Ordnung des kirchlichen Lebens«, som blev redigeret i 1950 og vedtaget med stort flertal af »Generalsynode der vereinigten evangelisch-lutherischen Kirchen Deutschlands« i Flensburg i april 1952, indeholder et kapitel »Von der Beichte und Lossprechung« (Om skriftemålet og afløsningen), som gengiver Luthers lære, men som ikke tager stilling til, om skriftemålet er et sakramente eller ikke, og som holder fast ved princippet om, at enhver kristen i nødstilfælde kan høre en bekendelse og give afløsning. Man kan altså i Tyskland tale om en virkelig genoplivelse af skriftemålet i *praksis*; det kom især til udtryk på den store protestantiske Kirchentag i Frankfurt i 1956! Man havde på forhånd meddelt, at der ville blive lejlighed til skriftemål — vel at mærke udtrykkeligt og faktisk adskilt fra sjælesorgssamtaler og evangelisk rådgivning; men man blev alligevel meget overrasket over det store antal mennesker, der bad om lejlighed til at bekende deres synder og få afløsning. Skriftemålet er nu blevet et fast led i disse Kirchentage. I München sad der sidste år præster i sakristierne i to kirker, og de havde fuldt op at gøre. Man kommer uvilkårligt trods de mange og store forskelle — ikke mindst i antallet af skriftebørn — til at tænke på skriftestolene i Lourdes.

Og hvordan ser det så ud i Skandinavien? Her er det naturligvis først og fremmest i Sverige med dets udbredte højkirkelighed, at skriftemålet igen er taget i brug. Sognepræsten i Osby, Gunnar Rosendal, anbefalede allerede i sit manifest »Kyrklig förnyelse i församlingsskyrkan« i 1937 »enskilt« skriftemål, og i hans menighed er det helt taget i brug igen. Men også fra andre sider ved man, at det sakramentale liv, skriftemålet iberegnet, mere og mere vinder terræn i vort naboland. Jeg vil her blot nævne kapitlet »Ett bortglömt nådemedel« i den nuværende biskop af Göteborg Bo Gierstz' bog »Kristi Kyrka«, som udkom i 1933. Dette kapitel har vakt stor opmærksomhed, ikke mindst i Tyskland. Det er meget positivt indstillet over for

skriftemålet, som Bo Giertz udtrykkeligt lærer er et sakramente, der vinder udbredelse i mange svenske sogne og grupper. Så vidt jeg ved, er det den nuværende lutherske biskop i København, Fuglsang-Damgård, man her i landet skylder den første pjece om emnet, nemlig »Privatskriftemålets Fornyelse«, som han udgav i 1933. Ganske vist er det en endnu meget tøvende apologi for skriftemålet og stærkt præget af luthersk ængstelse over for alt, hvad der er katolsk, men denne pjece var alligevel i sin tid — for 25 år siden — en ny tone inden for folkekirken, og Fuglsang-Damgård betoner, i den temmelig stærkt forskellen mellem den psykiske helbredelse, som er psykologens sag, og sjælens frelse fra *synden*, der er et skyldforhold over for Gud, som ikke kan udslettes ved psykiatrisk behandling, men alene ved guddommelig afløsning.

Skriftemålet hører naturligvis til de kristelige institutioner, som de så meget omtalte højkirkelige præster har kaldt til live igen — først og fremmest for deres eget vedkommende, men også i deres menigheder, men bortset fra disse få præster. ?? Der findes ingen statistik eller officiel opgørelse over det! Det er sandsynligt, at skriftemålet af og til tages i brug af præsterne — i hvert fald mere, end det var tilfældet for 30 år siden. Det siges, at én og anden ret ofte hører skriftemål, og der er lejlighed ikke blot til fortrolige samtaler, men også til skriftemål i Sankt Nikolaj kirke i København, hvor Kirkens Korshær for 2 år siden oprettede den såkaldte St. Nikolaj-tjeneste for alle søgende, der her — som man har udtrykt det — kan »få luft for et bekymrings- og problemfyldt sind«.

Imidlertid udgør den moderne luhardom kun en tredjedel af den protestantiske kirke, og i mere konservative kirkelige kredse møder man ikke en tilsvarende bevægelse hen imod skriftemålet, i hvert fald slet ikke en bevægelse af samme omfang, som vi har omtalt ovenfor. Skriftemålet er principielt så godt som ukenget inden for de reformerte kirker, — principielt, ja, men ikke faktisk! Selv Calvin havde ikke absolut forbudt det, og luthersk indflydelse har gjort sig gældende her og der. Men det er i hvert fald — selv hvor det har været i brug — nærmest blevet opfattet som en psykisk aflastning og trøst. Dette gør det særlig opsigtsvækkende, at en svejtsisk calvinist, Max Thurian, som i øvrigt tilhører et reformert munkesamfund i Frankrig, i 1953 skrev den mest — om man så må sige — »katolske«

bog om »La confession« (skriftemålet), der hidtil er udkommet inden for protestantisk litteratur; og — hvad mere er — forordet til bogen er skrevet af Boegner, der ligeledes er reformert og præses for sammen slutningen af protestanter i Frankrig. Boegner skriver: »Når man trænger ind i reformatorerens lære, kan man ikke lade være med at spørge sig selv, hvordan det er muligt, at de protestantiske kirke så alment har været utro mod den på dette punkt! Mon det er en konsekvens af det, man kalder den protestantiske individualisme, som har voldt så megen skade ved sine kolossale overdrivelser? Det kan ikke nægtes, at det ser sådan ud...«; reaktionen mod de »romerske misbrug« »har berøvet de troende et nådemiddel, som sikkert ville have været til støtte for det åndelige og religiøse liv, hvis man havde benyttet det frit og klogt«. Han indrømmer, at skriftemålet er et sakramente. Thurians bog har vakt en storm af både bifald og protester i såvel katolske som protestantiske kredse. Man kan her og der beklage nogle ikke helt præcise udtryk og den i vore øjne lidt for taktfulde måde, på hvilken forfatteren går hen over visse ømme punkter. Tilbage står imidlertid, at bogen er et vidnesbyrd om en mulig udvikling, selv inden for den reformerte kirke, som man for 30 siden ikke havde kunnet forudse.

Har De læst

på side 2 og 3 artiklen om den katolske brevscole? Så har De lagt mærke til, at dette oplysende og forkyndende arbejde bæres af en frivillig skare, hvoraf de fleste er lægfolk. Og De har måske især glædet Dem over, at det hidtil har været muligt at få den nødvendige økonomiske støtte fra andre katolikker, der ikke direkte kan deltage i den daglige virksomhed. Brevskolen bør fortsat være afhængig af denne støtte gennem små og større bidrag, hvorigennem vi udtrykker vor vilje til at give den kristne tro videre. Den vil altid være et foretagende, der giver »underskud«, men opretholdes af dem, der først og fremmest spørger: Mon ikke den giver *åndeligt overskud*? Efterårets indsats skal forberedes nu, hvis der kommer midler til det. Send derfor inden sommerferien *Deres* hilsen til brevscolen for eksempel over giro 103169, Katolsk Orientering, Lyngbygårdsvej 1, Lyngby. På forhånd tak.

Mgr. Kilasari, som den 8. maj i år blev bispeviet i Peterskirken i Rom sammen med 13 andre biskopper fra Afrika, Asien og Australien, er nu vendt tilbage til sit fødeland Tanganyika, hvor han har overtaget bispedømmet Moshi. Han er den første sorte biskop i spidsen for dette bispedømme, som har 700.000 indbyggere, hvoraf 150.000 er katolikker. 9.000 katekumener forberedes til dåben.

Altid at gå fremad

Pave Johannes XXIII har med hensyn til det forestående kirkemøde erklæret, at man må vise den største forståelse over for »vore ikke-katolske brødre, som — selv om de bærer Kristi navn på panden og i deres hjerter — ikke tilhører den katolske Kirke. Vi må derfor se bort fra forældede anskuelser og fordomme for på den måde at skabe et klima, der begunstiger deres tilbagevenden til Kirken, og for på enhver måde at gøre det lettere for nåden at arbejde. Således vil dørene blive slået op for enheden i Vor Herres Jesu Kristi Kirke«.

»Det, der betyder noget«, udtalte paven ved en offentlig audiens i Peterskirken, »er altid at gå fremad og ikke slå sig til ro i det gamle, én gang vedtagne. Vi må altid søge nye kontakter, altid være åbne for de berettigede krav, der stilles til os af den tid, vi er blevet kaldet til at leve i, for at Kristus på alle måder må blive forkyndt og kendt«.

Den klogskab og dristighed over for tilpasningen til den nye tids krav, der præger overstående udtalelser, har også fået paven til i en improviseret tale under et besøg i sognet Santa Maria del Soccore i en af Roms forstæder at udtalte, at han gerne så, at modersmålet kom til at indtage en større plads i liturgien. Der er ingen tvivl om, at paven virkelig har udtalt sig således. Udtalelsen er blevet refereret af aviser, som ikke selv har kunnet opfinde den, og desuden vides det fra pålidelig kilde, at sognepræsten i Santa Maria del Soccore havde nedskrevet pavens ord. Der er ingen tvivl om, at Osservatore Romanos redaktør, som har ment at måtte lægge en dæmper på pavens spontane ytringer, er blevet lidt forskrækket, da han har hørt om denne uventede meningstilkendegivelse fra pavens side! (Kipa)

Det kontemplative kloster i Anglona, som sikkert var det sidste katolske kloster, der var tilbage i Sovjetrusland, blev den 1. maj i år ophævet af de kommunistiske myndigheder. Klosteret lå i Letland, der i 1945 blev annekteret af russerne. En tredjedel af landets ca. 2.100.000 indbyggere er katolikker. (Kipa)

Protestanter og katolikker i Puerto Caras (Chile) har i fællesskab besluttet at rejse et meget stort kors (24×9 m) som et vidnesbyrd om deres fælles tro på den korsfæstede Frelser. (Kipa).

Fra militær-valsarten til Lourdes, som vi kort omtaler på næste side, bringer vi et billede af den franske kardinal Felin, der velsigner syge deltagere i valsarten

Jøder og katolikker

Lake Kiamesha, U.S.A. (NC) Ved et møde i en afdeling af den jødiske liga B'nai B'rith har ligaens leder i Amerika, Benjamin R. Epstein, omtalt forholdet mellem katolikker og jøder. »Til trods for dybtliggende forskelle og tragiske begivenheder i fortiden, har jøder og katolikker på mange områder i forståelse fundet hinanden«, sagde Benjamin Epstein, og han fortsatte: »I denne dialog, på denne vej mod større modenhed, hjælpes vi gensidigt af pave Johannes XXIII's ord og handlinger. Hans eksempel er til megen inspiration for forbindelsen mellem katolikker og jøder i vore dage«.

Protestanters mening

Rom (NC) Meddelelsen om, at der til forberedelsen af Vatikan-konciliet er oprettet et særligt sekretariat, som skal beskæftige sig med kristenhedens genforening, er blevet modtaget med forskellige kommentarer fra de protestantiske ledere i Italien. Præsidenten for Waldenser-kirkens teologiske læreanstalt i Rom, professor Vittorio Subilia, siger, at han håber, at dette sekretariat »vil befri den interkonfessionelle situation for århundredgamle fordomme og uvilje, der ødelægger en venskabelig og broderlig atmosfære«. Professor Subilia, hvis kirkesamfund blev grundlagt før den lutherske reformation, men er præget af den, udtalte videre: »Man må håbe, at pavens initiativ kan fremme dannelsen af forbindelser, der bygger på et nyt grundlag af respekt og objektiv undersøgelse af parternes stilling«.

Præsidenten for Italiens Evangeliske Kirkers råd, dr. Mario Sbaffi, siger: »Nyheden er utvivlsomt værd at lægge mærke til. Jeg mener imidlertid, at den katolske kirke kun kan arbejde positivt for kristenhedens forening, hvis den virkelig er rede til at være med i en drøftelse på lige fod med andre og holder op med at drømme om, at de kristne, der er skilt fra den, skal »vende tilbage til folden«.

Soldater i Lourdes

Fra 12 lande har 42.000 soldater, i blandt hvilke var 3 norske og 21 danske, netop deltaget i den internationale militær-valfart til Lourdes. På billedet får man et indtryk af valfartens dimensioner, idet det viser et udsnit af deltager-skaren, som passerer Rosenkranskirken efter en messe ved grotten. Blandt deltagerne var vor medarbejder, fotograf Axel Jensen, som i næste nummer i samarbejde med en anden dansk deltager, Erik Schou, bringer en reportage i tekst og billeder.

Biskop Suhr medlem af kommission

Pave Johannes XXIII har udnævnt 74 kardinaler og biskopper til medlemmer af central-kommissionen, der skal samordne det arbejde, som udføres før det store Vatikan-koncil. Som vi udførligt omtalte i sidste nummer vil ti kommissioner og to sekretariater behandle det omfattende materiale, biskopper og teologer fra hele verden har fremsendt.

Centralkommissionen dannes af 35 kardinaler, 4 patriarker fra Kirken i Orienten, 25 ærkebiskopper, 7 biskopper og overhovederne fra Jesuiterordnen, Franciscanerordnen og Benediktinerordnen. *Biskop Th. Suhr* er blandt medlemmerne. Det er en virkelig æresbevisning over for den danske biskop, idet central-kommissionen har det største ansvar ved forberedelsen af koncilet og får pave Johannes som præsident.

Vort billede viser biskop Suhr i samtale med paven under audiensen ved Niels Stensen-valfarten sidste år.

AT GIVE OG AT OPGIVE

»Da du var yngre, bandt du op om dig og gik, hvorhen du ville. Men når du bliver gammel, skal du række dine hænder ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vill!«

På søndag fejrer vi apostlen Peter. Navnet henleder straks vore tanker på apostlenes overhoved, den første pave, den urokkelige klippe, som hele Kirkens hus hviler på. Når vi taler om Peter, kommer vi med det samme til at tænke på Rom, den evige stad, og på Michelangelos enestående kirkebygning. Og det er, som det skal være, for det er på den måde, de kristne generationer gennem tiderne har tænkt på det menneske, Kristus valgte som grundsten for sin Kirke.

Men det er kun én side af sagen, og vi må ikke glemme, at Peter, før han blev Kirkens overhyrde, simpelthen var en discipel, én af de første kristne. Hans embede må ikke få os til at glemme hans person. Denne personlighed, som evangelierne ridser op for os, er langt fra at være den triumferende skikkelse, som vi holder af at tænke på. Vi må ikke glemme, at Peter var et ganske almindeligt menneske, som havde sine svagheder og sine fejl. Man kan endog sige, at han fremtræder som selve typen på et gennemsnitsmenneske, ja, på en gennemsnitskristen. Han har oplevet mismodet efter begejstringen, fornægtelsen efter troskaben, frygten efter forsikringen om tillid. Han har været igennem trosprøven, som samtidig er en prøve på kærligheden. Han har været igennem alle de situationer, som kendetegner det kristne liv.

Derfor kan vi sige, at hans historie er et forbillede på vor egen. Når vi betragter hans liv, er det, som om vi opdager vort eget i det.

Hele Peters liv, hele hans åndelige udvikling kan sammenfattes i en eneste tekst fra Johannes-evangeliet: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: da du var yngre, bandt du op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du række dine hænder ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil«. Der har vi de to billeder, som udtrykker hele Peters liv. På den ene side den yngre mand, som binder sin fiskerkjortel op om sig og træder ud på søen for at gå Kristus i møde. På den anden side den gamle mand, som rækker sine hænder ud, mens andre binder ham. Først har vi den unge discipel, der fuld af begej-

string iler sin mester i møde, og senere den gamle apostel, der ved, at det væsentlige liv er at lade Gud bestemme for sig og at lade ham føre os derhen, hvor vi ikke vil.

I begyndelsen, efter at Peter har mødt Jesus, finder vi hos ham en virkelig kærlighed til Mesteren. Men denne kærlighed er endnu blandet med en ubevist naivitet og en lige så ubevidst egoisme. Peter er parat til at udvise enhver form for heltemod. Han tror, at han er stærk, fordi han føler sig optændt af iver. Han tøver ikke med at gå ud på vandet for at møde sin Herre, og han hævder meget kraftigt, at han aldrig vil forlade ham: »Om så alle forarges på dig, vil jeg dog ikke gøre det«. Men så snart han støder på vanskeligheder, begynder han at tvivle. Fuld af tro og helt umiddelbart

vandrer han på bølgerne. Men han ser, hvor det stormer, og så bliver han bange og begynder at synke. . . En tjenestepige, der ler ad ham, er nok til at få hans troskab til at svigte: »Du var også sammen med Jesus fra Galilæa«. Men han nægtede det i alles påhør og sagde: »Jeg ved ikke, hvad du mener«. Gennem sine nederlag og på grund af dem vokser Peter i kærlighed. I begyndelsen troede han, at han selv kunne klare alting, og at han var i stand til at elske Herren og var stærk nok til at være ham tro. Men han erfarer sin egen svaghed og magtesløshed. Han bliver nødt til lidt efter lidt helt at hengive sig til Kristus og kun at sætte sin lid til ham. Han kan ikke engang selv vælge, på hvad måde han vil tjene sin Herre. Det er Herren, der vælger for ham, og ofte på en tilsyneladende besynderlig måde.

Peters historie er også historien om vort liv og vor kærlighed. Ethvert kristent liv begynder med hengivenhed for Kristus. Hvad enten det er en ung mand, der vil være præst, eller en lægmand, der træder aktivt ind i Kirkens apostolat, er det i hvert fald begyndelsen til den samme holdning: den uselviske given afkald — ikke blot på ens egen tid og på ens eget liv, men på hele ens væsen. Men denne hengivenhed, som giver sig udtryk i, at man giver sig selv, skal efterhånden lutres og føre til en omvendelse. Vor kærlighed skal lidt efter lidt fra at give sig selv gå over til at hengive og opgive sig selv. Vi må acceptere, at vort liv glider ud af vore egne hænder og dag for dag går over i en andens. Vi havde drømt om at tjene Gud på den ene eller den anden måde, og så opdager vi, at Gud netop har valgt en helt tredje måde. Vi havde på forhånd forestillet os, at vi ville omvende ver-

den. Og så må vi erfare, at vi ikke engang kan omvende os selv. I begyndelsen var det os, der havde initiativet — vi kunne nyde glæden ved at give. Men efterhånden bliver selve denne glæde taget fra os. Vi kan ikke mere vælge formen for den gave, vi vil give. »Da du var yngre, bandt du op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du række dine hænder ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil«.

Hvis vi skal blive helgener, må vi først begynde med at ville det. Men man bliver det først, når man endog har opgivet ønsket om det: man bliver det først, når man selv ikke mere lægger mærke til det, fordi man forlængst har glemt at lægge mærke til sig selv. Man bliver det først, når man ikke mere selv vil noget, fordi det er Mesteren, der vil i os, fordi vor vilje er den samme som Guds vilje. Ligesom Peter skal vi miste den unges selvstændighed og i stedet for tage imod den ydmyge afhængighed, som den gamle mand oplever, når han rækker sine hænder ud for at blive klædt på af en anden, for at iføre sig det nye menneske, der er opstået med Kristus.

Når Jesus siger til os, at vi skal blive som små børn for at komme ind i Guds rige, vil han ikke sige andet end dette: at vi skal blive mere og mere afhængige af Gud. Det er netop et af paradokserne i det kristne liv, at det følger en udvikling, som er lige den modsatte af den, der finder sted i vort fysiske liv. Vi bliver ældre og ældre, men samtidig med at vi bliver det, skal vi samtidig blive mere afhængige af Gud. Vi skal mere og mere blive Guds børn i dette ords bogstaveligste betydning.

M. D.

Liturgisk kalender

SØNDAG den 26.: 3. søndag efter pinse (s. 662, grøn).

Ihukommelse af Johannes og Paulus (s. 961), martyrer.

I højmesse fejres Petri og Pauli fest (s. 971 rød), hvis dette ikke sker ved en aftenmesse den følgende onsdag. Ihukommelse af søndagens messe (s. 662).

MANDAG d. 27.: Søndagens messe (s. 662, grøn).

TIRSDAG d. 28.: Vigilien til apostlene Petri og Pauli fest (s. 968, violet). Ihukommelse af Irenæus (s. 964), martyr.

Eller: Irenæus (s. 964, rød). Ihukommelse af vigilien (s. 968).

ONSDAG d. 29.: Petrus og Paulus (s. 971, rød), apostle.

TORSdag d. 30.: Pauli ihukommelse (s. 971, rød). Ihukommelse af apostlen Petrus.

FREDAG d. 1. juli: Jesu dyrebare blod (s. 978, rød).

LØRDAG d. 2.: Marias besøgelse (s. 980, hvid). Ihukommelse af Processus og Martinian (s. 982), martyrer.

Den første af efterårets valfarter til Haraldsted, der arrangeres af pastor Kjeld Geertz Hansen og stiller visse krav til deltagernes fysik — selv om den ikke kun er beregnet for de helt unge — afholdes i week'end'en 27.—28. august. Vi vil efter sommerferien fortælle mere om denne valfart. Den anden valfart, som arrangeres af Sankt Knud Lavards sogn i Lyngby, bliver sandsynligvis holdt den første søndag i september.

I Sankt Therese kirke i Hellerup er der fremtidig foruden den tidlige messe også tirsdag og torsdag messe kl. 11.30 og fredag messe kl. 8.00.

I tiden fra 26. juni til og med 20. august er der hver søndag kl. 17.00 messe i kapellet i Asserbo.

Rom — Assisi

15. rejse: 19/9—7/10: 10 ledige pladser.

I alt 19 dage kr. 850. Prisen indbefatter togrejse med sovevogn, bus fra Rom til Assisi og fra Assisi til Firenze, kost (undtagen i togene) & logi.

Program tilsendes snarest af lederen, pastor d'Auchamp, Aakirkeby (Tlf. 462).

Tømrermester

EJNAR J. NIELSEN

Frejasjevej 20 . Tlf. 21 03 11
Værksted & Plads
Nygade 2 . Helsingør
Telefon 21 00 81

M. FORSMAN

Farvehandler

Stengade 40 . Tlf. 21 02 90
Helsingør

H. Holm Nielsen

Bageri & Konditori

Stjernegade 32 . Helsingør
Telefon 21 06 88

Chr. Kanstrup

Smedemester

Bjerggade 32, Helsingør
Telefon 21 10 78
Centralvarme - Oliefy
Vand & Gas

Østergades El. forretning

Installør **Edmund Sørensen**

Telefon Maribo 170.
Maribo

Schröder & Nielsens Eftf.

Tæpet- & Farvehandel

Vestergade 8 . Maribo
Telefon 28 828

Glarimester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N
Nora 7977

Schulstad's
malte

Uddannelse til at arbejde for kirken

Sekretæren for det nye kateket-kursus fortæller om, hvad man kræver og hvad man forventer.

Meddelelsen om, at et nyt kursus for kateketer begynder til efteråret, er blevet modtaget med interesse i vide kredse, og de første deltagere har allerede indmeldt sig. Forelæsningsne indledes fredag den 2. september på højtidelig vis, idet biskoppen kl. 19 celebrerer messe og derefter åbner kursets første semester. De vordende kateketer skal hver tirsdag og fredag i tiden indtil 2. juni 1961 deltage i undervisningen fra kl. 19 til 21. Efter sommerferien begynder det andet semester, således at den samlede uddannelse vil kræve over 500 timers arbejde foruden forberedelse til undervisningen og skriftlige opgaver.

Pater Gregoire

Kateketkursus ledes af en komite bestående af pastor Ib Andersen, pater M. Drouzy, pater P. Gregoire, pater Bjørn Højbo og pater Hans L. Martensen. Komiteens sekretær er pater Gregoire, og vi har henvendt os til ham for at opklare nogle spørgsmål i forbindelse med dette nye forsøg på at uddanne katolikker til et apostolat.

— Hvad venter man sig af dem, der bliver kateketer?

— Kateketerne skal først og fremmest kunne hjælpe med religionsundervisningen af børn og voksne i sognene, men hvis man allerede har andre opgaver indenfor lægapostolatet og ikke kan være til disposition for en sådan undervisning, kan man dog også have megen gavn af en kateketuddannelse. Jeg tænker på, hvad en grundig uddannelse kunne betyde for ordenssøstre, katolske lærere, ledere af ungdomsarbejdet eller medarbejdere ved brevskolene.

— Kan man være med, hvis man kun

er interesseret i at udvide sine egne religiøse kundskaber?

— Det kan man vel, men jeg tror, vi bør fremhæve, at denne uddannelse sigter mod at gøre deltagerne egnede til et aktivt arbejde. Derfor vil forelæsningsne blive efterfulgt af praktik under vejledning af sognepræsterne. Vi vil forresten allerede i undervisningstiden forberede den pædagogiske side af kateketens virksomhed ved at indbyde talere, der kan fortælle, hvordan de selv underviser børn eller konvertitter. Jeg kan nævne som eksempel, at vi vil formå søster Agnes fra skolen på Østerbro til at besvare spørgsmålet: Hvordan taler man til børn om Gud?

— De stiller ret strenge krav til de vordende kateketer?

— Vi synes ikke, kravene er for strenge, selv om man selvfølgelig må ofre en del af sin fritid i de to semestre, undervisningen strækker sig over.

— Kunne man ikke få uddannelsen pr. korrespondance?

— Det går ikke an. Det er vigtigt at høre forelæsningsne. De kan aktivisere deltagerne meget mere end et selvstudium. Vi regner dog med at fremstille korte, dupliserede resumeer til hjælp for elever, der på grund af sygdom ikke har været med ved en forelæsning. Og her til kommer jo, at vi kan henvise til grundbøger i de enkelte fag.

— Vil man begynde på et nyt kursus om to år, når det første er afsluttet?

— Vi har ikke taget stilling til det spørgsmål og kan ikke love nogen gentagelse i 1962. Men hvis der til den tid er behov for et kursus, vil jeg mene, man kan starte forfra. Vort kursus er som bekendt ikke det første herhjemme, og vi bygger videre på erfaringer fra tidligere kursus, som blev omfattet med megen interesse og gav deltagerne en god hjælp til deres apostolat.

— De er tilfreds med det antal, som allerede har meldt sig?

— Foreløbig har vi 12 indmeldelser.

Det er udmærket. Men det vil være rart for kursusedelsen, om de interesserede så vidt muligt bestemmer sig inden sommerferien og underretter os nu. Forespørgsler og indmeldelser sendes til Katekekursus, Kollegievej 2, Charlottenlund. Sammen med indmeldelserne må vi have en anbefaling fra den pågældende sognepræst.

g-

Øm - komiteen efterlyser tegnere

Øm-valfartskomiteen vil gerne finde frem til en ny plakat og et nyt mærke. Begge skal på en eller anden måde helt eller delvis gengive et billede af den nye »Vor Frue af Øm«. På dem begge skal desuden findes teksten: Maria-valfarten til Øm, samt datoen.

Der udsættes tre opmuntringspræmier på henholdsvis 100, 50 og 25 kroner. Ud-kastene bedømmes af en komité, omfattende bl. a. tre kunstnere. Sidste frist er sat til 31. august i år.

Materialer og yderligere oplysninger tilsendes gerne ved henvendelse til pastor Halatyn, Nørregade 19, Horsens, telefon 2 34 43.

Øm-valfartskomiteen.

Nu 28 Sankt Vincent-gilder

I Århus er dannet to Sankt Vincent-gilder. Derefter er 28 gilder i gang, og flere kan ventes i nær fremtid. Vi minder om, at alle henvendelser til Sankt Vincent-gilderne rettes til sekretariatet: Kildehøjvej 13, Birkerød, giro nr. 971 64.

Katolske begravelser

Benzon

AUT.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

K&K

Aktieselskabet
KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI
Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører
Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

P. F. KJELDSSEN

Skomagergade 34
Telf. Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvitter -
Læsekrede - Skønliteratur - Papir
Fyldepenne - Foto i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsgade 24 - Tlf. 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Tlf. 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg
Sct. Olsgade 13 - Telf. 157
Roskilde

MØNSTERBAGERIET

Sct. Olsgade 17
Roskilde
Telefon 1365

Malerfirmaet

Edvard A. Petersen

Kornerupsvænge 5 - Roskilde
Telefon 1694

C. J. Gerlachs eftf.

Hersegade 9, Roskilde
Tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevine

Hjørnet af Algade og Olsgade
Bedste indkøbssted i Roskilde

A/S Nakskov Kulimport
Telefon 17

CHR. STEFFENSEN

Herreekvipering

Søndergade 2 - Telefon 796
Nakskov

Sommerens messetider

(Disse tidsangivelser gælder kun for søndage)

København

Jesu Hjerter kirke, Stenosgade 4: st. m. 6.00, 7.00, 8.30, 11.30, 20.00, hm. 10.00. Sakramentskirken, Nørrebrogade 27: st. m. 8.00, 17.00, hm. 10.00. Sankt Andreas kirke, Kollegievej 2, Ordrup: st. m. 7.00, 8.00, hm. 10.00. Sankt Annæ kirke, Hans Bogbinders Allé 2, Amager: st. m. 7.30, 8.30, hm. 10.00. Sankt Ansgars kirke, Bredgade 64: st. m. 8.00, 11.30, hm. 10.00. Sankt Antoni kirke, Frederikssundsvej 225, Brønshøj: st. m. 11.00, hm. 8.00. Sankt Knud Lavards kirke, Lyngbygårdsvej 1, Lyngby: st. m. 8.00, 9.00, 11.30, hm. 10.00. Sankt Mariæ kirke, Jens Jessensvej, Frederiksberg: st. m. 8.00, hm. 10.00. Sankt Nikolaj kirke, Strøbyvej 2, Hvidovre: st. m. 8.00, hm. 10.00. Sankt Therese kirke, Bernstorffsvej 54, Hellerup: st. m. 7.30, 11.00, hm. 9.00. Immaculatakirken, Strandvej 91: st. m. 7.00, hm. 10.00. Sankt Augustins kirke, Jagrvej 183: st. m. 8.00, 9.00.

Sjælland

Allerslev, Allerslev kloster pr. Lejre: hm. 6.30. Birkerød, Nordvanggård: st. m. 10.00. Farum, Gl. Farumgård: st. m. 7.00, hm. 9.30. Helsingør, Nygade 8: st. m. 8.00, hm. 10.00. Hillerød, Godthåbsvej 24: hm. 10.00. Holbæk, Kastanievej 17: st. m. 7.30, hm. 9.45. Hørsholm, Marievej: hm. 8.30. Høsterkøb, Åsebakken: hm. 8.30. Kalundborg, Lundemarken 15: 2. og 4. søndag hm. 10.00. Køkkedal, Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohjem, Stella Matutina: st. m. 8.00. Køge, Bjerggade 22: hm. 10.00. Næstved, Præstøvej 29: st. m. 8.00, hm. 10.00. Ringsted, Sankt Knudsgade 19: st. m. 8.00, hm. 10.00. Roskilde, Frederiksborgvej 11: st. m. 8.00, hm. 10.00. Slagelse, Frederiksgade 7: st. m. 8.00, hm. 10.00. Tårstrup, Køgevej 162: 2. og 4. søndag st. m. 8.30, øvrige søndage st. m. 7.30, hm. 10.00. Trørød: Vor Frue kapel: st. m. 9.00. Vordingborg, Chr. Winthersvej 4: sangm. 10.00.

Lolland-Falster

Maribo, Ny Østergade 4: hm. 9.00, st. m. 11.00. Nakskov, Bredgade 47: hm. 9.00, 10.30. Nykøbing F., Bispegade 12: st. m. 7.00, 11.15, hm. 9.45.

Bornholm

Aakirkeby, Gregersgade 20: hm. 9.15. Rønne, Østergade 59: juni, juli, august: st. m. 8.00, hm. 9.45.

Fyen

Assens, Nørregade 3: 1. og 3. søndag st. m. 10.00. Nyborg, Vindingevej 9: st. m. 7.30, hm. 10.00. Odense, Skt. Albani Torv: st. m. 8.00, hm. 10.00. Svendborg, Havnegade 1: st. m. 7.30, hm. 10.00.

Jylland

Aabenraa, Søndertorv: st. m. 6.00, hm. 10.00. Aalborg, Kastetvej 1: st. m. 6.00, 8.00, hm. 10.00. Aarhus, Ryesgade 26: st. m. 7.00, 8.00, 17.00, hm. 10.00. Esbjerg, Nørregade 61: st. m. 7.00, hm. 10.00. Fredericia, Sjællandsgade 50: st. m. 7.00, hm. 9.30. Haderslev, Mariegade 8: st. m. 8.00, hm. 10.00. Horsens, Nørregade 19: st. m. 7.30, hm. 9.30. Kolding, Kralundsgade: juni, juli, august, september: st. m. 7.30, hm. 9.30. Randers, Thorsgade 22: maj, juni, juli, august: st. m. 7.00, hm. 10.00. 2. søndag i måneden: st. m. 8.00, 11.00. Silkeborg, Hostrupsgade 16: st. m. 8.00, hm. 10.00. Sønderborg, Ringridervej 35: hm. 9.00. Vejle, Blegbanken: st. m. 7.30, hm. 10.00. Viborg, Sct. Leonisgade 12: st. m. 8.00, hm. 10.00.

Færøerne

Thorshavn, Vardagöta 2: hm. 11.00.

Endvidere læses der regelmæssigt messe følgende steder:

Asserbo, Skovbovej pr. Frederiksværk; Glostrup, Mellemvej 4; Klitborg, Klitborgvej pr. Nykøbing Sj. Oplysning om søndagens messetider fås ved henvendelse til de respektive adresser.

K. J. HØJLAND

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg
Telefon 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed

Telefon 829
Kongensgade 64, Esbjerg

M. WITH

Bageri & Konditori

Kirkegade 150 . Esbjerg
Telefon 1526

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg
Telefon 144

GUNNAR SKOV

Kaffe - vin - konserver

Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telfon 576

Vestjydsk Rør-

& Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

50 års FDF-venskab

I »Førerbladet«, som udgives af FDF, har forfatteren, pastor *Peter Schindler* fortalt om, hvorledes han stadig holder minderne fra sin FDF-tid i ære.

Den 23. juli 1909, da Schindler var nybagt stud. theol., gik han nattevagt på »Jomsborg« og grundlagde da sit ven-skab med nuværende overlærer i Odense, *Holger Hafstrøm*. Dette ven-skab har holdt i 50 år. Der er fortalt om det i 1. bind af Schindlers erindringer, — og i 3. bind kommer en skildring af, hvordan 50 års dagen fejredes.

De to gamle venner mødtes i Syd-bayern og herfra gik turen til Salzburg i Østrig:

»Og der stod vi så i sommersolskin som i rusåret på Jomsborg — og nu var beskedenhed ikke på sin plads: vi fik virkelig, hvad vi begge kunne lide at spise og drikke, det var fest og fryd og glæde; og vi fik sagt hinanden tak for årene, der var hengået i et broderligt ven-skab, og talt om dem, der ikke var mere, og vi sendte en hilsen til Holger Tornøe, som vi takkede for at have forenet os for det halve århundrede siden på det uforglemmelige »Jomsborg«.

Og så kom der en gave frem: Holger Hafstrøms hustru havde sendt et stort luftpostbrev, som først måtte åbnes ved bordet; det blev det, og deri lå Holgers stærkt vaskede, men stadig tydelige Dan-nebrogsarmskjold med FDF fra datidens hvide bluser; det var monteret på et fint bånd af resedagrønt læder, og vi var begge to grebne og rorte.

Nu hænger det på enden af en reol med teologiske værker i en dansk præsts studereværelse i Vatikanet lige overfor Johannes XXIII's vinduer. Drømte Holger Tornøe om det, da han i Siena, i hvis domkirke jeg har modtaget præste-vielsen, tegnede vor første FDF-dragt?

Feriebørnene i Asserbo

P & E kr. 100,-, K. Sørensen kr. 20,-
E. Barfred kr. 25,-, Farbror Einar kr. 13,10
Hermed er ialt indkommet kr. 1.624,56.

Vicevært

søges fra 1/8 1960 til ejendom med
2 opgange foran på Frederiksberg.
Lejlighed stilles til disposition.

Ansgarstiftelsen
Amaliegade 31 A

En røver på bedre tanker

Thomas Holland: Det gyldne kors
Don Bosco Bøgernes forlag,
126 sider, kr. 5.

Sekretæren for Den apostolske Delegation i London, pastor Thomas Holland, har under en jordomrejse begået en børnebog, en rigtig røverhistorie af den opbyggelige art, hvor skurkene nok er fæle og forfaldne til alskens ugerninger, men dog omsider kommer på bedre tanker. Genren er gammel og hårdtprøvet.

Et stort guldkors, stedlig helligdom i en spansk-amerikansk by for et par hundrede år siden, bortføres af onkel Gabriel, kulsort får i en agtværdig familie. Samme Gabriel har gjort karriere blandt et mystisk slangefolk, der fortrinsvis fordriver tiden med okkulte ceremonier. I ledtog med Gabriel er den etbenede kaptajn Cutlass, og historien får fart, da Cutlass ved hjælp af drengen Raymond soner gammel skyld og bringer korset tilbage. Lettere sagt end gjort.

Undervejs over verdenshavet med korset forekommer et mytteri ombord på det gode skib *Umba*, men Raymond får i tide advaret kaptajnen, der støder træbenet i dæksplankerne og affyrer en at-tenpunds kanon. Så er den klaret. Andre skærmydsler er forlagt til landjorden, hvor en vis El Serpiente gør svære knuder. Tilsidst står dog det gyldne kors, hvor det skal. Gabriel vender hjem og går i barndom.

Anmelderens begrænsede fantasi rækker ikke til at udrede bogens komplicerede handling endsige fatte dens mulige logik. Han trøster sig med den gamle erfaring, at den unge ofte finder vej, hvor den ældre giver op. Men i hvert fald: godt skuldret, Raymond.

E. D.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27, København
Byen 7920 — Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

D. K. K. F. Retrætter i Trørød.
Retræteleder er pater H. Günther
C.s.s.R.
Week-end retræte fra 13. til 14.
august.
Den store retræte fra 14. til 21.
august.
Prisen er for eneværelse 50,00 og
for fællesstue kr. 45,00, sengelin-
ned, håndklæder og serviet bedes
medbragt. Tilmeldelse kan ske pr.
telefon: Søborg 4980 indtil 22.
juni, herefter til Trørød 71.

Katolsk ung pige

søges 1. august til lektiehjælp og
pasning af 3 børn — 11, 9 og 5
år. (Gerne kørekort).

Prinsesse
Birgitte de Bourbon de Parme
Lejre, tlf. 200

Viggo Høgsgård

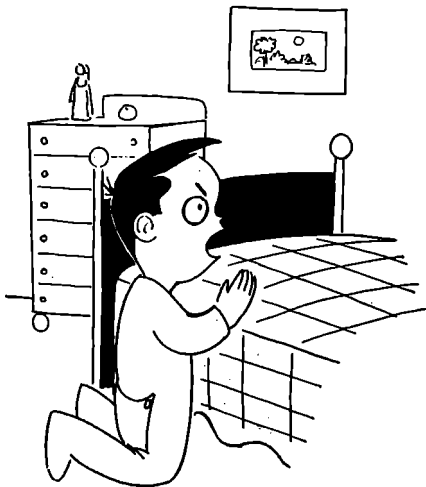
Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

ME
REJSEVALUTA
FRA
DEN DANSKE
LANDMANDSBANK

Lille forbehold

— Kære Vorherre, vil du ikke nok passe
godt på alle mennesker undtagen Henrik
Olsen i nummer nitten, første sal til
venstre!

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedi-
tion, Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 5, Kolding
Telefon 153

PETER FROM

Kolonialhandler

Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1951, 1952
Kolding

1. kl. okse-, kalve- og svinekød,
konserves

Barkholts boghandel

Bogladden med de mange bøger

Telefoner: 115 - 1533 - 1537
Kolding

Fa. M. Lauridsen

Indeh.: M. Lauridsen og
Ernst Clausen

Blikkenslagere, aut. gas- og vand-
mestre

Rendebanen 8
Telefoner: 1287 og 4623
Kolding

H. OVERBECK

Elektroinstallatør

Telefon 3555 - Kolding

Brdr. Andersen.

Tømremestre

V. Kjørbosvej 1 . Kolding
Telefon 281

Tømre-, og snedkerarb. udføres

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

Murermester- og entreprenørfør.

M. Thomsen Støtt & Søn
Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen

Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30

Lys - Kraft - Varme

Støt vore annoncører

FILM og TEATER

To kortfilm

Vi er så vant til middelmådige danske film, at vi let får en opgivende holdning overfor problemet: Danske kan øjensynlig ikke lave film. Men så galt står det nu heller ikke til. På ét område råber vore filmfolk sig: De kan lave kortfilm!

»A City Called Copenhagen« har lige vundet pris i Cannes, og sidste uge præsenterede Statens Filmcentral fire nye kortfilm, hvoraf de to var meget fine.

Det var Theodor Christensens film, »Enden på legen«, der med udgangspunkt i sportens centrale placering i det moderne samfund søger at trække vigtige sociologiske og psykologiske problemer i forbindelsen hermed frem til debat. Med herlige og aldeles barokke filmklip sønder rives det gamle dogme om en sund sjæl i et sundt legeme. Den behandler forholdet mellem aktiv idrætsudøvelse og passiv tilskuermoralitet, og den peger på de farer, der truer den legende idræt fra mange sider.

Den anden film, vi vil fremhæve er Tørk Haxthausens »Et sted at være«. Filmen fortæller om, hvordan unge mennesker i Danmark i dag anvender deres fritid. Det er et rystende dokument over unge, der ikke aner, hvordan man bærer sig ad med at leve. Vi ser nogle af de tilbud og muligheder, der gives dem, og hvordan de reagerer på dem. Vi møder de unge læderjacker og deres sweater-piger på gaden, i kaffebaren, på bakken og i ungdomsklubben. Man kan tage sig til hovedet og sige: Hvor er de rædsomme disse unge. Men man kan også charmeres af vitaliteten og energien i deres livsudfoldelse. Det er denne vitalitet, som hjemmene skulle have sat på de rigtige spor. Hvad et hjem forsømmer kan sjældent indhentes af andre, men skaderne kan vel udbedres, og her er det, ungdomsklubberne træder til. Filmen er en propagandafilm for at åbne folks — ikke mindst forældres — øjne for ungdomsklubbernes muligheder; men det er samtidig en film, der egner sig glimrende til at danne grundlag for en diskussion om forholdet mellem de unge og deres hjem.

Begge film kan lejes ved henvendelse til Statens Filmcentral, og de være her ved stærkt anbefalet.

Ai.

Vil du danse med mig?

Filmen er annonceret som et festligt og pikant kriminallystspil. Hvis det er festligt i 100 minutter at se Brigitte Bardot lave trutmund og lægge barmen

udenpå à la oldtidens kretapiger, så er den festlig. Vi vil ikke fornærme vore læsere med at tro, at nogen af dem kan se det pikante i natklubliv for homoseksuelle mænd. Hvad kriminallystspillet angår, så var det så konstrueret, at selv instruktøren har ment det nødvendigt at slutte med en længere forklaring på, hvordan og hvorfor en ligegyldig dame blev skudt.

Spar Deres penge og undgå en ubehagelig oplevelse! (forb. f. børn).

Ai.

Sommerens kavalkader

er begyndt. Windsorbiografen i København har udsendt sit program, og vi bringer her et uddrag som eksempel på de fine ting, man kan få at se:

Torsdag 30/6: Min onkel

Torsdag 7/7: Tranerne flyver forbi

Freitag 8/7: I storbyens havn

Tirsdag 12/7: Ærens vej

»Kaffe! - I ku' da i det mindste ta' og svare!«

Onsdag 13/7: Et ansigt i mængden
Torsdag 14/7: Kammerater (Paisa)
Onsdag 20/7: Gadepigen Cabiria
Torsdag 21/7: Otte akkorder
Tirsdag 26/7: Lænken
Onsdag 27/7: Professoren holder fridag
Den røde ballon

Torsdag 28/7: Sommernattens smil
Freitag 29/7: Marty

Mandag 1/8: Tales of Manhattan
Søndag 7/8: Guldfebter

Og i Casino vises danske film. En række af de traditionelle folkekomedier, men ind imellem betydeligere film af gammel og nyere dato som f. eks. »Ditte Menneskebarn« (mand. 25. juli) og »Farlig Ungdom« (torsd. 28. juli).

Endnu en filmfestival

I Valladolid, Spaniens gamle hovedstad, er der for femte gang blev afholdt en filmfestival af særlig karakter. Den adskiller sig fra de øvrige ved at være befriet for al den ydre pragt og haløj, som ellers hører sig til, og derved, at filmene bliver præmieret ud fra to, bestemte synspunkter. Det skal være religiøse film eller film, der beskæftiger sig med de menneskelige værdier. Men med religiøse film menes ikke blot film, hvis intention er positivt kristen. Man kræver samtidig, at filmen skal være af kunstnerisk værdi, — og det er desværre kun alt for sjældent tilfældet.

Dommerkomiteen har tydeligt vist sit standpunkt ved i år at tildele Bergmanns »Det syvende segl« den højeste udmærkelse. Det vil chokere mange rettroende, og vi er ikke vant til en katolsk bedømmelse af den art. Men den lader os forstå betydningen og værdien af virkelig filmkunst, hvor middelmådighed ikke forfladiger de religiøse værdier.

KATOLSK ugeblad

Under den store soldatervalfart i Lourdes, som vi med tekst og billeder skildrer inde i bladet, boede de danske og norske deltagere sammen med hollændere. På billedet herunder ses et glimt fra den hollandsk-skandinaviske lejr, mens den besøges af kardinal Alfrinks fra Holland.

Kirken i Øm
under arbejde

339 spanske
præster
protesterer mod
Franco

Fra industrirådet
til klostret

De kristnes kår
i Østtyskland

Store vanskeligheder for de kristne i Østtyskland

En rapport fra vor korrespondent, Manfred Wenzel

Bonn (NC) Den katolske Kirke i Østtyskland er fanget i den kommunistiske jernnæves greb. Den er i skudlinien for den kommunistiske propaganda og er skydeskive for systematiske bagholdsangreb og heftige bombardementer. Og alligevel er der i dag ved et mærkeligt historisk sammentræf over dobbelt så mange katolikker i Østtyskland, som der var, før kommunisterne kom til magten.

Da tyskerne blev forvist fra forskellige områder, som nu er under polsk styre og fra Sudeterland i Tjekkoslovakiet, kom der over en million nye katolikker til den tyske sovjetzone. Mens der før krigen i det område, der nu udgør Østtyskland, ikke var over 800.000 katolikker, er den katolske befolkning nu steget til 1.900.000 af et samlet befolkningstal på 18.000.000.

Officielt hedder det sig, at der er religionsfrihed i Østtyskland, men i skjul af denne foregivne religionsfrihed fører det kommunistiske regime en politik, hvor undertrykkelse og forfølgelse hører til dagsordenen. Præster, ordensfolk og lægfolk arresteres. Katolske foreninger, som er en vigtig del af Kirkens liv i Tyskland, forbydes og ophæves. Katolske skoler er forbudt, og religionsundervisningen er bandlyst både i de højere skoler og i de fleste folkeskoler. Desuden bliver der ikke givet tilladelse for katolikker til at forlade sovjetzonen og deltage i retræter og møder.

De kommunistiske myndigheder standse i 1949 indførslen af katolske aviser og tidsskrifter fra Vesttyskland og senere også fra Berlin. Efter langvarige forhandlinger opnåede katolikerne tilladelse til at udgive to tidsskrifter, nemlig ugebladet St. Hedwigsblatt, der udgives i Østberlin, og Tag des Herrn, der udkommer hver 14. dag i Leipzig. Regeringen har imidlertid begrænset deres oplag til henholdsvis 25.000 og 100.000 ved kun at give dem meget små tildelinger af trykkemateriale. Alle numrene bliver censureret, før de udkommer, og det sker, at et helt nummer bliver konfiskeret, fordi det indeholder et hyrdebrev, som ikke falder i regeringens smag.

Den kommunistiske regerings ønske om at gøre den dialektiske materialisme,

som er den marxistiske kommunismes grundprincip, til statsreligion kommer til udtryk i dens »ungdomsindvielser«, som den vil sætte i stedet for den kristne konfirmation. De østtyske biskopper har i et fælles hyrdebrev, som de udsendte i maj 1958, udtalt følgende:

»De unge er genstand for kraftigt tryk gennem propagandaen for ungdomsindvielserne. Trods gentagne forsikringer selv fra de højeste embedsmænd inden for regeringen om at deltagelsen (i disse ceremonier) skulle være frivillig, lægges der alligevel stærkt pres på ungdommen. Det er åbenbart, at de, som nægter at tage del i disse ceremonier, er dårligere stillet end andre, når de søger en stilling«.

I 1954 udtalte biskopperne: »Ungdomsindvielserne, som hviler på en materialistisk ideologi, er uforenelige med den katolske tro«.

Kommunisterne påstår imidlertid, at deltagelsen i ungdomsindvielserne er vokset »ud over alle grænser«. I en radioudsendelse fra den russiske sektor i Berlin den 15. april i år, sagde en kommunistisk taler, at der ved »ungdomsindvielsen« i Østtyskland i 1955 kun havde været 18% drenge og piger, der havde »aflagt troskabsløftet til arbejder- og bondestaten og om at deltage i kampen for international fred og frihed«. I år, sagde han, var tallet steget til 88%.

I 1958 indførte den østtyske regering foruden ungdomsindvielsen ceremonier til brug ved fødsel, indgåelse af ægteskab og begravelser. Hensigten med disse ceremonier er ligeledes, at de skal erstatte de kristne sakramenter og ritualer. Samme år proklamerede Walter Ulbricht, der er sekretær i det kommunistiske parti og vice-statsminister, »den kommunistiske morals ti bud«. De begynder således:

»Du skal kæmpe for internationalt sammenhold mellem de arbejdende klasser og for samarbejdet mellem alle socialistiske lande«.

»Du skal elske dit land og være rede til at forsvare arbejder- og bondestyret af alle dine kræfter«.

Det ottende af disse ti socialistiske bud lyder: »Du skal opdrage dine børn i fredens og socialismens ånd«.

De kommunistiske myndigheder har siden 1951 nægtet at give tilladelse til, at seminarister studerer uden for Østtyskland. Da der ikke fandtes noget præsteseminarium i Østtyskland, truede dette med fuldstændig at afskære muligheden for at uddanne nye præster. De østtyske biskopper har derfor oprettet deres eget seminarium i Erfurt.

Trods pres og restriktioner er der flere unge katolikker, som indtræder på seminariet i Østtyskland end i Vesttyskland. Men alligevel er præstemanglen et af de alvorligste problemer, Kirken har at kæmpe imod i Østtyskland. Der er 1.350 præster for 1.900.000 katolikker, eller én præst for over 1.400 katolikker. Der er kun 650 kirker for i alt 960 sogne. I 4.000 mindre områder, hvor der endnu ikke er grundlagt sogne, læses messen i barakker, i hoteller og i kirker, der tilhører andre trossamfund. Alene i bispedømmet Meissen er katolikerne i den grad afhængige af protestantiske præsters velvilje, at der i 700 protestantiske kirker læses messe for katolikker.

Den overvældende tilstrømning af tysktalende katolikker, som efter den anden verdenskrig blev tvunget til at flygte fra andre lande eller fra tidligere tyske områder har skabt forøget arbejde for de østtyske præster. Således havde sognet Zeitz ved Leipzig 2.000 katolikker før den anden verdenskrig. Nu har det 20.000 katolikker fordelt på 156 småbyer. Sognet Marienberg i Sachsen havde før krigen 900 katolikker. Nu har det 5.500 katolikker fordelt på 48 småbyer.

Af de fire millioner »displaced persons«, der kom til Østtyskland efter den anden verdenskrig, var de 1.400.000 katolikker. (Mange af dem er senere flygtet til Vesttyskland). Hundre tusinder af katolikker fra stærkt katolske områder i Schlesien, Glatz, Ermland og Sudeterland slog sig ned i områder, som tidligere havde været overvejende protestantiske. I Sachsen-Anhalt forøgedes antallet af katolikker fra 264.000 til 800.000, i Thüringen fra 4.500 til 600.000 og i Mecklenburg fra 32.000 til over 200.000.

Spørgsmålet om, hvordan man med de få præster, man har, skal betjene både de nyankomne og de katolikker, der var i forvejen, kompliceres yderligere ved, at mange biskopper ikke kan få adgang til dele af deres bispedømme, fordi det ligger i Østtyskland.

Grænsen mellem Østtyskland og Vesttyskland går gennem bispedømmerne Paderborn, Fulda, Osnabrück og Würzburg (fortsættes side 7)

Det var stærkt, ungt og mandigt!

Mellem de 40.000 deltagere i den årlige internationale militær-valfart til Lourdes var i år 21 danske og tre norske soldater. Vor medarbejder, fotograf Axel Jensen skildrer her sammen med sin kammerat Erik Schou, hvad denne oplevelse betød for ungdom fra mange lande!

Først et lille glimt af vort møde med den franske hverdag: Der er et kort ophold i Bordeaux. Messe i Sacré Coeur. Morgenmad med café-au-lait i en bistro i nærheden. Hele familien står bag disken, snakkende, gestikulerende. Smilende charme. I et hjørne to franske arbejdere, mørklødede, med baskerhuer, et glas hvidvin foran sig. Solen spiller i de to glas. Et par katte. En kone fejer fortovet i hidsige tag. Vi går gennem hallerne, hvor handelen med grøntsager, frugt og kød er livlig. Et charmerende kaos: Cyklister, en trækvogn med fisk. Gamle og nye biler, busser, bilhorn i gadekryds. Man vinker frem, smiler og er hjælpsomme. Et par unge koner sladrer livligt om bekendtskabskredsen tværs over krydset. Den sidste etape på den to døgn lange rejse er indledt. Om tre timer er vi i Lourdes.

Jeg har set frem til dette møde med Lourdes både med forventning og glæde. Forventning: fordi meget håb og megen længsel har fundet udtryk her. Glæde: over at være blandt ligestillede katolske unge.

Der var noget stærkt, noget ungt og mandigt over denne valfart. Det var et præg af det ægte og usentimentale i vor hyldest til Guds Moder og i vor bøn til den hellige Bernadette, som på forunderlig vis blev Guds redskab. Som et barn af en af landsbyens fattigste familier, nærmest dårligt begavet blev hun kaldet af Gud. Og gennem dette redskab blev Guds Moders vilje meddelt en først vrangvillig, senere undrende og nu begejstret verden. Året rundt søger i titusindvis af pilgrimme Lourdes. Syge og raske. Alle ønsker de i kærlighed til Faderen at hylde Guds Moder og opfylde de ønsker, hun fremsatte gennem Bernadette..

På denne militærvalfart startede dagen naturligvis med messe foran grotten. Et alter, smukt i sin enkelhed. Levende lys brænder døgnet rundt til Guds Moders

ære. På grottens vægge hænger krykker efterladt af de troende, som blev helbredt ved kilden. På pladsen nærmest grotten ligger de syge i bærer og rullestole. Mange håbløst invalide, men alle præget af en dyb fromhed, en stille hen-

givenhed, en stærk tro, et stort håb og megen kærlighed til Gud og alt, hvad Hans er. Disse syge og krøblinge i bøn foran grotten vil af mange blive husket længe efter at meget andet er glemt. Over klipperne om grotten ligger den store basilika, og bag den store plads bag grotten strømmer Gave-floden af sted. I dyb stilhed deltager de tusinder af soldater i messens liturgiske handlinger.

Megen nåde blev modtaget henede gennem sakramenterne. De mange daglige kommunioner. De mange skriftemål. Jeg husker, hvordan præst stod ved

Et så stort opbud af pilgrimme kunne kun klares ved en flere kvadrat-kilometer stor teltlejr opstillet udenfor Lourdes.

præst hele lørdagen igennem langs med stensætningen ved flodbredden for at modtage skriftemål. Der var næsten noget symbolsk i det. Denne brusende strøm, som renser og river alt med sig.

Om eftermiddagen procession med sakramental velsignelse.

Og om aftenen kom den store oplevelse: Lysprocessionen. Som et råb og en bøn lyder Lourdessangen mod den aftenstille himmel. Ave, ave, ave Maria båret af de mange unge, kraftige stemmer. En sang, en bøn, en hyldest til Maria, et råb om hjælp gennem hendes forbøn. Et stærkt og ægte vidnesbyrd om den unge generations længsel. Deres tillid. Deres tro.

Altid var der utallige foran grotten i stille betragtninger, i bøn og med rosenkransen i hånden. Overalt den samme stilhed.

Dette var et kort rids af den religiøse oplevelse. Af det trosliv som udfoldede sig i Lourdes, og som satte et stærkt præg på alle deltagerne i denne militærvalfart.

Det er nærliggende, at spørge sig selv: hvorfor en speciel militærvalfart?

Et svar vil være, at de unge her har en enestående lejlighed til at valfarte til Lourdes. Men set i et videre perspektiv er det noget langt vigtigere som prægede netop den valfart, fordi det var en militærvalfart. Det var den broderskabs ånd, som herskede overalt i lejren. Man var en stor familie. Englændere,

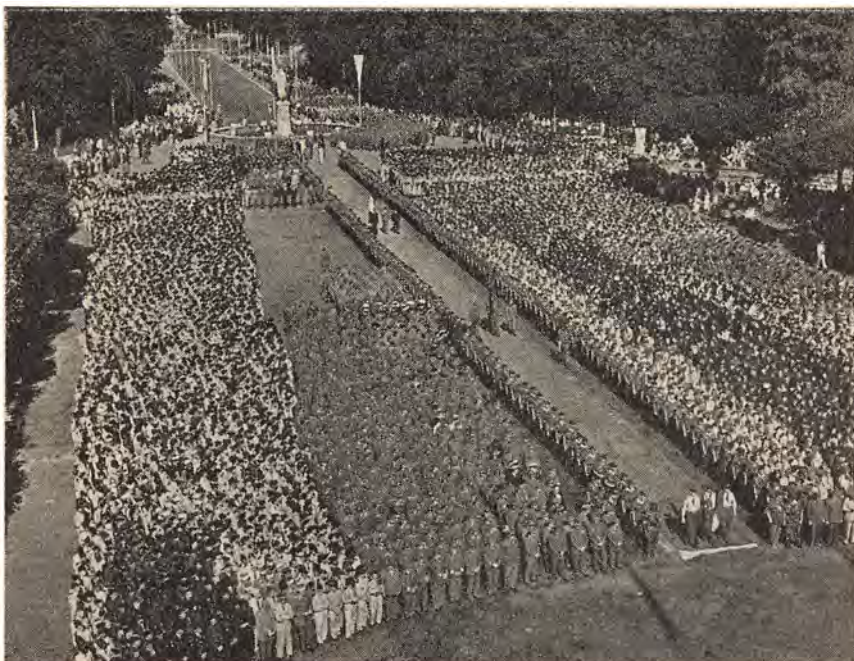
Der udveksles adresser — fra venstre: fransk soldat, norsk militærflyver, norsk hjemmeværnsmand og dansk fenrik.

tyskere, franskmænd, hollændere, sorte og hvide i en broget mangfoldighed. Overalt hjalp de hinanden. Morede sig sammen. Sad sammen på bistroerne. Ikke hver nation for sig, men blandet. Man sang sammen, snakkede hyggeligt sammen, lidt gebrokkent, i lidt ubehjælpelige vendinger. Når meningen blev forstået, smilede man og fortsatte samtalen. Jeg tror roligt, man kan sige, at vi i Lourdes lærte mere om andre nationers mentalitet end selv den bedste geografibog kunne have gjort. Man har næsten lyst til at tage en altfor misbrugt vending i brug. Netop en militærvalfart af et sådant internationalt format har stor betydning i forsøget på at fremme forståelsen mellem nationerne. Netop

denne broderskabs ånd, denne hjælpsomhed, dette fællesskab, dette gode kammeratskab er et frugtbart forsøg på at skabe en større forståelse til veje. Man lærer den nye generations problemer og længsler at kende, ikke fra de ældres og de mere erfarne side, men fra de unge selv. Ikke udtrykt i krampagtige eller velformede vendinger, men med ganske jævne ord fortalte disse unge nøgternt om deres nationer og folk, om hverdagens problemer. Man søgte ikke kunstigt at fremrylle et fællesskab. Det var der simpelthen. Det var godt. Det var frugtbart. Og denne side af militærvalfarten må ikke glemmes i det samlede perspektiv.

På denne baggrund må man rette en indtrængende opfordring om, at det må blive en årligt tilbagevendende begivenhed for de unge skandinaviske katolikker, der aftjener deres værnepligt.

Erik Schou

Det gør godt engang imellem ikke at føle sig som et mindretal: alle 40.000 til sakraments-procession.

— Jeg har ofte set militær i Lourdes, siger den danske deltagergruppes leder, pater Mesters efter hjemkomsten, men aldrig oplevet en militærvalfart. Denne var strålende organiseret. Men ved tilsvarende kommende valfarter må vi danske prøve at finde en udvej for sprogsvækelighederne. Det kan i længden virke trættende kun at skulle høre et sprog, man ikke forstår. Derfor gælder det for os om, at vi ind i den store organisation får vort eget program, svarende til de store gruppers program. Vi kan som eks. tage korsvejen. Eftersom vi begyndte lige før de store grupper, kunne vi holde den med betragtning på vort eget modersmål, og alligevel var vi et led i den store fælles korsvej. Vi erfarede det samme ved messen i grotten og messerne i brancardierernes kapel, hvor

Det var varmt, meget varmt til tider!
Efter den megen sang svaler et stort
glas øl. (40 grader Celsius).

vi kunne bede og syng på modersmålet; det store fællesskab havde vi ved messen i Pius X's basilika og ved processionerne. Det drejer sig om detaljer, som vi næste gang kan forudse og planlægge endnu bedre end denne første gang.

— Der var ingen svenskere med i år —?

— Feltpræsterne vil gerne have alle de skandinaviske lande med, og vi håber, at der kommer nogle svenske soldater med næste år. Den internationale komité vil gøre forsøg på også at få soldater med fra lande bag jerntæppet, Polen, Jugoslavien, Ungarn osv. Selv om vanskelighederne er store, kan man da godt forsøge...

— Deltagerne betalte kun 50 kr. takket være andre generøse katolikkers økonomiske ofre. Denne gang var en invitation, men næste?

— Jo, denne gang var det meget billigt, og jeg vil regne med, at vi fremdeles kan få et stort tilskud fra den internationale komité, men jeg har allerede drøftet dette problem med komiteen, og jeg er blevet bedt om at komme med et forslag på feltpræsternes møde til efteråret. Jeg vil også tro, at den skandinaviske soldat gerne vil yde lidt mere. De hollandske soldater betaler 125 gylden (ca. 225 kr.). Det vil ikke sige, at vi skal betale det samme næste år, men der kan blive tale om, at vi for eksempel betaler rejsen hjemmefra til samlingsstedet.

ax-

Fotos:
Axel Jensen

Lederen af den danske gruppe, pater Mesters fra Holbæk sammen med tolken, journalist, løjtnant Norman Laybourn.

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

1. kl. kød,
pålæg og
bestekød

SOPHUS LARSEN & SØN
Albanigade 39 . Odense . Tlf. 4895

AXEL SMITH'S EFTF.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1 . Holbæk
Telf. 136

Conditori »Smedegaarden«
Oscar Holmbøl

Østerbæksvej 90 - Tlf. 11 51 56
Odense

Leverandør til hospital og børnehjem

Markedsplads 10,
Holbæk,
Telefon 239

A. P. PEDERSENS SØN

Murermester

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

JENSEN & OLSEN

Holbæk . Telf. 365

HOLBÆK MEJERI A-S

Algade 54 - Telefon 65

Leverandør til hospitalet

Rasmussen og Nielsens
maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

K&K

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

MEJERIET Vestebro

Aarhus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Støt vore annoncører

Sankt Vincent de Paul

af pastor Gerard Coenen C. M.

Den kendte kritiker Henri Bremond kalder i sit værk om Frankrigs religiøst-litterære historie Vincent »den store helgen i Frankrigs store århundrede«, og denne betegnelse har Vincentpræsten Pierre Coste valgt som titel for sin tre binds biografi over Vincent, der regnes for det bedst dokumenterede arbejde om helgenens liv.

Vincent blev født i året 1581 i Pouy, en lille landsby i Sydfrankrig, som søn af en fattig bonde Jean de Paul. Da drengen var højt begavet, lod faderen ham trods de små kår læse til studentereksamen. I 1597 studerede han teologi ved universitetet i Toulouse, og den 23. september år 1600 blev han præsteviet, kun 19 år gammel. Efter at have fuldenndt sine teologiske studier flyttede han til Paris for at studere jura ved universitetet der. Han skaffede sig midler til sine studier ved at undervise. I året 1611 udnævntes han til sognepræst i Clichy, en landsby lidt udenfor Paris.

Det er en udbredt opfattelse, at Vincent blev præst for derved at kunne ernære sig og sin familie, men at han omkring 1610 oplevede en »omvendelse«, der åbnede hans blik for præstekaldets

sande værdi og betydning. Henri Bremond hævder, at det ikke har været nogen brat omvendelse, men en langsom udvikling, som først var fuldført omkring 1620. Nogle antager, at Vincents færden ved hoffet skulle have åbnet hans øjne for verdens forfængelighed, andre mener, at en fristelse mod troen igennem 3—4 år har været den lutrende prøvelse for ham, der forklarer hans afgørende beslutning om at vie hele sit liv til de fattiges tjeneste.

Det er i hvert fald givet, at Vincents forbindelse med kardinal Pierre de Béruille har bidraget meget til at gøre Kristus til midtpunktet for hele hans tankegang og handlen. Kristi evangelium blev hans livsbog, hans ledetråd. I alle forhold spurgte han sig selv »Numquid Christus?«... »Hvis Kristus var tilstede her, hvad ville han så sige, hvad ville han så gøre?«

Det er umuligt at genfortælle Vincents liv i en kort artikel som denne. Det er for rigt på begivenheder, for sammenvævet med Frankrigs historie, og det forudsætter kendskab til navne som Kardinal de Retz, Richelieu, Mazarin, dronning Anne af Østrig, general og madame de Gondi og flere andre.

I år er det 300 år siden, Sankt Vincent døde i Paris. Han er en af de stilsfærdige helgener. Han har aldrig i sit liv gjort nogen undergerning. Han har

aldrig set syner eller modtaget åbenbaringer. Og dog findes der få helgener, om hvem der i tidernes løb er skrevet så meget som om ham. Også i Danmark udkom en bog om Vincent, skrevet for diakonisser af pastor Munk, ligeledes omkring 1910 en lille bog på dansk »Vincent de Paul« ved Tora Ribbung. Det skyldes nok for en del den overordentlig store betydning, han har haft for sit fædreland i dets storhedstid, det 17. århundrede.

Det var netop på denne tid, da Frankrig politisk, økonomisk og kulturelt stod på sit højdepunkt, at Vincent levede sit enfoldige præsteliv og ved sin enestående virksomhed i næstekærlighedens tjeneste satte sit præg på Frankrigs historie, især som social reformator. Men Vincents indflydelse og betydning rækker langt udover Frankrigs grænser. Pave Leo XIII har gjort ham til skytshelgen for alle karitative virksomheder over hele jorden, og i sin apostoliske skrivelse af 12. maj 1885 begrundet Paven denne ærefulde ophøjelse med ordene: »Blandt dem, der på beundringsværdig måde har beflittet sig på at følge i den guddommelige Mesters fodspor på fuldkommenhedens vej, står Vincent de Paul i det 17. århundrede som et lysende eksempel på næstekærlighed...« Der findes da næppe heller noget karitativt arbejde i vore dage, som Vincent ikke i sin tid har været kendt med og har givet sig i lag med. Han var god ven med de rige og lærte dem at tænke på de fattige og hjælpe dem. Netop heri ligger en stor del af hans fortjenester: på en tid, da ingen i Frankrig interesserede sig for de små i samfundet, vakte han medfølelse med de nødlidende og prædikede i ord og gerning social retfærdighed.

For at afhjælpe den åndelige og ma-

En moderne Vincent-søster underviser sin klasse udenfor en skole i Vietnam.

terielle nød i befolkningen indstiftede han 1625 et samfund af præster, der som første opgave fik at helliggøre sig selv for at forkynde evangeliet dér, hvor præstenøden var størst. Han gav sine præster som motto disse ord: »Han har sendt mig for at bringe det glade budskab til de fattige«. En biskop havde skrevet til ham: »Jeg gruer ved tanken om, at alene i mit bispedømme går hver dag 7000 drikkældige og usædelige præster op til altret«. Derfor gjorde Vincent det til ordenssamfundets opgave, at uddanne præster ved undervisning og præstetræter, for at gøre frugterne af evangeliets forkyndelse varige.

Han vidste, at kvinder ofte bedre end mænd forstår at bringe trøst og lindring i de syges og fattiges hjem, og derfor indstiftede han ved hjælp af Louise de Marillac i 1633 et samfund af søstre, som han kalder »Næstekærlighedens døtre«. Hans ven, biskoppen af Genève, Frans de Sales, havde drømt om dette, men kunne ikke virkeliggøre det på grund af den tids opfattelse af klosterliv. Vincent fik det stiltfærdigt gennemført! Han sendte sine søstre ud blandt folket, han lod dem aflægge løfter kun for ét år ad gangen, han tillod ikke, at de gik klædt i en særlig klosterdragt, men ganske almindeligt, upåfaldende, for bedre at kunne bevæge sig blandt folket.

Han skriver i deres regler: »Næstekærlighedens døtre må have sygehusene som deres klostre, et lejet værelse som celle, sognekirken skal være deres kapel, byens gader eller sygesalene deres klostergange, lydighed deres klausur, gudsfrygt deres gitter og som slør skal de have hellig beskedenhed. »Kristi kærlighed tvinger os« skal være deres valgsprog.»

Overalt hvor der fandtes fattigdom og elendighed tilbød han sin hjælpende

Sognekirken hvor Sanket Vincent virkede. Indsat: et gammelt billede af helgenen

hånd. Skønt han selv forblev fattig, er millioner af francs gået gennem hans hænder som hjælp til andre. Han tænkte ligeså vel på de kristne i hedensk fangenskab som på de forsømte børn i byens gader; han stiftede hjem både for problembørn, for letlevende piger og for faldne kvinder. Han hjalp fordrevne klostresøstre, byggede huse for de rejsende, for syge, for invalide arbejdere, han skaffede de sindssyge hospitaler og pleje og skaffede tiggere logis. Han formåede at hjælpe hele provinser, som var ødelagt af krig, hungersnød og pest. I hele den kristne verden er Vincent kendt som den store næstekærlighedens apostel. De mest kendte statuer af ham fremstiller ham med et hittebarn på armen og med børn under sin beskyttende kåbe.

Ofte er disse statuer meget betegnende for hans gerning, men drivkraften dertil, som må søges i hans kærlighed til Kristus, gengives bedre af den statue, der står i Peterskirken i Rom. Dér står han med Kristi kors i sin udstrakte hånd, som om han med Paulus ville tilråbe os: »Jeg forkynder jer kun Kristus — og det som korsfæstet«.

Med Henri Bremond kan vi sige om Vincent: »Det er ikke næstekærligheden, der har gjort ham til en helgen, men det er hans hellige liv, der har gjort ham næstekærlig i ordets kristne betydning«. Ellers kunne der kun være tale om ædelsindet humanisme. Men her er det virkelige Kristi næstekærlighed, der gennemsyrrer alle hans tanker og handlinger og helliger dem.

Østtyskland (fortsat fra side 2)

burg og forårsager desuden at en ganske lille del af det vesttyske bispedømme Hildesheim kommer til at ligge i Østtyskland. Bispedømmet Berlin, bortset fra den vestberlinske enklave, ligger inden for det kommunistiske territorium.

I de første år efter krigen var det tilladt de vesttyske biskopper at besøge de områder i Østtyskland, der hørte til deres bispedømme, men det varede ikke længe, før kommunisterne begyndte at lægge hindringer i vejen for biskoppelige visitatser.

Siden maj 1958, da biskoppen af Berlin, kardinal Doepfner, rejste ud for at meddele Firmelsens Sakramente i de kommunistisk styrede dele af sit bispedømme, har kommunisterne ikke givet

nogen vesttysk biskop tilladelse til at passere jerntæppet. Den sidste ansøgning om en sådan tilladelse, som kom fra biskoppen af Würzburg, blev afvist med følgende bemærkning »Enhver yderligere ansøgning vil være forgæves«. De biskopper, hvis bispedømme ligger dels i Vesttyskland og dels i Østtyskland har nu indsat administratorer, hvoraf de fleste er hjælpebiskopper, til at tage sig af katolikerne på den anden side af jerntæppet.

Biskopperne af Berlin og Meissen og hjælpebiskopperne og administratorerne i Østtyskland arbejder nu sammen i den såkaldte »Sammenslutning af berlinske biskopper«. Denne sammenslutning har fra tid til anden udsendt fælles hyrdebrev, som protesterer imod kommuniti-

ske forsøg på at udrydde religionen.

I deres fastemandat for 1960 anklagede de østtyske biskopper kommunisterne for at bagtale Kirken såvel i skolerne som på møder i fabrikkerne og i det offentlige liv. De hævdede, at de kommunistiske myndigheder behandler de børn og unge dårligere, som holder fast ved deres tro, og at de tvinger folk til at udspionere hinanden og lægger pres på katoliker for at få dem til at tage del i ateistiske ceremonier.

Biskopperne udtalte: »Kommunisterne prøver mere end nogensinde på at påtvinge hele samfundet den dialektiske materialisme, idet de med list og udholdenhed søger at trænge sig ind på alle områder af livet og at skille kristne mennesker fra deres tro«.

Kristi Legemsfest fejret i Rom

Atter i år har Rom fejret Kristi Legemsfest med en storslået procession. Den udgik fra kirken Santa Maria in Aracoeli, der ligger lige op ad Roms rådhus, Kapitol, og den bevægede sig henad den majestætiske Via dei Fori Imperiali, der går fra Piazza Venezia til Colosseum, og som på begge sider er omgivet af minder fra antikkens og de første kristnes Rom.

Processionen endte ved Konstantinbuen på den store plads mellem Colosseum og den del af Palatinerhøjen, hvis indgang beherskes af Titusbuen. Bagved Konstantins buen strækker sig til den anden side den lave grønne Celiushøj. På den nederste del af denne høj og på Palatinerhøjen var de bedste udsigtsposter og der var tæt besat længe før processionen kl. 18,30 udgik fra Piazza Venezia. Mange havde stillet sig op langs ruten, man regner med ca. 100.000 tilskuere ialt, men de, der havde lejret sig på skrænterne ved Colosseum, havde håb om at se paven, som man vidste ville komme til stede og meddele velsignelsen med Sakramentet fra alteret, der var rejst under selve Konstantins triumfbue.

Fra en mikrofon anbragt øverst oppe på Colosseum beskrev monsignore Macchari fra vikariatet processionens fremskridten, så de fjernerestående kunne følge med. Han ledede desuden rosenkransbønnen og de eukaristiske hymner, der istemtes af den store forsamling.

En afdeling betjente i gallauniformer og på hvide heste holdt orden på processionen, der anførtes af en gruppe spejdere. Efter dem fulgte repræsentanter for forskellige grene af det romerske lægmandsarbejde, herunder katolsk aktion

og katolske fagforeninger. Hver gruppe havde sit flag med og Roms byorkester i uniform akkompagnerede salmesangen. Medlemmer af byens ældgamle lægmandsbroderskaber (confraternita) i deres meget maleriske dragter dannede overgangen til den gejstlige del af processionen. Man lagde her blandt andet mærke til en stor skare af Roms sognepræster, repræsentanter for forskellige ordenssamfund og en stor flok seminarister. En gruppe højere gejstlige gik umiddelbart foran baldakinen, hvorunder det Allerhelligste blev båret frem af Roms Provikar, Kardinal Luigi Traglia. Det var elever fra byens ældste præsteseminarier, der skiftedes til at bære baldakinen, der blev fulgt af byens råd med borgmesteren i spidsen, repræsentanter for deputeretkammer og senat, arbejdsministeren og mange andre repræsentanter for myndighederne. Derefter kom det menige folk, der havde ventet på processionen og nu sluttede sig til den.

Da den første del af processionen var fremme ved Colosseum var klokken 19, solen var ved at gå ned og svalerne fløj deres sædvanlige aftentur over byen; men først klokken godt 19.30 var den bageste del nået frem til bestemmelsesstedet.

Paven deltog ikke i processionen, men ankom til Konstantinbuen ad en anden vej, kort før Sakramentet blev anbragt på alteret. Roms befolkning ved godt, at Pave Johannes nødig vil modtages med klapsalver, når han deltager i en religiøs handling, men der er altid en del, der ikke kan give afkald på denne måde at udtrykke deres glæde på. Klapsalverne og nogle spredte: »Evviva il Papa!« blev dog hurtigt overdøvet af »Tantum ergo«, istemt af hele forsamlingen.

Efter at have meddelt den sakramentale velsignelse holdt paven en tale, hvori han først mindede om betydningen af tilbedelsen af Alterets Sakramente. Dernæst opfordrede han alle til at takke Gud for de store og rige begivenheder, der havde fundet sted i Kirkens liv siden sidste års Kristi Legemsfest. Det gjaldt først og fremmest den lykkeligt tilendebagte romerske synode, hvis bestemmelser snart vil blive ført ud i livet. Så gik tankerne tilbage til de mange gange, hvor paven i sin egenskab af Roms biskop har befundet sig midt i den romerske befolkning, især til de 4 besøg, han i fastetiden aflagde i Roms fattigste forstæder. Også for de to nyligt stedfundne helgenkåringer ønskede Johannes XXIII at udtrykke sin taknemmelighed og glæde. De to nye helgener, den italienske kardinal, Gregorio Barbarigo og den spanske ærkebiskop, Giovanni de Ribera, havde levet og arbejdet i Tridentinerkonciliet's ånd, og den hellige fader anede ligesom et bifaldende og opmuntrende smil fra himlen i den omstændighed, at deres helgenkåringer har fundet sted i denne forberedelsestid til det kommende koncil.

Efter således at have bedt alle om at være med i taksigelsen for det forløbne års lykkelige begivenheder, opfordrede Pave Johannes til bøn for Kirkens fremtid. Herunder lagde han romerne særligt på sinde at bede for nye præstekald og for en styrkelse af menighedslivet i de enkelte sogne. Talen mundede ud i en bøn om velsignelse over byens liv i alle dets former.

Da talen var til ende og paven, efter endnu engang at have lyst velsignelsen, kørte bort, var der intet, der kunne hæmme mængdens klapsalver og hyldestråb. Det var da forlængst mørkt. Colosseum og højene omkring det var belyst som på byens største festdage. Kampen om sporvognene begyndte, men mange opgav den og gik langsomt hjem til fods i den lune aften.

Kristiane Passerini.

90 % mener det

Haag (NC) Ifølge den nyeste kirkelige statistik er 41% af Hollands samlede befolkning katolikker — det vil sige, at der er mere end 4½ million katolikker blandt de lidt over 11 millioner indbyggere i landet. Man regner med, at næsten 90 % af katolikerne praktiserer deres tro. Der er procentvis flest praktiserende katolikker i bispedømmet s'Hertogenbosch (95,2 %) og færrest i bispedømmet Rotterdam (73,1 %). Holland har 8719 præster — én præst til 320 katolikker. Det oplyses i statistikken, at Kirken i Holland råder over 6339 lægbrødre og 33.044 søstre i forskellige ordner.

For Ruslands omvendelse

Fatima (NC) Biskop Vinancio af Leiria, inden for hvis område Fatima er beliggende, har i et brev opfordret til en verdensomfattende højtideligholdelse af årsdagen for åbenbaringerne i Fatima den 12. og 13. oktober. Biskoppen opfordrer til bøn og bod som en opfyldelse af Gudsmoders udtrykkelige ønsker ved åbenbaringerne i Fatima. Man skulle ved denne lejlighed især bede for Ruslands omvendelse.

Når vandene stiger . . .

Khartoum (NC) Når bygningen af Aswan-dæmningen er fuldendt, vil som bekendt flere hundrede historisk værdifulde bygninger og mindesmærker blive overskyldt af vandet, og blandt dem stammer adskillige fra den kristne tid. De ældste historiske monumenter i dette århundrede stammer fra omkring år 4000 f. Kr., men andre blev rejst i perioden fra år 500—1500 e. Kr. — netop i det tusindår, da Nubien var et kristent land. Nubien ligger i Nildalen mellem det sydlige Ægypten og det nordlige Sudan.

Ifølge traditionen kom kristendommen allerede til Nubien på aposteltiden, idet apostlen Thomas var den første, der forkyndte evangeliet. Han skal have virket i Ætiopien, som på den tid omfattede en del af Nubien. Det fortælles, at Sayed Ali el Mirghani, en kendt muhamedansk leder, plejede at vandre barfodet over et bestemt område i Nubien, fordi, sagde han, »en stor kristen apostel er begravet her«.

Historikere hævder dog, at Nubien blev omvendt til kristendommen under kejser Justinian (527—565) og kejserinde Theodora. Kejseren var katolik, men kejserinden var medlem af en sekt, der hævdede, at Kristus ikke har to naturer,

en guddommelig og en menneskelig, men kun én natur — den såkaldte monophysitiske sekt. Hun sendte i året 549 en tilhænger af denne sekt, præsten Julian, til Nubien for at forhindre, at katolske præster, udsendt af kejseren, skulle nå området først og prædike den katolske kristendom! I de følgende årtier blev det meste af Nubien omvendt til kristendommen — dele af det antog den katolske og andre dele den monophysitiske tro. Ved midten af det 8. århundrede nåede kristendommen sin blomstringstid i kongedømmerne omkring Nildalen. Nubiens konger var i flere tilfælde tillige præster og havde tilladelse til at celebre messe, såfremt de ikke gjorde sig skyldige i blodsudgydelser. Omkring år 900 indledte araberne en systematisk invasion i Nubien og nedsatte sig der, og i 1273 indtog de kongedømmet Makkura og ødelagde hovedstaden Dongola. Kirken i Dongola blev brændt.

En ægyptisk hær marcherede i 1315 ind i Nubien og besejrede landets sidste kristne konge, der blev ført til Kairo som fange og erstattedes af en muhamedaner på tronen. Kristendommen holdt sig i det fjernere kongedømme Alaw indtil det 16. århundrede. Den blev udsløttet af muhamedanske styrker, der kom ind fra nord, og af muhamedanske religionslærere, der nåede landet over Rødehavet fra Arabien.

Spanske præster protesterer mod Franco

Politiske årsager, siger regeringskredse

339 præster fra den spanske del af Baskerlandet har i fællesskab sendt biskopperne i Viktoria, San Sebastian, Bilbao og Pampelune et brev, hvori de angriber Francos regering, hvis »metoder og totalitære system vi forkaster som værende i modstrid med naturen og den kristne lære«.

Brevet begynder med at hævde menneskets krav om frihed: »Friheden er en af menneskets helligste og urørligste rettigheder, som staten skal anerkende og respektere. Vi vil offentligt hævde, at samvittighedens ukrænkelighed indgår som et nødvendigt led i den fulde kristne opfattelse af friheden... »For at men-

nesket skal være i stand til at gøre brug af denne samvittighedens frihed, må det først være i besiddelse af alle nødvendige forudsætninger for at kunne fælde en dom... Partiets begrænsning af denne ret til at vide sandheden og den måde, på hvilken den forvaltes, er i virkeligheden en forvanskning, der er egnet til at krænke Gud, fordi retten til sandhed har sit udspring i en urørlig morallov«. Længere nede i brevet hævdes det, at retten til frihed krænkes i Spanien. Den personlige frihed, pressefriheden og foreringsfriheden forhånes offentligt.

De baskiske gejstlige har lige fra begyndelsen været mere eller mindre stærkt imod Franco-styret, men dette brev bør

dog ikke opfattes som et politisk fremskudt. Det hedder i brevet: »Vi adlyder vor samvittigheds bydende røst, der kræver af os, at vi peger på den afgrund, som dag for dag uddybes mellem os og de sjæle, der er betroet i vor varetægt. De klager, vi har været ude for, er så kraftige, at de tilsammen udgør et veritabelt klageråb... De udspringer faktisk af en mængde skuffelser og af den fjendtlige atmosfære, som omgiver os, og som varslende dårligt for vort folks åndelige fremtid. Det ville være skæbnensvangert at undervurdere alvoren i en situation, som generationer fremover kan komme til at skade Kirkens fremtid i vore bispedømmer«.

Regeringskredse i den spanske hovedstad hævder, at denne protest og nogle demonstrationer fornyligt i Barcelona er politisk inspirerede, og ikke har religiøse og moralske motiver. Den spanske regering arbejder på en centralisering og vil derfor modvirke separatistiske bevægelser i de baskiske og cataloniske provinser, hedder det.

... Og de fulgte ham

Evangeliet om Peters fiskefangst er evangeliet om Guds kaldelse: Gud tager initiativet, Gud kalder os.

Det er ikke os, der i vor søgen efter sandheden endelig standser op ved Jesus Kristus som den, der bedst svarer til vore krav, nej, det er Jesus Kristus, der ser os stående — midt i vort jordiske liv — og kalder på os. Jesus fandt sine disciple midt i hverdagens slid, som meget ofte var netop så håbløst, som det var for Peter den dag: »Mester, vi har arbejdet hele natten og fik intet.«

Det er da også i vor hverdags slidsomme og til tider håbløse virkelighed, at vi skal vente Jesu Kristi kald. Jesus søger ikke det

menneske, der føler sig ovenpå, han udvælger tværtimod den, der lader hænderne synke i erkendelse af sin afmagt og som siger: »Jeg fik intet.«

Men Jesu kald er også et kald til at *vove* alt på hans ord. Peter sagde: »På dit ord vil jeg kaste garnene ud.« — Og dette vovestykke foregår ude på dybet, fordi der kun er to muligheder: enten at synke i fortabelse, så fremt man overlades til sig selv, eller at bæres oppe ved Jesu ord, ved hans nåde. Men den, der vover at kaste sig ud på dybet på Jesu ord og befaling, den, der har tillid til Gud, vil også bæres deraf. Peter oplevede, at det, hans egne kræfter havde måttet give op for,

det gjorde Jesus i hans sted. — Men Peter og de andre apostle, og alle de, der fører deres gerning videre, måtte også lære, at menneskefiskeri foregår under de samme kår som det fiskeri, de forlod. Skulle Peter være menneskefisker, da måtte han også i denne gerning lære det vanskelige at skulle sige: Mester, vi har arbejdet hele natten og fik intet, — og derefter lægge alt i Guds hænder og således erfare, at Jesus Kristus i hans sted ved et under udretter det, han ikke selv magtede. »Vi fik intet, men på dit ord vil jeg kaste garnene ud. Og de forlod alle ting og fulgte ham.«

Sådan gjorde de første apostle, da Jesus kaldte.

Og Gud fortsætter med at kalde, trods det, at vi så ofte ikke svarer ham. Vi hører måske Guds kalden, men vi undskylder os, vi har ikke tid nu, kom igen en anden gang. Hvis vi da ikke helt vender det døve øre til.

Men måske hører vi denne kalden, måske strømmer vort hjerte over af taknemmelighed: jeg vil følge dig, Herre, fordi du har udvalgt *mig* blandt de andre. Thi vi holder af at være den foretrukne. Men i samme øjeblik tier Gud, thi han ønsker, at vi skal vide, at han kalder os *sammen* med de andre. Guds kalden omfatter alle mennesker og åbenbarer Guds kærlighed for alle. Alle er kaldede, uden undtagelse, alle er kaldet enkeltvis og dog på samme tid sammen med alle. Alle er kaldet til at lyde Jesu befaling og følge ham. Vi er alle kaldet til Guds rige, til det evige liv, til helliggørelse. De forskellige kald er kun midler til at svare på den store fælles kalden fra Gud til alle mennesker.

Og hvis vi har forstået dette, da vil Jesus Kristus sige til os, som han sagde det til Peter: Frygt ikke,

En rig fiskefangst — »På dit ord vil jeg kaste garnene ud«.

Kirken i Øm påbegyndt

Arbejdslejren fra 4. til 18. juni blev en stor oplevelse for os, der fik lov at være med. Biskoppen gav sin endelige godkendelse af kirkeplanerne og skænkede oven i købet titusinde kroner til byggefondet! Og efter fjorten dages arbejde er kirken allerede ved at blive en virkelighed. Kælderen blev gravet ud og fundamenterne til kor og sakristi blev støbt.

Der blev arbejdet på livet løs, med en beundringsværdig energi og med et smittende humør, ikke alene af de lidt ældre herhjemmefra eller fra Schweiz, Belgien og Tyskland; men også af de helt unge. Og her ville det være urimeligt, hvis vi ikke nævner de unge, der var med fra Amager K. U. K.; for de var ganske enestående og tog fuldstændig pipet fra os alle! Lad os få flere af den slags med på vore arbejdslejre!

Foruden arbejdet på kirkegrunden blev der gjort en hel del ved selve Ømborgen, der bl. a. blev grundigt imprægneret med solignum. Der blev malet inden døre, sat skabe op på sovesalene, for

bare at nævne noget. Blandt alt det tømmer, vi havde fået fra Storskoven, var der en mast på 15 meter, der blev lavet til flagstang, og pastor Stappers kom dagen efter Valdemarsdag med et flag, der målte 3×5 meter, forøvrigt det største, fonden havde givet, blev der sagt. Den næste arbejdslejr bliver fra den 28. august til 11. september. Et hold unge tyskere har lovet at komme; men der er brug for mange flere, så vi håber, der er mange, som vil og kan afsætte noget af deres ferie til dette formål. Arbejdet i den forløbne arbejdslejr var ofte alt for forceret, da der ingen var at skifte med, så de samme måtte blive urimeligt længe ved meget hårdt arbejde.

Men ingen var i tvivl om, at det trods alt var en god måde at holde ferie på. Tilmelding sker til Karlo Hammann, Ndr. Strandvej 45, Risskov. Vi er af flere blevet spurgt om byggefondets gironummer. Det er nr. 10256, Øm-Byggefondet, kassereren, Store Torv 14, Aarhus.

En deltager.

Øverst: Der er gjort klar til at støbe kirkens fundamenter.

Herunder: Blandt de ivrigste ved cement-blandemaskinen var disse fire unge fra Amager.

Messe i Hornbæk

I lighed med tidligere år vil der blive læst Messe på Trouvillevej 2, Hornbæk, fra den 10. august og sandsynligvis til omkring 4. september. Nærmere oplysninger om tidspunktet for Messen kan fås ved henvendelse på den opgivne bopæl. Alle er velkomne.

fra nu af skal du fange mennesker, og da er det til os, at Peter skriver sit første brev: »Ligesom han, der kaldte jer, er hellig, således skal også I være hellige i al jeres færd. Thi I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys, I som nu er Guds folk.«

Vagn Hansen.

Fra kalenderen:

Elisabeth af Portugal

Elisabeth, der var født i Spanien i 1271, blev som 12-årig gift med prins Denis af Portugal. Hendes ægtefælle, som var udsvævende og mistroisk, blev et tungt kors for sin hustru. Hun fik to børn med ham: Constance og Alfons. Indbyrdes stridigheder i familien bragte hende yderligere prøvelser, idet sønnen gjorde oprør mod sin egen far. Elisabeth forsøgte at stifte fred imellem dem. Efter kongens død i 1325 anlagde hun klarisernes ordensdragt og levede et tilbagetrukket liv, helt optaget af barmhjertighedsgerninger. Hun blev imidlertid nødt til endnu en gang at gribe ind i det politiske liv for at standse en krig, denne gang mellem sin søn og sin sønnesøn. Denne nye prøvelse overlevede hun ikke. Hun døde den 4. juli 1336.

Liturgisk kalender

SØNDAG den 3.: 4. søndag efter pinse (s. 666, grøn). Ihukommelse af Leo II (s. 983), pave.
MANDAG den 4.: Søndagens messe (s. 666, grøn).
TIRSDAG den 5.: Antonius Maria Zaccaria (s. 984, hvid), ordensstifter.
ONSDAG den 6.: Søndagens messe (s. 666, grøn).
TORSDAG den 7.: Cyrillus og Methodius (s. 990, hvid), biskopper.
FREDAG den 8.: Elisabeth af Portugal (s. 992, hvid), dronning.
LØRDAG den 9.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. 90, hvid).

Messen i Vordingborg

I vor liste over sommerens messetider (i sidste uge) var det anført, at der er messe i Vordingborg kl. 10. Det er ikke rigtigt. I juli og august måned er der i Vordingborg, Chr. Winthersvej 4, messe kl. 9.

Fra Industrirådet i København til kloster i Amerika

Indtil for 6 år siden var pater Jan Wesch sekretær i Industrirådet. Så rejste han, der da var 34 år, til USA for at blive optaget i benediktinerklostret Conception Abbey i Missouri. Den 28. maj i år blev han præsteviet, og få dage senere fløj han med SAS hjem til en kort ferie hos sine forældre på Nørrebro i København.

Conception Abbey er verdens fjerdestørste kloster. Det ligger i nærheden af Kansas City ved en landsby, hvor to jernbanelinier skærer hinanden. Her grundlagde i 1873 nogle benediktinermunke et kloster. Der oprettedes en skole, og denne skole udviklede sig efterhånden til et præsteseminarium, som i dag tæller ikke færre end 280 studerende. Selve klostrets samfund omfatter 180 munke, der som hovedopgave for deres ydre aktivitet har undervisningen på seminariet.

Til Ugebladet fortæller pater Jan Wesch, at det var biskop Suhr, som i 1954 anbefalede hans optagelse i netop dette kloster. Dets eksistens var ham ellers ubekendt.

— Klosteret ligger i en udpræget prærieegn, omgivet af et næsten træløst bakket landskab. Her er De forenede Staters geografiske hjerte med omkring 2000 miles til hver kyst. Man vil forstå, at der ikke er anledning til havbad hver dag. Klosteret og seminariet udgør tilsammen et lille bysamfund med omkring 500 mennesker. For i nogen grad at kunne være selvforsynende med kød — hver uge skal der slagtes 2 okser — driver man en farm på 800 tønder land. Stort set kan munkene selv klare landbrugsarbejdet.

For at få bedre plads er de 4 yngste klasser i seminariet for få år siden ble-

vet forlagt til et nyoprettet kloster i Elkhorn, Nebraska, omkring 300 km fra Conception. Desuden er der grundet datterhuse i Illinois og syd for Sankt Louis. Siden 90'erne har benediktinerne i øvrigt drevet indianermission i North Dakota. I klostrets eget museum opbevares blandt andre rariteter det gravmæle, der blev sat over den kendte indianerhøvding Sitting Bull — et simpelt bræt med navnet påmalet.

— Hvorledes går dagen for Deres vedkommende?

— Jeg står op 10 minutter i 5 og deltager kort efter i laudes, der efterfølges af en halv times samlet meditation i koret. Kl. 6,30 er der højmesse, hvorunder de 280 seminarister vekselsynger med det 70 mand store munkekor. Efter morgenmaden kl. 7,30 kommer forskellige tidebønner og fra 8,35 til 11,15 sidder jeg på skolebænken. 11,20 følger sekst og non, og derefter har vi 1 times middag, inden skolen genoptages til 15,30. Kl. 17 følger vesper og komplet, og inden aftensmaden 18,30 er der en halv times åndelig læsning. Endelig er der atter korbøn kl. 19,45. Fra kl. 20,30 til efter næste dags morgenmad er al indbyrdes samtale mellem munkene forbudt.

— Kan denne rytme ikke føles ensformig?

— Det er der vist ingen, som synes.

Pater Jan Wesch

I øvrigt er der god mulighed for afveksling ved legemligt arbejde af snart enhver art. Foruden det store landbrug, jeg nævnte før, driver vi egne tømmer-, skomager- og autoværksteder, og har man talent for at svinge en smedehammer, er der udløsning for det. Rengøring skal også passes. Klosteret er et liturgisk center for den katolske kirke i USA, og dets eget store trykkeri udspyr en mængde blade og bøger. Apropos litteratur: klosterbiblioteket har 100.000 bind på hylderne, så nogen større mulighed for at forgå af læsehunger findes ikke. Også idrætspladser står til vor rådighed.

Hvert år modtager klosteret omkring

Prøv vort fordelagtige abonnement...

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

I. Rørding & Co. Vester 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

10.000 gæster, og mellem disse har forøvrigt i år været biskop Th. Suhr. Da jeg havde kørt ham til stationen, satte det ind med en så rasende snestorm, at jeg måtte overnatte i byen.

Et pust fra verden udenfor får vi også den gang om måneden, hvor en eller anden berømt gæstetaler hos os. Blandt andre har protestantiske teologer holdt foredrag.

— Er de præstestuderende overvejen- de amerikanere?

— Ja, men der er også seminarister fra Filippinerne, Korea, Irland, Spanien, Tyskland, Mexico og Danmark. Jeg er for tiden eneste skandinav.

— Og tilgangen til klostret?

— Vi har brug for mange flere, selv om også Conception Abbey nyder godt af den stigende tendens blandt de præstestuderende til at vælge en orden. Mellem 30 og 40 procent af de katolske præster i USA er ordensfolk. Det er en udvikling, som vækker biskopperne til eftertanke, og det er ingen hemmelighed, at dette forhold også skal tages op til drøftelse på det kommende kirkemøde.

— De rejser tilbage til Missouri.

— Jeg mangler endnu et par års teologi.

— Og derefter?

— Aner det ikke. Skal jeg efter endt eksamen deltage i undervisningen på seminariet, må jeg først skikkes til et universitet for at tage en doktorgrad. Måske sendes jeg ud som kapellan i et af de mange sogn, der betjenes via kostret, måske kommer jeg til et datterkloster, eller måske til Formosa, hvor benediktinerne skal hjælpe med oprettelsen af et universitet i stedet for det i Peking. Måske vil der ske noget helt andet. Jeg ved det som sagt ikke, og — forstå mig rigtigt — det betyder heller ikke så meget.

E. D.

ALTERLYS

i alle størrelser

og i øvrigt

stearinlys og vokslys
af enhver art

ASP-HOLMBLAD
STEARINLYSFABRIKER
København

R. I. P.

Fru Anna H. Hilskov
døde stille den 17. juni 1960

Bed for hendes sjæl.

R. I. P.

Vor kære mand, far, morfar og farfar
Direktør Kaj Bredholt
er død den 21. juni 1960.

På børnenes og egne vegne
Esther Bredholt f. Ballin

Bed for hans sjæl.

Artiklen om

den katolske brevkoles arbejde har allerede fået en del interesserede til at fremsende deres hilsen via et giro-kort. Vi minder om adressen: giro 10 31 69 Katolsk Orientering, Lyngbygårdsvej 1, Lyngby.

S.O.S. nr. 12

En præst, hvis søster lider af en ondartet øjenlidelse, beder om der må blive sendt hende, til Rusland, en bestemt type briller, som kun kan fåes i Frankrig. Hvem hjælper? — Selv små bidrag løser store opgaver: Caritas, København—Brønshøj — Giro 439 79.

Nyt katolsk bibel-selskab

Oegstgeest, Holland (NC) En hollandsk katolsk forening, Sankt Willibrord-Selskabet, har besluttet at danne et nationalt katolsk bibelselskab med det formål at udsende billige bibler og opmuntre til læsning af den hellige skrift. Det nye selskab er blevet dannet som en æresbevisning over for kardinal Bernard Alfrink, ærkebiskoppen af Utrecht, der for nylig blev medlem af kardinalkollegiet, og som er kendt for sit bibelvidenskabelige arbejde.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Værelse søges

Rolig katolsk nng mand søger u-møbl. vær. pr. 1. aug. m. centralv. og adg. til tekøkken - helst Frederiksberg.

Bill. mrkt. V. S til
Annonceafdelingen

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27, København
Byen 7920 — Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

SOMMERJOB.

Stud. polyt. færdig med 1. del søger sommerjob fra 5-7 til 1-9. Skriv venligst til Kurt Hansen, Knivholtvej 6³, Kbh. F.

Tænk, Pollemand gik lige hen og tog en bog ud af reolen ... af Shakespeare!

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører
Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

EMANUEL JENSEN & H. SCHUMACHER

Murer- og
Entreprenørforretning A/S
Godthåbsvænget 4, København F
Telefon C. 963

Chr. Hansens køudsalg

Telefon Eva 6465 - 6466
Gl. Kongevej 163
København F

Støt vore annoncører

Mønter fra Kristi tid

En drusisk bonde fra byen Isafja i Israel har fundet flere tusinde sølv mønter fra Kristi tid, som foreløbig er afleveret til politiet i Haifa. Manden forsøgte at sælge mønterne, som han fandt i to lerkrukker nær toppen af bjerget Karmel. Efter eksperternes mening prægedes mønterne år 70 før Kr. og år 60 efter Kr. Altså har de ligget gemt i 1900 år. Nogle sagkyndige mener, at det var sølv mønter af denne type, Judas fik, da han forrådte Jesus.

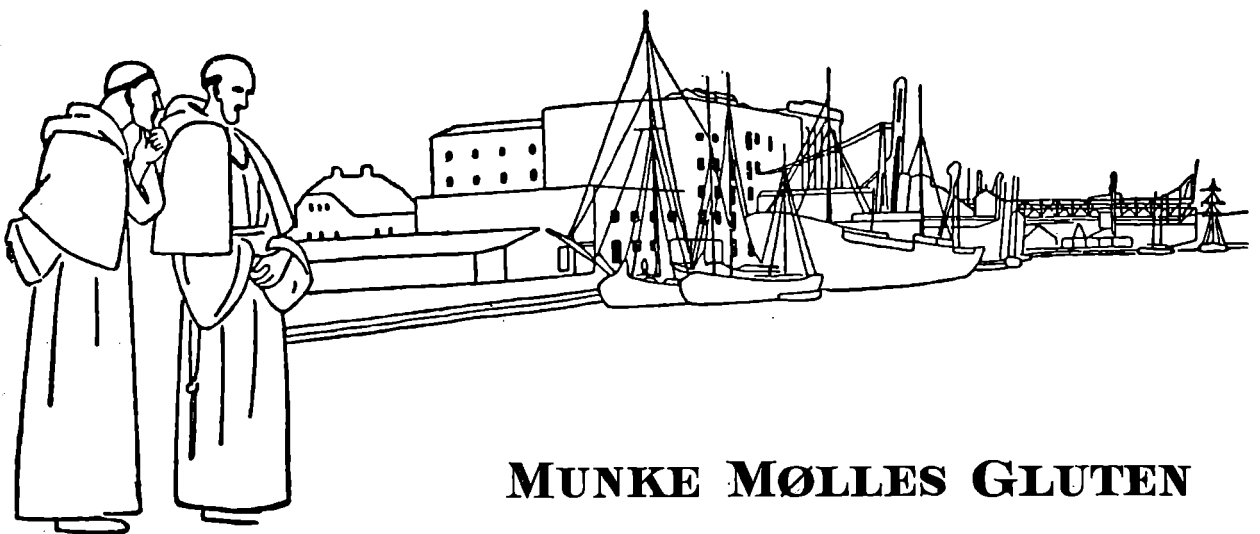
Indbyggerne i byen Isafja fortæller, at manden stødte på krukkerne med mønterne, da han pløjede. Fundet omfatter ca. 3000 stykker, og finderens begyndte at sælge nogle få af dem ad gangen.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27, KØBENHAVN
TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

MUNKE MØLLES GLUTEN

For turister

Nu foreligger et nyt og stort oplag af folderen »Roman Catholic Churches and hours of Masses«, som pastor Olaf V. Sørensen har udarbejdet. Denne folder sendes hver sommer til hoteller og vandrehjem, som kan give den videre til deres katolske turister. I folderen findes alle nødvendige oplysninger om kirkernes beliggenhed og tiderne for søndagsgudstjenester samt en statistisk information om den katolske kirke i Danmark. Det hele er tilrettelagt på en meget praktisk måde, og i tilgift får turisten et lille Danmarkskort, hvor på kirkernes beliggenhed er markeret. Et smukt billede af Sankt Vincent Kirke i Helsingør pryder omslaget.

Redaktionelt

Redaktørerne Inger Lauridsen, Martin Drouzy og Egon Duvå træffes ikke i juli måned, mens redaktør Gunnar Martin Nielsen ikke træffes i august.

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

21 fra Niels Steensens Gymnasium

Danmarks eneste katolske gymnasium, Niels Steensens Gymnasium i København, har atter dimitteret et hold studenter. Følgende 21 erhvervede i år den hvide hus:

Jette Andersen, Niels Schiøtz Andersen, Niels Baumann, Ole Djurhuus, Marie Louise Fabricius, Aase Freuchen, Ulla Freuchen, Erling Geertsen, Vivian Glahnson-Petersen, Lisbeth Allerslev Jensen, Torben Jensen, Vagn Johansen, Per Kildevang, Bent Kofod, Lars Kofod, Irmengard Niedermeier, Karl Rasmussen, Ernst Simonsen, Lone Therkildsen, Steen Thomsen, Klaus Tønnesen.

SELVSTÆNDIG KOKKEPIGE

eller enlig dame som sammen med husmoderen vil lede den daglige husholdning på den nyoprettede katolske ungdomsskole søges til 1. september.

Gerda Riisbøjgaard,
Graveshoved Ungdomsskole,
pr. Fjelstrup, tlf. Fjelstrup 40

I »Bønnen«, det sidst udkomne nummer af *Ånd og Liv*, var der genoptrykt to kapitler af pastor Peter Schindlers bog »Bøn og Gerning«, nemlig »Om at bede« og »Ubønhørt bøn«. Desværre har der i disse kapitler indsneget sig to meningsforstyrende trykfejl. Side 7, linie 16, læses »værneengel« i stedet for »værnehelgen«, og side 25, linie 22, i citatet fra Jakobs brev læses: »I beder og får dog ikke, thi I beder slet« (og ikke: »I beder slet ikke«). Vi beder både forfatteren og vore læsere undskyldte disse fejl.

Redaktionen af *Ånd og Liv*.

En smart ung mand

En charmerende ung udlænding, der foregiver at være lægestuderende fra Marokko og kalder sig Ben Abdjilil Hamid, har i den senere tid ladet sig beværte af flere katolikker i København og lånt penge af dem. Han fortæller, at han er konvertit og henviser til kendte franske gejstlige, som han står i forbindelse med. Det er foreløbigt lykkedes ham at låne flere penge, end han behøver, mens han venter på «en check, der skal komme fra Marokko!»

Akja, der kunne fortælles flere lignende historier, men vi haster med at bringe denne, for selv om politiet er blevet underrettet om Hamids meriter, kan han endnu få tid til at øge sin formue i katolske kredse her i landet eller i det øvrige Skandinavien.

Viggo Høsgård

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

FILM og TEATER

1. Bravo

2. Fornøjelig

3. Vældig sjov

4. Udmærket

*Aske og diamanter (Katolsk ugeblad, nr. 10)	4	*Djævelens discipel (nr. 21)	2
Bag fortæppet (nr. 24)	4	*Djævelen kom om natten (nr. 11) ..	4
*Blå jeans (nr. 25)	4	Een gang til — med følelse (nr. 14)	7
*Broen (nr. 18)	1	*En kvinde skygges (nr. 4)	4
*Da storbyen døde (nr. 10)	4	*En mands skæbne (nr. 8)	4
*De elskende (nr. 6)	7	*Et mords analyse (nr. 4)	8
*Den bitre jord (nr. 23)	2	*Forbrydelse og straf (nr. 17)	4
Den hvide ørken (nr. 19)	2	Fra bord til bord (nr. 5)	2
Den lille hytte (nr. 2)	3	*Frihedens pris (nr. 13)	4
Den rødhårede Julie (nr. 23)	2	*Fætrene (nr. 13)	7
Den skjulte fæstning (nr. 5)	1	Geisha boy (nr. 22)	5
*Den udvalgte (nr. 17)	4	Gigi (nr. 8)	2
Den ærbare bigamist (nr. 12)	2	*Grand Hotel (nr. 8)	4
*Det syvende segl (nr. 7)	1	*Gudinden (nr. 13)	6
		*Gymnasiepiggen (nr. 13)	6

5. Ak ja!

6. Væk mig!

7. Absolut nej!

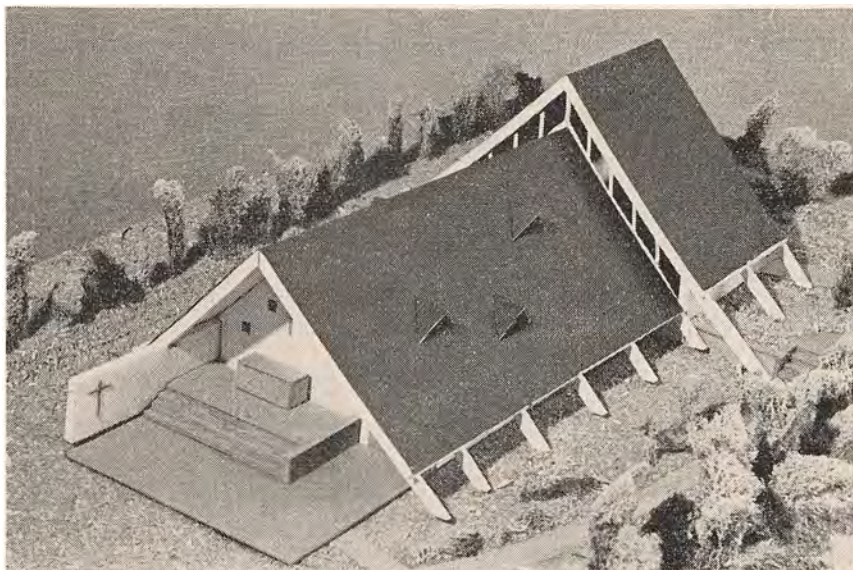
8. Både ja og nej

Her går det godt (nr. 2)	2
*Hiroshima, min elskede (nr. 15) ..	1
Hvem var den dame? (nr. 20)	2
Jomfrudronningen (nr. 23)	2
Kavaleriets helte (nr. 9)	6
Komikernes kavalkade (nr. 25)	3
*Manden i regnfrakken (nr. 12)	3
Mexico Canasta (nr. 19)	2
*Midt i natten (nr. 5)	4
Musen, der brølede (nr. 6)	2
Og bag dem synger skovene (nr. 4)	2
*Og solen går sin gang (nr. 6)	2
*Ondskabens sæd (nr. 9)	5
Paw (nr. 2)	2
*Pludselig sidste sommer (nr. 9)	4
Poeten, Lillemor og Lotte (nr. 20) ..	2
*På stranden (nr. 3)	4
Quo vadis (nr. 10)	7
Salomon og dronningen af Saba (nr. 8)	7
Sjette Lykkes kro (nr. 11)	2
Som brødre vi dele (nr. 18)	3
*Spionen med de grønne øjne (nr. 14)	6
*Sænk Bismarck (nr. 25)	4
Tornerose (nr. 17)	6
Tro, håb og trolddom (nr. 15)	6
Tyfon over Nagasaki (nr. 24)	4
Ubåden, der rødmede (nr. 14)	2
Underfulde lotuslampe (nr. 20)	4
Ungdom og letsind (nr. 22)	8
Ung flugt (nr. 14)	1
*Ung vrede (nr. 3)	1
Urskovens herskere (nr. 22)	2
Vi er allesammen tossede (nr. 2) ..	3
Vi er ikke engle (nr. 24)	3
*Vild er vinden (nr. 23)	5
Vor mand i Havana (nr. 17)	2
25 år, der gik (nr. 21)	

* (Forbudt for børn)

KATOLSK ugeblad

Nej, kirken i Øm, som de unge katolikker selv vil bygge, er endnu ikke færdig, men det skulle man næsten tro, når man ser disse billeder af modellen. Planerne er udarbejdet af den schweiziske arkitekt Markus Furer.

Hvorfor er der
ondskab i
naturen?

Osservatore
får ren
besked

Fremtiden i
Kongo

Film - instruktøren
Federico Fellini

L'Osservatore Romano får ren besked!

Vatikanets dagblad, L'Osservatore Romano, som netop i denne sommer kan markere 100-året for sin grundlæggelse, har fået en »jubilæumshilsen«, der næppe var velkommen. To hollandske blade, *De Linie*, der udgives af hollandske jesuiter, og *De Bazuin*, et dominikansk tidsskrift, har ønsket at fortælle Osservatore, hvad man helt oprigtigt mener om bladets opfattelse af katolske politikeres ansvar. De hollandske blades ret stærke reaktion var foranlediget af en opsats, der havde titlen »Punti fermi«, (punkter som står fast) og blandt andet hævdede, at katolikker selvfølgelig på det politiske område kan samarbejde med dem, der ikke anerkender vore religiøse principper, men »det tilkommer i så fald de kirkelige myndigheder og ikke den enkelte troende ud fra sin vilkårlige opfattelse at dømme om tilladeligheden af et sådant samarbejde«. Videre hed det, at der ikke for en kristen, som virkeligt følger sin samvittighed, skulle kunne opstå nogen konflikt mellem Kirkens bedømmelse og de troendes syn på sagen — »ihvertfald må de træffe deres afgørelse i lydighed mod Kirken, som er sandhedens vogter«.

De hollandske blade protesterer mod den tanke, at alene Kirkens styrelse skulle kunne afgøre, om et eventuelt politisk samarbejde er tilrådeligt. De Linie skriver således: »Kan man virkeligt så generelt fastslå, at det udelukkende er de kirkelige myndigheder, der skal afgøre, om et sådant samarbejde er tilladeligt eller ikke? Naturligvis er det rigtigt, at Kirken rent principielt alene kan dømme om, hvad der på det moralske plan

er rigtigt eller forkert. Men følger så deraf, at lægfolk i en given, konkret situation helt er fritaget for eget ansvar? Nej, absolut ikke! Katolikker lever alle vegne side om side med ikke-katolikker og ikke-troende, og de må samarbejde med dem. Og dette samarbejde byder alt efter omstændighederne på en mangfoldighed af muligheder. De kristnes åndelige interesser må aldrig tilsidesættes eller kompromitteres. I den grad de andres principper ikke kan forenes med et kristent livssyn, må man aldrig anerkende dem, hverken direkte eller indirekte. Men selv om en kristen lægmand holder sig til disse regler og lader sig lede af den holdning, Kirken indtager, vil han altid blive ved med selv at være ansvarlig på det politiske område«.

De Linie føjer hertil en kritik af tilbøjeligheden til at bedømme alting ud fra forholdene i Italien, og her samtykker det andet hollandske blad, *De Bazuin*, som ønsker »endnu engang at gå ind for, at man ikke ukritisk skal akceptere alt, der kommer fra Rom«. Man må ikke regne med, at Rom alene ved alting, mens katolikker i andre lande ingenting ved. Selve Kirkens lære akcepterer vi ikke passivt, men med en ægte og personlig trosakt. Vi er voksne mennesker, skriver *De Bazuin* videre, og glemmer vi det, forbliver vort trosliv på »barnetroens« stadium. Alt, hvad der kommer fra Rom, er ikke lige værdifuldt, og man skal ikke tage imod det hele på samme måde. Når »Rom« betyder Kirkens officielle

læremyndighed, indtager vi en anden holdning, end vi vil gøre, når det betyder en romersk teolog eller en romersk avis eller en person, der har studeret i Rom. Det er vigtigt straks at fastslå, at vi her har at gøre med en yderligtgående indstilling og et ultra-ortodoks standpunkt, som hverken teoretisk eller praktisk kan tiltrædes af nogen katolik på denne side alperne — bortset måske fra de allermest reaktionære!« Bladet opfordrer Osservatore til at revidere sit standpunkt: »Kan vi håbe på, at den journalist, der har fremsat sine synspunkter i Osservatore Romano, omsider opdager, at han har udtrykt en mening, som kun er gangbar i et kirkeligt-feudalt samfund som middelalderens, og at det ikke har nogen eksistensberettigelse i vor tid?«

Vi vil lade disse eksempler fra de to hollandske blades kritik af Osservatores artikel tale for sig selv. Danske katolikker har ingen erfaring i netop denne sag, og vi vil tro, at Danmark er en dårlig grobund for klerikalisme. Noget andet er, at man her rører ved hele spørgsmålet om lægfolks selvstændighed og ansvar. Den øverste kirkelige myndighed har selv gang på gang opfordret lægfolket til at træde frem og stille sig til rådighed for de kulturelle, politiske og sociale opgaver. Det er stort set ikke paverne, biskopperne eller præsterne, som i vor tid har fostret klerikalisme. Det er nok rigtigt, hvad en lægmand bemærkede fornyligt: De værste klerikalister findes blandt lægfolk!

Og man bør lægge mærke til, at kritikken mod Osservatore kommer fra to blade, der har gejstlig ledelse, mens Osservatore som bekendt redigeres af lægfolk, af velrenommerede pressefolk! Men det er jo muligt, at denne debat vil være til gavn for det gamle organ, mens det fortsætter sin virksomhed efter det første hundredår.

Hvorfor er naturen OGSÅ ond?

Et lidelsens værksted parallelt med paradisisk idyl...

Naturen er ikke lutter godhed! Den er andet og mere end vidunderlige solopgange, dugblinkende, duftende rosenblade, jubel i fuglestruber og dunede dyrebørns leg på skrænternes bløde mos! Naturen er også lidelse og grusomhed, satanisk tortur, snylteri, udnyttelse og kynisme. Naturen har præg af det guddommelige og af — det dømmiske.

Disse håndfaste betragtninger blev udbygget fornylig i et radioforedrag af den schweiziske zoolog, dr. *Adolf Portmann*, som især har beskæftiget sig med de tropesygdomme, der forårsages af snyltere, og hans iagttagelser er så interessante og aktuelle, at de fortjener at kendes af langt flere end hans lyttere. For de har at gøre med et af tilværelsens mest brændende problemer: det ondes mysterium.

— I de seneste dage, sagde dr. Portmann blandt andet, har jeg måttet se på fotografier, der har fået mig til at gyse. Det var tropebilleder — men forestil Dem ikke palmer eller orkideer, smilende sydhavsmennesker med blomster i håret eller eksotiske fugle med en gnistrende farvepragt. Der var ganske vist palmer i baggrunden, men billedernes hovedmotiver var de tropesygdomme, lægerne i dag kæmper imod — mennesker, halvt ødelagt af øjensygdomme, af forkrøblede lemmer, af sovesyge — — det er næsten ikke til at skildre. Det er vanskeligt at forstå, at der eksisterer noget sådant i vor tid, få flyvetimer fra os!

Alle disse lidelser har én og samme årsag: snyltere. Og i troperne har snyltere forfærdende muligheder for at angribe og ødelægge. Hvad kan der ikke trives af snyltere i blodkar, i hjerne, i lever, under huden! En hær af insektarter er udstyret udelukkende med henblik på at snylte på andre organismer. Der trives også uhyggelige snyltere under vore himmelstrøg, men det er ingenting i sammenligning med, hvilken byrde der er for mennesker og højere dyr i troperne — en verden af lidelse og gru åbner sig for den, der som læge eller zoolog — eller måske som begge dele i tilværelsen, får at gøre med denne side af tilværelsen, og af dem er der mange.

En hær af videnskabsmænd er i dag beskæftiget udelukkende med bekæmpelsen af snyltere — en ny medicinsk zoologi er opstået og bliver stadig mere betydningsfuld for alle stater, efterhånden som lufttrafikken gør landene mere afhængige af hinanden.

Hvordan skal vi stille os til disse grusomme realiteter? spørger dr. Portmann. Man kan gøre, hvad så mange gør — lukke øjnene for dem for ikke at forstyrres i sin sjælefred. De hjælpes glimrende på gled af en skare skribenter, som arbejder systematisk på at fremstille troperne i bengalsk belysning: »Smilets land«, osv. Men den, der fuldt bevidst begiver sig ind i lidelsens og sygdommens tropeverden, vil få øjnene

op for en side af tilværelsen, hvor der findes en ligeså fuldkommen, sindrig og systematisk livsteknik, som man finder den i rosenhækken og den blomstrende engs lyse rige. I lidelsens værksted finder vi så raffinerede torturinstrumenter, at den menneskelige fantasi knapt kan følge med, et sådant arsenal af sugeargane, stikke-apparater, giftsprøjter og på langt sigt virkende ødelæggelsesforanstaltninger, at det ord, som først falder en i tankerne, er: djævelsk!

Men har man først fået indsigt i disse naturens mørke sider, melder spørgsmålet sig: hvordan skal man forholde sig dertil? Og Portmann styrer videre i sine tankebaner:

I de sidste årtier, siger han, har man tilsyneladende taget ved lære af naturens mørke sider i en grad, der har været stærkt medskyldig i Europas seneste tragedie, den anden verdenskrig og hvad dermed fulgte. Af kundskaben om det frygtelige i naturen drog mange den lære, at også vort hjerte måtte lade sig forhærde ved at betragte naturens grusomhed, så det kunne blive hårdt og ufølsomt nok til at føre kampen for tilværelsen med alle midler, døvt og blindt

En af dyrerigets tragedier: en gedde har forsøgt at gøre det af med en aborre, men blev samtidig selv offer for aborrrens sylespidse ryg-pigge og fik et lidet misundelsesværdigt endeligt.

JOHANNES MADSEN

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.
Telefon 85 06 84

Snedker Firma, Grundl. 1883

O. N. P. MØRCH

Tlf. 85 01 51

Østergade 14, Nykøbing F.

Begravelser ordnes overalt

Slagtermester Leo Nielsen

Danebrogsvej 21, Aalborg
Tlf. 2 41 29

*Det Hele af Øffen —
og det bedste til Bøffen*

1. kl.s kød og pålæg

Kastetvej 51 - Aalborg
Telefon 5660

ELMER VERNERSEN

Køb hjemmets udstyr hos

THUEN

Gravensgade 2
Aalborg

Sanitet Centralvarme

N. Nielsen & A. Brostrøm

Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33
Indeh. A. Brostrøm, ing. M. af I.
Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

Tømremester

Ferd. Færch & Co.

Strandvejen, Aalborg
Tlf. 2 03 01

Murermester- og entreprenørforr.

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen
Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30

Lys - Kraft - Varme

Søndergade 15 . Aabenraa
Telefon 2 23 68

Leverandør til St. Ansgars klinik
Aabenraa Brugsforening

Støt vore annoncører

for lidelser og smerte, hvor man så mødte dem.

Men ingen må tro, dette iskolde livs-
syn har udspillet sin rolle sammen med
krigen. Vi bør indprente os, at denne
holdning er et af svarene på livsens
ondskab. Den, som lukker sine øjne for
denne gru eller prøver at vige udenom,
hjælper med til igen at berede vejen
for de overmennesker, som bevidst tager
den med i deres beregninger over, hvor-
dan de opnår verdensherredømmet!

Den tyske, katolske teolog, professor,
dr. *Georg Siegmunds* kommentarer til
Portmanns iagttagelser er ikke mindre
interessante.

Skal man nå frem til en virkelig sag-
kyndig bedømmelse af snyltedyrene, skrivi-
ver han i tidsskriftet »Rosenkranz«,
kunne man vælge et eksempel, der be-
rører os rent menneskeligt. Gøgen er en
snylter derved, at den ikke selv bygger
rede, men anbringer sit æg i en anden
fugls rede og lader den ruge sin unge
ud, tit på bekostning af plejeforældre-
nes egen yngel. Ornitologen Oscar Hein-
roth har studeret dette problem og op-
taget en afslørende film. Den viser
blandt andet, hvordan en gøgehun har
anbragt sit æg i en gærdesmutterede.
Mens mange fuglearter mærker bedrage-
riet og kaster det fremmede æg ud, op-
tager gærdesmutter den fremmede i fa-
milien med det resultat, at deres egne
unger før eller senere bliver skubbet ud
af reden, undertiden allerede tolv timer
efter, at den er udruget. Den starter
som et hjælpeløst, blindt, lyserødt lille
væsen på to et halvt gram. Med sine
arm-agtige, nøgne små vinger udvikler
den hastigt en forbausende dygtighed til
at skubbe alt, hvad den kommer i be-
røring med, fra sig, i modsætning til
andre nyfødte fugleunger, som ikke for-
står at bruge vingerne. I en gærdesmut-
terede fandt Heinroth to unger, ca. et
par døgn gamle, liggende døde på kan-
ten af reden, alt imens gøgeungen lod sig
fodre for fuld kraft af plejeforældre.
At fugleforældrene roligt varmede og
plejede stedbarnet midt imellem deres
to døde unger, betragter Heinroth som
et slående bevis på, hvor ubevidst for-
plæntningsdriften arbejder hos disse fug-
le. De døde unger eksisterer simpelthen
ikke længere for forældrene. Driften til
at varme og fodre unger tilfredsstilles
fuldt ud af den fremmede unge. Kun
fordi de andre er dumme nok til at
lade sig udnytte, kan den durkdrevne
gøg få held med sig. Og den er ingen

undtagelse, men mønster for mange an-
dre dyrearter. Ligesom der blandt men-
nesker findes typiske snyltere, der altid
forstår at udnytte andres flid, oplever
man det tilsvarende mellem dyrene. Hvis
nu imidlertid et menneske ville gøre no-
get tilsvarende, som gøgen gør, hvis for
eksempel en zoolog for at studere dyre-
livet, opsøgte en mængde gærdesmutte-
reder, kastede deres unger ud af reden
og erstattede dem med gøgeunger for at
få gærdesmutterforældrene til at opdrage
dem i stedet, ville zoologen løbe en
stor risiko. Hvis det nemlig sivede ud,
at han benyttede denne håndfaste me-
tode overfor uskyldige fugle, og han
indrømmede det, ville hans opførsel væk-
ke en storm af moralsk forargelse i den
samlede presse, for ikke at tale om,
hvad dyreværns-foreningerne ville sige.
Det er let at indse, at zoologens opførsel
er en form for uorden. Men det samme
er snylternes opførsel. Hvilket vil sige,
at naturen udenfor menneskets verden
ikke er lutter lys og paradisk fuld-
kommenhed, men har træk, vi ikke kan
billige. Hvorfra stammer denne naturens
uorden? Det er mest sandsynligt, at den
ikke er oprindelig — indenfor zoologisk
videnskab anser man snylteriet i naturen
for at være opstået efterhånden. Hæren
af snyltere har oprindelig selv skaffet
sig føden og er først siden gået over til
at skyde genvej ved at lade andre ar-
bejde for sig. Dyreverdenen, som den er
i dag, viser altså tegn på en *afsporing*.
Og da dyr ingen fri vilje har og altså
ikke kan synde, ligger den antagelse nær,
at dyreverdenen på en eller anden måde
er revet med ned i en forfaldstilstand.

Dette svarer i øvrigt til den tradi-
tionelle kristne lære vedrørende synde-
faldet. Da mennesket, den jordiske skab-
nings herre og konge, faldt fra sin op-
rindelige tilstand af fuldkommenhed, blev
hele skabningen berørt af denne kata-
strofe. Apostlen Paulus skriver netop om,
at »skabningen ligger i fødselsveer og
sukker efter forløsning«.

Imidlertid kan vi ikke blot konstatere,
at naturen er ufuldkommen. Et og andet
tyder på, at den kan komme under ind-
flydelse af en ond magt. Når for eksem-
pel snylterne i dag er i besiddelse af et
instrumentarium af torturretskaber, som
den menneskelige fantasi knapt kan fore-
stille sig, må man formode, at de er un-
der påvirkning af en overmenneskelig
intelligens . . . en dæmonisk intelligens.

I. L.

Aldrig at blive et voksent menneske

Man taler ofte om, at hjemmet danner ryggraden i nationen — danner baggrunden for freden og fremtiden — lægger kimen i den unge for at skabe en betryggende fremtid. Man taler så meget om moderne børneopdragelse, hvor man gang på gang fremhæver, at barnets selvstændighed skal udvikles, og at det får stramme muskler, hvis ikke det får lov til at sparke det venetianske spejl i stykker — for herregud — når barnet nu skal afreagere, det lille pus!

Man taler så meget om, at udviklingen af personligheden er så overordentlig vigtig for væsenets fremtid, så det ikke senere i livet skal begrænses af hæmninger og neuroser.

Jeg kender i snesevis af børn, der aldrig har fået lov eller lejlighed til at udvikle sig indenfor de mest moderate rammer af den moderne børneopdragelse. — Det er alle mine små venner, der med større eller mindre handicap er blevet isoleret i hjemmene og på sin vis har fået lov til at gøre, hvad de ville, men altid i en vis trodsbetonet form, eller slet og ret fordi man har vænnet barnet til, at det havde krav på særhensyn. Moderen tager det som det centrale i sin tilværelse at ofre sig helt og fuldt for dette barn. Der er det mærkelige ved det, at når man i den grad ligger under en bestemt omsorg fra et menneske, ja så bliver man aldrig voksen, man bliver aldrig andet end et barn i den pågældendes opfattelse.

Jeg har hørt voksne handicappede sige som det vigtigste, at blot de én gang i livet kunne komme bort fra denne omsorg, ville de føle sig frie. Men når man så har fået dem anbragt under ganske

almindelige forhold, så viser det sig, at de i den grad gennem årene er blevet gennemsyret af medynk og omsorg, at de simpelthen ikke kan leve uden, og at de må føles som en meget stor belastning for alle andre end netop deres mor.

Forudsætningen for al menneskelig lykke er friheden til at nyde glæden ved arbejde, ansvar og tro, tilliden til sig selv og sine egne muligheder, og en selvstændighed, der gør det muligt for en at træffe egne dispositioner, der ikke farves af andres påvirkning eller diktat.

Først da kan mennesket give sig tid og lov til at glæde sig over livet, over tilværelsen. Det handicappede menneske, der giver efter for andres trang til selvhævdelse ved at give dem lejlighed til at bruge hans handicap til målestok for egen godhed, medlidenhed og overbærenhed — den handicappede kan ikke mere kaldes menneske.

— Jeg bliver nødt til at minde mig selv om hele tiden, at de er Guds børn og Himlens arvinger!

Desværre er det jo sådan, at disse væsener — for en menneskelig tilværelse kan man jo ikke kalde den, — de har ikke selv nogen mulighed for at stampe imod, de er i en sådan grad flasket op med omsorg, at de i bogstaveligste forstand vedbliver at være spædbørn.

Der findes stadigvæk børn herhjemme, der ikke lærer at læse eller skrive, fordi deres handicap umuliggør dem skolevejen, og hvordan det nu går og ikke går, ja, så meddeles der dem ikke den undervisning, der kunne afkorte deres alt for lange timer og senere danne grundlag for selvstændig tænkning. Al den slags kan man gruppere under betegnelsen »særhensyn«.

Hvis De bare vidste, hvor mange mennesker, der er blevet ødelagt af »rørende omsorg«, »elskelighed«, »enestående hjælpsomhed« og »fornøden hensyntagen«. Og tænk så på, hvor mange, der har følt sig »bedre«, »større«, ved at udvise disse følelser.

Stig Guldborg

— Og i dag skal jeg begynde at lære min klasse, hvordan man bruger pen og penneskaft!

Gregorio Barbarigo og Niels Stensen

af dr. phil. *Gustav Scherz C. s. s. R.*

Rom har i de senere år to gange tydeligt bekræftet over for alle venner af Niels Stensen, der prøver på at få ham helgenkåret, at han allerede her på jorden havde nær forbindelse med helgener: For ikke så lang tid siden blev den pave saligkåret, som gjorde Stensen til titulær biskop af Titiopolis og sendte ham som apostolisk vikar til de nordlige missioner, nemlig den store pave Innocens XI. Og nu er det glade budskab kommet, at Johannes XXIII har helgenkåret kardinal Gregorio Barbarigo, der var biskop af Padua i årene 1625—1697. Det var netop denne kardinal, der meddelte Stensen bispevielsen i Chiesa dei Re Magi den 19. september 1677.

Den venskabelige forbindelse mellem disse to mænd vidner om begges åndelige format. Det var storhertugen af Toskana, Cosimo III af Medici, der i foråret 1677 blandt andet også anbefalede Stensen til kardinalen, da kronprinsens opdrager og skriftefader bøjede sig for hertug Johann Friedrichs og pavens ønske og begav sig til Rom for at blive udnævnt til biskop. Som bekendt benyttede Stensen samtidig lejligheden til at tage en bøns- og bodsvalfart til Loreto, hvor han håbede at finde råd og hjælp ved Jomfru Marias hus, som allerede dengang var et meget besøgt valfartssted.

Men Barbarigo havde allerede kendt Niels Stensen og sat pris på ham i årevis. Da han i året 1667 deltog i konklavet, og fyrst Leopold af Medici blandt andet sendte ham Stensens netop udkomne bog »Elementorum Myologiae Specimen«, takkede kardinalen for denne gave. Han priste i høje toner den klare ånd, der lyste ud af skriftet. Som bekendt indeholder afhandlingen i sin fortale en lovprisning af anvendelsen af den matematiske metode inden for naturvidenskaben, og den forsøger ad geometrisk vej at påvise, at musklernes

omfang er konstant ved muskelkontraktion. Den kendsgerning, at kardinalen interesserede sig for dette emne, at han havde forståelse for den unge naturvidenskab og de nye metoder, den benyttede sig af, og at han også straks var klar over Stensens geni, er et vidnesbyrd om hans eget åndelige format.

Barbarigo var søn af en venetiansk senator. Efter omfattende og alsidige studier blev han viet til præst, og på lange rejser i Italien, Belgien og Tyskland skaffede han sig et godt kendskab til verden omkring sig. Som ledsager for den venetianske legat A. Contarini var han til stede ved fredsslutningen i Westfalen, og her fik han på stedet et indblik i den religiøse nød, der herskede i Tyskland. I året 1657 blev han biskop af Bergamo, den nuværende paves fødeby. I året 1660 blev han udnævnt til kardinal, og endelig blev han i 1664 biskop af Padua, og det var hovedsagelig her, hans livsgerning kom til udfoldelse. Seminarier i Padua står endnu som et vidnesbyrd om hans iver for Kirkens sag, og han indlagde sig store fortjenester ved sin overordentlige interesse for skolerne. I løbet af den tid, han var biskop, forøgedes antallet af skoler i hans bispedømme fra 34 til 350. Også det trykkeri, han grundlagde, og som endnu består, blev til stor velsignelse og gavn for Kirkens arbejde.

Den såkaldte Opera della Dottrina Christiana (Lærebog i den kristne lære) var hans hjerte barn. Han havde selv indført dette værk i sit bispedømme. Da han i 1677 opholdt sig i Rom, søgte han også der at vække interesse for det, og hans anstrengelser blev stærkt støttet af den helgenmæssige pave Innocens XI. Kardinalen veg ikke tilbage for selv at undervise folket i den kristne lære. På den tid lærte han Stensen at kende, idet denne opsøgte ham og endelig havde held til at træffe den stærkt optagne kirkefyrste. Om deres første samtale i juni siger Stensen, at den var ham »til stor trøst«, og at den havde været til stor gavn for hans åndelige liv. To gange overværede han kardinalens kristen-

domsundervisning. Barbarigo lovede ham, at han også senere ville tage imod ham og indgående udlægge læren for ham. Denne katekese må have gjort stort indtryk på Stensen, for det varede ikke længe, før han indførte den i Tyskland, og mange år senere benyttedes den endnu i hans bispedømme Münster.

Forbindelsen mellem den italienske kardinal og biskoppen i den nordtyske diaspora blev nu ikke mere afbrudt. Der findes endnu dokumenter, som i forbindelse med helgenkåringen kan anspore historikerne til nye undersøgelser. Stensen henvendte sig således til Barbarigo og bad ham om hjælp, da det på grund af ærkebiskoppen af Paderborn, Ferdinand von Fürstenbergs uberettigede indblanding trak alt for længe ud med at få anerkendt den abbed, munkene i Korvey havde valgt. Det var biskop Stensen, der dengang endnu var i Hannover, og kardinal Barbarigo, der ved deres mellemkomst sørgede for, at munkene fik den mand til abbed, som de selv havde valgt, nemlig abbed Christoph von Bellinghausen.

Kardinalens indgriben i 1683 var imidlertid af langt større betydning. Stensen, der på det tidspunkt var biskop af Münster, stod da over for den situation, at domkapitlet efter fyrstbiskoppen af Münster og Paderborn, Ferdinand von Fürstenbergs død forsøgte at få valgt ærkebiskoppen af Köln til hans efterfølger, et valg, der forsøgtes gennemført ved bestikkelse fra ærkebiskoppens side. Stensen sendte da den 20. juli 1683 en længere beretning om de slette tilstande i Münster til paven. Beretningen indeholdt også udkast til et skrift af Stensen »De impositione manuum« (Om håndspåleggelsen, nemlig ved præstevielsen), i hvilket biskoppen tog stilling til gejstlighedens kald og valg af livsbane. Stensens klagemål blev en af de afgørende faktorer, der fik paven og den romerske kurie til at sætte sig imod kurfyrsten af Kölns valg. Innocens anerkendte aldrig dette valg. Domkapitlet i Münster har sikkert været fornavset over, at Rom var så godt underrettet og derfor kunne indtage en så ubøjelig holdning i denne sag. Det skyldtes Stensen, som Gregorio Barbarigo ufortøvet havde skaffet audiens hos kardinalstatssekretær Cybo og hos paven.

Enhver, der måtte være interesseret, kan læse Stensens beretning til paven i hans breve, men vi skal her gengive en oversættelse fra italiensk af Stensens direkte brev til kardinal Barbarigo. Det

var ledsageskrivelsen til hans brev til paven:

Deres Eminence!

Gud har føjet det således, at Deres Eminence har fattet en sand faderlig godhed for mig, da De meddelte mig den vielse, som jeg uværdige har modtaget.

Jeg tillader mig derfor med sønlig tillid at sende Deres Eminence vedlagte brev, som jeg beder Dem give videre til den Hellige Fader, hvis Gud tilskynder Dem til det.

Hvis min handling skulle blive bekendt, ville jeg uden tvivl blive udsat for forfølgelser. Og skulle De være af den opfattelse, at jeg kun ønsker, at den skal holdes hemmelig, fordi jeg med denne skrivelse giver efter for en ond lidenskab eller har krænket sandheden, vil jeg være fuldstændig indforstået med, at indholdet kommer frem. Men skulle dette ikke være tilfældet, turde det være gavnligere for Guds sag, om alt først kom til Hans Helligheds kundskab, uden at man dog her fik at vide, at det kommer fra mig.

For at sige det rent ud, kan jeg ikke længere forblive her uden at udsætte mig for faren for at blive fordømt på grund af håndspåleggelsen, medmindre her kommer en biskop, som vil tage sig af en reform inden for gejstligheden. Jeg har allerede anmodet den højærværdige sekretær for Kongregationen for Troens Udbredelse om tilladelse til at trække mig tilbage nogle år for at lære mine forpligtelser bedre at kende.

Måtte Gud føje alt således, som det tjener bedst til hans ære, og som det er bedst for hans hellige Kirkes og vore arme sjæles vel.

Deres Eminences uværdige tjener og søn
Nicolaus, biskop af Titiopolis Münster i Westfalen på den hellige Margrethes fest 1683.

Jeg har skrevet alt, således som det er faldet mig ind,

uden at tilføje eller udelade noget, da skrivelsen jo kun er bestemt for den, som Gud har udvalgt for at frelse os, og ikke skulle komme andre i hænde.«

Vor tid erkender i stadig højere grad Stensens format som videnskabsmand, idet det jo var ham, der efter mange banebrydende anatomisk-fysiologiske opdagelser i løbet af få år lagde grunden til den moderne videnskabelige palæontologi, geologi og krystallografi. Det er imidlertid af overordentlig vigtighed også at have blikket rettet mod hans virksomhed i Kirkens tjeneste. Denne virksomhed var højt værdsat af hans tids bedste mænd. Et bevis for dette er også den kendsgerning, at Stensens hellighed absolut ikke betragtedes som usundt overdreven, men at den på det kirkelige område bragte den store forsker i kontakt med sin tids helligste mænd og kvinder.

Katolske journalister samlet

Madrid (NC) Over 200 journalister fra de fem verdensdele samledes i forgårs i Santander til den katolske presses internationale kongres, som holdes i dagene 6.—10. juli. Lederen af arrangementet, den spanske redaktør Antonio Gonzales, siger, at deltagerne »må finde frem til arbejdsmetoder og ideer, der kan inspirere de katolske pressefolk til at hjælpe med at berede en givtig jordbund for den sæd, Vatikan-konciliet skal så«.

Kirkens primas i Spanien, kardinal Deniel, har i et hyrdebrev fremhævet den katolske presses betydning. Han erklærer blandt andet: »En god presse er lige så nødvendig for et lands moralske klima, som frisk luft er nødvendig for legemet«.

Usikker fremtid for Kirken i Kongo

Racehad, stammekrig, sektdannelser og kommunisme

Leopoldville, Belgisk Kongo (NC) Kirkens fremtid i det nu uafhængige Kongo er usikker og kan give de kristne mange og store vanskeligheder. Man må se i øjnene, at der kan opstå besværligheder af fire årsager: racestriden, stammekrigene, de lokale religiøse sekters virksomhed og den kommunistiske infiltration. Siden begyndelsen af 1959 har der hyppigt været uroligheder i Kongo. Landet har over 13 millioner indbyggere, hvoraf næsten 5 millioner er katolikker og mere end 1/2 million for tiden bliver forberedt til dåben.

Ikke alle sagkyndige vurderer situationen i Kongo på samme måde. Lederen af det katolske informationsbureau i Leopoldville, pater Joseph Ceuppens, mener, at Kirken har en stærk og sikker position i Kongo. I begyndelsen af 1959 var uafhængighedsbevægelsen præget af en anti-katolsk indstilling, siger han, men dette skyldes, at mange kongolesere troede, Kirken samtykkede i den belgiske regerings kolonipolitik. Da Belgien erklærede sig villigt til at give landet uafhængighed, ændredes billedet og mange begyndte at føle sig velvilligt stemt over for regeringen og også over for Kirken. De fleste ledere i det nye Kongo er katolikker og vil fortsat stole på, at Kirken kan forsyne deres land med de nødvendige lærere og læger.

Andre katolske sagkyndige er mere forsigtige i deres forudsigelser. Ærkebiskoppen af Malines, kardinal van Roey, har i et hyrdebrev i denne måned fremhævet, at Kongo aldrig vil opnå en sand uafhængighed uden en bevidst moralsk og religiøs uddannelse af folket. En Kongo-missionær, der har tilbragt 18 år i landet, pater Joseph Vande Walle, forudser blodige stammekrig og mener, at de på en afgørende måde kan hindre præsternes arbejde i Kongo. Han henviser til stridighederne mellem Lulua- og Baluba-stammerne og påpeger, at de indfødte præsters dybt rodfæstede loyalitet over for stammerne vil placere dem i en uholdbar position, hvis en borgerkrig bryder løs. Katolske medlemmer af Lulua-stammen er fjendtligt indstillet over for Baluba-præsterne. Nogle medlemmer af Lulua-stammen, tilføjer pater Vande Walle, tør ikke modtage den hellige kommunion fra Baluba-præsterne, af frygt for at de senere skal blive forgivet af

deres egne stammefrænder! Hertil kommer, at nogle yderliggående nationalister har forlangt, at de hvide missionærer skal udvises.

For en måned siden stormede nationalister en kirke i Kadutu, smadrede en statue af Vor Frue og anklagede præsten for at blande sig i politik, idet de tilføjede, at fremmede præster ikke ville være velkomne, når Konge var blevet uafhængigt. Præsten havde tilladt sig at opfordre sognets medlemmer til at stemme for gode ledere ved det kommende valg.

Ved årsskiftet udtalte hjelpebiskop Joseph Malula af Leopoldville, som selv er kongoleser, at landets uafhængighed ville føre til »en national katastrofe«, medmindre folket ledes af den »universelle kærlighed, som Kristus har villet give os«. Han fortsatte: »Alle kongolesere imødeser med håb den fremtid, der vil gøre dem til frie mænd, der selv kan klare deres lands affærer. Men på den anden side oplever vi, idet uafhængighedsdagen gryr, det rædselsfulde syn af den brutale virkelighed: panik, frygt, mistro og usikkerhed overalt. Vort samfund i Kongo er forgiftet af racehad, stammestridigheder og kampe, der fører til brodermord«.

Det er allerede tydeligt, at kommunisterne drager fordel af den situation, biskop Malula beskriver. Nyhedsbureauet »Fides« oplyste allerede i september, at den kommunistiske propaganda efter ordre fra Moskva arbejder i Kongo på at undergrave den offentlige orden og folkets tillid til Kirken. Franciskaneren, pater Adhemar De Pauw, som er belgisk regeringsrepræsentant ved De Forenede Nationer, har hævdet, at kommunistiske sabotører var ansvarlige for ødelæggel-

sen af katolske kirker, skoler og informations-bureauer under revolterne sidste år. Han oplyste, at disse sabotører blev trænet i Stalingrad.

Den fjerde årsag til kommende vanskeligheder er de lokale sekter, der angriber Kirken. Den vigtigste af disse er den politisk-religiøse sekt, der er kendt under navnet Kibangismen og af den apostoliske delegat i Kongo er blevet betegnet som »den værste fjende af Kristus og hans evangelium i Kongo«. Den apostoliske delegat advarede Kongos katolikker mod denne sekt og oplyste, at der ikke findes »nogen forbindelse —

Missionsarbejdet i Kongo blev indledt før Amerikas opdagelse. Allerede i 1484 blev evangeliet prædiket for de indfødte, da en portugisisk opdagelsesrejsende, Diego Cam, opdagede Kongofloden. I ekspeditionen deltog en katolsk præst, som på den måde blev den første missionær i Kongo. Nogen tid senere bad høvdingen for Banza-Kongo kong Jakob II af Portugal om missionærer til landet. I 1518 blev denne høvdinges sønnesøn udnævnt til biskop af Pave Leo X og indsat som apostolisk vikar af Kongo. Han var den eneste indfødte biskop, indtil pave Johannes i 1959 udnævnte biskop Nkongolo af Luebo.

Det moderne missionsarbejde i Kongo begyndte i 1880, da fristaten Kongo blev oprettet af kong Leopold. Otte år senere blev det apostoliske vikariat Belgisk Kongo etableret. Fristaten blev belgisk koloni i 1908. I dag er Kongo delt i 6 ærkebispedømmer, 26 bispedømmer og 7 apostoliske præfekturer. Der er 3 indfødte biskopper. Kongo har nu 2.776 præster, af hvilke kun 389 er indfødte. For 10 år siden var der dog kun 154 indfødte præster. Der er tillige 3.747 ordenssøstre og 1.212 lægbrødre i Kongo.

end ikke en forbindelse baseret på almindelig høflighed — mellem den katolske Kirke og denne sekt«. Sekten blev grundlagt i 1921 af en protestantisk katolik, Simon Kibangu, og har stor indflydelse blandt lederne af Kongos største politiske gruppe, Abako-bevægelsen. Denne sekt hævder, at Simon Kibanku er den sande Messias for negrene, mens Kristus kun er den hvide mands Frelser.

Neros cirkus

Vatikanstaden (NC) Efter to års udgravninger har arkæologer med sikkerhed kunnet fastslå, at kejser Neros *cirkus* lå parallelt med den nuværende Peterskirkes sydmur. Nero regerede fra 54 til 68 og er især kendt for sine forfølgelser af de kristne. Hans cirkus, et aflangt sports-stadion, blev hovedsageligt brugt til væddeløbskørsel.

Neros cirkus omtales af de romerske historikere Plinius den Ældre og Tacitus, blandt andet i forbindelse med kristenforfølgelserne i Rom i året 64 efter byens brand. Ved den lejlighed blev de kristne kastet for vilddyr, brændt levende eller korsfæstet.

I middelalderen forsvandt alle spor af Neros cirkus. Kun den store obelisk fra cirkus-anlægget var tilbage og blev efter pave Sixtus V's ønske rejst midt på Peterspladsen. Da udgravningerne under Peterskirken indledtes i 1940, opstod nye problemer for arkæologerne, og for at løse dem besluttede man at grave på stedet, hvor det formodedes, at obeliskens først havde stået. Det nye fund bekræfter, at Peterskirken blev bygget over begravelsespladserne udenfor Neros cirkus — netop hvor apostlen Peter efter sit martyrium blev gravsat.

Vatikanstaden (NC) Paven har udnævnt en leder til det nyoprettede sekretariat for »presse, radio, fjernsyn og film«. Til denne post valgte paven præsidenten for det amerikanske præsteseminarium i Rom, ærkebiskop Martin J. O'Connor. Sekretariatet blev oprettet samtidigt med de ti kommissioner for Vatikan-konciliet. Ærkebiskop O'Connor har haft en lignende opgave siden 1954, da Pius XII udnævnte ham til præsident i den pavelige kommission for film, radio og fjernsyn.

Patriark om konciliet

Wien (NC) Metropolit for den serbisk-ortodokse kirke i Jugoslavien, patriark German, har overfor pressen udtalt, at det kommende Vatikan-koncil kan blive et middel til at genforene kristenheden. Patriarken blev valgt for et år siden, men er fornylig blevet officielt indsat, og lod sig ved den lejlighed interviewe. »Konciliet er den eneste mulighed for at gennemføre en forening«, sagde han. Patriark German er overhoved for de 42 % af Jugoslaviens befolkning, der tilhører den serbisk-ortodokse kirke. Der er i landet 32 % katolikker og 12 % islamitter. Resten tilhører forskellige trossamfund eller står udenfor den religiøse gruppering.

Katolsk-protestantisk presse-samarbejde

I gamle dage, det vil sige for blot fire-fem år siden, ville de fleste protestantiske redaktører og journalister i Tyskland have grebet enhver chance for at ramme ud efter katolikkerne og det samme var, sådan set, også tilfældet omvendt. I dag vil man tage telefonen og ringe til en ekspert, hvis man på nogen måde er i tvivl om en sags rette sammenhæng.

Dette samarbejde er følgen af et stort kirkemøde, den protestantiske kirke holdt i Hannover i 1956. En række journalister, katolske og protestantiske, der skulle referere mødet, benyttede nogle af de mange pauser, der var under mødet, til indbyrdes at diskutere meningsforskelle. Og resultatet af disse uformelle samtaler blev dannelsen af en forberedelseskomité, bestående af protestantiske og katolske journalister, deriblandt chefredaktørerne for både den katolske og den protestantiske nyhedstjeneste i Tyskland.

Komitéens opgave var at organisere et årligt møde mellem alle katolske og protestantiske pressefolk. Og siden 1957 har der været afholdt sådanne møder hvert år. Her diskuterer man alle uoverensstemmelserne, som for eksempel blandt ægteskab, konkordatproblemer, rivalisering blandt missionærer o. l.

Hvert problem er introduceret og forklaret af en ekspert fra hver lejr, der også gør rede for de respektive kirkers stilling til det opkastede problem; derefter er ordet frit.

Malta-ridderens stormester

Vatikanstaden (NC) En talsmand for Malta-ridderne, prins Enzo di Napoli Rampolla, udtaler, at Malta-ordenen håber at kunne vælge en stormester næste år. Ordenen har ikke haft nogen stormester siden 1951. I mellemtiden er der blevet arbejdet med en ændring af dens konstitutioner. Man skal blandt andet afgøre spørgsmålet om, hvorvidt de 40 Malta-riddere, som har aflagt løfter, der svarer til klosterløfterne, dermed er undergivet kongregationen for ordenslivet. Malta-ridderne har siden korstogstiden været suveræne og haft deres egne diplomatiske repræsentanter i 24 lande — inklusive Vatikanstaden. Ordenen har nu 9000 medlemmer og driver hospitaler og forskellig karitativ virksomhed i Europa, Afrika, Mellemøsten og Sydamerika.

De katolske biskopper i Tyskland billiger fuldt ud disse møder, og der er altid et fremtrædende medlem af den katolske kirkes ledelse til stede ved møderne.

Et andet resultat af det nye samarbejde er en institution der kaldes »Brandvagten«, og denne idé har i høj grad været med til at skabe den rene og venlige tone, der nu præger den religiøse presse i Tyskland.

»Brandvagten« består af en lang række fremtrædende eksperter indenfor de forskellige religiøse retninger, fordelt over hele Tyskland, således at enhver redaktør eller journalist hurtigt kan komme i forbindelse med netop den ekspert, han har brug for til at forsyne sig med kendsgerningerne og den rigtige baggrund til en eventuel artikel.

fj.

Olympiaden i Rom

Vatikanstaden (NC) Deltagerne i de olympiske lege i Rom vil den 24. august blive modtaget i audiens af pave Johannes XXIII. Fem dage senere modtager paven i en privat-audiens medlemmerne af den internationale olympiske komite.

Liturgisk kalender

SØNDAG den 10.: 5. søndag efter pinse (s. 670, grøn). Ihukommelse af de 7 brødre martyrer (s. 993).

MANDAG den 11.: Søndagens messe (s. 670, grøn). Ihukommelse af Pius I (s. 994), pave og martyr.

TIRSDAG den 12.: Johannes Guabertus (s. 994, hvid), abbed. Ihukommelse af Nelson og Felix, martyrer.

ONSDAG den 13.: Anacletus (s. 996, rød), pave og martyr.

TORS DAG den 14.: Bonaventura (s. 996, hvid), biskop og kirkelærer.

FREDAG den 15.: Henrik (s. 996, hvid).

LØRDAG den 16.: Vor Frue af Bjerget Karmel (s. 997, hvid).

En af ugens fester

Vor Frue af Karmel

I det 12. århundrede byggede et munkesamfund sit kloster på Karmel-bjerget i Palæstina, hvor Gud i sin tid havde vist sig for profeten Elias. Ordenen kom senere til Europa, hvor den kaldte sig karmeliterordenen til minde om det sted, hvor den havde haft sit første kloster. I 1251 viste Jomfru Maria sig for karmeliterens ordensgeneral, og til minde herom indførte pave Benedikt XIII i 1726 festen for Vor Frue af Bjerget Karmel.

Dansker præstevies i Paris

På søndag den 10. juli præstevies frater Jens Oluf Lund i klosterkirken i dominikanernes studiekloster Le Saulchoir i Frankrig. Den nyviede præst vil synge højmessens i Sankt Andreas Kirke i Ordrup den 15. august kl. 20.00.

Øm-plakaten

Fristen for aflevering af forslag til Øm-plakaten udsættes til 1. oktober. Konvolutterne bedes ved indsendelsen mærket Øm.

Johannes Jørgensens seng

Odense-rundskuets førstepræmie på 17.777,77 kr. blev vundet af en 72-årig dame, frk. Sørensen, Vindegade 80.

— Så vil jeg til Assisi igen og sove i Johannes Jørgensens seng, erklærede frk. Sørensen. Ja, det kræver nok en nærmere forklaring.

Jeg har rejst meget både i Spanien, Frankrig, Tyskland og Norge og Italien, som jeg holder mest af. Engang var vi i Assisi, hvor det var umuligt at få værelse. En dame kom dengang hen til mig og sagde, at hun havde et enkeltværelse ledigt i den danske pension. — Det står altid parat til forfatteren Johannes Jørgensen, men jeg tror nok ikke, han bliver ked af, at hans landsmand låner det.

— Jeg sov i hans seng i de næste dage og nød de mange smukke figurer og bøger — mange af hans personlige ejendele var samlet i det værelse. Siden har jeg altid ønsket at se den afdøde forfatter Johannes Jørgensens værelse i Assisi igen og sove i hans seng. Jeg vil bruge den rare gevinst til at opfylde det ønske, når frugttræerne blomstrer til foråret i Assisi...

De er sejlivede!

Berlin (NC) Et sovjetisk tidsskrift for lærere har fornylig klaget over, at mange studenter i Litauen holder fast ved deres kristne tro. »Studenterne bliver påvirket af deres omgivelser, som holder religiøse traditioner og overtro i live«, hedder det. Nogle litauiske lærere har end ikke læst, hvad pressen har skrevet om præsteskabets folkefjendtlige virksomhed og tager ingen notits af anti-religiøse artikler, oplyser tidsskriftet.

Videre hedder det i denne jere-miade over de reaktionære lærere:

»Det er for tidligt at slappe af, for så længe den ateistiske indoktrination ikke gennemføres systematisk, vil der altid findes studerende, som nok kan tilegne sig en tilfredsstillende viden om de videnskabelige grundprincipper, men ikke evner at modstå påvirkning fra den religiøse overtro og de traditioner, der omgiver dem.«

Norsk aktion mod fosterdrab

Det norske storting skal med det første behandle en lov om fosterdrab, og efter det foreliggende forslag vil det ved lov blive tilladt at dræbe et foster også på såkaldte eugeniske eller arvemæssige indikationer. Forud for den endelige behandling af loven er der blevet rejst en aktion på foranledning af »Norske kvinders landsforbund til værn om mor og barn«. Denne nye kvindeorganisation, der har fået tilslutning fra over 1000 kvinder over hele Norge, har udsendt et opråb til det norske folk, hvor man protesterer mod den vilkårlighed, hvormed man efter den nye lov vil behandle tilfælde af svangerskabsafbrydelser. Der henvises til, at de tilfælde, hvor læger tillader sig at dræbe fostret af hensyn til moderens liv, ikke er mange. I 1920 regnede man med 115 tilfælde om året i Norge. I Danmark har læger regnet med mindre end 100 tilfælde.

Samtidig med denne protest har landsforbundet gjort rede for en hjælpetjeneste, som er blevet organiseret for at yde hjælp og støtte til de kvinder, der er kommet i vanskeligheder. Der er oprettet kontakt med hjem, som er villige til at tage imod svangre kvinder, som ønsker diskret ophold. Her får de arbejde, så længe de er der. Man har også forbindelse med mødrethjem, som vil tage imod kvinder før og efter fødslen. Endvidere er der skabt mulighed for at anbringe børn i en række hjem, hvis moderen ikke kan eller vil beholde dem selv, og man vil på anden måde stå mødrene bi med råd og dåd.

50 år som præst

Pastor Johannes Quaadvliæg S. M. M., Sankt Maria Hospital i Roskilde, kan på mandag fejre sit 50 års jubilæum som præst. Pastor Quaadvliæg har virket her i landet siden 1914 og har skiftevis haft sin gerning i Slagelse, Ringsted og Roskilde. Præstejubilæet vil blive markeret med en sammenkomst i Roskilde, hvor blandt andre biskop Suhr vil være mellem gratulanterne.

Kun hvis I tilgiver hinanden . . .

Forestil Dem følgende situation: en søndagsmesse i en sognekirke, menigheden er ved at synge trosbenedelsen, og om lidt vil præsten forberede kalken og brødet ved offertoriet. Men sangen bliver svagere og svagere, flere og flere af menigheden lister stille ud af kirken. Har de glemt noget? måske, thi for første gang har de lagt mærke til Kristi ord til dem i evangeliet: »Når du bringer din offergave til alteret og da kommer i tanker om, at din broder har noget imod dig, så lad din gave blive liggende dér ved alteret, og gå først hen og forlig dig med din broder, og kom så tilbage og frembær din gave som offer.« For første gang har de taget disse ord alvorligt, de er gået bort for at forson sig med de andre, for at tilgive og for at bede om tilgivelse.

Jesus talte om jødernes offergave, der skulle frembæres i templet, og dette offer var uforeneligt med enhver strid. Hvor langt større er så ikke kravet indenfor Kristi kirke, hvor offergaven, som bliver frembåret, er bestemt til ved Guds nåde at blive selve Kristi legeme og blod, der derefter skal gives os til føde i et fælles måltid, i den hellige kommunion, der både er et tegn på, og som skal virkeliggøre, enheden og freden mellem os. Derfor skal alt had og nag bort fra os inden messen, vi skal tilgive, og vi skal bede om tilgivelse.

I en kirkebøn læser vi: »Gud, du

som især åbenbarer din almagt ved at tilgive . . . —«. Ja, det er dette, som er det glade budskab: Gud er frelseren. Kristus kom til verden for at tilgive syndere og for at forson dem med Gud.

»Vis barmhjertighed, så skal der vises jer barmhjertighed« siger Kristus til os. — Men som oftest forstår vi ikke at tilgive. At tilgive på den rigtige måde er at ydmyge sig. Den fortabte søns fader bønfalder sønnen om at glemme alt og forbereder en glædesfest.

Vi forstår ikke at tilgive, fordi vi ikke forstår, at vi selv har brug for tilgivelse, for barmhjertighed.

Når vi i skriftestolen siger: Fader, velsign mig, thi jeg har syndet — har vi da forstået, at det bør være et glædesråb. Vi siger ikke: Fader, straf mig . . . — Nej,

velsign mig, glæd Dem sammen med mig, der havde uret, og Gud, der havde ret. Og også messen er et møde mellem Gud og — — syndere. Det er fordi vi er syndere, at Gud indbyder os til messen.

Med vore læber siger vi: Herre, jeg er ikke værdig. Men hvad ville De sige til den præst, der pludselig tog Dem alvorligt, og som gik forbi Dem ved kommunionsbænken, eller som bad Dem om at gå ind i skriftestolen først.

Hvad skal vi da gøre?

»Vær barmhjertige, så skal der vises jer barmhjertighed, tilgiv, så skal I tilgives.« Og Peter fortsætter i denne dags epistel: Vær medfølende, kærlige, ydmyge, gengæld ikke ondt med ondt, søg fred. Herren Kristus skal I hellige i jeres hjerter.

Vagn Hansen, O. P.

»Vær barmhjertige, så skal der vises jer barmhjertighed, tilgiv, så skal I tilgives«.

Om kald til at være tante ...

»Kære ven, jeg keder mig og føler mig en lille smule overflødig, fordi jeg ikke har hverken lyst eller evne til at sidde i komitéer, og jeg ville dog gerne udrette noget for Guds rige; jeg vil ikke være gold.«

Kære veninde, jeg forstår dig, for havde jeg siddet i en komité, ville det havde afstedkommet et mindre jordskælv, men jeg er onkel.

Ja, så var der det med Guds rige og den — jeg må vel have lov (som olding og aldersrentenyder) at sige: modne, midaldrende og ældre dame... Kort og klart: det blev altså ikke til ægteskab, om man så føler sig lidt lettet eller skuffet, så er man alene og har en stilling, der giver mere end det nødtørftige; men det fylder jo ikke ens liv mellem de 30 og de 70, og jeg tror ikke, at komitéer gør det — skønt, Gud velsigne komitéer, der skaffer ... ja, alt det, de skaffer til koner og børn og gamle! Men du selv? Du er ikke vissen, ikke gold, du har behov for at yde og modtage kærlighed — men hvor? Du skeler

end ikke til det let komiske forhold uden forpligtelse, men lad os være ærlige: mens cølibatet, når det er valgt som livsstand, er en livsværdi, er »gammel jomfru«, fordi der ikke kom nogen frier, blot en tilværelse. Men den behøver ikke at være gold: den kan både give og modtage kærlighed. Må jeg — foruden at pege på et rent håndgribeligt medarbejderskab i sognekontoret, hvor gode kontorkundskaber kommer til nytte! — have lov til at pege på kaldet som TANTE.

Vorherre har jo selv gjort det muligt ved de gode indtægter, den selverhvervende kvinde har hosos; spørgsmålet er bare, om det overflødig kun skal sættes på lister for alskens indsamlinger. De skal selvfølgelig have deres — men hvor er det upersonligt og også utilfredsstillende, bare kroner og ører.

Tag og tænk på katolske ægtefolk, som du møder dem i kirken hver søndag, hvor de til sidst fylder en hel bänk. Børn — en Himlens velsignelse, ja! men også en Fandens plage! Tænk, om de en dag var fri ... Du kan jo invitere dem i Zoologisk Have eller tage dem med på udflugt i bil, og vær vis på, at du om aftenen ikke behøver sovemidler! Hvor ville forældrene ikke være lykkelige for en dag at være alene og nygifte — og dog trygge for børnene i

din varetægt ... og beretningen om frokosten i en restaurant ...

Hvor er der mangen en far og mor, som gerne ville give børnene en biograftur eller søndag eftermiddag til »Elverhøj«, men der er ikke til det. Du har til det og kan invitere hele rusen! Eller var det ikke en tanke: du har »tilfældigt« to billetter til den komedie, som alle skal se (og som du, med fuld ret, har set); hvorfor ikke bede dem benytte dem og selv være babysitter, hvis ungerne er små — eller skal de gifte bære alle byrder af Guds og Kirkens lov? Var det ikke en opgave at melde sig hos sognepræsten som »gudmor«, hvor konvertitter ingen kan finde — og hvilken glæde med sølvtoj, ur og cykel ... Kærlighedens opfindsomhed tager ikke af med alder eller indtægter — men TAKT! TAKT! TAKT! Nå, den finder kærligheden jo nok selv på ... og hvordan er det, der står: den gølge har flere børn end barnemoderen! Gud velsigne dig, gamle veninde!

Onkel Peter

Tegning af Thora Lund

K&K

Aktieselskabet
KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

Vejle Mineralvandfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

Vestervig klosterkirke i Thy

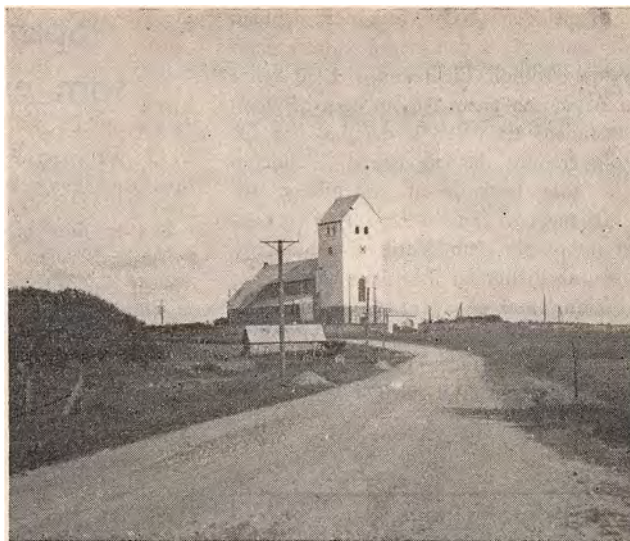
Den nuværende Vestervig kirke, Nordens største landsbykirke, ligger på et højedrag i det sydlige Thy omtrent 6 km fra Vesterhavet. Kirkens høje beliggenhed i det storladne skovløse landskab gør, at den er synlig i vid omkreds, og dens tårn benyttes som sømærke.

Historikere har fundet ud af, at Sankt Thøger er født år 1000 i Thüringen i Tyskland, hvor han voksede op som en »lilje iblandt stikkende torne«. Af religiøse grunde forlod han sit hjem og sit fædreland og drog til England, og senere kom han til Norge, hvor han blev præsteviet.

Efter at kong Olaf den Hellige var faldet i slaget ved Stiklestad år 1030, forlod Thøger Norge og kom til Danmark, og hvor mærkeligt det end lyder, kom han til Vestervig. Legenden beretter, at Sankt Thøger af kviste og ler her byggede egnens første kirke, læste messe, besøgte de syge og i det hele taget udøvede præstegerning.

Vestervig kloster, hvis kirke — ligesom sognekirken — blev indviet til Sankt Thøger, blev af korherrer af augustinerordenen omkring år 1100 oprettet af krongods, som antagelig hørte under det gamle Ørum slot. Vestervig synes at have været bispesæde senest i begyndelsen af det 12. århundrede, men allerede i årene 1134—39 flyttedes dette til Børglum, og den nuværende kirke er formodentlig først opført efter den tid, idet den for apsis-udsmykningens vedkommende viser et meget nært slægtskab med den omkring 1130—40 påbegyndte domkirke i Viborg. Vestervig kirke kan først have været fuldført i 1160, da teglværkskunsten først på den tid nåede her til landet.

Da Sankt Thøger døde omkring år 1050, blev hans legeme gravlagt i den lille kirke, men hans ånd levede videre. Sankt Thøgers efterfølger, Ulrik, som overtog præstegerningen efter ham, så en nat et lys svæve over Sankt Thøgers grav. Det måtte være et tegn fra Gud. Man betragtede Thøger som helgen. Ulrik satte sig straks i forbindelse med sin overordnede, biskop Alfrik. Denne vægrede sig imidlertid ved at komme, men Ulrik sammenkaldte i største

hast egnens kristne befolkning, og den 30. okt. 1067 blev Thøgers jordiske levninger taget op af jorden, rensat og lagt i et pragtfuldt sølvsmykket skrin, som år 1197 fik sin plads på altret.

Endelig blev da Thøger anerkendt som helgen af både kongen og biskoppen, og hans fest blev i middelalderen fejret i alle danske kirker.

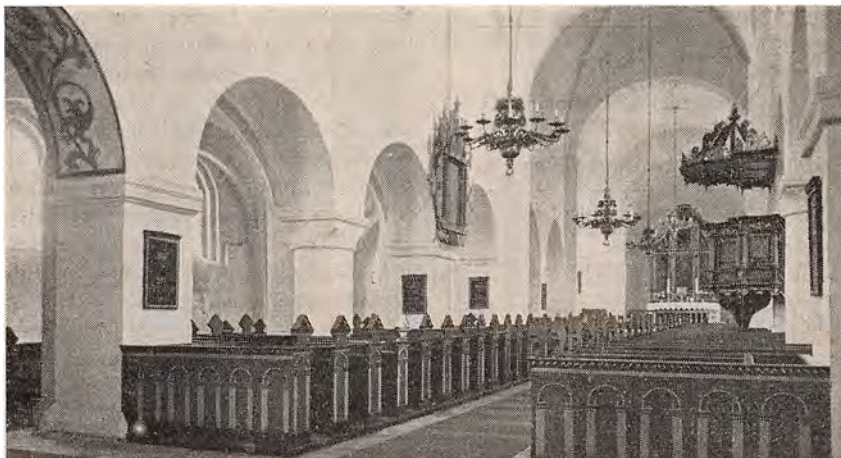
Hundrede år efter Sankt Thøgers død blev der på stedet opført en stor og anelig kirke. Denne romanske Vestervig klosterkirke var en mærkelig helstøbt og karakterfuld bygning, som her i landet har været ret enestående i sin art. I dag står kun en del af kirkens fundament tilbage på Sankt Thøgers kirkegård, og vandet er holdt op med at rinde af Sankt Thøgers kilde, hvor syge og svagelige mennesker på hin tid søgte hen for at finde helse.

Af klosteret er nu kun mindet tilbage om den tid, da munke af Sankt Augu-

stins orden her levede et klosterligt liv med den særlige opgave at fejre den daglige messe og tidebønnerne i klosterkirken. Munkene var desuden praktiske mænd, der lærte egnens befolkning agerbrug og fiskeri.

Da trosspaltningen fandt sted i 1536 blev klosteret sammen med andet klostergods inddraget under kronen. Under Grevefejden blev det plyndret og nedbrændt af bønderne, og senere måtte provsten forstrække Christian III med 1084 lod sølv, taget fra Sankt Thøgers helgenskrin, to arme af en monstrans samt 2500 mark dansk mønt foruden betydelige pengebeløb i løbet af de følgende år. Fra den katolske tid er i Vestervig kirke kun døbefonten og en kirkeklokke tilbage. Vestervig kirke er og bliver en torso, præget af skiftende tiders om- og tilbygninger, der for os er blevet historie.

N. K. Bernbom.

Det indre af Nordens største landsbykirke i Vestervig.

Vatikanstaden (NC) Vatikanets dagblad har benægtet, at den meget omtalte nazibøddel Adolph Eichmann i 1950 rejste til Argentina på et pas, udstedt af Vatikanstaden! Et vesttysk dagblad har for nylig fremsat denne påstand. Eichmann blev som bekendt af udsendinge fra Israel taget til fange i Argentina og venter nu på sin dom. Vatikanets blad oplyser, at Eichmann ikke kan have været i besiddelse af et sådant pas — end ikke under et falsk navn — idet den Hellige Stol aldrig udsteder pas til folk, som ikke har nogen civil status i Vatikanstaden.

**NIELS MADSENS
MASKINSNEDKERI**
Vestergade 24 - Svendborg
Telf. 197

Lev. til de katolske institutioner

**SVENDBORG
LIGKISTEMAGASIN**
v/ Hans Nielsen & Søn
Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 264

EJVIND LAMBECH
KAFFE - VIN - KONSERVES
Møllergade 71 - Svendborg
Telfon 1044

KULKRANEN
Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

Malermestre
L. LARSEN & SØN
Brogade 10 - Svendborg
Telfon 1016

K. E. PETTERSON
Tværgade 6, Nykøbing F.
Telf. 85 01 32
Autoriseret elektro installatør

Smede- og maskinværksted,
aut. vand- og gasmester.
Spec.: Centralvarme.

CHR. LAURITZEN
Kirkepladsen 6 - Nykøbing F.
Telefon 85 05 11

Fisk og vildt
AXEL PRYDS A/S
Telefoner 85 03 00 - 85 02 78
Nykøbing F.

Spændende som en roman

G. S. Wegener: *Historien om Bøgenes Bog. Aschehougs Forlag. 237 s.*

Det er ikke bibel-historie, den tyske forfatter Wegener vil fortælle, men historien om Bibelen, dens opkomst, udvikling og skæbne gennem 6000 år; vi foretager et løb ned gennem vor kultur, fra de første skrifte tegn til bogtrykkerkunstens opfindelse; og det tør siges, at det er dramatisk og bevægende læsning. Som et frø, der kastes ned fra himlen i jorden, sådan oplever vi Guds ordet bane sig vej gennem folkemasserne, modtaget af ivrige, længselsfulde, omsorgsfulde hænder, men også misbrugt, forhånet, trampet ned eller gemt bort og glemt i hundreder af år.

Forfatteren begynder i det 4. årtusind f. Kr. Mens oppe hos os gletschere langsomt viger pladsen for den europæiske tundra, for det første grønne flor, og stenaldermennesket jager og samler på stepperne og i skovene, vokser sydpå de store kulturer frem i Ægypten, Mesopotamien, Kanaan. I Kanaan er der ganske vist ingen stor og imponerende kultur, ingen pyramider, intet verdensrige. Til gengæld kommer dette land til at skænke menneskeheden noget langt kosteligere — for her, i Kanaan, åbenbarer Gud sig for menneskene; her optræder de vældige profetskikkelser, her optegner menneskene samvittighedsfuldt alt, hvad der bliver dem åbenbart som Guds ord; her bliver den bog til, der skal forvandle verden. Og her, på Kanaans jord, træder Jesus Kristus. Kanaan, Palæstina, er i sandhed hellig jord.

Bibelen er ikke en historisk eller naturvidenskabelig lærebog, men et dokument om Guds handling med mennesker. Den lader sig ligeså lidt bevise eller modbevise som den matematiske læresætning om de parallelle linjer. Bibelen er grundsætning, axiom. Den er som en skibsstævn, der bryder sig vej gennem folkehavet; begivenhederne splintres, brydes eller danser omkring den og får, idet de skyller op mod den, noget afgørende at vide om sig selv.

Vi oplever profeternes, de jødiske rabbiners, apostlenes, munkenes, arkæologernes arbejde for at nedskrive, samle, oversætte, afskrive, bekræfte og således bære Guds ordet frelst og uforfalsket ned gennem tiderne. Vi ser tyranner og smigrere i politisk antræk, farisæere og polemikere

i fromt eller videnskabeligt antræk, dor-ske slavesjæle i munkekutte og usandsynlige manuskriptforfalskere snige sig om mellem lidende og kæmpende apostle, kirkefædre, der er fordybet i kontemplation af sandheden, lærde og myreflittige munke, for hvem bønner er arbejde og arbejdet er bøn, og moderne arkæologer, der til tider må rulle sig ud som de rene detektiver for at lokke de kostbare manuskriptfund fra primitive eller penge-jægerlige beduiner, antikvitetshandlere og bibliotekarer.

Et 2000 år gammelt manuskript, revet i småstumper af snedige beduiner, for at de kan indbringe så mange flere penge pr. stump! Man holder vejret — menneskeligt set er det ubegribeligt, at Bibelen er sluppet uskadt gennem alle disse hænder, hele dette lidenskabernes og tilfældighedernes spil! Men Bibelen bevidner ved selve sin skæbne sin belæring til os om Guds suveræne handling og styrelse af stort og småt: den står i dag som et overleveringsens under, bekræftet af hvert nyt fund, der gøres, i sit indhold, såvel som i sin form.

Wegeners bog er således spændende som en roman, men samvittighedsfuld med sine oplysninger. Enkelte ting kan kritiseres, som f. eks. hans opfattelse af problemerne omkring syndfloden, som hverken kan tid- eller stedfæstes endnu. Undertitlen: Bibelen gennem 6000 år — er således ret vilkårligt valgt. Men bogen kan varmt anbefales også et katolsk publikum.

E. K.

FOLMER OLSEN

Begravelser ordnes

Reberbangsgade 37

Aalborg - Tlf. 2 15 57

Auto Reparation
Vask & Smøring
Hjulafbalancering
Lygteindstilling

JENS PETER PETERSEN

Højbroens Auto- og Benzinhandel
Nykøbing F. - Tlf. 85 26 26

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND
København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Hvem er Fellini?

(fortsat fra bagsiden)

for byens liv, men som, så snart natten falder på, bliver centrum for ensomheden. Der er tingene, der optræder som symboler, for eksempel det nøgne træ, der står dér som ramt af lyset og skuer ud over et umådeligt rum på én gang som en trussel og en appel. Også naturkræfterne tager Fellini i brug: stenørkenerne, snørkenerne og sandørkenerne, hvor mennesket forvilder sig, søger at finde sig selv eller virkelig finder sig selv. Havet, som er eventyr (*Lo sceicco bianco*), hjemve (*Dagdriverne*) og dåb (*La Strada*).

Alle Fellinis film er stærkt præget af det land, hvor de er blevet til. De fører os ind i en næsten franciskansk verden. Fellini er ikke uvidende om det ondes eksistens: han viser os den materielle elendighed, men han viser os endnu mere den åndelige elendighed (som *La dolce vita* udelukkende handler om). Men til trods for sin store realisme opgiver Fellini ikke håbet. Hans film vidner som regel om en stor kærlighed til menneskene og om en uudslukkelig tillid til deres åndelige reserver. Som det altid er tilfældet med det, en virkelig skabende kunstner har frembragt, bliver man aldrig færdig med at tyde hans film. Hver gang man ser dem igen, finder man en ny dybde i dem, og man forstår bedre og bedre Mauriacs ord: »Fellini er den eneste filmmand, som nogen sinde har formået at overbevise mig om, at filmstrimmelen ligesom malerens lærred og billedhuggerens sten er værdig til at vidne om menneskesjælen«.

M. D.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27, København
Byen 7920 — Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Viggo Høgsgård

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Pastor Paul d'Auchamps Rom-rejser har i den sidste tid været genstand for en del omtale i pressen og har fået den bedste anbefaling, man kunne tænke sig, idet flere af deltagerne har skrevet me-

get anerkendende om hele arrangementet. Pastor d'Auchamp har gennemført årets første rejse og er nu i gang med nummer to. Den tredje rejse i slutningen af september er under forberedelse og er allerede averteret her i bladet.

Før den energiske rejseleder startede sin anden Romafærd, havde vi ham i telefonen fra Aakirkeby.

— Nu bliver De vel overvældet med henvendelser om at komme med på rejserne?

— Slet så galt er det ikke. Der er endnu nogle pladser tilbage på det rejseshold, der afgår i september, siger pastor d'Auchamp, men selvfølgelig skal man ikke vente med at tilmelde sig. Jeg har sørget for, at min post bliver besvaret, mens jeg i de kommende dage er i Rom. Forresten har flere tidligere deltagere antydet, at de ville med igen, og dem må jeg ikke skuffe — hvis de altså tilmelder sig nu.

— Ellers noget nyt om rejserne?

— Vi følger det sædvanlige program med enkelte forbedringer. Blandt andet er den klosterpension nær Peterskirken, vi plejer at indlogere os i, blevet moderniseret.

Rom - Assisi

19 dage kr. 850,00. — 19. sept. til 7. okt.

Prisen indbefatter togrejse med sovevogn (bus fra Rom til Assisi og fra Assisi til Firenze) samt kost og logi i gode pensioner.

Program fra lederen: Pastor d'Auchamp, Aakirkeby telf. 462.

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

BLADET i ferietiden

I næste uge udkommer Katolsk Ugeblad som et udvidet nummer (nr. 29—30), men i den følgende uge kommer bladet ikke. Den 29. juli kommer atter et udvidet nummer (nr. 31—32), mens bladet ikke udsendes den 5. august. Den normale ugentlige udsendelse begynder den 12. august. Med andre og enklere ord: Bladet kommer ikke den 22. juli og den 5. august.

Vatikanets Radio

sender på dansk kl. 21,30 nu på onsdag.
Bølgelængder: 25,67, 31,10 og 196 m.

Mathias
Christensen
ABSALONSGADE 14
AALBORG

FILM og TEATER

Hvem er Federico Fellini?

Når man låner en bog på kommunebiblioteket, ved man på forhånd nogenlunde, hvad man vil have, og hvad den indeholder. Man ved, at en roman af Steinbeck ikke er det samme som Dantes »Den guddommelige komedie«, og at en bog af Kant er vidt forskellig fra et teaterstykke af Shakespeare. Litterær kultur består i at kunne placere og vurdere de forskellige forfattere og deres værker i forhold til hinanden.

Det samme gælder filmkultur! En film, der bærer dette navn med rette, er først og fremmest et værk, der er lavet af en bestemt instruktør, og denne instruktør har sit personlige sprog, sine personlige egenskaber og sit personlige budskab at komme med. Carl Th. Dreyers verden er meget forskellig fra Ingmar Bergmanns, som igen er vidt forskellig fra den franske instruktør Robert Bressons, selv om de tre meget ofte beskæftiger sig med de samme emner og temaer.

For at hjælpe vore læsere til at blive klar over disse forskelle, vil vi af og til her i bladet bringe en kort karakteristik af enkelte betydelige nulevende filminstruktører. Vi begynder i dag med den italienske instruktør Federico Fellini, hvis sidste film »La dolce vita« fik den højeste pris på den sidste filmfestival i Cannes og formodentlig vil blive lige så omdiskuteret her i Danmark, som den har været det i udlandet.

Fellini er født i 1920 i Rimini i Norditalien. Hans ungdom formede sig på samme måde som de »dagdriveres«, han senere fortæller om i sine film. Han ernærer sig skiftevis som klovn, skuespiller og karikaturtegner. Senere begynder han at skrive til forskellige aviser og til radioen. I 1940 kommer han gennem sit arbejde med manuskripter i forbindelse med filmverdenen. Efter krigen arbejder han for Lattuada og Rossellini og hjælper denné sidste med iscenesættelsen af *Paisa*. Han finder på emnet til *Il miracolo* (1948), og spiller selv i denne film sammen med Anna Magnani. Senere er han Rossellinis assistent ved optagelsen af *Franciscus, Guds gøgler* (1950) og

Størst er kærligheden (1951), men derefter begynder han at arbejde selvstændigt og at iscenesætte sine egne film.

I de tre første: *Luci del varieta* (1950), *Lo sceicco bianco* (1951) og *Dagdriverne* (1953) møder vi personer, som vi senere på en eller anden måde genser i alle hans film: mennesker, som ikke har fundet sig til rette i samfundet, bedragerer, livstrætte, dagdrømmere, menneskeligt vragsods, som kastes hid og did af bølgerne på livets hav. Disse film (hvoraf den sidste på det tekniske plan er en af de bedste, Fellini har lavet), er endnu kun spørgsmål: hvorfor er der så megen elendighed og så mange, der går til bunds, i verden? Men i *La Strada* (1954) besvarer Fellini selv spørgsmålet. Denne film, som overalt, hvor den er kommet frem, har haft en strålende succes, fortæller om en fattig, lidt enfoldig pige ved navn Gelsomina. Hun lever sammen med en slags vilddyr, der hedder Zampano, en omvandrende gøgler, som misbruger og maltrakterer hende. Hun forsøger flere gange at flygte fra ham, men en dag møder hun Il Matto, narren, linedanse-

ren, som med sin meget enkle, men samtidig meget dybsindige filosofi får hende til at forstå, at hendes plads er hos Zampano, og at hun betyder noget for ham. Hun vandrer altså videre med ham, og en vinternat dør hun af kulde. Zampano bekymrer sig i øjeblikket ikke om hende, men hendes død har alligevel ikke været forgæves. I slutningen af filmen kommer Zampano til at tænke på Gelsomina, og han giver sig til at græde på strandbredden: det afskyelige vilddyr vågner til selverkendelse.

Mens *La Strada* viser os, at vi alle på usynlig måde er solidariske med hinanden, og at det ene menneskes forløsning undertiden sker på mystisk vis gennem en andens kærlighed og død, beskriver den næste film, *Krapyl*, en synders vandrings, og hvordan han lidt efter lidt langsomt og med stort besvær bliver sig sin synd bevidst og selv med sit liv betaler for sin forløsning. Mens Zampano i *La Strada* gennemlevede sin første opgaven til selverkendelse på en øde strandbred med øjnene rettet mod himlen, indsuger Augusto i *Krapyl* på en vis måde sin anger og sin åndelige opgaven af selve jorden i den grøft, hvor han dør. Dette er karakteristisk for de to film og meget velovervejet, for hos Fellini giver de sidste billeder i en film os som regel nøglen til at forstå hele filmen.

I *Cabiria* (1957) genser vi Gioletta Massina, den uforglemmelige Gelsomina fra *La Strada*, som er Fellinis egen kone. Denne gang spiller hun rollen som en sentimental og naiv skøge, der er offer for mændenes ondskab. Lidt efter lidt bliver hun berøvet alt: sine penge, sine illusioner og sin kærlighed. Men trods alt bliver håbet ved med at være det stærkeste i hende.

Man kan sige om Fellini, at han — især efter *La Strada* — altid skaber den samme film igen og igen. (Måske gælder dette ikke *La dolce vita*, som vi endnu ikke har set!). Fellini gentager sig selv som alle store skabende ånder, og alle hans film er i virkeligheden kun én og den samme, — de bringer os alle hver på sin måde det samme budskab. I dem alle finder vi de samme symboler og de samme billeder! Der er den religiøse episode: processionerne i *La Strada* og i *Cabiria* og scenen med statuen i *Dagdriverne*. Der er de psykologiske steder, som spiller en stor rolle i alle Fellinis film: torvet ved nattetia for eksempel, dette torv, som om dagen er centrum

(fortsættes side 15)

Gioletta Massina i *La Strada*
tegnet af Fellini selv.

KATOLSK ugeblad

Mange af søens folk er katolikker, og når skibet lægger til kaj i en fremmed havn, søger de ofte en af de sømandsklubber, der drives af *Apostolatus Maris*. Vor medarbejder fortæller i dette nummer egne oplevelser fra besøg i klubberne.

UDVIDET SOMMER- NUMMER

Er Kennedy den rigtige mand?

Kristen kunst i Afrika

Den norske digter Emil Boyson

Spanske præsters protest

Osservatore svarer

Fransk film om
karmelitter-nonner

Lægbroder bliver 90

A. C.'s sommerlejr

Osservatore svarer på kritik

Som vi omtalte i sidste uge er Vatikans dagblad, *L'Osservatore Romano*, blevet stærkt kritiseret for sin artikel om katolske politikeres ansvar, når de samarbejder med ikke-religiøse partier. Også andre blade end de hollandske *De Linie* og *De Bazuin* har nu protesteret. *The Tablet* i London fremhæver således, at den omstridte artikel kun tog hensyn til italienske forhold, og det samme skriver det store, amerikanske ugeblad *Commonweal*, som påpeger, at i Amerika er situationen en ganske anden. Bladet mener i øvrigt, at Osservatores synspunkter vil blive misforstået og udnyttet i forbindelse med præsidentvalget. Bladet *Courrier*, der udkommer i Oklahoma, kommenterer således: »Den holdning, som denne besynderlige udtalelse om, at Kirken har til opgave at dirigere katolske lægfolks politiske virksomhed, er udtryk for, er særligt uheldig, fordi *L'Osservatore Romano* anses for at være et halv-officielt blad. Når teksten leder til den slutning, at katolske lægfolk ikke skal have nogen som helst selvstændighed på det politiske område, er det et stort tilbageskridt i sammenligning med de seneste pavers indtrængende opfordringer til lægfolket om at være sig sit ansvar bevidst på de områder, der ligger indenfor dets eget felt«.

L'Osservatore Romano er i en leder vendt tilbage til emnet, idet chefredaktør Manzini skriver: »Gennem Punte fermi (den debatterede artikel) er opmærksomheden blevet henledt på principperne vedrørende Kirkens struktur og natur, på dens fulde moralske myndighed over alt, som angår de troendes liv hvert eneste øjeblik — offentligt eller privat — og på den katolske religion som den kraft, der inspirerer og regulerer alle en samfundsborgers personlige og samfundsmæssige handlinger. Dette hindrer og modsiger på ingen måde, at katolikker er selvstændige i politisk henseende på

de områder, som udelukkende er af politisk art. De må blot i et og alt holde sig til Kirkens lære og nægte at gå med til, at deres handlinger som samfundsborgere bringes i strid med deres kristne samvittighed«.

Så vidt *Osservatore*. Der er jo ikke meget nyt i den sidste bemærkning. Den gentager kun, hvad enhver ansvarsbevidst katolik personligt er overtydet om.

Næste nummer af
Katolsk Ugeblad
udkommer fredag
den 29. juli

Pavens budskab til katolske journalister

Santander (NC) Den katolske presse har den særlige opgave at arbejde for enighed og fred, og katolske journalister er kaldet til at virke for venskab mellem nationerne, hedder det i et budskab, som kardinal Tardini på pavers vegne har sendt den internationale katolske pressekongres i Santander.

I brevet minder kardinalen om, at pave Johannes kort tid efter, at han var blevet valgt, lovede at omfatte journalisternes gerning med særlig interesse, og opfordrede dem til at arbejde med forøget saglighed og nøjagtighed, og han fortsætter således:

»Det er faktisk denne kærlighed til sandheden, der støtter den kristne journalist i hans arbejde og yder ham forvisning om, at han er med til at arbejde på at forberede Guds rige, som alle mennesker er kaldet til, og hvor de vil finde den sande indbyrdes enhed«.

Op videre hedder det: »Det er indlysende, at den katolske presse spiller en vigtig rolle, når det gælder om at nærme menneskene til hinanden, ved at de lærer sandheden at kende«. Kardinalen betoner, at »skønt pressen kan skabe en fælles offentlig mening, viser erfaringen — desværre alt for ofte — at den også kan bidrage til at så uenighed mellem menneskene.«

»Den katolske presse har derfor en særlig sendelse, der består i at skabe enhed og fred. Venskabet mellem nationerne skal være målet for en kristen journalist. Han skal søge det, der samler og forener, fremfor det, der skiller menneskene og sætter dem op mod hinanden.«

»I kraft af den kærlighed, som alle mennesker får, der har modtaget en overnaturlig kaldelse og menneskelig værdighed fra Gud selv, er den katolske journalist villig til at forsvare alle, som bliver undertrykt, og som bliver uretfærdigt behandlet. Hans medfølelse vil være særlig stor, når det er hans brødre,

der forfølges, og han vil anse det for sin pligt at lade pavers omsorg for »Kirken bag jerntæppet« komme til udtryk i det, han skriver.«

Brevet opfordrede den katolske presse til særligt at have opmærksomheden henvendt på de underudviklede lande, »som fører en bitter kamp mod elendighed, sult, sygdom og uvidenhed.«

»Disse landes fremtidige skæbne er i dag meget afhængig af den offentlige mening, der skabes i dem, og som påvirkes af mange forskellige ting. Pressen i de velstillede lande kan ikke blive ligegyldig over for situationen i disse lande, og den må ufortøvet og beredvilligt svare på pavers indtrængende opfordring angående missionslandene.«

Brevet omtalte, at man havde modtaget anmodninger om hjælp til pressen fra alle dele af verden, og det fortsætter: »Hvis Deres forbund kunne organisere en verdensomspændende teknisk bistand inden for pressen, ville tiden være moden til det nu, og en sådan bistand ville være i overensstemmelse med de opfordringer, paven så ofte har fremsat.«

Brevet sluttede med at udtalte, at paven er opmærksom på den kampagne, der føres af den katolske presse for at stimulere offentlighedens interesse på dette felt, og at pave Johannes »nærer tillid til, at man på mødet i Santander vil fatte storsindede beslutninger om, hvordan man skal skabe og udvikle en aktiv katolsk presse i disse lande — ikke blot ved at skaffe dem de maskiner og øvrige materielle midler, de mangler, men også ved at sende dem teknisk uddannet personale, som kan oplære fagfolk.«

Afrikansk kristen kunst

I Nigeria arbejder en række særprægede kunstnere. En af dem har skabt denne helgenstatuette i den traditionelle nigerianske stil.

En messe-klokke lavet i Nigeria.

Den religiøse kunst i Afrika er for tiden i en vanskelig situation. På den ene side er en religiøs kunst i i harmoni med den kristne tradition ved at gro frem af det Afrika, der så længe har været behersket af stammesystemet. På den anden side føler den uddannede afrikaner, at han må befri sig for sin afhængighed af stammen for at kunne udvikle sig. Hertil kommer, at tidligere tiders missionærer ofte misforstod den folkelige afrikanske kunst og mente, at ethvert stykke skulptur var en afgud eller fetish, der burde ødelægges. Også arkitektoniske problemer melder sig: I hvilken stil skal man bygge kirker i Afrika? Og hvordan skal man imødekomme de forskellige behov hos de afrikanske byboere og folket ude i hytte-landsbyerne?

Næsten alle afrikanere, der kommer til Europa eller Amerika for at studere, læser enten jura eller medicin. Kun få afrikanske kunstnere får lejlighed til en videregående uddannelse, der kunne modne dem til en indsats for den kristne kunst.

De politisk bevidste afrikanere er ikke begejstrede for lovprisningen af de indfødtes kunst. Når de hører en europæer rose afrikansk kunst og mene, at den skal bevares, tror de tit, at dette blot er et maskeret forsøg på at holde dem tilbage, således at den hvide mand fortsat kan herske.

Det er let nok at diskutere dette emne, men spørgsmålet lader sig vanskeligt løse, fordi så megen menneskelig svaghed og så mange fordomme gør sig gældende. I Afrika er der nu ikke først og fremmest brug for æstetiske normer, men for kærlighed, sympati, tålmodighed og ydmyghed. De er forudsætninger for, at afrikansk, kristen kunst kan blomstre.

Hver gang en sømand går i land...

Når skibene er i havn har søfolk kun få muligheder at vælge imellem, for at få noget ud af fritiden. De kan enten blive ombord, og det er jo lidt trist, hvis man har været tre-fire uger på søen, de kan også tage hele striben af sømandsknejper, som findes i enhver havneby, og det må siges, at der er også en del, som gør det. En tredje mulighed er sømandshjemmene, men at gå på sømandshjem står for mange søfolk som noget, man kun gør, når alle midler er sluppet op, og man ikke har andet at foretage sig.

Det vil sige, der findes sømandshjem, som er undtagelser. Spredt over hele verden ligger for eksempel de katolske sømandsklubber, hvor man altid kan være sikker på at træffe søfolk i massevis. Og det er ikke søfolk, for hvem klubben var den eneste og sidste udvej, men folk som hver gang skibet igen ligger ved kajen, hurtigt fornyer gensynet med sømandshjemmet.

Den katolske kirkes sømandsmission *Apostolatus Maris* (Havets apostolat), arbejder ud fra en mangeårig erfaring om, at søfolk nu en gang er søfolk. Og vil man holde dem væk fra knejperne, men alligevel give dem noget bedre end lukafet ombord, så må man have noget ordentligt at byde på. En matros er ikke tre uger på søen, for at komme i land og få kaffe og »blødt« brød og oplæsning af opbyggelige værker!

Mit første møde med en katolsk sømandsklub skete i Antwerpen. Og i første omgang troede jeg, at jeg var gået forkert. Jeg var havnet midt i en stor restauration med en larmende musicbox, — »Personality« tror jeg det var, der ramte mine trommehinder, — på den ene langside var en bar-disk, hvor unge og gamle »sailors« sludrede hyggeligt sammen over et glas. En to-fløjet dør førte ind til en stor sal og her så jeg mindst hundrede par, der hottede og jazzede til et lille, men absolut højlydt orkester.

Det var søndag aften, og havneberetningen lød på, at der i løbet af lørdag-søndagen var ankommet henved to-hundrede skibe til Antwerpen. Søfolk fra alle nationer var strømmede til Italiaei, hvor AM-klubben har til huse. Spredt rundt om mellem søfolkene, i restaurationen, ved baren, i læsesalen og i dansesalen færdedes klubbens præster. En stod ved baren og underholdt sig med en maskinist og en telegrafist, det var familien hjemme der blev diskuteret. Ma-

skinisten fremviste stolt et foto af konen og ungerne derhjemme i Canada, mens telegrafisten, der var ung og fra New Zealand så til. Den gode præstemand var en god tilhører, han lyttede opmærk-

Kursen sættes mod land. Forude venter landlivets glæder, men også fristelser. Livet i den moderne skibsfart er ikke så romantisk og eventyrfyldt som vore drengebøger fortalte, men tværtimod meget ofte trivielt og ensformigt. Derfor trænger sømanden til at se nye ansigter og få sig en hyggelig stund, når han er i land.

Tekst og foto: Flemming Jepsen

Ugebladet præsenterer her en ny medarbejder, journalist Flemming Jepsen, der til daglig arbejder på et københavnsk middagsblad.

Han har været journalist i en årrække, bl. a. på en række provinsblade og københavnske pressebureauer.

I nogle år har han rejst i USA og Sydamerika og en tid sejlet i dansk fragtfart. I denne artikel skildrer han sit møde med den katolske sømandsmission, som mange herhjemme næppe ved ret meget om.

somt og smilede på de rigtige steder til maskinistens lange beretning om børnene derhjemme.

Henne i et hjørne af restaurationen, med store ølkrus på bordet, fandt jeg en anden præst, midt i en flok af robuste matros og fyrbødere. Der blev vist fortalt »sømandskroniker«, for præsten slog gang på gang en hjertelig latter op, men beretningen blev givet på spansk, så jeg forstod ikke meget.

Og ved døren ind til balsalen fandt jeg en præst, der forsøgte at overtale en lille messedreng, en lille splejset, rødhåret og genert irlænder. Hvad havde den stakkels dreng dog gjort, siden præsten talte så ihærdigt til ham, så han gang på gang rødmede helt ud til øreflippen? Intet galt havde han dog gjort, præsten overtalte ham kun til at inklilere for en af de mange søde og unge piger, der var i dansesalen. Og til sidst fik præsten manet genertheden bort, og drengen gled ud på dansegulvet.

Sådan går en aften på AM-klubben. Søfolkene føler sig hjemme her, og snart sagt hvert ønske kan opfyldes, og hver interesse kan dyrkes.

I et stille hjørne af den store bygning findes en stor læsesal, hvor alverdens aviser og tidsskrifter ligger fremme. Et rum er udstyret med billard, bob-spil, skak, ludo og masser af andre ting.

I klubbens store butik er der åbent hele aftenen. Sømanden har løstet eller lastet hele dagen, mens forretningerne var åbne, men det gør intet, for i AM-klubbens butik kan han købe alt. Souvenirs, toiletartikler, postkort og papir, fotoudstyr, beklædningsgenstande og masser af andre ting. I tilknytning til butikken ligger to-tre telefonboxe, og hvert øjeblik meldes der klar til London, Rot-

terdam, Le Havre, Athen o. s. v. Familien derhjemme skal have en første underretning om, at man er vel i havn. I morgen følger så et brev.

Midt i bygningen ligger det lille kapel. Og hver torsdag, lørdag og søndag læses der messe om aftenen. Så samles kapitajner, styrmænd, maskinister, telegrafister, kokke, matroser, fyrbødere og messeudrenge til den hellige messe. Her står de fra alle verdenshjørner, i alle kulører og størrelser. På tværs af alle forskelligheder i sprog og gradstegn, tager alle del i den messe, der læses af sømandspræsten.

I de fleste større havnebyer finder sømanden en AM-klub og alle steder står der en præst eller lægmand parat til at hjælpe ham. Til hver klub er foruden præsterne knyttet forskellige lægfolk, der på et eller flere punkter har forudsætninger for at kunne være søfolkene til hjælp.

Præsterne er folk med kendskab til søen og har årelang erfaring i at omgås søfolkene. Og de ved noget om søfolkenes vilkår og levevis. Daglig færdes de ombord på skibene, hvor de kommer såvel i officers- som mandskabsmessen. Er en sømand blevet indlagt på byens hospital, kan han være sikker på at få besøg af præsten, der bringer ham bøger og blade. I tilknytning til AM-klubberne er der altid et sømandshotel, hvor de afmønstrede søfolk kan bo for billige penge.

I Antwerpen spurgte jeg en af præsterne, hvor de mange søde piger, der

Den katolske sømandsmission blev allerede startet i forrige århundrede. Den i Danmark kendte pater Martindale var senere en af pionererne for arbejdet i England. Han blev stærkt støttet af mr. Peter Anson. Samtidig med at arbejdet blev påbegyndt i England, startede en præst i Montreal også et katolsk sømandshjem. I dag har »Apostolatus Maris« 42 klubber spredt ud over hele verden.

Sømandsmissionens daglige leder er mgr. Rossi i Rom. »Apostolatus Maris« er underlagt Konsistorial-kongregationen i Rom.

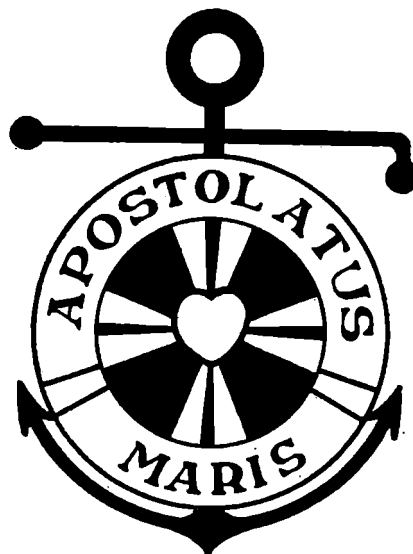
I de byer, hvor der ikke findes en AM-klub, vil der alligevel ofte være en katolsk sømandspræst. I København udføres præstegerningen blandt søfolkene af pater van Schaik fra Stenosgade.

I et hjørne af opholds- og spillerummet får to søfolk sig et parti dam.

dansede med søfolkene, kom fra, og fik at vide, at unge piger fra de katolske ungdomsklubber og omliggende menigheder mødte op på de store aftener. Når sømanden kommer i land, trænger han til lidt modvægt til det daglige maskuline samfund, han lever i ombord. Sømandsmissionen ved det og erkender det, og så foretrækker man at give ham lejlighed til at træffe pæne piger fremfor dem, han måske kunne finde på at møde andre steder. Og sandheden er også den, fortalte sømandspræsten mig, at sømanden, der faktisk har en høj og god moral, foretrækker at være sammen med de søde og ordentlige piger. Mangt et dansepar i klubben, er siden blevet til et ægtepar, selvfølgelig med bryllup i sømandskirken.

Hvor som helst i verden skibet lægger til, har sømanden altid et tilholdssted. Om han søger ly for den kolde og sjaskende regn i London, for den bidende kulde i Nord-Canada eller om han søger skygge og svale for sol og varme på de vestindiske øer, AM-klubbernes døre står altid åbne for ham.

KONVERTIT-KVALER

Man bliver sjældent katolik uden visse overgangsvanskeligheder. I »Hemmet och Helgedomen« belyser den svenske forfatterinde Gunnel Vallquist — selv konvertit — nogle af disse vanskeligheder.

— Fælles for alle konvertitter, skriver Gunnel Vallquist blandt andet, er, at de har taget afstand fra noget og valgt noget andet. Så bliver spørgsmålet, om deres nej eller deres ja bliver det afgørende hos dem. Man skulle tro, det var en selvfølge, at deres ja blev det afgørende. Men en konversion foregår undertiden lige så meget på det psykologiske som på det åndelige plan. Måske bliver den derfor kun eet af elementerne i et større psykologisk mønster, eet led i en menneskelig udvikling, mens den i virkeligheden burde bestemme mønstret, diktere udviklingen. Hvor det forholder sig sådan, drejer det sig i heldigste tilfælde om en ja-siger, et positivt menneske med en optimistisk og venlig grundindstilling. Man vil da mærke mindre, hvad der mangler i det religiøse — de naturlige gode sider træder tydeligt frem, og det falder næppe nogen ind at skelne mellem karakter og religiøsitet. Men det kan også hænde, at konvertitten, som lykkeligt og vel har sagt nej til synden eller egenviljen, fortsætter med at sige nej, også efter at han er kommet ind i den nye sammenhæng, der skulle være positiv. Han kan blive nej-siger til forskellige sider, enten udefter til alt, hvad der ikke er katolsk, eller indefter til den katolske tingens tilstand. Sekterismen synes at være en uudryddelig menneskelig tilbøjelighed, måske særlig blandt religiøse mennesker. Måske er den arvesyndens mest skæbnesvangre følge: splittelse, hvor Kristus ville enhed — »for at verden skal tro, at du, Fader, har sendt mig!«

Selv indenfor den katolske kirke, som for os legemliggør selve enhedens princip, eksisterer sekterismen. Kirkens forskellige ordener svarer til forskellige tempera-

K. J. HØJLAND

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg
Telefon 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed

Telefon 829
Kongensgade 64, Esbjerg

M. WITH

Bageri & Konditori

Kirkegade 150 . Esbjerg
Telefon 1526

GUNNAR SKOV

Kaffe - vin - konserver

Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 576

Vestjydsk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

menter, alle dens hellige billeder repræsenterer tilsammen en fuldkommenhed, som intet enkelt væsen og ingen bestemt religiøs livsform kunne frembringe hver for sig, men som tilsammen danner Kristi legeme.

Men i denne mangfoldighed kan man så spildagtighed ved at ville se modsætninger i stedet for dele af en helhed. Man kan kritisere andres tanke- og leveform i stedet for at respektere, hvad der ikke er ens egen, men andres vej fremefter, og elske det som noget, uden hvilket Kirken og man selv ville være fattigere. Vi konvertitter er i større fare end den fødte katolik for at tage parti for en tendens, f. eks. en orden, *mod* de andre og i særdeleshed *mod* een bestemt. Eller måske falder vi for nationalistiske tendenser, der er ganske fremmede for katolsk livssyn. I praksis bliver det vel i reglen sådan, at en katolik føler sig særligt hjemme i et bestemt kirkeligt miljø. Men hvis sympatien får en slagside af kritik imod de andre miljøer, er vi ofre for en indsnævring. Bernhard af Clairvaux sagde: »Jeg tilhører en orden ved mit klosterløfte. Men jeg tilhører dem alle i kraft af kærligheden!« Det er katolsk tænkt.

Det ville være meningsløst og uærligt at lukke øjnene for alle de fejl og ufuldkommenheder, som findes blandt mennesker til alle tider, og ikke al kritik behøver derfor at være negativ — ja, det ville rent ud sagt være et tegn på manglende kærlighed og loyalitet ikke at bedrøves over dem eller reagere imod dem. Men om kritikken er positiv eller negativ, kan kendes på, om den har noget bedre at foreslå i stedet for det, den rammer. Og hvis vi altid underkastede vor kritik denne prøve, ville vi måske opdage, at vor trang til at kritisere ikke udspringer af god vilje, men af en nedrivende tendens. Så ville der være grund til mistanke om, at protesten er vor grundindstilling — at vi er forblevet nej-sigere.

Tømrermester

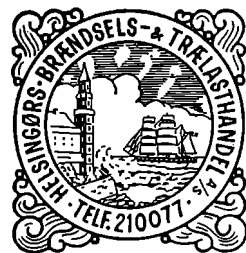
EJNAR J. NIELSEN

Frejasvej 20 . Tlf. 21 03 11
Værksted & Plads
Nygade 2 . Helsingør
Telefon 21 00 81

H. Holm Nielsen

Bageri & Konditori

Stjernegade 32 . Helsingør
Telefon 21 06 88

Auto Reparation
Vask & Smøring
Hjulafbalancering
Lygteindstilling

JENS PETER PETERSEN

Højbroens Auto- og Benzinhandel
Nykøbing F. - Tlf. 85 26 26

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen
Telefon Maribo 170.
Maribo

Schrøder & Nielsens Eftf.

Tapet- & Farvehandel
Vestergade 8 . Maribo
Telefon 28 828

Glarmester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N
Nora 7977

Schulstad
malte

Støt vore annoncører

MED
REJSEVALUTA
FRA
**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

Er Kennedy den rigtige mand?

I det nyeste nummer af de amerikanske familiegrupperes blad ACTS har vi fundet følgende fornuftige kommentar til debatten om den katolske præsidentkandidat, senator Kennedy:

»Den katolske presse i USA er for øjeblikket i knibe. Redaktørerne forsøger på en saglig måde at diskutere, hvordan situationen vil være, hvis man får en katolsk præsident. De ønsker at understrege, at der ikke er noget i vejen for, at en katolik bliver valgt til præsident, hvis han er kvalificeret til det, men de ønsker ikke at give indtryk af, at dette personligt gælder enhver katolik, som et hvilket som helst parti på et eller andet tidspunkt måtte overveje at vælge til præsident eller vicepræsident.

Hele situationen er et udmærket aktuelt eksempel på, hvor nødvendigt det er, at lægfolket er velorienteret og ser tingene klart. Det er den almindelige opfattelse, at den katolske presse taler på Kirkens vegne. Selv når en mening fremsættes af et blad, der ledes og ejes af lægfolk, betragtes den af det store flertal som en officiel »katolsk« stillingtagen i den pågældende sag.

I 1960 vil der blive hårdt brug for lægfolk, som kan sætte tingene på deres rette plads over for deres ikke-katolske omgivelser, og som er i stand til at forklare, at Kirken ikke har særlige planer med en katolsk præsident, hvis en sådan

skulle blive valgt, og at han ikke vil »få sine ordrer fra Vatikanet«, som det lader til, at visse folk tror. Det bør slås klart og eftertrykkeligt fast, selv om man personlig ikke har sympati for nogen af de mulige katolske kandidater. Det vil nemlig være til stort tab for nationen, hvis religiøst bigotteri og misforståelser får lov til at stikke hovedet frem og skabe splittelse under den kommende valgkampagne.

I det lange løb vil det formodentlig være de ganske almindelige lægfolk, som i deres egenskab af katolikker og gode borgere bedst vil være i stand til at komme med de nødvendige forklaringer, og som bedst kan nå vore ikke-katolske medborgere, til hvem udtalelser fra biskopper og præster og ytringer i den katolske presse aldrig vil nå ud.

Afdøde kardinal Samuel Stritch, der var en af den Kristne Familiebevægelses bedste venner og velgørere, fremsatte følgende udtalelse til belysning af, hvilken stilling en katolik bør indtage, når han skal afgøre, hvilken af de opstillede kandidater til præsidentposten han skal stemme på.

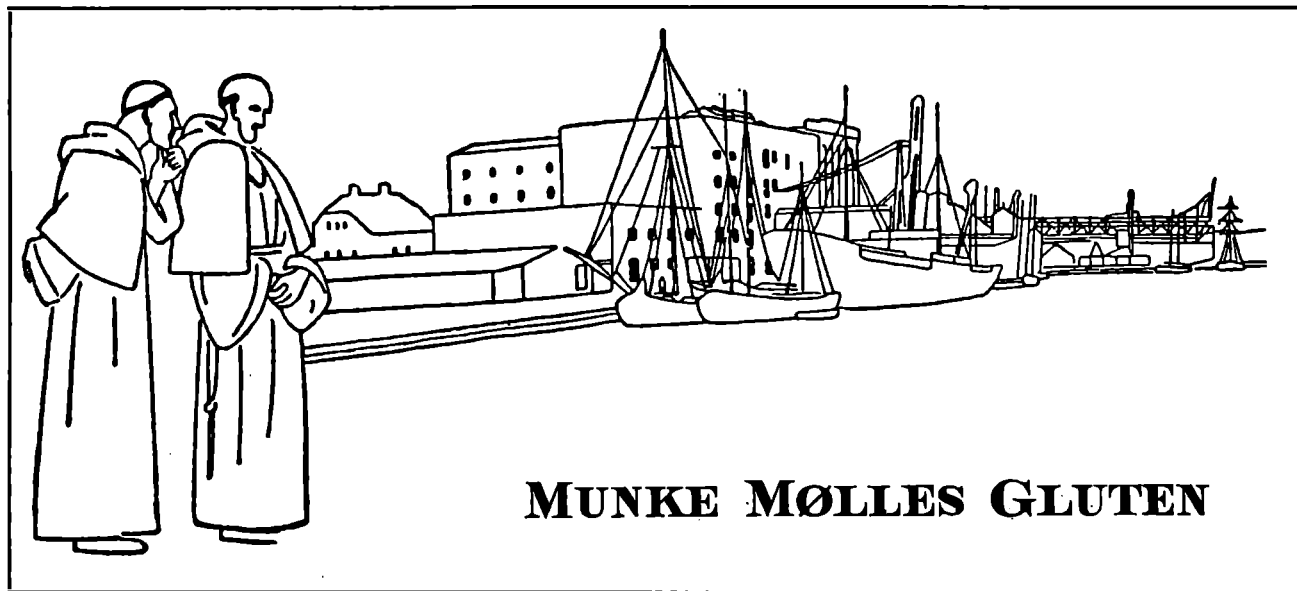
»Der er ingen grund til, at en borger, der er katolik, ikke skulle kunne blive præsident i USA,« sagde kardinalen, »USAs forfatning forbyder, at den religiøse overbevisning får lov til at spille ind, hvis en borger skal vælges til et em-

Senator Kennedy

bede, han i øvrigt er egnet til. Enhver borger, der opfylder de i forfatningen fastsatte betingelser, kan vælges til præsident for De Forenede Stater'.

Kardinalen fortsatte: »Hvis der var to kandidater til posten, en katolik og en ikke-katolik, og jeg troede, at ikke-katolikken var den bedst kvalificerede, ville jeg ikke betænke mig på at stemme på ham. Men på den anden side ville jeg prøve at vurdere de to kandidaters kvalifikationer og sammenligne dem med hinanden. Mit princip er altid: Den rigtige mand på den rigtige post.»

MUNKE MØLLES GLUTEN

Emil Boyson - norsk digter

af universitetslektor, dr. phil. Daniel Haakonsen

Lyrikkens stjerne er i stigen i Norge og måske også dens indflydelse på det virkelige åndsliv i landet. Det kommer ikke bare af, at der er dukket nye talenter op, men først og fremmest af at den ældre garde gør sig gældende på en ny måde enten ved en tydelig modning og vækst i det enkelte forfatterskab eller ved simpelthen at blive opdaget af publikum eller pressens kritikere efter at have skabt gedigen digtning gennem adskillige år.

Dette sidste er tilfældet med Alf Larsen, som fornylig har fået digtergæge, og med Emil Boyson, der tidligere har fået det, og som her skal præsenteres.

Emil Boyson debuterede som lyriker for 25 år siden og har udgivet en række digtsamlinger, før hans samling »Udvalgte Digte« kom sidste sommer. Han hører ikke til de letlæste, og jeg skal ikke vove mig i kast med hele hans poetiske verden, bare berøre en grundholdning, som stadig genfindes i hans vers. Det kan måske hjælpe en læser til at afstemme sit sind efter den specielle form for ægthed, som Boysons digtning stiller en overfor, og det vil faktisk sige at træde ud af netop den form for uægte liv, som vor tid søger at fange os ind i.

Travlheden er vor tids ulykke. Den bagtales som en skøge og æres som en Gud. Vi anerkender nødtigt nogen som stor og betydelig, hvis han ikke kan sige om sig selv — og tro — at han har dårlig tid. Den eneste livsform, som undskylder vore fejltrin og vor middel-mådighed og hindrer samvittighedsnag, er at lade sig indfange af en uendelig række gøremål fra morgen til aften. Mange har jo set tomheden i den anspændte virke-trang, men Boyson har sit eget originale forhold til den.

I ronien er ikke hans vanligste form, men et af de få ironiske digte, han har skrevet, hedder »Kvelds-salme for Mannen« og er en betragtning over det selvoptagede væsen, som tror verden går under, hvis han ikke er med overalt. Han er så latterligt dårligt rustet til at møde aftenens hvile, når den omsider indfinder sig, uundværlig som det daglige brød. Når de på deres leje må overgive sig til natten og mørket, bliver alle forvandlet til lydige børn. For nogen er der intet besynderligt i det, — denne lydighed er for dem en naturlig forlængelse af dagens gerning. Men den som har blæst sig op over vigtige gøremål må blive en ganske anden her på tærsklen ind til søvnens rige og til drømmens barndomsland:
*En sjæl, forlatt av Viljens løgn —
en øve i bunnløse strømme,
et skall det evige tidevanns-døgn
må fylle og må tømme!*

Nu er det ikke sådan at forstå, at Boyson i sine digte plejer at påtage sig at udlevere løgnen. Han nøjes med at lade versene genspejle erfaringer hentet fra en ganske anden livsform end den vanlige: ikke længere slavens, men det frie, ansvarlige menneskes form. Et første træk ved den er trangten til at være forberedt i en ganske bestemt betydning af ordet.

Det personlige møde med mennesker og ting kræver jo et sjæleligt beredskab, — ikke med hensyn til at passe det uventede ind i ens egne forventninger, men med hensyn til at kunne tage timerne netop sådan, som de kommer. Det beredskab, vi møder i Boysons digtning, er en agtpågiven-de kærlighed til virkeligheden, en rolig lydighed i slægt med skovens, der »står vendt mod det som sker, fordi det må« og med »sæde-kor-

nets lydige tillid« — når det dybt i jordens skød afventer sin time. Det er denne beredvillige ro, denne tålmodighed udenfor tidsjaget som belønnes med livets uventede gaver, sådan som vi ser det i det lille digt »Isblomster«. Det lyder sådan:

*Den lange natt stod, værnløst,
sjelens vindu,
rute ved rute, tomhet ved
tomhet, vendt
mot evighetens sorte ensomhet
der-ute:
stumt stirrende øine uten svar.
Nu bringer gryets stille hånd
en drøm,
med hvite blomsters billede
blindende hver rute.
Hvad kunne håp og vilje trylle
frem
så skjønt som dette, at en ukjent
venn
mildt slører alle ruters tomme vé
med disse palmesyneres hvite
sakrament?
— Ånd ikke på dem. Den store
frost er der-ute.*

Men klarest er det åndens beredskab, som på en eller anden måde væver sig ind i de fleste af Boysons digte, og klarest er det måske tegnet i digtet »Vindu i februar«.

Man kunne kalde det et værdigt. Men endnu hersker Nordens lange vinter. Naturen giver livets kræfter ro til at vokse og udvikle sig i det skjulte, før det udleveres til sol og vind. Og menneskets indre trænger på lignende vis til at følge sin egen rytme. Hvem vil kunne fatte det, som foregår i våren, uden at have værnet om en umærkelig vækst i sit eget indre? Men så er vårtegnene kommet, før man egentlig kunne vente dem, — isblomstens tid er forbi. Det er som at blive vækket, før natten og hvilen er ovre:

*Så tidlig kaller du mig, du strenge
lys?
Du baner dig vei hit inn med
ånde-hænder,
og se! den hvite mur mine
ruters kulde
natte-tålmodig bygget omkring
min sønn,
bryter du ned og snur mitt
ansikt mot dagen —
skjønt alle spirer slumrer dybt
under sne,*

og grevlingen i sin hule, og
ingen drøm
ennu har knurret om vår i hans
rustne hjerte!

Det er en tidlig kaldelse, men
det lydige hjerte må svare på den:

... Alene, som alle av
menneske-ætt,
med håpende tvil, med nølende
tro, må jeg atter
berede mig selv for ditt unders
komme, Natur!

Men netop fordi det har haft
vinterens tålmodighed og nu er
villigt til at åbne sig for våren,
kan det møde morgenen med for-
nemmelsen af spirer i sit eget in-
dre, kosteligere end al vinding,
den jagede vilje kan attrå. Ud-
trykkene er nok forsigtige i den
sidste del af digtet, men det er
netop ægthedens kendetegn: det
drejer sig om intet mindre end at
være hemmeligt forbundet med
den vældige fornyelse, som skal
foregå i den lydige natur:

Og gennem det brustne søvn-slør
på rutens pupille
stirrer jeg ut, og undres,
om i mitt sind
kanhende endda en gang et
flyktigt frø,
slynget av lykkens hånd, har
overvintret
og bier sin tid, den hellige prøves
tid,
sammen med våren som ligger
i svøp der-ute
hvor blikket borer sig ned og
intet finner
i havens frost-svarte tomhet,
herjet av lys,
mens kullmeisens første rop
hen-klinger i ødet uhørt.

I Boysons digtning bliver ægte
følelser sjældent betragtet som
»umiddelbare«. De afhænger helt
og holdent af vor evne til at holde
lampen tændt og sindet rede. Må-
ske er det i første række denne er-
faring, der gør, at digteren rejser
sig som en åndsmagt så direkte
modsat det forjagede i tiden, —
noget som får videre konsekvenser.
Travlheden har ikke bare som
resultat, at menneskene bliver for
nervøse til at vente, så de kvæler
spirerne til fred, men også den at

de hurtigst muligt lader de indtryk
fare, som har mulighed for at leve
videre og sætte spor. Erindringer
og hast kan vanskeligt gå sammen,
og Boyson tager erindringens parti.

Ved siden af åbenhed overfor
tilværelsens hændelser er for-
dybelse og granskning en af de
grundholdninger, vi møder i hans
digtning. Mens han i »Kvelds-
salm for Mannen« taler om ge-
skæftigheden, giver et andet nok
så analogt digt, som hedder »Dik-
terens nattevakt«, et billede af den
troløst, glemsomme menneskehed.

»Alle undtagen du drager hjem
til søvnens kilde«, siger dette digt
henvendt til en ansvarsbevidst dig-
ter. »Byen falder til ro efter den
travle dag. Gaderne tømmes. Men
der ligger en uhygge i den øde
stilhed, som sænker sig over men-
neskenes boliger. De, som er der-
inde, lader ikke dagen passere
gennem deres vurderende erin-
dring, før de haster mod glemsel-
en. Bag høje, stengrån gravbyg-
ninger har alle tænkt sig at lægge
fortiden bort — livets hele sum og
denne dag — uden at anstrenge sig

Digteren Emil Boyson

for at finde en mening i den. Er
det så mærkeligt, at det høres som
en undertrykt angst i den genlyd,
digterens skridt vækker mellem de
grå facader? De ligger der som en
kirkegård for alt, hvad livets flod
har ført med sig hid og nu agter
at forlade for altid »lig en uløst
gåde, lig et svigtet krav«. Og en
tung belastning på sjælene er al-
den fortid, som ikke er gjort op.
Så bliver det digterens sag at møde
det uopgjorte:

Øv ditt våkne verk: at måle —
prøve — veie
til du gjør dig fri med Ordet
som forstår
om der fins en mening som er
verd at ieie
i hin korte rus hvis navn nu er
«Igår».

På et jævnt, hverdagsagtigt plan
er dette et krav, som stilles os alle,
stilles os ud fra de følelser og erfa-
ringer, som hver for sig nu er en
del af os selv, men som i næste
øjeblik udsættes for glemsel. Giver
vi efter for tidspresset, er det vort
egnet jeg, som går i opløsning.

(fortsættes i næste nummer)

Teknikken og moderne, kristen tænkning

Docent, dr. phil. Olaf Pedersen, har ved et møde på Hindsgavl, arrangeret af Folkeligt Oplysningsforbund, talt om teknikken og mennesket. Han sagde blandt andet:

Teknikken kan ikke undværes. Den tid er længst forbi, hvor man drøftede muligheden af at bremse den. Det er bare givet, at skal vi indrette os i tilværelsen med bevidstheden om, at det menneskelige er i behold, må vi finde en udvej ud af det spændte forhold, der er mellem teknikken og det menneskelige — ellers ødelægges vi os selv.

Det er for så vidt ikke atombomber eller lignende, som jeg tænker på, for skal vi dø, er der intet problem — kun når vi skal leve. Derfor er det mærkeligt, at den alvorlige situation, vi erkender, endnu ikke har skabt synderligt mange samlede overvejelser.

Vi interesserer os på en side meget for tekniske goder som bil, køleskab, fjernsyn etc., og vi vil gerne betale for det, men åndeligt talt vil vi have teknikken foræret. Vi sætter ingen energi ind på at forstå, hvad det er, der foregår i de tekniske frembringelser.

Det menneskelige forhold til teknikkens verden er i dag betonet af refleksioner, der sædvanligvis ender i udbredt skepsis. En årsag er nok, at sidste krig er i for frisk erindring til, at man ikke skulle erindre den nære forbindelse mellem teknikken og total krigsførelse. Oplevelsen af den totale krig bevirker også en mekanisering af sindene, der fortsætter i fremtid.

Olaf Pedersen beskæftigede sig også med den sociale reaktion mod teknikken. Denne mærkes mindst i arbejderkredse. Og desuden omtalte han den æstetiske reaktion, der hævder, at teknikken gør verden grimmere.

Endelig er der en reaktion med ret dunkle forudsætninger; den bunder i fornemmelsen af, at vi ved teknik krænker noget naturhelligt, og det giver sig udslag i en slags ny-romantik.

Fra alle sider møder man derfor en skepsis mod teknikkens indflydelse på det menneskelige område, og her har filosofferne endnu ikke hjulpet os.

Spørger man om det berettigede i dette modsætningsforhold mellem teknikken

og mennesket, må det være klart, at det ikke er teknikken, der betinger dette forhold, men det rådende menneskesyn. De gamle grækere nærede foragt for det materielle — og dermed for det, vi i dag kalder teknik. Det sjælelige var for dem ene af værdi. Gennem hele middelalderen er der gået en bevægelse for ligestilling af ånd og materie, men den nyere tid må konstatere et tilbagefald, så vi igen nærer despekt for det materielle og legemlige.

Det kristne verdenssyn imidlertid respekterer også den materielle virkelighed, som er skabt af Gud, og må protestere mod en adskillelse af sjæl og krop. Her har kirken gjort sig skyldig i en stor og tragisk fejltagelse ved at ignorere dette, hvilket formentlig er den filosofiske baggrund for afkristningen i forrige århundrede.

Spændingen har altså sin rod i det snæversyn, der anser mennesket for enten en arbejdskraft eller en sjæl. Vi kan kun finde os selv gennem erkendelsen af, at vi med alt, hvad vi er, er Guds skabninger.

Her finder man i nyere fransk tænkning — hos personalisterne — et forsøg på på kristen baggrund at belyse konflikten.

De spørger blandt andet, om det er muligt at bevare mennesket, når det kun indgår som rent objekt i den industrielle produktionsproces. Her ud af kan der drages konsekvenser med hensyn til arbejderens medbestemmelsesret, og endvidere spørges, om det er muligt at bevare det menneskelige under en produktionsform, hvor kapitaludbyttet er den højeste norm for erhvervs livet, hvoraf der igen kan drages konsekvenser for problemet om ejendomsforholdet til produktionsmidlerne.

Olaf Pedersen fremhævede disse problemstillinger som et bevis på, hvilken dynamik der endnu er i den kristne tænkning i Vesteuropa.

Baggrunden for den er, sluttede han, en dyb ængstelse for det menneskelige, fordi vore institutioner ikke længere har tidssvarende rammer, og man må spørge: Hvordan skal det ændres, for at det bestandige i mennesket kan komme til udfoldelse.

Tysk kærlighed til Skandinavien

Mon ret mange danske katolikker gør sig nogen forestilling om, med hvilken interesse og offervillig kærlighed Kirken i Skandinavien omfattes af den tyske institution »Sankt Ansgarius-Werke«? Der er måske dem, som nikker lidt, idet de hører navnet og spørger sig selv, om det ikke var »dem, der forærede os paramenterne til vores nye kapel?« eller »dem, der skænkede os klokkerne til den nye kirke?«. Og det var det nok også. Men det er i forhold til helheden kun små udslag af et utrætteligt arbejde gennem en årrække for Kirken i Norden.

Sankt Ansgarius-Werke blev grundlagt af sognepræsten dr. Peter Louis i Leverkusen ved Køln. Den nu afdøde grundlægger beskæftigede sig lige fra sin ungdom med missionslandenes problemer og fik derigennem sin store interesse for og kærlighed til Skandinavien, en interesse, han forstod at udbrede til vide kredse.

Dette arbejde for kirkens genforening i Norden har mange former, dels økonomisk støtte til opførelse af nye katolske kirkebygninger, dels udbredelse af kendskabet i Tyskland til skandinaviske forhold gennem foredrag, udvekslingsrejser og — frem for alt — Sankt Ansgarius-Werkes fyldige og usandsynlig velorienterede årbog, hvori ikke den mindste katolske begivenhed i det fjerneste skandinaviske hjørne synes at undgå udgiverens opmærksomhed. På denne årbogs små hundrede stærkt illustrerede sider kan man ikke alene læse sig til mangt og meget om de hjemlige forhold, som man ikke vidste i forvejen. Man modtager samtidig et overvældende indtryk af grøden indenfor kirken i Skandinavien i de allersene-

ste år. Side op og side ned fortælles om nyindviede kirkebygninger og kapeller og udvidelser af ældre, om nye klostre, om katolske børnehaver, hospitaler, alderdomshjem og skoler, om litterære publikationer, om valfarter, konversioner og om den daglige sjælesorgs vanskeligheder og positive sider under de mest forskelligartede stedlige forhold. Med tysk grundighed afrundes årbogen for 1960 med en minutøs liste over samtlige katolske kirkers og kapellers adresser, helligdags- og hverdags-messtider i Norge, Sverige, Danmark, Finland og Island!

Et interessant kapitel er den østrigske præst Johann Angermayers beretning om sit pionerliv som sjælesørger for den spredte katolske del af befolkningen i Dalarna, hvor pastoren har måttet optræde som Sherlock Holmes for at spore sig frem til sine sognebørn, for en stor del efterkommer af indkærte udenlandske grubearbejdere ved Faluns kobbermine. Han er sin egen husbestyrerinde, vaskekone og rengøringshjælp. Hans områdes 600 katolikere er spredt over 30—40 bopladser og tilhører 15 nationer, og med sin uundværlige folkevogn forceerer han afstandene i alskens vejr.

Det nye lille karmeliterindekloster ved Helsingborg, endelig åbnet for sine seks beboere efter endeløse vanskeligheder med bygge- og opholdstilladelsen for dette Sveriges første kloster efter reformationen, er også underholdende læsning. Det udgør allerede et yndet udflugtssted for de stedlige ungdomsforeninger, hovedsagelig bestående af ungdom helt uden tidligere kontakt med nogen kirke. Og dominikanerindernes nye norske kloster i Lunden, de danske Sankt Lioba-søstres planer om byggeri i Valby i København, svensk katolsk ungdoms ferieuger hos katolske plejeforældre i Koblenz — — hele bogen bæres af en nøgtern optimisme, der gør godt og fylder en skandinav med dyb taknemlighed.

Årbogen er redigeret af dr. *Helmut Holzapfel* i Würzburg, som er kendt af mange herhjemme for sit utrættelige arbejde indenfor Ansgarius-Werke.

Moderne tider

I flere romerske kirker havde man fornylig som et forsøg installeret særlige apparater, der efter båndoptagerprincippet automatisk kunne give turister oplysninger om kirkernes historie og kunstværker. Når man lagde en mønt i apparatet, kunne man selv vælge, på hvilket sprog oplysningerne skulle meddeles! Fikst — ikke sandt? Nu er der imidlertid sat en stopper for denne trafik. Vikariatet for Rom blev anmodet om at udtale sig og henviste spørgsmålet til Ritus-kongregationen, som syntes, at ideen var dårlig.

Fra latin til kinesisk

Biskopperne på Formosa har besluttet, at bønner og tekster i forbindelse med meddelelsen af sakramenterne fremtidig skal læses på kinesisk og ikke på latin.

Breviar-reformen

Vatikanstaden (NC) De forventede ændringer i det romerske breviar offentliggøres muligvis i oktober eller november, siger et medlem af Rituskongregationen, som arbejder med breviar-reformen. Han oplyser, at ændringerne vil fuldende den reform af breviaret, som blev indledt i 1955.

Breviaret indeholder de daglige bønner, præsterne har forpligtet sig til at bede som en del af Kirkens officielle Gudstjeneste. Det er hensigten med de bebudede reformer af forenklet breviaret.

Catholic Truth Society i England har i løbet af de sidste 10 år udsendt sine pjecer om religiøse, sociale og historiske emner i et samlet oplag på 26 millioner. Alene i 1959 blev der solgt over 3 millioner pjecer. Der har været flest efterspørgsler efter den billige udgave af Bibelen, af hvilken 300.000 eksemplarer er blevet udgivet siden 1956.

Den internationale katolske forening for radio og fjernsyn, UNDA, har udsendt dette års andet nummer af sit tidskrift, som blandt andet bringer en fyldig reportage af Monte Carlo-mødet om »Fjernsyn og religion«. På dette møde blev en række film og fjernsynsprogrammer prisbelønnet. På billedet over disse linier ses prins Rainier og prinsesse Grace, der overværede gala-forestillingen og uddelte præmierne. De ledsages af UNDA's præsident, Hankard. Bag prinsesse Grace skimtes en velkendt skikkelse, magister Bjørn Rasmussen, som repræsenterede Danmark. Hvis vi ikke tager fejl, har han cigar på!

Liturgisk kalender

- SØNDAG den 17.: 6. søndag efter pinse (s. 673, grøn). Ihukommelse af Alexius (s. 1000).
- MANDAG den 18.: Kamillus af Lellis (s. 1001, hvid). Ihukommelse af Symforosa og hendes syv sønner, martyrer.
- TIRSDAG den 19.: Vincent af Paul (s. 1002, hvid).
- ONSDAG den 20.: Hieronymus Æmiliani (s. 1003, hvid). Ihukommelse af Margrethe.
- TORSdag den 21.: Laurentius af Brundisio (s. [41], hvid), kirkelærer. Ihukommelse af Praxedes (s. 1007).
- FREDAG den 22.: Maria-Magdalena (s. 1008, hvid).
- LØRDAG den 23.: Apollinaris (s. 1011, rød), biskop og martyr. Ihukommelse af Liborius, biskop.
- SØNDAG den 24.: 7. søndag efter pinse (s. 677, grøn). Ihukommelse af Kristina (s. 1014), jomfru og martyr.
- MANDAG den 25.: Jakob den Ældre (s. 1014, rød), apostel. Ihukommelse af Kristoffer.
- TIRSDAG den 26.: Anna (s. 1017, hvid).
- ONSDAG den 27.: Søndagens messe (s. 677, grøn). Ihukommelse af Pantoleon (s. 1018), martyr.
- TORSdag den 28.: Nazanus og Celsus, martyrer, Viktor, pave og martyr, Innocens, pave (s. 1018, rød).
- FREDAG den 29.: Olav (s. 1021, rød), martyr. Ihukommelse af Marta, jomfru, og Felix, pave og martyr, og hans lidelsesfæller, martyrer (s. 1020).
- LØRDAG den 30.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [90], hvid). Ihukommelse af Aldon og hans søn (s. 1021), martyrer.

Til feriebornene

ved Asserbo er yderligere indgået følgende bidrag: mrk. E. M. kr. 125,—. S. kr. 25,—. Patient D.13 kr. 50,—.

Hermed udgør det samlede beløb for indkomne bidrag kr. 1.824,56.

Kemigraf Per Wedell-Topp, København, som i denne måned deltager i de engelske, katolske arbejderes sommerskole, vil meget gerne i forbindelse med amatør-fotografer, der kunne låne ham nogle farvelsbilleder, som kunne illustrere hans foredrag om den katolske kirke i Danmark. Wedell-Topp er især interesseret i motiver fra katolske stævner, valfarter m. m. Han rejser den 22. juli. Skriv til hans sommeradresse: Blokhusvej 2, Jersig, pr. Solrød Strand.

Humanistisk Ateisme til debat

Før messen i Klitborgs Kapel. Bag alteret pater, dr. phil. H. Roos S. J.

Traditionen tro samledes en flok akademikere, i alt 35, til Academicum Catholicum's sommerlejr på Klitborg fra 25. juni til 4. juli. Under ledelse af pater H. Roos, S. J. forenedes sommerlivets behageligheder med det åndelige arbejde.

Ledetråden for lejrens samtaler og aftenernes diskussioner var Fr. Heer & G. Szczesny's bog: Glaube und Unglaube (1959), hvortil var knyttet spørgsmålet: »Er en ateistisk humanisme mulig?».

Adjunkt Kaspar Kallan gennemgik bogen i referatform, og snakken om problemerne fortsattes på aftenturene efter komplet og i de små natteimer på sovesalene. Man var enige om, at den humanisme, som Szczesny repræsenterer, rummer tanker, som fuldt ud er forenelige med katolsk opfattelse for eksempel af

naturret. På den anden side er Szczesny's livsanskuelse taget som helhed så uklare, at den ved nærmere eftertanke falder fra hinanden, selvom Szczesny's modstander i dialogen, Fr. Heer, ikke altid har formået at sætte ind på de afgørende punkter.

Den noget blandede flok arbejdede sig godt sammen, aldersforskellene udviskedes, og man følte sig som en stor familie i Kirkens fællesskab under messe og komplet.

Efter en uge spredtes flokken, et øjebliksbillede af det katolske liv af i dag var nu kun et minde. Samtidig fik vi med os et grundlag for de standpunkter, vi må indtage til den ateistiske humanisme.

J. Th.

D. K. K. F. Retræte i Trørød
Retræteleder er pater H. Günther C.s.s.R.
Week-end retræte fra 13. til 14. august.
Den store retræte fra 14. til 21. august.
Prisen er for eneværelse 50,00 og for fællestue kr. 45,00, sengelinned, håndklæder og serviet bedes medbragt. Tilmeldelse kan ske pr. telefon: Trørød 71.

Vatikanstaden (NC) Pavens hyslæge, dr. Filippo Rocchi, er blevet udnævnt til leder af Vatikanstadens sundhedsstyrelse. Denne post har stået ledig, siden Pius XII's læge, dr. Galezzi Lisi, fik sin afsked. Den nye leder af sundhedsstyrelsen, der fortsætter som hyslæge for Johannes XXIII, får ansvaret for hele lægetilsynet indenfor Vatikanstaden.

Rom - Assisi

19 dage kr. 850,00. — 19. sept. til 7. okt.

Prisen indbefatter togrejse med sovevogn (bus fra Rom til Assisi og fra Assisi til Firenze) samt kost og logi i gode pensioner.

Program fra lederen: Pastor d'Auchamp, Aakirkeby telf. 462.

Vær levende for Gud i Kristus

Paulus skriver i brevet til romerne, som vi læser på 6. søndag efter pinse: »Alle vi, der blev døbt til Jesus Kristus, blev døbt til hans død. Og er vi døde med Kristus, da tror vi, at vi også skal leve med ham, fordi vi ved, at Kristus er opvakt fra de døde. Derfor skal I også regne jer selv for døde fra synden og levende for Gud i Kristus Jesus.«

Jesus Kristus er livets kilde. Ved at ofre sit eget liv, har han givet os livet. Kristi død og opstandelse er som porten, der fører ind til livets fylde i Gud.

For Paulus er dåben tegnet på vor åndelige død og opstandelse. »Ved I ikke, at alle vi, der blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død, for at også vi, ligesom Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et helt nyt liv.« Og Paulus fortsætter: »Jesus er opvakt fra de døde. Døden er ikke mere herre over ham.« Ja, Jesu opstandelse er sejren over døden, men den er

også sejren over synden, som er den dybe årsag til døden. »Hans død var en død bort fra synden, og det liv, han lever, lever han for Gud.«

Og Paulus slutter med disse ord: »Alt dette gælder også jer.« Hvorfor? Fordi vi i vor dåb har sluttet os til Jesus Kristus, hans sejr er blevet vor sejr.

De vil måske sige, at denne sejr ikke er særlig iøjnefaldende.

Sejr over døden? Dåben forhindrer os jo ikke i at dø. Sejr over synden? Også efter dåben er vi udsat for fristelser, og ofte bukker vi under i kampen.

Det er rigtigt. Kampen fortsætter. Men kampen er ikke længere håbløs. I dåben blev der lagt i os et udødelighedens kim, et hellighedens kim, begge skal gro og vokse. Men denne vækst er en åndelig vækst, kun synlig i troens lys. Ved vor tro »ved vi, at dersom vort legemes telt, vor jordiske bolig nedbrydes, har vi en bygning, som kommer fra Gud, en bo-

lig, ikke gjort med hænder, men en evig bolig, i himlene.« (2. Kor. 5, 1) »Og når dette dødelige har iført sig udødelighed, da skal det ord opfyldes, som står skrevet: Døden er opslugt, og sejren er vundet«. (1. Kor. 15,54) »Nu, da I er blevet frigjort fra synden og er blevet trælle under Gud, har I den frugt, at I helliggøres, og det ender med evigt liv, thi syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.«

Vi skal arbejde sammen med Gud. Vi skal, som Paulus siger, opgive vort tidligere levned og aflægge det gamle menneske, og iføre os det nye menneske, der blev skabt i Guds lighed til at leve i den retfærdighed og fromhed, som hører sandheden til. Og dette arbejde skal gøres i lyset af vort påskemysterium, der virkeliggøres i dåben, fornyes i det hellige messeoffer, og som finder sin fylde i det evige liv.

Vagn Hansen o. p.

Kolding Andelsmejeri
Haderslevvej 5, Kolding
Telefon 153

PETER FROM
Kolonialhandler
Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget
Haderslevvej 7, Tlf. 1951, 1952
Kolding
1. kl. okse-, kalve- og svinekød,
konserves

Barkholts boghandel
Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 115 - 1533 - 1537
Kolding

Fa. M. Lauridsen
Indeh.: M. Lauridsen og
Ernst Clausen
Blikkenslagere, aut. gas- og vand-
mestre
Rendebanen 8
Telefoner: 1287 og 4623
Kolding

H. OVERBECK
Elektroinstallatør
Telefon 3555 - Kolding

Brdr. Andersen.
Tømremestre
V. Kjørbosvej 1 . Kolding
Telefon 281
Tømrer-, og snedkerarb. udføres

Carl Petersen

Kolding . Tlf. 3238 & 3239
Konfektion . Kjoler . Manufaktur

Murermester- og entreprenørfør.
M. Thomsen Støtt & Søn
Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Andersen & Meyers Eftf.
Mogens Larsen
Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30
Lys - Kraft - Varme

Støt vore annoncører

Fra Vincent-fronten:

ET KØLESKAB *missionærens sorte samvittighed*

Sankt Vincent-gilderne har det særpræg i forhold til mange andre hjælpe-foranstaltninger, at de skaffer den, der rækker hånden ud til hjælp, personlig kontakt med dem på den anden side af kloden, hånden er rakt ud imod. Måske er denne stadige indbyrdes kontakt en af hemmelighederne ved, at man allerede nu, knapt halvandet år efter dannelsen af det første Sankt Vincent-gilde, har kunnet notere gilde nr. 28 herhjemme. Den personlige kontakt sker gennem de jævnligt å jourførte pjecer, som — samlet og redigeret i sekretariatet i Birkerød — med et par måneders mellemrum sendes på rundtur til samtlige Sankt Vincent-gilder landet over. Gildernes medlemmer får ved breve, fotografier og orienterende artikler om de steder, hjælpen er rettet imod, en stadig og realistisk fornemmelse af, at deres små beskedne bidrag kommer derhen, hvor sulten og nøden findes, uden at skrumpe ind undervejs til administrations-omkostninger.

Man føler sig inspireret til at fortsætte med ny energi: *For hvor er det tiltrængt!*

Redaktionen har netop sluttet gennemgangen af pjece nr. 4 og med gildemesteren, pater Giel Gommans' tilladelse bringer vi her et uddrag af et af de breve, som jævnligt modtages fra et distrikt i Indien, hvor Sankt Vincent-gilderne i det forløbne år har haft den glæde at kunne være med til at mætte nogle sultne munde gennem sine bidrag:

»Ja, nu bliver det da virkelig for galt, for før jeg kan takke for den ene check, har jeg modtaget den anden!! Herren velsigne og belønne dig og dit folk.

Jeg behøver ikke at sige, hvilken hjælp dine bidrag har været, sådan at jeg nu kan være rigtig »stor på den« og give meget mere til de fattige end tidligere. Men de har rigtignok også brug for det. Regeringen har erklæret vort distrikt for »hungerdistrikt«, for der er virkelig ikke noget til menneskene. Som jeg allerede har skrevet, er der i det sidste år ikke faldet regn — i det mindste er Monsunen ikke kommet, og alt slog fejl. Ingen høst. Hvis nu bare regeringen gjorde no-

»Vi vil være kristne — men giv os noget at spise!«

get, for erklæringen betyder kun, at de ikke behøver at betale skat. Jeg læste netop i avisen, at den hjemlige regering på grund af det sidste års tørke gav, jeg ved ikke hvor mange millioner i skadeserstatning. Hvis blot sådan noget kunne gøres her, men det ville naturligvis koste enorme summer.

I øjeblikket er det igen ved at blive modbydeligt varmt. 36 grader i skyggen. Heldigvis ved vi ikke, hvor mange grader der er i solen. Og så skal jeg netop nu bage sten til min nye kirke. 100.000 sten i bagende solskin. Jeg har stor medlidenhed med mændene og kvinderne, der hele dagen arbejder med det for en rupee pr. mand pr. dag og 1/2 til kvinden (en dollar er lidt mere end 4 1/2 rupee). Og det mens levnedsmidlerne er steget svært i pris. — — — I morges var der igen et barn, der døde af sult. Og der var også en kvinde, som med tre børn kastede sig for fødderne af mig og sagde: »Vi vil alle blive kristne, men giv os noget at spise!«. Når jeg går igennem hovedlandsbyen om aftenen, ser jeg mange huse — eller snarere hytter, hvor der i dagevis ikke har brændt ild, d. v. s. de har ikke lavet mad og har ingen mad at lave.

Åh, lad mig lige være ærlig: sidste uge har jeg købt noget, som jeg under almindelige omstændigheder aldrig ville have gjort. En engelsk familie rejste tilbage til England. De havde et køleskab, som koster 7—800 gylden, men de gav mig det for 100 gylden (ca. 200 kr.). Jeg køber hver uge nogle grønsager på markedet, som ligger 80 km herfra, og i slutningen af ugen er flere ting for-dærvede. Med dette køleskab kan jeg nu opbevare disse ting — og drikke et glas koldt vand eller tilbyde vore stakkels små søstre det, og når der kommer gæster, kan jeg købe lidt smør og bruge det gennem længere tid.

Jeg ønsker ikke, at en af mine velgørere skal bebrejde mig dette, for så smider jeg tingesten langt ud af huset.

Jeg ved, at mange mennesker bringer store ofre for at sende mig noget. Men dette hjælper os dog at spare. Og så længe vi kun drikker lidt vand — om det så er koldt — vil Vor Herre dog ikke blive vred over det. Hvis det var øl eller vin, ville det være noget andet, men du forstår, med al den elendighed omkring os, må vort liv ikke være en fornærmelse eller et slag i hovedet på vore folk.

Ja, at være missionær er noget helt andet end det, man læser om i missionsbladene. Dog er jeg Vor Herre taknemlig for mit kald — og håber og beder kun om, at jeg altid må holde modet oppe. Endnu en gang tak. Kristi fred være med jer. Lad os bede for hinanden.«

SANITÆRE ANLÆG
 VARMEANLÆG
 OLIEFYRINGSANLÆG
 HØJTRYKSANLÆG
 ANLÆG FOR
 TRYKLUF OG
 VACUUM
 M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. 1/2
 K. K. L. Simonsen's eftf.
 Frederiksborggade 22
 København K.
 Tlf. *Minerva 2314

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34
 Telf. Roskilde 375

Byens største specialforretning i
 URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvissitter -
 Læsekreds - Skønlitteratur - Papir
 Fyldepenne - Foto i stort udvalg

Roskilde Bøghandel

Sct. Olsegade 24 - Tlf. 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Tlf. 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg
 Sct. Olsegade 13 - Telf. 157
 Roskilde

MØNSTERBAGERIET

Sct. Olsegade 17
 Roskilde
 Telefon 1365

Malerfirmaet

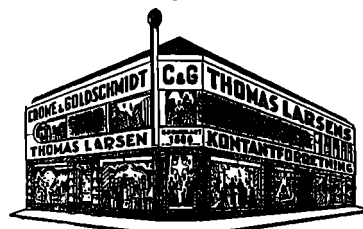
Edvard A. Petersen

Kornerupsvænge 5 . Roskilde
 Telefon 1694

C. J. Gerlachs eftf.

Hersegade 9, Roskilde
 Tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevæine

Hjørnet af Algade og Olsgade

Bedste indkøbssted i Roskilde

A/S Nakskov Kulimport
 Telefon 17

CHR. STEFFENSEN

Herreekvipering

Søndergade 2 - Telefon 796
 Nakskov

Gør Deres indkøb hos

J. HASS

Frukt - Grønt - Blomster

Thorvaldsensgade 17, tlf.. 2 57 16
Aarhus

El- og installationsfirma

V. SVENSTRUP

aut. elektro-installatør

Telefon 2 15 57

Hans Brogesgade 4, Aarhus
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66

H. J. Madsens

begravelsesforretning

Jærgergaardsgade 17-19, Aarhus

Kød - flæsk - pålæg
salater

ERIK CARLSEN

Sdr. Ringgade 3, Aarhus

Telefon 4 33 85

HENRY CARLSEN

Sdr. Ringgade 61, Aarhus

Telefon 4 38 57

Aktieselskabet

Købmands- og

Haandværkerbanken,

Aarhus

Hovedkontor:

Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:

Aarhus Hovedbanegaard,

tlf. 2 40 88

MEIERIET Vestebro

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Aarhus boghandel

ved katolsk kirke

Rymsgade 26, telf. 2 66 30

Aarhus

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet ANSGAR

Købmand Olsen holder ferie

— Hvordan jeg kan komme så langt omkring, når jeg aldrig har ferie..? Det er da let nok! De kan nok forstå, at når jeg altid skal passe butikken, bliver jeg nødt til at feriere på min egen facon — og det er netop, hvad jeg gør.

Allerede i begyndelsen af maj var jeg med fru Petersen i Jugoslavien. Det var en virkelig fin tur — og tilmed billig. Først så vi Ljubljana og Zagreb og så skumplede vi på en smalsporet jernbane ned i Bosnien og kom til Sarajevo. Det var i den by, man i 1914 tog livet af en kronprins og gjorde det så kluntet, at verden kom i brand. Vil De tro, at fru Petersen og jeg stod nøjagtigt det sted på fortovet, hvorfra attentatmanden havde smidt en bombe.

I Sarajevo er der mange moskeer, og vi besøgte en af dem efter at have parkeret skoene udenfor. Senere kom vi til Adriaterhavet til en by, der hedder Dubrovnik, og som er meget smuk og gammel. Her var der rigtige palmer. Vi drak Schlicowits, som laves af blomster og er grumme stærk i varmen. For varmt var det — puha!

Et par dage senere var jeg sammen med installatør Jacobsen og hans kone i byernes by, Paris. Vi boede tæt ved Seinen, og jeg kan godt sige Dem, at det var den helt store oplevelse. Vi var oppe i Eiffeltårnet og nede i kloakerne, og en dag krøb vi ad en smal stentrappe til taget af Notre Dame. Jeg så både klokkeren og hans underskønne Esmeralda. Vi var også på udflugt til Versailles og besøgte solkongens slot. Det var rigtignok noget andet end den to-værelses her i gaden!

Og for 14 dage siden var jeg i Finmarken — helt oppe i det nordligste Norge, hvor lapperne bor. Forresten kalder de sig ikke lapper men samer. Vi — ja, for jeg rejste sammen med hele familien Frandsen — tog med skib fra Tronhjem. Vi sejlede og sejlede og kom til Tromsø og Narvik, hvor den svenske malm fra Kiruna udskibes, og videre gik det nordpå.

Til sidst kom vi til verdens nordligste by. Jeg havde læst, at det var Hammerfest, men sådan er det ikke mere. Nu hedder den Honningvaag, og det var en sjov by, hvor alle fanger fisk eller lægger dem i dåser.

Jeg troede ikke, vi skulle længere, men se, om vi ikke også kom til Kirkenæs ved den russiske grænse, og derefter langt, langt ind i Finmarken til samernes hovedstad, Kautokeino. Derinde holder de rensdyr, som vi her i landet holder høns. Sære folk er de, disse samer, men sådan er nu deres manér.

Men lige i øjeblikket glæder jeg mig til at komme hjem fra Island. Jeg er deroppe sammen med grosserer Henriksen, og hvad han ikke ved om sagaer og varme kilder og Hekla er simpelthen ikke værd at vide. Det bliver nok alle tiders ferierejse — og vi skal flyve hjem, hvis da ellers ikke denne flyveplads ved Reykjavik er helt lukket af tåge.

Hvad siger De..? Står jeg her bag disken og ikke på Island..? Jamen jeg har da hverken været i Jugoslavien eller i Paris eller på Island, det har jeg hverken råd eller tid til. Men jeg har været der alligevel. Jeg har været der i fantasien, når mine kunder har fortalt mig om alle de skønne steder. Jeg har siddet under palmer og på fortovscafeer ved Rivieraen og det har ikke kostet mig fem øre.

Vil De tro, at jeg forrige år var i Australien..?!

Nåh, der gik De.

E. D.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHER I FINESTE UDFØRELSE

Alle vi ufuldkomne mødre!

Et par vink om sjuksk for Deres sjælefreds skyld

I et amerikansk blad læste jeg engang en annonce, der handlede om, hvor fuldkomment alt omkring ens baby bør være.

Til baby er intet for godt og det næstbedste ikke godt nok! stod der manende. Køb derfor — — — (jeg husker ikke, om det var et børnepudder eller en bletype eller måske en særlig model i babybadekar).

Det lød indlysende og så absolut uimodståeligt. Men tænk, er det ikke besynderligt — når jeg hidtil har overlevet pasningen af og ansvaret for fire dobbelthagede, støjende babyer uden at blive til brystbillede eller havne på en nerveklunik, er jeg overbevist om, at det kommer af, jeg altid har foretrukket det næstbedste for det bedste, med mindre jeg var så heldig at få fat i det tredje- eller fjerdebedste!

De farer let sammen i stolen? Deres tanke strejfer muligvis i et kort nu børneværnet —! Ah, men jeg forsikrer, mit renommé er heller ikke strålende. Jeg har navnlig ikke fjerneste lighed med den idealmor, jeg engang drømte om at blive. Efterhånden som tilværelsens mere håndfaste kendsgerninger har listet sig ind over mig, er jeg blevet mere og mere skamløs i min skødesløshed over for autoriteternes krav. Og — værre endnu — for hver gang jeg opdager en pligt, jeg kan forsømme, føler jeg det som en landvinding. Så basker jeg velbehageligt med vingerne som en gråspurv i et mudderbad og synes, at min snor er blevet et herligt stykke længere — så drager jeg blidt nynnende igennem huset og uddeler knus og kindklap i flæng til de rollinger, jeg falder over undervejs — så bliver jeg så glad.

Lad mig nævne Dem nogle af de værste eksempler: jeg var ikke blevet ret gammel i gårde som mor, før det gik op for mig, at det at stryge bleerne var det rene fordærv, hvis man også ville have

tid til morgenavisen. Det var bare med at få dem rene og parat hurtigst muligt imellem slagene. Kort efter gik det op for mig, at visse fortryllende stykker tilbehør fuldstændig burde udgå af en baby-garderobe, hvis moderen ikke skulle få flere grå hår i hovedet, end hun har råd til at lade frisøren hekse væk. Det gjaldt først og fremmest alle silkelignende, ukogbare ting — navnlig fik jeg over hals og hoved et lækkert, lyseblåt vatteret og quiltet barnevognstæppe med applikerede roser udskiftet med et mønstret flonelssvøb samt et voksduksdækken til at hægte fast på vognen. De uimodståelige blomstrede flåser, jeg havde drømt om at hænge vuggen rundt, fik jeg heldigvis ikke nået at sy, førend det stod mig klart, at jeg heller aldrig ville komme igennem at vaske og stryge dem tit nok til at holde dem rene, og i dag er jeg forhærdet nok til at mene, at den nøgne, skøre kurvefletning på en vugge er en større vederkvægelser for øjet end noget som helst flåse-arrangement.

1. Jeg drømmer ikke om at skolde sutten, hver gang den falder på gulvet — jeg bliver afmægtig ved tanken om at skulle ud og varme vand for den sags skyld 17 gange i døgn. Jeg nøjes med at skylle den under nærmeste vandhane, og med hensyn til de baciller, der overlever denne behandling, trøster jeg mig med, at det formodentlig er med baciller som med kulde, varme, træthed og meget andet — man hærdet sig bedre imod fortræd fra den kant ved at holde en vis kontakt vedlige end ved at flygte fra det.

2. Det chokerer mig ikke det mindste, hvis det ene barn kommer til at bruge et af de andres håndklæde, vaskeklud, krus, ske eller tallerken. Jeg trøster mig dels med, at det bliver i familien, dels med at jo mindre pernitten man opdrager sine børn til at være, des nemmere vil de formodentlig slippe igennem den-

ne barske tilværelse — bare lidt darwinisme i praksis: survival of the fittest!

3. Belært af smertelig erfaring om, hvor anstrengende og uinspirerende det er at stå på hovedet i vaskebaljen til stadighed, har jeg trænet mig op til ikke at få øje på pletterne, før de er anselige, og der er mange af dem. (Nu farer De let sammen igen, jeg så det godt!) Det sparer mig en masse dejlig tid til at fjantere med mine unger og finde på sjove, skøre ting sammen med dem, drysse og vegetere i almindelighed og minde mig om, at livet er jo dejligt. Jeg må hellere fortælle, mens jeg er ved det, at jeg ikke alene undlader at tørre støv af dagligt — jeg ligefrem hæger om støvet visse steder i huset — i mine øjne klær det bl. a. en bogreol på samme måde, som det klær gamle vinflasker. Og selv om det desværre ikke er muligt af hensyn til familiens renommé som helhed at dyrke sådanne særlige arter patina ubegrænset, tænker jeg tit med levende sympati på en ungkarl i min vennekreds, der afskyr at lade sine vinduer pudse. Han synes, lyset falder langt mildere og kønnere ind gennem matte end blanke ruder.

4. Værre endnu: det kan godt falde mig ind at sende en unge så godt som ubehandlet i seng, bare med lidt kattedvask rundt i ansigtet, en aften jeg er træt og uoplagt — en af den slags aftener, da man helst af alt i verden ville se dyner og ved med sig selv, at blot en dråbe endnu, og bægret flyder over; man lægger sig ned og bider i gulvtæppet. Jeg kan ikke fordrage bidte gulvtæpper — i en sådan situation vælger jeg konsekvent det mindste af to onder.

Bortset fra disse forholdsregler undlader jeg omhyggeligt læsningen af den slags blade, som bruger spalterne til at gøre det sværere for alle arme, fortravlede mødre ved at indprente dem imponerende og uoverkommelige dogmer om, hvad man skal og ikke skal gøre over

for sit afkom! Jeg har navnlig den største respekt for de ritualer, man ser opstillet for jule-, fastelavns- og påskeforberedelser til ære for de yngste år-gange. De minder mig om arrangementet omkring de engelske kroningshøjtideligheder. Det ville kræve et gennemsnitsdøgn på mindst seks og tredive timer, hvis de skulle overholdes blot nogenlunde her i huset. Eller de illustrerede anvisninger på nuttede nyanskaffelser til børneværelset! Eller de populærvidenskabelige dommedags-forkyndelser angående fingersutning, klø, spinat, godnathistorier m. m. m.

Jeg indrømmer det — vi er en overordentlig ufuldkommen familie! Men vi hygger os i vores ufuldkommenhed, måske fordi vi er anbragt i sådan en ufuldkommen verden — måske også en hel del, fordi vi er mange om det og synes om al den uro og lyse latter, det giver at være mange.

Og skulle De være en lille kuet, pligt-opfyldende begynder, der endnu skolder satten og stryger alle bleerne, kan jeg varmt anbefale Dem at følge vores slette eksempel. For Deres sjælfreds skyld: husk, at til baby er det næstbedste næsten altid bedre end det bedste!

Mette

Jydsk
Orgelbyggeri I/S
Herluf Trollesgade 36 A
Aarhus
Telefon 6 94 01

*Køb kvalitet
de gør vi —*
DERNA RADIO
Telefon 2 00 75 - Aarhus
(lige ved katolsk kirke)
Specialist i båndopt. og
long playing

BRDR. MEYER
Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27, København
Byen 7920 — Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Skal De flytte?

AMAGER
FLYTTETORDELING

Jul. Larsen & Sønner
AMAGERBROGADE 221
Am. 6647-6250

Vejle
Træløst & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøj & Søn
Glamester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telf. 1157
Vejle

VEJLE OPTIK

v/ Anker Kastrup

Briller

Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompani

Fineste mejeriprodukter

Telefoner 335, 336 - Kontor 507
Vejle

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier

Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul HENRIKSEN

Raadhusvej
Vejle

Leverandør t. Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360

Bogladen med de mange bøger ...

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

RUTANA

Danmarks mest solgte rugbrød

Fællesbageriet
Vejle

Carl Petersen & Søn

Slagter & Fedevare Forretning

Telf. 1721 . Nørregade 2
Vejle

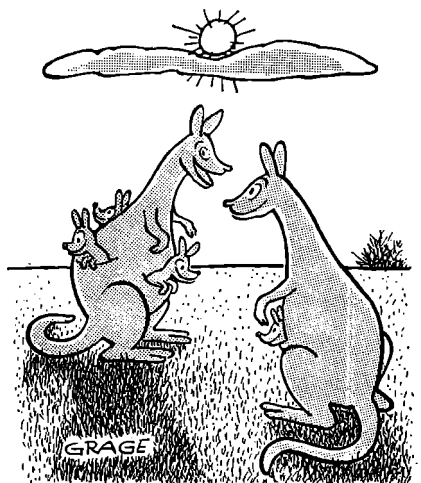
FRUGTCENTRALEN

Tlf. 926 - 1126 . Vejle

*Kartofler - Frugt - Grøntsager -
Konserver - Dybfrost*
R. Hansen

— Ja, ja, nu behøver De i hvert fald ikke bekymre Dem om det syvende bud de næste tre måneder!

— Vi måtte jo finde på en løsning, da der kom trillinger!

TIL BYEN
- i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE

Et centralt spisested for dem,
der er bosat, og for dem, der
kommer tilrejsende med bane
ell. bil ... og et godt madsted,
hvor hygge og
venlig betjening
findes.
Rimelige
priser.

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 569

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømrermestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

Herlufsholm

Brødfabrik

Næstved . Tlf 31

Spis Herlufsholm Brød

AAKANDEN

R. Sørensens Eftf.
v/ Ingeborg og H. Aa. Pedersen
Gundl. 1877

Blomster - Dekorationer - Kranse
Østergade 7 . Næstved . Tlf. 130

C. MORTENSEN

Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

ARNDT NIELSEN

Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 543
Næstved

K. BLUM HANSEN

Boghandel

Næstved
Telefon 2525

Gulvtæpper - Linoleum Tapeter - Malerverer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3, Næstved
Tlf. 60

PETER MORTENSEN

Statsaut. installatør

Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

N. JUEL PEDERSEN

Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 158
Næstved

Leverandør til katolske
institutioner

Støt vore annoncører

Ikke ringere at være lægmand

Hendrik Kraemer: Lægfolket og kirken. (Oversat af Haakon Falcke), København, Credo. 167 s., kr. 12,75.

Spørgsmålet om lægfolkets plads i Kirken er på dagsordenen, og når man åbner en bog om dette emne, skrevet af en i økumeniske kredse så velkendt personlighed som dr. Kraemer, kan man ikke lade være med at gribes af nysgerighed efter at se, hvad den indeholder. Bogen, som gengiver en række forelæsningsnoter, der har været holdt på et engelsk universitet, er for nylig blevet oversat til dansk. Desværre tilfredsstillende den ikke læserens videbegærlighed. Forfatteren skildrer den fornyede interesse for lægfolkets stilling, der for tiden kommer til udtryk inden for alle kristne trossamfund, gengiver i store træk den rolle, lægfolket har spillet i Kirken, og hævder, at lægfolk i vore dage indtager en vigtig plads i apostolatet, men han viser på ingen måde, hvori dets specielle opgaver består. Denne bog er en udfordring til at skrive en bog om lægfolkets plads i Kirken. Den hævder endog som en — ifølge forfatteren — uomgængelig forudsætning, at teologien om Kirken skal fornyes på endnu mere radikal måde, end det skete ved reformationen.

Når man i slutningen af bogen kommer til det kapitel, der hedder *En teologi om lægfolket*, venter der én en stor skuffelse. Forfatteren giver en langstrakt definition af Kirken som apostolat og tjeneste, og han tilføjer, at det er lægfolkets opgave at være apostle og tjenere, eftersom lægfolket er Kirken. Vi er enige med forfatteren i, at lægfolket danner Kirken, og han anfører udtalelser af Pius XII, der bekræfter dette, men vi vil snarere sige, at de også er Kirken, og det interesserer os at vide, hvad der specielt karakteriserer lægfolket som lægfolk i Kirken. Desværre forbliver dette spørgsmål ubesvaret, og det kan måske være af interesse at se, hvorfor det ikke kan besvares ud fra dr. Kraemers syn på sagen.

En betegnende mangel ved bogen er, at forfatteren udtrykkeligt undgår at definere ordet »lægmand«. Han begynder med at benytte det i en betydning, man

ikke havde ventet, selv om den ikke kan siges at være uden støtte i Bibelen (Apostlenes Gerninger 4,13).

Han opfatter ordet gejstlig i betydningen lærd, og lægmanden er den ikke-gejstlige, det vil sige den, som ikke har nogen teologisk uddannelse. Tager man ordet i denne betydning, er apostlene — bortset fra Paulus —, Tertullian, Cyprian, Augustin og endog Calvin, som var ophavsmanden til det mest klerikale styre, historien måske nogen sinde har kendt, lægfolk, idet ingen af dem havde en teologisk uddannelse! Vi kan godt give forfatteren ret, når han påstår, at sondringen mellem gejstlig og lærd ikke er den samme som mellem hellig og profan, men vi vil i modstrid med hans opfattelse hævde, at det er den målestok, vi må anvende, når vi drager skellet mellem Kirken og verden. I begyndelsen af bogens sidste kapitel, der bærer overskriften *Efterspil*, omtaler han som noget én gang vedtaget, at sondringen mellem gejstlige og lægfolk ligger i, at de første er viet, men de sidste ikke. Da han imidlertid ikke anerkender noget hierarki i Kirken, og han synes at begrænse sakramenterne til kun at være midler til bekendelse af troen, er det vanskeligt at se, hvilken betydning og hvilken værdi han kan tillægge præsteviensel.

Man ser her endnu en gang, i hvor høj grad teologien som lægfolket er afhængig af, hvilken opfattelse man har af Kirken. Dr. Kraemers synspunkter udelukker enhver teologi om lægfolket. Han afviser ethvert hierarki som værende en menneskelig opfindelse, der ikke finder støtte i det Nye Testamente.

Gentagne gange citerer han den katolske teolog Y. Congars fremragende værk *Jalons pour une théologie du laïc* (»Mærkepæle for en teologi om lægfolket«), men hævder, at Congars forsøg var dømt til at mislykkes, fordi han ikke forkaster begrebet hierarki. Forfatteren betragter hele Kirken som Guds folk (laos) og alle kristne som lægfolk. Det er også rigtigt, men Kirken som synligt samfund er et frelsesmiddel, og det tager forfatteren ikke med i sin betragtning.

Lutherske teologer retter i stadig højere grad deres opmærksomhed mod spørgsmålet om embedet. Og det er faktisk nøglen til en teologi om lægfolket. Y. Congar benytter, når han skal definere embedet i Kirken, den tredobbelte opdeling, vi finder i Bibelen (5. Mosebog 17,14—18,22): præst, konge og pro-

fet. Hertil føjer dr. Kraemer begrebet tjeneste som en særskilt funktion og en funktion, der kommer før alle andre.

En af klerikalismens vildfarelser består netop i, at man glemmer, at disse tre funktioner er de forskellige former for tjeneste! At gøre tjenesten til en ekstra funktion er altså absurd. Præsten står ikke over lægmanden; de udfylder hver for sig deres specielle funktioner i Kirkens embede. Lægmanden skal ikke efterligne præsten som et forbillede. Han er selv noget helt andet, og dette andet

er ikke noget mindre godt. Det er til en vis grad, fordi forfatteren ikke har forstået dette, at han forkaster enhver tanke om et hierarki i Kirken.

Dr. Kraemers bog er alt for præget af sin forfatters kalvinistiske overbevisning, til at vi kan være enige med ham. Men vi kan i hvert fald anerkende den energi, hvormed han hævder lægfolkets betydning og opgave inden for Kirken. Hvis hans mislykkede forsøg på at udarbejde en virkelig teologi om lægfolket kan hjælpe os til bedre at få øje på de uomgængelige forudsætninger for dets arbejde, har det ikke været forgæves.

V. Duclos.

Nye tidsskrifter og bøger

I det nyeste nummer af det katolske, teologiske tidsskrift LUMEN skriver pater Johannes Jong om »Paveembedet i Bonaventuras teologi«, pater P. Lenicque om »Människans egenart blandt djuren« og pater A. Raulin har forestået en fyldig fortegnelse over nordisk litteratur om Thomismen. Skriftet bringer som sædvanligt en række indgående anmeldelser af nye teologiske bøger.

Kvartalsskriftet CATHOLICA indeholder i sit nye nummer pastor Bjørn Højbos artikel om de byzantinske kirkers åndelige verden, pastor Gunnar Martin Nielsens betragtning »Kvinden Maria«, søster M. Birgittas artikel om forbindelsen mellem synagogens musik og den gregorianske koral samt pater Georg Heggums redegørelse for jesuiternes første mission i Danmark. Pater Hans L. Martensen S. J. fortsætter i rubrikken »Oikumene« sin orientering i katolske og protestantiske enhedsbestræbelser og blandt boganmeldelserne findes pastor Peter Schindlers kritiske gennemgang af såvel den nye katekismus som af bogen »Munken der søgte sandheden« og af Richard Andersens bog om Jakob Knudsen.

Som særnummer har Catholica netop udsendt et udvalg af foredragene ved A. C.'s nordiske stævne sidste sommer. Vi vil vende tilbage til denne interessante publikation, der bærer titlen *Det ondes mysterium*.

Endelig må det nævnes som forvarsel til en anmeldelse, at Pauluskredsen som billig-bog (pocket-format til kr. 4,85) har udgivet Robert Hugh Bensons fængslende fremtidsroman *Verdens Herre*.

Foreslået til Nobel-pris

Paris (NC) Den franske regering har foreslået forfatteren, greve Raoul Follereau, til dette års Nobel-pris for fredsarbejde. Follereau, som nu er 62 år, har især virket for at hjælpe de spedalske. Han har personligt indsamlet over 1 million kroner til dette formål og har rejst verden rundt for at organisere hjælpearbejdet. Follereau er jurist og forfatter. Hans bog »Hvis Kristus bankede på din dør« er udkommet herhjemme i en oversættelse ved overlæge Meldahl.

KØDHALLE

Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg

Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

ROMAN KUSIER

Murermester

Telefon Nivå 150 . Nivå

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25
København K

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
C. 799 - Telegramadr.: Forskjold

KBSK

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Øjvind Teilmann

Horsens - Tlf. 25 999

Ung pige

kan få lærerig plads ved pasning af spædbarn og 2 børn 1 1/2 og 3 år samt alm. husgerning under hjemmевærende husmoders vejledning. Henvendelse: Fru adj. Kallan Lyngby tlf. 98 50 12.

Ferie-tilbud

I tiden 15. - 30. august er to personer velkomne til gratis ophold i rummeligt bondehus. Det nordvestlige Sjælland. Der læses messe i huset. Billet mrk. »Bondehus« til bladets annonceafdeling.

Lægbroder fylder 90

Den tidligere sakristan ved Sankt Albani Kirke i Odense, broder Avellin, vil på søndag kunne nå den høje alder af 90 år. Broder Avellin har en meget stor vennekreds og huskes med taknemmelighed i Odense, hvor han har levet og arbejdet gennem en lang årrække i Redemptorist-ordenens og sognets tjeneste.

Broder Avellin har siden januar boet på Sankt Annæ Hjem på Amager, hvor han plejes af Sankt Hedvigsøstre og befinder sig vel trods de helbredskvaler, en 90-årig må regne med. I sognebladet for Odense hedder det: »Mange i menigheden vil sikkert bede en lille bøn for ham, hvad der jo nok vil være det eneste, man kan glæde ham med«.

Sankt Knuds Kapel i Rom

Dets stifter og hans slægt

I hundredåret efter kirkeomvæltningen herhjemme var der et ikke ringe antal personer, der fandt vej til den kirke, der, for de flestes vedkommende, havde været deres forældres eller bedsteforældres Kirke. Størsteparten af de konverterede kom ganske vist fra datidens rangklasser, således den engang så mægtige rigskansler Corfitz Ulfeldts søn, kong Christian IV's dattersøn, Christian Ulfeldt, men også fra det velhavende borgerskab og embedsmandsstanden var der ikke få, der søgte hjem til moderkirken.

En af disse var Christian Payngk. Slægten var indvandret til hertugdømmet Slesvig, hvor Christian Payngks bedstefader havde været sognepræst, og hvor dennes ældste søn, Chr. Payngks fader, fødtes i 1575 og i dåben fik navnene: Peder Dideriksen Payngk. Pastor Payngk må have været økonomisk bedre stillet end sine kaldsfæller på den tid, for da sønnen havde taget sin studentereksamen, sendte faderen ham på et årelangt studieophold i udlandet. Peder Payngk afsluttede sin uddannelse på universitetet i Groningen, hvor han erhvervede den medicinske doktorgrad.

Man ved ikke, om han efter studietidens udløb har virket i Groningen eller andet steds i Nederlandene, men man ved med sikkerhed, at han omkring år 1600 har haft ophold i kejserstaden Prag, hvor kejser Rudolf II havde taget ham i sin tjeneste som hofkemiker, og at han må have virket til majestættens tilfredshed i denne stilling, idet kejseren i 1602 gav Payngk våbenbrev, en gunstbevisning, der dog ikke, som af nogle antaget, ophøjede ham i adelsstanden, men dog gav en så høj charge, at han havde ret til at føre våbenskjold.

Hvor lang tid han virkede i kejserens tjeneste er også uvist, men året 1608

giver et fast holdepunkt for hans tilværelse; da befinder han sig nemlig i København, hvor han indgår, eller allerede da har indgået, ægteskab, idet hans ældste søn, Ahasverus, blev født det år. Året efter kalder kong Christian IV ham til stillingen som hofmedikus og kemiker, et embede han varetog til få dage før sin død den 12. april 1645.

Han var en virksom og alsidig mand, der ud over sine embedspligter fik tid til at praktisere som læge, at deltage i ledelsen af »Danske Compagni« og pleje aktionærinteresser i »Det islandske Handelscompagni«, samt til at varetage de pligter, der fulgte med overdragelsen af et kanonikat ved såvel Lunds som Aarhushs domkirke — givet ham ved kongens bevågenhed.

Af den børneflokk, der voksede op i det velhavende hjem i gården på Gammelholm, er det den næstældste søn, Chr. Payngk, født 1612 i København, danske katolikker bør mindes, idet det skyldes hans utrættelige interesse og initiativ, at Danmarks kongehelgen siden 7. januar

1640, har haft sit kapel og sit alter i Rom i kirken »Santa Maria in Transpontina«, få minutters gang fra kristenhedens hovedkirke: San Pietro.

Gamle pastor Payngk havde sendt sin søn ud i verden, for at han skulle erhverve sig tidens dannelse og viden, og den velhavende livmedikus forsømte ikke heller at give sine egne sønner den bedste uddannelse, da de skulle til at begynde deres akademiske løbebane.

Under den lange studietid gik vejen om ad Rom, og begge brødrene blev optaget i den katolske Kirke dernede, men mens Ahasverus vendte hjem til Danmark for — som faderen — at blive læge og kemiker, og herhjemme atter forlod Kirken for at konvertere til den lutherske kirke, forblev Christian Payngk Kirkens trofaste søn og viede den sine evner og kræfter, hvad den Hellige Stol påskønnede ved at tildele ham et kanonikedom i Olmütz — i Mähren — efter at han havde taget doktorgraden ved Roms universitet, og til sin død levede han i Rom i sin ejendom i Santa Dorotheas sogn i nærheden af Porta Settimana.

Dr. Chr. Payngk interesserede sig levende for Danmarks eneste kongelige helgen, Knud II, og det fortælles at han både ærgrede og græmmede sig over, at den danske helgen ikke var genstand for kirkelig æresbevisning i Rom, ja, end ikke kendt dernede. Han satte sig derfor i bevægelse og fik pave Urban VIII interesseret i sin plan: at rejse et alter i den evige stad for kongemartyren.

Pave Urban VIII tog interesseret

I Kirken til højre, Santa Maria in Transpontina, findes Kong Knuds Kapel.

Payngks plan under overvejelse, og kort efter at Payngk havde henvendt sig til ham, gav han doktoren en anbefaling til sin broder, den historisk interesserede kardinal Antonio Barberini. Ved kardinalens mellemkomst lykkedes det Payngk støttet af karmeliterordenens general, Teodoro Staccios velvilje, at få overladt det alter i kirken Santa Maria in Traspontina, der oprindeligt var stiftet for den hellige Karl Borromæus, og så var begyndelsen gjort. Men det vanskeligste var endnu tilbage: at skaffe penge til kapellets istandsættelse, så det på værdig vis kunne stå som dansk helgenminde og være et værdigt sted for frembærelsen af det hellige messeoffer.

Ved den ildhu, hvormed doktor Payngk gik til sagen, lykkedes det ham at skaffe en ret betydelig sum til veje til kapellets reparation og udsmykning, som blev overdraget den østrigske maler Daniel Laiter, mens en anden, i Rom bosiddende, kunstner, Daniel Treschie, malede alterbilledet, »Kong Knuds død i Albani kirke i Odense«, og den 7. januar 1640 kunne kapellet indvies i overværelse af et stort opbud af kardinaler og gejstlige og under medvirkning af det pavelige huskapel. Naturligvis savnedes ikke heller den af romerne elskede illumination og det lige så vigtige festfyrværkeri.

Indtil reformationen var kong Knuds fest blevet fejret på kongens dødsdag den 10. juli, og en anden dansk helgens, hertug Knud Lavards, den 7. januar, men Danmark var ikke et katolsk land længere, og navneligheden afstedkom i ti-

dens løb nogen usikkerhed omkring de to helgenfester, så da danske katolikker, der var bosiddende i Rom, for at få usikkerheden bragt ud af verden anmodede den Hellige Stol om, at kong Knuds fest måtte blive fastlagt til den 19. januar, blev dette andragende imødekommet i 1670. Siden er hans fest blevet fejret den dag.

Så var da kong Knud II's alter rejst i Rom, og rart ville det have været, om denne artikel kunne slutte med at berette, »at siden er den danske kongehelgens minde år efter år blevet fejret i den evige stad i et festligt smykket kapel, hvor lys og blomster kastede glans over festen, og den højtidelige musik stemte sindet til andagt og tak«.

Men sådan skulle det ikke gå.

Dr. Payngk levede i mange år efter kapellets indvielse, og i hans levetid og i de nærmest følgende år efter hans død den 31. januar 1687 blev kapellet vedligeholdt for de midler, han efterlod til dette formål. Han havde i sit testamente indsat kapellet som arving med den klausul, at han selv, og efter hans død andre danske katolikker, der døde i Rom, og som havde ytret ønske om det, skulle finde deres sidste hvilested i Sankt Knuds kapel.

Til dette sidste formål blev kapellet ikke taget i brug, idet der kun er én dansker — konvertit som dr. Payngk — der er blevet begravet dér. Det er Anton Georg Bredahl, der tjente som fænrík i den danske hær, indtil han i 1770 trådte ud af hæren med kaptajnsrang og rejste til Rom, hvor han konverterede, og hvor

pave Pius VI gav ham ansættelse i den korsikanske livvagt. Han døde i 1778 — kun 40 år gammel.

I dr. Payngks testamentariske bestemmelser, som gejstligheden ved Santa Maria fik overdraget at opfylde for de midler, han efterlod sig, havde han betinget sig, at der hvert år den 19. januar skulle fejres en højtidelig messe, samt at der hver ugedag skulle læses en messe ved Sankt Knuds alter, og selv om det, som årene svandt, blev »så som så« med kapellets vedligeholdelse, blev den 19. januar i mange år efter testators ønske fejret på værdig vis. Man ved ganske nøje, at dette er rigtigt, for da den danske videnskabsmand J. G. Adler i 1781 på Sankt Knuds dag besøgte kapellet, »fejredes den danske konges minde på en meget højtidelig måde, og de forsamlede bad: Sancte Canute, ora pro nobis« — skriver han i sine erindringer, men da hans fagfælle, numismatikeren Christian Rasmus, der var i tjeneste hos kardinal Stefano Borgia, besøgte kapellet, kunne dets forfald ikke længere skjules. Festen var henlagt, fordi den kapital dr. Payngks dødsbo — ejendom, have, indbo, og hvad der ellers fandtes efter ham — havde indbragt, var smuldreret bort, hvad årsagen så end kan have været. Da den danske provst F. Schmidt på sin Italiensrejse med venen B. S. Ingemann besøgte Rom i januar 1819 og på Sankt Knuds fest besøgte hans kapel, »brændte der kun 4 små lys på alteret«, og endnu ynkeligere tog kapellet sig ud, da H. C. Andersen i 1841 på festen aflagde et besøg i det.

Han skriver derom i »En digters bazar« følgende: »Den 19. januar er det Sankt Knuds fest, forkyndtes det i Diario Romano. Regnen skyllede ned, og det var et hæsligt vejr, men som dansker måtte jeg dog ud at se den danske helgen blive fejret. Jeg kom ind i kirken, her var ikke et menneske. To små tællelys brændte så sørgeligt, så fattigt på Sankt Knuds alter. Det kunne jeg ikke bære over mit hjerte, jeg måtte i det mindste vide, hvorfor her ikke var gjort lidt mere stads. Jeg ringede på klokken ind til klosteret, en gammel munk trådte ud, og jeg spurgte, hvorfor Sankt Knud ikke havde flere end to lys, hvorfor her ingen musik og festlighed fandt sted.

'Ak, min herre', sagde munken, 'vort kloster er et af de fattigste i Rom. Vi har kun råd til at fejre en eneste stor fest om året' — og så nævnede han denne helgen —' da er her musik, og da

stråler kirken med lys, men kun en gang om året, kan vi bringe sligt i stand. Kong Knud er fra Norden, og derfra får vort kloster intet! Sankt Knud er fatig'. Jeg følte, manden havde ret.»

Og sådan stod det til med Sankt Knuds kapel, indtil begyndelsen af dette århundrede, da der blev gjort skridt til at gengive kapellet dets tidligere værdighed. I 1906 trådte en kreds af kunst- og kirkeinteresserede personer til, og der blev — i Rom og i Danmark — indsamlet 3.000 kr. Istandsættelsen kunne begynde. Malerierne blev restaureret, de to små lysestager erstattedes af to store broncekandelabre, og Sankt Knuds fest fejredes påny og fejres stadig den 19. januar.

I årene efter krigen er en stadig tætere strøm af danske søgt til Rom, og mange finder også vejen til »Santa Maria in Transpontina« for en kort stund at stå ved Sankt Knuds alter og glæde sig over dette minde om en betydelig dansk monark. Men der er samtidig grund til at mindes Chr. Payngk, vor landsmand.

Poul K. Poulsen.

I det urolige Kongos hovedstad, Leopoldville, residerer en af landets indfødte biskopper, hjælpebiskop Joseph Malula.

Spanske præsters protest

Med det amerikanske nyhedsbureau NC som kilde meddelte vi fornyligt (i nr. 27), at 339 spanske præster overfor deres biskopper havde protesteret mod en begrænsning af ytringsfriheden i Spanien. Fire spanske biskopper har nu ifølge et telegram fra Pamplona i fællesskab kommenteret denne protest. De oplyser, at skrivelsen ikke fortjener nogen større opmærksomhed og er af såre tvivlsom værdi, idet den blot anfører 339 navne skrevet på skrivemaskine. Mange af de præster, hvis navne var påført listen, har allerede tilkendegivet, at de ikke støtter henvendelsen.

Biskopperne betegner protestskrivelsen som en politisk manøvre ledet af nogle få præster og siger henvendt til alle præster: »I både kan og bør komme til os med sønlig tillid for at forelægge os de meninger, I får kendskab til gennem daglig kontakt med de troende, for at jeres omsorg for de kristne kan bære rigere frugt. Vi anmoder jer imidlertid om ikke at engagere jer i en aktivitet, der er fremmed for jeres præstegerning«.

Ved redaktionens slutning har vi fra den spanske ambassadør i Danmark, José del Castaño, modtaget en redegørelse, som vi bringer i næste nummer.

Vatikanradioens udsendelse til Danmark i onsdags bragte aktuelt nyhedsstof og en montage i anledning af festlighederne på Malta i 1900-året for apostlen Pauli ankomst til øen.

»Nonnen« på ny måde

(begynder på bagsiden)

timentaliteten, men også de sadistiske elementer, der let kunne have fået overvægt. Vi ser guillotinen, men vi ser intet sted selve henrettelsen af ofrene, og end ikke den indirekte effekt (nemlig gennem udtrykket i tilskuernes ansigter) er synligt understreget, som f. eks. en Duviwier skildrede torturen i sin »Golgatha« midt i trediverne. «

Bjørn Rasmussen slutter sin artikel således:

»Dialogue des Carmélites« er under enhver synsvinkel en af de betydeligste film, der har set dagens lys. Både som kunstnerisk filmværk, som etisk renfærdigt digterværk og som ideologisk forkyndelse er denne film et urørligt mesterværk... At få en sådan film at skrive om, gør det til et paradys at være filmkritiker!«

Viggo Høgsgård

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annoncerekspe-
dition, Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Agergaard & Schmidt

aut. Installatører

Nørregade 26, Horsens
Tlf. 21660

Horsens ældste Ligkistemagasin

Grundlagt 1856

Carl Petersen, Snedkermester

Smedegade 52 - Tlf. 2 10 61

Begravelser ordnes

TAGE JENSEN

Bageri & Konditori

Østergade 24, Horsens
Tlf. 2 24 34

NIELS BOESEN

Begravelsesforretning

Nørrebrogade 9 . Vejle
Telefon 725

Katolske begravelser ordnes

»Nonnen« på en ny måde

Under den sidste filmfestival i Cannes — men uden for de officielle filmforevisninger — blev der vist en film af Philippe Agostini, »Le dialogue des Carmélites«, der ligesom Fred Zinnemanns »Nonnen« fører os ind bag klostrets mure. Da man har sikret sig filmen for Danmark, og den vil blive vist herhjemme i den kommende sæson, er det ikke spildt allerede nu at omtale den her i bladet.

Filmen, der blev færdig for et par måneder siden, har i virkeligheden en lang og indviklet forhistorie. Det er nemlig nu 14 år siden, at to unge mennesker samtidig opdagede en ret ukendt lille bog, der var skrevet af den tyske forfatterinde Gertrud von Le Fort. De to mænd, der fandt bogen, var Ph. Agostini, der på det tidspunkt var fotograf hos den franske instruktør Robert Bresson, og dominikanerpateren R. L. Bruckberger, der stod Bresson bi med gejstlige råd ved optagelsen af »Syndens engle«. Den lille bog, der bar titlen »Den sidste til skafottet«, fortalte i romanform om, hvordan en gruppe karmeliternonner blev

henrettet i Compiègne under den franske revolution. Bruckberger og Agostini blev så begejstrede for den, at de med det samme begyndte at lave den om til en drejebog, og de bad den katolske forfatter Bernanos (som vi herhjemme kender fra »En katolsk præsts dagbog«) om at skrive dialogen.

»Det var på dette tidspunkt,« fortæller Agostini selv, »at miraklet skete: Bernanos, der for første gang arbejdede for filmen, skrev straks en dialog, der ikke blot var et vidunderligt litterært kunstværk, men som også afslørede hans spontane sans for filmkunstens særlige virkemidler.«

Af forskellige grunde blev det dengang alligevel ikke til noget med at lave filmen. Der var ingen producent, der turde give sig i kast med et sådant emne. Da Bernanos døde i 1948, fik hans arvinger lov til at udgive teksten til drejebogen. Den udkom med titlen »Karmeliterindernes dialog« og opnåede hurtigt en betydelig succes. I 1954 anvendtes disse dialoger i omtrent uforandret skikkelse til et teaterstykke, der blev opført

i Paris hver eneste aften næsten to år i træk. Komponisten Francis Poulenc brugte dem til en opera, der fik sin førsteopførelse i La Scala i Milano i begyndelsen af 1957, og som senere blev opført i Paris og i Amerika. Det var den amerikanske TV-version, vi så i det danske fjernsyn for et par år siden. Imidlertid glemte Agostini og pater Bruckberger ikke det, der oprindeligt havde været deres hensigt, og ad lange omveje kom det endelig så vidt, at Bernanos værk blev benyttet til sit oprindelige formål og blev filmatiseret. Bjørn Rasmussen, der har set filmen i Cannes, lægger ikke skjul på sin begejstring for den, og han skriver i dagbladet »Aktuelt«, at det var »den ypperste film, der blive vist under filmfestivalen«. Han begrundet blandt andet sit synspunkt med at sige:

»Noget meget centralt ved denne film er dens totale mangel på sentimentalitet. Man kender fra bunkevis af film disse rørende klosterskildringer med himmelske belysninger og englekor. Ikke således her, hvor alvoren og hverdagslivet i klostret er beskrevet på vidunderligt nøgtern måde. Der er plads til humor, der er plads til skænderier, men der er ikke ét sted plads for billig, bolsjeagtig rørstrømskhed, end ikke i de afsluttende sekvenser fra guillotinepladsen, hvor en banal instruktør ville have væltet sig i tårepersende orgier af from lidelse. Man beundrer den diskretion, hvormed instruktøren har undgået ikke blot sen-

(Sluttes på side 23)

Hvem er Agostini?

Født i Paris. Begynder sin filmkarriere som filmfotograf, bl. a. hos Carné (»Nattens porte«) og hos den strenge Robert Bresson (»Syndens engle« og »Les dames du Bois de Boulogne«). Fra de seneste år huskes hans indsats i Dassins film »Guld på gaden«.

Begynder som selvstændig instruktør med nogle dokumentarfilm om liturgien: »Påskemat«, »Præstevielse«, »Den stille uge«. »Le naïf aux quarante enfants«, som er fortællingen om en ung lærer og hans arbejde med sin første klasse, er hans første spillefilm (1958). Den næste, »Du er Petrus« (1959), er en stor fresko over pavedømmets historie fra apostlen Peter til Pius XII og Johannes XXIII.

Filmen om karmeliterinderne fra Compiègne blev påbegyndt i september 1959. Udendørsbillederne er optaget i den lille by Senlis 50 km nord for Paris.

Nonnerne i klostrets refektorium.

KATOLSK ugeblad

Fra hele landet stævnedes 10.000 pigespejdere til Fyn, hvor de fordelt over 7 store lejrpladser fejrede korpsets 50 års jubilæum. Pigerne fik besøg både af dronning Ingrid og af verdens-pigespejderchefen, lady Baden-Powell. Vort billede af dronningen er taget i Hverringe-lejren. På side 8 fortæller en deltagende medarbejder om jubilæumslejrens begivenheder.

Missionærene
bliver i Kongo

Astrid
Henning-Jensen
om dansk film

München-
kongressen
åbnes på søndag

Divisionschefen
og
spejderarbejdet

En aften i Assisi

Ikke fortegne billedet...

Dagbladet *Dannevirke* i Haderslev er gået i rette med det schweiziske, katolske nyhedsbureau KIPA, som fornylig udsendte en artikel om den katolske kirke i Danmark. Man har ikke noget at indvende mod skildringen af den historiske udvikling i tiden fra kristendommens indførelse til reformationen, men afviser KIPA's fremstilling af den lutherske kirkes fremfærd for at sikre sin position. KIPA skriver herom blandt andet, at »politiske og sociale interesser spillede hovedrollen, da den danske konge i sommeren 1536 lod samtlige landets katolske biskopper arrestere og påtvang sit folk den lutherske lære. Dermed begyndte en tung korsgang for den katolske kirke i Danmark. Først for godt et århundrede siden ophævedes de strenge straffebestemmelser, hvormed man ramte de danske, der konverterede til Romerkirken, og den, der ægtede en katolik, ja, endog dem, der ydede gæstfrihed mod en katolsk præst«.

Efter Dannevirkes opfattelse er dette historieforskning, idet »sandheden er, at den lutherske reformation blev gennemført så radikalt, som tilfældet var, fordi folket ville det«. Hertil vil vi kun sige: Det er vist meget svært at blive klar over, hvad *folket* dengang ville. Men hvis det store flertal virkelig ønskede at bryde med Rom, havde det da været nødvendigt i 300 år at opretholde forbudet mod katolsk kristendom i Danmark? Folket måtte være næsten immunt overfor påvirkning fra »det af folket forhadte katolske kleresi«, som bladet skriver om.

Vi er enig med Dannevirke, når

man opponerer mod følgende passus i KIPA's artikel. »Der er i evangeliske kredse megen ægte fromhed, dog taber kristendommen terræn. Den unge katolske diasporakirke i Danmark håber at kunne imødegå denne udvikling«.

Den sidste sætning kan være ærligt ment. Det er den sikkert. Men man må spørge: Forsøger vi på at imødegå denne udvikling? Giver KIPA ikke udlandet et falsk billede af situationen ved at tale om en katolsk imødegåelse af denne såkaldte »udvikling«. Sandheden er jo, at vi har kridtet støvlerne for at stå fast, men kun har gjort små forberedelser til at gå afkristningen i møde.

Til sidst er vi igen uenige med Dannevirke. Bladet hævder nemlig, at KIPA-artiklens tendens beviser, at man »kun med største forbehold kan fæste lid til de økumeniske, fælleskirkelige bestræbelser, som pave Johannes XXIII har gjort sig til talsmand for«. Det er helt hen i vejret. Tendensen i en schweizisk bureau-meddelelse om forholdene i Danmark kan ikke fortælle Dannevirke, hvad vi andre mener. Og i hvert fald må en sådan artikel ikke bruges til at underkende oprigtigheden i pavens holdning.

Vi slutter os gerne til de sidste linier i Dannevirkes artikel og ber skribenten om at bruge dem til sin egen samvittighedsransagelse. Han skriver: »I ægte økumenik fortegner man ikke billedet til egen fordel, men prøver at være så virkelighedstro og -nær, som overhovedet muligt«.

Det kan ikke siges bedre. Men hvor er det svært at rette sig efter!

15 år efter Hiroshima

Den 6. august er der gået 15 år, siden den første atombombe blev kastet over et beboet område, den japanske by Hiroshima. Over 78.000 mennesker blev dræbt, 9428 blev hårdt såret, næsten 29.000 blev lettere såret og nærved 14.000 savnedes.

Den amerikanske major Eatherby, som i bombeflyet gav ordre til at kaste bomben, blev senere indlagt på et sindssygehospital. Han har den følelse, at japanerne er »efter ham« for at hævne sig. Den 6. august sidste år modtog han fra nogle japanere et brev af følgende indhold:

»Vi ønsker, at De skal vide, at vi betragter Dem som et offer for krigen — næsten som dem der blev såret i krigen. Vi beder for Dem; vi håber at De må blive helt rask igen og at den dag må komme, da De slutter Dem til de gode kræfter og tilgiver enhver lidt uret — for at være med til at grundlægge en fredens, forsonings og kærligheds verden. Gud velsigne Dem, fremskynde Deres helbredelse og hjælpe Dem, så De bliver i stand til at træffe beslutning om at vie Deres liv til fredens sag«.

Fædrenes synder - irsk film

Irland har hidtil kun lavet meget få film uden fremmed assistance, og det, man har lavet, virker som en mærkelig blanding af noget meget raffineret og noget meget ubehjælpsomt. I dette tilfælde (*Fædrenes synder*) kommer det ubehjælpsomme fra det rent filmtekniske apparatur, taget i videste forstand, altså indbefattet manuskripttilrettelægning, instruktion, klipning, fotografering og tonebehandling. Det er altsammen meget jævnt. Heroverfor står så Abbey Theatres fast sammensvejsede skuespillerstab fra Dublin. De kender hinandens reaktioner og spillemåde ud og ind og spiller op til hinanden eller mod hinanden uden at lade sig distrahere synderligt af, hvad filmfolkene nu går og pusler med imens. De har bevaret deres teaterspillemåde uden at få den rettet ind til filmbrug, og resultatet er en sælsom gang udpræget teaterkunst i en meget jævn og banal film. Historien er en ren folkekomedie om en hustryran og kafétyran, der slår en anden gæst i pub'en ihjel, fordi han føler sig den anden åndeligt underlegen. Den anden var flinkere til den store tabel. Paddo, som vor stærke helt hedder, kommer 5 år i fængsel, og filmen skildrer hans hjemkomst. Ak,

(Fortsættes side 4)

På tide at styrke den katolske spejderbevægelse!

Et kristent arbejde ifølge Baden-Powells grundideer

Det katolske spejderarbejde har jævnligt været omtalt her i bladet. Vi har ikke blot haft lejlighed til at påpege, hvilke værdier det kan give ungdommen, men man har også debatteret dets mål og dets midler. Det turde være klart for enhver, der har fulgt denne debat, at spejderførerne går til deres opgave med alvor. De er ikke simpelthen tilfredse med at »underholde« deres drenge (eller piger), de ønsker at afstikke en kurs og følge den. Derfor må den enkelte ansvarlige fører spørge sig selv: Hvad vil jeg opnå ved at ofre tid og kræfter på at lede en skare spejdere, der skiftevis er mig til glæde og bekymring, mens de vokser op?

Vi har henvendt os til chefen for Hertug Knuds Division, den katolske division indenfor Det danske Spejderkorps, kaptajn *Henning Bisander*, for at høre, hvad han mener.

— Du begyndte selv i sin tid som ulveunge. . .

— Ja, efter et katolsk ungdomsstævne på Farumgård — det var vist i 1934 — fandt mine forældre ud af, at jeg burde meldes ind. Min mor havde selv været spejder, og min far fandt i denne bevægelse meget af det, han som dreng havde savnet. Flere af familiens venner og bekendte var eller havde været spejdere, og begge mine forældre var fuldt opmærksomme på de muligheder, spejderlivet giver en dreng. Denne positive indstilling blev af meget stor betydning for min spejdertilværelse. Mine forældres begejstring smittede mig, og jeg blev ulveunge med liv og lyst. Da jeg blev 12 år, rykkede jeg op som spejder og fandt det hele vældigt spændende. Jeg voksede op i troppen, og der fik jeg mine venner. Min mor og far fulgte levende med i det hele, og fyldte gerne huset med spejderungdom når som helst lejlighed bød sig. Jeg kan godt sige, at spejderiet blev mit halve liv — der skete noget, og man fik afløb for sine kræfter — og mindre tid til gale streger. Senere har jeg indset, hvordan vi halvstore knægte i patruljen sleb hinanden af på en måde, der utvivlsomt har været af stor værdi for os. Trods ungdommelige eskapader og fejltrin blev vi påvirket i positiv retning af vor fremragende tropsfører *Henning Valeur Fausbøll*, og når vi f. eks. slap gennem overgangs- alderens brydninger uden de store psy-

kiske konflikter, som mange unge må kæmpe med i denne periode, skyldes det efter min mening den sunde indstilling, man som spejder fik til livet og dets problemer.

— Spejderarbejdet har altså givet dig mere end det gode kammeratskab og den sportslige træning.

— Så ganske afgjort, og det er da heldigvis også den gængse opfattelse blandt førere og blandt de tidligere spejdere, som har været hele spejdervejen igennem, d.v.s. fra 12—18 år. Et særligt fortrin har de, der også har været ulveunger.

Hvis ikke førerne troede på, at spejderliv er af uvurderlig betydning for en dreng, ville de næppe ofre deres tid på sagen eller åbne deres hjem og i stor udstrækning give afkald på et privatliv.

DC. *Henning Bisander*

Baden-Powell har udformet et genialt system med det formål at udvikle drengen til en værdifuld samfundsborger. Målet med spejderarbejde er at højne den kommende generations standard, især i karakter og sundhed, — at erstatte egoisme med næstekærlighed og udvikle drengenes personlighed ved moralsk og fysisk træning for at sætte dem i stand til bedre at tjene Gud og medmennesker. Systemet er ligeledes af B. P. baseret på gode kristne principper, og der eksisterer næppe noget børne- og ungdomsarbejde, der i samme grad som spejderarbejdet åbner mulighed for at give forældrene indsigt i arbejdet eller tilgodeser de ønsker, enhver velmenende mor og far har, for så vidt angår deres børns beskæftigelse og påvirkning udenfor hjemmet. Personlig tillægger jeg det især stor betydning, at drengene lærer praktisk næstekærlighed . . . ikke fordi man hele tiden prædiker for det, men fordi førerne ved deres eksempel og gennem »legen« kan udvikle en sådan egenskab hos den enkelte dreng. Når han bliver voksen, vil han personligt og bevidst forstå den religiøse begrundelse herfor.

— Man kunne jo sige, at vi let ender i en vag humanisme.

— »Kristendom er en revolution gennem næstekærlighed«, siger Raoul Follereau. Spejderarbejdet kan efter min mening ikke drives rigtigt og i overensstemmelse med sin stifters tanke, hvis man løsriver det fra kristendommen. Spejderiet er ikke et ungdomsarbejde, som kan deles op i »det tekniske« og »det religiøse«, som nogle ukyndige mener. De to elementer er nøje forbundne, og hvis man stiller sig tilfreds med en eller anden blot humanistisk afpolering af drengene, svigter man spejderidealene og selve spejderløftet. Det er da også et krav, at førerne selv skal være overbeviste kristne.

— Men ikke nødvendigvis katolikker?

— Det er da helt selvfølgelig, at katolikker må være de nærmeste til at påtage sig en førergerning i vore troppe og flokke, men vi mangler tilstrækkelig mange af de rette folk. Derfor må vi være taknemmelige for, at vore ikke-katolske kammerater, der er vokset op

Irsk film

(Fortsat fra side 2)

i troppene, er villige til at føre arbejdet videre. De har af og til måttet høre for, at de ikke er katolikker. Man har ikke undset sig for at ytre betænkeligheder ved, at de havde med katolske drenge at gøre. Jeg har faktisk ved sådanne lejligheder skammet mig over mine trosfæller, som på den måde har gjort deres bedste for at fryse vore ikke-katolske førere ud til skade for dem af vore drenge, der måske derved ville blive afskåret fra at deltage i vort spejderarbejde. Sådant noget må ikke ske, for hvem vil påtage sig arbejdet? — Det lyder paradoksalt, men man fristes til at sige: »Til tider er folk mere *katolske*, end de er kristne!

— Eller for *lidt* katolske til at være åbne kristne?

— Sådant kan det også siges. Den katolske kirke er ofte nok blevet angrebet for tendens til at isolere sig, men nu skulle vi dog gerne følge pavens ønske om at arbejde for de kristnes enhed i troen. Her har samarbejdet mellem katolske og ikke-katolske spejdere sin betydning. Også det kan medvirke til, at vore øjne åbnes for det centrale, som samler os. Man ser det blandt andet inden for korpset, hvor vi får *vore* opgaver og har mulighed for at møde andre spejderledere. Såvel i korpsets ledelse som i Gilwelltræningen er den katolske divisions førere repræsenteret.

— Vi mangler førere. Der er med andre ord god tilgang af ulve og spejdere.

— Nogle troppe behøver ikke at agitere for tilgang, men andre må gøre det, for at det lokale arbejde kan fortsætte. En trop må ikke stå i stampe, den skal hele tiden kunne udfylde de tomme pladser, der bliver, når drengene rykker op og bliver skovmænd eller rovere — eller når de forlader os, fordi de f. eks. skal aftjene deres værnepligt.

Og det er ingen hemmelighed, at nogle troppe kunne modtage flere katolske børn, og at nogle sogne, f. eks. Amager og Hvidovre, slet ikke har nogen trop. Det skyldes ikke alene førermangelen, men nok så meget den omstændighed, at alt for mange forældre ikke har forstået, at spejderarbejdet ville gavne deres børn. De lader børnene melde sig ind i tilfældige sportsforeninger eller fritidsforetagender uden at tænke over, hvilken påvirkning de udsættes for. Spejderarbejdet er faktisk ved siden af skolen den eneste form for katolsk træning af de ganske unge. Vi begynder med børnene og kan derved berede vejen for alt senere katolsk ungdomsarbejde. En styrkelse af spejderarbejdet vil komme hele ungdomsarbejdet til gode og dermed være til gavn for kirken herhjemme. Jeg synes, det er på tide at gøre en indsats for at styrke vor spejderbevægelse. Forældrene burde støtte det endnu mere, og de unge, der har evner og offervilje, burde være med som førere.

g-

hvor forandret. Han kan ikke længere koste med de andre i familien, som han plejede. Han må lære at indordne sig de andre og komme på lige fod med dem. Der skal endnu et saloonslagsmål til, før han opdager denne enkle sandhed, og så omvender han sig også *så* expres, at det er lige knap og nap, han var færdig, da slutteksterne dukkede op. Som Paddo er stykkets forfatter Walter Macken god i anslaget, men svag i videreføringen, for sentimental og monoton (på teatret spilles rollen af den mand, der i filmen spiller en af disse litterære figurer, en af de gale irere, der kun består af revolution, alkohol og semilyriske fraser, Duvetail hedder han i historien), og Macken gir ikke de andre tilstrækkeligt modspil. Som hustruen, der tog til at drikke, mens fatter sad inde, giver Eileen Crowe os en ekstrakt af samtlige Abbey Theatres mødreroller, den mørke Joan O'Hara er den hidsige datter, der ikke vil finde sig i, at papa nægter hende i at forlove sig med den berygtede bookmaker.

Endelig er amerikaneren Arthur Kennedy den halte søn, der frigør sig heft fra hustryannens indflydelse, dels ved at etablere sig som skomager, dels ved at gifte sig med datteren af den mand, som far slog ihjel.

Som prøve på Abbey Theatres spillestil er filmen god at få forstand af. Som filmisk arbejde er den miserabel. Og moralsk set kan det være sundt at få slået fast, at man ikke er en helt, blot fordi man er stærkere end de andre, og kan drikke mere end de andre.

Bj. R.

Over disse linier: Drenge til messe i Det danske Spejderkorps jubilæumslejr ved Ebeltoft. Tilvenstre: Spejderbevægelsen er international, og her er katolske spejderførere fra mange lande samlet til drøftelser under et møde i Østrig.

På søndag begynder kongressen i München

Nu åbnes München-kongressen til ære for Altrets Sakramente. Fra Danmark kommer 150 deltagere. Til orientering for tyske katolikker, der skal være værter for henved en halv million deltagere, er der allerede skrevet mange artikler og udsendt et væld af tryksager. Blandt de orienterende artikler er denne, forfattet af dr. Helmut Holzapfel, som kender de nordiske lande godt og har været travlt beskæftiget med blandt andet at samle materiale til den nordiske udstilling i München:

Alle de nordiske katolske biskopper med den nyudnævnte apostoliske delegat for Skandinavien, ærkebiskop Martin Lucas SVD, i spidsen kommer til den eukaristiske verdenskongres i München. De syv biskopper, hvoraf de fleste også deltog i Katholikentag i Köln i 1956, er biskop Theodor Suhr, København, biskop dr. Jacob Mangers, Oslo, biskop Ansgar Nelson, Stockholm, og biskop Guill. P. B. Cobben, Helsinki, samt de apostoliske vikarer, biskop Johannes Rüth og biskop Johannes Wember fra Norge, samt biskop Johannes Gunnarsson af Island. I Sverige har rektor for jesuiterne i Stockholm, pater Peter Hornung allerede for flere måneder siden oprettet et kongresbureau for Sverige, og fra Danmark kommer der et specielt pilgrimstog på over 150 deltagere under ledelse af pastor d'Auchamp fra Aakirkeby. Desuden indløber der daglig nye tilmeldelser fra enkeltpilgrimme til kongresbureauet.

Særlig glædeligt er det at se den interesse, de unge fra de nordiske lande viser for kongressen. Alene fra Sverige kommer der over 100 unge til München. Selv fra det fjerne Finland kommer der pr. flyvemaskine en gruppe af »Juventus Catholica« med deres ungdomspræst, pater Jacob Reijnders. Ved hjælp af en basar, som blev afholdt i Helsinki i maj måned, har de unge selv været i stand til at skaffe en del af de nødvendige rejseomkostninger.

En række tyske katolske ungdomsgrupper, deriblandt ikke mindst afdelingerne Bayern og Münster af ungdomsforbundet Neudeutschland og den katolske ungdom fra Koblenz, har allerede i månedsvis været i gang med at indsamle penge for at skaffe deres unge trosfæller fra de nordiske lande den eneste og berigende oplevelse, som en eukaristisk verdenskongres er. I mange tilfælde bor de skandinaviske unge, der er indbudt til kongressen, før eller efter

kongressen som gæster hos tyske familier eller ungdomsgrupper.

For at gøre de tyske og udenlandske kongresdeltagere opmærksomme på de vanskelige tilstande i Skandinavien og for at slutte kontakter med de skandinaviske trosfæller arrangerer St. Ansgarius-Werke, som har til formål at yde hjælp til katolikker i de nordiske lande, en speciel »Nordisk dag« onsdag den 3. august. Om formiddagen kl. 8,30 indledes dagen med en højtidelig gudstjeneste i Michaelskirche i overværelse af alle de nordiske biskopper og andre hædersgæster. Den tidligere biskop af Sverige, ærkebiskop dr. Johannes Erik Müller, celebrerer pontifikalmessen, og biskop Theodor Suhr af København prædiker.

Kl. 11,00 afholdes der under den apostoliske delegats præsidium en festlighed i Sophiensaal. Festligheden er bygget op over temaet »Den hellige Eukaristi og Norden«, og dr. Lechard Johannesson, Stockholm, dr. Helmut Holzapfel, Würzburg, og den ældste af de nordiske biskopper, dr. Jacob Mangers, Oslo, vil tage ordet.

Den nordiske dag vil også blive fejret musikalsk. Under pontifikalmessen vil Michaels-kirkens kor opføre Gounods Cæciliamesse, og under festligheden i Sophiensaal vil der blive spillet værker af to nordiske katolske komponister, nemlig fløjtekvintetten af Josef Martin Kraus, som var hofkapelmester hos den svenske konge Gustav III og samtidig med Mozart, og den moderne strygekvartet af Leif Kayser, som er kapellan ved Sankt Ansgars kirke i København.

Endvidere vil der under kongressen være en speciel udstilling, »Nordens Kirke«, i skolesøstrenes moderhus, Angerkloster. Denne udstilling, der arrangeres af dr. Holzapfel, Würzburg, og får sin grafiske udformning af Kurt Schömig, München, giver et samlet billede af den katolske kirke i de skandinaviske lande. Udstillingen indeholder

værdifulde ting som for eksempel den hellige Birgittas drikkebæger og stav fra Altomünster, en del udstillingsgenstande, der er udlånt af Stockholms historiske museum, værker af den svenske kunstner og konvertit Erik Olson, svensk og norsk husflid, yndige dukker i nationaldragt og nordisk katolsk litteratur. Fotografier i meget stort format viser middelalderens sakrale kunst og moderne katolske kirkebygninger. Et stort antal billeder fortæller i forbindelse med kort og statistikker om sjælesorgen i Norden og om ordensøstrenes virksomhed i skoler og sygehuse. Udstillingen er åben hver dag kl. 9—19 i tiden fra 28. juli til 15. august.

Helmut Holzapfel.

Paven kommer ikke

Søndag eftermiddag ankommer pavens udsending, kardinal Gustavo Testa, til Münchens hovedbanegård. Han skal præsidere over den eukaristiske kongres som repræsentant for Johannes XXIII, der ikke selv har villet imødekomme en invitation. Paven begrunder sin vægning med, at hans egen person kunne tiltrække for megen opmærksomhed og aflede fra kongressens midtpunkt: Den hellige Nadver.

Den pavelige legat vil først træde frem officielt onsdag eftermiddag, år han på den store samlingsplads ved Theresienswiese åbner *Statio Orbis Catholici*. Han vil afslutte kongressen den 7. august med pontifikalmesse og prædiken på tysk.

Kongressens første store begivenhed på søndag er en messe for ungdommen. Den celebreres på Theatiner-torvet af kardinal Wendel, og ved denne lejlighed vil kardinalen velsigne de 20.000 frivillige hjælpere, som skal sørge for, at kongressen med dens 1 million deltagere kan forløbe planmæssigt.

*Alt skal være som om intet var,
Alt stå rundt oss lik et usagt svar!*

Et andet hedder »Gotisk alterbilde« og har som emne en billedstøtte af Maria i en skumrende kirke. Karakteristisk tør det kaldes, at emnet fører en ind i kølvandet efter en høj og stor oplevelse:

*Der står luften gjenklangs-åpen
hvor en engel kom med bud —
stivnet hyller nåde-kåpen
folde-stumt den spinke brud...*

Men ellers synes det, at digtet må være inspireret af mødet med noget, der kan modstå alle nedbrydende kræfter: på det ene niveau *kunsten* og dens varige værdier, på det andet niveau *åndens magt* i den kvinde, alterbilledet viser:

*Snart må natten rå' alene,
dumt som i en lukket kum —
vinduers avglans koldt forstene,
søiler slukkene og bli Rum.
Men pånytt, før Alt er endt,
gjennem mig en segnet slekt
hilser Henne som har kjent
Kallets verdens-tunge vegt.*

*Der står luften gjenklangs-åpen
hvor en engel kom med bud —
stivnet hyller nåde-kåpen
folde-stumt den spinke brud...*

Europæisk møde i København om lægapostolatet

Delegerede fra 19 lande mødes i dagene 16.—20. september i København til den første europæiske kongres for lægfolkets apostolat indenfor Kirken. Der har tidligere været afholdt *internationale kongresser* for lægapostolatet. Den første samledes i Rom i efteråret 1951, men man har ikke før prøvet at samarbejde lægfolkets organisationer indenfor Europa.

Mødets program er fastlagt af den permanente komité for de internationale

kongresser, der har sit hovedsæde i Rom. De første to dage vil man drøfte lægapostolatet i de enkelte deltagende lande og mulighederne for samarbejde over landegrænserne. Den tredje dag fordyber man sig i spørgsmål vedrørende lægapostolatet på europæisk basis, og den fjerde dag drøftes, hvad Europas katolikker eventuelt kan yde til lægapostolatet i dets internationale sammenhæng.

Der er gjort et stort forberedende arbejde til denne kongres, idet de enkelte

lande i foråret har tilsendt hovedkomiteen detaljerede rapporter om lægapostolatet i deres eget land. En samlet oversigt er nu fra Rom tilgået de delegerede. Den danske rapport, som er en af de fyldigste, bygger på et materiale, som danske katolske foreninger og institutioner på overlæge Karl Søndergaards initiativ havde forberedt til et møde på Den franske Skole i København i foråret 1959.

Fra hvert land kan der kun sendes fem delegerede foruden enkelte specialister. Mødet holdes på restaurant Nimb. De danske delegerede er: Socialrådgiver Aase Andersen (formand), læge Hanne Gregersen, pater P. Gregoire O. P., adjunkt Kaspar Kallan, pastor Gunnar Martin Nielsen og overlæge Karl Søndergaard.

Pigespejdernes våde jubilæumslejr

Katolske troppe fra København og Vejle deltog

Mellem alle de glade blå, der den 5. juli stævnede mod Fyn for at være med i Det Danske Pigespejderkorps jubilæumslejr på 7 fynske herregårde, var også de katolske troppe Sankt Mikael og Jeanne d'Arc troppe fra København og Sankt Norbert troppe fra Vejle. Vi skulle ligge i lejrene ved henholdsvis Erholm, Hverringe og Juelsberg. Den sidste korpslejr blev holdt ved Vejle fjord i 1951, så det var kun få af spejderne, der før havde deltaget i en stor lejr, og hvor var vi spændte!

Så snart vi ankom, fik vi travlt med at indrette lejrpladsen. Den første dag er jo altid travl, men det skulle gå særligt hurtigt, fordi vi allerede næste dag ville få besøg af Dronning Ingrid, og så måtte vi kunne være vor lejrplads bekendt. Tirsdagen oprandt med silende regn, men det formåede ikke at hindre spejderne i at fortsætte arbejdet. På Juelsberg deltog dronningen i åbningsparaden om formiddagen og talte herunder til spejderne om spejderlovens paragraf »En spejder er høflig og hensynsfuld«, og fremhævede hvor vigtigt det er at være hensynsfuld både overfor sine nærmeste og overfor fremmede.

Fra Juelsberg tog dronningen direkte til Hverringe. Dronningen havde ønsket at se en lejrs hverdagsliv, så alle i Hverringe havde fået besked om, at fortsætte lejrindretningen når dronningen kom.

Det kneb dog med at koncentrere sig om køkkenbordet, når dronningen stod og så interesseret til to skridt bag ved. Fra Hverringe fortsatte Dronning Ingrid sin rundrejse til de øvrige 5 lejre og var alle steder meget interesseret i spejdernes liv og færden.

I de følgende dage levede hver lejr sit travle liv. Der er så mange muligheder på en stor lejr, og tiden bliver alt for kort. Den såkaldte beskæftigelse omfattede alt fra træninger og konkurrencer i spejderfærdigheder til sang, folkedans og husflid. Og så var der egerhaleløbene; hvilken patrulje vil ikke gerne have mulighed for at hjembringe en egerhale til standeren, men ak der var så få, at man skulle være meget dygtig for at blive ejer af én. Vi havde så travlt, at vi næsten glemte regnen, det regnede hver dag og mange gange om dagen, men alt

kan jo blive en vane. Nogle var mere våde end andre, men ingen tabte modet og glemte smilet. Ind imellem måtte nogle arrangementer aflyses på grund af regnen, men man fandt andre muligheder, så den kostbare tid ikke spildtes.

Normalt har de katolske troppe messe hver morgen i lejren, men desværre var det kun lykkedes for Sankt Mikael troppe at få en præst til at bo i nærheden af lejren, så der kunne kun læses daglig messe på Erholm. I de andre lejre måtte vi nøjes med fælles morgen- og aftenbøn omkring lejrkorset. Efter mange vanskeligheder lykkedes det at arrangere, at der blev læst messe om søndagen i fem af de syv lejre. Der var jo ikke blot de tre katolske troppe at tage hensyn til, men også en del katolske spejdere fra udlandet. På Erholm var der ca. 60 spejdere til messen deraf 25 fra Sankt Mikael troppe, og på Hverringe var vi 30 spejdere fra Jeanne d'Arc troppe og en halv snes udlændinge foruden flere forældre, der var i lejren i anledning af besøg dagen.

Endnu var der to store oplevelser, der ventede os. Om mandagen fik vi besøg af verdens-pigespejderchefen, lady Baden-Powell. For bedre at kunne nå rundt til alle lejre, tilbagelagde hun turen pr. helikopter. På trods af sin alder syntes lady B-P utrættelig. På hver lejrplads trådte hun ud af maskinen lige ivrig efter at komme i kontakt med spejderne. Alle skulle kunne se hende og evt. tage et billede, og hun hilste på mange af førerne. Lady Baden-Powell talte til spejderne om den store familie, de er medlemmer af, og det venskab og den kærlighed, der råder mellem spejderne verden over og som er nødvendig for verden i dag. Lady B-P ønskede os til lykke med den store fødselsdag og sagde, at det bedste vi kunne gøre for de næste 50 år var at prøve at leve op til de krav, som spejderlov og -løfte stiller.

Den næste dag lå alle syv lejre øde hen, mens 10.000 blå spejdere mødtes på Odense stadion. Der var lagt et righoldigt program med indmarch, fanemarch, taler af Lady B-P, korpstrådsformanden og spejderchefen fru Ellen Arkil. Vi fik resultaterne af korpsturneringen, det blev 4. Lyngby troppe, der drog hjem med kongepokalen og den hvide røvehale, og derefter var der forskellig opvisning. Efter en stilfærdig afslutning tog vi hjem til hver sin lejr med bevidstheden om, at vi er mange, mange glade blå med fælles idealer.

Endnu var der en enkelt lejr dag til-

bage, men så måtte lejren brydes, og vi spredtes ud over landet med mindet om 10 dejlige lejrdegn i godt kammeratskab med spejdere fra nær og fjern.

A. H.

Reformert præst bliver katolik

Utrecht (NC) En tidligere leder inden for den protestantiske økumeniske bevægelse i Holland, der i foråret trak sig tilbage fra sit embede som præst i den reformerte kirke, er nu blevet katolik.

Pastor van der Linde blev den 29. juni optaget i den katolske kirke af ærkebiskoppen af Utrecht, kardinal Bernard Alfrink, som samme dag meddelte ham Firmelsens Sakramente.

Som ung teolog fik van der Linde betroet en stor del af det forberedende arbejde før Kirkernes Verdensråds generalforsamling i Amsterdam i 1948. Senere har han skrevet en del bøger om økumenisk enhed mellem protestantiske kristne, og desuden har han været studiestekretær for de protestantiske kirkers nationalråd i Holland.

I 1953 blev han sognepræst ved den gamle Nieuwe Kerk i Middleburg, og det var fra prædikestolen i denne kirke, han i begyndelsen af maj måned meddelte sin forbløffede menighed, at han af »økumeniske grunde« ville lade sig optage i den katolske kirke.

Nyt spansk tidsskrift

Barcelona (Kipa) Man er i Barcelona begyndt at udgive et nyt katolsk tidsskrift, »Orientacion et informacion ecumenica«. Bladet indeholder detaljerede nyheder om Kirkernes Verdensråd og om de kirker, der er medlemmer af dette råd.

Tidsskriftet ledes af en kapuciner-munk, pater Salvador de los Borges. I det først udkomne nummer skriver han blandt andet: »Enhver kristen skal være et vidne om sandhed og retfærdighed, men i betragtning af splittelserne inden for kristenheden vil han kun blive et ringe vidne, hvis han ikke bestræber sig for at lære de andre trossamfund at kende som de er, uden forvrængninger og uden fordomme«.

Kardinal Fumasoni Biondi død 87 år gl.

Lederen af Kirkens missionsarbejde siden 1933, kardinal *Pietro Fumasoni Biondi*, er efter nogle ugers sygdom afgået ved døden i et romersk hospital. Kardinalen havde været præst i 63 år og ærkebiskop i 43 år. Han var romer af fødsel og fik sin uddannelse ved Roms seminarium. Efter fire års almindeligt sognearbejde blev Fumasoni Biondi i 1901 sekretær for kardinal Ciasca, en af pave Leo XIII's rådgivere. Han blev senere sekretær for kardinal Martinelli og ledsagede ham i det konklave, som valgte Pius X.

Kardinal Fumasoni Biondi blev allerede i 1904 knyttet til Kongregationen for Troens Udbredelse (også kaldet Propaganda-kongregationen), og udnævntes i 1933 til dens præfekt. Samme år var han blevet kardinal. Før sin udnævnelse til præfekt for den store og betydningsfulde kongre-

gation havde Fumasoni Biondi tjent Kirken som apostolisk delegat i Indien, senere i Japan og til sidst i De forenede Stater. Ledelsen af missionsarbejdet gav ham mange problemer især under krigen, da forbindelsen med missionærerne vanskeliggjordes og den økonomiske støtte til opgaverne vanskeligt kunne fremskaffes. Alligevel blev der i kardinal Fumasoni Biondis tid grundlagt flere nye missions-centrer end under nogen tidligere præfekt.

Da kardinalens helbred i de senere år svækkedes, udnævnte paven den amerikanske kardinal Samuel Stritch til hans assistent. Kardinal Stritch blev som bekendt syg under rejsen til Rom og døde efter en operation. Han efterfulgtes af kardinal Agagianian, som iøvrigt var til stede ved Fumasoni Biondis dødsleje. En uge før havde pave Johannes selv besøgt den syge kardinal.

Kardinal-kollegiet omfatter nu 84 medlemmer, hvoraf 32 er italienere.

Læs side 10 om kardinalen og Danmark.

Missionærerne bliver i Kongo

Nonner blandt de overfaldne kvinder

Leopoldville (NC) Under urolighederne i Kongo er hidtil ingen af de hvide missionærer, som arbejder for den katolske kirke, blevet forulempet. Heller ingen kirker har lidt overlast. Imidlertid er nogle nonner i klostret i Mbanza-Boma sydøst for Thysville blevet overfaldet sammen med et stort antal hvide kvinder, der havde søgt tilflugt hos dem. Såvel nonnerne som de øvrige kvinder blev voldtaget af de congole-siske mytterister. Denne triste begivenhed blev efterfulgt af endnu et overfald, idet et nyt hold mytterister brød ind i det samme kloster, mens nonnerne var forsamlet til bøn i kapellet.

Biskop *Joseph Malula* af Leopoldville, som selv er afrikaner, har haft forbindelse med mytteristerne for at anmode dem om at respektere de hvide præster og søstre. Ærkebiskop *Scalais* af Leopoldville oplyser overfor vor korrespondent, at missionærerne fortsætter deres arbejde. Missionsstationernes lærere er af repræsentanter for Kongos civile befolkning blevet opfordret til at blive på deres post.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 31. juli.: 8. søndag efter pinse (s. 680, grøn). Ihukommelse af Ignatius af Loyola (s. 1022).

MANDAG d. 1. august.: Petri fængsel (s. 1024, hvid). Ihukommelse af Paulus og af de makkabæiske brødre, martyrer.

TIRSDAG d. 2. august: Alfons Maria Ligori (s. 1026, hvid), biskop. Ihukommelse af Stefan, pave, martyr.

ONSDAG d. 3. august: Genfindelse af Stefans relikvier (s. 1029, rød).

TORS DAG d. 4. august: Dominikus (s. 1029, hvid), ordensstifter.

FREDAG d. 5. august.: Maria i sne (s. 1030, hvid).

LØRDAG d. 6. august: Kristi forklarelse (s. 1030, hvid). Ihukommelse af Xystus, pave, martyr, Felicissimus, Agapitus, martyrer.

SØNDAG d. 7. august: 9. søndag efter pinse (s. 684, grøn). Ihukommelse af Cajetan (s. 1033).

MANDAG d. 8. august: Cyriacus, Lar-gus og Smaragdus (s. 1034, rød), martyrer.

TIRSDAG d. 9. august: Sognepræsten af Ars (s. [46], hvid). Vigilien til Laurentius fest (s. 1036, violet). Ihukommelse af Romanus, martyr.

ONSDAG d. 10. august: Laurentius, martyr (s. 1038, rød).

TORS DAG d. 11. august: Søndagens messe (s. 684, grøn). Ihukommelse af Tiburtius og Susanne (s. 1041).

FREDAG d. 12. august: Clara (s. 1042, hvid).

LØRDAG d. 13. august: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [90], hvid). Ihukommelse af Hyppolit og Cassian (s. 1043), martyrer.

Valfart til Oskarström

Svenske katolikker vil den 28. august valfarte til Oskarström, der ligger 12 km fra Halmstad. Ligesom tidligere regner man med dansk deltagelse. Vi vil i næste nummer fortælle mere om valfarten. Interesserede kan allerede nu tilmelde sig hos Lioba-søstrene, Valby Langgade 117 A, Valby.

Pastor J. K. Quaedvlieg har, som vi fortalte i sidste nummer, kunnet fejre sit 50 års præstejubilæum. På selve dagen blev dette billede taget i Sankt Maria Hospitals have i Roskilde. Jubilaren modtog mange hilser fra nær og fjern. Kardinal Tardini sendte et telegram og lykønskede på pavens vegne.

To præstevielser

Niels Kiær S.J.

Frater H. Leenders S. J., som i en årrække var lærer ved Sankt Knuds Skole, Stenosgade, København, bliver i morgen præsteviet i Holland (Tongersestraat 53, Maastricht).

I morgen præstevies i Frankfurt frater Niels Kiær S. J., som søndag den 7. august vil celebrere højmesseren kl. 10 i Jesu Hjerter Kirke i København.

Kardinalen og Danmark

Kardinal Fumasoni Biondi, hvis nekrolog vi bringer på den foregående side, var på en særlig måde knyttet til kirken herhjemme. Kardinalen bispeviede i sin tid biskop Th. Suhr og har også bispeviet den apostoliske delegat, ærkebiskop Martin Lucas, samt ordineret flere danske præster, der studerede i Rom. Kardinal Fumasoni Biondi var præfekt for Kongregationen til Troens Udbredelse, da den katolske kirke i Danmark i 1953 blev anerkendt som et selvstændigt bispedømme.

Jubilerende jesuitter

Fire kendte københavnske præster kan holde jubilæum i slutningen af august måned. Den 27. august er det 25 år siden, de tre patres af Jesu Selskab, *Jacob Coenen*, *Alfred Otto* og *Frans Poppe*, modtog deres præstevielser. Dagen efter kan imidlertid pater *Josef Koch* fejre sit 50 års præstejubilæum. Vi vil senere fortælle mere om de fire jubilerende præster.

Læs det nye nummer af
CATHOLICA

Pastor Bjørn Højbo skriver om
*De byzantinske kirkers
åndelige verden*

Pastor Gunnar Martin Nielsen om
Kvinden Maria

Sr. M. Birgitta om
*Forbindelsen mellem Synagogens
musik og gregoriansk koral*
Pater Georg Heggum om
*Nogle træk fra jesuiternes
første mission i Danmark*
og desuden mindre artikler og en
del anmeldelser

Kr. 5.00

Tegn abonnement, så De får alle
numrene. Prisen er kr. 18.00 pr.
årgang.

ARNE FROST-HANSENS
FORLAG

Priorinden i Allerslev kloster,
søster Maria Roberta, døde den
12. juli og anbefales til alle fromme
sjeles forbøn.

Cistercienserinderne

Vi er eet legeme, thi alle har vi del i det ene brød

Paulus skriver i det første brev til korinterne: »Velsignelsens kalk, som vi byder, er det ikke fællesskab om Kristi legeme? Fordi der er eet brød, er vi eet legeme, skønt vi er mange, thi alle har vi del i det ene brød.«

Kristi legeme og blod, der er virkeligt til stede under messen efter forvandlingen, kaldes her brødet, for Kristus er det brød, Guds brød, som kommer ned fra himlen og giver verden liv. Det er eet brød, der samler alt i sig, og som samler og forener alle, der modtager det.

Alterets sakramente forener os med Kristus og skaber enheden i Kristi mystiske legeme, Kirken.

Vor kommunion skal først og fremmest ses i troens lys.

Sakramentet har ikke noget at gøre med magi, det har kun værdi for den, som tror. Kommunionen er

vor tros virkeliggørelse. Det er vor tro på Kristi ord, der opdager selve virkeligheden, nemlig Kristi legeme og blod under brødets og vinens skikkelser. Kristus kommer til os ved troen, Sakramentet giver os *Livet*.

»Hvis I ikke spiser menneskesønnens kød og drikker hans blod,« siger Jesus, »har I ikke liv i jer.«

Og når han beder os om at modtage dette sakramente, er det for at opfordre os til at tage del i hans lidelse, død og opstandelse, og derved være aktive i verdens forløsning.

Vor kommunion giver os livet, og dette liv er det evige liv i Kristus. »Den, som spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag.«

Dette evige liv begynder allerede nu og udfoldes helt i den himmelske herlighed. Vor kommunion forbereder således Guds rige, vor evige forening med Gud.

Vor kommunion, vort fællesskab med livets brød, der er kommet ned fra himlen, skaber altså denne dybe enhed mellem Gud og os. Men af denne enhed med Gud følger enheden, fællesskabet mellem menneskene indbyrdes. Paulus siger således: Fordi der er eet brød, er vi eet legeme, skønt vi er mange, thi alle har vi del i det ene brød.

Da Gud er kærlighed, ønsker han at binde alle mennesker sammen med kærlighedens bånd. Jesus Kristus, sand Gud og sandt menneske, er som en kærlighedens bro, der forbinder det guddommelige og det menneskelige.

Aftenen før sin død beder Jesus til sin Fader: Lad dem være eet, ligesom vi er eet. Lad den kærlighed, du har elsket mig med, være i dem og jeg i dem.

Messen er alt dette, messen skaber fællesskabet mellem alle dem, der modtager Kristus, og som ved ham forenes i Gud. Ingen messe uden kommunion, men ingen kommunion uden kærlighed. Først da bliver vor messe vort påskemåltid, vor deltagelse i Jesu lidelse, død og opstandelse.

Vagn Hansen o. p.

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører
Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

**EMANUEL JENSEN &
H. SCHUMACHER**

Murer- og
Entreprenørforretning A/S
Godthåbsvænget 4, København F
Telefon C. 963

Chr. Hansens kødudsalg
Telefon Eva 6465 - 6466
Gl. Kongevej 163
København F

FOLMER OLSEN

Begravelses ordnes
Reberbansgade 37
Aalborg - Tlf. 2 15 57

Sogn på slankekur

Pastor James Coleford i Stockbridge i England ville gerne hjælpe sine sognebørn af med nogle overflødige kilo. Han aftalte med dem, at de skulle betale et månedligt bidrag til restaurering af kirken. Bidragets størrelse skulle bestemmes efter livmålet — en penny pr. centimeter.

Første indbetaling og kontrolmåling fandt sted i april. Allerede ved indbetalingen i maj var det samlede bidragbeløb dalet med 10 pct. og da afgiften skulle betales i juni, var totalbeløbet sunket med 15 pct.

Det forlyder, at pastor Coleford i sin næste prædiken vil berøre det ikke ufarlige i en for drastisk gennemført slankekur.

**NIELS MADSENS
MASKINSNEDKERI**

Vestergade 24 - Svendborg
Telf. 197
Lev. til de katolske institutioner

**SVENDBORG
LIGKISTEMAGASIN**

v/ Hans Nielsen & Søn
Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 264

EJVIND LAMBECH

KAFFE - VIN - KONSERVERS
Møllergade 71 - Svendborg
Telfon 1044

KULKRANEN

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

Malermestre

L. LARSEN & SØN

Brogade 10 - Svendborg
Telfon 1016

K. E. PETTERSON

Tværgade 6, Nykøbing F.
Telf. 85 01 32

Autoriseret elektro installatør

Smede- og maskinværksted,
aut. vand- og gasmester.
Spec.: Centralvarme.

CHR. LAURITZEN

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F.
Telefon 85 05 11

Fisk og vildt

AXEL PRYDS A/S

Telefoner 85 03 00 - 85 02 78
Nykøbing F.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebybygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Rom - Assisi

19 dage kr. 850,00. — 19. sept. til 7. okt.

Prisen indbefatter togrejse med sovevogn (bus fra Rom til Assisi og fra Assisi til Firenze) samt kost og logi i gode pensioner.

Program fra lederen: Pastor d'Auchamp, Aakirkeby telf. 462.

Prøv vort fordelagtige abonnement...

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

I. Rørding & Co. VEster 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

EN AFTEN I ASSISI

Tekst og tegning: Jan Møller

Dirigenten løftede taktstokken. Publikum tyssede på hinanden, og det lykkedes virkelig at skabe nogen stilhed. Så begyndte musikken. Et papskilt i en holder ved siden af dirigenten forkyndte, at det var uddrag af Madame Butterfly som blev spillet. Musikkerne var iført en fantasifuld, hvid uniform. Enkelte havde smidt kasketten, mens de lagde hele deres sjæl i at få messinget til at klinge ædelt.

Over os hvævede den mørke aftenhimmel sig, og lune luftninger strøg nu og da hen over pladsen. Vi sad ved et lille bord og nød et glas vermouthe. Klokken var henad ni, og den tiltagende kølighed virkede forfriskende oven på den hede dag.

Det var Assisis byorkester, som forlystede menneskemængden på byens samlingssted — Piazza del Commune. De musikalske frembringelser kan ikke overraske det stedlige publikum. De sidste uger har orkestreret nemlig øvet sig til koncerten, ganske vist skjult for nysgerrige øjne, men absolut ikke utilgængeligt for horelsen, nemlig i en lukket gård til et af husene. Vi kunne derfor alle med stigende spænding høre orkestreret nærme sig en vanskelig passage, hvor de til dirigentens øresønderrivende fortvivlelse plejede at gå i styrker. Men denne aften kunne publikum ånde lettet op. Alt klaredes med glans.

Vore erindringer om de sidste dages oplevelser trænger sig på, og sammen med tonerne, som smyger sig forbi os i den lune sommeraften, glider vore tanker af sted mod de steder, hvor vi i de sidste dage har tilbragt tiden.

I tankerne er vi igen for første gang på vej mod kirken San Francesco, franciskanernes højborg gennem århundreder. Den hvidglødende sol får pladsen foran kirken til at svie i øjnene. Buegangene, som omgiver pladsen, byder os en velgørende skygge.

Overgangen fra lyset til mørket virker som et slag, når vi træder ind i den nedre kirke. Det er i første øjeblik ganske umuligt at se så meget som en hånd for sig. Men køligheden, stilheden og den svage duft af røgelse danner en blid harmoni. Bare blive stående et øjeblik. Stilheden suser som en konkyllie i ørerne. Lidt efter vænner øjnene sig til dunkelheden, og rummets konturer begynder at tone frem. Så befinder vi os i hovedskibet og står med front mod koret. Lyset trænger ind fra vinduer over alteret og gør forsøg på at sprede mørket i rummet. Svagt skimtes væggenes og loftets overdådige udsmykning med fresker. Ikke en plet er ubemalt. En mættet blå farve er den mest fremtrædende, den både gengiver himlens farve og er benyttet i stor udstrækning til figurernes klædninger.

Ganske svagt hører vi korsang og orgelmusik. Så svagt høres det, at vi i første øjeblik er mest tilbøjelige til at betragte det som et sansebedrag, skabt af

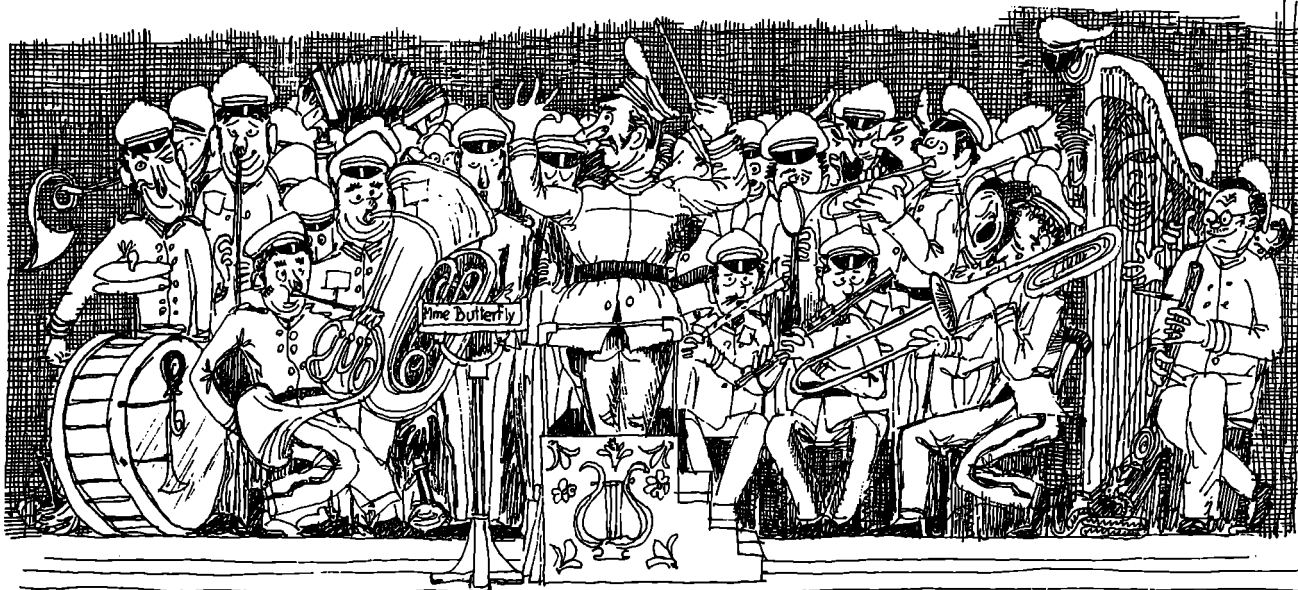
stemningen. Pludselig går nogle mennesker forbi os, uden at vi ved, hvorfra de kommer. Fra indgangen kan de ikke være kommet, uden at vi ville have bemærket det. Vi går hen imod det sted, hvorfra de måtte være kommet og ser en svær dør i sidemuren. Idet vi åbner den, vælder dagslyset ind. Hurtigt smutter vi igennem og trækker døren til efter os. Vi står i en lille have, omgivet af buegange i to etager som i en klostergård. I midten vokser høje cypresser, der når op over tagene. Trærnes tætte og slanke kroner fanger lyset og borttager middagens ubarmhertige glød fra dette sted.

Stilheden virker næsten mere intens her i det fri, hvor murene skærmer mod lydene fra byen. Det eneste, man hører, er vingesuset fra de mange duer, som flyver rundt her eller tripper i gangene. Mellem cypresserne står en statue i rød sandsten af den hellige Frans; tilsyneladende et særligt behageligt tilholdssted for duerne. Men Frans var jo også alle dyrs gode ven og beskytter, så det virker ganske naturligt at se de mange duer på hans skuldre og arme.

Den stemning og den dybe fred, der hviler på dette sted, er af en særegen natur; den er så vidunderlig at den simpelt hen ikke lader sig fortælle i ord.

Vi går rundt i buegangene og ser de svage rester af gamle kalkmalerier, som tiden har medtaget meget. Et sted er der en port med et dejligt smedejernsgitter ud mod en stor have, som kun er afgrænset af en lav mur, bag hvilken man ser bjergene i baggrunden løfte deres blå skygger over den umbriske slette. Hvor kirkebygningen ikke kaster skygge, er haven et tindrende lyshav af sol. Mellem de spredte træer står skønt formede, mandshøje lerkrukke i en dyb, brunrød farve.

Men så er stilheden også forbi. Fra en dør i klostret, der smækkes på vid gab,

Ude til venstre opdagede vi alle tiders filur — orkestrets janitschar.

stormer et hold unge novicer ud i den store have og solen. En mægtig have-slange bliver under høje råb og latter sat til en hane i muren, så vandingen af haven kan begynde.

Folk klappede. Dirigenten vendte sig og bukkede dybt flere gange. Rossini — Den Tyvagtige Skade, stod der på et nyt papskilt, der var blevet skudt ind i holderen. Vi betalte, rejste os og slentrede nærmere. Byens borgere stod i en tæt kreds omkring orkestret. Vi lirkede os frem og kom under talrige protester snart i forreste række. Dirigenten var dybt inde i sit skabende arbejde. De brave musikere var røde i hovederne af anstrengelse, mens de sled med instrumenterne.

Ude i venstre side opdagede vi alle tiders filur som janitshar i orkestret. Første gang vi traf ham, var han opvarter i en lille restaurant, hvor han bød os velkommen med et stort smil der viste alle, eller rettere sagt, begge hans tænder. Med en gestus, som var vi fyrster, fik han os anbragt, og serverede noget helt andet end vi havde bestilt. Bagefter blev vi præsenteret for en fantasifuld regning, som vi uden at kny måtte betale. Om formiddagen var han barber på den anden side af gaden. Hver gang vi kom forbi hans butik, forlod han sin indsæbede kunde og gestikulerede for os med rægekniven i hånden. Han spurgte, om vi ikke snart gjorde hans ringe hus den ære at spise der igen. Vi lo tilbage til ham, vendte demonstrativt foret ud af lommerne, og gik videre. Og nu — i hans tredje næringsvej som trommeslager — opdagede han os i vrimlen, blinkede til os og smilte. Hans ansigtsudtryk sagde tydeligt: — I morgen kommer De igen og spiser hos mig, ikke? —

Vi forlod vor tilkæmpede plads igen, gik bort fra torvet og ind i det virvar af små gyder — vicoli — der forbinde længdegaderne i Assisi. Undertiden ligefrem som trapper snor disse gyder sig op gennem byen på bjergsiden. Husene virker tilfældigt placeret, så stræderne krummer sig med de utroligste vinkler og krinkelkroge. Belysningen er sparsom, men i denne by er der fred og ingen fare. Her findes ingen røvere og stimænd. Bag hvert vindue og hver dør bor mennesker, der følger alt, hvad der foregår i byen. Politiet synes alene at have til opgave at regulere færdslen. Efterhånden, som vi fjernede os fra pladsen, lød musikken svagere og svagere. Det var helt velgørende at komme fra den summende plads til roen mellem disse mure. Stolene er slæbt uden for husene, således at familie og naboer kan sidde og passiare fredeligt over en karaffel vin.

Vore tanker flyver igen til San Francesco. Fra den nedre kirke kommer vi op ad en stentrappe ved siden af alteret ud i dagslyset. Vi befinder os i den egentlige klostergård. På de tre af siderne er der høje buegange. Den fjerde

side udgøres af en lille plads bag kirkens kormur. Herfra fører en ny stentrappe op til den øvre kirke. Straks, da vi træder ind i denne, står det os klart, hvorfra musikken og sangen kommer. Her står nemlig et kor af munke og øver sig. Vi sætter os på den nærmeste bænk og nyder denne oplevelse. Mens vi sidder, kan vi betragte hele kirkerummet. Det er et lyst og meget højt skib i sammenligning med hvilket den nedre kirke nærmest virker som kælder. Fra de høje runder falder lyset ned og afmaler glasrundernes forskellige farver på flisegulvet. Langvæggene er smykket med friser af Giottos fresker, hvoraf hovedparten forestiller begivenhederne i den hellige Frans' liv.

Vi nåede efterhånden på vor lille aftentur ret højt op i byen. Vi kom til en lille plads, der blev afgrænset af en lav mur mod den del af byen, vi kom fra. Da vi satte os på dens sten, kunne vi mærke, at de endnu gemte lidt lunhed fra dagens glødende sol. Under os glimtede og tindrede tusinder af bitte små lys fra den sparsomme gadebelysning og fra vinduerne. Orkestrets toner når ganske svagt herop. Det er La Traviata, der må holde for nu. Den kraftige duren af en bilmotor, der i første gear trækker en tung vogn i gang, afbryder stilheden. Det er dagens sidste bus nede fra stationen. Dens dobbelttonede horn høres hver gang, den runder et hjørne på sin zigzagroute op gennem byen.

Som en silhouet mod aftenhimlen tårnede Rocca Maggiore's ruiner sig op øverst på det højedrag, hvor byen er anlagt. Hvis den hellige Frans ikke havde gjort byen berømt og hans efterkommere skabt det storlåede klosterkompleks som dens vartegn, ville denne ruin sikkert have været stadens seværdighed.

En tidlig formiddag er vi på vej op for at lære ruinen nærmere at kende. Folk haster gennem gaderne. Konerne har indkøbskurve i hænderne, og grønthandlerne har flyttet deres varelager ud på gaden. Med rivende tungefærdighed forklarer de kunderne, at varerne egentlig bliver foræret bort til den pris, der betales. Kommer man forbi et bageri, strømmer der en lun brødlugt ud fra den mørke butik med perleforhænget, og man skimter de mange trækasser langs væggene, hvor brødene bliver hældt ned.

Vi går ud ad byporten, drejer straks til venstre og er efter en kort vandring oppe ved borgens mur. Den står kun tilbage i et par etagers højde. Borggården har mistet sit gårdpræg. Der står både træer og buske i græsset; det hele virker snarere som en lille køkkenhave. To stumpede hundehvalpe trimler os i møde med vrikkende halestumper. På en bænk ved tårnet, der endnu rejser sin massive vælde i en anelig højde, sidder en gammel kone og lapper en trøje. Da konen ser os, nikker hun venligt og råber efter nogen. Et øjeblik efter kommer en lille

dreng løbende og lukker en låge op. Han løber i forvejen og viser os vejen gennem borgens ruiner, samtidig med at han forklarer en hel masse i rivende hast på italiensk. Vi går op ad interimistiske trætrapper i tårnets hule indre og befinder os snart oppe på en platform, kun med et lavt brystværn hele vejen omkring. Udsigten herfra er betagende, lige meget i hvilken retning man vender sig. Mod syd breder den umbriske slette sig ud i sine tusinder af kvadratkilometer. Mod vest skimtes Perugia ganske svagt i en blålig dis på siden af de højedrag, der afgrænser sletten i denne retning. Mod øst tårner det blidt kuplede Monte Subasio sig op og spærrer for videre udsigt. Solen står i sydøst og stiger stadig højere på himlen. Den gamle bymur snor sig fra borgens mur mod syd-øst videre til sin forpost ved den anden side af byen: Rocchiccioula.

Ingen del af byen formår at skjule sig fra dette udsigtspunkt. Alle de gulrøde tage glimter i morgenbelysningen. Vi kan følge hver gade fra Santa Chiara i vest til San Francesco i Øst. Midt for rager tårnet på Piazza del Comune op og forekommer at være helt tæt ved, fordi det rækker så højt. Olivenplantagerne på skråningerne omkring byen lyser gråblåt med deres specielle støvede tone.

Mennesker piler som myrer rundt i gaderne. Foran Santa Chiara kommer og går de store rutebiler. Sletten deles af jernbanelinien, der er orienteret øst-vest. Stationen nærmest Assisi er i en lille by ved foden af bjergene. Den ses tydeligt ved denne bys enorme kirke, Santa Maria Degli Angeli. Endelig ser vi mod nord det ene højedrag bag det andet, delt op i kultiverede jordstrimler, for det meste beplantet med oliven.

På vejen ned forklarer drengen stadig alt, hvad der er at se. Et skummelt rum øjnes dybt nede i tårnets kærne. Hans forklaring om dets anvendelse går først op for os, da han krydser sine håndled og sætter et lidende ansigt op som en mand, der har henslæbt år i en fangekælder. Omsider er vi ude igen. Drengen får lidt for sin ulejlighed og skal lige til at hoppe glad væk, da konen med et kort råb kalder ham til sig, hvor han pænt må aflevere det modtagne.

Vi går hen langs højedragets ryg, indtil vi når dertil, hvor den skråner ned mod San Francesco. På dette sted lader vi os falde ned i skyggen af nogle oliventræer, og mens cikaderne filer deres evindelige melodi falder døsigheden over os.

Bussens hornmusik rev os ud af vore drømmerier. Aftenen var slet ikke så lun mere, efterhånden som klokken blev mange. Vi gik nedad igen på vej til vort pensionat. Vi vidste, at det var sidste gang, og vi var egentlig allerede begyndt at savne denne by, hvortil man før eller senere igen må komme. Vor eneste trøst i øret vemod var den dejlige billedbog af erindringer fra byen; en billedbog, som vi atter og atter vil kunne slå op i.

Ti rungende slag fra et kirkeetårn forkyndte, at nu var det tiden, hvor alle ordentlige borgere forføjer sig til sengs. Også i Assisi.

Som en fri mand, siger John F. Kennedy

Los Angeles (NC) Før åbningen af det partikonvent, der valgte John F. Kennedy til præsident-kandidat, havde den 43-årige senator udtalt sig om sin katolske tro. Han indrømmede, det for nogle måneder siden endnu ansås for en hindring på hans vej til præsident-værdigheden, at han var katolik. »Nu er det dog kun en af flere indvendinger, som kan blive rejst«, sagde Kennedy, »og for tiden tror jeg, at hovedindvendingen har at gøre med landbrugspolitik«.

John F. Kennedy har iøvrigt på forespørgsel understreget, at man ikke skal forudse nogen »kirkelig indblanding« i hans virksomhed som politiker. Hvis han bliver præsident, har han selv ansvaret for de afgørelser, der træffes, og han vil handle »som amerikansk borger og som en fri mand«.

Kennedy's konkurrent til kandidaturen, senator Lyndon B. Johnson, har også kommenteret det religiøse spørgsmål. Efter hans mening vil en katolik i vore dage have lettere ved at få politisk støtte i de sydlige stater end en protestant i de stærkt katolske områder mod nord eller i andre amerikanske stater.

Digtet på denne side blev for nogle år siden skrevet af boghandler Niels Pedersen i Askov. Efter boghandlerens død har en af hans gamle venner offentliggjort det i Vejle Amts Folkeblad. Niels Pedersen var en sjælden personlighed, som mange af Askov Højskoles elever mindes med tak. Han skærpede deres sans for den danske litteraturs værdier gennem sine fine fortolkninger overfor en vennekreds eller oplæsninger til en større forsamling. Sine egne skriftlige bekendelser satte han ikke højt, og han lod dem aldrig trykke.

LOVSANG

Kort var jeg her,
kom nylig,
og skal snart afsted.

Men træerne grønnedes,
og regnen faldt,
og hav gik imod strande.
Dagning og solfald
stod tændt hver dag,
fortrolige,
nye, og aldrig ens,
lysmættede, stormslagene, stille.

Der smuttede fugl
i hegn og krat,
og sti gik langs fjord
og i vange.
Mørkt susede skov,
og karsk gik blæst
om grødefuld ager
og frostbunden mark.
Stjernestænkene stod natten.

Der var engang, hvor alt var lyst,
en høj uvisnelig glæde,
det flammende blev svalt
og dagen jævn,
travl og god,
og lykkelig brugt hver evne.

Kunnen og afmagt har fulgt
min vej,
og vemod og munterhed,
harme og lyst,
det tveklang i al min verden.

Inderst var stille,
en stakkels tro,
en ubrødt længsel,
en sorgfuld klang,
Herre, bekræft, hvad jeg
stammede der,
ængstet, fortrøstningsfuld, åben.

Salme og vise har fyldt mit sind,
dybt tonede strengen.
Velsignet var livet,
hav tak, du, som gav!

Niels Pedersen.

Tegning af EYGIL VEDEL SCHMIDT

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

1. kl. kød,
pålæg og
bestekød

SOPHUS LARSEN & SØN
Albanigade 39 . Odense . Tlf. 4895

AXEL SMITH'S EFTF.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1 . Holbæk
Telf. 136

Conditori »Smedegaarden«

Oscar Holmbøl

Østerbæksvej 90 - Tlf. 11 51 56
Odense

Leverandør til hospital og børnehjem

Markedsplads 10,

Holbæk,

Telefon 239

A. P. PEDERSENS SØN

Murermester

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod
smerter fra gigt, ischias og sygdomme som
kræver varme. - Oplysninger hos

JENSEN & OLSEN

Holbæk . Tlf. 365

HOLBÆK MEJERI A-S

Algade 54 - Telefon 65

Leverandør til hospitalet

Rasmussen og Nielsens
maskinværksted

Vestergade - Holbæk

Tlf. 1039

K&K

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

MEJERIET
Jestebro

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Støt vore annoncører

En kommentar fra Spaniens Ambassadør

I anledning af vor artikel »339 spanske præster protesterer mod Franco« har den spanske ambassadør i Danmark, José del Castaño, været så venlig at sende en kommentar. Den omtalte artikel var skrevet på grundlag af et telegram fra det katolske nyhedsbureau NC, som i hvert fald ikke er påvirket af kommunisme. *Hr. redaktør!*

I Katolsk Ugeblad af 1. juli har jeg set en artikel fremhævet, der giver udtryk for, at baskiske præster skulle have udsendt en protestskrivelse. Denne meddelelse er i flere lande blevet offentliggjort af aviser og pressebureauer, som er modstandere af det spanske nationalstyre.

Sagens virkelige sammenhæng er følgende: Pamplonas (Navarra) ærkebiskop, og biskopperne af de tre provinser i den spanske del af baskerlandet, har modtaget — den første pr. post og de to andre anonymt — en åbenbart falsk skrivelse, som ikke engang var egenhændigt underskrevet af præsterne, men kun havde deres navne skrevet på maskine. Da præsterne fik at vide, at deres navne figurerede i omtalte skrivelse, benægtede en meget stor del af dem omgående overfor deres biskop at have noget med sagen at gøre.

En systematisk og delvis kommunistisk inspireret kampagne mod den spanske nationalregering har gennem længere tid forsøgt at give det indtryk, at nogle spansk katolske kilder — incl. nogle spanske præster — er i opposition mod det spanske styre, hvilket absolut ikke har sin rigtighed. Den omtalte falske protestskrivelse er et godt eksempel på den nye taktik anvendt af Spaniens fjender, og må betragtes som endnu et forsøg på — ved hjælp af usandfærdige meddelelser af denne art — at give den offentlige mening ude i verden et forkert indtryk af de virkelige forhold.

Det spanske nationalstyre er stærkt katolsk både i tankegang og handling, og Spanien er måske det eneste land i verden, hvor bogstavelig talt alle indbyggere tilhører den katolske tro, som er statens officielle trosbekendelse. En stor del af den spanske ungdom får sin opdragelse i katolske skoler, og spanierne glemmer ikke, at det er det spanske nationalstyre, der sluttede det nuværende konkordat med pavestolen. Takket være dette konkordat opnåede den katolske kirke i Spanien igen den position,

den tidligere altid havde haft, men som den under den såkaldte republikanske regering havde mistet.

De spanske katolikker glemmer ikke, at under borgerkrigen blev der myrdet 12 biskopper og tusinder af gejstlige i den kommunistisk inspirerede del af landet, som hørte under den såkaldte republikanske regering. For ikke så længe siden mindedes pavestolens Nuntius i Madrid disse tragiske begivenheder i en prædiken, som han holdt ved en gudstjeneste i Victoria — hovedstaden i en af Spaniens baskiske provinser.

Jeg er bekymret for, at den artikel, som jeg omtaler i begyndelsen af mit brev, vil kunne medvirke til at danske katolikker få en forkert opfattelse af visse spanske præsters indstilling overfor nationalstyret. Derfor ville jeg være Dem meget taknemlig, hvis De kunne vise mig den venlighed at offentliggøre dette brev i Deres blad. Som ambassadør for et af de mest katolske lande i verden er jeg stærkt interesseret i, at de danske katolikker får et godt og rigtigt indtryk af Spanien og dets virkelige forhold.

Selv om dette brev måske allerede er for langt, vil jeg dog ikke undlade til slut at omtale, hvad der stod i det budskab, som Hans Hellighed sendte med det pavelige brev, hvorved det store tempel »De faldnes Dal« højnedes til basilika. Skrivelsen er tilsendt det spanske folk og dets regering — den nye basilika er bygget i mindet om *alle* faldne i den spanske borgerkrig, og står i dag som symbol på Spaniens forsoning. »Vi er glade over at se, at Spanien, det land som bragte kristendommen til så mange lande, bliver ved at virke for at evangeliet kan lyse for de førende kræfter, som i dag styrer livets gang i landene, og for at den spanske jord fortsat kan være den kristne civilisations vugge, og brændpunktet for det kristne missionsarbejde...« hedder det i pavens skrivelse, som slutter med følgende udtalelse: »Vi beder for de sjæle, som i dette tempel sover den evige søvn, broderligt forenede i døden, og for at den Hellige Jomfru vil beskytte denne store nation og dens ledere.«

Efter at have oplæst pavens budskab udtalte klostrets abbed bl. a., »at denne

store kirke var skabt af een mands og et folks tro.« Til sidst sluttede kardinal Cicognani denne gudstjeneste, hvorved kirken højnedes til basilika, med den pavelige velsignelse.

Det ville glæde mig, hvis De i Deres blad fra tid til anden ville offentliggøre meddelelser vedrørende de store gudstjenester og andre religiøse handlinger, som finder sted rundt om i Spanien, og som er bevis for dette folks store religiøse sindelag. Det ville også være ambassaden en glæde at give Dem enhver ønskelig oplysning også af billedmæssig karakter, vedrørende forholdene i Spanien, ikke mindst de som har forbindelse med kirken.

Med højagtelse

José del Castaño

Spansk ambassadør.

Maleren Wils 80 år

En af landets kendte kunstnere og årlig udstiller på Den Frie, Vilh. Wils, fylder den 5. august 80 år. Wils huskes måske bedst for sine billeder fra Dyrehavsbakken, hvor han ofte har opslået sit stafeli for at forevige det brogede folkeliv.

Wils har dog gjort sin fineste indsats som religiøs kunstner. Han har udført flere altertavler og løst en af sine største opgaver, da han påtog sig at skabe udsmykningen over hovedaltret i Sankt Annæ kirke på Amager. Wils har fundet frem til en hemmelighed vedrørende forgyldningen, således at billedet får den rette glans. Vilh. Wils blev katolik allerede ved århundredskiftet og er nu et trofast medlem af Sankt Ansgars sogn.

A.

ALTERLYS

i alle størrelser

og i øvrigt
stearinlys og vokslys
af enhver art

ASP-HOLMBLAD
STEARINLYSFABRIKER
København

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27, KØBENHAVN
TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

Katolsk ægtepar

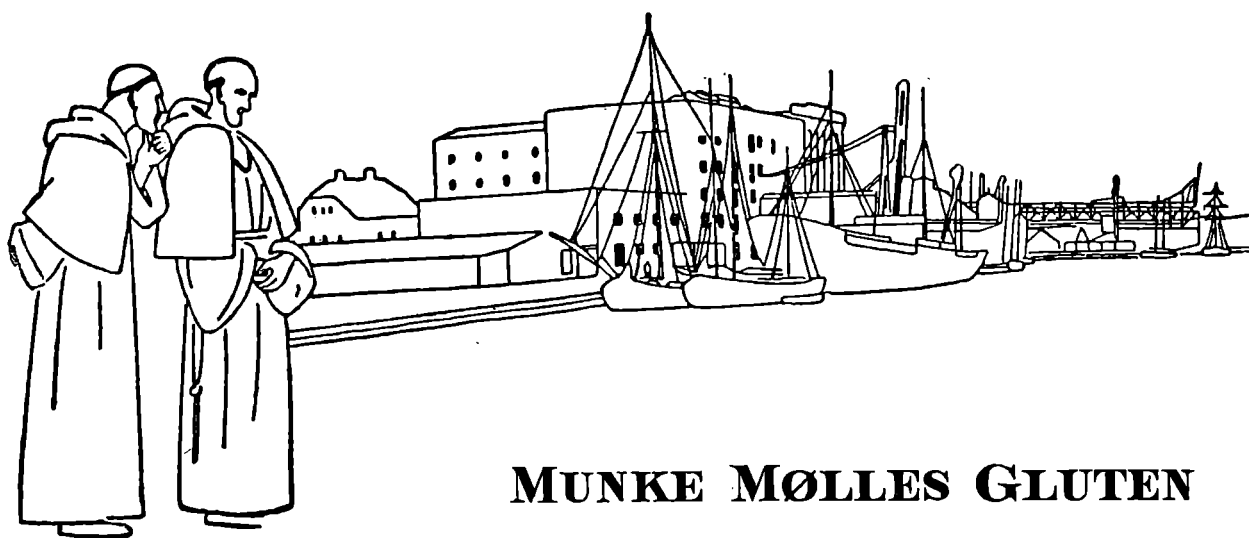
35 år med 3 børn 11-6-2 år søger viceværtssplads eller lejlighed. Sted underordnet.

Bor i sommerhus, men fra 1. oktober er vi helt boligløse — alt har interesse.

Erik Nielsen
Haveforeningen Kratzminde 152,
Husum

Skal De flytte?

Jul. Larsen & Sønner
AMAGERBROGADE 221
Am. 6647-6250

MUNKE MØLLES GLUTEN

JOHANNES MADSEN

Elektr. installatør
INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.
Telefon 85 06 84

Snedker Firma, Grundl. 1883

O. N. P. MØRCH

Tlf. 85 01 51

Østergade 14, Nykøbing F.
Begravelses ordnes overalt

Slagtermester Leo Nielsen

Danebrovgade 21, Aalborg
Tlf. 2 41 29

Det Hele af Øffen —
og det bedste til Bøffen

1. kl.s kød og pålæg
Kastetvej 51 - Aalborg
Telefon 5660

ELMER VERNERSEN

Køb hjemmets udstyr hos
THUEN

Gravensgade 2
Aalborg

Sanitet Centralvarme

N. Nielsen & A. Brostrøm

Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33
Indeh. A. Brostrøm, ing. M. af I.
Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

Murermester- og entreprenørforr.

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen
Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30
Lys - Kraft - Varme

Tømremester

Ferd. Færch & Co.

Strandvejen, Aalborg
Tlf. 2 03 01

Søndergade 15 . Aabenraa
Telefon 2 23 68

Leverandør til St. Ansgars klinik
Aabenraa Brugsforening

Støt vore annoncører

Fellinis nyeste en skuffelse

Man gik til Federico Fellinis film *Det søde Liv* med visse forventninger — ikke fordi den er stærkt opreklameret men fordi tidligere film af den samme instruktør var seværdige. Det gælder især *La Strada* men også *Gadepigen Cabiria*. Ifølge foromtalen havde Fellini nu skabt en film, som blottede tomheden bag den romerske overklasses tilværelse og virkede som en anklage mod dem, der forspilder deres menneskelige muligheder. I en slags forord til filmen anmoder Fellini selv tilskuerne om ikke at dømme disse mennesker, men vende brodden mod sig selv. Det var en indledning, som kaldte på ens sympati, og man spærrede øjnene op.

Filmen varede tre timer. Der sad man med sin gode vilje i beredskab og de stadigt opspærrede øjne (som dog heldigvis et par gange kom under Ole Lukøjes indflydelse), mens man prøvede at gribe Fellinis tanke med denne film. Det var slet ikke så svært. Han vil simpelthen sige, at hovedpersonen, journalist Marcello, er blevet led ved at fortsætte i sus og dus, men ikke er i stand til at frigøre sig fra sit milieu. Der skænkes ham et par muligheder — i det ene tilfælde møder han repræsentanter for »det kulturelle«, men de er kun æsteter, som ikke kan hjælpe ham, og i det næste tilfælde træffer han den ubedærvede pige, hvis søde smil er filmens sidste billede, men hende kan han alligevel ikke følge. Kort sagt: Marcello går til selskab og vedbliver at gå til selskab, mens han keder sig blandt alle de andre, som også keder sig.

Selvfølge er der anklage i dette og en advarsel til de unge, som endnu ikke er blevet draget ind i den kedsommelighed, der omgiver sig med forlystelseslivets larm og glimmer. Måske kan en og anden i tide blive befriet for sine illusioner ved at se filmen. Og dog? Vi har ganske vist hørt om enkelte, der blev »rystet« af filmen. Men skal der virkelig ikke mere til? Det er falsk reklame, hvis man kalder filmen chokerende. De meget omtalte »orgier« er ikke andet end lidt drukkenskab og voldsom dans. Man ved i forvejen, at sligt foregår, og at det ikke morer folk, når de skal bivåne det eller deltage i det alt for ofte. Men *hvor* i filmen lykkes det Fellini virkelig at afsløre eller anklage?

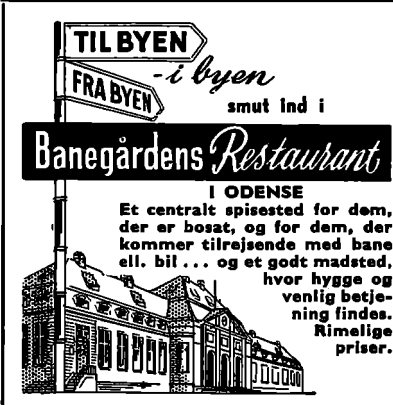
Hvornår siges de replikker eller vises de scener, man vil huske, når man har forladt biografen? Hvornår høres skriget fra et menneske, der har opdaget sin elendighed? Eller hvornår mærker man noget til en indre dramatik i Marcello?

Det forekommer os, at der er brugt tre timer til at sige, hvad man kunne have sagt på én time. Og måske skulle man slet ikke have udtrykt sig, når man ikke kan sige det bedre.

Fellinis gode intentioner — som man ikke skal drage i tvivl — har ikke frembragt noget bemærkelsesværdigt resultat. Kan det bero på, at han ikke ved, hvad han skal svare Marcello? Måske unnlader han at vælte facaden, der kamuflerer det skrøbelige og forrådnede, fordi han ikke kan byde sine mennesker et bedre hus at bo i. Måske vægrer Fellini sig ved for alvor at stille spørgsmålet, når han ikke magter at give et svar. Hans antydninger til et svar kan man diskutere og fortolke efter behag. Der er frit spil for indlægning af symbolik i filmen (den døde fisk for eksempel eller helikopteren med Kristusfiguren), men er det meningen?

Det er meget trist, at det skulle gå sådan. Instruktøren havde et emne, han rådede over en god teknik, og skuespillerne var rede med deres evner. Men der skal mere til.

8-

TIL BYEN
FRA BYEN
- i byen
smut ind i
Banegårdens Restaurant
I ODENSE
Et centralt spisested for dem,
der er bosat, og for dem, der
kommer tilreisende med bane
ell. bil... og et godt madsted,
hvor hygge og
venlig betjening findes.
Rimelige
priser.

Katolske begravelser

Benzon
Aut.
KATOLSK
BEDEMAND
København
Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Auto Reparation
Vask & Smøring
Hjulafbalancering
Lygteindstilling

JENS PETER PETERSEN
Højbroens Auto- og Benzinhandel
Nykøbing F. - Tlf. 85 26 26

Husk afsendernavn!

En gang imellem får vi fra returpostkontoret et eksemplar af Katolsk Ugeblad, der ikke har kunnet afleveres til adressaten. Desværre kan vi dog intet gøre, fordi bladet i korbånd er sendt af en læser, som ønsker at forære det til en af sine bekendte, men har glemt at skrive afsendernavn og adresse. Husk det venligst — ellers har postvæsenet ingen mulighed for at klare sagen.

Redaktionelt

Den ansvarshavende redaktør træffes ikke i august måned. Kontoret er åbent og modtager manuskripter. Telefoniske henvendelser bedst 10—12. Telefonisk kontakt med redaktionens øvrige medlemmer: Ordrup 3222 (Martin Drouzy), 87 88 02 (Inger Lauridsen) og Tria 3409 (Egon Duvå).

Viggo Høgsgård

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Ure og optik
»BALANCEN«

v/ Knud Petersen
Møllergade 46,
Svendborg . Telf. 1920

P. Brandts Boghandel

Gerritsgade 20,
Svendborg . Telf. 59

— I næste uge fortsætter vi med
»Daniel i løvekulen!«

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42

Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Astrid Henning-Jensen

(fortsat fra side 20)

— Sker det, at De siger nej til en opgave, fordi De finder den tom eller underlødigt?

— Ja, det gør det rigtignok. Min mand og jeg har ofte afvist opgaver af den grund, og vi har måttet betale prisen for det! Men vi havde intet valg, for vi kan i hvert fald ikke arbejde med stof, som ikke siger os noget.

— Hvad skal der til for at en opgave skal sige Dem noget?

— Jah, den skal udtrykke en tanke, en idé, noget, jeg også selv kan gå ind for. Det behøver ikke være noget dystert alvorligt — det er ikke kun »problem-film«, der er lødige. Men den skal give plads for ægte menneskeskildring. Der skulle jo være utallige muligheder, utallige områder, hvor man indirekte kunne appellere til medmenneskelig forståelse, og alligevel er det så sjældent, man præsenteres for et virkelig godt manuskriptudkast; og så er det endda ikke nok, at stoffet er godt, det skal også passe til ens egen form — ligge indenfor rammen af ens udtryksmuligheder.

— Hvorfor denne manuskriptnød?

Astrid Henning-Jensen tøver lidt: Det er ikke så lige til at svare på, men en væsentlig årsag er vel at filmen trods alt er så ung en kunstart. Det kræver opdragelse og medleven at kunne tænke filmisk. En forfatter kan måske skrive en bog, som vi andre kan se, at der også er godt filmstof i; men dermed er ikke sagt, at han en anden gang kan sætte sig ned og skrive et filmmanuskript — ellers var der vel nogle flere af vore danske forfattere, der gjorde det.

— Hvad kan vi andre gøre for at hjælpe den betrængte danske film?

— Gør hvad De kan for at øge filmforståelsen hos publikum! Dan filmgrupper, studiekredse o. s. v. I flere lande, f. eks. England, Tyskland og Frankrig, er der gennem mange år gjort et stort systematisk arbejde på dette felt. Flere steder indgår filmkundskab ligefrem i skoleundervisningen, og disse lande høster nu frugten i form af en lang række talentfulde manuskriptforfattere og instruktører. — Og husk på, at vi altid leder med lygte efter en god idé!

Ai.

FILM og TEATER

Synes aldrig vi laver det godt nok!

Astrid Henning-Jensen om sit arbejde med dansk film

Som vore læsere vil erindre, blev den katolske filmpris 1960 i Cannes tildelt *Astrid Henning-Jensens* film *Paw*. Det har utvivlsomt i første række været filmens behandling af raceproblemet, der fik den strenge jury til at foretrække denne film.

Det er imidlertid ikke nogen tilfældighed, at det netop blev fru Henning-Jensen fremfor nogen anden dansk instruktør, som skulle gøre sig fortjent til OCIC prisen.

Et tilbageblik over Astrid og Bjarne Henning-Jensens filmproduktion viser en

tydelig linie: De har altid ønsket at udtrykke noget ud over det blot underholdende. Deres film har været præget af social forståelse parret med evne til lyrisk at tolke dansk natur og temperament uden at blive sentimentale. De har bragt mange fine menneskeskildringer, og Astrid Henning-Jensen har vist en særlig evne til at afdække barnesindet. Hun har aldrig villet nøjes med at lade børnene virke sjove og rørende, men har peget på barndommens overvældende betydning for enhver af os såvel som for samfundet.

Fru Astrid
Henning-Jensen

Vi møder her evner parret med intentioner, som vi ikke er forvænt med indenfor dansk film, og det er grunden til, at vi har opsøgt Astrid Henning-Jensen for at stille hende nogle spørgsmål.

Fru Henning-Jensen modtager mig gæstfrit i sit og Bjarne Henning-Jensens smukke hjem, der taler tydeligt om beboernes alsidige kunstglæde; det virker ikke som den én gang skabte ramme om et familieliv, men som et produkt af det — her er altså den samme livsnære atmosfære som møder os i ægteparrets arbejder.

Jeg spørger indledningsvis om OCIC prisen kom som en overraskelse.

— Ja, i høj grad! Jeg havde slet ikke turdet drømme om, at Paw skulle kvalificere sig til nogen pris overhovedet, og — det er ikke sagt for at smigre Dem — men den katolske pris, og så naturligvis kritiker-prisen er dem, vi filmfolk er glædest for og regner mest med, fordi de begge uddeles efter rent *saglige* bedømmelser, mens der er så mange mindre fine hensyn, der spiller ind ved uddelingen af de andre priser. Så De forstår, jeg blev meget lykkelig!

— Mener De, dansk film løser sin opgave tilfredsstillende, eller synes De, som vi, at den alt for ofte svigter?

Fru Henning-Jensen svarer diplomatisk: Jeg kan ikke give mig til at kritisere mine kollegers arbejde, jeg kan kun svare for min mand og mig selv. Og der kan jeg sige rent ud, at vi synes aldrig, at det, vi laver, er godt nok. Kun gennem vort arbejde kan vi lære, og når en film er færdig, er der altid ting, man gerne ville have ændret. Men indenfor en forud fastsat tidsfrist skal filmen være færdig — den skal sendes ud på markedet for at tjene den formue ind, som er investeret i den, og helst lidt til. Det kan godt gøre en svedt at tænke på, at man har fået flere hundrede tusinde kr. betroet!

En maler kan sætte et billede til side, hvis han ikke er helt tilfreds med det, og skulle han føle sig forud for sin tid, kan han trøste sig med håbet om, at engang i fremtiden vil folk nok komme til at forstå og værdsætte hans kunst. Men vi filminstruktører kan ikke tillade os at henlægge en film, og vi skal tale så folk vil høre os *i dag*. Der står mange penge på spil, og det er ikke vore egne, så De forstår — det kan være fristende at betræde de kendte stier.

(Fortsættes side 19)

KATOLSK ugeblad

I disse dage afvikles DUKs omfattende sommerarbejdsprogram som hvert år giver katolske unge muligheder til at opleve fællesskabets glæder. Dette sommerlige billede er hentet fra Dansk Skole på Ømborgen... efter undervisningen benyttes »den stille time« til at reflektere over de nye indtryk eller til personlig bøn.

Sommerskolen på Øm

Om kolerikere,
melankolikere
og andre typer

Tre nonner til
hormon-kongres

Eukaristiske dage
i München

Nyt katolsk
konversations-
leksikon

München-kongressen:

For verdens liv

Den 37. eukaristiske kongres sluttede søndag aften med en messe i fri luft og i overværelse af en million mennesker. 1200 præster uddelte den hellige kommunion. Tilstede var blandt andre 24 kardinaler og 400 biskopper. Desuden deltog den vesttyske præsident Lübke, forbundskansler Adenauer, den østrigske kansler Raab og formanden for det østrigske parlament Leopold Figl.

For at symbolisere broderskabet og fællesskabet, rakte alle troende hinanden hænderne før den hellige nadver. Selve pontifikalmessen blev celebreret af den pavelige legat, kardinal Testa, hvorpå et stålbånd gennem højttalerne gengav pave Johannes' budskab om den tunge, farlige sky, der tynger menneskeheden, og den frygtelige trussel mod freden. »Lad os derfor samdrægtigt og inderligt bede til fredsyrsten Jesus Kristus om at oplyse statsmændenes ånd«, hed det videre i pavens budskab.

Kongressens motto var: pro vita mundi (for verdens liv). Kongressen har været en uge. De vigtigste arrangementer var den verdensomspændende andagt i onsdags (statio orbis), mens torsdagen var viet næstekærligheden, fredagen korsset, lørdagen lyset og søndagen kirkens herre.

Blandt de mange arrangementer gjorde en pontifikalmesse i græsk orthodox ritus særlig indtryk. Denne messe blev holdt i lørdags under åben himmel i øsende regnvejr i nærværelse af en kvart million mennesker.

10 græsk-orthodokse biskopper overværede denne messe. München er siden krigen det vigtigste centrum i Central-europa for den græsk-orthodokse kirke.

70.000 mennesker overværede i lørdags indvielsen af et mindekapel i den tidligere koncentrationslejr Dachau.

Broderskabet med den protestantiske verden kom især til udtryk under en »una sancta«-foranstaltning.

Fra et mere verdsligt synspunkt var kongressen en stor succes for de vesttyske forbundsbaner, som alene i dag havde sendt 90 særtog til München foruden de 600 særtog, der var kommet i ugens løb.

Politiet havde i månedsvis truffet sine forberedelser og havde sørget for 3.000 betjente udefra for at klare den trafikale og politimæssige del af stævnet. Desuden havde politiet sikret sig flere helikoptere og en lille zeppelin i dette øjemed.

Kun restauratørerne blev skuffet. De viste sig, at kun de færreste blandt gæsterne havde sans for bajersk øl. Langt de fleste foretrak alkoholfrie drikke — eller te.

Psykologi

Stud. med. Helge Mikkelsen åbenbarede psykologiens muligheder i tre elementære foredrag om personlighedsudvikling.

Trosliv

Elsebet Kieler behandlede specielt Kirken. Vort liv skal bygges på klippen — »Tu es Petrus —«.

Økumenisme

Pater Duclos fungerede ikke alene som lejrpræst, men bidrog til undervisningen ved at vise, hvori årsagerne til splittelsen blandt de kristne lå.

ØVERST:

Det gør ikke spor, at solen skinner udenfor; det her er meget mere interessant. Undervisningen er i fuld gang, her sidder den ene klasse i verandastuen.

Alles omsorg for alle

NEDERST:

Der er blevet tradition for, at alle lejre på Ømborgen afsluttes med et fakkeltog fra ruinerne af Øm kloster ned til lejren. Her bevæger de unge sig af sted under afsyngelsen af Allehelgenslitaniets; fakkelblussene knitrer i den mørke nat.

Som et glimt fra DUKs omfattende sommerarrangement bringer Ugebladet Dem her i tekst og billeder til Dansk Skole, hvor ca. 35 unge over 18 år tilbragte en uge sammen i august. Stedet var Ømborgen ved Emborg, der — som det vil være mange af vore læsere bekendt — gennem de sidste tolv år ved frivillig arbejdsindsats og enkeltpersoners økonomiske ofre er blevet rammen om DUKs ungdomsarbejde.

Dansk Skole blev i år ledet af DUKs landsformand Erik Elnebo, og som praktisk leder virkede fru Aino Tesch. Lærerkræfterne var mag. art. Elsebet Kieler (trosliv), Birgitte Borre (film), stud. med. Helge Mikkelsen (psykologi), samt pater Duclos (økumenisme).

Temperament og karakter

af magister Elsebet Kieler

»Ild er mit væsen«, har *Katharina af Siena* sagt om sig selv; og hvem tvivler dog om det, når man læser f. eks. hendes politiske breve! »Helligste, bedste fader i Jesus Kristus«, det er såmænd pave Urban VI, hun skriver til: »Med afsky og smerte skriver jeg, Katharina, Jesu Kristi tjeners tjenerinde . . . til Dem . . . Hvor jeg end vender mig hen, ser jeg intet, hvortil jeg kunne hælde mit hoved . . . Hvad ser jeg omkring Dem? Et helvede af lutter gudløshed, fuldt af egoismens gift. Denne egoisme har drevet dem (kardinalerne) til oprør imod Dem . . . Men tab ikke modet! Lad i Deres bryst den hellige retfærdigheds perle lyse, uden nogen frygt, med mandigt hjerte . . . Når Gud er for os, vil ingen være imod os . . .« o. s. v.

Ingen tvivler vel heller på, at denne usædvanlige kvinde, trods sine unge år, har gået Guds ærinde i denne sag. Hendes selvbekendelse er jo den smukkeste tænkelige genklang af Jesu ord: »Ild er jeg kommet for at kaste på jorden . . .« Hun er mennesket, der har taget imod påskens og pinsens nåderegn over Kirken. Som alle helgener har hun måttet sande, at det er kærligheden, der er hendes egentlige kald. Nu går hun vejen uden vaklen.

Men nåden forudsætter som bekendt og fuldender naturen; det kan derfor være både rimeligt og lærerigt at spørge: Hvad er karakter og hvad er temperament i dette ildfulde væsen? Skal ka-

rakteren undertrykke temperamentet, eller skal temperamentet bestemme karakteren? Hvordan skal vi selv arbejde, for at natur og nåde kan finde hinanden, sådan at alt kommer på plads i vort liv, og vi selv og vore omgivelser trives ved det?

Karakter er jo ikke noget, man er født med, og altså ikke noget, man kan arve. Karakter er noget personligt, som skal erhverves, tilkæmpes, tilegnes. I psykologi-lærebøger kan man læse, at karakteren er resultatet af individets selvbearbejdning. Det er naturligvis kun den ene side af sagen; vi ved jo, at vore værdivalg, som er afgørende for karakterdannelsen, er forekommet, gennemtrængt og båret oppe af Guds nåde — i den grad vi selv samarbejder, effektivt og ydmygt. Karakteren er derfor det fælles resultat af Guds arbejde og vort underordnede, men trofaste samarbejde.

Hellighed er således en særlig fuldkommen form for karakter.

Men nu *temperamentet*, hvad er det for noget? Ja, temperamentet er vi født med, for det er den stemning eller sindstilstand, som vi på grund af vor konstitution, især nervesystemet, er tilbøjelige til at hvile i og reagere udfra. Temperamentet går på reaktionstypen; det farver den måde, hvorpå vi ser på tingene; man taler jo f. eks. om sortseere og lysseere.

Siden oldtiden har man som bekendt regnet med 4 forskellige temperamenter: det *sanguinske* d. v. s. letblodige, varme, glade — et

svagt og hurtigt temperament; det *flegmatiske* d. v. s. koldblodige, ligegyldige — et svagt og langsomt temperament; det *koleriske* d. v. s. varmblodige, opbrusende — et stærkt og hurtigt temperament; og endelig det *melankolske* d. v. s. tungblodige, sørgmodige — et stærkt og langsomt temperament.

Ofte konstaterer man en blanding af to temperamenter i sig selv og andre; og det kan være nyttigt at finde ud af sin medfødte sindstilstand; for den vil jo være tilbøjelig til at farve vor vurdering af tingene og vor holdning til dem, hvis vi ikke passer på. I samme grad man opdager, at det er temperamentet, der spiller én et puds, kan man også tage stilling til det, gribe regulerende og bestemmende ind i det, og så er man allerede i fuld gang med at forme sin karakter.

Temperamentet er altså den helhedsform, hvorunder vor natur spontant viser sig; det er det første materiale, man skal lære at forarbejde i sig, for at man kan få udviklet sin karakter. Det kan derfor være nyttigt at anskueliggøre temperamenterne med et praktisk eksempel:

Sanguinikeren kommer cyklen hen af en landevej; kæden går af; han springer af cyklen, river heftigt og ubehersket i kæden. Da den ikke kommer på plads ved det, smider han cyklen i grøftekanten, sætter sig og tænder en cigaret og vinker fornøjet til dem, der kommer forbi.

Kolerikeren springer også af; han prøver, om han ikke med vold kan tvinge kæden i lave, og da det ikke lader sig gøre, kaster han den i grøftekanten og giver sig heftigt til at skille cyklen ad. Når folk kommer forbi, ser han rasende efter dem.

Melankolikeren føler smerten

ved sit uheld: sådan er livet; han blir skuffet, trækker cyklen hen til grøftekanten, lader den glide ned, sætter sig selv på den anden side, stirrer på cyklen, og føler, at det er tungt at være menneske. Han sanser ikke de forbipasserende.

Flegmatikeren står af, kikker på cyklen, siger: nå — løfter baghjulet og skubber den hen til grøftekanten; lægger den bekvemt, sætter sig selv bekvemt, giver sig tid og begynder at pille ved den; tager sig den tid, der skal til for at få den i orden. Han siger venligt goddag til de forbipasserende og fortsætter sin syssel; for han føler sig ikke ydmyget over sit uheld, sådan som *kolerikeren* og *melankolikeren*.

Temperamentet kan i høj grad påvirke karakterdannelsen. Jo mindre åndeligt et menneske er, jo mere bestemmende er temperamentet for dets holdning; vor medfødte måde at reagere på tilskynder jo kraftigt til at vælge nogle værdier fremfor andre.

Sangvinikeren f. eks. vil med sit lyse, lette sind være fristet til et ikke altfor dybtgående engagement; mens *melankolikeren* med sin tunge, langsomme reaktionsmåde næsten kan blive kvalt i sit eget engagement, inden det fører ham ud i handling. På samme måde vil *kolerikeren* være en oprørsnatur, mens *flegmatikeren* naturligvis vil se nøgternt og ulidenskabeligt på tingene og være en venlig og omgængelig natur.

Melankolikeren vil have sit liv i den sørgmodige eftertanke; han kan være stærk og udholdende under lidelse, medfølelse og oprørt på andres vegne, når de lider uret; og han vil ofte søge sin kontakt med omverdenen i en både klog og humoristisk kommentar til livet; men han skal passe på sin refleksion, at den ikke indfanger ham i en tilskuersholdning.

Søren Kierkegaard var uden tvivl en typisk *melankoliker*. Tilværelsens store *humorister*, de store *klovne*, har ofte været udprægede *melankolikere*. Det må være et

slags ligevægtsprincip i sindet, der gør sig gældende: *melankolien* tager sin tilflugt til refleksionen; refleksionen får øje på proportionerne i livet, får sansen skærpet for det små i det store, og det store i det små; og så har vi *humoren*. — En af *Storm P.s* typer får det spørgsmål stukket ud: »Er det ikke en latterlig bestilling at være *klovn*?« *Klovn* svarer fuldkommen korrekt: »Næh — ikke, når man ved, man er det«. — Der er jo nemlig allerede ånd i *melankolikerens* humor, takket være refleksionen; latteren udspringer af et engagement og kalder på engagement hos andre. Hos *sangvinikeren* derimod betyder latteren ikke så meget; den er nærmest trangen til at være livlig og have det sjovt; tage ferie fra sig selv og alt det højtidelige.

Sangvinikeren er en lysseer — *Frans af Assisi*, den glade sanger, er en typisk *sangviniker*. Så meget mere mærkeligt kan det forekomme, at netop han fordybede sig så stærkt i Jesu lidelse — han modtog jo Kristi sårmerker — men det er ånden og ikke temperamentet, der har ført ham derhen. *Sangvinikeren* er af natur en *letvægter*; han kan godt lave en storm i et glas vand; men han glemmer det selv hurtigt igen. Han er, ligesom *kolerikeren*, hurtig til handling.

Kolerikeren er vredens mand; den indædte, måske retfærdige harme, som bider sig fast, og måske laver revolution. Derfor er stædighed også en karakteristisk egenskab hos *kolerikeren*.

Men som sagt blandes temperamerterne ofte. H. C. Andersen var både *melankolsk* og *sangvinsk*: »Først går man så grueligt meget ondt igennem — og så bliver man berømt!« Det *flegmatiske* og det *sangvinske* er en elskværdig, dansk kombination. *Kolerikere* finder vi snarere sydpå,

Den engelske flegma

f. eks. i Tyskland, forbundet med enten det melankolske eller sangvinske; i England forbinder disse to temperamentter sig snarere med det flegmatiske: »Imperiet blev til i et øjeblikks distraktion«, er der én, der har sagt; det er utvivlsomt den engelske flegma, han tænker på. Distraktion er typisk for den ulidenskabelige måde, *flegmatikeren* færdes på; man binder sig ikke i den grad til sine omgivelser, at man ikke udmærket godt kan glemme dem og deres indimellem.

Man skal naturligvis ikke tage for skematisk på disse ting, bl. a. fordi det i praksis kan være vanskeligt at skelne mellem, hvad der er temperament, *stedighed* f. eks., og hvad f. eks. *karakterfasthed*; der er naturligvis en verden af forskel, både i motiver og mål, hvilket også uvægerligt vil vise sig på frugterne; men der skal tid og godt kendskab til for at finde ud af disse ting. Afgørende for vort eget vedkommende er imidlertid, at selv om temperamentet ofte nok har det første ord i en sag, så bør det bestemt ikke have det sidste — har det det, så er det et pinligt tegn på, at man ikke har gjort det stykke arbejde med sig selv, som er nødvendigt for at blive et modent menneske.

Temperamentet, den naturlige sindstilstand vi bevæger os i, er altså det første materiale, man skal have forarbejdet og gjort op

med — ikke for at afskaffe det, for det lader sig ikke gøre; men for at blive fri overfor det, så vor holdning bestemmes, ikke nedefra af naturen, men oppefra af vor tro og overbevisning. Fastholdes en sådan holdning gennem længere tid, også under vanskeligheder og prøvelser, vil den, velsignet af Gud, gribe formende og regulerende og forløsende ind i temperamentet — i den grad, at det kan være meget svært hos virkeligt åndelige mennesker at skelne den oprindelige reaktionstype, jfr. Katharina af Siena.

Karakteren går derfor på personligheden, holdningen, lovmæssigheden i et menneskes handling. Den er det personlighedspræg, som et menneske får efterhånden, når det gennem længere tid vælger bestemte værdier fremfor andre. Karakterløs er derimod den, der i sin praksis stadig skifter mellem sit valg af værdier.

Når man skal tage pejling på sin egen og andres karakter, så skal man ikke blot gå efter, hvad et menneske *siger*, at det tænker, føler, mener, selv om det også taler i subjektiv oprigtighed; men man skal gå efter, hvordan det i de konkrete situationer forholder sig, hvad det altså *gør*; hvad det er, der faktisk bestemmer dets holdning, gør udslaget, når det kommer til handling. For det er her, de egentlige motiver slår igennem, og karakteren kommer

frem. Med munden bekender man sin tro; med handlingen røber man, om og i hvor høj grad troen har tag i én, d.v.s. driver én til handling. Det er jo på frugterne, at træet skal kendes.

Målet for karakteropdragelsen er altså hverken at undertrykke temperamentet eller at give frit afløb for det; men målet er, oplyst og styrket af Gud, at indtage den rigtige holdning til sig selv og omgivelserne, så man bliver sandheden tro i kærlighed. *Den rigtige handling begynder med den rigtige holdning* — troens holdning. Sådan skal den loyale og effektive sandhedskærlighed bryde igennem alt, sortseeri og letsind, lidenskabelighed og ligegyldighed, sådan som solen gennembryder et prisme og gør det til udtryksform for sig selv.

Vore sindsstemninger skal blive objektive gennem denne dyrkelse af sandheden i kærlighed. Dette at gå tværs igennem sit eget føleri, sit eget impulsive væsen, sin egen instinktive måde at reagere på, ind til sandheden, for at føre den ud i praksis, ud i dagens klare lys — det er nerven i al karakteropdragelse. *Sandheden tro — i kærlighed!*

»Stor sandhedskærlighed hos et fremragende individ«, er der én, der har sagt, »er et krudtmagasin i en stor bys nærhed, ja i samfundets midte«. Her er vi ikke mere på temperamentets d.v.s. naturens plan slet og ret; her er vi på karakterens d.v.s. åndens plan. *Kolerikeren* kan lave revolutioner måske, en masse ballade, men de store, dybtgående reformer, som holder og varer — de er båret af en stor og omfattende erkendelse af sandheden, gennemført i praksis, først og fremmest på egen bekostning. Det er *Pius X*, den store reformpave, et strålende eksempel på.

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Tre nonner til hormon - kongres

Amerikanske søstre blandt hormonforskere i København

Blandt de 1600 deltagere i den internationale hormon-kongres i København fornylig var dertre amerikanske nonner, søster Mary, søster Anna og søster Marie Therese. De tilhører alle ordenen Notre Dame de Namur og er professorer ved katolske universiteter i De forenede Stater. Deres besøg i Danmark var kun kortvarigt. De boede hos Sankt Josef-søstrene i den franske skole på Østerbro. Da kongressen var afsluttet, havde de lejlighed til at se enkelte katolske institutioner og kirker i København. Blandt andet lagde de vejen over Lyngby og kom ind på Ugebladets redaktion, hvor vi fik den fornøjelse at tale lidt med disse tre repræsentanter for en orden, der har påtaget sig at give amerikansk, katolsk ungdom en tidssvarende uddannelse.

Søstrene fortalte, at de var kommet til København fra Plymouth, hvor de opholder sig i tre måneder for at gøre havbiologiske studier ved marine-laboratoriet. De har fået et stipendium til at supplere deres uddannelse i Plymouth.

— Er det ikke lidt usædvanligt, at søstre beskæftiger sig så indgående med biologi?

— Det er vi jo nødt til at gøre, svarer søster Anna, for vi kan ikke nøjes med at meddele de studerende, hvad man allerede ved om de spørgsmål. Vi må også sætte dem i gang med at arbejde videnskabeligt. Vi må selv forske — ellers kan vi ikke vække forskertrangen hos de unge.

— Og hvad studerer De så indenfor det biologiske felt?

— For mit vedkommende drejer det sig for tiden om *snegle*, siger søster Mary.

— Det er vist nogle langsomme skabninger!

— Det gør ingenting, jeg er selv den langsomste af os tre! replicerer søster Mary. De ler alle tre.

— Og De, søster Marie Therese?

— Jeg forsker en detalje hos hajer. Det drejer sig om (og så nævner hun det lange latinske navn, som vi ikke har opfanget!). Forresten har vi haft megen gavn af kongressen. Vi hørte mange foredrag og deltog i mange debatter. Man lærer mere af det på kort tid, end hvis man selv skal sidde og arbejde med bøger og tidsskrift-artikler.

— Kan Deres orden nok klare arbejdet? Får De mange nye søstre?

— Vi har god tilgang, svarer søster Anna, det kan der for tiden ikke klages over.

De tre søstre har travlt. De skal videre til Plymouth, og når ferien er forbi, begynder de igen på deres undervisning i Amerika.

g-

De tre energiske søstre fotograferet på vej til hormon-forskernes kongres i København. Fra venstre: Søster Mary, søster Anna og søster Marie Therese.

Midt i larmen

Rom (NC) Midt under de værste uroligheder i Kongo blev en indfødt kongoleser ordineret til katolsk præst. Mens kongolesiske tropper kæmpede mod belgiske, og flygtninge strømmede mod landets grænser, modtog Denis Lugangu fra landsbyen Kimbau i den vestlige del af den nye republik præstevielsen. Fader Lugangu tilhører Det guddommelige Ord's orden, som har 50 præster og 15 brødre i Kongo. De bliver alle i landet.

Svensk forsvar for klosterlivet

På en højkirkelig konference i Växjö i Sverige for nogle dage siden slog forstanderen for Gøteborgs bymission, Ragnar Lundell varmt til lyd for klosterlivets renaissance i Skandinavien.

— Det må være rigtigt, sagde forstander Lundell bl. a., at nogle mennesker helt vier deres liv til Gud. Det er nødvendigt, at der findes mennesker, som beder, og som er forbedere, og de behøver afsondretted!

Vi bringer så sjældent en nyhed for sports-interesserede læsere. Her er en: De genkender jo straks Floyd Patterson, den nye verdensmester-bokser. Han hilser på en dame, som skal være slagfærdig — blot på en anden måde — det engelske parlamentsmedlem Bessie Broddoch. Men tilbage til Patterson ... han er ret populær i sognet omkring Holy Rosary Church i Brooklyn, fordi han plejer at skænke en god del af sit honorar fra boksekampe til velgørenhed indenfor sognet. Floyd Patterson blev katolik for fire år siden. Sognepræsten, Father McLees, som har undervist ham, siger: »Folk, som ikke kender Patterson, får det indtryk, at han er langsom, tilbageholdende og vanskelig at komme i snak med. Jeg kender ham som en stabil ung mand, en varmhjertet, venlig og tænksom mand.»

Pressekongres i Spanien

— Katolske journalister må insistere på pressefrihed. Selvfølgelig må vi gøre fornuftigt brug af friheden. Men for at bruge den, må vi først eje den ...

Disse ord blev sagt med eftertryk af den amerikanske pater *Thurston N. Davis* på den Internationale Katolske Presseunions kongres i Santander i Spanien.

Pater Davis, chefredaktør af det amerikanske blad *America*, beskæftigede sig med planer om oprettelse af et verdensomspændende, katolsk pressebureau, der ved hjælp af en fremragende stab skal sørge for en virkelig grundig, katolsk pressetjeneste i alle lande.

— Vi har lært, hvor stor værdi udvekslingen mellem universiteter og skoler kan have, sagde han bl. a. — Hvorfor ikke også planlægge en udveksling af skribenter og bladudgivere fra mange lande? De skulle have lejlighed til at besøge hinandens virksomheder og arbejde sammen i længere perioder.

— Der eksisterer allerede mange udmærkede og effektive katolske nyhedsbureauer, men ingen, der virkelig knytter os sammen. Måske er vi endnu ikke parate til oprettelsen af et sådant foretagende, men lad os begynde at forberede det — f. eks. ved udsendelse af et kort, internationalt nyhedsbrev, der skal belyse vigtige nyheder over hele jorden.

— For to år siden nedsatte den amerikanske Catholic Press Association en komité, der skulle formidle udveksling af ideer og nyheder med den katolske presse i Sydamerika. Denne komité har allerede udført meget mere, end man turde håbe, både i åndelige spørgsmål og med hensyn til teknisk hjælp mellem bladene. Alt dette er selvfølgelig kun en begyndelse. Efterhånden som journalister i mange lande vokser i forståelse, tolerance og hjælpsomhed, vil vi utvivlsomt blive bedre og bedre apostle i den katolske presse.

— Måske vil vi også få gavn af øget samarbejde med mennesker udenfor Kirken. Vejen i denne retning er torner og stejl, men den fører til større samvirke med — og kærlighed til — alle, som har en god vilje. Det er en kendsgerning i vor økumeniske tidsalder, og vi vil gøre vel i at acceptere det og fortsætte vandringer.

— Lad mig desuden fastslå: Vi kan ikke gøre virkelige fremskridt i vore anstrengelser for at bringe Kristi lys til menneskesindene, hvis vi ikke kan arbejde åbent og frit. En fri, offentlig mening er et krav, der stilles overalt i vore dage — men hvor pressen har mundkurv på, eksisterer der ingen ægte, offentlig mening.

En af opgaverne på denne kongres bør være at planlægge en politik til fremme af fri information.

— Den Internationale Katolske Presseunion gav i øvrigt i april sin støtte til en erklæring om pressefrihed, foreslået af De Forenede Nationer. Presseunionen udtalte bl. a.:

Selv om ikke alle stater ville ændre deres love for at bringe dem i overensstemmelse med principperne i erklæringen, tror vi på, at den vil fremme pressefriheden og virke afskrækkende på dem, der systematisk øver vold mod menneskets ret til at søge sandheden — og til at forkynde den.

B. W.

Katolikker i forbøn for protestantiske kongresser

I Lausanne (Schweiz) har Kirkernes Verdensråd holdt en ungdomskongres. Kongressen talte blandt sine 1400 deltagere repræsentanter fra 15 forskellige lande, iblandt hvilke 4 delegerede fra Rusland og 400 ikke-europæere. Den katolske biskop af Lausanne, Mgr. Charrière har i den anledning opfordret sit stift til at gå i forbøn for kongressens udfald, og hans generalvikar har i den intention fejret messen for de kristnes genforening. 5 unge schweiziske katolikker tog med to af deres præster del i kongressen som observatører.

Kongressens tema var: Kristus, verdens lys, det tema, som skal studeres på Kirkernes Verdensråds plenarforsamling i New Delhi næste år. Biskop Charrière har i den anledning opfordret katolikkerne til at spørge sig selv om Kristus også for dem er verdens lys.

I Strasbourg, hvor der har været afholdt den anden protestantisk kongres af studenter til behandling af spørgsmålet om Kirkens liv og mission, har den katolske biskop, Mgr. Wéber, ligeledes opfordret til forbøn for denne kongres, til hvilken også en katolsk foredragsholder, den kendte økumeniker pater Jérôme Hamer o. p., rektor ved den nordfranske dominikanerprovins studiekloster Le Saulchoir, var indbudt.

Katolsk konversations-leksikon

Et nyt, stort, katolsk konversations-leksikon ventes udsendt om fem år. Det skal erstatte Catholic Encyclopedia, der udkom for 35 år siden.

Det nye, amerikanske kæmpeværk skal bestå af 15 bind. Det vil beskæftige sig med langt flere emner end det gamle leksikon og bl. a. give en grundig redegørelse for mange politiske og social-økonomiske spørgsmål. Fremmede religioner vil også få en dyberegående behandling.

The Catholic University of America har foreløbig engageret en redaktions-stab på 100 medlemmer. Man regner med, at hele projektet kommer til at koste 28 millioner kroner.

EUKARISTISKE DAGE i München: Millioners tanker var i sidste uge rettet mod München, mens den 37. eukaristiske kongres fandt sted under større tilslutning end nogen af dens forgængere. Her er den pavelige nuntius, kardinal Testa fotograferet under en af kongressens processioner. I næste uge bringer vi et udførligt referat af kongressen i tekst og billeder.

Trådene skal samles

Rom (NC) Den internationale katolske hjælpe-sammenslutning ICCC har på sin generalforsamling i disse dage indledt et fremstød for at koordinere det karitative arbejde verden over. Mgr. John O'Grady, Washington, som er sekretær for USA's karitative arbejde, blev valgt til ICCC's vicepræsident for Nordamerika. Biskop Raul Silva Henrique Valparaiso, Chile, fik den tilsvarende post for Sydamerika og grev J. de Bourbon-Busset for Europa. Udnævnelsen af en vice-præsident for Asien blev overladt til de kirkelige myndigheder indenfor denne verdensdel. Biskop Ferdinando Baldelli, som leder det katolske karitative arbejde i Italien, blev genvalgt som øverste leder af den internationale sammenslutning.

Manila (NC) I løbet af dette år åbnes 45 nye katolske skoler på Filippinerne, hvorefter det samlede antal af underskoler, højskoler og kollegier er 650. De katolske skoler på øerne underviser mere end 325.000 børn. Næsten 4,5 millioner børn går i de offentlige skoler.

Fotografier

Den hellige Therese af Lisieux var kun 24 år, da hun døde i 1897, men hun havde nået at blive fotograferet mange gange i sit korte liv. Karmeliterinderne i hendes kloster har stadig 38 fotografier af hende. De fleste af billederne har aldrig været offentliggjort, men nu kommer de i bogform. Pater François de Ste. Marie i Paris har skrevet den forklarende tekst, og man regner med, at værket vil udkomme omkring nytår.

Fire af billederne viser Therese, inden hun gik i kloster, på to af dem ser man hende som novice og på resten som nonne. På et af billederne vasker helgeninden tøj i klosterets vaskerum.

Lisieux er ikke længere den idylliske, nordfranske by, man kendte før sidste verdenskrig. To trediedele af byen blev ødelagt under bombardementer i 1944. Genopbygningen skete i moderne fransk stil. Lisieux blev større og mindre smuk. — Men stadig kommer der ca. 1,3 millioner pilgrimme til byen hvert år. Thereses indflydelse var ikke afhængig af stedets gammeldags ynde.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 14.: 10. søndag efter pinse (s. 687, grøn). Ihukommelse af Eusebius (s. 1043).

MANDAG d. 15.: Marias optagelse i himlen (særtryk, hvid).

TIRSDAG d. 16.: Joachim, jomfru Marias fader (s. 1047, hvid).

ONSDAG d. 17.: Hyacinthus (s. 1049, hvid).

TORSdag d. 18.: Søndagens messe (s. 687, grøn), ihukommelse af Agapitus, martyr (s. 1050).

FREDAG d. 19.: Johannes Eudes (s. [46], hvid).

LØRDAG d. 20.: Bernhard (s. 1050, hvid).

Marias optagelse i himlen

Den 15. fejrer vi Marias optagelse i himlen, og det kan være godt at lægge sig på sinde endnu en gang, at denne fest ikke stammer fra den 1. november 1950, hvor Pius XII højtideligt definerede dogmet om Jomfru Marias optagelse i himlen med legeme og sjæl. Festen er meget gammel og ganske universel i Kirken, ikke blot i den vesterlandske, men også i den østerlandske, hvor den er en af årets tolv store fester. Vi gengiver to af de bønner, der bevidner festen; deres åndelige indhold viser os, hvorledes vor andagt til Maria altid bør ses i forholdet til Kristus. Den østerlandske lyder: »Dig har Gud, alle tings konge, givet det som ligger ud over naturen; thi ligesom Han har bevaret din jomfruelighed ved Kristi fødsel, således har Han også bevaret dit legemes ukrænkelighed i graven og forherliget det ved at optage det i himlen«. Og den gamle vesterlandske tekst fra det 7. årh., som endnu bruges hos dominikanerne, udtrykker samme tanke: »Ærværdig er for os, Herre, højtideligholdelsen af denne dag, på hvilken den hellige Guds moder led den timelige død, men dog ikke kunne holdes nede af dødens lænker, hun som fødte din søn, Vor Herre«.

Rom - Assisi

19 dage kr. 850,00. — 19. sept. til 7. okt.

Prisen indbefatter togrejse med sovevogn (bus fra Rom til Assisi og fra Assisi til Firenze) samt kost og logi i gode pensioner.

Program fra lederen: Pastor d'Auchamp, Aakirkeby, telf. 462.

Belgisk drengekor

Et belgisk drengekor »Het Brussels Knabenkoor«, der for nylig vandt førsteprisen i konkurrence med 100 andre belgiske drengekor, synger i Sankt Ansgars kirke i Bredgade på mandag den 15. august.

I Belgien er Mariæ optagelse helligdag, og da den belgiske radiofoni har ønsket at transmittere korets sang fra København, sker dette under en højmesse kl. 10. Af hensyn til Københavns katolikker, der ikke kan komme på en arbejdsdag, synger koret atter under levitmessens kl. 20. Begge gange fremføres Philippus de Montes »Missa sine nomine« under ledelse af pater Luc De Hovre S.J., medens kirkens eget kor synger messens bevægelige dele på gregoriansk koral under ledelse af kantoren, komponist Bernhard Lewkovitich. Korene og menigheden forenes i afsyngelsen af Credo III.

Peter Schindler prædiker

Pastor Peter Schindler prædiker i Sankt Antoni kirke i Brønshøj ved begge messer den 14., 21. og 28. ds. samt den 25. september.

DUK's nye repræsentantskab

På DUK's generalforsamling på Øm-borgen den 24. juli blev der valgt nyt repræsentantskab, der kom til at se således ud:

Hanne Gregersen, Hostrups Have 40, København V.

Walter Dalland, Vemmetofte allé 23, Gentofte.

Tove Mikkelsen, Niels Skovsvej 2, Mølholm pr. Vejle.

Jette Rønning, Pigespejderhuset, Lunds-gade 6, København Ø.

Otto Keller, Finsensvej 6 C, København F.

Endvidere godkendte generalforsamlingen en anmodning om orlov i 3 måneder til DUK's landsformand Erik Elnebo; DUK's næstformand Johannes Dudzinski, Langelinie 37, Odense, fungerer herefter som landsformand i tiden 1. august til 31. oktober 1960.

D.K.K.F.'s retræte i Trørød

Retræteleder er pater H. Günther C.s.s.R. Fra 14. til 21. august. Pris for fællestuer kr. 45,00. Sengelinned, håndklæder og serviet bedes medbragt. Eneværelserne er optaget. Tilmeldelse kan ske pr. telefon Trørød 71.

N.B. Week-end retræten bortfalder p. gr. a. manglende tilslutning.

Styrelsen

Maleren Wils død

Få dage før han ville være fyldt 80 år døde maleren Vilhelm Wils uden længere forudgående sygdom. På selve fødselsdagen begravedes han fra Sankt Annæ kirke på Amager.

I det store følge befandt sig den nærmeste familie, en række af den afdøde kunstners venner og bekendte fra Dyrehavsbakken og fru professorinde Aksel Jørgensen, malerne prof. Hjorth Nielsen, Dyhrberg Petersen, Ib Eising, Sonne og Anna Løgstrup. Ved kisten var anbragt en laurbærkrans fra Den frie Udstilling, af hvilken Wils var medlem.

Sognepræst Brunicardi talte meget personligt og bevæget om sin afdøde ven og takkede ham for den altertavle, han uden at have forlangt en øre for havde udført til kirken. Jordfæstelsen fandt sted på Katolsk Vestre Kirkegård.

Første messe

Pater Jens Oluf Lund O.P., der den 10. juli i år blev præsteviet i dominikanernes kloster Le Saulchoir i Frankrig, synger en første højmesse i Sankt Andreas kirke mandag den 15. august kl. 20.

Prædiken af pater H. Roos S.J.

Pastor Edvard Fischers død

Pastor Edvard Fischer, der i de senere år har boet på »Hoffmanns Minde« i Valby Langgade, afgik den 29. juli ved døden 82 år gammel. Pastor Fischer har i sit testamente skrevet, at han ikke ønskede, at der skulle bringes nogen omtale af ham efter hans død. Vi respekterer den afdødes ønske og bringer derfor ingen nekrolog.

Katolske Menighedsplejer
Kontoret er lukket
i august måned.

Gå ud... Kirken sender jer

Når præsten i slutningen af messen vender sig om mod menigheden for at sige »Ite, missa est«, hænder det ofte, at en stor del af menigheden allerede er ude af kirken, og resten gør hastigt et lille korstegn og skynder sig ud, — hjem til morgenkaffen.

Mon ikke »Ite, missa est« for mange kristne betyder: messen er forbi, nu kan vi gå hjem.

Men hvis vi tænker dybere over disse ord, mon vi da ikke kan sige, at de betyder: Gå bort, jeres mission begynder, Kirken sender jer ud.

Men hvilken mission, hvilken sendelse drejer det sig om? Lad os åbne evangeliet, det er dér, vi finder svaret. Og vi vil da se, at »Ite, missa est« ikke er en slags punktum for noget, vi har haft sammen, men tværtimod, det er signalet til vor fælles sendelse.

I Evangeliet finder vi ikke mindre end henved 30 passager, hvor Kristus erklærer, at han er sendt af sin himmelske fader. »Jeg er ikke kommen af mig selv, men fra Gud er jeg udgået og kommen, han har sendt mig«. (Joh. 8/42). Kristus er den udsendte: han er sendt af sin himmelske fader. Han kom til denne jord for at opfylde den mission, som Gud havde overdraget ham: at frelse os, og at føre os tilbage til Guds rige. »Så længe jeg er i verden, er jeg verdens lys, og jeg må der opfylde den mission, som Faderen har pålagt mig«. (Joh. 9/4). Aftenen før sin død kunne Jesus med rette aflægge dette vidnesbyrd: »Fader! Verden har ikke kendt mig, men jeg har kendt dig, og disse har erkendt, at du har sendt mig«. (Joh. 17/25).

Som Kristus er sendt af Faderen, er *vi* sendt af Kristus. Da Jesus skulle forlade denne verden, erklærede han overfor dem, han ønskede skulle fortsætte hans værk: »Som Faderen har sendt mig til verden, således sender jeg jer til verden«. (Joh. 17/18). »Den, som tager imod jer, tager imod mig, og den som tager imod mig, tager imod ham, som udsendte mig«.

Af nåde er vi kaldet af Jesus til at følge ham. I sin barmhjertighed indbyder han os til den hellige messe, for at vi sammen som Guds folk kan høre Guds ord, frembære vort offer til Gud, forene dette offer med Jesu offer og modtage hans hellige legeme og blod, og så sammen af Kirken blive sendt ud i mission.

Som apostlene skal vi indse, at vi bør give det guddommelige ord videre, aflægge vidnesbyrd, hver på sin måde, enhver på den måde, han er kaldet.

Jesus siger til os gennem sin Kirke: Gå bort, jeg sender jer ud i verden. Sammen har I spist ved det samme alterbord, vær nu forenet i den samme kærlighed, vis verden, hvad kærlighed er, så kærlighed blandt mennesker, som ikke længere ved, hvad kærlighed er; i jeres hjem, på jeres arbejdsplads, overalt. Vær som saltet, der giver smag til alt, vær som lyset, der skinner i verden, thi da vil I kunne sige som Paulus: Det er ikke mig, der lever, det er Kristus, der lever i mig. (Gal. 2/20).

De første kristne forstod dette. Læs blot de første kapitler i Apostlenes Gerninger: »De holdt fast ved apostlenes lære og ved fællesskabet og tog del i brødet brydelse og i bønner. Og alle de, som kom til troen, holdt sammen og havde alt fælles. Enigt og vedholdende kom de daglig i Helligdommen... de lovpriste Gud og havde yndest hos hele folket, og Herren føjede daglig nogle til, som lod sig frelse«.

Gælder disse ord også vort sogn? Hvilken samvittighedsransagelse bør vi ikke gøre, enhver af os, hvis vi virkelig vil leve vor messe, og hvis vi vil undgå, at den blot bliver en lille parentes i vort liv søndag morgen.

De har hørt Guds ord under messen, De har modtaget hans legeme og hans blod. Giv nu videre, hvad De selv har modtaget. Lad det være til Dem, at Paulus siger: »Og alt hvad I tager jer for i ord eller handling, gør det altsammen i Herren Jesu navn og sig Gud Fader tak ved ham«. (Kol. 3/17).

Ite, missa est! Ja dette råb fra Kirken ophører ikke før den dag, hvor vi alle er kommet til det himmelske Jerusalem, hvor »Gud er alt i alle«.

Vagn Hansen, O. P.

Agergaard & Schmidt

aut. Installatører

Nørregade 26, Horsens
Tlf. 21660

Horsens ældste Ligkistemagasin

Grundlagt 1856

Carl Petersen, Snekermester

Smedegade 52 - Tlf. 2 10 61

Begravelser ordnes

TAGE JENSEN

Bageri & Konditori

Østergade 24, Horsens
Tlf. 2 24 34

NIELS BOESEN

Begravelsesforretning

Nørrebrogade 9 . Vejle
Telefon 725

Katolske begravelser ordnes

Jydske

Orgelbyggeri I/S

Herluf Trollesgade 36 A
Aarhus
Telefon 6 94 01

Køb kvalitet
de gør vi —

DERNA RADIO

Telefon 2 00 75 - Aarhus
(lige ved katolsk kirke)
Specialist i båndopt. og
long playing

Læserne skriver:

I denne rubrik optages *korte læserbreve om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.*

Kære onkel Peter!

(Vedrørende artikel om kald til at være tante. Ugebladet, 8. juli, nr. 28).

Det er en dejlig idé De klarlægger i Deres artikel »Om kald til at være tante«. Men hvorfor skal der kun være tanter. Mænd — i alt fald nogle — kan vistnok blive herlige onkler. Tiden har lært mænd at være huslige og mange bliver dygtige kokke, hvorfor skulle de så ikke blive fornøjelige onkler, der imellem vil besøge en gammel invalid mand eller kvinde. Jeg mener ikke, at onkel skal træde til og underholde en baby, ej heller give den tørt på. Jeg tænker på sådanne mænd eller kvinder, som f. eks. jeg, der er invalid. Der findes sikkert inden for den katolske menighed gamle, der bor alene eller sammen med en gift søn eller datter, der er på arbejde hele dagen og måske, når

de kommer hjem, er trætte og ikke oplagt til at tage sig af den gamle, der måske er lidt sur af al den væren alene.

Det ville betyde en hel del, hvis en sådan enlig vidste, at en bestemt dag, en gang om måneden, kom onkel Peter eller tante Stine. Flere dage i forvejen ville X gætte på, om han eller hun nu husker aftalen. Onkel Peter har en bil, tænk om han ville køre mig en tur, og han fortæller så fornøjeligt, han kan så mange historier. Den gamle, der sidder ensom så mange dage og måske til daglig er lidt ligegyldig med sig selv, vågner op og får travlt med, så vidt kræfterne og invaliditeten tillader det, at fikse lidt op på sig selv og omgivelserne. Der skal være pænt, når onkel kommer. Forberedelserne til hans komme giver incitament, og når besøget er endt, sidder den gamle og tænker på alt, hvad det bragte.

Findes der nogen forening eller sammenslutning, der tager sig af katolske gamle. Hvor skal man henvende sig for at få fyldestgørende oplysninger?

Jeg selv er 86 år og kan ikke gå og hører dårligt. Men det er ikke for mig selv, jeg søger, derfor opgiver jeg intet navn, men sender venlig hilsen.

Mor Hildegard

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

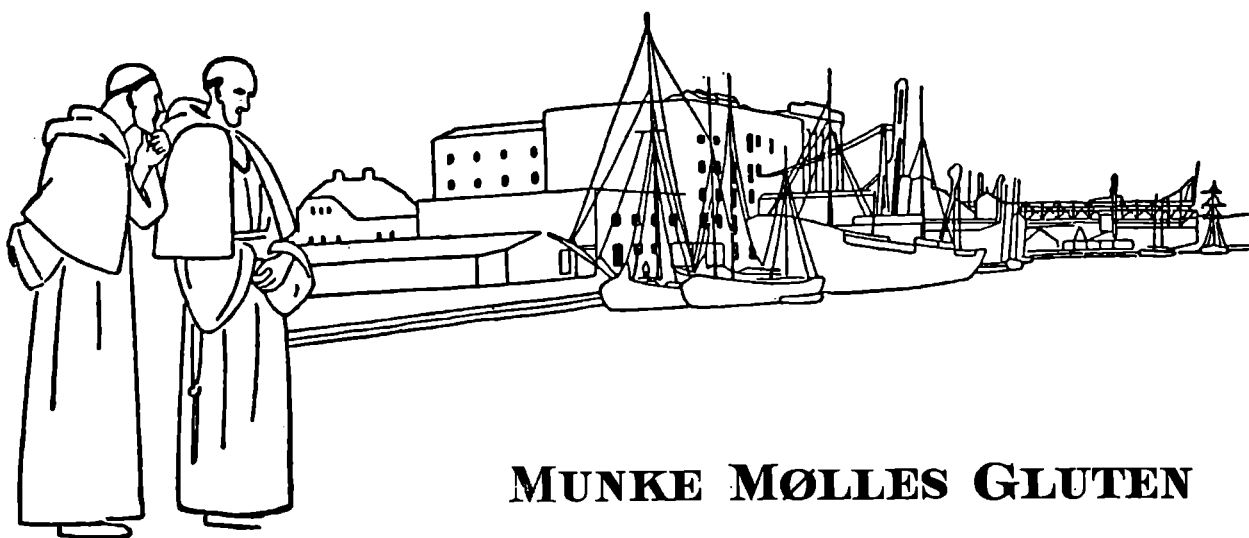
KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

MUNKE MØLLES GLUTEN

Valfart til Oskarström

Katolikker fra det sydvestlige Sverige samles atter den 28. ds. til valfart i Oskarström. Der er, skønt det kun er tredje gang, svenskerne har denne valfart, skabt tradition om begivenheden.

I sidste års valfart var der ca. 300 deltagere, vi var godt en snes danskere med. Det var en smuk og betagende oplevelse, fordi så mange forskellige nationer var repræsenteret. Det er jo en kendt sag, at Sverige har modtaget et stort antal flygtninge fra forskellige lande; dette sætter naturligvis sit præg på svensk katolicisme.

Valfarten udgår fra den lille by Fjalgime, 13 km fra Halmstad. Her opdeles man i grupper på ca. 30 deltagere. Under bøn og sang går man så de 6 km til Oskarström. Frem for alt bedes der om præster til Sverige, at flere må få dette kald, og for Kirkens fremgang i Norden.

For at alle kan deltage, går vandringsen langsomt over Nissadalens enge og marker, gennem dens smukke skove på ensomme stier. For dem, der ikke er særlig godt gående, gives der mulighed for en kortere tur, kun 3 km, eller man kan køre direkte til valfartskirken. Alle deltagere samles på kirkegården ved Oskarström ca. kl. 12.30 til en kort bøn for de afdøde, derefter går man samlet de sidste 800 m til St. Maria-kirke under sang. Her bliver der sunget levitmesse.

Både under valfarten og ved kirken er der mulighed for skriftemål. De, der ønsker at modtage d. hl. kommunion, skal være fastende fra kl. 10.45.

Efter messen er der hyggeligt samvær omkring madkurvene. Hos søstrene kan der købes billige retter og forskellige forfriskninger.

Klokken 16.30 er der andagt med sakramental velsignelse og procession.

Før reformationen var der her i Norden flere valfartssteder; dengang valfartede man til forskellige helligkilder.

Men i vore dage? — Der er jo ikke nogen undergående kilde hverken i Oskarström eller på Aasebakken, ikke noget nådebillede eller nogen berømt relikvie.

Hvorfor så overhovedet nogen valfart?

Man kan svare forskelligt på dette spørgsmål: For at ære Gud og hans helgener, for det kristne fællesskabs skyld. I vor moderne tid har valfarterne også fået en anden betydning. Folk, der står udenfor Kirken opdager, at den katolske Kirke ikke kun hører forreformationen til, men at Kirken stadig lever og virker i Norden.

Valfarterne kan næsten betragtes som et »Credo«, vi katolske kristne synger ud over de nordiske lande. Lad os hjælpe svenskerne med at synge den trosbekendelse.

P. R.

Program for valfarten

6.00 afgår tog fra Kbh. H. til Helsingør.

8.10 afgår færge fra Helsingør til Hälsingborg.

Ved færgelejet i Hälsingborg holder busser, som kører deltagere til Fjalgime.

11.00 Valfarten starter.

13.00 Levitmesse i Oskarström.

16.30 Andagt

Efter andagten kører busser direkte til Hälsingborg.

20.00 afgår færge fra Hälsingborg.

20.36 afgår tog fra Helsingør.

21.39 ankomst til Kbh. H.

Returbillet Kbh. H.—Hälsingborg koster 11,10 kr. Bussen fra Hälsingborg til Fjalgime og retur til Hälsingborg koster 10 sv. kr. — 13,50 d. kr.

Af hensyn til pladsbestilling bedes man tilmelde sig inden den 20. august hos: St. Lioba Søstrene, Valby Langgade 117 A. Tlf. 30 11 55.

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66

Næstved - Telefon 569

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømrermestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

Herlufsholm

Brødfabrik

Næstved . Tlf 31

Spis Herlufsholm Brød

AAKANDEN

R. Sørensens Eftf.

v/ Ingeborg og H. Aa. Pedersen
Gundl. 1877

Blomster - Dekorationer - Kranse
Østergade 7 . Næstved . Tlf. 130

C. MORTENSEN

Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349

Næstved

ARNDT NIELSEN

Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 543

Næstved

K. BLUM HANSEN

Boghandel

Næstved

Telefon 2525

Gulvtæpper - Linoleum

Tapeter - Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3, Næstved
Tlf. 60

PETER MORTENSEN

Statsaut. installatør

Østergade 8 - Næstved

Telefoner 663 - 3663

N. JUEL PEDERSEN

Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 158

Næstved

Leverandør til katolske
institutioner

Støt vore annoncører

Gør Deres indkøb hos
J. HASS

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 57 16
Aarhus

El- og installationsfirma
V. SVENSTRUP
aut. elektro-installatør
Telefon 2 15 57

Hans Brogesgade 4, Aarhus
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66
H. J. Madsens
begravelsesforretning
Jægergaardsgade 17-19, Aarhus

Kød - flæsk - pålæg salater

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 85

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 4 38 57

Aktieselskabet

Købmands- og
Haandværkerbanken,
Aarhus

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77
Søndre afd.:
Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

MEJERIET JESTEBØ

Aarhus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Aarhus boghandel ved katolsk kirke

Ryegade 26, telf. 2 66 30
Aarhus

Tlf. 2 41 22 - Aarhus
Missionshotellet ANSGAR

Historisk från hinsidan

Skånska Dagbladet bragte i forbindelse med en omtale af den nye katolske kirke i Malmø nogle interessante historiske oplysninger:

- ★ 1624 blev en katolik i Malmø, Arnold Weisweiler, henrettet for at have givet logi til en katolsk præst.
- ★ 1835 opførtes den første katolske kirke i Sverige efter reformationen. I denne kirke måtte kun komme udlændinge.
- ★ 1859 landsforvist fem kvinder, som havde antaget den katolske tro.
- ★ 1860 afskaffedes straffen for »frafald fra rigets religion«.
- ★ 1870 grundlagdes den katolske menighed i Malmø af indvandrede teknikere og arbejdere, der havde fundet beskæftigelse i industrien.

Katolsk hushjælp

Som sådan søges ung pige (eller enlig dame) af selverhvervende mor til pige på 6 og dreng på 3 år. Arbejdet godt tilrettelagt, da drengen er i børnehaven om formiddagen. Lejligheden kun på 3 vær. Ingen storvask. Hyggeligt værelse m. centralvarme og transp. radio. Adgang til fjernsyn. Frihed og løn kan vi tale om. Der foretages sans for orden og renlighed, men først og sidst evne og vilje til at være en god plejemor for børnene. Henvendelse til fru Åse Mieth, Pedersvej 14, Køge tlf. Køge 1716

Katolske begravelser

Benzon

AUT.
KATOLSK
BEDEMAND

København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

DET ONDES MYSTERIUM

Som særnummer af CATHOLICA er udsendt en del af de foredrag, der i august 1959 blev holdt ved de nordiske, katolske akademiske foreningers stævne i Aakirkeby på Bornholm.

Foredragsrækken viser, hvorledes kristne både vil forklare og vise en vej ud af det onde.

Særnummeret indeholder følgende foredrag:

H. Roos: Dæmonerne i den moderne litteratur

F. Refoulé: Den tragiske eksistensen

Wilhelm Friese: Massesamfund og tyranni

Johan Chydenius: Kristna drag i vår tids litteratur

Ørnulf Ranheimsæter: Kristne perspektiver i kunsten

Ruth Plum: Det katolske menneskebillede

Hans Martensen: Det ondes mysterium

Ib Andersen: Sejren over det onde

Har De husket at bestille dette meget interessante særnummer?

Kr. 10,00

Arne Frost-Hansens Forlag

Skal De flytte?

Jul. Larsen & Sønner
AMAGERBROGADEN 221
Am. 6647-6250

TIL BYEN
FRABYEN - i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes.
Rimelige priser.

SNEDKER 32 ÅR SØGER
reel katolsk piges bekendtskab
eventuelt ægteskab.
Billet mrk. nr. 7.

ÆGTESKAB

Kontakt ønsker pæn dame med
enligstillet dannet katolsk mand
ca. 60 år, med god fast karakter.
Billet mrk. nr. 8.

Ung katolik, boghandlermedhj., sø-
ger møbl. værelse m. adgang til køk-
ken i København til 1. sept. el. 1. okt.

Jan Jensen, Johs. Ewaldsvej 17 Fredericia

Viggo Høgsgård

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

KØDHALLE

Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg

Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

ROMAN KUSIER

Muremester

Telefon Nivå 150 . Nivå

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
C. 799 - Telegramadr.: Forskjold

K&K

Aktieselskabet

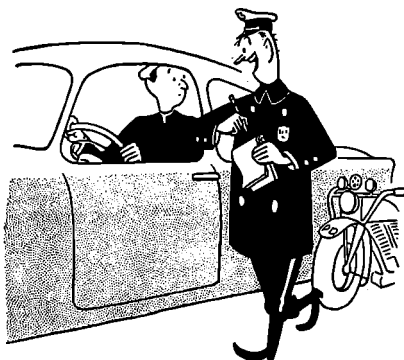
KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Øjvind Teilmann

Horsens - Tlf. 25 999

— *Tua culpa, tua culpa, tua maxima culpa, hr. pastor!*

Redaktionelt

Den ansvarhavende redaktør træffes ikke
i august måned. Kontoret er åbent og
modtager manuskripter. Telefoniske hen-
vendelser bedst 10—12. Telefonisk kon-
takt med redaktionens øvrige medlem-
mer: Ordrup 3222 (Martin Drouzy),
87 88 02 (Inger Lauridsen) og Tria 3409
(Egon Duvå).

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Announce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedi-
tion, Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Vejle
Træløst & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøj & Søn
Glamester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telf. 1157
Vejle

VEJLE OPTIK

v/ Anker Kastrup

Briller

Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompani
Fineste mejeriprodukter

Telefoner 335, 336 - Kontor 507
Vejle

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier

Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusstorvet
Vejle

Leverandør t. Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim

Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360

Bogladen med de mange bøger...

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

RUTANA

Danmarks mest solgte rugbrød

Fællesbageriet

Vejle

Carl Petersen & Søn

Slagter & Fedevare Forretning

Telf. 1721 . Nørregade 2

Vejle

FRUGTCENTRALEN

Tlf. 926 - 1126 . Vejle

Kartofler - Frugt - Grøntsager -
Konserver - Dybfrost
R. Hansen

FILM og TEATER

Vi de rigeste

Personerne er talrige og meget forskellige i den store og rige familie Schoudler, som vi her stifter bekendtskab med. I midten af tragedien om pengenes uhyggelige indflydelse på menneskelivet står »the boss«, Noël Schoudler (Jean Gabin), ejer af en sukkerfabrik, en bank og en avis og en vældig despot såvel i forretningslivet som i sin familie. Dramaet koncentrerer sig om ham og hans unge søn, François, der i trang til selvstændighed begynder at gøre oprør mod faderen inden for dennes virksomheder. Med gennemført hårdhed og ganske modsat den umyndiggørelse, der til stadighed er blevet sønnen til del, lader faderen ham nu pludselig få selvstændighed i en sådan grad, at han knækker halsen på det og begår selvmord i fortvivlelse. Denne udgang af sagen er nær ved at knuse den gamle Noël af sorg, men den forandrer ham ikke. Da han vågner af sin apati og igen tager sagen i sin hånd for at redde magten, æren og pengene, er det i had til alt og alle og med anvendelse af sin hidtige kyniske forretningsmetode. Til syneladende er der en morale i sønnens død, en nemesis over faderen, men ved filmens slutning er alt som før.

Det er mangelen på lykkelig udgang, der giver historien slagkraft og gør det bitre angreb på pengemagten til alvor. Men opmuntrende er det ingenlunde.

Instruktør og skuespillere yder det helt gode. Med sikker og ubarmhjertelig hånd er tegnet vel næsten alle de typer, man kan finde i »les grandes familles«, eksempler på degeneration og genialitet, forfængelighed og usselhed, gridskhed og dumhed. Jean Gabin virker monumental i sit mærkeligt stillestående og spændingsfyldte spil, og Annie Ducaux illuderer fint som den, der har bragt adelsnavnet til familien og ved, at hun hører til i en højere sfære. Bemærkelsesværdig er også Bernard Blier som chefens højre hånd, uhyggelig næsten i sin blanding af snedig beregning og loyalitet.

Det er en besk film, men det er god og sober underholdning.

Bo.

Masser af Spøge-fugle

Forfatteren til »Masser af Whisky«, som mange har moret sig så kosteligt over, har fået endnu en roman filmatiseret. Denne gang drejer det sig om beboerne på den lille skotske ø Todday, som skal evakueres på grund af oprettelsen af en raketbase på deres ø. Vældigt ophidsede sætter de sig til modværg med godt humør og alle menigmands små midler plus enkelte lettere usandsynlige. Der er nogle herlige typer imellem lige fra spillemanden, der har slået sig på flasken til gamle stivnakkede Mrs. Cambell, der har forslut sig på religionen.

De herlige mennesker og pudsige påfund får en til at bære over med den for et lystspil for langtrukne indledning. Lidt mere tempo og flere fiffige detaljer ville have gjort resultatet helt fint. Nu er filmen seværdig for alle, som ikke har noget bedre at tage sig til.

H. B.

Chaplin Revuen

Chaplin er for alvor kommet på mode. Inden for ganske kort tid har der været to premierer på hans gamle stumfilm. I »Chaplin Revuen« drejer det sig ydermere om tre film, der ikke har været vist herhjemme.

Selvom man ikke hører til dem, der sidder med tårer i øjnene af latter over de lidt ensformige gags og den så velkendte mimik, så kan man godt glæde sig over visse barokke indfald og enkelte overraskende situationer.

Og det er en ublandet fornøjelse, at genopleve stumfilmen, hvor det virkelig kun er billedsproget, der tæller. Oprindeligheden og simpelheden i disse film føles som en befriende modvægt til den overdimensionering af farver, ord og teknisk vidunderlighed, som vi alt for ofte er udsat for.

Det sker i Paris

Der skal en god del fantasi samt nogle bitre erfaringer om mennesker til for at skabe en film som »Det sker i Paris«.

Den »pikante, erotiske historie« beretter om fire forskellige par, der er kædet sammen ved, at den ene part bestandig optræder som elskende på beregning og samtidig er den bedragne i sin egen forelskelse. Det kan naturligvis gøres på et plan, hvor alt er løjer og langkål, men her er kærlighedskarusellen så bitter, at man fryser ved det. Sensuelt begær og higen efter penge driver vekselvis værket. Typisk er det, at den eneste, der repræsenterer lidt menneskelig følelse, er et lille pjok af en enkefrue, der kun kan få os til at smile overbærende. Filmen er blændende godt lavet, fanger fra først til sidst ved meget forskelligartede typer og glimrende spil, selv i de mindste roller. Men man kender sig lidt utilpas bagefter; som når man har været i dårligt selskab.

(Forbudt for børn).

Bo.

KATOLSK ugeblad

Den eukaristiske kongres i München havde ved den afsluttende messe mere end en million deltagere og har været en af årets største katolske begivenheder. Kongressen var — bortset fra en styrtregn under fredagens sonegudstjeneste — begunstiget af sol og varme — så megen varme, at en af de gejstlige deltagere — se billedet — fandt ud af, at omslaget til et breviar i en snæver vending kan bruges til parasol! Se nærmere side 8 og 9.

En million mennesker rækker
hinanden hånden

*Skriftemål
og
mentalhygiejne*

Over 96 procent af den vesttyske befolkning står tilsluttet enten den evangeliske eller den katolske kirke. De to konfessioners talmæssige styrke i forbundsrepublikken står omtrent lige. I den såkaldte »Tyske Demokratiske Republik« inkl. Østberlin findes der derimod 15,5 millioner tilhængere af den evangeliske tro mod kun ca. 2 millioner katolikker.

Da 70—80 pct. af flytningene fra sovjetzonen er protestanter, forøges disses antal i forbundsrepublikken til stadighed. Den ofte ret tilfældige anbringelse af flytningene har ført med sig, at mange områder, der tidligere var rent katolske, i dag har store protestantiske menigheder og omvendt.

Sjælesorgen for disse menigheder, oprettelsen af kirker og menighedshuse og indrettelsen af nye skoler, som er nødvendige på grund af den store tilflytning, betyder en stærk belastning for kirke og stat, især da flytningene næsten uden undtagelse er mennesker med en stærk tilknytning til religion og kirke.

I en netop udgivet bog *Tyskland idag* (tilsendt af forbundsregeringens presse- og informationstjeneste i Danmark) findes en række nye oplysninger om religion og kirke i dagens Vesttyskland.

Det anføres, at mødet mellem evangelisk og katolske kristne i kampen mod nationalsocialismen har styrket den indbyrdes forståelse og ført til, at de begge har påtaget sig et fælles politisk ansvar.

Menighedslivet i begge kirker er siden 1933 gået mere i dybden og er blevet mere inderliggjort. Også ungdommens arbejde i kirken er blevet mere intensiveret. De protestantiske og katolske ungdomsforbund med hver næsten 1 million medlemmer er de største ungdomsorganisationer inden for »Bundesjugendring«. Ingen ungdomssammenslutning i Tyskland har så stærkt udbredte publikationer som det katolske ungdomsforbund.

Den katolske kirkes autonome stilling er foruden gennem grundloven blevet sikret og ordnet gennem forbundslandenes konkordater og gennem rigskonkordater, som efter 1949 igen er blevet anerkendt af forbundsregeringen. Den protestantiske kirke indtager samme stilling.

I kardinalkollegiet repræsenteres den katolske kirke af ærkebiskopperne af Köln og München og biskoppen af Berlin. Den Hellige Stol har akkrediteret

Sådan slår Tysklands puls i dag

en apostolisk nuntius hos forbundsregeringen og forbundsrepublikken har oprettet en ambassade ved Vatikanet.

Inddelingen af de katolske stifter er ikke blevet væsentligt ændret siden 1921, idet Kirken kun anerkender politiske forskydninger, efter at de igennem internationale overenskomster er blevet accepteret af alle parter.

Derfor har Den Hellige Stol heller ikke besat de ledige bispedømmer på den anden side af Oder-Neisse-linien, men lader dem administrere af administratorer af polsk nationalitet. Den Hellige Stol kan herved påberåbe sig rigskonkordatet.

Forbundsrepublikkens område omfatter de fem kirkeprovinser Bamberg, Freiburg, Köln, Paderborn og München-Freising. De tyske katolikkers officielle repræsentation er Fulda (og Freisinger) bispekonferencen. De unge teologers uddannelse foregår enten ved universiteterne, ved Bayerns filosofisk-teologiske højere læreanstalter eller ved rent kirkelige højere læreanstalter.

Der virker i Vesttyskland 21.010 katolske verdenspræster. I de tilsammen 8.209 klostre (i øvrigt et forbløffende stort tal) lever 96.445 kvinder og 5.759 gejstlige. Af mandlige klosterlægebrødre er der 7.177. I den katolske hedningemission arbejder over 8.000 tyske medarbejdere.

Næsten alle aktive katolske kræfter og organisationer har sluttet sig sammen til »Tyske Katolikkers Centralkomite«.

Fordelingen på erhverv

Det hævdes i bogen, at katolikerne som akademikere foretrækker de klassiske studiefag, altså åndsvidenskaberne, jura og medicin, i den senere tid også bedriftsøkonomi (45 pct.). Katolikerne er i flertal blandt arbejderne. Protestanterne findes derimod i højere grad i de selvstændige erhvervsdrivendes, funktionærernes og tjenestemændenes rækker.

Kirkernes karitative organisationer har efter krigen fra udlandets kirker og fra alle samfundslag i andre lande modtaget gaver i et omfang, som det aldrig er sket i det internationale hjælpearbejde.

En stor social aktivitet

Dette har givet anledning til, at der i alle menigheder har udviklet sig en helt ny aktivitet på det sociale område. Kirkernes ydelser overgår i mange henseender betydeligt statens indsats. To tredjedele af børnehaverne og 80 pct. af pladserne i ungdomskollegierne finansieres af det kristne forsorgsvæsen. Med 206.000 senge i sygehusene kommer man i nærheden af det antal senge, som den offentlige sygeforsorg (298.000) råder over.

900.000 mennesker står til disposition for kirkernes sociale arbejde. 200.000 udøver dette arbejde som hovederhverv mod betaling, 700.000 gør denne gerning i deres fritid uden betaling.

Tilsammen giver disse oplysninger et godt indtryk af den aktivitet, der også på det religiøse område kendetegner den vesttyske forbundsrepublik.

E. D.

Vor kronik-konkurrence

Vi minder om, at indsendelsesfristen for Katolsk Ugeblads kronik-konkurrence er den 30. september. Som udførligt omtalt før sommerferien stilles der følgende opgave: Skriv en kronik (højest 2000 ord) over emnet »Hvad jeg lever for«. De skal med andre ord skildre, hvad livet betyder for Dem som katolik, men kroniken må kunne læses med udbytte af ikke-katolikker eller ikke-kristne. Derfor skal man nøje overveje sit glosevalg. Alt for tekniske udtryk eller »klicheer« bør undgås.

De indsendte manuskripter skal forsynes med et mærke, og i en lukket kuvert lægger man en seddel med sit navn og sin adresse. Manuskripterne returneres ikke. De bør helst være maskinskrevne med dobbelt linieafstand og rigelig margin. Men vi kan godt klare en tydelig håndskrift.

Dommerkomiteen vil udvælge mindst tre — muligvis flere — manuskripter, der offentliggøres her i bladet. Førsteprisen er 300 kr. Nummer to honoreres med 200 kr. Den eller de følgende med 100 kr. Hvis der indkommer mange gode besvarelser, vil vi overveje senere at udsende de bedste i bogform.

Athos - den kvindeløse klosterstat

I mere end 1000 år har de græsk-ortodokse klostre på Athosbjerg været et af de største centrer for munkevæsenet i hele kristenheden. Det kan være, at de, som har hørt om denne ældgamle republik, har en slags idé om, at Athos slet og ret er et munkekloster. I virkeligheden er den 56 km lange halvø i nærheden af Thessalonika i det nordlige Grækenland en hel stat udelukkende af munke og klostre.

Hovedstaden i dette lille land, som i lange tider har haft en helt uafhængig politisk stilling, er byen Karyes midt på halvøen. Her sidder Synaxis eller Synoden, den forsamling af munke, repræsenterende de forskellige klostre, som vælges hvert år ved nytårstid. Karyes er en by med indbyggere af munke, som har en klosterskole, et lille herberg og forskellige forretninger, som bestyres af munke og lægfolk, plus en lille græsk politistyrke, hvis medlemmer er forpligtet til at leve ugifte, så længe de gør tjeneste på Athos. Kvinder har overhovedet ingen adgang til halvøen, for ifølge legenden udelukkede den hellige Jomfru alle andre kvinder fra Athos, da hun udnævnte den til »sin have«, efter at et uvejr havde drevet hende ind til kysten i nærheden af det sted, hvor nu klostret Iviron ligger.

Hvordan det nu end forholder sig med legendens pålidelighed, så har Athos i tusind år været en »ørken«, helt afskåret fra verden, og er skinsygt blevet vogtet som en kontemplationens højborg. Bjerget selv danner halvøens sydlige ende og hæver sig til en højde af godt 1500 m. Resten af området er vildt, stenet, bevokset med skov og helt uberørt af mennesker. Det gennemkrydses af muldyrspor. Biler, lastbiler og traktorer findes ikke på Athos; der er ingen motorveje. Nogle af klostrene har telefonforbindelse med hinanden. Kun et af dem har elektrisk lys, og af den grund ser de andre skævt til det. Nogle af munkesamfundene lever at at sælge tømmer. Andre producerer vin eller olivenolie. Alle er de fattige, og ingen af dem kommer op på blot den laveste vesteuropæiske komfort og levestandard.

Athos er det sidste betydningsfulde levn af de typiske munkesamfund i oldtiden, som havde deres blomstring i det fjerde og femte århundrede, da munkevæsenet opstod inden for Kirken. I de tider gik mennesker ikke ind i den ene eller den anden orden — der var ingen

ordner — de flygtede ud i en »ørken« eller op på et bjerg i en øde egn, hvor to-tre munke fandt sammen, eller de samlede sig i små kolonier på ti, tyve eller halvtreds, ja somme tider på flere hundrede. Andre levede alene som eremitter eller eneboere. Der levede de munkeliv, ikke efter en fast munkeregulering, men efter overleverede skikke, som meget smidigt kunne tilpasses efter hver enkelts behov på hans åndelige vej frem til Gud. Sådan er det stadig på Athos. De forskellige klostre, *skiter* og celler repræsenterer ikke forskellige ordner in-

denfor den ortodokse kirke, der findes stadig ikke ordner i vor betydning af ordet i den græske kirke, kun forskellige slags munke.

På Athos er der to hovedgrupper cenobiter og idiorrytmiske munke. Cenobiterne lever et ordnet fællesliv, som ligner cisterciensernes eller benediktineres. Men de lever ikke, som man kunne tænke sig det, »efter Sankt Basilus' regel« eller efter nogen anden regel, Sankt Basilus' regel er i så tilfælde nærmere en »åndelig vejledning« end en formuleret regel som Sankt Benedikts. Athosmunkene er forpligtet til at overholde *typicon*, d. v. s. skik og brug for munkene i det kloster, de hører til, og cenobiternes tilværelse er på mange måder strengere end den strengeste observans i den vestlige kirke. Til tider synger de i koret 16—18 timer i træk ved gudstjenesterne på de store højtider, og de har flere strengere fasteperioder end vi. Fattigdommen i de cenobitiske klostre er mere iøjnefaldende nu, da disse engang velhavende huse er blevet gradvis forarmede. Munkene arbejder hårdt for at tjene blot til det daglige brød. Krige, revolutioner og jerntæpper har afskåret

*Efter 16 timers
gudstjeneste
kan man nok
trænge til en
forfriskning.*

dem fra ny tilgang af munke og, også fra deres indtægter. Og så er livet blidt i klosterne sammenlignet med det, der leves i cellerne og eneboerne, hvor mænd lever på den barske bjergskrånning under samme vilkår som de fattige i Balkanlandene.

De idiorrhythmiske munke er noget specielt for den orientalske kirke, når vi undtager de moderne kongregationer i Vesten, hvis medlemmer bevarer retten til deres personlige ejendom og til indtægten af deres arbejde. Disse munke kan have ejendom og lever af indtægten af deres eget arbejde, også når de bor i klostre. Klosteret giver dem husly og arbejde. De synger officielt sammen i koret, men arbejder og lever for sig selv i eller udenfor klosteret; de laver selv deres mad, kød er tilladt på visse dage. Det er en mindre regelbunden tilværelse, men det er ikke nødvendigvis munkeliv i forfald, selv om den stammer fra en nedgangsperiode i Athos' historie, nemlig fra tiden under tyrkerherredømmet.

Der er tyve store, selvstyrende klostre på Athos. Det ældste er Lavra, som blev grundlagt af Sankt Athanasios af Athos i 963. Der var eremitter og små grupper af munke på bjerget før den tid, og Athanasios kom til Athos i 958, men tusindårsjubilæet vil antagelig blive fejret i 1963. Et andet kloster er Simopetra, der ligger på en høj klippe, som hænger ud over havet. Det vil sikkert være kendt af mange fra fotografier. De skrøbelige balkoner, hvor man kan se munkene sidde, næsten frit svævende i luften, hundreder af fod over havet, giver en et uforglemmeligt billede af det hellige bjerg.

De idiorrhythmiske munkes liv er lidt mere komfortabelt og en hel del mere uafhængigt end cenobiternes. De største og mest velhavende græske klostre hører til denne form. Den cenobitiske klosterform florerede især blandt russerne, hvis antal og indflydelse er i rivende tilbagegang. *Skiter* er afhængige klostre, der godt kan være lige så store som de selvstyrende klostre, der har en stemme i synoden. Desuden findes der rundt omkring på det hellige bjerg *kalyber* (hytter), hvor to eller tre munke lever og arbejder sammen, og endelig er der celler og huler for eremitter, som undertiden lever lige så ensomt og strengt som oldtidens ørkenmunke. Den store respekt for individuelle forskelligheder, den enkeltes frihed til at lade Helligånden virke i sig på den måde, han føler det

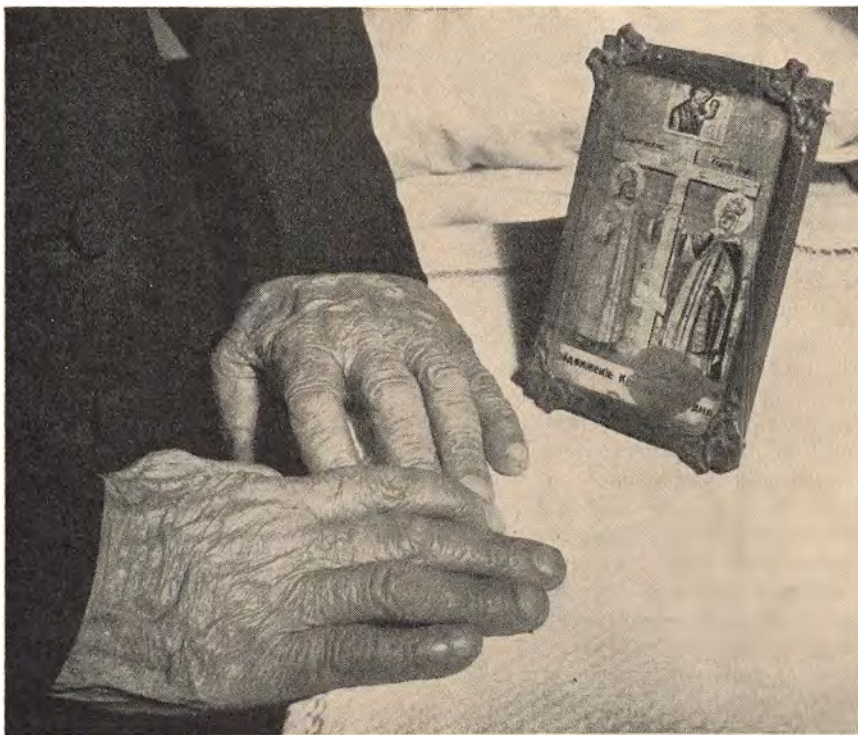
er hans kald, er noget meget karakteristisk for denne munkestat og et tegn på, at den er levende og ikke stivnet. Man kan ikke uden videre blive eremit. Tilladelsen skal gives af klostrets ledere og gives kun til den, der har vist åndelig styrke og hjertets renhed og er »rede til at modtage Guds kys«. Men man må alligevel ikke anlægge et for romantisk syn på eneboerne på Athos. Deres liv er set med vestlige øjne yderst fattigt, snavset og elendigt. Men de lader til at klare sig godt nok og er virkelig ofte dybt åndelige personligheder. De nedstammer ofte fra bønder og er legemligt udrustede til at leve et liv næsten på sultegrænsen, udsat for kulde, hede og utøj.

Det typiske kloster på Athos er en befæstet landsby, bestående af skrøbelige bygninger med mange balkoner, der ligger samlede omkring hovedkirken eller *katholikon*. Der er altid andre kirker og kapeller, f. eks. er der 17 i Vatopedi. I disse kirker og kapeller er der en stor mængde ikoner, hvoriblandt man kan finde repræsenteret det bedste af byzantinsk malerkunst. Til mange af dem knytter der sig legender om mirakler. Mange af klosterne, især dem, der ligger ved havet, har våbenkamre og skydeskår i murene, et levn fra den tid, da de måtte forsvare sig mod sørøvere og overfald fra latinske vesterlændinge. I den tidligste tid var der klostre for ita-

lenske benediktinere på Athos, men den vestlige kirke har ikke været populær der siden korstogenes tid. Alt for ofte har korsfarere eller andre grupper af riddere fra Vesteuropa overfaldet og plyndret klosterne på Athos.

Det ville være en stor misforståelse at idealisere munkelivet på Athosbjerget. Men det ville være endnu mere forkert at undervurdere det. Her, som alle andre steder, er den menneskelige skrøbelighed dukket op og har gjort sin indflydelse gældende til alle tider. Men alligevel er Athos et af de mest ægte og uundværlige udtryk for kristent munkevæsen. Efter tusind års forløb er det stadig det, der kommer det oprindelige munkeliv nærmest, sådan som det udviklede sig i Ægyptens og Syriens ørkener. Det er først og fremmest Athos' fylde og rigdom på former, der gør indtryk på os. Ligesom alt andet i Vesten er munkelivet blevet splittet i brudstykker, »atomiseret«. Det er blevet inddelt i forskellige ordner, og ingen af dem har bevaret den mangesidige fuldstændighed i munkeidealet. Kartheuserne har bevaret det ensomme liv uden at være rigtige eremitter. Cistercienserne har bevaret fælleslivet. Deres liv er højst regelbundet og organiseret helt ned til den mindste detalje; det tillader én, og kun én, meget begrænset fortolkning af Sankt Benedikt. Kamaldulenserne har både ere-

(fortsættes side 12)

Skriftemål og mnetalhygiejne

af dominikanerpater H. Rieber-Mohn

I

For nylig har pater Rieber-Mohn, Oslo, i den danske radio holdt et foredrag med ovenstående titel. Af hensyn til dem af vore læsere, der var afskåret fra at lytte til den meget interessante fremlæggelse af emnet, bringer vi foredraget i denne og en følgende kronik.

Midt i de såkaldte gudløse 1930'ere havde vi i Norge det sjældne og mærkelige: to meget betydelige kristne forfattere — den ene — Sigrid Undset — troende katolik, den anden — Sigurd Christiansen — overbevist protestant. Der findes en anekdote om disse to, som ikke er helt uden sammenhæng med disse refleksioner over skriftemålets menneskelige betydning. I Sigurd Christiansens skuespil »En reise i natten« fra 1930 optræder der også en præst — en luthersk præst. Sigrid Undset læste dette skuespil, og et langt stykke ind i det syntes hun godt om det. Men præsten kunne hun *ikke* lide — hun kunne med respekt at melde være meget uretfærdig og allergisk på dette særlige punkt. »Præsten«, skrev hun med norsk åbenhed på et brevkort til sin ven Sigurd Christiansen, »præsten gør indtryk af ikke at være sikker på, hvad Gud er, og hvordan Han ser på tingene. Men hvad i al verden er han da præst for? At bilde sig ind, at han sådan på egen hånd kan hjælpe mennesker i samvittig-

hedssager ved at trippe omkring og vise forståelse, det er da frækt! Med venlig hilsen Deres Sigrid Undset«.

Sigurd Christiansen blev ikke den vrede katolik svar skyldig. »Personlig«, skrev han tilbage, »foretrækker jeg i høj grad en præst, som er »fræk« nok til at trippe omkring og vise forståelse, for en præst, som kravler ind i en kasse for at lade som om, han er et begreb«.

Nu har de jo ret begge to, hver på sit plan, selv om vi mærker, hvordan katolikken, sin vane og mentalitet tro, her lægger hovedvægten — det vil sige: tilliden — på det sakramentale: at Gud handler *objektivt* med mennesker, mens protestanten ud fra sin mentalitet fængsles af det psykologiske: sindets *erfaring* af frelsen. Den kristne kirke har altid bevaret begge disse aspekter i sin sjælesorg: at præsten ikke bare viste forståelse — *hvis* han var i stand til det! — men at han fremfor alt, også når han personlig havde mindre indlevelsessevne og psykologisk sans, alligevel kunne formidle en radikal hjælp, som langt overgår enhver menneskelig præstation — siddende netop i den »kasse«, som Sigurd Christiansen trækker på skuldrene ad. Og skriftemålet — som mange først og fremmest forbinder med den katolske form for kristendom — oplever jo i dag en renaissance og er i færd med at blive rehabiliteret i den almindelige bevidsthed

— også *uden* for katolicismens grænser. Det sker for øvrigt ikke altid ud fra helt holdbare forudsætninger.

For nogle måneder siden blev jeg hjemme i Oslo indbudt til tale i en forening af fagpsykologer om sjælesorg og psykoterapi. Efter mit foredrag sagde en af de tilstedeværende til mig: Der var noget, jeg savnede i Deres fremstilling. De ved selvfølgelig lige så godt som jeg, at grænsen mellem høj og lav sindssygeprocent og hyppigheden i forekomsten af selvmord i Europa i forbløffende grad falder sammen med grænsen mellem protestantisme og katolicisme? Det er muligt, svarede jeg, men mener De dermed, at det har *religiøse* årsager, når den psykiske overbelastning — i hver fald efter hvad statistikken viser — først og fremmest synes at være et nordisk og angelsaksisk problem? Ja, svarede han. For mig, tilføjede han, er forklaringen så enkel, at den faktisk kan udtrykkes med ét eneste ord: *Skriftestolen*.

Jeg må tilstå, at jeg blev mildest talt forbløffet over at høre en fagmand udtale en så grov forenkling af et meget sammensat problem. Jeg ville tro, at man her i Danmark, som jo på os, der kommer udefra, virker som en helt igennem harmonisk idyl, og som ikke desto mindre overrasker os ved at have de fleste selvmord i Europa i forhold til befolkningen, har tænkt adskilligt over den sag. I så fald godtager man næppe uden videre en så skematisk tankegang, som at italieneren går til skrifte hos sin præst og er lykkelig, mens skandinaven brænder inde med sin skyldfølelse og tager livet af sig!

I virkeligheden røber denne episode jo bare en af de mange fejlslutninger med hensyn til det katolske skriftemål, som vel er

uundgæelige i en ensidigt ikke-katolsk kultur og religiøs tradition som vor skandinaviske. Siden reformationen er jo praktiseringen af det private individuelle skriftemål gået af brug i vore lande, for øvrigt i strid med Martin Luthers forskrifter for kirkelivet. Og det er ikke så mærkeligt, hvis mange i dag trods alle den konfessionelle propagandas skrækindjagende historier om rænkefulde jesuitiske skriftefædre, skæver interesseret til det katolske skriftemål og tænker: Mon ikke denne praksis har værdier i sig, som vi i høj grad savner i omsorgen for vort eget og vore medmenneskers sind? I vore byprægede velfærdssamfund, som teoretisk skulle løse eller i hvert fald lette mange af livsproblemerne, ser det jo nemlig ud, som om det mentalhygiejniske behov tværtimod er umætteligt.

Det er en meget hyppigt forekommende misforståelse, at den katolske sjælesorg væsentligst fo-

Pater Rieber-Mohn taler i Danmarks Radio. (Tegning af foredragsholderen).

regår i skriftestolen. Det er ikke helt rigtigt. Den, som ved et tilfældigt besøg i en katolsk kirke herhjemme eller i udlandet har set folk aflægge deres skriftemål, og som måske har kigget ind i det ukomfortable møbel, vi kalder skriftestolen, vil sikkert forstå, at denne korte hviskende samtale gennem et gitter som regel næppe kan indeholde særlig grundige eller nuancerede overvejelser. De fleste opholder sig da også kun nogle få minutter i skriftestolen. Den, der skriver, bekender kort og nøgternt det, som tynger hans eller hendes samvittighed, udtrykker anger og et godt forsæt, hører præstens korte og som oftest helt almene religiøse formaning og — hvad der er det vigtigste af det hele — modtager absolutionen — afløsningen eller syndsforladelsen — som ifølge vor Kirkes tro med Guds fuldmagt løser fra synder og bekræfter skriftebarnets tillid til Guds tilgivelse og venskab.

At dette kan være af mentalhygiejniske værdi, er forhåbentlig

indlysende. Men jeg tror, at det er vigtigt at gøre sig klart med det samme, at brugen af skriftemålet *ikke* udspringer af mentalhygiejniske grunde — hverken fra Kirkens eller fra skriftebarnets side. Over for en generation, som er opflasket med populærvidenskabelig psykologi, der er gjort tilgængelig for menigmand, er det *vigtigt* at fastslå dette væsentlige punkt. Skriftemålet er i det troende menneskes øjne først og fremmest et *sakramente*, det vil sige noget sagligt, og præsten er her ikke først og fremmest en mirakuløst kyndig sjælelæge eller psykoterapeut, men en forholdsvis anonym formidler af sakramentet — et redskab snarere end en personlig rådgiver. Man kan altså hos os skrifte for en hvilken som helst viet præst. En mere indgående vejledning i religiøse spørgsmål søger man derimod snarere *uden for* skriftestolen, altså i den almindelige sjælesorg, og da selvfølgelig hos en præst, som man kender og har særlig tillid til.

K. J. HØJLAND

Aut. vand- og gasmester
Kronprinsensgade 82, Esbjerg
Telefon 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed
Telefon 829
Kongensgade 64, Esbjerg

M. WITH

Bageri & Konditori
Kirkegade 150 . Esbjerg
Telefon 1526

GUNNAR SKOV

Kaffe - vin - konserver
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 576

Vestjydsk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

Den nye valfartskirke i ØM

Der efterlyses unge mennesker, der ikke er bange for at tage fat

I de 11 år, Ømborgen har bestået, er der blevet et rigt katolsk liv derude, især for ungdommen, med de mange skoler og lejre der bliver afholdt hvert år; men også for menighederne landet over, især fra Fyn og Jylland, er Øm blevet samlingsstedet ved de årlige Maria-valfarter. — De besøgendes antal er vokset år for år, og i de sidste år er kapellet på Ømborgen blevet for lille, da de fleste skoler og lejre har et deltagerantal på mindst 50 personer og ofte mere, så der har været meget trangt med plads i kapellet.

Som tiden er gået har man fundet ud af, at løsningen på dette problem var at bygge en kirke i umiddelbar nærhed af Ømborgen. — Der blev udarbejdet forskellige udkast til en kirke og det bedste, som kom fra den schweiziske arkitekt Markus Furer, blev forelagt biskoppen, og man fik biskoppens tilladelse til at påbegynde kirkebyggeriet.

Det bliver den katolske ungdom, der kommer til at bygge den, og det vil væsentligt komme til at foregå i arbejdslejre og week-ends, akkurat som man i sin tid byggede Ømborgen op.

Indtil nu er der allerede afholdt to arbejdslejre og i den første, der fandt sted sidste efterår, blev grunden, hvor kirken skal ligge, ryddet for træer og et større jordarbejde blev udført. Og i den anden arbejdslejr, der som omtalt fandt sted for kort tid siden, blev der gravet ud til selve kirken, samt støbt en del fundamenter. — Den 28. august d. å. skal den 3. arbejdslejr finde sted, og man vil her gøre alt kælder- og fundamentarbejde færdigt, så kirken kan rejses i

løbet af foråret og stå klar til indvielse til valfarten næste år.

Kirken skal udelukkende bygges af sten og beton og vil blive håndværksmæssigt udført, da der ved hver arbejdslejr vil være en del dygtige teknikere til at vejlede de unge med byggeriet.

Som man har set af de sidste billeder af modellen, der har været her i Ugebladet, vil det blive en meget smuk kirke, der kommer til at stå som midtpunkt i det katolske liv, der vokser op derude.

Selvom der endnu ikke har været gjort nogen større propaganda til støtte for byggeriet, er der allerede kommet flere store gaver i form af materialer og penge. En kirke er jo som bekendt ikke billig at bygge, selv om de unge lægger gratis arbejdskraft til, så derfor opfordres menighederne landet over og ikke mindst på Fyn og Jylland til at række en hjælpende hånd i form af penge, så det økonomiske er i orden, inden kirken er færdigbygget.

Altså, alle må give en hjælpende hånd til bygning af den nye VALFARTSKIRKE I ØM, såvel sognepræsterne som menighederne, så kirken kan stå færdig til valfarten næste år. Den vil blive

indviet til Maria Rene Hjerte, som også det nuværende kapel er det.

Desuden opfordres alle unge håndværkere, der kan få ferie, til at deltage i arbejdslejrene på ØM. Den næste lejr finder sted fra den 28. august til den 11. september. Der skal bruges folk, som har forstand på betonblanding, jernarbejde, tømmerarbejde o. s. v., men alle (også ikke håndværkere) er hjerteligt velkomne, for der er brug for alles hjælp. Kære unge, hold jer endelig ikke tilbage, selv om ordet arbejdslejr lyder noget trættende, for det er nogle af de mest muntre lejre, der afholdes. Man begynder med messe om morgenen, og efter morgenmaden har man en lille rask diskussion eller et foredrag om et eller andet problem i vort daglige arbejde som katolikker. Resten af dagen bliver der så arbejdet med kirkebyggeriet, og om aftenen hygger man sig ved pejsen eller lejr-bålet, og dagen slutter med aftenbøn i kapellet.

Tilmelding og nærmere oplysning om arbejdslejrene fås ved henvendelse til *Karlo Hammann, Ndr. Strandvej 45, Risskov.*

Et af de tidligere arbejdshold, fotografet, mens der blev arbejdet på fundamentets afstivning.

Eukaristiske dage i München

Når alle katolikker i verden rækker hinanden hånden, har vi det, som kom til udtryk på kongresen i München. Som bekendt afholdtes kongressen i dagene fra den 31. juli til den 7. august, og den samlede katolikker fra hele verden bortset fra landene bag jerntæppet. Katolikkerne derfra var også indbudt, men kunne ikke komme. En undtagelse dannede dog Jugoslavien, hvorfra der var kommet 1 ærkebiskop, 3 biskopper, nogle seminarister og en del lægfolk.

Man kan jonglere med tal, men det er alligevel interessant at læse dem. Der var kommet over en million mennesker til kongressens sidste dage, deriblandt 24 kardinaler, 4 patriarker og 400 biskopper.

De Forenede Stater og Sydamerika havde sendt de fleste repræsentanter. Derefter kommer Italien og Spanien. Og fra Irland var der kommet næsten 1000 deltagere. Desværre havde Forbundsrepublikkens nærmeste naboer, østtyskerne, ikke kunnet få visum.

Det havde krævet et enormt arbejde at gøre det muligt at tage imod så mange mennesker. Siden april 1958 havde 200 mennesker ustandseligt været beskæftiget med forberedelserne. 10.000 unge havde bygget en teltby med 80.000 pladser. Der var indrettet en parkeringsplads, som kunne tage 50.000 vogne og 4.000 busser. 5.800 mennesker var afset til sanitets- og beredskabstjeneste, der var helikoptere til sygetransport og et

stort fælleskøkken, der kunne forsyne 4.000 mennesker.

Kongressen blev åbnet *søndag den 31. juli* med en pontifikalhøjmesse, som celebreredes af ærkebiskoppen af München, kardinal Wendel, på Odeonpladsen foran Feldherrenhalle. Over 20.000 mennesker deltog i messen. Kardinalen understregede selv betydningen af denne friluftsmesse, som ikke blev fejret i en kirke, men på en plads i en stor by. Kristus har faktisk givet sit liv »for verdens frelse«. Dette gode budskab om frelsen ved kors et skal kundgøres for hele verden, og det er det, der er formålet med en eukaristisk kongres.

Mandag den 1. august havde som vigtigste begivenhed mødet for kristne hustruer og mødre. Dagen begyndte med en pontifikalmesse, celebreret af biskoppen af Basel og Lugano, Mgr. von Streng. Messen efterfulgtes af et møde, hvor der blev holdt tre taler, hvoraf den vigtigste var Mgr. Schnitzers. Han begyndte med at gøre opmærksom på, at celebranten havde læst messen med ansigtet mod forsamlingen. Man må håbe, sagde han, at den dag ikke er fjern, hvor alle messer i hele verden bliver læst på denne måde; det vil bidrage til at sprede forståelsen af, at eukaristien gør alle til én stor familie. Derefter gik han over til emnet for sin tale: »Eukaristien og ægteskabets sakramente«. Taleren påvi, ste, hvordan eukaristien er den kilde,

hvoraf ægtefællerne kan øse al den ån- antal internationale katolske organisationer, og der var stort besøg på de forskellige udstillinger, der var arrangeret i anledning af kongressen.

Onsdag den 3. august var børnenes dag. Dette understregedes ved en pontifikalmesse, der blev celebreret i Frauenkirche af kardinal Wendel, og hvorunder flere hundrede børn modtog deres første hellige kommunion. I de fleste tilfælde modtog forældrene selv kommunionen sammen med deres børn. Samme dag afholdtes den »Nordiske dag«, hvoraf vi andet steds i bladet bringer et detaljeret referat. Om aftenen foretog den pavelige legat, kardinal Testa, under en højtidelig ceremoni på Theresienwiese den officielle åbning af kongressen, idet de foregående dage kun havde været en slags indledning til den. Åbningstalen blev holdt af biskoppen af Berlin, kardinal Doepfner, om emnet »Menneskehedens forventning«. Talen efterfulgtes af den sakramentale velsigdelige kraft, de har brug for i deres ægteskabelige liv. Kirken vender i den måde, på hvilken den fejrer eukaristien, mere og mere tilbage til Oldkirkens form, og den betoner mere og mere den »sociale« side af dette sakramente, som forener alle mennesker og gør dem til én stor familie.

Kongressens tredje dag indledtes med pontifikalmesser og andre messer i alle

Theresienwiese under en af kongressens højtidelige gudstjenester

sogne i den bayerske hovedstad. Efter meserne afholdtes der møder af et stort nelse i fri luft. Flere hundrede tusinde mennesker var samlet omkring det enorme alter, som var dækket af en vældig balderkin.

De følgende 4 dage — og det var en af de største nyheder ved kongressen — var højtideligheden ikke først og fremmest koncentreret om Kristi nærværelse i altrets sakramente, men om påskemysteriet, og altså om den stille uges ceremonier. *Torsdagen* var naturligvis viet præstedømmet og kærligheden. Eftersom eukaristien gør alle mennesker til brødre, og fordi denne kærlighed skal give sig konkrete udtryk, havde de, der havde tilrettelagt kongressen, efter torsdagens messer arrangeret »agaper« (kærlighedsmåltider), det vil sige måltider, der blev indtaget i fællesskab forskellige steder i byen. Under disse måltider kunne man se højtstående prælater, deriblandt kardinalerne Testa og Wendel, som personligt uddelte brød til de lægfolk, som deltog i måltidet. Kardinal Wendel udtalte selv på en pressekonference, at denne handling ikke alene var en gentagelse af en gammel kristen skik, men at den var et levende symbol på det broderskab, der skulle være mellem alle folkeslag og nationer.

Samme dag var der præsteviselser i 11 forskellige kirker, hvor 81 diakoner deriblandt 5 kinesere, 2 indonesere og 2 chilensere modtog præstevielsen. Samtidig modtog pater Cesslaus Sipovic, der for nylig er blevet udnævnt til biskop af Mariamme, bispevielsen i Sankt Annæ kirke. Ceremonien foregik efter byzantinsk ritus.

Om aftenen deltog over 300.000 mennesker i pontifikalmessen, der celebredes på Theresienwiese af kardinal Bea. Messens liturgiske tekster blev sunget meget smukt på tysk af den tilstedeværende menneskemængde, et børnekor og et blandet kor. Gertrud von Le Fort havde skrevet teksten til indledningssalmen. Evangeliet og en prædiken af den apostoliske nuntius i Tyskland, Mgr. Bafile, efterfulgtes af fodtvætningen. Da celebranten i slutningen af messen havde sunget »Pax vobis« (Fred være med jer) tog alle de tilstedeværende hinanden i hånden som et tegn på kærlighed og broderligt fællesskab. Slutningsvelsignelsen blev givet af de 81 nye præster, der var blevet viet om morgenen.

Fredagen var helt helliget korsets mysterium og markeredes især ved en stor sonegudstjeneste i den tidligere koncentrationslejr Dachau. 7.000 unge var valfartet dertil til fods, og om eftermiddagen var over 40.000 mennesker forsamlet derude for at deltage i indvielsen af et kapel, der blev viet Kristi dødsangst. Tre tidligere fanger fra Dachau tog til orde for at erindre om alle de lidelser, der var blevet udstået på dette sted, og for at opfordre de tilstedeværende til sand kristen bod, for at kærligheden skulle få oprejsning over for det onde.

Om aftenen fejrede man korsets mysterium på Theresienwiese, mens regnen styrtede ned. Desværre måtte højtidelig-

Kardinal Wendel læser messen foran Feldherrenhalle

heden afkortes på grund af det dårlige vejr. Trods alt havde dog 200.000 mennesker indfundet sig til denne ceremoni.

Lørdag den 6. august var optaget af en mængde forskellige arrangementer. I et af dem deltog over 40.000 unge fra hele verden. Enheden mellem nationerne og enheden mellem de kristne var temaet for morgens højmesse og for det store møde om eftermiddagen. Samme dag afholdtes et møde, der var arrangeret af bevægelsen »Una Sancta«, som arbejder for enheden mellem de kristne. På dette møde talte pater Sartory O.S.B. og pastor Otto Karrer. Pater Sartory understregede især »det åndelige slægtskab mellem alle dem, der tror på den samme Kristus« og påviste den »levende forståelse af eukaristien, der — trods forskellige punkter, som vi ikke kan acceptere — stadig findes hos lutheranere og reformerte«. Det er første gang i de eukaristiske kongressers historie, at man således officielt har taget vore i troen adskilte brødre i betragtning: det må tages som et tegn på den tid, hele kristenheden nu oplever.

Søndag den 7. august om formiddagen sluttede kongressen. Vi bragte et referat

af afslutningshøjtideligheden i sidste nummer af Ugebladet. Straks før den afsluttende højmesse blev der udsendt et radiobudskab fra paven. Paven henvendte sig til alle kongressens deltagere og desuden til alle katolikker i hele verden og opfordrede især til bøn for freden og for de kristnes enhed.

Sideløbende med alle disse officielle arrangementer blev der afholdt kongresser af alle mulige internationale organisationer. En af dem, man især lagde mærke til, var franciskanertertiærernes kongres, hvor abbé Pierre talte.

Alle disse kontakter og alt dette venskab, som således blev tilbudt og modtaget, var vel det bedste resultat af de ydre manifestationer, hvor vellykkede disse end har været.

Se side 14:

Nordisk dag i München

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 21.: 11. søndag efter pinse (s. 691, grøn). Ihukommelse af Johanne Francisca (s. 1051), ordensstifter.

MANDAG d. 22.: Marias uplettede hjerte (tillæg, hvid). Ihukommelse af Timoteus, Hippolyt og Symphorian (s. 1052), martyrer.

TIRSDAG d. 23.: Filip Benitius (s. 1052, hvid), præst.

ONSDAG d. 24.: Bartolomæus (s. 1053, rød), apostel.

TORS DAG d. 25.: Ludvig (s. 1056, hvid), konge af Frankrig.

FREDAG d. 26.: Søndagens messe (s. 691, grøn). Ihukommelse af Zephyrinus.

Eller: Zephyrinus (s. 1059, rød), pave og martyr. Ihukommelse af søndagens messe (s. 691).

LØRDAG d. 27.: Josef af Calasanza (s. 1059, hvid), ordensstifter.

Apostlen Bartolomæus

Man plejer at betragte den Bartolomæus, der nævnes i fortegnelsen over apostlene (Lk. 6,14), og Natanael, hvis kaldelse Johannes fortæller om (Joh. 1,45—51), som én og samme person. Sammen med sin ven Filip fremtræder han for os som en enfoldig og redelig sjæl, en af disse enfoldige, hvis sind var åbent for Israels håb. Da han første gang møder Kristus, tøver han ikke et eneste øjeblik: »Rabbi, du er Guds Søn, Israels konge«. Hans tro skulle for ham blive vejen til martyriet — formodentlig i Persien eller i Mesopotamien.

Optaget i »Internationale unge katolske arbejdere«!

Kemigraf Per Wedell Topp, København, der deltog i organisationen »Unge katolske engelske arbejdere«s årsmøde i London i juli og i en tilsvarende international kongres i Liverpool, er som den første dansker optaget i organisationen »Internationale unge katolske arbejdere« og har dermed fået som opgave at tale »Unge katolske arbejdere«s sag i Danmark.

Wedell Topp takker hjerteligt alle dem, som var med til at skabe økonomisk grundlag for hans rejse til kongressen, og håber, den kan resultere i et frugtbringende arbejde for de katolske arbejdere i Danmark.

Vandre-valfart til Sct. Knud Lavard for alle aldersklasser

Den årlige valfart, der udgår fra Hvalsø en lørdag og vender tilbage til Hvalsø om søndagen, efter at messen er blevet fejret i kapelruinen, og der er blevet bedt og sunget både på ud- og hjemturen, bør ikke blot samle unge katolikker, men alle, der er villige til at yde en vis fysisk indsats. Erfaringen viser, at den fysiske indsats virker fremmende på valfartens åndelige formål. I år finder valfarten sted lørdag-søndag den 27.—28. august, og dens motto bliver: »Vi er overført fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene«.

Valfarten er tilrettelagt på følgende måde:

Lørdag: Afgang fra København H. med Kalundborgtoget kl. 16.10. Man mødes i forhallen kl. 15.50, idet messesagerne skal fordeles til deltagerne. Ankomst til Hvalsø station kl. 17.10. Valfarten begynder ved skovbrynet og går gennem store skove, ad oldtidsvej, forbi herregården Skjoldenæsholm og ind i Haraldsted skov.

Kl. ca. 20.15 ankomst til gårdene Store Egtved og Lille Egtved, hvor henholdsvis de mandlige og de kvindelige deltagere indkvarteres i laderne. Aftens-

mad, hvil og lejlighed til skriftemål. Aftenbøn.

Søndag: Kl. 7: Morgentollette. Kl. 8: Valfarten fortsætter til Haraldsted. Kl. 9: Messe i ruinen. Kl. 10: Frokost, hvil på Espemosegård. Mulighed for besøg i Haraldsted kirke, der er anselig. Kl. 12: Valfarten går tilbage til Hvalsø. Kl. 16.14: Afgang fra stationen. Kl. 17.04: Ankomst til København H.

Den samlede strækning er på ca. 32 km. Valfarten finder sted uanset vejret, da en staklade midtvejs kan bruges til hvil, og Espemosegård kan stille rum til rådighed for messen.

Der medbringes tørkost til hele døgnet samt sukker til the. En rummelig taske medbringes til bl. a. messesagerne, men ellers medbringes mindst muligt. Hus messebog, valfartssangbog, rosenkrans, krus samt togpenge ca. 10 kr. Sørg for solidt fodtøj og tykke strømper.

Tilmelding, nødvendig og bindende, da man kører på fællesbillet, sker til frk. Sonja Hansen, Slagelsegade 24, 3., Ø, den 24. og 25. august kl. 12—14: C. 5455, kl. 18—20: ØB 1278 u.

Kjeld Geertz-Hansen
Valfartsleder

Kateketkursus

Som tidligere meddelt her i bladet begynder det københavnske kateketkursus fredag den 2. september kl. 19 på St. Josefsøstrenes skole, Østerbrogade 7 D, København Ø. Kursus indledes med, at biskoppen læser messen til Helligånden, og derefter mødes lærere og elever i foredragssalen, hvor biskoppen holder en tale.

Sidste frist for tilmeldelse (vedlagt en anbefaling fra den pågældendes sognepræst) til »Kateketkursus«, Kollegievej 2, Charlottenlund, er den 31. august.

A. C.

Lørdag den 20. august kl. 20 præcis vil abbé de Lapparent, formand for det franske geologiske selskab og professor ved Institut Catholique i Paris, holde et causeri om de nye fund vedrørende menneskets afstamning. Foredraget finder sted i Academicum Catholicum, idet der holdes åbent hus hos formanden, oberst Engell, Artillerivejs kaserne på Amager. Pater Grégoire O.P., vil resumere foredraget på dansk.

Katolsk radiogudstjeneste

Søndag den 21. august kl. 8.05—8.45 — 11. søndag efter pinse — transmitterer Danmarks Radio en del af hjemmessen i Sakramentskirken i København. Celebrant: Pater H. van Schaik S.J. Prædikant: Pastor Bjørn Højbo.

Missa XI: Salmebog nr. 137.

Credo IV: Salmebog nr. 143.

Ingen kedeligheder, tak!

— Katolske udgivere, sagde biskop James Freemann, Sydney, forleden ved en litterær sammenkomst indenfor Sankt Vincent-ordenen, har pligt til at gøre deres bøger og skrifter så tiltrækkende som muligt! Katolsk litteratur må kunne stå sin prøve i det øjeblik, australske læsere står foran valget imellem den og de udpræget farlige bøger og magasiner, som cirkulerer i Australien.

— De fleste voksne, tilføjede biskoppen, har ganske bestemte læsevaner, som det kræver sælger-talent at ændre!

AMEN:

Det ske mig efter dit ord!

Et ord, som gang på gang forekommer i messen, er ordet: *Amen*. Det understreger menighedens opmærksomhed over for det, præsten foretager sig ved alteret. Hvor udenlandske messe- og bønnebøger oversætter Amen med »Det være således«, foretrækker vi på dansk at bevare det hebraiske ord. Men da dette ord så ofte lægges på vore læber, er det vigtigt for os at kende dets nøjagtige betydning.

Den første betydning, man har givet ordet i Bibelen, er troskab, sandhed. Esajas taler om Amen's Gud, d. v. s. den trofaste, den sanddru Gud. Gud forkynder, at han vil skabe nye himle og en ny jord, og han er trofast over for sit løfte. Gud virkeliggør sit løfte, men kræver til gengæld af os vort svar, vort samtykke. Amen blev det råb hos jøderne, som forkyndte både Guds troskab over for pagten og deres troskab over for Gud. Amen: Lad det være urokkeligt.

Amen bevarer den samme betydning i Det nye Testamente. Undertiden betegner det her Kristus selv. Johannes kalder i sin Åbenbaring (3,13) Jesus for Amen: den trofaste, den sanddru.

Amen kan også betyde: Ja, vi tager imod dig, det ske mig efter dit ord. »Fader, ikke min, men din vilje ske«. Amen er Jomfru Marias svar til englen Gabriel ved bebudelsen: Se, jeg er Herrens tjener-

inde. Det ske mig efter dit ord. Og det er også denne betydning, vi ofte lægger i ordet. Når livets vanskeligheder overvælder os, når vi bukkes under i vort daglige arbejde, når lidelsen lænker os til vort sygeleje, er det dette Amen, der lader os træde ind i forløsningens mysterium, i Jesu Kristi påskemysterium. Da udtrykker vort Amen vor tillid til Ham, som elsker os. I tillid siger vi ja — uden at vide, hvad Han vil sende os.

Amen udtrykker også et ønske, et ønske om, at det, der er sagt, må blive virkeliggjort. Lovet være Herren, Israels Gud, fra evighed og til evighed. Amen. Amen. (Ps. 41,14). Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, så og nu og i al evighed. Amen.

Amen udtrykker vor tro, vor tillid over for Gud. Vort ja: Hans vilje ske. Vort ønske om, at vor bøn må blive hørt. Gang på gang synger vi dette Amen under messen. Lad os stræbe efter at give det dets oprindelige værdi. Vort Amen bør under messen udtrykke foreningen mellem præsten og den menighed, som omgiver ham. Vort Amen bør hjælpe os til at træde ind i denne kærlighedens og lovprisningens bøn: Kirkens bøn til sin Frelser.

Amen.

Vagn Hansen O. P.

Tømrermester

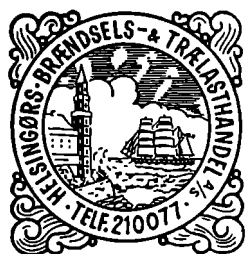
EJNAR J. NIELSEN

Frejasvej 20 . Tlf. 21 03 11
Værksted & Plads
Nygade 2 . Helsingør
Telefon 21 00 81

H. Holm Nielsen

Bageri & Konditori

Stjernegade 32 . Helsingør
Telefon 21 06 88

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170.
Maribo

Schrøder & Nielsens Eftf.

Tapet- & Farvehandel

Vestergade 8 . Maribo
Telefon 28 828

Glarimester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N
Nora 7977

Schulstad's
malteede

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

K&K

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Maleren Vilhelm Wils

Som omtalt i ugebladet, ville maleren Vilh. Wils, den 5. august have været fyldt 80 år, men en ugestid forinden blev han pludselig alvorligt syg og blev indlagt på Sankt Elisabeths hospital, hvor han døde af en hjerneblødning.

Det er vist ikke meget forkert at kalde Vilh. Wils for den sidste boheme. Når man så ham med sin bulede hat over de viltre tjavser og det gemytlige blink i de små levende øjne, var han den udprægede repræsentant for en kunstertype, som ikke engang ungdommens fuldskæg kunne erstatte.

Vilhelm Julien Wils var født den 5. august 1880 i Kolding, hvor faderen var den kendte fotograf Oscar Wils. Selv var Vilh. Wils oprindelig fotograf, men tegnede og malede i sin fritid. Han kom på privat tegneskole og kom senere i forbindelse med P. A. Schou, som fik stor betydning for ham. Schou henledte Wils opmærksomhed på Renoir, Degas og Toulouse-Lautrec, og ikke mindst den sidste var en stor inspirationskilde for ham, ved sin stærke usminkede virkelighedsskildring.

En tid besøgte Wils Kristian Zahrtmanns skole, som dengang væsentligst lededes af Johan Rohde.

Wils debuterede i 1910 på »De Tret-

ten«s udstilling. Sine bedste motiver fandt han på Dyrehavsbakken, hvor han næsten daglig havde opslået sit staffel for at forevige det brogede folkeliv. I disse arbejder viste han et udpræget koloristisk talent. Ungdomsvennen, den senere professor Aksel Jørgensen, fik ham med til at dekorere Lorry Feilbergs forlystelsesetablissement. Wils beskæftigede sig især med interiørerne og tegnede møblerne. Fra den tid malede han i mange år, inspireret af nordmændene Edvard Munch og Ludvig Karstens, en malerisk oplevelse med en hensynsløs menneskelig afsløring af triste dekadente typer.

Wils har dog gjort sin fineste indsats som religiøs kunstner. I de senere år har han malet en række religiøse billeder i en helt anden stil på poleret guldgrund. Han havde fundet frem til en hemmelighed vedrørende forgyldningen, og det lykkedes ham at genskabe den varme, bløde glans.

Wils, der konverterede i 1901, har udført flere altertavler. Han løste en af sine største opgaver, da han påtog sig at skabe udsmykningen over hovedalteret i Sankt Annæ kirke på Amager. Det har været et stort og krævende arbejde, som han omfattede med stor kærlighed.

Aksel Selmer

Munkene på Athos

(fortsat fra side 4)

mitter og munke, der lever et fællesliv, men også hos dem er rammen for snæver. Benediktinerne er smidige og har evnen til at tilpasse sig, men de er alt for implicerede i aktivt arbejde.

Den frie vækst, som man har tilladt på Athos i tusind år, har bredt sig i alle retninger, og til tider er grene, der skulle have været beskåret, vokset for vildt. Frugten har ikke været god. Grenene har ikke altid været stærke nok til at klare en storm.

At munkevæsnet på Athos stædigt har ignoreret alle moderne fremskridt i teknik og hygiejne, er ikke nødvendigvis til gavn for det. Der bør være en vis rimelig tilpasning til den tid, man lever i — selv om det er klart, at faren for at blive opslugt af nutidens ånd er større end faren ved ikke at tilpasse sig den. I hovedsagen har Athos' åndelige vækst været normal, sund og overordentlig rig og varieret. En sådan rigdom på variation er noget godt og ønskeligt. Der er

rum både for de stærke og de svage. Der er alle grader af observans. Der er alle arter af kontemplativ fuldkommenhed. Horisonten er ikke begrænset af fire lukkede mure. Munken bliver aldrig spærret inde i en strengt begrænset opfattelse af, hvad der er det rigtigste. Der er altid mulighed for en uventet vækst. Han kan altid stræbe efter nye veje — eller meget gamle. Munkene på Athos har aldrig givet sig af med nogen form for aktivt apostolat og synes aldrig at have ment, at det var nødvendigt. Det apostolat, de har øvet i bøn og eksempel, er aldrig blevet overgået. I århundreder har enhver from ortodoks kristen set det som et ideal at foretage en pilgrimsrejse til det hellige bjerg, der som mål for en sådan rejse kun kunne overgås af selveste Jerusalem. At tilpasse sig en ny tid burde ikke føre med sig, at man holder op med at betragte det kontemplative liv som et ideal.

(Efter Thomas Merton — bearbejdet af cand. mag. Marte Neergaard.)

Under den eukaristiske kongres i München fandt en sønegudstjeneste sted i den forhenværende koncentrationslejr Dachau. Et kapel, viet til Kristi dødsangst blev indviet af biskop Neuhauser, selv tidligere fange i lejren.

Nye opgaver for den kristne familiebevægelse

Denver, Colorado (NC) Den amerikansk-inspirerede kristne familiebevægelse (CFM), hvis arbejde tidligere har været udførligt omtalt i ugebladet, tæller nu 50.000 ægtepar og har bredt sig til alle verdensdele. Bevægelsens ledelse har i disse dage besluttet at forsøge at stifte en lægmands-mission. Arbejdet skal hovedsagelig gå ud på at indsamle og fordele oplysninger om alle former for lægmands-virksomhed og at yde gæstfrihed mod udenlandske gæster og studerende. Der bliver ikke tale om direkte økonomisk hjælp eller udsendelse af personer, men man vil rette de deltagende ægtepars aktivitet i denne specielle retning og ikke mindst have opmærksomheden henvendt på Sydamerika, som med sine vældige, landstrækninger helt uden præster ganske særligt har brug for en udstrakt hånd fra lægfolket.

Hvor tiltrængt hjælpen er i Sydamerika, fremgår ikke mindst af en anden meddelelse, fra Nerinx i Kentucky, hvorfra tre søstre i oktober vil tage til Bolivia for at starte en skole i La Paz og derigennem efter evne bidrage til at støtte Sydamerikas underernærede katolicisme. De tre søstre tilhører ordenen »Søstrene af Loretto ved korsets fod«. Deres priorinde, moder Mary Luke har tilbragt det meste af juni med en inspektionsrejse i Sydamerika, hvor hun over store områder fandt katolicismen »fuldstændig udtørret — underernæret og inficeret af vildfarelser og blegsot«. I La Paz-distriktet er der kun 46 præster til at betjene 800.000 katolske indbyggere. Alligevel viser befolkningen megen religiøs iver, men dens sakramentale liv er alvorligt hæmmet af præstemangelen.

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34
Telf. Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvissitter -
Læsekreds - Skønlitteratur - Papir
Fyldepenne - Foto i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 - Tlf. 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Tlf. 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg
Sct. Olsegade 13 - Telf. 157
Roskilde

MØNSTERBAGERIET

Sct. Olsegade 17
Roskilde
Telefon 1365

Malerfirmaet

Edvard A. Petersen

Kornerupsvænge 5 . Roskilde
Telefon 1694

C. J. Gerlachs eftf.

Hersegade 9, Roskilde
Tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevæne

Hjørnet af Algade og Olsgade

Bedste indkøbssted i Roskilde

A/S Nakskov Kulimport
Telefon 17

CHR. STEFFENSEN

Herreekvipering

Søndergade 2 - Telefon 796
Nakskov

SANITÆRE ANLÆG
VARMEANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUFTE OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. %
K. K. L. Simonsen's etff.
Frederiksborggade 22
København K.
Tlf. *Minerva 2314

Nordisk dag i München

Onsdag den 3. august var blandt andet München-kongressens »Nordiske dag«. Biskopperne af Finland, Island, Norge, Sverige og Danmark deltog i den sammen med et stort antal repræsentanter for de 60.000 katolikker, der findes i disse lande, og flere tusinde tyske katolikker.

Den »Nordiske dag« begyndte med en pontifikalmesse, celebreret af biskop Mangers af Norge, og med prædiken af biskop Suhr. Biskop Suhr takkede de tyske katolikker for den hjælp, de har ydet og stadig yder Kirken i Skandinavien, og han understregede, at det ville være af den allerstørste betydning for apostolatet i Skandinavien, hvis der blev oprettet et bispedømme i Hamburg, som er en by på 200.000 indbyggere. Dette bispedømme havde også tidligere haft stor betydning for Skandinavien. (I det 12. århundrede omfattede bispedømmet Bremen—Hamburg Nordtyskland, Danmark, Sverige, Norge, Orkney-øerne, Færøerne, Island og Grønland).

Højtideligheden, der fandt sted i Michaels-kirken, fik sit særlige præg ved opførelsen af Gounods Cæciliamesse.

Derefter var der arrangeret en festlighed i Sophiensaal. Den begyndte med, at de protestantiske gæster blev budt velkommen under stort bifald. Lederen af St. Ansgarius-Werk, Franz Müller, opfordrede katolikerne til ved bøn og økonomisk støtte at bidrage til, at der kom flere katolske kirker i Norden, og til at bede for, at den dybe længsel efter enhed i troen måtte blive tilfredsstillende.

Dr. Lechard Johannesson fra Stockholm fremholdt, at man kunne takke den lutherske kirke i Skandinavien for, at troen på Kristi nærværelse i altreits sakramente var blevet bevaret blandt skandinaviske kristne, selv om de i 300 år havde været afskåret fra katolsk lære og tankegang.

Dr. Lechard Johannesson fremhævede endvidere, at den lutherske kirke i Skandinavien i dag står over for de samme problemer, som den anglikanske kirke for hundrede år siden. Der findes en højkirkelig bevægelse i Skandinavien, og spørgsmålet er, om den katolske Kirke er parat til at komme disse sandheds-søgende mennesker i møde, og om de selv er indstillet på at bringe de ofre, der kræves af dem.

Dagens sidste taler var dr. Helmut Holzappel, Würzburg, der gjorde rede for Kirkens historie i de nordiske lande.

Han sluttede med at understrege, at kærligheden til eukaristien altid havde været meget levende i disse lande, og at de skandinaviske lande, efter at man så længe havde måttet savne deres røst, nu igen tog del i lovprisningen af den eukaristiske Frelser.

(Kipa)

UNG PIGE

Til vor datter, gymnasieelev på Niels Steensen, søger vi ophold straks i en katolsk familie med lettere husgerning og børnepasning.

Fru E. Søndergaard
Kimmerslev pr. Borup. Tlf. 11

SNEDKER 32 ÅR SØGER
reel katolsk piges bekendtskab
eventuelt ægteskab
Billet mrk. nr. 7 til annonce-
ekspeditionen.

ÆGTESKAB

Kontakt ønsker pæn dame med enligstillet dannet katolsk mand ca. 60 år, med god fast karakter. Billet mrk. nr. 8 til annonce-
ekspeditionen.

GENNEMGANG AF KIRKEHISTORIE

1 gang ugentlig ved Mére Madeleine Eugénie, Assumptionsklostret, for både herrer og damer, hver mandag kl. 19.45. 1. gang: 12. september.

UNGT KATOLSK ÆGTEPAR
boligberettiget i København, ønsker god moderne lejlighed til indflytning snarest. Villalejlighed kan have interesse.

Laboratoriemester
Flemming Lyngge,
Ulvefodvej 4, København S.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermester
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

REJSEVALUTA
FRA
DEN DANSKE
LANDMANDSBANK

Filmkongres

(fortsat fra side 16)

han spørger og når til erkendelse. Historien er fortalt i billeder, der næsten virker som et maleri. Man får et overvældende indtryk af en skønhed uden banalitet. Jeg tror, det er den største filmoplevelse, jeg har haft indtil nu.

Efter tre dages hektisk og fagligt program tog Abbé Chassagne den sidste dag ordet for at udrage resultaterne af arbejdet og bringe dem i sammenhæng med det, som var formålet med filmkongressen. Først og fremmest gik jo det hele ud på, at vi gennem disse dages undervisning, oplevelser og samtaler skulle komme til en større klarhed over den tilværelse, denne filmkunst giver udtryk for, over Guds plads i dette livssyn og vort eget medansvar over for de forhold, der omgiver os. For det var jo sådan, at enhver af disse film fortalte om et liv uden Gud. Religionens opgave var kun den at være til trøst for gamle koner, — virkeligheden var den materielle verden og kampen for den. Abbé Chassagne fremhævede den kristne verdens skyld i kommunismens opståen; manglen på kærlighed havde frembragt den lidende underklasse. Vort studium af russisk film kunne kun bringe frugt, hvis det hjalp os til en dybere erkendelse og til et trofast arbejde for Guds rige.

Skal man samle hovedindtrykket af russisk film, må det blive dette: Frem for noget ejer den en sundhed, som vi må misunde den. Det er et indtryk, som man også får bekræftet ved at se de sidste russiske film, selv om disse slet ikke kunstnerisk er på højde med tidligere tiders. Jeg tænker på »Den 41.«, på »Tranerne flyver forbi« eller på den sidste, »Historien om en soldat«, der i år blev præmieret i Cannes. Det er givet, at russisk film har stået i stampe, stivnet af det politiske system, og det får filmene i dag til at virke en smule gammeldags og undertiden lidt for traditionelle i deres sprog. Men tendensen går nu så tydeligt mod en sprængning af den politisk dikterede kunst. De senere film fortæller om medmenneskelighed på tværs af nationalitet og politiske anskuelser, de besynger kærligheden højere end partiarbejdet og freden frem for krigens meningsløshed. Og stadig betages man af en renhed og oprindelighed, — følelserne og ordene har bevaret deres værdi, det er enkelt og ægte. Der er meget at lære af russisk film, (men måske kan vi slet ikke finde tilbage til den tabte renhed), og der er god grund til at mene, at Rusland i de kommende år vil bringe os film af afgørende betydning og virkelig værdi.

Bo.

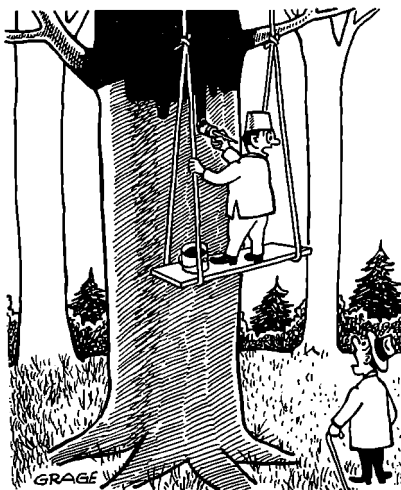
Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Har De aldrig set nogen male træer før?

Redaktionelt

Den ansvarshavende redaktør træffes ikke i august måned. Kontoret er åbent og modtager manuskripter. Telefonisk henvendelse bedst 10—12, ellers Ordrup 3222. Telefonisk kontakt med redaktionens øvrige medlemmer: Ordrup 3222 (Martin Drouzy), 87 88 02 (Inger Lauridsen) og Tria 3409 (Egon Duvå).

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

D. Plate Petersen

Malermester

Tlf. Fasan 2718

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 5, Kolding
Telefon 153

PETER FROM

Kolonialhandler

Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1951, 1952
Kolding

1. kl. okse-, kalve- og svinekød,
konserver

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger

Telefoner: 115 - 1533 - 1537
Kolding

Fa. M. Lauridsen

Indeh.: M. Lauridsen og
Ernst Clausen

Blikkenslagere, aut. gas- og vand-
mestre

Rendebanen 8
Telefoner: 1287 og 4623
Kolding

H. OVERBECK

Elektroinstallatør

Telefon 3555 - Kolding

Brdr. Andersen.

Tømremestre

V. Kjærbosvej 1 . Kolding
Telefon 281

Tømrer-, og snedkerarb. udføres

Murermester- og entreprenørforr.

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen

Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30

Lys - Kraft - Varme

Støt vore annoncører

Indtryk fra en filmkongres

»Historie et Mythologie du Cinéma Soviétique« var emnet for den 3-dages filmkongres, som jeg med nogen tøven havde meldt mig til. Var det muligt for en dansker med middelmådige franske kundskaber at få noget udbytte af et sådant møde? Imidlertid, det ville være en kærkommen lejlighed til at få set et af Frankrigs »ansigter«, til at træffe nogle mennesker med god forstand på film og sidst, men ikke mindst, til at opleve nogle af de bedste russiske film, gamle og nyere, som man ikke har mulighed for at se herhjemme. Jeg kom ikke til at fortryde det. Det blev tre dage (der følte som en længere studieuge) fulde af oplevelser.

Kongressen fandt sted i en lille middelalderby, Senlis, nord for Paris, og bare byen var besøget værd. Man følte sig pludselig rykket tilbage til meget fjerne tider, når man slentrede gennem de gamle, smalle stræder med ældgamle, slidte brosten.

Man blev hurtigt hjemme i den lille by, der med domkirken som centrum i al sin fredelighed var den ideelle ramme om en sådan kongres. Man var virkelig revet ud af hverdagen og de daglige omgivelser og kunne samle sig helt om programmet for disse dage.

Ca. 150 deltagere var kommet fra nær og fjern. Ganske vist var hovedparten franskmænd, men to danskere, en portugisisk præst og et par repræsentanter fra Sverige vidnede om, at interessen for det filmmøde, det er ét i rækken af de årlige møder, der ledes af abbé Chassagne, når ud over Frankrigs grænser. Gejstlighed og ordensfolk var rigt repræsenteret. Skolebrødre og skolesøstre såvel som sognepræster synes i Frankrig virkelig at forstå betydningen af at være orienteret i den »syvende kunstart«, som i dag spiller så afgørende en rolle.

Et vidunderligt gammelt kollegium fra det 13. årh., der tidligere også havde været kloster, gav kongressen husly. Her var plads nok i den brede klostergang og i parken og gården omkring kollegiet, til at man kunne spadsere i »frikvarterne« og indbyrdes drøfte såvel film som foredrag. I den mægtige spisesal gik snakken med voldsom iver under måltidet.

Nu var der også nok at snakke om, for vi fik sandelig fyldt på i løbet af dagen, og man blev hurtigt klar over, at her var det alvor, ikke blot nogle feriedage med lødigt indhold.

I løbet af de tre dage så vi seks film: »Storm over Asien« af Pudovkin, »Pan-

serkrydseren Potemkin« og »Alexandre Nevskij« af Eisenstein, »Gorkijs barndom« og »Moderen« af Donskoi og »Den 41.« af Tchoukhrai. Hver film indlededes af et spændende og anstrengende foredrag, som placerede filmen filmhistorisk og idémæssigt. Om aftenen viste man så et par vigtige passager fra dagens film, hvorved de centrale problemer blev belyst, og til slut fulgte en almindelig debat om dagens stof.

Grundsynspunktet for undervisningen var dette, at russisk film falder i to linier, der undertiden næsten står i modsætning til hinanden og undertiden kan smelte sammen til en helhed. Den ene slags film er »heltefilmene«, de stærkt tendentiøse, som skildrer det russiske folks reaktion, når dets verden bliver angrebet. Undertiden er helten en enkelt mand, undertiden hele folket. Eisenstein står som den mest udprægede repræsentant for denne slags film, og »Potemkin« blev i så henseende en vældig oplevelse. Den forlæller om en flok matrosers oprør mod officererne, om deres første vellykkede »revolution« og om den straf, der bagefter ramte dem og den befolkning, der havde hyldet dem. Skønt meget overdreven i sin men-

neskeskildring — officererne var nærmest fremstillet som karrikaturer — blev man kolossalt grebet af det voldsomme billedsprog, og man følte kraften, der lå bag dette »kampskrift«. Thi — og det bemærkede man som en modsætning til mange af de dygtigt fotograferede film af i dag — intetsteds havde man en ubehagelig fornemmelse af spekulation bag de udsøgte billeder. Teknikken var aldrig bedre eller mere fremherskende end den tanke, den skulle udtrykke.

Men trods alt blev det ikke Eisenstein, der gjorde det dybeste indtryk. Man blev træt af den kraftige propaganda, af forherligelsen og heltedyrkelsen. Det blev den anden gruppe film, den Donskoi repræsenterede, der gav størst oplevelse. Donskoi's film er udtryk for den »lyriske« side af russisk film. Al den kraft, vi før oplevede udadvendt og i kamp, kommer frem i form af en kraft til at leve. I »Moderen« som i »Gorkijs barndom« er det den jævne russers livssyn og tankegang, vi bliver stillet over for. Livet er lidelse og afsavn, men lidelse bæres med en styrke, en klar erkendelse af menneskets kår, som er så langt virkeligere og sundere end den afspøretthed og sygelighed, vi kender fra vestlige film i dag. Men livet er også glæde, og disse russere ejer en evne til oplevelse og en stærk sans for de rene glæder. Det virker rensende på ens eget sind. I »Gorkijs barndom« er bedste-moderen ligesom et koncentrat af alt dette. Uendelig modgang og store sorger går hun igennem, men med en hjertes enfold og ydmyghed bøjer hun sig under skæbnen, uden at knækkes, uden at oprørs, fuld af livsfrødhed, af medmenneskelighed og varme. Og med den lille drengs øjne opdager vi verden, som den er. Han møder kærlighed, ondskab, tapperhed og ynkelighed, han undres,

Bedstemoderen fra »Gorkijs barndom«

KATOLSK ugeblad

I modsætning til puritansk livsopfattelse ser den katolske Kirke med glade øjne på ungdom og forelskelse. Men i lige så stor modsætning til det livssyn, overlæge Fabricius-Møller giver udtryk for i sin velmenende, men upsykologiske opfattelse af det seksuelle, vil Kirken altid være på vagt overfor tendensen til at skabe den uudholdelige seksualgennemtræk, som hærger tiden. Herom handler betragtningerne side 2.

Kongoleserne
forsvarer
ordensfolkene

Fabricius-Møller
og hans seksual-
evangelium

Første sæson for
Katolsk efterskole

Tredobbelt
præste-jubilæum

Hvorfor kun to
børn

Gå stille med de døre!

OVERLÆGE FABRICIUS-MØLLER HAR SLÅET mange brave slag for sin overbevisning gennem årene — man kan blive ganske træt ved tanken om hans utrættelighed, især ved tanken om resultaterne. Hans *sag* er i kort-hed denne:

Skal man opnå et lykkeligt og mere harmonisk samfund, må seksuallivet gøres til noget absolut åbent, på linje med f. eks. bibliotekarvirksomhed, kolonialhandel eller cementstøbning. Enhver tale om *synd* i forbindelse med uægteskabeligt samliv må afvises som skadelige vrangforestillinger, og det forkastelige ved det opstår først, når forholdet resulterer i et uønsket barn, *eller* ved at man skifter partner i flæng. Ungdommen har ikke alene ret, men pligt til at leve sammen før ægteskabet for at blive overbevist om, at parterne passer sammen seksuelt — en ordre, der overordentlig let kan blive til flæng — og for forældrenes vedkommende er det umoralsk *ikke* at skaffe børnene adgang til og instruktion i brugen af præventive midler fra 15—16 års alderen!

Disse doktriner har den standhaftige overlæge gentaget indtil hudløshed landet over i et kvart århundrede, på foredragsturneer, i bøger, i radioen, i sin konsultation og i bladene — senest i en artikel i »Information«, hvori han forleden varmt anbefalede at præsentere børnehævebørn for billeder af alle intimiteter, endelig at uddele seksualoplysningen i skolerne til begge køn samtidig, samt endnu en gang indskærpede forældrene deres pligt til at stå parat med præservativerne, når

det trækker op til den første forelskelse!

Træt, træt — det er, hvad man bliver af at høre den kendte melodi for tusinde gang! Ingen af os forældre ville formodentlig bryde sig om at lade vores børn drage lige så livsfarligt og latterligt uvidende ud i livet, som det skete i vores viktorianske barndom. Men det beklemmende ved at få den evindelige lektie serveret igen er at se, at en *læge* kan handle så upsykologisk!

Takket være de seneste års om sig gribende seksual-gennemtræk — den åbenhed, overlægen anbefaler så varmt — har man for det første bragt de opvoksede frem til en så tidlig fysisk kønsmodning, at deres sjælelige modenhed slet ikke længere holder trit med deres trang til at beskæftige sig med det seksuelle i praksis. En pædagog hævdede fornylig, at puberteten hos de unge piger, hun beskæftiger sig med, i dag indtræffer to år tidligere end for blot en halv snes år tilbage.

For det andet: er det da helt undgået overlæge Fabricius-Møllers opmærksomhed, at det sjælelige, han selv anser for at være det vigtigste ved seksuelt samliv, trives lige så dårligt i seksual-gennemtræk som en orkidé på en skøjtebane? Det er næsten utroligt, at denne erfarne sjælesørger ved så lidt om erotikkens væsen, at han tror, den vinder ved at miste sit klassiske skær af mystik — af jagt og blomsterduft og lukkede døre. Hvor mange gennemsnitsdanskere har overskredet sytten års alderen uden at se sig omkring og finde ud af, at forelskel-

se uden undselighed giver en lige så bleg rød smag i munden, som en jæger ville få ved at se sit vildt haste af sted for at tage opstilling foran geværet à la fotomodel foran kameraet?

Moral er i dag omtrent det uartigste ord, man kan anvende i forbindelse med seksualliv, for den trofaste garde af seksual-gennemtrækkens forsvarere har haft ordet tilstrækkeligt i deres magt til at få det omgivet med en duft af naftalin og støvet plyds i den almindelige bevidsthed. Men i sundt tænkende mennesker lever — i dag mere end nogensinde — en spirende, omend endnu spæd og kuet forvisning om, at netop moral er, hvad der i dag skulle til for at give erotikken glød og oplevelse. Hvad er det andet end den gamle sandhed om, at det, der koster noget, er mere værd end det gratis?

Men det er såmænd hverken overlæge Fabricius-Møllers, Poul Henningsens eller resten af gardens skyld, at elskovens væsen er kommet så mange nationer galt i halsen, først på den viktorianske led, og derefter på den modsatte. I Italien kan man ofte opleve, at det unge vordende ægtepar lader sognepræsten velsigne ægtesengen før brylluppet i håb om, at samlivet skal blive til gavn og glæde. Men i Nordeuropa har der i generationer ruget et klamt og gråmeleret tågesløv over synet på erotik — en livsfjendsk puritanisme, der *måtte resultere* i sin modsætning, for anderledes er menneskene ikke.

I dag lever vi plaget af tømmermændene fra denne kovending

Skolen i Graveshoved venter sit første elevhold—40 unge mennesker

Landets første katolske efterskole gøres i disse dage klar til at modtage et elevhold på 18 drenge og 22 piger, som kommer den 3. september. Når de 40 unge mennesker rykker ind i det tidligere badehotel i Graveshoved syd for Kolding, vil de sikkert blive forbavset over, hvor smukt alt er indrettet til dem. I de forløbne måneder har arkitekt og håndværkere haft travlt med at modernisere bygningerne, for at de kunne tilpasses de krav, man i dag må stille til en efterskole, som i ni måneder skal være elevernes arbejdsplads og hjem.

under alle de himmelstrøg i den civiliserede verden, hvor den katolske Kirkes livsbekræftende syn på kærligheden og kønnet er tilsidesat. Kirkens positive syn på den jordiske kærlighed har samme rod som dens hengivenhed for den himmelske og som dens frugtbare tilskyndelse til cølibatet, for den hæger om alle nuancer i farveskalaen, undtagen den grå. Men en begrebsforvirring uden lige hæger de lande, hvor barnet er kastet ud med badevandet: I dag er det mere end nogensinde nødvendigt for os forældre at holde hovedet koldt og hjertet varmt midt i stormløbet mod de unge børns sjæleliv og *moral* fra alle velmenende, kortsynede reformatorer.

Oplysning skal de mindst af alt mangle, selv om de ikke skulle være så heldige at leve livet på landet i naturlig, daglig kontakt med forplantningens rytme hos dyrene. Men der skal gås stille med de døre, og problemet skal ikke ligge og dirre i atmosfæren ustandselig — i teenage-perioden er det mere end nogensinde påkrævet, at tankerne og fysikken har neutrale tilflugtssteder, *også* i form af hobbyer, interesse for omgivelserne i almindelighed og for medmenneskene i særdeleshed. Seksualoplysning ad hvilke som helst kanaler behøver ikke at godkendes, men hvis man vil foregribe en oplysning med en slagside, som strider imod et kristent

Da vi forleden besøgte Graveshoved, var håndværkerne endnu i den ende af bygningen, der rummer klasselokaler og samlingsstue. Derimod er man færdig med hovedfløjen. I dens underetage bor forstander Riishøjgaard med sin familie og her findes tillige elevernes spise-stue samt et køkken, som selv en ikke-fagmand må falde for! Her skal kokkepigen og hendes hjælpere lave maden til et halvt hundrede mennesker hver dag. De unge piger, som skal assistere, har man antaget, men forstanderen fortæller, at skolen endnu mangler den rette dame til at forestå kokkereringen.

Eleverne skal bo på første sal i hovedbygningen. Deres værelser er som alle rum i skolebygningen lyse og venlige. Man har ved moderniseringen fortrinsvis valgt at male med stærke og opmuntrende farver. Hvert værelse har sin vaskekumme, mens skabe til elevernes private ting findes på gangen og brusebade i kælderetagen.

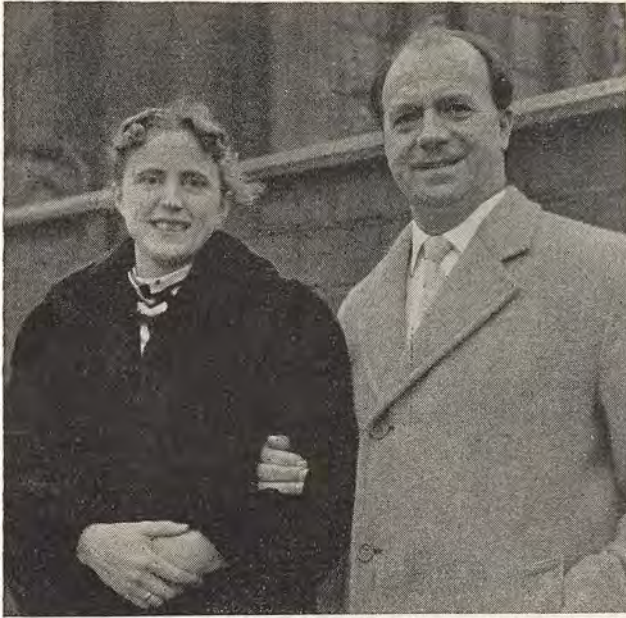
I skoleåret fra september til slutningen af maj vil efterskolens beboere daglig kunne glæde sig over udsigten ned gennem parken til Lillebælt. I fritiden er der mulighed for dejlige traveture i det gamle grønseland og langs den 2 km lange strandstrækning, der hører til ejendommen.

Forstander Riishøjgaard og fru Gerda Riishøjgaard har selv ivrigt taget del i forberedelserne til skolens åbning. Under

grundlag, er overlæge Henry Olsens udmærkede og detaljerede bog »En læges vejledning« et betydeligt mere positivt dokument at få i hånden end overlæge Fabricius-Møllers diverse behandlinger af samme emne.

Måske haster det mere, end Fabricius-Møller og hans disciple drømmer om, at finde frem til et nogenlunde holdbart balancepunkt i synet på det seksuelle. Vi har fået det serveret lige på og hårdt så længe nu, at en splinterny og uforudset fare lurker omkring hjørnet: en frigid ungdom — udbrændt, trist og kold. Har den tanke mon aldrig strejft den nidkære overlæge?

I. L.

Forstander Riishøjgaard og fru Gerda

en tur til stranden fortæller forstanderen mig, at de sammen gik i lag med at slæbe sten for at bygge en hofde ud til Lillebælt! Det var ellers en opgave for de større drenge, hvis de trænger til at bruge deres kræfter.

Under forarbejdet til den nye skole har man modtaget megen hjælp fra en række erfarne ledere ved danske efterskoler, og egnens befolkning har allerede vist sin interesse for den nye institution. Alt tegner således lovende for den katolske ungdomsskoles virke. Men forstander Riishøjgaard lægger ikke skjul på, at der i lang tid fremover vil være nye opgaver at løse. Dels er denne skoleform i støbeskeen, nye love blev udstedt i år, og dels har man ikke ved starten alle de lokaler, der er brug for i den daglige drift. Man må tænke på at bygge en større forsamlingsaal og et kapel samt et sløjdløkal. Det bliver i

den forbindelse nødvendigt at appellere til de »Graveshoved-kredse«, som skal oprettes ude over landet og kan samle katolikker, der er særligt interesseret i at støtte ungdomsskolen.

Foruden forstanderparret får skolen en lærer og to lærerinder. Andre lærerkræfter bliver tilknyttet undervisningen efterhånden. Blandt andet vil det være naturligt, at man i historie-undervisningen lader kyndige folk fra Sønderjylland orientere eleverne om grænse-spørgsmål, idet skolen jo er placeret lige syd for den gamle grænse. Man befinder sig på historisk jord. Iøvrigt vil også skolens præst, pastor Ebbe Simonsen fra Haderslev, undervise eleverne.

I slutningen af september, når det første elevhold er begyndt at føle sig hjemme, bliver den katolske ungdomsskole højtideligt indviet.

g-

Hilsen til otte nye afrikanske nationer

Vatikanstaden (NC) L'Osservatore Romano opfordrer i en artikel otte nye afrikanske nationer til at modtage deres nye uafhængighed værdigt og fredeligt, så den kan blive til ære for deres folk og give bevis på deres ansvarsbevidsthed. De otte nationer er:

Dahomey, Niger, Øvre Volta, Elfenbenskysten, republikken Chad, den centralafrikanske republik, Gabon og det tidligere Fransk Kongo. De har alle været dele af det tidligere Fransk Vest-Afrika og har haft selvstyre siden 1958.

— De nye nationers fremkomst, skriver bladet, taler til ære for Frankrig, der ligesom andre tidligere kolonimagter har forstået og givet efter for de afrikanske folks længsel efter at leve frit på lige fod med verdens andre frie nationer.

Skoleundervisning

Port-of-Spain, Trinidad (NC) Den katolske ærkebiskop i Trinidad, Patrick Finbar Ryan, O.P., erklærer, at den katolske kirke under ingen omstændigheder vil gå med til, at den stedlige skoleundervisning helt overgives til staten.

Anledningen til erklæringen er en undervisningskommission, der formodes at arbejde for en fuldstændig statslig kontrol af undervisningen.

Ærkebiskoppen citerede af pave Pius XI's encyklica, Divini illius Magistri:

»... når Kirken forlanger katolske skoler for sine børn, er det ikke et spørgsmål om parti-politik, men simpel udøvelse af en tungtvejende religiøs pligt. Den har intet ønske om at skille sine børn fra den nationale ånd og levemåde. Tværtimod ønsker den at forme dem i overensstemmelse med nationen på bedste måde...«

Ca. en tredjedel af befolkningen på Trinidad er katolikker.

Prøv vort fordelagtige abonnement...

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

I. Rørding & Co. VEster 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

Skriftemål og mentalhygiejne

af dominikanerpater H. Rieber-Mohn

II

Den schweiziske psykolog *Carl-Gustaf Jung*, som har beskæftiget sig meget med det religiøse sind, skriver et sted, at dersom vi nøjes med kun at se på *bekendelsen* som sådan, så drejer det sig formodentlig om et rent naturligt menneskeligt behov, som ikke behøver at have religiøse motiver. »Det ser ud til,« skriver han, »at der findes en slags fællesmenneskelig samvittighed, som føleligt straffer hver og en, som ikke en eller anden gang giver afkald på selvhævdelsen og aflægger en bekendelse af sin menneskelige skrøbelighed«.

Jeg vil gerne understrege, at det kristne skriftemål selvfølgelig går langt dybere end dette naturlige behov. Som sakramente er det et led i selve personforholdet mellem Gud og menneske, og det søger ikke bare at aflaste sindet, men at genoprette en forstyrret, objektiv orden, et ødelagt venskab, en grundlæggende mangel på retfærdighed. Foruden — og forud for bekendelsen — er der i det kristne skriftemål tre vigtige subjektive faktorer, nemlig selverkendelse, anger og et godt forsæt for fremtiden. Og *efter* bekendelsen er der en helt afgørende *objektiv* faktor, som gør, at dette opgør med ens eget liv ikke bliver nedbrydende, men fornyende, nemlig afløsningen, absolutionen.

Dermed har jeg i grunden allerede antydnet, hvorfor det er så farligt at fortolke det kristne skriftemål som en slags psykologisk vidunderkur. Det, som virker

psykisk aflastende ved skriftemålet, er nemlig ikke først og fremmest præstens eventuelle evner som psykoterapeut — sådanne evner har han jo ofte slet ikke. Det er det troende menneskes vished om, at det lægger sin personlighed og sit liv ind under en radikalt helbredende magt — Guds barmhertighed. Der, hvor dette mysterium ved troen tillægges virkelighedskarakter, får skriftemålet også en mentalhygiejnisk betydning. Jeg tror, at endog psykologer, som ikke selv deler den kristne tro, vil kunne indse den gunstige virkning af en sådan overbevisning, selv om den altså i deres øjne nødvendigvis helt og holdent må fortone sig som en rent subjektiv forestilling.

Mentalhygiejne og psykisk ligevægt er vel i virkeligheden i de fleste tilfælde et spørgsmål om et harmonisk forhold til *fortiden* — til det liv, som ligger bag os, men som alligevel i høj grad er medbestemmende for vor oplevelse af nutiden og fremtiden. Erfaringen om opsamlet, tyngende skyld er ikke nødvendigvis kristen, den er noget almenmenneskeligt — i virkeligheden har den vist sig at optræde helt uafhængigt af det specielt kristne opdragelsesmønster. Enhver menneskelig personlighed bliver nemlig til i spænding mellem idealistisk higen og virkelighed, mellem stræben og evne — og i det mellemrum, som ligger imellem disse faktorer, opstår skyldfølelsen — erfaringen af at have svigtet eller at være kommet

til kort over for nødvendigheder og krav, som de fleste af os oplever etisk.

Jeg vil gerne igen minde om, at den mentalhygiejniske side af skriftemålet er af underordnet betydning: Psykisk sundhed og lykke er ikke de højeste værdier i tilværelsen. Men når dette er fastslået, springer det jo straks i øjnene, at det har en mentalhygiejnisk værdi at have adgang til radikalt at få fjernet fortidens slagger og til at begynde helt forfra på livet. Netop som en indarbej-

det vane i overensstemmelse med den enkeltes sjælelige behov og rytme er der mange, der oplever skriftemålet som en mulighed for fornyelse, som afgørende præger deres livsmod.

Jeg tror, at det her kan have sin interesse at sammenstille og sammenligne de to vidt forskellige veje, som den moderne mentalhygiejne og den kristne sjælesorg — i og uden for skriftestolen — vælger, når det gælder om at mestre

fortidens tryk på menneskesindet.

Nu er jo »mentalthygiejne« et noget omfattende samlebegreb. Lad os i denne sammenhæng begrænse det til psykoterapi — sjælepleje. Psykoterapien er vel — selv om der er enkelte, der bestrider det — en medicinsk disciplin, mens sjælesorgen er en religiøs handling. Dette indebærer, at de henvender sig til to vidt forskellige lag i den menneskelige personlighed. Psykoterapiens arbejde med det underbevidste eller det ubevidste sjæleliv gør den til en omgang med irrationelle sjælelige kræfter — altså med livsytninger, som normalt undslipper vor bevidste kontrol. Her bevæger psykoterapeuten sig i virkeligheden ad helt andre veje end skriftefaderen. Efter katolsk opfattelse befinder det religiøse liv sig nemlig på den modsatte fløj af sjælelivet. Troen er i vore øjne først og fremmest en levende erkendelse — en udvidet og i grunden overmenneskelig form for viden og indsigt. Med andre ord: der hvor psykoterapeuten kræver afslappelse og nedsat selvkontrol for at lukke op for det underbevidste: drømmene, fantasien og de nye tankeforbindelser, kræver sjæ-

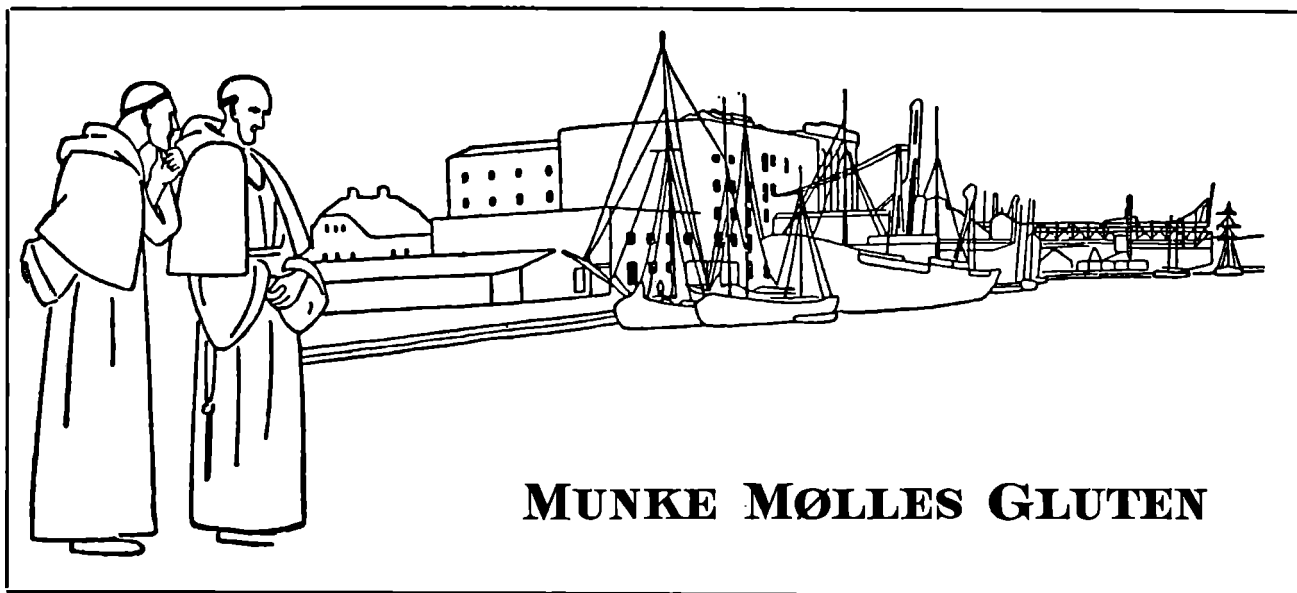
— *Mit problem, hr. pastor, er, at jeg slet ikke har nogle problemer!*

lesørgeren tværtimod samling, selvansagelse og personlig vurdering.

Det er altså ganske betegnende, at psykoterapeuten beder os ligge på en sofa, mens skriftefaderen opfordrer os til at knæle. Legemets holdning røber nemlig ikke så lidt af det, der foregår i vort sind.

Her kan det være nyttigt at minde om noget, som kan se ud som en selvfølge, men som ikke desto mindre ofte bliver overset, nemlig at skriftemålet fortrinsvis er en vej for psykisk normale og harmoniske mennesker til et syste-

matisk og stadig fornyet opgør med deres eget liv, og ingen præst ville påstå, at skriftemålet er det rigtige middel, hvor der foreligger indlysende sygelige sindstilstande. Her er grænsen selvfølgelig flydende — hvem af os kan gøre rede for, hvad der er normalt — og hvem svarer helt til dette begreb. Kirken forsøger imidlertid at give skriftefædrene evnen til at afgøre, hvornår der foreligger en sygelig tilstand, og udvise respekt for lægens dygtighed og viden på dette felt, så de ikke kludrer med sind, som kræver lægebehandling. Og hvad hovedtrækkene i sjælesorgen

MUNKE MØLLES GLUTEN

over for psykisk normale mennesker angår, tror jeg nok, at også ikke-kristne vil kunne få øje på dens mentalhygiejniske værdi. Den tager jo ikke sigte på at trælbinde, men på at udvikle personlighedens åndelige frihed og modenhed og på at forme det enkelte menneskes sind og samvittighed til et hele af livsbærende værdier, som gør, at man finder de motiver, der afgør ens handlinger og adfærd, i en indre personligt tilegnet norm. Det troende menneskes skriftemål indeholder derfor et møde med åndeligt og sjæleligt frigørende kræfter. Det betyder jo nemlig, at man underkaster sig en pædagogik, en vejledning, som går ud på at forvandle tvang til trang og på at forandre det ydre pres — loven og kravet — til en indre vital nødvendighed: kærlighedens skabende og aktive overskud. Det troende menneske vil jo se dette som en overnaturlig proces, hvis dybeste kilde og kraft er Gud — i kristendommens overleverede sprog hedder denne proces »frelse«. Men mon ikke også en ikke-troende psykolog klart ser, at den samtidig — som et bi-produkt — indebærer en vækst med hensyn til sjælelig selvstændighed og psykisk overskud.

Den kristne sjælesorg — som kommer praktisk til udtryk i skriftemålet — har aldrig forsøgt at bortforklare eller nedsætte de store modsætninger og den stærke spænding i vor menneskelige tilværelse. Trods alt, hvad vi i dag ved om milieu'ets og opdragelsens vigtige indflydelse på vore sind og vor adfærd, understreger den vor frie vilje og følgelig vort moralske ansvar for vort liv. Og i strid med tidens tilbøjelighed til at forflygtige vort etiske valg ved at benytte de konventionelle begreber »rigtigt« og »galt«, taler Kirken påståeligt og håndfast om

»godt« og »ondt« — begreber, som i en helt anden grad gør os til deltagere i en kosmisk kamp i himmelrummet — et drama, hvori vi — med eller mod vor vilje — er medspillere.

Her aner vel også det ikke-kristne menneske skriftemålets vældige rolle, i hvert fald som kulturfaktor. Vor vesterlandske kultur og menneskelighed er faktisk bygget op på denne store strenge modsætning i det kristne sind mellem lys og mørke, mellem fornødelse og genfødsel, mellem skyld og forsoning. Og én og anden kulturkritiker aner vist i dag, at det i en farlig grad vil forstyrre vor ligevægt — både som kulturfamilie og som enkeltmennesker —

dersom vor livsførelse amputeres for sine to yderligheder — disse to modpoler, som kristendommen kalder fortabelse og frelse. Det, som Det nye Testamente kalder *metanoia* — at fatte et nyt sind og fornyes i det gode — er og forbliver nemlig det grundlæggende menneskelige livsproblem. Det ved vi alle sammen. Kristendommens svar på dette problem er ganske vist et troens mysterium, men et mysterium, hvor det er indlysende, at sandhedens og sundhedens vej er den samme. For det er både god kristendom og god psykologi, at der skal tilgives den meget, som har elsket meget. Og kærligheden er og forbliver menneskelivets eneste frigørende magt.

Tredobbelt præstejubilæum

Her er ugens tre gejstlige 25 års jubilærer: fra venstre sognepræst Jacob Coenen, dr. phil. pater Alfred Otto og pater Frans Poppe, alle København. De tre ordensbrødre, som stammer fra Tyskland, har alle lagt de fleste af deres kræfter i Danmark, dog var pater Poppe under krigen ansat ved administrationen i jesuiternes central i Rom, og i seks år var han sognepræst i Århus. Pater Coenen er ikke mindst skattet for sine fremragende evner som retræte-leder og i konvertit-undervisningen, mens pater Ottos historiske studier har givet adskillige frugtbare resultater, bl. a. har han i en bog, udsendt af Pauluskredsen, påpeget adskillige misforståelser om den katolske kirke i de danske skolebøger. For tiden udgiver han i samarbejde med dr. phil. pater Heinrich Roos et værk om hidtil ukendte danske filosoffer fra det 13. århundrede.

Kongoleserne forsvare ordensfolkene

Bruxelles (NC) Trods den heftige propaganda mod belgierne er befolkningen i Kongo stadig venligt stemt over for missionærerne.

Biskop André Lefebvre s.j. af Kikwit omtaler i et brev, at befolkningen i hans bispedømme har vist missionærerne »mere venlighed« end ellers, og han fortsætter: »Leopoldville Radios løgn-kampagne har oprørt folk mod belgierne, men vi har hidtil ikke sporet dårlige virkninger af den. Folk er blevet venligt stemt over for os, fordi vi er blevet her«.

Samtidig roser biskop Lefebvre de indfødte kongolesiske præster.

Nogle af de mange ordensfolk og søstre, der ville blive på deres post, er dog blevet tvunget til at flygte på grund af oprør og blodsudgydelser, og andre af dem er af myndighederne blevet tvunget til at forlade deres missionsstationer og tage ophold i en af de større byer. Blandt disse var præster og søstre fra en halv snes forskellige ordener, som sammen med den apostoliske præfekt for Menge, mgr. Jean Van der Heyden S.V.D. måtte tage til Leopoldville. Ved ankomsten dertil udtalte mgr. Van der Heyden, at han selv og de andre missionærer af marokkanske soldater fra De Forenede Nationers tropper havde fået besked på at forlade Ballingville-

området, hvor mgr. Van der Heyden havde sit hovedkvarter. Han forsikrede dog, at såvel han som de øvrige missionærer havde til hensigt at vende tilbage til deres poster så snart som muligt.

Fra provinsen Ækvator i det nordvestlige Kongo skriver biskoppen af Bikore, mgr. Camille Vanderkerckhove C.M.: »Nogle af missionærerne bliver ved med at læse messe i afsides liggende landsbyer og at bevare kontakten med katolikkerne. Hver gang de vender tilbage til missionens hovedkvarter, glæder de sig over den modtagelse, de får, mens sognebørnene (i landsbyerne) på den anden side er lykkelige over at have set og hørt deres præst.«

Det oplyses, at biskop William van Kester af Basankusu, om hvem det var blevet meddelt, at han var bortført, er i god behold i sit bispedømme.

I den vestlige del af landet siges kongoleserne at have beskyttet ordenssøstre og at have forlangt, at de blev i deres missioner.

I Matadi har man forlangt, at nogle søstre, som forlod byen, da oprøret var på sit højeste, skulle vende tilbage til deres post. Søstre havde søgt tilflugt på et skib i havnen, som siden var afsejlet til Belgien.

En arbejder-personlighed død

Paris (NC) Gaston Tessier, der var en af de førende skikkelser i kampen mod kommunisternes forsøg på at komme til at dominere en verdensomfattende arbejderbevægelse, er død, 73 år gammel.

Tessier havde ved sin død i 17 år været formand for den »Internationale Sammenslutning af Kristne Arbejderbevægelser«. Han var generalsekretær for »Frankrigs Kristne Arbejderforbund«, fra det blev stiftet i 1919 til efter den anden verdenskrig, hvorfra han var formand for det i 5 år.

Under Frankrigs besættelse var han leder inden for modstandsbevægelsen, og efter krigen hædrede den franske regering ham med krigskorset med palmer.

Efter den anden verdenskrig modarbejdede han ivrigt kommunisternes forsøg på at forene alle verdens fagforeninger i en enkelt gruppe under kommunistisk ledelse. Samtidig modarbejdede han imidlertid de amerikanske arbejderføreres forsøg på at overtale den franske regering til at forbyde den kommunistisk ledede arbejdersammenslutning i Frankrig, idet han udtalte, at man håbede at blive i stand til at vinde over den, men kun ved hjælp af fri propaganda.

Polio-epidemien blev standset

Yubari, Japan (NC) En polio-epidemi blandt børnene i et minedistrikt i Nord-Japan er blevet standset, takket være en amerikansk missionær, fater Bernard J. Heslers hurtige indgriben. En broder og en søster til fater Hesler døde af sygdommen som børn, så han vidste, hvilken sorg den kunne berede forældrene. Da Salks vaccine ikke er tilgængelig i Japan, telefonerede han til sin søster i USA, som omgående satte sig i forbindelse med den stedlige katolske velfærds-organisation, der sendte en vaccine-beholdning til Japan med fly. Siden epidemien brød ud den 29. juni, er over 3000 børn vaccineret, og epidemien er bremset.

— Tusinder af taknemlige stemmer lyder over hele Yubari, skrev den lokale avis om begivenheden. Ligegyldigt hvor mange demonstrationer der holdes imod Amerika, vil denne bys befolkning være evigt taknemlig!

Det ser grumt ud! Men konservatoren er blot ved at bekæmpe larveangreb i denne træfigur fra en tysk kirke. Han giver dem en ordentlig dosis af en speciel væske.

Vil Castro kompromittere præsterne?

Merida, Mexico (NC) Fra pålidelig kilde har man erfaret, at Fidel Castros regering er begyndt at udarbejde lister over aktive katolikker på Cuba.

Listerne udfærdiges på grundlag af oplysninger, man indhenter på de pågældende katolikkers arbejdspladser, blandt andet om deres uddannelse og virksomhed.

I den samme meddelelse oplyses det, at den cubanske regering har givet ordre til fremstilling af 200 soutaner. Det befrygtes, at disse soutaner skal uddeles til aktive Castro-tilhængere i forskellige dele af landet, som så skal benytte dem til at kompromittere præsterne og bringe dem i miskredit, før man muligvis går over til repressalier imod dem.

Listerne over katolikkerne kan være til nytte for regeringen, hvis den vil rette opdagede anklager imod dem eller have dem fjernet fra deres stillinger.

Det røde had til korset

Berlin (NC) En polsk præst, pater Vitalis O.F.M., der var sognepræst ved Jesu Hjerter kirke i Gleiwitz, og som for nylig blev overfaldet af kommunister, da han nægtede at fjerne et kors fra et område, der hørte ind under kirken, døde få dage efter af sine kvæstelser.

Politiet henvendte sig til pater Vitalis for at få ham til at give afkald på ejendomsretten til et stykke jord, der lå op til kirken, og da han afslog det, blev han slået ned, hvorpå politiet forlod præstegården og pater Vitalis, der svævede mellem liv og død.

I mellemtiden forsøgte »demonstranter«, der bestod af kommunistiske funktionærer og politi i civil, at vælte et stort trækors, der stod på det omstridte stykke jord. Nogle af sognebørnene og sognets præster gjorde modstand mod kommunisterne, men de fleste af dem blev slået ned. Mange blev arresteret, og en af præsterne blev indlagt på et fængselshospital.

Korset var med myndighedernes tilslutning blevet opstillet til en religiøs festlighed.

Også i den polske fabriksby Nowa Huta har der været heftige demonstrationer, fordi katolikkerne forsøgte at forhindre, at kommunisterne fjernede et kors fra en byggegrund, hvor der skulle have været bygget en kirke. De kommunistiske myndigheder havde tilbagekaldt den tidligere tilladelse til kirkens opførelse.

Mgr. Bakker (til højre), der er grundlægger af og tidligere direktør for et forsikringselskab i Nijmegen i Holland, og som har 8 børn, hvoraf de 3 er jesuitter, og 18 børnebørn, har modtaget præstevielsen. Det er hans hensigt at hellige sig de spedalske i Kamerun.

De franske skole-forbedringer

Paris (NC) Den franske regering har nu sat det maskineri i gang, som skal sikre støtte til privatskolerne.

I Frankrig er ni af ti privatskoler katolske skoler. De fleste af dem drives af sognene, og en femtedel af alle franske børn går i disse skoler.

De nye bestemmelser sikrer lærerkræfterne ved privatskolerne den samme løn som de lærere, der underviser i de offentlige skoler. Desuden kræves det, at privatskolerne skal sætte skolepengene ned i forhold til den økonomiske støtte, de modtager fra staten. I nogle tilfælde vil dette føre til, at skolepengene helt bortfalder.

Privatskolerne får ikke automatisk hjælp fra staten, men må søge om den, og til gengæld må de underkaste sig en vis kontrol fra statens side. Hvis en skole ikke ønsker statskontrol og således heller ikke får nogen direkte støtte fra staten, ydes der en indirekte hjælp i form af et beløb, der udbetales til elevernes forældre og gennem dem kommer skolen til gode.

Dersom en skole vælger at modtage statsunderstøttelse, kan den vælge mellem det, der kaldes »tilknytning« til statens skolevæsen, og det, der kaldes »fri tilslutning« til det.

Vælger den »tilknytning«, overtager staten alle omkostninger, men får samtidig ret til at fastsætte skolens læseplan, og lærerne vælges af regeringen og skolens ledelse i fællesskab.

Vælger den derimod »fri tilslutning«, betaler staten halvdelen af lærernes løn og halvdelen af alle materielle omkostninger. Skolens ledelse vælger lærerne, som blot skal godkendes af regeringen, og regeringen har kun et begrænset tilsyn med læseplanen og med skolens økonomiske forvaltning.

Eftersom staten overtager alle omkostninger for de »tilknyttede« skolers vedkommende, har disse skoler ikke længere ret til at kræve betaling for undervisningen, men de har lov til at forlange en mindre afgift for frivillig religionsundervisning, der ydes af en præst, og for vedligeholdelse af kapellet.

Hvem er min næste?

Er lignelsen om den barmhjertige samaritan blot en opfordring fra Jesus til at være kærlig og medfølelse overfor dem, der lider nød? Nej, denne lignelse har en langt større rækkevidde, thi den er et svar på spørgsmålet: »Mester, hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve det evige liv?« (Lk. 10,25). — Vi er skabt for det evige liv i Gud. Hvad skal vi gøre for at opnå det? På dette spørgsmål gives der kun ét svar: Vi skal elske. Kærligheden er den eneste kraft, der kan frigøre os fra vor egoismes fængsel og føre os til friheden i Gud. Kærligheden er, siger Paulus, det eneste, der ikke forgår, og Johannes åbenbarer, at Gud er kærlighed. Vi skal elske Gud af hele vort hjerte, men dette bud ligesom udvides med et andet: Du skal elske din næste som dig selv, thi hvis nogen siger: Jeg elsker Gud, og hader sin broder, så er han en løgner, thi den, der ikke elsker sin broder, som han ser, kan ikke elske Gud, som han ikke har set. (I Joh. 4,20).

Den lovkyndige, der stiller Jesus dette spørgsmål, kender svaret, men for at retfærdiggøre sig, stiller han endnu et spørgsmål: »Ja, men hvem er min næste? Hvem skal jeg elske?«

Og hvem tager Jesus som et eksempel på én, der viser kærlighed, medlidenhed? En samaritan, foragtet af jøderne, og hans kærlighedsgerning sættes i et endnu stærkere lys ved kontrasten med præsten

og levitten, der lader den sårede ligge. De gør end ikke, hvad loven foreskriver dem. Samaritanen, den fremmede, der ikke er underkastet Mose lov, bliver det eksempel, vi skal efterligne.

Jesus ligesom vender op og ned på det hele. Grænsepælene rives op, thi »de, der var uden forbindelse med Kristus, udelukkede fra borgerret i Israel og fremmede for forjættelsens pagter, uden håb og uden Gud i verden, de er nu i Kristus Jesus, der er kommet nær på grund af Kristi blod. Thi han er vor fred, han, som gjorde begge parter til ét og nedrev det gærde, som skiller, nemlig fjendskabet.« (Ef. 2,12-14). De er ikke længere fremmede, men de helliges medborgere og medlemmer af Guds familie. (v. 20). Ingen modsætning mellem folkeslag, mellem racer, thi alle er ét i Jesus Kristus. Virkeliggørelsen af denne enhed tilhører endnu fremtiden, men i det fortidige har vi det fuldkomne billede på det, vi burde være, og eksemplet, der skal dømme os.

»Hvem er min næste?« — Jesus giver os ikke et teoretisk svar. »En mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko . . . « Lad os læse lignelsen, — den er skrevet for os; og lad os gøre som den barmhjertige samaritan. Det er til os, der siges: »Mange profeter og konger har ønsket at se det, I ser, men fik det ikke at se, og høre det, I hører, men fik det ikke at høre.«

Men hvis vi, der har set dette eksempel og hørt

Han løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge og sørgede for ham. (Lk. 10,34).

denne lære, ikke retter os derefter, hvorledes vil vi da blive dømt? Verden går måske under, fordi vi ikke har forstået at give det budskab videre, der var betroet os. Daglig beder vi om, at Guds rige må komme. Men hvad gør vi. Kan vi sige, at vi er jordens salt og verdens lys? og det er dog dertil, vi er kaldet ved vor dåb i Jesus Kristus.

Hvem er min næste? — »Og den lovkyndige svarede: Den som øvede barmhjertighed. Da sagde Jesus til ham: Gå du hen og gør ligeså.«

Vagn Hansen O.P.

Eukaristisk Forenings

medlemmer mindes om, at førstefredags-tilbedelsen genoptages d. 2. sept. i de sædvanlige kirker og på de sædvanlige, aftalte tider.

Valfarten til Oskarström!

Ved en fejltagelse meddeltes det i sidste nummer af Ugebladet, at færgen Helsingør—Hälsingborg, som har forbindelse med busserne til Fjalgime, afgår kl. 8.10. I virkeligheden afgår den pågældende færge kl. 8.00.

A. C.

Søndag 4. sept. holdes der AC-messe kl. 9 i Skt. Augustins kirke på Jagtvejen som sædvanlig den 1. søndag i hver måned. Messen læses af den nye danske dominikaner p. Jens Oluf Lund, der også prædiker. Efter messen spises der medbragt morgenmad sammen til te eller kaffe. Som afslutning spadserer man en tur i Nordsjælland, hvortil madpakke nr. 2 medbringes.

Det katolske Israelsgilde

udsender hvert år i maj et cirkulære til alle præster med anmodning om en gang i årets løb at læse en eller flere hellige messer i gildets intention, d.v.s. for jødernes omvendelse og israelsmissionen. Det samlede antal, der i år ifølge de modtagne svar er 45, opgives til centret i London, der videregiver det sammen med det engelske resultat til kongregationen »Notre Dame de Sion«s moderhus i Paris. Vi takker hjerteligt præsterne for den store interesse og trofasthed!

Verner Stabell
sekretær

Højmesse på japansk?

Tokyo — De japanske biskopper vil indsende en ansøgning til Rom med anmodning om tilladelse til at synge visse dele af højmassen på japansk. Denne afgørelse blev truffet på det sidste møde mellem biskopperne.

Det drejer sig om Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus og Agnus Dei. Kun de ord, hvormed præsten intonerer Gloria og Credo, skulle også for fremtiden synges på latin.

(Kipa)

UTAKNEMMELIGT, men NØDVENDIGT JOB tilbydes.

Vi beder venligst dem af vore trosfæller, der er engelskkyndige, om at hjælpe os med oversættelsesarbejde. Det er også en virkelig hjælp for vort apostolat, hvis en kontormand kunne påtage sig at skrive stencils.

Henvendelse: Per Wedell Topp, Asminderødgade 3, København N. På forhånd tak!

Unge katolske Arbejdere

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 28.: 12. søndag efter pinse (s. 694, grøn). Ihukommelse af Augustin (s. 1060), biskop og kirkelærer.

MANDAG d. 29.: Johannes Døberens halshuggelse (s. 1062, rød). Ihukommelse af Sabina, martyr.

TIRSDAG d. 30.: Rosa af Lima (s. 1066, hvid), jomfru. Ihukommelse af Felix og Adauctus, martyrer.

ONSDAG d. 31.: Raymund Nonnatus (s. 1067, hvid), bekender.

TORSDAG d. 1. september: Søndagens messe (s. 694, grøn). Ihukommelse af Ægidius (s. 1067), eneboer, og af de 12 brødre (s. 1067), martyrer.

Eller: Ægidius (s. 1067, hvid). Ihukommelse af søndagens messe og af de 12 brødre.

FREDAG d. 2.: Stefan af Ungarn (s. 1068, hvid), konge.

LØRDAG d. 3.: Pius X (tillæg, hvid), pave.

Bønnens apostolat

Pavens intentioner for september:

At alle katolikker må forblive forenede med hinanden og med deres sjælehyrder trods vor tids omvæltninger.

Kirkens modstandere har indset, at katolikernes styrke består i den snævre forbindelse med Kristus og hierarkiet. Derfor sætter de alt ind på at skabe splittelse mellem de troende og deres sjælehyrder og på at sætte splid mellem paven, biskopperne og lægfolket. Det ser vi især i de kommunistisk styrede lande. Men også i andre lande sker det, at politiske, sociale og racemæssige forhold fører til uoverensstemmelser mellem katolikerne, som dog alle skal være lemmer på Kristi mystiske legeme. Paven opfordrer os til at bede for, at alle splittelser mellem katolikerne indbyrdes og mellem katolikerne og deres sjælehyrder må undgås.

MISSIONSFORMÅLET:

Overgangen til uafhængighed har ikke alle vegne været så stormfuld som i Kongo. De fleste steder er den gået gnidningsløst. Paven udtalte forleden: »Atter og atter har de biskopper, som Vi fornylig har viet, sagt til Os: »Gid

missionærerne ikke så snart ville forlade os!« Må Vi... udtale Vor tilslutning til dette ønske, som er født af taknemmelighed og af en realistisk bedømmelse af situationen, og Vort håb om at det må genlyde viden om.»

Hvad skulle de 1811 afrikanske præster kunne gøre, hvis de 9388 fremmede præster blev jaget ud af landet? Meningen er jo ikke blot, at de skal tage sig af de kristne, men også at de skal vinde de mange millioner for Kristus, som endnu ikke har sluttet sig til ham. Hvad kan de forholdsvis få præster i Asien udrette med hensyn til de millioner af asiater, som skal føres til Kristi Kirke?

Derfor vil vi sammen med paven bede for:

At den kristne kærlighed må forhindre, at Afrika og Asien på grund af det indbyrdes had mellem stammerne og racerne bliver revet løs fra den kristne verden.

Vi vil lægge disse vigtige anliggender ind i vor morgenopofrelse: »Alt for Dig, Kongernes Konge.«

R.G.

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

1. kl. kød,
pålæg og
hestekød

SOPHUS LARSEN & SØN
Albanigade 39 . Odense . Tlf. 4895

Conditori » Smedegaarden «

Oscar Holmbøl

Østerbæksvej 90 - Tlf. 11 51 56

Odense

Leverandør til hospital og børnehjem

AXEL SMITH'S EFTF.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk

Telf. 156

Markedsplads 10,

Holbæk,

Telefon 239

A. P. PEDERSENS SØN

Murermester

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod
smerter fra gigt, ischias og sygdomme som
kræver varme. - Oplysninger hos

JENSEN & OLSEN

Holbæk . Telf. 365

HOLBÆK MEJERI A-S

Algade 54 - Telefon 65

Leverandør til hospitalet

Rasmussen og Nielsens
maskinværksted

Vestergade - Holbæk

Tlf. 1039

K&K

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

MEJERIET
Jestebro

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Støt vore annoncører

Læserne skriver:

I denne rubrik optages *korte* læserbreve om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.

Lærer-kontakt efterlyses

Uden i øvrigt at ville forsøge at genoplive samtalen i ugebladet om de katolske lærere, er der i herr Ole Meyers indlæg (nr. 22 af 27. maj 1960) en sætning: »Er det ikke snart på tide, at man får dannet en katolsk lærersammenslutning?«, som jeg gerne ville vende tilbage til.

Siden den fremkom, har jeg gået og ventet, at der ville ske noget, at en eller flere anciennitetsmæssigt set ældre og erfarne lærere ville komme med en opfordring til den katolske lærerstand om at give til kende, om ideen var til at virkeliggøre. Men der er ikke sket noget, hvorfor jeg nu vover mig frem med et skitseforslag.

Måske er det, der er påkrævet, ikke en lærerforening, men en katolsk pædagogisk sammenslutning, hvor alle, forældre, lærere og andre med interesse for vor skolesag, kunne mødes til en stadig mere nødvendig drøftelse af de problemer, som bl. a. den nye skolelov hver dag stiller os overfor. Så kunne man jo have en speciel lærerfraktion, åben for såvel lærere som lærerstuderende, der kunne tage sig af de for lærerne specielle katolske problemer, som ikke kan løses inden for de bestående lærersammenslutninger, hvoraf de fleste af os vel i forvejen er medlemmer.

Mener De som jeg, at der er behov

for en sådan eller lignende forening, så giv Deres mening til kende, og hvis behovet er der, lad os så komme i kontakt med hinanden og eventuelt komme sammen i en week-end eller i en ferie og få ført ideen ud i livet.

Ole Steen-Henriksen

Hjælp til de gamle

Kære Mor Hildegard.

De spørger i Deres brev (Ugebladet nr. 33), om der findes nogen forening eller sammenslutning, der tager sig af gamle.

Ja, vi har nu i mere end fem år arbejdet på at få kontakt med enlige, gamle, syge og handicappede katolikker gennem vore brevgrupper (U.C.M), den årlige messe i St. Therese kirke i juni måned, små sammenkomster i private hjem, vort lille blad »Pax Vobis«, som bliver sendt uden vederlag til alle, som vi har forbindelse med. De og andre interesserede er hjerteligt velkomne til at høre nærmere om virksomheden ved at opgive Deres adresse til undertegnede.

Med venlig hilsen

Fru M. Lerche Nielsen

Lyngen 6, Lyngby

Tlf. 87 44 45

Rom - Assisi

3 ledige pladser

19 dage kr. 850,00. — 19. sept. til 7. okt.

Prisen indbefatter togrejse med sovevogn (bus fra Rom til Assisi og fra Assisi til Firenze) samt kost og logi i gode pensioner.

Program fra lederen: Pastor d'Auchamp, Aakirkeby, telf. 462.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellemlbygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Kristne studenter til felts mod kommunismen

I pinsedagene var nogle medlemmer af Academicum Catholicums studentergruppe i Berlin. Vi var blevet inviteret med af de katolske studenter i Hamburg. Derovre fik vi en meget eftertrykkelig oplevelse af, hvor målbevidst kommunismen forstår at tage universitetslivet med alle dets instanser i sin tjeneste. Hver og en af os, der var med i Berlin, vendte tilbage med en personlig erfaring om, at der i dag foregår en *åndelig* kamp; ikke blot brutal magt står mod magt, men idé står mod idé. På intet tidligere tidspunkt i historien er spørgsmålet om sandhed og løgn stillet så indtrængende som i dag.

Den materialisme, der i Østen er blevet gjort til et intellektuelt system, er måske ikke mindre virksom i Vesten, her ganske vist skjult som en snigende sygdom. Dens symptomer er, at man regner det sanselige for alt og stiltfærdigt overser det åndelige.

Kristendommen er truet af militant materialisme på den ene side og snigende materialisme på den anden. Den svækkes ved mange menneskers mere eller mindre åbenlyse frafald, men styrkes samtidig ved en ny og uventet kraft, der vokser frem af dens midte. En stærk og hidtil ukendt åndelig udveksling er opstået mellem kristne af forskellige konfessioner. En katoliks åbenhed for de andre betyder imidlertid åbenhed for de andres spørgsmål og problemer, og således betyder det atter *åndelig* konfrontation. Denne er kun mulig på baggrund af solid viden om ens egen position. Den, der holder af sandheden, må studere og søge.

Fordringerne til det katolske lægfolk er vokset. Præsterne alene kan ikke længere klare kristendommens sag. Ikke mindst de katolske studerende har et særligt »kald« i den øjeblikkelige situation. De er ifølge sagens natur vant til åndeligt arbejde. Desuden lever de i et milieu, hvorfra åndelige impulser udgår, som senere hen — slægtled igennem — vil virke videre blandt andre mennesker.

Overbevist om, at de katolske studerendes indsats er af betydning for kristendommens fremtid her i landet, håber ACs studentergruppe at kunne opbygge et milieu, ud fra hvilket sund oplysning om katolsk livsopfattelse kan spredes længere ud end til katolikernes snævre kreds. Den vil hjælpe de katolske studenter i denne opgave, både ved at føre dem ind i et menneskeligt fælles-

skab med ligesindede studenter og ved gennem religiøs og intellektuel skoling — det sidste især på det elementære filosofiske plan — at orientere om de forskellige åndelige strømninger, der brydes.

For at arbejdet i ACs studentergruppe skal blive frugtbar, håber vi indstændigt at opnå kontakt med så mange som muligt af vore katolske studerende, og vi håber, at vi i gensidig hjælpsomhed må kunne samarbejde med landets øvrige ungdomsforeninger.

Hans L. Martensen S.J.

Rom (NC) Roms stifts-synode har vedtaget en række regler vedrørende katolsk lektur. Det beder bl. a.:

Alle katolikker opfordres til at støtte den katolske presse.

Præster bedes arbejde for udbredelsen af katolsk litteratur i deres sogne og at fremlægge katolske tryksager ved kirkerne.

Sognepræster rådes til at holde sognebiblioteker.

Katolske forældre mindes om deres pligt til at sørge for, at familien har adgang til katolsk læsning — og advares mod anskaffelse af skadelig litteratur.

Muhamedanere og kristne sammen på valfart

Inspireret af en franskmand, professor Massignon, har der siden 1956 hvert år været holdt en kristen-muhamedansk valfart til Lannion i Bretagne. Her mødes franskmænd og muhamedanere og forenes i bønner for fred. På valfarten i år blev messen celebreret efter den orientalske ritus, og der blev sunget på bretonnisk, græsk, kabylsk, latin og fransk. Her er nogle af processionens deltagere fotograferet under et banner med arabisk inskription.

Skal De flytte?

Jul. Larsen & Sønner
AMAGERBROGADE 221
Am. 6647-6250

Hvorfor kun to børn?

Hvis man skal dømme efter internationale opinionsundersøgelser, er kanadierne det mest børneglade folk i verden. Det viser sig nemlig, at ikke mindre end hver tredje kanadisk familie gerne vil have fem børn eller flere — og hver femte familie sagde, at de gerne ville have mindst seks børn eller flere!

Her i Europa er befolkningen betydeligt mere tilbageholdende i sine børneønsker. I de fleste europæiske lande ligger gennemsnitsønsket på to børn — undtagen i Norge, hvor der er lige så mange familier, der gerne vil have tre børn, som der er familier, der ønsker to børn.

Men hvad er årsagerne til, at europæerne tilsyneladende er så langt mindre børneglade, end folk på den anden side Atlanten?

Svenskerne har sat sig for at undersøge det — og det viser sig, at de to hovedårsager til, at man i Sverige foretrækker to børn, ikke er et spørgsmål om større eller mindre glæde over børnene, men simpelthen er af materiel art: Boligforholdene og ønsket om at give børnene er tryk fremtid blev angivet som de to hovedårsager til, at et flertal fore-

*Familien Danmark
i Jørgen Clevins streg*

trækker kun at have to børn. Derimod spillede forældrenes egne opvækstforhold og antallet af søskende i deres barndomshjem ingen rolle.

Blandt andre årsager, der blev angivet, var: frygt for, at manden skulle blive arbejdsløs eller syg, ligesom også de usikre forhold i verden blev opgivet som en årsag.

En del — men det var betydeligt færre — angav ønsket om at »bevare den levestandard, vi har«.

Formodentlig dækker svenskerne svar så nogenlunde, hvad danskerne ville svare på de samme spørgsmål.

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører
Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

EMANUEL JENSEN & H. SCHUMACHER

Murer- og
Entreprenørforetning A/S

Godthåbsvænget 4, København F
Telefon C. 963

Chr. Hansens kødudsalg

Telefon Eva 6465 - 6466
Gl. Kongevej 163
København F

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27, KØBENHAVN
TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

Det levende Lys

ALTERLYS

i alle størrelser

og i øvrigt
stearinlys og vokslys
af enhver art

ASP-HOLMBLAD
STEARINLYSFABRIKER
København

Unge engelske arbejder-synspunkter

London (NC) Bosætningslån med lav rente for unge par — en hævelse af den skolepligtige alder fra 15 til 16 år — lettere adgang for ungdommen til fysisk og åndelig udvikling! Dette var tre af de ønsker, som blev fremsat af unge kristne engelske arbejderes forbund på årsmødet i London i den forløbne uge. Deltagerne appellerede også til presse, radio og fjernsyn om at hjælpe ungdommen til bedre at forstå sine pligter som ægtefæller og forældre og opfordrede ungdommen til at interessere sig for i sin fritid at hjælpe de gamle, de fattige og de ulykkelige.

Redaktionelt

Vi beder læserne undskylde, at der ved et teknisk uheld på en meningsforstyrrende måde er blevet byttet om på teksten i det referat af München-kongressen, vi bragte i sidste nummer af Ugebladet.

Den ansvarshavende redaktør træffes ikke i august måned. Kontoret er åbent og modtager manuskripter. Telefonisk henvendelse bedst 10—12, ellers Ordrup 3222. Telefonisk kontakt med redaktionens øvrige medlemmer: Ordrup 3222 (Martin Drouzy), 87 88 02 (Inger Lauridsen) og Tria 3409 (Egon Duvå).

Gevinster udtrukne ved St. Vincents Søstrenes lotteri

1: 5023. - 2: 3080. - 3: 26. - 4: 2061.
5: 1853. - 6: 1563. - 7: 2284. - 8: 476.
9: 5414. - 10: 5534. - 11: 2898. - 12:
4685. - 13: 1605. - 14: 2628. - 15: 3894.
16: 4409. - 17: 4283. - 18: 784. - 19:
1538. - 20: 5357. - 21: 5419. - 22: 2051.
23: 5722. - 24: 3793. - 25: 3941. - 26:
2436.

Til alle, der ved gaver, bidrag eller på anden måde har hjulpet til at støtte vor sociale gerning, bringer vi vor bedste og hjerteligste tak.

St. Vincent Søstrene, Nygade 8, Helsingør.

KATOLSK UNGDOMSSKOLE, GRAVENSHOVED

På grund af forsinket afbud kan dreng eller pige, ved omgående henvendelse, endnu nå at komme med på skolens første elevhold, som begynder den 3. september.

Sigfred Riishøjgård
Katolsk Ungdomsskole,
Graveshoved pr. Fjelstrup
telf. Fjelstrup 40

Pæn, reel og absolut pålidelig herre mellem 45—55 søges af pæn enlig dame, evt. ægteskab.

Billet mrk. A. 26 til annonceekspeditionen.

Det er muligt for damer og unge piger at bo på Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup, under katekismumødet i oktoberferien.

Der afholdes retræte af pastor G. Bertling for damer torsdag, fredag og lørdag den 20., 21. og 22. oktober på Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup. Sengetøj medbringes. Henvendelse 9—14, He. 3118.

— Jeg kender den ikke. Men den må have opdaget, at vi får fisk hos os hver fredag!

PÅ GRUND AF SYGDOM

er der straks en plads ledig for en ung pige til hjælp i huset på Graveshoved Ungdomsskole pr. Fjelstrup. Tlf. Fjelstrup 40.

Gerda Riishøjgård

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

AMAGERBANKEN AKTIESELSKAB

Banken der dækker hele Amager

KATOLSK UNG PIGE

søges til at hjælpe mig med pasning af vore 3 børn, 5, 3 og 1/2 år, samt alm. hushjælp.

Arkitekt, fru Kirsten Molnar,
Kgs. Lyngby. Tlf. 87 85 57

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

TIL BYEN

FRA BYEN

- i byen

smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE

Et centralt spisested for dem,
der er bosat, og for dem, der
kommer tilrejsende med bane
ell. bil ... og et godt madsted,
hvor hygge og
venlig betjening
findes.
Rimelige
priser.

FILM og TEATER

Kirmes

Markedsstemning i landsbyen Eifel i Vest-tyskland. Karrusellen skal op. Under gravearbejdet finder man liget af en tysk soldat. Fem personer i landsbyen ved, hvem han er; alle har de noget dårlig samvittighed og usselhet at skjule i forbindelse med denne drengs død. En af dem, moderen, vil have sandheden frem, men hun bliver standset af de andres overtalelser: Det er så længe siden! Lad os nu ikke igen rode op i den historie! Hvem kan have glæde af at få at vide, at drengen var desertør og tog sit eget liv? Hans navn er jo indskrevet blandt de faldne helte i Rusland; hvorfor nu tilsøle hans navn? Det vil tværtimod have en meget uheldig virkning i dag, hvor ord som troskab, tapperhed og ære igen har fået den rette klang!

Op festen går videre, sagen dysses ned.

Men vi oplever forhistorien, i hvilken instruktøren Wolfgang Staudte hudfletter sine egne landsmænd så hårdt, at man næsten ikke kan forstå, det er en tysker, der har lavet filmen. Det er en film om svaghed og fejlighed, men først og fremmest om »glemsomheden«, der begraver de ubehagelige minder og den dårlige samvittighed. Vi vil ikke blive ved med at huske eller bære på fortiden.

En ung dreng deserterer og vender hjem ude af stand til at bære krigens gru, — ikke det, han selv må lide, men den lidelse, han må tilføje andre. Han søger hjælp hos sine egne, men svigtes af dem alle; ikke fordi de er fanatikere og tænker på soldaterære eller fædrelandssvig, men fordi de er bange og først og fremmest vil redde deres eget skind. Faderen tør ikke vide af ham og beder ham gå. Præsten dækker sig bag sit ansvar for de andre og støder ham fra sig. Kroværten prøver på at melde ham for at hytte sig og sine. Selv en ung, fransk pige, Annette, der forelsker sig i ham, falder fra ham. Også hun vil frem for noget sit eget liv. Kun moderen tør og vil, men magter det ikke, og da alle sunde er lukket, ser Robert ingen anden udvej end at skyde sig, ikke fordi han er bange for sig selv, men fordi han forstår, at han kun kan volde fortræd. Forfærdende er den scene, hvor han ser faderen, ydmyget og på knæ, tigge sin fanatiske, nazistiske svigerdatter om ikke at melde dem. Faderens

fornedrelse i dette øjeblik får Robert til at give op.

Filmene virker nøgtern som en autentisk beretning. Der er ingen helte eller skurke, kun mennesker, der svigter, som vi alle gør det. For selv om det her er tyskere, der skildres, så gælder anklagen mere eller mindre os alle. »Vi er alle desertører«, som Annette siger. Vi kender alle til usselheden og til at ville glemme og gå videre, som om alt var i orden.

Her bliver vi standset og må tænke os om. For det er en af filmens største værdier: at vi ikke kan lade os nøje med at betragte naboen fejl og forarges over ham, men selv rammes og tvinges til at erkende vort fællesskab i svaghed.

Bo.

Can - Can

Den filmatiserede oprettede Can-can handler om en smuk, parisisk varieteværtindes genvordigheder, bare fordi hun vil glæde sit publikum. De vil så gerne se hendes piger danse can-can, men myndighederne har stemplet dansen som »en utugtig vellystig opvisning« og som sådan skadelig for den offentlige moral. Simone kommer til at betale bøder og endog vandre i fængsel for sin can-can. Men hun er en yndig pige, der formelig strutter af liv og letsind, så naturligvis besværer hun både anklager og dommer. Til sidst vinder hun også den kvindelige præsident for »Ligaen mod utugtig dans«, og dermed begynder can-canens sejrsgang over hele den civiliserede verden.

Men der er nu noget, de ikke rigtig har fået fat på i Hollywood, selv om de har gjort sig så megen umage. Når amerikanske filmfolk ruller sig ud og med alle til rådighed stående tekniske hjælpemidler skaber Montmartre-stemning anno 1896, så kan De tro, det bliver flot! Technicolor og Todd-AO. Det bliver noget af det smarteste smarte og af det dyreste dyre — men... there's nothing in the air... for der er slet ingen »air«. Men naturligvis, der er flotte showoptrin, en eminent apache-dans og den fejende, festlige can-can. Nogle forarges over den letsindige dans — andre vil måske forarges over, at så mange penge er ødslet på så lidt.

Ai.

Når månen står op

Hvor er det farligt at gå til en film, som af nogle er rost og anbefalet med stor begejstring. Det er i virkeligheden så få film, der kan svare til forventningerne; det kunne John Fords nye film

fra Irland heller ikke. Den skulle give os tre eksempler på, hvor skiftende og rigt det irske sind er. Snart er det trodsigt og stolt som hos den gamle kæmpe, der hellere går i fængsel end modtager penge til at betale sin bøde med — uanset om pengene kommer fra ven eller fjende. Snart er det sprudlende fuldt af later som hos passagererne i toget, der hele tiden får endnu et minuts ophold på en lille tilfældig jernbanestation, og snart er det uforsonligt og oprørsk som hos hele befolkningen, der kæmper for deres frihed imod englænderne. Det er stemningsbilleder uden nogen egentlig handling og dramatik, men desværre også uden at give indtryk af at være ægte i deres menneskelighed. Personerne er skuespillere fra The Abbey Theatre, og de er dygtige, — men de er vant til scenens virkemidler og ikke til filmens — derfor bliver det filmatiseret teater — en dårlig blanding af to vidt forskellige kunstarter. De tre novelle-lignende stykker, som har skabt filmen, er meget tynde og i sig selv ret uinteressante, — når personerne heller ikke synes at sige én noget, må resultatet desværre blive en jævnt kedelig film.

K.B.

Tillykke med bryllupsdagen

Færdigstyet amerikansk komedie. David Niven og Mitzi Gaynor spiller uartige forældre, der på én gang skændes og tilbeder hinanden. Årsagen til disse skændier er et fjernsynsapparat, som hendes forældre

har foræret ægteparret til deres 13. bryllupsdag. Børnene, der selvfølgelig er opdraget efter de mest moderne metoder og allerede har et dybtgående kendskab til psykoanalyse, bringer deres forældres tilfælde for »Børnenes råd«, en kendt TV-udsendelse. Langt fra at hjælpe forværrer dette initiativ det hele, og to TV-apparater går i stykker, det ene efter det andet, som følge af den ægteskabelige strid. Men selvfølgelig ender det hele som det skal, i fred og harmoni.

Alt dette er morsomt og temmelig uskyldigt. Men man føler alligevel et vist ubehag, når man tænker på, at disse »parents terribles« har deres egne børn som vidner og dommer.

Ma

KATOLSK ugeblad

På et tidspunkt, da godtfolk og idrætsmænd stævnedes mod olympiaden i Rom, løste pastor Schindler billet nordpå. I nogen tid har han — sin rekonvalescens til trods — demonstreret en sand olympisk form på diverse prædikestole, for i nær fremtid at kunne mødes med hovedstadens unge katolikker. Her er pastor Schindler fotograferet i sit romerske arbejds-værelse.

Lægapostolat- mødet i København

Må kirken være
en magtfaktor?

Børnene
og fjernsynet

Paterren i luften

Fra kulkælder til
mødesal

Olympisk episode

Under de olympiske lege i Rom har mange klostre og præsteseminarier gæstfrit stillet sig til rådighed med logiplads. Kajakroerne bor således i et kloster ved navn Sanctuario Mondo Migliori 25 km syd for Rom. De faste beboere var på forhånd betænkelige ved at åbne klostret for olympiadeltagerne, men var enedes om at gøre det, fordi olympiaden er et af de få beviser i verden på fredelig sameksistens mellem mennesker fra nationer i øst og vest.

Allerede førstedagen syntes der at være opstået, hvad vi diplomatisk vil kalde etikette-vanskeligheder. Kun iført deres bare ungpigetæer og shorts, der næppe kunne blive meget kortere, vadede et par danske kajakroersker ind i klosterkirken, hvis alter de tog i nærmere øjesyn. En nonne havde travlt med at gøre rent, og opdagede ikke de to danske piger. Det gjorde derimod en præst, der skyndte sig at kalde de danske piger ud. Han hilste elskværdigt på dem og forklarede på tysk, at de naturligvis ikke kunne vide det på forhånd, men at man nødig så kvinder i shorts og ærmeløse trøjer i denne eller andre italienske kirker.

En banal episode, ikke værd at nævne, om ikke netop fordi dagbladet BT tilfældigvis — vi understreger *tilfældigvis* — havde haft en medarbejder og en fotograf i selvsamme kirkerum, og

hvis ikke samme kvikke folk dagen efter havde brugt trekvart avisside til i tekst og billeder at skildre den — åh så pittoreske — hændelse.

En præst i folkekirken, Ejnar Fledelius, Ringsted, har spekuleret over, om der herhjemme er en vej frem til åbne kirker. Vi synes, at hans udtalelser kan danne et passende apropos til den lille olympiske episode:

— Der kommer, skriver pastor Fledelius i Ringsted Folketidende, desværre stadig flere og flere eksempler på, at vort »højt kultiverede folk« synes at lade meget tilbage at ønske med hensyn til velopdragenhed og pietetsfølelse over for de nedarvede værdier, også hvor disse er synlige.

Åbne kirker vil kræve en fuldstændig mentalitetsændring hos befolkningen, og hvordan skulle man kunne skaffe en sådan til veje? Det er hele livsindstillingen, der skal ændres, og det lader sig ikke gøre hverken i løbet af et slægtled eller to.

For mine øjne at se er der kun én vej frem med hensyn til at få vore kirkehuse åbnet: Det må blive sådan, at den levende menighed simpelthen værner sig til at bruge kirkehuset som *andagtssted i hverdagen*. Vi må nå dertil, at man til enhver tid kan vente at finde en eller flere personer, som har søgt ind i kirken for derinde at være stille for Guds ansigt — sådan som det sker i katolske lande.

På den ene side
- og på den anden!

Under en ferie i Italien traf domprovst Poul Schou, Haderslev, en italiensk præst, med hvem han førte flere hyggelige samtaler til gensidig oplysning. Herom har domprovsten nu fortalt i Jyllands-Posten. Vi sakser en af den italienske præsts udtalelser:

I protestanter har glemt visse ting — bl. a. opdragelsens betydning på langt sigt og de smås manglende evne til at bruge deres samvittighed, ja, også gerningernes betydning — men til gengæld har I lagt vægt på prædiken. Når jeg læser lutherske prædikener — hvad jeg ofte gør — har jeg en fornemmelse af, at I forstår at forurolige folk på den rette måde.

På dette tidspunkt af samtalen prøvede jeg på — så godt jeg nu kunne på tysk — at gengive, hvad jeg skrev i Jyllands-Posten om prædikenens betydning forrige søndag.

Den artikel kunne jeg godt have skrevet, sagde den italienske præst; det gælder også vore kirker i dag: Vi prædiker for lidt, og vi prædiker for dårligt. Vi beroliger folk i stedet for at forurolige dem.

Ching-Hsiung Wu:

Den kristne fattigdom skal ikke dyrkes som et mål i sig selv, men snarere som en nødvendig betingelse for at sjælene kan fyldes med Himmels uendelige rigdomme.

★

At indse, at selv om et menneske har overflod, afhænger hans liv ikke af det, han ejer — det er at være fattig i ånden!

★

Der er kun to livsanskuelser. Den ene begynder med faste og ender med fest. Den anden begynder med fest og ender med hovedpine.

★

En helgens portræt er kun en del af en stor og endnu ufærdig mosaik — Jesu portræt.

Hundrede lægfolk og fem biskopper

Socialrådgiver Aase Andersen om det forestående møde i København for lægfolkets apostolat

Det vil næppe være forkert at sige, at lægapostolatet altid må være i støbeskeen. Ligger sigtet end fast, er vilkår og arbejdsmetoder skiftende. Det er af største betydning for Kirkens trivsel, at dens børn er sig deres ansvar bevidst og ikke blot sætter sig mageligt til rette i bevidstheden om at have søgt og fundet. Det hører også med at ville give videre, hvad man selv har modtaget!

Aktivitet vil det næppe skorte på hos de omkring 100 katolske lægfolk, der i midten af september samles i København til det første europæiske møde for lægfolkets apostolat indenfor Kirken. Deltagerne kommer fra 19 lande, og det er de pågældende biskopper, der har bedt dem gøre den mere eller mindre lange rejse til København. Her skal de i fire dage udveksle erfaringer og synspunkter.

I spidsen for den danske mødegruppe står socialrådgiver Aase Andersen, som har trukket et stort læs ved mødets praktiske tilrettelæggelse.

— Som Ugebladet allerede har meddelt, bliver der tale om det første møde i sin art, siger Aase Andersen. — I Rom

blev der i 1951 holdt en verdenskongres for lægapostolatet arrangeret af Italiens katolske Aktion. På pavens initiativ nedsattes derefter en permanent komité ud fra ønsket om, at der fremover måtte findes et samlende organ for lægapostolatet i alverdens lande.

Rom - London - København

Da en ny verdenskongres holdtes i 1957, ligeledes i Rom, havde jeg den oplevelse at være med, og under opholdet fik jeg god kontakt med engelske delegerede. Da den engelske nationale lægmandsorganisation i fjor arrangerede et week-end-møde i London, var der indbudt en lille delegation fra hvert af

de skandinaviske lande og en sekretær fra den permanente komité, som fandt ud af, at når der i år skulle arrangeres et større møde på fælleseuropæisk plan skulle det gerne være i Skandinavien. Der gik forespørgsel til biskop Suhr, som fandt ideen udmærket og overdrog mødets praktiske side til Danmarks katolske Kvindeforbund. Siden er der blevet arbejdet hårdt i den gruppe, som af biskoppen var blevet bedt om at forberede det, men nu skulle alt være omtrent klappet og klart.

— Og der er vel lagt op til et rigtigt arbejds møde?

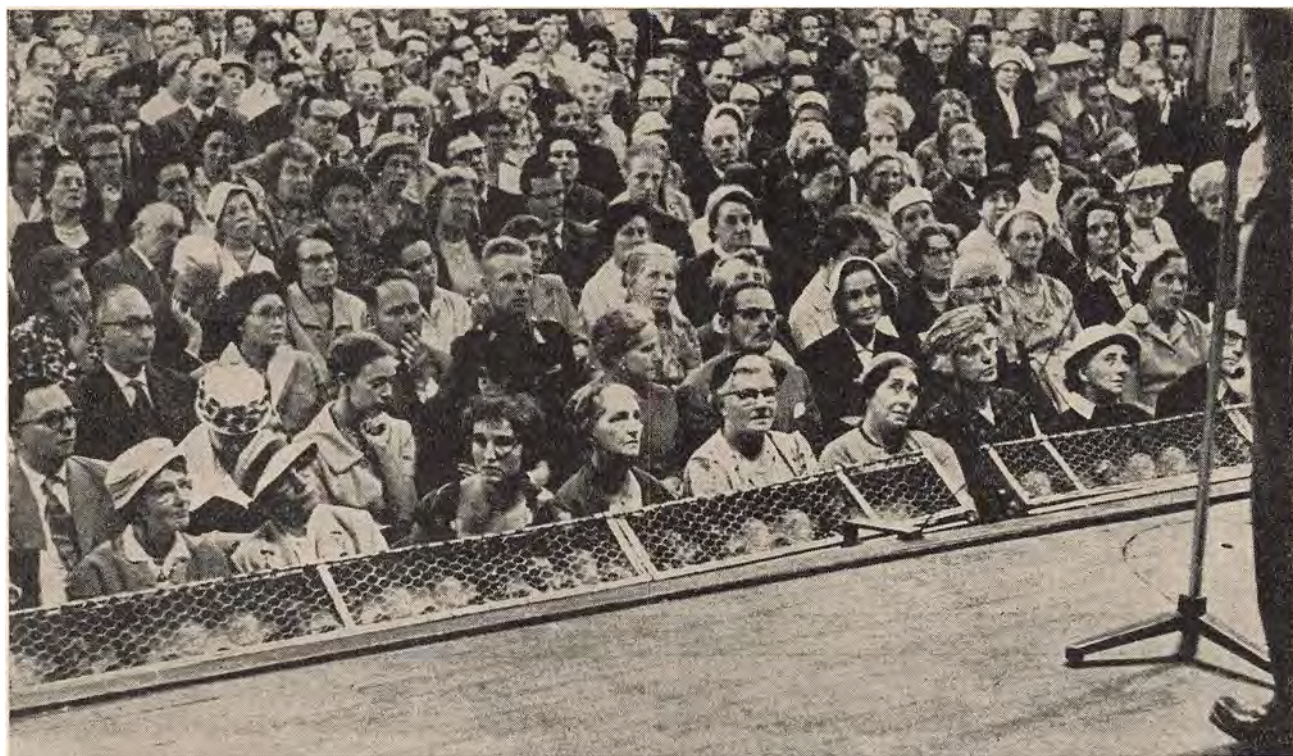
— I høj grad. Hvert lands delegation aflægger rapport om egne metoder og erfaringer, og jeg er ikke i tvivl om, at meget kan læres hos hinanden — også selv om forudsætningerne ofte er så vidt forskellige.

Hvad andre ser på hos os

— Er det muligt, at vi herhjemme kan lære andre noget? Vi er dog så få.

— Måske netop derfor. Kan man ikke studere andet hos os, kan man i hvert fald få et godt indtryk af de vilkår og vanskeligheder, der rejser sig for en udpræget minoritetskirke. Jeg kan nævne, at trosfæller i udlandet er meget interesseret i det ungdomsarbejde, der udfoldes i Øm. Den katolske brevscole er

(fortsættes side 7)

Når man er i teatret, er det nok, at man sætter sig ned, ser på stykket og hører efter, men Kristus er ikke kommet for at samle tilskuere, men medarbejdere.

Om katolsk magtudfoldelse

af Kaare Osorio O. P.

Kirkens syn på og deltagelse i politik har for nylig været genstand for diskussion i hele verdenspressen. Man har kommenteret en artikel i *Osservatore Romano* (se *Katolsk Ugeblad*, nr. 28) samt et brev fra spanske præster til deres biskopper (*Katolsk Ugeblad*, nr. 27), og valgkampagnen i Amerika omkring Kennedy har givet anledning til forskellige debatter. Nedenstående kronik forsøger at gøre status i dette spørgsmål.

En af de alvorligste og mest udbredte anklager mod den romersk-katolske Kirke er utvivlsomt påstanden om Kirkens trang til at herske og regere i verden som en politisk magt. Hvor tit må vi katolikker ikke høre, at der, hvor Kirken bliver en politisk magtfaktor, begynder også undertrykkelsen af anderledes troende og tænkende. Vi skal her ikke udtale os om, hvorvidt disse påstande er rigtige, vi vil kun undersøge, om de er mulige. Man kritiserer ikke sin Kirke, man stiller den spørgsmål. Lad os da spørge den, om det er uden grund, at ikkekatolikker hæfter sig så meget ved den politiske side af Kirkens aktivitet? Lad os spørge den, om det er i overensstemmelse med dens inderste væsen at være en politisk magtfaktor, eller at være en magtfaktor i det hele taget?

En udtømmende redegørelse for dette problem kan der naturligvis ikke blive tale om i en artikel af denne størrelse; det kan kun blive til enkelte spredte betragtninger og refleksioner over et problem, der burde forurolige os alle, da det netop er her, fristeren lurer på os. Der er da heller intet, der tyder på, at Kirkens mænd ikke skulle være faldet for denne fristelse, — noget der iøvrigt ikke burde anfægte os katolikker det mindste. Kirken består jo ikke i kraft af den trofasthed, den kan præstere, men i kraft af Guds ord til den, om at dødsrigets porte ikke skal få magt over den (Matt. 16,18). Det er Guds ord Kirken bygger på, og ikke sin egen trofasthed.

Det første spørgsmål, vi skal rette til Kirken, er, om den har lov til at være en magtfaktor, og svaret må absolut blive bekræftende. Kirken kan jo ikke ville andet og mere (og heller ikke mindre for den sags skyld), end hvad Kristus selv ville: i, ved og gennem Kristus vil Gud genoprette sit herredømme over verden, han vil påny blive alt i alle. Såvel mellem katolske teologer og exegeter, som mellem katolikker og protestanter, er der i dag fuld enighed om, at Guds herredømme over menneskeheden, udøvet i og gennem Jesus Kristus, er universelt, d.v.s. at det omfatter alt: »thi i ham skabtes alt i himlene

og på jorden, det synlige og det usynlige, hvad enten det er tronengle eller herskere eller magter eller myndigheder: alt er skabt ved ham og til ham«. (Kol. 1,16; jfr. også Ef. 1,10-21). Kristus er den absolutte Herre, han er konge over alt skabt, det er det, som blandt andet Krist Kongefesten skal udtrykke, hverken mere eller mindre. Jesus siger jo også til Pilatus: »Du har ret, jeg er konge, dertil er jeg født, dertil er jeg kommet til verden« (Jo. 18,37). Dette stiller os naturligvis overfor et valg af ganske afgørende betydning: enten hersker Kristus helt, eller også hersker han slet ikke, d.v.s. at enten tjener man Gud efter hans sind, eller også tjener man ham efter sit eget, hvilket vil sige, at man ikke tjener ham. Medfører dette så, at vi skal oprette et kristent jordisk rige, en slags kristen stat, hvor Kristus hersker?

Den samme Kristus, som kræver mennesket helt og fuldt, og ikke bare en del af det, har også udtalt disse ord: »Mit rige er ikke af denne verden«. (Jo. 18,36). Han nægter at lade sig føre bort af jøderne for at blive deres konge. (Jo. 6,15). Han afviser totalt Satans tilbud om at komme til at herske over alle verdens riger (Matt. 4,8-9). Kirken er en magtfaktor, og den skal være det, men en magtfaktor af en ganske anden karakter, end det vi normalt forstår ved dette ord.

Det er absolut nødvendigt en gang for alle at have forstået, at Kirken er den kommende verden, og som sådan tilhører den kun denne verden som en pilgrim, hvilket igen vil sige, at den ikke tilhører denne verden. Kirken er, selv om den er synligt til stede i denne verden, altid på vej mod sin himmelske Herre og konge, den må ikke blive en stat eller et synligt samfund på lige fod med de naturlige stater og samfund. Kirken må ikke installere sig her på jorden og blive et jordisk samfund, den skal forblive et himmelsk samfund i en jordisk tilstand. Mellem at være et jordisk samfund og være i en jordisk tilstand er der faktisk en himmel til forskel. Den franske dominikaner Y. Congar har fornyligt udtrykt sig således: »Kirken som den kommende verdens virkelighed bør defineres som et broderligt

trossamfund, et fællesskab i tro og kærlighed. Den skal tage sig i vare for den ånd, der får den til at ville eje og dominere, en ånd, der tilhører og gennemsyrrer den jordiske politiske virksomhed, og som man genfinder i de fristelser, der går igen til alle tider; fristelser som Adam og Kristus har kendt, og som i grunden ikke er noget andet end *viljen til magt*. Men Kirken skal *ville* være tjenerinde«.

Kristus er født til at være konge, og dog nægter han at oprette noget jordisk kongedømme, et paradoks, der kun kan forklares, hvis man holder sig for øje, at Kristus udøver sit herredømme over verden og over Kirken på to forskellige måder. Kristi herredømme er og forbliver universelt: han er konge over universet, han har blot givet afkald på at udøve dette herredømme på samme måde, som han udøver det over Kirken.

Hvad mere er: det er ikke gennem Kirken, han er konge over universet. Der er ingen katolsk teolog med respekt for sig selv, som i dag vil hævde, at Kirken har fået fuldmagt på det politiske og tidslige plan. Kirken er en åndelig magt, den har kun fået fuldmagt over dem, som *frivilligt* ved tro og kærlighed giver sig ind under dens myndighed. Kirken er altså ingen politisk magtfaktor, og den skal ikke være det; men derfor er den ikke forvist fra det politiske liv for at leve en sakristitilværelse uden at bryde sig spor om verden og dens problemer. Kirken er til stede i verden ved sine troende, dens indflydelse på denne verdens struktur sker ene og alene gennem dens indflydelse på de troendes samvittighed. Den kristne tilhører på en vis måde to verdener, — det gør Kirken ikke. Den kristne tilhører forløsningens nye orden, men han er så sandelig ikke af den grund holdt op med at leve i den gamle verdensorden, som skal forløses. Han er omplantet til Guds kærlighedsrige, og dog er han ikke

revet ud af sit naturlige milieu. I egentlig forstand tilhører han kun Kristus og hans Kirke, men denne Kirke har en jordisk tilstand, som gør, at han, når han går ud i verden, hvor Kristi herredømme endnu ikke er accepteret, selvfølgelig ikke forlader Kirken. Det har han for øvrigt heller ikke lov til.

De kristne skal drive politisk virksomhed, men i frihed og under personligt ansvar overfor Gud og deres kristne samvittighed. Og her ligger risikoen for kollektiv magtudfoldelse og selvhævdelse fra Kirkens side. De kristne vil jo naturligvis forsøge at få en vis indflydelse på samfundslivet og dets udvikling, men det er netop i deres opfattelse af måden, hvorpå dette skal ske, at katolske teologer i dag ikke ser helt ens på tingene. En tysk teolog, jesuiten A. Hartmann, har i sin bog om tolerance og kristen tro (*Toleranz und Christlicher Glaube*. Frankfurt am Main, 1955) forsøgt at trænge til bunds i de problemer, som opstår, når katolikkerne bliver i flertal i det menneskelige samfund. Sidste kapitel i bogen behandler indgående forholdet mellem samvittighedsfriheden og staten, og forfatteren kommer ind på problemet Kirke og stat. Et ældgammelt problem såvel for Kirken som for samfundet, er i dag ved at blive mere aktuelt end nogen sinde. Den nye katolske teologiske forskning på ekklesiologiens område, såvel som den historiske udvikling, har medført en omvurdering fra Kirkens side af dens stilling og plads i det naturlige samfund, skriver forfatteren: Kirken er i denne verden, men den er ikke af denne verden. At Kirken ikke er af denne verden, har den naturligvis altid været klar over; men det er et spørgsmål, om den altid har handlet derefter, eller udtrykt sig, som den skulle. Vi skal ikke her lave kirkehistorie, men det synes umiddelbart indlysende, at Kirkens opfattelse af sin stilling i det naturlige samfund lige siden Kejser Konstantins dage har været stærkt domineret af en tendens til at lade staten og Kirken gå op i en større enhed, hvorved Kirken ligesom fik et politisk udtryk, i begyndelsen inden for det kristne kejserdømmes rammer, senere, efter monarkiets sammenbrud, i begrebet »den katolske stat«. Kejser Karl den Store udstedte love og forordninger med direkte sigte på sine undersåtters evige liv, d.v.s. at staten anså det for sin opgave at sikre og forsvare troen og Kirken på en sådan måde, at Kirken faktisk kom til at udøve sit herredømme over sine troende gennem politiske strukturer i det sociale og offentlige liv. Pater Hartmann mener, at en sådan opfattelse af Kirkens stilling i det naturlige samfund er historisk betinget, og han tøver derfor ikke med at skri-

ve: »Tesen om den katolske stat er ikke kirkelære; at ville fastholde den som en nødvendig konsekvens af tros læren kan kun medføre, at Kirkens prestige og dens budskabs troværdighed svækkes«.

Tesen om den katolske stat fastholdes i dag af en gruppe katolske teologer, hvoraf flertallet hører hjemme i Spanien. Disse teologer mener, at den katolske tro er et så stort gode for en nation, at den ikke alene er medvirkende til at skabe det nationale sammenhold, men at staten faktisk har til opgave positivt at beskytte og forsvare troen med politiske midler. Pater Hartmann går skarpt til angreb mod disse teologer, som efter hans mening ubevidst falder for fristelsen til at sikre Kirken med andre midler, end dem Kristus har udstyret sin Kirke med. De kompromitterer faktisk Kirken og er medvirkende til, at så mange katolikker får en helt forkert opfattelse af, hvad Kirken egentlig er. Ved at sammenblande statens og Kirkens opgaver og myndighed skaber de en modstand mod Kirken fra ikke-katolikkers side, samtidig med at den rent institutionelle side af Kirken får en plads, som den absolut ikke skal have. Kirken risikerer jo derved bare at blive et rent sociologisk fænomen, holdt sammen af blot ydre rammer, mens det specifikt kristne glider i baggrunden for til tider helt at glemmes. Man taler så om, at et land er næsten hundrede procent katolsk, selv om kun godt halvdelen praktiserer deres katolske tro. Man undervurderer, at Kirken først og fremmest er de kristne, de troendes samfund, og man tror, at når bare Kirken opnår en position i samfundet, når bare den tilsikres institutionel frihed ved politiske midler, når bare den har ret til store officielle gudstjenester, så har den opnået, hvad den vil, og opfylder sin mission. Biskopperne bliver så til kirkefyrster, og præsterne bliver denne verdens solide støtter, staten får sin officielle trosbekendelse. Men netop, biskopperne er kun kirkelige myndigheder, og præsterne er Kristi Kirkes præster, og trosbekendelsen er den hellige, almindelige Kirkes.

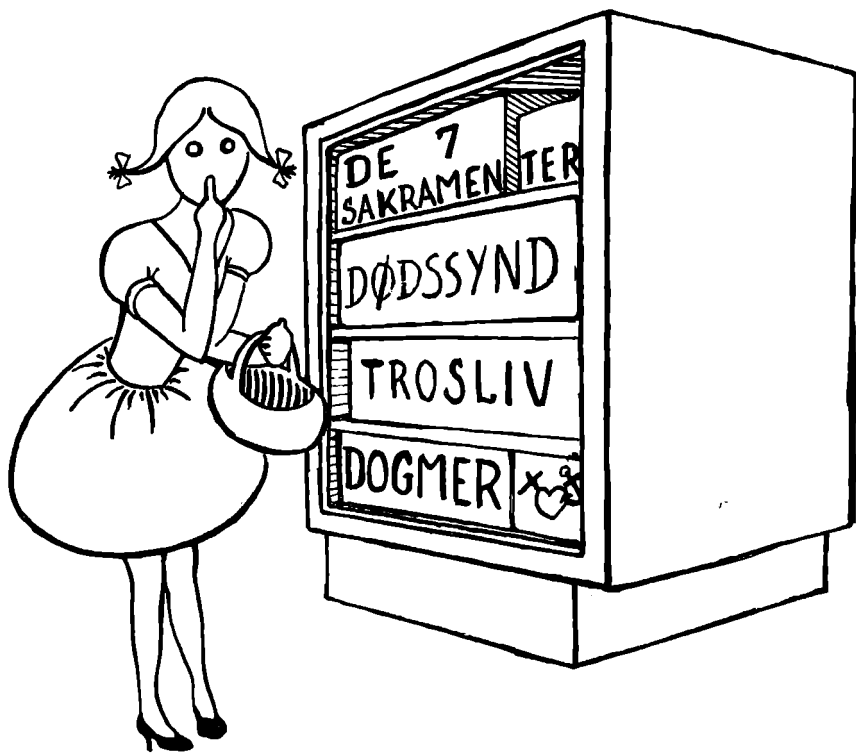
Når så tilmed Kirken og den kristne civilisation identificeres med hinanden på en sådan måde, at det at indplante Kristi Kirke i et ikke-kristent land bliver ensbetydende med at viderebringe sit lands kristne kultur, så er katastrofen sket, og Kirken ender uvægerligt i magtudfoldelse på et plan, som ikke bør være Kirkens.

Kirken skal afpolitiseres; vi skal, som pater Congar har udtrykt det: »revidere de kategorier, i hvilke vi normalt præsenterer den: ikke rent juridiske kategorier til kun at udtrykke aspekter som autoritet, gyldighed og rettroenhed, men virkeligt religiøse kategorier, bibelske, åndelige og kristne kategorier

som tro, fællesskab, broderskab, åndeligt liv og åndelig kamp for blot at nævne de vigtigste.«

Den juridiske og institutionelle side af Kirken må ikke blive til et mål i sig selv, den er kun udtryk for og et middel til, at Guds rige og herredømme oprettes i de troendes hjerter. Kirken er Gudsriget i dets jordiske tilstand; men den er ikke uden videre identisk med Gudsriget. Guds rige er at finde på troslivets og gudslivets plan; Gudsriget er at finde i de troende, som virkelig har oplevet den evangeliske »metanoia«, omsindelsen, og som i Kristi efterfølgelse er gået ind under Guds herredømme. Derfor er det absolut nødvendigt at holde sig klart for øje, at når man taler om, at Kirken fornyer sig, må dette ikke blot opfattes som en fornyelse af de ydre rammer, som er nødvendige i Kirkens (Gudsrigets) jordiske tilstand. Dette er særlig vigtigt for de store bevægelser til fornyelse af Kirkens liv, som vi er vidner til i dag. Den liturgiske bevægelse, den bibelske bevægelse, den teologiske bevægelse såvel som en reform af den kanoniske ret er ikke i egentlig forstand fornyelsen i Kirken. Disse bevægelser er *kun* betingelsen, og hvad mere er, betingelsen »sine qua non«, for at den egentlige fornyelse skal kunne finde sted. Fornyselsen skal skabes på troslivets plan, ellers løber alle disse bevægelser påny ud i sandet: kun Helligånden kan holde sammen på Kirken som Guds rige.

At afpolitiserer Kirken er altså ikke at renoncere på Kristi herredømme over al skabningen, men det er at søge dette herredømme på det plan, hvor det hører hjemme. Der er mulighed for, at Kirkens mænd mere dyrker deres egen magt over menneskene end Guds magt over dem selv. Der er mulighed for, at vi katolikker lægger mere vægt på at få sikret vort institutionelle apparat og køre på de rettigheder og privilegier, vi besidder som Guds børn, end på at få sikret Kirken som Guds rige. Der er altså mulighed for katolsk magtudfoldelse og selvhævdelse, og det må vi katolikker være klar over. Det fortæller os også, at Kirken og Gudsriget ikke uden videre kan identificeres. Kristi herredømme behøver ikke at være oprettet her i verden, fordi Kirken har fået en position og magt i samfundet. Kristi herredømme eksisterer på troens og kærlighedens plan, Kristi herredømme findes først og fremmest i Kirken, troens og kærlighedens Kirke: en Kirke som kun kendes og forstås rigtigt, når man tror, og når man elsker; en Kirke som forbliver et mysterium for denne verdens børn. Kirken er kun Guds rige, når den lever i Kristi efterfølgelse; den er kun den opstandne Herres legeme, når den accepterer at være korsmærket til Herrens genkomst.

Katekismus - dybfrossen tro?

*Pastor Schindler indleder de
halve week-end'er i København*

De week-end-sammenkomster for unge katolikker, som har været holdt rundt i landet gennem en årrække til stort udbytte, blev i foråret omplanted til København i form af halve week-end'er i forskellige distrikter indenfor hovedstads-området. Interessen var så stor, at man venter en frugtbar sæson i den kommende vinter, så meget mere som man den 25. september lægger ud med en »halv week-end«, der tegner til at blive mere end almindeligt festlig. Pastor Schindler har — trods strenge pålæg fra sin læge om at lade alle opgaver hvile foreløbig efter sin lange sygdom — ladt sit gode hjerte løbe af med sig og sagt ja til at samle trådene i dagens emne: »Er katekismus dybfrossen tro?«

Sammenkomsten gælder i modsætning til de tidligere alle Københavns unge katolikker fra 14 år og opefter. Man

mødes på Rygård, hvor der efter messen og morgenmaden bliver lejlighed til at lufte alle personlige erfaringer fra skoletidens religionsundervisning, *ikke mindst de negative*. Kritikere vil endog blive hjulpet på gled af den dramatiske optakt: tæppet går for en scene i en skolestue, hvor man overværer en efter sigende alt andet end inspirerende terpe-time i katekismus!

— Efter det røre, der i den senere tid har været omkring religionsundervisningen også i de katolske skoler, siger de halve week-end'ers arrangør, lærer Preben Frandsen, er det næsten lige så velgørende som påkrævet at få lejlighed til at gribe om nælden og høre de unges egen mening. Og i betragtning af, hvilken enestående og indfølelse pædagog pastor Schindler er, skal det også nok lykkes at få løsnet tungen!

der interesse for, og jeg skulle tage fejl, om man ikke også gerne hører om ungdomsskolen i Graveshoved.

Foruden at udveksle nationale erfaringer skal man drøfte lægapostolatet på europæisk basis, og endelig på mødets sidste dag lægfolkets medansvar for Kirkens universelle mission.

Søndag den 18. september drager mødedeltagerne til Aasebakken, hvor der afholdes en andagt i kapellet. Senere aflægges der besøg i en typisk dansk middelalderkirke, og endelig vil biskop

Suhr kl. 17.30 læse messe i Sankt Knud Lavard-kirken i Lyngby.

Aase Andersen nævner til slut, at der blandt kongressens gæster vil være en række eksperter, indbudt af hovedkomiteen, og ikke færre end fem biskopper.

E. D.

106 negerpræster i Staterne

St. Louis, Mississippi (NC) Tolv amerikanske negere er i 1960 blevet præsteviet indenfor den katolske kirke. Det er flere end noget tidligere år indenfor USA, og i Staterne er man dermed nået op på 106 katolske negerpræster.

Hjerterum og husrum søges til
14-årig katolsk mulatdreng uden
fast tilhørsforhold i sit hjemland.

Tytte Botsfeldt,

Statshospitalet i Brønderslev,

Telf. 881, lokal 53

(dog helst skriftligt)

Syv pludseligt berømte katolske fjernsyns-råd

En engelsk redemptorist, pastor Anthony Harris, er i denne tid højligt forbausset over at erfare, at syv grundregler for børns overværelse af fjernsyn, som han offentliggjorde for to år siden i et søndagsblad, i dag rundkastes til store dele af den engelske presse som forsidestof eller på andre fremtrædende steder i spalterne. De er foreløbig gengivet i et oplag på 14 millioner, og grunden til, at de pludselig vækker så voldsom opmærksomhed flere år efter deres fremkomst, er den kritik, der i den senere tid har været rettet imod de dårlige fjernsynsprogrammer for engelske børn.

I den katolske oversigt fastslås der, at hovedansvaret for, hvad børnene ser i fjernsynet, hviler på forældrene. Her er de syv grundregler:

1. Børn bør ikke se fjernsyn mere end højst to timer daglig.

2. Gyser-programmer bør forbydes for børn i alle aldre.

3. Det bør ikke opfattes som en selvfølge, at alle familiemedlemmer har lige megen ret til at overvære alle programmer. Børn skal have at vide, at visse programmer er udelukkende for voksne.

4. Børn skal ikke se fjernsyn, mens de spiser.

5. Forældre må aftale i forvejen, hvilke programmer de anser for egnede for deres børn. De bør lukke af for uheldige programmer og fortælle deres børn, hvorfor de gør det.

6. Forældre og pædagoger har pligt til at protestere imod dårlige programmer

og ikke forsømme at omtale, når producere udsender gode programmer.

7. Forældre burde kræve børneudsendelsestider, der respekterer familielivet og vises før normal børne-sengetid.

De syv pludselig så berømte råd fremkom i første omgang på et møde i Freiburg i Schweiz for det internationale katolske radio- og fjernsyns-forbund.

Den farlige reklame

Melbourne (NC) Australiens katolske presse-forbund har uden tvivl rørt ved et ømt punkt i bladudgavernes samvittighed med den resolution, der blev vedtaget på forbundets månedsmøde i august.

— Vi erkender, hedder det i udtalelsen, at vi har hovedansvaret for den påvirkning, vore læsere modtager gennem de annoncer, vi offentliggør. Som følge deraf føler vi os forpligtet til at gøre, hvad vi kan, kor ikke at bringe annoncer, der skader eller er med til at skade vore læsere fysisk eller åndeligt.

Pater Pierre bygger videre

Hilversum, Holland (NC) Nobelprisvinderen, pater Pire har arrangeret et møde med andre nobelprisvindere i november for sammen med dem at diskutere midler, der kan bidrage til verdensfred. Mødets andre deltagere er Albert Schweitzer, Ralph Bunche og Philip Noël Baker. Pater Pire har også røbet, at han vil bygge endnu en flygtninge-landsby. Den skal opføres i Mühlhausen i Frankrig og vil blive opkaldt efter den franske flyver og forfatter Antoine de St. Exupery. Den skal tegnes af la Corbusier.

Pater Koch fejres

Pater Josef Koch, S.J., St. Mariæ kirke i København fejres på søndag den 4. september af sine sognebørn, ved en fest i præstegårdshaven på Jens Jessensvej, i anledning af sit 50 års præstejubilæum sidste søndag. I næste nummer bringer vi et interview med den af årene aldeles ukuede pater.

Resultatet blev omvendt

For nogle år siden fik en kommunistisk partifunktionær i Østtyskland til opgave at gennemgå den forhenværende katolske litteratur for at finde ud af, om bøgerne indeholdt statsfjendtlige tendenser. Forleden udsendte den samme partifunktionær en bog, hvori han gør rede for, hvorfor han blev katolik og flygtede til Vesttyskland.

Partifunktionæren er den 33-årige Herbert Prauss, der i sin tid har været leder af en afdeling i det kommunistiske partis propagandafdeling.

Pax Romana må ikke holde møde i Marokko

Den internationale katolske organisation Pax Romana, der skulle have holdt et stævne i benediktinerklostret i det marokkanske distrikt Tioumliline i slutningen af august og begyndelsen af september, har måttet aflyse mødet, da Marokkos regering har nedlagt forbud imod det. Regeringens motivering er, at Marokko er et muhamedansk område. Men forbudet må være følgen af et pludseligt omsving, idet regeringen gav tilladelse til det planlagte møde allerede i februar. Pax Romanas generalsekretariat gør gældende, at mødet netop med forsæt var henlagt til Marokko for at gøre de kristne afrikanere opmærksom på deres pligt til at samarbejde med medlemmer af alle trosretninger og opbygge et nyt Afrika. I et brev til de marokkanske myndigheder har Prioeren for klostret i Tioumliline protesteret mod regeringens nye standpunkt, og Pax Romanas ledelse vil nu træde sammen for at få klarlagt, hvor og hvornår det forsinkede møde skal finde sted.

Pateren i luften

Oblatpater uddannes til »flyvende præst« på Skovlunde flyveplads

Pater Thomas Killeen, O.M.I., kredser i denne tid i luften omkring Skovlunde flyveplads. Ind imellem får han dog også tid til at fungere som hjælpepræst for pater Figge i Herlev samt give undervisning til det amerikanske ambassadepersonales børn. Det er Kirken, der har bedt den kun 28-årige pater Killeen tage flyvercertifikat. Oblatfædrene står som bekendt overfor at skulle starte en mission på Grønland, og det er vel tænkeligt, at man foretrækker transport med flyvemaskine fremfor motorbåd eller hundeslæde.

»Dagens Nyheder« har bragt en malende beskrivelse af paterens friske sportsliv. Her er et citat:

Havde man ventet en præst, der med værdig mine færdedes mellem sportsmaskinerne, som om de var et tidens onde, der forstyrrede himlens fred, fik man hurtigt lov til at revidere sin opfattelse ved et besøg på sportsflyvepladsen. Som regel kl. 9 hver morgen starter Thomas Killeen sin undervisning og stiger uden tøven op i en Piper Cub, der i løbet af

Fra Paris' skæbnetime

I anledning af 16 års dagen for Paris' befrielse overrakte politipræfekten, m. Papon forleden moder Marie-Roseline departementets og kommunens æresmedalje for hendes uegennyttige indsats i den dramatiske tid.

EVELYN WAUGH I KRYDSFORHØR

Forfatteren og katolikken Evelyn Waugh blev interviewet i det engelske fjernsyn forleden — og oplevede, at selve den katolske katekismus blev brugt imod ham. Intervieweren John Freeman beholdt ham Kirkens ord om: mildhed — som en ironisk hentydning til forfatterens berømte, selv-indrømmede hovedsynd: irritation.

den time, den daglige undervisning varer, fører ham vidt omkring over Sjælland.

Trods en meget let forhåndsbeskrivelse af den unge præst var det alligevel en overraskelse, da en folkevognsbus på slaget 9 kørte op foran Skovlunde flyveplads, og en typisk amerikansk ung mand med karseklippet hår og sportsternet skjorte steg ud og med raske skridt gik hen til sin maskine og omgående gik i gang med at foretage en vending på pladsen.

John Freeman gjorde mange velforbredte udfald mod sit offer, men Waugh nød tilsyneladende spøgen i største ro — og gav et velformuleret forsvar for sin tro. Han beskrev sin overgang til katolicismen som »en konversion til kristendommen snarere end en konversion til katolicismen som sådan« og sagde, at han siden sit 16. år havde fattet, at katolicismen var kristendom, og at de andre trosretninger kun var gode, for så vidt som de var stumper af hovedblokken.

Religionens betydning for ham beskrev han som: Kontakt med Gud.

— Prøver De nu på at piske os til reformation? spurgte Freeman her.

— Nej, jeg prøver bare at skrive bøger, kom det uforstyrret fra Waugh.

Det var et af John Freemans bedste interviews, til trods for — eller måske netop på grund af — hans offers sejr! hed det bagefter i en af avis kommentarerne.

Evangelium i grønt

Evangeliet maler i stærke farver. Pludselig stod de der. De ti spedalske. Et billede fra Israels hverdag omkring år 30. De var dukket op i horisonten lidt uden for landsbyen, som Kristus og hans disciple skulle igennem på deres rejse til Jerusalem. Hvilken kontrast mellem det yndige grønklædte Galilæa, Kristi hjemstavn fra barnsben af, og denne grå og støvede grænseegn mellem Samaria og Galilæa, allerede en forsmag på Juda Ørkenen forude mod syd. Og grå var de i deres fremtoning, disse spedalske: sygdommens og fattigdommens farve. Håbløshedens farve. Som vokset ud af landskabet. Men hvad var det de råbte? Var der ikke mere end klage i deres råb? Jo. En ubegribelig farve af håb — som hos dem, der var kommet så langt ud, at alt skal forsøges. Selv en omvandrende lærer i Israel, man havde hørt gjorde mirakler. »Jesus, Mester, forbarm dig over os,« — *Eleison*, siger den græske tekst, det er Messens *Kyrie eleison* der første gang toner frem i Evangeliet. De stod på afstand som loven — og hygiejnen — påbød det, men dette råb bar dem frem til Kristus. De stod langt borte, men hans hjerte var dem nær: »Ved dette syn«, står der, »sagde han til dem: Gå hen og vis jer for præsterne«. Mærkeligt svar, der springer alting over af det, vore afmægtige hjerter ville forsøge at svare i den situation. For det har vi jo selv været ude for, ikke sandt? Det er ikke bare den sparsomme sol i den danske sommer, der gør den danske hverdag grå. Det er så tit den samme håbløshedens farve, som Kristus

mødte. Men her er ingen fattige forsøg på at udtrykke en lige så fattig medlidenhed. »Gå hen og vis jer for præsterne.« Et råd eller en ordre? Hvor ville man gerne have hørt klangen i de ord.

Og hvis svaret var mærkeligt, så var dog reaktionen på det endnu mærkeligere. Lige så mærkeligt som vor kristne tro. De gik. Ikke tilbage til håbløsheden, men fremad mod håbet. Gik, bare fordi han sagde det, og der var en chance. Men også fordi Kristi svar var i samme farve som deres eget råb: håbets farve. Alt var endnu gråt i det ydre, deres elendighed, deres sygdom. Men i deres indre var foråret brudt igennem, havde vovet at håbe, at skringe om hjælp. Og foråret lader sig ikke standse. De gik . . .

Og mens de gik afsted hen til præsterne, blev de helbredt. Havde man bare kunnet se dem. For

nu forvandlede deres hjerters tro også det ydre. Ikke andet gråt tilbage end pjalterne. Deres syge grå hud var blomstret op igen — ud af deres hjerters forår, ud af deres tro på Kristus, ud af deres håb. Her kunne historien standse og alligevel være vidunderlig. Et billede på vort kristenliv både her i håbet og fremefter mod kødets opstandelse, som dette mirakel er et tegn på. Som knopperne om foråret er tegn på sommer. Men der mangler noget, som endnu er på vej.

Evangeliet fortsætter: »Men en af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt, og pristede Gud med høj røst. Og han kastede sig ned på sit ansigt for hans fødder og takkede ham.« Der er kommet liv i den lille trøstesløse flok. Ikke bare er der sket det mærkelige, at de er blevet raske, men mennesket vågner til

Det er blandt de fattigste, Evangeliet udbredes.

live i dem, og deres billede træder tydeligere frem. Ud af denne grå ensartethed, som fattigdommen og elendigheden forenede dem i, skiller sig pludselig denne ene. Han var syg som de andre, han blev rask som de andre, han troede som de andre. Men der var forskel på deres tro... De andre troede måske, fordi de var desperante, og her var en der kunne hjælpe. Deres tro standsede ved dem selv. Den ene, der vendte om, var også den eneste, der havde en personlig tro. Det var ikke nogen tilfældig »klog mand«, der havde hjulpet ham. Det var Kristus, det var ham. Han måtte vende om, fordi hans tro ikke blot drev ham mod håbet, men også mod kærligheden. For den mand havde ikke gjort dem raske bare for at gøre et mirakel. Han følte, at det var gjort for deres skyld. At Kristus ikke blot helbredte ham, men også elskede ham.

Det er hele forskellen på vore »mirakler«, vor tekniske viden og kunnen, og så dem i Evangeliet. Nu til dags kunne et hospital måske lige så godt have kureret de ti spedalske, men det vigtigste var ikke blot det at blive helbredt. Det var at møde ham, hvis hjerte var større end de andres, fordi det var Guds eget. Det havde den ene, der vendte tilbage, forstået.

Og så den sidste overraskelse: »Det var en samaritan.« Den udstødte, som kun fattigdommen og elendigheden havde gjort til ét med landets egne, ham var det, der vendte tilbage. Foråret, også det kristne, begynder i det fattigste. Men selv det stærkeste håb, selv det stærkeste grønne vil visne uden Guds kærlighed. Er det så ikke dejligt for alle dem, der endnu ikke har set Kristus gå forbi, at tænke på, at det netop var samaritanen, der forstod det? Den, der var længst væk, var nærmest.

Katolsk troslære i Sct. Ansgars kirke

I begyndelsen af september udsender Sct. Ansgars sogn en folder til mere end 6000 husstande på Østerbro for at indbyde til at høre den katolske Kirkes svar på en række spørgsmål såsom: dødsriget, et sakramente, en biskop o.s.v.

Det er pastor Kjeld Geertz-Hansen, der atter i år genoptager sine forelæsninger over katolsk troslære, og erfaringen viser, at mange katolikker benytter lejligheden til at få genopfrisket eller uddybet deres viden. Der begyndes tirsdag den 6. september kl. 20 og fortsættes hver tirsdag indtil begyndelsen af juni næste år. Forelæsningerne holdes i kirken, og man begynder præcis. Som et led i undervisningen indledes højmesse søndag den 18. kl. 10 med en orientering og selve messen bliver ledsaget af ganske korte anvisninger.

Domkirkens konsekrationdag

Årsdagen for Sct. Ansgars kirkes konsekration, onsdag den 7. september, fejres med højmesse med prædiken kl. 20. Desuden læses den sædvanlige messe kl. 16.30.

Tro og viden

En række franske professorer fra den internationale geologkongres, der nylig er afsluttet i København, redegjorde ved et velbesøgt åbent hus i AC den 20. august for deres videnskabs nyeste resultater i spørgsmålet om menneskets afstamning. De tilstedeværende fik den aften en slags anskuelsesundervisning i forholdet mellem tro og viden. Palæontologisk set er det lige så uvidenskabeligt at tale om, at vi kender menneskets oprindelse, som at vi videnskabeligt skulle kunne fastslå menneskets skabelse. Man har derimod stor nytte af den arbejdshypotese, der ser mennesket under synsvinklen udvikling. Også på dette punkt må man imidlertid være meget forsigtig i tydningen af palæontologiens resultater, fordi der må regnes med trin i udviklingen, som ikke har efterladt sig spor i fundene.

Det var overordentlig befriende at træffe videnskabsmænd, for hvem der ikke eksisterer nogen modsigelse mellem tro og viden — ganske simpelt fordi de ikke er hildet i de ubevidst materialistiske forudsætninger, som endnu behersker vort hjemlige parnas.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 4.: 13. søndag efter pinse (s. 699, grøn).

MANDAG d. 5.: Laurentius Justiniani (s. 1069, hvid), biskop.

TIRSDAG d. 6.: Søndagens messe (s. 699, grøn).

ONSDAG d. 7.: Domkirkens indvielsesdag (s. [77], hvid).

TORS DAG d. 8.: Marias fødsel (s. 1069, hvid). Ihukommelse af Adrian (s. 1069), martyr.

FREDAG d. 9.: Søndagens messe (s. 699, grøn). Ihukommelse af Gorgonius (s. 1072).

Eller: Gorgonius (s. 1072, rød), martyr. Ihukommelse af søndagens messe (s. 699).

LØRDAG d. 10.: Nikolaus af Tolentino (s. 1073, hvid), bekender.

R.I.P.

Efter 8 dages sygeleje kaldte vor Herre vor elskede, danske med-søster, R.D. Eva Maria Ørsted Müller, hjem til det evige livs glæder. Om forbøn beder priorinden og konventet i benediktinerindeklostret

»Mosteiro N. S. da Gloria«
Uberaba, Brasilien.

R.I.P.

Det meddeles herved for slægt og venner, at Leo Åge Martinsen er afgået ved døden den 17. august 1960. Begravelsen har fundet sted i Ålborg, den 23. august 1960.

Familien.

Bed for hans sjæl.

Mange sprog i Wiens skriftestole

Wien (NC) Af hensyn til de udenlandske turister i Wien er der udarbejdet en liste over, på hvilke fremmede sprog der høres skrifte i byens kirker, og listen kan erhverves af alle udlændinge. Blandt de sprog, der er tale om, er: engelsk, fransk, italiensk, slovensk, polsk, czekisk, ungarsk, spansk, ukrainsk, rumænsk, svensk, portugisisk, croatisk, norsk, hollandsk, armensk, græsk, russisk, bulgarsk og dansk.

Et katolsk forelæsningskatalog

I disse dage slår Københavns universitet sine døre op for årets nye studenter. De kigger nysgerrigt i det officielle lektionskatalog for at udsøge sig de forelæsninger og øvelser, som de har lyst til at følge. Den katolske student har imidlertid særlige chancer, fordi der er et forelæsningskatalog, som udkommer specielt til ære

for ham: Academicum Catholicums efterårsprogram. Katolsk Ugeblad har fået lov til at blade i det, og vi vil nu røbe nogle af de tilbud, der heri gives enhver katolsk akademiker.

Der er nu først filosofikum. Ved Universitetet skal den nybagte rus eksamineres i tankegange, der ikke regner med Gud som en realitet. Katolikken må derfor kende de katolske svar på denne problemstilling, og hertil kan han få hjælp i en studiekreds for de yngre studenter, ledet af p. Simons, S.J. De elementære filosofiske spørgsmål behandles på grundlag af dominikaneren prof. Bochénskis bog: *Wege zum philosophischen Denken*. Det drejer sig om en række radioforedrag, og fremstillingsformen er derfor alment tilgængelig. Deltagerne vil få lejlighed til at erhverve en duplikeret dansk oversættelse. 1. gang: 13/9 kl. 20.

For de lidt mere avancerede studenter holder p. Martensen, S.J., en studiekreds »Bibelsyn og inspirationslære, belyst ved enkelte tekster« — et centralt problem for enhver kristen, ikke mindst i dagens teologiske debat mellem katolikker og protestanter. 1. gang: 22/9 kl. 20.

Den tredje studiekreds har det fine navn *Interpretatio*, hvad der dog ikke skal afskrække nogen, da samtaleformen er meget tvangfri. Kredsen ledes af p. H. Roos, S.J., og vil gennemgå Århus-teologen prof. Sløks bog »Kristen moral før og nu«. Hermed rører man ved et af folkekirkens mest omdiskuterede problemer i dag, den truende eksistentialistiske opløsning af protestantismens dogmatiske indhold. 1. gang: 21/9 kl. 19.45 pr.

Den, der foretrækker forelæsninger fremfor studiekredse, kan få sin lyst styret ved en række interessante foredrag. Jesuiterpater prof. Gustav Wetter fra Collegium Russicum i Rom har ved sin bog om den dialektiske materialisme vakt opsigt i Vest og ikke mindst i Øst, hvor værkets betydning kan aflæses af de voldsomme angreb, der rettes mod det. Man har formået denne internationale kapacitet til at tale om samme emne i Studenterforeningen 27/9 kl. 19.30. Prof. Holger Møllgaard og lektor Peter P. Rohde har givet tilsagn om at deltage i den sikkert ret livlige diskussion.

De kristne kirkesamfunds syn på statsmagten er emnet for et sværvægtigt foredrag 5/10 kl. 20 af p. Roos, S.J. For at indse, hvilken afgørende betydning dette spørgsmål har haft for den europæiske kulturudvikling, behøver man blot at tænke på Luthers lære om de to regimenter og Hitler-regimets skæbnesvangre udnyttelse af dette lærepunkt.

Overvældet af dette intellektuelle opbud synker studenten måske mat tilbage i stolen. Men uden grund. Man kan nemlig også liste sig ind på problemerne gennem en bagdør ved f. eks. at deltage i AC's efterårslejr i Kisserup nær ved det dejlige Lejre 15.—18. oktober. Her plejer et inspirerende kammeratskab at åbne selv de mest tillukkede munde. Aftenens samtaler vil i år koncentrere sig om emnekredsen »Bøn og meditation«. Endvidere holdes der forskellige fester, som rusfesten 24/9, og åbne huse, f. eks. 19/11, hvor p. Roos vil fortælle om sine indtryk fra den eukaristiske kongres i München.

Endelig må det sidst, men ikke mindst, betones, at den intellektuelle træning og oplæring i de katolske trossandheder, som man ifølge efterårsprogrammet kan få i så rigt mål i AC, naturligvis er intimt forbundet med Kirken's fromhedsliv. Det viser sig således bl. a. ved, at efterårssæsonen indledes med en retræte 10.—11. september på Åsebakken, ledet af p. H. Martensen, S.J.

Hvordan bliver man nu rent praktisk medlem af AC? Man kan naturligvis sætte sig i forbindelse med sekretæren, dr. med. Ruth Plum, Dr. Christiansensvej, Dianalund, men man kan endnu nemmere møde op på sit glatte ansigt til et af møderne eller til den særlige AC-messe, som holdes kl. 9 den første søndag i hver måned i Skt. Augustins kirke, altså 1. gang i dette semester nu på søndag 4. sept., ved hvilken lejlighed den nye danske dominikaner p. Jens-Oluf Lund læser messen og prædiker. Efter denne messe plejer man at spise medbragt mad med fælles te eller kaffe, og det vil komme til at foregå i den smukke nyindrettede »Englesal«, Sct. Kjeldsgade 3, hvor også foredragsaftenerne finder sted. De tre omtalte studiekredse afholdes i Newmanstuen samme steds.

J.Th.

**NIELS MADSENS
MASKINSNEDKERI**
Vestergade 24 - Svendborg
Telf. 197

Lev. til de katolske institutioner

**SVENDBORG
LIGKISTEMAGASIN**

v/ Hans Nielsen & Søn
Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 264

EJVIND LAMBECH

KAFFE - VIN - KONSERVES
Møllergade 71 - Svendborg
Telfon 1044

KULKRANEN

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

Malermestre

L. LARSEN & SØN

Brogade 10 - Svendborg
Telfon 1016

K. E. PETTERSON

Tværgade 6, Nykøbing F.
Telf. 85 01 32

Autoriseret elektro installatør

Smede- og maskinværksted,
aut. vand- og gasmester.
Spec.: Centralvarme.

CHR. LAURITZEN

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F.
Telefon 85 05 11

Fisk og vildt

AXEL PRYDS A/S

Telefoner 85 03 00 - 85 02 78
Nykøbing F.

Her var en kælder, sort som kul!

— Selvgjort er velgjort — og i hvert fald billigere, sagde pastor Ebbe Simonsen, da han for snart tre år siden smøgede ærmerne op og gik i gang med at omdanne den københavnske Sakramentskirkes anelige kulkælder til et venligere formål. Kirken havde fået oliefyr, og den næsten katakombagtige kulkælder lod sig vel, mente pastor Simonsen, med opfindsomhed og håndkraft omskabe til et brugbart samlings-lokale for de unge på Nørrebro.

Så gik der nogen tid og pastor Simonsen blev forflyttet til Haderslev.

Gode råd var dyre indtil klejnsmed Torben Vind gik i dybet og fortsatte, hvor pastoren havde sluppet. Snart fik han selskab af elektromekaniker Knud Jonsen, og aften efter aften, måned efter måned blev der arbejdet på livet løs. Af og til, men desværre ikke så ofte og vedvarende som ønskeligt, havde de to håndværkere assistance af unge.

Værket skred støt fremad. Mure blev revet ned, andre opført. Der blev slået huller og indsat døre i en større målestok. Centralvarmeapparater kom også til, og da vi forleden dukkede ned under Sakramentskirken, var lystige farver i færd med at krybe op ad piller og

vægge. Det største lokale — det måler 8×14 m — kan formentlig første gang tages i brug i forbindelse med en bazar i oktober. Et glimrende rum er det, med en scene så solidt fundamenteret, at eventuelle aktører umuligt kan falde igennem. Måske en eller anden kunstnerisk begavet engang vil fuldende værket med opfindsomme dekorationer.

Foruden mødelokalet er der ud under sideskibene lokaler under indretning til brug for Birgittaforeningen, Marialegionen m. v.

De uomgængelige udgifter ved ombygningen er for hovedpartens vedkommende afholdt af midler, skaffet tilveje ved salg af gammelt avispapir og mælkekapsler.

Modersmål og liturgi

Spørgsmålet om, hvorvidt man skal anvende modersmålet som liturgisk sprog stilles meget skarpt i de katolske lande i Europa, hvor en stærk bevægelse prøver at opnå så mange indrømmelser fra Rom som muligt på dette område, og noget har man allerede opnået, f. eks. tilladelse til delvis oversættelse af ritualer. I missionslandene er dette problem dog endnu mere brændende, ja, det er faktisk et af de største problemer i missionerne. Her er man slet ikke vant til det latinske sprog, og det kommer let til at stå som eksponent for en fremmed kultur. Det kan ikke undgås, at brugen af det opfattes som et udslag af »religiøs kolonialisme«. Endvidere tror folk, fordi det er så uforståeligt for dem, at der er tale om en form for magi, og dette skaber en farlig indstilling over for den indre sandhed i evangeliets budskab. Og sidst, men ikke mindst, bør man søge at gengive liturgien den opdragende virkning, den havde i Oldkirken, ved at man gør den forståelig for folk, således at kristendomsundervisningen ikke sker ved siden af, men gennem selve messen.

Dette vitale problem for missionen i dag blev allerede for et år siden behandlet på den store kongres til drøftelse af liturgien i missionslandene, som blev afholdt i Nijmegen, og i denne måned har man igen taget det op i Eichstätt i Bayern, hvor man har afholdt en kongresuge til behandling af spørgsmålet om katekesen i missionerne. Ved denne lejlighed holdt biskop Ch. Weber S.V.D. et foredrag, hvori han udtømmende gjorde rede for betingelserne for, at liturgien samtidig med sin egentlige funktion kan virke som katekese. Foredragsholderen tog som udgangspunkt Oldkirkens gudstjenester, hvor menigheden aktivt tog del i fejringen af de hellige mysterier. Folkets dybe forståelse af liturgien blev derigennem et vigtigt pædagogisk middel til religiøs erkendelse og helliggørelse; men i dag er denne enhed gået tabt, fordi der mellem de troende og præsten har rejst sig en uoverstigelig mur, og denne mur er det latinske sprog. I stedet for at tage aktivt del i gudstjenesten, kommer menigheden nu blot til at »overvære« den fuldstændig passivt. I slutningen af sit foredrag fremsatte bi-

JOHANNES MADSEN

Elektr. installatør
INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.
Telefon 85 06 84

Snedker Firma, Grundl. 1883

O. N. P. MØRCH

Tlf. 85 01 51

Østergade 14, Nykøbing F.
Begravelser ordnes overalt

Slagtermester Leo Nielsen

Danebroggsgade 21, Aalborg
Tlf. 2 41 29

*Det Hele af Øffen —
og det bedste til Bøffen*

1. kl.s kød og pålæg
Kastervej 51 - Aalborg
Telefon 5660

ELMER VERNERSEN

Køb hjemmets udstyr hos
THUEN

Gravensgade 2
Aalborg

Sanitet Centralvarme

N. Nielsen & A. Brostrøm

Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33
Indeh. A. Brostrøm, ing. M. af I.
Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

Murermester- og entreprenørforr.

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Tømremester

Ferd. Færch & Co.

Strandvejen, Aalborg
Tlf. 2 03 01

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen
Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30
Lys - Kraft - Varme

Søndergade 15 . Aabenraa
Telefon 2 23 68

Leverandør til St. Ansgars klinik
Aabenraa Brugsforening

Støt vore annoncører

skop Ch. Weber nogle meget interessante ønsker, som det også kan interessere at høre om her i Danmark, hvor vi jo ofte må høre bebrejdelser fra vore protestantiske brødre, fordi vor liturgi er uforståelig for menigmand. Først og fremmest ønskede biskoppen det princip anerkendt, at præsten skal have lov til at benytte modersmålet alle steder i messen, hvor han beder højt. Dernæst ønskede han, at man i højmesse skulle kunne læse messens skiftende dele på landets sprog (som det allerede er indført i adskillige bispedømmer i Asien). Et tredje ønske, han nævnede, var, at man skulle foretage en bedre fordeling af kirkeårets bibelske tekster, således at man på fire år skulle kunne komme igennem alle de vigtigste tekster i Bibelen. Endvidere udtalte han det ønske, at hele formessen skulle fejres — ikke ved altret, men ved prædikestolen eller ved præstens sæde i koret, således som det jo allerede sker i den stille uge og i pontifikalmesser. Det sidste af hans ønsker og måske det mest radikale af dem alle gik ud på, at biskopper i fjerne egne skulle have tilladelse til at foretage ændringer i liturgien for bedre at tilpasse den efter de indfødtes mentalitet. Disse ændringer kunne så — efter at være godkendt af Den hellige Stol — definitivt indføres i de bispedømmer, hvor de var taget i brug.

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører
Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

K&S&K

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDSSELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Knud Rasmussen Boghandel
Vesterbrogade 60,
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055

Leverandør til St. Knuds skole

Madonna med Barnet
Mosaik-maleri i ornamenteret
guldramme. Udstillet i Ka-
rolsk Boghandel, Stenosgade
3, København.

Haaemans Atelier
Eva 8275

Læserne skriver:

I denne rubrik optages *korte* læserbreve om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.

I sidste uges læserbrev spørger Mor Hildegard således: »Findes der nogen forening eller sammenslutning, der tager sig af katolske gamle?»

Det er altid med glæde, man ser, hvor meget Kirken gør for børn og unge; men savner vi ikke den afdeling, som Sankt Josefsøstreng engang havde for kronisk syge og fattige gamle?

Der findes udmærkede plejehjem, hvor mere velstående gamle kan få pleje og kærlig omsorg. Men for den fattige og helt hjælpeløse, som ikke kan klare sig selv, er der vist ingen katolske hjem, eller er der?

Mor Hildegard taler om den ensomme gamle; men endnu mere svært er livet dog for den, der også er fattig og uhelbredeligt syg.

I Mathæus-evangeliet, kap. 25,31-46 læser vi om Vor Herres syn på menneskets pligt overfor Ham, der viser sig for os netop i skikkelse af den fattige, den syge og fremmede.

Sct. Laurentius kaldte engang Kirkens fattige for dens sande skatte.

I. Saraw

Oliefy
Centralvarme
Brændselsolie
Cinders

NORDISK KULAGENTUR A/S

Sven E. Frederiksen

Rødovrevej 381-389

Vanløse

Telefon *70 45 30 (3 ledninger)

FORSIKRINGS COMPAGNIET FOR KONGERIGET DANMARK A/S

✱

Hovedkontor:

St. Kongensgade 68, København K.

Telefon Central 10.093

Paven, Paulus og Bro Brille

Ekstrabladets hyggelige »Bro Brille« har netop været deltager i en gruppe-audiens hos paven på Castel Gandolfo. Mod audiensens slutning bliver mikrofonen bragt hen til paven og han taler.

— Hans gestikulationer og hans mimik er så malende, skriver causøren, at man næsten kan forstå ham, selv om man ikke forstod et ord italiensk. Han taler om olympiaden og om den fredelige dyst og den store beherskelse af legemet, men maner til endelig ikke at glemme at pleje og udvikle sin ånd. Man bør læse, og man bør vide. Det er ganske naturligt, at paven finder, at man først og fremmest skal ofre sin viden på Kristi lære.

Pæn, reel og absolut pålidelig herre mellem 45—55 søges af pæn enlig dame, evt. ægteskab.

Billet mrk. A. 26 til annonce-ekspeditionen.

TIL HJEM MED 6 BØRN

(2½—15 år) søges snarest ung pige, f. eks. en, der skal være et år i huset. Gode forhold, eger værelse med varmt og koldt vand. Løn efter aftale og kvalifikationer. Kun skriftlig henvendelse.

Fru E. Guldager,
Ejgårdsvej 26, Charlottenlund

V. Sæmer & Søn

Blikkenslagermestre

Dybbølgade 17,
København V.
Tlf. Vester 7001 og 8581

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

Skrædermester

OTTO LUNDIN

Kgs. Lyngby. Tlf. 87 30 64
Præstekjoler

**ANDR. KRØYER'S
BOGHANDEL**

v. Chr. Henningsen

Nørrebrogade 18 B. C. 6538
Papir . Stort boglager
Fyldepenne

Så udspilles der en lille morsom episode, som paven er en mester i at beherske. Paven siger: — Netop i morges læste jeg hos apostelen — hvem var det nu, siger han til sekretæren, og denne hviske ham i øret tilbage: — Paulus, siger paven, ganske rigtigt.

Man fornemmer, at der et sekund var sket denne kortslutning i en klar hjerne, hvad vi med et populært udtryk hjemme kalder »dergik en klap ned«. Pludselig kan man glemme selv de mest selvfølgelig ting, og åbenbart selv når man er pave.

Smukkeste er det, fortsætter »Bro Brille«, at paven i sin tale hylder sportsmanden, men beder alle altid have medlidenhed med dem, der ikke har fået så godt og så veludviklet et legeme. Man skal aldrig glemme de fattige og de svage og dem, der er ramt af hård sygdom. Det er af gribende virkning, da han med disse sidste ord rejser sig fra sin pavestol og går ned til 11 pigespejdere, der er ramt af børnelammelse og sidder på den forreste række i deres rullestole. Han hilser på hver enkelt af børnene, før han går tilbage og lyser velsignelse over alle dem, han har modtaget i audiens.

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

**Mathias
Christensen**
ABSALONSGADE 14
AALBORG

FOLMER OLSEN

Begravelses ordnes

Reberbansgade 37
Aalborg - Tlf. 2 15 57

**absolut
ABSALON**
når forsikring skal tegnes

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND
København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Auto Reparation
Vask & Smøring
Hjulafbalancering
Lygteindstilling
JENS PETER PETERSEN
Højbroens Auto- og Benzinhandel
Nykøbing F. - Tlf. 85 26 26

FILM og TEATER

Porgy og Bess

Operaen Porgy og Bess har opnået en enestående popularitet verden over. Det er vel først og fremmest på grund af George Gershwins musik, der vel også i allerbedste forstand kan kaldes folkelig. Men selve beretningen om Porgy's kamp for Bess i det lille sydstats negersamfund er ikke blot det nødvendige dramatiske grundlag for en opera.

Allerede 1926 udkom romanen »Porgy« af Dubose Heyward. 7 år senere havde han sammen med sin kone omarbejdet den til et skuespil, som fik enorm succes. Først 1935 opførtes operaen »Porgy og Bess« i New York, og 1958 fuldførtes filmatiseringen af operaen. Der må altså være noget i det oprindelige stof, der stadig har kraft og gnist til at inspirere.

Operafilms handling og milieu-skildring viser klart, hvad det er: »Catfish Row« er et forfaldent palæ i Charleston. Muligvis har her boet en guvernør med sin hussandt, men nu myldrer det med fattige, hårdføre negre. Hver familie har sit værelse, men livet leves på den store gårdsplads i midten. Her deler man glæder og sorger med hinanden, men også den daglige fyraften. Kvinderne snakker, mens mændene spiller terning. Til tider drikker de; det kan også ske, at de slås, men snart ler og synger de sammen igen, og er der fare på færde, er de også sammen i bønnen. Deres religion er måske primitiv og blandet op med overtro, men præget af stort håb og dyb tro — nogle af beboerne har den tro, der kan flytte bjerge, og det husker de andre, når det gælder.

Blandt dem, der lyser op i det lille samfund, er krøblingen Porgy, der kører rundt i en hjemmelavet vogn trukket af en ged. Han virker altid glad, og han tager livets stød med en værdig ro, der præger hans omgivelser. Porgy gør, hvad han kan, for at skjule, at han er forelsket i pigen Bess, men han kan ikke lade være at forsvare hende, når hun kritiseres af de andre. Der er ellers nok at kritisere: Hun er den rå, men flotte havnearbejder Crown's elskerinde, hun går udfordrende klædt og drikker dårlig spiritus; værst er det dog, at hun er kommet i kløerne på en ren djævel, kaldet Sporting Life, der sælger hende kokain. — Nej, hun er et slet menneske, og de andre forstår ikke, at en anstændig mand som Porgy kan se noget godt i hende. Derimod beundrer

de den stærke, modige Crown, når han er ædru. Når han er fuld, har de god grund til at frygte ham. Modstræbende følger de også Sporting Life, når han udfolder hele sin frække, spottende charme; men de afskyr ham, når de får sundet sig og erkender, at han igen har forsøgt at dryppe sin gift imellem dem.

Da Harry Belafonte i sin tid fik rollen som Porgy tilbudt, sagde han nej tak og tilføjede, at når der engang kom en film med et aktuelt negerproblem, var han parat. Sidney Poitier, som nu kom til at spille Porgy, har imidlertid magtet at få alt det frem i rollen, der gør den almentmenneskelig. På denne gårdsplads i Charleston udspilles hans kamp for en svag menneskesjæl. Her er repræsentanter for de stærke og de svage, de gode og de mindre gode, de dømmende og så Porgy som den evigt håbende, der tror på, at det altid kan nytte at kæmpe for at fravriste den skinbarlige hans bytte — »blot Gud er med på min vej«, som han synger til sidst, da han ruller af sted med sin ged for at finde Bess, der er langt, langt borte i New York. Det er en hymne til håbet, som aldrig bør miste sin aktualitet.

Ai.

Vi lever kun én gang

»Huset, vi bor i« hedder filmen i den russiske version, og titlen rammer langt bedre end den danske. Vi følger tre familiers liv, fra de flytter ind i ejendommen i begyndelsen af 30'erne, til krigen har sat sit mærke på dem og huset, og livet genfinder sin rytme i efterkrigsårene. Kunstnerisk er der ikke noget nyt at hente. Ingen originalitet hverken i formen eller i filmens budskab. Her som så ofte før i russisk film er det menneskeligheden, der er det bærende moment.

En dreng bliver voksen, oplever sin første forelskelse, krigen og døden. Et ældre ægtepar, hvis fællesskab er grundfæstet og selvfølgerigt, ældes gennem de glæder og lidelser, deres børn giver dem. En ung kvinde må opleve kærlighedens havari, sin egen utroskab og alle de efterfølgende kvaler.

Det er altsammen hverdagshistorie. Det er både rørende, muntert og opri- vende. Men man sidder uden skamfø-

lelse med klump i halsen, for det er ægte. Derfor bliver også den moralske værdi overbevisende.

Skildringen af russisk hverdagsliv giver indtryk af et folk, der endnu ikke er blevet degenereret af stræben efter materielle livsvilkår, af efterkrigstidens håbløse negativisme eller af en misforstået tolerance, men som stadig er i besiddelse af en moralsk bevidsthed. Er det et forskønnet billede? Jeg ved det ikke. Det synes i hvert fald blottet for forlorenhed. Lidt bittert, at denne moralske bevidsthed er at finde i et land, hvor troen ikke mere har nogen plads.

Bo.

En balletaften på Covent Garden

Filmatiseret teater. Dette begreb har før været omtalt i vore anmeldelser som noget for fejlet; og det er også tilfældet, hvor det drejer sig om en film, der — bygget over et teaterstykke — ikke

har frigjort sig fra teatrets sprog og udtryksmidler. I så fald er det en svigten af filmen som kunstart.

Men filmatiseret teater er jo også den forestilling, der for øjeblikket vises på Dagmar-teatret, og som er en strålende oplevelse. Årsagen til det vellykkede resultat må vel først og fremmest søges i, at det ikke drejer sig om skuespil, men om ballet, og dernæst i, at der ikke er gjort forsøg på at lave en film; man har bevaret illusionen om at være i et teater, for det, producenten Paul Czinner har gjort, er at filme forestillingen, som den har fundet sted i Covent Garden. Kameraet er i stadig bevægelse. Vi ser dansen fra relativt få, men forskellige synsvinkler, vi ser nærbilleder, men ikke anderledes, end det ville være muligt fra forskellige pladser i teatret, — vi forbliver på tilskuerspladsen.

Vi præsenteres for tre balletter. Et udsnit af »Svanesøen«, »Ildfuglen« og »Ondine«, og alle tre er de rammen om Margot Fonteyn. Hele filmen er hendes. Hvor er hun dog strålende! Her føler man virkelig dansen som et udtryksmiddel. Hun er så levende i hver eneste bevægelse, på én gang danser og skuespiller. I »Svanesøen« er hun lutter lethed og poesi, som Ildfuglen farlig og gnistrende, men allerbedst er hun som Ondine, havnymfen, i scenen, hvor hun leger med sin skygge. Barnlighed og kvindelighed, lidt forfængelighed og den rene uskyldighed udtrykker hun i sin flygtige dans.

Hvor bliver man taknemmelig ved oplevelsen af så megen skønhed.

Bo.

KATOLSK ugeblad

Filmen »Det søde liv« har nu gået i ti uger i Danmark, og den har i den tid været genstand for lige så heftig diskussion her som i udlandet. I nr. 31 bragte vi en kritik, som — sammenholdt med kronikken i dette nummer — viser den overordentlig modstridende opfattelse af Fellinis sidste film, der også her i landet er kommet til udtryk inden for den katolske gejstlighed.

Historien
om et præstekald

Kardinal O'Haras
død

Paven
og olympiaden

Liturgiens
fornyelse

Polske studenter
er for fromme

Løgner
som våben

Det evige spøgelse

CITAT

I POLEN ER MAN bekymret. Et rundspørge blandt studenterne ved Warszawas universitet afslører, at 14,1 pct. af kommunisterne og 16,6 pct. af socialisterne blandt de studerende mener, kristendommens udbredelse over hele jorden er af livsvigtig betydning for menneskeheden.

— Og ikke nok med det, klager det ateistiske blad »Argumenty«, men en stor del af de omtalte unge mennesker tror yderligere på i det mindste en del af kirkens dogmer, tager del i religiøse ceremonier og har til hensigt at give deres børn en religiøs opdragelse!

Man forstår bladets bedrøvelse. Det må være uendelig beklæmende, at ligegyldigt hvilke anstrengelser man ofrer på at mane et spøgelse i jorden, dukker det op igen foran eller bagved den plet, hvor man senest mente at have afskaffet det for bestandig. Det er nok til at tage modet fra den standhaftigste i det lange løb. Verden ved, at der ikke er sparet på kræfterne for at udrydde kristendommens forhadte og for en materialistisk livsopfattelse så helt uberegnelige tilstedeværelse hos folkene i de kommunistisk regerede lande. Men det har vist sig indtil trivialitet, at jo mere man kæmper for at udrydde kristendommen, des mere gøder man jordbunden under den. Man kan tage det daglige brød fra mennesker eller lokke dem med guld og grønne skove. Man kan isolere dem. Man kan bombardere dem med propaganda-litteratur, myrde deres sjælesørgere og lukke deres kirker. Men *tanken* er det evige

spøgelse, man aldrig får bugt med. Den flytter med til Sibirien, og den rører på sig på baggrunden af bevidstheden tværs igennem højtalerens brølen. Den ømmer sig og hvisker om et rige af en anden verden midt i det mest materielle velvære. Ja, det hændes, at den vokser i styrke og klarhed ved kroppens mishandling, forædles af trusler og sætter de skønneste blomster i ensomheden.

Der vil altid kunne lægges et røgslør om sandheden, tæt nok til at forvirre mange. Men i de klareste hjerner lyser *tanken* uanfægtet tværs igennem det hele. En syvendedel af studenterne ved Warszawas universitet viste sig at tænke dybt nok til ikke at miste udsigten til virkeligheden trods alle anstrengelser. Eller rettere: en syvendedel indrømmede, at det forholdt sig sådan for deres vedkommende, mens ingen statistik kan fortælle, hvor mange procent af resten *tanken* i dag er i færd med at vise vej til en gryende erkendelse.

I sandhed — det er oplysninger, som kan gøre en hærdet og udholdende gammel gudsfornægter trist!

I. L.

Når der mangler præster

Fatima, Portugal (NC) Omkring 500 par vil blive viet i september ved en masse-ceremoni på Vor Frue af Fatimas fest. Det drejer sig om portugisiske landboere, som på grund af den store mangel på præster i deres egn har levet sammen uden at få deres samliv legaliseret. I Portugal er der færre præster i forhold til befolkningstallet end i noget andet vesteuropæisk land.

Som De vil have konstateret det, bringer vi ofte citater fra diverse dagblade og tidsskrifter. Forleden faldt det os ind, at vi vistnok aldrig havde videregivet en passende smagsprøve fra det kommunistiske dagblad Land og Folk. For i tide at afvende en mulig beskyldning for ensidighed i citatvalget, iler vi med at indhente det forsømte. Sæt Dem så lidt i stolen, — og så vær'sgo!

Den katolske kirke har stadig meget travlt. I Polen har den lokale kardinal rettet voldsomme angreb på landets styre, hvilket kun kan tjene det til ære. Man har nemlig aldrig oplevet, at den høje katolske gejstlighed har sagt et bifaldende ord om socialismen, som man betragter som djævelens værk, mens paven er i allerhøjeste grad tilfreds med bøddele Franco og fromt har godkendt og støttet hans uhyggelige regimenter. Intet synes så vederstyggeligt for den katolske kirke som social retfærdighed og demokrati, og den høje gejstlighed erklærer i Italien, at enhver, der stemmer kommunistisk, skal brændes i al evighed i helvede. Man kan jo dertil sige, at hvis dette kristelige torturkammer virkelig findes, bliver det vel Vorherre, der bestemmer, hvem der skal i svovlpølen, og ingen kan vide, om det ikke bliver paven, kardinaler og katolske bisper.

Den katolske kirkes ledere på Cuba er naturligvis også gået i aktion. De har ladet oplæse et hyrdebrev i samtlige katolske kirker på øen, hvori de retter et voldsomt angreb på kommunismens fremtrængning. Det kommunistiske fremskud består i, at det cubanske folk er godt i gang med at frigøre sig for den amerikanske kapitalismes kvælgelreb. Man nationaliserer de vældige amerikanske selskaber, som hidtil har tappet Cuba for milliarder og ladet arbejderne leve i yderste fattigdom, og man konfiskerer storgodsene, for at de elendigt fattige landarbejdere kan få jord. Formodentlig ryger en del af den katolske kirkes jordegodser med. Og den, der stjæler den katolske kirkes kapuner, kan som bekendt aldrig sone sin synd.

Det er, om ikke den utilgivelige synd mod den helligånd, så den endnu større synd mod det katolske finansvælde, hvis centralorgan bærer det gudsbespotelige navn »Den helligånds bank« og har sit hovedsæde i Vatikanstaten.

Cubas presse har givet råt for usødet og revset de »falangistiske tendenser« hos den katolske kirkes menige tjenere og dens højeste ledelse. Den gør opmærksom på, at New Yorks kardinal, Spellman, som Cubas kirke sorterer under, er i storfinansens sold, og det vover næppe nogen at benægte. Til syvende og sidst må vi vist være Vorherre — eller måske Fanden — taknemlig for, at vi herhjemme kun har de moralske oprustere hr. Ole Bjørn Kraft og stiftprovst Brodersen at trækkes med. De tjener ganske vist også storkapitalen efter bedste evne, men evnerne er små.

I leksikon'erne er vi stadig rænkefulde og samvittighedsløse!

Historien om et præstekald, der blev holdt nede - men ikke nok!

NÅR MAN ER OPTAGET i Kirken af gamle pater *Josef Koch*, S.J., føles det aldeles logisk at sidde foran ham igen omkring hans 50 års præstejubilæum et lille slægtled efter og opdage, at han højst er blevet fem år ældre i ansigtet og ikke en dag mindre adræt i benene. Nu er dette interview kun bevilget på betingelse af, at han ikke bliver rost, så det overlader vi til ihukommelsen af hans arbejdsresultater, bl. a. som »Jesu Hjertes budbringer«s redaktør, som redaktør af »Katolsk Ungdom«, og som stifter af Maria-kongregationerne for unge mænd, der kom mandag efter mandag til hans foredrag i Stenosgade i København i årene, førend han overtog sognepræsteembedet i Århus.

Vi nøjes med at fastslå ganske ulidenskabeligt, at da pater Koch i 70 års alderen mærkede denne milepæls symptomer, lænede han sig ikke tilbage i stolen og ventede på, at de støt og roligt skulle gøre det af med ham. Han bad om at blive forflyttet fra det permanente århusianske blæsevejrs til det mildere københavnske — blev rask som en fisk af klimaforandringen og passer i dag som 83-årig det store Sankt Mariæ sogn på Frederiksberg sammen med pater Lanser og en for ganske nylig tilkommen ung hjælper.

Man ser hen over det mejslede ansigt og tænker — åh nej, det er imod aftalen — og spørger:

— Er den jævne dansker stadig bange for jesuiter?

— Der står endnu om os i leksikon'erne, at jesuitisk betyder rænkefuld og samvittighedsløs, og så den gamle traver om, at hensigten helliger midlet. Men det gør den jo også!

— ?

— — — hvis midlet er lovligt i forvejen! Hvis jeg finder på, jeg vil spadsere en tur og benytte lejligheden til at se til en syg undervejs, er turen helliget gennem hensigten med den. Men hvis jeg vil myrde en tyrann for dermed at hjælpe de mennesker, hans tyranni går ud over, bliver mordet ikke helliget af det medmenneskelige i motivet. Nå, mon skrækken for os ikke er

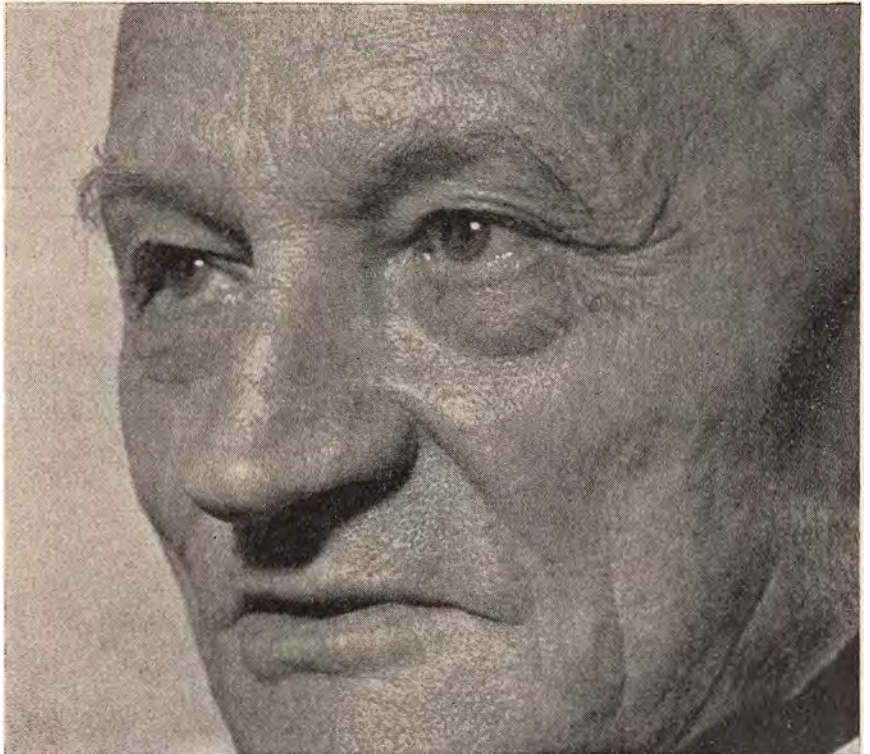
stilnet af hos folk i almindelighed efterhånden? Jeg tror ikke, man ligefrem opfatter os som fremtoninger med hestehov længere. Men der er dem, som stadig får kravet om blind lydighed i den gale hals. Nok er lydighedskravet

ubetinget — i vor som i andre ordener. Men ikke på anden måde, end at enhver jesuit kan tale med sin foresatte om det, hvis han har personlige problemer, og i gensidig forståelse finde frem til en løsning.

— Har De altid villet være jesuit?

— Som dreng drømte jeg overhovedet ikke om at blive præst — om muligt endnu mindre jesuit. Jeg anså det for en selvfølge, at jeg skulle være købmand som min fader. Han havde en blandet landhandel i en lille nordtysk by i nærheden af Kassel. Historien om, hvordan jeg alligevel en dag fandt mig som jesuit — og aldrig et øjeblik har fortrudt det, — er historien om et præstekald, nedlagt i et menneske, som strittede imod til sidste sekund, men fandt sin plads, hjulpet på vej af utrættelig forbøn:

Min mor ville gerne have, at en af hendes sønner skulle blive præst, og jeg tænkte i mit stille sind, at det skulle i det mindste ikke blive mig. Men jeg gik dog med til at komme i et kostskolegymnasium, som forberedte eleverne specielt med henblik på at fortsætte studierne på et præsteseminarium. Jeg tænkte, at studentereksamen kunne man aldrig tage skade af, og så snart jeg havde halet den i land, skulle jeg ud på livet — nu ville jeg være læge eller ju-

rist. Jeg nægtede rent ud at bo på skolen af angst for at blive påvirket af atmosfæren til fordel for det teologiske studium og fik med møj og besvær udvirket rektors og mine forældres tilladelse til at flytte ud hos en privat familie. Desuden havde min bror yderligere advaret mig mod teologien ved at foreholde mig det farlige i at foregøgle mig et præstekald, jeg måske slet ikke havde.

Tyve års henstand udbedes!

Da jeg nu stod med studentereksamen og vældigt mod på livet, var jeg på det rene med, at jeg ville studere jura — mente jeg! Men præstekaldet rørte på sig og lod mig ikke få fred i sindet.

— Nå ja, sagde jeg til Vorherre, så kommer jeg altså — om tyve år, når jeg har gjort et arbejde i verden først!

Jeg blev immatrikuleret ved Berlins universitet og studerede jura — i et år. Så en dag på Unter den Linden — jeg husker stedet nøjagtigt — slog det ned i mig, at det var ikke om tyve år, det var NU! Jeg ville være sognepræst i en idyllisk lille landsby et sted — holde bier og dyrke et væld af blomster i min have og rejse meget — — —

For at bestyrke mig i mit forsæt tog jeg på en retræte, der helt tilfældigt kom til at finde sted i jesuiternes noviciat i Holland, og under denne fik jeg

pludselig den tanke at blive jesuit, men slog det hen. Jeg aftalte dog med novicemesteren at bruge det næste halve år på præsteseminarieret i Fulda til at veje for og imod, og da det halve år var gået, satte jeg mig ned for at skrive til ham, at jeg ikke ville træde ind i jesuiter-ordenen. I stedet skrev min pen, at jeg ville. Hvorpå jeg tog til noviciatet igen for at begynde min uddannelse. Jeg fik endda, ganske mod min beregning, en seminariekammerat, der ville have været verdenspræst, med mig.

Sidste brik i mønstret

Men først en menneskealder senere, i 1945, fik jeg tilsendt et brev, som udløste den egentlige pointe: en af mine skolekammerater fra gymnasietiden, en senere jesuit, som jeg ikke havde været i kontakt med i en menneskealder, skrev et brev til mig på hospitalet, et par måneder førend hans opslidte hjerte nægtede at fungere længere, og bad sin superior sende mig det efter hans død. I brevet røbede han, hvad han aldrig tidligere havde fortalt nogen, at han kort efter sin indtræden i Jesu Selskab havde følt en heftig trang til at bede for, at jeg skulle blive jesuit, skønt han vidste, jeg havde ganske andre planer. Denne bøn havde han derefter bedt udholdende indtil han en dag til sin store opmuntring havde hørt, at jeg sammen

med min kammerat var trådt ind i ordenen!

— For mig, siger pater Koch, var dette en sidste brik i et mønster, jeg har anet hele mit liv, men først set fuldstændigt siden da. Jeg synes, det understreger, hvilken enestående kraftkilde forbønnen er, ikke mindst overfor Kirkens stadige behov for præste- og ordenskald. Og den falder så helt i tråd med den aktion, som fornylig er sat i gang i Tyskland. I Westfalen har en kreds udgivet en bøn om præster og ordensfolk. Den er oversat til 50 sprog, også dansk, og sendes til enhver, der ønsker det. Pater Wolfsberg har et stort oplag, som han gerne vil fordele.

— Og De selv, pater Koch — har De aldrig opholdt Dem et øjeblik ved nogen skyggeside ved ordenslivet?

— Det har strejft mig — men for adskillige årtier siden — at det kunne have været rart at dø i bevidstheden om at have egne børn. Men det opvejes så rigeligt af tanken om alle de åndelige, jeg har fået!

I. L.

Bekendtskab med pæn, reel og absolut pålidelig herre mellem 45—55 søges af pæn enlig dame. Evt. ægteskab. Billet mrk. A. 26 til annonce-ekspeditionen.

SPROGUNDERVISNING
i Deres hjem i Storkøbenhavn
Tysk - engelsk - fransk
latin - svensk
— også korrespondancer
og oversættelser —
STIG ROLVSEN
Søndre Fasanvej 52, Valby
Telefon 30 47 93
(Medlem af
Sproglærereforeningen af 1955)

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

KJØBKE's

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Jydsk

Orgelbyggeri I/S

Herluf Trollesgade 36 A
Aarhus
Telefon 6 94 01

*Køb kvalitet
de gør vi —*

DERNA RADIO

Telefon 2 00 75 - Aarhus
(lige ved katolsk kirke)
Specialist i båndopt. og
long playing

Er »Det søde liv« en kristen film?

af dominikanerpater Martin Drouzy

I en kronik med titlen »En kristen moral i Det søde liv?« fortalte magister Erik Koed Westergaard for nylig i »Berlingske Tidende« om de katolske gejstliges modstridende syn på Fellinis sidste film, og han sluttede sin kronik med følgende ord: »Den kristne ånd i Det søde liv har jeg lidt vanskeligt ved at se«.

Det er der ikke noget overraskende i, eftersom endog fremstående personer ifølge den samme kronik har råbt op om skandale. Fellini er ikke en instruktør, der er let at forstå, og heller ikke i hans andre film — iberegnet den vidunderlige *La Strada* — kunne man ved første øjekast se, hvad han ville sige med dem. Der er mange, der har set disse film uden at have den ringeste mistanke om deres dybe åndelige indhold, og når de har syntes om dem, har det formodentlig været af helt forkerte grunde. Der er ingen tvivl om, at det samme gælder *La dolce vita*, og at der er et vist publikum, der snarere går hen og ser denne film, fordi de føler sig tiltrukket af det erotiske og forargelsen i den, end for at finde et kristent budskab. På grund af dette publikum og de meget tvivlsomme årsager til dets forgabelse kan man godt forstå, at der er visse moralister, der indtager en reserveret holdning over for filmen. Men ville det ikke være bedre at forsøge at forklare publikum, hvad Fellini har villet sige — og faktisk siger, — og at vise, at det er en komplet misforståelse at fortolke filmen som en

spekulation i erotik, end at kritisere instruktøren og fordømme hans film. Det er det, jeg her vil forsøge at gøre.

Jeg ved på forhånd, hvor farligt det er at vove sig ud i sådan noget. Formodentlig er det lige så farligt i Danmark, som det er i Italien. Ved at forsvare Det søde liv risikerer jeg i høj grad at blive uenig med mere end én af mine katolske og måske også protestantiske kolleger. Men det er der ikke noget at gøre ved. På et punkt som dette er meningsforskelle ikke alene forsvarlige, men ligefrem frugtbringende. Langt fra at forbavses, som forfatteren til den omtalte kronik gør det, skal man tværtimod glæde sig over det, fordi en diskussion kaster mere lys over sagen. Her som på andre områder gælder Newmans ord, hvormed han sondrer mellem det, der hører ind under

troens område, og det, som kun angår vore personlige meninger: »Enhed i væsentlige ting, frihed i andre, ærlighed overalt«.

I alle sine film skildrer Fellini en vis livslede. Han beskæftiger sig med dem, som ikke har fat i den rigtige ende her i livet, enten fordi de slæber rundt på en uafrystelig kedsomhed (*Dagdriverne*), eller fordi de søger tilflugt i slyngelstreger (*Krapyl*) eller i dagdrømme (*Lo sceicco bianco*). Hans personer er mennesker, som ikke har forstået at finde ud af spillets regler, eller som ikke har haft mod til at leve efter dem. Han skildrer dem, som »fusker« med livet. Efter den legemets træthed, han har beskrevet i sin første film, er han nu gået over til først og fremmest at beskæftige sig med sjælens træthed og den indre håbløshed og tomhed. Som eneste lyspunkt viser han *Cabirias* ualmindelige vitalitet og især Gelsominas enkle og dybsindige filosofi (*La Strada*).

Hidtil har Fellini koncentreret sig om at vise os den åndelige elendighed hos dem, der er gået til bunds i samfundet, slynglerne, de

arbejdsløse og de små prostituerede. Men nu i *La dolce vita* skifter han med vilje milieu og viser os den samme åndelige tomhed — og en endnu større moralsk elendighed — blandt succes-journalisterne, filmstjernerne, de strålende intellektuelle og endog blandt ansete aristokrater. Samtidig med at Fellini skifter milieu, skifter han også fremgangsmåde. Der er kritikere, der har bebrejdet ham, at hans sidste drejebog var for løs. De har ikke lagt mærke til, at Det søde liv slet ikke er lavet over nogen drejebog, men at det simpelthen er en række indbyrdes uafhængige scener, som kun er forbundet med hinanden ved hovedpersonen Marcello. Hvorfor? Fordi filmen er en reportage. Fellini prøver denne gang ikke på at opbygge en historie; han viser os den nøgne virkelighed. Som det meget rigtigt siges i en artikel, der for nylig har stået i »Cahiers du cinéma«, er Det søde liv ikke en spillefilm, men en dokumentarfilm.

Derfor har Fellini valgt at lade rigtige romerske aristokrater spille i sin film. Hvad gør det, at han — som forfatteren til den ovenfor omtalte kronik siger — har »stillet flere af dem i gabestokken, og at nogle ikke på forhånd vidste, hvad de medvirkede i«? Det vigtigste er, at de er der. Fellini havde meget vel kunnet betale statister for at spille de mindre tiltalende roller. Men det har han ikke gjort. Grunden er den, at han ville have, at hans film skulle være en rapport, et vidnesbyrd om tingene, som de virkelig er, og et dokument, der var lige så sagligt, som en videnskabelig film. De få skuespillere, han har ladet medvirke, spiller næsten alle sammen sig selv. Det er ganske klart, hvor det drejer sig om Anita Ekberg, denne barnagtige

og lunefulde skuespillerinde, som jages af fotograferne. Men det samme gælder Mastroianni (som netop hedder Marcello) og muligvis også Alain Cuny, den intellektuelle æstet. De spiller alle sammen mere eller mindre deres eget jeg, og det vil sige, at de slet ikke spiller, men viser sig sådan, som de er.

Lad nu være med at sige, at det, Fellini her viser os, er overdrevet og ikke svarer til virkeligheden. Vi ved jo meget godt, at det ikke er sandt! Under filmfestivalen i Cannes blev Mastroianni netop spurgt, om han ikke syntes, at scenerne med fotograferne var overdrevet en hel del. »De kan jo se ned på strandpromenaden,« svarede han, og ganske rigtigt: der trængtes de om en filmstar i strandkjole. I en af scenerne i filmen — måske den modbydeligste af dem alle sammen — ser man, hvordan en flok fotografer omringer en kvinde og meddeler hende, at hendes mand og børn er omkommet, for at de kan få et billede af hendes første tårer. Netop i den uge, da filmen blev opført i Cannes, var der en fyrste, som blev dræbt ved en bilulykke. Fotograferne flokkedes om hans svigermor, som på det tidspunkt opholdt sig dernede, for at meddele hende, hvad der var sket, og få nogle interessante optagelser af hendes første reaktion.

Nej, det Fellini viser os, er ikke overdrevet! Hvem har måske ikke hørt om den triste hændelse med den unge pige, som om morgenen blev fundet død på en strandbred. Ved politiundersøgelsen kom det frem, at hun var død efter en nat i svir og udskejelser i en villa, hvor hun havde været sammen med medlemmer af nogle af Roms fornemste og mest ansete familier. Det foregik i Italien. Men det kunne lige så godt være

sket i Paris eller i København. Aviserne er hver dag fulde af disse skandalehistorier, som sluges af folk i S-toget.

Og De må heller ikke sige, at det ikke angår os, at Fellini beskriver en lille flok abnorme og degenererede aristokrater, som lever i den alleryderste kant af samfundet. Det er nemlig ikke en bestemt samfundsklasses *privatliv*, Fellini sætter i gabestokken. Al den forargelse, han viser os, er *offentlig*. Hans film er snarere en indigneret protest mod den måde, på hvilken sensationspressen udnytter disse gemenheder, end den er et angreb på en bestemt moral eller mangel på moral. Lad os ikke være farisæere! Vi er alle sammen medskyldige i disse skandalehistorier i den grad, i hvilken vi interesserer os for dem. Fellinis film får os til at skamme os over denne meddelagtighed. Den tvinger os til at dømme os selv.

Og netop deri består den åndelige værdi i Fellinis sidste film. For selv om filmen er et vidnesbyrd, nøjes Fellini ikke med at vidne, — han giver os også samtidig en dårlig samvittighed og viser os, at det onde *er* ondt. Man har fra alle sider bebrejdet ham, at filmen var for lang. Men den var nødt til at være så lang. Den skulle ende med at fremkalde en næsten fysisk væmmelse i os, som vi skulle fornemme som kvalme over al den usselhed og gemenhed, vi havde været vidne til. Det var meningen, at vi skulle gå ud af biografen som fra et mareridt eller fra et besøg i helvede.

Men Fellini går længere end som så. Han viser os ikke alene den moralske fordærvelse, men også at troen er blevet forvrænget, — og heri ligger filmens egentlige kristne betydning. Lige fra de første billeder står vi ansigt til ansigt med denne fordær-

velse: en umådelig Kristusstatue med udbredte arme transporteres hængende under en helikopter og dinglende frem og tilbage mellem himmel og jord. Under transporten giver den eskorte, som ledsager helikopteren, sig tid til at flyve tæt hen over en terrasse, hvor nogle piger er ved at tage solbad. Hvad er nu meningen med disse billeder? De er en latterlig parodi på dommedag: »Da skal Menneskesønnen komme til syne på himmelens skyer...« De viser os, hvor dybt vi er sunket i vor mangel på respekt for det hellige. Dette latterlige besøg, svævende hen over byen, er alt, hvad denne overfladiske og for-dærvede verden, som ligger dér for øjnene af os, har kunnet gøre sig fortjent til.

Efterhånden som filmen fortsætter, ser vi alle mulige erstatninger for troen defilere forbi, og Kristi spørgsmål: »Vil Menneskesønnen endnu finde tro på jorden, når han kommer tilbage?« bliver mere og mere levende i vort sind. Hvad er denne tro for øjeblikket blevet til? En slags kollektivt hysteri, som nogle falske åbenbaringer af den hellige Jomfru får til at bryde løs, og som piskes op og udnyttes ved opreklamering i radio og fjernsyn. Der er dyrkelsen af filmstjernen, som man ser hende, løftet op til templets tinde, hvorfra hun skuer ud over alle jordens riger, som ligger udbredt for hendes fødder. Der er den rent æstetiske religiositet hos den intellektuelle, som spiller på orgel i den tomme kirke. Der er den rent konventionelle og ydre fromhed hos aristokraten, som tidligt om morgenen — efter en nat i udsvævelser — alligevel går til messe med sin mor. Og der er ikke mindst — som et sidste skridt på vejen til den fuldstændige religiøse fornede-

relse — den spiritistiske seance og påkaldelsen af ånder midt i denne uhyggelige nat i det forfaldne slot.

I en sådan åndelig tomhed er der ikke noget overraskende i, at disse mennesker ikke lægger mærke til det, som ellers er umiddelbart iøjnefaldende, nemlig at dette misfoster af en fisk, som man en skønne morgen trækker op af vandet — ligesom man tidligere trak Wilma Montesis lig op — er selve billedet på det, de selv er blevet til. Det er levende døde, fisken ser på med sit grønne, uhyggelige øje.

Hele Fellinis film virker således som en advarsel, — den er negativet til en kristen film, en skildring af, hvad verden er uden troen. Fellini har selv sagt: »Man må være både døv og blind, hvis man ikke kan mærke det brændende ønske om frølse, der går

gennem hele filmen. Hele min film råber om hjælp. Og hvis man ikke kan høre dette råb, er det hverken min fejl eller min sag!« Som sædvanlig kommer Fellini kun med antydninger. Han forsyner os med stof til eftertanke. Han finder spontant tilbage til profeterens sprog og især til forbandelsen. Hans film er (som det allerede er blevet sagt flere gange) en dommedagsprædiken. Lad os endnu en gang læse Esajas ord, hvor han beskriver disse Zions døtre, »som går med knejsende nakke og kælne blikke og med raslende ankelkæder!«, eller Amos forbandelse mod Samarias sanselige kvinder, hvor han kalder dem »Basankøer, som kuer de ringe, knuser de fattige og byder deres herrer: Giv hid, at vi kan drikke«. Disse store røster fra Israel står på ingen måde tilbage for realismen og det dystre i Fellinis billeder.

Men Fellini smækker lige så lidt som profeterne dørene i til dette helvede. Hans forbandelser mildnes pludselig af barmhjertighed. Det sidste billede i Det søde liv viser en lille pige, som smiler. Hvem er hun? Tilsyneladende barndommens renhed og det smilende håb. Hun gør tegn med hånden og kalder på Marcello. På grund af larmen forstår han ikke, hvad hun siger til ham. Han kan ikke komme over til hende, fordi der er et vandløb imellem dem. Han slutter sig igen til de triste levemænd, han plejer at være sammen med.

Men den lille pige bliver ved med at smile. Den vished bliver tilbage, at der endnu i hvert fald et eller andet sted på jorden er en lille køn, ren og ukompliceret pige, som bliver ved med at gøre tegn. På grund af hende og hendes smil kan alting endnu red- des...

Rom — I forbindelse med forberedelserne til kirke-mødet har pave Johannes XXIII blandt flere andre udnævnt den apostoliske delegat i Skandinavien, mgr. Martin Lucas, til medlem af den kommission, der skal beskæftige sig med missionerne.

Blandt de medlemmer af den liturgiske kommission, paven har udnævnt, kan blandt flere andre nævnes biskoppen af Biella i Italien, mgr. Charles Rossi, biskoppen af Gand i Belgien, mgr. Charles-Justin Calewaert, biskoppen af Linz, mgr. Franz Zauner, mgr. Joseph Pascher, pastor Jean Quasten benediktinerabbeden, Don Bernard Capelle og pater Joseph André Jungmann S.J.

Blandt rådgiverne for ovennævnte liturgiske kommission er sekretæren for den franske liturgiske bevægelse, pastor Pierre Journel, pater Bernard Botte O.S.B., pater Pierre-Marie Gy O.P., pater Jean Hofinger S.J. og to polske biskopper.

(Kipa)

Katekismus som lyd og farvefilm

Castel Gandolfo (NC) I amerikanske katolske skoler og andre institutioner er mere end 130.000 katekismer i skikkelse af farve- og lydfilm i brug i dag. Det har taget ti år og kostet 1,8 millioner kr. at fuldføre denne moderne katekismus, og da den forleden blev vist for pave Johannes på hans sommerresidens i Castel Gandolfo, var paven overordentlig interesseret, så meget mere som den åbner mulighed for en religionsundervisning, for mennesker, der ikke kan læse, og den derfor vil kunne få stor betydning på f. eks. de afrikanske missionsstationer.

Man har også haft glæde af at anvende sådanne katekismer i Australien og i fængsels-studieklubber i USA. Katekismens lydtekst er foreløbig oversat til fransk og spansk, idet Syd- og Mellemamerikas biskopper har vist den stor interesse.

Frans af Assisi på film

Rom (NC) I oktober begynder man optagelserne til en film om den hellige Frans af Assisi liv. 20. Century Fox-film står bag optagelserne, der skal foregå i Assisi, Perugia, Siena, Fossanova og Rom.

Subdiakonvielse

I lørdags meddelte biskop Suhr på Aasebakken subdiakonvielsen til stud. theol. Jørgen Ebbe Hansen, der studerer ved universitetet i Louvain.

»Dronningens teenagere« på hospitalsarbejde

Paterson, New Jersey (NC) I sommerens løb har 60 amerikanske teenagere ydet over 3000 timers frivilligt hjælpearbejde for patienter, læger og sygeplejersker på det stedlige Sankt Josefs hospital. De unge piger går i skole endnu og har benyttet deres sommerferie på denne måde som medlemmer af et korps, der kalder sig »Dronningens teenagere« og ledes af en af

hospitalets søstre. Til gengæld for deres ubetalte arbejde har de fået mere indsigt i hospitalslivet end de fleste andre. Deres arbejde har været fordelt over en halv dag ad gangen to gange om ugen og har bestået i elementært rutinearbejde. De fleste af dem vil være sygeplejersker og har dermed fået lagt en grund til deres fremtidige job.

Kardinal O'Haras død

Philadelphia — Ærkebiskoppen af Philadelphia, kardinal John F. O'Hara, er afgået ved døden søndag den 28. august efter en tilsyneladende ufarlig maveoperation.

Kardinal O'Hara var født i Ann Arbor i Michigan den 1. maj 1888 som søn af en amerikansk diplomat. Han blev præsteviet den 9. september 1916. Efter 20 års virksomhed ved Notre Dame universitetet i Indiana blev han udnævnt til biskop, og den 15. juni 1940 modtog han bispevielsen. Senere fulgte udnævnelsen til ærkebiskop af Buffalo og til kardinal.

Som medlem af »National Catholic Welfare Conference« havde kardinal O'Hara især ansvar for alt, hvad der angik opdragelsen og uddannelsen af de unge. Uden for de nationale grænser beskæftigede han sig direkte med det betydelige missionsarbejde, de nordamerikanske biskopper og katolikker udfører i Latinamerika. Han tog sig i denne forbindelse især af udvekslingen af studenter og oprettede en informationstjeneste for den latinamerikanske presse.

Den daværende ærkebiskop O'Hara blev af pave Johannes XXIII udnævnt til kardinal under konsistoriet den 15. december 1958. Han er den første af de kardinaler, der er udnævnt af den nuværende pave, der er afgået ved døden.

Det kan tilføjes, at ærkebispedømmet Philadelphia blandt sine 4.336.500 indbyggere tæller 1.500.000 katolikker.

(Kipa)

Spansk retræte-idé, der vokser

Texas (NC) En ny form for retræte, opstået i Spanien for en halv snes år siden, vinder for tiden mere og mere udbredelse i den spansktalende del af Staterne. Det drejer sig om specielt tilrettelagte tre dages kristendoms-kursus, vekslende mellem bøn og undervisning. I de knapt to år, ideen har været praktiseret i Staterne, har over 3200 overværet kurserne, og bevægelsen har nu fået sit eget blad »Ultrera« — samtidig arbejder man på at bearbejde kursusmaterialet for et engelsktalende publikum også. I Spanien findes der nu »cur-sillos« i alle bispedømmer, og ideen har også bredt sig til forskellige sydamerikanske nationer.

Fornyelse af liturgien

Rom — »Acta Apostolicae Sedis« har offentliggjort de nye regler for det romerske breviar og den romerske messebog, som blev fastlagt af pave Johannes XXIII i en instruks af 25. juli i år. Ifølge Osservatore Romano betegner disse regler »det første afgørende og konkrete skridt« henimod en gennemgribende fornyelse af liturgien og mod udarbejdelsen af en virkelig liturgisk lovbog. Udarbejdelsen af denne lovbog er en af de opgaver, der vil blive taget op på det forestående kirke-møde, som vil blive opfordret til at beskæftige sig med den liturgiske fornyelse.

Den nye lovbog kommer til at indeholde en enklere og tydeligere udarbejdelse af reglerne for, hvordan gudstjenesten skal fejres.

Den største fornyelse kommer til at bestå i, at mange fester vil få en anden rang end tidligere, for at søndagene og fejringen af forløsningens mysterier i kirkeåret skal træde mere i forgrunden. De fester, som tidligere blev fejret dobbelt i årets løb, bliver nu enten afskaffet, eller også bliver de kun ihukommet under dagens messe. Blandt de fester, der bliver afskaffet, kan nævnes: Peters stol i Rom (18. januar), Korsets genfindelse (3. maj) og Ærkeenglen Mikaels åbenbarelse (8. maj). Til dem, der for fremtiden kun vil blive ihukommet, hører: Vor Frue af de syv smerter, Vor Frue af bjerget Karmel (16. juli) og Frans af Assisis sårmærker (17. september).

Biskopperne vil, når den nye lovbog træder i kraft, få en vis frihed til at bestemme, hvordan gudstjenesten skal fejres. De vil ligeledes få myndighed til at lade visse fester vige for andre af mere lokal karakter.

Den nye lovbog — som ligeledes foreskriver, at der skal indføres et vist antal votivmesser til fejringen af særlige fester — er inspireret af forståelsen af den rolle, liturgien spiller i sjælesorgen, og tager sigte på at stille liturgien i apostolatets tjeneste. Derfor betragter den ikke mere biskoppen som den, der skal håndhæve loven, men som sjælen i den, idet han skal anvende og tilpasse den de pastorale behov i sit bispedømme, alt efter den myndighed der er blevet ham overdraget på dette område.

(Kipa)

4000 olympiadedeltagere hos paven

Rom (NC) Pave Johannes modtog onsdag 4000 olympiade-deltagere foran Sankt Peters-kirken i en audiens, der blev en af de hidtil usædvanligste og mest farverige i hans regeringstid. Paven, der var taget ind fra sin sommerresidens i Castelgandolfo af samme grund, blev båret ud på torvet fra kirken, og efter at Italiens Forsvarsminister, Giulio Andreotti, som også er den italienske olympiske komité's øverste, havde holdt en tale på latin, besvarede Pave Johannes den med en ti minutters tale, også på latin, hvorefter et resumé af talen blev rundkastet på 15 sprog, deriblandt russisk og kinesisk. Signor Andreotti overrakte paven en sølvstatuette af John Bosco.

Olympiadedeltagerne fra kommunistisk beherskede lande var demonstrativt fraværende ved audiensen.

Vatikan-museet åbnes for olympiadedeltagerne

Under olympiaden i Rom er Vatikanets museum for første gang åbent om søndagen for at give olympiade-deltagerne lejlighed til at se museets skatte på tidspunkter, der ikke kommer i konflikt med deres deltagelse i kampene. Adgangen bliver gratis for alle aktive deltagere.

I forbindelse med åbningen af den 17. olympiade i Rom har pave Johannes XXIII givet sin velsignelse til atleter fra hele verden, som var kommet for at deltage i stævnet. Efter at have uddelt velsignelsen, gik paven ned på Peterspladsen for at hilse på atleterne.

Så langt fra at betragte aktiv udøvelse af sport som en hindring for et religiøst liv, erklærede paven over for olympiadedeltagerne, at Gud netop har sat os i verden, for at vi skal beskæftige os med alt, hvad der kan tjene til at gøre vort liv fuldkomment, og at et kristent liv med bøn og gudstjeneste netop vil bidrage til at skabe den harmoni, der gør det muligt at gøre en indsats på sportens område med den tilfredshed og begejstring, der er betingelsen for et godt resultat. I olympiaden, udtalte paven, ser vi derfor en lykkelig forening af det åndelige og det legemlige. Paven understregede endvidere, at man i dette livs glæder, sorger og kampe aldrig må tabe det kommende livs fryd og herlighed af syne. Han så i denne masse-audiens en tilskyndelse fra Himlen til at udtrykke håbet om et bedre og mere omfattende samarbejde mellem nationerne, og om at kampen for de menneskelige værdier måtte få en større plads i verden.

En bevæget menneskemængde samledes i disse dage i Bruxelles for at vise de belgiske soldater, der er faldet i Kongo, den sidste ære. Kong Baudouin nedlagde kransen på de savnedes kister og sagde derefter nogle trøstende ord til medlemmer af deres familier, som var kommet til stede. Mgr. Cammaert, der er den øverste for feltpræsterne, uddelte den afsluttende velsignelse, idet han gik langs med kisterne, der var stillet op på række og geledd på militærets transportvogne.

Liturgisk kalender

- SØNDAG d. 11.: 14. søndag efter pinse (s. 702, grøn). Ihukommelse af Protus og Hyacinthus (s. 1073), martyrer.
- MANDAG d. 12.: Marias navn (s. 1074, hvid).
- TIRSDAG d. 13.: Søndagens messe (s. 702, grøn).
- ONSDAG d. 14.: Korsets ophøjelse (s. 1074, rød).
- TORS DAG d. 15.: Marias syv smerter (s. 1077, hvid). Ihukommelse af Nico-medes (s. 1077), martyr.
- FREDAG d. 16.: Cornelius og Cyprian (s. 1078, rød), martyrer. Ihukommelse af Euphemia, Lucia og Geminianus (s. 1078), martyrer.
- LØRDAG d. 17.: Frans af Assisis sår-mærker (s. 1079, hvid).

Offentlige foredrag i Ordrup

Nu, da sommerferien er forbi, genoptager dominikanerne i Ordrup deres foredragsvirksomhed. Foredragene, der er offentlige, finder sted Kollegievej 2, Charlottenlund, den 3. onsdag i hver måned kl. 20, og emnerne er følgende:

Den 15. september: »Den moderne krig og den kristne samvittighed« ved Pater P. Grégoire.

Den 20. oktober: »Sekt eller Kirke?« ved Pater Vagn Hansen.

Den 17. november: »Er filmkunsten af det onde?« ved Pater Martin Drouzy.

Alle er velkomne, også ikke-katolikker.

Endvidere påbegynder dominikanerne onsdag den 21. september en række offentlige foredrag om katolsk tros lære. Disse foredrag holdes hver onsdag kl. 20 i Sankt Andreas kirke — fra den 21. september til jul af Pater Vagn Hansen og fra januar til maj af Pater G. Vian.

Kateketkursus åbnet

Fredag den 2. september blev det københavnske kateketkursus åbnet med et festligt møde på den franske skole på Østerbro. Biskoppen, der i samme anledning var taget hjem fra Jylland, læste kl. 19 messen til Helligånden i søstrenes kapel i overværelse af de 50 elever, der har meldt sig til kursus (deriblandt en snes ordenssøstre), og lærerstaben. Efter messen samledes kursusdeltagerne i festsalen, hvor biskoppen holdt en tale, i hvilken han først udtrykte sin glæde over, at kursus var blevet oprettet, og ytrede sit ønske om, at alle deltagerne måtte vise sig at være i besiddelse af den udholdenhed, som er betingelsen for vor frelse (Mt. 24,13). Han påviste derefter, at det arbejde, som skal gøres på kateketkursus, svarer til nogle af de vigtigste emner, der skal behandles på det forestående kirkemøde, nemlig en udførligere redegørelse for lægfolkets plads i Kirken, en fremskilling af Kirkens sande ansigt over for vore i troen adskilte brødre og endelig kampen for en stadig dybere og mere oplyst tro over for den voksende gudløshed i vor materialistiske civilisation. Efter biskoppens tale afsluttedes dette første møde med et hyggeligt samvær, hvor de tilstedeværende havde lejlighed til at stifte nærmere bekendtskab med hinanden, før de nu skal gå ind til to års fælles arbejde.

Sådan kan det gøres, når troen og viljen er til stede

En Guldberg-skole med fire moderne bygninger, der skal rumme ialt 60 handicappede børn, er ved at rejse sig ved Kramnitze strand på Lolland — uden at Stig Guldberg selv på nogen måde har opfordret nogen som helst til at bidrage til denne skoles oprettelse. Skolen rejses fuldstændig uden banklån eller støtte fra offentlige midler. Alt initiativ er kommet udefra, hovedsagelig fra unge tyskere i og omkring Dortmund, og både pengemidler, arbejdskraft og materialer bliver leveret kvit og frit.

Det begyndte med, at Stig Guldberg sidste år i Vestjylland kom i forbindelse med en flok tyske katolske spejdere. Det var disse spejdere, der fik ideen, og da de kom hjem, vandt den snart tilslutning hos andre unge tyskere, både katolikker og ikke-katolikker. Et Dortmund-Guldberggilde blev indstiftet, og 300 unge mennesker, fortrinsvis ingeniørstuderende og håndværkere meldte sig frivilligt til at ofre deres sommerferie på skolen, der ventes færdig næste sommer.

— Dette viser tydeligt, hvad der kan gøres, når troen og viljen er til stede, siger Stig Guldberg, der bestemt regner med, at flere unge mennesker vil melde sig af sig selv. Ellers ordner de unge tyskere det hele i en håndvendning næste sommer.

R.I.P.

Vor kære lille mor, svigermor og mormor

Mimi Christensen
født Siegler

er stille sovet ind efter lang tids sygdom den 28. august 1960.

Else og Jørgen Hern
Lilli Holleufer

Marianne og Susanne
Bed for hendes sjæl!

Efter sommerferien

»Betragt liljerne på marken, hvorledes de vokser, de arbejder ikke, de spinder ikke. Men jeg siger jer, at end ikke Salomon i al sin herlighed var klædt som en af dem«. — I denne eftersommer kan det være godt for os at kaste et blik tilbage på det, vi har oplevet i ferietiden, og på den særlige kontakt, vi i de måneder har fået med en verden, som vi ikke til daglig lever i. Hvad har denne sommertid nu betydet, rent åndeligt set? Naturligvis skal ferien bringe os afveksling fra hverdagen, den fornødne hvile og afslappelse. Men kunne vi ikke se den i et lidt dybere perspektiv?

Evangeliet på denne søndag viser os, i hvilken retning vi skal søge svaret. »Se på himlens fugle . . . se på markens liljer . . .« — Alle ved vi, at det ikke er nok at »dyrke Gud i naturen«, som nogle udtrykker det, men tænker vi nok på, at Gud *også* er *der*? Kristus sammenligner os med markens fugle, der ikke sår eller høster, og som dog får alt det, de har behov for, af Vor Herre: »Er I ikke mere end de?« — og som med fuglene, så med markens blomster, disse blomster, som er skønnere end kong Salomon, de er dog intet i forhold til os mennesker.

Og deri ligger netop den dybe belæring, vi kan hente i dag; den er, at vi er totalt afhængige af Gud, thi vi er hans skabninger, ja, hvad mere er, vi er i

dåben blevet hans børn. Til hvad nytte da bekymre sig om de alt for materielle fornødenheder? Ét er fornødent, og det er, at vi søger Guds rige, ærligt og åbent, og at vi dermed opfylder vor virkelige opgave her på jorden, på samme måde som liljen og fuglen opfylder deres opgave blot ved at være til og ved deres skønhed og sang forherlige den Gud, som har skabt dem.

Vil det da sige, at vi skal lade »vind og vejr være lige«, og blot være »fromme« og »åndelige«? Nej, naturligvis ikke. Det kristne liv på den voksnes niveau skal leves her i hverdagen, det er her, vor opgave ligger; men *det* kan vi lære af liljen og fuglen: i al vor gerning, i vore bekymringer og glæder kun at være polariseret af den ene ting: at vi er Guds børn, og at dette medfører, at vi skal forsøge at skimte hans mening med os gennem alle de tildragelser, som menneskelivet byder på. I vore dage er det at være »enfoldig« det samme som at være »naiv«, men skulle vi ikke netop bede om at måtte blive lidt mere »enfoldige« i dette ords positive betydning: at være en-foldig er at være optaget af blot denne ene tanke: at gøre Guds vilje med os. Det er jo så utroligt svært i vor fortravlede verden, hvor der bliver kaldt på os fra alle sider, og hvor der overalt ligger farer som lurker på os for at lade tve-sindet slippe ind, vi tænker for meget på dagen i morgen, vi bekymrer os unødigt om de alt for materielle ting, ja, hvad værre er, tit søger vi i det hele taget slet ikke Gud, men derimod os selv. — Men på disse fristelser er der blot det ene svar, som Kristus giver os: »Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alle disse ting i tilgift gives jer«.

Nu forstår vi da lettere, hvordan vores ferietid også kan være en stimulans for det åndelige liv. For der lever vi jo netop et mere enkelt liv, i nær kontakt med de sande realiteter, et liv, hvor vi mindre bliver fristet af den moderne splittelse, og et liv, hvor vi får lejlighed til bedre at kunne se den dybe sandhed, som Kristus i dag viser os i markens liljer og himlens fugle. Og lad os da så benytte den svundne sommers belæring også nu, hvor arbejdet er begyndt igen, lad os bede Gud om at Han vil give os at blive hans børn mere og mere, for det er jo netop børns særlige gave, at være »enfoldige« over for deres forældre og over for Gud, de søger ikke flere ting på én gang, men ser alt ud fra det ene afhængighedsforhold. Så vil vi også opdage, at vi ikke behøver at bekymre os om de mange ting, de vil oven i købet blive givet os i tilgift, når vi søger Guds rige ærligt og oprigtigt; vi vil blive bedre mennesker og bedre kristne, thi hjertets renhed er at ville ét.

n.

Vejle
Træløst & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøj & Søn
Glarimester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telf. 1157
Vejle

VEJLE OPTIK
ul Anker Kastrup

Briller

Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni
Fineste mejeriprodukter

Telefoner 335, 336 - Kontor 507
Vejle

NIELS BOESEN

Begravelsesforretning

Nørrebrogade 9 . Vejle
Telefon 725

Katolske begravelser ordnes

Poul
HENRIKSEN

Raadhusstorvet
Vejle

Leverandør t. Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim

Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360

Bogladen med de mange bøger...

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

RUTANA

Danmarks mest solgte rugbrød

Fallesbageriet

Vejle

Carl Petersen & Søn

Slagter & Fedevare Forretning

Telf. 1721 . Nørregade 2

Vejle

FRUGTCENTRALEN

Tlf. 926 - 1126 . Vejle

Kartofler - Frugt - Grøntsager -
Konserver - Dybfrost

R. Hansen

Vort bedste våben er løgnen

Man har sjældent set *ondskaben* lyse ud af noget som af den serie hemmelige ordrer, Kongos regeringschef Lumumba har ladet rundkaste til Anhutshu-stammen, en befolkningsgruppe på 200.000 i Kivu-provinsen i Øst-Kongo. Instruktionerne er opfanget af det belgiske katolske nyhedsbureau C I P, som hævder, at de blev delt ud af Lumumbas kongolesiske national-bevægelse omkring valget i juni.

Dokumentet opfordrer ethvert medlem af Anhutshu-stammen til at lære reglerne udenad, da det er strengt fortroligt, og hvis det skulle falde i andre racers hænder, »må du kategorisk nægte, at du kender noget til det, og hævde, at det er vore fjenders værk! I teksten, der vender sig mod de hvide i almindelighed og mod de kristne i særdeleshed, hedder det:

Enhver af vor stamme skylder vor befrier Lumumba, Kongos højeste leder, sympati og tillid.

Enhver af stammens folk må anstrenge sig for at vise sin overmagt: råbe højt og alle vegne bestræbe sig på at skræmme de andre racer omkring os.

Han må aldrig være bange for at overbevise folk om vor overlegenhed, for bag os har vi en uovervindelig magt, der vil hjælpe og støtte os i et og alt uden tøven.

»Bare brug penge —
vi har nok af dem!«

Når de andre racer er skræmt af vore trusler og råben-op, må vi være parat til at underlægge os dem, så vi kan herske uindskrænket.

Vær ikke bange for at bruge penge, vi har nok af dem. Uden at strø om os med penge vil vi ikke let kunne tiltrække hjælpere, og Kongo skal blive vor — Anhutshu'ernes — ejendom og besiddelse.

Glem ikke, at den hvide mand er vor fjende. Uden ham ville Kongo allerede have været vort. I den arabiske tid havde vor race allerede plyndret adskillige lande og underlagt sig dem.

Det stærkeste våben i vor kamp er løgnen. Intet kan måle sig med den, når det gælder om at ophidse massen, og er den først hidset op, vil den føle sig anklaget.

Vi må gå i vore forfædres spor, og

hvis vi ikke kan underrvinde de stærke, må vi gribe til vold.

Vor største fjende er præsteskabet. Præsterne har den største magt over folk, vi må bruge svindel for at få dem lammet. Respekter dem aldrig! Gør det så besværligt for dem som muligt, så de ikke er i stand til at rejse fjender imod os. Benyt et hvilket som helst middel til at vende stemningen imod dem, også blandt deres tilhængere.

Masserne må hidses op til ikke at praktisere eller tro på den kristne religion, så at de lettere kan bevæges til at gøre oprør mod præster og missionærer.

Når Kongo er helt i vor magt, vil vi indsætte alle vore folk i de ledende stillinger, og alle intellektuelle af andre racer vil blive fjernet efterhånden.

Det er yderst vigtigt at sende vore egne folk rundt til alle universiteter, især til russiske, hvor vi har de fleste privilegier. Vor politiske leder Lumumbas midler er især beregnet til dette formål.

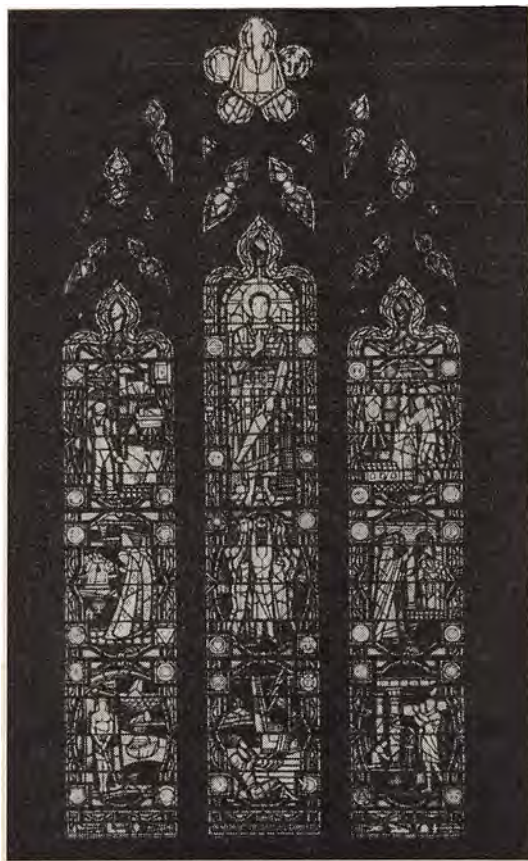
Forst de folk, der er lettest at narre.

Vi må først rette anstrengelserne imod de folk, der er lettest at overvinde og narre, da dette vil hjælpe os til at overbevise deres racefæller om vore læresætninger. De vil alle tro, vi arbejder på deres velfærd og nærme sig os. Vi må kontrollere dem overalt, som kolonisterne gjorde, når de tilsyneladende behandlede os menneskeligt.

Vi må aldrig forråde hinanden. Om det så gælder døden, må vi tie stille, hvis vi ikke kan overbevise modparten. Vi vil komme til at beherske hele Kongo og underrvinde alle dets folk i al evighed. Amen.

— — —
Et dokument, der bør læses med omtanke, siden det nu er faldet i de gale hænder. Det afslører metoder, man synes at genkende andet steds fra.

Mosaik-
vinduer
til ære
for tre
faglige
ledere

I overværelse af blandt andre præsident Eisenhower indviedes forleden i den katolske domkirke i Washington tre pragtfulde mosaikvinduer til minde om tre af amerikansk fagbevægelses store navne: Samuel Gompers, AFL's første formand, William Green, hans efterfølger, og den tidligere CIO formand Philip Murray.

AFL-CIO's formand George Meany sagde ved overrækkelsen, at selv om der måske havde været forskelle i de tre store leders indstilling, så var de fælles om troen på arbejdets og menneskets værdighed.

Formanden for elektricitetsarbejderne James B. Carey udtalte, at mosaikvinduerne var udtryk for fagbevægelsens broderskab, som ikke må begrænses af forskelle i race, religion eller national afstamning, og fandt det betydningsfuldt, at man var blevet enig om at ære disse tre faglige ledere af forskellig trosbekendelse. Gompers var jøde, Murray katolik og Green protestant.

Vinduerne, som er 6×2,7 meter, er tegnet og fremstillet af kunstnerne Joseph G. Reynolds og Napoleon A. Setti.

Murrays vindue (til højre på billedet) udtrykker temaet retfærdighed, lov og næstekærlighed. Det viser bl. a. en scene fra Det nye Testamente, slaven Onesimus, der ser glædestrålende på Paulus, som har befriet ham for hans lænker.

Arbejdet med at bygge den katolske domkirke i Washington begyndte i øvrigt allerede i 1907 og er i dag 65 pct. tilendebragt. Byggeriet foregår i etaper, efterhånden som bidrag til dette særlige formål indgår. Kirken forventes at blive den sjette største i verden og er til trods for sin ufærdige tilstand ofte blevet benyttet til højtideligheder, hvor forskellige trossamfund har deltaget.

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 569

A. & P. G. Vintersborg Snedker- og tømrermestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

Herlufsholm Brødfabrik

Næstved . Tlf 31
Spis Herlufsholm Brød

AAKANDEN

R. Sørensens Eftf.
v/ Ingeborg og H. Aa. Pedersen
Gundl. 1877

Blomster - Dekorationer - Kranse
Østergade 7 . Næstved . Tlf. 130

C. MORTENSEN

Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

ARNDT NIELSEN

Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 543
Næstved

K. BLUM HANSEN

Boghandel

Næstved
Telefon 2525

Gulvtæpper - Linoleum Tapeter - Malervarer

Claudi Hansens Eftf.
Jernbanegade 3, Næstved
Tlf. 60

PETER MORTENSEN

Statsaut. installatør

Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

N. JUEL PEDERSEN Glarimester

Ramsherred 13 - Tlf. 158
Næstved
Leverandør til katolske
institutioner

Støt vore annoncører

KØDHALLE

Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg

Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

ROMAN KUSIER

Murermester

Telefon Nivå 150 . Nivå

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
C. 799 - Telegramadr.: Forskjold

KB&K

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Ojvind Teilmann

Horsens - Tlf. 25 999

Læserne skriver:

I denne rubrik optages korte læserbreve om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.

Hvem plejer de katolske læreres interesser?

Når man som seminariefrekventerende går ind i sit sidste uddannelsesår, stilles man allerede 5—6 måneder, før man har sit endelige eksamensbevis i hånden, over for en sværm af stillingstilbud. Fra hele landet sørger man for så hurtigt som muligt at sikre sig de kommende lærere. Der lokkes i opslagene med allehånde tiltrækkende goder såsom stor lærerbolig, lille klassekvotient, gode arbejdsforhold med alle moderne pædagogiske hjælpemidler, — alle dem, som man på seminariet har brugt daglig, og som man nu finder uundværlige.

Man skal altså til at vælge. For en

katolik er det en meget nærliggende tanke på et eller andet tidspunkt i sin uddannelsesetid at overveje, om der skulle være en mulighed inden for en af vore katolske skoler. Men hvordan er forholdene på de katolske skoler i sammenligning med dem, man træffer i den danske folkeskole? Her viser det sig meget vanskeligt for en kommende lærer at få nøjagtig og objektiv besked. Der findes ingen katolsk lærerorganisation, et faktum, der i sig selv ikke ligefrem er anbefalende. Man er henvist til at søge sine oplysninger fra tilfældige, spredte kilder. De oplysninger, jeg der ved har indhentet, hverken kan eller vil jeg tro på, før jeg personlig har fået dem verificeret, selv om de, ganske vist i meget kraftigere form, svarer til, hvad jeg senere har læst i Katolsk Ugeblad (jvf. hr. Ole Meyer's indlæg i nr. 22 1960).

Man kan naturligvis regne med, at meget af det, man på den måde får at høre, er stærkt overdrevet. Men det kan på den anden side ikke undgå at forurolige én ikke at vide, om de mest elementære betingelser for en lærergering opfyldes inden for det katolske skolevæsen. Man savner i høj grad et lærernes talerør, en organisation, en sammenslutning eller forening, som med autoritet kan udtale sig på lærernes vegne og give én nøjagtig besked.

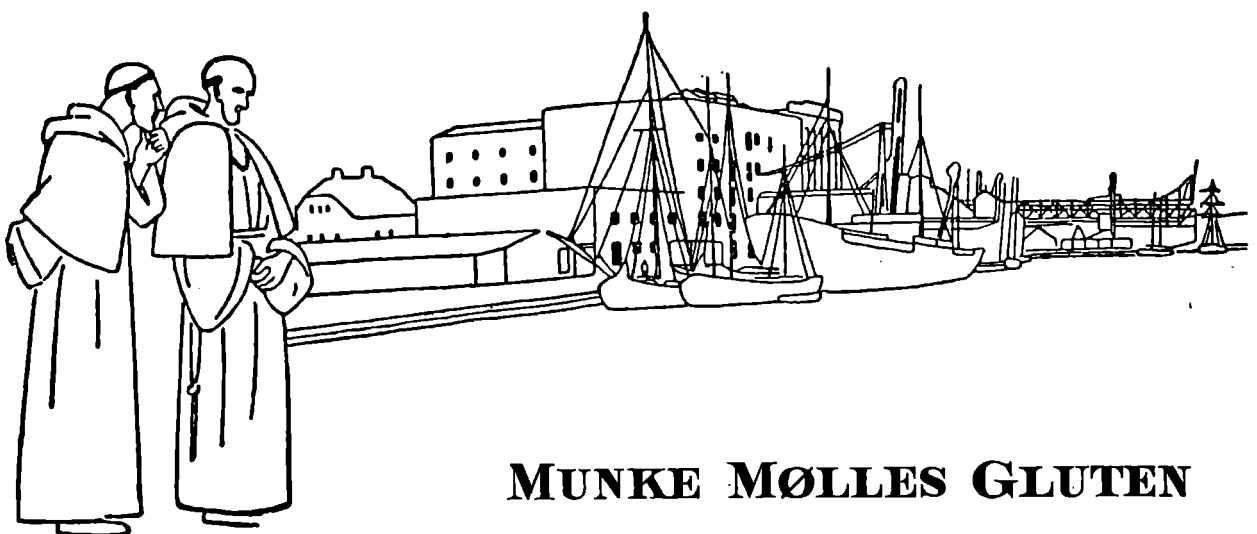

Til slut et spørgsmål; hvem plejer lærernes interesser f. eks. i forhold til skoleledelser og myndigheder? Eller har lærerne ved de katolske skoler ingen interesser, — ikke noget at skulle have sagt?

Ole Dam

TIL BYEN
FRABYEN
- i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes.
Rimelige priser.

MUNKE MØLLES GLUTEN

New York (NC) Præsident Eisenhower vil tale ved The National Conference of Catholic Charities i New York den 26. september.

Konferencen blev holdt første gang for 50 år siden. Dens opgave er planlægelse af nye fremstød for det sociale hjælpearbejde.

Agergaard & Schmidt
aut. Installatører

Nørregade 26, Horsens
Tlf. 21660

**Horsens ældste
Ligkistemagasin**

Grundlagt 1856

Carl Petersen, Snekermester

Smedegade 52 - Tlf. 2 10 61

Begravelse ordnes

TAGE JENSEN

Bageri & Konditori

Østergade 24, Horsens
Tlf. 2 24 34

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselolier

Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Katolske begravelse

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND
København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

— Er vi forpligtet til at bede borbøn før måltidet under disse omstændigheder, søster?

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordруп 3222

Announce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8-10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9-16, lørdag
kl. 9-12) postgiro nr. 570 42

Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Skal De flytte?

Jul. Larsen & Sønner
AMAGERBROGADE 221
Am. 6647-6250

Gør Deres indkøb hos
J. HASS

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 57 16
Aarhus

El- og installationsfirma
V. SVENSTRUP
aut. elektro-installatør
Telefon 2 15 57

Hans Brogesgade 4, Aarhus
Aarhus

Katolske begravelse

Ring til 2 28 66
H. J. Madsens
begravelsesforretning

Jærgaardsgade 17-19, Aarhus

**Kød - flæsk - pålæg
salater**

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 85

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 4 38 57

**Aktieselskabet
Købmands- og
Haandværkerbanken,
Aarhus**

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77
Søndre afd.:
Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

MEJERIET Vestebro

Aarhus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

**Aarhus boghandel
ved katolsk kirke**

Ryesgade 26, telf. 2 66 30
Aarhus

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Aarhus
Missionshotellet ANSGAR

OM FJERNSYN

Hyrdebrev fra Kardinal van Roey og Belgiens biskopper om fjernsyn

I det internationale katolske radio- og fjernsynsblad »Unda« fremsætter kardinalen Kirkens syn på fjernsynet. Vi gengiver det her i uddrag.

Hvis man vil overbevise sig om fjernsyns-problemets betydning, er det tilstrækkeligt at tælle modtager-apparaterne. Der er omtrent 60 millioner i hele verden, deraf ca. 5 millioner i Europa, og dette tal vil i løbet af nogle år være betydeligt forøget.

Allerede pave Pius XII skrev i sin Encyklika Miranda prorsus af 8. sept. 1957, at han havde fulgt fjernsynets udvikling med »levende interesse, stort håb og alvorlig bekymring«; og pave Johannes XXIII udtrykker den samme uro i sin Motu Proprio Boni Pastoris af 22. februar 1959: »Vi må med dyb sorg beklage de moralske farer og skader, der ret ofte fremkaldes af biograf-forestillinger og radio- og fjernsyns-udsendelser, som særer den kristne moral og selve menneskets værdighed.«

Hvad angår os, Deres biskopper, ligger det os meget på sinde at gøre Dem bekendt med vor stilling til denne civilisations nyeste frembringelser. Vi beundrer den betydningsfulde opfindelse, som det menneskelige snilde har frembragt, og vi hylder de videnskabsmænd, som har bidraget til at skabe den. På dette område som på så mange andre repræsenterer den lange og udholdende videnskabelige og tekniske indsats i vore øjne en af de mest strålende åbenbaringer af den menneskelige intelligens. Derfor er et videnskabeligt og teknisk instrument, der er så fuldkomment som fjernsynet, i sig selv en god ting. Det kan blive et udmærket middel til kulturens fremskridt og til fred og enighed; det kan for millioner af mennesker blive en kilde til sandhed, godhed og skønhed. Men erfaringen viser desværre — og læren om arvesynden forklarer — menneskets beklagelige mangel på evne til at bruge frugterne af sit opfinder-

geni, som de burde bruges. Fjernsynet, som er så fortræffeligt i sig selv, kan tjene til det bedre så vel som til det værre. Alt afhænger af den kurs, producenterne giver det, og af hvordan det bruges af seerne.

Vi henvender os allerførst til forskellige instanser, der er ansvarlige for fjernsynsforestillinger. Vi er helt klar over, at det er komplicerede problemer, vi står overfor. Vi vil imidlertid offentligt understrege det tunge moralske ansvar, som hviler på producenterne. Gennem deres valg af programmer og gennem de benyttede emners moralske, intellektuelle og etiske værdi kan de udøve en overordentlig god indflydelse. De råder over et virkemiddel, der har magt over ånd og hjerte, og de bør betragte sig som virkelige opdragere af folkemasserne. Ingen ærlig mand, om han er katolik eller ikke, kan uden at svigte unddrage sig de moralske forpligtelser ved dette høje hverv.

Nu er spørgsmålet: opfylder fjernsynet, sådan som vi ser det i vort land, fuldt ud sin rolle som opdrager af folket; og fremmer det kulturen? Vi tillader os at stille spørgsmålet. Er ikke for mange udsendelser viet banaliteter uden noget forhold til den sande menneskelige kultur? — og hvad udsendelsen af visse films og varietéstykker angår, indeholder de så ikke ofte chokerende eller malplacerede numre, som langt fra tager hensyn til den moralske anstændigheds krav?

»Vi retter til de ansvarlige for disse frembringelser og transmissioner,« erklærer pave Johannes XXIII, »en faderlig indtrængende opfordring til altid at følge en retskaffen og følsom samvittigheds bud, som de mennesker bør gøre, der har påtaget sig opdragelsens meget

vanskelige hverv«. Endelig henvender vi os også til forældrene — og det endda særlig indtrængende — for at minde Dem om: Deres konkrete pligter, hvad fjernsynet angår. De skal være Dem bevidst, at denne teknikens nyeste frembringelse, der er så tiltrækkende og så udbredt, fordrer en ganske særlig opmærksomhed, og at den for Dem medfører nyt ansvar.

Farerne ved at indføre fjernsynet i familien er åbenbare, selv hvis man forudsætter udsendelser, der moralsk set er uangribelige. Fjernsynet griber faktisk væsentligt ind i familielivet. Det kan komme til at udøve en overdreven og urimelig tiltrækning på ungdommen; det formindsker børnenes interesse for skolearbejdet og vender dem fra læsning; det forstærker den intellektuelle passivitet, som mange børn i forvejen har anlagt for.

Indførelsen af fjernsyn i hjemmene forpligter os til at understrege visse fundamentale regler til brug for forældre.

Det er en alvorlig pligt at vælge programmet forstandigt og samvittighedsfuldt, men forældrene skal ikke være rent negative eller simpelthen udstede forbud. De skal omhyggeligt forklare grundene til deres valg og vil her finde en udmærket lejlighed til at forme deres børns moralske samvittighed. Det er en god idé at drøfte enhver udsendelse med de unge, da den trods al årvågenhed fra et eller andet synspunkt kan lade noget tilbage at ønske.

Disse samtaler mellem forældre og børn, kan, når de føres roligt og i god forståelse, være til stor belæring for begge parter. For øvrigt skal forældrene tage alle nyttige forholdsregler, for at deres børn ikke skal have adgang til fjernsyns-apparatet, hvis hverken de selv eller en anden ansvarlig voksen er til stede.

Endelig bør forældrene vide, at de kan øve reel indflydelse på programmerne ved at opmuntre gode produkter og protestere mod dårlige. Som medborgere og forældre har de ret og pligt til at gøre deres lovlige krav gældende. På dette område er der ikke noget mere nedbrydende end at lade stå til og intet mere virkningsfuldt end en meningsudveksling mellem producenter og forældre. En meget vigtig rolle påhviler også pressen i forholdet til fjernsynet. Den burde være seernes talsmand og forlange udsendelser af høj standard og udsprunget af en sund inspiration. Den bør medvirke til at forme den offentlige mening angående udsendelsernes værdi, også moralsk set. Det er ønskeligt, om hele pressen vil være opmærksom på fjernsynets indflydelse på familielivet og gå ind for at give programmerne en moralsk vurdering.

Sådan er, kære brødre, de hovedretningsslinier, som vor hyrdeomsorg opfordrer os til at give Dem angående fjernsyn. Takket være Deres årvågne samarbejde har vi tiltro til, at fjernsynet virkelig vil bidrage til menneskehedens fremgang og vel.«

K A T O L S K uGeblad 8

Fordomme mod andre racer er betinget af de ejendommeligste og mest uberegnelige faktorer, som alle vil kunne ryddes af vejen, hvis der er vilje til stede — i en sådan grad, at gensidig fordragelighed kan blive resultatet. Om dette problem handler cand. psyk. Jørgen Hviids kronik side 5.

Lægmands-
kongressen i
København
indledt

Sådan går pavens
dag
Fra kloster til
drengehjem

Nonner laver
dameblad
Kronik om
baggrunden for
racehad

Europæisk katolsk kongres i København

Mens De læser disse linier, er delegerede fra sytten lande ved at samles i København til den første *europæiske* kongres for lægfolkets indsats indenfor den katolske kirke. Der er al mulig grund til at glæde sig over, at man har valgt Danmarks hovedstad til mødested. Det beror næppe på, at den ligger mest centralt for de delegerede, idet mange kommer fra det sydlige Europa og den fjerneste fra Tyrkiet, men man har ønsket at give os en håndsrækning og en ansporing til det daglige arbejde her i landet. Man kan næsten med sikkerhed forudse, at en sådan kongres vil udvide deltagerens horisont og knytte varige bånd mellem adskillige, der i hver sit land har samme opgave indenfor apostolatet. Derimod kan man ikke forudse, om kongressens foredrag og samtaler leder til beslutninger, som kan få virkelig indflydelse på lægfolkets apostolat i den nærmeste fremtid. Der er store forskelle på vilkårene i de delegeredes lande. De over 100 deltagere er dybt enige i deres fælles kristne tro, men når det gælder om at virke for dens udbredelse, kan de ikke uden videre følge samme fremgangsmåde. Det er den erfarne kongreskomité i Rom heldigvis klar over, og den har gjort et stort forarbejde på at informere de enkelte, som i dag

stævner mod København. I løbet af sommeren har de fået en stabel materiale, som giver god besked om lægapostolatet i alle de lande, der sender repræsentanter. Hertil kommer som et bevis på, at man ønsker resultater, selve programmet for de fire mødedage. De første to dage drøftes lægapostolatet i hvert land og mulighederne for et samarbejde over grænserne. Den tredje dag er helliget apostolatet i den større europæiske sammenhæng, og endelig vil man på kongressens sidste dag tale om, hvad Europas katolikker kan gøre for det verdensomspændende lægapostolat. At dømme efter den fyldige redegørelse fra kongressens ledelse vil tiden ikke blive brugt til teoretiske drøftelser, men til at finde ud af, *hvad man kan gøre*.

*

Selv om kongressen af gode grunde ikke bliver nogen offentlig manifestation, burde dens afholdelse her i landet dog omfattes med interesse og forbøn af alle katolikker. Og den giver os anledning til at minde om, hvad lægapostolatet betyder indenfor Kirken. De seneste paver — ikke mindst Pius XII — har prøvet at trænge igennem med den tanke, at

lægfolkets virke for Guds rige ikke er en slags erstatning for, hvad gejstligheden ikke kan overkomme!

*

Kirkens apostolat er et samlet hele, en indsats som hele det kristne folk er kaldet til i kraft af sin dåb og firmelse. Man har brugt det billede, at apostolatet udgår fra Kirkens biskopper, som betjener sig af gejstlighed og lægfolk i arbejdet — de er som to arme, der er organisk knyttet til hinanden. Og i forbindelse hermed er det blevet understreget, at vi skal finde balancen mellem bøn og aktivitet. Et apostolat baseret alene på menneskelig dygtighed bliver ikke frugtbringende. Også dette tilkendegives af denne uges kongres. Hver morgen samles deltagerne til messe, og søndag drager de på valfart til Åsebakken under biskop Suhrs ledelse. En rimelig del af de få timer, der er til rådighed for kongressens arbejde, vil blive optaget af fælles Guds-tjeneste. Det er helt selvfølgelig, at sådan må det være.

Og så arbejder kongressen. Vi skal i de følgende to numre skildre dens forløb.

Der kommer delegerede til kongressen fra følgende lande: England, Belgien, Danmark, Skotland, Spanien, Frankrig, Italien, Luxembourg, Malta, Norge, Sverige, Schweiz, Tyrkiet, Irland, Portugal, Holland og Østrig.

Pave Johannes XXIII sov en nat uroligt, fordi hans tanker var overbebyrdede med alvorlige kirkelige problemer. Inden han endnu var blevet rigtig vågen, sagde han til sig selv: »De ting skal jeg forelægge paven!« Så blev han pludselig helt vågen og smilede, da han kom i tanker om, at det jo var ham selv, der var paven. Han stod op og begyndte på sin dag.

Pavens dag begynder midt om natten. Han vågner meget tidligt om morgenen — undertiden kl. 1, undertiden ved 2-3 tiden — og begiver sig til sit private studereværelse, eller også beder han, til han bliver søvrig, og går så i seng igen.

Han fortalte engang, hvordan han en nat, da han blev vækket af et stærkt uvejr, sagde til sig selv: »Hvad synes du nu, paven skulle gøre i sådan et tilfælde? Jeg stod op og læste Alle Helgens litaniet for at bønfalde den Almægtige

PAVENS ARBEJDS DAG

begynder midt om natten!

Glimt af et højst utraditionelt temperament

om beskyttelse for mine børn.« I en anden af sine taler nævnede han, at beslutningen om at sammenkalde det kommende økumeniske kirkemøde pludselig var kommet til ham en nat, da han vågnede.

Paven står som regel op lidt før kl. 6 om morgenen. Han beder sin morgenbøn, klæder sig på og går til sit private

kapel, som ligger en halv etage under hans privatbolig. I kapellet venter hans privatsekretær, Mgr. Loris Capovilla, og tre nonner, der tilhører ordenen De Fattige Små Søstre fra Bergamo, og som tager sig af pavens private værelser og laver hans mad. Mgr. Capovilla ministrerer ved pavens messe.

Paven holder sin taksigelse efter messen og går så tilbage til sine private værelser, hvor hans personlige tjener, Guido Gussi, venter på at servere hans café au lait — en lille smule kaffe og en masse varm mælk — og give ham morgenaviserne

Sekretærerne har i forvejen med rødt afmærket de nyheder og vigtige verdensbegivenheder, som han særlig skal lægge mærke til. Paven læser meget hurtigt, og han farer hen over siderne med den rutinerede hastighed, han har lært sig, mens han gjorde tjeneste som diplomatisk udsending for Den Hellige Stol.

Mindst 40 faste audienser om måneden

Kl. 8.15 rejser paven sig fra morgenbordet og tager elevatoren ned til sit private bibliotek, hvor han nu er parat til at modtage Vatikanets statssekretær, kardinal Domenico Tardini, til det daglige møde kl. 8.30. Denne audiens er kun én af over 40 metodisk fastlagte audienser, der afholdes hver måned, og hvor paven modtager præfekter, sekretærer og forskellige andre højtstående embedsmænd fra de kongregationer og kontorer, der hører til Kirkens centraladministration. Hver audiens har sin indberetning, og hver for sig bringer de nye problemer, paven må spørge om forskelligt, han må træffe afgørelser og give råd. Det er ikke svært at forstå, at alle disse problemer kan virke forstyrrende på hans søvn.

Derefter kommer de biskopper, som er i Rom for at aflægge det besøg, de ifølge forskrifterne skal aflægge paven hvert

femte år. Der kommer årlig ca. 500 biskopper til Rom i denne anledning, og antallet forøges væsentligt af biskopper og prælater, som uden for programmet foretager valfarter til Rom.

Der er ikke mange formaliteter forbundet med kardinal Tardinis morgenaudiens, ikke alene fordi paven og kardinalen har kendt hinanden og været meget gode venner i mange år, men også fordi de begge holder af at forhandle enkelt og ligefremt.

Først diskuteres de vigtigste af de begivenheder, som har været omtalt i morgenaviserne. Dernæst underretter kardinal Tardini paven om Kirkens vigtigste løbende anliggender, og de drøfter, hvad der skal gøres i hvert enkelt tilfælde. Disse møder varer mellem en og to timer.

Når audienserne med statssekretæren, de øvrige kardinaler fra de ledende kontorer inden for Vatikanet og de biskopper, der er på besøg i Rom, er overstået, modtager paven grupper og enkeltpersoner i særlige anliggender. I reglen er disse audienser ikke planlagt til at vare en bestemt tid, og deres varighed kan være afhængig af mange forskellige ting. Paven prøver dog at afkorte dem mest muligt, hvis han ved, at andre venter.

Man smelter under hans venlighed!

En amerikansk biskop, der aflagde besøg i Rom og så paven for første gang, sagde, da han kom ud fra hans studerværelse: »Hvor er det en varmhjertet og faderlig pave. Han får en til at smelte med sin venlighed«.

Audienserne er som regel forbi kl. 1. Så spiser paven sin frokost, der næsten altid består af de samme retter: suppe, ris, kød eller fisk, frugt og vand og en gang imellem et glas vin. Ofte har han en gæst til frokost. Efter frokosten hviler han sig, som det er skik og brug i Italien, og dører en halv times tid i en lænestol. Når han har hvilet sig, går han enten en tur i Vatikanets haver, eller også læser han — hvis vejret er dårligt — i det dejlige bibliotek, pave Pius XII har efterladt sig. Paven holder mest af at læse kirkefædrene. Derefter arbejder han enten på en eller anden tale, eller han gennemlæser dokumenter, der omhandler Kirkens styre. For tiden optager det forestående økumeniske kirkemøde en stor del af hans tid. Med mellemrum afbryder han i da-

gens løb arbejdet for at bede tidebønderne i sit kapel.

»Hvad skulle jeg gøre gartneren?«

Uden hensyn til, hvor mange arbejdstimer paven har på sine hverdage, forbavser han jævnligt sine omgivelser med sin uovervindelige trang til at skaffe sig kontakt med den jævne mand. Han benytter højst utraditionelle metoder og skaffer sig tit chancer for det midt i travlheden. En eftermiddag inviterede han Schweizergårdens menige op til te hos sig sammen med de 30 mand, som eskorterer hans vogn på motorcykle, når han kører omkring i Rom. En dag gav han sig tid til at kigge ned i Vatikanets snedkeri, hvor han fremskaffede et par flasker chianti, fordi han — som han udtrykte sig — havde indtryk af, at det var et arbejde, man blev tørstig af. På sine spadsereture i Vatikanets have holder han af at træffe gartneren, der har fået besked om, at han ikke som hidtil behøver at fjerne sig, så snart Hans Hellighed viser sig. Det påstås, at en af Vatikanets embedsmænd udtrykte sin bekymring, da paven indførte den bestemmelse, at han og gartneren udmærket kunne opholde sig i haven samtidig.

— Hvorfor dog det? smilede paven. Jeg har virkelig ikke i sinde at gøre den flinke mand fortræd!

En dag på en køretur gav paven chaufføren besked om at standse, steg ud og gav sig tid at underholde sig med et hold jord- og betonarbejdere. De optog tråden med undtagelse af én, som demonstrativt blev stående med ryggen til, hvorefter pave Johannes ligeså demonstrativt koncentrerede opmærksomheden om ham og omsider fik ham tæt op, så der kom en hyggelig passiar ud af det. Idet han tog afsked med holdet, kastede han et blik hen over sin nyestes anselige omfang.

— Du og jeg har forresten én ting til fælles, sagde han. Vi kunne begge trænge til at faste lidt mere!

Talerne improviserede og uformelle

En gang om ugen, om onsdagen, og som sommeren desuden om lørdagen holder han offentlig audiens. Han gør sig bekendt med de enkelte grupper efter en liste, og henvender undertiden nogle

korte bemærkninger til grupper, der er særlig grund til at beskæftige sig med.

Når paven taler til hele forsamlingen, som regel på italiensk, undertiden på fransk og undertiden — ved hjælp af tolk — på et andet sprog, er hans taler improviserede og uformelle. Hans yndlingsemner er bønnen, kærligheden og det kristne fællesskab. Han benytter meget ofte en episode, han selv har oplevet, for at illustrere det, han siger. Han fortæller ofte deltagerne i de offentlige audienser forskellige enkeltheder om sit arbejde og holder af at sige, at det er »i fortrolighed«!

Sent på eftermiddagen sidder paven igen ved sit skrivebord i Vatikanets øverste etage. Her har han et enkelt og fordringsløst, men højst personligt værelse.

Kl. ca. 7.30 om aftenen går han igen til sit kapel for at bede rosenkransen sammen med Mgr. Capovilla og de tre søstre og overvære den sakramentale velsignelse. Kl. ca. 8.00 sætter paven sig til sin middag, som er lettere og enklere end frokosten, og derefter ser han undertiden lidt på fjernsynet.

Som regel slukkes lyset i pavens soveværelsevindue omkring kl. 9.00.

Vor kronik - konkurrence

Manuskripter til Katolsk Ugeblads kronik-konkurrence over emnet »Hvad jeg lever for« bedes indsendt senest den 30. september. Vi har tidligere omtalt denne konkurrence, men nye læsere, som ikke kender baggrunden for konkurrencen og dens betingelser, kan ved henvendelse til redaktionen få tilsendt det nødvendige materiale.

Hvordan opstår racehad?

af cand. psyk. Jørgen Hviid

JEG TRAF FOR NOGEN tid siden et ægtepar, som var meget vrede over de frygtelige forhold, som negrene lever under i Sydafrika. De syntes, at racefordomme var afskyelige, og selvom de havde to børn i forvejen ville de gerne adoptere et mulatbarn. På den måde kunne de måske gøre deres til at racefordommene forsvandt. Jeg kunne ikke hjælpe ægteparret med problemet, men jeg havde netop den dag besøg af en 12 års mulatdreng, og han hilste på mine gæster. Bagefter sagde ægteparret til mig: »Man kunne jo slet ikke se på ham, at han var mulat, han var så lys. Vi vil gerne have en mulatdreng som er rigtig sort, — ellers kunne han jo være en ganske almindelig dansk dreng.«

På en vis måde håber jeg, disse mennesker aldrig får et mulatbarn — det kunne let blive en tragedie. Hvis et farvet barn bliver anbragt hos en dansk familie, bliver det i løbet af forbausende kort tid som enhver anden dansk dreng eller pige, ligeså sød og ligeså uartig. Hudfarven forsvinder, og der bliver kun barnet tilbage, der trænger til ligeså megen kærlighed og forståelse som ethvert andet adoptivbarn eller plejebarn.

Det er en fristelse at se raceproblemerne i et lidt romantisk skær, især når det gælder negerproblemer, som vi ikke har i Danmark. Man føler sig også let fristet til at tænke: »Lad dem dog indføre fællesskoler i Amerikas

sydstater, og lad os få en ende på den himmelråbende uretfærdighed.« Men race- og befolkningsproblemer er ikke så ligetil at løse, og det er ikke let at afskaffe diskriminering. Diskriminering vil sige forskelsbehandling, i reglen i betydningen »at behandle et menneske eller en gruppe mennesker dårligt, uden at de har gjort sig fortjent til det.« Der findes alle mulige grader af diskriminering, der kommer til udtryk i små bemærkninger som »de snavsede italienere«, »de stilige svenskere«. Den slags bemærkninger udtrykker ikke altid en bevidst ringagt, men vi glæder os i alt fald

over, at vi ikke er hverken stilige eller snavsede. Det er en meget uskyldig form for diskriminering og fordomme. Det bliver straks mere alvorligt, når man taler om penge-glade jøder, der mere eller mindre kontrollerer forretningslivet, jøder, som man ikke rigtig kan stole på. Man begynder måske at tænke: »Der må være noget om snakken — der har altid været jødeforfølgelser og det har sikkert sine årsager.« Ræsonnementet går måske videre: »Jeg kender en jøde. Han er en hård forretningsmand, og han tænker ikke på meget andet end sine penge.« Når man er kommet så vidt i sin tankegang, bliver det straks lettere at forstå jødeforfølgelserne.

De historikere, der har beskæftiget sig med racefordommenes oprindelse, synes at være enige om, at hele denne udvikling begyndte med koloniseringen i 16. århundrede. Efter at Amerika

To, der ikke lider af vrangforestillinger om racer.

var blevet opdaget og erobret, skrev spanieren Solorzano i sin bog »De Indiarum jure« — om indianernes ret — at mange af hans landsmænd hævdede, at indianerne ikke var mennesker, fordi de ikke havde nogen intelligens. Det var et økonomisk værdifuldt synspunkt, der betød, at man kunne holde indianerne omtrent som slaver. Da pave Paul d. III hørte om disse synspunkter, udsendte han en serie buller om raceproblemerne. Han insisterede på, at indianerne er mennesker som alle andre, og at man derfor ikke har nogen ret til at reducere dem til slaver. Man har heller ikke ret til at berøve dem friheden og deres ejendom. De, der gjorde sig skyldige i overgreb mod indianerne, var automatisk ekskommuniceret, udelukket af Kirken.

Racefordomme hænger nøje

sammen med den europæiske imperialisme. Der har altid eksisteret diskriminering rettet mod befolkningsgrupper, men først fra det 16. århundrede blev den rettet mod andre racer. I det 18. århundrede levede der en hel del negre i England, hvor de arbejdede som tjenestefolk uden nogen vanskeligheder. Det var først da den imperialistiske stolthed voksede i løbet af det 19. og 20. århundrede at der udvikledes en foragt for negrene.

Noget lignende skete i USA, hvor de fleste negre er efterkommere af afrikanske slaver. Man hævdede ikke at negrene tilhørte en lavere race — det var bare økonomisk og praktisk at have slaver. Det var først på et senere tidspunkt, man udviklede racefordomme. Samtidig med at man i andre lande afskaffede slaveriet, fordi man fandt det umoralsk og umenneskeligt, skete der en økonomisk revolution i Sydstatene. Man begyndte at producere sukker og bomuld. Der var et stort internationalt marked, og man havde brug for megen og billig arbejdskraft. Det var hårdt arbejde, og der var ikke tilstrækkelig mange hvide arbejdere. Til trods for forbudet mod indførsel af slaver, hentede slavehandlere alligevel mange negre til USA. Under disse forhold var racismen en yderst værdifuld teori. Racisme hævder, at den hvide race er de andre racer overlegen, og i Sydstatene hævdede man, at negrene var barnlige, og for deres eget bedste måtte de hjælpes og ledes, når de skulle arbejde. For civilisationens skyld måtte man også holde negrene nede.

I Europa er racismen bl. a. blevet udnyttet i Tyskland. Da Bismarck blev kansler, havde han et stærkt oppositionsparti, og i dets ledelse sad der en hel del jøder.

Antisemitismen var et praktisk og effektivt våben for Bismarck. Selv var han ikke antisemitisk indstillet, men han brugte antisemitisme som en værdifuld taktik i det politiske liv. Noget lignende skete i Rusland, hvor det Tsaristiske politi startede en propaganda-kampagne mod den jødiske befolkning. Til trods for alle anstrengelser lykkedes det ikke at aflede bøndernes og arbejdernes opmærksomhed fra de virkelige vanskeligheder, og resultatet var, at revolutionen kom.

Det er vanskeligt at sige, hvordan raceproblemer opstår. Der er ikke tale om en enkelt ukompliceret årsag, det er snarere en hel række omstændigheder, der skaber problemerne. UNESCO har udsendt en række publikationer, hvor eksperter fra forskellige videnskaber belyser raceproblemet.

Personlige fordele kan være en væsentlig grund til racefordomme. I Amerikas sydstater har man en fattig hvid befolkningsgruppe, de såkaldte Hill-Billies; deres eneste trøst er, at de takket være deres hvide hudfarve er bedre stillet i samfundet end en velhavende neger. Det bliver selvfølgelig udnyttet i det politiske liv.

I Sydafrika udgør den hvide befolkning ca. en fjerdedel af den farvede befolkning, men de hvide har fuldstændig magten takket være en apartheid-politik, som udelukker enhver kontakt mellem hvide og farvede. Negeres rolle er blot at være billig arbejdskraft i de hvide menneskers industri. — Hitler udnyttede også racefordomme til at støtte sin egen politiske stilling. Han fik bl. a. en hel del støtte ved at love visse af sine tilhængere jødisk ejendom og stillinger, som jøder havde.

Fordomme opstår som regel i forbindelse med uvidenhed om de

mennesker, som man nærer fordomme imod. Resultatet er en stereotyp indstilling, d.v.s. en overdivelse af visse fysiske eller kulturelle særegenheder, som findes hos visse medlemmer af gruppen, men som tillægges alle medlemmer af gruppen. Man siger f. eks. om negrene i Sydstatene, at de er dumme, og umoralske, — eller de er lykkelige, trofaste og barnlige. Deraf slutter visse hvide amerikanere, at negrene er velegnede til tjenestefolk og som ufaglært arbejdskraft. Den 2. verdenskrig gjorde meget til at forandre denne stereotype indstilling; man havde pludselig brug for al den arbejdskraft, man kunne få, og det viste sig, at negrene var fuldt på højde med deres hvide kolleger i alle stillinger, hvis blot de fik den samme uddannelse.

Uvidenhed om en befolkningsgruppe kan også skyldes, at gruppen isolerer sig. I Montreal udgør den jødiske befolkning en meget stor del af byens engelsktalende indbyggere. Jeg var ansat på et engelsk hospital, og en hel del af mine kolleger var jøder. Jeg kom dem på meget nært hold og lærte at sætte stor pris på dem. Jeg forstod, at jøderne ikke blot udgør en befolkningsgruppe, hvor medlemmerne i de fleste tilfælde gifter sig indbyrdes, men også en kulturel og religiøs enhed. De har deres egne fester, deres egne skikke, og i visse kredse deres eget sprog: jiddish. En jødisk befolkningsgruppe i et land, hvor de fleste andre mennesker tilhører en anden gruppe, kan give anledning til vanskeligheder. Det bliver let til mistænksomme tanker og spørgsmål: »Hvorfor kan de ikke være som os andre?«, »Hvorfor skal de altid holde sammen?«, »Hvad bestiller de egentlig i deres synagoger?« Den spirende mistæn-

ksomhed og uvidenheden kan let udnyttes af andre.

Racefordomme har sikkert også visse psykologiske årsager, og man taler bl. a. om den såkaldte frustrations-aggressionsteori, syndebukkteorien. Hvis man har fået en overhaling af sin chef, er det meget naturligt, at man bliver i dårligt humør. Det er ikke ualmindeligt at lade det gå ud over sin kone, når man kommer hjem, eller at lade det gå ud over andre. Hvis noget går galt, er det en stor fristelse at skyde skylden på en eller anden, at finde en syndebuk. Det samme kan gøre sig gældende med en gruppe mennesker. Hvis gruppen forgæves har forsøgt at nå et mål, forgæves har forsøgt at gennemføre et eller andet, føler den sig frustreret, og man skyder let skylden på et eller andet, eller måske på én eller anden: det er aggressionen. Under depressionsperioden i trediverne i USA skete der flere overgreb på negrene end nogensinde før. En af grundene er sikkert, at en del hvide bevidst eller ubevidst ræsonnerede: Det er de sortes skyld, at vi ikke kan få noget arbejde, — det er deres skyld, at vi ingen penge tjener.« Syndebukke-reaktionen kan udnyttes af politikere. Det lykkedes Hitler at overbevise en hel del mennesker om, at jøderne var skyld i alle Tysklands vanskeligheder.

I forbindelse med racefordomme finder man ofte en vis frygt, som kan være meget uheldig. Under krigen var mange amerikanere bange for deres landsmænd af japansk oprindelse; mange blev mistænkt for at være spioner og blev arresteret uden grund. Det sker også, at jøder bliver udelukket fra visse stillinger, fordi man er bange for, at de skal komme til at dominere forretningslivet. Frygten kan også udnyttes i pro-

pagandaens tjeneste, som f. eks. i Sydafrika, hvor politikerne ofte appellerer til den hvide befolknings frygt for de sorte.

Men kan fordomme ikke skyldes en naturlig reaktion mod folk, der er anderledes? Det er meget tvivlsomt. Man har sjældent uvilje mod folk, der er rødhårede, eller mennesker med store næser, men mange kan derimod ikke lide en neger, selv om han er ligeså lys som en hvid. Man har som regel heller ikke fordomme mod tykke mennesker, eller tynde mennesker. Man har som regel først fordommene og uviljen, og bagefter bliver man opmærksom på raceforskellen. Fordomme skyldes sjældent, at man har haft en ubehagelig oplevelse med et menneske fra den pågældende befolkningsgruppe. Det er snarere omvendt: Når man har en ubehagelig oplevelse, tænker man: »Det er det jeg altid har sagt — de mennesker kan man ikke stole på.« Og man husker de ubehagelige oplevelser.

Er der forskelle imellem de forskellige racer og befolkningsgrupper? Man har foretaget en række undersøgelser og er kommet til nogle interessante resultater. Visse mennesker har hævdet, at Amerikas negerbefolkning har en lavere intelligens end den øvrige befolkning. Det er rigtigt — fordi mange negre lever under så dårlige forhold og har haft en så ringe skoleuddannelse, at de ikke kan klare de samme intelligensprøver som de hvide. Men når man sammenligner befolkningsgrupper og racegrupper, der er opvokset under samme forhold, finder man ingen forskel i gruppernes intelligens-udvikling. Der er heller ikke tale om, at den hvide race er de andre racer overlegen — kineserne havde en kultur, som engang

(fortsættes side 10)

Australske katolikker til felts mod VERDENS - SULTEN

Sydney, Australien (NC) I et hyrdebrev, som blev læst op i alle katolske kirker i Australien søndag den 4. september, har de australske biskopper med ærkebiskoppen af Sidney, kardinal Norman Gilroy, som hovedunderskriver opfordret til at mobilisere hele verdens økonomiske ressourcer til kamp mod sulten.

Til trods for, at en stor del af menneskeheden i dag lever i umenneskelige kår, hedder det i hyrdebrevet, »er der ingen uovervindelige skranker, der forhindrer, at man kan udrydde nød og fattigdom i verden.«

»Når der sker en katastrofe et eller andet sted, er hele verden straks parat til at vise næstekærlighed. Den internationale retfærdigheds krav bliver ikke opfyldt så beredvilligt som kravet om international næstekærlighed.«

Biskopperne udtaler, at den mest indlysende og øjeblikkeligt påkrævede løsning »må bestå i at hjælpe de nødlidende nationer til at udvikle deres økonomi i en sådan grad, at de bliver i stand til at dyrke eller købe så meget mad, som de behøver.«

Hyrdebrevet henviste til den voksne fødselskontrol, og det hedder i denne forbindelse: »Det er utvivlsomt mere fornuftigt at udvinde alt det, jorden kan give, end at ødelægge den menneskelige frugtbarhed.«

For øvrigt sker det ofte, at overbefolkningen ikke skyldes, at der er for mange mennesker, men at der mangler den organisering af industrien, som skal give beskæftigelse til alle.

Hvis de underudviklede lande fik tilstrækkelig hjælp i form af penge og teknisk assistance, til at de kunne skabe den nødvendige industri og de sociale institutioner, de behøver, ville mange af dem ikke mere være overbefolkede.

Hvorfor skulle verdens økonomiske stormagter ikke være lige så velforberedte, når det gælder om at bekæmpe

nøden i verden, som de er det, når det gælder om at føre krig mod andre magter, hvis de bliver angrebet?

Hvis der ydes økonomisk hjælp til et land, og et andet land sender en hær af teknikere ind i det, må der være tillid mellem de implicerede nationer, og der må være vished for, at det kun sker for at hjælpe indbyggerne til at udvikle deres land til menneskehedens fælles bedste.

Hvor der er tale om udviklingsprojekter i stor stil af denne art, ville det bedste være, om de blev ledet af et internationalt forbund, hvor både de ydende og de modtagende lande var repræsenteret. De modtagende nationers suverænitet ville på den måde blive respekteret, fordi man stadig kan overvåge, at hjælpen ikke anvendes til støtte for uønskede politiske og sociale formål.

Tre nye irske klostre i U.S.A.

Dublin (NC) Irske Barmhjertigheds-søstre har foresat sig at grundlægge tre nye huse i De Forenede Stater.

Nogle af søstrene er allerede afrejst til Florida, hvor de vil oprette en skole og et kloster i Stuart og et hus i Weesconnett, og i september følger resten efter til Alabama, hvor de ligeledes vil grundlægge et kloster.

Frimærke - kompliment til Vatikanstaden

Vatikanstaden (NC) Vatikanstaden har af »St. Gabriels Verdensunion«, som er en filatelistisk forening med hovedsæde i Wien, fået tilkendt hædrende omtale for at have udstedt de bedste frimærker med religiøst motiv i 1959.

»Omtalen« var underskrevet af Wiens ærkebiskop, kardinal Franziskus Koenig, som er foreningens protektor, og af dens formand, Joseph François Aumont.

Trods alle uroligheder lever Kirken videre — også i Sudan, hvor disse to unge piger fornyligt med iver og værdighed modtog deres første kommunion.

Klimaet omkring kirken mildnet

Pittsburgh (NC) Ca. 200 protestantiske og ortodokse præster, deriblandt ærkebiskop Benjamin, som er den øverste for den russisk-ortodokse Kirke i Pennsylvania og Vest-Virginia, overværede en del af møderne i forbindelse med den »Liturgiske uge« i De Forenede Stater, ligesom flere af dem deltog i den stor-slåede festbanket. Ved denne lejlighed takkede biskop J. Wright dem for den »venlige interesse«, de havde udvist, og udtalte, at ærkebiskop Benjamin ubestridt måtte betegnes som primas for den ikke-katolske gejstlighed, som ved sin tilstedeværelse havde vist, at den — i hvert fald i bønner — var forenet med den Hellige Fader.

Såvel protestanterne som de ortodokse lod til at være begejstrede for den liturgiske uge. En russisk-ortodoks præst, Georg J. Matey fra Duquesne, udtalte, at den havde været »meget lærerig, og at den havde skabt en bedre forståelse for en enhed bygget på indbyrdes kærlighed«. Den fungerende leder af Kirkerne Råd i Pittsburgh, pastor Robert L. Kincheloe, ytrede, idet han henviste til taler af pater Julian Stead O.S.B. og af H. A. Reinhold, at »de udtalelser, der var fremsat af disse fremstående katolske gejstlige, havde fået ham til at tro, at en samtale med den katolske Kirke nu ville blive mulig«. Og han fortsatte: »Selv om dette ikke betyder, at man har løst nogle af de fundamentale meningsforskelle mellem den katolske Kirke og de ikke-katolske kirkesamfund, er fremgangsmåden og klimaet dog væsentligt forandret.«

Grøde i Japan

Tokio (NC) De kirkelige myndigheder har oplyst, at der var 277.502 katolikker i Japan ved udgangen af juni 1960. Det vil sige det samme, som at katolikernes antal er vokset med 10.894 i løbet af det foregående år.

Der blev døbt 9.132 voksne i løbet af 1960, en nedgang på 848 i sammenligning med det foregående år, og der blev døbt 6.632 børn, hvilket vil sige 269 mindre end i det år, der sluttede den 30. juni 1959.

Nonner laver dameblad

Italien har siden 1957 haft sit første — og formodentlig verdens første — kvindeblad, skrevet og redigeret udelukkende af nonner. Bladet hedder COSI (»Sådan«) og beskæftiger sig — fortæller Politiken — med omtrent samme emner som andre af tidens dameblade, deriblandt skønhedstips, læserbrevkasse, modestof, boligindretning o.s.v. Skønt COSI kun har eksisteret i fem år — det blev startet af den 75-årige Don Giacomo Alberione, grundlæggeren af Sankt Pauls søstrenes orden — er det allerede Italiens tredjestørste dameblad.

— De fleste mennesker tror, at nonner mister deres fornemmelse af det kvindelige, siger bladets redaktør, søster Lorezina. Næsten det modsatte er tilfældet. En kvinde er lige meget kvinde efter at have aflagt klosterløftet. Ellers ville hun blive kold og ude af stand til at yde andre noget!

Sankt Pauls søstre tager foruden journalistikken både radio, TV og film i deres tjeneste. På billedet er to af COSI's modereferenter blandt de interesserede tilskuere til en mannequinopvisning.

Ikke katolsk aktion, men sund fornuft!

London (NC) En undergrundsbevægelse bestående af små udvalgte grupper af katolske fagforeningsfolk »bekæmper« for tiden kommunisterne med deres egne våben inden for den britiske industri.

»Hjernen« bag denne kampagne er en anonym præst, der kalder sig »Fader Pipeline«, og som har udarbejdet en række principper, ud fra hvilke kampagnen føres, ligesom han har opfordret andre præster til at følge sit eksempel, blandt andet ved at studere de pavelige rundskrivelser om sociale spørgsmål og ved at sætte sig ind i fagforeningsprincipperne og gennem samtaler med sognebørnene at gøre sig bekendt med de sociale forhold i de fabrikker, der ligger i deres sogne.

Han foreslår, at man i de sogne, hvor der findes industri, skal oprette træ-

ningscentre for fabriksarbejdere med daglig aftenundervisning, muligvis et år ad gangen.

Desuden har han opstillet en liste med råd om, hvad præsterne *ikke* skal gøre:

— Lad være med at tale om encyklikaer til kursusedtagerne. De ved jo meget godt, at det, De siger, har sin grundelse i noget, der kommer fra Kirken, eftersom De er præst.

— Lad være med at sige, at de skal gå i arbejde, når de strejker. Det er noget, de selv skal bestemme.

— Lad være med at tale Katolsk Aktion med dem. Begrund simpelthen, hvad De siger, med almindelig sund fornuft.

— Lad være med at klistre en katolsk etiket på ryggen af dem.

Kroniken fortsat

langt overgik den hvide mands kulturelle stadi. I Babylon havde man et mønt- og et bank-system, længe før det var kendt i Europa.

Der er ingen organiske forskelle imellem racerne — alle mennesker har hjerte, lunger og hjerner. Visse folkeslag har et større hjernerumfang end andre, men det har ikke noget at gøre med intelligensen. Forskelle i hudfarve, ansigtsbygning og legemsbygning er af meget overfladisk karakter. Man har gjort mange forsøg på at påvise mere fundamentale forskelle. Det viste sig bl. a., at kineserne havde et lavere blodtryk end amerikanerne, og det skulle forklare det langsomme tempo man finder i Østen. Det viste sig imidlertid at kinesere der emigrerede til USA fik højere blodtryk, og at europæere i Østen fik et lavere blodtryk.

Der er imidlertid forskelle imellem racerne, imellem befolkningsgrupperne — først og fremmest kulturelle forskelle, og det kan have fatale følger at overse dem. Man finder forskelle i mentalitet, i synspunkter, og i livsmåde. Det kan skyldes forskelligt klima, den historiske udvikling, det kan skyl-

des forskellig uddannelse og opdragelse. Det er nødvendigt at forstå og at respektere disse forskelle, og det er betydningsfuldt at kunne se værdierne i andre kulturer end ens egen.

Der er en stor forskel imellem den hvide og den farvede befolknings sociale og kulturelle udvikling i Sydafrika, og man kan i øjeblikket ikke retfærdiggøre, at negerbefolkningen bliver integreret på lige fod med den hvide befolkning. Men negrene har krav på, at der sker en udvikling, hurtigst muligt, hen imod en integration.

UNESCO's bog: Raceproblemet i moderne videnskab og mange andre undersøgelser viser, at menneskene er forbavsende ens, uanset hudfarve. Det er på sin vis forkert at tale om raceproblemer, man bør snarere tale om befolkningsproblemer. Raceproblemerne opstod først i det 16. århundrede, men befolkningsproblemer og fordomme har altid eksisteret. Nogle af de vigtigste årsager er uvidenhed og frygt, personlige fordele, økonomiske forhold, — og behovet for en syndebug — altsammen noget der ofte er blevet udnyttet politisk.

Oskarström - valfarten

Valfarten til Oskarström, den 28. august: den tredje sydvestsvenske pilgrimsfart havde i år samlet 400 deltagere og blev et nyt opmuntrende udslag af katolsk dansk-svensk fællesskab. Valfartsskaren stævnedes til den seks kilometer lange vandrings udgangspunkt Fjalgime i en halv snes rutebiler fra alle verdenshjørner, og for fællesbønnens og sangens skyld var deltagerne delt i nationale grupper på vandrings: svenske, polske, italienske og danske. Efter turen gennem det afvekslende, ægte svenske landskab blev levitmessens udenfor Mariakirken i Oskarström sunget af ren dansk præstebesætning: patrene Mesters, van Schaik og Ballin, og pastor Koch fra Göteborg prædikede. Blandt deltagerne var Sveriges generalvikar, mgr. von Essen, og lederen af det kirkelige arbejde for polakker i Sverige, Canonikus Chmielewski. I timerne mellem messen og den afsluttende sakramentsandagt med procession blev der oplevet det samme familieliv og fællesskab, som vi kender fra Øm og Asebakken — værdifuldt, ikke mindst for svenske katolikker, der ofte er ret isoleret.

Arrangørerne af valfarten fortjener en stor tak fra menigheder på begge sider af Øresund. Vi, der var med, ønsker, at der næste år vil komme endnu flere svenske og danske deltagere.

Olaf Jan Ballin o. præs.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 18.: 15. søndag efter pinse (s. 706, grøn). Ihukommelse af Josef af Cupertino (s. 1080).

MANDAG d. 19.: Januarius og hans lidelsesfæller (s. 1081, rød), martyrer.

TIRSDAG d. 20.: Eustachius og hans lidelsesfæller (s. 1082, rød), martyrer.

ONSDAG d. 21.: Mattæus (s. 1083, rød), apostel og evangelist. Ihukommelse af tamperdagen (s. 717).

TORS DAG d. 22.: Thomas af Villanova (s. 1085, hvid), ærkebiskop. Ihukommelse af Mauritius og hans lidelsesfæller (s. 1085), martyrer.

FREDAG d. 23.: Tamperdag (s. 722, violet). Ihukommelse af Linus (s. 1086), pave og martyr, og af Thekla (s. 1086), jomfru og martyr.

LØRDAG d. 24.: Tamperdag (s. 725, violet). Ihukommelse af Maria, de fangnes befrielse (s. 1087).

Eller: Maria, de fangnes befrielse (s. 1087, hvid). Ihukommelse af tamperdagen (s. 725).

Den pavelige delegat

Onsdag den 21. september kl. 20 modtages den apostoliske delegat, ærkebiskop M. Lucas, officielt af biskoppen og danske katolikker i Sankt Ansgars kirke.

Den pavelige delegat vil selv celebrere pontifikalmessen. Der er lejlighed til at modtage kommunion ved denne messe.

Det er muligt for damer og unge piger at bo på Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup, under katekismusedet i oktoberferien.

Der afholdes retræte af pastor G. Bertling for damer torsdag, fredag og lørdag den 20., 21. og 22. oktober på Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup. Sengetøj medbringes. Henvendelse 9—14, He. 3118.

Min kære mand, vor gode far, svigerfar, farfar, morfar og broder

blikkenslagermester
Heinrich Peter Wolff

er stille sovet ind.

Horsens, den 31. august 1960.

Thyra Wolff

Bed for hans sjæl.

Døm ikke, og I skal ikke dømmes

I EPISTLEN FOR DEN 15. søndag efter pinse, der er taget fra brevet til Galaterne, siger Paulus til os: »Bær hverandres byrder, således opfylder I Kristi lov.« (6,2). Men han fortsætter: »Enhver skal bære sin egen byrde.« (v. 5). Modsiges de to sætninger ikke hinanden? Paulus synes først at fremhæve det store bud om det kristne fællesskab, og dernæst at prædike: enhver er sig selv nok. — Eller drejer det sig om to forskellige ting? Der er her et problem, som fører os ind til kærnen i den kristne lære om næstekærlighed.

Paulus advarer de kristne, som kalder sig selv »åndelige«, mod hjertets hårdhed, mod denne kritiske indstilling over for dem, som synes svage og skyldige. Allerede Evangeliet forbød os at dømmes: »Døm ikke, så skal I ikke dømmes. Thi det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt igen.«

Sammen skal vi bære vore byrder...

(Luk. 6,37). Og Paulus kommer hyppigt tilbage til denne lære: »Men du, hvorfor dømmes du din broder? eller du, hvorfor ser du ned på din broder. Alle skal jo engang fremstilles for Guds domstol. Enhver skal aflægge regnskab for sig selv over for Gud.« (Rom. 14,10—12).

Og her i brevet til Galaterne er tanken den samme. I stedet for at vende vort kritiske blik mod vor næste, lad os da vende det mod os selv. — Det kunne jo også være, at man kan opdage noget godt hos sig selv. Det gælder ikke om at praktisere en farisæisk ydmyghed. Paulus erkender også, at vi kan glæde os, ikke fordi vi sammenligner os med de andre, men fordi det gode i os er en gave fra Gud. »Hvad har du, som du ikke har fået givet, og når du har fået det, hvorfor roser du dig da, som om du ikke havde fået det?« (I Kor. 4,7).

Nej, det eneste, vi har givet os selv, er vor synds byrde. »Og enhver skal bære sin egen byrde.«

Og når Paulus siger: Bær hverandres byrder, ja, så drejer det sig ikke blot om at vise tålmodighed, om at være overbærende, og om at hjælpe med tid og penge. Nej, Paulus tænker her på verdens moralske nød.

Kristus er kommet for at tage denne byrde på sine skuldre. »Se, det Guds Lam, som borttager Verdens synder.« Og Gud ønsker, at vi skal følge ham på denne vej, at vi skal handle, som han har handlet, i afhængighed af ham og med den nåde og den styrke, der er givet os. Hvis Gud tillader det, kan også vi tage på vore skuldre vor broders synd. Vi kan hjælpe med til at betale gælden. Men hvorledes og med hvilken ret? I kraft af Kristi kærlighed, som samler os til eet, i kraft af de helliges samfund.

Vi bør ikke dømmes vor næste, men hvis vi ønsker at hjælpe ham og løfte ham op, hvis vi ønsker at bære hans byrde, ja, da skal vi elske ham. At elske alle dem, der er svage, ufuldkomne, skyldige, er allerede at hjælpe dem til at rejse sig igen. Den, der rækker sin faldne broder hånden, den, der græder med den grædende, er syg med den syge og betragter sin broders synd som sin synd, ja han opfylder i kærlighed Kristi lov. Enhver kristen bør være en frelser, — med Kristus.

»Døm ikke, så skal I ikke dømmes. Vær barmhjertige, ligesom jeres himmelske Fader er barmhjertig.«

Vagn Hansen O.P.

D. Plate Petersen

Malermester
Tlf. Fasan 2718

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 5, Kolding
Telefon 153

PETER FROM

Kolonialhandler

Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1951, 1952
Kolding

1. kl. okse-, kalve- og svinekød,
konserver

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger

Telefoner: 115 - 1533 - 1537
Kolding

Fa. M. Lauridsen

Indeh.: M. Lauridsen og
Ernst Clausen

Blikkenslagere, aut. gas- og vand-
mestre

Rendebanen 8
Telefoner: 1287 og 4623
Kolding

H. OVERBECK

Elektroinstallatør

Telefon 3555 - Kolding

Brdr. Andersen.

Tømrermestre

V. Kjørbosvej 1 . Kolding
Telefon 281

Tømrer-, og snedkerarb. udføres

Murermester- og entreprenørforr.

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen
Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30

Lys - Kraft - Varme

Støt vore annoncører

Bodil Plate Petersen

Samtidig med, at en mængde forældre har vanskelighed med at finde en frugtbar måde at udfylde teenage-døtrene tid på mellem skoletidens afslutning og en uddannelses begyndelse, sukker man i lige så mange børnerige familier under mangelen på hushjælp.

— Er der ikke noget vist meningsløst i, siger fru *Bodil Plate Petersen* til ugebladets redaktion, at de to parter så altfor sjældent finder hinanden? Som forældre til fem døtre har min mand og jeg rigelige erfaringer for, hvor let der opstår et tomrum efter skoletiden. Vil man være børnehavelærerinde, kan man ikke begynde seminariet før ved 20 års alderen — som beskæftigelsesterapeut kan man først komme i gang som 20—22-årig, som sygeplejeelev kræves at man er fyldt 18. Og nu kan man naturligvis sagtens i teorien bruge de mellemliggende år til en studentereksamen, men det egner slet ikke alle unge piger sig til, og tit går de bare og fanger griller ved at blive hjemme. De trænger i den grad til at komme ud og bruge deres hænder og lære lidt om, hvordan det vil føles den dag, de selv står med en børneflokk. Og samtidig synes jeg, det må være en pligt for forældre i almindelighed, katolske forældre i særdeleshed, at hjælpe andre børnerige forældre ved at stille døtrene til rådighed som arbejdskraft.

Schjøth's Farvehandel

Amagerbrogade 160.
Tlf. Am. 2780.
Alt linoleumsarbejde
udføres fagmæssigt.

Ove Juel-Christensen

Centr. 408
Kaffe og kolonial en gros

Vi mangler en katolsk ARBEJDSANVISNINGS- CENTRAL

*En opgave for et
behjertet medmenneske*

Vi er her for at hjælpe hinanden — findes der ikke en, der kunne tænke sig at se det som en opgave at formidle kontakten mellem teenage-døtrene og de overbebyrdede børnerige mødre: danne en slags katolsk arbejdsanvisningscentral, hvortil man kan skrive eller ringe? Samme central kunne så måske være bindeledet mellem forældre rundt i landet, der gerne vil have en studerende søn eller datter i pension hos en katolsk familie for et rimeligt beløb — og hjem, der mener, de kan præstere hus- og hjerterum til sådan en pensionær. Jeg kender vanskeligheden: pladsmangel forhindrer de fleste hjem i at reflektere på nødråbene i ugebladets annoncespalter, og man føler gennemgående ikke, man bor herskabeligt nok til at huse fremmede. Kunne man ikke se bort fra alle utidige ambitioner — de fleste unge mennesker af begge køn vil hellere end gerne tage forholdene, som de er, blot der er humør i huset. Og de fleste forældre vil af gode grunde foretrække et forholdsvis beskedent vederlag for herskabelige og i enhver henseende ulastelige omgivelser for de studerende børn.

— — —
Redaktionen er fuld af tilslutning og skynder sig at lade fru Plate Petersens udmærkede tanke gå videre. Hvem griber den i flugten?

KORRESPONDANCER
OVERSÆTTELSER
UNDERVISNING

Tysk - engelsk - fransk
latin - svensk

STIG ROLVSEN

Søndre Fasanvej 52, Valby
Telefon 30 47 93
(Medlem af
Sproglærforeningen af 1955)

Vitskøl kloster: cisterciensernes største nordiske monument

I dag: drengehjem

I middelalderen: de ydmyge brødres tilflugt

HVIS MAN REJSER I Nordjylland, hænder det, at man pludselig står foran et af vor katolske fortids store minder: Bjørnholms lange hvide længer, det tidligere Vitskøl kloster, ved Vesthimmerlands limfjordskyst. Vitskøl kloster — i dag ungdomshjem for drenge — tilhørte oprindeligt cistercienserordenen, og dets navn, Vitskøl, blev, som det var skik og brug hos cistercienserne, latiniseret til Vitæ Schola — Livets skole.

Vitskøl kloster hørte til den ældste kreds af danske cistercienserabbedier. Der var kun to, der var ældre. Den orden, klosteret tilhørte, var tidens førende munkeorden, en orden, som både herhjemme og ude i Europa fik den største kulturelle betydning. Den fik fodfæste i Danmark i midten af det 12. århundrede. Som det så ofte er tilfældet med store kulturrørelser, var den af meget beskeden oprindelse.

Ved et møde i Roskilde mellem kong Valdemar og ærkebiskop Eskil formåede Eskil kongen til at tage styret i det nye kloster, kongen ville grundlægge, og Valdemar skænkede Vitskøl eller Vithscuela ved Limfjorden af sit fædrengods til oprettelse af klosteret, der formodes at være grundlagt den 5. april 1158.

Munkene af cistercienserordenen har

sikkert, mens de forberedte det mægtige kirke- og klosteranlæg, indrettet sig i nogle midlertidige bygninger, som de har brugt til bolig og gudstjeneste.

I øvrigt var Vitskøl-dalen udmærket egnet for cistercienserne, der lagde deres klostre i dale, fjernt fra byer og menneskelige samfund, men på steder, hvor jorden kunne opdyrkes og hvor der var mulighed for fiskeri og møllebrug. Alt dette fandt de i Vitskøl-dalen. Både fjorden, åen og Vilsted sø bød på fiskeri, og der var mulighed for at holde en vandmølle i gang i nærheden af klosteret. Marksten, ler og kalk til deres bygninger fandtes på egnen, og der var skove, som gav tømmer og brændsel. Vitskøl-munkene havde fjorden lige uden for døren, således at de ad søvejen kunne hente, hvad de behøvede af tømmer af de dimensioner, de skulle bruge til taget på den vældige kirke.

Det lave land — et ydmyghedssymbol

Når klosteret her ved Limfjorden blev lagt på det flade land, var det i overensstemmelse med ordenens stærke krav om ydmyghed. Det latinske ord »humilitas« betyder både ydmyghed og ringhed eller lavhed, og ydmygheden skulle også præge deres kirker og klostre. Lave var deres kirker ikke, — kirkebygningerne var tværtimod mægtige og udstrakte. Men ydmygheden kom til udtryk i bygningernes prunkløshed og enkelthed.

Klostertugten inden for det enkelte kloster var ofte hård, — det kender vi også fra Vitskøls datterkloster Øm. Men det bidrog kun yderligere til at befæste de bånd, der knyttede alle cistercienserabbedier sammen.

Af gennemgribende betydning for cistercienserne var endvidere lægbrøderinstitutionen. Hvert cistercienserkloster havde en stab af lægbrødre, som dannede et særligt samfund inden for klostermurene. Det var håndens arbejdere lige fra fiskere, have- og agerdyrkere til håndværkere af enhver art. Der var ganske bestemte regler for kloster- og kirkebygningernes indretning og udstyr,

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND
København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Veje Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

Carl Petersen

Kolding . Tlf. 3238 & 3239
Konfektion . Kjoler . Manufaktur

som skulle være præget af den største enkelthed og tarvelighed, og kloster-samfundene havde deres egne cisterciensiske bygmestre og bygningshåndværkere, der gav deres bygninger et fælles præg.

Abbed Henriks dristighed

Den kirke, man begyndte at opføre, var planlagt i mægtige dimensioner, større, end man hidtil havde set det i Danmark. Hvis den var blevet fuldført i den projekterede størrelse, ville den være blevet langt den største cistercienserkirke i Norden, meget større end Sorø, men på grund af tidernes ugunst lykkedes det ikke at gennemføre den oprindelige plan. Kun højkoret og korsarmene nåede at blive bygget i deres fulde størrelse, hvorimod skibet blev ganske kort.

Det var et enestående dristigt forehavende, abbed Henrik og hans brødre begyndte på heroppe ved den fjerne, forblæste Limfjord, — et forehavende, der var den kongelige giver og stifter værdigt, — og mange forberedelser har det kostet, inden det egentlige byggearbejde kunne begynde: materialerne skulle samles, sokler skulle tilhugges, og kalk og teglsten skulle brændes. Men i 1160'erne kan det skønnes, at arbejdet må have været i gang.

Kirken blev bygget af tegl, store røde munkesten; men de røde mure blev båret af tre skifter høje kampestensokler. De to øverste skifter var profilerede, og

der er fundet så mange hugne sten, at man må have tænkt på at opføre kirken helt af kampestenskvadre i lighed med de fleste jyske kirker på den tid. Desværre er den jo nu kun en ruin; men alligevel er det muligt af de beskedne rester at danne sig en forestilling om den store kirkebygning, således som den stod, da arbejdet afsluttedes mere end et århundrede efter Valdemar den Stores død: Kirken dannede nordfløjen i en firfløjet klostergård.

Skønt kun en ruin er den gamle klosterkirke et nationalt mindesmærke, et minde om Valdemartidens store kulturelle indsats, og den har betydning — ikke blot for os, men langt ud over Danmarks grænser. Den beskedne ruin er den sidste rest af en kirkebygning, der — som tilhørende cisterciensernes store slægt og præget af dennes traditioner — har fulgt udviklingen af ordenens kirkebygninger i alle dens faser, ikke mindst som den foregik inden for selve det berømte moderkloster i Cîteaux.

Men samtidig med, at den blandt Nordens cistercienserkirker har været et af de mest lysende eksempler på, hvordan man på Valdemarernes tid fulgte med i de store europæiske kulturbevægelser, stod denne Limfjordskirke i sin fantasifulde egenartethed og med sit mærkelige personlige præg uden sidestykke blandt Europas middelalderlige cistercienserkirker. *N. K. Bernbom*

Katolske Menighedsplejers

kontor i Bredgade, København, er lukket i dagene 26. september til 15. oktober.

Rettelse

Pater Koch, S.J., gør opmærksom på, at han ikke, som omtalt i interviewet i sidste nummer, var Maria-kongregationernes stifter, men deres præses i en årække i København. De blev stiftet af pater Tenten, S.J., allerede i 1887.

R.I.P.

Vor kære mand, far, bedstefar og oldefar

pens. værkfører

HANS KJÆRGAARD

sov stille ind den 6. sept. 1960.

På børnenes og egne vegne

Celestine Kjærgaard

Bed for hans sjæl.

Efterårsskole på Øm

Som sædvanlig afholdes der efterårsskole på Ømborgen i skolernes efterårsferie: 16.—22. oktober. Alle unge katolikker mellem 17 og 35 år kan deltage. Pris 60 kr.

Skolechef: Oluf Bohn, Esbjerg — men iøvrigt mere om resten af staben og lærerne i næste uge!

Tilmelding til Ømskolernes sekretariat, Dæmningen 17, Vejle, telefon 191. Skriv blot et brev kort med navn, adresse, telefon, stilling samt alder — eller tag telefonen og ring!

Erling Tiedemann

DAME SØGES

til hjælp ved rengøringen på Sankt Knud Lavard Skole, Lyngbygårdsvej 1, Lyngby, tre timer hver eftermiddag.

K. J. HØJLAND

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg
Telefon 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed

Telefon 829

Kongensgade 64, Esbjerg

M. WITH

Bageri & Konditori

Kirkegade 150 . Esbjerg

Telefon 1526

GUNNAR SKOV

Kaffe - vin - konserver

Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg

Telefon 576

Vestjysk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg

Telefon 1313

SANITÆRE ANLÆG

VARMEANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR
TRYKLUF OG
VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. %

K. K. L. Simonsen's eftl.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. *Minerva 2314

Tømrermester

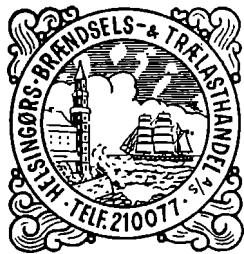
EJNAR J. NIELSEN

Frejasvej 20 . Tlf. 21 03 11
Værksted & Plads
Nygade 2 . Helsingør
Telefon 21 00 81

H. Holm Nielsen

Bageri & Konditori

Stjernegade 32 . Helsingør
Telefon 21 06 88

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170.
Maribo

Schrøder & Niensens Eftf.

Tapet- & Farvehandel

Vestergade 8 . Maribo
Telefon 28 828

Glarimester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N
Nora 7977

Schulstad
malte

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

KSK

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

— Kom ud og bliv solbrændt, søster!

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42

Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestergade 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

P. F. KJELDSSEN

Skomagergade 34
Telf. Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

*Skolebøger - Skolerekvisitter -
Læsekreds - Skønlitteratur - Papir
Fyldepenne - Foto i stort udvalg*

Roskilde Bøghandel

Sct. Olsegade 24 - Tlf. 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Tlf. 349

Ejgod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg
Sct. Olsegade 13 - Telf. 157
Roskilde

MØNSTERBAGERIET

Sct. Olsegade 17
Roskilde
Telefon 1365

Malerfirmaet

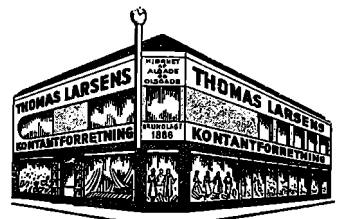
Edvard A. Petersen

Kornerupsvænge 5 . Roskilde
Telefon 1694

C. J. Gerlachs eftf.

Hersegade 9, Roskilde
Tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevæine

Hjørnet af Algade og Olsgade

Bedste indkøbssted i Roskilde

A/S Nakskov Kulimport
Telefon 17

CHR. STEFFENSEN

Herreekvipering

Søndergade 2 - Telefon 796
Nakskov

FILM og TEATER

A'propos »Baronessen«

»Nej, det er da løgn!« sagde man til sig selv efter denne film, der virker som en personlig fornærmelse mod ethvert tænkende publikum. Efter at have set sig om blandt den fyldte biograf tilfredse tilskuere, forstod man, at det slet ikke behøver være løgn. For den danske filmfabrikant betegner film som denne sunde, velovervejede pengeanbringelser simpelthen fordi flertallet af publikum går i biografen for at »komme væk« — ikke tænke, ikke tænke... Derfor er danske film så betryggende; de fleste er skabt ud fra den stolte devise: Hvis I bare vil lade være med at tænke, så skal vi nok give jer lejlighed til at føle — noget så dejlig sødt og sentimentalt! Men også retsindigt, demokratisk og nationalt naturligvis, for vi vil altid være tro mod vort ansvar som højnende kulturfaktor. Jovist!

De synes måske, at jeg er for hård i min dom over producenter og publikum? De husker måske nogle fornøjelige timer i selskab med en og anden harmløs dansk film? Det har jeg da også oplevet. Vi har alle brug for og ret til et frikvarter i ny og næ. Men det er næppe Dem og mig producenterne lever af. De vil have mere stabile kunder. Som dygtige forretningsfolk finder de frem til en let sælgelig vare, der samler en stor og sikker kundekreds, som de kan regne med i deres budget. År for år inddrages nye årgange, der let opdrages til at kunne lide den samme søde vare. Når filminstruktøren så bare holder sig indenfor de én gang afstukne stier, skulle succesen være sikret hver gang. Det sker, at nogle mumler højt, om at stjerne snart er lovlig nedtrådte; men det generer ikke producenten: Folk kommer jo alligevel!

Jeg ser ingen grund til at komme nærmere ind på »Baronessen fra benzintanken« med al dens forløjede ligegyldighed, men vil gerne benytte den som anledning til en bemærkning om

valg af film: Ofte er katolikker, og blandt dem især opdragerne, betænkelige ved de mange »dristige« film, hvorimod de fleste danske film accepteres som uskadelige. Jeg vil ikke påstå, at det burde være omvendt, for der kan ikke generaliseres. Men mens f. eks. en lidt stærk kærlighedsscene kan udtrykke meget sandt om livet i dets storhed og i dets fornedrelse, så spekuleres der ofte indenfor dansk film i en imødekommelse af de mest naive ønskedrømme, der er med til at holde mange nede på et infantilt stade hele livet igennem. Sandheden om menneskelivet, som det udfolder sig, er vel ikke altid opbyggelig underholdning for teen-agere — men behøver vi derfor henvise dem til den søde løgn?

Ai.

Den tredje stemme

En uhyre veldrejet kriminalfilm bygget over det klassiske nemesis-tema, her udsat først for én, så for to stemmer. Men, som allerede titlen afslører: Der er også en tredje stemme.

Vi ser en mand øve sig intenst på at kunne dække en anden mands identitet: Hans udseende, stemme, temperament, vaner og viden. Når han har lært det, er der en dom, der skal fuldbyrdes: Det er den dødsdom, Marian Forbes har afsagt over sin tidligere chef, Harris Chapman. Det er både penge og jalousi, der spiller ind, og koldsindigt har hun lagt sin plan. Hun vil gerne selv have den bittersøde fornøjelse at skyde Chapman. Men for at undgå afsløring og for at få fat i Chapmans penge har hun lejet og trænet den mand, der nu skal være Chapmans stemme. »Stemmen« taler pr. telefon med Chapmans forlovede og hans kontor, og det lykkes ham at dirigere en stor del af Chapmans penge til Mexico, hvor han kan hæve dem. Men »stemmens« arbejds-

ver, Marian Forbes er just ikke sympatisk, og det er forståeligt, at han får ideen: Hvorfor ikke lade historien gentage sig; med små variationer skulle det kunne lykkes, og så vil alle pengene være hans... men der er som sagt en tredje stemme, der blander sig i spillet.

Det er en meget præcist og logisk opbygget lille ting, men den er ikke ubetinget rar. I de fleste kriminalfilm indtræffer så mange usandsynlige ting på det for spillet rette øjeblik, at man kan berolige sig selv med, at dette er spændende underholdning for ynderer af genren. Enkelte kriminalfilm hæver sig ved fine psykologiske studier over dette niveau. Men det er kun teknisk set, at denne film har en logisk sammenhæng, der giver den et skær af sandsynlighed, og det bevirker det paradoksale, at netop filmens kvaliteter afslører noget rådt og kynisk, som man ser med ubehag.

Ai.

Kaptajn Søsyg

Det er meget forskellige bevæggrunde, der får os til at vælge de film, vi ønsker at se. Undertiden er det naboen, der har bedyret, at det er en oplevelse, man ikke må snyde sig selv for, eller kritikerne der har rost den til skyerne. Andre gange er det en berømt skuespiller eller instruktør, der trækker.

I dette tilfælde er det så ganske givet Alec Guinness, som vejer tungest i vægtskålen. Hvem vil ikke gerne gense den kunstner, som har skabt obersten i Broen over Floden Kwai, forbryderen i Plyds og Papegøjer og støvsugerforhandleren i Vor Mand i Havana?

Filmens hovedperson Kaptajn Søsyg er i den uheldige situation, at alle hans forfædre tilbage til stenalderen har levet deres liv på søen. Som følge heraf nærer han en rodfæstet kærlighed til det våde element. Denne kærlighed er imidlertid af uheldig art, da vor helt lider af en ganske usædvanlig og uheldig søsyge. Det drejer sig om at løse dette problem, og herom handler filmen.

Man må vist nærmest betegne produktet som en overvejende vittig ting i lystspilgenren. Det er lykkedes at skabe en fornøjelig underholdning takket være et stort navn, der lever op til sit ry.

H.B.

K A T O L S K ugeblad

Vor katolske blad-kollega i Norge, ST. OLAV, er inde i sin 72. årgang. Det har i mange år været redigeret af pastor, dr. theol. Ivar Hansteen-Knudsen, men nu har en af hans trofaste medarbejdere, pater Rieber-Mohn sammen med pater Gunnes overtaget arbejdet. I dette nummer præsenteres vi for pater Rieber-Mohn. På billedet herunder ses han stående under et besøg i Danmark sammen med pater Drouzy.

Lægfolkets store
møde i København

Nu kommer
en dansk tidebog

Kronik om
historieforskerens
ansvar

Et nyt syn på
Plyds og Papegøjer

Første europæiske møde for lægapostolatet i København

En manifestation af vilje til at finde sammen
over grænseskellene

Det første europæiske møde for det katolske lægfolks samarbejde over de nationale grænser er nu afsluttet. Det blev holdt på initiativ af den permanente kommission for de internationale lægkongresser (COPECIAL), som har sit hovedsæde i Rom. Vi skildrer her de første tre mødedages program i store træk og vil i næste og følgende uger med billeder fra kongressen og uddrag af foredragene give læserne mulighed for at stifte bekendtskab med de nyeste bestræbelser på at samle spredte kræfter om et forstærket katolsk apostolat. Mødets betydning understreges af det brev fra Vatikanet, biskop Suhr modtog, og som vi aftrykker på denne side.

De henved 100 deltagere fra 17 lande ankom i løbet af fredagen og blev modtaget af mødets sekretariat på restaurant Nimb, hvor man i de følgende dage skulle samles til foredrag og debat. Lørdag morgen var der fælles messe i Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade. Den blev celebreret af biskop *Alberto Castelli* fra Rom, der er vice-præsident i den kirkelige kommission for COPECIAL.

Selve mødet blev åbnet samme formiddag med velkomstord af professor *Silvio Golzio*, formanden i den permanente kommission for de internationale kongresser. Biskop *Th. Suhr*, som deltog i alle møderne, havde selv lejlighed til at hilse på de enkelte og byde dem velkommen til Danmark. På den danske

komité's vegne talte socialrådgiver *Aase Andersen*, der er formand for Danmarks katolske Kvinde Forbund og ledede forberedelserne til mødets afholdelse i Kø-

benhavn. Man indledte derefter gennemgangen af det første emne: lægapostolatet i Europa.

Deltagerne var allerede forberedt til

Vatikanets brev til biskoppen

Vatikanets statssekretariat, den 5. september 1960

*Hans Excellence Johannes Theodor Suhr,
Biskop af København.*

Deres Excellence.

Det har glædet Hans Hellighed meget at erfare, at De i den nærmeste fremtid vil tage imod det første europæiske møde, arrangeret af den permanente komité for verdenskongresserne for lægapostolatet, og Han har bedt mig om at sende Dem Sin opmuntring og Sit faderlige ønske om et godt resultat af mødet.

Den Hellige Stol approberede i sin tid de møder, der — med det samme formål for øje — blev afholdt i Kisubi i 1953 og i Manila i 1955, og som gjorde det muligt med udbytte at studere de foreliggende problemer i forbindelse med lægapostolatet i Midtafrika og i den fjerne Orient. Det er derfor Hans Hellighed en fornøjelse at udtrykke ønsket om, at dette tredje arbejds møde må komme til at betegne et lykkeligt fremskridt, hvad angår den broderlige forståelse og det aktive samarbejde mellem de europæiske katolikker. At man har valgt København som stedet for disse studiedage, vil for øvrigt for de danske katolikker være en betydelig opmuntring fra deres brødre i troen.

Selv om lægapostolatet faktisk med rette varierer alt efter de forhold, der er særegne for de enkelte nationer, er der alligevel ingen tvivl om, at katolikkerne — efterhånden som det indbyrdes afhængighedsforhold bliver snævrere, og udvekslingen mellem de forskellige lande bliver hyppigere — bør tilpasse sig efter denne udvikling ved et større samarbejde i udøvelsen af deres apostolat. Gennem udveksling af op-

at drøfte spørgsmålene på grundlag af det fyldige materiale, COPECIAL havde udsendt, men de blev nu yderligere hjulpet af en sammenfattende oversigt ved den romerske kommissions ledende sekretær *Rosemary Goldie*.

Efter hendes beretning om lægapostolatet i Europa fremsatte biskop *Achille Glorieux* fra Rom sin kommentar. Biskoppen er medlem af den kirkelige kommission for lægapostolatet. Man tog fat på at debattere emnet og fortsatte lørdag eftermiddag. Senere samlede interessen sig om et nyt spørgsmål: lægapostolatet i lande med et katolsk mindretal. Formanden for *Academicum Catholicum* i Sverige, *Henrik Amberg*, redegjorde for Kirkens situation i de nordiske lande. Vilkaerne for samarbejde

mellem Europas katolske organisationer blev skildret af *mrs. Jacqueline Stuyt-Simpson* fra London, der er sekretær for lægapostolatet i England og Wales.

Lørdag aften var deltagerne inviteret til gruppevis at besøge familier i København og samtale om en række problemer.

★

Søndag morgen kunne man begynde tidligt, fordi ingen skulle til messe før kl. 17.30 i Lyngby. Fire samtalehold drøftede henholdsvis familielivet og familiens apostolat, lægapostolatet i det moderne samfund, lægapostolatets opgave overfor den religiøse ligegyldighed og endelig det europæiske samarbejde til

styrkelse af apostolatet. Om eftermiddagen kørte man i fire busser til Nordsjælland og besøgte Vor Frue kloster på Åsebakken. Den middelalderlige statue af Gudsmoder, som står i klostrets kapel, kendte deltagerne allerede fra billedet på mødets program, og der var henvist til den i brevet fra kardinal Tardini. På hjemturen standsede man ved Birkerød kirke og fortsatte til Lyngby, hvor biskop Suhr læste messen i Sankt Knud Lavard Kirke. I sognets sal var biskoppen vært ved aftensmadden. Den apostoliske delegat, ærkebiskop *Martin Lucas*, glædede deltagerne ved sin nærværelse og holdt på engelsk en kort, ildnende tale om lægapostolatets betydning for udbredelsen af Kristi rige. Før hjemturen til København sang man komplet i Sankt Knud Lavard Kirke.

★

lysninger og publikationer, gennem et frugtbart studium af de fælles problemer og gennem personlige kontakter udvides de enkeltes synskreds; på den måde bliver det lettere at finde frem til den fælles indsats, som er nødvendig, for at lægapostolatet i højere grad skal komme til at svare til de dybeste behov i det nye Europa, som efterhånden bygges op, og for at Evangeliets lys skal trænge ind i de nye samfundsordninger, der opstår. Et andet og ikke mindre vigtigt område vil ligeledes komme til at nyde godt af dette første europæiske møde, nemlig den opgave, der påhviler det katolske lægfolk med hensyn til at tage sig deres ansvar alvorligere over for de unge afrikanske og asiatiske studenter, der kommer til Europa for at søge viden og teknisk dygtiggørelse, og som senere vil bringe de meninger, de har erhvervet sig i deres omgang med europæerne, med tilbage til de nye lande, hvor de selv kommer til at danne eliten.

På den måde vil katolikkerne, midt i de dybtgående omvæltninger, som finder sted i verden i dag, og i et klima, som alt for ofte er præget af religiøs ligegyldighed, styrkede af en fast tro og en sand livsanskuelse, kunne vidne mere effektivt om Evangeliet. I dybere bevidsthed om den forløsning, Kristus har opnået for os, vil de vide at skabe et storsindet samarbejde på dette punkt og at forene deres apostoliske indsats i overensstemmelse med Pavens og hierarkiets anordninger.

Samtidig med at Hans Hellighed udtrykker dette ønske og anbefaler det til Vor Frue af Åsebakken, som betyder så meget for de danske katolikker, sender Han af hele Sit hjerte Deres Excellence, arrangørerne af dette første europæiske møde for lægapostolatet og alle, som deltager i det, Sin rigeste apostoliske velsignelse som pant på et frugtbringende arbejde.

Lykkelig over at have fået til opgave at overbringe Dem dette oplyste budskab, sender jeg Dem, Deres Excellence, mine hengivne hilsener i Kristus.

sign. Kardinal D. Tardini

Mandagens første foredrag blev holdt af pater *Jean Kerckhofs* S.J. fra Louvain over emnet: katolikkens opgave i det nye Europa. Det blev efterfulgt af en livlig og langvarig debat. Om eftermiddagen var der afsat to timer til en rundtur pr. bus i København. Den førte de udenlandske gæster til de fleste seværdigheder. Man standsede ved Grundtvigskirken og ved den nyeste katolske kirke, Sankt Nikolaj Kirke i Hvidovre. Mødet fortsattes med foredrag af mgr. *Jean Bernard* fra Luxembourg, som behandlede spørgsmålet: Kan vi hjælpe katolikkerne i lande bag jerntæppet?

Mandag aften samlede interessen sig om de asiatiske og afrikanske studenters vanskeligheder, når de kommer til Europa for at blive uddannet. Miss *Marie-Ange Besson* fra Rom, en af COPECIALs sekretærer, forelagde sit materiale, og åbnede ligeledes drøftelsen af lægmissionærernes arbejde i Europa. Senere samledes lederne af de forskellige landes delegationer for at skitsere en praktisk konklusion for hele mødet.

Ved redaktionens slutning er der endnu en hel indholdsrig mødedag tilbage.

Sigrid Undset - en dame som ikke led af behagesyge

Den dynamiske pater Rieber-Mohn trækker vejret i Danmark og siger hyggelige ting om dagen og vejen.

DER STÅR ET SUS efter ham af latter og modsigelse og bifald. Kirken i Norge har fået en ny og livlig debattør i skudlinjen: redaktørsønnen, eksjournalisten, spøgefuglen, essayisten — dominikanerpateren H. Rieber-Mohn. Han har fornylig — sammen med en dominikanerkollega — overtaget redaktionen af Katolsk Ugeblads søster-blad »St. Olav« og få det citeret skiftevis med vantro, raseri, respekt og tilslutning i den samlede Oslo-presse med korte mellemrum. Han høres i dansk radio, på Snoghøj-møderne, rundt fra Norges talerstole, i Oslos 8—9 måneder lange vinters vulkanske kulturdebat... og fornylig har han opladet sine åndelige reserver med en tur til København for at stå rustet til næste vinter-felttog hjemme.

— Personlig synes jeg det er lige så nødvendigt for en nordmand at tage årligt til København som at trække vejret, påstår pater Rieber-Mohn. Det løser noget op i én. København er vor indfaldsport til det kontinent som vi åndeligt føler os som en del af. Og her kan vi spænde lidt af fra en levende, men ofte humørforladt og vred kulturdebat hjemme. Her er mere overskud, bedre råd i enhver forstand. Blandt andet til smil og til frisind. Ved De, at i Norge siger vi om den nære nabo, at han »bor et stenkast borte«. Udtrykket er typisk — den afstand til naboen måler vi med korte mellemrum! Det som fængsler os her i Danmark er den samlivets — *sameksistensens* — kunst, I har udviklet. Det er måske en dyd af nødvendighed i et tætbeholdt og bypræget land som Danmark. Men er ikke dét selve livskunsten: at forvandle en nødvendighed til en skabende glæde?

Jeg er nu ellers så »unorsk«, at jeg beundrer og foretrækker dansk natur. Vor egen er storslået, overvældende. Men i jeres natur kan mennesket puste og le. Den danske park, med det høje tag af løvtætte kroner og de slanke, grå stammer! Derinde er der et grønt lys

med søjler af solskin, der får det hele til at minde om en katedral.

— Vi andre tager til Norge, når vi vil opleve noget fortryllende.

— Nuvel — det er jo en gammel sandhed: Der, hvor du ikke er, der er lykken. I Norge udtrykker vi det så slemt, at det måske nærmer sig højforræderi at råbe det: »København er Nordens Paris. Stockholm er Nordens Venedig. Oslo er Nordens — København!«

Nobelprisens modtagelse i det næste nummer

— Det lader ellers til, at Norges 5.000 katolikker er bedre til at larme op end Danmarks 26.000?

— Mon? For os virker Danmark næsten som en slags katolsk Syden. Men selvfølgelig: Man lytter betydeligt mere til os efter krigen, ovenpå mange års absolut dødvande, bortset da fra Sigrid Undsets stærke, tunge stemme. Jeg tør vist antyde, hun var en dame, som ikke led af behagesyge. Med sin enestående intelligens og indfølelse vidste hun så uhyggeligt meget om menneskene, så også et mandfolk føler sig gransket og

afsløret — for eksempel gennem skildringen af Fridtjof i »Ida Elisabeth«, eller Erlend i »Kristin Lavransdatter«. Det var måske derfor hun var så afvæbnende uanfægtet af mennesker med position. Engang var hun indbudt til en holmgang i studenterforeningen i Oslo sammen med sine forfatterkolleger og venner Johan Borgen og Gunnar Larsen. Og da de to herrer havde modsagt hendes indlæg efter tur, vandrede hun op til talerstolen igen, tung og tænksom som hun jo var. Salen ventede åndeløst på helt uhørte guldkorn. Men Sigrid Undset så længe ud over forsamlingen i tavshed. Så sagde hun:

»Herr Borgen og den anden — hvad var det han hed — Larsen — har ment jeg tager fejl i min opfattelse af dagens problem. Jeg kunne... (man gøs let ved tanken om, hvad hun kunne)... men da rystede hun træt på hovedet og udbød:

— Nej, nej, det bliver for kedeligt, ikke i aften!«

Hvorpå hun steg ned fra talerstolen og satte sig på sin plads igen.

Hun havde sine tavse perioder, som intet i verden formåede at løse op for. En af dem indtraf efter sigende den dag, da hun skulle til Stockholm for at modtage Nobelprisen. Med kong Gustav, den daværende kronprins, ved sin ene side og sekretæren i Akademiet ved den anden gennemførte hun middagen i absolut tavshed, kun afbrudt af små nik og enstavelserord, hvor meget de herrer end sled for at få en konversation i gang. Da man rejste sig, gjorde sekretæren en sidste fortvivlet anstrengelse. Han tog aftenens hædersgæst med ud på Stads husets balkon, slog ud med armen og så ud over den vidunderlige bys silhouetter og lysenes spejlen i Mälarn.

— Tycker inte fru Undset det här är underbart? sagde han.

— Jeg liker ikke byer! svarede fru Undset ud i natten. Ikke andet.

En nordmand tænker altid i debatter

— Hvor stort et oplag trykkes »St. Olav« i?

— Ca. 1800.

— Så er det jo *forholdsvis* mere udbredt end vort blad — vi græmmer os!

— De må ikke glemme, at »St. Olav« har et meget stort antal ikke-katolske læsere. Forøvrigt fordeler jo læseinteressen hos danske katolikker sig over tre blade: Catholica, Ugebladet og »Jesu Hjerter budbringer« — hos os skal ét blad dække det hele. Til gengæld er det nok meget lettere at give bolden op til en diskussion med ikke-katolikkerne hos os end i Danmark, hvor forholdene er større og interessen trækkes mod alle kanter. »St. Olav«s standpunkter bliver forholdsvis ofte citeret og kommenteret i vor dagspresse, og vi har følelsen af at give vort lille bidrag til en opinion.

Omgivelserne er ganske vist mere polemisk indstillet overfor Kirken end i Danmark — det tvinger os ofte ind i debat. Men debatter er også i alle *andre* henseender nordmandens måde at tænke på. Stort set trives vi norske med de

mere eller mindre hårde knubs — fjeldfolk bliver stridbare af sind, hedder det jo.

Ellers er både interessen og sympatien for Kirken voksende efter krigen. De sidste 15 år er der sket en fundamental forandring i norsk mentalitet overfor Kirken, selv om det først og fremmest mærkes i hovedstadens åndsliv. Vi er i enhver henseende på vej ud af isolationen. Det er en proces, der selvfølgelig kun kan komme den katolske verdenskirke til gode.

— Og dominikanerne i Norge?

— Arbejdet blev genoptaget i pinsen 1921. Senere opdagede man, at det på dagen var 700 årsdagen for prædikebrødrenes *første* komme til Norge, i 1221. De første tiår var noget af en udholdenhedsprøve. Nu høster vi af »anden generation« allerede frugterne af pionerernes slid og tålmod. I dag er vi ni dominikanere i Oslo, fem norske og fire franske, og en sjette nordmand bliver præsteviet i foråret. Og vi har alle sammen hænderne fulde...

I. L.

Jesuit til debat med Møllgaard og Rohde

Pater Gustav Wetter fra Rom i Studenterforeningen

Tirsdag den 27. september får medlemmer af Academicum Catholicum og deres gæster en enestående chance for at høre et foredrag af den tyske jesuitpater *Gustaw Wetter* og en debat mellem ham og to danske repræsentanter for andre livsanskuelser, professor *Holger Møllgaard* og lektor *Peter P. Rohde*. Mødet arrangeres af AC i samarbejde med Studenterforeningen. Pater Wetter er professor ved Collegium

Russicum i Rom og specialist i østeuropæiske forhold. Hans hovedværk, *Der dialektische Materialismus*, er et opgør med kommunismen, den konsekvente marxisme. Bogen er fra kommunistisk side blevet mødt med voldsomme angreb.

Mødet begynder kl. 19.30. Man forventer stor tilslutning, og AC's medlemmer kan hver kun medtage én gæst.

Fra Sankt Vincent-fronten

Landets 28 Sankt Vincent-gilder er begyndt at røre på sig efter feriestilheden, og skønt denne unge institution så udpræget er bestemt af de små daglige af-savn, vil efteråret blive præget af, at den franske spillefilm »Monsieur Vincent« vises for Sankt Vincent-gilderne på Fyn og i Jylland. Den er udlånt af den franske ambassade, og pater Gommans, som er gildemester, forbereder sig på at følge filmen og forklare dens franske tekst.

Interessen for gildernes arbejde til bekæmpelse af sult og nød har ikke mindst givet genklang hos ungdommen, og et særligt ungdomsarbejde, som vi vender tilbage til i nær fremtid, er under opsejling. Bortset herfra vil der i den kommende tid blive oprettet flere gilder, så de første 30 danske Sankt Vincent-gilder uden tvivl har set lyset i årets løb.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Taga 5893

KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebybygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

For at jeg skulle kunne påtage mig en længe ønsket halvdagstillig i katolsk institution søges enten *meget pålidelig formiddagsbælp* 3×4 timer ugentlig — gode forhold — eller *ung pige*, der mod dejligt værelse og god kost (evt. lommepenge) vil påtage sig formiddagsarbejde, middagsopvask og enkelte gange babysitting i større rækkehus i Gentofte. Skolesøgende børn og unge.

Fru Ida Palludan

Gissfeld allé 15, Hellerup.

Tlf. Helrup 607.

Historieforskning og sandhed

af kommunelærer H. V. Bohn Christiansen

Tager man Pravda og New York Herald Tribune fra samme dag og prøver at sammenligne, hvordan en række begivenheder er blevet refereret og kommenteret, er det ikke svært at se, at der er visse forskelle.

Det er de samme begivenheder. Begge blade har formentlig i større eller mindre grad prøvet at give læserne sandheden, men de er kommet til temmelig divergerende resultater.

Ingen er vel i tvivl om, at begge de nævnte blade har tydeligt politisk sigte. Man kan uden at genere dem syndeligt betegne deres referater som subjektive — de er beherskede af den politiske idé, der ligger bag, og som man ønsker fremmet.

Sådan ligger forholdene for de begivenheder, der udspillede i går eller i forgårs — og det bliver ikke spor bedre, når der er tale om begivenheder, der med tiden har opnået historisk patina. Man har til alle tider forsøgt at fortie ubehagelige kendsgerninger og fremstille de mere heldige begivenheder som resultat af enestående klarsyn og politisk dygtighed.

Journalisten og historikeren har til en vis grad fat i hver sin ende af det samme tov, men der er en forskel. Journalisten har et mål, en idé, som han skal forfægte og bevise bæreevnen af. Det har historikeren ikke. Han må ikke have det. Sagt på en anden måde: journalisten starter med konklusionen og påviser, hvordan den passer ind i billedet, historikeren skal starte med billedet og om muligt nå frem til en konklusion, skal søge at nærme sig sandheden. Dette er netop historikerens opgave, enten det så kommer til at passe til hans private opfattelse eller ej. Historikeren skal nå ind til den objektive sandhed om menneskehedsens histories begivenheder så nært, som det overhovedet er muligt.

Man taler med den største selvfølgelighed om katolsk og om protestantisk historieskrivning. Tænker man samtidig over, at i samme øjeblik, som man påhæfter et af disse to tillægsord, er der ikke mere tale om historieskrivning,

men om propaganda — i grovere tilfælde forfalskning?

Det syntes — i hvert fald tidligere — naturligt, at katolikker ikke må undervise i historie. Bag denne modstand overfor katolikker som historielærere lå der en massiv påstand om katolikkens uhæderlighed — eller modpartens bevidste og vilde uærlighed.

Problemet har tre manifestationsformer: Historiebøgerne, historielærerne og den historiske forskning.

Vi kender formentlig alle de — lad os sige — unøjagtigheder, der findes i historiebøgerne på det felt, der i denne forbindelse har speciel interesse: forholdet mellem katolicisme og andre trosretninger og i det hele taget forholdene omkring den katolske kirke. Hvorfor bliver disse unøjagtigheder dog ikke rettet? For det første kan det vel nok slås fast, at de for størstedelen skyldes, at ingen har haft særlig interesse for at rette dem. Det er ældgamle påstande og misforståelser, som bare kører videre. Noget kirkepolitisk sigte har de formentlig næppe. For det andet er det relativt få historielærere, som er klar over de unøjagtigheder, der er tale om. Højest funderer man over det påfaldende i, at hvad der var godt før reformationen mildt sagt ikke var så godt efter, skønt det var det samme. Og endelig for det tredje: Fordi næppe en forfatter af de gængse historiebøger for folkeskole eller gymnasium har gjort sig den ulejlighed at sætte sig blot lidt ind i spørgsmålet. En meget stor del af nye historiebøgers stof er taget direkte fra ældre bøgers stof, og hvad skulle man ellers gøre. Man kan ikke tage hele historien op til efterprøvning, bare fordi man skal skrive en ny lærebog. Tænk om man skulle finde realiteterne bag Erik Klipping. Den eneste realitet der er, er formentlig, at han er død, om ikke for andet, så fordi han levede i 1100-tallet.

Historielæreren og historikeren — i mange tilfælde to betegnelser for samme person — er hæmmet af, at han ikke kan stille sig uden for menneskehedens

historie og betragte den uden personligt engagement. Resultatet er, at hans undervisning må blive subjektiv — og uheldigvis skal være subjektiv. Er historielæreren nemlig ikke virkelig engageret i sit stof, er han simpelthen ikke til at holde ud at høre på en time i træk. Men det betyder ikke, at han skal lade sig påvirke i sin fremstilling af sine private sympatier og antipatier. Det kan siges at være noget af en balancekunst, men det kan trods alt lade sig gøre — forudsat han underviser i historiens hellige navn og ikke for at hyppe sine egne kartofler.

Men det egentlige problem ligger i den historiske forskning. Her blomstrer subjektiviteten både simpelt-menneskeligt, politisk og religiøst. Der er endda dobbelt mulighed for subjektivitet. Dels er kilderne subjektive, dels er de, der skal tolke disse kilder, subjektive. Her gælder det mere end noget andet sted, at man under ingen omstændigheder må starte med det, der skal bevises. Gør man det, er det dels ulogisk, dels uærligt.

Kildernes subjektivitet er enhver historiker ganske klar over. Man kan ikke uden videre tage de gamle klosterbøger eller Saxos Danmarkshistorie og sige: Nåh, sådan gik det altså til. For eksempel vil både klosterbøger og Saxo betegne en konge, der støtter sin magt på kirken og støtter kirkens magt, som en fremragende konge, medens den konge, der uden hensyntagen til kirkens interesser styrker sin egen private magt, naturligvis fremstilles som en ren slubbert. Dette er naturligt og set med kildeforfatterens øjne fuldt korrekt. Det er meningsløst at påstå, at de herrer kildeforfattere fordrejer fakta. De konkluderer blot, er altså subjektive. Men det medfører altså, at vi må tage deres påstande og forklaringer med nogen forsigthed.

Vanskelighed nr. 2 er besværet med at tolke de enkelte ord rigtigt. Udtryk kan, da de er skrevet ned, have haft en helt anden værdi end gældende i dag, og tilsyneladende underordnede bemærkninger kan være af væsentlig betydning. I visen om dronning Dagmars død berettes det, at der læstes for hende af Sct. Mari bog. Tilsyneladende uvæsentligt, hvilken bog, der læstes af, men for den kyndige rummer oplysningen meddelelsen om, hvad dronning Dagmar døde af, idet Sct. Maria var særlig helgeninde for barselkvinder.

Har kildelæseren disse vanskeligheder for øje, er der endda endnu en fejlkilde

tilbage. Forskeren selv. Han har selvsagt sine personlige meninger, sine private sympatier og antipatier, sin opfattelse af, hvad der er det væsentlige i historien og i livet. Men er han historiker, går hans arbejde ikke ud på at forfægte disse meninger og sympatier. Historikere arbejder på at finde frem til, hvad der er sket under menneskeheden vandringer op gennem tiden, dels for at tilfredsstille vor nysgerrighed, dels for at vi kan lære af de fejl, som tidligere generationer har begået — ikke for at vi kan begå de samme, det har man til tider indtryk af — men for at undgå dem. Forskningen af den katolske Kirkes historie har ikke mindst denne baggrund, for ganske naturligt har en så kompliceret organisation som den katolske kirke i kraft af, at det er mennesker, der er administratorer i den, begået sine fejl.

To epoker i Danmarkshistorien er i denne forbindelse af speciel interesse: Kristendommens indførelse og reformationens gennemførelse. Der rejser sig her en række spørgsmål, som forskningen endnu ikke har besvaret fuldt tilfredsstillende, d.v.s. upartisk, objektivt, med skyldig hensyntagen til den tids tankegang og med virkelig forståelse af den tids sprogbrug. Hvad var årsagen til overgangen til kristendommen? Var det trang til kristendommen, eller var det kapitulation for et hårdt pres fra den sydlige og vestlige kirke? Set fra den katolske kirkes side gælder det her som i alle andre af den slags spørgsmål, at

absolut hæderlighed er det eneste, der har interesse. Det er dødbringende at påstå, at overgangen skyldtes dyb trang hos vikingerne til indlevelse i den kristne teologi, hvis det så senere viser sig at være totalt forkert.

Et andet spørgsmål: Blev kristendommen nogensinde virkelig gennemført i Danmark — eller hvad er forklaringen på, at gennemførelsen af reformationen gik så gnidningsløst, som det faktisk var tilfældet? Klaringen af disse spørgsmål har ikke blot historisk interesse, der er tale om en reel praktisk værdi i retning af at undgå eventuelle lignende kirkepolitiske fejltagelser i fremtiden. Det er nemlig naivt at tro, at kirken ikke skulle have begået fejl. Den menneskelige side af den har fejlet — naturligvis. Tænk blot på kong Knud den Hellige.

Det er tragisk, hvis der i historieforskningen dukker katolikker op, der misforstår deres ansvar. Uden for kirken stående vil straks affyre: Nåh, ja, hensigten helliger midlet. Katolikken som historieforsker må aldrig forfalde til ønsket om at gøre kirkens historie til en andagtsbog for mindreårige. Sandheden, kun den absolutte sandhed, har interesse. At starte med den ønskede konklusion er at føre sig selv og andre bag lyset. Det er muligt, at man når frem til en ikke særlig smigrende konklusion for kirkens stilling i denne eller hin epoke, det er muligt, at en person, man oprindeligt troede pænt om, viser sig at

være »politisk helgen«, det gør mindre — eller rettere: Det bekræfter den endelige konklusion. Kirken består — trods menneskelig svaghed i de små led, trods politisk uduelighed og uforstand i isolerede tilfælde. Kirken består — trods alt — naturligvis. Ellers var den ikke kirken.

Katolikken Kennedy

Senator John F. Kennedys religion drøftes fortsat i forbindelse med hans kandidatur til præsidentposten i USA. Fornylig har hans modstander, republikaneren Nixon, fundet anledning til at undsætte Kennedy.

Nixon blev interviewet i fjernsynet og foreslog, at man skulle holde op med at tale om hans modkandidats religion. En fortsat diskussion ville kun svække USAs prestige hjemme og ude, idet man ville få indtryk af, at valgresultatet ville være betinget af kandidaternes religiøse overbevisning.

Senator John F. Kennedy talte for protestantiske præster i Houston i Texas. Han mente, at det religiøse moment i valgkampen burde udgå. »USA står over for langt vigtigere spørgsmål«, tilføjede han og fortsatte:

»Men eftersom jeg er katolik, og ingen katolik hidtil er blevet valgt til præsident, har man i visse mindre ansvarsbevidste kredse lagt et slør over valgets virkelige emner. Det er derfor åbenbart nødvendigt for mig endnu en gang at fastslå — ikke hvilken kirke jeg tilhører, for det har kun betydning for mig selv, men derimod hvilket Amerika, jeg drømmer om.

Jeg drømmer om et Amerika, hvor adskillelsen mellem kirke og stat er fuldstændig, hvor ingen katolsk prælat kan fortælle præsidenten — hvis han skulle være katolik — hvad han skal gøre, og hvor ingen protestantisk præst fortæller sin menighed, hvordan den skal stemme, hvor ingen kirke eller kirkeskole får offentlig hjælp eller politiske fordele, og hvor ingen hindres i at få et offentligt hverv, fordi han har en anden religion end præsidenten, der skal udnævne ham, eller dem, der skal vælge ham.«

Til hvilken nytte gløder dit indre, hvis du kun har slagger tilovers for din næste?

Tvivleren sidder i træets skygge og tør ikke tro på solen.

Preben Hovland

De unge leger ikke i frikvarteret, men passierer i smågrupper — også om det stof, læreren i sine timer har meddelt dem.

Tyskere taler om kristen enhed

Niederaltaich (NC) — Over 100 katolske præster tog sammen med protestantiske præster og lægfolk del i det årlige 3-dages Una Sancta-møde i Niederaltaich.

Una Sancta — den store samtale mellem katolikker og protestanter — er spredt over hele Tyskland. Bevægelsen omfatter studiecentre, diskussionsgrupper, taler i radioen og udsendelser i fjernsynet — alt sammen med det formål at skabe enhed mellem de kristne.

Ærkebiskop Lorenz Jaeger af Paderborn, biskop Simon Konrad Landesdorfer af Passau og abbed Emanuel Heufelder O.S.B. fra Niederaltaich stod i spidsen for mødet.

De første dage diskuterede man eukaristien, de kristnes enhed og den ulyksalige splittelse imellem dem. Emnet for de følgende to dage var »Kristi tilste-

deværelse i Nadverens sakramente«. Det var meningen, at både lutheranere og calvinister skulle deltage i diskussionen, men der var kun kommet ganske få calvinister.

Man kom efter mødet til det resultat, at meningsforskellene mellem katolikker og lutheranere på de vigtigste punkter var meget mindre, end man almindeligvis antager, hvorimod det havde vist sig, at man ikke gensidigt forstår hinanden, hvad terminologi og formuleringer angår. Calvinisternes synspunkter afveg til gengæld meget fra både lutheranernes og katolikkernes.

Ærkebiskop Jaeger udtalte, at formålet med disse møder, er at lære at vurdere og forstå andre kristne trossamfunds afvigende opfattelser og læremæssige traditioner.

snart være i stand til at få lægehjælp uden at hente den fra fastlandet. Deres nye hospital vil snart stå færdigt med senge, barnesenge, møbler, operationsbord, røntgenapparat, narkoseudstyr og lysanlæg. Fire koreanske søstre overtager sygeplejen.

Samfærdselsmidler er praktisk talt ukendte på øen, og pater William Fitzgerald, der er feltpræst for de amerikanske tropper, har under gudstjenesterne fremsat en række anmodninger om hjælp til at købe en jeep. Nu er jeep'en en realitet, og den kan omdannes, så den kan transportere en bære med en patient til hospitalet og således gøre det ud for en ambulance.

Til trods for at 90 pct. af øernes befolkning lever af fiskeri, er de kun i besiddelse af i alt 23 fiskerbåde. Nu har den amerikanske hærs hjælpeorganisation på Korea indkøbt materialer til fremstilling af 26 nye både, som øboerne selv skal bygge.

Amerikanske landbrugs- og samfundseksperter leder en anden plan til udbygning af øernes økonomi. Ved dræning vil man kunne mere end fordoble deres rismarker. Diger, som længe har ligget ufærdige hen, bliver nu bygget færdige, og man er begyndt at oplære bønderne i nye landbrugsmetoder.

Amerikanske flyvere på den største af øerne har ydet pater Moffett al den direkte hjælp, de kunne, og desuden har de fået andre flyverafdelinger i Korea til at interessere sig for hans planer. En afdeling har således indsamlet 3.000 dollars til hospitalet. Også andre mindre afdelinger yder al den hjælp, de kan, til planernes gennemførelse.

Men bødlen flygtede

Usk, England (NC) — Over 1.500 pilgrimme samlede den 27. august i år i den lille engelske by Usk for at hædre David Lewis S.J., som led martyrdøden der for 281 år siden. David Lewis er en af de 40 engelske og walisiske martyrer, hvis helgenkåring man for tiden arbejder på i Rom.

Pater Barrett J. David fra den nærliggende by Ebbw Vale fortalte pilgrimmene, at da pater Lewis var blevet dømt til døden, havde den derværende sherif trukket fuldbyrdelsen af dødsdommen ud så længe, at han blev idømt en bøde for det. Da dagen for eksekutionen endelig var fastsat, forsvandt den stedlige bøddel og alle byens tømrere med deres værktøj, så det var umuligt at finde nogen, der kunne bygge galgen. En fange fra byens fængsel blev hentet, for at han skulle rejse den, men han blev stenet af byens befolkning, før han kunne nå at hænge præsten, og til sidst betalte man en grovsmed for at fungere med det resultat, at der derefter aldrig kom nogen i hans smedje.

En af pater Lewis' venner, der ikke var katolik, holdt ham i hånden, mens han døde. Mængden forhindrede bøddelen i at fuldbyrde dommen om, at præstens indvolde skulle trækkes ud, mens han endnu var i live.

Pater David Lewis, der var opdraget som protestant, blev begravet på den protestantiske kirkegård, hvor hans grav i mange år har været smykket med blomster.

Santiago, Chile (NC) — De tab, Kirken har lidt som følge af de jordskælv og oversvømmelser, der har hærget Chile tidligere på året, er gjort op til ca. 175 millioner kroner. Ti bispedømmer er blevet ramt af tabene.

Det chilenske Caritas-forbund har sat en kampagne i gang for at få indsamlet penge til genopbygning af de skadede kirker, og i de chilenske kirker har der været optaget en kollekt til genopbygning af skoler.

En hjælpeaktion

Paengyong Do, Korea (NC) — De 13.000 indbyggere på Paengyong og de to mindre øer Taechong og Souchong, hvis befolkning for en stor del består af småbønder og fiskere, var sidste vinter truet af hungersdøden. Imidlertid har en amerikansk missionspræst, pater Edward Moffett M.M., og den amerikanske hær gjort en stor indsats for at hjælpe dem, og resultatet af denne indsats er blevet, at øerne har fået et nyt hospital, landbruget er blevet forbedret, og de har fået 26 nye fiskerbåde. Disse forbedringer skulle bewirke, at de for fremtiden bliver i stand til at klare sig selv.

Pater Moffett, der er den eneste præst på Paengyong, henvendte sig i begyndelsen til de fremmede hjælpeorganisationer i Korea og bad dem om at hjælpe den sultende befolkning på øerne med det resultat, at katolske og protestantiske organisationer bragte undsætning i form af hundredvis af sække med korn og mel. Den amerikanske hær sørgede for, at fødemidlerne blev transporteret ud til øerne.

Den øverstbefalende for De Forenede Nationers tropper i Korea, general Carter B. Magruder, indså imidlertid, at øerne havde brug for andet og mere end en midlertidig hjælp, og han gav sin stab ordre til at undersøge, hvad man kunne gøre for at gøre dem til et uafhængigt og produktivt samfund, med det resultat, at der blev stillet 350.000 kroner til rådighed til dette formål.

Befolkningen på Paengyong vil nu

Det usikre Cuba

San Juan (NC) — Fjorten salesianske seminarister er kommet til San Juan i Puerto Rico som nogle af de første, der har forladt det kommunistisk inficerede Cuba.

Ni af seminaristerne er spaniere, og fem af dem er fra den Dominikanske Republik.

Ifølge en udtalelse fra pater Juan Riu S.D.B., som er den øverste for salesianerne i Puerto Rico, ventede man, at 16 filosofi-studerende skulle komme dertil fra Cuba i midten af september. Pater Riu fortalte endvidere, at 15 salesianer-novicer allerede har forladt seminariet i Cuba og er taget til Mexico. Desuden skulle der komme tre salesianer-præster og én lægbroder til Puerto Rico. Alle de cubanske salesianere skal midlertidigt indkvarteres i Aibonita, der ligger ca. tre timers rejse fra San Juan. Det derværende salesianer-kloster skal omdannes til seminar.

Kongregationen har endvidere åbnet et noviciat i den Dominikanske Republik, hvor de cubanske novicer kan finde optagelse. I provinsen Havana var der i alt 60 præstestuderende.

De Forenede Staters ambassade i Havana udsteder visa til de ordensfolk, der rejser til Puerto Rico.

Ifølge indløbne meddelelser har jesuiterne flyttet fem præsteseminarier fra Havana til Aibonito, før salesianerne forlod Cuba.

Efter hvad pater Riu oplyser, har Castro-regeringen konfiskeret salesiansk ejendom i Camaguey uden at give ordenen nogen erstatning.

De farlige bøger

Berlin (NC) — I Polen er bibliotekerne i samtlige katolske præsteseminarier blevet gennemført af en regeringskommission, der har til formål at beslaglægge anti-kommunistisk litteratur.

I nogle af seminarierne nægtede man kommissionen adgang til biblioteket, og kommissionen svarede med at forsegle dørene til de pågældende biblioteker. Blandt de dokumenter, der blev konfiskeret i mange af bibliotekerne, var pave Pius XII's rundskrivelse om kommunismen.

Paven på langtur

Pave Johannes XXIII har netop foretaget en usædvanlig lang »rejse«. Han har været i den lille landsby Roccantica, der ligger 90 km fra Rom for at besøge det derværende kloster og bede ved sin gamle studiekammerat Giulio Benvederis grav. Paven læste for øvrigt sin anden messe efter sin præstevielse i det pågældende kloster. På billedet ser vi den hellige Fader på trappen foran kirken.

På vej til Kongo

Amsterdam (NC) — En ung hollandsk missionær vil i sin egen flyvemaskine flyve ned til det urolige Kongo for at organisere opbygningen af kirker, skoler og hospitaler.

Pater Joop Calis O.M.I. skal i løbet af de første uger, han tilbringer i Kongo, træffe afgørelse om, hvorvidt det vil være tilrådeligt, at han lader sine 13 lægmissionærer komme dertil. Pater Calis, der er 35 år gammel, har startet denne gruppe på fem kvinder og otte mænd.

Oblatpateren har fået sin lille maskine af en hollandsk flyvemaskineforhandler, som også har betalt for hans flyveundervisning og sørget for en pilot, som kunne bringe ham selv og hans maskine til Kongo.

Pater Callis kommer til at arbejde i bispedømmet Ipamu i provinsen Leopoldville. Blandt de lægmissionærer, han håber at kunne lade følge efter sig til Kongo, er der metalarbejdere, tømrere og en sygeplejerske.

Skal De flytte?

AMAGER
FLYVEFORRETNING

Jul. Larsen & Sønner
AMAGERBROGADE 221
Am. 6647-6250

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 25.: 16. søndag efter pinse (s. 710, grøn).

I konsekreerede kirker (med undtagelse af domkirken) er højmesse i dag: Kirkevielsesmessen (s. [77], hvid). Ihukommelse af søndagens messe (s. 710).

MANDAG d. 26.: Søndagens messe (s. 710, grøn). Ihukommelse af Cyprian og Justina (s. 1087), martyrer.

I konsekreerede kirker (med undtagelse af domkirken): Kirkevielsesfest (s. [77], hvid).

TIRSDAG d. 27.: Cosmas og Damian (s. 1088, rød), martyrer.

ONSDAG d. 28.: Wenceslaus (s. 1089, rød), martyr.

TORSdag d. 29.: Ærkeenglen Mikael (s. 1089, hvid).

FREDAG d. 30.: Hieronymus (s. 1091, hvid), præst og kirkelærer.

LØRDAG d. 1. oktober: Gudsmoders lørdagsmesse (s. 90, hvid). Ihukommelse af Remigius (s. 1092), ærkebiskop.

Unge katolske arbejdere

afholder åbent-hus for alle interesserede i K.U.K. lokalet Stenosgade 4, Vesterbro, onsdag den 5. oktober kl. 19.30.

Aftenens emne: Vi debatterer vor stilling til septemberforliget med ikke-katolske arbejdere!

Tilmelding i forvejen til Per Wedell Topp, Asminderødgade 3, N. Ægir 3124 x.

Per og Poul

Alle gymnasister og realister, der frekventerer ikke-katolske skoler, indbydes venligst til religionsundervisning hveranden torsdag kl. 15, Nørrebrogade 27, 3. sal. Første gang torsdag den 6. oktober.

Bjørn Højbo

Den hellige Frans' 3. orden har møde i St. Annæ kirke onsdag den 28. september kl. 19.30.

De unge og deres tro

Om dette emne taler pastor Schindler på den første »1/2 week-end« i dette skoleår, som finder sted søndag den 25. september kl. 9.00 på Rygaard, Bernstorffsvej 56, Hellerup. Alle unge katolikker fra 14 år og opefter er velkomne.

Nu kommer den danske TIDEBOG

Betydningsfuld bogudgivelse i efteråret

Nu er den længe ventede og med stor interesse imødesete danske *Tidebog* lige ved at være på trapperne. Før den kan udgives, skal der endnu gøres et stykke arbejde, men vi har haft lejlighed til at gennemblade korrekturarkene og vil skynde os med at fortælle den gode nyhed om vort første breviar på modersmålet. Enkelte tidebønder findes allerede på dansk i tredje-ordnernes bøger, men nu kommer en bog, som rummer det *romerske* breviar d.v.s. de syv tidebønder fra matutin til komplet. Ganske vist er Tidebogen en forkortet udgave af Breviarium Romanum, men få lægfolk har mulighed for at bede det komplette breviar, som præster, munke og nogle nonner hvert døgn reciterer eller synger.

Vi skal snart fremkomme med en grundig redegørelse for denne nyhed indenfor dansk katolsk litteratur. Bogen indleder en epoke, idet det nu bliver muligt for enhver, der ønsker et regelmæssigt bønsliv i overensstemmelse med Kirkens liturgi, at følge kirkeåret og

hente åndelig fornyelse i de gamle, indholdsrige tekster. Hidtil har det været en betingelse, at man var fortrolig med latin eller med et af nutidens hovedsprog.

Tidebogen kommer hos Sankt Ansgars Forlag, men er udgivet på Sankt Josef Søstrenes initiativ. Søstrene har ønsket at kunne bede deres daglige officium på dansk, men har samtidig villert række en hjælpende hånd til andre søster-ordner og til de øvrige katolikker, som har savnet denne bog. Oversættelsen og bearbejdelsen er foretaget af søster Benedicte Ramsing C.S.J. Forbilledet er et amerikansk breviar for lægfolk, som er udsendt af benediktineren, pater William G. Heidt. Salmeoversættelsen er taget fra Theologisk Oratoriums udgave, mens de bibelske tekster er fra 1957. Bogen trykkes på tyndt papir og får nogenlunde samme format som den katolske salmebog.

Dominikanerne i Ordrup anmoder venligst folk, der vil ringe til dem, om kun at telefonere i tiden kl. 11—12 eller kl. 17—18. Uden for disse to tidsrum kan man ikke med sikkerhed regne med, at der svares på telefonen.

I alle anliggender, der angår sognet (pater Vian og pater Hansen) bedes man ringe på OR 422, mens man, hvis man ønsker at tale med de øvrige præster, bedes benytte OR 3038.

KORRESPONDANCER OVERSÆTTELSER UNDERVISNING

Tysk - engelsk - fransk
latin - svensk

STIG ROLVSEN

Søndre Fasanvej 52, Valby
Telefon 30 47 93

(Medlem af
Sproglærerforeningen af 1955)

R.I.P.

Vor kære mor

JOSEPHINE NIELSEN

døde den 15. september 1960.

Helmuth Nielsen

Juel Nielsen

Bed for hendes sjæl.

Et minde om Pius XII

En 30 cm long-playing plade med 8 sider illustreret tekstbilag (på engelsk) udsendt af Christianitas. Pladen alle katolikker bør eje. Et dokument om den afdøde paves livshistorie og livsgering.

Pladen koster 39,50 kr., og vi sender den overalt pr. efterkrav — portofrit mod forudbetaling. Ring eller skriv i dag. — Kun begrænset antal tilbage.

HARTMANN

Musik

Godthåbsvej 132 - København F
Tlf. Go. 2526 - Giro 102 727

FØRSTEPLADSEN

Jesus var på en sabbat taget ind hos en af de øverste farisæere for at holde måltid. Da man gik til bords, lagde Jesus mærke til, hvordan de indbudte udvalgte sig de øverste pladser. Han tog derfor til orde og fortalte følgende lignelse: »Når nogen indbyder dig til et gæstebud, så sæt dig ikke øverst til bords; måske er der indbudt en, som er fornemmere end du, så han, som indbød både dig og ham, kommer og siger til dig: »Lad denne mand få din plads!« og da vil du med skam få den nederste plads. Nej, når du bliver indbudt, så gå hen og sæt dig nederst; når så han kommer, som har indbudt dig, kan det være, han siger til dig: »Ven! sæt dig højere op!« så bliver det til ære for dig i alle gæsternes påsyn. *Thi enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, som ydmyger sig selv, skal ophøjes.*« (Lukas 14, 1—11).

Vi har al rimelig grund til at tro, at der var nogle af Jesu disciple til stede ved denne lejlighed, således at Jesu ord også har sigtet til dem. Måske har de netop været blandt dem, der udvalgte sig de øverste pladser. I hvert fald står det fast, at når Jesus talte til jøderne, talte han også for at belære sine disciple. Derfor er det også til os, Jesus taler; ellers ville vi jo i dag — mere end 19 hundrede år efter at denne begivenhed har fundet sted — høre og læse disse ord af blot og bar historisk interesse og ikke som hans dis-

ciple. Men vi vil jo gerne kaldes hans disciple. Derfor må hans ord også sigte til os kristne. Derfor må de sigte til Kirken. Ja, det gør unægtelig det hele meget mere kompliceret: hvordan i alverden kan Jesus mistænke sin Kirke for at ville indtage en plads, der ikke tilkommer den? Og det må han jo åbenbart gøre, for ellers ville disse ord ikke virkelig have bud til os, og så ville de være overflødige. Dette sidste ville ligne Jesus dårligt.

At disse ord sigter til os kristne, kan vi til nød forstå og acceptere. Evangeliet lærer os jo gang på gang, at vi skal ydmyge os;

»Når nogen indbyder dig til et gæstebud, så gå hen og sæt dig nederst.«

selv om det er ubehageligt og gør ondt, bøjer vi os alligevel for evangeliets krav. Ellers ville vi jo give afkald på at være kristne. Men at ordene også skulle sigte til Kirken som sådan, ja, det kan vi ikke rigtig forstå. Måske vil vi ikke forstå det. Det er da så klart, at netop den skal indtage førstepladsen. Er den ikke Kristi brud, Helligåndens tempel og Herrens bolig her på jord? Og dog må Kirken ikke glemme, at ingen tjener er større end sin Herre, og at den ligesom Kristus skal fornedre og ydmyge sig for at indgå i Guds herlighed. Glemmer den det, så svigter den på et meget centralt punkt og har ikke mere lov til at kalde sig for Herrens tjener.

Hvorfor har vi altid så travlt med at få anbragt Kirken på førstepladsen? Mon ikke, fordi vi vil lade Kirken få den plads, som vi så gerne selv ville have, men som vores kristne ydmyghed forbyder os at tage? Så kommer vi så nemt over korsets forargelse. Vi lader Kirken vokse for selv at blive mindre. Og så benytter vi Kirkens førsteplads til selv at komme i højsædet. »Elendige menneskebarn,« bliver så Jesu ord til os, »du sanser ikke, hvad Gud er, men kun, hvad mennesker er. Glem ikke, at Kirken er korsmærket, som jeg selv har været det. Glem ikke, at den største iblandt jer, er den, der gør sig til den mindste: den, der i ydmyg kærlighed giver afkald på al jordisk hæder og ære for at vie sit liv til at tjene mig og mit herredømme.«

Kirken skal have førstepladsen, men det er Jesus selv, der skal give Kirken denne plads. Der er kun én måde at opnå den forventede førsteplads på, og det er at lade være med at sætte sig på den.

K.O.

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

EMANUEL JENSEN & H. SCHUMACHER

Murer- og

Entrepenørforretning A/S

Godthåbsvænget 4, København F

Telefon C. 963

Chr. Hansens køudsalg

København F

Telefon Eva 6465 - 6466

Gl. Kongevej 163

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre

aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27

Byen 7920 - Am. 1248

Per Meyer 94 33 66

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Plyds og papegøjer - en kristen film?

Min kollega i dette blads redaktion, min begavede kollega dominikanerpater Martin Drouzy, har i forrige nummer fortalt os, hvad han fik ud af den italienske instruktør Fellinis film »Det søde liv«. Han fik mere ud af den end undertegnede, hvilket kan konstateres ved en sammenligning mellem hans kronik og min beskedne anmeldelse i nr. 31. Man kan kun glæde sig over, at filmen skænkede ham så megen inspiration til en kronik. Den er værd at læse. Hvis De sprang den over, find da forrige uges nummer frem og tag fat på den — især hvis De agter at se filmen. De vil med pater Drouzys fortolkning in mente få et rigere udbytte af denne film og — dette er sagt uden ironi — formå at holde Dem vågen mindst et par timer under filmen.

Jeg føler mig lidt beklemt over at vedgå min egen fadæse i forbindelse med Fellinis film. Selv om jeg øjnede alle de symboler, min kollega omtaler, benyttede jeg ikke lejligheden til at tolke dem og stille spørgsmålet: »Er Det søde Liv en kristen film?« Det burde være gjort. Mon det ikke meget oftere bør gøres, når man ser en film? Jeg er kommet i tanke om, at jeg i hvert fald for at vise min gode vilje nu bør stille dette spørgsmål i tilknytning til min yndlingsfilm blandt de morsomme, den engelske *Plyds og Papegøjer*, som jeg i sidste uge af samme grund så for tredje gang.

De kender vel *Plyds og Papegøjer*?

De husker, at den *tilsyneladende* handler om en tyve-bande, der indlogerer sig hos en elskelig ældre dame og fra hendes hus med hende som redskab begår det store kup. Da hun opdager, at de fem mand ikke er et amatørkorkester, som holder prøve i hendes hus, men en ægte tyve-bande, oprulles den mest vanvittige del af handlingen. Ingen af dem kan beslutte sig til at uskadeliggøre hende, og det ender med, at de alle på besynderligste måde omkommer o.s.v.

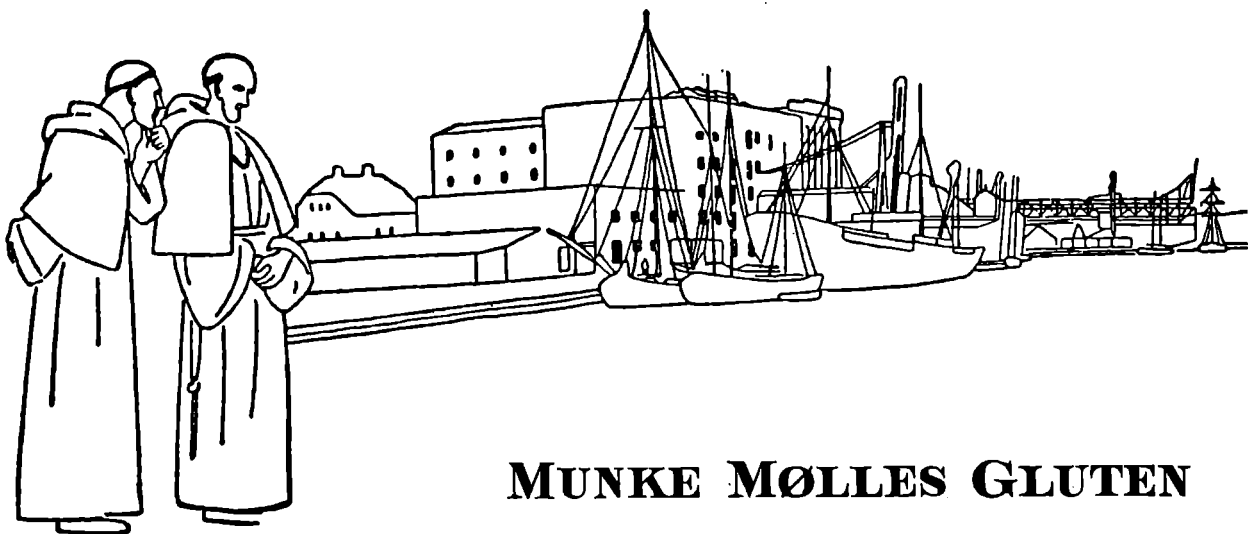
Tilsyneladende handler filmen kun om dette, men er man skarpsindig vil man kunne se noget andet og mere! Det forekommer mig, at denne film også fortæller om, hvordan et menneske i kraft af sin troskyldighed bliver værnet mod denne verdens nedrigheid. Den gamle dame, Mrs. W., er en af de ensomme, rene sjæle, hvem denne verdens smuds ikke har berørt. Det eneste smuds, hun daglig må slås med, er osen fra de mange lokomotiver, der ruller under broen ved hendes hus; men den er netop et symbol på den moderne verdens forgæves anslag mod hendes hjertes citadel! Hun klager ikke. Selv lokomotivernes dampfyl, der går os gennem marv og ben, forstyrrer ikke hende. Hendes verden er et stykke vild og frodig natur midt i Londons goldhed. Hun holder papegøjer. Tre styk. Disse eksotiske dyr er hendes venner, gennem dem går en forbindelse bagud til hendes afdøde mand — men det kan nu være lige me-

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27, KØBENHAVN

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

MUNKE MØLLES GLUTEN

Guinness i Plyds og Papegøjer

get i denne forbindelse. Det er derimod vigtigt for den symbolske tolkning, at papegøjerne bærer menneskenavne. Ikke det sædvanlige poppedrenge-sludder, men rigtige menneskenavne! Hvor forbløffende! Hun er ikke ensom, nej, hendes stue er befolket med talende væsner, som af og til siger ting, der såmænd kan være lige så fornuftige som menneskelige ytringer. Man observerer dette, da hun senere holder five-o-cloc tea med sine veninder. De hyggelige gamle skabninger (veninderne) er også en art papegøjer. Lige med ét er der ikke tre papegøjer i stuen, men hele syv. Og mens man fornemmer det dramatiske sug gennem sit inderste indre, begriber man, at dette er ikke en neo-realistisk film, men en fabel om mennesket på godt og ondt (navnlig det sidste, for de snakker for meget). Vi er nået helt ud i det udefiner-

bare. Vi har forladt det konkrete. Den oplevelse er alle penge værd, og tilskuerne forstår det. Alle de små konfektposer falder til ro i den stund.

Men der er endda mere i denne film. Vi vil slet ikke tale om konflikten mellem de slemme mænd og den ensomme gamle lady i det skæve hus. Den kan enhver tilskuer selv opdage. Jeg skal blot påpege, at hun på forunderlig vis bliver den stærkeste, fordi hun er værgeløs, men uskyldig. De trækker lod om rollen som drabsmand, men én for én viger de tilbage for at fuldbyrde handlingen. Hun har rørt ved den sidste rest af positiv livsholdning hos dem. De kan ikke nænne at kværke »Bedste«, som de kalder hende. Instruktøren vil jo sige os, at... o.s.v. nej, det er for tydeligt.

Men et andet symbol blandt de talrige, filmen rummer, bør hentes frem ved denne lejlighed. De husker, at Mrs. W. to gange laver the. Man ser hende i køkkenet, før tilberedningen begynder. Hun åbner vandhanen, henter en kelle og slår på røret, hvorefter hun anbringer kedlen under hanen. Vandet kommer pludseligt og spruttende — men aldrig før kellen et par gange har rystet røret. Tilsyneladende en ligegyldig detalje. Men den er rig på mening! Mennesket kan nok gøre en anstrengelse, men opnår intet uden tålmodig venten. Vandet strømmer ikke blot fordi man åbner hanen, man må også tillidsfuldt slå på røret! Så strømmer vandene — hvis der ikke er lukket for hovedhanen. Symbolikken er igen let at gribe. Jeg skal undlade at sige mere om den ting. Det er ikke altid til gavn at analysere et sindsbillede. Lad det stå. Rør!

Og til sidst en konklusion: Filmen om Mrs. W. og de slemme mænd er en film om Dem og mig. En film om mennesket! Der er håb endnu for os alle, så længe Mrs. W.'s rynkede, forfjamskede, uskyldige åsyn ser på os gennem lokomotivrøgen. Hende skal vi ikke være bange for. Men tre papegøjer — er det ikke for mange? g-

VREDENS DAG

Pauluskredsens forlag har som billigbog til kun kr. 4,85 trykt fjerde oplag af Robert Hugh Bensons »Verdens Herre«, den fantastiske roman om verdens undergang, vredens dag. Oversættelsen fra engelsk blev besørget af Johannes Jørgensen allerede før 1. verdenskrig, og hans forord er med rette bevaret også i dette oplag.

Benson fødtes i 1871 som søn af den anglikanske kirkes primas, ærkebiskoppen af Canterbury, og i 1903, kort efter faderens død, lod han sig optage i den katolske kirke og senere præstevic.

Johannes Jørgensen siger i sit forord, at »Verdens Herre« er at betragte som udtryk for det tilbageslag, der næsten altid følger et så betydningsfuldt skridt som det, Benson har foretaget. Romanen er frugten af samtalen mellem tvivl og tro, og bogens skikkelser er kæmpesymboler på denne indre tvedragt i en moderne kristens sjæl.

Romanen foregriber den gigantiske kamp mellem kristendommen og materialismen, og den beskriver i detaljer anvendelsen af metoder, som såvel nazismen som kommunismen har knæsat.

Den sidste pave, fordrevet til Nazareth og med kun et par tusinde tilhængere, holder angst og bævende troen fast med følelsen af at forskertse både sandhed og godhed. Her i denne skammekrog var han krøbet hen, medens verden gik frem, stor og strålende og lykkelig, i pagt med livet, virkeligheden, skønheden og alle gode magter.

Tiden var kommet, hvorom apostlen Paulus havde varslet et par tusinde år før: »Herrens dag kommer ikke, forinden det store frafald er kommet, og det syndens menneske, fordærvelses søn, er åbenbaret. Guds fjende, som sætter sig i Guds tempel og udgiver sig for at være Gud«.

Da den sidste håndfuld kristne blev udryddet, gik verden under og al dens herlighed var ikke mere.

Ingen kristen kan læse denne bog uden at rystes. Så meget af det, Benson varslede allerede i 1910, er i dag indfriet. Gud tillader den verden, han selv har skabt, at gå sine egne vilde veje langt borte fra ham.

»Verdens Herre« varsler kampen mod den vældige magt, som er blevet os bebudet fra kristendommens første tider, den magt, hvis undergang er besluttet fra evighed af.

E.D.

Det levende Lys

ASP-HOLMBLAD

ALTERLYS

i alle størrelser

og i øvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Læserne skriver

I denne rubrik optages *korte* læserbreve om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.

Et spørgsmål

Til forståelse af Elsebet Kielers kronik: »Temperament og karakter« i Ugebladet den 12. august vil jeg gerne bede om en definition af begrebet: karakter.

»Karakteren er resultatet af individets selvbearbejdning« — af hvad? Af et klart svar på dette spørgsmål afhænger forståelsen af kronikken som helhed og ganske særligt af sætningen: »Hellighed er således en særlig fuldkommen form for karakter«.

Jutta Neergaard

Svar til Jutta Neergaard

Ifølge kronikken er karakteren 1. resultatet af personens opdragelse af sig selv som menneske (karakteren går altså på helheden); 2. er denne selvopdragelse (og derfor også karakteren) bestemt af de livsværdier, som vi på længere sigt vælger som normer for vor holdning og handlen.

Konklusionen må derfor være følgende: Når et menneske helhjertet lader sig drage af Gud til et liv i ham, og når det, draget og båret oppe af Gud, holder ud i sin beslutning og derfor »bliver i Gud« (1. Jo. 2,6,24,27) uden at give op overfor vanskeligheder inde-

fra, så vil dets karakter lidt efter lidt blive formet deraf; det vil sætte sit præg på hele hans person. Mennesker, hvis karakter er blevet formet og bestemt af et sådant stadigt liv i Gud, kalder vi helgener, fordi helligheden består i altid at »blive i Gud«, koste hvad det vil.

At hellighed derfor er en særlig fuldkommen form for karakter, siger sig selv; der gives jo ikke højere livsværdier end et liv i Gud, og karakteren bestemmes som allerede sagt af de livsværdier, man rækker ud efter og holder fast ved.

Jeg håber, at dette er klart. Min kronik skulle især belyse den opgave, som temperamentet stiller karakteropdragelsen; men spørgsmålet om karakter og hellighed er unægtelig et spændende emne. Iøvrigt kan henvises til Rudolf Allers storartede lille bog: »The Psychology of Character«, Sheed and Ward.

Med venlig hilsen — E.K.

Ansvar for nøden

En fjernsynsudsendelse fra ét af de lande, vi kalder underudviklede, stillede mig dette påtrængende spørgsmål: Hvorfor er nøden så stor i Indien i dag?

Som altid tror jeg, vi først må søge skylden hos os selv. Naturligvis er vi medskyldige. Måske ikke på grund af vor aktivitet, men snarere på grund af vor passivitet. Vor laden stå til. Vi mangler jo nemlig ingenting, og vi glæder os over messen hver søndag, over at vi er Guds børn, og at vi kan komme her og ære Gud i alterets sakramente. Men vi glemmer, at Jesus er død for hele verden, for alle de børn, der lever på denne jord, og at vi som kristne derfor har ansvar for dem, som var de vore egne, skabt af vort kød og blod. Hvordan kan det ellers gå til, at der i Indien lever børn, der kun får mad fire gange om ugen? Mens vi herhjemme lever i overflod? For hvis vi ikke vil indrømme dette, er vi ikke ærlige overfor os selv

Skilsmisser i Italien

En Gallup-undersøgelse om skilsmisser fornylig i Italien gav det overraskende resultat, at færre og færre italienere er interesseret i skilsmisse. Det er så meget mere overraskende, som den italienske ægteskabs-lovgivning er en af verdens strengeste. Den udtrykker endda i visse henseender et strengere syn end kirken, der anser en del af de ægteskaber for ugyldige, som er uopløselige ifølge den borgerlige lov. Ifølge undersøgelsen er antallet af modstandere af skilsmisse vokset fra 53 pct. til 62 pct. siden den tilsvarende undersøgelse for syv år tilbage, og tilhængerne udtrykte sig i mere lunkne vendinger end dengang.

I Italien lever over en halv million par uægteskabeligt sammen, fordi en af parterne eller begge er forhindret i at gifte sig på grund af en tidligere, uopløselig forbindelse. Samtidig regner man

med, at en mængde mislykkede ægteskaber holdes gående af hensyn til børnene eller ganske simpelt af økonomiske grunde.

Man har søgt at forklare den stigende mistillid til skilsmisser, og den almindelige mening er, at den til en vis grad skyldes Kirkens voksende indflydelse, men i højere grad en instinktiv følelse især hos kvinderne, af at ulemperne ved en skilsmisse er større end ulemperne ved den strenge lovgivning. Italienernes kærlighed til børn får dem til at opfatte børnenes interesser som noget afgørende. Skilsmisser som Roberto Rosellinis og Ingrid Bergmanns synes at virke på italienerne som en katastrofe. Man hører atter og atter denne kommentar fra høj og lav:

— Stakkels børn!

TIL BYEN
- i byen
FRA BYEN
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE

Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane, all. bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

Prøv vort fordelagtige abonnement ...

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/5 I. Rørding & Co. Vester 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

og overfor Gud. Vi har langt mere af alt, end vi har brug for. Og det gælder ikke bare dagligt brød, men også klæder, hus og hjem, køretøjer og alskens luksus. Hvordan kan vi forene det med evangeliets tale om, at den som har to klædninger skal dele med den, som ingen har, og at vi skal give til den som beder os, at alle disse mindste små er Jesus selv, der kommer os i møde med hungrende maver og tiggende hænder. Er nøden i Indien ikke et råb til os fra Gud om at elske vor næste som Gud elskede os. Eller tror vi som katolikker ikke på, at Gud virkelig kan forløse os fra vort eget selv, vor egoisme, og gøre os til sande kristne, der er parate til at leve vores liv for de andre? Er det ikke det, vi er kaldede til? Eller kan vi tro det er foreneligt med Guds vilje, at Indien skal lide nød, mens vi intet mangler, men har overflod? Kunne nøden i Indien ikke være Guds kald til os om at leve vor tro og virkelig dele med de andre.

Jeg kan ikke tro, det skulle blive nødvendigt at påtvinge det dybt religiøse indiske folk vestens skikke i form af præventive midler for at standse den befolkningsekspllosion, man frygter. Sterilisation har også været foreslået. Jeg kan ikke tro det er nødvendigt. Gud har andre veje. En af disse er os katolikker. Vi må kunne yde og ofre. Eller kan vi fastholde en tro, som forbyder effektive midler til svangerskabsforebyggelse — uden øjeblikkelig at være rede til på den ene eller anden måde at skaffe mad til det fødselsoverskud, der bliver følgen?

Lad os være taknemmelige over Sr. Vincentgilderne og glæde os over de gode penge, der allerede er kommet ind, men lad os også gøre os klart, at de fleste af os hidtil slet ikke har givet i forhold til vor ydeevne.

Lad dette være en bøn om, at vi altid må huske, at vi også har en næste i Indien, en næste der mangler vor hjælp. En bøn om, at vi ikke må glemme bespisningsunderet i ørkenen, men tro ordet der siger:

Giv Herren æresoffer af al din ejendom og af din avls førstegrøde. Da skal dine lader fyldes til overflod og dine persekar strømme over af vin — Eller kan vi tvivle om, at der var mad nok til os alle, hvis vi virkelig blev ét i Kristus!

Lise Thrane

Vi har modtaget et par læserbreve, som støtter tanken om at danne en katolsk lærerforening. De vil blive bragt i næste nummer.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Filmsiden afsl.

timentalt indslag, navnlig til sidst. Vi bliver præsenteret for ofrenes efterladenskaber, kufferter, briller, legetøj i bjerge; billederne ledsages af bevægede ord. Inge Hvid-Møllers stemme er lidt grebet og blød. Det nøgterne forsvinder, og vi omgives af den følelsesfuldhed, som vi så gerne vil bade i, fordi den får rædslerne til at blive lettere at bære. Filmen havde været bedre uden den slutning.

Bo.

MØBELPOLSTRER

tilbyder første classes ompolstring til billige priser.

Billet mrk. N. U.
til annoncerekspektionen.

UNG PIGE

15—16 år med interesse for husgerning søges. Hel- eller halvdags stilling. Må kunne bo hjemme. God løn.

Overlæge W. Permin
Grønnevej 253, Sorgenfri.
Tlf. 84 66 65.

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspektion,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Vejle Mineralvandsfabrik
A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

1. kl. kød,
pålæg og
bestekød

SOPHUS LARSEN & SØN
Albanigade 39 . Odense . Tlf. 4895

Conditori »Smedegaarden«
Oscar Holmbøl
Østerbæksvej 90 - Tlf. 11 51 56
Odense

Leverandør til hospital og børnehjem

AXEL SMITH'S EFTF.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1 . Holbæk
Telf. 156

Markedsplads 10,
Holbæk,

Telefon 239

A. P. PEDERSENS SØN

Murermester

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod
smerter fra gigt, ischias og sygdomme som
kræver varme. - Oplysninger hos

JENSEN & OLSEN

Holbæk . Telf. 365

HOLBÆK MEJERI A-S

Ålgade 54 - Telefon 65

Leverandør til hospitalet

Rasmussen og Nielsens
maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

K&K

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDSELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

MEJERIET *Jestebro*

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Støt vore annoncører

FILM og TEATER

Stjernen

Atter en film om tyskeres opgør med sig selv. Denne gang er det jødespørgsmålet, belyst gennem en tysk underofficers korte møde med en ung jødisk pige

på vej fra Grækenland til Auschwitz. Men det er ikke så meget blevet en film om tyskere som en film om jøder.

Tyskeren Walter er repræsentant for rodløsheden, svagheden og passiviteten, som er almen-menneskelig. Allerede før sit møde med Ruth er han mere menneske end soldat, kunstner af sind og profession med en dybt pessimistisk livsindstilling affødt af krigen. Han konstaterer, at mennesker er blevet til chimpanser, og flygter fra virkeligheden ved hjælp af sin skitseblok.

Da er det, han møder Ruth. Det ville have været frygtelig banalt, om det nu var forelskelse, der fik ham til at vågne. Det er vi blevet forskånet for; den er der, den antydes. Men dette er ikke først og fremmest mødet mellem en mand og en kvinde, det er mødet mellem et menneske uden tro og et, hvis liv er forankret i tro og håb. Ruth er jøde. Hun tilhører et folk, der er kendt med lidelsen, og netop gennem lidelsen viser sin værdighed. Hun er i slægt med Anne Franks far og med den lille Jakobowsky fra filmen »Mig og obersten«. De ved, at livet ikke er en opfyldelse af krav om dette eller hint, ikke heller en berøvelse af goder eller en modgang, der slår alt i stykker. Det at leve er noget langt væsentligere og større, det er sandheden om mennesket og dets bestemmelse. Derfor kan Ruth sige: »Liv er altid bedre end død«. For liv betyder håb, en stadig mulighed for det godes sejr. Undrende står Walter over for denne unge pige, der umiddelbart før sin rejse til dødslejren kan bevare sit håb. Hans passive pessimisme bliver her stillet over for den tillidsfulde overbevisning: Det *kan* nytte. Og han vågner til bevidsthed om sin medansvarlighed. Han når ikke at redde hende, men han når at redde sig selv. Han forbliver ikke mere uvirksom. Han har valgt, og han ved, hvem han skal hjælpe.

Så mange betydelige film i dag er film, der kun kan vise os en rystende virkelighed. Sandheden er tomhed, amoralitet, gudløshed, pengebegær og magt. Hvor det er nødvendigt at se denne film, som lige så realistisk og med lige så megen styrke fortæller sandheden om troen og håbet.

Bo.

Løs på tråden

Skulle man overføre karakteristikken af film til gastronomisk sprogbrug, ville man vel betragte de lødige, tankevækkende film som vort sunde, nærende rugbrød, mens den lettere underholdning kunne komme i kagekassen.

»Løs på tråden« er hentet fra filmkunstens kagekasse. Den giver sig bestemt ikke ud for at være nærende (ikke en eneste dybsindighed er stukket ind imellem); den sprudler bare af vid og charme.

Det er svært at få telefon i New York, derfor må en kvindelig indendørsarkitekt finde sig i at dele partstelefon med en åbenbart meget omsværmet schlagerkomponist. Hun kender ham ikke, men drives til vanvid af altid at høre kælnе kvindestemmer på ledningen, når hun selv skal tale med sine kunder. Endelig lykkes det hende at ringe ham op for at få en løsning på telefonproblemet, og vi forstår straks, at der er to problemer til, der skal løses. Hun er dybt forarget over denne mand, der jonglerer med mindst ti forskellige piger, som han alle forsikrer, at de er hans uundværlige inspiration. Det burde der virkelig kunne sættes en stopper for! Han på sin side insinuerer, at hun er misundelig, og til hendes forargede protester svarer han blot, at der altid er noget mistænkeligt ved piger, der foretrækker ensomhed. Det burde der gøres noget ved! Bang. Røret på! Så har vi spillet gående vittigt og elegant lige til alle tre problemer løses under ét. Gæt engang hvordan.

Den, som i sidste uge fik fordøjelsesbesvær efter det klæge danske Sagabrød, siger efter denne film: Se, det var en kage, ikke for sød, ikke for tung og

uden bismag, men lækker, let og luftig — den smelter på tungen.

Ai.

Mein Kampf

Det er fejlagtigt, hvis man taler om rædslerne som det fremherskende i Erwin Leisers dokumentarfilm om nazismen. Og det er beklageligt, hvis man afholder sig fra at se den af angst for de alt for kendte billeder af den menneskelige lidelse, der blev følgen af nazismens hærgen i Europa.

Thi denne film vil meget mere end at skræmme os til ikke at glemme. Den vil prøve at vise alt, hvad der gik forud for terroren, for det er dér, vi må prøve at hente svaret på spørgsmålet: Hvordan *kunne* det ske?

Vi følger Tysklands, nazismens, Hitlers udvikling lige fra den første verdenskrig, som var den anden verdenskrigs allerførste begyndelse. Og det er det kapitel, der er det mest lammende. For selvom man betragter Tysklands situation i 20-erne, selvom man kan se, at en nation, der var således ydmyget, og som kæmpede med så mange økonomiske og politiske vanskeligheder, var et let bytte for en diktator, og selvom man bliver stillet ansigt til ansigt med den øvrige verdens svigten i afgørende situationer, — så står man alligevel målløs over for det faktum, at Hitler kunne gennemføre, hvad han ville. I modsætning til Nürnbergfilmen er der intet her, der prøver på at latterliggøre nazismens førere. Det er i den forbindelse væsentligt at huske, at de fleste film er taget af tyskerne selv i propagandaøjemed. Alligevel fremtræder føreren som en mand uden begavelse, uden charme, vulgær og banal i tale og fremtoning, — hvordan *kunne* han samle et helt folk? Magten må have ligget i en suggererende kraft, hensynsløshedens styrke. Den betingede den dygtighed, hvormed han fik genopbygget Tyskland og væbnet det til tænderne.

Men det er ikke nogen forklaring, og det mest deprimerende ved filmen er da det, at man med en frysen må spørge: Hvad forhindrer, at noget sådant sker igen? Og Leiser vil vel svare: Det må vi alle forhindre! Det er derfor jeg har lavet filmen!

Desværre er dokumentarstilen ikke helt gennemført, men svækkes af et sen-

(fortsætter side 15)

KATOLSK ugeblad

Efter en velfart til Aasebakken aflagde de 100 deltagere i det europæiske møde for lægapostolatet besøg i Birkerød kirke, hvor de beundrede kalkmalerierne — et vidnesbyrd om vore fædres kristne tro. Bagefter havde biskopperne, præsterne og den store skare lægfolk lejlighed til at hilse på sognepræst Sv. Melbye.

Den apostoliske
delegat,
ærkebiskop
Martin Lucas
modtaget i
København

Det europæiske
møde i
tekst og billeder

Bergmans film
Jomfrukilden

Læserbreve om
lærerforeningen

Apostolatet skal blive

verdensomspændende

Det europæiske møde for lægapostolatet, hvis tre første dage vi omtalte i sidste nummer, sluttede med vedtagelsen af en resolution formuleret af repræsentanter for de deltagende lande og drøftet af hele forsamlingen. Vi bringer hele teksten på side 3 og 4. Fra mødet afsendtes en telegrafisk hilsen til pave *Johannes XXIII*.

Formanden i lægapostolatets stående komité, COPECIAL, professor Silvio Golzio.

Ved plenarmødet tirsdag i sidste uge talte formanden for Den katolske Preses internationale Union, *Jean-Pierre Dubois-Dumée* om »De europæiske bevægelser og apostolatet i dets internationale sammenhæng«. Hans foredrag efterfulgtes af en diskussion. Professor *Ramon Sugranyes de Franch* lagde senere op til en drøftelse af arbejdet forud for den tredje internationale kongres, der skal afholdes om nogle år.

Ved det afsluttende møde aflagde de fire arbejdsgrupper rapport om deres resultater af samtalerne søndag formiddag vedrørende familien og dens apostolat, lægapostolatets opgaver under hensynta-

gen til vor tids sociale ændringer, lægapostolatet overfor den religiøse ligestyldighed og spørgsmålet om europæisk samarbejde blandt apostolatets udøvere.

COPECIALs formand, professor *Silvio Golzio*, takkede til sidst biskop *Subr* og den danske komité for deres gæstfrihed og deres medarbejde på dette første europæiske møde. Biskoppen udtrykte på fransk og derefter på engelsk sin egen glæde over at kunne modtage de udenlandske deltagere i Danmark. Det var hans opfattelse, at mødet havde givet gode resultater og kunne gavne lægapostolatets fremtid i de europæiske lande.

Fotoreportage: *Axel Jensen* og *Steen Jacobsen*

Mødets deltagere samlet på plænen under valfarten til Aasebakken

Pater A. Rawlin O.P. fra den norske gruppe udtaler sig under debatten på Nimb

Det europæiske mødes resolution

De delegerede til det første europæiske møde for lægapostolatet, som blev afholdt i København i dagene 16.—20. september 1960, har gennem dette samvær i broderlig ånd erfaret den dybe enhed, der udspringer af deres fælles kald som kristne og apostle.

De *forstår* nytten af den indbyrdes kontakt og udveksling mellem lederne af de apostoliske bevægelser i de forskellige lande i Europa.

De *udtrykker ønsket om*, at samarbejdet mellem samtlige bevægelser inden for lægapostolatet må fremmes i de enkelte lande i den form, der godkendes af hierarkiet i det pågældende land.

De *udtrykker deres tilfredshed* med de kontakter, der er bragt i stand i København, mellem katolikker i Skandinavien og deres trosfæller i andre lande i Europa, som har haft stor gavn af at kende erfaringerne fra apostolatet i de nordiske lande, der er så stærkt præget af deres protestan-

tiske fortid. Man bør forsøge at finde midler til en yderligere udvikling af en sådan kontakt og udveksling af erfaringer.

De *udtrykker håbet om*, at fremtidige møder må give lejlighed til en mere gennemgribende behandling af visse af de emner, der er blevet behandlet i København, især: lægapostlens opgave over for den religiøse ligestyldighed, som breder sig mere og mere i Europa; de problemer, der opstår for katolikker, ved at kampagnerne for »familieplanlægning« sætter ind med stadig større kraft i Europa; følgerne af de sociale ændringer på apostolatets arbejdsområde i vor tid; kendskabet til den kristne tros indhold — den åndelige og læremæssige skoling og skoling til katolsk aktion — som er så nødvendig, hvis katolikkerne skal føre et helt igennem kristent liv i verden af i dag.

De *udtrykker ønsket om*, at der må blive dannet organer, som er

nødvendige for at fremme et effektivt samarbejde mellem katolikkerne på de forskellige områder inden for Europa, så at lægapostolatet skal »komme til at svare til de dybeste behov i det nye Europa, som efterhånden bygges op, og for at Evangeliets lys skal trænge ind i de nye samfundsordninger, der opstår...« (Brev fra kardinal E. Tardini).

Med dette mål for øje vil de *anmode COPECIAL* om at lette udvekslingen mellem europæerne inden for lægapostolatet; om at opretholde kontakten mellem alle, der arbejder på at sikre katolikernes effektive tilstedeværelse i det »nye Europa« — især med de personer, der er ansvarlige for, at

Socialrådgiver Aase Andersen, formanden for Danmarks katolske Kvindesforbund, var den danske gruppes leder og havde nok at bestille.

den internationale konference, der blev organiseret i München af Tyske Katolikkers Centralkomité, bliver videreført.

De anmoder COPECIAL om at give dem, der er ansvarlige for lægapostolatet i de enkelte lande, alle nødvendige oplysninger, for at de skal blive i stand til at yde deres bidrag til et hensigtsmæssigt arbejde på dette område.

De *opfordrer* bevægelserne i de lande, der er repræsenteret på mødet: til at yde deres brødre i Kirken bag jerntæppet en stadig mere aktiv støtte ved bøn, oplysninger, materiel hjælp og — eventuelt — ved at foreslå de kirkelige myndigheder i deres bispedømme at indføre »en søndag for den forfulgte Kirke«; til også at være mere lydhøre over for budskabet fra vore brødre i denne »tavse Kirke«, som udfordrer os til stadig at fordybe os i vor tro og til at føre et kristent liv, der er bygget på et mere og mere solidt grundlag — enhver kristen og enhver apostolisk bevægelse er i dag kaldet til at leve i en verden, som kræver en uangribelig, ægte kristen tro.

Mødets deltagere *opfordrer* Europas katolikker til at tage sig deres ansvar over for de studenter og kursussøgende fra lande uden for Europa, som er kommet til Europa for at søge viden og teknisk dygtiggørelse, mere alvorligt; til at opmuntre lægmissionærer og andre grupper, der har som formål at hjælpe lægfolk i de nyere kristne samfund, for at de kan kende deres ansvar i de lande, der er ved at udvikle sig; til at gøre sig klart, at apostolatet er verdensomspændende, og til at samarbejde deres egen indsats med de internationale katolske organisationer, der arbejder på de pågældende områder.

Sagt i forbifarten

På lægapostolat-kongressen indfangede vi i skyndingen et par interessante personligheder, som fortalte om former for læg-apostolat i deres hjemlande. Frøken *Maria Meersman* fra Holland indtager en fremtrædende post indenfor den internationale kristne arbejderbevægelse, som trådte ud i livet i Belgien i 1922 under navnet J.O.C. (Jeunesse Ouvrière Chrétienne — den kristne arbejderungdom) og siden er vokset til en verdensomspændende bevægelse, omfattende nogle og firs lande og fordelt over alle verdensdele.

— Indenfor J.O.C., siger frøken *Meersman*, er princippet: *Med arbejdere for arbejdere!* På dette grundlag udsender J.O.C.-afdelinger i en mængde lande arbejderungdom til to, tre eller fire års virksomhed i lande, der særlig trænger til en udstrakt hånd. Der er netop for tre uger siden udsendt et hold på 35 unge hollandske arbejdere, som skal opholde sig i Afrika i tre år, og i dette tidsrum skal de, samtidig med at de har et erhverv, arbejde på opførelse af kirker og skoler, og så iøvrigt gennem deres liv være et vidnesbyrd om praktisk kristendom. De asiatiske J.O.C.-afdelinger har begyndt en lignende praksis. En ung pige fra Filippinerne er udsendt til Pakistan, hvor hun arbejder som sygeplejerske. Og to belgiske J.O.C.-ledere arbejder på en fabrik i Sydamerika,

Charles Smith fra Skotland

Maria Meersmann fra Holland

mens andre er sendt andre steder hen. Bortset fra dette arbejdes der energisk på hjemmefronten i form af familieapostolater, og efterhånden har ikke så få J.O.C.-folk indtaget nøglestillinger, bl. a. i regeringerne.

— Altså er virksomt våben mod kommunismen —.

— Sig helst ikke *imod*, smiler frøken *Meersman*. Vi opererer slet ikke med begrebet *anti*. Vi nøjes med at være for alt det positive, støtte og hjælpe det, hvor vi kan!

Mr. Charles Smith, der var med til at repræsentere Skotland, kunne fortælle om et nyt og interessant skotsk ungdomsarbejde, som særlig går ud på at forberede den katolske ungdom til ægteskabet og dermed imødegå det hastigt voksende skilsmisse-tal i Storbritannien:

— Det former sig som kursus, hvor unge af begge køn får instruktion i alle de praktiske og etiske spørgsmål, som vil blive aktuelle den dag, de er gift. De lærer budgetlægning — de får overslag over, hvad et hus koster, de lærer at indrette det. Og de får oplysninger om seksuelle problemer i katolsk belysning. På dette område har man tidligere været tilbøjelig til at stikke hovedet i busken — der er kommet bøger, som behandler problemerne i alt for vage vendinger. Men netop fornylig er der udkommet en katolsk, engelsksproget bog, som ikke går af vejen for kendsgerningerne, og som er yderst aktuel.

Mr. Tyrrell fra Dublin er i den situation at tilhøre en nation, hvor 97 pct. af befolkningen er praktiserende katolikker, og hvor der derfor ikke er brug for større energi med henblik på at bevare eller forstærke befolkningens trofasthed mod Kirken.

— Vi koncentrerer anstrengelserne indenfor læg-apostolatet om en udstrakt hånd til de fattige og om at arbejde for love, der giver social retfærdighed, fortæller mr. Tyrrell. Vore lægfolk lægger et stort arbejde i husbesøg hos vanskeligt stillede mennesker og koncentrerer anstrengelserne om at give dem praktisk hjælp. For Dublins vedkommende driver vi i sommermånederne et ferie-hjem ved kysten med plads til 200 børn. Her opholder de sig en uge ad gangen, skiftevis drenge og piger, og i de ti uger hjemmet holdes åbent, får et par tusinde børn på den måde en afslapning i sol og saltvandsluft.

COPECIALs ledende sekretær, Rosemary Goldie, holdt venligt, men sikkert alle tråde i sin hånd. Hun vidste, hvad hun skulle vide, om hver enkelt af mødets deltagere og om lægapostolatets vilkår i de forskellige lande. Ubesværet og hurtigt oversatte hun taler og diskussionsindlæg fra fransk til engelsk og omvendt. Biskop Th. Suhr sagde i sin afsluttende tale, at mødets succes i høj grad var hendes fortjeneste. Forsamlingen lo længe og højt af biskoppens bemærkning: »Jeg er ikke sikker på, at det næste møde kan blive en lige så stor succes... for jeg kunne tænke mig at beholde Miss Goldie som min generalvikar!«

Katolikkerne og det nye Europa

»På det politiske område søger Europa nye strukturer, der når ud over de nationale grænser. Denne bevægelse for at skabe enhed får utvivlsomt meget vigtige følger for Kirken i Europa og for Kirken over hele verden,« udtalte pater Jean Kerkhofs S.J. fra Louvain i sin tale på mødets tredje dag. Pater Kerkhofs talte om »Katolikernes opgave i det nye Europa«, og han indledede med et overblik over resultaterne af den internationale konference i München (juli 1960), der var arrangeret af Tyske Katolikkers Centralkomité. Fire kommissioner havde arbejdet med på denne konference. De var kommet til den konklusion, at Europa havde brug for en organisation til at fremme samarbejdet mellem katolikkerne i de forskellige lande. De var blevet enige om at affatte følgende tekst: »I betragtning af, at på den ene side 60 pct. af befolkningen i det frie Europa og 67 pct. af befolkningen i »de seks« er katolikker, og at der på den anden side er blevet oprettet internationale katolske organisationer, der omfatter hele kontinentet, og som svarer til de mellem-statslige og internationale organisationer som for eksempel De Forenede Nationers særlige kommissioner, kan man ikke lade være med at undre sig over, at der ikke findes en talsmand for den katolske Kirke i forbindelse med de europæiske organisationer.

Paven har endvidere til stadighed opmuntret alle kræfter, der arbejder på en ny politisk struktur (i den videste betydning af ordet »politisk«) i Europa. Konferencen skønner derfor, at samarbejdet mellem de europæiske katolikker bør suppleres og forstærkes med henblik på, at Kirken skal blive repræsenteret på en mere effektiv måde i dette nye Europa. For at nå dette mål, foreslår konferencen, at man skal oprette en permanent komité.

Pater Kerkhofs udtalte: Alt taget i betragtning kan vi sige, at denne Katolske Centralkomité for Europa ikke kommer til at dække et område, der dækkes af en allerede eksisterende katolsk organisation; den kommer heller ikke til at være en underafdeling af COPECIAL — først og fremmest fordi COPECIAL i første instans — omend ikke udelukkende — tager sig af læg-apostolatet, og endvidere fordi en centralkomité i praksis kommer til at have helt andre funktioner, der ikke —

det nu er tilfældet — udføres af COPECIAL (den europæiske afdeling). Centralkomiteen har fremfor alt følgende formål: a) en bedre oplysnings-tjeneste, og b) at de kræfter, der er til rådighed, samordnes og får større effektivitet. Den skal derfor snarere være en igangsætter, som skal fremme effektive kontakter, end en ny organisation ved siden af de andre; den skal være en europæisk organisation, hvor alle aktive kræfter kan mødes og forberede en indsats med videregående samarbejde mellem de enkelte organisationer. Med dette formål for øje har konferencen i München virket som en forberedende kommission, der har rensset jordbunden for at gøre det muligt for den midlertidige kommission at forberede oprettelsen af en permanent institution.

Hvad er COPECIAL

I vor omtale af det europæiske møde for lægapostolatet støder De flere gange på navnet COPECIAL. Hvad dækker det? Det er en forkortelse for Comitato Permanente dei Congressi Internazionali per l'Apostolato dei Laici eller på dansk: De internationale lægapostolat-kongressers stående komité. Denne komité blev oprettet i 1952 i forbindelse med den første internationale kongres for lægapostolatet. Den har til opgave at organisere kongresser og arbejds møder, men den har ikke nogen myndighed til at træffe bestemmelser vedrørende lægapostolatet i de enkelte lande.

COPECIALs første formand var dr. Vittorino Veronese, som blev udnævnt af pave Pius XII, og som nu er generaldirektør for UNESCO. Han blev i juli sidste år afløst af professor Silvio Golzio. De øvrige medlemmer er: præsidenten for De tyske Katolikkers Centralkomité, prins Karl zu Löwenstein, sekretæren for Kanadas Katolsk Aktion, Claude Ryan, præsidenten for Den Katolske Ungdoms internationale sammenslutning, Juan Vasques, formanden i Den Katolske PresSES Internationale Union, Jean-Pierre Dubois-Dumée, og præsidenten for Pax Romana, Ramon Sugranyes de Franch. Til komiteen er der knyttet en kirkelig kommission bestående af kardinal Pizzardo, biskop Alberto Castelli, mgr. Achille Glorieux, mgr. Pietro Pavan, mgr. Antonio Mazza, pater Martegani S.J. og pater Vincent Ryan O.P.

Fanatisme eller begejstring?

af pater Hans L. Martensen S. J.

På de fleste sprog har ordet »fanatiker« en nedsættende betydning. Men ganske særlig på dansk bruges udtrykket med en foragtelig, smædende klang — undtagen måske lige, hvis man er fanatisk fodboldspiller. I sporten kan man nemlig bære over med meget, men bortset herfra er det en rodfæstet overbevisning, noget som vi har suget ind med modermælken i hjemmet og sunget ud igen til morgensangen i skolen, at livet ikke har sat os stævne i det himmelblå, men »på det jævne«. Dette jævne skal vi for enhver pris holde os til, og selv om der måske findes »langt højere bjerge«, så tjener det os dog bedst at blive ved jorden, den jævne uden højhed og blæst; også selv om den måske bliver så jævn, at den snarere må betegnes som flad; fladbundet, fladpandet, overfladisk. I hvert fald ønsker vi ingen bjergbestigere, og derfor bliver betegnelsen »fanatiker« et af de aller værste skældsord, det danske gloseforråd spænder over. De fleste mennesker ville blive offer for neurotisk angst, hvis de engang kom i rigtig fare for at blive regnet for fanatikere. Alt andet hellere end dette. Det er ikke pænt at være fanatisk, det er ikke dannet, det er ikke dansk.

Er det nu meningen med alt dette, at vi vil tage fanatismen op til forsvar? Slet ikke. Men netop hvis fanatisme får lov at beholde sin klang af skældsord, er det vigtigt, at man grundigt rydder op i begreberne og gør rede for, hvad ordet egentlig betyder. Der er nemlig forskel på at være fanatiker og på at være ivrig for en sag og begejstret for den. Det er her, begrebsforvirringen sætter ind — og bliver farlig. Mange mennesker er nemlig bange for at være ivrige for en sag, de frygter for at sætte sig helt ind, de kvæler al begejstring i starten, altsammen fordi de lider af en hemmelig angst for, at man skulle komme til at regne dem for fanatikere. Så sandt som vi ikke i Danmark har overflod på helstøbte, ivrige mennesker, der kan bevæge sig lidt ud over det at

for flade, er det derfor betydningsfuldt, at man får øjnene op for den grundlæggende forskel mellem det ivrige menneske og fanatikeren; mellem den, der endnu har sjælsstyrke og mod til at kunne begejstres for noget, og den, der fanatisk gør vold på virkeligheden.

Før vi begynder at analysere begrebet »fanatiker« vil det måske være godt at tage et par eksempler frem til overvejelse. Ganske vist vil eksemplerne vise spørgsmålets vanskelighed, for med hensyn til bestemte personer vil der ofte herske uenighed, om de skal stemples som fanatikere eller ej. Lad os begynde med en skikkelse som apostlen Paulus. Urviltsomt en af verdenshistoriens største ivrere, en mand gennemglødet af begejstring og rede til at lide og dø for sin overbevisning. Var han en fanatiker? Først tøver vi måske lidt, men så kommer vi dog til resultatet: en mand så rig i sine tanker og så dyb i sin menneskelighed kan man umuligt kalde for fanatiker. Eller den hellige Frans af Assisi, der revolutionerede verden ved sin begejstring for den evangeliske fattigdom. Var han fanatiker? Nej, dertil var han for mild og åben, det føler man straks. Og nu Napoleon, var han fanatiker? Svaret er ikke let, meningerne vil være delte — men mon ikke han trods alt var for alsidig til at man tør stemple ham som fanatiker? Eller lad os tage hr. N.N., som absolut aldrig kan bevæges til at tale om andet end sine frimærker, er han fanatiker? Helt fri for det fanatiske er han måske ikke, og dog, han fortjener ikke rigtig betegnelsen, for han gør ingen forsøg på at omvende alle andre mennesker til også at blive filatelister. Men så hr. X.Y., som årle og silde kommer ved døren for at gøre propaganda for Jehovas vidner? Ja, her har vi måske endelig et eksempel på typen, han virkeliggør netop, hvad man forstår ved en fanatiker.

Begrebet fanatisme indeholder nemlig

tre forskellige elementer. Det udtaler noget om følelsernes heftighed, om forstandens indsnævretthed og om viljens stædighed.

Fanatikeren er besjælet af heftige følelser. En indre glød og gnist behersker hans væsen. Dette har han til fælles med ethvert ivrigt og begejstret menneske, og det er denne egenskab der bliver grund til forvirring, når den betragtes som fanatikerens eneste særpræg. Imidlertid er det slet ikke den heftige følelse, der er slet ikke begejstringens ild, der gør en fanatiker til fanatiker. Aldrig har et menneske fuldført noget stort uden denne indre glød. Ethvert socialt fremskridt, enhver videnskabelig opdagelse, enhver kunstnerisk nyskabelse blev fuldført af mennesker, der havde en gnist af begejstring og energi og hengivelse til en sag. De var ikke fanatikere af den grund. Gløden og gnisten er nemlig ikke hele fanatismens kendetegn, men blot et enkelt træk blandt flere; måske er det tværtimod begejstringen, der er det eneste træk i fanatismen, som er sympatisk og aftvinger respekt!

Det, som derimod mest af alt gør fanatisme til fanatisme, er forstandens indskrænkethed. Fanatikeren er smalsporet. Ikke nok med det, men han kan kun se sit eget smalle spor. Fanatikeren er blevet besat af en bestemt idé, men således at han samtidig er blevet blind for alle andre ideer. Han kan sige en sætning med uendelig patos og begejstring. Men det er ikke hans fejl, at han siger sætningen med begejstring; fejlen ligger i, at han kun er i stand til evig og altid at gentage den samme sætning. Fanatikeren mangler det, vi kalder »horisont«, det vil sige, at han fuldstændig mangler evnen til at leve sig ind i en fremmed tankeverden; han er ude af stand til at sætte sin egen tankeverden ind i den videre horisont og det fulde perspektiv.

Her ligger også grunden til, at fanatikeren for det meste (eller altid?) hyl-der et tankesæt, der simplificerer virkeligheden og bringer tingene på en uvirkeligt forenklet nævner; alt, hvad der har en vis alsidig horisont og broget mangfoldighed, forvirrer fanatikeren. Derfor appellerer for eksempel kommunismen til fanatikeren, netop fordi den bringer hele tilværelsen på en så overordentlig enkel nævner; alt bliver produkt af en ligetil historisk lov med sin ganske bestemte udviklingsgang og sit ganske bestemte mål; man forsyr-

nes med et letfatteligt skema, hvori man kan indordne alt (selv om man halvt ubevidst tvinges til at skære en hæl og klippe en tå, fordi virkeligheden ikke er så ligetil som systemet). Eller nazismen, der simplificerer alt ved at gøre det til produkt af en bestemt raceteori. Eller forskellige sekter, der appellerer så stærkt til fanatisk anlagte naturer, netop fordi de har isoleret en enkelt sætning ud af den kristne lære og gjort denne ene sætning til hele deres program. Jo mere ensidigt noget er, desto lettere kan det desuden komme til at besidde en momentan slagkraft. Der er ikke andre synspunkter at skæve til, der er ingen overvejelser, som sinker handlingen. Dette er atter grunden til, at fanatisme for det meste bryder med det traditionelle, ja ligefrem bliver en fjende af al tradition. Tradition betyder nem-

lig altid horisont, der gennem generationer er blevet udvidet og åben for livets og menneskenes mangesidighed; en lang og prøvet tradition (om den er politisk eller religiøs) er aldrig helt ensidig, netop fordi den har taget ved lære gennem mange tidsaldres og mange menneskers og mange tilstandes mangesidige påvirkning. Derfor vil man ofte finde, at fanatikerens voldsomme fødsel finder sted i et brud med al tradition, ligesom den luft, han senere ånder, er ensidighed.

Til forstandens indskrænkethed kommer nu viljens stædighed som det tredje og afsluttende element i fanatikerens væsen. Et menneske kan naturligvis godt være stædigt uden af den grund at være fanatisk. Stædigheden må ses i forbindelse med de to allerede om-

talte egenskaber. Det drejer sig om en stædighed, der på godt og ondt vil fastholde følelsernes heftige begejstring for en ensidig idé og et forkortet perspektiv; samtidig en stædighed, der ikke vil lade noget andet syn gælde, og som vil påtvinge andre sin egen horisontløse, traditionsbrydende og virkelighedsforkortende idé. Det er denne viljens stædighed, som bærer navnet intolerance.

Intolerance ligger netop i viljen, ikke i forstanden. Intolerance er ikke forstandens fastholden ved sin egen indsigtsom sand, men det er viljens uvilje til at lade andre gælde. En mand kan være overbevist om, at en anden tager fejl, uden at han af den grund er intolerant. Men når han stædigt lader den anden gælde for ingenting, således at det end ikke regnes for umagen værd at sætte sig ind i den andens tanker, så er han intolerant; og hvis viljens stædighed netop nægter de andres tanker al gyldighed, fordi ens egne tanker er snævret ind i en idébesættelses ensidighed, så har vi den egentlige og mest ubehagelige form for ensidighed. Denne intolerance er præcis fanatikerens.

For at sammenfatte det hele: fanatikerens mangler i særlig grad følgende egenskaber: han mangler følelsernes harmoni, som godt kan være til stede midt i begejstringens ild. Han mangler forstandens vide horisont og det intellektuelle mod, som kræves for at prøve at forstå andre. Endelig mangler han den særlige viljekvalitet, som kaldes tålmodighed, og som er evnen til at kunne vente; og han mangler beskedenhed, som er evnen til at kunne lade andre gælde.

Når derimod forstandens åbne horisont og viljens hele tålmodige energi omfatter en opgave, således at også følelsernes gnist forråder personens iver og begejstring — da skal vi ikke misbruge ord og forvirre begreber ved at kalde noget sådant for fanatisme. Fanatikerens kan vi undvære. Men uden mennesker, der har iver og begejstring for en sandhed, de har erkendt, og en værdi, de har oplevet, er vort samfund dødsdømt. Dømt til døden af alderdomssvækkelse og senilitet og forkalkning — og denne død bør man ikke fremkalde, fordi man nærer en overdreven angst for den infantilisme, som fanatikerens legemliggør.

Den hellige Frans af Assisi var ikke fanatiker. Han var for mild og åben, det føler man straks...

Fra Norge til Vatikanet

London (NC) — Den britiske regering har udnævnt Sir Peter Scarlett til at efterfølge Sir Marcus Cheke som britisk minister ved Vatikanet. Sir Peter er 55 år og har siden 1955 været ambassadør i Norge. Han er protestant. Det forventes, man igen følger den praksis at give ham en katolik som sekretær. Sir Peter Scarletts forgænger, Sir Marcus Cheke, døde efter nogen tids sygdom i Rom den 22. juni.

I Castros rige

Santiago, Cuba (NC) — Ved en festlighed i anledning af ærkebiskop Enrique Serantes 50 års præstebubilæum udtalte ærkebiskoppen, at katolikkerne i det østlige Cuba nu som en familie var forenede gennem deres vanskeligheder. Ærkebiskop Serantes har i sin tid støttet Fidel Castro, men var den første, som gennem et hyrdebrev advarede mod Castros nye kurs og den kommunistiske infiltration. Han bliver til stadighed angrebet af Castro-regeringens presse.

Ledende post til katolsk arbejderfører

Douglas, England (NC) — Den katolske arbejder-politiker George Woodcock er på de britiske fagforeningers årsmøde blevet valgt til posten som generalsekretær for kongressen, det ledende organ for 8 millioner organiserede arbejdere. George Woodcock er 56 år. Han begyndte at arbejde på et spinderi i Lancashire, da han var 12 år, men blev i sit 24. år tildelt et stipendium til studier ved Oxford universitet. Han afsluttede sine studier med eksaminer i filosofi, statsvidenskab og økonomi. I 1936 blev han tilknyttet fagforeningernes kongres og valgtes i 1947 til assistent for generalsekretæren. Valget af Woodcock som generalsekretær var enkelt, idet der ikke blev foreslået andre kandidater.

Førstepris til fransk film

Venedig (NC) — Det internationale katolske film-bureau har tildelt en førstepris til den franske film »Le Voyage en Ballon« (Ballon-rejsen), der er instrueret af Albert Lamorisse og blev vist ved den 21. film-festival i Venedig. Tildelingen af prisen begrundes blandt andet med, at filmen bidrager til »åndelig udvikling og højnelse af menneskelige værdier«. Ved anvendelse af en ny teknik har Lamorisse givet en poetisk vision af jorden og af menneskene. Den samme udmærkelse blev sidste gang givet til en anden fransk film, »Dialogue des Carmélites«.

Vatikanet udvider

Vatikanstaden (NC) — Mens pave Johannes endnu opholdt sig på sin sommerbolig i Castelgandolfo, har en stor skare håndværkere været beskæftiget med reparationer og ændringer ved Vatikanets bygninger. Posthuset bliver udvidet med to etager, og nogle af Vatikanets kontorer bliver for fremtiden forbundet med hinanden ved et rørpost-anlæg til hurtigere ekspedition af de daglige forsendelser.

I selve Vatikan-paladset har man benyttet sig af pavens fravær til at reparere væggene i modtagelsesværelset og erstatte vægbeklædningen, der endnu bar Pius XII's våbenskjold, med Johannes XXIII's eget våbenskjold.

Statssekretariatets officielle lokaler er blevet moderniseret, og et nyt hus, i hvilket præfekten for Vatikanets arkiver skal bo, er ved at blive bygget.

Ingen er sikker

Leopoldville (NC) — Biskopperne i Kongo har overfor nationalregeringen protesteret mod en gruppe soldaters overgreb på biskop van Caulewaert i Inongo og biskop Nkongolo i Luebo. Skrivelsen blev afsendt til Lumumba, mens han endnu havde kontrol over hæren. I det første tilfælde havde soldaterne uberettiget foretaget en husundersøgelse hos biskop van Caulewaert, der var i besiddelse af et forstærkeranlæg, som de antog for at være en radiosender! De tvang ham til på strømpefædder og med forstærkeren anbragt på hovedet at forlade sit hus, hvorefter de i en jeep førte ham til en militærlejr. Han blev beordret til at vandre gennem lejren stadig med forstærkeren på hovedet. Soldaterne indsatte biskoppen i en fængselscelle, hvor han måtte opholde sig nogle timer, indtil lejrkommandanten kom hjem og frigav ham.

Biskop Nkongolo blev dagen efter arresteret i den europæiske klub i Bakwanga, hvor han midlertidigt opholdt sig, og sat i fængsel. Han måtte befries af lederen for provinsstyret i Luluaborg, som kunne attestere, at arrestationen var ulovlig.

I protesten til Lumumba hedder det: »Alle Kongos biskopper protesterer indstændigt mod sådanne handlinger. Det er utilstedeligt, at folk uden bemyndigelse kan tillade sig at foretage vilkårlige arrestationer, og at mænd, der ikke kan skelne en radiosender fra en forstærker, påtager sig — også helt vilkårligt — at gennemføre sådanne undersøgelser ledsaget af overgreb på personer, som ikke har foretaget sig noget ulovligt. Vi håber, hr. premierminister, at De vil tage de nødvendige skridt til at hindre gentagelser af slige hændelser«.

Maria-kongres

Meksiko (NC) I oktober afholdes i Meksiko en Maria-kongres under ledelse af biskop Toroz Cobian. Man vil blandt andet drøfte mulighederne for, at Kirken kunne formulere læren om Marias åndelige moderskab overfor alle kristne som et katolsk dogme.

Vil ikke kues

Taichung, Formosa (NC) — Kinesiske nonner, som er blevet fordrevet fra det kommunistiske Kina, har på Formosa oprettet et noviciat som tegn på, at de ikke ønsker at give op. Det nye hus ligger i Taichung og rummer ved åbningen seks novicer og seks postulanter. Den pågældende søster-kongregation, Søstrene af Marias hellige Hjerter, har i forvejen 73 medlemmer på øen. 60 andre medlemmer af kongregationen, som ikke ved flugten i 1949 nåede ud af Manchuriet, har man ikke kunnet få forbindelse med.

FN's nye præsident

FN, New York (NC) — Den nye præsident for De forenede Nationers generalforsamling, irlænderen *Frederick H. Boland*, er den fjerde katolske diplomat, som i en kriseperiode er blevet valgt til den ansvarsfulde post. Tidligere har de tre katolikker *Oswaldo Aranha* fra Brasilien, *Carlos P. Romulo* fra Filippinerne og *Victor Belaunde* fra Peru været præsidenter.

Valget af en irlænder har særlig interesse under de vanskeligheder, De forenede Nationer nu må kæmpe med. Talsmænd for FN understreger, at de små nationer har en opgave som mæglere mellem de store magter. Irlændere har på baggrund af deres lands historie og deres trofasthed overfor kristendommen og den nationale tradition særlige forudsætninger for at støtte de små nationers kamp for selvstændighed.

Vi afslutter i næste nummer referatet af det europæiske møde for lægapostolatet med et uddrag fra sekretær *Rosemary Goldies* rapport og mgr. *Achille Glorieux's* efterfølgende kommentar. Vi havde forøvrigt i det første referat fra mødet fejlagtigt »udnævnt« mgr. *Glorieux* til biskop.

Ærkebiskop Lucas modtaget i København

Ved en pontifikalmesse i Sankt Ansgars Kirke blev den apostoliske delegat for Skandinavien, ærkebiskop *Martin Lucas* S.V.D., forleden budt hjertelig velkommen til Danmark. Et stort antal præster og katolikker fra hele Storkøbenhavn fyldte kirken til sidste plads. Det var ærkebiskoppen selv, der læste messen, og gav det hellige sakramente til hundreder af kommunikanter.

Efter trinbønnen tog biskop *Th. Suhr* ordet. Han mindede om, at Den Hellige Stol meget længe har haft egne udsendinge i en række lande som formidler af forbindelsen mellem Rom og den nationale gejstlige ledelse. Det er en glæde, at nu også Kirken i de nordiske lande — sin lidenhed til trods — har fået tilknyttet en sådan hjælper og vejleder. På danske katolikkers vegne ønskede biskop Suhr, at velsignelse og forbøn måtte følge ærkebiskop Lucas i hans nye gerning.

Ærkebiskop Lucas takkede og beklagede, at han var nødsaget til at tale på engelsk. Han glædede sig over den megen hjertelighed, hvormed nordiske katolikker havde mødt ham. Da han for få uger siden med pave *Johannes* havde drøftet sin kommende opgave, havde paven pålagt ham at videregive en velsignelse til danske katolikker, og det var ham en glæde at efterkomme pavens bud. Ærkebiskoppen så med forventning frem til et lykkeligt samarbejde til gavn for Kirken i Norden.

På vort billede ses den apostoliske delegat ved modtagelsen i Sankt Ansgars Kirke. Biskop Suhr rækker — som det er skik ved en biskops højtidelige modtagelse — ærkebiskoppen en aspergil med vievand til velsignelse.

De nye regler for messe og breviar

- SØNDAG d. 2.: 17. søndag efter pinse (s. 714, grøn). Ihukommelse af de hl. værnengle (s. 1093).
- MANDAG d. 3.: Terese af Lisieux (s. [194], hvid), karmeliterinde og missionernes skytshelgen.
- TIRSDAG d. 4.: Frans af Assisi (s. 1096, hvid), ordensstifter.
- ONSDAG d. 5.: Søndagens messe (s. 714, grøn). Ihukommelse af Placidus og hans lidelsesfæller (s. 1098), martyrer.
Eller: Placidus og hans lidelsesfæller (s. 1098, rød). Ihukommelse af søndagens messe (s. 714).
- TORS DAG d. 6.: Bruno (s. 1098, hvid), ordensstifter.
- FREDAG d. 7.: Rosenkransfesten (s. 1099, hvid). Ihukommelse af Marcus (s. 1099), pave.
- LØRDAG d. 8.: Birgitta (s. 1102, hvid), ordensstifter.

Ikke torsdag - men tirsdag

Alle gymnasiaster og realister, der frekventerer ikke-katolske skoler, indbydes til religionsundervisning hveranden tirsdag (ikke som før meddelt torsdag) kl. 15, Nørrebrogade 27, 4. Første gang tirsdag den 11. oktober.

Bjørn Højbo

A. C.

AC samler sine medlemmer til messe i Sankt Augustins kirke på Jagtvejen, København, søndag den 2. oktober. Som sædvanlig er der bagefter hyggeligt samvær ved morgenbordet. I tilslutning hertil evt. fælles udflugt. Frokostpakke medbringes.

Præsterne flytter ind

Ombygningen i den nye katolske institution Nordvanggård i Bistrup pr. Birkerød er nu så vidt fremme, at præstegården kan tages i brug. Fra 1. oktober flytter pastor Giel Gommans og pastor Jacob Muiser ind på gården. De har telefon Birkerød 2796. Fremtidig er der hver dag messe på Nordvanggård, mens der holdes messe i Hillerød mandag og tirsdag samt i Hørsholm de øvrige af ugens dage. Søstrene på rekreativshjemmet Nordvanggård har deres eget telefonnummer — Birkerød 96.

Den nye bog med rubrikker for brevaret og messebogen, som paven annoncerede den 25. juli i år, er nu udkommet og fylder et helt nummer af »Acta apostolicæ sanctæ sedis«, hvad der siger noget om forandringernes omfang. Det første indtryk, man får af bogen, er, at den følger den pastoralliturgiske linie, som blev indledt under Pius X, fik så stor en opblomstring under Pius XII og gav sig sit tydeligste udtryk i fornyelsen af påskens liturgi, i den øvrige reformering af den stille uges liturgi og i Rituskongregationens instruks vedrørende kirkemusikken af september 1958. Det, Johannes XXIII nu har givet os, markerer endnu et skridt på vejen, idet den endelige løsning af de liturgiske problemer overlades til konciliet.

Man har samlet og forenklet reglerne for, hvordan brevaret skal reciteres, og for fejringen af messen, og dette har fremført alt præget den nye kalender: Fra 1. januar 1960 deles samtlige liturgiske fester op i 4 forskellige grupper, og søndagen får en særlig høj rang, da det jo er på den dag, vi skal fejre mindet om opstandelsen og om vor dåb, og det derfor ikke er rigtigt, at man lader den vige pladsen for så mange helgenfester, som det hidtil har været tilfældet. For fremtiden vil det kun være tilladt at fejre de fester på en søndag, der indtil nu har været placeret som Duplex 1. klasse, mens alle andre fester viger for søndagen. På samme måde har man i de nye forskrifter forstået at give fastetiden og den sidste uge før jul en sådan plads, at man helt vil kunne samle sig om at fejre forløsningens store mysterier. — Man har endvidere rettet forskellige »skønhedsfejl« i kalenderen over kirkeårets fester. Således er fester, der indtil nu er blevet fejret to gange om året, enten blevet afskaffet, eller man har reduceret den ene, så den nu kun ihukommes i dagens messe. Andre fester skifter navn; Rosenkransfesten kommer f. eks. for fremtiden til at hedde Vor Frue af Rosenkransen. Kristi omskærelse bliver julens oktav. For øvrigt har man bibeholdt de tre store oktaver og de ældste af vigilierne.

For messen gælder det nye, at præsten for fremtiden ikke skal læse, men kun lytte til de tekster, der læses eller

synges, f. eks. af diakonen (eller af en lægmand, der virker som lektor), som man allerede har gjort det i nogle år i den stille uge. Noget andet, man vil gå bort fra, er, at *Confiteor* gentages lige før kommunionen, da denne syndsbeholdelse jo snarere hører til lige før eller i begyndelsen af messen (under trinbønnen).

Hvad brevaret angår, har man indført den store ændring, at ca. 280 af årets dage nu vil få en matutin med kun tre læsninger til de ni salmer mod tidligere ni læsninger. Denne ændring vil også komme til at gælde for de almindelige søndage; man har i denne forbindelse taget hensyn til, at præsterne lørdag aften som regel er travlt optaget af at høre skriftemål og forberede søndagens prædiken. I selve fordelingen af tidebønnerne sker der også visse ændringer. For at deres indre symbolik skal komme klarere til udtryk, vil det således ikke blive tilladt at bede *laudes* (morgenbønnen) i koret aftenen i forvejen, og det anbefales meget altid at afslutte dagen med komplet, selv om man måske af den grund skulle komme til at bytte om på tidebønnernes normale rækkefølge.

Og så et sidste vigtigt punkt: det går som en tydelig linie gennem de nye rubrikker, at biskopperne i missionslandene og andre steder, hvor de kulturelle forhold er anderledes end hos os i de vestlige lande, vil kunne opnå tilladelse til at foretage forskellige ændringer i den almindelige liturgi. Man vil f. eks. i lande, hvor farvesymbolikken er en anden end her, kunne få lov til at fejre messen med andre liturgiske farver end de her vedtagne (dette vil sikkert blandt andet få indflydelse i Kina og i Japan, hvor hvidt er sorgens farve, og sort er glædens!), og på den sydlige halvkugle vil biskopperne kunne lægge bededagene i september—oktober, som er de to måneder, hvor der under de himmelstrøg er mening i at bede om velsignelse for markens afgrøde, ligesom der vil være mulighed for at synges bededagenes litanier på de pågældende folks sprog.

Disse sidste muligheder er — foruden af rent praktiske grunde — også værdifulde, fordi de viser en vigtig forandring i den romerske indstilling: man vil give biskopperne en del af den magt tilbage, som de tidligere besad i Kirken, for således bedre at respektere de forskellige folkeslags egenart og deres kultur og traditioner, hvad der er et meget vigtigt aspekt i ordet *katolsk*.

n.

Spørgsmål og svar

Vi kristne — og måske ganske særligt vi katolikker — bliver ofte anklaget for at forholde os til Kirken som en forsikringstager til et forsikringsselskab, eller til Kirkens lære som et skolebarn til en facitliste. Vor måde at udtrykke os på bidrager kun til at forstærke dette indtryk: Vi har fundet hjem, vi har fået svar på alle vore spørgsmål, vi har fundet et ståsted. I de grelleste tilfælde taler man om, at man er konverteret, fordi man var enig med Romerkirken. Mange kristne taler og handler, som var de kun mennesker, der havde fundet en livsanskuelse til at bringe orden i deres tankeliv og tilfredsstille deres religiøse nysgerrighed. I selv-

optaget lykke over at have fundet en række læresætninger, der overflødiggør ens spørgsmål, slynger man disse i hovedet på sine ikke-katolske venner og bekender og forarges så i det stille over disse menneskers manglende logiske sans, når de ikke kan godtage vore indlysende patentløsninger. Den kristne tro reduceres til en religiøs mening, og Gud reduceres til slutstenen, der får det hele til at gå op.

Denne menneskelige selvtilstrækkelighed har Jesus flere gange på afgørende måde gjort op med: »Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?« Jesus nøjes ikke med at svare på farisæernes spørgsmål, han *stiller* dem spørgs-

mål. Farisæernes svar er da også typisk. Lukket inde i al deres selvtilstrækkelighed svarer de ham, at han er Davids søn. De ville have en Messias efter deres jordiske mål, en Messias til at bringe orden i deres politiske og religiøse forhold, så de på ny kunne blive en stærk nationalstat. Gud skulle bruges til at tilfredsstille deres politiske ambitioner. Men dette ville Jesus simpelthen ikke være med til. Han sigtede højere end som så. Det er menneskehjertet, han søger, og det får han kun, hvis han stiller mennesket et spørgsmål, der tvinger det til at bekende kulør. Og dette spørgsmål har han stillet, og han stiller det på ny i dag og vil blive ved at stille det til verdens ende.

Nej, den kristne tro er ikke bare et svar på tilværelsens gåde, som vi så kan slå os til ro med. Den er et spørgsmål til hver enkelt af os, et spørgsmål stillet af Gud selv, og *det kræver* et svar. Det er ikke først og fremmest Gud, der er svaret på menneskets forvirring og nysgerrighed; det er han også, men kun fordi menneskets tro er svaret på Guds henvendelse til os. Så er katolikken altså ikke blot et menneske, der har fundet hjem, har fået svar på alle sine spørgsmål og har fundet et ståsted. Han er tværtimod et menneske, som *Gud kalder* på og forventer noget af. Hvad mener I om Kristus? Et sådant spørgsmål giver ikke ro, det foruroliger, det tvinger os til et opgør med os selv.

Gid vi katolikker ville gå fra defensiven — med alle de mere eller mindre uheldige begrundelser for vor tro — over til offensiven for virkelig selv at blive til et vitalt spørgsmål for vore samtidige. Er vi ikke det, er det måske, fordi Kristus ikke er det for os.

K. O.

Farisæeren er lukket inde i sin selvtilstrækkelighed

Læserne skriver

I denne rubrik optages *korte* læserbreve om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.

En katolsk lærerforening

Der er flere gange i Ugebladet blevet givet udtryk for behovet for en katolsk lærerforening. Lad mig udtrykke min fulde tilslutning til denne længe savnede tanke, og dernæst tage det videre skridt fremad at fremsætte et *positivt udkast* til nogle af en sådan forenings vigtigste opgaver og arbejdsprincipper. Dette altså ment som et grundlag for videre overvejelse.

1. En katolsk lærerforening bør efter sin idé omfatte og repræsentere alle danske katolske skoler og lærere (også dem, der ikke underviser på katolske skoler).

2. Den bør først og fremmest se det som sin opgave at virke for gennemførelsen af alle de religiøse, moralske og pædagogiske principper, som Kirken opstiller som betingelsen for, at en opdragende virksomhed i det hele taget fortjener navnet katolsk.

3. Derfor bør den (gennem et blad eller rundbreve) stadig holde sine medlemmer orienteret om autoritative udtalelser vedrørende katolsk opdragelse og skolevæsen. Det gælder naturligvis især, hvad der måtte komme fra selve pavestolen, men man bør også holdes å jour med andre vigtige principielle begivenheder i udenlandsk katolsk skolevæsen.

4. Gennem møder og foredragsvirksomhed bør den også forøge forståelsen for katolsk pædagogik hos andre interesserede, især forældre.

5. Dernæst bør denne forening varetage det katolske skolevæsens interesser over for danske verdslige skolemyndigheder, værne vor frihed til at skabe danske, katolske skoler og på alle områder sikre vor fulde juridiske og økonomiske ligeberettigelse med vore ikke-katolske medborgere.

6. Den bør derfor også påtage sig at sprede oplysning om det katolske skolevæsen, løse problemer om statstilskud, om lærernes ansættelses- og lønningsvilkår etc.

7. Ved sin eksistens kan en sådan forening endelig også blive et nyttigt forum for debat om indre problemer såsom religions- og moralundervisningens karakter, udarbejdelse af katolske lærebøger i visse fag, forholdet mellem forældre, sogn og skole, mellem ordensfolk og lægfolk som lærere, lærernes pædagogiske bevægelsesfrihed o.s.v. — altså sådanne emner, der netop i de forrige læserbreve har været fremsat, uden at de praktiske muligheder for deres løsning synes at være grebet alvorligt an.

J. Nybo Rasmussen
cand. mag.

Ruthsvej 4, 1., Hellerup.

Det sidste halve års tid har man kunnet glæde sig over den grøde, som Ugebladet har bragt ved læserbreve og kronikker i det vigtige problem: Lærere og forældre i forholdet til vore børns vækst i trosliv og menneskelig udvikling.

Bedst og rigtigst blev det sagt af lærer Preben Frandsen i hans kronik fra 20. maj 1960: »Lærerens vigtigste redskab er hans personlighed... Det afgørende for børnene er, om de i disse år er omgivet og præges af katolske lærere, hvis tro gennemsyner hele deres undervisning og holdning over for børnene«.

Preben Frandsen slutter med at ønske en bedre kontakt mellem skole og hjem — et ønske som vel alle redelige lærere og forældre kan slutte op om.

Læserbrevene fra lærerne Ole Meyer, Ole Steen Henriksen og Ole Dam efterlyser en katolsk lærersammenslutning, om muligt med bred kontakflade til katolske forældrekrede; de udtrykker en længsel fra lærernes side efter at komme på talefod indbyrdes og med vore virkelige arbejdsgivere: børneleverandørerne.

Katolsk Pædagogforbund afgik i slutningen af 40'erne ved en stille død og bør sikkert ikke genoplives. Det vi i dag synes at have brug for, er en rammeorganisation, der på den ene side varetager lærernes rent praktiske interesser (skolelov, arbejdsforhold m.m.), og på den anden side inspirerer til en større personlig kontakt mellem katolske lærere indbyrdes, således at de får lyst og kræfter til frie initiativer af enhver art: dannelsen af lærerråd, studiekredse, møder og retræter rundt omkring.

Tilløb til en sådan kontakt på det

menneskelige og pædagogiske plan blev for ca. 3 år siden drøftet med biskop Suhr, som opmuntrede til et forsøg. Med udgangspunkt i det gamle pædagogforbunds medlemsliste fik man ved fleres hjælp, også på Fyn og i Jylland, samlet navne og adresser på 140 katolske lærere, spredt over hele landet og ansat ved alle slags skoler. Dette lille forarbejde stilles naturligvis til rådighed, hvis tiden skulle være moden til dannelsen af en lærersammenslutning.

Endvidere har man i de sidste 3 år i Fredensborg arrangeret retræter eller studiedage med rundbordssamtaler for lærere, hvor man har drøftet »Opdragelse i skole og hjem«, »Humanismens krise« og »Retfærdiggørelsen« — allesammen emner, der har beskæftiget sig med den målsætning, som jeg ovenfor har citeret fra Preben Frandsens kronik.

Nogle af deltagerne fra disse retræter har nu i dette efterår fundet sammen i en studiekreds, som i vinter vil forsøge at arbejde sig igennem en række psykologiske og pædagogiske problemer under troens synspunkt.

En katolsk lærersammenslutning, som dels fungerede som sekretariat og fælles talerør for lærerne i praktiske anliggender, dels inspirerede til voksende kontakt, åbenhed, tillid og samarbejde mellem lærerne indbyrdes og i deres forhold til forældre og skoleledelse, vil jeg gerne være med til at lægge ryg til.

Vi er vist ikke helt få, som i adskillige år har ventet på grotid i denne side af katolsk liv i Danmark, og vi er jo nok også et par stykker, som gerne vil tage det nap, der skal til for at få træet plantet og sat i vækst.

Poul Egede Andersen

I anledning af et læserbrev i nr. 35, hvor det katolske skoleproblem atter berøres, vil jeg gerne fremkomme med følgende:

Der findes en liste, som viser, at der her i landet må være ca. 200 katolske lærere; men rent faktisk har mange af disse lærere ikke noget med katolsk skole at gøre. Endvidere findes der mange katolske forældre, der ikke sender deres børn i katolsk skole. Årsagerne til disse forhold skal jeg ikke komme ind på; men resultatet er, at de katolske børn ikke får den opdragelse og det milieu, de kunne få — og at de katolske skoler ikke er det, de kunne være. For mig at se er der kun ét at gøre: aktivisere lærere og forældre. Det kunne f. eks. ske ved, at der ved hver skole blev

FORSIKRINGS COMPAGNIET
FOR KONGERIGET DANMARK A/S

★

Hovedkontor:

St. Kongensgade 68, København K.

Telefon Central 10.093

Oliefyр

Centralvarme

Brændselolie

Cinders

NORDISK
KULAGENTUR A/S

Sven E. Frederiksen

Rødovrevej 381-389

Vanløse

Telefon *70 45 30 (3 ledninger)

KORRESPONDANCER
OVERSÆTTELSER
UNDERVISNING

Tysk - engelsk - fransk
latin - svensk

STIG ROLVSEN

Søndre Fasanvej 52, Valby
Telefon 30 47 93

(Medlem af
Sproglærerforeningen af 1955)

dannet et lærerråd med formand, der i rimeligt omfang kunne samarbejde med skolens ledelse. Endvidere kunne der dannes et katolsk lærerforbund, der tog sig af generelle spørgsmål (ansættelsesvilkår, arbejdsforhold m.m.). Ved skolerne kunne der også dannes forældreråd, der kunne være fast mellemlid mellem hjem og skole. Fik man oprettet sådanne institutioner, skulle det ikke være så svært at arrangere stævner eller week-ends, hvor man drøftede pædagogiske spørgsmål på bred basis.

Endelig ville jeg også synes, at det var rimeligt, om man optog lærere og forældre i bestyrelserne for de mange skoler, der er selvejende institutioner.

Chr. West

Vi afslutter med ovenstående indlæg debatten om dannelse af en lærerforening, der har ført til, at en kreds af lærere nu vil indkalde til et stiftende møde. Der er allerede til de katolske skoler udsendt opslag om denne sag.

red.

Katekismus og liturgi

Må jeg få besvaret et par spørgsmål, opstået under læsningen af Ugebladets nr. 36?

1) Der skal holdes et week-end-møde med drøftelse af katekismusundervisningen — med lejlighed for den yngste ungdom til — (sikkert »skægt« og »kvikt«) — at lufte alle personlige erfaringer fra skoletidens religionsundervisning, ikke mindst de negative!

Der kunne skrives adskilligt om den opfordring til ukærlighed og latterliggørelse, der ligger i Ugebladets reklame for mødet. Men jeg vil nøjes med at spørge: Hvorfor den drøftelse nu, da religionsundervisningen er lagt om i nye baner?

2) »Evangeliet prædikes for de fattige«, står der under et billede. Er det ikke her hos os blevet sådan, at vi skal være så »intellektuelle«, så »liturgisk-mindede«, så fine i alle retninger, at de, der er »fattige« på en eller anden måde, slet ikke kan være med i vognen mere?

3) Flere læserbreve har beskæftiget sig med problemet »Kærlig omsorg for katolske gamle«. Der er flere problemer af lignende art. Jeg hørte for nylig om et stærkt handicappet katolsk barn, som »ingen kunne nå ind til« — vel at mærke katolsk set; barnet var under offtentlig forsorg og klarede sig godt. Er der nogen, som tager sig af blinde, døvstumme, epileptiske katolske børn på offentlige skoler og hjem?

Der kunne måske være mere at spørge om; men foreløbig håber jeg på svar på disse 3 spørgsmål.

T. Frydenlund

1) Vor foromtale af week-end-mødet var ikke fyldestgørende og derfor egnet til at give et forkert indtryk af formålet

med mødet. Den var selvfølgelig ikke tænkt som en »opfordring til ukærlighed og latterliggørelse«, men sådan kan den virke. Deri er jeg enig med frk. Frydenlund. Men jeg har ikke haft mulighed for at kontrollere teksten, eftersom jeg var på ferie, da den fremkom. Det er især uheldigt, at lærer Preben G. Frandsens udtalelse ikke dækker hans mening om religionsundervisningen eller udtrykker hans hensigt med mødet. Man holder ikke disse møder for at høre, hvad de unge synes om religionsundervisningen, for det ved man allerede. Det er tværtimod meningen at sige til de unge, hvad de kan gøre for at leve i overensstemmelse med den belæring, de allerede har modtaget, og — såfremt de ikke for alvor har arbejdet med i skolens katekese — hvorledes de kan indhente det forsmte.

I vor artikel var det nævnt, at mødet byder på præsentationen af en skoletime med katekismus-terperi. Det drejer sig ikke om en katolsk katekismus-time, men om et eksempel hentet fra ældre tiders undervisning, fra Balles lærebog.

Iøvrigt er det så nemt og åbenbart så moderne at ramme ud efter religionsundervisningen — især hvis man aldrig selv har prøvet at undervise og opdaget, hvor svært det er, hvor krævende det er ikke blot at meddele kendsgerninger, men at forkynde evangeliet.

Frk. Tove Frydenlund spørger, hvorfor man holder en sådan drøftelse nu, hvor religionsundervisningen er lagt om i nye baner. Mange af de unge, der indbydes til mødet, var færdige med skolen, da de nævnte nye baner blev lagt, og det skulle fremgå af ovenstående, at man faktisk ønsker, i overensstemmelse med de nye retningslinier for undervisningen, at imødegå den kritik, de unge måtte komme med, og vise dem, at de ikke kan undskylde sig med eventuelle mangler ved undervisningen. De har selv et ansvar, som de måske ikke har været modne til at erkende, da de gik i skole. Og deres forældre har et ansvar. Vi må jo vende tilbage til dette, som ikke kan siges ofte nok: det er ikke i skolen eller i præstegården, barnet skal lære at elske

V. Sæmer & Søn

Blikkenslagermestre

Dybbølsgade 17,
København V.
Tlf. Vester 7001 og 8581

Skrædermester

OTTO LUNDIN

Kgs. Lyngby. Tlf. 87 30 64
Præstekjoler

ANDR. KRØYER's BOGHANDEL

v. Chr. Henningsen

Nørrebrogade 18 B. C. 6538
*Papir . Stort boglager
Fyldepenne*

**Mathias
Christensen**
ABSALONSGADE 14
AALBORG

sin tro — det skal læres i hjemmet. Forældrene har af Gud fået den opgave at opdrage den nye slægt — også når det drejer sig om at belære den religiøst. Vi kan ikke her skelne mellem almindelig opdragelse og opøvelse til et kristent liv. Sagen er jo, at børnene skal blive kristne ved hjælp af deres forældres forbøn og eksempel. Man kan ikke forflygtige dette ansvar ved at bruge skolerne eller præstegården som syndebug. Det skal de unge også have at vide, fordi de selv en dag bliver forældre.

2) Dette spørgsmål er næppe rettet til Ugebladet. Eller er det?

3) I hvert fald ved man, at Katolske Menighedsplejer i flere år har gjort ikke så lidt for at finde frem til katolske børn, der er placeret i børne- og sygehjem. Men frk. Frydenlund tænker sikkert på, at katolikker, der vil og kan hjælpe sådanne børn, skulle være til rådighed. Kan nogen af vore læsere komme med et forslag? g-

For film-interesserede

I lighed med sidste år arrangerer Statens Filmcentral i løbet af vinteren en række kontaktmøder landet over for at forevise de nyeste film og hjælpe lærere, foreningsledere m. fl. til en bedre brug af de pågældende film. Møderne, som er gratis, vil blive afholdt dels som week-end-møder, dels som aftenmøder. Det første finder sted i Hillerød (Lyngby Landboskole) d. 8.—9. okt. Her vil man desuden kunne studere det nye materiale til filmkundskab. Øvrige møder i Viborg, Esbjerg, Svendborg m.m. Ved at henvende sig til Statens Filmcentral kan man få tilsendt fuldstændigt program. — Vi vil gerne på det varmeste anbefale disse møder, som har betydning for alle, der har med undervisning og oplysning at gøre.

absolut

ABSALON

når forsikring skal tegnes

JOHANNES MADSEN

Elektr. installatør
INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.
Telefon 85 06 84

Snedker Firma, Grundl. 1883

O. N. P. MØRCH

Tlf. 85 01 51
Østergade 14, Nykøbing F.
Begravelser ordnes overalt

Slagtermester Leo Nielsen

Danebroggade 21, Aalborg
Tlf. 2 41 29

*Det Hele af Øffen —
og det bedste til Bøffen*

1. kl.s kød og pålæg
Kastetvej 51 - Aalborg
Telefon 5660

ELMER VERNERSEN

Køb hjemmets udstyr hos
THUEN

Gravensgade 2
Aalborg

Sanitet *Centralvarm*

N. Nielsen & A. Brostrøm

Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33
Indeh. A. Brostrøm, ing. M. af I.
Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

Murermester- og entreprenørforr.

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Tømremester

Ferd. Færch & Co.

Strandvejen, Aalborg
Tlf. 2 03 01

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen
Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30
Lys - Kraft - Varme

Søndergade 15 . Aabenraa
Telefon 2 23 68

Leverandør til St. Ansgars klinik
Aabenraa Brugsforening

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

Oktoberferiens kateketstævne i København

Atter i år kan Religionspædagogisk Arbejdsudvalg indbyde alle religionslærere og katolske forældre til kateketstævne (ikke at forveksle med det to-årige kateketkursus) i København. Stævnet holdes i dagene 16.—19. oktober på Sankt Joseph-søstrenes skole, Østerbrogade 7 D. Det åbnes søndag aften kl. 19.30 af biskop Suhr, som læser messe for deltagerne. Mandag taler pater *Vagn Hansen* O.P. og pater *Edvard Stappers* O. Præm. De behandler begge spørgsmålet om barnets forberedelse til den første modtagelse af Bodens Sakramente. Tirsdag samler interessen sig om bibelske emner, idet pastor dr. theol. *Bjørn Højbo* taler om forståelsen af Det gamle Testamente og cand. theol. *Jørgen Rich*

om den profetiske litteratur i Bibelen. Om onsdagen er der fire talere, som redegør for den undervisning i familiekundskab, som skal indføres i katolske skoler. Emnerne behandles af fru *Kirsten Bjørnild*, pater *Leslie Dorn S.J.*, læge *Else-Minna Lauritsen* og lærer *Preben G. Frandsen*.

Deltagere fra København og fra det øvrige land skal tilmelde sig inden 8. oktober hos søstrene på Østerbro. Der kan måske være grund til at fremhæve, hvad arbejdsudvalget før har skrevet, at forældre er særligt velkomne til stævnet, idet de jo har det største ansvar, når det gælder om at meddele børnene religiøs belæring.

Hjælp til selvhjælp

Det er flere frugtbare tanker, der kommer til orde i artiklen om katolsk arbejdsanvisningscentral i Ugebladet i forrige nummer. En vil jeg gribe i flugten: Pigernes huslige værnepligt.

I andre lande er dette ikke noget nyt. I Finland ønsker man f. eks. unge piger fra 17—22 år anbragt i børnerige familier eller hos invalide. Der skal de tjene uden løn, men lære samfunds-, husholdnings- og barneplejeuddannelse af faglærere, en undervisning arrangeret af kvindeorganisationer, betalt af staten. Sikke en opgave for Danmarks katolske Kvindeforbund at etablere denne familierådgivning i form af madlavningskursus, barneplejekursus, kursus i hjemmesygepleje, i økonomi o.s.v. for vore unge vordende mødre!

Eller var det måske en opgave for vore nye ungdomsskole i Graveshoved at begynde og afslutte pigernes huslige værnepligt i de børnerige hjem med et rask lille højskoleophold med timer i disse fag?

Gennem et sådant år i huset — helst fjernt fra hjemmet i en anden landsdel: bypiger på landet, landpiger i byen, ville de også få et andet syn på deres eget hjem — se det i en større sammenhæng, værdsætte det mere, få ro til uheldet at vælge deres fremtidskald, kort sagt blive modne og selvstændige.

Mon Ugebladets artikel ikke var en appel i rette tid til mange af os? Hvad om vi nu — uden smålige hensyn lukkede vore hjem op som læresteder for de unge — ingen bliver mere sig selv ved at lukke andre ude — og om vi viste, hvor højt vi værdsætter det huslige arbejde ved at sende vore egne unge ud i huset et år, inden de begynder deres faglige uddannelse?

Man har så travlt med at sende ganske unge piger — lige fra skolen — til England, Belgien og Frankrig for at lære sproget, siges der. Det er strålende at gøre dette, men tænk blot, hvor langt bedre de unge ville være rustet efter at

have været ude før — beskæftiget med husligt arbejde!

En ung katolsk moder har det tit svært. Forud-erhvervet god solid kunnen og viden vedrørende hjemmets opgaver letter hende utvivlsomt arbejdet kendetligt; men burde det ikke også være en borgerpligt at låne hende et par raske unge hænder til hjælp? Naturligvis for en rimelig løn, så glider alt lettere! Tænk at have babysitter og ugentlig fridag!

Else Strandgaard

Det glæder os at kunne tilføje: artiklen om behovet for en katolsk arbejdsanvisningscentral har fået to damer til at ringe os op med tilbud om at løse opgaven. Vi skal snarest meddele mere.

red.

— Hvis De ikke har noget imod det, har vi tænkt at bruge denne her til »Asperges me —«!

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 661

FOLMER OLSEN

Begravelser ordnes

Reberbansgade 37
Aalborg - Tlf. 2 15 57

NIELS MADSENS
MASKINSNEDKERI
Vestergade 24 - Svendborg
Telf. 197

Lev. til de katolske institutioner

SVENDBORG
LIGKISTEMAGASIN
v/ Hans Nielsen & Søn
Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 264

EJVIND LAMBECH
KAFFE - VIN - KONSERVES
Møllergade 71 - Svendborg
Telfon 1044

KULKRANEN

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

Malermestre
L. LARSEN & SØN

Brogade 10 - Svendborg
Telfon 1016

K. E. PETTERSON

Tværgade 6, Nykøbing F.
Telf. 85 01 32

Autoriseret elektro installatør

Smede- og maskinværksted,
aut. vand- og gasmestre.
Spec.: Centralvarme.

CHR. LAURITZEN

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F.
Telefon 85 05 11

Fisk og vildt

AXEL PRYDS A/S

Telefoner 85 03 00 - 85 02 78
Nykøbing F.

Auto Reparation
Vask & Smøring
Hjulafbalancering
Lygteindstilling
JENS PETER PETERSEN
Højbroens Auto- og Benzinhandel
Nykøbing F. - Tlf. 85 26 26

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører
Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

KJSK

Aktieselskabet
KØBENHAVNS
BRÆNDELS KOMPAGNI
Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Madonna med Barnet
Mosaik-maleri i ornamenteret
guldramme. Udstillet i Ka-
tolsk Boghandel, Stenosgade
3, København.

Haagemans Atelier
Eva 8275

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedi-
tion, Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Jomfrukilden (fortsat fra side 16)

Hun har fået denne renhed som en gave i dåben, og hun har bevaret den i den atmosfære af levende tro, i hvilken hun er opvokset. Alt er nåde. Hun har lært at være stolt af og værdsætte denne gave. Når Karin forsvarer sig mod røverne, er det ikke kun en angst lille pige, der forsvarer sit liv, men en modig pige, som forsvarer den skat, som er hendes stolthed.

Ulykken har ramt det lille samfund. De rolige, værdige mennesker er bragt ud af ligevægt. En bølge af fristelser vælter sig mod deres tro, og næsten magtesløse over for de kræfter og følelser, der bemægtiger sig dem, kaster de sig ud i hævnakten. Men denne hævnakt er ikke det sidste ord, der er sagt i sagen. Da gårdens folk med de sønderknuste forældre i spidsen drager ud for at lede efter den stakkels pige, hører vi hvorledes bonden i smerte råber sit HVORFOR til Gud. Han angrer sin ugerning og lover at bringe et sonoffer ved at bygge en kirke af kalk og sten, og dette løfte frembærer han til Gud på sine fremstrakte hænder. Men det er ikke ham, der skal give. Det er Gud, som ikke styrter sine trofaste børn i fortvivlelsens mørke afgrund, men leder dem, hvor mørket er tættest. Gud tilgiver udelukkende på grund af sin barmhjertighed. Han er altings ophav og endemål, og det viser han ved at lade en kilde springe frem, der hvor jomfruens hoved har hvilet. Denne kilde er på én gang en trøst, en barmhjertig vished om at deres barn har fundet fred, og en påmindelse om fra hvilken kilde, det liv, som hun nu skal leve evigt, er blevet skænket hende. Kilden er på samme tid symbol på renhed, kraft og liv. Gud er alt, han er begyndelsen og enden.

HB.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND
København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Jomfrukilden

Endelig er den nye Ingmar Bergman film kommet til Danmark. Vi er mange, der har glædet os til at se den, som har imødeset dens komme med den forventning, som man har overfor et værk af en stor kunstner, der på en vis måde forstår at gøre sit arbejde gennemsigtigt, så man bag det ser selve inspirationskilden, fornemmer Gud.

Kan der blive tale om skuffelse som følge af for store forventninger? Jeg tror det ikke. Denne store instruktør har skænket os endnu en gave et dybt og stærkt værk om tro og renhed, eller nærmere om troen som det miljø, hvori renheden findes.

Manuskriptet er bygget op omkring en folkevis fra Middelalderen. Denne baggrund mindes vi af og til om i filmen, som når først magisteren og siden jomfru Karin synger et par af dens strofer. Handlingen er meget enkelt denne: Karin, eneste overlevende barn på en stor gård, skal ride til kirken med Marialysene, som efter traditionen skal bringes af en jomfru. Undervejs bliver hun overfaldet, voldtaget, dræbt og udplyndret af landstrygere. Disse søger samme aften arbejde på faderens gård, hvor de bliver vel modtaget og beværtet. Opklaringen kommer, da de tilbyder husets frue Karins silkesærk. Husbonden tager hævn ved at dræbe dem alle tre og går der-

efter fulgt af alle gårdens folk ud for at finde sin datter.

Den første, vi stifter bekendtskab med, er den gravide pige Ingrid. Hun, den fæle gamle vildmand i skoven og røverne er de ikke-kristne personer i denne fortælling. Grelt står de i modsætning til storbondens familie. De er onde, hævngerige, hadefulde og overtroiske mennesker, der ikke kan lægge bånd på deres laster og lyster, men de dømmes ikke, for de er udøbte stakler, som ikke har modtaget troens gave. Husbond forstår, at han har fået betruet mange talenter, og sørger for at forvalte dem til gavn for alle. Ingen dom kommer fra ham hverken i ord eller gerning over Ingrid, end ikke i det øjeblik, hvor han er svagest.

Ro og værdighed kendetegner ægtefællerne. Disse mennesker kender deres plads i tilværelsen og deres ansvar, og de ved, fra hvem de har fået denne plads og dette ansvar. De lever som de ledende i et lille fællesskab, men i dette fællesskab, ikke hævet over det. De kan både byde og bøje sig. Troen står skrevet i deres ansigter som i al deres færd. Bønnen indtager en fast og slående naturlig plads i deres liv. Kvinden er en antydning moralistisk, streng og retfærdig overfor sine tjenestefolk, hård mod sig selv og eftergivende overfor sin dat-

ter. Hun er en meget stærk kvinde, og det er hende, der midt i trangen til hævn føler medlidenhed med den yngste af landstrygerne, som kun er et barn.

Vi føler taknemmelighed over for den undervisning, Ingmar Bergman giver os i dette vidunderlige billedsprog, som han er en stor mester i at tale. Han er en uforlignelig pædagog, når han tager sine tilskuere ved hånden og i et roligt og stilfærdigt tempo fører dem ind i en verden, som delvis er dem ukendt. Han fører os som den seende fører den blinde gennem hele filmen såvel som gennem de enkelte scener. Somme tider griber man sig i at forsøge at løbe fra ham, men man bliver nødt til at vente, vente til kameraet har forladt den uheldige faders udtrykfulde hånd og vander op ad hans forstenede skikkelse, indtil hans ansigt belyses, og vi får løsningen: Hans trang til hævn har oversteget hans tro. Med dyb forståelse og inderlig medlidenhed ser vi denne mand, som har været offer for det tilsyneladende meningsløse, hævne sig. I første omgang kaster han sig mod det dejlige birketræ, symbolet på renheden, og liggende med ansigtet mod jorden stønner han, som voldsmanden stønnede efter sin ugerning, efter at have adlydt de kræfter, han ikke selv er herre over.

Den lille Karin er renheden selv. Renheden som noget levende og positivt og ikke som udtryk for en ussel moralisme. Den bliver især fremhævet på baggrund af hendes mange iøjnefaldende småfejl, som tjener til at kaste lyset over det væsentligste, et stærkt og klart lys uden gnist af uærlighed og falskhed. Hun er det ikke af sig selv, lige så lidt som Ingrid er en troleunge af sig selv.

(fortsættes side 15)

K A T O L S K ugeblad

Den østrigske jesuit, professor ved Collegium Russicum i Rom, Gustav Wetter, er her fotograferet i Studenterforeningen i København sammen med lektor Peter P. Rohde (tilhøjre). I ugens kronik skriver universitetslektor, dr. phil. H. Roos S.J. om professor Wetters opgør med kommunismen.

Skolen i
Graveshoved
indviet

Hvad
Vatikan-konciliet
skal drøfte

En
frimærke-samler
med
religiøst speciale

Ny nonne-film

Kronik-
konkurrencen

»Døve skippere, blinde styrmænd!«

Vi mindes endnu med beskæmelse den ret heftige, men kortvarige debat før vedtagelsen af den sidste danske lov om svangerskabsafbrydelse. Med beskæmelse mindes vi den, fordi det viste sig nytteløst at drøfte emnet mellem kristne og ikke-kristne, og fordi de kristne kredse her i landet vågnede til dåd en postgang for sent.

Man måtte erkende, at vore argumenter ingen slagkraft havde. Vi talte om »at beskytte det ufødte barn«, vi talte om »den ufødtes ret til livet«, vi sammenlignede abortus provocatus med den hedenske børneudsættelse o.s.v., o.s.v. Lovens tilhængere følte sig ikke ramt af dette, for de var humanister, som havde en god hensigt (subjektivt set) og blot ville mildne vilkårene for mødre, der af en eller anden grund ønskede at blive befriet for deres ufødte barn. Vore synspunkter gjaldt ikke. De var gammeldags. De var umenneskelige. De var udtryk for fanatisme. Hermed gik debatten i stå, og siden har ingen følt trang til at mukke. Nogle er blevet trætte af at skulle stå frem som repræsentanter for »reaktionære« synspunkter, andre har erkendt, at svangerskabsloven kun var et symptom på landets afkristning. Vil man arbejde effektivt, må man derfor vende tilbage til sin første og egentlige opgave: at forkynde kristendom.

Men nu er det Norges tur til at gennemføre en ny lov, der letter adgangen til indgreb i en kvindes svangerskab. Også i vort

broderland vil kristne kredse protestere og sikkert opdage, at de ikke kan standse udviklingen. Norges katolske biskopper, *Jacob Mangers* fra Oslo, *Johannes Rùth* fra Trondheim og *Johannes Wember* fra Tromsø, har netop udsendt en fælles-erklæring, hvori de med velovervejede, men ligefremme ord advarer de norske lovgivere. Det hedder i biskoppernes erklæring:

»Vi ved af erfaring, at Kirkens stemme kun i ringe udstrækning vil blive hørt med dybere forståelse i det milieu, vi lever i, og i den tid, som er vor. Det ændrer ikke vor pligt og vor ret til at tale et advarende ord ved en milepæl i spørgsmålet om mangfoldiges liv eller død. Livet er helligt. Ingen er nærmere til at nyde godt af den meget omtalte »ærefrygt for livet« end det menneskefoster, hvis skæbne afhænger af vor vilje til at ofre noget for dets ret til livet. Mennesket er *ikke* livets ophav eller herre, og dets mere eller mindre vilkårlige overgreb mod

det ufødte barn er en hånd løftet i trods mod selve skaberviljen.«

Biskopperne peger på, at ikke kun den kristne vurdering af mennesket, men også den naturret, der gælder for alle mennesker, forpligter os til at værne det ufødte barn:

»Barnets ret til livet kan ikke bestrides og hviler i sidste instans i en guddommelig vilje, som vi ikke har ret til at disponere over. Et samfund, som lovfæster adgangen til dette overgreb, selv om det sker ud fra subjektivt menneskenlige motiver, stiller sig dermed i modsætning til Guds lov i det grundlæggende forhold til liv og død«.

De tre biskopper har ikke kunnet forholde sig passive, selv om de særdeles vel ved, at mange vender det døve øre til deres erklæring. Deres samvittighed bød dem at sige dette.

Men vi kan vist gå ud fra, at den nye lov føres igennem, og at Norge således følger samme rute som Danmark. Ubetænksomt underminerer man respekten for mennesket. Man ønsker ikke at gøre det, men man gør det — i humanismens navn! g-

Megen interesse for kronik-konkurrencen

Til Ugebladets kronik-konkurrence har vi modtaget 25 manuskripter. Bedømmelses-komiteen består af forlagsboghandler Sven Damsholt, redaktør, cand. mag. Ellen Nielsen og Ugebladets redaktion.

Vi meddeler resultatet den 4. november og offentliggør samtidig den kronik, der tildeles førsteprisen. I de følgende uger trykkes kronikerne nr. 2 og 3. Efter en lille pause offentliggør vi sandsynligvis endnu enkelte af de indsendte manuskripter.

Det glæder os, at konkurrencen er blevet omfattet med så megen interesse. Det var bestemt ikke nogen let opgave, vi stillede. Mange andre — det ved vi tilfældigvis — har haft lyst til at være med, men fik betænkeligheder, før pennen nåede papiret.

Hvorfor så få danske frimærker med religiøst motiv?

spørger formanden for en skandinavisk filatelist-klub.

Fornylig modtog vi et brev fra overlærer Frode Hallundsted i København, der er formand for Skandinavisk Sankt Gabriels-Union, en sammenslutning af frimærkesamlere, der har specialiseret sig i mærker med religiøse motiver. Hr. Hallundsted skriver:

Der var sikkert mange protestanter mellem den million gæster, som besøgte München i denne sommers uforglemmelige kongresdage; må jeg som en af dem, mens den vældige, gribende slutningsgudstjeneste på Theresienwiese endnu står farvestrålende for mit indre blik, henlede bladets læsers opmærksomhed på en kontaktmulighed mellem katolikker og protestanter, som i Tyskland har givet mig mange katolske venner for livet.

I tilknytning til eukaristkongressen arrangerede den store tyske afdeling af *Union Philatélique Chrétienne Mondiale* en international udstilling af frimærker og poststempler med religiøse motiver. Blandt motivsamlerne i hele verden sendte langt over 100 deres samlinger af kristne motivmærker og -stempler til Münchenudstillingen under det fælles motto: Briefmarken künden Christus! Som stifter og leder af den internationale ligas afdeling for de nordiske lande, »Skandinavisk St. Gabriels-Union«, var jeg til stede i München og mødte dér fra alle de katolske ledere af det store tyske St. Gabriels-Gilde et uforbeholdent venskab (dets stifter pater Gabriel var mig som en åndelig fader og vejleder hver dag såvel ved de filatelistiske rådsforsamlinger som ved kongressens offentlige møder, udstillinger og gudstjenester), som jeg indtrængende blev op-

fordret til — og lige så ivrigt selv ønsker — at etablere blandt katolske og protestantiske filatelister i Norden.

Tysk St. Gabriels-Gilde har tusinder af medlemmer; i næsten alle katolske og enkelte andre lande findes der nu St. Gabriels-Unioner, som alle er tilsluttede Verdensunionen, der har sæde i Wien, og hvis præsident er hr. Joseph Aumann. Alle disse »klubber« vokser år for år og udgiver egne tidsskrifter, men SSGU har efter to års ihærdigt arbejde kun

— 20 medlemmer! Hvorfor? Fordi »Nordens fem Svaner« er protestanter! Også vi udgiver vort eget blad, »*Gabriel Borealis*«, der redigeres af hr. Odd Grahm i Oslo, og det modtages med samme glæde, tror jeg, af vore protestantiske og katolske unionsbrødre og -søstre, men skaren øges ikke. De nordiske lande udgiver jo næsten aldrig frimærker med religiøse motiver; formodentlig falder det derfor ikke Nordens filatelister ind at give sig i kast med en

Overlærer Hallundsted med et smukt disponeret blad fra sine album.

Til venstre og nederst på siden to konvolutter med frimærker og stempler udsendt i anledning af München-kongressen

religiøs motivsamling, og dog lader dette sig gøre så vel her som andetsteds, hvad bl. a. Münchenudstillingen smukt beviste, idet der gik en sølvmedaille både til Norge og Danmark!

☆

Vi har besøgt overlæreren på Kapelvej i København for at høre mere om denne specielle frimærke-klub.

— Med respekt at melde, er det ikke en, skal vi sige, lidt usædvanlig hobby, De har fundet Dem, hr. Hallundsted?

Den adspurgtes blik bliver, fra at have været været velnigt forekommende, drømmeagtigt og grundende.

— Naturligvis er frimærker en vidunderlig opfindelse, tilføjer vi straks, og hvis nogen ellers...

— Ja, ja, vist så! Vil De tro, at jeg også er en hund efter poststempler med religiøse motiver, og at det altså er specialiseringens skyld? en såre fornuftbetonet specialisering. Hør nu:

Selv ikke den mest velbeslæede frimærkesamler kan overkomme alt — og jeg er ingenlunde velbeslæet. Man skulle vel umiddelbart mene, at det ikke var uoverkommeligt at få tag i et eksemplar af samtlige de 385 danske frimærker, der er udsendt til i dag. Jeg har efterhånden fået samlet 360, men de sidste 25, nemlig de mærker, der udkom inden 1875, får jeg aldrig. Ingen kan erhverve en komplet samling uden at være meget velhavende.

Ud fra denne bitre erkendelse er det, at så mange filatelister har kastet sig over motivsamleriet. Nogle samler på mærker med dyremotiver, nogle foretrækker slotte og andre for eksempel historiske personer, skibe eller tog. Der er mange muligheder. Vi er altså nogle verden over, som samler på mærker og stempler med religiøse motiver. »St. Gabriel« blev skabt, fordi det er såre nyttigt for filatelister med samme speciale at kon-

takte hinanden for bytning og udveksling af nyheder.

— Kan man altid enes om, hvad der skal gælde for et religiøst motiv?

— Det kan nok knibe, ikke mindst løber man som dansker faren for at række for vidt, da der herhjemme udkommer så kummerligt få frimærker med oplagte religiøse motiver. Lad os se i albummet!

Frøde Hallundsted leder frem og breder ud i sirlig orden. Da vi studser over et motiv med Nationalmuseets berømte »Solvognen«, forsvarer han mærkets tilstedeværelse med, at denne vogn indgik i vore forfædres religion: soldyrkelsen. Man afvæbnes og planter fingeren på et frimærke, hvis motiv er den grundlovgivende forsamling i 1849.

— ???

— Se godt efter. Kan De ikke se, at der i billedets forgrund står en person i præsteornat?

— Hvordan så med Jellingesten-motivet?

— På Jellingestenen er indhugget det første danske billede af Kristus. Det kan man ganske vist ikke se på frimærket, men vi ved jo, at det er der.

Jeg indrømmer, at det danske postvæsen ikke har gjort os opgaven let. Det er for os med denne hobby helt ubegribeligt, at det i Danmark skal være en sjældenhed at se frimærker med religiøse motiver. Der er enkelte mærker med kirkemotiver og et af Hans Egede, men De må nok spørge mig, hvorfor man går langt udenom mænd som Kingo, Brorson og Grundtvig.

— Hvorfor da?

— Ja, det behøver dog ikke nødvendigvis at være sådan, fordi vi lever i et protestantisk land, for de øvrige skandinaviske lande er ikke skrækslagne i så henseende. Selv i Island ligger man foran os. For kort tid siden fejrede man 1000-året for Roskilde Domkirke, men der kom intet frimærke af den grund. Da derimod fyr- og vagervæsenet havde 400 års jubilæum blev der udsendt et, iøvrigt dårligt frimærke med et såkaldt vippefyrr som motiv. Skal man le eller harmes?

— Hvor mange frimærker af den nævnte slags findes der i hele verden?

— Omkring 10.000, selv ejer jeg næppe en tiendedel og kan ikke drømme om nogensinde at få dem alle. Jeg samler på tværs af landegrænserne og måske bliver jeg en dag nødt til at koncentrere mig om f. eks. motiver af kirker. Så er det altså blevet til et speciale indenfor specialet, men sådan er det gået for mange.

— Der kan stikke mange penge i en sådan hobby?

(fortsættes s. 12)

Et kristent opgør med sovjet-filosofien

af universitetslektor, dr. phil. H. Roos S. J.

Med venlig tilladelse fra Berlingske Aftenavis og forfatteren bringer vi her bladets kronik fra den 27. september, som er et portræt af den østrigske filosof, professor Gustav Wetter, der samme aften talte i Studenterforeningen.

FRONTLINIEN mellem kommunismen og den vestlige verden er ikke blot politisk, den er først og fremmest ideologisk. Det er derfor ikke nok at styrke sit lands forsvarsberedskab over for en imaginær angriber eller gøre f. eks. de unge statsdannelser i Afrika immune over for den kommunistiske infiltration ved at yde dem al mulig støtte i deres begyndervanskeligheder. Man må kende kommunismen som modstander indefra. Man må sætte sig grundigt ind i dens filosofi og »dogmatik«. Vi glemmer meget ofte, at en af sovjetmarxismens vigtigste grundsætninger er læren om overensstemmelsen mellem teori og praksis. Vi i Vesteuropa går næsten altid ud fra den fra Machiavelli nedarvede anskuelse, at al handling sker af halvbevidste, egoistiske motiver — magtbegær f. eks. — som vi senere prøver at retfærdiggøre ved en rationel begrundelse. Denne »efterrationalisering« (Sløk) af en i og for sig irrationel handling er typisk for moderne tankegang. I modsætning hertil lægger sovjetfilosofien megen vægt på enheden mellem teori og praksis. Den vesterlandske tænkning har accepteret Goethe-ordet: »Im Anfang war die Tat«; praksis, handling, vilje er det første, derefter kommer teori, logos, begrundelse. Sovjetfilosofien regner derimod med erkendelsens primat frem for handlingen. Det praktiske liv, især på den po-

litiske sektor, er en følge af erkendelsen. Den politiske virkelighed må være i overensstemmelse med teorien. Derfor de stadige henvisninger i den videnskabelige sovjetlitteratur til Lenins eller Stalins »dogmer«. Men dette betyder atter, at vi kun kan bedømme og vurdere den sovjetiske virkelighed rigtigt, hvis det sker på baggrund af dens ideologi, d.v.s. dens filosofi.

Der er imidlertid ikke mange, som har gjort sig den ulejlighed at trænge ind i denne sovjetiske filosofi. Mærkeligtvis er det netop to jesuitter, som her skal nævnes: en franskmænd og en østriger. I efterkrigstidens Frankrig var det G. Fessard, som i en række bøger tog opgøret op med den intellektuelt prægede kommunisme under Hegels indflydelse. Men man må huske, at der er en stor forskel mellem den marxistiske filosofi i de fri lande og i Sovjetrusland. Den ortodokse sovjetfilosofi adskiller sig på nogle ikke uvæsentlige punkter fra den unge Karl Marx's filosofi. Hovedforskellen ligger i, at et af de mest centrale begreber i marxistisk tænkning, begrebet »die Entfremdung« (»aliénation«) totalt mangler i sovjetfilosofien. Men den marxistiske filosofi i de fri lande, især i Frankrig, har udfoldet sig under indflydelse af den unge Karl Marx's tanker. Det er derfor forståeligt, at G. Fessard især kredser om den unge Karl Marx og hans hovedbegreb »Entfremdung«, som forresten er lånt fra Hegel.

Den vestlige forsker, som fremfor nogen har fordybet sig i den sovjetiske tænkning, er østrigeren Gustav Wetter. Han er professor i slavisk filosofi ved det russiske kollegium i Rom. Allerede i 1948 udgav han et digert værk om den dialektiske materia-

lisme. Det udkom forresten på et kommunistisk orienteret forlag i Rom. Bogen blev meget omtalt, og Wetter besluttede sig til at bearbejde den endnu en gang. Resultatet blev, at den udkom på tysk i 1952. En oversættelse udkom i England og i Nordamerika. 1958 kom den tyske udgaves fjerde oplag, atter i en ny bearbejdelse. Desuden offentliggjorde Wetter en mindre fremstilling: »Philosophie und Naturwissenschaft in der Sowjetunion« (Rowohlts deutsche Enzyklopädie, 1958). Efterhånden var disse værkers betydning blevet så stor, at selve sovjetfilosofien blev opmærksom på dem. Man citerede Wetter, angreb ham, forsvarede sig imod ham. Men man tog ham alvorligt. Kun i Østtyskland udkom et pseudovidenskabeligt makværk under titlen »Jesusit —Gott—Materie«, der ville tilbagevise Wetters resultater. Med et ord: Wetter er blevet et symbol på thomismens opgør med sovjetfilosofien. Skæbnens ironi: thomismen er den eneste, som bliver taget alvorligt af sovjetfilosofien!

Wetter interesserer sig ikke så meget for den kommunistiske politiske strategi. Han lægger hovedvægten på den materialistiske filosofi og metafysik. Den danner nemlig et sluttet system, den såkaldte »dialektiske materialisme«. Nu forekommer ordet »materialisme« os såre kendt. Er materialismen ikke et udmærket kendt fænomen i den vestlige kultur? Men Wetter gør opmærksom på, at den sovjetiske materialisme på afgørende punkter adskiller sig fra den mekaniske materialisme, som vi møder i de vestlige lande. Den vestlige mekanisme forsøger at reducere hele virkeligheden til et net af kemisk-fysiske love, der er virksomme i det livløse stof. Liv og ånd er ifølge denne opfattelse kun tilsyneladende noget højere. Den dialektiske materialisme, således som sovjetfilosofien repræsenterer den, går med al kraft ind for den opfattelse, at vi i virkelighedens højere regioner (f. eks. liv eller bevidsthed) står over for noget kvalitativt nyt, som ikke lader sig forklare ud fra de lavere regioners lovæssighed. Det er den materialistiske »dialektiks«

opgave at forklare, hvorledes disse højere former har udviklet sig ud af de lavere. Dette sker ved hjælp af de tre berømte, fra Marx overtagne love: 1) kvantitet slår om i kvalitet. 2) loven om modsætningernes enhed og kamp. 3) det ny opstår ved negationens negation (=Hegel). På denne måde forsøger den dialektiske materialisme at forklare det livløse stofs opstigen til den menneskelige bevidsthed. Den historiske materialisme viser derefter, hvorledes den menneskelige bevidsthed opnår stadig højere udviklingsformer, denne gang i samfundet. Vejen opad går i retning af stadig større menneskelig frihed, mennesket bliver udfriet af sin »Entfremdung« og bragt til den enhed med sig selv, som er hele tilværelsens mål.

Dette er en meget kort sammenfatning af Wetters redegørelse for sovjetfilosofiens dialektiske materialisme i forhold til den vestlige »naive« materialisme. En af Wetters konklusioner er følgende: Mens den vestlige (mekaniske) materialisme må opfattes som værende ligegyldig, for ikke at sige fjendtligt stemt over for højere værdier, mens den udmærker sig ved en pessimistisk indstilling og en meget kraftig praktisk materialisme, er den kommunistiske materialisme karakteriseret ved en vis form for fremskridtsvenlig optimisme. I religiøs henseende er den vestlige, naive materialisme enten absolut ligegyldig over for det religiøse eller betragter det som ikke-eksisterende. Den kommunistiske materialisme derimod bliver på grund af sin dialektiske karakter ligefrem til en *pseudo-religion*. For den vestlige materialisme eksisterer det højere simpelt hen ikke. For den dialektiske materialisme eksisterer det, men kun i kraft af den energi, som ligger i selve det materielle. Det materielle (die Materie) får således ligefrem guddommelige attributter: materien er det absolutte, det guddommelige, det evige, det allestedsnærværende, det skabende; det, som frembringer alle ting, endog det åndelige.

Wetter forfølger denne tanke, idet han siger: Ser man nærmere efter, opdager man, at kommunismen ikke blot er en pseudo-

religion, den er i særdeleshed en pseudo-kristendom, eller bedre en *perversion* af kristendommen, for så vidt denne er menneskevordelsens religion. I kristendommens midtpunkt står den evige, åndelige Gud, der i menneskevordelsen stiger ned til den materielle skabning og i sin kirke fortsætter denne menneskevordelsesproces gennem hele menneskehistorien. Gudmennesket er kristendommens inderste væsen. I den dialektiske materialisme som kristendommens mest konsekvente modpartner er det materien, der stiger op til bevidsthedens højder og derefter når endnu højere op i samfundsmæssige grupperinger, indtil den i det klasseløse samfund når sin udviklings klimaks. Menneskeguden er den dialektiske materialismes inderste kerne. Med andre ord: Wetter afslører kommunismen som mod-kirke og perverteret kristendom.

På baggrund af denne analyse udfoldes nu Wetters praktiske holdning over for kommunismen. Ingen kan være en mere overbevist modstander af kommunismen end han. Thi han har set, at den dialektiske materialisme i grunden ikke vil andet end at efterabe Guds frelsesvej. Guds individuelle menneskevordelse i Kristus og kollektive menneskevordelse gennem rum og tid i kirken efterlignes på det nøjagtigste i kommunismens modkirke. Staten guddommeliggøres. Allerede Hegel taler om staten som den »præsente Gud«. Gang på gang kommer Wetter ind på denne idé, at kommunismen er en kirke med negativt fortegn. Det er derfor vanskeligt at forstå, når prof. Møllgaard i sin bog »In tyrannos« citerer Wetter vidt og bredt og derefter slutter, at kommunisme og kristendom (i sin katolske form) i grunden er identiske. Han påberåber sig Gustav Wetter, når han siger, at disse to åndsstrømninger er to alen af et stykke. Intet kan være mere forkert. Både Gud og djævelen vil eje hele sjælen, derfor er de alligevel ikke to sider af samme medalje. Heller ikke Møllgaards andet argument virker meget overbevisende, når han siger, at de to retninger bekæmper hinanden på kniven, fordi de i grun-

den vil det samme. Nu er målet i begge »religioner« måske det samme, nemlig menneskets udfrielse af legemlig og sjælelig nød og elendighed; men vejen til dette mål er så forskellig som tænkes kan. Ikke desto mindre citerer prof. Møllgaard meget flittigt Wetters analyser for at beskrive kommunismens åndelige ansigt. Men han har overset, at der til trods for overfladiske lighedspunkter er en afgrund mellem kristendommens Gudmenneske og kommunismens menneske-gud.

Hvad skal vi gøre i denne situation? Wetter går for det første ind for et bredt anlagt oplysningsarbejde blandt de såkaldte dannede og halvdannede inden for den fri verden. Vi må få dem til at forstå, hvad det egentlig er, kommunismen vil, hvad den tilstræber, hvad der er dens åndelige fundament. Tillige må vi kunne give et svar, hvorfor vi afviser dette system. De politiske argumenter er ofte ikke tilstrækkelige. Endelig må man kunne give et svar på de spørgsmål, som kommunismen stiller. Wetter mener også, at man energisk må bekæmpe de tendenser i vore egne rækker, som tror på en mulighed for udsoning mellem kristendom og kommunisme. Alle disse utopiske forsøg bunder i grunden i den fejlagtige anskuelse, at ateismen er selve kommunismen uvedkommende. Wetter derimod er overbevist om, at den hører til kommunismens inderste væsen. Kun den, som ikke kender den dialektiske materialismes klassiske kilder, kan falde for denne naive fristelse.

Endvidere må man prøve at komme i kontakt med den russiske intelligentsia. I Wetters bog og person møder man en dyb kærlighed til det russiske folk, dets egenart og historie. Den russiske mentalitet er gennem århundreder blevet formet gennem den byzantinske kristendom i dens ortodexe form med dens vidunderlige liturgi, mystik og dybe fromhed. Karakteristisk for denne mennesketype er en varm og enfoldig menneskekærlighed; kærlighedens evangelium er den russiske kirkes særlige kendetegn. Det johan-

blomst. G. Wetter, som selv tilhører den østlige ritus og lever i den østlige liturgi, er dybere end de fleste af os andre trængt ind i disse skjulte sammenhænge. Når man taler med ham eller hører ham, føler man et pust af forventning og stille håb. Måske har de russiske religionsfilosoffer alligevel haft ret: »Ex oriente lux«.

Der lever i den russiske sjæl en skjult messianisme. Læser man det sidste århundredes russiske filosoffer, føler man det. Denne messianisme, denne længsel efter en nyordning af alle ting, en forvandling af hele tilværelsen, »en ny himmel og en ny jord«, er blevet sækulariseret og forvandlet til et politisk evangelium. Men længslen er der stadig. Det russiske folk er det mest religiøse af alle europæiske folk, vi kender. Kan dets sjæl i længden nøjes med stene for brød? Sjælens hunger er umættelig — og den stilles ikke med traktorer og fabrikker. Det af den dialektiske materialisme prægede menneske er meget forskelligt fra det kristne menneske. Men det er lige så langt fra det menneske, som den moderne vestlige kultur har formet. Bliver man stillet ansigt til ansigt med sovjetmenneskets ofte heroiske offervilje, udholdenhed og uselvisheden, bliver man overrasket. Det er ting, man ikke havde ventet. Deres livsanskuelse former disse mennesker. Wetter skildrer i sine foredrag med forkærlighed, hvor meget godt der findes i disse mennesker. De er modtagelige for en stor idé, men de er vildledt. Han lever sig i den grad ind i deres mentalitet, at tilhørerne en gang imellem misforstår situationen. Wetter er ikke ked af denne reaktion. Hans foredrag skal udløse en slags chokvirkning. Vi skal opleve, hvor meget bedre de er end vi selv. Vi skal opleve den vestlige kulturs tomhed og løfte vor sjæl i længsel efter noget andet. Vi skal besinde os på os selv.

Statskonsulent K. Toftdahl Møller i samtale med biskoppen

Skolen i Graveshoved indviet

— Først oplive, så oplyse. Det var Christen Kolds program, da han for 100 år siden kom sejlene fra Fyn for at oprette en skole. Hvis forstanderparret Gerda og Sigfred Rishøjgaard her på Graveshoved Ungdomsskole vil efterleve Kolds skoletanke, er jeg overbevist om, at skolen her vil gå en stor og lys fremtid i møde. Og jeg er ikke i tvivl derom, sagde statskonsulent K. Toftdahl Møller, Sønderborg, da han ved indvielsen af ungdomsskolen i Graveshoved bragte både skolen og dens forstanderpar sin lykønskning.

— I kan være stolte, synes jeg, sagde Toftdahl Møller videre, over at blive indflettet i et 100 års minde i forbindelse med en mand som Christen Kold, der vel nok har betydet mere end nogen anden for det arbejde med ungdommen, som I nu er gået ind til. Og i dag er der brug for et skolearbejde, der tager sigte på at forme og udvikle mennesket, endnu mere end på Kolds tid.

Jeg vil gå så langt som til at sige, at det er afgørende for vort demokratis beståen, at der skaffes tid og rammer

til at lade menneskene, der trods al teknik er det fundamentale i tilværelsen, blomstre og modnes til selvstændigt tænkende væsener.

Efter at biskop Th. Suhr havde lyst velsignelsen over skolen, talte skolebestyrelsens formand, direktør Mannov, om de bestræbelser, han har udfoldet med biskop Suhr som initiativtagende, siden tanken om oprettelse af en efterskole tog form efter den anden verdenskrig.

Det er vort ønske, sluttede direktør Mannov, at Graveshoved må blive et åndeligt kraftcenter, hvorfra der kan udgå inspiration til vor kirkes menigheder. Og vi har ønsker og fremtidsplaner om at udbygge skolen til også at komme andre grupper end 14—18 årige til gode.

Forstander Helstrup, Skanderup Efterskole, bragte som repræsentant for de frie ungdoms- og efterskoler disses hilsen og lykønskning. Endvidere blev der talt af pastor Simonsen, Haderslev, sanglærer Eriksen, Fjelstrup, bogholder Vetter, Kolding, og arkitekt Noes-Petersen, Kolding. — Forstander Rishøjgaard understregede i sin tak, at Graveshoved som andre skoler må bygge sin fremtid på tillid, og de forældre, der som de første har sendt deres unge til skolen, er vi tak skyldig.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

Seminarieforstander: R. Hoff, Hellerupgaardsvej 13. Tlf. Helrup 7894 - 7842
Taga 5893.

Hvad Vatikan-konciliet skal drøfte

I som regel velunderrettede kredse forlyder det, at det forestående Vatikan-koncil blandt andet vil behandle følgende emner:

- a) En dogmatisk udformning af læren om *Kirken* på grundlag af Pius XII's rundskrivelse »*Mystici Corporis*« og med henblik på de kristnes genforening.
- b) Klarlæggelse af biskoppernes opgave i deres bispedømme og i Kirken, samt en udvidelse af biskoppernes ret til at træffe bestemmelser i pastorale og liturgiske anliggender.
- c) Undersøgelse af forholdet mellem biskopperne og ordenssamfundene, for at ordnerne i endnu højere grad end hidtil kan tjene apostolatet og sjælesorgen.
- d) Spørgsmålet om en præstedannelse, der svarer til vor tids krav.
- e) Undersøgelse af de problemer, der opstår ved et utilstrækkeligt antal præstekald, og drøftelse af, om man eventuelt kunne stille præster fra lande, hvor der er forholdsvis mange kald, til rådighed for lande, hvor mangelen på præster er meget stor.
- f) En definition af lægfolkets rettigheder og pligter inden for Kirken og af lægapostolatets grundlag og principper.
- g) Drøftelse af Kirkens sociale lære og af de midler, hvormed

den kan gennemføres i praksis.

- h) Den liturgiske fornyelse. Videreførelse af den reform, som blev indledet med udsendelsen af de nye rubrikker.
- i) Fastlæggelse af de principper, som skal beherske forholdet mellem Kirken og staten. Drøftelse af, hvordan man kan følge disse principper, især i forholdet til de folkeslag, som for nylig er blevet uafhængige.
- j) Forsøg på at finde nye metoder for apostolatet i missionslandene.
- k) Undersøgelse af, hvordan man kan tage nutidens kommunikationsmidler (presse, radio, fjernsyn m.m.) i Evangeliets tjeneste.
- l) En højtidelig erklæring mod vor tids vildfarelser: kommunismen, sækulariseringen, naturalismen. Drøftelse af, hvad der kan gøres for at støtte det åndelige, intellektuelle og moralske liv i kampen mod disse vildfarelser.
- m) En revision af fortegnelsen over bøger på *Index*. Der skal i fremtiden kun yderst sjældent nedlægges absolut forbud mod at læse en bestemt bog. I stedet vil der fremkomme en bedømmelse af de forskellige bøgers værdi i lighed med de kommentarer til skuespil og film, der nu udsendes fra kirkelig side.

Invalide sportsfolk hos paven

Vatikanstaden (NC) — 350 fysisk handicappede sportsfolk fra 21 lande, der har deltaget i en international konkurrence i Rom, blev forleden modtaget i særlig audiens af pave Johannes XXIII. Paven holdt en tale til dem i Vatikanets St. Damasus-gård og sagde blandt andet: »I har givet os et godt eksempel på, hvad man kan udrette med sin sjæls styrke til trods for legemlige skavanker, som tilsyneladende er uovervindelige«.

Efter at paven havde givet hele forsamlingen sin velsignelse, modtog han en delegation af de handicappede sportsfolk ledet af pastor *Leo Close*, en irsk præst, som selv er invalid. Da paven havde afsluttet audiensen, blev han kaldt tilbage til balkonen i St. Damasus-gården af de mange menneskers hyldestråb. Synligt bevæget talte han igen til de invalide sportsfolk og lovede, at han i den følgende uge dagligt ville bede for dem.

Den engelske brevskole

London (NC) — Den katolske brevskole i England (Catholic Inquiry Center) har i løbet af de sidste syv år medvirket ved i hvert fald mindst 6.000 personers optagelse i den katolske kirke. Brevskolen underviser nu hvert år pr. korrespondance 14.000 interesserede. Omkring 85.000 ikke-katolikker har gennemført dette kursus. Lignende brevskoler er blevet oprettet i Australien, New Zealand, Kenya, Rhodesia — og som bekendt tillige i Danmark og Norge. I Tyskland forbereder man i to bispedømmer et lignende arbejde.

Den irske præst, pastor *Michael O'Connor*, som for tolv år siden grundlagde den engelske brevskole, har nu trukket sig tilbage og overladt ledelsen til pastor *Nigel Larne*.

Vil købe præsterne

Berlin (NC) — En polsk biskop, *Ignacy Swirski* af Siedlce, har i et brev advaret sine præster mod en ny organisation, der kalder sig »Præste-gruppen indenfor Caritas«. Den tilbyder økonomisk hjælp til de polske præster, der som følge af den hårde beskatning har vanskeligt ved at klare deres forpligtelser. Biskoppen oplyser, at regeringen prøver på at »købe os« gennem sine almisser. Caritas-organisationen blev oprindeligt oprettet af de polske biskopper som et led i det sociale arbejde, men blev standset af den polske kommunistregering for mere end ti år siden. Biskopperne har taget afstand fra den organisation, der nu bærer navnet Caritas.

Lukket for radio og TV

Havana (NC) — Castros regering har undertrykt de katolske radio- og fjernsynsprogrammer på Cuba med den begrundelse, at de fremsatte kritik af revolutionsregeringen. Dette indgreb kan få alvorlige følger, fordi radio og fjernsyn betyder meget på Cuba, hvor 70 pct. af befolkningen ikke kan læse. Der findes 1.100.000 radiomodtagere og 300.000 fjernsynsmodtagere på Cuba. Et af de katolske programmer, som blev standset før udsendelsen, erstattedes af en film om Castros møde med Krushchev!

Dr. Fisher om enheden

London (NC) — Den anglikanske ærkebiskop af Canterbury, *Geoffrey F. Fisher*, har udtalt sig om det nyoprettede sekretariat for de kristnes enhed, der skal forberede en side af arbejdet ved det kommende Vatikankoncil. Den anglikanske primas skriver i sit bispedømmes blad:

»At den romerske kirke har oprettet et sådant permanent organ i den hensigt at vedligeholde og udvide forbindelsen med de ikke-romerske kirker er i virkeligheden et bemærkelsesværdigt tidens tegn og fyldt med gode muligheder. Roms egen holdning overfor denne bevægelse frem mod åndelig enhed og forståelse ændrer sig hurtigt. Hvor der tidligere fandtes uvidenhed og mistænksomhed, finder man nu en voksende sympati og interesse — og i nogle kredse et tydeligt ønske om at tilegne sig denne bevægelses ånd for at vente på, hvad Gud gennem den kan lære os alle«.

Paven er nu kommet tilbage fra sit sommerophold i Castelgandolfo. Hver søndag middag leder han selv angelus-bønnen for folkemængden på Peterspladsen og meddeler sin velsignelse. På billedet ses blandt andre nogle unge præster fra Madagascar.

Tyske biskopper mødes

Fulda (NC) — De tyske biskopper har holdt deres årlige møde i Fulda under forsæde af Kølns ærkebiskop, kardinal *Frings*. Biskop *Otto Spuelbeck* og andre biskopper fra Øst-Tyskland var til stede. Der blev ikke udsendt nogen erklæring fra mødet.

Kardinal Fietta død

Den 76-årige italienske kardinal *Giuseppe Fietta* er pludselig død i sin fødeby Ivrea i det nordlige Italien, hvor han var på rekreation efter en hjertesygdom. Giuseppe Fietta var blandt de første kardinaler udnævnt af pave Johannes i december 1958. Han var fra 1953 til 1958 Vatikanets nuntius i Italien. Kardinalen var titulær ærkebiskop af Serdica. I sine yngre dage havde han været nuntius i de central-amerikanske stater. Senere kom han til Haiti og Argentina. Efter kardinalens død tæller kardinal-kollegiet 82 medlemmer.

„Først og fremmest en kristen mand“

Leopoldville, Kongo (NC) — Den stærke mand i Kongos kaos, oberst *Mobuto*, har erklæret, at »han er først og fremmest en kristen«. Oberst Mobuto, som er 29 år, fremkom med denne oplysning, da han løslod en mand, der havde forsøgt at dræbe ham. Han løslod to andre implicerede med den begrundelse, at han ville mindske spændingen mellem sig og sine modstandere.

Ortodokse fremmer forståelsen

London (NC) — De protestantiske kirker får et bedre kendskab til den katolske kristendom gennem deres forbindelse med de ortodokse kirker, der tilhører Kirkernes Verdensråd, udtaler pater *Bernard Leeming*, S.J., som var katolsk observatør ved et møde mellem 14 ortodokse kirker og en række protestantiske kirker i St. Andrews i Skotland. Især overraskedes mange af de deltagende protestanter ved at høre, hvad de ortodokse kristne lærer vedrørende messen, Gudsmoder og sakramenterne. Deltagerne fra den ortodokse kirke uderstregede iøvrigt liturgiernes værdi og nødvendigheden af bøn og askese som kristne våben mod den tiltagende verdsliggørelse. Pater Leeming tilføjer, at man ikke kan sige, de ortodokse og protestantiske kirker danner en »enig front« overfor den katolske kirke.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 9.: 18. søndag efter pinse (s. 734, grøn). Ihukommelse af Johannes Leonardi, ordenstifter.

MANDAG d. 10.: Franciscus Borgias (s. 1105, hvid), jesuitpater.

TIRSDAG d. 11.: Mariæ Moderværdighed (s. 197, hvid).

ONSDAG d. 12.: Søndagens messe (s. 734, grøn).

TORSDAG d. 13.: Edvard (s. 1106, hvid), konge af England.

FREDAG d. 14.: Callistus I (s. 1106, rød), pave og martyr.

LØRDAG d. 15.: Teresa af Avila (s. 1107, hvid), karmeliterinde.

Professor Wetter i Studenterforeningen

Der blev som forventet stor tilslutning til Studenterforeningens og Academicum Catholicums møde med foredrag af den østrigske professor, pater *Gustav Wetter S.J.*, og en debat med to danske kapaciteter som indledere. Salen var fyldt, mange måtte stå op. Professor Wetter talte om den kommunistiske ideologi og redegjorde for Sovjets menneskesyn. Hans objektive og velunderbyggede indlæg blev påhørt med opmærksomhed af forsamlingen. Vi henviser til ugens kronik, der behandler professor Wetters opgør med kommunismen.

Den efterfølgende debat skuffede. Professor *Holger Møllgaard* var forhindret i at komme, og lektor *Peter P. Rohde* var den eneste indleder. Han hævdede, professor Wetters skildring af kommunismen viste, at den var en parallel til katolicismen. Peter P. Rohde gik derefter i rette med Kirken for dens holdning overfor arbejderpræsterne og videnskaben, jvf. rundskrivelsen *Humani generis*. I sit svar oplyste professor Wetter, at han selv var den første, som havde påvist de ydre ligheder mellem kommunisme og katolicisme. Forklaringen på, at sådanne ydre ligheder kan konstateres, har han givet. Herom kan man også læse i kroniken side 6.

„Se, jeg gør alle ting nye”

Pastor *Edward Stappers* O. Præm., som er præst for Danmarks unge Katolikker, skriver i DUK's nye halvårsprogram følgende, der har bud til en større kreds:

Kære venner!

Nu har de fleste af os vel definitivt overstået deres sommerferie for i år, og de fleste ungdomsgrupper er vel begyndt på et nyt møde- og arbejdsår, og jeg vil foreslå, at vi som motto for 1960—61 vælger: *Se — jeg gør alle ting nye!*

Vi vil derved tydeligt understrege, hvordan Kristus og hans glade budskab har bragt os og stadig bringer os en total og dybtgående forandring i den kristnes liv; såvel i forholdet menneske/Gud som til medmennesker og hele verden kommer der noget ganske nyt.

Det var jo evangeliets budskab, der i aposteltiden affødte denne nye generation, der ungdommeligt og modigt tog den opgave op, som forsynet havde tildelt den. De første kristne var sig det bevidst, at de var den nye slægt, der lod sig inspirere af den sejrende forløser. I dåben var de jo trådt ind i Herrens livgivende død, og blev delagtige i den opstandne Frelses liv. Som nye mennesker med et helt andet og nyt livssyn og opfyldt af en uimodståelig bevidsthed om deres sendelse, gik de ud i verden. De levede midt iblandt hedningerne, deltog i deres daglige liv og arbejde og var alligevel totalt anderledes. De forkastede hedningernes opfattelse af ægteskabet og deres materialistiske livssyn. De havde deres egen handelsmoral, krævede retfærdighed og kaldte slaverne for deres brødre. De glædede sig ved livet, men på en anden måde end hedningerne. Kort sagt — kristenheden var den nye generation, som, forbunden med den opstandne Frelser og levende af hans ånd, bragte budskabet til hele verden: at kun hos den Herre Jesus var der redning og frelse. Uden forbehold satte de alt på spil, det, de ejede, deres sociale position, ja deres liv. Vi kan kalde dette nye den største revolution, som verden nogensinde har kendt, en revolution som begyndte inden i mennesket. Mennesket blev bedre, mere Gud lig, uselvisk, kysk og ydmyg.

Vor opgave som unge katolikker i vor tid er igen på en ny og frisk måde at bringe budskabet, som findes i evangeliet, til alle de andre katolske og ikke-katolske unge, vi kender. I kan være

overbeviste om, at også det moderne unge menneske står åbent for dette budskab, men kun på den betingelse, at den, der bringer det, selv lever i det og er gennemsyret af det. Og vi selv må ikke glemme, at det, vi har at give, er så værdifuldt, så spændende, at vi ikke bør tvivle eller tøve et øjeblik.

Uden tvivl har denne kristne fornyelse endnu ikke helt gennemtrængt vort liv. Vi holder så gerne fast ved det gamle, ved alt det, som binder os til verden. Vi er ofte bange for konsekvenserne af denne fornyelse...

Det er mit håb og min bøn til Gud, at Danmarks unge katolikker i dette nye år må lære at lytte lidt mere til Jesu budskab, stifte et varigt venskab med fornyelsens bog, evangeliet, og måtte Herren give os, at vi ved efterfølgelse af det, han lærer os, må blive nye mennesker, en fornyelse, som fuldbyrdes hver dag i sakramenterne, hvor vi møder Kristus selv som det nye og evigt unge liv.

Retræte i Fredensborg

Fra lørdag den 15. oktober til onsdag den 19. holdes en retræte i Niels Stensens Feriehus, Fredensborg, under ledelse af sognepræst *Jacob Coenen*.

Man ankommer senest til aftensmad kl. 18 og rejser den 19. efter morgenmaden, men må gerne tilføje nogle feriedage. Exercitiedagene tilbringes i stilhed. Både mænd og kvinder er velkomne til at deltage.

Prisen for deltagelsen er kr. 30,00 (for hver yderligere dag kr. 9,00). Sengelinned, serviet og toiletsager medbringes. Huset er godt opvarmet.

Tilmelding bedes senest den 11. oktober rettet til lederen eller til Jesu Hjerter Kirkes kontor, Stenosgade 4 A, V. (tlf. EV 6580, kl. 9—10.30 og kl. 17.00—17.30 undt. onsdag form. og lørdag efterm.)

SAKRAMENTSSOGENETS BASAR

holdes søndag d. 16. oktober i Centralskolens festsal, Nørrebro-gade 27, København N. Salgsboder, tombolaer, (børnetombolaen med mange flotte gevinster plejer at være en særlig attraktion), fiskedam. *Basareroen* er installeret i det nye lokale i kirkens krypt. De kan få kaffe eller te med hjemmebag til efter messen.

STÅ OP OG GÅ

Fra tid til anden læser man i aviserne om, hvordan forældrene til et barn, der er sygt og opgivet af lægerne, er rejst tusindvis af kilometer eller har krydset Atlanterhavet for at konsultere en eller anden berømt specialist. Nogle syge rejser hundreder af kilometer i temmelig ubekvemme jernbanevogne for at komme til Lourdes og bede den hellige Jomfru om at gå i forbøn for dem, for at de kan blive helbredt. Ja, hvad gør man ikke for at finde helbredelse for sit legeme! Evangelisten Markus fortæller os, hvordan den lamme, som denne søndags evangelium fortæller om, lod sig hejse op på taget af det hus, hvor Kristus sad omgivet af en uigennemtrængelig menneskemængde. Han lod endog bore et hul i husets flade tag, for at han kunne blive hejst ned i det rum, hvor Kristus sad. De, som stod nedenfor og fik murbrokker i hovedet, da de brød hul i taget, har sikkert protesteret energisk, men det brød den syge sig ikke om, og der var ikke noget, der

kunne standse hans venners iver. Frelsen var dér lige foran — han behøvede blot at strække hånden ud for at nå den. Han måtte absolut i forbindelse med Frelseren.

De ved, hvordan historien fortsætter, med at Kristus — rørt over denne tillid — helbreder den syge og siger til ham, at han skal tage sin bære og gå hjem. Dagens evangelium forbinder den syges helbredelse og syndernes forladelse som to tegn på Kristi almagt. Jesus kan tilgive synderne, fordi han er Guds Søn, og de mirakler, han gør, skal bevise, at han er i besiddelse af denne magt. Men der er også en anden forbindelse mellem disse to ting — tilgivelsen og miraklet. Jesus gør ikke et hvilket som helst mirakel som tegn på sin magt til at tilgive synder — han helbreder en lam. Der er en vis lighed mellem synden og lamheden.

Man siger, at ethvert rask menneske er en syg, som ikke ved, at han er det. Jeg ved ikke, om det

er sandt; men jeg ved, at enhver synder er lam, uden at han ved af det. Kirken er Gudsfolket på vandring mod det forjættede land. Dåben er en afrejse, en begiven sig på vej. Men synden forsinker vor vandring. Vor syndebyrde gør den mere og mere besværlig. Vi lader os bære af de andre, af de stærkere og mere trofaste og udholdende. Men resultatet af, at vi kun slæber os af sted, er, at vi til sidst slet ikke mere kommer fremad, vi kan ikke mere gå — vi er blevet lamme.

Denne lammelse af sjælen som følge af synden er farlig, fordi man så let affinder sig med den. Frelsen er så nær, og det er så let at blive helbredt. Kristus venter på os i skriftestolen for at helbrede os, så vi kan gå videre. Præsten er der for også at sige til os: Rejs dig, du er fri, du er opvakt fra de døde, rejs dig og gå videre til Guds rige. Hvad venter vi på for at bestemme os? Kan den lamme, som var så stædig, at han lod sig hejse gennem taget ned for Kristi fødder, ikke være os et godt eksempel? Fordi adgangen til bodens sakramente er blevet gjort så let for os, er vi måske ikke særlig ivrige efter at benytte os af det, eller også har vi ikke forstået, at vi er lige så hæmmede som den lamme, og at vi har brug for en frelser?

Evangeliet beretter om mængdens overraskelse. »Den gav sig til at prise Gud, som havde givet menneskene en sådan magt.« Men det mirakel, der sker, hver gang Vor Herre befrier os fra vore synder, er lige så stort, og enhver af os kunne, når han forlader skriftestolen, gentage Jomfru Marias ord fra Magnificat: »Den Mægtige har gjort store ting imod mig. Helligt er hans navn.«

V.D.

KØDHALLE

Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg

Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

ROMAN KUSIER

Murermester

Telefon Nivå 150 . Nivå

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET Skjold

Amaliegade 27, København K
C. 799 - Telegramadr.: Forskjold

KSK

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Fjords Blomster

Rosenvængets Allé 10

Øbro 9974

Blomster sendes overalt

Religiøse frimærker

(forsat fra side 4)

— Det er motivet, ikke værdien, det kommer an på. De fleste mærker i min motivsamling er ikke mange øre værd. For børn ligger der her en både billig og meget belærende hobby. I det hele taget kommer verdensunionens medlemmer fra alle konfessioner, unge og gamle, rige og fattige er fælles om denne hobby. Vi deltager også i udstillinger med vore mærker. Min egen samling var sidst med ved den eukaristiske kongres i München på en stor udstilling med mottoet: *Frimærker forkynder Kristus!*

Det burde også vore danske frimærker have lov til med kortere mellemrum.

E.D.

Hvis man er interesseret i at få forbindelse med Sankt Gabriels Union, kan der skrives til overlærer Frode Hallundsted, Kapelvej 25 B, København N.

Øm-skolerne

Der er endnu plads til enkelte deltagere på DUK's efterårsskole i Øm. Henvendelse til Øm-skolernes sekretariat, Dæmningen 17, 1., Vejle.

HUSBESTYRERINDEPLADS SØGES

Ung pige 27 år søger plads i et pænt hjem, hvor husmoderen savnes. Gerne hvor der er et mindre barn. Jeg har gode anbefalinger og kørekort. Billet mrk. O. 41 til annoncerekspektionen.

På tærsklen til

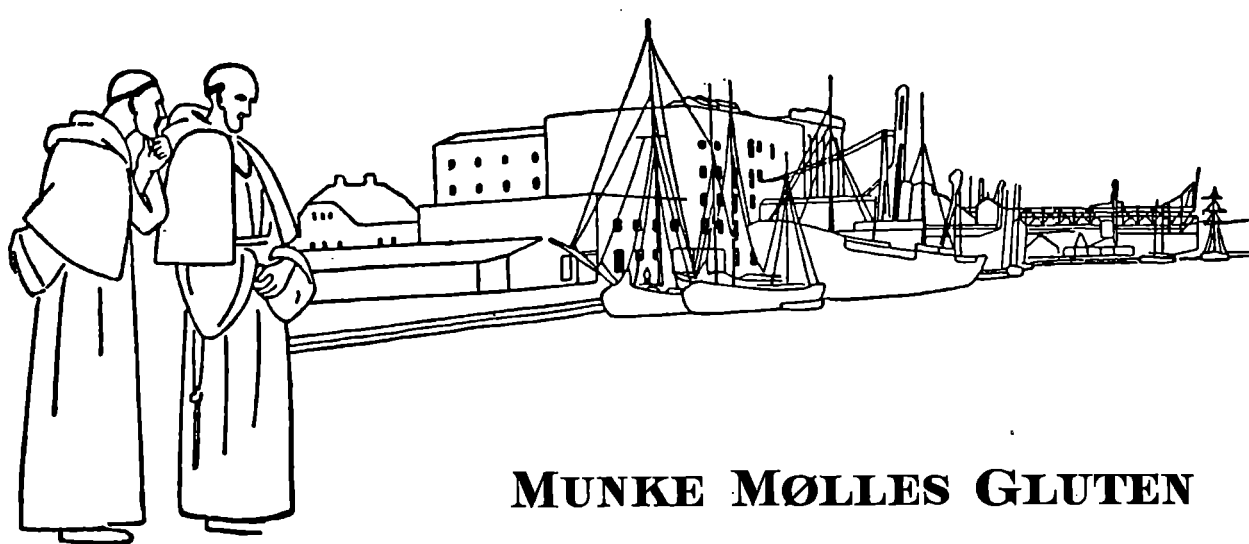
På det europæiske møde for lægapostolatet, der udførligt er blevet refereret i de to foregående numre, fik deltagerne lejlighed til at sammenligne apostolatet i de forskellige lande gennem to foredrag holdt af COPECIALs ledende sekretær *Rosemary Goldie* og mgr. *Achille Glorieux*, som er medlem af dens kirkelige komité.

Rosemary Goldie omtalte lægapostolatets historie i nyere tid og fulgte den opdeling i fire perioder, som benediktineren biskop *Menager* har opstillet. Ifølge denne betragtning indledes lægapostolatets udvikling i den første halvdel af det 19. århundrede med spredte forsøg på individuel lægmandsindsats for Kirken. Under *Pius IX* oprettes en række katolske foreninger, som har til hovedformål at forsvare kristendommen mod dens angribere. Fra *Leo XIII*'s tid og frem til *Pius XI* vokser det kristne sociale arbejde i omfang og styrke samtidigt med, at Katolsk Aktion udvikles. Under *Pius XI* bliver Katolsk Aktion endeligt formuleret som et apostolat svarende til Kirkens ønsker, og mange or-

Den katolske brevscole indleder i disse dage sin nye sæson. Støt os igen i arbejdet for at udbrede kendskab til Kristi budskab.

Giro 10 31 69.

Katolsk Orientering, Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12.

MUNKE MØLLES GLUTEN

en ny fase?

ganisationer med særlige opgaver dannes.

Sekretær Rosemary Goldie udtalte: »Vi befinder os endnu i denne sidste periode, men på tærsklen til en ny. Lægpostolatet er blevet beriget af Pius XII's belæring og styrket gennem Johannes XXIII's opmuntringer og vejledninger. Det kan forventes, at lægpostolatet i dette århundrede vil høste modne frugter af sin udvikling gennem de sidste 40 år, i hvilke spørgsmålet om lægfolks rolle i Kirkens mission ikke alene er blevet grundigt overvejet, men også har kunnet klargøres ved en mangfoldighed af erfaringer«.

Mgr. Achille Glorieux sagde i sin kommentar til sekretærens redegørelse, at 11 års nære forbindelse med lægpostolatet blandt andet havde lært ham, hvor ofte katolikker i det ene land misforstår katolikker i et andet, fordi de ikke bestræber sig på at være tilstrækkeligt informeret. De nøjes med at læse deres avis, der næsten altid — bortset fra visse rosværdige publikationer — videregiver en overfladisk og sensationspræget vurdering af katolske nyheder. Hvis vi vil vide besked om katolsk tænke- og handlemåde i andre lande, til-

Et af mødets religiøse højdepunkter var aften-messen i Sankt Knud Lavard Kirke i Lyngby

føjede mgr. Glorieux, »må vi for at behandle vore brødre retfærdigt og med kærlighed se os om efter en upartisk fremstilling af situationen«.

Piger fra Sankt Knud Lavard skole tog sig af serveringen, da mødets deltagere var biskoppens gæster efter messen

Adjunkt Kaspar Kallan fra den danske gruppe sammen med mgr. Glorieux fra Rom

Skal De flytte?

AMAGER
FLYTFORRETNING

Jul. Larsen & Sønner
AMAGERBROGADE 221
Am. 6647-6250

Gør Deres indkøb hos
J. HASS

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf.. 2 57 16
Århus

El- og installationsfirma
V. SVENSTRUP
aut. elektro-installatør
Telefon 2 15 57

Hans Brogesgade 4, Århus
Århus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66

H. J. Madsens
begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19, Århus

**Kød - flæsk - pålæg
salater**

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Århus
Telefon 4 33 85

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 61, Århus
Telefon 4 38 57

Aktieselskabet

**Købmands- og
Haandværkerbanken,
Århus**

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77
Søndre afd.:
Århus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

MEJERIET Vestebco

Århus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Århus boghandel
ved katolsk kirke

Ryesgade 26, telf. 2 66 30
Århus

Tlf. 2 41 22 - Århus

Missionshotellet ANSGAR

Med biskoppens tilladelse indbydes til

STIFTENDE

GENERALFORSAMLING

for

DANMARKS KATOLSKE

LÆRERFORBUND

Mandag den 17. oktober 1960, kl. 19.30
på Sct. Knud Lavard skole, Lyngby-
gårdsvej 1, Kgs. Lyngby.

Af hensyn til udsendelse af lovforslag
m.m. samt det praktiske arrangement må
tilmelding (skriftlig) ske til lærer Pre-
ben G. Frandsen, Sct. Knud Lavard
skole, Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
inden den 12.

Nyt illustreret børnehæfte

KR. 4,75

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDEGADE 67 KØBENHAVN · PALÆ 4777

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND
København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

**KORRESPONDANCER
OVERSÆTTELSE
UNDERVISNING**

*Tysk - engelsk - fransk
latin - svensk*

STIG ROLVSEN

Søndre Fasanvej 52, Valby
Telefon 30 47 93
(Medlem af
Sproglærerforeningen af 1955)

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 569

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømremestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

Herlufsholm Brødfabrik

Næstved . Tlf 31
Spis Herlufsholm Brød

AAKANDEN

R. Sørensens Eftf.
v/ Ingeborg og H. Aa. Pedersen
Gundl. 1877
Blomster - Dekorationer - Kranse
Østergade 7 . Næstved . Tlf. 130

C. MORTENSEN

Murermester
Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

ARNDT NIELSEN

Ure og optik
Jernbanegade 2 - Tlf. 543
Næstved

K. BLUM HANSEN

Boghandel
Næstved
Telefon 2525

Gulvtæpper - Linoleum Tapeter - Malerverer

Claudi Hansens Eftf.
Jernbanegade 3, Næstved
Tlf. 60

PETER MORTENSEN

Statsaut. installatør

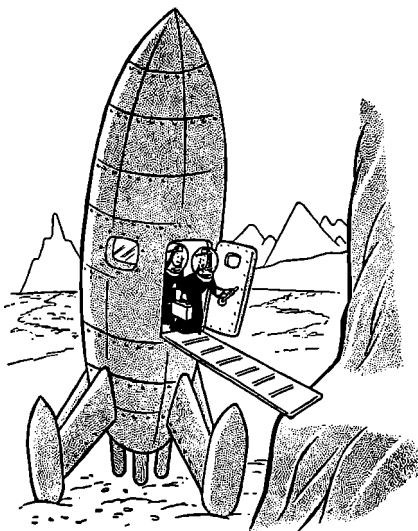
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

N. JUEL PEDERSEN

Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 158
Næstved
Leverandør til katolske
institutioner

Støt vore annoncører

— Nu er det bare med at finde moder-
huset!

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordруп 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedi-
tion, Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Vejle Trælast & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøj & Søn

Glarmester - kunsthåndel

Søndergade 4 - Tlf. 1157
Vejle

VEJLE OPTIK

v/ Anker Kastrup
Briller
Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompani

Fineste mejeriprodukter

Telefoner 335, 336 - Kontor 507
Vejle

NIELS BOESEN

Begravelsesforretning
Nørrebrogade 9 . Vejle
Telefon 725
Katolske begravelser ordnes

Raadhusstorvet
Vejle
Poul
HENRIKSEN
Leverandør t. Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360
Bogladen med de mange bøger ...

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

RUTANA

Danmarks mest solgte rugbrød
Fællesbageriet
Vejle

Carl Petersen & Søn

Slagter & Fedevare Forretning
Telf. 1721 . Nørregade 2
Vejle

FRUGTCENTRALEN

Tlf. 926 - 1126 . Vejle
Kartofler - Frugt - Grøntsager -
Konserver - Dybfrost
R. Hansen

FILM og TEATER

»De sammensvorne«

Ny »nonnefilm« får snart premiere

En betydelig film får i nærmeste fremtid premiere på Dagmarteatret i København. Handlingen udspilles i Italien, hvor en flok ordenssøstre sætter livet på spil for at bringe jødiske børn ud af tyske koncentrationslejre. De hjælpes af en italiensk officer og andre stedlige folk, men da en ny tysk oberst kommer som chef til lejren, bliver det et spørgsmål om liv og død. Denne oberst er i og for sig en retskaffen mand, men han er spærret inde af det partsystem, han tjener, og kan ikke frigøre sig fra det.

Det er denne obersts sjælelige konflikt, der bl. a. giver filmen en vægtigere betydning.

Desuden fortælles meget utraditionelt om mødet mellem kristendom og jødedom. I klosteret holder søstrene jødisk gudstjeneste for børnene og viser, at næstekærligheden er i stand til at overvinde alle fordomme.

Filmen er instrueret af den engelske instruktør Ralph Thomas og i hovedrollerne ses kendte navne som Lilli Palmer, Yvonne Mitchell og Ronald Lewis.

Gallapremieren bliver holdt til fordel for Anne Frank-fondet. Den finder formodentlig sted tirsdag den 11. oktober på Dagmarteatret i København.

»De sammensvorne« i en vanskelig situation

De elendige

Tre ting gør Victor Hugos roman til en god film: Den vellykkede genskabelse af bogens atmosfære og handlingsindhold, Jean Gabin's fængslende fremstilling af Jean Valjean og de behagelige farver, som aldrig bliver for »kulørte«.

Det er meget længe at sidde 3½ time i biografen; men man mærker det mest i pausen, for faktisk er man optaget af historien hele tiden. Kun få detaljer, som slaget ved Waterloo, virker unødvendige. Ellers skrider fortællingen frem i rigtigt tempo, og de enkelte afsnit er kædet harmonisk sammen til en enhed.

Jean Gabin er sig selv, den urokkelige, som ingen dramaer kan slå af marken. Men hans personlighed er så præget af intellekt og kultur, at han vanskeligt illuderer som forbyrder, og begyndelsen bliver af den grund lidt svag. Men så snart Jean Valjean er blevet til den store mand, galejsslaven med den ægte karakter, da kan ingen personificere ham bedre end Jean Gabin. Han får os helt til at tro på det godes sejr og lærer os »medlidenhed med de ulykkelige, overbærenhed med de lykkelige«.

Utvivlsomt forekommer problemstillingen os både forenklet og forældet, men en god gammel historie er altid værd at høre, og denne film er både sober og god underholdning.

Koen og mig

Fernandel er krigsfange i Tyskland, men vil hjem. Han har undfanget den originale idé, at en malkeko vil kunne fungere som det nødvendige »Sesam, luk dig op!«, og realiserer sin plan om at vandre gennem hele Tyskland til den franske grænse uden andet alibi end sin ko; det lykkes over al forventning, men...

Det er en munter og spændende historie, og filmen bekræfter endnu engang, at den store komiker frem for alt skal være menneske og kalde på vores sympati. Det gør Fernandel. Han er en sjælden blanding af begavelse, enfoldighed og hjertevarm humor. Og det er, som om hans talent smitter af på de andre, især på koen Marguerite, som spiller strålende komedie. Den samhørighed, der bliver resultatet af deres fælles vandring, er virkelig rørende, fordi den ikke et øjeblik overdrives. — Også »lette« anretninger har krav på den bedste behandling. Når både fotografering og skuespillkunst er fortrinlig som her, bliver komedien mere end blot tidsfordriv, man er glad for at have været med på turen. Bo.

K A T O L S K ugeblad

*Vejen går op,
og ved vejens kant
hænger Vor Herre i pine —
vil du til Himmels,
du jordiske mand,
de vunder må vorde dine.*
Johannes Jørgensen

Søster Anna på
Lem hede

Massedåb i Nigeria

Bedre levevilkår
- men flere
selvmord i Østrig

Allerslev kloster
flytter til Jylland

Andre meninger
om
Jomfrukilden

Sovjet ikke færdig med kristendommen

I Frankrig og andre lande er den nye videnskab, der har fået navnet religionssociologi, med fordel taget i brug i religionens tjeneste. Ud fra en såvidt muligt strengt videnskabelig analyse af den religiøse tilstand i et bestemt område, søger man at finde den mest effektive fremgangsmåde til at eliminere de faktorer, som virker i antireligiøs retning. Et nummer af det russiske tidsskrift *Kommunist* vidner om, at man nu også der har taget denne videnskab i brug — omend med et andet formål — nemlig det at finde de mest effektive måder til aflivning af enhver religiøs tro. Det forhindrer ikke, at analysen selv byder på adskilligt af interesse.

Det viser sig således, at troen fremdeles er levende i store lag af befolkningen. Enquêten belyser befolkningen i landdistrikterne omkring Moskva, og af forfatterens udtryksmåde kan man slutte, at der blandt denne befolkning endnu er et flertal, som i hvert fald har en vis tro i behold, selv om den religiøse praksis mangler. Det drejer sig i første række om den ældste generation — den over tres. Men selv hos mellemgenerationen, hvor kun mindretallet er kirkeligt gift, lever troen i en forbavsende udstrækning — det gælder især hos kvinderne. Og de har igen deres store ansvar for, at der stadig i Sovjet findes ungdom, som ikke forstår, at religionen er en kræftskade på samfundet.

Et af tegnene på, at der endnu er »religion« i et hus, er helgenbilledet — ikonen. Og selv der, hvor den blot findes som verds-

lig »souvenir« fra gamle dage, kan den være farlig nok; den kan give anledning til så mange slags samtaler.

Et andet hovedpunkt er de religiøse højtider — de private, som dåb og ægteskab, og de offentlige. Disse sidste, jul, påske, pinse, er så intimt forbundet med en traditionel verdslig fest, at selv kollektiviseringen ikke har kunnet få bugt med dem. Der er også flere og flere, som siden den strenge undertrykkelse af kristendommen i trediverne lader deres børn døbe og deres ægteskab velsigne af præsten. Motiv: Det er i hvert fald mere højtideligt sådan. Ægteskabsindgåelse på rådhuset har ikke netop noget festligt præg.

Mod al denne praksis tordner da enquêtens ophavsmand. Det er ikke nok, at ungdommen holdes hen i uvidenhed om religionen, det fører blot til, at de unge i første omgang anser den for et uskadeligt stykke tradition, for så måske i næste omgang at blive påvirket af den. Ungdommen må engageres aktivt i kampen for ateismen og mod kristendommens samfundsonde. Og blandt midlerne, som foreslås, er da først og fremmest, at der må skabes kommunistiske, nye og progressive måder til festligholdelse af begivenheder som fødsel og ægteskab.

Undersøgelsen kan selvfølgelig ikke give noget fuldstændigt billede af de faktiske forhold på det religiøse område — også fordi det er tydeligt, at dens iværksættere selv har temmelig rudimentære ideer om den kristne tro. Men alli-

gevel er den interessant af to grunde:

Den viser på en helt ubestridelig måde, at der til trods for fyrrårs undertrykkelse og til dels terror fremdeles findes et vist kristent grundlag i vide kredse af det russiske folk. Og den vidner om, at den antikristne propaganda skal føres ind i en ny fase. Den »videnskabelige« bevisførelse for Guds ikke-eksistens har spillet faldit. En positiv appel til folks følelser skal nu forsøges.

Det synes klart nok, at fik den kristne kirke i Sovjet muligheder for en fuldstændig fri forkyndelse uden statsligt formynderskab, kunne store skarer vindes for en aktiv kæmpende kristendom.

E.D.

Søstrene i Allerslev flytter til Jylland

Som det allerede er meddelt i dagspressen forbereder cistercienserinderne i Allerslev Kloster en overflytning af deres kommunitet til det gamle Sostrup slot på Djursland i nærheden af Gjerrild. Ejendommen er overtaget den 1. oktober og skal nu istandsættes til sit nye formål. Købesummen er omkring 250.000 kr. for den meget store bygning og tilhørende park. Slottets avlsgård er frasolgt.

Sostrup slot bliver ifølge Traps *Danmark* første gang nævnt i året 1388, men er muligvis et halvt hundrede år ældre. Det er opført i røde munkesten over granitsokkel.

I årene 1829—43 var godset slægten Benzons eje under navnet Benzon. Ved krigsafslutningen var der indrettet flygtningelejr på slottet og senere drev skolemanden Torben Brix i en årrække en kostskole i bygningen. Søstrene har købt Sostrup af godsejer Harald Mark, Kollerup Hovedgård, Hadsten.

Selv om Allerslev Klosters mange venner på Sjælland vil komme til at savne de gæstfri søstre, må de glæde sig over, at Jylland får et nyt kloster af denne orden, som viderefører traditioner fra dansk middelalders cistercienserliv.

Foredrag om Frans af Assisi åbnede en ny verden for mig!

Tidligere lægemissionær i kloster på Lem hede

Lem hede i Vestjylland har i sommer påkaldt landets opmærksomhed på grund af den kirke, som kristen ungdom fra forskellige lande har arbejdet frivilligt på under folkekirke-præsten, pastor *Håkon Rabjergs* ledelse de sidste tre år.

Men tæt op ad den endnu ufuldendte kirke ligger en anden og færdig bygning, en stor rødstens-villa, som i den lokale telefonbog er at finde under navnet »Hellig Kors Kloster«.

Den har ikke vakt nær så megen opmærksomhed, men i stuen bag de venlige vinduer har jeg siddet overfor en lille gammel kvinde, som repræsenterer en af de interessanteste tilnærmelser herhjemme til den katolske kirke.

Hun stod i døren, i en brun ordensdragt, på en af årets sollyse sommerdage midt imellem to byger. Hun var vejrbitd, blåøjet og mild, og da hun hørte, jeg var katolik, blev hun glad og viste mig ind. Der sad vi så bag de blomstrende begonier i et rum, der var kapel, dagligstue og refektorium under ét. Den tidligere lægemissionær, Anna Bramsen, i dag, for at bruge hendes egne ord, søster Anna af den økumeniske mindresøster-orden — fortalte mig sit lange og dramatiske livs historie.

— Jeg er fra en sønderjysk gård. Jeg voksede op i et godt indremissionsk hjem, der også var påvirket af Brødre-menigheden gennem flere generationer fra det nære Christiansfeld. Fra jeg var ganske ung havde jeg en følelse af, at jeg ikke var min egen, men tilhørte Gud. På en skotsk missionskole i Edinburgh, hvor jeg startede min uddannelse som missionær, hørte jeg et foredrag om den hellige Frans af Assisi. Det lukkede en ny verden op for mig (jeg var dengang ca. 20 år). Og det blev indledningen til et liv i sammenhæng med denne store skikkelse — vor *Frelses* næreste discipel —. Jeg følte mig mere og mere grebet af *det heroiske*, som den hellige Frans er udtryk for —

Kristi efterfølgelse. Og da jeg omsider efter mange omskiftelser fandt mig selv i Indien som lægemissionær, købte jeg den første dag i en kristen boglade »Fioretti« med fortællinger fra Frans af

Assisi og hans mindrebødres liv. — Julenat læste jeg den af legenderne, som handler om den fuldkomne glæde — efter en ganske ny måde at fejre jul på i de vilde pathaners land!

Efterhånden som det urimelige i de mange forskellige konfessioners særveje på missionsmarken gik op for mig, måtte jeg slå ind på vejen til det økumeniske. Så var det jeg opdagede, at der i Tyskland var opstået en Evangelisk Franciskansk Tertiærbevægelse stiftet i 1926 af prof. Friedrich Heiler. Det kom til at betyde et vendepunkt i mit liv. Jeg trådte ind i denne EFT og jeg er stadig knyttet til den. Jeg dannede i løbet af et par år en orden, der var tillempt evangeliske forhold og var knap så radikal som den, Fr. Heiler stod bagved. Dengang var tiderne ikke så økumeniske, som de er i dag, og det vakte megen modstand, at jeg foretog mig noget som havde et katolsk anstrøg. For fredens skyld tog jeg derfor min afsked fra Telt-Missionen, som vedkommende mission dengang hed. I årene der-

Søster Anna i det lille kapel på Lem hede i Vestjylland

P. F. KJELDSEN

Skomagergade 34
Telf. Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvissitter -
Læsekrede - Skønlitteratur - Papir
Fyldepenne - Foto i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsgade 24 - Tlf. 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Tlf. 349

Ejgod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg
Sct. Olsgade 13 - Telf. 157
Roskilde

MØNSTERBAGERIET

Sct. Olsgade 17
Roskilde
Telefon 1365

Malerfirmaet

Edvard A. Petersen

Kornerupsvænge 5 . Roskilde
Telefon 1694

C. J. Gerlachs eftf.

Hersegade 9, Roskilde
Tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevæne

Hjørnet af Algade og Olsgade
Bedste indkøbssted i Roskilde

A/S Nakskov Kulimport
Telefon 17

CHR. STEFFENSEN

Herreekvipering

Søndergade 2 - Telefon 796
Nakskov

efter var jeg skiftevis ude og hjemme. I 15 år har jeg i to perioder virket som sygekasselæge i Christiansfeld. Jeg benyttede tiden dels til at fremme alt, hvad jeg så af bestræbelser for at mildne klimaet mellem moderkirken og vor folkekirke, dels til at lægge penge op til huset, vi sidder i her. Jeg har selv tegnet det — naturligvis med arkitektens rettelser.

— De siger moderkirken —

— Ja, jeg står i den evangelisk-lutherske danske folkekirke, og den holder jeg alt for meget af til, at jeg kunne tænke mig nogensinde at forlade den — den er dog bygget over Ordet og Sakramenterne, og vi kan ikke undvære Luthers korrektiv. Men — jeg kan også se, at man fra protestantisk side mange steder har svigtet væsentlige sandheder i den oprindelige kirke, i den katolske, i moderkirken — f. eks. derved, at man ikke har forstået den Maria-vækkelse, som er gået over de katolske lande i over 100 år. Den liberale teologi har gjort jomfrufødslen til en myte. For mig er Maria-vækkelsen en understregning af inkarnationen og derfor en grundpille, vi slet ikke kan komme udenom.

Vi søstre har udsigt til 10 landsbykirker herfra, og i de seks nærmeste går vi skiftevis i kirke, når der er højmesse.

— Hvor mange søstre?

— Vi er foreløbig 15 i tertiardorden og så 2 fastboende her, som har aflagt varige løfter. Vi rejser til København og gentager vore løfter hvert år for pastor Sv. Borregård i hans kirke. Tertiarsøstrene er dels gifte, dels enlige selverhvervende. Der er en forstanderinde, en læge, en apoteker, lærerinde, bogholder etc. De passer deres borgerlige arbejde, men de beder nogle af de samme tidebønner, som vi i moderhuset. Vi åbner også huset for alle andre med søstre, der trænger til stilhed og ro for en tid.

Den elskelige lille, gamle kvinde går foran og viser gæstegangen. Nogle af værelserne er optagne af gæster. Hun lister for ikke at forstyrre deres studier. Hvert værelse har navn, dels efter helgenens fødested, dels efter berømte domkirker, der står som symbol for den kirkeafdeling, de tilhører. De er udstyret med beskeden hygge, ikke som celler, men som pensionsværelser.

— Og hvordan forestiller De Dem fremtiden for kirken i Danmark?

— Jeg tror ikke på, at folkekirken vil gå op i moderkirken, men jeg forestiller mig, at der vil komme en dag, hvor de vil stå side om side under én

overhyrde. I den nød, som måske forestår os i kampen mod ateismen og kommunismen, vil det blive nødvendigt med et fælles talerør, for at blive hørt!

Hun åbner døren og viser ud over soklen til pastor Rabjergs kirke, ikke 30 meter borte.

— Se selv, hvordan vi er på vej. Jeg har lagt klostret her, fordi det skulle være en dørstolpe til den anden bygning.
I. L.

Kompositioner af Leif Kayser ved Kirkemusikkredsens stævne

I morgen aften (lørdag) spilles i Danmarks Radio kl. 20.25 den 3. symfoni af komponisten, pastor Leif Kayser, som er kapellan ved Sankt Ansgars kirke i København. Ved Kirkemusikkredsens jubilæumsstævne i København fra 17.—21. oktober er kompositioner af pastor Kayser to gange på programmet. På mandag uropføres *Missa III* ved en koncert kl. 20 i Enghave kirke og på fredag den 21. to satser af *Requiem* ved koncerten i Sankt Pauls kirke, Nyboder, kl. 16.30. Kirkemusikkredsens stævne byder på meget andet for kirkemusik-intereserede. Kirkemusikkredsens kasserer, der modtager indmeldelse til det fire dages stævne, er organist Gunnar Rasmussen, Kildegårdsvej 5, Hellerup.

Massedåb i Nigeria

— 1012 konvertitter

Ogoja, Nigeria (NC) To engelske præster har ved en massedåb i Ogoja døbt 1012 konvertitter. De to præster, Thomas Frayne og Michael Casey, som begge tilhører Liverpools ærkebispedømme, meldte sig for et år siden frivilligt til at arbejde i Nigeria. For ti år siden var der kun 10 katolske familier i Ogoja. I dag er der over 40.000 katolikker i dette bispedømme. Nigeria i Vestafrika blev som bekendt en uafhængig nation den 1. oktober efter 60 års britisk styre. Landet har 35 millioner indbyggere, hvoraf omkring 1,6 millioner er katolikker.

Siegfried Sassoon, digter og konvertit

af A. M. Denman

I England døde den katolske tradition aldrig helt, selv om Kirken i de mange generationer efter Henrik VIII's brud med Rom i 1534 blev forfulgt systematisk og brutalt. Flere familier, især i den nordlige del af landet, opgav aldrig deres katolske tro, men bevarede den ubrudt frem til slutningen af det 18. århundrede, da det atter blev officielt tilladt at være katolik i England. Også indenfor engelsk litteratur havde den katolske del af befolkningen sine repræsentanter, der undgik at blive ramt af forbudet mod katolsk religions-udøvelse. Man kan som eksempel nævne to digtere fra klassicismens tid, hvis navne har plads blandt verdenslitteraturens mest kendte, *John Dryden* og *Alexander Pope*.

Med romantikken i slutningen af det 18. århundrede kom en ny interesse for middelalderen og dermed også for den katolske kirke. Og med Oxfordbevægelsen i 1830'erne, hvis største navn var *John Henry Newman*, begyndte den store strømning mod moderkirken, som bragte mange teologer og litterære personligheder til at konvertere. I slutningen af det 19. århundrede konverterede digtere som *Francis Thompson*, *Gerard Hopkins* og *Coventry Patmore*, i vort eget århundrede skribenter som *G. K. Chesterton*, *Evelyn Waugh*, *Graham Greene* og flere andre.

En af de seneste konvertitter er digteren *Siegfried Sassoon*, som vist ikke er videre kendt uden for England. Han hører til generationen før *T. S. Eliott* og *Ezra Pound*, og han har intet af den pseudoprofessionelle digterjargon og dunkelhed, som præger moderne engelsk poesi. Hans digte forener ægte følsomhed og indlevelsessevne med kærlighed til naturen. Han henter sit billedsprog fra

naturens verden, jordens, træernes, stjernernes og de vilde dyrs verden.

Sassoon blev født i 1886. Han fik den traditionelle kostskoleopdragelse, efterfulgt af studier i Cambridge, som han imidlertid aldrig afsluttede med nogen eksamen. Han levede en landadelsmands fredelige og behagelige liv, indtil poesien tiltrak ham og rev ham ud af den tilværelse, der var den sædvanlige for en gentleman på Edward VII's tid, med cricket og rævejagt som hovedinteresse. Adskillige år før den første verdenskrig sluttede han sig til en gruppe unge digtere, som kaldte sig »de georgiske digtere« (fordi de levede under Georg V), og

blandt hvem man træffer *Rupert Brooke*, som døde i krigen 1914—18, den nuværende Poet Laureate *John Masefield* og lyrikeren *Walter Davies*.

Deres program var enkelt og ligetil. De ville indgyde engelsk digtning en ny alvor, gøre den ægte og levende. De havde succes med det samme, og deres anstrengelser førte til en fornyet interesse for poesi, som var i stadig vækst, da krigen brød ud i 1914. Disse digteres reaktion overfor krigen var meget forskellig. *Rupert Brooke*, den mest populære af dem, udgav en sonnetsamling, som forherligede fædrelandskærligheden og kaldet til at forsvare landet. Han syntes at betragte krigen som en rensende oplevelse og det at falde i krigen som heltedøden. Han døde ved Gallipoli, før krigens hæslighed nåede at gøre det af med hans idealisme. Sassoons reaktion var den stik modsatte. Han angreb krigen som noget ondt, og som den dybere og mere realistiske digter han var, blev hans krigsdigte en skarp satire over det fuldstændig menings-

Ungdomsbillede af Siegfried Sassoon taget umiddelbart før slaget ved Somme, som han deltog i.

løse, en moderne kamp på våben er. Han digtede om håbløsheden i livet ved fronten i Flanderns mudder og rædsler, hvor hans yngre samtidige, *Wilfred Owen*, som faldt en uge før våbenstilstanden, skrev disse linier:

»Lykkelige er de mænd, som, endnu før de falder, kan føle, at blodet er holdt op at strømme bedt i deres årer.«

Der opstod hos Sassoon en voldsom harme over den menneskelige dumhed; smerten over tabet af de elskede venner lammede ham. Han giver ikke noget idealiseret billede af krigen; der var ingen helte, kun soldater, som han kalder *borgere i dødens grå land*, som ikke får del i de kommende dages goder.

Til sidst kunne han ikke længere udholde lidelserne og rædslen, og i et anfald af lede og afsky kastede han sin tapperhedsmedalje bort og nægtede at kæmpe. Senere vendte han dog tilbage til fronten. Det er let at føle sympati med den konflikt, der opstod i ham. På den ene side så han soldatens liv som en pligt mod hans land, og på den anden side var

han vred og syg i sindet ved at se nationens bedste ungdom blive mejet ned, ved at se en generation blive tilintetgjort, som man puster et lys ud. Vrede og en sønderlidende skuffelse over menneskehedens skæbne er grundtonen i hans krigsdigte.

Imidlertid var krigsårene kun en kort periode i hans liv, og selv om mindet om dem aldrig forlod ham, fandt han andre veje for den digteriske trang, som levede i ham. Han digtede om naturen, markerne og skovene, fuglene og dyrene og ikke mindst om mænds og kvinders liv ude på landet. Der er en sørgmodig og længselsfuld tone i hans digte.

Sassoon ser tilbage over menneskehedens gamle, prøvede veje, og mindes de skikke, der holdtes i ære, før maskinalderen ødelagde så meget godt og smukt. En del af hans produktion er påvirket af den walisiske digter og mystiker fra det 17. århundrede, *Henry Vaughan*, og han griber *Vaughans* længsel efter Gud. Deres kærlighed til naturen førte dem begge til skaberen, selv om Sassoon ikke direkte lader sin religion komme til udtryk i sine digte, som *Vaughan* gjorde det. Han erkender sin gæld til *Vaughan* i et sørgedigt, sonnetten »Ved *Henry Vaughan's* grav.« I de følgende linier ser man, hvor sikkert han vandrer ad de ældgamle veje, og hvor ægte hans søgen mod det guddommelige er:

*Her lyser tro, barmhjertighed,
visdom og ydmyghed,
(hvis magt skal aldrig dø).
Og denne ensomme grav fortæller
om den himmelske hvile,
mens jeg står som en tigger
ved døren.*

I en verden, hvor der stadig opstår nye systemer, nye samfundsformer og patentløsninger på de ældgamle og stadig tilbagevendende problemer, har Sassoon valgt den gamle tro og er vendt tilbage til den gamle Kirke, moderkirken, der

*Like a mother-bird him called
Warm beneath her wing to hide . . .*
(Som en fugle-moder kaldte ham til sig for at varme ham i skjul af sine vinger).

For børnene

Gaston Courtois: »Den hellige Vincent af Paul«, tegneserie for børnene i 168 billeder. Sankt Ansgars forlag.

Sankt Vincent af Pauls liv er så fyldt med drama og spænding, at man skulle synes det måtte egne sig fremragende til at fængsle og underholde børn. Så det føles naturligt, at det nu er indlemmet i rækken af tegneserier, udgivet i dansk oversættelse af Sankt Ansgars forlag. Under titlen »Den hellige Vincent af Paul« opruller fortællingen den franske bondesøns omskiftelige skæbne i 1600-tallet. Den strakte sig fra landmand til slave, fra alkymist til kongelig huslærer, fra sjælesørger til husmoder-afløser i de fattigste rammer. Og som en rød tråd gennem alle begivenheder går hans store, medfølelse hjertes magtsprog, der fik ham til at søge tilbage til de ydmyge steder, hver gang den fornemme verden kaldte på ham for hans store åndsevners skyld. Det er inspirerende højtælningsstof for husets børn. Og endnu bedre ville det have været, hvis sproget var ført lidt bedre à jour i forhold til danske børns mentalitet i 1960. Det kunne uden skade have været belemret med færre hævede pegefingre, for denne det 17. århundredes *abbé Pierre* har ført et liv så frugtbart i sin utrættelige gavmildhed, at det taler for sig selv. Men man glæder sig til de to næste serier, som forlaget bebuder: »Vor Frues liv« og »Den hellige Benedikt«.

I.L.

Vi har fået tilsendt *Illustrerede Klassikeres* bog om *Riddertidens Korstog* med anmodning om en anmeldelse. Denne indledningspassus blot for at klargøre vor position. Uden denne udtrykkelige opfordring ville vi næppe have løftet så meget som en blyant i den anledning.

Naturligvis kan der rejses en principiell diskussion for og imod disse hæfter. Modstanderne hævder, at blade som *Illustrerede Klassikere* i bedste fald virker for blandede, først og fremmest ved at virke stærkt indskrænkende på det danske sprog. Det er således blevet spået, at tegneserierne vil forårsage, at sproget om føje år vil blive reduceret til udelukkende at bestå af såkaldte »fantomlyde« (udbrud, ofte i smerte, som »Fantomets« modstandere udstøder i forbindelse med denne »helts« mishandling af sine ofre m.v., — jfr. her blandt andet *Bo Bojesens* tegning i *Politiken*). Tilhængere hævder heroverfor, at de

K. J. HØJLAND

Aut. vand- og gasmester
Kronprinsensgade 82, Esbjerg
Telefon 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed
Telefon 829
Kongensgade 64, Esbjerg

M. WITH

Bageri & Konditori
Kirkegade 150 . Esbjerg
Telefon 1526

GUNNAR SKOV

Kaffe - vin - konserver
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telfon 576

Vestjydsk Rør-

& Sanitetslager A/S
Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

Kongen og dronningen af Thailand, som fornylig var i Danmark, har nu besøgt Rom og blev i audiens modtaget af pave Johannes.

Europæisk seminarium

Maastricht (Kipa) Den 19. oktober slår det europæiske seminarium i Maastricht portene op for det første hold studerende. Seminariet, der ledes af pater, dr. J. Deelepoort fra bispedømmet Breda, tager imod præstestuderende, der har stillet sig til rådighed for de europæiske bispedømmer, hvor præstemangelen er størst. De fremtidige præster har på seminariet i Maastricht lejlighed til i løbet af et år at sætte sig ind i sproget, kulturen, sociologien, Kirkens historie og psykologien i det bispedømme, de har valgt. Selve det teologiske studium kan de gennemføre i det land, deres valg er faldet på. Ideen til denne udveksling af præster blev fremsat i 1958 på en præstekongres i Wien, hvor man foreslog, at lande med mange præster som Holland, Belgien, Irland og Schweiz skulle hjælpe de europæiske lande, hvor der er mangel på præster, for eksempel Østrig, Tyskland, de skandinaviske lande, Portugal og visse distrikter i Frankrig.

Pater Deelepoort har på en pressekonference meddelt, at 47 hollandske præstestuderende har ladet sig indskrive på det europæiske seminarium. 15 af dem er blevet sendt direkte til præsteseminarier i Wien, Essen og Hildesheim uden først at have tilbragt et år ved seminariet i Maastricht. De øvrige præstestuderende (11 hollændere og 1 irlænder) vil begynde deres forberedelseskursus ved det europæiske seminarium. Seminariets fond, som bestyres af provst Jennekens i Maastricht står inde for et eventuelt underskud. De hollandske biskopper yder sammen med de schweiziske, irske og belgiske institutioner økonomisk støtte.

Bedre levevilkår men - flere selvmord...

Wien (NC) Den østrigske undervisningsminister, Heinrich Drimmel, har overfor en international konference til forebyggelse af selvmord hævdet, at højere levestandard og forbedrede sundhedstilstande *ikke* nedsætter selvmordsprocenten. Han oplyste, at Østrig nu har den højeste selvmordsprocent i den vestlige verden — nemlig 1600 eller 24 selvmord for 100.000 indbyggere.

Heinrich Drimmel nævnte i denne forbindelse, at man for et halvt hundrede år siden endnu mente, at sjælelige sammenbrud, der førte til selvmord, hovedsagelig var forårsaget af fattigdom og sygdom. Østrigs selvmordsprocent er imidlertid steget til trods for, at man i vid udstrækning har kunnet besejre såvel fattigdom som sygdom. Konferencen i Wien var organiseret af Caritas-organisationen og af det østrigske selskab for mentalhygiejne. Blandt deltagerne var læger, præster, lærere og socialrådgivere fra mange lande.

Den moderne dans

Cambrai (NC) Ærkebiskop Emile Guerri i Cambrai har advaret sit bispedømmes katolikker mod visse farer ved moderne dans. Hans kritik af den moderne dans er blevet offentliggjort i flere franske bispedømmer. Ærkebiskoppen skriver blandt andet at dans »både kan meddele en kunstnerisk idé og give os en oplevelse af skønhed« samt at den »udtrykker en menneskelig glæde«. Mange moderne danse er imidlertid, fortsætter ærkebiskoppen, farlige lejligheder til udsejler, fordi de enten efterligner eller direkte fremkalder seksuelle handlinger.

DET HASTER I SYDAMERIKA

Bogota, Columbia (NC) De 48 biskopper i Columbia har i en fælles erklæring påpeget nødvendigheden af en gennemgribende landbrugsreform i Columbia. De opfordrer til et »korstog for landbefolkningens frigørelse« og nævner eksempler på den uretfærdige fordeling af jorden, de høje rentesatser og andre hindringer for den columbianske landbrugers arbejde.

I den meget udførlige erklæring hedder det blandt andet: »Vi har et bonde-proletariat, som savner muligheder for at kunne uddanne sig og for fremgang i social henseende. Bønderne mangler de nødvendige midler til at fremme produktionen, og det er dem ikke muligt at nå en levestandard, der harmonerer med menneskelig værdighed«.

Kapellet i glasmagerens lejlighed

Med kun et dusin pladser er det måske Danmarks mindste kapel.

I en artikel i Sjællands-Posten kalder Ole Hansen det katolske kapel i Fensmark for landets mindste, og da kapellet vitterligt kun har 12 pladser, er det næppe galt gættet.

For den besøgende i Fensmark vil det være vanskeligt at finde kapellet uden at spørge om vej, da det er indrettet i

positive tegneserier, og her bør man i retfærdighedens navn medtage *Illustrerede Klassikere*, virker befordrende på børnenes lyst til at stifte bekendtskab med »de virkelige klassikere«. Det må være tilladt at stille sig temmelig skeptisk. Argumentet kan i hvert fald dårligt føres frem i forbindelse med *Riddertidens Korstog*, al den stund dette hæfte ikke er bygget over noget litterært værk, men ganske simpelt er en tegnemæssig dramatisering af korstogstiden. Nå, hvorom alting er — lad os for at yde hæftet fuld retfærdighed, acceptere genren og ideen og så ud fra denne acceptering vurdere *Riddertidens Korstog*.

Tegnemæssigt er hæftet hæderligt, ikke mere. Når man nu endelig vil servere litteratur eller fængslende historiske beskrivelser i tegninger, kunne man godt samtidig forsøge via tegningerne og farvelægningen, at give børnene lidt sans for omhyggelighed og farvesammensætning. Denne mulighed ses ikke at være udnyttet her.

Til eksempel kan man blot henvise til s. 31, hvor der findes en usædvanlig hæslig tegning af Richard d. I. Tegningerne er imidlertid i al almindelighed af ringe kvalitet. Afsnittet om Richard Løvehjerte er iøvrigt såvel tegne- som tekstmæssigt hæftets svageste.

Konklusionen af disse betragtninger bliver i al sin gribende enkelthed den, at det må være muligt at anvende sine surt opsparede lomme penge til et nyttigere og bedre formål.

Denne konklusion er uendelig negativ, og for dog til slut at fremføre et par positive betragtninger vover jeg at tilkaste Don Bosco bøgerne en handske: »Hvornår får vi bogen om korstogene?«, — og foreløbig at henvise til Walter Scott's *Talismanen*, der uden nærværdig risiko kan læses af alle.

Th.

et almindeligt beboelseshus og udefra ses kun bagsiden af et par glasmalerier i et vindue.

Fra entreen fører døren til venstre ind i den del af huset, hvor glasmager Peter Jensen og hustru bor, og over døren til højre står St. Franciskus kapel. Selv om rummet arealmæssigt er lille, syner det med sin udsmykning meget større. Ligesom i en kirke er det delt i kor og skib, og et harmonium sørger for musikledsagelsen.

Som andre katolske kapeller er Fensmarks rigt udstyret, og der er lagt vægt på det farvestrålende. Det meste af in-

ventaret er anskaffet fra Tyskland, og det grupperer sig om alter, alterskranke og stolestader. På væggene er anbragt figurer af helgener og apostle, der ses i den særlige belysning, glasmalerierne foran vinduet skaber i kapellet.

Kapellet er en af de mange institutioner i kommunen, der har forbindelse med Holmegårds glasværk. Da glasværket blev opført i 1825, havde ingen i Danmark særligt kendskab til glasfabrikation. Det blev derfor nødvendigt at indkalde arbejdere fra udlandet, og blikket blev rettet mod Bøhmen, hvor der var mange dygtige glaspustere. Selv om det var forbudt dem at forlade landet, lykkedes det alligevel at få nogle af dem til Danmark, og under de nye forhold fortsatte de med at være katolikker. Der er i dag ca. 50 katolikker i kommunen, og en gang om måneden holdes messe i kapellet af en præst fra Næstved.

For otte år siden blev kapellet indrettet i et hus, der ejes af glasværket, og hvor glasmager Peter Jensen og hustru nu bor. Deres hjem består af såvel dagligstue og soveværelse som kapel...

Glasmager Peter Jensen og hustru i Fensmark-kapellet
(Kliché venligst udlånt af Sjællands-Posten)

Kristus eller Muhamed?

Entebbe, Uganda (NC) Ifølge regeringspressen i Uganda ventes der fremsat et lovforslag om indskrænkning i al kirkelig virksomhed indenfor Sudan. Landets indenrigsminister vil foreslå, at Kirken kun skal have tilladelse til at undervise i religion, men må standse enhver anden opgave, som den har påtaget sig. Ifølge bladet Rai el Amm vil den nye lov endvidere iværksætte den såkaldte »Sudanisation« af alle missionærer i den sydlige del af landet, hvor de fleste katolikker bor. Dette er ensbetydende med, at fremmede missionærer skal erstattes af indfødt gejstlighed. Et sådant skridt vil lamme Kirken i Sudan, fordi de 18 indfødte præster ikke kan bestride arbejdet ved de 80 missionsstationer, som nu ledes af 200 udenlandske missionærer. Der er næsten 1/4 million katolikker i det sydlige Sudan blandt 3 millioner hedninger.

Det er regeringens hensigt at omvende alle hedninger til muhamedanismen og således styrke Sudans politiske sammenhold. Alle de hedenske høvdinger i det sydlige Sudan har i løbet af de sidste måneder fået ordre til at opgive deres hedenskab og vælge imellem muhamedanismen og kristendommen. Ved hjælp af gaver, begunstigelser og løfter om støtte søger regeringen at påvirke disse høvdingers valg.

Statshjælp til kirkebyggeri i Holland

Haag (NC) Ved åbningen af det hollandske parlament oplyste dronning Juliana, at regeringen snart vil offentliggøre sine planer om en hjælp til kirkebyggeri. Dronningen fremlagde ikke detaljerede oplysninger, men det forventes, at den hollandske regering vil tilbyde at betale 25 procent af udgifterne til rejsning af nye kirker. Det er allerede almindeligt, at hollandske kommuner yder finansiel støtte til opførelsen af kirker. Dette er blandt andet tilfældet i de overvejende katolske provinser Brabant og Limburg.

Læger og sygeplejersker stilles frit

New Delhi (NC) Regeringerne i de indiske stater Kerala og Madras har begge meddelt, at katolske læger og sygeplejersker ikke er forpligtet til at støtte planerne for den såkaldte »familieplanlægning«, som den katolske kongres i Kerala ved sit sidste årsmøde havde protesteret imod. I staten Keralas svar på protesten hedder det: »Familieplanlægningen er en helt frivillig sag... læger og sygeplejersker, som finder, at den strider mod deres samvittighed, vil ikke blive tvunget til at følge den«. Et lignende svar har regeringen i Madras sendt til ærkebiskop Louis Mathias S.D.B. af Madras og Mylapore.

Spørgsmålet om gifte mænd som diakoner

Rom (NC) I tidsskriftet *Civiltà Cattolica*, som udgives i Rom af Jesu Selskab, har pater Giuseppe Rambaldi S.J., behandlet spørgsmålet om at styrke Kirkens missionsindsats ved hjælp af diakoner, som ikke er forpligtet til at leve i cølibat. Det er som bekendt tanken, at sådanne gifte mænd med diakonvielse kan bistå præsterne i det daglige kirkelige arbejde og lede gudstjenesten, i områder, hvor præstemangel umuliggør, at der regelmæssigt kan læses messe. Diakonerne vil også kunne uddele den hellige kommunion, døbe og forestå kristendomsundervisningen.

Pater Rambaldi skriver, at man ikke må forglemme »de alvorlige åndelige, pastorale og tillige økonomiske problemer, som en sådan nyordning ville skabe«. Det vil være nødvendigt at sørge for en grundig intellektuel og asketisk træning af fremtidige diakoner. Man må også kunne sikre, at de i deres livsførelse virkeligt fremtræder som mænd, der har viet deres liv til Gud.

I artiklen omtaler pater Rambaldi et forslag om kun at lade diakonerne arbejde direkte for Kirken nogle timer hver uge, idet de iøvrigt varetager deres borgerlige erhverv, og sammenligner det med planen om, at diakoner helt skal være til rådighed for pastorale opgaver og lønnes af sognene. Den sidste løsning har flest tilhængere.

Artiklens forfatter lægger ikke skjul på, at såfremt man indfører diakonvielse for gifte mænd, kan det forventes, at præsternes antal formindskes. Pater Rambaldi skriver: »Med frihed til at gifte sig og til at påtage sig en borger-

lig opgave, er det et spørgsmål om ikke diakonatet vil tiltrække adskillige mænd, der egnede sig til at blive præster. Det kan hændes, at præstekaldenes antal daler, fordi man standser ved diakonatet, der også indvier en til tjeneste for Gud, og som af menneskelige grunde tiltrækker en mere end præstegerningen«.

Paris (NC) Borgmesteren i den franske by Sebourg, Eloi Legrand, har trukket sig tilbage for at indtræde i et præsteseminarium. Legrand er 35 år gammel og var ved sit valg i 1948 Frankrigs yngste borgmester. Han har universitetseksaminer i litteratur og jura. Den tidligere borgmester håber, at han efter sin præstevielse kan arbejde indenfor Kirken i Sydamerika.

Ærkebiskoppen og bomben

Leopoldville (NC) Congolesiske terrorister har kastet en bombe ind i den katolske ærkebiskops hus i Leopoldville. Ingen kom til skade. Bomben blev kastet ved ottetiden om aftenen, da ærkebiskop Felix Scalais allerede var gået i seng. Ærkebiskoppen, som er belgier, og som har bevaret sin ro i det congolesiske kaos, ulejligede sig ikke ud af sengen! Eksplosionen forårsagede nogen materiel skade på huset.

SØNDAG d. 16.: 19. søndag efter pinse (s. 737, grøn). Ihukommelse af Hedvig (s. 1108), enke.

MANDAG d. 17.: Margrethe Maria Alacoque (s. 1108, hvid), jomfru.

TIRSDAG d. 18.: Lukas (s. 1112, rød), evangelist.

ONSDAG d. 19.: Petrus af Alcantara (s. 1114, hvid), franciskaner.

TORSdag d. 20.: Johannes af Kenty (s. 1115, hvid), bekender.

FREDAG d. 21.: Søndagens messe (s. 737, grøn). Ihukommelse af Hilarion (s. 1118), eneboer, og af Ursula og hendes lidelsesfæller (s. 1118), martyrer.
Eller: Hilarion (s. 1118, hvid). Ihukommelse af søndagens messe (s. 737) og af Ursula og hendes lidelsesfæller (s. 1118).

LØRDAG d. 22.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [90], hvid).

Firmelsens sakramente

Biskoppen vil i dette efterår meddele Firmelsens sakramente følgende steder:

Århus — søndag den 23. oktober.

Svendborg — søndag den 6. november.

København (Jesu Hjerter Kirke) — søndag den 13. november.

Kolding — søndag den 20. november.

Immaculata-kongregationens årlige sammenkomst i København finder sted tirsdag den 25. okt. — Kl. 19.30 rosenkransbøn i kirken — derefter vil pater van Schaik fortælle om den eukaristiske kongres i München. På grund af Allehelgensdag afholdes novembermødet mandag den 31. oktober for såvel eftermiddags- som aftenafdelingens vedkommende.

I rækken af katolske oplysningshæfter har Sankt Ansgars forlag nu udsendt en pjece til vejledning i den hellige messe. I flere år har man ønsket en messevejledning, som i et let forklarende sprog kunne fortælle om messens liturgi og sådan, at man kun medtog de nødvendige historiske oplysninger. Vejledningen skulle samtidig kunne virke som en religiøs indførelse. Dette mål er nået i den nu udsendte pjece *Den hellige messe*, som er en oversættelse af John P. O'Connell's lille bog om messen. Oversættelsen og den danske bearbejdelse er foretaget af *Sven Damsholt*.

Pjecen glæder ved sin klarhed og sit nøgterne sprog. Den indledende forklaring om den hellige messe begynder: »Messen er midtpunktet i Kirkens gudstjenesteliv, selve hjerteslaget i katolsk kristendom. Den er ligeså gammel som Kirken selv, for den stammer fra den sidste nadver og Kristi død på korset«. Man føler, at man straks er i gang med emnet. Trin for trin forklares messen og udfør hvert trin findes en illustration. Tekst og illustrationer er så klare, at man ved gennemlæsningen virkelig får indtryk af at følge messen.

Og hvem vil så have glæde af den nye pjece? Kort sagt: Alle.

Den søgende, der ønsker oplysning om den katolske Kirkes lære og kultas, må med denne vejledning i hånden få følelsen af at have en god fører. Ved hjælp af illustrationerne er det muligt til staidighed at følge handlingen ved alteret, så meget mere som teksterne ikke er længere, end at man kan læse dem samtidig med, at messen fejres. At man må læse indledningen og to større afsnit på et andet tidspunkt følger af sig selv.

Man må ønske, at kirkerne vil anskaffe et antal eksemplarer til fremlæggelse til besøgende af andre trosretninger. Til undervisning af børn er pjecen også velegnet. De større børn vil have gavn af tekst og illustrationer samtidig med, at de hører lærerens forklaringer. For de mindre børn vil illustrationerne betyde en stor hjælp under lærerens forklaringer, fremfor at de blot hører om, hvad der foretages ved alteret. Ja, endog som billedbog for de mindste kirkegængere egner den sig.

Imidlertid, intet i denne verden er fuldkomment, ej heller en pjece om den hellige messe. Et par steder mærker man

i sproget, at pjecen er en oversættelse, og i skildringen af messens sidste del mangler man en omtale af kommunionverset, *communio*. Med den omhyggelige gennemgang af de enkelte bønner forbavses man over, at kommunionverset ikke er omtalt, når man tænker på dette som rest af den salme, der engang blev sunget under menighedens kommunion. De kortfattede tekster i kommunionverset er meget ofte vejledende til personlig bøn og betragtning.

På samme måde savner man en omtale af »Placeat tibi«, hvor præsten til afslutning af messen ydmygt beder den treenige Gud tage mod hans lydige tjeneste og det frembårne messeoffer. En overordentlig smuk bøn, som med ændring af enkelte ord egner sig som personlig bøn for alle tilstedeværende.

Måske havde det været en fordel, om hæftet havde været forsynet med de faste bønner sideordnet på latin og dansk af hensyn til de skoler, hvor det bliver benyttet til undervisning, ligesom det derved direkte ville kunne anvendes ved oplæring af vordende ministranter, men formentlig havde man da ikke kunnet holde den lave pris: 3 kr. Pjecen fortjener varm anbefaling og stor udbredelse.

Ei. Da.

Som tidligere meddelt her i bladet taler pater Vagn Hansen O.P. torsdag den 20. oktober kl. 20 om emnet »Sekt eller Kirke?«. Foredraget, der er offentligt, holdes Kollegievej 2, Charlottenlund.

I annoncen »Et Minde om Pius XII« i bladets nr. 39 fra Hartmann Musik er ved en fejltagelse fra annoncørens side anført en forkert pris på den annonce-rede long-playing plade. Den rigtige pris er anført i tilsvarende annonce i dette nummer af bladet.

Den katolske brevscole indleder i disse dage sin nye sæson. Støt os igen i arbejdet for at udbrede kendskab til Kristi budskab.

Giro 10 31 69.

Katolsk Orientering, Lyngbygårdsvej 1, Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12.

I den lignelse, som vi læser på søndag (Mattæus I kap. 22, vers 1—14) sammenlignes Himmeriges rige med et gæstebud, der afholdes af en konge. Det er der ikke noget overraskende i!

Det overraskende er, at alle de indbudte én efter én siger nej tak til indbydelsen, så kongen bliver nødt til at sende bud efter de fattige fra landevejen for at dele sit festmåltid med dem.

Denne lignelse viser, hvor gavmildt Gud giver sine gaver fuldstændig gratis, eftersom vi på ingen måde har gjort os fortjent til denne gunst. Åndeligt set er vi alle sammen som de sidste, der bliver inviteret i lignelsen: halte, blinde og lamme...

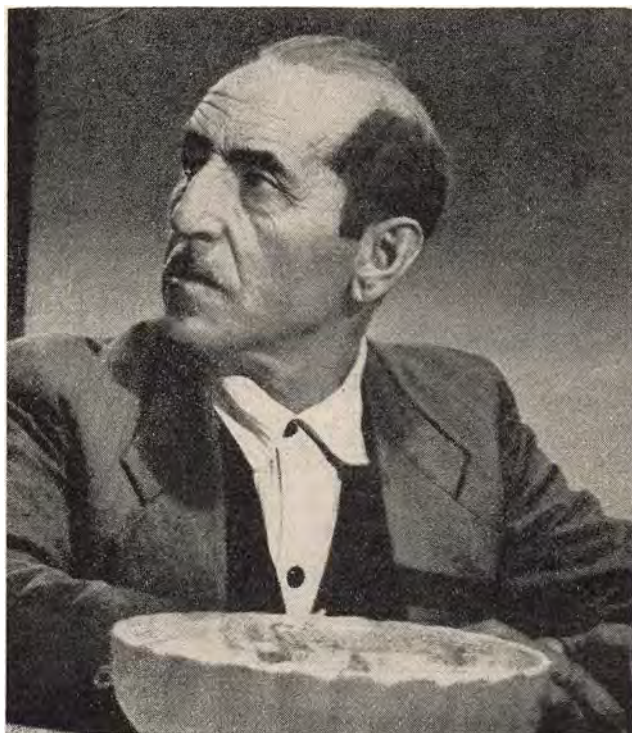
Men alligevel forlanger Gud noget af os, nemlig at vi har iført os bryllupsklædningen. Har vi ikke det, bliver vi uigenkaldeligt jaget bort fra gæstebudet. Den bryllupsklædning, vi skal være iført, er den hvide kjole, som vi modtog i dåben. I et af sine breve (Kolossenserne, kap. 3, vers 11 ff) skriver Paulus, hvilke enkelte dele den består af: barmhjerlighed, godhed, ydmyghed, sagtomdighed og tålmodighed. Og over alt dette, siger han, skal vi iføre os kærlighedens bælte.

I denne søndags epistel siger han endnu mere enkelt: »I skal iføre jer det nye menneske«, og dette menneske er, som vi ved, Kristus (se: Galaterne, kap. 3, vers 27).

Til forskel fra når vi bliver inviteret til noget i denne verden, behøver vi altså ikke selv at bekymre os om, hvad vi skal tage på. Det er vor vært selv, som giver os det ved indgangen. Det er ham selv, der dækker vor elendighed og vor nøgenhed. Det eneste, vi behøver, er at tage imod hans tilbud og iføre os festklædningen! Det er den eneste fortjeneste, vi kan indlægge os: at tage imod Guds gave og gå ud af os selv for at iføre os hans Søn og gøre ham ære ved det evige livs gæstebud.

M.D.

*»Min gode mand,
hvordan kan det gå til,
at du har indfundet dig
her, uden at være klædt på
til festen?«*

Tømrermester

EJNAR J. NIELSEN

Frejasvej 20 . Tlf. 21 03 11
Værksted & Plads
Nygade 2 . Helsingør
Telefon 21 00 81

H. Holm Nielsen

Bageri & Konditori

Stjernegade 32 . Helsingør
Telefon 21 06 88

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170.
Maribo

Schrøder & Niensens Eftf.

Tapet- & Farvehandel

Vestergade 8 . Maribo
Telefon 28 828

Glarimester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N
Nora 7977

Schulstad's
maltede

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

K&K

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Andre meninger om »Jomfrukilden«

I anledning af H.B.'s anmeldelse af »Jomfrukilden« i nr. 40 tillader jeg mig at henvende mig til Katolsk Ugeblads redaktion.

Hvis Bergman virkelig har ment det, H.B. giver udtryk for, da må jeg indrømme, at jeg har misforstået totalt, for jeg fik det diametralt modsatte ud af denne forestilling. Kun så vidt er jeg enig med anmelderen, at der her er tale om et produkt af høj kunstnerisk kvalitet og om et budskab, der taler stærkt til os alle. Men hvilket budskab da? For mig at se var det budskabet om ikke at dømme andre (jfr. Fellinis forord til »Det søde liv«).

Min forståelse gjaldt især Ingrid, der fra barnsben har måttet høre ordet »horeunge«. Hver gang hun har opført sig ufordelagtigt, har disse »retfærdige« kristne ladet hende forstå, at andet kunne man jo ikke vente sig af en horeunge. — Karins far har trang til retfærdighed. Han giver udtryk for sit mishag med datteren, der ligger og fjører den efter at have været til dans om aftenen. Han foreholder sin hustru hendes svaghed overfor barnet. Lad så denne svaghed være forståelig, den er meget farlig alligevel. Scenen mellem mor og datter under påklædningen er mesterlig og afslørende. Dette forkælede og grænseløst forfængelige pigebarn forstod sandelig at spille sine kort godt, så hun fik sin vilje. For mødre vil jo så gerne tro, at et serafisk åsyn dækker over et lige så englerent indre. Moderen var nok urolig over denne forfængelighed, men det var jo hendes eneste barn, og det er jo nu engang det nemmeste at give efter. Så slipper man for scener og ufred med den forgudede. Selv faderen kunne hun sno om sin lilléfingert. Han kunne jo heller ikke stå for hendes charme, da hun så morsomt fortalte, hvilke undskyldninger hun ville fremkomme med overfor præsten. Og det er så nemt at være sød og glad — og from tillige — når man da bare får sin vilje. Ak ja, »Den lille Karin er renheden selv«. En sådan sætning får det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig. H.B. burde læse Mauriacs »Faldne engle«, hvor M. fremhæver den store fare, det kan være for smukke mennesker, når omgivelserne altfor gerne tror, det ydre dækker over en ren sjæl.

Ingrid og Karin begiver sig af sted (med tydelig standsforskell) og samtalen undervejs mellem de to efter det første møde med en mand, giver os klart forståelsen af, at Karin ingenlunde er så naiv, at det tjener som undskyldning for senere at stige af hesten for at underholde sig med nogle højst fordægtige fyre på et meget øde sted. Sagde hun måske ikke hovmodigt og farisæisk til den »faldne« Ingrid, at ingen mand ville komme i seng med hende, før hun var gift? Og da Ingrid spurgte, hvad hun ville gøre, hvis hun blev slæbt om bag

en busk og tvunget af en mand (her fik jeg den opfattelse, at dette nok var tilfældet med Ingrid selv. Derfor hendes store bitterhed), ja, Karin ville da slå sig fri, lød svaret, altså var begrebet voldtægt hende slet ikke fremmed. Men i sin grænseløse forfængelighed kunne hun end ikke stå for disse tvivlsomme fyres underdanige beundring. Der kunne hun få statister til sine højtravende dagdrømme om kongedatteren. Dette er jo stadig brændende aktuelt, for også i dagspressen har der været røster fremme, som hævder, at en del af de kvinder, der er ude for voldtægt, selv har en del af skylden ved overhovedet at give lejlighed til forbrydelsen. Så naiv har man simpelthen ikke lov til at være. Og Karin var ikke naiv...

Så kommer vi til efterspillet: faderens dom over forbryderne. Han mente sig kaldet til at sætte sig til doms over disse mordere. Men burde han som kristen, endda en »rolig og værdig« kristen, ikke have afholdt sig derfra? Det erkendte han vist grundigt selv, efter at han, sin tro og bedre forstand til trods, havde dræbt et uskyldigt barn, der kort forinden havde brækket sig over al den hæslige ondskab, han var blevet tvunget til at overvære. Dette virkede på mig langt mere modbydeligt end voldtægten. Hvis skyld var egentlig den største? De afstumpede landstrygere, hvis dyriske instinkter fik alt for frit spillerum, eller den kloge husbond, han, der var »så stærk i troen«?

Kan miraklet ikke ses som tegn på Guds tilgivelse af den angrende synder, der endelig fik revet bindet fra øjnene?

Ja, det ville glæde mig, om også andre havde en anden mening om dette mesterværk og i så fald ville lade den komme til orde i Ugebladet. Det ville faktisk ryste mig, om jeg havde misforstået så grundigt en film, der optog mig så stærkt, som tilfældet var med denne.

Bodil Magnussen

Jeg er dybt uenig med H.B.'s anmeldelse af »Jomfrukilden«. For det første fordi den forenkler historien og derved indgiver et budskab, som nøgternt set ikke findes deri, for det andet fordi anmeldelsen undlader at beskæftige sig med det problem, som filmen rejser med påtrængende styrke: Er der ingen grænser for den realisme, hvormed ondskaben bør gengives på film?

Forenklingen viser sig tydeligt i sondringen mellem »de kristne« (bonden, hans kone og datteren Karin) og »hedningerne« (landstrygerne, skovmanden og plejedatteren Ingrid). Så enkelt er det jo ikke. Plejedatteren Ingrid er ikke døbt, mener anmelderen (hvorfra denne viden?), hun påkalder Odin, er ond og hævngherrig, javel, *men hvorfor har hun*

noget at hævne? Filmen lader ikke dette spørgsmål ubesvaret: Hun er askepot, behandles som en træl i huset, gør alt det grove arbejde. Her gøres stor og himmelråbende forskel på den lyse Karin og den mørke Ingrid og ansvaret herfor falder på bonden og hans hustru. Ingrid er født uden for ægteskab (en datter af bonden?), er selv højgravid, men spares ikke. Hun er tillige den, der gennem sine onde ønsker og besværgelser (skruptudsen!) sætter den onde handling i gang. Men derved får ondskaben, hvis offer bliver den lyse Karin, sin rod i storbondens egen synd. Det er i den sorte Ingrid, at nøglen til tragedien findes, og hun på sin side er selv et offer for den svigtende kærlighed, både i hjemmet og udenfor (hendes graviditet). Lad dette være nok til at belyse, hvad jeg mener med at anmeldelsen forenkler i utilbørlig grad — adskilligt mere kunne nævnes.

Dernæst er det meget beklageligt — for at sige det mildt — at H.B. forbigår, at Jomfrukilden anvender udtryksmidler af sadistisk karakter. Uanset hvad der kan anføres om denne films særlige udtryksform — det langsomme tempo, detaljernes betydning, middelalderstemningen — lader det sig ikke bortforklare, at Bergman i voldtægtsscenen dvæler ved de mest modbydelige detaljer på en måde, der må chokere ethvert normalt menneske. Det samme kan siges om drabsscenen, hvor han tilmed indfører rituelle momenter, der må få det til at kvalme for det sunde religiøse instinkt. Jeg har gjort flere udkast til en

kort skildring af, hvad der faktisk vises os i disse lange scener, men jeg må opgive. Det ville blive som en politirapport fra en voldtægts- og drabsforbrydelse, det kan simpelthen ikke trykkes. Ubegribeligt at Bergman har kunnet formå skuespillere til at gennemspille voldtægtsscenen, om ikke fysisk så mentalt må det være en depraverende oplevelse for deltagerne.

Dette misbrug af filmkunstens realistiske muligheder gør det for det første påkrævet at advare mod at nogen af vore unge ser denne film. I hvert fald vil jeg indtrængende tilråde alle forældre først at se filmen selv, før de lader deres unge komme til. Jeg finder oprigtigt talt, at det er forkasteligt, at filmen har kunnet anmeldes i vort Ugeblad uden denne advarsel — at den er forbudt for børn er i denne forbindelse aldeles ligegyldigt, idet det især er unge over 16 år, som må formodes at blive ramt af dens chok.

For det andet må filmens sadistiske scener få os til at overveje, hvor grænserne for »realismen« egentlig går. Jeg er ikke uden videre modstander af stærke scener og mener naturligvis heller ikke, at filmen, hvis den skal være kunst, bør tilsløre dødens og ondskabens realiteter. I visse film — »Broen« f. eks., samt diverse film om Nazityskland — er vi blevet konfronteret med scener, der i rystende realisme afslører krigens og nazismens sande natur. Det er simpelthen nødvendigt, eftersom disse films opgave er at gøre op med en falsk idealisering af krig og »Übermensch«-ideologi. Men er da Bergmans anliggende et opgør med en idealisering af voldtægt og drab på jomfruer? Har han os mon mistænkt for, at vi hemmeligt ser op til slige voldgerninger, er det mon derfor at han anser det for nødvendigt at vise os, at voldtægt, mord og drab i virkeligheden er modbydeligt?

Naturligvis ikke. Men siden dette ikke kan være svaret, forbliver spørgsmålet stående åbent: Hvad er hans motivering for denne rå exhibitionisme, der ikke kan undgå at chokere, forarge og volde skade? Lad mig i denne forbindelse minde om Fellini, der i sin uovertrufne film »La Strada« viser os, hvorledes den rå Zampano med magt tvinger den purunge pige, klovnens, han har købt, til samleje den første aften, hun er på rejse med ham. Det er skildret renfærdigt og kunstnerisk sikkert, uden antydning af pikanteri eller sadisme, og netop derfor gribes vi af medynk med den stakkels pige. Hendes tårer og tavse gråd, da hun bagefter betragter den sovende slyngel ved sin side, er de virkemidler Fellini benytter sig af for at delagtiggøre os i den stumme smerte, der er forbundet med at se renheden og uskylden prisgivet et råt og selvsk begær.

Børge Mannov

Vi vender tilbage til emnet med en saglig artikel, der er under forberedelse.

Red.

TIL BYEN
FRA BYEN - i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes.
Rimelige priser.

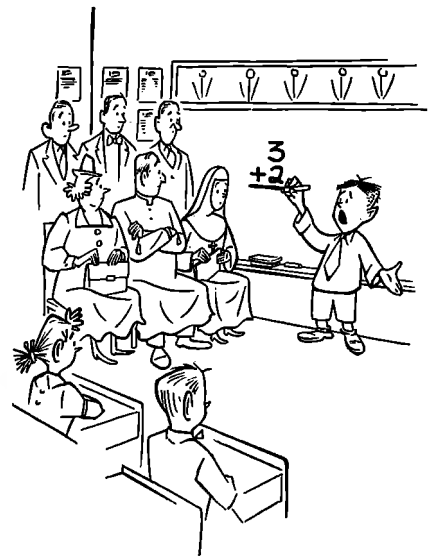

Vejle Mineralvandsfabrik
A/S P. C. NIELSEN
Telefon 121, 205

BERRING & LARSEN A/S
KUL - KOKS - OLIE
Jernbanegade 29, Kolding
Tlf. 1850 flere ledn.

MED
REJSEVALUTA
FRA
DEN DANSKE
LANDMANDSBANK

— Ærverdige hr. pastor, velærverdige søster, ærede gæster, medlemmer af klassen — jeg ved ikke, hvad det bliver!

For at kunne imødekomme et større antal nye abonnenter har ledelsen af *Don Bosco Bøgerne* besluttet at forlænge fristen for indmeldelser til 20. oktober. Med sidste nummer af Ugebladet havde forlaget fremsendt et bestillingskort, som angav, at abonnenter skulle tilmelde sig inden 15. ds.

Schjøth's Farvehandel

Amagerbrogade 160.
Tlf. Am. 2780.
Alt linoleumsarbejde
udføres fagmæssigt.

Ove Juel-Christensen

Centr. 408
Kaffe og kolonial en gros

Agergaard & Schmidt

aut. Installatører

Nørregade 26, Horsens
Tlf. 21660

Horsens ældste Ligkistemagasin

Grundlagt 1856

Carl Petersen, Snedkermester

Smedegade 52 - Tlf. 2 10 61
Begravelse ordnes

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsoier

Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

SANITÆRE ANLÆG
VARMEANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUF OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. %

K. K. L. Simonsen's etf.
Frederiksborggade 22
København K.
Tlf. *Minerva 2314

Ny leder for Katolske Menighedsplejers rådgivningskontor i København

Når Katolske Menighedsplejer på mandag atter åbner sit kontor i Bredgade i København, vil den daglige ledelse være i hænderne på socialrådgiver *Aase Andersen*, som skal afløse dette arbejdes grundlægger og dets organisator gennem en lang årrække, socialrådgiver, søster *Franciska*.

Katolske Menighedsplejers forretningsudvalg har i denne anledning udsendt en meddelelse, hvori det hedder:

»Efter 14 års pionérarbejde har socialrådgiver, søster *Franciska* ønsket at trække sig tilbage fra den del af Menighedsplejernes arbejde, som ligger på kontoret i Bredgade 69, nemlig børneforsorgsarbejdet og rådgivningsarbejdet for voksne. Søster *Franciska* fortsætter fra Valby Laggade 117 A arbejdet med Feriehjemmet Klitborg.

Forretningsudvalget vil gerne benytte sig af denne anledning til at rette en tak til søster *Franciska* personlig — en tak for de mange års utrættelige og initiativrige arbejde, uden hvilket Katolske Menighedsplejer og Klitborg ikke ville have bestået i dag, for den ildhu og retlinethed, hvormed søster *Franciska* har talt de vanskeligt stillede katolske børns og unges sag, og for det pædagogiske og oplysende arbejde, som er udført på kontoret og på provinsrejserne.

Dernæst vil forretningsudvalget gerne sige tak til *Liobasøstrene*, fordi KM har fået lov til at benytte søster *Franciskas* usædvanlige arbejdskraft og pædagogiske evner i så mange år, og fordi søster *Franciska* også i fremtiden må få lov at påtage sig arbejdet med Feriehjemmet Klitborg.

Som søster *Franciskas* efterfølger på kontoret i Bredgade byder forretningsudvalget velkommen til socialrådgiver, frøken *Aase Andersen*, som allerede er Ugebladets læsere bekendt.

Kontoret åbner mandag den 17. oktober 1960. Træffetiderne vil i fremtiden

være: mandag, tirsdag, torsdag og fredag kl. 13—15. Onsdag kl. 18—20.

Katolske Menighedsplejers stilling som centralorgan for Kirkens karitative arbejde i et samfund med stadig stigende krav til udøvelsen af det sociale arbejde, gør videreførelsen af KM til et overordentlig vanskeligt spørgsmål, som kun kan finde sin løsning, hvis mange katolikker slutter op om arbejdet og er med til at yde en indsats af religiøs, pekuniær og arbejdsmæssig art. Vi skylder det værk, som søster *Franciska* har fået lov at skabe, at yde denne indsats.»

Jydsk

Orgelbyggeri I/S

Herluf Trollesgade 36 A
Aarhus
Telefon 6 94 01

Køb kvalitet
de gør vi —

DERNA RADIO

Telefon 2 00 75 - Aarhus
(lige ved katolsk kirke)
Specialist i båndopt. og
long playing

Katolske begravelse

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND
København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

VICEVÆRT SØGES

snarest til større ejendom i København. Heldagsbeskæftigelse. Kørekort en fordel. 3½ værelses fribolig stilles til disposition. Kun skriftlig henvendelse til Den katolske Kirkes Kancelli, Amaliegade 31 A, København K.

Adjunkt-ægtepar søger en
UNG PIGE
til at passe 3 børn og til daglig
husgerning fra den 15. oktober
eller 1. november. Må kunne bo
hjemme.

Garvig
Wergellandsallé 5, Søborg
Tlf. Søborg 3732

Kaj F. Fjording

Murermester

Christiansholmsvej 2 A.
Klampenborg.
Tlf. Ordrup 5722 og 6850.

Et minde om Pius XII

En 30 cm long-playing plade med
8 sider illustreret tekstbilag (på
engelsk) udsendt af Christianitas.
Pladen alle katolikker bør eje. Et
dokument om den afdøde paves
livshistorie og livsgerning.

Pladen koster 48,50 kr., og vi
sender den overalt pr. efterkrav
— portofrit mod forudbetaling.
Ring eller skriv i dag. — Kun
begrænset antal tilbage.

HARTMANN
Musik

Godthåbsvej 132 - København F
Tlf. Go. 2526 - Giro 102 727

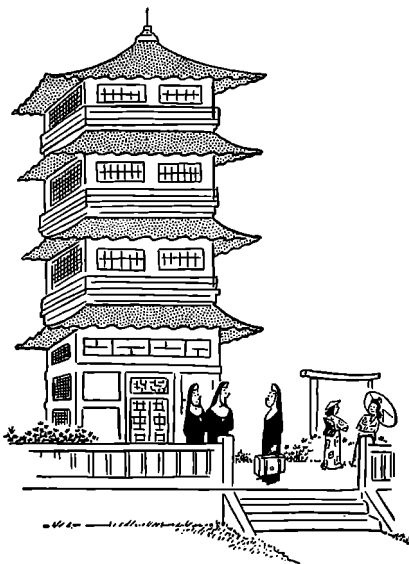
P. A. Nielsen & Co.
Skindergade 28, København K.
Tlf. C. 828
*Udlejning af service, borde
og stole
Alt til festen.*
Lev. til katolske institutioner.

Alt i moderne belysning
Karl A. Keblov
aut. elektroinstallatør
Hvidovrevej 275
Tlf. 78 15 23

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

— Her er såmænd ikke så værst. Men
tagene lækker!

HVEM VIL HJÆLPE
med at renskrive manuskript til
en ny **DON BOSCO** bog efter
diktafon (dec.—jan.)

Tilbud modtages med tak af
P. E. Bjørrild
Vemmetofte allé 23, Gentofte

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedi-
tion, Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

D. Plate Petersen

Malermester

Tlf. Fasan 2718

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 5, Kolding
Telefon 153

PETER FROM

Kolonialhandler

Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1951, 1952
Kolding

1. kl. okse-, kalve- og svinekød,
konserver

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger

Telefoner: 115 - 1533 - 1537
Kolding

Fa. M. Lauridsen

Indeh.: M. Lauridsen og
Ernst Clausen

Blikkenslagere, aut. gas- og vand-
mestre

Rendebanen 8
Telefoner: 1287 og 4623
Kolding

H. OVERBECK

Elektroinstallatør

Telefon 3555 - Kolding

Brdr. Andersen.

Tømrermestre

V. Kjørbosvej 1 . Kolding
Telefon 281

Tømrer-, og snedkerarb. udføres

Murermester- og entreprenørførr.

M. Thomsen Støtt & Søn
Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen

Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30

Lys - Kraft - Varme

Støt vore annoncører

Historien om en soldat

Det kræver både mod og tro på egne ideer at skabe en film over et så fortærsket motiv som krigens meningsløshed. Grigorij Tjuhraj har dog været i besiddelse af det fornødne mod som følge af sin bevidste målsætning. Han lader os følge en meget ung soldat i et meget kort tidsrum, på en måde så vi gribes. Han når ind til os, og han gør det sådan, at vi tør bevare hans fortælling i vor erindring.

Aljosja er 19 år gammel, eneste overlevende på slagmarken, forfulgt af to tanks. Drevet af skræk skyder han dem i brand. Indstilling til dekorering eller forfremmelse er den almindelige løn for slige heltegerninger, men »helten« Aljosja anmoder i stedet om orlov, så han kan komme hjem og hjælpe sin moder med at reparere taget på deres hus. Vi følger ham på vejen hjem og ser, hvordan han viser sig for os som den unge fyr med det store hjerte, der giver bort af det dyreste han ejer, nemlig sin tid, til dem, der har brug for hjælp. Han er menneske fremfor soldat. Han ærgrer sig, når han ikke når toget, forlæser sig ubevidst i det lille bange pigebarn, ynkes over invaliden, harmes ved at møde den utro hustru og glæder sig, når et uventet lyspunkt dukker op i tilværelsen. Nogle minutter får han tilovers til at omfavne sin moder i, så må han vende om.

Slutningen får vi i referatform, og det pointeres, at krigen har berøvet os et utal af sådanne dejlige unge mennesker, som på en værdifuld måde kunne have udfyldt deres plads i livet som sønner, fædre og medmennesker.

Måske bør det bemærkes, at der er et par skønhedsfejl. Den ene, hvor slagmarken lidt umotiveret giver sig til at dreje rundt for vore øjne, og den anden, da kammerat generalen synes at nære lidt vel bedstefaderlige følelser overfor den menige.

Det er ikke noget stort værk, men en vældig god film vi her får at se. Den megen menneskelige varme kan ikke undgå at vække vor sympati.

HB.

Bødler må også dø

For tiden vises der her i landet ikke midre end otte krigsfilm fra mange forskellige lande. Også Polen er med i den internationale koncert. »Bødler må også dø« er titlen på en film af den indtil nu ukendte instruktør Jerzy Passendorfer. Den fortæller os om et kup udført af en gruppe unge studenter mod gestapokommandanten for Warszawadistriktet. Historien er enkel og fortalt med klarhed. Filmen er mere tænkt som et slags heltedigt, en forherligelse af de unge frihedskæmpere, end som et oprør mod krigens meningsløshed. Desværre har instruktøren ikke altid undgået de billige og melodramatiske effekter, især i filmens anden halvdel, hvor de hårdt sårede unge mænd efter kuppet søger ly på hospitalet. Man savner også i filmen en bredere baggrund. Flere gange bliver det sagt, at hele Warszawas befolkning er stolt over de unge frihedskæmpere; men aldrig ser man, at gruppen virkelig er et udtryk for og et produkt af et helt folks mod, der pludselig bruser op. Derfor virker deres gerning ikke blot uforsigtig, men også vilkårlig og uden sammenhæng.

Mere overbevisende både i sin form og i sit indhold er den lille eksperimentalfilm, der vises som forfilm. Med skærende humor bliver den kaldt »Det skønne liv«. I et mærkværdigt kontrastpunkt af musik og billeder lader den os fornemme, hvad vor verden af i dag er blevet til: Atombomber, koncentrationslejre, rastløs tilværelse, afsporet fornøjelse, erotik og kinoorgel... Til sidst kommer en abekat på den øde kirkegård. Den bærer en krans og lægger den på en grav. Det er til ære for den sidste og nu afdøde »homo sapiens«. Ånden og visdommen er forsvundet fra vor klode.

Ma.

Den sidste vinter

Problemet er spørgsmålet om retten til passivitet og pligten til aktivitet i en krigssituation. Det er en konflikt, som mange sikkert har kendt, og som vi alle kan komme til at opleve.

En engelsk faldskærmsmand »landsættes« på Lolland, kommer til skade og tages af tyskerne. Han skal nødvendigvis ufortøvet til København, og befrielsen af ham samt transporten er de lokale modstandsfolks opgave. Hidtil har de arbejdet med illegale blade og med opsamling af nedkastede våben, men pludselig bliver deres opgave mere end blot farlig. Den bliver et spørgsmål om liv eller død, om evt. ildkamp med den stedlige tyske kommando. Overbevisende og realistisk ser vi disse fredelige unge mænd vakle mellem angsten og afskyen for at dræbe og pligten til at være med. Og deres sejr over frygten sker uden nogen helteglorie. De simpelthen erkender: det må gøres... og gør det. Den dramatiske afslutning, som kræver flere af disse unge mænds død, er heller ingen strålende bedrift, men en Pyrrhossejr, der atter lader os sige: Var det det værd? Vi kan hverken svare ja eller nej, blot: Det må gøres.

Endnu stærkere er konflikten for byens læge, der er humanist og beken-der sig til en så bevidst neutralitet, at han modtager den tyske løjtnant som patient og gæst i sit hjem. Han nægter i ham at se andet end et medmenneske som de andre. Men også doktoren får spørgsmålet på nært hold. I sin rolle som mægler mellem modstandsgruppen og besættelsesmagten spiller han fallit og erkender omsider, at ingen har ret til at sige: »Dette er ikke min krig, jeg holder mig udenfor!« Thi det er at hjælpe fjenden.

Til forskel fra næsten alle andre danske film er denne befriet for enhver form for forlorenhed. Såvel problemstillingen som fremstillingen er sandfærdig, og instruktøren, Edvin Tiemroth, har holdt historien på det plan, hvor den hører hjemme. Uden fanfarer af nogen art får vi et stærkt indtryk af alvoren og nødvendigheden i den lille gruppes tilsyneladende så ubetydelige aktion. Det er en film, som vel navnlig alle unge af i dag burde se.

Bo.

KATOLSK ugeblad

Det er vanskelige tider for danske børne- og ungdomsblade, der ønsker at byde på andet end tegneserier. Flere af de gamle blade kunne ikke overleve dysten med de mere smarte tryksager. Vi fortæller på side 3 om det blad, de tre gutter på billedet morer sig over, et drengeblad med fremtid i!

Paven ønsker
samvirke
med anglikanerne

Ny offensiv mod
Kennedy

Lærernes
katolske forbund

Internationalt
akademikermøde
i København

Skattefri gaver
til kirken

Protestantisk offensiv mod Kennedy

Det er ikke let at være katolik, når man hedder John F. Kennedy og er kandidat til embedet som præsident i De forenede Stater. En kort tid har der ganske vist været ro om det religiøse spørgsmål, efter at Kennedy selv erklærede, han som politiker ikke ville lade sig dirigere af kirkelige autoriteter, og meget fair var blevet støttet af sin modkandidat, Nixon, der anmodede vælgerne om at holde Kennedys kristne overbevisning udenfor debatten. Nu forlyder det, at flere protestantiske samfund i Amerika forbereder en offensiv, der skal ramme Kennedy i de sidste ti dage før valget. Man ønsker at tage ham i opløbet, når der ikke mere er tid til at svare på anklagerne. Dette er strategisk fiffigt, men utiltalende. Den store vælgerskare vil på den måde ikke få lejlighed til at skelne eller vurdere overfor de påstande, der kan udslynges.

Politiske iagttagere, som har fulgt Kennedys og Nixons kampagne, mener, at der blev ro omkring Kennedys religion, fordi man ville »bluffe«. Det var en stilhed før stormen. Vi får se. Talsmænd for flere protestantiske organisationer — de fleste er baptister — har meddelt, at der rundt om i landet udarbejdes tryksager, som skal påpege faren ved politisk indflydelse fra Vatikanet. Det forventes, at Kennedy den 30. oktober bliver angrebet fra visse protestantiske prædikestole i Amerika, og derefter vil tryksagerne mod ham blive spredt. På den dag holder man »reformationssøndag«.

Til forståelse af dette må vi ikke glemme, at Kennedys modstandere meget let finder egnede knager, hvorpå de kan hænge deres hatte. Præsident-kandidaten selv har man vel ikke noget imod, han er ikke kompromitteret, men man har meget mod den kirke, han hører til, fordi nogle af dens medlemmer tidligere har gjort sig skyldig i misbrug af deres politiske indflydelse. Den katolske kirke er så gammel og så stor, at dens historie også rummer lidet flatterende kapitler. Det kan ikke være anderledes, eftersom den aldrig har samlet på en lille elite, men har villet være menneskehedens kirke. De små protestantiske samfund i Amerika kan ærligt slå sig på brystet, for de har med deres udvalgte skare af hæderlige folk ikke haft megen mulighed for at lave blamage!

Imidlertid bør man bore en alen dybere i problemet og spørge: Er det ikke Kirkens opfattelse, at katolske politikere skal rette sig efter, hvad pave og biskopper mener om dagens emner? Sådanne spørger mange, der af religiøse grunde modvirker Kennedys valg. Adskillige af dem spørger ikke, de mener! at vide svaret: Kennedy bliver blot Johannes XXIII's håndlanger!

Vi kan ikke her behandle spørgsmålet om forholdet mellem kirke og stat. Men som et bidrag til eftertanke er det værd at nævne den erklæring, som 165 fremtrædende katolske amerikanere har udsendt. De gør opmærksom på, at der ikke findes noget *offi-*

cielt katolsk standpunkt om forholdet mellem kirke og stat, men at der findes et traditionelt og et moderne syn på sagen. Det store flertal af Amerikas katolikker følger det moderne synspunkt, ifølge hvilket der bør være religionsfrihed. De 165 amerikanere, som alle er lægfolk, siger videre, at netop den amerikanske grundlov giver »den bedste garanti for religiøs frihed og fred i samfundet.«

Resolutionen er, understreges det, ikke tænkt som en protest mod den kirkelige autoritet. Den harmonerer iøvrigt med de amerikanske, katolske biskoppers egen udtalelse i 1948. De 165 lægmænds erklæring fremkom uden i forvejen at have været forelagt noget medlem af hierarkiet.

Det kan være udmærket, at man således fremhæver det *moderne* eller rettere *det nye* katolske syn. (Vi er nogle stykker, hvem det aldrig lykkedes at acceptere det traditionelle.) Men det er på den anden side uheldigt, at Kennedy skal forsvares af sine trofæller. Man kunne få det indtryk, at han ønskes som topfigur for en katolsk front, og det er næppe rigtigt. Men man kunne få det indtryk, og så har vi spillet gående.

Hvis Kennedy bliver præsident, vil vagtsomme og mistænksomme øjne følge ham fra dag til dag. Bliver han ikke valgt, *kan* det skyldes den anti-katolske propaganda, men det lader sig nok ikke konstatere. Måske synes amerikanerne, at Nixon er den bedste af de to. Hvem kan i grunden vide noget om det, før de hver for sig har vist, hvordan de vil klare opgaven? Hvad der end sker, er det ikke let at være katolik og hedde Kennedy. Man begynder at få sympati for ham.

Ingen barnagtig tone i pater Dorns drengesblad

Nu skal det også være ministranternes blad!

- Den æ mægti'...
- Va' æ mægti'?
- »PÅ VEJEN«, sæföli', er du anal-fabetiker?
- Næh...
- Så la' vær å ta' strøm på mig, læs den sæl!
- Jæ ka' vel låne af dig, odder?
- Jæ samler, ryst selv op mæ' knap-terne!
- Sikke en fryns!
- Må jæ få kammertonen, det æ ikke din mor, du taler til!
- Va' koster den?
- Hal'tres øre.
- Jæ har femogtyve, ryk den midt over, va'...?
- Er du groggy, mand, stik mig mønterne, og læs mæ' over skuldrene!
- Den æ i orden!

○

— Pater Dorn, hvordan fandt De på at lave et drengesblad, og hvordan skriver man, så rødderne gider læse det?

Jesuitten og drengesbladsredaktøren L. O. Dorn, netop undsluppet et lærermøde på Niels Stensens Gymnasium i København, ruller sig en cigaret med en fingerfermhed som en fuldbefaren matros. Han tygger lidt på røgpinden og siger:

— Det er ikke svært at sætte noget i gang, men det kan nok være brydsomt at holde dampen oppe. Nu kører bladet på 8. årgang og har netop fået en teknisk ansigtsløftning og udvidet stofområde. Tonen er den samme d.v.s. fjernt fra det barnagtige, som ingen kvik dreng i mellemskolealderen vil vide af. Hvad selve motivet for at skabe et sådant blad angår, var det givet af behovet. På det sidste har bladet efter biskop Suhrs ønske fået en ny opgave: at være organ for ministranterne.

Det er jo sådan, at de drenge — og det drejer sig om hundreder landet over — der hjælper præsterne til at forrette gudstjenesten på værdig vis, udfører en god og ansvarsfuld gerning. I mange

lande har de deres egen organisation, som også udgiver et tidsskrift. Før eller senere får vi nok også en sådan landsomfattende forening herhjemme, men i mellemtiden vil PÅ VEJEN prøve på at gøre noget for sagen ved hver måned at bringe et par sider ministrantstof.

Forresten har det vist sig, at lærerkredsen lang fra udelukkende består af katolske drenge — mange af dem, der holder bladet, er ikke katolikker, og en del er ikke drenge! Det er jeg naturligvis ikke ked af — tværtimod! Men jeg vil ikke lægge skjul på, hvem det er vi først og fremmest udgiver bladet for.

— Er det rigtigt, at bladet kom til verden på løvejagts-øen Elleore i Roskilde fjord?

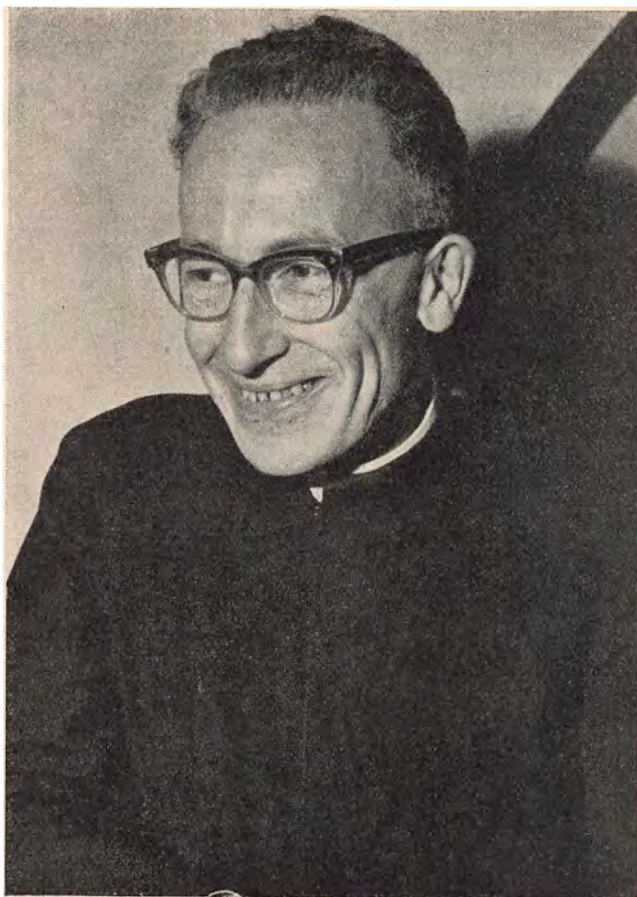
— Javist. Jeg ferierede der med et hold drenge, som alle var med i vor lokale Mariakongregation. De følte sig som en lille sammensvejet klan og snakkede om, at det ville være morsomt om de havde eget medlemsblad. Så en dag startede jeg spritduplikatoren og smurte nogle sider ned. Det drejede sig kun om 25 eksemplarer, så var spritten sluppet op, men begyndelsen var gjort. Resten er kommet pø om pø. Fra Niels Stenseneleverne vandrede det ud på andre katolske skoler i København, og siden 1956 har det kunnet fås på de fleste katolske skoler landet over.

— Dog ikke dem alle?

— Det er erfaringsvis sådan, at en eller anden på skolen må komme med bladet og vise det rundt. Drengene må dog vide, at bladet eksisterer, for at kunne spørge efter det.

— Fortæl noget mere om indholdet.

— Tjah, hvor skal jeg begynde... foruden ministrantstoffet, der altså er nyt, indeholder hvert nummer gerne lidt om liturgien, kirkeåret eller messen, som regel med billeder. Så er der en kort afsluttet fortælling og en spændende fortsat roman. For tiden hedder den »Den forkerte film«. Den handler om

Skattefri gaver til Kirkens arbejde

Økonomiske bidrag til Kirken og til katolske institutioner kan nu fradrages på selvangivelsen til skattevæsnets. Som bekendt har flere velgørende institutioner og en række af Folkekirkens organisationer tidligere på året fået godkendelse på deres anmodninger i henhold til lovbekendtgørelsen fra december 1959.

Skattedepartementet har meddelt Den katolske Kirkes Kancelli, at man så vidt muligt kun kan give godkendelse til en såkaldt »hovedorganisation«, hvilket betyder, at indbetalinger til gavn for katolsk kirkeligt eller velgørende arbejde må indgå til kancelliet og derfra ifølge gaverens ønske overføres til den enkelte institution.

Vi bringer her en redegørelse, der er i overensstemmelse med kancelliets egne oplysninger. Ugebladets redaktion vil gerne sørge for, at læserne får svar på tvivlsspørgsmål vedrørende den nye

ordning. Vi anmoder venligst om, at sådanne spørgsmål *indsendes* til os. Svarene kan da trykkes her i bladet og hjælpe andre, som gerne vil benytte sig af fradragsretten.

Gaver til Kirken kan fratrækkes på selvangivelsen til januar. I henhold til § 8 A i lovbekendtgørelse nr. 326 af 15. dec. 1959 kan gaver, der i kalenderåret 1960 gives til visse af finansministeriet godkendte foreninger, stiftelser o. l. fratrækkes i gaverens skattepligtige indtægt.

Finansministeriet har imødekommet biskoppens ansøgning om, at gaver til Kirken er skattemæssigt fradragsberettigede for gaverne.

Betingelsen for at opnå fradragsretten er kun, at gaverne vedlægger selvangivelsen kvittering for gavebeløbet. Det største beløb, man kan opnå fradragsret for i 1960 er kr. 1.000,-. Men fradragsret gives dog kun for den del af gavebeløbet, der overstiger kr. 100,-, d.v.s. har gavebeløbene tilsammen udgjort kr. 150,- får man kun fradrag for kr. 50,-.

Vil man derfor opnå det størst mulige

fradrag, må man have kvitteringer på tilsammen kr. 1.100,-, hvorefter der kan fratrækkes kr. 1.000,- på selvangivelsen.

Gavebeløbet behøver ikke blive givet på én gang, for at gaveren kan få fradragsret. Som med kirkeskatten kan der betales hver måned, eller som det passer bedst.

Herefter kan vi hjælpe Kirken økonomisk på følgende tre måder, og samtidig fratække det vi giver på selvangivelsen: 1. Kirkeskat til sognekirken. 2. Bidrag i henhold til de 10-årige forpligtelseserklæringer. 3. Gaver efter reglerne foran.

Gavebeløb til støtte af Kirkens arbejde skal sendes til Den Katolske Kirkes Kancelli, der for at sikre gaverne den skattemæssige fradragsret har påtaget sig at modtage disse gavebeløb til videreekspedition efter gaverens ønske.

Beløbene skal indbetales på: Den Katolske Kirkes girokonto nr. 1471, Amaliegade 31 A, København K., og på girokuponen anføres, hvilket sogn, skole, kirkefond etc. beløbet skal videresendes til.

atomsptionage og giver smæk for skillingen. Nogle forældre er blevet lidt bange for netop denne roman, men jeg kan berolige med, at alt ender godt og lykkeligt.

— Vil det sige, at forældrene...

— Ork ja... Videre opvarter bladet med tegneserier, teknik og sport, vittigheder, kryds og tværs-opgaver og fikserbilleder. I sidste nummer startede vi en orientering om Sankt Vincentgilderne, fordi her er noget, som børnene må være med til at støtte.

— Skal vi berøre økonomien?

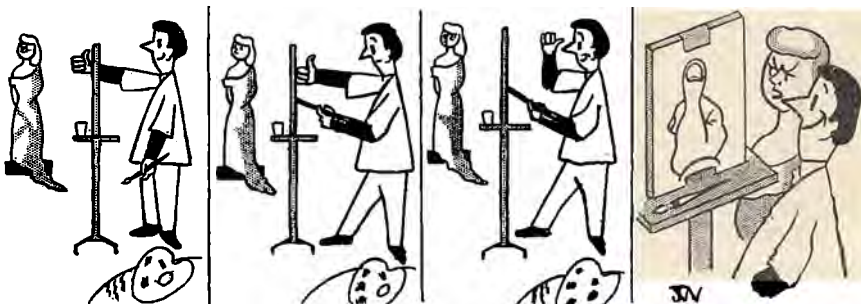
— Bladet er blevet dyrere at frem-

stille, men også mere salgbart. Hvad det drejer sig om nu er at få nogle hundrede flere købere, så vi kan holde standarden.

— Var det ikke rimeligt, om sognepræsterne støvsugede de forskellige små pengekasser i håb om at finde nogle kroner, der kunne bruges til at købe lige så mange eksemplarer af PÅ VEJEN, som man har ministraranter. Hvordan vil man ellers sikre sig, at bladet virkelig får disse flinke drenge i tale?

— Det sagde De, og ikke jeg.

E.D.

Et eksempel på de illustrationer, man finder i pater Dorns blad

En lovsang til Skaberen - 104. salme

af pater J. Wolfisberg S. J.

*Min sjæl, lov Herren!
Herre, min Gud, du er såre stor!
Du er klædt i højhed og hellighed,
hyllet i lys som en kappe! (1—2).*

Dermed er salmens tema anslået: Lovprisning af Gud, beundring for hans højhed, forundring over alt det lys, der omhyller Gud som en kappe, der både dækker Guds dybeste væsen og dog afslører nogle af dets linier for os. Skabningen anskues i denne salme som Guds kappe, hvis enkle klare farver udfoldes gennem hele salmens opbygning.

Salmisten lægger sit eget verdensbillede til grund for salmens gennemgang af Guds værker. Han har det såkaldte naive verdensbillede af universet, som også vi direkte iagttagelse, før vi kan gøre os videnskabelige tanker om det. Men prøver vi på at væve det moderne verdensbillede ind i salmens lovsang, får den straks en endnu større dybde. Lad os prøve det, — omend kun i store træk.

*Himlen spænder du ud som et telt;
du hvælver din højsal i vandene,
gør skyerne til din vogn,
farer frem på vindens vinger;
vindene gør du til dine sendebud,
ildsluer til dine tjenere! (2—4).*

De atmosfæriske fænomener er jo det, vi direkte iagttagelse: Den synlige himmel over os, tilsyneladende udspændt som et kuppelformet telt, dannet af skyerne eller stjernehimlen (vandene eller ildsluer). Skyerne farer som Guds vogn henover himlen. — Naturfænomenerne ses i forbindelse med Skaberen, der ikke blot har skabt dem én gang for alle, men viser sig til stadighed som skabende gennem alle naturens hændelser. Det er Guds kræfter, Guds almagt, der bliver synlig i naturens dynamik. Heller ikke det moderne verdensbillede kan undvære Gud, hvis det skal gå i dybden og alsidigt skal gengive universet i en både fysisk, filosofisk og teologisk beskrivelse af det. Alting har sin bestand i Gud, holdes oppe af hans magt, styres gennem de naturlige kræf-

ter og »felter« af hans visdom og fremgår som skabning af hans kærlighed.

*Du fæsted jorden på dens grundvolde,
aldrig i evighed rokkes den;
verdensdybet hylled den til
som en klædning,
vandene stod over bjerge.
For din trussel flyede de,
skræmtes bort ved din tordenrøst,
for op ad bjerge og ned i dale,
til det sted, du havde beredt dem;
du satte en grænse, de ej kommer over,
så de ikke igen skal tilhulle jorden.
(5—9).*

Vers 5—9 vender vort blik mod jorden: hav og land. Jordens fasthed, som vandene ej kommer over, må forekomme os langt mærkeligere end oldtidens tænkere. Vi ved, at det, vi kalder fast stof, indtager et rum, som for størstedelen er tomt: det udfyldes jo ikke af det, man kan kalde faste partikler, men kun af kraftfelter, altså det tomme rum, der gør modstand og giver klippen dens fasthed og uigennemtrængelighed.

Verdensdybet er en mindelse om antikke kosmogonier, der går ud fra, at vandet i begyndelsen omhyllede hele jordkloden — eller snarere den plane og runde jordflade. Og det var Gud, der truede disse mægtige vandflomme tilbage til deres nuværende plads, de skulpede da op og ned, indtil de fandt det sted, Gud havde anvist dem. Denne grænse mellem vand og land blev trukket op af Gud og forbliver i mands minde konstant. Alt dette er en digters anskuelse af de geologiske processer, der strakte sig gennem millioner af år. Havets fremtrængen og tilbagevigen fortsættes rigtigt nok også i vor tid, men det sker så langsomt og umærkeligt, at man godt kan kalde havets kyster for den grænse, Gud har sat, og som vandet ikke får lov at overskride i menneskeslægtens forholdsvis korte levetid.

Alle de geologiske kræfter og omvæltninger var efter Guds plan bestemt til at berede jorden til opholdssted for mennesket og især for Menneskesønnen,

der skulle bo iblandt os. Endvidere berigede Gud gennem alle omvæltninger »op ad bjerge og ned i dale« jordens undergrund med de værdifulde stoffer, som muliggør den moderne industri.

*Kilder lod du rinde i dale,
hen mellem bjerge flød de;
de læsker alt markens vildt,
vildæsler slukker deres tørst;
over dem bygger himlens fugle,
mellem grenene lyder deres kvadder.
Fra din højsal vander du bjergene,
jorden mættes fra dine skyer;
du lader græs gro frem til kvæget
og urter til menneskets tjeneste,
så du frembringer brød af jorden
og vin, der glæder menneskets hjerte,
og brødet skal styrke menneskets
hjerte.*

*Herrens træer bliver mætte,
Libanons cedre, som han har plantet;
hvor fuglene bygger sig rede;
i cypresser har storken sin bolig.
Højjeldet er før stenbukken,
klipperne grævlingens tilflugt.
(10—18).*

Vers 10—18 skildrer vandets kredsløb og fordeling som betingelse for plante- og dyrelivet. Kilder vælter frem, fra Guds højsal foroven falder regnen og mætter jorden, så græs til kvæget og korn, vin og olje til menne-

skenes føde og glæde kan gro frem. Herrens urskovstræer på Libanon drikker også af samme vand, ceder- og cyprerstræer danner de skove, som huser et rigt dyreliv, mens højfjeldet har næring nok for stenbuk og klippegrævling.

Hvilken fin naturiagttagelse denne salmist dog var! Han ser ikke blot de enkelte naturting skarpt og skildrer dem rammende, men har også øje for sammenhæng i naturen. Vandets husholdning er ikke skjult for ham. Han ved, at det er vandet alene, der kan betinge en frodig vegetation, og denne igen er forudsætning for dyrenes liv og menneskets glæde og arbejdskraft. Alt dette ser han med den troende israelitiske øjne, som i lige høj grad afskyr sværmerisk panteisme og naturforgudelse og kortsynet naturtilbedelse. Træerne, som mennesket ikke har plantet, er Herrens træer. Det er Gud, der frembringer brød af jorden og vin, der kan glæde menneskets hjerte. Naturen er for ham ikke skilt fra Gud ved et svælg, og Gud er ikke uerkendelig i naturen. Årsagsbegrebet fører salmisten og enhver fordomsfri naturbetragter ganske let til Skaberen, der har indrettet naturen således, at alle disse gavnlige virkninger indtræder. Guds godhed og visdom illustreres ved ethvert af de anførte træk. Hele salmens opbygning giver indtryk af, at digteren gennem de anførte enkeltheder kun vil vække os til selvstændig eftertanke.

*Du skabte månen for festernes skyld,
solen kender sin nedgangs tid;
du sender mørke, natten kommer,
de rører sig alle skovens dyr;
de unge løver brøler efter rov,
de kræver deres føde af Gud.
De sniger sig bort, når sol står op,
og lægger sig i deres huler;
mennesket går til sit dagværk,
ud til sin gerning, til kvæld falder på.*
(19—23).

Her fordyber salmisten sig i spillet mellem lys og mørke, dag og nat. Månens funktion er for ham fastlæggelsen af kalenderen, da festerne rettede sig efter ældgammel måneregning. Solen personificeres. Ved dens nedgang kommer der liv i de store rovdyr, der brøler efter bytte, som om de bad Gud om mad. Mennesket derimod kan kun gøre sin gerning om dagen, til kvæld falder på.

Det falder os moderne mennesker vanskeligt at se solens og månens funktion alene fra vort menneskelige

standpunkt, da disse himmellegemer omløb jo har eksisteret millioner af år før der fandtes mennesker på jorden. Mange spørger: Hvorfor har Gud i det hele taget ødslet sådan med kloder i verdensrummet, med galaktiske systemer i millioner, der igen hver for sig tæller millioner af fiksstjerner, hvis eksistens først de sidste årtiers astronomi har afsløret for vort undrende øje. Hvorfor?

Hvorfor ikke? Hvorfor skulle Gud ikke afsløre sin rigdom lidt efter lidt for sine børn på jorden? Hvorfor skulle han ikke vise sin almagt ved skabelsen af disse utallige kloder i rummets dybder? Vort billede af universet er dog blevet udvidet siden hine dage, da man troede, at de ca. 4000 synlige stjerner sad fast på indersiden af den faste, drejelige himmelvæg. Vor beundring for Guds storhed forøges derved til det mangedobbelte. Og så først universets udvidelse! Det er som om Gud legede med kloderne! De er i ustandselig — og målt med jordisk målestok — rasende flugt fra vort solsystem og fra hinanden. Og alligevel holdes det hele sammen ved en enkelt, beregnelig kraft, tyngdens kraftfelt, hvad dette så i dybeste grund end må siges at være. Også den, der kender lidt til moderne astronomi, ja netop han, må istemme salmistens lovsang:

*Hvor mange er dine gerninger, Herre,
du gjorde dem alle med visdom;
jorden er fuld af, hvad du har skabt.*
(24).

Efter dette spontane udbrud af beundring kommer salmisten i tanker om havet:

*Dér er havet, stort og vidt,
der vrimler det uden tal
af dyr, både små og store;
skibene farer der,
Livjatan, som du danned til leg deri.
De bier alle på dig,
at du skal give dem føde i tide;
du giver dem den, og de sanker,
nu åbner du din hånd, og de mættes
med godt.*

*Du skjuler dit åsyn, og de forfærdes;
du tager deres ånd, og de dør
og vender tilbage til støvet;
du sender din ånd og de skabes,
jordens åsyn fornyer du.* (25—30).

Her har vi et vidunderligt sammen-skuede syn af alt det levende, mennesket iberegnet. Så smukke er disse vers, at Kirken kan anvende dem uforandret i liturgien, bordbønnen og pinsens liturgiske bønner. Guds Ånd er det, der ved

sin virksomhed »skaber« de sultne dyr og mennesker påny. Ja, faktisk bliver vort liv fornyet ved hvert måltid. Faktisk bliver jorden ny for hver ny slægt, der skabes af Gud. De fysiologiske processer af ernæringen og avlingen er i Guds plan midler til at forny jordens åsyn. Det religiøse menneske bliver fra de naturlige årsager løftet op til deres ophav og tilskriver Gud den første årsag, som sandt er, alle de sekundære årsagers virkninger. Dette er kristen, som det var israelitisk livsfilosofi. Vi må vogte os for at smile derover, som om det var en naiv tankegang. Nej, denne gåenidbyden i alt det skabte er sandelig ikke naiv. Naivt ville det derimod være, hvis man udelukkende tilskrev naturlove, som mennesket selv har udtænkt, de virkninger, som kun Skaberen kan fremkalde. Han gør det ved at benytte sig af de i naturen nedlagte kræfter. Naivt ville det også være at befolke naturen med ånder og guder, der hver for sig menes at kunne frembringe de virkninger, vi kan iagttage.

*Herrens herlighed vare evindelig,
Herren glæde sig ved sine værker!
Et blik fra ham og jorden skælver,
et stød fra ham og bjergene ryger.
Jeg vil synge for Herren, så længe
jeg lever,
lousynge min Gud, den tid jeg er til.
Min sang være ham til behag,
jeg har min glæde i Herren.
Måtte syndere svinde fra jorden
og gudløse ikke mer være til!
Min sjæl, lov Herren! Halleluja!*
(31—35).

Salmen slutter med en bøn, der minder noget om vor bøn i Gloria: »Vi takker dig for din store herlighed! Måtte Herrens herlighed i naturen vare evindelig, og måtte Herren selv få glæde af sine værker. Jeg, salmisten, vil i hvert fald synge om den, så længe jeg lever. Gid denne min sang måtte være Gud til behag!

Salmisten er klar over, at der findes blinde mennesker, der ikke kan »se« Gud i naturen. Men disse stakler er så underudviklede, at han kun kan ønske, at de måtte forsvinde fra jordens åsyn. Måtte gudløse ikke mere være til! Selvfølgelig kan dette ønske kun gå i opfyldelse, når det religiøst troende menneske ligesom salmisten altid og alle vegne klart fremlægger sit standpunkt og ikke stiller sin religiøse naturbetragtning under skæppen. Derfor: Lov Herren, min sjæl! Lovpris ham!.

Hvad provst Hermansen mener

Provst Carl Hermansen, den tidligere kirkeminister, har i sit blad, Dansk Kirketidende, kommenteret de højkirkelige præsters forhold til den katolske kirke. Anledningen er, at pastor Dolmer, som nu er udnævnt til sognepræst i Laurbjerg, er blevet interviewet af Århus Amtstidende og har udtalt, at de højkirkelige ikke behøver at blive katolikker, fordi — siger pastor Dolmer — »den danske folkekirke har i *den rette form* det, som folk har brug for, og når de opdager det, vil de komme. Får de derimod kun en fortyndet vare, kommer de ikke, men går over til en anden købmand.«

Hertil skriver provst Hermansen:

Det er desværre et rigtigt dårligt billede, dette købmandsbillede, for såfremt vi skal blive i det, må der nok tilføjes, at den nye højkirkelighed slet ikke på nogen måde kan konkurrere med Rom. Set ud fra de højkirkeliges syn, må det da netop blive Rom, der har den rette vare. Rom har den ældgamle tradition, de fasttømrede institutioner, det grundfæstede og guddommelige embede og himmerigets nøgler, hvor de højkirkelige ikke har andet end nogle lånte klæder, der skal sige: I kan jo slet ikke se forskellen på os og på Rom. Og det er da faktisk at snyde kunderne, så man burde nok være mere varsom med dette købmandsbillede en anden gang. Og selv med fare for, at det skal kaldes udflydende og fortyndet kristendom, går det vel dog at minde vore højkirkelige om, at de tænker lovlige ringe om Guds ånd, siden de anser den for at være bundet til et skrædderværksted. Det er snarere den slags, der er udflydende og fortyndet.«

Don Bosco Bøgerne - nu sidste frist

Forlaget Don Bosco Bøgerne har i den sidste tid gennem Ugebladet og andre katolske blade samt gennem direkte henvendelser til forældrene via skolerne

Så De denne annonce i aviserne?

Den katolske brevskole gør et nyt fremstød

KATOLSK ORIENTERINGS BREVSKOLE

Saglig oplysning om den katolske kirkes liv og lære gennem 20 lektioner og med mulighed for skriftlig besvarelse af Deres egne spørgsmål. Brevskolen er godkendt af biskop Th. Suhr. Over 1000 interesserede har allerede benyttet denne mulighed for at få kendskab til den ældste og største kristne kirke. **Skriv efter prøvelektioner til gen-nemsyn.**

KATOLSK ORIENTERING
Lyngbygårdsv. 1, Kgs. Lyngby
Tlf. 87 77 12

henledt opmærksomheden på sine kommende udgivelser. Det er formålet at øge antallet af abonnenter på forlagets katolske børnebøger, og man har ment, at kampagnen undtagelsesvis skulle forlænges, således at den sidste frist for tilgang af nye abonnenter nu er 31. oktober. Efter denne dato kan bøgerne kun fås til boghandlerpris. Don Bosco Børgernes kasserer, der tager mod tilmelding, er ingeniør Heinemeyer, Markskellet 5, Vanløse.

Vi trykker i næste nummer et afsnit fra en af de kommende bøger, *Cirkusprinsen*.

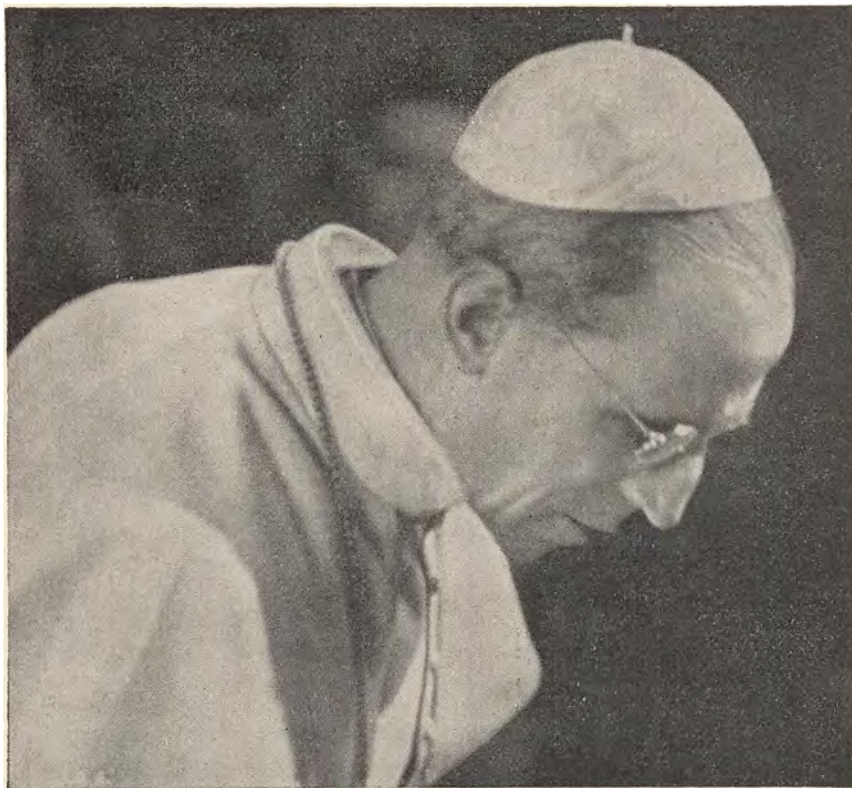
I sidste uge kunne man i dagbladene Politiken, Berlingske Tidende, Berlingske Aftenavis og Information samt i enkelte lokale blade atter finde den katolske brevskoles lille annonce, som altid giver resultater — nogle gange forbausende godt resultat, andre gange et mere beskedent. Brevskolen begyndte allerede i sommer at nummerere sine deltagere med fire-cifrede tal, fordi man havde passeret de første 1000, der havde gennemført det halve års kursus omfattende 20 lektioner. Hertil kommer dem, der har ønsket at få et fortsættelseskursus, men de beholder deres oprindelige deltagernummer og tælles ikke som nye.

På Katolsk Orienterings kontor i Lyngby oplyser man, at brevskolen nu bortset fra sommerferie-perioden fungerer hele året og ikke som tidligere kun i efterårs- og vintertiden. Der er stadig tilgang af nye deltagere, som indmelder sig ved hjælp af kuponen på de små foldere, der findes i alle katolske kirkers våbenhuse. Men averteringen i dagbladene når ud til andre kredse og knytter forbindelsen til mennesker, der aldrig har sat deres ben i en katolsk kirke.

Hvad ville der ske, hvis også katolikker ønskede at få dette kursus? Enkelte katolikker modtager det, og så længe det kun drejer sig om enkelte, er brevskolen glad for at sende sit kursus til dem. Men *mange* katolske deltagere, der nøjedes med at betale det minimale kursusbidrag, man foreslår (uden at nogen er forpligtet til at betale det) kunne ruinere brevskolen! Sagen er nemlig, at hver deltager ved sin kursusafgift kun betaler en brøkdel af omkostningerne. Med andre ord: Hver ny deltager betyder øgede udgifter! I øjeblikket averterer man altså efter flere, der kan øge underskuddet — men det er vilkårene for missionsarbejde! Og på en eller anden måde klares vanskelighederne.

Og man har eksempler på det? Jo, for nogle dage siden kom opgørelsen for annoncerne. Den lød på over 700 kr. Da man imidlertid nåede et stykke længere ned i brevskolen og åbnede en kuvert, indeholdt den en check fra en dansk katolik i udlandet, som ønskede at give 1000 kr. til arbejdet! Så var der balance og endda mulighed for at indkøbe flere frimærker til de fremtidige forsendelser. Så heldig kan man være — men det sker nu ikke hver dag.

Pius XII mindet på 2 års dagen for sin død

Vatikanstaden (NC) Pave Johannes, 22 kardinaler, en række biskopper, medlemmer af det diplomatiske korps og mange af Roms katolikker mindedes pave Pius XII på 2 årsdagen for hans død. Den højtidelige sjæle-messe blev ikke holdt på selve årsdagen (den 9. oktober), som var en søndag, men dagen efter. Kardinal Masella celebrerede messen i det sixtinske kapel. Pave Johannes var til stede og meddelte efter messen absolutionen ved båren. Det sixtinske kor sang ved denne lejlighed en ny messe.

Tidligt om morgenen læste flere af den afdøde paves nære medarbejdere requiem-messe ved hans grav. Den første messe blev læst af statssekretær, kardinal Tardini, den følgende af ærkebiskop Dell'Acqua. Flere messer blev fejret ved graven i løbet af formiddagen. Mange mennesker kom for at bede ved graven, der var dækket af blomster.

Bologna (NC) Ærkebiskoppen af Köln, kardinal Frings, har i Bologna åbnet en udstilling af tysk kirkearkitektur. Udstillingen holdes i dominikanernes studiehus. Den tyske kardinal blev budt velkommen af ærkebiskoppen af Bologna, kardinal Lercaro, som i 1959 åbnede en lignende udstilling af kirkearkitektur i Köln. Ved den lejlighed blev tyskerne præsenteret for italiensk kirkearkitektur.

Vatikanstaden (NC) Kirkens mest fremtrædende latinkyndige, kardinal Antonio Bacci, skriver i Vatikanets dagblad, at han håber, latin atter kan blive et internationalt sprog. Kardinalen foreslår, at man følger Kirkens eksempel og anvender latin som »et universelt middel til udveksling af tanker og erfaringer blandt de lærde«. Kardinalen har selv i mange år været den pavelige sekretær for udarbejdelsen af de officielle kirkelige skrivelser på latin.

Bombays præstese- seminarium åbnet

Bombay (NC) Næsten 100.000 mennesker var samlet ved indvielsen af ærkebispedømmet Bombays nye præsteseminarium, som er bygget i forstaden Goregaon og bærer navnet Pius X's Kollegium. Seminariet har plads til 200 studerende og en lærerstab på 30.

Åbningshøjtideligheden blev ledet af kardinal Agagianian, som er præfekt for Kongregationen til Troens Udbredelse. Til stede var endvidere den indiske kardinal Gracias, kardinal Koenig fra Wien og kardinal Santos fra Manila.

I sin tale betegnede kardinal Agagianian de udenlandske kardinalers tilstedeværelse som et udtryk for »kristenhedens fælleskab og solidaritet mellem øst og vest«.

Kardinal Gracias berørte i sin tale spørgsmålet om Indiens udenrigspolitik. Han fremhævede, at Indien ønsker venskab med alle og en uafhængig stilling over for de store magters blokdannelser. Kardinalen tilføjede, at selv om Kirken ikke blander sig i rent politiske spørgsmål, må den byde enhver fredsbestræbelse velkommen.

Kardinal Agagianian havde før sit besøg i Bombay været på en to ugers rejse til forskellige katolske centre i Indien. Han aflagde et kort besøg på Ceylon og vendte pr. flyvemaskine tilbage til New Delhi for at præsidere over de indiske biskoppers møde. Mens kardinalen opholdt sig i den indiske hovedstad, gav præsident Rajendra Prasad en reception til hans ære. Kardinal Agagianian fik i øvrigt en kongelig velkomst mange steder i Indien. Da han ankom til Bombay i en flyvemaskine, som regeringen havde stillet til hans rådighed, kom hundreder af skolebørn ham i møde og dannede en æresvagt for ham på vejen fra flyvepladsen til kardinal Gracias hus. I Bombay blev der holdt 3 receptioner for kardinalen.

Skolekamp på Ceylon

Colombo, Ceylon (NC) Biskopperne på Ceylon har protesteret mod den forestående nationalisering af henved 600 katolske skoler og betegnet denne plan som »et overgreb på grundlæggende menneskelige rettigheder«. Biskopperne skriver, at »regeringen kan vel tvinge os, men den kan ikke overbevise os. Hvis den påtvinger os sin vilje, vil vi hævde, at den øver vold mod en række fundamentale menneskelige rettigheder, som indbefatter:

1. Retten til fri religionsudøvelse og samvittighedens frihed.
2. Forældrenes rettigheder.
3. Fundamentale sociale og personlige rettigheder.«

Ceylons nye regering, der overtog magten efter valgene i slutningen af juli, bekendtgjorde allerede i august sit ønske om at nationalisere henved 600 af landets 750 katolske skoler.

Havana (NC) 21 amerikanske nonner vil til trods for den amerikanske regerings henstilling forblive på Cuba. For nylig blev det som bekendt tilrådet alle amerikanske borgere at forlade det urolige Cuba. Søstrene har 2 pigeskoler i Havana.

Et brev til U Nu

Rangoon, Burma (NC) Pave Johannes XXIII har tilsendt premierminister U Nu en tak for hans venlige holdning over for katolikkerne i Burma. Det hedder blandt andet i pavens brev:

»Det var Os en glæde at læse Deres Excellences anerkendende ord om den katolske Kirkes arbejde i Burma, og Vi stoler på, at Vore hengivne børn under Deres velvilige forståelse af deres behov vil bevise, at de er loyale borgere og stedse mere ivrigt vil bidrage til landets fremgang og velfærd«.

Paven skrev videre: »Vi kan forsikre Deres Excellence om, at Vi i høj grad værdsætter Deres udtryk for respekt over for Os selv og den katolske Kirke, og Vi beder Dem modtage Vor oprigtige tak«.

Paven nævnte ikke i sit brev spørgsmålet om indførelse af buddhismen som statsreligion i Burma. Premierministeren har tidligere underrettet sin regering om, at han ønsker buddhismen som statsreligion, men at han har garanteret den katolske Kirke i Burma fri religionsudøvelse. Premierminister U Nu havde ved den lejlighed betegnet den katolske Kirke i Burma som »eksemplarisk«. Efter modtagelsen af pavens brev erklærede U Nu over for ærkebiskop Gazine, der overrakte ham skrivelsen, at han ved første lejlighed ville søge audiens hos pave Johannes.

Kun 10% i Piedmont ivrige katolikker

Turin (NC) 18 biskopper fra Piedmont i det nordlige Italien har efter deres møde i Turin erklæret, at kun 10 pct. af befolkningen indenfor deres bispedømmer kan kaldes »ivrige« katolikker. Der bor 3 millioner mennesker i Piedmont. 300.000 af dem er personligt overbeviste katolikker, mens andre 300.000 er direkte fjendtligt indstillet overfor Kirken. Flertallet — nemlig de 80 pct. — er hverken det ene eller det andet i religiøs henseende. Blandt disse opfordrer man nu Katolsk Aktion til at arbejde og gennemføre en missionsindsats i områder, hvor præsterne ikke har mulighed for at udrette noget.

På bispemødet kunne det imidlertid oplyses, at ordenskaldene nu for første gang i mange år var forøget. Det samme gælder præstekaldene. Man drøftede oprettelsen af et præste-seminarium for »sene kald«. Henved 50 jurister, lærere og forretningsfolk havde i de senere år påbegyndt en præste-uddannelse eller var indtrådt i klosterlivet.

Paven strækker hånden ud til anglikanerne

En officiel erklæring fra Liverpools ærkebiskop

Liverpool (NC) Paven er meget interesseret i et nært samarbejde med den anglikanske kirke i England, siger ærkebiskop John C. Heenan fra Liverpool, som er et af de 10 medlemmer i det nye sekretariat for kristen enhed, der blev oprettet som forberedelse til Vatikan-konciliet.

Ærkebiskop Heenans udtalelse fremkom gennem en erklæring vedrørende spørgsmålet om kristenhedens genforening. Han oplyste, at han afventer udførligere oplysninger fra Den hellige Stol, før han kan søge at opnå ufor-

melle samtaler med ikke-katolske kristne i Storbritannien.

Ærkebiskoppens sekretær, der fremsatte erklæringen, tilføjede, at vejen til kristen enhed selvfølgelig vil være fyldt med hindringer. Derfor fraråder Vatikanet en letkøbt optimisme. Imidlertid giver det nye sekretariat ledet af kardinal Bea SJ muligheder for samtale mellem den katolske kirke og andre kristne. For første gang kan der virkelig arbejdes med spørgsmålet, således at de ansvarlige indenfor Kirken holdes underrettet om samtalerne forløb.

I den nævnte erklæring siger ærkebiskop Heenan:

»Da jeg i august blev modtaget af pave Johannes, udtrykte han sin hengivenhed for anglikanerne. Han er meget ivrig for et nært samarbejde, uden at nogen skal gå på akkord med sandheden. Med andre ord ønsker han ikke noget kompromis i spørgsmålet om den kristne lære, men et omfattende samvirke til gavn for de kristne. Det er pavens personlige syn på sagen.«

Alle er vi døbt i een Ånd

for at danne eet legeme

I brevet til Galaterne siger Paulus: Alle er i Jesus Kristus Guds børn ved troen, for alle vi, som blev døbt til Kristus, har iført os Kristus. (3,26-27).

Vi er skabt af Gud. Gud skabte os i sit eget billede, i kærlighed. Og ved dåbens sakramente vender vi tilbage til Gud, thi synden havde skilt os fra ham. Fra nu af tilhører vi atter Gud i Kristus, vi er et lem på Kristi mystiske legeme, Kirken. Vor lovprisning af Gud bæres frem for Gud af Kristus, og Guds gave kommer til os ved Kristus, vor formidler.

Sammen med Kristus kan vi, — fordi vi i dåben er blevet kristne, d.v.s. tilhører Kristus, — sammen fejre messens hellige mysterium under ledelse af den, der har modtaget præstevielsens sakramente, og som skal forvandle i Jesu navn offergaverne til Jesu legeme og blod. Thi i dåben er vi alle gjort delagtige i Guds levende menigheds liturgi, Kirkens gudstjeneste. Ved dåben bliver vi altså i stand til at modtage de andre sakramenter, som Kristus har givet os som en hjælp på vor vandring tilbage til Guds herlighed.

Sammen med Kristus kan vi ikke blot frembære offergaverne, men også modtage af hans hænder alterets hellige sakramente. Ingen kan modtage Helligånden i firmelsens sakramente eller modtage præstevielsens sakramente, hvis han ikke allerede er mærket med det uudslettelige mærke, som dåben har givet os. Og for de flestes vedkommende kommer det øjeblik, hvor de i kraft af dåbens nåde, der har gjort dem delagtige i Kristi almindelige præstedømme, selv giver et andet menneske ægteskabets sakramente, thi i dåben har de fået fuldmagt til at handle i Jesu navn.

○

Vi er som byggestenene, der alle finder en plads i opbygningen af Guds Kirke

I, som er døbt, glem aldrig, at I er medlemmer af denne Kristi Kirke, som forbinder jorden med himlen, som drager denne jord op til Guds herlighed, og som bringer os det evige liv. I, som ved dåben er blevet Guds børn, I er også præster sammen med Kristus. Glem det ikke. Og hvis De alligevel skulle have glemt det, er der noget i Dem, som aldrig vil glemme. En gang døbt, altid kristen. Vi kan nægte at modtage nådens liv i os, vi kan være som døde grene på vintræet, ét er dog forblevet: det uudslettelige mærke, som vi har modtaget i dåben for at udtrykke, at vi tilhører Kristus: at vi er som byggestenene, der alle finder en plads i opbygningen af Guds Kirke. Alle er vi døbt i én Ånd for at danne ét legeme.

Denne Ånd har vi modtaget i dåben. I dåben er vi indlemmet i Guds Kirkes fællesskab. Gud kunne have frelst os, hver enkel for sig, til hver enkel kunne han have givet sin åbenbaring, sin frelse. Men dette var ikke hans plan. Frelsen kommer til os gennem hans Kirke. Ingen kan frelles uden for Kristus, og ingen kan træde ind i Guds evige liv undtagen ved at tilhøre — på en synlig eller usynlig måde — Kirken, Kristi mystiske legeme. Ja, ikke blot tilhører vi Kirken, men Kirken er os. Det er til os, at Gud har givet denne skat, det er os, som er Guds løskøbte folk på vej til Himlen. Lad os stræbe efter at leve op til dette kald, som Gud har givet os.

Den almægtige Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som har genfødt os af vand og Helligånden, og givet os syndernes forladelse han bevare os til det evige liv ved sin nåde i den samme Kristus Jesus, vor Herre. Amen.
V. H.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 23.: 20. søndag efter pinse (s. 741, grøn). Ihukommelse af messen for troens udbredelse.

MANDAG d. 24.: Rafael (s. 1118, hvid), ærkeengel.

TIRSDAG d. 25.: Søndagens messe (s. 741, grøn). Ihukommelse af Chrysanthus og Daria (s. 1121).
Eller: Chrysanthus og Daria (s. 1121, rød), martyrer. Ihukommelse af søndagens messe (s. 741).

ONSDAG d. 26.: Søndagens messe (s. 741, grøn). Ihukommelse af Evaristus (s. 1122).
Eller: Evaristus (s. 1122, rød), pave og martyr. Ihukommelse af søndagens messe (s. 741).

TORSDAG d. 28.: Simon og Judas (s. 1124, rød), apostle. 2. kirkebøn for paven (s. [122]).

LØRDAG d. 29.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [90], hvid).

SØNDAG d. 30.: 21. søndag efter pinse, Krist Konges Fest (s. 1130, hvid). Ihukommelse af søndagens messe (s. 744).

Bønnens apostolat

Pavens intention for november: *Bibellæsning i familierne*. Den hellige Fader ønsker, at ærefrygten for og kærligheden til Guds skrevne ord må vokse. Forældrene skal lære deres børn at holde af Bibelen — især Det nye Testamente. Vi kan i den henseende lære en del af ikke-katolske kristne som ofte udmærker sig ved deres kærlighed til Bibelen.

Novembers missions-formål: *Japans ungdom*. Over 20 millioner unge japanere går i skole. Der er imidlertid ingen religionsundervisning i statsskolerne, og indtil 1945 måtte der heller ikke gives religiøs undervisning i de private skoler. Dette har medført stor ligegyldighed eller endog modvilje overfor enhver religion. Den moderne moral-undervisning i de japanske skoler savner et religiøst grundlag. Paven anbefaler nu Japans ungdom til vor forbøn.

R.G.

Unge katolske arbejdere

Ved vort åbent-hus møde var vi 20 arbejdere, hvoraf 5 ikke-katolikker. Septemberforliget og udbyttedeling, ejendomsret og specielt septemberforligets § 4 blev ivrigt debatteret og man var enige om at der var adskillige punkter, hvor katolikker burde tage deres ansvar op og samarbejde med deres ikke-katolske kolleger på arbejdspladsen såvel som i deres fagforening.

Katolske arbejdere opfordres at læse det lille katolske arbejderblad »Arbejdet« for at holde sig orienteret om disse spørgsmål.

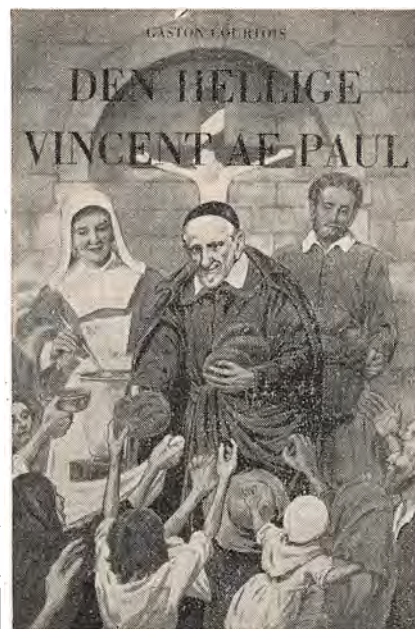
Kursus i bibelkundskab samt behandling af aktuelle problemer på arbejdspladsen afholdes sidste torsdag i måneden hos Per kl. 19.30 pr. Kursusleder: pastor Bjørn Højbo. Mødedage: 27. oktober, 24. november 1960 samt 26. januar, 23. februar og 30. marts 1961.

Vort næste åbent-hus møde afholdes som sædvanlig i KUK-lokalet, Stenosgade 4, onsdag den 2. november kl. 19.30. Aftenens hovedemne: Historieforskning i vore skolebøger.

Pater Otto SJ vil indlede og en ikke-katolsk historielærer vil deltage i den efterfølgende fri debat. *Alle er velkomne!* Ring venligst til Per Wedell Topp, Asminderødgade 3, 3., N. Ægir 3124 x først.

Per og Poul

SOS — BØRNEBYERNE MEDDELER Angorasjalet blev vundet på nr. 89. Sjalet kan efter telefonisk aftale afhentes hos: Alexander Koch, Lykkesholms Allé 7, 2., V., tlf. Eva 2667, inden 1. december 1960, efter hvilken dato det tilfalder børnebyerne.

Nyt illustreret børnehefte

KR. 4,75

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDEGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Internationalt akademikermøde i København

I denne uge er der igen et internationalt katolsk møde i København: Ledende folk fra foreninger tilsluttet Pax Romana i de midteuropæiske og skandinaviske lande er AC's gæster, deriblandt — vistnok for første gang — repræsentanter for katolske akademikere i Warszawa. AC's formand, oberst H. C. Engell, modtager dem til åbent hus i morgen, lørdag, kl. 20 på Artillerivejs kaserne. AC's medlemmer er indbudt til at træffe foreningens udenlandske gæster.

Den hellige Frans' 3. orden har møde i Sct. Annæ kirke onsdag d. 26. oktober kl. 19.30.

R.I.P.

Min kære hustru, vor kære mor
EDITH SILCOWITZ

er efter et langt sygeleje gået bort den 12. oktober 1960.
På børnenes og egne vegne

Alfr. Silcowitz

Bed for hendes sjæl.

Læserne skriver

I denne rubrik optages *korte læserbreve* om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.

Filmen »Jomfrukilden«

Ganske vist er jeg heller ikke enig med H.B. i hendes anmeldelse af »Jomfrukilden«; min opfattelse af den ligger nærmere Børge Mannovs; men jeg føler alligevel trang til at skrive lidt som modvægt mod det skarpe indlæg, Børge Mannov kom med i sidste nummer af Ugebladet. Dermed være ikke sagt, at min opfattelse er den eneste rigtige, men dette indlæg skulle gerne vise, at filmen også kan gøre indtryk af andet end sadisme, modbydelig dvælen ved chokerende scener og misbrug af filmkunstens realistiske muligheder.

For H.B. er filmens hovedperson Karin, renhedens symbol; hendes skæbne er efter H.B.s mening det centrale i filmen, og kilden springer til sidst, fordi forældrene skal finde trøst ved tanken om deres barns sikre frelse. Jeg mener personligt, at det er den mørke Ingrid

og faderen, der er filmens hovedpersoner. Der er to problemer, der i denne film som i tidligere film af Bergman beskæftiger ham: for det første det ondes opståen, udbredelse og standsning, for det andet troens rette holdning overfor Gud. Ingrid vil det onde, hun siger det selv, hun har selv accepteret at være det ondes redskab og hun »læser« det ind i skruptudsen, som bringer det onde videre til røverne. I det øjeblik landstrygerne ser dette dyr, bringes en hidtil kun slumrende ondskab i dem til fuld udfoldelse; det ser man i deres øjne, og Bergman understreger det ved sin dvælen ved deres ansigtstræk og ved skruptudsen. Fra dem springer ondska-ben videre til faderen, der først hævner sig på Guds natur ved at »voldtage« den unge birk og dernæst skrider til hævnakten — ikke i ophidselse, men i retfærdighedens navn; det forberedes som en rituel handling, det er det gammel-testamentlige »øje for øje og tand for tand«. Faderen vil ikke det onde, men gør det onde, fordi han mener, det må være sådan. Men han har ikke forstået at leve sin tro på rette måde, hans kone heller ikke. Hun beder Gud bevare hendes datter, fordi hun er det eneste, hun ejer; men dermed sætter hun Gud på andenpladsen, ligesom manden, der selv ønsker at dømme i ste-

det for at lade Gud dømme. Da han råber sit »hvorfor dette« mod Gud ved datterens lig, indser han, at han ikke forstår Gud. »Herre, jeg tror — hjælp min vantro«. Således er den kristne indstilling. Faderen står med tomme hænder overfor Gud og erkender, at Han er altings Herre og den, hvem al magt tilhører. Dermed standses det onde, og Guds bekræftelse på faderens tro er kilden, der springer.

Hvis man ser dette i filmen, er Bergmans behandling af stoffet fuldtud forsvarlig. I vor tid er man »dus« med djævelen, det onde er ikke mere en farlig realitet for mange af os; derfor må det vises i sin yderste gruopvækkende konsekvens, for at vi alle kan forstå at skelne mellem at ville det onde og gøre det onde af svaghed, og fremfor alt forstå vigtigheden af at standse det onde med en betingelsesløs tro på Gud.

Jeg giver Mannov ret i, at unge ikke uforberedt må se denne film; men vi havde selv vor store pige med, og for hende var disse omtalte scener ikke chokerende på en ækel og ødelæggende måde. Selvfølgelig burde det understreges, at filmen kræver forberedelse og forståelse, men så er der til gengæld meget at hente i den.

Mannov antyder, at H.B. sondrer fejlagtigt mellem døbt og hedninger, lægger mere deri, end man med rette har lov til. Men hvormed begrundes han selv sin antydning om, at Ingrid er et barn af husbonden og at folkevisen ikke eksisterer? Med hensyn til, hvad der egentlig har været Bergmans motiver med »Jomfrukilden« kan ingen andre end han selv jo med rette udtale sig derom. Mannov har revet de stærke scener i den grad ud af den velkomponerede helhed, hvori de hører hjemme, så at de bliver misforstået, og de er derefter blevet bedømt uden ærlig erkendelse af, at de kunne have deres rettigelse for at danne baggrund for forståelse af det positive vidnesbyrd, som er filmens klimaks i slutningsscenen.

Kirsten Bjørrild

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

Seminarieførstander: R. Hoff, Hellerupgaardsvej 13. Tlf. Helrup 7894 - 7842
Taga 5893.

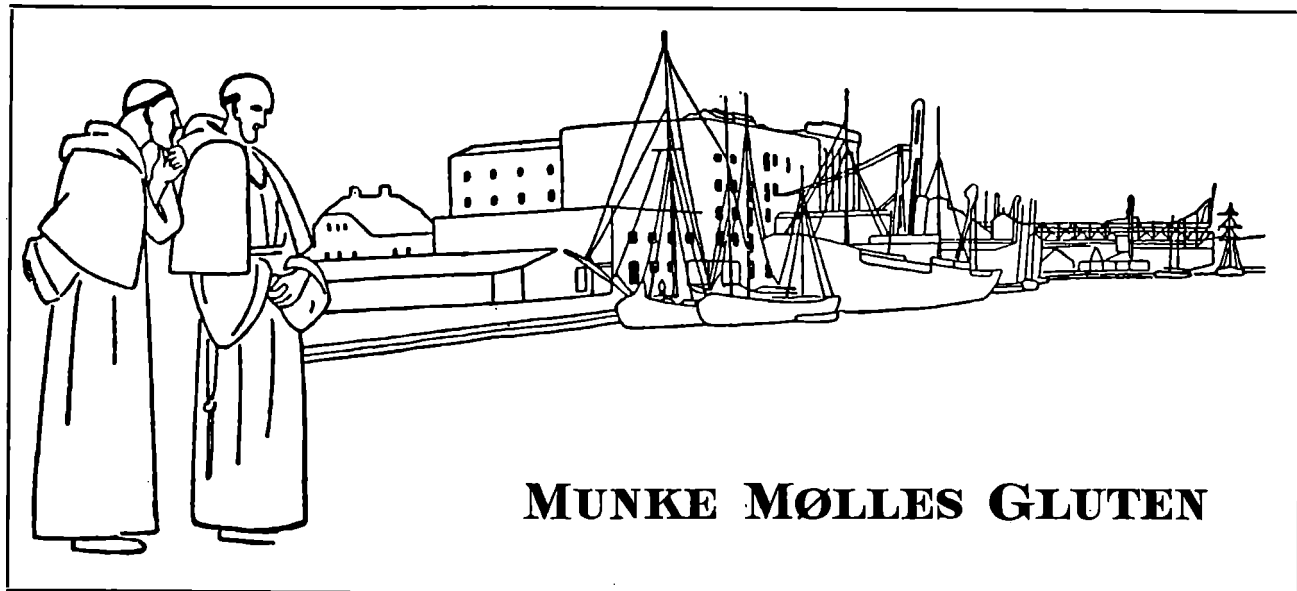
KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebybygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

MUNKE MØLLES GLUTEN

Vatikanets banegård - Verdens fredeligste

Vatikanets jernbanestation hører til de mest stilfærdige i verden. I de officielle køreplaner vil man søge forgæves efter den, for der kommer ingen persontog til dens perron. Derfor findes der ingen energiske forhandlere af chianti, biscotti, cioccolatta, ingen ekspresobar og heller ingen dragere, der kæmper en forbitret indbyrdes kamp om de rejsendes kufferter.

Er stationen da kun til pynt?

Selv om den er såre pompøs, er Vatikanets banegård dog ikke uden praktiske funktioner. Den benyttes næsten hver dag af godstog, som bringer forsendelser, der ankommer fra hele verden til paven.

Når et sådant godstog nærmer sig den store mur rundt om Vatikanstaten, åbnes den svære, elektrisk drevne port, der normalt spærrer sporet ind gennem muren, indkørselssignalet til Vatikanet går på »kør«, og det lille tog damper ind på stationen. Her afleverer det sine vogne, tager nogle andre med sig og forsvinder ud gennem porten, der lukker sig efter toget. Dagens toggang er forbi!

Heller ikke de mange særtog, der i jubelåret 1950, strømmede til Rom med pilgrimme, kørte til Vatikanets banegård. Togene stoppede op på Roma Tiburtina, idet Vatikanstationen overhoved-

det ikke kunne tage mod disse tog. Her til kommer, at pilgrimmene også i så fald ville være kommet ind ad »bagdøren« til Vatikanet. De måtte selvsagt benytte hovedindgangen, Via della Conciliazione, Forsoningsgaden.

Det var i 1932, at Vatikanet fik egen jernbanestation. Ved Laterantraktaten tre år før var paven som bekendt af Italien blevet anerkendt som suverænt overhoved for Vatikanstaten, der erklæredes for neutralt og ukrænkeligt område med eget møntsystem, egen radiostation, avis og jernbanestation.

DSBs blad »Vingehjulet«, der venligst har lånt os billedmateriale, oplyser i sin artikel, at stationen kun én gang har været benyttet af et persontog. Det var i oktober 1858, da pave Pius X's bære skulle befordres fra Rom til Venezia. Ved den lejlighed kørte en togstamme, bestående af ligsalonvogn, salonvogne og sovevogne ind gennem gitterporten for på stationen at hente den afdøde paves bære og det følge af gejstlige, der ledsagede den til Venezia.

Fjords Blomster

Rosenvængets Allé 10
Øbro 9974

Blomster sendes overalt

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

EMANUEL JENSEN & H. SCHUMACHER

Murer- og

Entreprenørforretning A/S

Godthåbsvænget 4, København F

Telefon C. 963

Chr. Hansens kødudsalg

København F

Telefon Eva 6465 - 6466

Gl. Kongevej 163

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27

Byen 7920 - Am. 1248

Per Meyer 94 33 66

Ungdommens Krist Konges Fest i København

I week-end'en 29.—30. oktober holder Danmarks unge Katolikker deres årlige Krist Konges Fest, som plejer at samle også medlemmer af andre katolske ungdomsbevægelser. Festen indledes med en vigilie lørdag aften kl. 20 i Sankt Augustins kirke på Jagtvejen i København, og søndag kl. 9 celebrerer biskoppen i den samme kirke Krist Konge Messen. Deltagerne samles til morgenmad i Niels Stensens Gymnasium og vil i løbet af formiddagen gruppevis drøfte en række emner. Grupperne ledes af cand. mag. Walter Dalland, pastor Bjørn Højbo,

adjunkt Chr. West, læge Hanne Gregersen, pastor Edward Stappers og overlæge Meldahl. Ved festens afslutning underholder Stenosgades KUK, og der vises film.

Som overskrift til dette års fest har man valgt »Dit er riget, magten og æren i evighed«. Det oplyses i det udsendte program, at deltagerne bør medbringe salmebog til vigilien samt til morgenfrokosten en madpakke og 2 kr. Vi skal i næste nummer fortælle mere om programmet.

Katolsk lærerforbund forberedes

93 lærere fra hele landet var mandag aften samlet i Sankt Knud Lavards Hus i Lyngby for at drøfte tanken om dannelse af et katolsk lærerforbund. På indbydernes vegne indledte lærer Preben G. Frandsen mødet, hvorefter lærer Ole Meyer redegjorde for sin og lærer Arthur Bahnerts skitse til vedtægter. Med den som grundlag og under skolebestyrer Erling Tiedemanns ledelse diskuterede man flere af de fundamentale spørgsmål, som må klares, før et lærerforbund kan stiftes. Der var enighed om, at et udvalg skulle behandle hele sagen og derefter forelægge sit udkast til vedtægter for en stiftende generalforsamling.

Udvalget kom til at bestå af: skolebestyrer Erling Tiedemann, Vejle, pater A. Dekkers SJ, Århus, adjunkt Kaspar Kallan, Lyngby, kommunelærer Anton Jensen, Lyngby, lektor Erik Lorensen, Gentofte, lærer Aksel Tesch, Charlottenlund, pater L. O. Dorn SJ, København samt søster Marguerite-Marie, Charlottenlund, og søster Gisela, København.

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27, KØBENHAVN
TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

Det levende Lys

ALTERLYS

i alle størrelser

og i øvrigt
stearinlys og vokslys
af enhver art

ASP-HOLMBLAD
STEARINLYSFABRIKER
København

Meier's Bureau

Lykkesholms Allé 2 B
telf. Ve. 1314

Duplikering
Rotaprinttryk

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND
København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

Specialitet: Frue frakker.

A/S I. Rørding & Co. VEster 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omega . Opgang i porten)

Glasmagerens kapel i Fensmark

Vor lille artikel i sidste uge om glasmagerens kapel i Fensmark indeholdt en forkert oplysning. Kapellet er, som en læser venligst gør opmærksom på, selvfølgelig ældre end otte år. Det blev oprettet i 1895 og var i familien Lenartz varetægt indtil for otte år siden. Det forkerte tal meddelt i Sjællandsposten fremkom ved, at den familie, som nu tager sig af kapellet, flyttede ind for otte år siden.

En anden læser mener, at kapellet ikke kan være Danmarks mindste, idet i hvert fald »Jesu små søstre« i Dannebrogsgade i København har et meget lille kapel i deres lejlighed, hvor, skriver han, flere præster har holdt mere af at læse messe end i en stor domkirke! Skal vi endelig tale om små kapeller, har også andre kommuniteter beskudt rum til deres gudstjeneste. Men her drejede det sig ikke om private kapeller. Og derfor er Fensmark-kapellet, som er til rådighed for medlemmer af en menighed, sikkert et af de mindste.

Halvdagshjælp

Kultiveret dame søges til at ekspedere i vor boghandel fra kl. 13 til 17.30, lørdag 9—13.

Sankt Ansgars Boghandel
Bredgade 67, Palæ 4777

— Højest besynderligt — spørger på et par sko, der passer!

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

1. kl. kød,
pålæg og
bestekød

SOPHUS LARSEN & SØN
Albanigade 39 . Odense . Tlf. 4895

Conditori »Smedegaarden«

Oscar Holmbøl
Østerbæksvej 90 - Tlf. 11 51 56
Odense

Leverandør til hospital og børnehjem

AXEL SMITH'S EFTF.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1 . Holbæk
Telf. 136

Markedsplads 10,
Holbæk,
Telefon 239

A. P. PEDERSENS SØN

Murermester

THER MALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

JENSEN & OLSEN

Holbæk . Telf. 365

HOLBÆK MEJERI A-S

Algade 54 - Telefon 65

Leverandør til hospitalet

Rasmussen og Nielsens
maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

K&K

Aktieselskabet
KØBENHAVNS

BRÆNDSELS KOMPAGNI
Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

MEJERIET JESTEBØ

Aarhus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Støt vore annoncører

Skal De flytte?

Jul. Larsen & Sønner
AMAGERBROGADE 221
Am. 6647-6250

TILBYEN

- i byen
FRABYEN

smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE

Et centralt spisested for dem,
der er bosat, og for dem, der
kommer tilrejsende med bane
ell. bil . . . og et godt madsted,
hvor hygge og
venlig betjening findes.
Rimelige
priser.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestergade 15, København
Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,

Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42

Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

FILM og TEATER

De sammensvorne

Utvivlsomt har hensigten med denne film været den allerbedste. Den vil fortælle om mod og kærlighed hos en gruppe italienske nonner og deres sammensvorne blandt partisanerne. Tilsyneladende på trods af al fornuft (én søster har allerede mistet livet derved) fortsætter de arbejdet med at »smugle« jødiske børn ud af den tyske fangelejr. — Den vil fortælle om den styrke, der ligger i søstrenes livsindstilling, og som sejrer over vold og brutalitet. Den vil yderligere vise os nazismens forbandelse over de mennesker, som med eller mod deres vilje bliver dens tjenere. Og sidst, men ikke mindst, vil den skildre os kærligheden, der knytter mennesker sammen på tværs af alder, nationalitet og konfession, stærkest og bedst fremstillet, da søstrenes korbøn og børnenes jødiske gudstjeneste finder sted under samme tag som et fælles råb til Gud.

Alt dette er såre godt, og ved et før-

ste møde med filmen bliver man umiddelbart optaget af hovedtanken heri og glæder sig over dens positive værdi. Deres anmelder har imidlertid haft lejlighed til at se filmen anden gang og må med beklagelse fastslå, at det kan den ikke tåle. Alle de mangler, man bar over med, fordi historien kaldte på interessen, de bliver så åbenlyse, og en ubehagelig følelse af sentimentalitet og melodramatisk tomhed bliver fremherskende. For desværre: Søstrene er først og fremmest berømte skuespillerinder, og deres heroiske optræden når kun til overfladen af vores følelsesliv. Billedet af de nazistiske officerer er for traditionelt; de bliver skurke, hvad en pinlig episode under premieren tydeligt viste. Man klappede i begejstring, da såvel obersten som underofficeren faldt for »de sammensvornes« kugler. En beklæmrende reaktion umiddelbart efter priorindens ord om, at søstrene ikke kunne frelses ved vold eller mord. Sukker og dramatik har næsten kvalt filmens budskab.

Premieren på »De sammensvorne« var helt præget af sit formål: hjælpen til Anne Frank-fonden. Først rettedes en tak til Dagmartheatrets direktør, og man fik i meget korte træk lidt at vide om arbejdet for de jødiske, hjemløse børn. Dernæst læste Poul Reumert udvalgte afsnit af Anne Franks dagbog, der viste hendes glæde ved og længsel efter naturen. Det var frem for alt menneskebarnet, der talte, og de uddragne tekster dannede en udmærket indledning til filmen om de lige så sagesløst forfulgte jødebørn i Italien. Til premieren var foruden flere kendte personligheder inviteret en hel del søstre fra forskellige kongregationer. Deres ordensdragter dannede et usædvanligt mønster i salen, som var fyldt til sidste plads. Det talrige publikum var et opmuntrende tegn på at Anne Frank-fondens arbejde virkelig omfattes med interesse.

Tilbage bliver fornemmelsen af den gode vilje samt billedet af børnene, som i deres ægte, afdæmpede spil bliver den egentlige virkelighed, omgivet af teater. Bo.

Filmens som hobby eller apostolat

Når Katolsk Ugeblad hver uge ofrer sine bagsidespalter på filmstof, så er det ikke blot fordi en gruppe filmentusiaster har haft det held, at deres formand blev medredaktør ved bladet. Havde det været den egentlige grund, så kunne et redaktørskifte måske komme lystfiskere eller frimærkesamlere til gode, og bagsidens hoved »film og teater« ville blive ændret til »ude med snøren« eller »set under lup«. Vor berettigelse er, at der er et sprog, hvis eksistens vi vil lære vore læsere at anerkende: Filmsproget, der lige som andre sprog kræver kundskaber for at kunne forstås. Og hvis De spørger, hvorfor det er nødvendigt at lære dette sprog at kende, vil vi svare: Fordi det er godt på vej til at være det sprog de unge opfatter bedst, eller i hvert fald det, de helst lader sig påvirke af.

Der er flere lande, hvor man har taget konsekvensen heraf og har indført filmkundskab som fag i skolerne. Her hjemme er vi ikke nået så vidt, selv om den nye skoleplan i udvidet grad regner med film i undervisningsarbejdet. Men fordi de lovgivende skolemyndigheder tøver, behøver vi jo ikke gøre det samme, og til enhver, der er interesseret i filmens midler og muligheder rækker Statens Filmcentral og Det Danske Filmmuseum en hjælpende hånd.

Sidst har der været afholdt et landsdelsmøde i Hillerød, hvor Filmcentralens folk og Erik Saxtorph fra Dansk Skolebio introducerede ca. 80 kortfilm. De fleste film var beregnet på at indgå som led i skoleundervisningen, men andre vil egne sig fortræffeligt som oplæg til diskussionsaftener — således de allerede tidligere anbefalede kortfilm: »Enden på legen« og »Et sted at være«. Efter filmen »Et sted at være« fulgte en lang og ivrig diskussion, der tydeligt viste, at denne ypperligt lavede film om ungdomsklubberne sætter sindene i bevægelse, selv om eller måske netop fordi den ægger til modsigelse.

Blandt det mest interessante mødet bød på, var iøvrigt Erik Saxtorphs gennemgang af Filmcentralens nye undervisningsmateriale til filmkundskab — et materiale, som enhver forening altså kan leje!

Disse linier er skrevet for at opfordre klubber såvel som filminteresserede enkeltpersoner til at gøre brug af Statens Filmcentral — og så forøvrigt for at fastslå, at filminteresse ikke bare er en hobby, men at den ledt ind i de rigtige baner kan få vægtig betydning i apostolatet.

Ai.

K A T O L S K ugeblad

I naturen har Skaberen nedlagt enorme kræfter, som ved menneskelig snilde kan frigøres. Også gennem videnskabelig forskning kan man tjene Gud. Læs på side 10 lidt om den franske forsker, pater Teilhard de Chardin S.J., hvis bog om mennesket snart udkommer på dansk.

To damer åbner et
kontakt-kontor

Kateketstævnet i
København

Kirkens
undertrykkelse
i Tjekkoslaviet

Lægmænd
udnævnt til et
koncilie-sekretariat

Dødsdømte
på Cuba nægtes
sakramenterne

Det var på tide - i Sydamerika!

I sidste uge af november skal der i Mexico City holdes et møde, som kan få betydning for Sydamerikas fremtid. Nu ligger Sydamerika ganske vist langt borte fra os, hvis vi måler geografisk, men denne verdensdel på 17.950.000 km har — ifølge Salmonsens leksikon — det særpræg, at »katolicismen er den herskende religion«. Det mener ikke blot Salmonsens men mange andre, som iøvrigt ikke ved ret meget om Sydamerika og dets særlige problemer. Fra tid til anden rives det os i næsen, at den katolske kirke har skylden for de miserable forhold i de sydamerikanske stater. Vi skal ikke kunne afgøre, hvor megen skyld katolikkerne i Sydamerika bør vedkende sig i denne sag men blot minde om, at en stor del af befolkningen ikke er katolikker, selv om de kalder sig for katolikker, samt at Kirkens indflydelse i disse lande ikke er så stor, som man forestiller sig. Når dette er sagt, kan vi gå videre og undre os over, at katolikkerne derovre ikke for længe, længe siden har præsteret det arbejde, de nu er i gang med. Lad gå, at problemerne er uoverskuelige, og at selv de bedste regeringer vil få svært ved at bevæge så store folkemasser gennem en reform — det er dog stadig indlysende, at den kristne del af befolkningen må gå i spidsen for en social og kulturel sanering.

Vi har her i bladet af og til omtalt, hvad man i de senere år har prøvet at gøre for Sydamerikas sultne, proletariserede befolkning. Men nu kan vi give et resumé af de nyeste undersøgelser, der netop vil danne arbejdsgrundlag for det kommende møde i Mexico, hvor den inter-amerikanske Katolsk Aktion skal lægge planer. De oplysninger, man nu har offentliggjort, er — for at bruge et passende ord — *choke-rende*.

Først oplyses det, at nu har det hast, eftersom man i løbet af de næste 15 år vil få en befolknings-tilvækst på 100 millioner og skal skaffe arbejde til 38 millioner nye

arbejdere. Det spørgsmål kunne måske klares, hvis man ikke i forvejen var så elendigt stillet, men det er man altså. Her er nogle kendsgerninger:

Mere end halvdelen af Sydamerikas befolkning bor på landet, men de kan ikke brødføde sig selv. Situationen er i løbet af de sidste 10 år blevet forværret, idet befolkningen voksede med 45 pct., men fødevarerproduktionen kun med 32 pct. En del af stigningen i denne produktion skyldes større høst af kaffe og sukker, af hvilke den store del sendes ud af landet. Det erklæres i rapporten, at i hele Sydamerika »er der ikke et eneste landområde, som har kunnet holde sulten fra døren«.

Allerdårligst står det til med landbruget, fordi *jordfordelingen er uretfærdig*. Nogle få ejer størsteparten af jorden, resten er delt i »husmandslodder«, som ikke afkaster tilstrækkeligt udbytte. Mange landbrugere kan ikke gøre sig håb om nogensinde at erhverve et stykke jord. Resultatet er: almindelig fattigdom på landet. Man beregner, at 24 millioner af de 30 millioner landbrugere er et »landbo-proletariat« uden ejendom.

I Brasilien, som er Sydamerikas største nation, regner man med, at mindre end 1 pct. af befolkningen råder over 60 pct. af agerlandet. Af disse 60 pct. landbrugsjord er imidlertid kun 4 pct. produktivt udnyttet! I Columbia har kun fem af hver 1000 landbrugere deres egen jord. I Guatemala og Venezuela kontrollerer omkring 2 pct. af befolkningen over 70 pct. af jorden.

Man kunne blive ved at opregne tal, men vi må nøjes med enkelte andre, der taler stærkt. I Columbia er sundhedstilstanden ikke god, eftersom $\frac{2}{3}$ af lægerne har deres praksis i byerne, og kun $\frac{1}{3}$ af dem må sørge for 88 pct. af befolkningen, der bor på landet.

Står det da bedre til i byerne? Ikke i slumkvartererne, om hvilken rapporten siger: »Disse slumkvarterer nedbryder familie-livet

og den menneskelige værdighed, ligesom de ødelægger samfundets organisation og samarbejdet mellem mennesker. De bliver til center for laster, politisk agitation og oprørstrang«.

Til alt dette kommer analfabetisme. Når store dele af befolkningen ikke har modtaget den nødtørftigste uddannelse, kan de ikke selv danne sig en mening, men bliver let et bytte for agitatorer, der kan gøre indtryk.

Vi ville givet et skævt indtryk af Sydamerika, hvis vi ikke tilføjede, at man gør sig store anstrengelser for at forberede uddannelses-vilkårene, men man skal bruge 200.000 nye skoler og $\frac{1}{2}$ million lærere for at undervise de 17 millioner børn, der ikke kan komme i skole nu.

Katolsk Aktions møde i Mexico City vil altså ikke mangle opgaver at tale om og vil heller ikke stillet overfor en sådan rapport kunne undlade ufortøvet at tage fat. Vor europæiske mentalitet kan slet ikke begribe, hvorfor de først begynder nu. Man vil selvfølgelig altid have den undskyldning, at »Kirken skal ikke blande sig i politik«, men her ser vi, at det er en dårlig undskyldning. Kirken skal sandelig blande sig i politik, når politik drejer sig om at give mennesker ordentlige levevilkår og mulighed for åndelig udvikling. Hvordan skal Sydamerikas folk nogensinde blive kristne, hvis en stor del af dem lever så usselt, at de fristes til at forbande den dag, de blev født?

Det er kedeligt, at man i rapporten om forholdene i Sydamerika har taget det kommunistiske skræmmebillede med. Tankegangen er denne: Hvis vi ikke snarest gennemfører reformer, vil kommunisterne få magten! Hvad kommer det egentlig sagen ved? Er sådanne reformer ikke tilstrækkeligt begrundet i den kristne lære? Og skal man først vågne op, når kommunisterne står på tærsklen? Her har vi atter et eksempel på, at det i vore dage ikke er frygten for selve djævelen, men frygten for kommunismen, der kan vække de kristeligt slumrende.

Så kommer kontakt - kontoret!

Det afgørende: goodwill og gensidighed siger lederen, fuldmægtig frk. Agnes Christensen

PÅ TIRSDAG DEN 1. november bliver det katolske kontakt-kontor til virkelighed, takket være to energiske damer, fuldmægtig frøken Agnes Christensen, København, og fru Inge Andersen, Ågerup pr. Vipperød ved Holbæk. Begge damer stillede sig omgående til rådighed, da fru Bodil Plate Petersen fornylig i Ugebladet efterlyste denne tiltrængte gensidige håndsrækning og har siden søgt at skabe en ramme om arbejdet. Og ganske vist er der almindelig enighed om, at man må forsøge sig frem, indtil der er erfaringer at støtte sig til. Men allerede nu skimter man omridsene af en virksomhed, der kan blive til gavn og opmuntring for både dem, der aflastes, og dem, der aflaster. Fuldmægtig, frøken Christensen er den, som bor mest centralt og har mest tid til sin rådighed.

Derfor bliver hun i sin egenskab af kontorets leder den, som samler trådene, mens fru Inge Andersen, der også er kontoruddannet, er klar til at dele arbejdet med korrespondance, kartoteksføring og lignende, der meget nemt kan antage et anseligt omfang. Vi har bedt frøken Christensen ridse linjerne op på falderebet for sine fremtidige — skal vi sige: klienter — for Ugebladets læsere. Hun møder med usædvanlige forudsætninger til denne opgave. Fra sin tid i Københavns magistrats 3. afdeling har hun fået træning i at løse sociale opgaver, der kræver takt og smidighed. Et årstid som sekretær i Røde Kors' rekreationshjem »Gurrehus« for tidligere koncentrationslejr-fanger fra syv nationer gav hende kendskab til mennesker af alle samfundslag, og i sit nuværende arbejde som fuldmægtig på Hvidovre rådhus må hun spænde over de forskellige områder.

— Det er umuligt at sige på forhånd, hvor mange felter vi kommer til at arbejde på, men foreløbig ser der ud til at blive brug for kontaktfremmidlingen på fem nærliggende punkter:

at aflaste familier med mange børn ved at skaffe hushjælp.

at skaffe ægtepar med et eller flere småbørn et pusterum ved at stille babysitter til rådighed, lejlighedsvis eller måske ugentlig.

at hjælpe katolske familier rundt i landet til at finde katolske hjem i hovedstaden eller andre større byer for unge sønner og døtre i uddannelses-tiden — steder, hvor der lægges

mere vægt på varme, medmenneskelighed og en overkommelig pensionspris end på det komfortable, endsiges herskabelige.

at give unge katolske piger kendskab til de problemer, der venter dem som vordende husmødre og mødre ved at skaffe dem en læretid i en fremmed husstand, førend de begynder på deres egentlige uddannelse.

at sætte i særdeleshed ældre mennesker, som føler sig omgivet af den forkromede ensomheds tomrum, i kontakt med andre mennesker, navnlig familier, der sidder og sukker efter den håndsrækning, de gerne vil yde. Det kan dreje sig om mange for-

skellige ting: stopning og reparation — hvor mange husmødre føler sig ikke på randen til at kvæles af stoppetøj —, om at se efter børnene, læse højt, gå tur etc. etc.

I formidlingen af studieophold er jeg klar til at rykke ud for at danne mig et personligt indtryk af pladsforholdene i de hjem, som vil stille sig til rådighed, og det samme gælder når som helst situationen kræver det, hvis afstanden tillader det. Det kunne jo også tænkes, at vi siden får brug for hjælpsomme damer til at klare denne gren af opgaven i andre egne af landet.

— Hvis kontaktfremmidlingen skal blive af virkelig værdi, siger frøken Christensen, må gensidigheden være afgørende. Derfor leder vi naturligvis mindst ligeså meget efter dem, der vil yde hjælpen, som efter dem, der trænger til den. Vi efterlyser forældre med teenage-døtre, der vil give af deres tid til babysitning eller måske nogle timer daglig til hushjælp, det hele må være så elastisk og individuelt som muligt for at kunne dække alle behov. Vi efterlyser storby-hjem, hvor man er parat til at skaffe hus- og hjerterum til en ung katolik, hvis forældre måske ikke er i

Fru Petersens børn er søde (det ser de ud til at være!) — men hun kan alligevel nok trænge til at blive aflastet i det daglige arbejde.

Fuldmægtig Agnes Christensen

stand til at betale nogen voldsom pris for opholdet. Og vi efterlyser de mange enlige, som længes efter at være lidt for andre og måske udfylde ensomme timer med noget frugtbart. Helst ville vi helt undgå at lade penge spille en rolle i kontaktformidlingen, det er en selvfølge, at fru Andersen og jeg stiller vores arbejdskraft til rådighed med glæde uden vederlag. Men telefonregningen, porto-

en, arbejdsmaterialerne og mulige tryksager og avertering skulle gerne dækkes for arbejdets holdbarheds skyld. Jeg har set mig om blandt andre idealistisk betoned institutioner som i almindelighed ordner dette spørgsmål ved at opkræve et mindre årskontingent og altså kræve et medlemskab af enhver, der deltager i kontaktformidlingen. Det har vi forsøgsvis sat til 10 kr., som vil blive opkrævet pr. giro, jeg skal meddele gennem Ugebladet, så snart jeg har fået oprettet girokonto i løbet af en uges tid. Men de to parter, som kontakter hinanden, må i hvert enkelt tilfælde aftale indbyrdes, hvordan gage eller timebetaling skal klares — sandsynligvis er der tilfælde, hvor man slet ikke giver eller modtager betaling.

Jeg henvender mig nu i første række til katolske skoler og ungdomsforeninger, til de katolske menighedsplejer og til sognepræsterne for at gøre dem opmærksomme på kontakt-kontorets eksistens og bede dem interessere sig for det, så at der kan komme en udveksling i gang. Men jeg behøver vel ikke at fortælle, at jeg samtidig først og fremmest er interesseret i enhver personlig henvendelse, mundtlig eller skriftlig. Jeg har telefon — og kontortid i mit hjem, Hulgårdsvej 96, København F., hver tirsdag kl. 16—18 og hver fredag kl. 18—20, tlf. Ægir 6463. Med dette udgangspunkt vil vi på grundlag af henvendelserne udarbejde et kartotek, så vi forhåbentlig hurtigt kan råde over en større beholdning af tilbud til at dække behovene, der muligvis bliver højst forskelligartede. Jeg håber ikke, nogen vil lade sig forskrække af kontingentet. Jeg ser på det som et nødvendigt onde, og hvis det viser sig muligt at sætte det ned, vil vi gøre det. Om denne virksomhed skal trives, er så uhyre betinget af goodwill og gensidighed, men den tror jeg også, vi vil finde. Tiden, vi lever i, har fået en uhyggelig slagside over imod de ydre — de tekniske fremskridt på bekostning af det menneskelige. Jeg ser det ikke mindst i mit arbejde. Ved tilrettelæggelsen af de årlige skovture for kommunens gamle får jeg kontakt med en mængde ensomme mennesker. De er omgivet af alt, hvad et menneske kan forlange i retning af moderne komfort og statsbetrygget økonomisk rygstød. Og når de alligevel så tit har svært ved at finde balancen i deres nagende fornemmelse af at være overflødige, gør man et stort og energisk arbejde for at slå tiden ihjel for

Fru Inge Andersen

dem med underholdning, hobbyer og anden beskæftigelsesterapi. Men jo mere de flyver og farer, des mere rodløse bliver de, fordi de alligevel ikke får dækket det elementære menneskelige behov for at gøre noget for nogen!

Jeg er så glad for, at vi allerede fra begyndelsen er to om opgaven og jeg glæder mig ikke mindst til samarbejdet med fru Inge Andersen og til at nyde godt af hendes sagkundskab.

Ugebladet slutter sig varmt til ønsket om en god fremtid for kontakt-kontoret og gentager for overskuelighedens skyld: Lederen: Fuldmægtig frøken Agnes Christensen.

Adresse: Hulgårdsvej 96, København F. Telefon: Ægir 6463.

Træffetid: Tirsdag kl. 16—18 og fredag kl. 18—20.

Kontingent: Foreløbig kr. 10 årligt. Opkræves pr. giro. Gironummer meddeles i et af de førstkommende numre af Katolsk Ugeblad.

I. L.

RETTELSE: I sidste uges artikel om Vatikanets banegård fortalte sætternissen, at man i 1858 førte Pius X's bære til Venezia. Årstallet skulle være 1959.

Nordjylland

Slagtermester Leo Nielsen

Danebrogsgade 21, Aalborg
Tlf. 2 41 29

Det Hele af Øffen —
og det bedste til Bøffen

1. kl.s kød og pålæg
Kastetvej 51 - Aalborg
Telefon 5660

ELMER VERNERSEN

Køb hjemmets udstyr hos
THUEN

Gravensgade 2
Aalborg

Sanitet Centralvarme

N. Nielsen & A. Brostrøm

Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33
Indeh. A. Brostrøm, ing. M. af I.
Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

Murermester- og entreprenørforr.

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Tømrermester

Ferd. Færch & Co.

Strandvejen, Aalborg
Tlf. 2 03 01

FOLMER OLSEN

Begravelses ordnes

Reberbansgade 37

Aalborg - Tlf. 2 15 57

Mathias
Christensen
ABSALONSGADE 14
AALBORG

Kirkens undertrykkelse i Tjekkoslavakiet

af pastor Ludvig Nemeč

Denne artikels forfatter har tidligere været præst og lærer i Tjekkoslavakiet og har skrevet flere bøger om kirkefølgelsen i sit hjemland. Han blev nødt til at forlade Tjekkoslavakiet, da kommunisterne kom til magten.

Den nye tjekkoslavakiske grundlov, der blev stadfæstet den 12. juli, afslører klart, at ländets kommunistiske styrelse har til hensigt at undertrykke al individuel og religiøs frihed.

Den afviger i så henseende fra den tidligere grundlov, der blev vedtaget, da kommunisterne overtog magten i Tjekkoslavakiet i 1948, og var udformet som en facade, der skulle dække over, hvad kommunisterne egentlig ville. Da de således blev beskyldt for at forfølge Kirken, kunne de henvise til en grundlov, som nominelt ydede religionsfrihed.

Derimod er det tydeligt, at grundloven af 1960 er affattet således, at den først og fremmest går ud på at gøre Tjekkoslavakiet til et kommunistisk samfund og ikke på at beskytte den personlige frihed. Ganske vist indeholder den en passus, der »tilsikrer« religionsfrihed, men denne passus modsiges af andre forordninger. Endviders anerkendes Kirken ikke som institution, og derved bortfalder dens rettigheder.

I den nye grundlov er der kun én artikel, der direkte beskæftiger sig med individet som sådant. Alle de andre drejer sig om individets plads i et kommunistisk samfund. Teorien om, at borgeren er til for statens skyld, har nået sin næsten fuldkomne udvikling i Tjekkoslavakiet, ved at man har undertrykt den personlige frihed, så folk faktisk lever i slaveri. Denne teori står i diametral modsætning til demokratiet, der ser det som statens pligt at beskytte den personlige frihed.

Princippet om, at alle borgere er lige for loven — en af grundsætningerne indenfor demokratiet — afvises af den nye grundlov, som giver arbejderne en

præferencestilling. I artikel 1, stykke 1, hedder det: »Den tjekkoslavakiske socialistiske republik er en socialistisk stat, som holdes sammen af det stærke bånd, der knytter arbejdere, bønder og intellektuelle sammen under arbejderklassens ledelse.« Det er klart, at den forrang, man således har givet arbejderklassen, udsletter tanken om lighed for loven. En yderligere bekræftelse af dette finder man i artikel 1, stykke 2, paragraf 1: »Al magt i den tjekkoslavakiske, socialistiske republik tilhører arbejderne.«

Selv »arbejderne« begrænses dog i deres ret til at administrere offentlige anliggender, idet loven foretrækker »kommunistiske« arbejdere. Dette fremgår af artikel 1, stykke 4: »Den øverste magt i stat og i samfund er en avantgarde af arbejderklassen inden for det kommunistiske parti i Tjekkoslavakiet, en frivillig sammenslutning af de aktiveste og mest bevidste borgere fra arbejderne, bøndernes og de intellektuelles rækker.«

Den »kommunistiske arbejder« har således forrang for den »almindelige« arbejder, og dermed siger man, at ikke alle arbejdere er lige, og viser, at det demokratiske lighedsprincip ikke eksisterer.

At der ustandselig lægges eftertryk på ordet »arbejdende« — som dukker op i næsten hver eneste artikel i grundloven — siger noget om, hvad der er den kommunistiske stats egentlige hensigt, nemlig at gøre borgernes »ret til arbejde« til hans »pligt til at arbejde«. Grundloven giver således nogle borgere forrang, men pålægger dem alle de samme forpligtelser. I artikel 1, stykke 7, paragraf 2, står der: »Det socialistiske økonomiske system, hvor alle produkter er nationaliserede, og hele nationens økonomi reguleres efter en bestemt plan, sikres ved, at alle borgere bevidst bestræber sig for at samarbejde.«

Skønt grundloven i enhver henseende udelukker, at den ene borger kan komme til at udbytte den anden, siger den ikke noget om, hvordan det forholder sig med statens udnyttelse af de enkelte individer. Det er staten, der høster ud-

byttet af de enkeltes arbejde, eftersom alt tilhører staten.

Den private ejendomsret er begrænset trods den bemærkning i artikel 1, stykke 9, der siger: »Inden for det socialistiske økonomiske systems grænser er det tilladt at eje små private formuer eller ejendomme... hvis man har erhvervet dem ved personligt arbejde, og de ikke er et resultat af andres arbejde.« I stykke 10, paragraf 1, står der: »Retten til at eje brugsartikler, især genstande til personligt brug og til brug i husholdningen, familiens bolig og opsparende midler, der er fortjent ved eget arbejde, er umistelig.«

De virkelige forhold i Tjekkoslavakiet i dag taler imod disse bestemmelser. Ikke engang boligerne falder uden for nationaliseringsplanen. Det ser ud til, at disse dele af grundloven kun er propaganda.

Grundloven tilsikrer nominelt tale- og pressefrihed og beskyttelse mod vilkårlig anholdelse. Men i virkeligheden er borgerne i Tjekkoslavakiet under stadig opsyn af politiet og af hemmelige agenter, og de lever i stadig frygt for at blive angivet af deres uvenner. Grundlovens garanti om frihed til at udtrykke sig har derfor ingen reel betydning.

De oplysninger, man finder i Tjekkoslavakiets officielle publikationer om overfyldte fængsler og arbejdslejre, modsiger forsikringen om, at borgerne er beskyttet mod vilkårlig anholdelse.

Hvad religionsfriheden angår, står der følgende i artikel 2, stykke 32, paragraf 1: »Religionsfriheden er sikret. Enhver kan bekende sig til hvilken religion, han vil, eller kan lade være med at tilhøre noget trossamfund i det hele taget, og enhver er berettiget til at tage del i en hvilken som helst form for gudsdyrkelse, så længe den ikke krænker loven.« Og i paragraf 2 hedder det: »En religiøs tro eller overbevisning kan ikke undskyldes, at man undlader at opfylde en pligt som samfundsborger i henhold til loven.«

Den nye klausul om »religionsfrihed« synes at være i direkte modstrid med den socialistiske stats opgave. I artikel 1, stykke 18, paragraf 1, hedder det nemlig, at »hele Tjekkoslavakiets kulturelle politik og uddannelsens og skolerens udvikling foregår på videnskabeligt grundlag i overensstemmelse med Marx-Leninismen og i nær tilknytning til arbejderne liv.« Som følge heraf forsvinder »religionsfriheden« automatisk,

idet borgerne ikke frit kan sætte sig op imod kommunismens metoder og synspunkter.

Det er værd at lægge mærke til, at den nye grundlov kun taler om den individuelle »religionsfrihed« uden at nævne friheden til at være medlem af et »organiseret religiøst samfund«. Det ser ud til, at man med vilje har udelukket ordet »kirker«. Det er utvivlsomt sket for at undgå ubehagelige reaktioner fra folket, som stadig holder fast ved religionen og er fuldstændig klar over, at kommunisme og kristendom ikke kan forenes.

Set fra et juridisk synspunkt betyder den kendsgerning, at den nye grundlov fuldstændig undlader at tale om Kirken, at denne ikke anerkendes som offentlig institution. Kirkens rettigheder har således ikke mere gyldighed i Tjekkoslovakiet.

Kirken er nu fuldstændig underkastet staten, idet den kun tåles som et rent privat samfund, det vil sige et samfund, som eventuelt kan opløses og berøves enhver form for lovlig beskyttelse. Den kontrolleres helt af staten, selv i spørgsmål, der er af rent kirkelig art.

140 deltagere i årets kateketstævne

Det var et stort og meget righoldigt program, som ventede de henimod 140 deltagere i kateketstævnet på Sankt Josefs skole, Østerbro, i dagene 17.—19. oktober. Ved åbningsmødet var salen fyldt hovedsagelig af søstre fra mange forskellige ordner, af præster især fra provinsen, af enkelte civile lærere og nogle forældre. Pater Wolfisberg, formand for arbejdsudvalget, bød alle velkommen og præsenterede dem for disse tre dages forskelligartede program. Den første dag skulle man beskæftige sig med problemer vedrørende børnenes skriftemål, den anden dag skulle henlede opmærksomheden på Biblen og dens forståelse, mens en arbejdskomité den tredje dag skulle præsentere deltagerne for en disposition for familiekundskabsundervisning i de katolske skoler.

Første dags foredragsholdere var pater Vagn Hansen O.P. og sognepræst Edward Stappers. Pater Vagn Hansen talte om de misforståelser af bodens sakramente, som man kunne finde både hos

præster, religionslærere og børn. Det er en kendsgerning, at børnene skrifter dårligt, blev der sagt. Men grunden må ikke bare findes i en dårlig undervisning, men også i et alt for ofte ufuldkomment menighedsliv. Bodens sakramente skal genindføre os i menigheden, i fællesskabet, det må ikke kun være en privat sag; det er virkeliggørelse af det fællesskab, som er den bedste grund for de opvoksende børn. Desuden måtte man på en bedre måde kunne bruge prædiken, liturgi og apostolat til at opdrage børnene i den levende tro. Om eftermiddagen mente pater Stappers dog, at man måtte mildne kritikken lidt. Han mente for det første, at man måtte tage et vist hensyn til, at vi i øjeblikket befinder os i en tidsperiode, hvor teologi, psykologi og pædagogik er i en rivende udvikling, så intet ligger i faste baner. Ligeledes syntes han, vi på en måde venter alt for meget af børnene, som i den alder, hvor de har deres første skriftemål, er i fuld udvikling. Man må iøvrigt tilføje, at syndserkendelse kun er én side af bodens sakramente; det vigtigste er en positiv opdragelse til kristent liv. Sakramentet hjælper og støtter os i vor vækst mod Gud. Alle må forenes, præster, religionslærere og forældre for at give børnene det rigtige positive sindelag. Pater Stappers
(fortsættes side 14)

Det forberedende møde om dannelse af et katolsk lærerforbund, som vi omtalte i sidste uge, fik sit særlige præg ved, at man — sikkert for første gang i Danmark — vil samle ordenssøstre og »civile« lærere i samme forening. Dette udsnit af forsamlingen, der talte nærvæd 100 repræsentanter for landets 200 katolske lærere, viser en blanding af ordensdragter, moderne kjoler og traditionelle jakkesæt. På talerstolen mødets dirigent, skolebestyrer Erling Tiedemann fra Sankt Norberts skole i Vejle.

Hvis jeg må have lov til at komme med en bemærkning

Det var lidt svært at blive enig med redaktionen, da jeg bad om lov til at skrive, hvad jeg mener, når jeg skal være helt oprigtig! Ja, misforstå mig ikke. Selvfølgelig drømmer man ikke om at indføre censur, men man krævede, jeg skulle lægge navn til. De vil ikke have anonyme indlæg. Vi diskuterede det telefonisk et par gange og fandt på et kompromis: Jeg får lov at ytre mig som repræsentant for en stor skare præster og lægfolk (der er en masse katolikker, som er enige med mig) og uden at nogen kan sige: Nåh, det er ham pastor NN! Til gengæld truer man med at bringe mit billede. Så kan læserne forsøge at identificere mig. Det bliver ikke let, det lover jeg på forhånd.

Jeg skal ikke holde Dem hen med luftige betragtninger denne gang. Lad os gå til sagen. Forleden dag fik jeg med posten en underlig langstrakt pakke. Først troede jeg, det var et par flasker rødvin anbragt bund mod bund og omhyggeligt emballeret! Under udpakningen skiftede jeg mening: det måtte være en paraply! Jeg trængte netop til en afløser for det stavær, jeg har cjet, siden jeg blev sogneprest for 21 år siden. Når jeg går tur med den, kommer jeg altid til at tænke på de ord, der lyder ved pavekroningen, idet de afbrænder en tot blå på gulvet foran den hellige Fader: Sic transit gloria mundi! Således forgår denne verdens herlighed! Også paraplyer er underkastet loven om alle tings foranderlighed.

De undskylder sikkert, at jeg »væver« lidt og ikke går lige til sagen. Det er min vane — måske en dårlig vane — at dvæle ved enkelthederne.

Den langagtige pakke indeholdt en samling små kuverter og et brev fra en hovedkomité i København. Herude i

provinsen er vi *en smule* skeptiske overfor komiteer, der sidder i hovedstaden og fortæller os, at *nu skal vi bestille noget*. Bevares, det kan være praktisk at udsende appeller fra København; men jeg kunne nu godt tænke mig, om vi engang for eksempel fra Varde eller Mariager gav de folk derinde en spore i siden, så de vildt stejlede kastede sig ud i en opgave!

Jeg er villig til at sluge denne udtalelse igen, for ved nøjere eftertanke begriber jeg, at nævnte hovedkomité ikke lider af metropolitiske fornemmelser. De har faktisk til hensigt at gøre noget for os, der sidder herude, hvor der undertiden er så stille, at man hører regnen dryppe melankolsk fra den utætte tagrende. Det kan man ikke høre inde på Nørrebro, København N. Men man har vel andre lyde, som man kan lide. De vil det bedste for os, ja, de er endda villige til at gøre noget for os, og de har tidligere mindet os om, at provinsen lå i spidsen for dette arbejde. Det er rigtigt. Intet sogn kan procentvis præstere en så god tilslutning til ideen som netop visse provins-sogne.

Hvad det drejer sig om? Sankt Knuds Gilderne simpelthen. Ikke Sankt Vincent Gilderne, et andet udmærket foretagende, men de gode, gamle Sankt Knuds Gilder, der er et af landets mest demokratiske foretagender. Alle kan nemlig være med i det. Jeg skal ikke tale om, hvad de i årenes løb har udrettet med de mange, mange småbeløb, der uden administrationstab indkom til bispedømmet og derfra fordeltes ud over sognene. Mange læsere ved selv lidt om det.

Nå, det er dem med *mærkerne!* Netop, dem med mærkerne. Men de fik jo for år tilbage en anden idé — den

årlige offerdag, der gav katolikker lejlighed til efter eget frie skøn at overlade bispedømmet en pengegave til disposition. Med andre ord: En gang om året skulle det være alvor med de rare ord om, at selvfølgelig vil vi betale, hvad det koster at have vore kirker og vore præster. Selvfølgelig.

Jeg har hørt, man i visse andre lande hyppigt fra prædikestolene taler om penge. De skal slippe for det. Biskoppen ville heller ikke synes om det. Også af den grund skal De slippe for det. Men jeg har fået lov til at sige det her i bladet, hvor der i forvejen står så... (strøget af redaktionen) Den lange pakke med kuverterne er nu åbnet, og det er meningen, at De skal lægge Deres mønt eller seddel i den kuvert, De får. Vi afleverer den så igen søndag den 6. november eller sender den til sognets kontor. Jeg ved godt, at De må slide dagligt for at tjene til livets ophold, men De glæder Dem jo over, at De med penge kan gøre noget for Deres familie derhjemme. Offerdagen er en mulighed for også at tilkendegive Deres ansvarsfølelse overfor den store familie: Deres kirke og dens gerning her i landet. Undskyld, jeg blev en anelse højtidelig. Jeg skal prøve at være mere hyggelig en anden gang. Farvel.

Pastoren

Pater Taylor i AC

AC samler sine medlemmer til messe i Sankt Augustins kirke på Jagtvejen, København, søndag 6. november kl. 9. Som sædvanlig er der bagefter hyggeligt samvær ved morgenbordet. I tilslutning hertil evt. fælles udflugt. Frokostpakke medbringes.

Onsdag 2. november har AC sit andet ordinære møde i denne sæson. Pater John E. Taylor, O.M.I., taler kl. 20 i Englesalen, Jagtvejen 183 B, om Kirkens stilling i USA, et emne af aktuell interesse på grund af det forestående præsidentvalg. Pater Taylor er lige vendt hjem efter et ophold i USA.

Adjunkt-ægtepar søger en
UNG PIGE

til at passe 3 børn og til daglig hushjælp fra den 15. oktober eller 1. november. Må kunne bo hjemme.

Garvig
Wergelandsallé 5, Søborg
Tlf. Søborg 3732

Lægmænd i konciliets sekretariat

Vatikanstaden (NC) De første lægmænd, som skal deltage i forberedelsen af Vatikankonciliet, er nu blevet udnævnt. Det drejer sig om 7 italienere, der allerede bestrider vigtige opgaver inden for Vatikanets kontorer. De er nu blevet medlemmer af konciliets administrative sekretariat. De 7 lægmænd er:

Greve Enrico Galeazzi, som i forvejen er særligt delegeret i den pavelige kommission for Vatikanstadens styre og generaldirektør for Vatikanstadens tekniske tjeneste.

Luigi Mennini, som er sekretær ved Vatikanets administration.

Fernando Musa, som har en høj stilling ved den økonomiske administration i Vatikanstaden.

Raffaele Quadrani, som er assisterende sekretær ved Vatikanstadens administration.

Mario Seganti, der har en ledende stilling ved Vatikanstadens tekniske tjeneste.

Massimo Spada, formand i forretningsudvalget for »Pius XII's Fundats for Lægapostolatet«.

Francesco Vacchini, der er tilknyttet administrationen af Peterskirken.

3 præster er blevet udpeget til at være medlemmer af det samme sekretariat: monsignore Enrico Arato, monsignore Cantagalli og monsignore Ferrero Conti.

Så blev der ro!

Vatikanstaden (NC) 15.000 unge piger var forleden i audiens hos paven. De var kommet til Rom i anledning af 40 årsdagen for stiftelsen af de unge kvinders sektion indenfor Katolsk Aktion.

Ved audiensens begyndelse opstod en pinlig situation. Paven har som bekendt flere gange frabedt sig bifald, når han kommer ind i Peterskirken, men de unge piger hilste ham med skingrende hyldestråb, der fortsatte, efter at Den hellige Fader havde taget plads. Johannes XXIII lagde ikke skjul på sin uvilje mod denne støjende optræden og sagde henvendt til de unge piger: »Hvis I ikke forholder jer helt stille, vil jeg nøjes med at give jer min velsignelse og gå min vej!«

Øjeblikkeligt blev der ro i Peterskirken. Paven holdt derefter en tale om ungdomstiden, »disse dyrebare og vidunderlige år«, som skal bruges til at tjene Gud og vore medmennesker. Han opfordrede de unge piger til ofte at deltage i den hellige messe og modtage kommunionen. »Vi har ikke modtaget livet, for at vi skal tillukke os og være egoistiske, men for at vi skal åbne os overfor andre, styrke dem med vort eksempel og gøre godt mod dem«, sagde paven.

Et forslag til TV

London (NC) Det katolske radio- og fjernsyns-center i London har i en henvendelse til såvel BBC som det uafhængige fjernsyn anmodet om at få fastlagt et »familie-program« i fjernsynet hver aften. Man foreslår, at fjernsynet i den første del af programmet indtil kl. 8.30—9.00 kun skal fremføre et program, der ikke er til skade for børnene og de unge.

De ortodokse mødes

Geneve (NC) En talsmand for de græsk-ortodokse kristne oplyser, at repræsentanter for alle Østens ortodokse patriarker sandsynligvis vil mødes i slutningen af 1961 for at drøfte de kristnes enhedsbestræbelser.

Biskop Emilian Timiadis, der repræsenterer det ortodokse patriarkat af Konstantinopel i KIRKERNES VERDENS RÅD, tilføjer, at et forberedende møde til dette »ortodokse koncilium« vil blive holdt til påske på øen Rhodos.

Det var oprindeligt meningen, at de ortodokse skulle mødes i år, men det blev senere meddelt, at planerne ville blive sat i bero »indtil videre«.

Bahama-øerne bliver bispedømme

Nassau, Bahama-øerne (NC) Et løfte, som en skibbruden præst af lagde for 69 år siden, har spillet en afgørende rolle for, at et moderne missionsarbejde blev sat i gang på Bahama-øerne, som den 11. december i år skal blive til bispedømmet Nassau. Skibbruddet skete i 1891. Om bord på skibet var en amerikansk benediktiner, pater Chrysostomus Schreiner, som havde gennemrejst øerne for at finde ud af, om der var rimelig jordbund for at begynde et missionsarbejde der.

Skønt den katolske tro allerede var kommet til Bahama-øerne for første gang i 1545, mente pater Schreiner dog, at befolkningens fattigdom og anti-katolske indstilling ville skabe uoverstigelige hindringer for, at man kunne oprette en varig mission, og det var hans hensigt at meddele sin abbed, at et sådant foretagende ville være uigennemførligt.

Han skiftede imidlertid mening, da det skib, han var om bord på, stødte på et rev ud for den lille ø Conception den 4. april 1891, kl. 10 om aftenen.

Skibet sank, og to minutter efter befandt både præsten og besætningen sig i vandet, der var fuldt af hajer. Mens de nu kæmpede sig frem gennem natten, og morgenen gryede, aflagde benediktinerpateren det løfte, at han, hvis han kom levende fra det, ville tilbringe sit liv som missionær på Bahama-øerne. Efter at have tilbragt 12 timer i vandet blev både præsten og besætningen reddet.

På pater Schreiners råd samtykkede abbeden for abbediet Sankt Johannes i Collegeville, Minnesota, i at oprette en mission på Bahama-øerne. Ærkebiskop Michael Corrigan af New York, som havde jurisdiktionen over Bahama-øerne, udnævnte pater Schreiner til at repræsentere sig på øerne og opfordrede benediktinerne i Collegeville til at påtage sig missionsarbejdet.

Som pater Schreiner havde forudset, gik arbejdet meget langsomt fremad, men den 21. marts 1929 kunne Bahama-øerne gøres til apostolisk præfektur. I

1931 blev sognepræsten ved Sankt Anselms kirke i New York, pater Bernard Kevenhoerster O.S.B. udnævnt til den første apostoliske præfekt på øerne. Han blev viet til titular-biskop af Camuliana i Sankt Patrick katedralen i New York den 21. december 1931.

Under biskop Kevenhoersters ledelse gjorde Kirken gode fremskridt på Bahama. I 1941 blev øerne forfremmet til vikariat, og biskoppen blev udnævnt til apostolisk vikar.

Den anden apostoliske vikar på øerne var biskop Paul Leonard Hagarty O.S.B. Han blev bispeviet den 19. oktober 1950. I juli i år blev det vedtaget, at det apostoliske vikariat på Bahama-øerne skulle ophøjes til bispedømme. Den apostoliske delegat i USA, ærkebiskop Egidio Vagnozzi, vil forestå ceremonierne, når bispedømmet Nassau den 11. december i Sankt Frans Xaver katedralen bliver officielt oprettet. Biskop Hagarty vil ved den lejlighed blive indsat som den første biskop i det nye bispedømme, som har 16.000 katolikker af en samlet befolkning på 120.000.

Brendau Forsyth O.S.B.

Fransk kirkelig udtalelse om Algier

Paris (NC) I en fyldig redegørelse har de franske kardinaler og ærkebiskopper taget stilling til krigsførelsen i Algier, idet de fordømmer den terror, den tortur og de vilkårlige henrettelser, som begge parter har gjort sig skyldige i. »Intet kan retfærdiggøre disse angreb på mennesker«, hedder det blandt andet, og

Paven indkalder til vigtig audiens

Vatikanstaden (NC) Mandag den 14. november holdes en særlig pave-lig audiens for medlemmer og rådgivere i de kommissioner og sekretariater, der skal forberede det store kirkemøde. Det er første gang, de mange medlemmer fra hele verden samlet mødes med pave Johannes.

Det forventes, at paven ved denne lejlighed vil angive retningslinier for det videre arbejde, før alle Kirkens biskopper indkaldes til Vatikan-konciliet.

Messe for Chopin

London (NC) På 150-årsdagen for komponisten Frederic Chopins fødsel samles i sidste uge polske katolikker i London til requiem-messe i kirken »Vor Frue af Czestochova«.

Messen blev læst efter anmodning af Foreningen for polske Musikere i Udlandet. Den blev celebreret af monsignore Staniszewski, der er delegatvikar for polakker i England og Wales.

De dødsdømte nægtes sakramenterne

Ifølge dagbladet Diario de la Marina, som er et cubansk exil-blad, der udgives i Miami, Florida, tillades det ikke de dødsdømte at modtage de sidste sakramenter, før de henrettes i Cuba. Et andet exil-blad oplyser, at siden Castro overtog magten i januar 1959 er 12.238 personer blevet dræbt, såret eller fængslet som følge af modstand overfor regeringen. Af disse blev 608 offentligt henrettet og 241 henrettet uden rettergang.

Det nævnte blad, Diario El Avance Criollo, tilføjer, at over 10.000 er fængslet eller holdt tilbage af politiske grunde. Mange af dem har været fængslet i måneder uden at få deres sag for retten.

der tales om, at sådanne handlinger »fordømmes af Gud«.

Kardinalerne og ærkebiskopperne fremhæver, at de forskellige befolkningsgrupper i Algier (kristne, jøder og muhamedhanere) ikke har forskellige rettigheder men er ansvarlige overfor hverandre og må have mulighed for at leve i en atmosfære af gensidig respekt.

Fra venstre til højre: kardinalerne *Richard*, ærkebiskop af Bordeaux, *Feltin*, ærkebiskop af Paris, *Lefebvre*, ærkebiskop af Bourges, og *Roques*, ærkebiskop af Rennes.

Opsigtsvækkende bog af jesuiterpateren Teilhard de Chardin

Om et par uger udkommer Teilhard de Chardins hovedværk, *Fænomenet menneske*, på dansk. Det var Teilhard de Chardin, der hele sit liv har beskæftiget sig med forskninger angående menneskeslægtens oprindelse, som i

Kina fandt et af de »manglende led«, sinanthropus, og han betragtes den dag i dag som en af de største forskere på det forhistoriske område. I denne bog delagtiggør han os i sine dybeste og mest centrale betragtninger, og

han gør det på en meget personlig måde som en blanding af videnskab, teologi, apologetik og poesi.

Han konstaterer, at hele universet siden verdens skabelse, det vil sige i det mindste $5\frac{1}{2}$ milliard år, har gennemgået en umådelig udvikling, og at forskningen har bragt forskellige stadier i denne udvikling for dagens lys: først *materien* med de forskellige kemiske stoffer, der viser sig, derefter *bevidstheden*, som Teilhard kalder for »tingenes indre kerne«, og til sidst *livet*. »Denne forvandling«, skriver Teilhard, »det vil sige overgangen fra det forlevende, kan ikke forklares som en uafbrudt proces. På dette bestemte tidspunkt af verdens udvikling fandt der en modning sted, en skiften ham, en krise af overvældende betydning, nemlig begyndelsen til en helt ny ordening.« For Teilhard er der ingen tvivl om, at dette nye stadium er et udtryk for Guds skabende magt, der hele tiden arbejder i verden og fører udviklingen til dens fuldendelse.

Livet (eller biosfæren, som Teilhard kalder det) udvikles selv hen imod »nus-sfæren«: uden for livets verden findes *tankens* verden. Det er på dette punkt af udviklingen, at mennesket viser sig på vor klode, og dermed afsluttes en ny og afgørende etape, og en ny alder begynder: »Jorden skifter ham, eller rettere sagt: den finder sin sjæl«. Teilhard skriver nogle vidunderlige sider om menneskets plads i universet, »ikke som verdens statiske midtpunkt,

Mennesket stræber efter at nå de yderste grænser i den synlige og den usynlige verden...

som han længe har ment det, men som udviklingens akse og spir«.

Men da udviklingen ikke foregår ad tilfældige veje, men vidner om, at der er en styrende fornuft, der ligger bag den, er der al god grund til at forudse, at den også vil fortsætte videre frem. De konklusioner, man kan drage af forhistorien, skaber mulighed for at øjne perspektiver for fremtiden. Efter livet kommer »eftereksistensen«, fordi det påbegyndte værk skal fuldendes... Mennesket er universets bevidsthed, men denne bevidsthed må selv have et centrum. Det har den også, idet den bevæger sig hen imod et mystisk og nødvendigt punkt, som Teilhard kalder *omegapunktet*. Det er dette punkt, alle menneskelige kræfter stræber efter at nå hen til, selv om vi ikke er os det bevidst. Det er kun i og ved dette punkt, vi kan finde vor fuldendelse og muligheden for at gå til vort væsens yderste grænser, for så vidt man da kan tale om grænser, når det drejer sig om et væsen, der hele tiden har tørsten efter det uendelige i sig.

Teilhard, finder således på en helt ny måde frem til det, som allerede den hellige Augustin sagde: »Herre, du har skabt os til samfund med dig, og uroligt er vort hjerte, indtil det hviler i dig«. Han forkynder på sin egen måde det, som også søndagens fest siger os, nemlig at Kristus er hele universets midtpunkt. Kristus har ved sit frelserværk selv sørget for menneskeslægtens tilbagevenden til sit udgangspunkt. Det er i ham og ved ham, at hele verdens stræben når sin fuldbyrdelse, og at det ideal, Paulus taler om, endelig kan realiseres: »Når alt er blevet ham underlagt, da skal Sønnen selv underlægge sig ham, der har underlagt ham alt, for at Gud kan være alt i alle«. M. D.

Sankt Ansgars Kirke, København

1. november, Alle Helgens dag: Kl. 8, 10 og 16.30: Reciteret messe. Kl. 20: Levitmesse. Schola Gregoriana er den aften udvidet til blandet kor, der opfører en messe af den spanske mester Ludovico da Vittoria (16. årh.)

2. november, Alle Sjæles dag: Kl. 8 og 16.30: Reciteret messe. Kl. 9.30: Mødremesse. Kl. 20: Levitrequiemsmesse.

Fredag 4. november kl. 12 udstilles det Højhellige Sakramente til tilbedelse indtil den reciterede messe kl. 16.30.

Unge katolske
arbejdere

Kursus i bibelkundskab samt behandling af aktuelle problemer på arbejdspladsen afholdes sidste torsdag i måneden hos Per kl. 19.30 pr. Kursusleder: pastor Bjørn Højbo.

Vort næste åbent-hus møde afholdes som sædvanlig i KUK-lokalet, Stenosgade 4, onsdag den 2. november kl. 19.30. Aftenens hovedemne: Historiefalskning i vore skolebøger.

Pater Otto SJ vil indlede og en ikke-katolsk historielærer vil deltage i den efterfølgende fri debat. *Alle er velkomne!* Ring venligst til Per Wedell Topp, Asminderødgade 3, 3., N. Ægir 3124 x først.

Per og Pool

På Katolsk Vestre Kirkegård

i København er der Alle Sjæles Dag (2. november) messe kl. 9 i kapellet og kl. 16 andagt med prædiken og bønsp procession.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 30.: Krist Konges fest (s. 1130, hvid). Ihukommelse af den 21. søndag efter pinse (s. 744).

MANDAG d. 31.: Søndagens messe (s. 744, grøn).

TIRSDAG d. 1. nov.: Alle Helgens dag (s. 1135, hvid). *Påbudt helligdag.*

ONSDAG d. 2.: Alle Sjæles dag (s. 1139, sort).

TORS DAG d. 3.: Søndagens messe (s. 744, grøn).

FREDAG d. 4.: Karl Borromæus (s. 1150, hvid), ærkebiskop. Ihukommelse af Vitalis og Agricola (s. 1150), martyrer.

LØRDAG d. 5.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [90], hvid).

SØNDAG d. 6.: 22. søndag efter pinse (s. 748).

HARTMANN
Musik

Godthåbsvej 132 - København F
Tlf. Go. 2526 - Giro 102 727

R.I.P.

Det meddeles herved at min kære søster,

Sr. Marie Michèle de la Croix er død i Monastère St. Dominique i Nay (B.P.) Frankrig. Bed for hendes sjæl.

Regitze Muntbe

De unges Krist Konges Fest

Krist Konges Festen i denne weekend indledes lørdag aften kl. 20 med en vigilie i Sankt Augustins kirke på Jagtvejen i København.

Efter søndagens messe, som celebreres af biskop Th. Suhr og begynder kl. 9 i Sankt Augustins Kirke, samles man om morgenbordet og senere på formiddagen vil deltagerne i tre grupper drøfte dette års møde-emner. I gruppen for de 14—16-årige ledes

samtalen af cand. mag. Walter Dalland og pastor Bjørn Højbo. De 16—19-åriges gruppe forestås af adjunkt Chr. West og seniorgruppen af læge Hanne Gregeresen, pastor Stappers og overlæge Meldahl.

Festen afsluttes med underholdning arrangeret af Katolsk Ungdoms Klub i Stenosgade. Møderne holdes i Niels Stensens Gymnasium.

Storkøbenhavn

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

KSK

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre

aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27

Byen 7920 - Am. 1248

Per Meyer 94 33 66

Katolske begravelser

Benzon

Aut.

KATOLSK
BEDEMAND

København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

V. Sæmer & Søn

Blikkenslagermestre

Dybbølgade 17,

København V.

Tlf. Vester 7001 og 8581

Skrædermester

OTTO LUNDIN

Kgs. Lyngby. Tlf. 87 30 64

Præstekjoler

Oliefy

Centralvarme

Brændselolie

Cinders

**NORDISK
KULAGENTUR A/S**

Sven E. Frederiksen

Rødovrevej 381-389

Vanløse

Telefon *70 45 30 (3 ledninger)

CIRKUSPRINSEN en kommende

Don Bosco bog

Den ene af de nye Don Bosco Bøger, som snart udkommer, er skrevet af Ann Freeling og hedder *Cirkusprinsen*. Dens hovedperson er den indiske dreng Ranjit, som er medlem af en cirkustrup. Han oplever mange spændende ting. Vi springer lige ind i et af kapitlerne:

Det var Ranjit forbudt at røre nøglen. Han havde aldrig nogensinde været inde i orangutangens bur. Han kunne fodre ham gennem lugen og stikke sin hånd gennem lugen. Det var det hele. Selv Rama, den elskede herre, som havde trænet ham og fremført ham som ung, havde ikke været inde i hans bur længe. »Man kan ikke stole på en gammel abc. De bliver vanskelige, og de er farlige.« Sådan sagde de, alle artisterne. Ranjit havde hørt det, så længe han kunne huske. Hans egen Lotus ville blive vild, når hun blev gammel, sagde de.

Men Ranjit troede ikke på det. Han elskede Sonny, og den gamle abe elskede ham. Det var han sikker på. Det havde han sagt til sin far.

»Det tror jeg såmænd gerne,« havde Rama svaret. »Han elsker også mig på sin måde. Men man kan ikke stole på det. En stor orangutang som Sonny kan dræbe en mand, så let som ingenting.«

Ranjit troede ham stadig ikke. Ikke fordi Sonny ikke kunne slå en mand ihjel. Naturligvis kunne han det. Man behøvede blot at se på dyrets mægtige arme og kæmpekrop for at forstå, hvad han kunne gøre. Men han troede ikke på, at Sonny ville gøre ham noget.

Han gik på tåspidserne hen til køkkenet, skønt ingen kunne høre ham.

Han tog nøglen fra dens plads på væggen. Men bankende hjerte gik han tilbage til døren og stak nøglen i låsen. Han ville ikke engang blive et minut. Han ville bare gå ind og klappe Sonny. Så ville han gå ud og låse døren og hænge nøglen på plads. Far behøvede ikke at få det at vide. Og han fik gjort noget, han længe havde ønsket. Han ville få bevist, at han havde ret. Han drejede nøglen om, og ganske sagte åbnede han døren og kiggede ind. Aben sad stille i kroegen. Han vendte forbavset ansigtet mod Ranjit, men rørte sig ikke og gav ikke en lyd fra sig. Hans godmodige udtryk forandredes ikke. Med brændende kinder og hurtigt ånde-dræt gik Ranjit ind i buret og lukkede hastigt døren. Han var ikke så dum at lade orangutangen slippe ud. Han rakte hånden frem mod det kæmpemæssige dyr.

»Hallo, Sonny. Er du ikke glad for at se mig? Jeg er lige kommet på et lille besøg. Skal du ikke give hånden?«

Han gik lidt nærmere. Sonny så rigtig nok kolossal ud, når man sådan stod lige over for ham. Hvis han stod oprejst, ville han være to-tre gange så høj som Ranjit. Men det gjorde han ikke. Orangutangens sad på hug og svingede sig frem og tilbage med armene.

Selv på hug var aben mægtig. Ranjit følte sig alligevel lidt nervøs, da han rakte hånden frem og rørte orangutangens fremstrakte hånd.

Han ville lige klappe ham og så gå. Men Sonny's fingre lukkede sig om hans arm og begyndte at trække ham nærmere. Ranjit kunne ikke rigtig lide det faste greb. »Lad være at holde mig så stramt,« klagede han. »Det gør ondt i min arm.«

Han prøvede at trække armen væk. Abens greb strammedes.

Ranjit følte, at han blev trukket nærmere. Sonny's anden hånd kom frem og greb ham om livet og begyndte at trække ham hen imod sig, ganske blidt, men bestemt.

Ranjit strittede ikke imod. Så lille han var — var han dog, som han med stolthed erklærede, dyretæmmer. Det var efterhånden blevet et instinkt hos ham at bruge tålmodighed, når han ville lære et dyr, hvad det skulle gøre. Han havde lært, at man aldrig måtte blive ubehersket eller nervøs. Hans egne kræfter var ingenting i sammenligning med abens. Han kunne kun få sin vilje ved at snakke godt for den, ikke ved at tabe hovedet.

Han lod sig trække hen til orangutangens og klappede den rynkede pande.

»Sonny, du må ikke holde mig så stramt. Vil du slippe og lade mig gå? Hvis far finder mig her, bliver han vred.«

Med sin frie hånd prøvede han at løfte abens fingre fra sin arm. Men Sonny mindskede ikke sit greb det mindste. Han trak drengen nærmere og begyndte at kysse Ranjit på kinden, ligesom Lotus gjorde. Ranjit var tilfreds.

Han var egentlig slet ikke bange. Han lagde sit hoved mod den mægtige brystkasse. Han kunne høre abens hjerte banke. Et par minutter sad han sådan og følte sig meget glad. Sonny elskede ham virkelig. Det kunne han føle og læse i abens ansigt. Men han blev klar over, at tiden gik. Meget snart ville hans far komme og kigge til Ranees. Han måtte være ude af buret og have hængt nøglen på plads på sømmer forinden.

»Farvel, søde Sonny. Lad mig gå nu, så kommer jeg igen en anden dag. Slip mig så.«

Forsigtigt prøvede han at vriste sig fri. Han skubbede lidt til det mægtige bryst. Øjeblikkelig strammedes orangutangens greb om hans arm og liv. Sonny numlede lidt gennem næseborene, det var ikke just en klynken og heller ikke en brummen. Meningen var tydelig: »Rør dig ikke. Jeg har ikke i sinde at lade dig gå.«

Ranjit kæmpede for at bevare sin selvbeherskelse. Han talte indsmigrende. Han prøvede at løsne de stramme fingre. Han vred sig forgæves. Han hvilede mod Sonny's bryst, medens han prøvede at finde ud af, hvad han helst skulle gøre.

En af Ranjits gode venner er en franciskaner-munk, som på dette billede velsigner dyrene.

Hjertet hoppede i livet på ham, da han hørte lyden af døren, der blev åbnet. Det var ikke sikkert, at hans far så ham. Der var ikke meget dagslys fra tagvinduerne, men det elektriske lys var tændt. I hvert fald ønskede Ranjit, at hans far skulle se ham.

»Far,« kaldte han svagt. Han drejede hovedet og så — og han glemte det aldrig — udtrykket i Ramas ansigt, da han vendte sig mod buret. Han så de mørke øjne udspiles, til det hvide blev synligt. Det brune havde et gråt skær i lampelyset. Rama råbte ikke og rørte sig ikke. Han stod ganske tavs og stille et langt øjeblik. Så sagde han meget blidt: »Kan du komme væk, Ranjit?«

»Nej far. Han holder mig fast. Jeg har prøvet at få ham til at give slip på mig, men han vil ikke. Han er slet ikke vred, far.«

»Bliv bare siddende sådan ganske stille. Du skal ikke være bange. Jeg skal nok overtale Sonny.«

Sankt Knuds Gildernes

årlige offerdag

hvis midler anvendes til det
kirkelige arbejde i alle sogne,
holdes søndag den. 6. no-
vember.

AMAGERBANKEN
AKTIESELSKAB

Banken der dækker hele Amager

FORSIKRINGS COMPAGNIET
FOR KONGERIGET DANMARK A/S

Hovedkontor:
St. Kongensgade 68, København K.
Telefon Central 10.093

SAKRAMENTSSOGNETS
BASAR

Lodtrækningen. Store lodseddel:
5939 - 3293 - 3944 - 6065 - 6642
6088 - 6108 - 4324 - 6224 - 2306
1436 - 1539 - 5271 - 6288 - 1509
7051 - 5681 - 4082 - 1579 - 4629
8516 - 586 - 5485 - 5165 - 2886.
Bortlodninger: A 85 - B 59 - C
21 - D 156 - E 59 - F 90 - G 1
- H 81. Børnetombolaens mittevinst:
1391 - 2149 - 1648.

absolut

ABSALON
 når forsikring skal tegnes

Midtjylland

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

De sydlige øer

Auto Reparation
 Vask & Smøring
 Hjulabalancering
 Lygteindstilling

JENS PETER PETERSEN

Højbroens Auto- og Benzinhandel
 Nykøbing F. - Tlf. 85 26 26

JOHANNES MADSEN

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.
 Telefon 85 06 84

Snedker Firma, Grundl. 1883

O. N. P. MØRCH

Tlf. 85 01 51

Østergade 14, Nykøbing F.

Begravelser ordnes overalt

K. E. PETTERSON

Tværgade 6, Nykøbing F.

Telf. 85 01 32

Autoriseret elektro installatør

Smede- og maskinværksted,
 aut. vand- og gasmester.
 Spec.: Centralvarme.

CHR. LAURITZEN

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F.

Telefon 85 05 11

Fisk og vildt

AXEL PRYDS A/S

Telefoner 85 03 00 - 85 02 78

Nykøbing F.

Støt vore annoncører

Kateketstævnet

(fortsat fra side 6)

pers sluttede med at give et program for en undervisning i det første skriftemål, særligt tiltænkt mødrene: syv timer, én hver dag i syv dage. I diskussionen blev det påpeget, at fællesarbejde mellem skolen og forældrene var meget vigtigt.

Om tirsdagen holdt pastor Bjørn Højbo et inspirerende foredrag om forståelse af Biblen. Pastor Højbo gennemgik de forskellige historiske perioder i bibelvidenskaben, den dogmatiske periode, den kritiske periode og det historiske miljøes metode. Biblens tidligere tilpasning til græsk mentalitet har bevirket, at man i virkeligheden har tabt sansen for dens hebraiske sprogs udtryksmåder. Vi forventer, at Biblen skal kunne besvare for eksempel vor tids naturvidenskabelige problemer i et sprog, som er vort sprog. Men i dag er man nået til en periode, hvor man så vidt muligt prøver på at forstå Biblens sprog som et udtryk for, hvordan dens forfattere har ønsket at besvare den tids spørgsmål, i det sprog, som er deres tids. Dermed opnår vi en meget dybere forståelse af teksten og også en meget dybere religiøs opfattelse.

Cand. theol. Jørgen Rich talte samme eftermiddag om profetierne. Det ville blive for omfattende at referere dette klare og velunderbyggede foredrag, som rummede megen exakt viden om spørgsmålet. Det viste den udvikling, som profetismen har undergået igennem Det gamle Testamente for at give folk en sand forståelse af et messiansk håb. Efter foredraget blev der fremført et ønske om oprettelse af en central for bibelstudier. Biskoppen oplyste, at denne tanke allerede var fremme, og at unge præster vil videreføre deres uddannelse for at kunne blive specialister i dette fag.

En komité bestående af fru Kirsten Bjørrild som formand, pater Dorn S.J., lærer Preben Frandsen, læge Else-Minna Lauritsen, pater Samuelsen S.J. og overlærer Else Holst har i de sidste måneder udarbejdet en disposition til brug for familiekundskabs-undervisningen i de katolske skoler. Det var denne disposition, som de pågældende skulle præsentere os for den sidste dag. Fru Bjørrild holdt en indledningstale for at understrege vigtigheden af sådan en undervisning i en tid, hvor alle lever i et miljø, hvor humanismens indifferentisme

øver en stærk indflydelse på os. Det ideelle ville være, hvis man kunne undervise i familiekundskab som et fag for sig. Men vi har ikke de nødvendige lærere til at kunne gøre det. Derfor har komiteen ment, at det var nødvendigt at udarbejde et materiale, som viser, hvordan man kan udnytte mulighederne i de allerede eksisterende skolefag.

Pater Dorn talte om familiekundskab i religionstimerne; læge Else-Minna Lauritsen talte om fagets plads i sundheds-lære, lærer Preben G. Frandsen om dets plads i regning og historie. Til sidst gjorde overlærer frk. Holst os bekendt med sine personlige erfaringer angående undervisningen i dette fag i kommuneskolerne.

Det var tre vellykkede dage, som sikkert har været frugtbar for de fleste deltagere. En ting har man meget beklaget: at kun så få forældre er blevet klare over betydningen af at hente inspiration til deres børns religiøse opdragelse gennem dette kursus. Det ville være godt både for skolefolk og for forældre at mødes her og drøfte spørgsmålene i fællesskab. Derfor må man håbe, at flere forældre vil møde op om to år, når et lignende kursus finder sted.

Læserne skriver

I denne rubrik optages *korte* læserbreve om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.

Svar til anmelder

Ugebladet bragte i forrige nummer en omtale af Illustrerede Klassikeres hæfte om korstogene. I anmeldelsens sidste linjer kastes en handske til *Don Bosco Bøgerne* (de katolske børne- og ungdomsbøger, der altid er illustrerede og måske bliver klassikere!): Hvornår udsender *Don Bosco Bøgerne* en bog om korstogene?

Svaret er: i denne sæson, som det fremgik af det bestillingskort, der fornylig var indlagt i Ugebladet. Seriens 19. bind er Ruth Adams Knight *Kamp uden våben* , en gribende og sandfærdig skildring fra korstogstiden, som nok skal vise sig at blive lige så stor en succes som samme forfatterindes tidligere *Halvvejs til himlen* .

Redaktionen af *Don Bosco Bøgerne* føler sig i hvert fald sikker på, at vore unge abonnenter vil kaste sig over bogen med begejstring — hvis de vel at mærke kan få vristet den fra de voksne!
 Preben G. Frandsen

Jomfrukilden

Det kunne være fristende at gå ind i en diskussion om, hvad der er Jomfrukildens budskab. Herom vil der, som vi allerede har set, være talrige forskellige og meget interessante meninger, men lad dette være.

Det spørgsmål, som jeg har rejst her i bladet — og som til min (og adskillige andres, har jeg erfaret i disse dage) store forbavelse ikke var blot strejft i anmeldelsen — var imidlertid et helt andet: Er der ingen grænser for de midler, filmen kan tillade sig at anvende? Jeg kan tilføje: Er den ikke allerede som kunstart forpligtet til mådehold og beherskelse af sine udtryksmidler?

Jeg håber, at jeg har forstået fru Bjørrild bedre, end hun tilsyneladende har forstået mig, når jeg har opfattet hende således, at hun mener at denne films rå ekshibitionisme er helligt derved, at den dels indgår i en velkomponeret helhed, dels er nødvendig for at danne baggrund for forståelsen af filmens positive vidnesbyrd. Det onde er ikke mere en farlig realitet for mange af os, skriver hun, derfor må det vises i sin yderste gruopvækkende konsekvens.

Dette er ganske vist et klart svar på mit spørgsmål, men et, som jeg inderligt håber vil fremkalde mange protester. Thi her er det jo alt sammen, det æstetiske livssyn, l'art pour l'art-holdningen, såvel som den — efter min mening — farlige og oftest skadelige pædagogiske skræk-metode, der for enhver pris — også chok'ets! — skal vise de unge »hvordan det rigtigt går til«.

Hvis den »saglige« artikel, som redaktionen i en note til mit første indlæg stillede os i udsigt, ville beskæftige sig men det spørgsmål, som jeg allerede har rejst, og som fru Bjørrild så klart har været med til at indkredse, tror jeg, den vil blive mødt med større interesse end en eventuel ny fortolkning af Jomfrukilden. Denne film var jo kun anledningen, og det nøjagtige indhold af dens budskab strengt taget ligegyldigt for det problem, som nu er sat under debat.

Børge Mannov

Med direktør Mannovs replik kan vi passende afslutte diskussionen her i bladet. De interesserede vil sikkert få lejlighed til at mødes og videreføre samtalen under private former. Den bebudede artikel, som Bergmans film har nødvendiggjort, kommer i løbet af november.

Red.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

— Send dette her til slagteren, til købmanden og til brændsels-kompagniet:

»Vi har modtaget Deres ærede skrivelse, og kan jeg meddele, at vi for tiden holder en novene til Sankt Josef angående kontanter. Så snart han besvarer vore bønner, vil De modtage en check.

Deres ærbødige — — !«

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Kaj Uth

Snedkermester

Hyldegaardsvej 14—16,
Ordrup. Tlf. 225.
Privat adr.: Nymosevej 14,
Gentofte. Tlf. Søborg 8109.

Fyn og dens øer

NIELS MADSENS
MASKINSNEDKERI

Vestergade 24 - Svendborg
Telf. 197

Lev. til de katolske institutioner

SVENDBORG
LIGKISTEMAGASIN

v/ Hans Nielsen & Søn
Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 264

EJVIND LAMBECH

KAFFE - VIN - KONSERVES

Møllergade 71 - Svendborg
Telfon 1044

KULKRANEN

Frederiksgade 2 - Svendborg

Telefoner: 1410 og 172

Malermestre

L. LARSEN & SØN

Brogade 10 - Svendborg
Telfon 1016

Ure og optik

»BALANCEN«

v/ Knud Petersen
Møllergade 46,
Svendborg . Telf. 1920

P. Brandts Boghandel

Gerritsgade 20,
Svendborg . Telf. 59

Sønderjylland

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen
Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30
Lys - Kraft - Varme

Søndergade 15 . Aabenraa
Telefon 2 23 68

Leverandør til St. Ansgars klinik
Aabenraa Brugsforening

Åndeløs

Dagbladene har i tilstrækkelig grad rost denne films tekniske værdi og den fornyelse, som den betyder for filmsproget. Vi vil ikke gentage det. Jørgen Budtz-Jørgensen har i »Berlingske Tidende« ikke engang været bange for at skrive, at man om tyve år vil se den som en klassiker. Og han har formodentlig ret: Den unge instruktør Jean-Luc Godard bruger et filmkamera lige så spontant, som han ånder.

Men hvad der interesserer os kristne endnu mere end filmens stil er det emne, der her bliver behandlet. Det er langt fra at være fortryllende. En ung mand, der ikke finder sig til rette i samfundet, stjæler en bil og dræber en politimand, der kører efter ham. Snart bliver han identificeret og eftersøgt af politiet, men han spadserer ubekymret på de parisiske boulevarder for at genfinde en ung amerikansk pige, som han har stået i forhold til. Tilsyneladende elsker han hende og vil flygte til Italien sammen med hende. Først bliver hun tiltrukket af ham, men til sidst angiver hun ham til politiet, og han bliver skudt på gaden.

Dette emne udtrykker, ligesom mange andre fra »den nye bølge«, hvad man har kaldt »den absolutte nihilisme«. Det er alle de traditionelle værdier, alle de værdier, som et samfund lever på, der her bliver hånet eller fornægtet. De har lyst til en bil? Så stjæler De den. De trænger til penge? De slår en tilfældig mand ned. De begærer en pige? De benytter hendes seng. En politimand forstyrrer Dem? De slår ham ihjel. Alt dette kan med rette forarge folk med principper.

Men de kristne er ikke først og fremmest folk med principper. De er — og det er noget helt andet — folk, »som har lært den kærlighed at kende, som Gud har til dem, og som er kommet til tro på den«. De er disciple af ham, der er kommet »for at søge og frelse det fortabte«. Deres reaktion overfor de stakels vrag, som filmen viser os, er ikke at blive forargede og at fordømme. »Har ingen fordømt dig?« sagde Kristus til ægteskabsbrydersken, »Jeg fordømmer dig heller ikke«. Den Kristne reaktion er først og fremmest barmhjertighed.

Og det bør den især være her, hvor de unge, som bliver skildret helt blottede for samvittighed og fremmede for al moral, trods alt har bevaret i sig en gnist af den ild, som mennesket aldrig kan slukke fuldstændigt: På de fjerneste afveje søger de i blinde, men de søger, og de søger, hvad man trods alt kan kalde kærligheden. Og endog den uegennyttige kærlighed.

»Vi har aldrig været sammen«, siger den ynkelige fyr til sin amerikanske pige. »Jeg talte til dig om mig, og du om dig, mens jeg skulle have talt til dig om dig og du om mig«.

Elementær erkendelse! Og hvorfor når de først til den i slutningen af et mislykket liv? Overfor disse unge, der tilsyneladende lever uden for frelsen, men som pludselig hitter på, at der måske findes noget, der ligner den kristne kærlighed, bør vi stille os selv de samme spørgsmål, som over for mennesker, der sulter ihjel. Hvorfor er de nødt til at søge deres næring i skraldebøtter? I deres lasters skraldebøtter og i en tilværelse uden mening og uden sjæl? Hvordan kan det ske, at evangeliet — hvor den sande næring findes — ikke mere er tilgængeligt for en hel kategori af mennesker? Hvor har vi dog skjult det?

Det er givet, at de ubehagelige film, som vi for tiden bliver præsenteret for, ikke har til formål at fremkalde en samvittighedsransagelse i os. Men da de nu eksisterer, har vi ikke lov til at ignorere dem: De er som et spejl, hvor vi finder et uhyggeligt billede af en verden uden Gud og uden håb. Det ville være hyklerisk blot at vende vort blik bort og med god samvittighed at harmes over dem.

Vi hører alle sammen, i det bedste som i det værste. Man har i løbet af de sidste tyve år rundt omkring i verden startet en vældig aktion for at bekæmpe hungersnøden. Hvad kan vi gøre, hvad skal vi gøre for at stille en anden form for sult, der er endnu værre end den materielle nød: den nye generations åndelige tomhed og sult?

M.D.

Panik i Paradis

Det er et eksperiment, vi her præsenteres for, og eksperimenter er jo karakteristiske ved at være noget ud over det sædvanlige. Det er derfor vanskeligt at give

et fingerpeg om, hvilken genre dette produkt hører hjemme i. For mig ser det nærmest ud, som om den mest præcise betegnelse må blive samfundssatirisk hygge — farce — mareridt. Foruden den særprægede synkronisering (eksperimentet) må lige fremhæves handlingen, som er bygget op om forholdet mellem kærlighed og svedsker. Tro ikke, at det er enhver givet at lodde dybden af denne film. Skulle nogen få lyst til at prøve, skal det bemærkes, at det er absolut tilrådeligt at sikre sig yderpladser.

H.B.

Flemming og Kvik

Filmatiseringen af den første Gunnar Jørgensen-bog er blevet ganske vellykket. Personerne, milieu og idé er meget troværdigt gengivet og skuespilpræstationerne i det store og hele udmærkede. Fotograferingen er sine steder meget banal, men aldrig mere sentimental, end bogen berettiger til. En Flemming og Kvik-film uden et mærkbart indslag af sød-ladenhed ville ikke være sandfærdig. Fremhæves bør for en gangs skyld replikkerne, eller navnlig beherskelsen af dem. Det er så sjældent i dansk film, at billederne taler mere end ordene. Men i den sidste dramatiske del af filmen siges bogstavelig talt ikke noget, — og det er af ypperlig virkning. Bogen er for alvor blevet til film.

Tilbage står spørgsmålet om man kan goutere selve denne genre af børneunderholdning. Der er noget ubehageligt ved en film for børn, hvis budskab så tydeligt er rettet mod de voksne også således, at de yngre tilskuere ikke kan undgå at mærke det.

Hele historien om II mellem og dens to raske hovedpersoner er bygget over konflikten mellem børn og voksne på en sådan måde, at børnene kommer til at stå med et noget uberettiget skær af helte- og martyrglorie om sig.

Det er skildringen af de voksne, der slår fejl. Mens børnene er trukket ud af hverdagen, som man kender dem og ser dem, er de voksne tåbeligt overdrevne både på godt og ondt, hvorved hele problemet mister sin betydning. Forhåbentlig mærker også børnene det og glæder sig over filmen slet og ret som en god skolehistorie.

Bo

KATOLSK ugeblad

Endnu skinner solen blegt gennem efterårsdagene. Her lyser den med større styrke set fra den smalle gades skakt. Billedet er fra München og viser tårnet på Vor Frue Kirke, som mange danske vil huske fra sommerens kongres.

Anna Petersen -
89 år bag
blinde øjne

Møde i calvinistisk
kloster efter 400
års splittelse

Kronik-
konkurrencens
vindere

Offerdagen nu
på søndag

Hos en dansk
eremit

Ærbødigt hilsen til Inger Hansen

Radioens fyldige reportage sidste torsdag af Danske Kvinders Nationalråds møde om familieplanlægning var værd at lytte til. Den vidnede om, at de ledende mænd og kvinder indenfor Mødrehjælpen og det dermed beslægtede lægelige og pædagogiske arbejde er alvorligt bekymrede over »udviklingen« og vil gøre, hvad de formår for at bremse den. Men den vidnede tillige om, at de har påtaget sig en overmåde brydsom opgave, fordi de ikke kan håbe på en sindsændring hos deres klienter. Ganske vist taltes der på mødet om at intensivere oplysningsarbejdet, og så længe mange endnu er uvidende om helt elementære love og funktioner, kan man jo nok *håbe* på bedre tilstande i landet, hvis denne uvidenhed forsvinder. Men vi kan ikke tro, at erfarne læger og sociale eksperter venter sig store resultater alene gennem folkeoplysning.

Det var godt at høre såvel fru Vera Skalts som overlæge Hoffmeyer, der ved meget om de vanskeligheder, mennesker kan berejde hinanden. Det var overlægen, som kaldte de provokerede aborter »en folkesygdom, der må forebygges«, og som blandt andet kunne oplyse, at mange unge piger bliver draget ind i intime forbindelser, før de selv har trang til det men må have en erstatning for den kærlighed, de ikke møder hos deres forældre. Også læge fru Kirsten Auken havde noget på hjertet. Hun sagde åbent, at vi i dette land har ført en politik, der modarbejder familien. 45 pct. af Danmarks børn vokser op i 1- eller 2-værelsens lejligheder. Man hjælper de gamle, men tænker for lidt på de unge. »Man bliver fattigere og fattigere af at få

børn«, sagde Kirsten Auken, som selv har 6 børn.

Fra kristen side var den officielle taler provst Sparring-Petersen, som skuffede. Han havde ikke noget at tilbyde bortset fra oplysninger om de protestantiske kirkers indstilling og en formodning om, at den ville smitte af på romerske katolikker. Provst Sparring-Petersen lagde navn til følgende udtalelse: »Familieplanlægning er en kristen pligt, hvor vi ikke skal spørge om metoder, men om motiver«. Med andre ord — det sagde provsten altså ikke — men med andre ord: Hensigten helliger midlet!

En række andre talere havde ordet for kortere bemærkninger. Man blev som lytter mere og mere forstemt. Selvfølgelig var alle oprigtigt engageret i problemet, og selvfølgelig var de interesseret i at hjælpe de mange, som er magtesløse overfor de stærkeste drifter. Men man følte, at der var noget galt ved den debat. Den handlede for meget om blot dette at forebygge ved hjælp af teknik og oplysning. Den var urealistisk, for den drejede sig om detaljer, der får forkerte proportioner, når de løsgøres fra den store sammenhæng. En overgang var det hele ved at ende i en trist klinikstemning. Udskrabnings-atmosfære!

Så kom seminarie-lektor Inger Hansen på talerstolen. Hun lagde straks for med at fortælle de øvrige talere, at de sagde ja til noget, som de vidste ikke var det højeste ideal. De havde givet os en falsk problemstilling, fordi de kun så den mulighed at foreslå børnebegrænsning med kunstige midler. Det gjaldt om at rejse en åndelig og moralsk storm i landet. Vi har, sagde hun, gjort seksual-livet til

et nydelsesmiddel, og iøvrigt roder vi rundt i spørgsmål, som kun kan løses i den rette sammenhæng. Det drejer sig om at gøre Guds vilje. Det drejer sig om menneskets sjæl. Vi skal fortælle de unge, at renhed er en selvfølgelig ting, som de skal stræbe efter. Renhed er deres våben i kampen mod den gudløse materialisme. Hvis vi fortæller de unge dette, vil de følge os.

Vi nævner kun lidt af det, Inger Hansen sagde. Hun fremførte sit indlæg med fasthed og overbevisning. Forsamlingen gav hende det stærkeste bifald. Hun blev ganske vist kritiseret af den følgende taler, som foreslog, at man talte om »afholdenhed« og ikke om renhed. Det kan der være noget om for at komme bort fra den tanke, at de andre er »urene«. Men ellers var Inger Hansens indlæg et ord i rette tid. Vel nytter det lidt at sige til mennesker, som ikke selv tror på Gud, at de kan få megen styrke i deres kamp, når de ønsker at gøre Guds vilje. Det forstår de ikke, og deres handlinger må givetvis ikke bedømmes med en kristen moral som rettesnor. Men hvis ikke seminarie-lektor Inger Hansen havde ydet sit bidrag til debatten, ville man have kunnet konkludere, at der er desværre ingen vej udenom præventiver og abortus provocatus. Der er en anden vej at gå, en vej som kan føre gennem kamp og lidelser — men det er en kamp og en lidelse, som det er muligt for en kristen at udholde. *De andre løsninger bringer også leval og lidelser.* Vi kan ikke slippe for at betale en pris.

Vi kender ikke Inger Hansen, men vi føler trang til at sige hende tak. Hun var blandt de mange talere den eneste, der turde nævne, at Gud også har noget at gøre med denne sag.

Den dag var jeg det lykkeligste menneske i verden!

Anna Petersen, 89 år og født blind, blev katolik for 43 år siden

En søndag formiddag for kort tid siden standsede en ambulance foran Jesu Hjerter kirke i København, og en gammel dame blev båret ud siddende i en kørestol. Da højmessens var forbi, blev stolen af stærke hænder løftet tilbage i ambulancen, som derefter kørte til Blindehjemmet i Klerkegade. Kort efter sad den 89-årige *Anna Petersen* igen i det lille værelse, der i 66 år har været hendes. Hun var kommet hjem til sin egen stol, til sine fåtallige ejendele, til det gamle stueur med de rungende timeslag og til de vægbilleder, der er hende så fortrolige og kære, skønt hun aldrig har set dem.

Anna Petersen er født blind.

Engang for mange, mange år siden, da hun endnu kun var et stort barn, sad hun i en kirke og bad rosenkransen. Men det var ikke nogen katolsk kirke, hun var ikke katolik og hun havde ingen rosenkrans. Den lille pige var dog i sit hjerte katolik, hun havde lært rosenkransens bønner, og da hun ikke havde perler til hjælp brugte hun sine fingre. Hendes egen mor var død, men Gudsmoder var trådt i hendes sted. Mellem de to skabtes en kærlig fortrolighed, som har været til i dag. Her var den hånd, som ledte, hvor synet ikke fandt vej.

Den gamle dame sidder i sin stue og fortæller:

— Det var den 25. august 1879, at jeg som lille pige, endnu ikke fyldt de otte, kom her første gang. Dengang var der et børneasyl knyttet til hjemmet, men det er forlængst nedlagt. Min mor var død og så skulle jeg bo her, skønt jeg var så bange for alt, jeg ikke kendte. Hvordan skulle det gå mig?

Den første aftenandagt bød på så meget, der undrede. Hvad var det, der blev sagt og sunget? Far og mor havde været ganske irreligiøse, så jeg forstod intet. Bagefter kom vi til sengs i den fælles sovesal. Skønt en af de seende sagde, at vi nu skulle holde vores mund og blot sove, var der en pige, som hviskende spurgte, om jeg ville høre en historie. Det ville jeg gerne.

Så fortalte hun om to drenge, hvoraf den største var slem mod den mindste, indtil Jomfru Maria dukkede op og udbrød: Kan du så lade den lille være i fred!

Fortæl den en gang til, hviskede jeg, og det gjorde hun og føjede en smule til. Det var en ganske dejlig historie, og jeg lå længe og tænkte på denne rare Jomfru Maria, som sikkert boede ovre hos de voksne. Næste morgen sagde jeg til min nye veninde, at jeg så gerne ville tale med Jomfru Maria og sige hende, at min mor var død.

Jamen du kan da nok forstå, at Jomfru Maria også er død, sagde min veninde. Troede du virkelig, at hun boede her?

Jeg blev forvirret og meget skuffet.

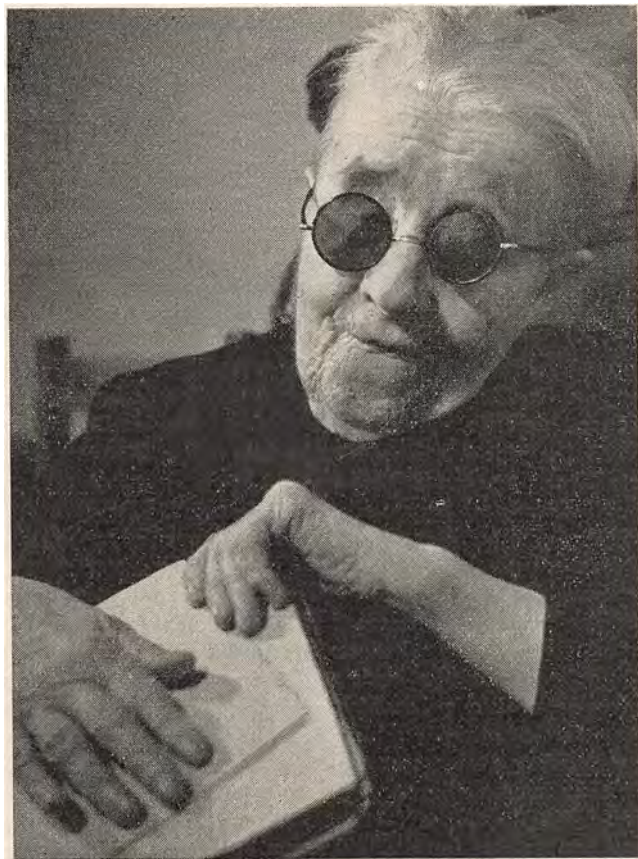
Så skete det om søndagen, at vi blinde børn blev ført til Kastelskirken. Der prædikede en præst, ja, han må have været grundtvigiansk forstod jeg senere, for han sluttede altid med Credo. Da han kom til ordene *født af Jomfru Maria*, slog det ned i mig: Jamen der er hun jo igen! Så er det alligevel sandt, at hun er død!

Kort efter blev en lille svagtseende pige indskrevet i Blindehjemmets egen skole, og med hende kunne jeg gå småture. Som vi en dag fulgtes sagde hun: Der kommer to katolske frøkener, jeg kender forresten en pige, der går i skole hos dem på Østerbrogade.

Hvad er det at være katolsk? spurgte jeg. Ja, det er noget med at tro på Jomfru Maria! svarede hun. Tro på Jomfru Maria...? tænkte jeg. Jamen kan det være sandt, at jeg så også er katolik...?

Da nogen tid var gået blev jeg flyttet over på den såkaldte Johannesstiftelse, en forløber for det nuværende Nørre

En bleg oktobersol falder gennem ruden på hendes følsomme fingre, der glider over bogens blade, hvor der læses om Ham, der er selve lyset...

Kronik-konkurrencens tre vindere

Vi har forlængst indrømmet, at læserne fik en vanskelig opgave, da Katolsk Ugeblad bestemte sig for at gribe emnet fra Informations kronik-konkurrence: Hvad jeg lever for...

Vi prøvede på nærmere at definere spørgsmålet med følgende linier: »Giv som katolik en besvarelse af spørgsmålet »Hvad jeg lever for« d.v.s. hvad er meningen med min tilværelse? Skriv besvarelsen på en sådan måde, at den kan læses af mennesker, som ikke er kristne og ikke kender noget til de særlige religiøse ords indhold«.

Mange katolikker vil kunne skrive overbevisende og smukt om Deres glæde ved at være kristne — og flere af de 25 manuskripter, vi modtog, er netop sådanne personlige vidnesbyrd, som det er værd at trykke senere. Men her drejede det sig om at skrive for dem, der ikke er fortrolige med hverken Bibelen eller den kristne tradition. Det var en helt speciel opgave.

Bedømmelses-komiteen måtte gennem-

Hospital. Derinde var en pige, noget ældre end jeg, som led af ligfald efter at være kommet til skade i det hus, hvor hun var tjenestepige. Denne pige var katolik, og hun blev mig næsten i mors sted. Af hende lærte jeg så mange bønner og salmer, at hendes åndelige verden umærkeligt blev min. Engang tog hun mig med i Sankt Ansgars kirke og heldigvis blev der sunget salmer, jeg var fortrolig med. Efterhånden modnedes i mig en fast beslutning om, at enten ville jeg være katolik — eller slet intet. Det kom en af frøknerne for øre, og hun gik til stiftelsens elskelige præst, pastor Rasmussen, og bad ham bede der imod. Det ville han ikke. I stedet kom han til mig og spurgte: Er det sandt, at du vil forlade os? Jeg svarede ja. Hvorfor dog? Fordi der er så koldt hos jer. Han svarede intet.

Tiden gik og jeg kom tilbage til Blindehjemmet i Klerkegade. Rygtet om mine religiøse overvejelser var ilet forud, og forstanderinden sagde mig, at jeg måtte kvitte disse griller. Man ville ikke have katolikker her. Jeg blev meget bedrøvet, men tænkte: Jeg beder nu de katolske bønner alligevel. Og det gjorde jeg.

Anna Petersen fortæller videre om de

gå en del kvaler, før den traf sin beslutning. Vi sorterede os efterhånden frem til tre kronikker, som burde fremhæves og følgelig præmieres, men der var ikke enighed om rangforordningen! Redaktionen havde fået assistance af redaktør, cand. mag. Ellen Nielsen og forlagsboghandler Sven Damsholt, og der var således skabt mulighed for at høre seks forskellige meninger om sagen. Ved en flertalsafgørelse valgte vi de tre kronikker mærket henholdsvis *Chela*, *RFS 7 11* og *B.B.B.* Da vi åbnede navnekuverterne, afsløredes det, at de var skrevet af:

1. *Journalist Inger Brochmann Szlavik, Ved Kagså 42, Herlev.*
2. *Kommunelærer H. Bohn Christiansen, Kongsbjergvej 18, Virum.*
3. *Bernhard B. Andersen, Paludan Müllersvej 7, København V.*

De tre kronikker kan ikke uden videre sammenlignes — deraf opstod den manglende enighed om rækkefølgen. Vi motiverer den endelige placering med, at de

år, hvor hun modtog undervisning på Det kgl. Blindeinstitut. Især mindes hun med stor glæde instituttets religionslærer, der fordomsfrit besvarede hendes spørgsmål om den katolske kirke. En sanglærer, der også var fløjtenist i Det kgl. Kapel, og hvis karriere som tenor var blevet afbrudt af en betændelse på stemmebåndet, blev så glad for hendes sangstemme, at han tilbød hende gratis uddannelse. Måske kunne hun være kommet til at synge i et kirkekor. Det blev dog aldrig til noget. Så ville hun gerne lære klaverspil, men det var kun tilladt for de børn, i hvis hjem der fandtes et klaver. De fattigste af børnene måtte kun få sangundervisning.

Da jeg som 16-årig blev konfirmeret var jeg meget uheldig fordi jeg slet ikke kunne skimte nogen mulighed for, at mit store ønske om at måtte blive katolik kunne gå i opfyldelse. Først mange år efter skete der noget: Blindehjemmet i Klerkegade ejes og drives af et privat selskab »Kjæden«, og en frk. Rerup var direktrice i dette selskab. I lange tider kendte jeg hende blot som et navn. Jeg forstod dog, at hun havde mere at sige end selve forstanderinden, og så tog jeg den beslutning at ville læg-

to første er gode besvarelser, som enhver kan læse, mens den tredje til gengæld vil kunne sige noget væsentligt til mennesker, der ønsker en mere filosofisk redegørelse. I dette og de to følgende numre offentliggør vi kronikkerne. Så kan De selv dømme. Senere vil vi bringe andre og muligvis i bogform et udvalg af de bedste.

Det samlede resultat af konkurrencen kan selvfølgelig kun bedømmelses-komiteen overskue. Vi har bestemt ikke kedet os og vil sige tak til de 25, der sendte et manuskript. Selv for dem, hvis bidrag ikke i de kommende måneder kan læses her i bladet, har det sikkert været nyttigt at besinde sig på emnet. Der findes både fine og dybe tanker i flere af de manuskripter, der ikke efter vort skøn harmonerer med konkurrencens krav. Hertil kommer, at vi nu har fået øje på skribenter, som muligvis kan tænke sig at være med i bladets spalter.

Iøvrigt var det måske ikke en dårlig idé at udskrive en kronik-konkurrence fra tid til anden. Vi kan finde andre emner, der er mindre vanskelige. De tre vindere har nu fået deres beskedne honorarer: 300, 200 og 100 kr. Og så kan vi tage fat på at læse den første kronik.

ge min sag i hendes hånd. Men hvordan skulle jeg få hende i tale? Der kunne gå år mellem, at jeg hørte hendes stemme.

Og så skete straks efter det forunderlige, at jeg korporligt talt stødte sammen med hende her udenfor værelset. Nu eller aldrig, tænkte jeg. — Undskyld, frk. Rerup, men jeg vil så forfærdelig gerne tale med Dem i forstanderindens nærværelse, sagde jeg.

Hun indvilligede, og forstanderinden kom til. Langsomt og grundigt læste jeg op for, hvad der havde ligge mig på hjerte siden mine barneår. Frk. Rerup lyttede tålmodigt og sagde, at det ikke var en sag, hun kunne afgøre alene. Hun ville forelægge den for selskabets bestyrelse.

Ja, så er jeg meget bange for, at min sag er tabt, sagde jeg. Men det skulle gå anderledes. Tilladelsen kom, og ikke en måned efter, det var den 11. december 1917, blev jeg optaget i den katolske kirke. Det skete hos pater Günther i Sankt Andreas kirke i Ordrup. Om jeg ikke skulle undervises først? Det havde jeg også selv ventet, men da pater Günther havde talt nogen tid med mig, sagde han: Det må være en forunderlig

(fortsat side 7)

Hvad lever jeg for?

af journalist Inger Brochmann Szlavik

Ja, hvad lever jeg egentlig for? Spørgsmålet står dirrende i luften og kræver et svar. Og her sidder jeg, snigløbet af en sætning, der fra første øjeblik brændte sig ind i min bevidsthed.

Mon ikke det er gået mange på samme måde, — hvad enten de skriver kronik om det eller ej? Disse fire små ord river masken af ens ydre, forjagede tilværelse og kræver mennesket til regnskab for, hvad det egentlig er, det vil med dette sølle — og vidunderlige — liv.

Man arbejder, spiser og sover, og, når det skal gå højt, formerer man sig måske. Men det gør dyrene også. Det kan ikke være derfor, vi er sat på jorden som *homo sapiens*, — det *vidende* menneske — den strålende slutsten på en lang udviklingskæde?

I virkeligheden er det et ganske farligt spørgsmål at stille vor tids mennesker, for hvor mange gør sig vel i det daglige egentlig den ulejlighed at finde ud af, hvad de lever for? Det er for svært. Enten må man give op — eller også ender man let i banaliteter. Og det sårmand hvad enten man kalder sig katolik eller ateist.

Men livet er *ikke* banalt. Levende og pulserende strømmer det omkring os. Som en flodbølge overvælder det os i al sin skønhed og til tider tilsyneladende uforståelige grusomhed.

Dog, for at finde ud af, *hvad* man lever for, må man vel først og fremmest finde ud af, hvad livet i det hele taget er.

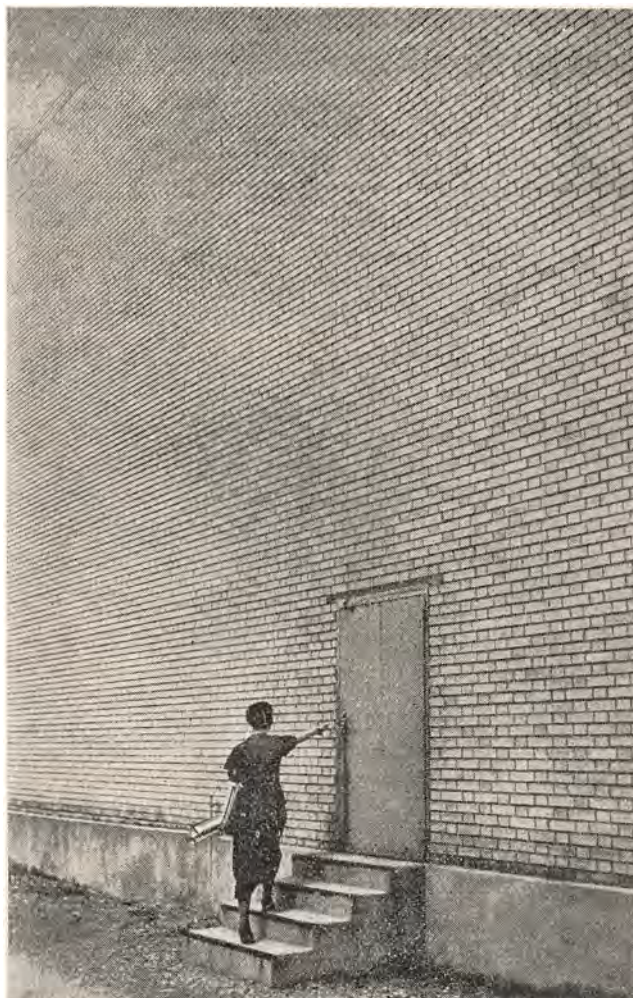
Og man begynder da sin søgen og sin vandring.

Vejen går gennem dybe kløfter og over stejle bjergpas. Latterliggørelsens snestorm pisker en i ansigtet, og vanens grå kappe truer med at lægge sig kvælende om ens skuldre. Men ustandselig lyder i ens indre det manende: *Hvorfor* lever jeg — og du — og alle skabte væsner? Vandringen fører også gennem mørke, hvor man fortvivlet famler sig frem og i desperation får lyst til at vende tilbage — væk fra alle spørgsmålene — tilbage til den lune dal, hvor livet enkelt går sin gang — uden at nogen tænker på hvorfor eller hvorfra eller hvorhen.

Dog — der står skrevet: »Søger, så skal I finde — !« Kun den, der aldrig begiver sig på vandring, når aldrig frem. En skønne dag når man

bjergets top — og dér — foran en — i ubeskrivelig skønhed aner man *meningen med livet!*

Forståelsen for livets mangfoldige sider ruller med ét gennem ens årer. Uden ord til at kunne beskrive forklarelsen, står man overvældet på livets tinde og skuer ud over det, som var, det, som er, og det, som skal komme. De store spørgsmål har ikke længere nogen betydning. De har opløst sig selv. Man har fået fat i »den røde tråd«. Man har fået fast grund under fødderne, og en ny vandring begynder. Den, hvor man ikke længere søger — men først og fremmest prøver at *virkeliggøre*.

Hvor mange gør sig vel i det daglige den ulejlighed at finde ud af, hvad de lever for?

Der findes så mange former for *tro*. Ikke at tro på noget, er jo også en overbevisnings sag. Personligt mener jeg, at der kun findes én vej for mennesker at gå, hvis vi skal ud af den krise ikke alene vor kultur, men måske hele vor klode befinder sig i nu. Den vej hedder *kærlighed*.

Hvordan man kommer til et sådant resultat?

Tja, — vandrigen fører jo et og andet med sig. Nogle foretrækker at kalde sig det ene — andre noget andet. Men er ikke kærligheden den største af alle?

Nu findes der naturligvis talløse former, som den har iklædt sig, — lige fra det kærtegnende klap på en hunds ryg til den ekstatiske opgåen i en guddommelig enhed. Alle de afskygninger, vi kender, af kærlighed mellem forældre og børn, mellem venner, mellem elskende, mellem lærer og elev, — fra menneske til menneske — alle har de deres berettigelse som stadier på den vej, der netop når sin fuldendelse i kærligheden mellem menneske og Gud.

I virkeligheden har enhver i sig et behov både for at modtage og for at øse ud fra den kilde, der rinder dybest i alle mennesker. Når kunstnere skaber er det også en form for kærlighed — for en inderlig forbindelse mellem kunstneren og det stof, han skaber i. Derfor betyder det så meget, at alle mennesker prøver på at udvikle de kunstneriske muligheder i sig, for derigennem lærer man — blandt meget andet — at give noget bort af sig selv.

»Thi den, der giver sit liv for min skyld, skal vinde det!«

Og det er det, jeg lever for at prøve på at lære . . .

Jeg tror nemlig, at hvert eneste lille gran af kærlig forståelse for andre tynger ned i vægtskålen for menneskehedens og jordens beståen, — mens egoismen og magtbegæret tynger ned i den anden side for menneskehedens udslettelse. Deraf opstår kulturkrisen, fordi vi ser, at egoismen og magtbegæret breder sig, og vi ængstes, fordi vi endnu ikke har fundet ud af, hvordan de kan bremses.

Engang i tidernes morgen siges egoismen at have været et led i udviklingen for at gøre mennesker selvstændige og lære dem, at de ikke blot var en del af en stamme, men at de nu begyndte en udvikling, hvor hver især måtte tage ansvaret for egne gerninger på egne skuldre. De måtte lære, hver for sig at blive et selvstændigt ego. At blive ego — istiske.

I dag er egoismen og selvbevidstheden imidlertid udartet derhen, at den må *forvandles*, hvis den ikke skal bevirke jordens åndelige forstening og undergang. Derfor må mennesker lære at leve et liv i

kærlighed, — lære at »de andre« ikke bare er nogle forbandede idioter, — men lidende og kæmpende mennesker som vi selv.

Netop derfor kom Kristus til jorden for at lære os at elske.

Hvad nytter det, vi skælder ud på de såkaldt store, fordi de i verdensbilledet går på akkord med deres samvittighed, så længe vi selv gør det i det små og daglige? Det er ligegyldigt, hvilken etiket vi sætter uden på os selv. Vi gør alligevel alt for ofte det onde, vi ikke vil.

Men den dag alle — eller blot flertallet af jordens befolkning — har forstået at forvandle de negative impulser i sig selv til noget positivt — kort sagt har forstået at lade *Kristuskraften* virke igennem sig — da vil ingen nok så stor politiker være i stand til at køre om hjørner med os.

Da kan det ske, at kærligheden — det vil sige: sjælens dybe forståelse for andre — bliver en sådan magtfaktor, som kun de færreste tænker sig det i dag.

»Som du sår, skal du høste«.

Når du sår splidagtige tanker i det små, høster du krig i det store. Men sår du fordragelighed i din egen lille cirkel, høster du en skønne dag fred og forståelse i den store cirkel, der hedder jorden. Dog kræver det rigtignok også, at hver enkelt i det små som i det store søger at efterleve det vanskeligste af alle budene: »Du skal elske din næste som dig selv!«

. . . som dig selv. Læg mærke til, at sådan står der. Vi måtte altså lære at elske (d.v.s. forstå) os selv, før vi kunne lære at elske vor næste. Derfor er der ingen grund til at skælde ud over egoismen. Vi må hellere prøve på at forstå, hvad den skal lære os, for derved får vi den eneste mulighed, der eksisterer, for at forvandle den . . .

Og det er måske kernepunktet: Vi må forvandle tingene og os selv. Som de gamle alkymister søgte at forandre det uædle metal til det ædlest af dem alle — guldet (det er lig med kærligheden), — må vi i dag selv hver og en være åndelige alkymister, der forvandler — — —

Alt for ofte glipper det. I virkeligheden er vi mennesker sjældent så gode, som vi går og tror om os selv. Egoismen og magtbegæret rider os stadig som en mare.

Men bare det en gang imellem lykkes os at trække lidt af kærlighedens væsen ned fra højderne til den lidende menneskehed, så vi kan tænde et lys i mørket — er det end aldrig så ringe — har vi arbejdet i pagt med den guddoms kraft, hvoraf livet opstår.

Domkirken i den franske by Chartres, der hvert år er tusinder af pilgrimmes mål, og som har spillet en stor rolle i Frankrigs historie og kunst, er nu 700 år gammel. Kirkens konsekrationdag den 17. oktober blev fejret med en højtidelig gudstjeneste ledet af kardinal Feltin, som ses på vort billede.

Den dag var jeg ...

(fortsat fra side 4)

begavet veninde, De har haft. Jeg kan ikke undervise Dem bedre, end hun allerede har gjort!

Da jeg den dag vendte hjem til Blindhjemmet var jeg det lykkeligste menneske i verden, for nu var jeg nået dertil, at intet kunne ramme mig. Forstanderinden sagde mig straks, at jeg ville blive bortvist, hvis jeg blev årsag til, at andre konverterede. Jeg svarede hende, at jeg ikke ville gøre propaganda, ligesom ingen nogensinde havde lagt pres på mig for at bringe mig til at konvertere.

Og nu har jeg så søgt at leve som god katolik i 43 år. Heldigvis fik jeg snart mange katolske venner, som hjalp mig på enhver måde. Der var venner, som kom og førte mig til messen, andre læste højt for mig og det blev også til medlemskab af Marialejionen. Gennem næsten en snes år blev jeg hentet til et sommerophold hos cistercienser-søstrene på Allerslev Kloster, og de gode søstre har aldrig glemt mig med breve. Også digteren Johannes Jørgensen besøgte mig flere gange og skrev breve fra det fremmede.

Nu er jeg blevet så gammel og skrøbelig, at jeg ikke mere kan komme i kirke. Det var meget smukt, at hjemmets ledelse sørgede for udflugten forleden til Jesu Hjerter Kirke, men det bliver sidste gang. Jeg har messens vigtigste afsnit skrevet i blindskrift og holder mine andagter, så vidt mine fattige evner rækker. Jeg er også bange for at være til for megen ulejlighed.

Når man er 89 år og ikke længere kan stavre rundt i stuen, må man være glad for, at venlige mennesker hjælper en med alt. Der kan være stunder, hvor jeg føler mig forfærdelig ensom, men så finder jeg min rosenkrans og samtaler med Gudsmoder om det strålende lys, der snart venter mig. Jeg tænker også på de mange venner, der er gået forud, og dem beder jeg for.

Anna Petersen har talt sig træt, men inden hun byder farvel beder hun om at få taget en tyk bog ned fra hylden over sengen. Hun fortæller, at det er Davids salmer i blindskrift. En bleg oktobersol falder gennem ruden på hendes følsomme fingre, der glider over bogens blade, hvor der læres om Ham, der er selve lyset.

E.D.

Tager navneforandring

Sankt Vincent-gildernes leder, pater Gommans, har besluttet at lade gilderne tage navneforandring. Grunden er, at nogle har haft svært ved at skelne mellem Sankt Vincent-gilderne og *Sankt Knuds-gilderne!* Og da den sidstnævnte udmærkede institution har gjort et så værdifuldt arbejde for at underbygge bispedømmets økonomi siden sin start, vil Sankt Vincent-gildernes ledelse gerne undgå risikoen for at gribe forstyrrende ind i dens arbejde. Skønt mange hoveder har været lagt i blød, har man endnu ikke fundet et navn, man er udelte tilfreds med. Men man er foreløbig standset ved: Sankt Vincent-grupperne. Og hvis ingen af vor læsere har et bedre forslag, står man fast ved grupperne.

Tanken bagved, at være med til at mætte verdens sultende millioner og lindre dens nød, viser mere grøde end nogensinde. I Randers har gruppe nr. 29 set lyset i efteråret, og pater Gommans, der netop er vendt hjem fra en foredrags- og lysbilledturné til Jylland, fandt adskillige steder Vincent-grupper med mere end dobbelt så mange medlemmer, som de 15, man fra starten satte som norm. Der er livlig tilstrømning af bidrag, også fra ikke-katolske tilhængere.

Biskop Suhr i radioen

I radioens Kirkeligt Magasin gav biskop Th. Suhr mandag aften en orientering om det forestående Vatikan-koncilium. Biskoppen rejser iøvrigt nu til Rom for som medlem af centralkomiteen at møde paven i audiens mandag den 14.

Blot lige
et par
ord ...

Vi må have rene linier. Efter min opsats i sidste nummer har jeg bedt Sankt Knuds Gilderne om at måtte se regnskabet. De viste mig det gerne. Sidste år havde man ialt indsendt 53.207,18 kr. til bispedømmet, som lod pengene gå videre til sognearbejdet. Af det beløb kom alene næsten 34.000 fra *offerdagen*. Den betyder altså noget, den betyder meget. Kun én gang om året er chancen der — nu på søndag kommer den igen. Farvel.

Pastoren

Mortensaften nærmer sig, vigilien til den hellige Martin af Tours fest. Her er et moderne billede af Sankt Martin. Kunstnerinden var ved at lægge sidste hånd på sit værk, før udstillingen af religiøs kunst blev åbnet i Paris.

står tilbage for nogen, når det gælder loyalitet og hengivenhed for nationens sag.«

U Nu udtalte videre, at æren herfor tilkom lederne af den katolske Kirke i Burma, hvis »hengivenhed og fromhed er en stadig inspiration for os alle sammen.« Han nævnedes i denne forbindelse især den fransk-fødte ærkebiskop Victor Bazin M.E.P. af Rangoon. »Vi har været meget heldige,« sagde han, »fordi vi som overhoved for den katolske Kirke i Burma har fået en så varm, menneskelig personlighed, en mand med så store lederevner, som så fuldstændig har forstået at gøre fælles sag med landets egne indbyggere.«

U Nu roste derpå katolikernes indsats på det sociale område: »Disse omfattende humanitære bestræbelser, som tager sigte på hele den burmesiske befolkning uden hensyn til religiøs overbevisning, har altid vakt min forbavselse og beundring, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at udtale min tak til alle disse uegennyttige mennesker, som uophørligt arbejder på at bringe syge og gamle i de fattigste dele af befolkningen hjælp og trøst.«

U Nu udtalte, at størstedelen af Burmas buddhister, som udgør ca. 85 pct. af befolkningen, ønsker buddhismen indført som statsreligion, og at dette derfor muligvis vil ske »inden alt for længe«.

Buddhister garanterer religionsfrihed

Rangoon (NC) Den burmesiske premierminister U Nu har »højtideligt lovet«, at man vil stå fast ved den garanti, regeringen har afgivet om almindelig religionsfrihed for alle, hvis den buddhistiske religion bliver statsreligion i Burma.

U Nu har for nylig ved en festbanket i Rangoon til ære for kardinal Gregorio Agagianian, der er leder af Kongregationen til Troens Udbredelse, udtalt følgende:

»Indførelsen af buddhismen som statsreligion vil ikke få nogen indflydelse på de dekretter fra regeringens side, der tilsikrer alle borgere religionsfrihed og fri ret til at udøve deres gudstjeneste, og som garanterer dem, at de ikke vil blive udsat for forskelsbehandling på grund af deres religiøse tro og overbevisning.«

Kardinal Agagianian svarede med at sige, at katolikkerne i Burma er premierministeren ganske særlig taknemmelige for hans »garantier med hensyn til Kirkens fremtid der i landet«. Og han til-

føjede: »Respekten for den menneskelige samvittighed kræver religionsfrihed, for at alle mennesker, der har en god vilje, kan leve sammen i borgerlig fred og harmoni, uden at det fører til forskelsbehandling, selv om de har forskellig religion.«

Festbanketten til ære for kardinal Agagianian fandt sted, da kardinalen var på vej tilbage fra en rejse til Indien, Ceylon og Pakistan.

Premierminister U Nu sagde i sin tale, at han som buddhist »nærede den største respekt, beundring og ærbødighed« for alle mennesker, der havde en religiøs overbevisning, og han fortsatte:

»Jeg vil gerne benytte lejligheden nu, da Deres Eminence er her, til at sige et par ord om katolikkerne i Burma. Ligesom det har været tilfældet med tilhængere af andre religioner har katolikkerne i løbet af de sidste 20 år været udsat for store prøvelser og vanskeligheder. De har med flyvende faner bestået denne prøve og har vist, at de ikke

Fra græsk til engelsk

I den byzantinske liturgi er det skik og brug at anvende de forskellige landes eget sprog, græsk i Grækenland, russisk i Rusland, arabisk i de arabiske lande o.s.v. I USA findes der en blomstrende tidligere græsk-katolsk Kirke, som nu er forenet med Rom, og denne Kirke var begyndt at benytte det engelske sprog i sin liturgi. Imidlertid blev det i slutningen af 1959 ved et dekret fra det Hellige Officium forbudt at benytte de vestlige sprog i den orientalske liturgi, men paven har nu annulleret dette dekret. De amerikanske katolikker, som tilhører kirker med orientalsk ritus, er derfor igen gået over til at benytte det engelske sprog.

Knud Rasmussen Boghandel
Vesterbrogade 60, København
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds skole

172 nye missionærer

Turin, Italien (NC) Blandt de 172 missionærer, der fik missionskorset, da Don Boscos salesianere fornylig sendte det 85. hold til missionslandene, var der 20 læge missionsmedhjælpere.

Den gruppe, der af ordenssamfundets øverste general, pater Renato Ziggio S.D.B. blev sendt ud til en opgave i missionslandene, bestod af 15 præster, 97 præstestuderende, 40 søstre og de 20 lægfolk. Søstrene tilhører »Døtrene af Maria, de Kristnes Hjælp«, som er den kvindelige gren af salesianerordenen.

Mens Don Johannes Bosco, stifteren af salesianernes ordenssamfund, endnu levede, forestod han selv gudstjenesten ved 13 udsendelser til missionerne. Siden den første gudstjeneste af denne art fandt sted i 1875 er 7.530 mandlige og 3.340 kvindelige medlemmer af ordenen afrejst til missionslandene.

De områder, salesianerne af pavestolen har fået overdraget ansvaret for i Asien, Sydamerika og Afrika, dækker ca. 1.240.000 kvadratkilometer med ca. 23 millioner indbyggere, hvoraf kun ca. 1/2 million er katolikker.

Konciliekommissions første møde

Vatikanstaden (NC) Den teologiske kommission, en af de 11 kommissioner oprettet i anledning af Vatikan-konciliet, har holdt sit første møde. Før mødet samledes i Sankt Paul V's kapel, hvorefter kardinal Ottaviani holdt en kort indledningstale. Kardinalen fremhævede, at det er kommissionens opgave at undersøge en række af vor tids vanskelige moralske problemer og forberede deres behandling ved kirkemødet.

Det vides ikke, hvor længe kommissionen forbliver samlet i Rom. Formodentlig vil man dog enes om en fordeling af arbejdet, således at de ikke-italienske medlemmer kan rejse hjem og fortsætte deres undersøgelser, indtil man igen mødes i Rom.

Efter 400 års splittelse - et katolsk - protestantisk møde i calvinistisk kloster

Paris (NC) Det protestantiske ordenssamfund i Taizé i Østfrankrig har meddelt, at der i dets kloster har været et møde mellem katolske biskopper og protestantiske præster til drøftelse af teologiske spørgsmål.

Det protestantiske communiqué omtalte denne samtale som »den første efter fire århundreders splittelse«. Det lyder som følger:

»I dagene fra den 26. til den 28. september mødtes nogle romersk-katolske biskopper og en del præster, tilhørende forskellige protestantiske trossamfund til en drøftelse i Taizé. De behandlede spørgsmålet om sognet og verden. Denne samtale var den første efter fire århundreders splittelse. De protestantiske præster udtrykte deres glæde og påskønnelse over at få lejlighed til at mødes i tre dage og samtale om forkyndelsen. De betragter dette møde som en begivenhed og takker Kirkens Herre for, at han leder dem henimod en synlig enhed.«

Munkene i Taizé har et udmærket forhold til den katolske Kirke. Deres kloster ligger i en lille vinby i Burgund, og det ligner fuldstændig katolske missionscentre af samme type. Ordenssamfundet består dels af præster, dels af folk af forskellige fag og professioner. Alle tager de del i det manuelle arbejde, der følger med deres apostolat.

Ordenssamfundets grundlægger, pastor Roger Schuetz, skrev som protestantisk teologi-studerende i Lausanne i Schweiz en afhandling om »Munkeidealet og dets overensstemmelse med Evangeliet, fra de første tider til den hellige Benedikt«.

I 1940 begyndte pastor Schuetz og nogle af hans meningsfæller at mødes regelmæssigt for i fælles-

skab at bede korbøn, som mange katolske ordenssamfund også gør det. Han og hans tilhængere købte deres nuværende kloster i 1944. Det ligger på toppen af en bakke mellem skove, bondegårde og græsgange.

Munkene i Taizé bærer navnet »Det regulære Ordenssamfund«. De fleste af dem er calvinister. De aflægger løfte om at leve i fattigdom, kyskhed og lydighed, og deres opgave er at arbejde og bede for de kristnes enhed.

I tilknytning til deres kloster findes der en slags tredje orden, som består af mennesker, der lever ude i verden, og som kalder sig »Det store Ordenssamfund«.

Nadveren fejres i Taizé i den form, der blev fastlagt i Geneve i 1931. Når det drejer sig om fester, der har direkte tilknytning til Kristi person, og om fester for Det gamle Testaments helgener, følger ordenssamfundet den samme liturgiske kalender som det romerske missale. Den 15. august fejres som en dag, hvor de særlig ærer den hellige Jomfru.

Ordenssamfundet har ansøgt om og fået tilladelse til at benytte landsbyens katolske kirke til at bede i. To gange i løbet af de sidste år har ærkebiskoppen af Lyon, kardinal Pierre Gerlier, besøgt klostret, når han er rejst igennem Burgund.

Det meddeles senere, at grundlæggeren af klostret i Taizé, pastor Roger Schuetz, er blevet modtaget i audiens af paven. I samme audiens mødte Johannes XXIII et medlem af klostretsamfundet, pastor Max Thurian, som er en kendt religiøs forfatter.

I det afsnit af brevet til Filipperne, som vi læser på søndag (1,6—11), lader Paulus os ane noget af den kærlighed, han nærer til sine menigheder. Intet andet sted kommer den så åbent til udtryk som i dette brev. »Jeg har jer i mit hjerte«, skriver han. »Gud er mit vidne, at jeg længes efter jer alle med Jesu Kristi inderlige kærlighed...«

Filippi var en vigtig by i Makedonien. Paulus kom for første gang dertil i året 50, da han foretog sin anden missionsrejse, og dér grundlagde han den første kristne menighed på europæisk jord. Var det mon derfor, eller var det på grund af den ualmindelige varme, hvormed han blev modtaget i denne by, at Paulus bevarede en sådan forkærlighed for Filipperne?

Det bedste tegn på denne forkærlighed er, at han af dem modtog økonomisk hjælp til sit personlige brug, hvad han ikke gjorde noget andet sted, fordi han som regel satte en ære i at leve af sit arbejde. Den hjælp, som han nægter at modtage af Korinterne (se 2. Kor. 11,8—11), tager han imod af disse makedoniere, som dog selv var fattige. Og det var netop for at takke dem, at han skrev dette brev.

Hvorfor tager Paulus imod det af dem, som han nægter at modtage af andre? Fordi en almisse ikke alene skal være en materiel hjælp, men fordi den først og fremmest og fremfor alt skal være udtryk for et venskab og en gensidig hengivenhed. Er den ikke det, kan en almisse kun være en ydmygelse for den, der tager imod den, og samtidig er der fare for, at den for giveren kun bliver en automatisk gestus eller — hvad der er endnu værre — en lejlighed til at vise sig over for andre.

IKKE GIVE - MEN DELE

Det drejer sig med andre ord efter Pauli opfattelse ikke om at give, men om at dele. Det drejer sig om at give på en sådan måde, så diskret og så broderligt, at man samtidig faktisk *beder om undskyldning* for det, man giver.

Det er noget, det kan være nyttigt at huske på i en tid, hvor man de fleste steder er i færd med at organisere hjælp til de underudviklede lande. I vort århundrede, hvor to tredjedele af menneskeheden endnu mangler det nødvendige, kan de kristne ikke være uinteresserede i de umådelige anstrengelser, man gør sig for at bekæmpe sulten og elendigheden. Og det er ikke nok! De skal selv være foregangsmænd på

dette område. »Den, der har jordisk gods og ser sin broder lide nød og lukker sit hjerte for ham, hvorledes kan Guds kærlighed blive i ham?« (1. Joh. 3,17). Men de kristne skal vide, at deres indsats kun har værdi, hvis den er inspireret af en soleklar og ædelmodig broderkærlighed. Er dette ikke tilfældet, vil den materielle hjælp, de yder, kun vække nag og bitterhed hos selve de mennesker, som de vil hjælpe. Det har vi et tydeligt bevis på i de sidste års politiske konflikter rundt omkring i kolonierne. Almisser, der ikke er givet af kærlighed, avler kun utaknemmelighed og til sidst oprør.

Faktisk — og det skulle de kristne forstå bedre end andre —

»Verden blev skabt for alle mennesker under ét, både for de rige og for de fattige. Hvorfor tror I da, I rige, at I har monopol på alt jordegods? Naturen kender ikke til rige; den føder kun fattige... Det er ikke af dit eget gods, du viser dig rundhåndet over for den fattige, men en ringe del af hans eget, du giver ham tilbage. Det, du har tilranet dig, er nemlig et fælles gode, som er givet til alle. Jorden tilhører alle, og ikke kun de rige.«

Ambrosius af Milano.

»Disse goder tilhører mig, siger du. Har jeg ikke ret til at beholde dem? Hvad vil det sige, at de tilhører dig? Hvor har du fået dem fra? Hvor fra har du bragt dem til denne verden? Det er, som hvis en, der havde bemægtiget sig en plads i teatret, ville forhindre alle andre i at komme ind, så at han kunne nyde det hele alene — som om man kunne have eneret på et skuespil, der er bestemt for et helt samfund. Sådan er de rige: de betragter de fælles goder, som om de tilhørte dem, fordi de er kommet først til at sætte sig i besiddelse af dem...«

Basilius af Cæsarea.

drejer det sig aldrig om at give, men om at fordele de goder mellem alle mennesker, som vi uretmæssigt og i overdreven grad nyder godt af. De tekster af kirkefædrene, som er citeret ovenfor, efterlader ingen tvivl på dette punkt. Pauli formaning vil forblive aktuel til alle tider: vor næstekærlighed skal vokse og udvikle sig til klarsyn, og den skal fremfor alt blive mere realistisk og mere effektiv. De kristnes ideal skal hverken bestå i at give eller i at modtage, men i »at have alting fælles«, som de havde det i den første kristne menighed i Jerusalem.

M.D.

Bibelen med på noderne

DUK's såkaldte halve week-ends fortsætter i næste uge med et møde i Lyngby søndag den 13. kl. 9. Til dette indbyder man særligt de unge i Hellerup, Lyngby og Ordrup. Pastor Bjørn Højbo og to unge skeptikere vil belyse emnet »Er Bibelen med på noderne?«

Vatikanets radio

På onsdag sender Vatikanets Radio atter til Danmark kl. 21.30 på bølglængderne 25,67, 31,10 og 196 m. Af tekniske årsager bortfaldt udsendelsen i sidste måned.

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund har nu venligst stillet en moderne bånd-optager til rådighed for det udvalg, som herhjemme udarbejder programmerne. Denne støtte fra forbundet vil muliggøre, at udvalget — der hidtil har måttet låne sig frem — kan forbedre udsendelserne såvel indholdsmæssigt som teknisk.

De skattefrie gaver

I tilknytning til vor artikel om de skattefrie gaver til kirkeligt arbejde kan det oplyses, at gaver til andre af finansministeriet godkendte institutioner — for eksempel Kræftens bekæmpelse — i løbet af et år skal være på mindst 50 kr. til den enkelte institution for at give fradragsret.

Der er altså mulighed for at give for eksempel 50 kr. til fire forskellige godkendte institutioner, hvoraf Kirken er den ene. Af et sådant samlet tilskud på 200 kr. har man ret til at fradrage 100, idet de første 100 kr. jo ikke kan fradrages.

Vi vil igen understrege, at de nye regler om skattefrie gaver ikke ændrer de gældende bestemmelser om fradragsret for kirkeskat. De 10-årige forpligtelseserklæringer, som man bruger, er heller ikke berørt af reglerne om skattefrie gaver. Kirkeskatten og beløb i henhold til de nævnte erklæringer kan suppleres med skattefrie gaver. Der er altså nu givet større mulighed for støtte til Kirkens arbejde.

KONG GUSTAV ADOLF og dronning Louise af Sverige blev i mandags modtaget af pave Johannes XXIII ved en privataudiens i Vatikanets lille tronsal. Den svenske konge har i nogen tid opholdt sig i Italien for blandt andet at dyrke sine arkæologiske interesser.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 6.: 22. søndag efter pinse (s. 748, grøn).

MANDAG d. 7.: Søndagens messe (s. 748, grøn).

TIRSDAG d. 8.: Søndagens messe (s. 748, grøn). Ihukommelse af de fire kronede martyrer (s. 1152).
Eller: De fire kronede martyrer s. 1152, rød). Ihukommelse af søndagens messe (s. 748).

ONSDAG d. 9.: Laterankirkens indvielse (s. 1153, hvid). Ihukommelse af Theodor (s. 1153), martyr.

TORSdag d. 10.: Andreas Avellinus (s. 1153, hvid). Ihukommelse af Tryphon, Respicus og Nympha (s. 1153), martyrer.

FREDAG d. 11.: Martin af Tours (s. 1154, hvid). Ihukommelse af Mennas (s. 1154), martyr.

LØRDAG d. 12.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [90], hvid). Ihukommelse af Martin I (s. 1156), pave og martyr.

SØNDAG d. 13.: 23. søndag efter pinse (s. 751, grøn). Ihukommelse af Didacus (s. 1157), franciskaner-lægbroder.

Prælatmesse i Lyngby på pavens kroningsdag

I anledning af 2 års dagen for pave Johannes XXIII's kroning vil den apostoliske delegerede for Skandinavien, ærkebiskop Martin H. Lucas S.V.D., celebrere en prælatmesse i Sankt Knud Lavards Kirke, Lyngby, nu på søndag (den 6.) kl. 10.

Efter messen vil der i sognets sal blive lejlighed til samvær med den apostoliske delegerede og overbringelse af lykønskninger til paven.

Til Sankt Norberts skole i Vejle søges fra august 1961 eller tidligere en lærer, subs. en lærerinde. Kontraktlig ansættelse og løn som ved de kommunale skoler. Ansøgning sendes snarest til skolens bestyrelse, adresse: Fjellegade 2, Vejle.

Storkøbenhavn

KØDHALLE

Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg

Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET

Skjold

Amaliegade 27, København K
C. 799 - Telegramadr.: Forskjold

KLSK

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Før valget -

Det er vel efterhånden gået op for de fleste, at der er valg den 15. november. Partierne har taget slagordene, valgparolerne og argumenterne — både de saglige og de usaglige — frem.

Vi skal vælge — mellem hvad? I hvert tilfælde mellem mindre end ved tidligere valg. Mere og mere nærmer dansk politik sig to-partisystemet, og mere og mere bliver den enkelte folketingsmands personlighed opslugt af partiet. De skarpe kontraster og individualismen er borte. Sådan må det være. Samfundsudviklingen har udjævnet kløfterne og det moderne demokrati afslebet kanterne mellem de forskellige befolkningsgrupper.

Partierne har fastslået, at de er enige om målet, men ikke om midlerne. Det lyder betryggende. Desværre siges der ikke så meget om, hvad målet egentlig er — derimod diskuteres midlerne med den for politisk debat sædvanlige ildhu og hang til svinkeærinder.

For at kunne bedømme midlerne er det nødvendigt at tænke på målet. Valgets slagord siger en del. »Gode tider skal gøres bedre« — »skattevalg«, ned-sættelse af skatterne, større midler til rådighed for den enkelte borger, er noget af det, der føres i marken som lokkemad for vælgerne. Politikerne er altså klare over, at forholdene ikke er tilfredsstillende — de kan blive bedre — og det kan de.

På økonomien, på vælgerbefolkningens tegnebog føres valgkampen. Lavere skatter, mulighed for større forbrug, højere levestandard — så bliver alle alle glade og tilfredse. Jo flere penge vi får på lommen, jo gladere og jo mere tilfredse bliver vi allesammen. Bare vi får nog forsvinder alle problemer af sig selv, og politikernes fællesmål skulle så være nået.

Så let er det ikke — det er ikke kun et spørgsmål om økonomi. Imellem alle

de økonomiske tabeller og oversigter er »humaniteten«, det enkelte menneske, det individuelle, blevet borte.

Samfundsproblemerne bliver mere og mere abstrakte, de kommer os ikke ved. Den enkelte borgers følelse af hvad han betyder for løsningen af fællesopgaverne, hans medansvar og interesse for dem, hans lyst til og mulighed for at engagere sig er det fundament demokratiet skal bygge videre på. I øjeblikket bliver kløften mellem stat og borger større og større. Staten, d.v.s. fællesopgaverne, bliver i bedste fald betraget med ligegyldighed, oftest som noget temmelig generende og ubehageligt (for eksempel skattebetaling. Fri for skat kan vi ikke blive, man kan højst kalde den noget andet!) En fortsættelse af denne udvikling, hvor befolkningen kommer i stadig større opposition til staten, er en undergravning af demokratiet.

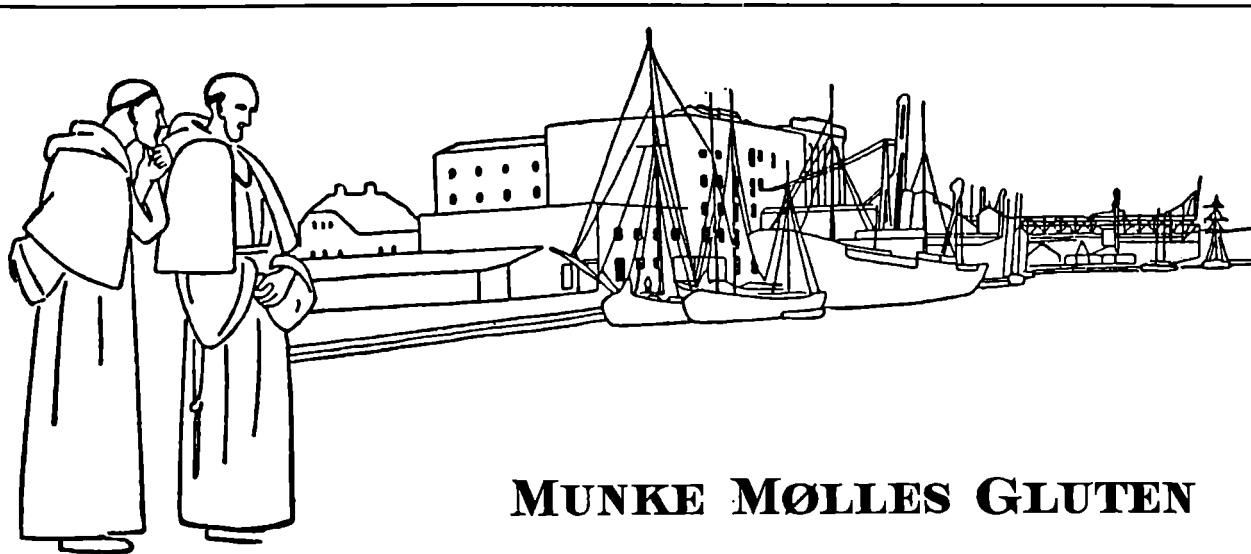
-ns

Hos en dansk eremit

En af vore læsere har gennem et brev fra benediktineren, dom Caron, der tilhører klostret Abbaye du Mont César i Louvain, modtaget en beretning om en dansk eremit i Ardennerne. Vi har fået lov at gengive et afsnit af brevet, idet vi af hensyn til den danske eremit undlader at nævne hans navn og adresse! Der er i vore dage kun få eremitter indenfor Kirken. Den kirkelige myndighed godkender kun i sjældne tilfælde, at en munk overgår til eremit-tilværelsen.

I brevet hedder det blandt andet:

»Jeg tog i min ferie til Ardennerne med en af mine medbrødre, og på en spadseretur besøgte vi en dansk eremit, som for omkring tyve år siden var trådt ind i abbediet Clairvaux i Luxembourg, men da han åbenbart ønskede

MUNKE MØLLES GLUTEN

at leve klosterlivet på sin egen måde, foretrak han at bo helt alene.

Han hørte om et gammelt enebo fra middelalderen, som er blevet restaureret af vort moderhus, og bad om tilladelse til at bo der. Og der er han nu — i et lille hus med fire værelser; et lille køkken, en meget lille spisestue, og ovenpå to værelser til (som jeg ikke så). I tilslutning til dette var der et lille kapel, som kunne rumme ca. hundrede mennesker (ikke så lille endda!), med et alter og nogle bedeskamler. — Når pateren begynder sit officium der, ringer han først med en klokke, der hænger i et lille tårn.

Rundt om det hele er der en lille have på henvend tyve acre, hvor han dyrker kartofler og forskellige grøntsager, og i nærheden af huset så jeg en stabel brænde, pænt tilskåret, til brændsel om vinteren. — Da dalen er meget smal, når solen vist sjældent huset, undtagen når den står højest på himlen.

Der er en smal sti, der snor sig ned fra toppen af bakken. Ad denne sti bringer bønderne ham mælk og æg samt hans post.

Da vi bankede på hans dør efter at have besøgt kapellet, åbnede han den med et smil. Vi bad om undskyldning for, at vi forstyrrede ham, men pateren, som ledsagede mig, sagde, at han ofte modtog besøgende, som kom for at søge råd hos ham og for at bede om hans forbøn; men om vinteren er han overladt til sig selv og sine bøger, og til at save brænde. (Stedet er omgivet af fyrretræer fra bakkerne, af hvilke han kan bruge så mange, han vil).

Han var temmelig bleg, men så lykkelig ud. Han havde en enkelt sort dragt og træsko på, og han bar et net lille skæg.

Vi forlod ham efter kort tids forløb, og hermed slutter min lille beretning om vort besøg hos den danske eremit.«

Husk nu
offerdagen
på søndag

d. 6. november

Læserne skriver

I denne rubrik optages *korte* læserbreve om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.

Brevskolens annoncer

»Så De denne annonce i avisen?« står der i en artikel i Ugebladets nr. 43. — Nej! Undertegnede og mange tusind andre læsere af 2 store københavnske dagblade så den ikke. Hvorfor fandtes annoncen ikke i »Dagens Nyheder« og »Aktuelt«?

Jobs. Mohn

På brevskolens kontor oplyser man: Averteringens omfang bestemmes af de forhåndenværende midler, og desværre kunne vi ikke i denne runde tillade os at være med i alle de store blade. Tidligere har brevskolen avetteret i Dagens Nyheder og i Aktuelt, og det vil vi gøre igen, når budgettet kan tåle det.

ROMAN KUSIER

Murermester

Telefon Nivå 150 . Nivå

Fyn og dens øer

TIL BYEN
FRA BYEN - i byen smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes.
Rimelige priser.

Nordjylland

Jydsk

Orgelbyggeri I/S

Herluf Trollesgade 36 A

Aarhus

Telefon 6 94 01

Køb kvalitet
de gør vi —

DERNA RADIO

Telefon 2 00 75 - Aarhus

(lige ved katolsk kirke)

Specialist i båndopt. og
long playing

Gør Deres indkøb hos

J. HASS

Frukt - Grønt - Blomster

Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 57 16
Aarhus

El- og installationsfirma

V. SVENSTRUP

aut. elektro-installatør

Telefon 2 15 57

Hans Brogesgade 4, Aarhus
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66

H. J. Madsens

begravelsesforretning

Jærgaardsgade 17-19, Aarhus

Kød - flæsk - pålæg salater

ERIK CARLSEN

Sdr. Ringgade 3, Aarhus

Telefon 4 33 85

HENRY CARLSEN

Sdr. Ringgade 61, Aarhus

Telefon 4 38 57

Aktieselskabet

Købmands- og

Haandværkerbanken,

Aarhus

Hovedkontor:

Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:

Aarhus Hovedbanegaard,

tlf. 2 40 88

MEJERIET *Jestebro*

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Aarhus boghandel

ved katolsk kirke

Ryesgade 26, telf. 2 66 30

Aarhus

Tlf. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet ANSGAR

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 569

A. & P. G. Vintersborg Snedker- og tømrermestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

Herlufsholm Brødfabrik

Næstved . Tlf 31
Spis Herlufsholm Brød

AAKANDEN

R. Sørensens Eftf.
v/ Ingeborg og H. Aa. Pedersen
Gundl. 1877
Blomster - Dekorationer - Kranse
Østergade 7 . Næstved . Tlf. 130

C. MORTENSEN

Murermester
Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

ARNDT NIELSEN

Ure og optik
Jernbanegade 2 - Tlf. 543
Næstved

K. BLUM HANSEN

Boghandel
Næstved
Telefon 2525

Gulvtæpper - Linoleum Tapeter - Malervarer

Claudi Hansens Eftf.
Jernbanegade 3, Næstved
Tlf. 60

PETER MORTENSEN

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

N. JUEL PEDERSEN

Glarmester
Ramsherred 13 - Tlf. 158
Næstved
Leverandør til katolske
institutioner

— Moar, hvad er det, den dreng hæl-
der op?

— SSSHYY...!

— Er det vand?

— Ja, men vær nu stille. I hvert fald
må du kun hviske ligesom mor.

Lidt efter hvisker fireårige Søren så
højt, at han ikke risikerer at blive
overhørt:

— Moar, skal drengen ikke drikke
noget selv?

— SSSHYY...!

— Du sagde jo, at jeg godt måtte
hviske!

Mor hvisker ham ganske sagte noget
i øret. Han nikker samtykkende, og alt
er stilhed i to minutter. Så lyder messe-
klokken og straks efter Sørens næste
spørgsmål:

— Moar, hvad er det for en klokke,
er den af jern?

— SSSHYY...! Du lovede jo at
være stille.

— Nåh, ja! Er det drengens egen
klokke?

— SSSHYY...!

Alt er igen fred og ro. Søren har
besindet sig. Han roder i lommen og
finder øverste halvdel af en gammel
cykelklokke. Moderen skæver til ham og
glædes, som mødre gør, når deres poder
arter sig vel i manges nærværelse.

Da alle rejser sig, gør Søren det na-
turligvis også, og hans legetøj ramler i
gulvet med et brag, som var det selve
kirkeklokken, der hamrede ned gennem
tårnet. Moderen samler febrilsk op og
synes, det ville have været lettere for
hende om det havde været kirkeklokken.
Det havde dog ikke været hverken Sø-
rens eller hendes skyld.

Hvad må folk ikke tænke...?

☆

Ja, hvad tænker folk egentlig, når
det under messen kravler og kryber med
småfolk, der sikkert alle har lovet mor
eller far at være — åh så musestille,
men som glemmer de gyldne løfter når
tiden begynder at falde dem lang?

Hvad tænker De selv?

Måske har De ikke selv børn, og ved
derfor ikke af personlig erfaring, hvor
umuligt det kan være at sætte segl for
et spørgelystent barns snakketøj. I så
fald vil De sikkert også have sværere
ved at forstå, hvor mange fuldstændigt
acceptable grunde der findes til, at for-
ældre alligevel må tage deres småbørn
med i kirken.

Spørgsmålet er meget ofte det ganske
enkelt: Skal vi tage ungerne med eller
skal vi blive hjemme. Og så tager man
ungerne med naturligvis.

Forbavsende ofte opfører børnene sig
så stille og pænt, at det næsten må føles
stridende mod pædagogikkens love, men
til andre tider skal der hviskes og tises
og vendes og drejes og skræbes og spørges,
så en voksen ledsager må føle, at
enhver andagt ødelægges for alle.

Her skal voves den påstand, at det er
forældrene, der har det værst i sådanne
stunder. Det kan godt være, at en og
anden i kirken kunne ønske ungerne
hen, hvor forældrene bor, men det sand-
synligste er, at langt de fleste omkring-
siddende — eller knælende ikke generes
i nævneværdig grad. Vil man endelig
forstyrres, kan årsagen som oftest lige
så vel tænkes at blive den mærkelige
hat på tredie bæk, som et lidt uroligt
barn på syttende.

Hvis et barn eller to under messen

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Midtjylland

Agergaard & Schmidt
aut. Installatører

Nørregade 26, Horsens
Tlf. 21660

Horsens ældste
Ligkistemagasin
Grundlagt 1856

Carl Petersen, Snedkermester
Smedegade 52 - Tlf. 2 10 61
Begravelses ordnes

Edvard Petersen
Kul, koks, brændselsolier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

— De har været her i landet i nogen
tid, pater, ikke sandt?

Storkøbenhavn

Fjords Blomster
Rosenvængets Allé 10
Øbro 9974

Blomster sendes overalt

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

laver en smule uro, og hvis det vitterligt er forstyrrende for Per og Pouls andagt, så bør de to stille sig det spørgsmål, om ikke Kirkens fremtid er bedst tjent med, at børnene fra de er ganske små får lejlighed til at blive fortrolige med det liv, der udfolder sig bag kirkedøren. En menighed uden børn er en ynke, og en kirke uden børn er ingen katolsk kirke.

— Moar, hvad er det, den dreng hæl-
der op?

— SSSHHYY...! Jeg skal fortælle
det alltsammen, når vi kommer hjem!

E.D.

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordруп 3222

Announce-afdeling:

Katolsk Ugeblads announceekspedi-
tion, Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42

Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Skal De flytte?

Jul. Larsen & Sønner
AMAGERBROGADE 221
Am. 6647-6250

Vejle Træløst & Kulkompagni A/S

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøj & Søn
Glarmester - kunsthøndel

Søndergade 4 - Telf. 1157
Vejle

VEJLE OPTIK

v/ Anker Kastrup

Briller

Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompani
Fineste mejeriprodukter

Telefoner 335, 336 - Kontor 507
Vejle

NIELS BOESEN

Begravelsesforretning

Nørrebrogade 9 . Vejle
Telefon 725

Katolske begravelses ordnes

Raadhusstorvet
Vejle

Poul
HENRIKSEN

Leverandør t. Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360
Bogladen med de mange bøger...

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

RUTANA

Danmarks mest solgte rugbrød

Fællesbageriet
Vejle

Carl Petersen & Søn

Slagter & Fedevare Forretning

Telf. 1721 . Nørregade 2
Vejle

FRUGTCENTRALEN

Tlf. 926 - 1126 . Vejle

Kartofler - Frugt - Grøntsager -
Konserver - Dybfrost
R. Hansen

Hvem er Robert Bresson?

I den nærmeste fremtid får filmen »En dødsdømt flygter« premiere her i landet. Den er lavet af den franske instruktør Robert Bresson, og det er første gang, at en Bresson-film bliver vist her i Danmark i en almindelig biograf. Derfor bringer vi vore læsere en kort vejledning om denne usædvanlige kunstner, der ofte og med god grund er blevet sammenlignet ved vor egen Carl Th. Dreyer.

Robert Bresson er født i 1907. Først er han kunstmaler, men kommer til filmen via René Clair. Hans første storfilm, *Syndens engle*, skildrer nogle dramatiske optrin i et nonnekloster, Béthanie (se »Kirkens verden«, 1960 s. 181—187), mellem en ung pige af det bedre selskab, Anne-Marie, og Therese, en anden postulant, der netop er kommet ud af fængslet, bitter og oprørsk. Drejebogen blev lavet i samarbejde mellem Pater Bruckberger, Jean Giraudoux og Bresson. Men allerede denne film er helt igennem præget af Bressons karakteristiske stil. I modsætning til de andre nonnefilm, der blev lavet enten før eller efter hans, er Bressons værk hverken dokumentarisk skildring eller et forsvar for klosterlivet. Thereses omvendelse ved Anne-Maries hjælp er filmens eneste emne. Bresson interesserer sig udelukkende for det usynlige forhold mellem to sjæle og for den åndelige »blodtransfusion«, der finder sted imellem dem. Filmens karakteristiske træk ligger i dens inderlighed. Bresson beskriver ikke, fortæller ikke, han antyder eller benytter billederne som et tegn eller et symbol på den indre realitet.

I hans næste film, *Damerne fra Boulogneskoven*, fortsætter Bresson sin psykologiske søgen i et helt andet miljø. Han overfører en fortælling fra det 18. århundrede til vore dage og gør det for at kunne understrege det universelle i menneskets sjæl og reaktion. Denne film fortæller ikke blot om en kvindes hævn, men om kvindens hævn over sin elsker, og den anvender den samme tone som de klassiske tragedier fra det 17. århundrede. Også her er personernes indre liv og følelser den afgørende drivkraft. For første gang kan man i denne film bemærke en tydelig uoverensstemmelse mellem handlingen og teksten. For Bresson — og dette kommer mere og mere til udtryk i hans senere film — er dialogen ikke et element i

handlingen, men blot en ledsagelse, en kommentar til handlingen, på samme måde som musikken kan være det. Derfor har man indtryk af, at skuespillerne ikke spiller, men fremsiger, reciterer deres tekst. Bresson arbejder bevidst imod realismens love for at skabe en stemning af poesi, der understreger, at filmens virkelige handling er af indre art.

En katolsk præsts dagbog, der desværre endnu ikke er blevet fremvist her i landet, er den første af Bressons film, der virkelig slår igennem og bliver værdsat både af filmkritikerne og af det almindelige publikum. Den førende kritiker André Bazin skriver: »Måske for første gang ser vi en film, hvis eneste virkelige begivenheder og hvis eneste mærkbare rørelser foregår i det indre liv. Det er en særlig religiøs dramatik, eller snarere teologisk, en beretning om frelsen og nåden.« Og Mauriac udtrykker sig således: »I denne film træder sjælen virkelig frem, vi ser den, vi synes næsten vi kan røre ved den... Lærredet, der er udsendt for vore øjne, bliver som det klæde, der engang aftørrede blodet og sveden af Hans åsyn, og som siden forgæves fremviser Hans træk for vore blinde øjne og tilfældede hjerter«.

Også her skærer Bresson alt bort, hvad der ikke er strengt nødvendigt, alt, hvad der ikke angår personernes indre modning. Derfor har man ofte talt om Bressons »asketiske« stil. Han fortæller os på en uforglemmelig måde en lille katolsk præsts anstrengelser for at bryde vejen til omvendelsen hos nogle sjæle, der er lukket inde i sig selv på grund af deres lidelser, deres oprør eller deres fortvivlelse. Måske for første gang i biografen har man fornemmelsen af, at nåden ikke mere er et begreb, men en kraft, der næsten er synlig og håndgribelig. Ved et paradoks, der i grunden ikke er så mærkeligt, nægter Bresson at lave realistiske film i ordets almindelige forstand, og samtidig — og på grund af det — når han den eneste ægte realisme: det indre livs realisme. Filmens emne er stadig det samme som i hans tidligere film og i *En dødsdømt flygter*: menneskets indre forvandling, når det er hjulpet af de helliges samfunds usynlige påvirkning.

Med Bresson holder filmkunsten op med at være et skuespil. Den bliver til en betragtning og en åndelig meditation. Vi kristne har ikke lov til at forbigå dette usædvanlige sprog.

M.D.

Indeks over R. Bressons film

1934: *De offentlige sager* (kortfilm).

1936: (Drejebog til) »*Tvillingerne fra Brighton*«.

1944: *Syndens engle*.

1945: *Damerne fra Boulogneskoven* (efter et kapitel af Diderots bog »*Fatalisten Jacques*«).

1951: *En katolsk præsts dagbog* (efter Georges Bernanos roman af samme navn).

1956: *En dødsdømt flygter* (efter en autentisk beretning).

1960: *Lommetyven*.

KATOLSK ugeblad

November måned er helt igennem præget af alvor og inderlighed. Alle sjæles dag og dommedags-evangeliet, der snart igen vil blive forkyndt for os, sætter sit præg på vort sind og får os til at fordybe os i dødens og opstandelsens mysterium. Forsidebilledet — en spansk kvinde, samlet i bøn — udtrykker på en betagende måde denne stemning af lys og skygge, af håb og hellig frygt.
Se artiklen side 12 og Enoch Hjorths digt »Miserere« side 7.

De private læreres
skæbne i Cuba

Aktuelle drøftelser
angående
kirkearkitektur

Betragtning over
en vittighed

Katolsk udtalelse
mod tortur

Alle sjæles dag
i Spanien

Ondskaben incognito

EN AF DE STØRSTE tjenester, man i de senere år har gjort ondskaben er: ikke at tro på den. Grib en avis eller en bog i flæng! Gå i teatret! Luk op for radioen og lyt til et psykiatrisk, et psykologisk eller et filosofisk foredrag! De vil atter og atter få en frysende fornemmelse af at mangle noget afgørende — De vil lede for-gæves efter *forfærdelsen!* Man kunne f. eks. tage et hastigt overblik over *Osbornes* berømte skuespil »Ung vrede«, hvori en ægte-mand, led ved alt og alle, plager livet halvt af sin kone, hvis eneste forseelse synes at være, at hun er datter af et konservativt oberst-ægtepar. Uden smålige hensyn til hendes følelser vælter han sig i perverse forbandelser over hendes forældre og udfylder pauserne mellem sine langstrakte avis-læsningstimer med at udslynge sadi-stiske giftpile imod hende. Til sidst sætter han hende fra sig lige så uanfægtet, som hvis hun var en gips-figur, og kaster sig i armene på en anden, der ikke tegner til at blive den sidste, forresten heller ikke den næstsidsste.

Da dette skuespil gik over Euro-pas scener for et par år siden og blev læst af tusinder, udnævnte en mængde kritikere *Osbornes* vrede unge ægtemand til en slags martyr, der måtte have det for-færdeligt, siden han var så vred. Men man hørte eller så aldrig nogen gå i brechen for den stakkels mishandlede unge kone, der ikke strakte sig længere end til at være forsagt. Ingen syntes at forfærdes over hans hjerteløshed — han blev tværtimod et mærkbart for-

billede. Nær og fjern rankede vrede unge mænd sig i en fornem-melse af, at deres slette luner her-med var officielt godkendt, stemte tonen en tak op og blev nogle grader mere uomgængelige frem-for at gribe i deres egen barm.

I bladenes omtaler af nationer-nes gensidige A-bombetrusler fry-ser man videre over den voksende selvfølgelighed, hvormed eksper-ter omtaler muligheden for at bruge dette våben. Det er sket én gang, og hele verden kender føl-gerne. Kan der alligevel findes en mand, som ikke hellere ville dø hundrede gange end sige ja til at gå i luften og udløse så megen ondskab over så mange?

I det psykiatriske og psykolo-giske gloseforråd har man en yn-det vending: *at afreagere!* At af-reagere vil på godt gammelt nø-gent dansk sige noget i retning af at lægge selvdisciplinen til side, og det er en manøvre, som ofte an-befales i varme vendinger, øjen-synligt uden større bekymring for, hvad de, der er nærmest ved hånden, føler ved at være dem, det går ud over. I romaner og novel-ler dybdebores der i menneskesin-dets labyrinter. Dygtigt, præcist og kirurgisk-køligt vrangvendes alle svulster og bringes på plads igen af sikre hænder, helst uden indblanding fra skribentens hjerte-regioner.

Og mens græsset gror — gror ondskaben med, stille og støt, bortforklaret og ugenkendt — !

Hvilken hvile at vide, at god-heden grønnes og gror i samme rytme!

I. L.

Kontakt-Kontoret

Det katolske kontakt-kontor har alle-rede siden sin åbning den 1. november haft adskillige henvendelser, dog fore-løbig navnlig fra den af parterne, som *ønsker* en eller anden hjælp. Der har bl. a. været bud efter et godt plejehjem i København til en ung lærling og efter en sød tante, der vil aflaste en børnerig mor nogle eftermiddagstimer om ugen. En familie savner en reserve-bedstefar, der kunne tænke sig at pusle lidt i ha-ven og hygge sig sammen med børnene, og der er også efterspørgsel efter huslige unge piger.

Kontorets leder, fuldmægtig frøken Agnes Christensen beder os meddele, at hun ikke mindst glæder sig til at kon-takte den hjælp-tilbydende part også, og at årskontingentet på ti kroner kun op-kræves af den hjælp-søgende part, ikke af den hjælp-tilbydende. Frøken Chri-stensen modtager kontingentet pr. giro, nr. 115 474, adressen er: Hulgårdsvej 96, København F. Også hendes medarbejder, fru Inge Andersen, Ågerup pr. Vipperød, modtager gerne telefoniske henvendelser. Hun træffes som regel hele dagen på tlf. Vipperød nr. 58. Kontaktkontorets telefontid er: tirsdag kl. 16—18 og fredag kl. 18—20.

Sankt Vincent-grupperne

Som vi omtalte i sidste uge, har Sankt Vincent-gilderne på Sankt Knuds-gil-dernes opfordring besluttet at tage nav-neforandring for at undgå mulighed for forveksling mellem de to udmærkede in-stitutioner. Af praktiske grunde kan navneforandringen imidlertid ikke træde i kraft, førend postgirkontoret, hvori-gennem bidragene passerer, har bogført det nye navn, og da man kun forelø-bigt er standset ved Sankt Vincent-grupperne i håb om, at der er medlem-mer, som kan finde et bedre navn, beder man medlemmerne indsende deres bidrag under navnet Sankt Vincent-gilderne, indtil der gives nærmere meddelelse. Sekretariatet, Kildehøjvej 13, Birkerød, vil meget gerne have tilsendt forslag om et fremragende nyt navn.

Østergades El. forretning
Installatør Edmund Sørensen
Telefon Maribo 170.
Maribo

Schrøder & Niensens Eftf.
Tapet- & Farvehandel
Vestergade 8 . Maribo
Telefon 28 828

MIK - et menneskebarn

af Stig Guldberg

Da bussen passerede den dansk-tyske grænse på vej mod den smukke lejr i Danmark, brød en af drengene ud i et hjerteskrærende hyl: han ville hjem! Det kom han nu ikke i denne omgang. Heldigvis — thi Mikkel blev en af lejrens populæreste personer, selv om han også blev dens enfant terrible. Han var 11 år og gik i gangkurv, han havde aldrig prøvet at gå et skridt alene. Mikkels far var skuespiller — og det var Mikkel selv forresten også. Man tvivlede ikke derom, når man hørte ham give franske Chansons til bedste eller overværede fremsigelsen af hans yndlingsdigt:

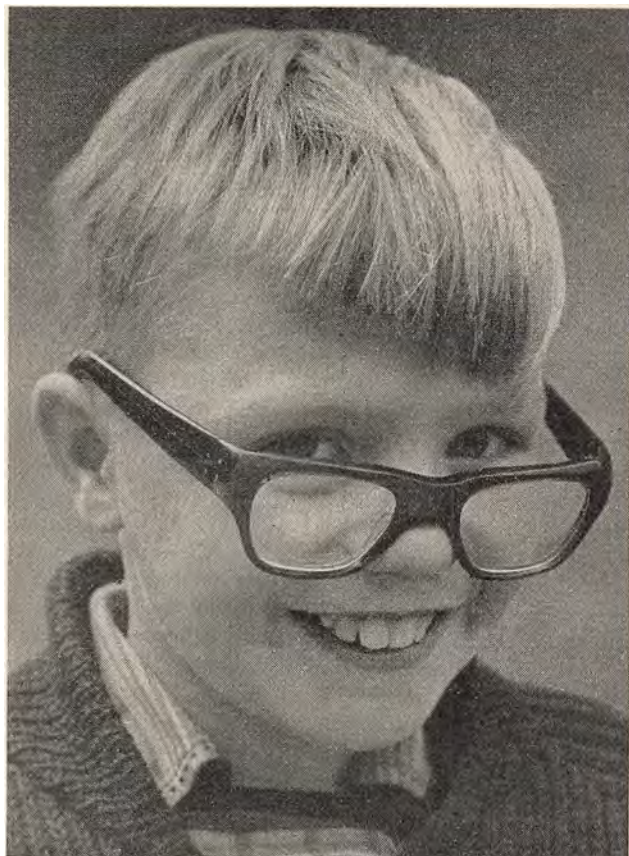
Postman, Postman, look and see
Have you something that's for me.

Jeg tror næppe, at faderen gav Shakespeare mere følsomt.

Bifald skulle Mikkel dog have, af omverdenen krævede han tydelig tilkendegivelse af, at man nærrede interesse for ham. Ønskede han noget, skulle det bringes, ellers trak det op til gråd. Og der var ikke langt fra hans skingrende arier til gråden; så peb han med sin bystemme, som lød forræderisk selvmedlidende.

Mikkel var selvoptaget, men årsagen var ikke svær at finde. Han skulle f. eks. bruge briller. »Men«, som drengen sagde: »Mor siger, at jeg ikke ser godt ud med briller, så jeg får dem kun på i biografen, når det bliver mørkt«.

På vort spørgsmål, hvorfor Mik ikke gik i en rigtig skole, svarede han, »at så fik han ikke den individuelle undervisning som ved privatundervisning«.

— Mor siger,
jeg ikke
ser godt ud
med briller!

Javist, utallige paralleleksempler kan findes, men her er årsagen den, som vi ved vort arbejde søger at hindre, overdreven, ja værre endnu, misforstået kærlighed til det invalide barn. Værst er det, når forældrene — måske ubevidst — finder en slags behag i at modtage ynkende spørgsmål og bemærkninger angående deres stakkels invalide barn. Kan sådanne forældre behandle deres barn, uden at det dagligt gennem alt for rørende omsorg mindes om sin tilstand?

Her rører jeg ved kernen i vort arbejde og formålet med at oprette lejrskoler eller kollegier, hvor børnene gennem naturlig milieuændring og sundt samvær med andre børn — også fra andre nationer — kan skabe sig et nyt grundlag for tilværelsen, fri for falsk medlidenhed. Man er ansvarlig overfor sine kammerater og er selv med til at skabe et samfund, hvor ens egen tilpasningsevne er betingelsen for et godt kammeratskab, og hvor man med fornuft lærer af hinanden, lærer det svære »ikke at blive en stor mand, men at søge at blive et større menneske.«

Mikkel skulle lære at klæde sig selv af og på, og da han havde været hos os en ca. 8 dage, gik jeg en aften ned på hans værelse for at overtale ham til at forsøge at klæde sig selv af. Det var en uforglemmelig scene: På gulvet sad Max uden ben med et bekymret udtryk i sit Sct. Bernhard-ansigt og hovedet lidt på skrå. Ved siden af stod Franzel på sit ene ben og måtte knytte hænderne på ryggen for at beherske sin næsten ubetvingelige lyst til at hjælpe.

Jeg havde i forvejen talt med de to drenge og indgående drøftet formålet med at lokke Mikkel til selv at klæde sig af, og de var begge lige så interesserede i udfaldet som jeg selv. Mikkel havde frygtelig ondt af sig selv. Sikkert for første gang i hans liv krævede man en fysisk præstation af ham. Han anbragte sig i stillinger, i hvilke det ville være umuligt selv for et normalt veltrænnet barn at afføre sig sine støvler eller sin skjorte.

Mikkel svedte og lo og ind imellem stønnede han: »Herr Guldberg, ich bin brause-durstig!« Mikkel var aldrig rigtig tørstig, kun »sodavandstørstig«, og han fremsatte altid ordene som en livstræt nådefrue, der ikke selv magter at rage ud på natbordet efter sit lugtesalt.

Omsider klatrede Max i armene op i sin overkøje og hentede en sodavand, der blev overrakt Mikkel som den naturligeste sag af verden. Og Mikkel, han drak uden at reflektere over, at den anden var en fattig dreng uden pårørende i denne verden og for hvem en sodavand sikkert var en større formue. Max største kapital var ellers lommekniven, som han elskede højt. Den og Max var det eneste, der var tilbage af et hjem og en familie efter et voldsomt bombardement.

Næste morgen fortalte lille Mikkel stolt om, hvorledes han havde klædt sig selv af om aftenen, og i hans fremstilling lød det forholdsvis naturligt. For os, der havde overværet forestillingen, var det et indblik i denne lille fyrs sjæleliv, interessant i hvert minut af de 2½ time det varede.

I begyndelsen stred han kraftigt mod at gå under bruseren om aftenen. Men da han omsider havde overvundet sit besvær med afklædningen, fandt han det ganske rart. Under en af disse badeaftener, hvor Mikkel som sædvanlig sad på gulvet under bruseren, forsøgte han — også som sædvanlig at vælte sin enbenede nabo. Vi lukkede da helt op for det kolde vand, og som skudt ud af en kanon rejste Mikkel sig op og ignorerende sin gangkurv marcherede han skyndsomt ud af bruseren.

Da han var kommet i sikkerhed, gik det op for ham, at han intet havde at støtte sig til, og han rakte ud efter en håndvask, hvorved han imidlertid kom til at stå i en stilling, der bød mindre balance og en større belastning af be-

nene end tilfældet var, når han gik alene. Da lo Mikkel så hjerteligt, at alle måtte le med.

Senere holdt han konkurrencer med kammeraterne om hvem, der turde stå længst under det kolde vand. En af Mikkels yndlingsange var »Blacksmiths-Blues«, og det meste af, hvad han foretog sig, foregik i samme rytme, medens han skrælede ordene af fuld hals for pludselig at stoppe op, stille sig i positur og udbryde: »Hier spricht Dr. Konrad Adenauer...« Så fulgte en længere redegørelse fra »Bundeskansleren!«

Han kunne få oldfruen »Olle« til at gå bagover, ved undervejs til badestranden pludselig meget tankefuldt at sige: »Olle, hvad synes De om Odysseus?« Og derefter at kaste sig ud i citater og historier. Ja, Mikkel var et interessant lille menneskebarn, som man kun kunne holde af. Han kom en eftermiddag hjem fra stranden og spurgte:

»Må jeg ringe hjem?«

»Hvorfor det, Mik?«

»For at fortælle, hvor godt jeg har det heroppe i det smukke Danmark. Så tager min mor telefonen og siger: »Det er Smith!« Og så siger jeg: »Osse her!«

»Mik, du må vide, at centraldamen først siger: »Samtale fra Danmark«, og så tror din mor, far og mormor, at der er sket dig noget, eller at du er ked af at være her, og så bliver de urolige.«

»Ja, det kan godt være, at De har ret.«

Mik så en anden dag ulykkelig ud. »Hvad er der i vejen, Mik?« Han begyndte at græde. »Jeg har rørt ved en død krabbe og måske bagefter ved min mund. Kan jeg ikke dø af det?« Mikkel var i så høj grad hypokonder, at det grænsede til det utrolige. På hans kartotekskort, medgivet hjemmefra, stod, at han var meget sart. Min kone tog hans hånd til sin mund og sagde: »Nej, Mik det dør man ikke af.« »Jamen, kan det ikke skade mine indre organer?« Det var

Miks faste spørgsmål til alt, hvad han var bange for. 2 minutter efter rullede Mik gennem den lange gang syngende af fuld hals og med livsglæden boblende i halsen.

Mikkel var en kultiveret lille personlighed, men alt for korrekt i sine sproglige vendinger. En dag gav »U«, en af lejrens lærere, ham en mild irretesættelse på grund af, at Mikkel altid ønskede særstilling i forholdet til kammeraterne. Knap er »U« færdig, før Mikkel slår ud med armen og siger: »Herr »U«, er Danmark dog ikke et smukt land?« Den overrumpede »U« måtte jo give Mikkel ret. »Man kan ikke andet end være i godt humør sådan en dag, vel herr »U?« Nu var »U« fuldstændig besejret!

Da en af de andre lærere kom til lejren, holdt han daglig gangøvelser med Mikkel, og drengen var stolt, da jeg blev hentet til »premieren«, hvor Mikkel stift, men stolt vandrede ned ad gangen ved hjælp af to stokke. Det er svært at sige, hvem af os der var glædest den dag.

Den lille despots egentlige frigørelse kom en dag mod slutningen af opholdet. Mikkel sad og soled sig på sportspladsen, da pludselig to af hans kammerater trimler rundt ved siden af ham i et venskabeligt slagsmål. Ved siden af Mikkel stod en spand vand, og da fristelsen var for stor, tog han spanden i den hensigt at afsvale de to kæmpende, men ak, Mikkel fik selv alt vandet over sig og blev drivende våd. Han satte i et hysterisk hyl, greb sine stokke og begav sig op mod lejren hylende i vilden sky. De andre drenge blev sendt til spisning, og vi lod Mikkel alene på den skrånende vej. Vi voksne stod på den åbne veranda og iagttog ham spændt vel vidende, at hvis Mikkel faldt nu, ville meget arbejde sandsynligvis være spildt.

Den stadig hylende Mikkel blev åbenbart klar over, at det kræver et stort energiforbrug at være hysterisk, thi pludselig strålede han over sit kønne hoved og begyndte at synge. Da han nåede ind i spisesalen, fik han 3 rungende »hip, hip, hip, hei« af sine kammerater og dertil en rød sodavand.

Aftenen før Mikkel skulle hjem, kom han ind til mig og spurgte, om han måtte lade sin gangkurv blive tilbage i Danmark.

»Selvfølgelig, Mik!«

»Jeg er så lykkelig, herr Guldberg!«

»Det glæder mig, Mik, for det er jeg også!«

Stig Guldberg

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

Seminarieforstander: R. Hoff, Hellerupgaardsvej 13. Tlf. Helrup 7894 - 7842
Taga 5893.

KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebybygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Hvorfor jeg lever...

af kommunelærer H. Bohn Christiansen

En dag standser man op i livets hverdag og spørger sig selv om, hvad meningen med det hele egentlig talt er.

En ganske almindelig hverdag. Ikke en dag, hvor alt er lyst og lykkeligt. Heller ikke en dag, hvor alt er gråt i gråt, men en ganske almindelig dag.

Hvorfor lever jeg?

Er det for at sætte børn i verden, se dem vokse op, blive voksne og selv fortsætte slægten, mens jeg selv ældes og — uvægerligt — en dag går bort. Det kan ikke være det, der er livets mening, for det er ingen mening. Det er meningsløshed, for det er dog de færreste mennesker — om der i det hele taget er nogle — der føler livet som en ubrudt kæde af fryd og glæde.

Det kan ikke være meningen dette, at jeg blot skal fødes for at vokse op, nå manddommen, ældes og dø.

Jeg lever måske for at gøre en indsats for menneskeheden, for at kommende generationer skal kunne få større udbytte af deres liv, men i så fald gør de vel det samme. Skulle hundreder af generationer være vandret over jorden i møje og slæb for at en enkelt generation langt ude i det uvisse skal kunne sætte sig ned med hænderne i skødet og sige: Alt er godt?

Hvorfor lever jeg?

Måske lever jeg for de minutter af dyb lykke, der uden varsel nu og da viser sig i hverdagen. Lykken, der kan dukke op ved et enkelt ord, et minespil eller noget endnu mindre håndgribeligt, men som gør, at man for en kort stund ikke er fange i sig selv, men helt kommer et andet menneske, et menneske, man holder uendelig meget af, i møde. Eller den dybe, mørkt-luende lykke, der kan gribe en, når man upåagtet betragter et sovende barn.

Men dette er alligevel ikke svar nok. Det er ikke kun det, at man mangler svar på problemet: Hvor kommer jeg fra? og Hvor går jeg hen? Der ligger i ethvert menneske en trang til noget mere end en blot og bar dyrisk tilstand. Hos nogle er trangen der altid, hos andre kan den dukke op tid efter anden. Hos nogle er den svag, hos andre så stærk, at den uopholdeligt kræver sin ret.

Vi har som mennesker visse behov. Vi føler sult, og denne sults mål er mad. Vi kan føle tørst, og denne tørsts mål er vand — eller mælk eller hvad man nu vil. Vi har et behov for omgang med det andet køn, og dette behovs mål er det andet køn. Derudover har disse behov, disse drifter det videre perspektiv, at de skal opretholde os og slægten.

Vi har også en eller anden form for religiøs drift. Hos nogle er den meget konkret og bevidst og driver disse mennesker mod et fast religiøst system, hos andre er den mere udefinerbar og tilfredsstillende i det daglige af en strengt privat opfattelse af livets mening og hensigt. Det er ikke meget sandsynligt,

Menneskeslægten er som et folk på valfart. Hvor kommer den fra? og hvor går den hen?

at der overhovedet skulle findes mennesker, for hvem en religiøs drift, svag eller stærk, konstant eller tidvis opdukkende, er totalt ukendt.

Er det da ikke rimeligt, at denne drift har sit mål og sin hensigt. Vi vil i virkeligheden have meget svært ved at finde en menneskelig drift, der ikke har et mål og en hensigt. Alene tanken ville være absurd og være ensbetydende med, at naturen havde lagt alt til rette til en total psykisk sprængning.

Den religiøse drift må have et mål. Det er muligt, at vi ikke vil acceptere det, at vi af hensyn til vor bekvemmelighed gør alt for at bortforklare ikke bare målet, men også driften, det forhindrer ikke, at begge dele er til stede, både driften og målet: Det guddommelige princip.

Nået hertil er den første indskydelse, man får, måske, at der kan ikke være noget guddommeligt princip, for livet er jo meningsløst, men da stiller man sagen på hovedet. Livet er først meningsløst, hvis der ikke er noget guddommeligt princip, en fornuft, der står bag verdensaltet.

Hvorfor viser dette guddommelige princip sig da ikke på en for os rent håndgribelig måde?

Ville vi bryde os om det? Ville vi sætte pris på en sådan manifestation? Næppe. Det ville føre til et af to: Enten en fuldstændig næsegrus underkastelse for fødderne af den absolutte magt eller en grænseløs irritation over at skulle erkende sig selv i lyset af den altomfattende fornuft, den altomfattende godhed: Det guddommelige princip.

Kun et fåtal ville have ydmyghed og selverkendelse nok til at udbryde: Jeg tror.

Hvorfor er det så ufattelig svært for os at godtage tilstedeværelsen af det guddommelige princip?

Eller for at bruge et kortere udtryk: At godtage Gud? Vi vil ikke godtage Gud af mangel på bevis — virkelig håndgribeligt bevis — men på den anden side erklærer vi roligt, at et absolut bevis er umuligt i den forbindelse. Gud skal tros, ikke vides.

Det er hårde betingelser, vi stiller — og måske stilles de hårdest af de mest yderliggående fornægttere, fordi problemet for dem er så langt mere brændende.

Skal der være nogen mening i, at jeg lever, må den søges i Gud. Livet uden perspektiv ud over døden er meningsløst og urealistisk, og hvorfor skulle livet være det? Jo dygtigere vi bliver til dels at sætte os ind i naturen, delt til at overse den, jo mere forbavsede vil vi blive ved at stå overfor en meningsløs foreteelse i denne så eminent afpassede natur.

Hvorfor skulle da min tilværelse være meningsløs? Det er langt mere meningsløst at påstå, at den skulle være det. Der er vel dem, der mener, at Gud er en illusion, som svage sjæle tyr til, fordi de ikke tør se realiteterne i øjnene, men det kan jo også vendes rundt til, at det er en illusion at tilside-sætte Gud som realitet. Hertil kommer, at det er en fritsvævende påstand, at kristendommen — og specielt katolicismen — skulle være sovepude for trætte sjæle. Både erfaringen og historien viser det modsatte. Skulle det virkelig være så beroligende at lære sig selv at tro på noget så bundløst uforståeligt som den hellige treenige Gud, tre personer i en?

Mit liv har mange små mål i sig selv, men disse små mål er i sig selv betydningsløse uden det egentlige mål, dette at nå ind til løsningen af problemet, hvorfor jeg lever.

Og jeg får løsningen i små brudstykker, som det da bliver min sag at stykke sammen til en helhed. Små brudstykker. Små brudstykker, der i glimt viser den ufattelige fornuft, der står bag naturen, små brudstykker, der for sekunder blænder op for ubegribelige skønheder. Små brudstykker. Det kan være en sommerstrand med døsiges dønninger. En uvejrsvanger aften med luerøde, flossede skyer. Et par tindrende barneøjne, der betragter et pindsvin. Et Gloria, der som et stormbrus styrter sig mod en domkirkes hvælvinger. En passage i en symfoni. En kløvereng med et par græssende heste.

Alle de små brudstykker, som jeg kan samle op i livets hverdag og stykke sammen.

De — og andet — kan sige mig, at jeg lever for at erkende, hvorfor jeg lever. Og for at tage konsekvensen af svaret.

*Som hjorten skriger efter rindende vand,
således skriger min sjæl efter dig, o Gud!
Min sjæl tørster efter Gud, den levende Gud;
når skal jeg komme og stedes for Guds åsyn?
Min gråd er blevet mit brød både dag og nat,
fordi de stadig spørger mig:
»Hvor er din Gud?«*

(Salme 42, 2-4)

*Gud, du er min Gud, dig søger jeg,
efter dig tørster min sjæl,
efter dig længes mit kød
i et tørt, vansmægtende, vandløst land.
for at skue din væld og ære.*

(Salme 63, 2-3)

MISERERE

af

Enoch Hjorth

Herre, jeg ser himlen åben,
ser Dig iført dommerkåben,
— Du som kom til mig i dåben.

I Dit lys har jeg opdaget,
jeg er gennem livet draget
og har Dine veje vraget.

Du, som rækker livets krone,
kalder frem mig for Din trone.
Er der tid endnu til sone?

Du vil mig for dommen stede.
Herre, jeg er ikke rede.
Er der endnu tid at bede?

Skammen i mit hjerte brænder.
Intet forsvar! Jeg bekender!
Se, jeg har kun tomme hænder.

Hvad ved Dig jeg skulle levet,
deraf er der intet blevet.
Det står klart i bogen skrevet.

Skyld og sorg mig dybt nedtynger.
Intet Gloria jeg synger,
kun til korsets træ mig klynger.

Du, som stilled Magdalene
hos den reneste blandt rene,
se, jeg står dog ikke ene.

Hør Din moders røst, som beder
om, at Du i nåde leder
op mig fra de tørre steder.

Du, som tilgav, da Du døde,
også røveren hans brøde,
hjælp mig i min bitre møde.

Lyt til mine kæres røster,
hør min broder, hør min søster
beder om, at Du mig trøster.

Du mit navn i dåbens under,
som selv engle ej udgrunder,
skrev med blod af Dine vunder.

Vil Du i Din retfærds harme
Dig en sidste gang forbarme,
tyr jeg ind i Dine arme.

Lad i nådens ild mig brænde,
Herre, blot jeg snart må kende,
det går mod en salig ende.

For Din korsets dyre smerte,
for Din godhed, Jesu Hjerte,
gør mig til Din alterkærte.

Da skal jeg ej længer grue,
men i kærlighedens lue
lutres, til jeg tør Dig skue.

Når da vredesdagen kommer,
og Du står som verdens dommer,
kald mit støv af graven frem,

find mig plads i helgenkæden,
giv mig del i himmelglæden,
før mig helt og holdent hjem.

Enoch Hjorth

Overhovederne for de forskellige kristne trossamfund får stadig mere kontakt med hinanden. Den anglikanske ærkebiskop af Canterbury, Dr. Fisher, som ses på billedet, rejser i nær fremtid til Rom, hvor pave Johannes XXIII vil modtage ham i audiens. Det er første gang, siden England i det 16. århundrede brød med den katolske Kirke, at den øverste repræsentant for den anglikanske kirke besøger paven.

Udvist fra Sudan

Khartoum (NC) Den 66-årige italienske Sudan-missionær, pater Ricard Simonelli er uden forklaring udvist af landet efter 37 års virke. For nylig blev en anden italiensk missionær, pater Gottardi udvist fra Sudan under lignende omstændigheder efter at have været fængslet i tre måneder på en falsk anklage. Siden landet blev uafhængigt i 1956 spores en stærk tendens til at begrænse Kirkens virksomhed. 40 katolske præster er udvist, og det er forbudt at oprette nye missioner. Alle katolske skoler i den sydlige del af landet er lukket af regeringen.

Undervisningsfriheden afskaffet på Cuba!

Havana (NC) Fidel Castros regering har fremsat et lovforslag, der går ud på at gøre private pædagoger på Cuba til statsfunktionærer. Lovens gennemførelse vil medføre, at alle præsters og søstres undervisning bliver afhængig af undervisningsministeriet fremfor af deres religiøse overordnede. Sæmmenslutningen af katolske pædagoger på Cuba har i hast indkaldt til et møde for at tage stilling til situationen. De frygter, at en sådan lov vil berøve forældrene deres ret til at opdrage børnene i overensstemmelse med deres religiøse overbevisning, skønt den regeringskontrollerede presse forsikrer, at loven vil sikre »en sand demokratisk opdragelse uden privilegier eller fordomme«. Regeringens skoleprogram, der omfatter marxistiske læresætninger og afskaffer religionsundervisning, er obligatorisk i katolske skoler, hvor al religionsundervisning må foregå udenfor skoletiden.

Kirkearkitektur - et aktuelt emne

I begyndelsen af september i år var 500 præster og lægfolk forsamlet i Versailles til en tre dages konference for at drøfte, hvordan man skal bygge og restaurere kirker. Mødet blev afholdt på initiativ af »Centre de Pastorale liturgique« (centret for den liturgiske sjælesorg), som mere eller mindre officielt står i spidsen for den liturgiske bevægelse i Frankrig. Referaterne og de konklusioner, man vedtog på mødet, er for nylig blevet offentliggjort. De indeholder blandt andet følgende udtalelser:

»At bygge en kirke vil sige at give den stedlige kristne menighed et sted, hvor den kan fejre sine gudstjenester. Det vil sige, at det ikke er sognepræsten, der bygger sin kirke. Og det gør arkitekten heller ikke. Det er præsten og arkitekten, der bygger en kirke til sognet.

Når man bygger en kirke, arbejder man ikke alene for øjeblikket, men også for en fjern fremtid. Man vil ganske sikkert komme og bede i dette hus i adskillige århundreder. Derfor må det heller ikke være den enkeltes, nemlig sognepræstens værk at bygge en kirke. Den skal være udtryk for et fællesskab, som på én gang består af sognet af i dag, sognet af i morgen og hele Kirken.«

Også herhjemme er kirkebyggeriet et mere og mere aktuelt problem. En kreds af arkitekter og teologer beskæftiger sig med det, og i lørdags kunne man i »Kristeligt Dagblad« læse følgende referat af deres sidste møde:

»Arkitekt-Teologkredsen har holdt et to-dages møde i København. — Kredsen, der blev startet for et års tid siden, er en kreds af aktive kirkearkitekter, repræsentanter for Kunstakademiet, Nationalmuseet og universiteterne samt teologer bl. a. med repræsentation fra biskoppernes kreds og fra provsteforeningen.

Kredsen, hvis formand er provst J. Exner, Hald, førte en drøftelse, hvor man beskæftigede sig med principielle spørgsmål, og det er håbet, at man med tiden må kunne nå resultater af denne kontakt, selv om det dog ikke på forhånd er fastlagt, i hvilken form — f. eks. som udtalelser eller redegørelser — dette skal ske.

Drøftelserne torsdag og fredag beskæftigede sig med tre arbejder. Provst Vagn Riisager havde skrevet et responsum med betragtninger over »De nye kirker og traditionen«. Fra arkitekt Rolf Graae forelå et arbejde »Om restaurering« og den katolske pater Drouzy, Ordrup, har udgivet en afhandling om »Kirkelig Kunst«, som gav anledning til en lang drøftelse.

Efter mødet gav deltagerne udtryk for, at drøftelserne havde været meget værdifulde. Noget afsluttende resultat er der på ingen måde tale om, tvært imod ventes det, at arbejdet skal videreføres gennem længere tid. Der er foreløbig fastsat et nyt møde 3. og 4. maj næste år hos biskop Skat Hoffmeyer, Århus, der selv er medlem af kredsen.«

Indviklet spørgsmål i Puerto Rico

(Kipa.) Porto Ricos tre biskopper har fornylig i fællesskab rettet en appel til deres troende, hvori de opfordrer dem til ikke at stemme for, at den nuværende guvernør Luiz Munoz Marin skal blive genvalgt. Marin er medlem af det »folkedemokratiske« parti. Han er imod religionsundervisning i skolerne, tillader sterilisation og uddeling af præventive midler og betragter de frie forbindelser på øen som havende borgerlig gyldighed. Den slags love, hedder det i biskoppernes appel, »er en tilsidesættelse af den kristne moral«.

Ærkebiskoppen af New York, kardinal Spellmann, har personligt grebet ind i denne sag. Han har erklæret, at de katolske vælgere i Porto Rico ikke begår nogen synd, hvis de — mod biskoppernes ordre — stemmer på det demokratiske parti. I selve Porto Rico har biskoppernes erklæring vakt betydeligt røre. Guvernørens kone forlod demonstrativt kirken, da erklæringen blev oplæst fra prædikestolen. Også på anden måde har der været demonstrationer både for og imod biskoppernes erklæring.

Fransk kardinal taler imod tortur

Som allerede omtalt i næstsidste nummer af Ugebladet har de franske kardinaler og ærkebiskopper, som i dagene 12.—14. oktober var samlet til konference i Paris, taget stilling til en række problemer i fransk politik af i dag, som foruroliger den kristne samvittighed — ikke mindst i forbindelse med den tragiske krig i Algier. I en vigtig erklæring, som man i alle lejre tilægger stor vægt, tager de stilling både mod dem, som opfordrer til konsekvent lydighedsnægtelse over for myndighederne, og mod enhver udøvelse af terror og overgreb, »fra hvilken side det så end kommer«. Samtidig indeholder erklæringen en tydelig tillids-erklæring til de internationale organisationer — FN og andre — som søger en fredelig løsning gennem forhandlinger og bindende international retsbevidsthed, når der er uenighed mellem nationerne.

Nu har ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltin, igen udtalt sig om disse spørgsmål. I anledning af allehelgensdag har han sendt de katolske soldater i Algier et hyrdebrev, hvori det blandt andet hedder:

»Mennesket som person er helligt. Selv i krigstid må man ikke se bort fra ret og moral — ikke engang for en tid. Der kan ikke eksistere en moral, som berettiger til at benytte alle midler for at nå det resultat, man ønsker, hvis disse midler er i modstrid med Guds lov og naturloven. En kristen befalingsmand skylder sine overordnede, sig selv, sine underordnede og sin modstander denne respekt, hvem han så end ellers er.

Selv om man naturligvis ikke må forveksle råhed med tortur, må man dog huske, at alt, hvad der fysisk eller moralsk kan splitte mennesket, aldrig vil være tilladt en kristen.«

Alt i moderne belysning

Karl A. Keblov

aut. elektroinstallatør
Hvidovrevej 275
Tlf. 78 15 23

Missionsår i Schweiz

St. Gallen (NC) Den katolske Kirke i Schweiz har indledt et »missionsår« for at vise folk, hvad missionerne verden over trænger til, og gøre noget for at komme dem til hjælp.

Dette særlige år, som blev åbnet officielt på missions søndagen (den 23. oktober), er af det schweiziske hierarki stillet under biskoppen af St. Gallen, Joseph Haslers protektion.

Den første del af det program, der er fastlagt for missionsåret, omfatter en gennemgribende kampagne, der gennem presse, radio og fjernsyn skal oplyse folk om de katolske missioners trang og vanskeligheder i de underudviklede lande. Næste etape bliver, at man vier adventstiden til såvel offentlig som privat bøn for missionerne og missionærerne i hele verden.

Den tredje og sidste del af missionsåret kommer til at bestå i, at alle landets katolske familier i fastetiden vil blive opfordret til at give et særligt bidrag til missionerne.

Disse unge præstestuderende, der skal tilbringe deres sidste studieår i Rom, har samtidig meldt sig til en forening, som har til formål at hjælpe til med boligbyggeri. Det er deres fritid, de bruger til byggeriet. Her ser vi dem ankomme til en byggeplads.

Betragtning over en vittighed

For to uger siden bragte vi her i bladet en tegning, der forestillede to ordenssøstre. De sad i et tilsyneladende iskoldt kontor, og den ene — priorinden — var ved at diktere et brev til den anden. Tegningen var ledsaget af følgende tekst: »Send dette her til slagteren, til købmanden og til brændselskompagniet: Vi har modtaget Deres ærede skrivelse, og jeg kan meddele, at vi for tiden holder en novene til Sankt Josef angående kontanter. Så snart han besvarer vore bønner, vil de modtage en check. Deres ærbødige . . .«

Nogle af vore læsere (der selvfølgelig ikke var ordensfolk) blev forargede over denne uskyldige vits, der for øvrigt nogle dage senere blev gengivet i et af de store københavnske dagblade. Reaktionen viser, at ikke alle mennesker har sans for humor; men samtidig har en sådan forargelse muligvis dybere rødder, og måske udspringer den af en manglende forståelse af, hvad ordenslivet egentlig er.

Længt fra at gøre nar ad søstrenes manglende forudseenhed på det økonomiske område udtrykker denne vittighed tværtimod noget væsentligt i ordenslivet. Den viser på en let og konkret måde, hvad der i virkeligheden ligger i den evangeliske fattigdom.

Hvori består den kristne fattigdom? Den må ikke forveksles med direkte nød. Det har aldrig været Guds mening, at ordensfolk skulle mangle det nødvendige. Kristus var selv fattig, men han led ikke nød. Den evangeliske fattigdom består først og

fremmest i aldrig at stole på sig selv, men at være *afhængig*, afhængig af Gud og afhængig af andre. Den består i at stole på Guds forsyn. Den tager Kristi ord bogstaveligt: »I må ikke være bekymrede for jeres liv, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke; heller ikke for jeres legeme, hvad I skal klæde jer med. Se til himmelens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og dog giver jeres himmelske Fader dem føden; er I ikke meget mere værd end de? . . . Derfor må I ikke være bekymrede og sige: Hvad skal vi spise? eller: Hvad skal vi drikke? eller: Hvad skal vi klæde os i? Thi efter alt dette søger hedningerne, og jeres Fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans hellighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.«

I en verden, hvor al risiko er afskaffet, hvor man kan tegne alle mulige forsikringer, hvor alle for-

søger at gøre alt for at sikre sig og leve i tryghed, gør ordensfolk noget, der er komplet uforståeligt for den almindelige borgerlige fornuft: de giver definitivt afkald på deres penge og på enhver form for menneskelig sikkerhed. De lever som himmelens fugle, kun afhængige af Guds godhed. Ved deres fattigdomsløfte har de sluttet en pagt med Gud: de arbejder for ham og hans rige, men til gengæld regner de med, at Gud vil sørge for, at de får det daglige brød.

Forskellen på rige og fattige i evangelisk forstand er, at de første har råd, mens de andre ikke har råd. De første bruger de penge, de har, mens de andre bruger de penge, som de *endnu ikke* har. Men disse sidste ved af egen erfaring, at Gud aldrig svigter dem. Hvis de virkelig søger hans rige og tillidsfuldt beder til ham, vil alt andet blive dem givet i tilgift.

Kommunionsverset på søndag minder os om denne væsentlige

Jeg stoler på dig, min Gud!

sandhed: »Alt, hvad I beder og bønfalder om — tro, at I har fået det, så skal I få det«. Hvis vi vil leve som kristne mennesker, må vi altid tro på, at problemerne er løst: De bliver løst i samme øjeblik, de opstår. Når vi beder om noget — og det kan godt være om rent materielle goder — skal vi handle, som om vi allerede havde fået det. Gud har forpligtet sig til at give os det! Når vi gør det for Guds riges skyld, behøver vi ikke at være bange for at købe på kredit: Gud vil ikke lade sine tjenere mangle det nødvendige. I det tilfælde er menneskenes uforsigtighed det sikreste tegn på deres tro og tillid.

M.D.

Filmforedrag

Torsdag den 17. november kl. 20 holder pater M. Drouzy et offentligt foredrag om emnet »Er filmkunsten af det onde?« Alle — også ikke-katolikker — er velkomne. Foredraget finder sted i St. Andreas præstegård, Kollegievej 2, Charlottenlund.

Père Jean Pressoir død

Navnet Père Pressoir siger ikke flertallet af Ugebladets læsere noget, men skal hans død omtales, skyldes det den meget store betydning han har haft for en gruppe efterhånden lidt ældre danske præster, for nogle nuværende teologistuderende og for mange af deres pårørende. For de ældre var han først »næstkommanderende« på Séminaire des Carmes i Paris under den uforlignelige Père Verdier, og da denne blev kardinal og Paris' ærkebiskop, gled Père Pressoir ganske naturligt ind på den tomme plads. For os alle var han en »Directeur spirituel« vi aldrig glemmer, for hele hans liv bestod i at gøre de unge teologistuderende til præster — simpelthen præster. Han gjorde det med en forening af kærlighed til Frelseren og en klassisk dannelse ud over det almindelige. Han ville lære os at møde Frelseren i evangelierne, og af denne grund havde han fra sine unge år drevet filologiske studier. Selvfølgelig (må man her sige) citerede han de klassiske teologer på latin, Plato på græsk, Davids salmer på hebraisk (og udenad! han satte, som alle kultiverede franskmænd hukommelsen højt) og sine ferier benyttede han ofte til, så godt som dette nu lader sig gøre, at tilbageføre Bjergprædiken fra Matthæus' græske tekst til den aramæiske mundart, som Jesus jo har talt. Hans

Dr. Lundén i A. C.

Tirsdag d. 15. november kl. 20 pr. holder AC ekstraordinært møde. Dr. Tryggve Lundén fra Vadstena taler i Englesalen, Jagtvej 183, om Erik den Hellige i anledning af, at det i år er 800 år siden Erik den Hellige døde. Dr. Tryggve Lundén er kendt for sine forskninger over den svenske middelalder. Mange vil have læst hans bidrag herom i Credo.

Lørdag d. 19. november kl. 20 pr. er der åbent hus hos politimester H. P. Christensen, Bytoften 29, Hvidovre. P. Roos, S.J., vil fortælle om den eukaristiske kongres i München og om et besøg i Berlin i tilslutning dertil.

Ved Sankt Andreas sogns basar i Ordrup den 6. nov. 1960 blev følgende numre udtrukket på lotteriet:

A 200 - B 4627 - C 394 - D 2137
- E 1143 - F 1723 - G 3919 -
H 3265 - I 5637 - J 5601.

Desuden blev følgende numre udtrukket i amerikanske lotterier: Rød seddel nr. 72 - hvid 80 - laksefarvet 70 - gul 68 - lyserød 38 - grå 45 og 20 - blå 82 - grøn 99 - lyserød dobbeltserie 102.

Gevinsterne afhentes Kollegievej 2 i Ordrup inden 1. december.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 13.: 23. søndag efter pinse (s. 751, grøn). Ihukommelse af Didacus (s.1157).

MANDAG d. 14.: Josafat (s. 1158, rød), biskop og martyr.

TIRSDAG d. 15.: Albert den Store (hvid), biskop og kirkelærer.

ONSDAG d. 16.: Gertrud (s. 1159, hvid), benediktinerinde.

TORSdag d. 17.: Gregor Undergører (s. 1159, hvid), biskop.

FREDAG d. 18.: Peter og Paulskirkens indvielse (s. 1160, hvid).

LØRDAG d. 19.: Elisabeth af Thyringen (s. 1160, hvid). Ihukommelse af Pontian (s. 1160), pave og martyr.

SØNDAG d. 20.: 24. og sidste søndag efter pinse (s. 755, grøn). Ihukommelse af Felix (s. 1161).

UNGE KATOLSKE ARBEJDERE

afholder retræte-week-end for katolske lærlinge og unge arbejdere 17—30 år lørdag—søndag 26.—27. november på Aasebakken. Retræteleder: pater Drouzy O.P. Pris: excl. rejseudgifter kr. 10,-. Da der er begrænset plads, må man tilmelde sig i god tid til Per Wedell Topp, Asminderødgade 3, 3., København N. Ægir 3114 x.

Bestyrelsen

Efter et kort sygeleje er min elskede hustru og moder til mine tre børn,

Fru BARBARA SØRENSEN
f. Voggesser

Medlem af den hl. Franciskus III. Orden, den 3. november 1960 afgået ved døden, 81 år gammel.

Frederiksberg, Mikkelpborg, Ribe
Laurits H. Sørensen
Kunstmaler.

R.I.P.

R.I.P.

Mandag den 14. november kl. 20 synges højtidelig requiemmesse for grevinde Erikka Scheel (sr. Marie Michèle de la Croix) i Sankt Andreas kirke i Ordrup.

Vincentforeningen
Danmarks Katolske Kvindeforbund

I dyb ærbødhed vil vi mindes Père Pressoir, en ægte søn af Frankrigs kirke. Jeg kan ikke besøge ham mere, men med sin store kærlighed til os danske og til det land, han aldrig havde set, men elskede at høre om, føler jeg, at hans kloge, grå øjne vil følge os, og fra tid til anden vil vi høre det hviske i øret: »Eh bien, mon fils!«

Kjeld Geertz-Hansen

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 5, Kolding
Telefon 153

PETER FROM

Kolonialhandler

Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1951, 1952
Kolding

1. kl. okse-, kalve- og svinekød,
konserves

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger

Telefoner: 115 - 1533 - 1537
Kolding

Fa. M. Lauridsen

Indeh.: M. Lauridsen og
Ernst Clausen

Blikkenslagere, aut. gas- og vand-
mestre

Rendebanen 8
Telefoner: 1287 og 4623
Kolding

H. OVERBECK

Elektroinstallatør

Telefon 3555 - Kolding

Murerimester- og entreprenørforr.

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen
Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30
Lys - Kraft - Varme

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

BERRING & LARSEN A/S

KUL - KOKS - OLIE

Jernbanegade 29, Kolding
Tlf. 1850 flere ledn.

Under en høj, blå efterårshimmel vrimlede blomsterne frem i de dejligste broncefarver. Chrysanthemer, asters og georginer, mangefarvet løv, røde roser og hvide nelliker lå og falbød sig i de mange boder langs »Ramblaen«, Barcelonas smukke, livlige boulevard.

I dag hørtes ingen råben og skrigen for at påkalde den forbipasserendes opmærksomhed, for på denne »de Dødes dag« smykker spanierne deres kæres hvilested, da mindes man de døde med en kærlig sammensat buket blomster, og få er de grave, som ligger glemte hen.

En gang om året standser den livlige spanier midt i sin travle virken for at mindes døden, som han til daglig helst ikke husker på. Så lægger han sine blomster ved en halvtredsunket grav, knæler i bøn, og kort efter er han ude i det pulserende liv, som vil fortsætte at pulsere, også når han selv ligger derude under poplernes susen.

Ustandseligt, evigt vil det gå sin ubarmhjertige og dog lægende gang, livet, som skal leves selv om hjertet er ved at briste i sorg.

Sortklædte mennesker vandrer til gravene med favnen fuld af blomster. Kirkeklokkerne ringer monotont og uden ophold, deres vemodige klang sitrer i den høje, rene luft, og røgelsesduften blander sig med nellikernes sødlige ånde.

Denne ene dag er helliget dem, som gik forud, denne ene dag af årets 365 dage ringer klokkerne dem til ære fra den tidlige morgen.

Der læses sjælemesser, der bedes for de døde.

Måske beder de døde for de levende!

☆

Berømte mænds grave smykkes efter ordre fra staten. Disse mænd, som har efterladt sig et navn, hvis minde lever videre i deres dejlige digterværker, sådan som Catalunias stolthed, den store forfatter *Maragall*, *Jacinto Benavente*, Spaniens store dramatiske, *Verdaguer*, som har skrevet det store heltegedigt »*La Atlántida*«, for dem er der rejst mausoleer, på deres grave lægges de obligate kranser med stive evighedsblomster, som bliver liggende til næste november, men ingen kaster sig grædende over deres blomstersmykkede grave, ikke én knæler i bøn og opsender en tak til den store digter, som gavmildt strøede sine tanker ud til en verden, der først bagefter tilfælde forstod deres værdi.

Alle disse malere, billedhuggere, tonekunstnere og forfattere, som er gået ind i rækken af »berømteder«, de får kun krans af en sortklædt herre, sommetider er han alene, men som regel er han i spidsen for en komité, der stiv og udeltagende overværer at en af medlemmerne knæler ned for at lægge kransen på graven.

☆

Til daglig ligger de spanske kirkegårde øde og blomsterforladte hen. Ikke fordi der sørges mindre i Spanien, men der resigneres hurtigere, den katolske kirke har lært spanierne fra barndommen, at legemet kun er et hylster, jorden kræver igen, og det fuldkomne opstår, når sjælen er blevet frigjort deraf.

Desuden er de dødes have i Spanien ofte et ret uhyggeligt sted, kun stene med navneplader og hist og her et knugende stort mausoleum eller et krucifiks skåret i træ, men ingen blomster, intet stykke jord plejet af kærlige hænder, kun nogle alvorlige cypresser, der trofast står vagt og så alverdens små fugle, der bygger rede i kirkemurens mange revner eller dybt inde i cypressernes hang.

☆

Og tiden ruller videre. Kun tyve år siden at verden rystedes ved beskrivelsen af den spanske borgerkrigs blodige rædsler. I dag er den trådt i baggrunden for så meget andet og værre, som er sket og sker. Den ene begivenhed afløser lynhurtigt den anden, ingenting får rigtig tid til at bundfælde sig. Måske er det godt.

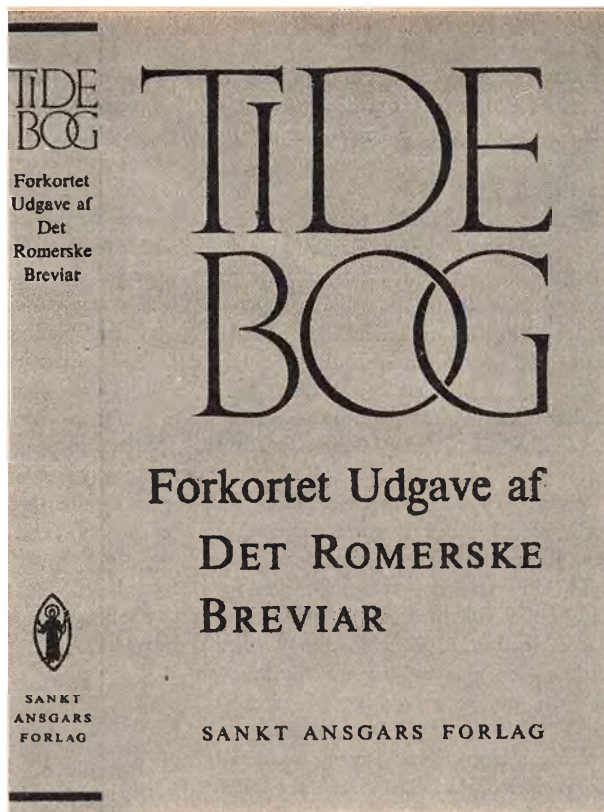
Tiden ruller videre som en stor bold med et væld af farver, allesammen får vi lov til at lege med den, men kun sjældent fæstner farverne sig i ens erindring, kun de, der smitter af på en selv, sidder uhjælpelig fast.

☆

Det er en smuk skik Spanien bevarer. Smukt at standse et øjeblik og tænke sig lidt om, at mindes dem, som gik bort og som nu sikkert er langt klogere end vi selv, fordi de har fået lov til at se det største.

Udenfor byen ligger en af Barcelonas smukkeste kirkegårde »el cementerio nuevo«. Lige ved indgangen til havnen ligger den, og bølgerne brus slår mod boldværket, som den ligger bagved.

Om aftenen, når portene er lukkede ind til de dødes have, kastes lyset fra

I mandags udkom den tidligere omtalte danske tidebog, som vi snarest udførligt vil anmelde. Vi bringer en formindsket gengivelse af bogens omslag.

Videnskab i Guds tjeneste

Vi katolikker bliver ofte spurgt, hvordan et fornuftigt menneske, måske endda noget så ophøjet som en videnskabsmand, virkelig for alvor kan gå hen og blive katolik. Må det ikke forklares som en sjælelig spaltning hos ham, en art schizofreni? Står der ikke to modstridende elementer uformidlet i hans bevidsthed, det religiøse element, som passende kan henvises til søndagene, og det fornuftige, videnskabelige, som f. eks. udfolder sig, når han om hverdagen står bøjet over laboratoriets mikroskop? Som svar herpå kan katolikken redogøre for sin optimistiske overbevisning om harmonien mellem tro og viden, belægge sin tro med Vatikanerkonciliet definitioner, eller argumentere filosofisk med, at sandheden er én, og at den,

Monjuichfortets skarpe projektører over de mørke alleer, og om morgenen, når livet i storbyen begynder, synger fuglene deres lovsang over de hvide sarkofager, synger som om deres små struber skulle sprænges. Ellers ligger alt stille på denne dag, Alle Sjæles Dag.

Astrid Diemar

da den er genstand både for tro og viden, udelukker en modsigelse mellem dem. Heroverfor reagerer ikke-katolikken som regel blot med et skuldertræk. Alt dette må være teori, ganske vist måske en skøn teori, men ikke realiteter, ikke praksis.

Og når man skuer ud over den videnskabelige arena i Danmark, kan man godt forstå folks reaktion. Der drives nu kun sjældent herhjemme direkte antikirkelig polemik. At føre krig med den velkonsoliderede folkekirke er lidet ærefuldt. Kampen mod kristendommen føres nu på en anden og mere indirekte måde. Det farligste bliver i vor tid de ubevidste materialistiske forudsætninger, som næsten umærkeligt sniger sig ind over os gennem universitetsundervisningen. Klimaet, den akademiske luft, vi ånder i, rummer materialismens giftstoffer. Derfor er det så befriende at stifte bekendtskab med katolsk universitetsarbejde i udlandet. Det virker som et pust af frisk luft gennem et åbent vindue.

Et sådant åbent vindue eller i hvert fald en lille trækrude oplevede man i august måned, da nogle franske profes-

P. F. KJELDSSEN

Skomagergade 34
Telf. Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

*Skolebøger - Skolerekvitter -
Læsekreds - Skønlitteratur - Papir
Fyldepenne - Foto i stort udvalg*

Roskilde Bøghandel

St. Olsgade 24 - Tlf. 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Tlf. 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg
St. Olsgade 13 - Telf. 157
Roskilde

MØNSTERBAGERIET

St. Olsgade 17
Roskilde
Telefon 1365

Malerfirmaet

Edvard A. Petersen

Kornerupsvænge 5 . Roskilde
Telefon 1694

C. J. Gerlachs eftf.

Hersegade 9, Roskilde
Tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevine

Hjørnet af Algade og Olsgade

Bedste indkøbssted i Roskilde

A/S Nakskov Kulimport

Telefon 17

CHR. STEFFENSEN

Herreekvipering

Søndergade 2 - Telefon 796
Nakskov

sorer ved et åbent hus i Academicum Catholicum forelagde deres videnskabs nyeste resultater. De tilstedeværende fik et levende indtryk af, at den katolske videnskabsmands intellekt ikke fører ham bort fra Gud, men tværtimod nærmere til Gud. Hvordan er nu rammen om hverdagens arbejde for sådanne videnskabsmænd? Lad os tage som eksempel det katolske universitet i Paris, Institut Catholique.

Dette universitet står på samme niveau som de franske statsuniversiteter. De studenter, der indskrives sig ved dets fakulteter, har ret til at gå til eksamen på statsuniversitetet. Der er 6 fakulteter og et universitetsbibliotek på over 1/2 mill. bind. For tiden er der indskrevet 7.000 studerende, og 400 professorer holder hver uge over 650 forelæsninger og øvelser.

Men ikke nok med det. Udover det direkte universitetsarbejde findes der bl. a. en faglig sammenslutning, Union Catholique des Scientifiques Français, som holder kontakten ved lige mellem de enkelte forskere. Man afholder faste møder indledt med messe, og et foredrag eller en diskussion efterfulgt af fællesmåltid giver anledning til nyttige samtaler på tværs af de faglige skel, noget

som vi danskere i formindsket målestok kan opleve i AC. Den enkelte katolske forsker kan drage nytte af specialisterens viden inden for andre fag end hans eget, og sammen kan katolikker drøfte de videnskabelige problemers forhold til den kristne tro.

Også skriftligt finder denne drøftelse sted inden for Union Catholique des Scientifiques Français. Man udgiver et tidsskrift, »Bulletin«, der udkommer i 66 årlige hæfter og indeholder orienterende artikler, diskussionsindlæg, oplysninger om ny litteratur etc. Fra dette tidsskrift kan vi til afslutning passende hente professor Etienne Gilsons smukke ord:

»Hvis man vil drive videnskab for Guds skyld, er den første betingelse, at man driver videnskab for dens egen skyld, eller som om man drev den for dens egen skyld, fordi det er vejen til at tilegne sig den... På samme måde med kunsten, for man må mestre sin kunst, før man kan gøre fordring på at stille den i Guds tjeneste. Det fortælles os, at det var troen, som byggede middelalderens katedraler. Det var det uden tvivl, men troen ville ikke have kunnet bygge noget som helst, hvis der ikke også havde været arkitekter. Og hvis

det er sandt, at Notre-Dame's facade er en sjælens higen mod Gud, udelukker det ikke, at den også er et værk af geometrien. Man må have kendskab til geometri for at kunne bygge en facade, der er et udslag af kærlighed.

Men hvis vi skylder vor katolske tro at ære naturen, forstanden og den teknik, hvormed forstanden udforsker naturen, skylder vi den også at forstå at lede denne videnskab tilbage mod Gud som dens mål, for Han er dens ophav: Deus scientiarum dominus, Gud er videnskaberens herre. Og ligesom jeg tilod mig at anbefale folk, som har fået kald til at tjene Gud på disse områder, at drive deres videnskab eller kunst, således tillader jeg mig også af alle kræfter at anbefale alle de mennesker, der har gjort sig til herre over disse fag og for alvor vil bringe dem tilbage igen til Gud, at lære teologi og føre den ud i livet.«

Jacob Thomsen

UNGT KATOLSK ÆGTEPAR søger 1 eller 2 vær. lejlighed i København eller nærmeste omegn. Da vi venter et barn, ville vi være lykkelige, hvis nogen vil hjælpe os med en lille lejlighed. Vi er begge boligberettigede.

Henrik Jensen
c/o Christiansen

Jagtvej 209, 2. th., København Ø.

SANITÆRE ANLÆG
VARMEANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUF OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22
København K.
Tlf. *Minerva 2314

Glarimester
POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N
Nora 7977

Schulstad
maltede

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører
Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

KBK

Aktieselskabet
KØBENHAVNS
BRÆNDELS KOMPAGNI
Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Schjøth's Farvehandel

Amagerbrogade 160.
Tlf. Am. 2780.

Alt linoleumsarbejde
udføres fagmæssigt.

Ove Juel-Christensen

Centr. 408

Kaffe og kolonial en gros

Kaj F. Fjording

Murermester

Christiansholmsvej 2 A.
Klampenborg.

Tlf. Ordrup 5722 og 6850.

HARTMANN

Musik

Godthåbsvej 132 - København F
Tlf. Go. 2526 - Giro 102 727

Katolske begravelser

Benson

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

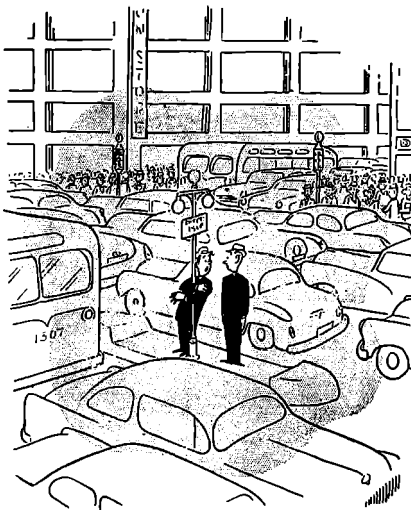
København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

D. Plate Petersen

Malermester

Tlf. Fasan 2718

— Jeg kan næsten ikke vente, til vi
skal sendes tilbage til Kina!

P. A. Nielsen & Co.

Skindergade 28, København K.
Tlf. C. 828

Udlejning af service, borde
og stole
Alt til festen.

Lev. til katolske institutioner.

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedi-
tion, Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42

Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Carl Petersen

Kolding . Tlf. 3238 & 3239
Konfektion . Kjoler . Manufaktur

Sjælland

Tømrermester

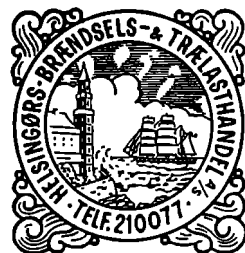
EJNAR J. NIELSEN

Frejasvej 20 . Tlf. 21 03 11
Værksted & Plads
Nygade 2 . Helsingør
Telefon 21 00 81

H. Holm Nielsen

Bageri & Konditori

Sjærgade 32 . Helsingør
Telefon 21 06 88

Sønderjylland

K. J. HØJLAND

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg
Telefon 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed

Telefon 829
Kongensgade 64, Esbjerg

M. WITH

Bageri & Konditori

Kirkegade 150 . Esbjerg
Telefon 1526

GUNNAR SKOV

Kaffe - vin - konserver

Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telfon 576

Vestjydsk Rør-
& Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

FILM og TEATER

Sort karneval

Så fik nok en sort film premiere herhjemme, d.v.s. sort kun for så vidt angår rollebesætningen. Instruktøren er den unge franskmand Marcel Camus, ét af navnene bag »den ny bølge«. Han har luret

de italienske neorealister kunst af at anvende amatører, bortset lige netop fra danserinden Marpessa Dawn, der har den kvindelige hovedrolle. Den mandlige hovedrolle udføres af en fodboldspiller, en kendsgerning, man af og til mindes om i hans store dansepartier.

I denne film har man igen moderniseret et klassisk tema, denne gang den gamle græske tragedie om Orfeus og Eurydike. Hele første halvdel af filmen forløber imidlertid som en festlig, sprudlende og overdådig optakt til det årlige karneval i Rio de Janeiro. Man får et glimrende indtryk af dette musikalske folks glæde og livsudfoldelse i denne festrus, der præger hele byen. Indbyggerne kan næppe gå almindeligt, men må ustandselig foretage dansetrin, og lige meget hvad de får mellem hænderne, kan det frembringe om ikke lige frem musik så dog en inciterende rytme.

Først lidt efter lidt bryder handlingen ud af dette menneskemylder, og de en-

kelte hovedpersoner begynder at spille deres roller. Som i det græske teater optræder en slags fortæller, — her er det, den helt uimodståelige Serafina. Alene for hendes spil kan man roligt anbefale filmen. Takket være hende møder den moderne Orfeus, en sporvognskonduktør, sin Eurydike, der er Serafinas kusine, som er flygtet hjemmefra.

Historien udvikler sig i en blanding af ballet, pantomime og symbolik. Døden, den ukendte, optræder i moderne abstrakt forklædning blandt de andre karnevalsdeltagere og optager forfølgelsen af den uheldige Eurydike. Disse flugtscener forekommer en kølig nordbo vel langtrukne, ligesom en ballet, hvor man forlængst har gættet handlingen, men skal have alle attituder med. Det fortsætter til den bitre ende, hvor Orfeus styrtes i dybet med den døde Eurydike i armene.

I et poetisk og yndigt efterspil ser man det uødelige pars arvtagere i den ny generation — for kærligheden, som de to har symboliseret, kan ikke dø.

Først så er filmen slut, en film, der ingenlunde lader tilskueren ligegyldig; men undertiden er man ved at glemme dens idé, der er tilbøjelig til at drukne i lidt for megen »Tag-med-Camus-til-Rio«-stemning.

bm.

Halløj i skattevæsenet

Man sidder bestandig med en fornemmelse af, at det kunne være blevet meget morsommere, hvis en mere vittig instruktør havde stået bag filmatiseringen af Marcel Aymés roman om manden, der gik gennem mure. Ladislav Vajda har lavet en sød lille film, men vi røres langt mere end vi mores og er således langt fra

fransk atmosfære. Instruktøren har imidlertid fastholdt og gennemført sin stil, så det i hvert fald er blevet en helstøbt film uden pletter. Alene det er en tilfredsstillelse.

Heinz Rühmann er overmåde sympatisk som den godmodige lille superman, der på trods af sine overnaturlige evner bevarer hjertets renhed.

Man går således ikke forgæves, hvis man trænger til et hyggeligt lille frikvarter.

Bo

Djævelens tænder

Den danske titel virker ret konstrueret, og er ikke nær så betegnende som originaltitlen »The Savage Innocents«. Det er jo netop uskylden, som skjuler sig bag vildskaben hos eskimorne, man søger at

belyse og til tider overbelyse, for starten er lige så vild som slutningen uskyldig.

Det er ikke megen sympati, man har tilovers for de rå og vilde mennesker i de smukke omgivelser. Med undren og væmmelse ser vi dem i begyndelsen boltre sig hæmningsløst som bytte for deres lyster og laster. Vi betragter dem nærmest på samme måde, som vi betragter interessante men farlige dyr. Men så snart vore egne repræsentanter kommer ind i billedet, sker der en drejning. Al sympatien samler sig nu pludselig om vore mærkelige bekendte. Måske hænger dette sammen med, at af de to onder vælger man altid det mindste. Heller ikke vi føler nogen form for tryk overfor de hvide, hverken med hensyn til den underligt uengagerede leder på handelspladsen eller missionæren, der så ynkeligt kommer til kort. Det er ikke uden en vis forståelse, man ser Inuk knuse hans hoved mod ismuren, fordi han har fornærmet ham, ved ikke at tage mod tilbudet om at »elske« med hans kone.

Filmens har en klar idé. Der er ikke nogen tvivl om, at den vil fortælle os om en eskimos møde med en civilisation. Folk, der har forstand på grønlandske forhold, vil måske sige, at der er en underlig eskimo. Det skal jeg ikke kunne udtale mig om. Derimod vil jeg tillade mig at tvivle på, at civilisationen udelukkende skulle være repræsenteret af mænd, som bag et for øjet velbehageligt ydre, skjuler en åndelig såvel som følelsesmæssig afstumpethed.

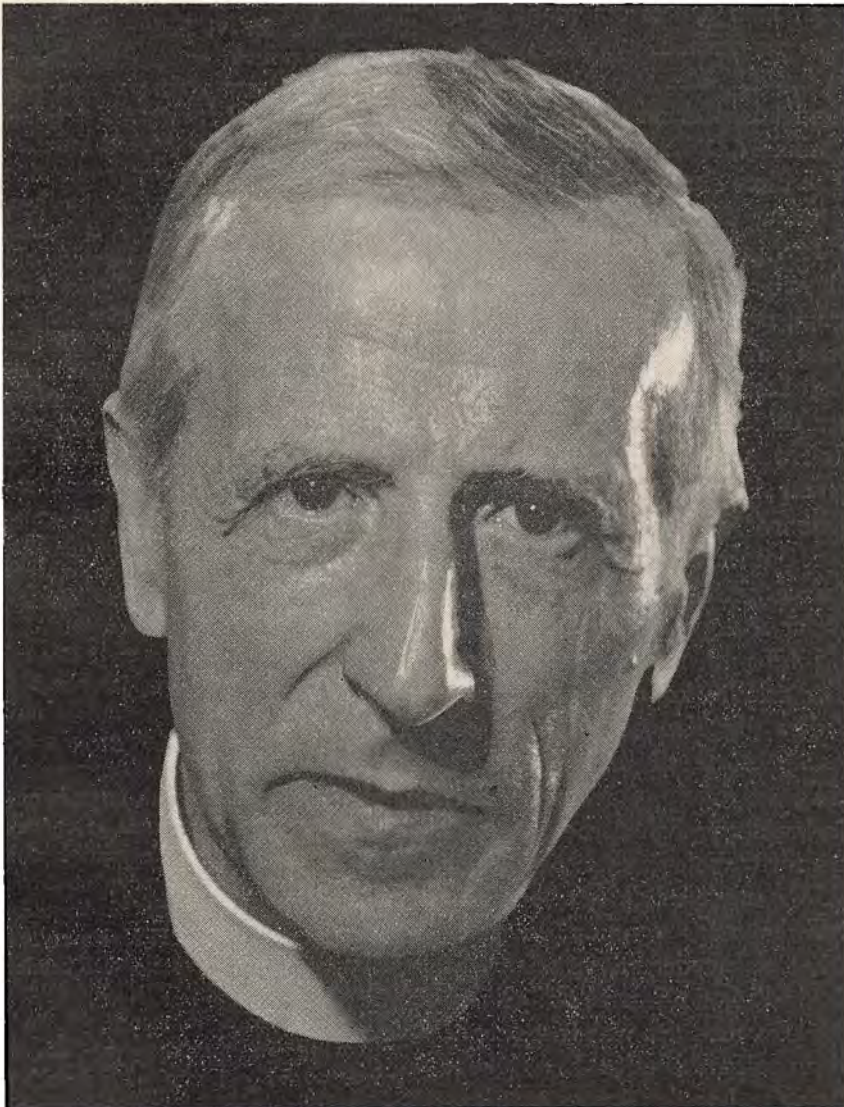
Det har sikkert været meningen at rejse spørgsmålet: Kan vi give disse mennesker noget?, men det lykkes ikke instruktøren at rive os med. Han har ikke været ærlig i sin fremstilling af de implicerede parter, og derved nægter vor forstand, at tage selve sagen alvorligt.

Djævelens tænder er med sine fine billeder, den yndige Yoko Tani som Asiak og sin nye idé en ikke uinteressant levende billedbog, anbefalelsesværdig for folk, der kan lide at kikke billeder, og som ikke viger tilbage for lidt barske scener af og til.

HB.

KATOLSK ugeblad

Står den kristne tro i modsætning til naturvidenskaben? Det er et synspunkt, som ofte gøres gældende af hjemlige intellektuelle og af dansk ungdom i det hele taget. I interviewet side 3 imødegås denne opfattelse af en kaolsk videnskabsmand, biologen Arthur Bahnert, bl. a. på grundlag af jesuiterpateren Teilhard de Chardins epokegørende værk »Fænomenet menneske«, der kaster lys over udviklings-teorien. Fotografiet af pateren er taget kort før hans død.

Familien
Kennedy

Hvad jeg
lever for

Forberedelse
til kirkemødet

Sex og
forbrydelser

Tyske planer om
evangelisk - katolsk
kirke

Denne mr. Kennedy

— Jeg har det indtryk, at et meget stort antal amerikanske katolikker og især præster og biskopper kun er mådeligt begejstret ved udsigten til at se en trosfælle rykke ind i Det hvide Hus. På den ene side må katolikker selvfølgelig føle det kulturelt deklasserende med den uskrevne lov, der siger, at i dette hus må der konfessionelt set bo hvem som helst, blot ikke en katolik. På den anden side frygter de, at en hvilken som helst fejltagelse, en katolsk præsident måtte komme til at gøre, af hans mange modstandere vil blive fulgt op med et:

— Ja, hvad sagde vi? Det er da klart, at det må gå galt med en katolik på den post!

Omtrent sådan forklarede for et par måneder siden en ung dansk præst, der var hjemme på ferie fra et klosterliv i Amerika. Han regnede da vistnok ikke med, at en katolik ville kunne overvinde den hæmsko, hans tro ville udgøre i valgkampen. Ganske vist ligger det pågældende kloster også i en egn, der næsten er fuldstændig protestantisk, og hvor de få katolikker derfor i særlig grad får den manglende kærlighed at føle. Iøvrigt er det en velstående landbrugsegn.

Og det var da heller ikke farmerne eller forretningsfolkene, men først og fremmest arbejdere og andre småkårsfolk, der stemte på Kennedy. Sine største sejre vandt han i industriområderne og i de store byer. Det er muligvis sandt, hvad Kristeligt Dagblad skrev inden valget, at »det lader sig ikke nægte, at den romersk-katolske kirke i Amerika særdeles effektivt søger at skabe sig magt og ikke altid viser forståelse for

anderledes tænkende«. Enten må amerikanerne ikke være af helt samme opfattelse, eller snarere ved de, at det ene kirkesamfund i så henseende ikke har stort at lade andre høre. Endelig er der en tredje mulighed, som nok kommer sandheden nærmere: Kennedy sejrede ikke fordi eller på trods af, at han er katolik, men fordi man syntes om manden og hans program. Dette pjat med, at en katolik ikke tør snøre sit skobånd uden forinden at konsultere Vatikanet, vinder efterhånden ikke tiltro andre steder end i Alabama og Skandinavien.

Iøvrigt gik John Kennedy ud til vælgerne med et velfærdsprogram, der i mangt og meget bærer præg af skandinaviske idealer. Han fastslår, at ethvert menneske har en soleklar ret til visse ydelser fra samfundets side. Alle mennesker har ret til et nyttigt og vellønnet job, og indenrigspolitikens fornemste mål må være fuld beskæftigelse. Kennedy har indset, at der er noget galt med systemet, når 4,5 mill. mennesker går mere eller mindre konstant arbejdsløse. Videre går Kennedy ind for ofenfentlig støtte til boligbyggeri og billig lægehjælp, især for gamle. Forbundsmyndighederne skal yde mere til skolevæsenet og hjælpe USA's underudviklede områder med en slags egnsudviklingsplaner. Det betyder selvsagt ikke, at Kennedy har prisgivet det private initiativ, men det væsentlige er, at disse velfærdsidealere har fundet genklang hos den jævne amerikaner.

Uanset hvem amerikanerne havde valgt som præsident vil denne præsident i de kommende år blive tvunget til at træffe afgørelser af

global rækkevidde. Vi får se, om Kennedys konfession vil skærpe agtpåagivenheden omkring hans politiske handlinger.

Af og til kan det synes en fordel at skulle præsentere sig som kvæker eller mormon eller som tilhørende en eller anden forvirret sekt. I så fald kan man nemlig kun opføre sig klogere end ventet.

E.D.

Obs.

Julemarked! Allerede? Men det gør nu ikke noget, for vi husker alle dagen som noget muntert og hyggeligt. Der er andre julearrangementer, som man godt kunne undvære. Julemarked, det er noget med børnetombola, vinbod, gavebod, loppetov og meget andet godt. Ikke mindst en glimrende restaurant, hvor opofrende mennesker nede i en kælder, skjult for alles blikke, tilbereder alle slags gode sager til rimelig pris: Godt uden at være overlæsset. Men tingene skal jo komme et sted fra! Alt kan bruges lige fra brugte (helst lidt interessante) frimærker til en hjemmebagt lagkage; for ikke at glemme håndarbejderne. Alle gaver bedes afleveret til Katolske Menighedsplejers kontor, der har åbent mandag, tirsdag, torsdag og fredag kl. 13—15, samt onsdag kl. 18—20. Derudover kan man træffe aftale om aflevering med fru Nygaard Hansen, PA 6936, der svarer hele dagen.

Hvortil nu hele dette postyr? Det må vi ikke tabe af syne. Jo, Katolske Menighedsplejer løser tre opgaver: at holde omtalte kontor, hvor der gives social rådgivning af en fuldt uddannet socialrådgiver; at udøve katolsk børneforsorg gennem kontoret og gennem et specielt udvalg; og endelig at yde jurldisk rådgivning, ved erfarene advokat. Når bortses fra to fastansatte på kontoret, gøres alt andet gratis. Huslejen er meget lav, men lys og varme skal betales, papir og porto også.

Vi håber derfor, at mange vil finde vej om til Stenosgade søndag den 4. december. Vel går man på julemarked for at købe pæne julegaver til rimelig pris, men man må aldrig betragte det som en god forretning, man gør. Derimod som en god, ja livsvigtig sag man støtter med de penge man nu engang bør afse til godgørenhed.

Kjeld Geertz-Hansen

De kan ikke tro på en personlig GUD i 1960! - siger de

En katolsk naturvidenskabsmand
om Darwin og tanglopper
og »the missing link« og meget andet

DEBATTEN OM GUD, om det evige liv og om Kristi guddommelighed bølger frem og tilbage i pressen og radioen, på talerstole og i små røgtykke hybelrum. Man kan knapt gribe en avis i dag uden at se problemerne behandlet. Og fælles for en kreds af hjemlige intellektuelle er dette synspunkt:

Man kan ikke tro på en personlig Gud i 1960, end-sige et syndefald. Videnskaben har aflivet begge dele med biologien i spidsen. Det eneste, en ærlig intellektuel i dag kan tro på, er udvikling!

Foran mig sidder en katolsk videnskabsmand, biologen *Arthur Bahnert*. Han konverterede *under* sine biologiske studier. Og i dag er han i færd med at arbejde sig frem til en filosofisk magisterkonferens med naturfilosofi som speciale.

— Jeg har stået overfor alle disse indvendinger gang på gang, siger *Arthur Bahnert*. Jeg har endog fået slynget i hovedet fra en kendt dansk naturvidenskabsmand, at en overbevist kristen ikke kan være en ærlig videnskabsmand samtidig. Han må ganske simpelt inddele sit døgn sådan: kl. 9—17: videnskab, efter fyraften: religiøs! Når situationen rides så skarpt op, synes jeg man skylder de hjemlige ateister

en indrømmelse: den religiøsitet, de sporer omkring sig, er farvet af Luther, og Luther kasserede den menneskelige fornuft som noget, der var i bund og grund fordærvet og altså uegnet til at erkende sandheden. Han skabte den uoverstigelige afgrund mellem tro og viden, der har gjort så mange videnskabsmænd til ateister. Den katolske kirke på sin side mener ganske vist, at den menneskelige fornuft er i nogen grad beskadiget gennem syndefaldet, men ikke nok til at gøre den ubrugelig som erkendelsesmiddel. Det er tværtimod katolsk opfattelse, at Guds eksistens lader sig erkende gennem fornuften: Gud som en første-årsag til alt liv, som opretholderen af alt liv og som den, der på et vist tidspunkt har indgivet ét — eller flere — menneskelignende væsener bevidsthed: sjæl. At vi har et bevidsthedsliv er jo nemlig noget, som udviklingslæren ikke forklarer, den gælder kun legemet. Dr. phil. Poul Brandt Rehberg udtrykker det sådan:

»For mig personlig som fysiolog er der ét problem, jeg ikke kan løse: bevidstheden!«

— Hvad biologien har lært Dem om udvikling, har altså ikke fjernet Dem fra Gudserkendelsen.

— Den har netop bragt mig i den nærmest tænkelige kontakt med pave Pius XII's rundskrivelse »*Humani generis*«, (Om menneskets oprindelse) fra 1950, hvori paven slår fast, at menneskelegemet må anses for resultatet af en udvikling fra en lavere og enklere organisme. Som biolog *må* man hævde udviklingsteorien som forklaringen på mange af naturens foreteelser. De forskelligste dyrearters foster-udvikling er så forbavsende parallel, at den eneste forklaring må være en fælles rod. Dar-

win har slået vinduet op til en storslået udsigt. Men fejlen er, at naturvidenskaben gør sig skyldig i en forkert problemstilling ved at stikke næsen ned i mikroskopet og spørge, hvor den finder Gud i det, den ser dernede. Vil man erkende Gud via det, man ser i mikroskopet, er man ude at svømme. Et mikroskop er ikke en katedral, men et apparat til nærmere indsigt i f. eks. tanglopper — kort sagt: i naturlovene. Men vil man nærmere ind på livet af den første årsag, også til tanglopper, må man komme det via filosofien; den er broen mellem videnskaben og troen.

— På disse områder, siger *Arthur Bahnert*, er begreberne herhjemme fortvivlende udflydende. I en radioudsendelse for ungdommen om religion blev forskellige spurgt, om de troede på en Gud. En svajer svarede, karakteristisk for mange danskere i dag: »Det ved jeg

Arthur Bahnert

ikke! På den ene side er der videnskaben og på den anden side religionslæren og det, han har fortalt mig om, hvad der står i Bibelen. Men jeg tror nu mere på videnskaben end på religionen — den er for tåget!»

For mig som katolik kan religionen aldrig blive en slags tåget modsætning til videnskabens lysende klarhed. Jeg er enig med protestanten i, at Gud er ophavet til alt. Men filosofien — eller lad mig sige: brugen af min fornuft, er samtidig den lygte, der fører mig ud af tågerne og frem til en stadig klarere erkendelse af, at *Gud er alt og i alle*, enten vi vil eller ej. Allerede Aristoteles kom dertil. Fra gudserkendelsens milepæl lyser filosofien mig videre fremefter i logisk rækkefølge. Og der kommer et øjeblik, hvor filosofien og åbenbaringen *må* møde hinanden. Der bliver ingen absurditeter tilbage, ingen fortvivlet modsætning mellem tro og viden, ingen brug for den Søren Kierkegård'ske

tanke-akrobatik, der går ud på at tro mod bedre viden — kun en fredfyldt erkendelse af, at det, jeg tror på, er større end det, jeg fatter.

Et af de interessanteste udtryk for katolsk tankegangs harmoni med videnskaben er den berømte franske palæontolog (forsker af fortidige dyreformer), jesuiterpateren *Teilhard de Chardin's* værker, ikke mindst hans meget omtalte bog »Fænomenet menneske«, der netop i disse dage er udsendt i dansk oversættelse hos Jespersen og Pio. Han hævder, at selve universet er udvikling, at det har nået sin højeste udvikling i mennesket, og at denne udvikling vil fortsætte på det åndelige plan henimod det stadium, da mennesket uden forbehold siger ja til Guds vilje. Det er en udbredt misforståelse, som også har været ventileret i dagspressen herhjemme, at Teilhard de Chardins bøger er sat på index. De står blot *foreløbig* for hans egen regning og er forbudt som lærebogs-mate-

riale på katolske præste-seminarier. Men deri behøver man kun at se et udtryk for Kirkens forsigtighed overfor nye og uprøvede tanker. Dette hans hovedværk vækker den dybeste interesse i ligeså høj grad indenfor den katolske gejstlighed som blandt hans verdslige kolleger i naturvidenskaben, så meget mere som han i Kina har været med til at finde et af »the missing links«, et af de manglende led i udforskningen af menneskeslægts oprindelse. I et af de førstkommende numre af Ugebladet kommer jeg nærmere ind på denne opsigtsvækkende bog i en kronik. Og når jeg har kastet mig ud i det filosofiske studium som supplement til det biologiske, er også det et naturnødvendigt udslag af, at jeg er katolik og videnskabsmand. Jeg gør det i håb om at komme til at være en lille smule med til at give troens *klarhed* videre i den hjemlige tågedis —!

I. L.

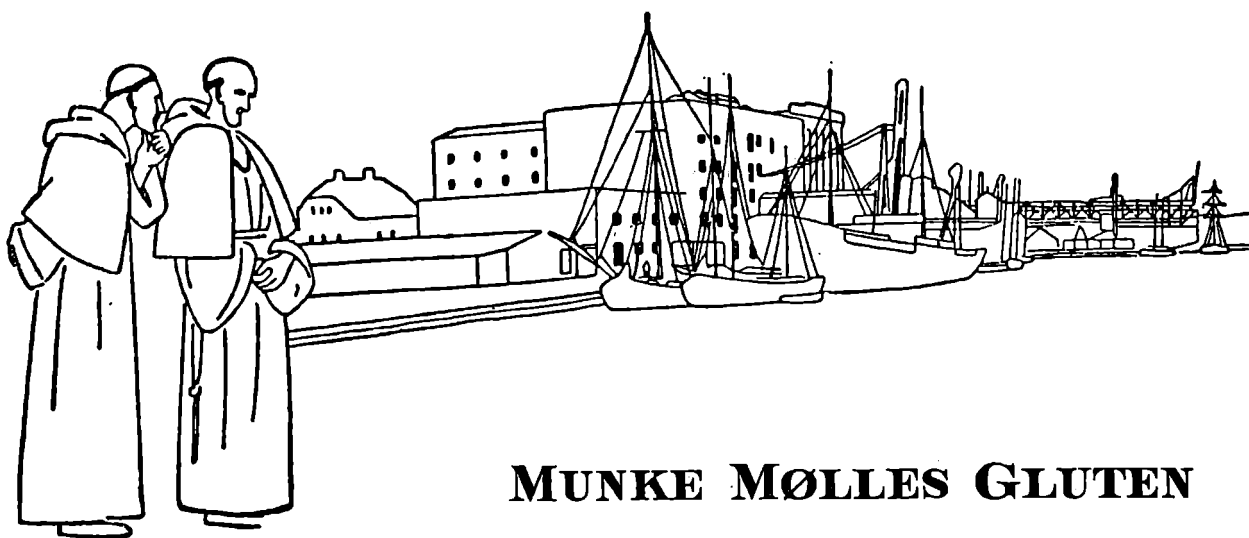
Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

Specialitet: Frue frakker.

A/S I. Rørding & Co. VEster 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

MUNKE MØLLES GLUTEN

Hvad jeg lever for...

af Bernhard B. Andersen

At eksistere i dette vort univers vil altid sige at give og modtage i gensidig afhængighed, for sådan er universet indrettet. Vi kender intet i universet eksisterende, der ikke har fået sin eksistens fra og giver sin eksistens videre til sine omgivelser.

Selv ved at dø må vi tjene vore omgivelser. Legemet opløses i sine bestanddele og fortsætter i ny form: gives videre til en ny eksistens. Både mens vi lever og efter vor død opsuges vore tanker, følelser og handlinger af det stof og de væsener, der findes i vor omverden. Derfor konstaterer vi aldrig nogen total udslettelse, kun vekselvirkninger og forvandlinger, indbyrdes korrespondance mellem af hinanden afhængige eksisterende. Jeg kan intet gøre — uden at gøre det for andre. Jeg kan slet ikke leve eller eksistere uden først at have fået min eksistens af andre, eller uden at andre eksisterende giver mig materiale til at opretholde min eksistens.

Denne *tilværelsens orden* kan jeg protestere imod, men ikke forandre, gøre oprør mod, men ikke undrage mig. Den siger uden omsvøb, at jeg *intet er af mig selv, intet ved af mig selv, intet kan af mig selv, intet har fra mig selv*.

Noget grupperede sig på forunderlig vis i mors liv og modtog eksistens og næring af hende til en eksistensform, der i en vis lovmæssig orden undergik forvandlinger og gennem uafsladelig korrespondance med omgivelserne blev til det, den er i dag: et menneske, mig, der nu skriver på maskine og skal fortælle, hvad jeg lever for.

Hvorfra skulle jeg vide det? Jeg kan sætte mig visse opgaver og søge at løse dem. Jeg kan bevidst ville binde mig til særlige åndelige og materielle ting fremfor andre. Jeg kan ønske og virke for, at noget foranderligt skal bibringes en bestemt form, jeg sætter pris på. Men er det sikkert, at det, jeg *går ind for*, er det samme som det, jeg *lever for*? Er det ikke muligt at gå ind for noget, man ikke lever for?

Det er klart, at livsførelsen betinges af livsanskuelsen, og lige så indlysende, at livsanskuelsen betinges af livsrummet (de faktiske omgivelser) samt mit forhold til det stof, som herfra ustandselig strømmer ind mod mig.

Jeg har set, at tilværelsens orden i bund og grund betinges af og fungerer som eksistensernes absolutte afhængighed af hinanden. Jeg kan synes om denne orden. Jeg kan finde den meningsfuld eller meningsløs, opmuntrende eller deprimerende, viis eller absurd. Det vil være ord, som udtrykker mit øjeblikkelige sindsmæssige forhold til tilværelsens orden. De *forandrer* ikke tilværelsens orden. Mit øjeblikkelige sindsmæssige forhold til den er i og for sig ligegyldigt, for *sådan er det, enten jeg bryder mig om det eller ikke*. Alt lever for alt. Alt eksisterer kun ved en uafsladelig proces af modtagen og given. Intet i universet eksisterende er derfor uafhængigt af resten. Enhver skabning lever for andre skabninger — og enten jeg går ind for det eller ikke, giver sig af dette nødvendigvis, at jeg skabning lever for andre, og andre lever for mig, at vi alle kan leve.

At modtage sit liv fra og hengive sit liv for andre er selve tilværelsens åndedræt, rytme og grundlov.

Når dette fastholdes, opstår næste afgørende spørgsmål: Hvad *betyder* det? *Hvorfor* eksisterer der i det hele taget noget? *Hvorfor* eksisterer jeg? *Hvorfor* betinges skabningens eksistens af *gensidig afhængighed*?

Hvis der er en mening med tilværelsen, må en sådan mening svare som hånd i handske til den fundamentale orden, jeg har kaldt tilværelsens åndedræt, rytme og grundlov.

Her er selvfølgelig tale om en mening for mig som menneske, for ligesom jeg ikke kan forandre tilværelsens orden, kan jeg ikke forandre dette, at jeg indenfor samme orden eksisterer som menneske. Hvis der er mening med tilværelsen som sådan, er der også en mening med mig, der udgør en del af tilværelsen. Disse to meninger kan ikke stride mod hinanden, men må udgøre to sider af samme sag, *fordi* jeg er en del af tilværelsen. Med andre ord: det, jeg lever for, må svare nøje til det, jeg eksisterer som i tilværelsesordenen.

Hermed er sagt, at jeg for så vidt erkender mig betingelsesløst bundet til en tilværelsesorden og eksistensform, som det på ingen måde står i min magt

at ændre, enten jeg synes om det eller ikke. Atter er hermed sagt, at jeg faktisk ikke selv har kunnet eller kan bestemme, hvad jeg lever for. Formålet med mit liv er givet i og med min eksistensform i tilværelsesordenen. Kan jeg ikke gennemskue meningen med tilværelsen, kan jeg selvfølgelig heller ikke gennemskue meningen med mig, som hører til tilværelsen.

Derfor var det, jeg spurgte: Hvorfra skulle jeg vide, hvad jeg lever for? Er jeg da i besiddelse af en sådan oversigt og gennemskuelsevne, som her er tale om?

Jeg ved, at jeg som skabning er bundet til en skabnings lod og del i tilværelsen. Men jeg er fri i et andet forhold. Nok kan jeg ikke bestemme, hvad jeg lever for. Men jeg kan nogenlunde frit bestemme, hvad jeg vil gå ind for. Denne frihed — som er et menneskes frihed på godt og ondt — er det vist, man oprindeligt har tænkt på, da man fra kristen side fastslog, at mennesket har en »fri vilje«. Jeg kan således både i tanke, følelse og handling gå imod tilværelsens orden eller bringe mig i harmoni med den. Men på intet tidspunkt kan jeg ophæve den. Selv når jeg går imod den, kan jeg det kun ved at benytte mig af den og adlyde den.

Den selvsamme frihed er årsag til bl. a. dette, at jeg kan opfatte tilværelsen, som den *ikke* er. Jeg er i stand til subjektivt at forfalske virkeligheden ved at danne mig forkerte meninger om den og derpå gå ind for disse meninger. Endvidere er jeg f. eks. i stand til at stille tåbelige spørgsmål til tilværelsen — kræve noget af den, som er i strid med min rolle i den — og helt undgå at stille de fundamentale spørgsmål ved at erstatte dem med relative, der kun kan besvares relativt. Endelig er jeg i stand til den tåbelighed: at tro, at jeg har stillet fundamentale spørgsmål og fået fundamentale svar, mens jeg faktisk vader til halsen i det relative.

Således opstår det, hinduerne kalder »maya«, blændværket, forblindelsen. Der sker nemlig det, at vi kommer til at leve i de illusioner, der dannes af de tåbelige meninger om virkeligheden, som vi binder os til.

Kristne bruger udtrykket »synd«. Grundopfattelsen er begge steder den: menneskene er underkastet blændværk og ser ikke umiddelbart tilværelsen og deres rolle i tilværelsen, som den er. De erkender og retter sig ikke *umiddelbart* efter tilværelsens orden (mening). Heraf det falske, upålidelige, tåbelige, onde, løgnagtige — det »sataniske«: det, som yder modstand mod den rette erkendelse af og det rette forhold til tilværelsens orden.

Jeg vil et øjeblik standse her for at gøre opmærksom på noget højst besynderligt. Der er blandt os mennesker en indgroet tilbøjelighed til at opfatte tilværelsens gåder sådan, at de dybest set drejer sig om noget overfladisk: ens personlige skæbne her og hisset, om man bliver gift eller ikke, får mange penge eller ikke, dør ung eller gammel o.s.v. Kan man få svar på sådan noget, regnes tilværelsens gåde for løst. Men både spørgsmålene og svarene er flintrende ligegyldige. Det er ikke det, det drejer sig om. Dette: at tingene fungerer i labyrintiske variationer og kombinationer — sådanne vilkår gives andre — og jagten efter de bedste vilkår, den fedeste bid af kagen — alt dette har intet at gøre med at opfatte, erkende og indrette sig efter tilværelsens mening.

Buddhisterne siger, at man kan blive en buddha, ligegyldigt hvor i tilværelsen, man er placeret, uanset hudfarve, alder, levevilkår, held og uheld, gift eller ugift, rig eller fattig — for alt dette er relativt. Det er forblændelse at lade sig binde af det. Kristendommen siger det samme. I begge tilfælde springes der op og faldes der ned på den slags for at holde os til det egentlige og frigøre os fra blændværket.

De relative eksistensvilkår er blot variationer over de fundamentale. De danner kombinationer, som kun har betydning som det nærmeste, hvortil vi må forholde os, når vi forholder os til det fundamentale. Det er relativt, fordi det er undergivet foranderlighed. Hvor vi end befinder os, ligegyldigt på hvilket sted til hvilken tid under hvilke omstændigheder i tilværelsens orden, tilværelsens (evt.) mening forbliver uforandret den samme. Tilværelsen forandres ikke. Det er kun dens åbenbaringsformer, der skifter. At opfatte tilværelsen rigtigt er derfor at gennemskue det foranderlige (kristent: »det forfængelige«) og forholde sig til det uforanderlige: det, som betinger foranderlige eksistensformer, forudsætter og bevirker deres eksistensen. Når dette er fundet, kommer der mening i det foranderlige, som nu ikke mere er noget ligegyldigt eller absurd, men meningsfulde medleverer eller medhjælpere, som peger tilbage på det fundamentale. De nærmeste omgivelser, og vor kommunikation med dem, bliver på trods eller måske netop på grund af foranderligheden vejvisere til det uforanderlige. Opfattes omgivelserne ikke sådan, kommer man til det overfladiske og meningsløse, som gør det fundamentale relativt og det relative fundamentalt. Man forfalsker virkeligheden og forholder sig til en illusion.

Hvorfor?

. . . . grundlagt på gensidig afhængighed

Fordi tilværelsen er grundlagt på gensidig afhængighed. Fordi eksistenserne opretholdes ved en gensidig given sig hen til hinanden. Alt lever for, af og ved hinanden i én stor sammenhæng. Denne tilværelsens fundamentale orden svarer nøje til det, vi forstår ved kærlighed, som netop er gensidig afhængighed og hengivenhed, gensidig given og modtagen — i modsætning til had, som er splittelse, frastødning, egoisme, som er at finde det saligt at modtage, usaligt at give videre, løgn, som er at foregøgle noget uafhængigt af de faktiske forhold.

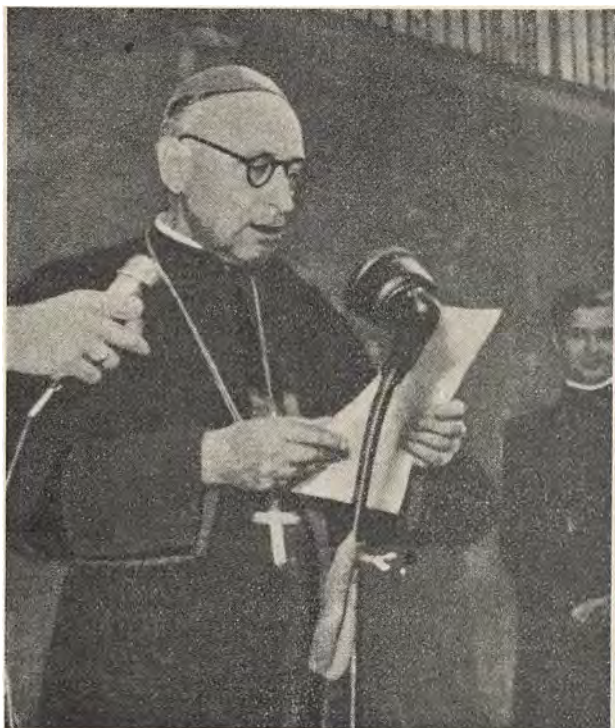
Heraf slutter jeg, at vi faktisk lever i et kærlighedsunivers, grundlagt på en tilværelsens kærlighedsorden, der er af så fundamental art, at den på ingen måde omstødes, men tværtimod på paradoksalt måde bekræftes af de udtryk for had, ondskab, hovmod, egoisme, løgn og illusioner, vi mennesker er forfaldne til. Alle disse ting strider imod tilværelsens kærlighedsorden, men kan kun udfolde sig ved at benytte sig af den, indrette sig efter den. Også det onde er noget, som modtages og videregives i en gensidig afhængigheds og hengivenheds orden. Thi heller ikke det onde har noget af sig selv, fra sig selv, for sig selv. Paradokset er, at hadet kun kan

forplante sig via kærlighedens love, altså ved at underkaste sig sin modsætning. Det omvendte er en umulighed. Altså er kærligheden mere fundamental end hadet, ja, en betingelse for hadet . . . som iøvrigt for alt andet.

Jeg er katolik. Jeg finder, at den katolske kirke har taget konsekvensen af to fænomener, der faktisk svarer til hinanden som hånden til handsken: den kristne åbenbaring og vilkårene for den menneskelige eksistens. Kristus manifesterer det fundamentale, kærligheden, meningen med tilværelsen. Han forener det relative og foranderlige med det fundamentale og uforanderlige i sin menneskelige og guddommelige natur, der knyttes sammen i én person. Uden at forandre en tøddel ved den kristne åbenbaring og eksistensens vilkår i sin tros- og morallære, lader Kirken disse to fænomener belyse hinanden på samme måde som kunstnerens mening med kunstværket belyser dets faktiske fremtrædelsesform.

Jeg opfatter altså Kristus som tilværelsens mening, kærligheden som Hans lov, eksistensen som en bag blændværket fattelig åbenbaring af denne lov. Så ved jeg også tilstrækkeligt om, hvad jeg lever for. Jeg lever for Ham.

Kardinalen i legationen

Den fjerde november var der gået fire år, siden kardinal Josef Mindszenty, den katolske kirkes primas i Ungarn, søgte asyl i den amerikanske legation i Budapest. Her har den 68-årige kardinal været siden, uden mulighed for at begive sig uden for legationens område og næsten uden kontakt med omverdenen. De eneste personer, der har fået adgang til at besøge ham, er hans moder og en ungarsk præst. Disse besøg finder dog sted med lange mellemrum, og i februar i år indskrænkedes kontakten med omverdenen yderligere, da moderen døde.

Mindszentys fangenskab strækker sig over endnu længere tid, idet han i 1949 blev idømt livsvarigt fængsel for påstået statsfjendtlig virksomhed. Den 30. oktober 1956, blev han befriet af oprørerne og levede fire dage i frihed, før han den 4. november måtte søge tilflugt hos amerikanerne.

De ungarske myndigheder har afslået alle anmodninger om at lade ham slippe ud af fangenskabets. Det meste af hans tid går med studier, men han fungerer også som præst for katolske medlemmer af legations-personalet.

Kirkens kår i Kongo

Leopoldville (NC) FNs hovedkvarter i Leopoldville oplyser, at oprørske bander af Baluba-stammen har dræbt en kongolesisk præst og sat ild på et katolsk seminarium i Kalindato.

Præsten, hvis identitet man ikke har været i stand til at fastslå, var en af de mange, der blev dræbt under kampene i det sydlige Kasai.

Tyve belgiske præster og missionssøstre har været nødt til at flygte fra Kalindato og søge tilflugt i Bakwanga.

Det meddeles, at fire europæere, hvoraf de tre er belgiere, er blevet arresteret for at have fået Baluba-stammen til at gøre oprør.

TV med i opdragelsen

Peoria, Illinois (NC) Biskoppen af Steubenville, John King Mussio, udtalte for nylig i en tale på det årlige møde for tilsynsførende ved de katolske skoler i USA, at benyttelsen af fjernsynet som opdragelsesmiddel »ikke er teori eller noget hidtil uforsøgt, men et sundt pædagogisk middel til at løse vor tids opdragelsesproblemer«.

Han citerede pave Pius XII's rundskrivelse »Miranda prorsus« som støtte for sit forslag om at stille fjernsynet i katolsk opdragervirksomheds tjeneste.

Paven siger blandt andet i den omtalte rundskrivelse, »at radioen og fjernsynets første formål er at tjene sandhed og retskaffenhed«, og biskoppen udtalte, at dette jo netop er den katolske opdragelses mål.

Angående de katolske skoler sagde biskoppen: »Den fordærvelse, der findes i verden i dag, og som også gør sin indflydelse gældende blandt vore katolske unge, har rystet katolske forældre, så de har indset, hvor nødvendigt det er, at de får hjælp til at give deres børn en kristen opdragelse, og det er mig en stor glæde at se, at antallet af elever i vore katolske skoler er i overvældende vækst. Jeg takker Gud for alle de børn, der larmer omkring os.«

Indiske ordenssøstre til Østrig

Wien (NC) En gruppe ordenssøstre fra Indien, der er uddannede sygeplejersker, vil komme til Østrig for at bidrage til at afhjælpe den mangel på sygeplejersker, der hersker på de østrigske hospitaler.

Det var ærkebiskoppen af Bombay, kardinal Valerian Gracias, der foreslog Wiens ærkebiskop, kardinal Koenig, denne ordning, da den sidstnævnte på sin rejse i Indien besøgte skoler og hospitaler, der drives af østrigske missions-søstre.

Bedre kontakt med Afrika

Vatikanstaden (NC) Afrika har fået to nye apostoliske delegater. Pave Johannes XXIII har udnævnt ærkebiskop Sergio Pignedoli til apostolisk delegat i Lagos, Nigeria, og Mgr. Felizce Pirozzi til delegat i Tananarive i republikken Malagassy.

Vatikanets dagblad, L'Osservatore Romano, skriver i en kommentar til disse udnævnelser, at »den hellige Fader har ønsket at etablere mere direkte forbindelser med de befolkninger, der nu opnår uafhængighed og selvstyre«.

Præmie for at lade sig sterilisere

Bombay (NC) Den indiske stat Maharashtra har tilbudt gratis sterilisering af mænd for at dæmme op for befolkningstilvæksten. Sundhedsministeriet udtrykker håbet om, at 15.000 mænd frivilligt vil underkaste sig denne operation indenfor den næste måned. Enhver, der går med til at lade sig operere, får 20 rupees (ca. 30 kr.) i erstatning for tabt arbejdstid.

Pastor Lachmann planlægger en evangelisk-katolsk kirke

Rom (NC) Den tyske evangeliske præst, pastor *Max Lachmann*, kendt for sine bestræbelser hen imod en kristen genforening, har dannet en videreførelse af den katolsk-farvede bevægelse »Die Sammlung«. Organisationen, der skal søge at genforene protestanter og katolikker, skal virke som celler i forskellige tyske byer. Den hviler, forklarer pastor Lachmann, på den katolske liturgi, men vil tillige omfatte alt, hvad der er sandt og godt i den lutherske tradition, og genoptage alle de katolske enkeltheder, som gik tabt ved reformationen, deriblandt den hellige eukaristi, skriftemålet og den apostoliske succession. Bevægelsen vil få sin egen biskop og gifte præster. De medlemmer, som bestemmer sig til at blive katolikker, vil naturligvis dermed forlade organisationen, men den håber på katolsk hjælp og samarbejde.

20.000 isolerede mennester fik kontakt

Acora, Peru (NC) De mennesker, der bor i Acoras landdistrikter, som ligger 12000 fod over havet, har længe set hen til den dag, hvor der ville blive bygget en fast bro over Acora floden, så de både økonomisk og socialt fik kontakt med byen.

Nu har en amerikansk missionær, pater Charles F. Girnius M.M. gjort denne drøm til virkelighed, idet han ved hjælp af frivillig arbejdskraft har bygget en 75 fod lang fast bro over floden.

Da broen blev indviet, udtalte Acoras borgmester, at hvis pater Girnius ikke havde taget initiativet, kunne det have varet mindst 15 år til, før den var blevet bygget.

Dr. Lachmann forestiller sig to muligheder for den nye ligas tilslutning til den katolske kirke. Han ser helst, siger han, at stedlige lutherske biskopper anerkender Rom som moderkirken og konverterer i fælleskab med dem af deres bispedømmes medlemmer, som har samme overbevisning. Hvis imidlertid ingen lutherske biskopper søger genforening med Rom i de første år, fordi de foretrækker at bevare deres kirke adskilt, mener pastor Lachmann, tiden vil være inde for hele bevægelsen til at træde samlet ind i den katolske kirke som en lille evangelisk-katolsk afdeling af Romer-kirken på linje med de unicerede kirker.

Pastor Lachmann blev suspenderet fra sit sognepræste-embede i Soest sidste sommer på grund af en erklæring i en af hans bøger om, at Romer-kirken er grundet af Gud som et symbol på den sande, verdens-omfattende kirke.

Til tak for sit-in-bevægelsen

Chicago (NC) Den katolske sammenlutning til fremme af forståelsen mellem racerne i Chicago har tildelt de fire studenter, som har startet sit-in-bevægelsen (der går ud på, at negrene — uden i øvrigt at gøre forsøg på at vække opsigt — sætter sig ind på restauranter, hvor de hvide færdes) Thomas J. Crowe-prisen for 1960.

De fire studenter studerer ved landbohøjskolen i North Carolina.

Sit-in-bevægelsen, som de startede i februar i år, har mange steder i landet ført til, at negre og hvide nu færdes i fordragelighed på restauranterne.

Så pifter ingen

Havana (NC) En af etaperne i kampen mellem tilhængere og modstandere af Fidel Castros regering og dens angreb på Kirken foregår i biografene på Cuba.

Når Fidel Castro toner frem på det hvide lærred klapper hans tilhængere, mens modstanderne — i ly af mørket — hysser og pifter. Andre berømte personer, f. eks. præsident Eisenhower, får samme behandling.

Størst er bifaldet dog, når pave Johannes XXIII viser sig på lærredet — og så er der ingen, der pifter.

Forberedelse til kirkemødet

Rom (Kipa) Den første store manifestation som forberedelse til kirkemødet fandt sted i forbindelse med en gudstjeneste efter byzantinsk ritus. Den pågældende gudstjeneste blev fejret i Peterskirken i Rom i overværelse af paven søndag den 13. november, dagen før festen for den hellige Josafat, der var ærkebiskop af Kiev og døde som martyr for troen som offer for sin indsats for de kristnes enhed. Over 50 prælater fra hele verden, hvoraf de fleste var kardinaler, deltog i denne gudstjeneste. Elleve biskopper og prælater af orientalsk ritus koncelebrerede messen (d.v.s. læste messen sammen som ved en præstevielse).

Dagen efter, mandag den 14. november, modtog paven de prælater, der var kommet til Rom i anledning af søndagens gudstjeneste, sammen med medlemmerne og rådgiverne fra de forskellige kommissioner, der skal forberede kirkemødet. Paven holdt ved denne lejlighed en lang tale, som på en vis måde dannede indledningen til den forberedende etape før kirkemødet. Da bladet gik i trykken, var et referat af pavens tale endnu ikke kommet redaktionen i hænde. Det er betegnende for den ånd, i hvilken Johannes XXIII vil forberede det forestående kirkemøde, at man har valgt festen for den orientalske kirkes apostel til denne manifestation.

- SØNDAG d. 20.:** Sidste søndag efter pinse (s. 755, grøn). Ihukommelse af Felix af Valois (s. 1161).
- MANDAG d. 21.:** Mariæ ofring (s. 1161, hvid).
- TIRSDAG d. 22.:** Cæcilie (s. 1162, rød), martyr.
- ONSDAG d. 23.:** Clemens I (s. 1163, rød), pave og martyr. Ihukommelse af Felicitas (s. 1163), martyr.
- TORSdag d. 24.:** Johannes af Korset (s. 1165, hvid), karmelitermunk. Ihukommelse af Chrysogonus (s. 1165), martyr.
- FREDAG d. 25.:** Katarina af Alexandria (s. 1166, rød), martyr.
- LØRDAG d. 26.:** Silvester (s. 1166, hvid), ordensstifter. Ihukommelse af Petrus af Alexandria (s. 1166), biskop og martyr.
- SØNDAG d. 27.:** 1. søndag i advent (s. 2, violet).

D. U. K.

Landsformanden for Danmarks unge Katolikker, Erik Elnebo, har pr. 1. november igen overtaget formandsposten, efter at Johannes Dudzinski, Odense, har været fungerende landsformand i tiden 1. august til 31. oktober.

KATOLSKE MENIGHEDSPLEJER

Katolske Menighedsplejers gratis juridiske vejledning for ubemidlede ved landsretssagfører V. Høgsgaard fortsættes på sædvanlig måde under menighedsplejernes nye ledelse hver onsdag kl. 19—20.

Unge katolske arbejdere

afholder retræte week-end med pater Drouzy O.P. på Aasebakken den 26.—27. november. Pris excl. rejseomk. kr. 10,-.

Tilmelding senest 22. november til Per Wedell Topp. Ægir 3124 x.

Bibelkundskab

med pastor Bjørn Højbo fortsætter den 24. november, Asminderødgade 3, 3., N. Ægir 3124 x.

Til disse to arrangementer er alle unge katolske arbejdere velkomne. 17—30 år (lærlinge, ungsvende, ekspedienter, kontorfolk).

Bestyrelsen

For mere end en snes år siden påpegede stifteren af den internationale bevægelse »Unge katolske arbejdere«, Mgr. Josef Cardijn, at de fleste unge arbejdere lever under religiøst, moralsk, intellektuelt og fagligt nedbrydende betingelser. Vi har, tilføjede han, ingen ret til at kaste med sten. I deres sted var vi nok faldet endnu dybere. De er forladte, isolerede, magtesløse. De har fundet det moralsk umuligt at stå imod eller rejse sig alene.

Den danske afdeling af UKA finder, at denne karakteristik i dag er mere dækkende end nogensinde. Man har i sin eftersøgning af unge katolske arbejdere mellem 17 og 30 år fundet mere end 200 ikke-praktiserende unge. Fra arbejdspladserne savnes der ikke eksempler på, at katolikker er svage og usikre, når talen falder på sociale spørgsmål. Da de mange gange ser det gode eksempel fra ikke-katolikker og intet fra dem, de burde vente det af, glider de stille ud.

UKAs ledere føler stærkt behovet for en social-katekismus til brug i skoler, foreningsstudiekredse, familiegupper og kommende afdelinger af UKA, og omkring juletid vil man kunne præsentere en rå-oversættelse af en engelsk social-katekismus, som kan blive til stor nytte. Da man mener, at en sådan vejledning i Kirkens sociallære også bør kunne bruges i sidste-klasserne på de katolske sko-

ler, skulle der være mulighed for et oplag, der økonomisk kan svare sig. Der forhandles herom med St. Ansgars forlag.

Bogen er opbygget med spørgsmål, svar og vejledende principper.

På spørgsmålet: Hvad er den kirkelige sociallæres stræben? gives svaret: Den er ikke at støtte et parti mod et andet, heller ikke at oprette et konkurrerende politisk parti, men at sikre, at alle mennesker, både de, der styres, og de, der styrer, vedkender sig kristne principper i deres private, borgerlige og politiske virksomhed. Videre at gøre de arbejdendes forhold mere tålelige: at sætte dem i stand til lidt efter lidt at erhverve de midler, hvormed de kan sikre fremtiden, og at hjælpe dem offentligt og privat at udøve de pligter, som moral og religion indbefatter.

Jesus Kristus gav os ikke noget færdigbygget program i disse spørgsmål, men han gav os de vejledende principper, ud fra hvilke disse spørgsmål alene bør løses.

— — —
Såfremt De ser Dem i stand til at støtte os økonomisk ved en foreløbig duplikeret udgave af social-katekismus, og ved fremtidigt duplikeringsarbejde, er vi Dem meget taknemmelige.

John Sørensen, Paul Jensen,
Per Wedell Topp

Ministrantindvielse

Søndag den 20. november kl. 10 er der ministrantindvielse i Sankt Ansgars kirke, København. Efter indvielsen er der levitmesse, hvorunder nogle af de nyindviede ministranter udøver deres funktioner.

Katolsk Kvindeforbund

Tirsdag den 22. november kl. 20 taler pastor Ib Andersen i Danmarks Katolske Kvindeforbund om »Pavens forrang«.

Foredraget holdes i Sct. Knuds skoles røde sal, Stenøsgade. Efter foredraget kaffebord, kr. 1,75.

Alle er velkomne.

Radiogudstjeneste

Søndag den 20. november kl. 14.00 udsender Danmarks Radio en andagt fra Sankt Andreas kirke i Ordrup. Celebrant: Pater Vagn Hansen O.P. Prædikant: Pastor Ib Andersen.

Katolsk børnehjælpsdag

Søndag d. 20. november vil kollekten i alle hovedstadens kirker og kapeller tilfælde Elisabethforeningen, hvis opgave er at tage sig af forældrelose og vanskeligt stillede børn. Dette, der gentager sig hvert år, sker altid søndagen efter den hl. Elisabeths festdag 19. november — foreningens værnehelgen.

Vi siger hjertelig tak for hver gave, der med kærlighed gives til kollekten og dermed støtter os i vort arbejde.

På bestyrelsens vegne
Angela Osterhammel.

Elisabethforeningens adresse er: Valby Langgade 117 B . Giro nr. 208 94.

Mandag den 21. november kl. 7½ læses en sjælemesse i Sakramentskirken for Elisabethforeningens afdøde medlemmer.

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

KÆRLIGHEDEN SKAL IKKE FORGÅ

Kirkeåret slutter på søndag, med at evangeliet i et overvældende syn viser os Herrens genkomst. En dag vil Kristus vende tilbage i sin herlighed og åbenbare sig som Verdens Herre. Den verden, vi nu lever i, vil vige for en ny verden. Ånden vil omdanne materien. Alt, hvad der til den tid ikke er gennemsyret af kærligheden, vil blive forkastet og gå til grunde...

Som en kommentar til søndagens evangelium bringer vi her et uddrag af jesuiterpateren Teilhard de Chardins bog »Fænomenet menneske«, der lige er udkommet på dansk. Han minder os som videnskabsmand om den kristne kærligheds betydning: Himmel og jord skal forgå, men kærligheden skal ikke forgå!

Det er forholdsvis let at skitserer en verdensteori. Men det overskrider de individuelle kræfter kunstigt at fremtvinge en religions opståen. Platon, Spinoza og Hegel har kunnet udvikle synspunkter, der i storhed kommer på siden af menneskevordelens perspektiver. Og dog er det ikke lykkedes disse metafysiske systemer at blive til mere end ideologier. Hver til sin tid har de måske kunnet oplyse sindene uden nogen sinde at kunne skabe liv. Det, der i en »naturforskers« øjne udgør det kristne fænomens betydning og gådefuldhed, er den værdi, der ligger i dets eksistens og virkelighed...

Og her tænker jeg på den kristne kærlighed.

Den kristne kærlighed er noget uforståeligt for dem, der ikke har erfaret den. At man kan elske det uendelige og det u håndgribelige; at menneskehjertet kan banke for næsten af virkelig medlidenhed: dette forekommer mange mennesker, som jeg kender, simpelthen umuligt — og næsten

monstrøst. Og dog eksisterer en sådan følelse, hvad enten den er bygget på en illusion eller ej. Og hvordan tvivle om, at den er endog unormalt stærk — hvilket kan ses ved at registrere de resultater, den ustandselig opnår rundt omkring os? Er det ikke en positiv kendsgerning, at i tyve århundreder har tusinder af mystikere øst så lidenskabeligt af dens

En mystiker blandt tusinde:
Catharina af Ricci

kilder, at den i stråleglans og renhed lader en hvilken som helst jordisk kærlighed langt bag sig? Er det ikke også en kendsgerning, at andre tusinder mænd og kvinder hver dag, fordi de har følt den kristne kærlighed, giver afkald på enhver anden ærgerrighed og enhver anden glæde end denne: under stor anstrengelse at hengive sig så meget som muligt hertil? Og er det endelig ikke en kendsgerning — for den garanterer jeg — at hvis kærligheden til Gud skulle slukkes i de troendes hjerter, ville den vældige bygning af ritualer, hierarki og doktriner, som Kirken består af, øjeblikkeligt blive til det støv, hvoraf den er udgået?

At der på en betydelig del af jordens overflade er opstået og har bredt sig en tankezone, i hvilken en virkelig universel kærlighed ikke blot er blevet tænkt og prædikeret, men har vist sig psykologisk mulig og praktisk virksom — det er et fænomen af største betydning for videnskaben om mennesket...

I år er det

Søndag den 4. december

Katolske menighedsplejer
holder

JULEMARKED

STENOSGADE 4 - HUSK DET ENDELIG

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

Seminarieforstander: R. Hoff, Hellerupgaardsvej 13. Tlf. Helrup 7894 - 7842
Taga 5893.

KJØBKE's

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27, KØBENHAVN

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

ALTERLYS

i alle størrelser

og i øvrigt
stearinlys og vokslys
af enhver art

ASP-HOLMBLAD
STEARINLYSFABRIKER
København

Lille indsigelse

*Fra provst G. Sparring-Petersen
har vi modtaget følgende indlæg,
som vi bringer uden kommentar:*

Først den 11. november nåede — på min opfordring — nr. 45 af »Katolsk Ugeblad« frem til mig. Heri findes i artiklen »Ærbødig hilsen til Inger Hansen« en omtale af, hvad bl. a. undertegnede sagde på det møde, »Danske Kvinders Nationalråd« afholdt den 27. oktober. (Læserne bedes slå efter).

Bladets kommentar virker direkte pinlig, når der — på redaktionen regning — i forbindelse med omtale af mig, skrives: Hensigten helliger midlet. Hvorfor dog på den måde minde bladets læsere om svundne tiders debatter om jesuitisk kasuistik. Mig bekendt kan sætningen: Hensigten helliger midlet *ikke* direkte påvises hos nogen jesuitisk morallærer og — som red. også selv loyalt bemærker: »det sagde provsten altså ikke«.

Så vækker det selvfølgelig til eftertanke at se red. berømme Inger Hansen med hendes absolutter, når man véd blot en lille smule om den kasuistik, som i al fald tidligere trivedes indenfor katolsk morallære.

Nu, den opgave, der var stillet undertegnede, var at tale om *Kirken* — i forbindelse med det der var aftencens emne. Mine egne personlige opfattelser kunne i den forbindelse næppe påregne offentlig interesse, hvorfor jeg om det overordentlig omfattende emne hovedsagelig talte refererende i de 10 minutter, der var mig beskåret.

Bladets slutningsbemærkning om, at Inger Hansen blandt de mange talere var den eneste, der turde nævne, at Gud også har noget med denne sag at gøre, tager sig noget ejendommeligt ud — sammenholdt med mine ord: »For ganske nylig udtalte den forenede kanadiske kirkes øverste råd, at befolkningsspørgsmålet udgør vor tids mest forsømte sociale spørgsmål, og at fødselskontrol er et samvittighedsspørgsmål, Gud stiller alle forældre«. — Sætningen findes i mit manuskript, der forøvrigt nu er under trykning.

G. Sparring-Petersen

R.I.P.

Vor kære
ERNST BÆKLUND
sov stille hen den 11. nov. 1960.
Grethe og Christian Jørgensen
København
Edith og Asker Lundegaard
Ørnholm, Borup
Bed for hans sjæl.

Jackie Kennedy - Amerikas nye første dame

MAN KAN MED ET GAMMELT ORD sige, at Jacqueline Kennedy er født »med en sølvske i munden«. Hun er med andre ord født under en heldig stjerne!

Hun fik i vuggegave det, som hendes rivalinde, Pat Nixon, har måttet bruge 30 år af sit liv for at opnå. Som datter af en børsmægler har hun aldrig kendt til andet end økonomisk velvære og sine omgivelseres agtelse. Den rejse til Europa, som enhver gennemsnitsamerikaner drømmer om hele sit liv, foretog hun allerede som ganske ung om bord på en luksudamper.

I to år førte hun i Paris den behagelige bohemetilværelse, som velhavende udenlandske studenter fører. Da hun var kommet hjem til Amerika igen, var hendes liv en lang kæde af fester, som hun deltog i, iført de eleganteste toiletter. Fra den tid stammer hendes første valgsejr, idet New Englands mondæne kredse udpegede hende som »årets smukkeste debutant«.

Og »Jackie« Kennedy er meget charmerende med sin mannequinskikkelse, sit kastaniebrune hår, sine store strålende øjne og med dette »europæiske« over sig, som for amerikanerne er højdepunktet af al charme. Det kan hun takke sine generationer af sydfranske forfædre for: hendes familie stammer fra det allersydligste Frankrig og bærer navnet Bouvier, hvad den er meget stolt af. For rigtigt at vise sin udenlandske afstamning plejede Jacquelines far at underskrive sig Bouvier-Vermore. Hans mor var født Bouvier. »Jackie« selv har da også både sørget for at lære sine forfædres sprog og aflagt et besøg i den by, de stammede fra.

Hun er mere end en henrivende dukke —.

Det ville dog være en fuldstændig fejltagelse, hvis man ud fra det, som her er fortalt, havde fået det indtryk, at Jacqueline Kennedy kun er en henrivende dukke. Ganske vist er hun heller ikke nogen blåstrømpe, men hun er i besiddelse af en velfunderet viden og

kultur, taler tre sprog, holder meget af at læse, interesserer sig for at male og var efter at have afsluttet sine studier slået ind på en journalistisk karriere, som tegnede strålende. Men...

Det hændte hverken værre eller bedre, end at en af de første, den unge journalistelev fra »Washington Times Herald« blev sat til at interviewe, var en vis John Fitzgerald Kennedy, søn af den hovedrige bankier Kennedy og sønnesøn af tjener Kennedy, som var en lufattig irsk emigrant.

Da Kennedys liv hang i en tråd.

Det blev kærlighed ved første blik! Det skal siges, at også »Jack« er i besiddelse af en ligefrem hollywoodsk fysik. Han er 1,82 m høj, har en atletisk skikkelse og et strålende smil, og trods sine 43 år ser han stadig ud som en student. Dette strålende ydre har dog i lang tid dækket over store lidelser, og han har endda været meget nær ved at dø. Under krigen, som han deltog i med stor tapperhed, blev han ramt i ryggen, og derved sprang en gammel skade op igen, som han havde fået, da han i sin tid havde spillet på Harvard Universitetets fodboldhold. I 1955 havde Kennedy mod nok til at underkaste sig en yderst vanskelig operation, som kunne få de skrækkeligste følger for ham, hvis den mislykkedes. Den unge senator, som havde vundet dobbelt berømmelse ved det martyrium, han måtte gennemgå både som følge af krigen og

på grund af sin indsats som sportsmand i et land, hvor »gå-på-mod« regnes for den højeste af alle nationale dyder, genvandt fuldstændig sin sundhed efter operationen. Det var naturligvis også meget vigtigt ud fra et politisk synspunkt, idet lægerne lige så vel som republikanerne havde kunnet komme til at stå hindrende i vejen for hans planer om at drage ind i Det hvide Hus.

Lige så snart det trak op til forlovelse mellem de to unge, betroede Papa Kennedy nemlig Papa Bouvier de store fremtidsplaner, han havde lagt for sin søn »Jack«, som nu var blevet arving til navnet, efter at den ældste søn, Joseph, som var en strålende kapacitet inden for amerikansk flyvesport, var kommet ulykkeligt af dage.

Kennedy-kompagniet: lystige, støjende og kampdygtige.

Det var en afgjort sag, at Kennedy junior ville komme til at stråle på den politiske himmel, — i hvert fald på den del af den amerikanske himmel, som er demokratisk...

Jackie blev helt svimmel, når hun så, hvordan »Joe« (det er hendes svigerfar) lod millionerne rulle i vægtskålen

Fru Kennedy på vej til den daglige spadseretur med Caroline, som også får lov at tage sin datter med.

Når sex og forbrydelser bliver til forretning

til fordel for Jack. »Joe« er en self-made mand efter de bedste amerikanske mønstre og eks-ambassadør. Sammen med millionerne tyngede svigermoderens hatte, denne ubændige Rose, som ikke finder sin lige, når det gælder om at berømme sin »dreng« i fjernsynet, og det tunge infanteri, bestående af de to svogere og de fire svigerinder med deres yndige babyer og arrieregarden, bestående af fætre, kusiner og andre forbundsfællinger, som var parat til at tage alt og alle med storm.

Kennedy-kompagniet var på march mod republikanerne, lystige, støjende og kampdygtige.

Jacqueline har forstået at holde tæten og gøre gode miner til al denne hur-lumhej. Hun har tappert lært sig at trykke folk i hænderne, at klatre op ad trinene til tribuner, at gentage de samme taler til forskellige kvindekubber, at vise Caroline (3 år) frem og at gøre indtryk på vælgerne uden at forurolige deres koner...

Dette opslidende arbejde har hun gjort for Jack — og kun for ham. I sit hjertes inderste længes hun lidt efter de fredelige aftener, de tidligere havde sammen i deres dejlige lyserøde hus med søjler i fransk stil fra det 18. århundrede. De små middage helt alene, hvor Jack fik sine livretter: fiskesuppe, bøf, grøntsagspuré og chokoladeis. Ferierne tilbragte de ved Cap Cod eller i Frankrig, i Kennedy'ernes villa i Antibes. Et liv uden besvær, roligt, hyggeligt og en lille smule bohèmeagtigt, som hun ikke vil komme til at opleve igen foreløbig.

Nu, da Kennedy er blevet præsident for De Forenede Stater, vil det barn, Jacqueline venter i november, blive født i Det hvide Hus.

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

EMANUEL JENSEN & H. SCHUMACHER

Murer- og

Entreprenørforretning A/S

Godthåbsvænget 4, København F

Telefon C. 963

Chr. Hansens kødudsalg

København F

Telefon Eva 6465 - 6466

Gl. Kongevej 163

London (NC) Ærkebiskoppen af Westminster, kardinal William Godfrey, udtalte for nylig i en tale til »Foreningen til Beskyttelse af den Offentlige Moral«, som er en ikke-katolsk organisation, at regeringen ikke på grund af overdrevne ideer om den personlige frihed burde lade sig afholde fra at beskytte nationen mod den stadig voksende strøm af forbrydelser og umoral.

Kardinalen sagde, at det kan være vanskeligt at forklare, hvorfor forbrydelser og umoral er i tiltagende, men at han i hvert fald misbilligede den måde, på hvilken pressefolk og nyhedsagenter bidrager til at sænke den moralske standard gennem deres »ustandselige skildringer af mord og andre forbrydelser til underholdning for både gamle og unge«.

Han tilføjede, at »det er ædelgørende for en hvilken som helst nation, når sex og sanselighed bliver gjort til en indbringende forretning«.

Kardinalen påpegede, at antallet af kriminelle forseelser er steget til det otte-dobbelte siden århundredets begyndelse, og han fortsatte:

»De ældre blandt os har længe været opmærksomme på den tiltagende slækkelse af alle krav, på at værdifulde leveregler i stadig højere grad affærdiges som gammeldags, og på at den religiø-

se overbevisning, som har bevaret samfundet urokkeligt i århundreder, udvandes eller ligefrem fornægtes«.

»Det er håbløst at forsøge på at finde en nærliggende forklaring på denne lovløshed«, sagde kardinalen. »Man har ikke bevaret eller fostret moralske idealer hånd i hånd med de materielle fremskridt. Regeringen bryder sig ikke om at tage forholdsregler, som ser ud, som om de er et indgreb i den personlige frihed, og det kan man også godt forstå, når man samtidig skal tænke på, hvordan det skal gå til det næste valg. Vi håber dog, at medlemmerne af regeringen er hævet over den slags materielle hensyn.

Vi må ikke frygte sandheden. Der er ingen tvivl om, at man kan genoprette moralen og det materielle velvære... Regeringen bør ikke lade sig lede af en forkert opfattelse af, hvad man skylder den personlige frihed.

Regeringen bør se det som sit mål at beskytte de borgers frihed, som ønsker at leve i fred og ro i deres hjem og at beskytte deres ejendele mod tyve. Ligegyldighed, når det gælder om at holde forbryderne i ave, er et angreb på borgernes frihed. Det ville være bedre, hvis man hørte lidt mere om de lovlige borgere og lidt mindre om lovbyrdernes personlige frihed«.

Katolske begravelser

Benson

AUT.
KATOLSK
BEDEMAND

København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Filmside

(fortsat fra side 16)

delag. Men det skal ikke nægtes, at det er vemodigt at konstatere, at det er *teknik*, der formidler dansk film over grænserne — det havde været bedre, om det var *sind*, indhold. Især, når det er unge mennesker, der har fået fodfæste. Er der vrede unge mænd her på bjerget, så må de sidde blandt publikum.

Lad ikke disse lidt dystre betragtninger hindre Dem i at gå ind og se og høre »Forelsket i København«. Der er søde og kønne ting i den, langt over det format, vi er vant til her hjemmefra.

Helge Kristensen

Katolsk aftenhøjskole i Slagelse

Den katolske sognepræst i Slagelse, pater G. Meertens åbner efter nytår — med adgang for alle — en tre måneders katolsk aftenhøjskole på det stedlige gymnasium. Skolen vil bl. a. behandle: Bibelen fra dens oprindelse til de nyeste arkæologiske fund, klostर्सamfund i gammel og ny tid og deres grundlæggende tanker samt katolsk trosliv. Også splittelsen indenfor de vestlige kristne kirker og deres økumeniske problemer behandles.

Fjords Blomster

Rosenvængets Allé 10
Øbro 9974

Blomster sendes overalt

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

K&K

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

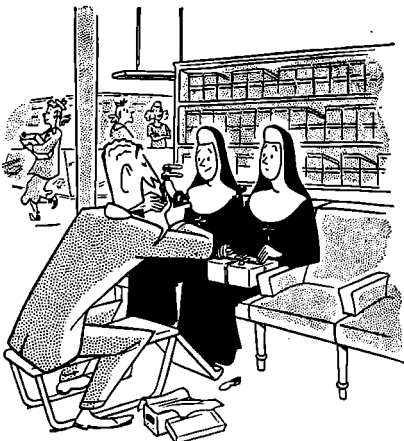
BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

MEJERIET Vestecbo

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

— Lad os lige prøve denne her, for størrelsens skyld!

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annoncerekspe-
dition, Hauchvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42

Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Skal De flytte?

Jul. Larsen & Sønner

AMAGERBROGADE 221

Am. 6647-6250

Sjælland

AXEL SMITH'S EFTF.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1 . Holbæk
Telf. 136

Markedsplads 10,
Holbæk,
Telefon 239

A. P. PEDERSENS SØN

Murermester

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod
smærter fra gigt, ischias og sygdomme som
kræver varme. - Oplysninger hos

JENSEN & OLSEN

Holbæk . Telf. 365

HOLBÆK MEJERI A-S

Algade 54 - Telefon 65

Leverandør til hospitalet

Rasmussen og Nielsens
maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

Fyn og dens øer

1. kl. kød,
pålæg og
bestekød

SOPHUS LARSEN & SØN
Albanigade 39 . Odense . Tlf. 4895

Conditori »Smedegaarden«

Oscar Holmbøl
Østerbæksvej 90 - Tlf. 11 51 56
Odense

Leverandør til hospital og børnehjem

TIL BYEN
- i byen
FRA BYEN
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE

Et centralt spisested for dem,
der er bosat, og for dem, der
kommer tilrejsende med bane
ell. bil ... og et godt madsted,
hvor hygge og
ventlig betjening findes.
Rimelige
priser.

FILM og TEATER

Vi smertensbørn

Den tyske film »Wir Wunderkinder« (altså ikke smertensbørn, men det selvironiske Vi Vidunderbørn) er en stor og glædelig overraskelse. Tysk humor er ofte så bombastisk, at det er til at krumme tæer over; men i denne hårde og vittigt gennemførte satire over et folk med fedtperletilbøjeligheder til at svømme ovenpå, møder vi så megen drilsk ironi og en sådan regn af beske pletsud, der rammer høj og lav uden persons anelse, at man må fryde sig. Filmen er fræk og begavet som en studentterrevy, når den er bedst.

Den er bygget op omkring en fordragsholder, der fortæller verdens gang i Neustadt an der Nitze gennem de sidste 50 år. Hertil benytter han levende billeder, mens en klaverboks leverer underlægningsmusik, idet han dog ved højtidfulde passager i beretningen går fra klaveret til et harmonium — hvis han husker det.

Vel er Neustadt an der Nitze et provinshul, men derfor kan dens beboere vel også have meninger, der er værd at høre. De har endda mange forskellige meninger — ikke på en gang naturligvis, men en ad gangen. Man følger med tiden i Neustadt! Vi ser det straks i første billede, hvor de kejsertro borgere er ved at opsende en ballon med hilsen til kejseren. To drenge, Hans og Bruno, forsøger at snige sig om bord i ballonen; Hans opdages og straffes, mens det lykkes for Bruno. Han modtages af kejseren, belønnes med et bolche og fotograferes siddende på kejserens knæ. Kun otte år gammel har Bruno kastet glans over sin by. Kejserglans!

Hermed er de to drenge introduceret, og vi følger dem gennem hele filmen: Den pæne Hans, der forbliver retskaffen og aldrig belønnes for det, og den frække Bruno, der altid tager chancen, hvor den byder sig. Han kommer højt på strå som gauleiter, og da det er slut, falder han relativt blødt i nærheden af

et amerikansk varelager — det er jo lige til at blive en god demokrat af!

Filmens sidste afsnit er måske det bedste. Det tyske mirakel er fuldbyrdet, og det kan man jo kun glæde sig over, men der er stadig folk, der forstår at udnytte enhver situation, og en Bruno kan endnu engang nå til tops; med en snert i satiren, så det gibber i tilskueren, spiddes disse folk.

Det er en både klog og modig film, fuld af spøgefulde alvor.

Ai.

Indien i flammer

J. Lee Thompsons engelske film er stor, flot og festlig underholdning. Den er glimrende tilrettelagt, klart og præcist fortalt, mægtigt spændende og livfuldt spillet. I meget bredt cinemascoppe-udstyr, godt udnyttet iøvrigt, følger vi en gruppe englænders rejse oppe i Nordvestindien, gennem muhamedanske oprørstoppers territorier, for at slippe ud til sikkerheden sammen med en 6-års dreng, der er hinduernes politiske og hellige leder. Af hans sikkerhed afhænger roen i Indien og englændernes magt. Det foregår i 1905, i kiplingtiden. Man flygter i et ældgammelt fottog, der hvert øjeblik kan opgives ånden, og man oplever alt muligt spændende undervejs, afbrudte skinner, der skal erstattes med nye, overfald af fjendens ryttere, turen over en faldefærdig bro m.m. Desuden er en af passagererne åbenbart ude på at slå prinsen ihjel. Nå, alt går naturligvis godt, men man er udmærket underholdt undervejs, og ind imellem diskuterer passagerer og militæreskorte på livet løs koloniproblemet og personlighedsproblemer. Ikke for massivt, men nok til, at den reaktionære historie får adskillige skud for boven af dem, der spiller med i den.

Kenneth More er en rigtig drengeligt som Scott, der fører dem frelst i sikkerhed, Lauren Bacal er tør som prinsens ironiske guvernante, smidige Hyde-White giver endnu en af sine superbritter til bedste, og Herbert Lom er melodramatisk som den truende passager. »Indien i flammer« vil sikkert kunne gøtteres af alle over tolv år.

Bj. R.

Forelsket i København

Når man skal se en film af en debutant, sætter man sig i biografstolen med særlig forventning. Man går ud fra, at man skal se noget nyt. Lad det være sagt med det samme, at det ikke er som manuskriptforfatter, Finn Henriksen med sit første selvstændige arbejde tilføjer dansk film blod. Historien i »Forelsket i København«, som Finn Henriksen har skrevet sammen med Henning Babs, er en mildest talt uopfindsom sammensætning af forveklingskomediens mest banale ingredienser.

Ikke desto mindre er »Forelsket i København« blevet en seværdig dansk underholdningsfilm, og det skyldes, at samme Finn Henriksen, der i en årrække har været Ballings assistent, trods sine kun 27 år er blevet en kunsthåndværker af format. Ved siden af Nordisk Films tidligere operettesucces'er »Alle går rundt og forelsker sig« og »Mød mig på Cassiopeia« er den nye musical, hvad indhold angår, en tynd kop te, men hvad stilen angår, så kan den hævde sig blandt de store landes produktioner, hvilket vore filmoperetter aldrig har kunnet før. Vor dejlige hovedstad med Øresund, havfrue, tårne, træer, Tivoli og cyklende piger er et henrivende sceneri for de elegante sangoptrin, der er optaget efter særskilte manuskripter, som i opfindsomhed står i kontrast til den elendige rammehandling. Ja, der er i enkelte scener en poesi, som er noget helt nyt i vor ellers noget håndfaste filmproduktion. En ballonfart over København ved morgengry hører til de dejligste billeder, dansk film har præsteret i farver.

Filmoperettens musik er komponeret af Bent Fabricius-Bjerre, og det er lykkedes ham at skabe nogle melodier, som forner det smagfulde med det moderne-folkelige. Når man tænker på, hvad vi har måttet høre i Nina og Frederik-filmene, så er dette musical-kunst af format. Til gengæld er skuespillerpræstationerne, som ellers er dansk films styrke, ret svage. Ene den mandlige hovedperson, Hening Moritzen, er værd at nævne. Han er en mester i at udnytte sin noget pivende charme. At den meget musikalske Siv Malmkvist og iøvrigt Preben Mahrt, Ove Sprogø og Dirch Passer kommer til at agere mådeligt må skyldes dels de uinspirerede og uinspirerende replikker, dels instruktørens manglende evne eller rutine på personinstruktionens område.

Aktionærerne i koncernen bag Nordisk Film har al god grund til at gnide sig i hænderne på grund af denne nye danske film, for den er moden til verdensmarkedet. Man behøver ikke længer rejse til Hollywood, for at finde hån-

(Fortsattes side 15)

KATOLSK ugeblad

I anledning af, at filmene »Det søde liv« og »Jomfrukilden« har bragt høj søgning i vore læserindlæg-spalter, bringer vi som kronik den første af to principielle betragtninger over film, bedømt ud fra såvel en kunstnerisk som en moralsk synsvinkel. For-sidebilledet er hentet fra dette års sommerskole i Øm, hvor filmkundskab for første gang var på programmet.

Første
adventsportræt

Abba Elias
får sit skab

Mirakler omkring
indianerkvinde

Forfølgelser
på Cuba

Bjørn Rasmussen
om
En dødsdømt flygter

Hjertet og humoren

En velvillig, ikke-katolsk kollega forklarede forleden en af Ugebladets medarbejdere, at han læste bladet med den største interesse (mange tak). Men han kunne ikke begribe, det kunne falde os ind at gøre sådan nar ad munke og præster og nonner.

Vor udmærkede kollega sigtede til de jævnlig tilbagevendende vittigheder bag i bladet. Vi synes derfor, vi skylder ham en forklaring på, hvorfor vi dyrker denne last uden at blinke og har tænkt at fremture hemningsløst med det. For hans synspunkt dækker en indstilling, som er beklemmende almindelig i skandinavisk hverdag. Den kunne også udtrykkes sådan: from — frommere — frommest, contra: morsom — morsommere — morsomst. Eller med andre ord: jo frommere, des mere flor-omvunden.

Ingen, som kender noget virkeligt til helgeners liv, ville falde på at opstille denne vrang målestok. For hos helgenerne, hvor kærligheden har sat så skønne blomster, trives humoren ofte med samme forbavsende frodighed som mælkebøtterne langs de hjemlige grøftekanter i maj. Da den hellige Thomas More, en af den engelske reformations martyrer, skulle henrettes, fejede han sagtomdigt sit store skæg til side, idet han lagde hovedet på blokken. »Det har i det mindste ikke gjort noget!« sagde han. Den romerske helgen, Sankt Filip Neri var ekspert i at bringe sig i lattervækkende situationer for ad denne særprægede vej at gøre kål på sin forfængelighed. Engang kunne man se prælaten hoppe på ét ben

hele vejen ned ad en af byens mest trafikerede gader i den travle tid. En anden gang barberede han venstre halvdel af sit fuldskæg og lod højre stå, hvorefter han gennem længere tid bevægede sig omkring mellem folk med denne ejendommelige hårpragt. Da man på grund af hans høje kvalifikationer ville gøre ham til kardinal, nægtede han hårdnakket at lade sig udnævne af frygt for, at værdigheden skulle stige ham til hovedet, og da han en dag ventede besøg af nogle højtstående og fornemme personligheder, tilkaldte han en håndfuld af kvarterets gadedrenge, som han sad og legede med på gulvet, idet de høje herrer trådte ind —

Så langt fra at være undtagelsen, der bekræfter reglen, er disse eksempler netop karakteristiske for et dominerende led i fromhedslivet indenfor Kirken gennem tiderne, og hvis vor kære kollega og mange med ham har svært ved at se sammenhængen, er det måske fordi den er næsten fornærmeligt enkel. I katolsk opfattelse er humor inderligt knyttet til hjerte-regionerne, dér gror den. Humor er ikke langt fra at være noget af det samme, som man forlanger af en arkitekt: sans for proportionerne. Og det er ejendommeligt at se, hvordan denne sans vokser i takt med hjertets vandring frem mod erkendelsen af Gud og Hans væsen: af kærligheden. Sammen med sindets længsel efter at forene sig med, ligne og til sidst gå op i den guddommelige kærlighed vokser sammen for det rette forhold mellem

tingene og deres sammenhæng. I samme takt vokser den overbærende lattermildhed overfor det barokke, alt det, som er bragt ud af harmoni med helheden.

Lær Dem ikke ud! skrev en eller anden i Vestre Fængsels tyske afdeling under besættelsen. Opfordringen var anbragt med en hjertets humor lige under det lille runde kighul i den permanent låsede dør til brug for fangevogteren — i en strålende sans for det barokke i denne DSB's klassiske formel fra kupé-vinduet... Det samme barokke modsætningsforhold går ustandseligt igen i Ugebladets fra præste- og klosterlivet hentede vittigheder (som vi ikke har æren af at have bragt til verden desværre, vi ler bare med. Og vi kan oplyse, at de ikke har taknemligere læsere end ordensfolk blandt abonnenterne).

Humor er et udtryk for at være på vej — kort eller langt — bort fra bagatellerne hen imod et punkt, hvor det er muligt at overskue helheden mere objektivt end før, og hvor det derfor ikke er fristende at tage sig selv eller omgivelserne så frygtelig højtideligt. Den er ikke mangel på respekt for *det hellige*, men netop en erkendelse af det Helliges betingelsesløse ukrænkelighed i modsætning til de oppustede småting, man altid står i fare for at drukne sig i i hverdagen. Mellem hjertets humor og satirens skånselsløse, kærlighedsforladte udlevering er der en afgrund. Notér Dem venligst det, næste gang Deres strenge øje falder på vittighedsspalten, kære kollega! Og prøv at undskylde den med, at man ikke gør nar ad de mennesker til trods for, at man rigtig godt kan li' dem. Man ler sammen med dem ad deres hverdags uforholdsmæssigheder, fordi man holder af dem.

I.L.

Hvordan Abba Elias fik et skab!

Fantastiske glimt fra en jungle-hverdag

I NORDØST-AFRIKA HAR Sankt Vincent-gilderne for ikke længe siden fundet et nyt virkested, hvor nøden blandt de spedalske skriger til himlen, og hvor hollandske missionærer og søstre bruger deres kræfter til at hjælpe efter evne. Langt fra at svække hjælpen til spedalskheds-hospitalet i Saigon i Vietnam eller de sultne andetsteds i Indien betyder denne nye gren af hjælpearbejdet kun, at stadig flere danskere slutter op om Sankt Vincent-gilderne. Der foregår i øjeblikket en livlig korrespondance mellem gildernes sekretariat i Birkerød og de taknemlige Sankt Vincent-folk i junglen, som takket være de danske Sankt Vincent-penge har kunnet hjælpe en flok hidtil helt forladte spedalske. Imellem dem er en ung præst, som i sine bulletiner røber et usædvanligt fortællertalent. For at give en anelse om vilkårene blandt disse medmennesker bringer vi her et sammendrag af et af de seneste breve fra den afrikanske jungle. Det handler i al enkelhed om, hvordan *Abba Elias* fik et skab.

Denne præstegårds bygmester havde ikke haft en hammer i hånden før han var tyve år.

For nogle dage siden fik jeg et brev fra Abba Elias (en embedsbroder), som et sted i det indre af landet, i tolv timers afstand fra min missionsstation, under de mest primitive forhold leder en lille skole. Hvad han skrev, gik omtrent ud på dette: Jeg stammer fra en stor by i Holland, før mit tyvende år havde jeg aldrig set en hammer, er altså upraktisk anlagt — har kun en kasse, hvor der til højre befinder sig ris, til venstre majs, og i midten som skillevæg mit tøj. Kunne det tænkes, at du ville lave et skab til mig?

Uden tegninger og beregninger blev der på én dag tømret et skab sammen af gamle kasser. Det kunne gå an. Nogle steder endda i vinkler, døren uden alt for store revner og med rigtige hængsler. Hele nabolaget kom vandrende for at beundre mesterværket.

Men nu transporten — hvem ville være tosset nok til at slæbe den fragt? Efter et rundspørge fandt jeg frem til et par stykker, som for et par skillinger ville ordne den affære. Skabet blev demonteret i dele på 30 til 35 kg. pr. mand. Jeg føjede en klapseng til læsset, for Abba Elias har allerede i et år sovet på huden.

En sky af piller over skovstien

Det var en hel karavane: fire med det demonterede skab, en med sengen og en sjettede med noget, som skulle forestille skoletavler. Fire små drenge med proviant, medicin og forskelligt andet, og til sidst Abba Marcos — mig — på mulæslet, ligeledes med en bylt på skulderen. Klokkeren seks morgen satte optøget sig i bevægelse, et kosteligt syn. Dengang var jeg endnu ikke klar over, hvilket umenneskeligt arbejde vi havde kastet os ud i. Jeg havde ganske vist løftet på et par af kasserne og fastslået, at det *kunne* lade sig gøre, og folkene havde forsikret mig, at »det skal vi nok klare«, men —

Den første time gik det godt nok, endda for godt for mit mulæsels vedkommende, for ved en lille bæk standsede det bardus og var ikke til at få over hverken med det gode eller det onde. Det skaffede mig ti minutter bagud for karavanen. Irriteret over det unødvendige ophold sprang jeg på æslet igen og gav det et dask med min medicinsæk. Men det skulle jeg ikke have gjort. Med en sirlig flænge åbnede posen sig, og en sky af piller, pulver, salver og tuber spredte sig over hele stien. Igen af dyret. Samle det hele

sammen, binde hullet til med en snor, og så for fuld fart efter karavanen.

Klapsengen, dagens skræk

Vi havde aftalt, at vi efter to timers forløb skulle holde det første hvil. På den ene side var denne regnvejrsdag

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

Fyn og dens øer

NIELS MADSENS
MASKINSNEDKERI
Vestergade 24 - Svendborg
Telf. 197

Lev. til de katolske institutioner

SVENDBORG
LIGKISTEMAGASIN
v/ Hans Nielsen & Søn
Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 264

EJVIND LAMBECH
KAFFE - VIN - KONSERVES
Møllergade 71 - Svendborg
Telfon 1044

KULKRANEN
Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

Malermestre
L. LARSEN & SØN
Brogade 10 - Svendborg
Telfon 1016

Sønderjylland

Andersen & Meyers Eftf.
Mogens Larsen
Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30
Lys - Kraft - Varme

Søndergade 15 . Aabenraa
Telefon 2 23 68
Leverandør til St. Ansgars klinik
Aabenraa Brugsforening

gunstig, fordi den overskyede himmel friede os fra en glødende sol. På den anden side besværliggjorde den turen. Vejene var dækket af et tyndt lag mudder, så folkene og æslet ustandselig faldt og skred. Abba Lucas ventede os ved raste-stedet med en dampende kande kaffe og en skål popcorn — for bærerne en overraskelse, for mig et spørgsmål om organisation. Efter et kort ophold gik det videre. Det blev en endeløs skridten frem gennem den tætte skov, hvor enhver måtte danne sin egen vej i stigen og dalen uden ophør. Mere eller mindre stejle skråninger, der kunne vare op til halve timer, vekslede med nedstigninger ad rå klippeblokke. Med hænder og fødder måtte bærerne undertiden hejse sig fra den ene sten til den anden eller lade sig glide ned i en mudderpøl, der krævede den største balancekunst.

Hver halve time skiftede den tunge klapseng bærer. Jeg kunne næsten ikke holde ud at se på det, og jeg prøvede at bære et af læssene selv. Men jeg kunne ikke finde ligevægten, stødte mod træer og buske med den brede last og var mere død end levende efter ti minutters forløb. Ved en af floderne lod jeg mulæslet drikke, og da jeg stod af, befandt jeg mig midt i en myretue. På et øjeblik havde jeg myrerne over mig, de bed sig vej gennem mine strømper, og jeg havde ikke hænder nok til at pille dem af mine ben.

En lustrejse i floden

Midt under myrejagten benyttede æslet lejligheden til en lynhastig flugt, men jeg indhentede det. Vi vidste, vi ikke måtte hvile for meget, hvis vi skulle nå frem. Ved endnu en flod var jeg dum nok til at blive siddende på mulæslet, mens det vadede igennem. Men lige før det vovede skridtet ud i floden standsede det brat på den stejle skrånning. Tøjret knækkede — og i en yndefuld bue fløj Abba Marcos med sadel og det hele over hovedet på dyret og ud i vandet. Det medfølgende råb »taatsjø« (Måtte det ske for mig!) lød jamrende fra bærernes mund. Men det gik endda. Jeg fik rejst mig og fastslået, at knæet var lidt i stykker. Jeg rystede vandet og mudderet af mine støvler og sjokkede efter bærerne. Jeg begreb ikke, hvordan disse mennesker kunne holde til det, særlig med dagens skræk, den tunge seng, der hver halve time blev flyttet over på en anden, mens den udmattede bærer glad satte sin skulder under de 30 kg træ i stedet. Efter fem timers

march fik vi et æg og en håndfuld kotsjø, og efter en halv times rast brød vi op igen, og henimod klokken fire fandt vi et lille skovhus, hvor den gode mand gav os kaffe, som vi drak af små bambuskrus, og en håndfuld majs. Han forklarede opmuntrende, at vi kun var kommet en lille smule ud af kurs og ad en omvej kunne komme tilbage til »hovedvejen«. Syngende gik det videre, bakke op og bakke ned, et refræn uden ende. Klokken seks nåede vi vejen. Jeg begyndte at blive urolig — under normale omstændigheder ville der være to timers gang tilbage, men med disse dødtrette folk —?

Vildfaren i mørket

Det blev mørkere. Alt hvad jeg efterhånden kunne se på den smalle skovsti var bærerens hvide sæk lige foran mig. På vej ned ad en stejl mudderskrænt faldt manden med sengen tre gange. Vi havde ingen lampe med. Efter en ubeskrivelig halv time, med fremgang fod for fod, nåede vi den sidste flod. Nu skulle der gå en vej til højre, og vi masede fremefter ad en lille åbning i urskoven, men efter ti minutters forløb så jeg, at det var håbløst. En råbte, at det var her, og en anden, at det var dér. Jeg havde taget et læs træ under armen, men bumpede hele tiden mod træerne og spurgte mig selv, om der i det hele taget var en vej. Efter endnu en halv time standsede vi i håb om, at vi måtte være nær ved mennesker, og råbte på lys. Den bedste råber lod sin stemme gjalde, og efter nogen tids forløb kom der svar. Vi beskrev vor situation. Beskrivelsen blev sendt videre til læreren hos Abba Elias, denne sendte den til Abba'en, og lidt senere lød fjernt, men tydeligt Abba Elias' dybe stemme: »Vi kommer!« Hvordan de fandt os dér? Kun mulæslet var på den rigtige vej, alle vi andre famlede os gennem urskoven hver på sit vildspor. Vi ville aldrig være kommet ud af den igen ved egen hjælp. Med en petroleumslampe foran et simpelt stearinlys bag karavanen var det nu ikke mere vanskeligt. En halv time senere stod vi foran Abba Elias' hytte. Klokken var netop ni, og der var ingen måne. »Pragtfuldt, mand!«, siger Abba Elias, »kommer du for at fejre nytårs-aften?« Jeg siger: »Nej, jeg kommer med et skab til dig, men det er et dyrt et.« Vi trykkede hinandens hånd, og han sagde: »Tak!« og jeg sagde: »Tak!«

I. L.

Hvad er „en god film“?

af dominikanerpater Martin Drouzy

Der kan nu ikke mere være tvivl om, at det er på mode at diskutere filmkunst — selv blandt Katolsk Ugeblads læsere. Der er få spørgsmål, der har givet anledning til så mange — og så temperamentsfulde — breve til bladets redaktion som dem, vi har modtaget i de sidste uger på grund af en artikel om Bergmans sidste film. Vi glæder os kun over det, ligesom vi glæder os over de samtaler og de personlige kontakter, der flere gange er opstået gennem de læserbreve, vi har modtaget.

Under denne debat er der imidlertid blevet stillet visse spørgsmål, og der er endog kommet en vis uro til udtryk i nogle af de breve, vi har bragt i bladet. Vi vil nu prøve at besvare spørgsmålene, selv om det bliver vanskeligt at gøre det inden for rammerne af et par korte artikler.

Jeg ville først have kaldt denne kronik »Filmkunst og moral«, men ved nærmere eftertanke opgav jeg det igen, fordi man kunne risikere, at en sådan titel ville blive udlagt på en forkert måde og straks lede tankerne i en gal retning. Så snart man taler om moral, tænker de fleste mennesker — ja, endog de fleste kristne — nemlig straks på en lovbog, en samling forskrifter og især forbud, som har til følge — om ikke ligefrem som mål — at begrænse den personlige frihed. Ud fra en sådan opfattelse er det indlysende, at kunst og moral lige fra begyndelsen må være fjendtligt indstillet over for hinanden. Moralen betyder i denne forbindelse simpelthen den regel, som forpligter kunstneren til at holde sig inden for velanstændighedens grænser, og som forhindrer ham i at gøre, hvad han vil, og på den måde skade andre. Set under denne synsvinkel er en *god*, det vil sige en moralsk film, en film, som ikke foruroliger nogen, en omhyggeligt pasteuriseret film, som ikke indeholder vovede billeder eller chokerende replikker. En god film er en film, der retter sig efter de normer, en eller anden »anstændigheds-liga« har fastsat med hensyn til, hvor udringede kjolerne må være, og hvor længe de kys må vare, som vi ser på det hvide lærred.

Det er klart, at en sådan opfattelse af moralen er alt for snæver, til at en kristen kan lade sig nøje med den. Langt fra at være en befrielse, bliver den en tvang. I stedet for at være en ånd, bliver den til lovtrækkeri. Men heldigvis ser moralen i evangeliet helt anderledes ud! Sand moral har nemlig ikke til formål at skabe flere og flere forbud, men at styrke et liv, nemlig nådens liv i os. Kaldet til at være kristen betyder ikke, at man skal være et rigtig artigt lille barn eller et konventionelt og initiativløst væsen. En kristen skal først og fremmest være *levende*. Han skal i kraft af sin dåbsnåde mest muligt til egne sig Kristi budskab og lade sit indre liv, både sin intelligens, sine følelser og sin vilje, gennemtrænge af det, for at kunne bringe det videre og få det til at genlyde til jordens yderste grænser. Han skal samle alt i Kristus og lade en lovprisning af alt, hvad der er godt i skabningen, stige op til Gud. Og han ved, at alt kan være godt, når blot det er med til at fremme kærlighedens endelige triumf.

Når man ser tingene på denne måde, ser de helt anderledes ud. Der er film — som der er bøger — der tilsyneladende er helt uskyldige eller ligefrem opbyggelige, men som så pludselig af-

Skal vi blive som små artige børn eller blive levende mennesker?

slører sig som i virkeligheden skadelige. Hvorfor? Simplethen, fordi de understøtter en slags sløvhed i vort åndelige liv, fordi de går uden om de virkelige problemer, og fordi de giver os et billede af verden — eller af religionen — som er uvirkeligt og dulmende. *Sissi*, *Baronessen fra benzintanken*, *Familien Trapp* og *De ti bud* — det er film, der tilsyneladende er ganske ufarlige! De er beroligende som kamillethe, — de har ikke noget til fælles med den alkohol, som den nye bølge destillerer for os. Men samtidig fritager de os også for at tænke og holder en verden af drømme og falske mirakler i live i os, og de bringer os et så sløvende indtryk af livet og af Forsynet, at vor tro slet ikke kan undgå at blive anæmisk af det. Det er rigtigt nok, at disse film ikke støder an mod censurens love, og at de tilsyneladende er fuldstændig uskadelige. Men de gør heller ingen gavn. I stedet for at vække spørgsmål til live i os, holder de os fangne i en salig ubevidst døs. Alle bacillerne er dræbt, men livet er også dræbt. Under påskud af ikke at krænke moralen trækker den slags film vort syn på verden ned på et infantilt stade, og hvis man ikke passer på, kan man risikere, at de i det lange løb simpelthen kvæler ens tro.

Men foruden at vi i troens navn må bekæmpe sådanne og lignende produkter, må vi også og først og fremmest bedømme dem kunstnerisk. De to ting er uøseligt knyttet til hinanden. Man kan nemlig ikke bedømme en film ud fra et kristent synspunkt uden først at have bedømt den rent menneskeligt. Det er god teologi, at nåden forudsætter naturen. Det ville aldrig falde nogen ind udelukkende at bedømme en matematisk eller fysisk læresætning ud fra troen uden først at have bedømt den videnskabeligt. Her gælder nemlig ét af to: enten er læresætningen rigtig, eller også er den forkert. Hvis den er rigtig, ved vi, at den ikke kan stride imod troen, og så er det vor sag at vise, hvordan de to ting stemmer overens med hinanden. Er den forkert, er der slet ingen grund til at beskæftige sig yderligere med den.

Det samme gælder på kunstens område (se citat af Gilson i Katolsk Ugeblad, nr. 46, s. 14). Hvis en film virkelig er et kunstværk, kan en kristen have udbytte af den og beriges af den som af alt, hvad der godt, sandt og smukt her i verden, og hvis den ikke er et kunstværk, er der ingen grund til

at beskæftige sig med den. Man kan se en sådan film for at more sig eller for at slappe af, men det direkte åndelige udbytte vil formodentlig være lig nul.

Hvornår har vi da et kunstværk foran os? Hvordan skal vi skelne imellem, hvad der er smukt, og hvad der ikke er smukt? Ja, det er netop det spørgsmål, som vi nu skal forsøge at løse. Med mindre man vil reducere film til kun at være en handelsvare eller et forlystelsesmiddel, må man nemlig indrømme, at en »god« film er en film, som er ubetinget god, det vil sige: som er god i sig selv og ikke set under en eller anden bestemt synsvinkel. Det er en film, der svarer til de kriterier, man anlægger på et kunstværk, og som følge heraf kan bidrage til at berige os menneskeligt og åndeligt.

Hvilke kriterier anlægger vi da på et kunstværk? Der er mange, der begår den fejltagelse at tro, at emnet eller handlingen er af afgørende betydning. Erfaringen viser imidlertid det modsatte. I visse film (og her kan man som et typisk eksempel nævne *En dødsdømt flygter*) er handlingen så tynd, at man ikke kan lade være med at spørge sig selv, hvordan det overhovedet har været muligt at lave en film om så lidt. Det samme spørger man for øvrigt sig selv om, når man står over for et stilleben af Cézanne: Hvordan har han kunnet lave et maleri med sådan et par æbler som eneste inspiration? Og alligevel ville ingen finde på at benægte, at der her er tale om ægte kunst. Omvendt er der malere og filminstruktører, der har troet at skabe mesterværker, fordi de har valgt ophøjede emner, mens de i virkeligheden kun har malet eller filmet glansbilleder. Det er ofte blevet sagt, at de dårligste digte altid er skrevet med de ædleste følelser. Den gode Therese af Lisieux er et slående eksempel på dette. Det viser, at når der er tale om kunst, er det langt fra indholdet, der har den altoverskyggende betydning. Man kan lave et makværk, og man kan skabe et mesterværk ud fra det samme emne. Man kan ud fra den samme kærlighedshistorie lave en af Sofokles' tragedier eller et af Soyas skuespil.

Men hvis ikke indholdet er det afgørende ved et kunstværk, hvad er det så? Vi vil belyse problemet ved hjælp af et let og konkret eksempel. Jeg har to billeder foran mig: et maleri og en plakat. De forestiller begge to det samme: frugt, der ligger på en tallerken. Det første er et kunstværk, det andet er

det ikke (i hvert fald ikke i ordets gængse betydning). Hvorfor? Hvad forskel er der på de to ting? Ganske simpelt den, at hensigten med dem ikke er den samme. Plakaten skal få mig til at købe den frugt, den reklamerer for; den er vellykket i den grad, den får mine tænder til at løbe i vand og får mig til at tænke på mit næste måltid. Maleriet er derimod vellykket, i den grad det får mig til at glemme middagsmaden. Formålet med plakaten er i højeste grad nyttebetonet. Den er et tegn, der henviser mig til noget andet. Maleriet har derimod sit mål i sig selv. Det er et sluttet hele og nok i sig selv. Når jeg har en Irma-plakat foran mig, vil den ganske naturligt få mig til at ønske at købe de æbler eller pærer, der er afbilledet på den. Hvis jeg derimod står foran et maleri af Cézanne, er det ikke æblerne, jeg får lyst til, men maleriet, fordi jeg gerne vil have lov til at betragte det i ro og mag. Plakaten taler til Marta i mig, mens kunsten taler til Maria...

Nu begynder vi lidt efter lidt at nærme os sagens kerne. Kunstværkets eksistensberettigelse består i at blive betragtet og oplevet. Thomas af Aquin siger om malerkunst og arkitektur: Kunst er det, der er en oplevelse for øjet. Man kunne med akkurat samme ret sige: Kunst er det, der er en oplevelse for øret eller for både øjne og ører. Man behøver ikke at søge efter nogen anden begrundelse for kunsten end denne. Når en kunstner har malet sine æbler eller skrevet sin symfoni eller indspillet sin film, har han, hvis han da er en kunstner, simpelthen villet skabe noget, der er til for at blive set og beundret. Og dermed er alt sagt! Med de midler, han benytter sig af (farver, lyde, ord eller filmstrimmel) har han prøvet at give noget af sin indre oplevelse, som ikke kunne formidles på anden måde, videre til os. Selve emnet eller handlingen har for ham kun været en lejlighed, ja, man kan næsten sige et påskud, til at give os del i sit syn på tingene, på verden og på menneskene. Hvis det er lykkedes ham at skabe noget af værdi, det vil sige: hvis han har haft format til at behandle sit emne, har han frembragt noget, som eksisterer i sig selv og for sin egen skyld, et helstøbt kunstværk, som, netop fordi det er helstøbt, genspejler noget af hans indre verden.

I et sådant tilfælde er det klart for enhver, at det ville være omsonst at be-

gynde at tale om kunstens brugbarhed. Et kunstværk kan ikke bruges til hvad som helst, fordi det — ligesom kontemplationen — bærer sit mål i sig selv. Selv om jeg godt ved, at nogle af vore læsere formodentlig vil studse over det, kan jeg alligevel ikke se nogen anden udvej end at forsvare »l'art pour l'art« teorien. Skønt man undertiden har uddraget fejlslagne slutninger af det, er princippet rigtigt i sig selv. Hvis kunsten nemlig ikke eksisterer for kunstens egen skyld, hvorfor skulle den så eksistere? Hvis man underordner den noget andet end kunsten selv, gør man den til et propagandamiddel eller bruger den i pædagogikkens eller reklamens tjeneste. Dette er i sig selv at profanere den og ikke mere at respektere den. Når der er så mange kunstnere, der ser med uvenlige øjne på os kristne, er det netop, fordi de meget ofte føler, at vi ikke er loyale over for deres kunstværker, og at vi i stedet for at betragte dem i sig selv, straks forsøger at annektere dem og er parate til at tage de mest rædselsfulde ting i forsvar, når bare de er »opbyggelige«. Fordi vi lever på forløsningsplan, respekterer vi ikke mere skabelsens plan.

Vil det så sige, at en kunstner aldrig skal vælge religiøse emner for sin kunst? Nej, tværtimod. Men når han gør det, må han aldrig gøre det ud fra noget, der ligger uden for ham selv, for eksempel fordi nogen har bestilt et værk af denne art hos ham. Han skal gøre det af indre nødvendighed, af en slags trang, af en uovervindelig overbevisning, som han alene fra første færd kan fastslå. Og denne overbevisning skal være et væsentligt element i ham, et af udgangspunkterne for hans skaberproces... De af os, der ret ofte går i biografen, har sikkert alle bemærket, at der er to slags instruktører. Nogle af dem — og det er de fleste — er næsten ikke til at kende igen fra film til film: de rører lidt ved alle emner, undertiden med held. Nogle af de film, de laver, bliver gode (man behøver kun at tænke på Preminger og de Sica). Men deres personlighed er ikke stærk nok, til at man kan få øje på den bag al denne mangfoldighed. Når det kommer til stykket er de kun dygtige *filmsfabrikanter*. Til gengæld er der så andre, som hver gang afslører sig som *filmskabere*. Som regel producerer de ikke så meget som de første, men alle deres værker bærer det samme varemærke, uden hensyn til om emnerne er forskellige. Man

Hvis handlingen er det vigtigste, er EN DØDSDØMT FLYGTER ikke kunst

kan kalde dette varemærke, hvad man vil: stil, problematik, indre verden. I hvert fald er der ikke noget at tage fejl af: hver eneste af deres film er som en fordybelse og forlængelse af den foregående, og dét undertiden i en sådan grad, at man beskylder dem for altid at lave den samme film. Man finder i deres produktion en sådan enhed i mangfoldigheden eller i hvert fald en i den grad fortsat og ubrudt linie, at man for deres del ikke mere kan tale om værker, men kun om *et* værk. Det gælder blandt andet Fellini, Bergman, Dreyer og Bresson. Hvis der er instruktører, der er i stand til at behandle religiøse emner, kan det kun være nogle som de her nævnte, fordi kun de skaber ud fra denne indre trang og tvang, som jeg har talt om. Deres værk er ikke noget, der ligger uden for dem selv, — det er dem selv. De ville kunne sige som apostlene: Vi kan ikke lade være. Når de rører ved religiøse emner, prøver de ikke på at skabe noget religiøst, — de gør simpelthen, hvad de kan, for at lave en god film. Og eftersom de er i den grad grebne af deres emne, sker det, at en film bliver religiøs, spontant, i tilgift, ja, man kunne næsten sige ved et tilfælde. Når kunstneren står over for et religiøst emne, må hans første tanke altså ikke være: »Har jeg lyst?«, men »Kan jeg? Har jeg rensset mit blik og mine udtryksmidler tilstrækkeligt til at kunne give mig i kast med denne opgave?« Hvis han kun har lysten, men ikke evnen, laver han film som *De ti*

bud, *Nonnen* og *Quo vadis?*, det vil sige film, der rammer helt ved siden af deres emne. Hvis han har både lysten og evnen, vil han måske skabe mesterværker, som Dreyer gjorde det med *Jeanne d'Arc* og Bresson med *En katolsk præsts dagbog*. Men vi skal lægge vel mærke til, at når disse film er mesterværker, er det ikke, fordi det er religiøse film. Det er tværtimod, fordi det er mesterværker, at de samtidig kan være ægte religiøse film.

Man kan anlægge lignende betragtninger, når det gælder fremstillingen af det onde på lærredet. En af vore læsere har spurgt os, om der ikke er nogen grænser for den måde, man kan tillade sig at fremstille det på. Og vi gentager: Nej, principielt er der det ikke! Også her drejer det sig kun om måden, man gør det på. En sammenligning vil hjælpe os at forstå hvorfor. Det onde eksisterer ikke blot for os. Det eksisterer også for Gud. Gud kender — og overvejer — menneskenes ondskab langt bedre og langt mere direkte, end vi selv kender den. Men samtidig med at Gud ser den, *bedømmer* han den, og han bedømmer den med et blik, der er på én gang retfærdigt og fuldt af barmhjerlighed... På samme måde skal det være med kunstneren: hver gang han vil skildre det onde, må han tage afstand fra det; han må på ingen måde lade sig besmitte af det, hvis han da ikke samtidig vil besmitte sin kunst. Hans skildring kan være så realistisk, den vil. Det spiller ingen rolle. Det, der betyder no-

get, er, om han er tilstrækkelig frigjort for det ondes tiltrækning til at kunne skildre det helt objektivt, det vil sige *som noget ondt*, ligesom en læge beskriver spedalskhed. Det spørgsmål, kunstneren skal stille sig selv, må aldrig være. »Har jeg lyst?« Det må ikke engang være: »Har jeg lov?« Det skal være et endnu frygteligere: »Har jeg kraft? Kraft til at skabe et *rent* kunstværk uden kompromis og spekulation?« Set ud fra denne synsvinkel mener jeg stadigvæk, at både *Det søde liv* og *Jomfrukilden* er fuldstændig forsvarlige. De skildrer og fordømmer det onde, uden at der efter min mening er noget i dem, der tyder på, at de er engageret i det.

Men vil det sige det samme, som at alle, ligegyldigt hvem det er, kan se disse film? Nej, det tror jeg heller ikke. Erfaringen viser nemlig, at de fleste tilskuere ser noget helt andet i en film end det, instruktøren har lagt i den. Det bliver emnet for en senere kronik her i bladet.

✕

På de skandinaviske sprog kan endvidere anbefales følgende litteratur, der ligeledes behandler dette emne ud fra et thomistisk synspunkt:

J. Maritain: *Kunstens grænser*. (Hasselbalch).

Ø. Ranheimsetter: *Kristne perspektiver i kunsten* (i »Catholica«s særnummer: *Det ondes mysterium*). Og især: *Kunstneren og hans etiske ansvar* (i: *Den ansvarsfulle frihet*, Dreyers forlag, Oslo), der på mange punkter har været benyttet ved udarbejdelsen af denne kronik.

Martyriet spirer på Cuba

af Jim Fontaine

Havana (NC) Den cubanske premierminister Fidel Castros agenter fører en kraftig forfølgelseskampagne mod Kirken, som de anser for at være den væsentligste hindring for, at Cuba kan blive kommunistisk.

Som vi omtalte forleden, tvinger undervisningsministeriet katolske skoler til at bruge tekster i undervisningen, der indeholder marxistisk propaganda, og afskaffer religionsundervisningen i de offentlige skoler.

Regeringens landbrugsreform har berøvet præsterne på landet den understøttelse, de plejede at få fra plantagejerne.

Man forsøger at skabe en skismatisk cubansk statskirke, som skal betjenes af frafaldne præster.

Pressen, der kontrolleres af regeringen, og kommunistiske talere angriber gejstligheden. Castros agenter har standset de katolske radio- og fjernsynsudsendelser. Ingen, hverken aviser eller radiostationer, har omtalt den protest mod afskaffelsen af de kirkelige udsendelser, der er blevet udsendt af en halv snes nationale katolske organisationer.

I en provins har Castro-agitatorer tvunget nogle søstre, der beskæftigede sig med velgørende arbejde, til at forlade deres kloster.

Resultatet af forfølgelserne har imidlertid ikke været helt vellykket. Folk hjælper som regel de præster og søstre, der har været genstand for angreb, og mange tidligere lunkne katolikker samler sig med de andre for at forsvare Kirken. Regeringens forsøg på at isolere biskopper og præster fra befolkningen er blevet besvaret med en strøm af katolske flyveskrifter, der er uddelt hemmeligt.

Ingen af de katolske skoler er blevet nødt til at lukke, men regeringen har taget forskellige forholdsregler, som gør det stadigvæk vanskeligere for dem at eksistere.

Undervisningsministeriet har udfærdiget en streng timeplan, som forpligter alle skoler — offentlige og private — til at undervise i de samme fag i de samme timer. De katolske skoler tvinges på den måde til at undervise i reli-

gion uden for den almindelige skoletid, og i de offentlige skoler er religionsundervisningen helt afskaffet.

Endvidere kræves det, at man i alle skoler skal lære børnene om Castro-regeringens program med hensyn til en reformering af landbruget. Til denne undervisning skal der benyttes tekster, som leveres af regeringen, og som indeholder kommunistisk propaganda.

Da forældrene frygter, at regeringen skal beslaglægge de katolske skoler, bliver der ikke indmeldt nye børn i disse skoler. Derfor arbejder mange af dem med et underskud, der vokser på grund af kravet om højere løn til de tilsynsførende, der er loyale over for Castro-regeringen.

Præster på landet, der tager sig af arbejderne på sukkerplantagerne, har svært ved at klare sig. På grund af plantagernes nationalisering kan ejerne ikke længere hjælpe præsterne ved at give dem logi, og hvad de ellers har brug for. Regeringen har ligeledes nægtet at lade præsterne benytte de biler, de tidligere lånte af plantagejerne, når de skulle besøge katolikker i omegnen.

Landsbypræsterne er genstand for latterliggørelse fra Castro-folkene og de marxistiske agents side, og man truer katolikker til at blive borte fra gudstjenesterne. Endvidere hverver man sløje katolikker og utilfredse præster til at virke som en slags femte kolonne inden for lægmandsorganisationerne og bringe forvirring. Dette betragtes som et første skridt henimod oprettelsen af en skismatisk statskirke magen til den, der er dannet i Kina.

Det meddeles, at en præst, som nu er gået i landflygtighed, fik tilbudt »paveværdigheden« i en sådan kirke, men nægtede at tage imod den. Undertiden omtaler regeringspressen i rosede toner pater Gorman Lence Gonzalez, som støtter Castro-regeringen i sine prædikener, og som læste en taksigelsesmesse for premierministeren et par timer efter, at biskoppen havde udsendt sit hyrdebrev mod kommunismen den 7. august i år.

I september blev pater Eulogio Aguirre O.F.D., der er sognepræst i San Christobal i provinsen Pinar del Rio, arresteret og bragt på politistationen, hvor

han blev forhørt i tre timer. Da han blev løsladt, var han på nervesammenbruddets rand, og hans overordnede måtte sende ham bort på rekreation.

Der blev ikke rettet nogen officiel anklage mod pater Aguirre, men Castro-folkene indrømmede senere, at hans »forbrydelser« bestod i, at han havde uddelt mad til de fattige. Maden havde han fået fra den amerikanske National Catholic Welfare Conference. Præsten i nabobyen, Candelaria, forhørte sig hos myndighederne, som meddelte ham, at det var forbudt at uddele mad til de fattige. Sulten råder imidlertid i mange egne af landet som følge af Castro-regeringens økonomiske politik.

Samtidig truede kommunistiske agitatorer i San Christobal med at beslaglægge byens kirke og lade landbrugsreforminstitutionen benytte den til oplagring af fødevarer.

Regeringen forfølger endvidere en del fremstående katolikker, som støttede Castro-regeringen, før den begyndte at hælde til kommunismen. De pågældende har enten måttet forlade landet, skjule sig eller søge asyl i de forskellige landes ambassader i Havana. Den tidligere premierminister, Joseph Miro Cardona, har søgt tilflugt i den argentinske ambassade. Andres Valdespino, der var undersekretær i finansministeriet, opholder sig i den peruvianske ambassade. Regeringen har nægtet at give dem frit lejde til at forlade landet.

Søndagsarbejde og industri

Bonn (NC) Forbundskansler Konrad Adenauer har konfereret med kardinal Frings om en lov, han tænker på at udstede, og som skal begrænse søndagsarbejde.

Forbundskansleren drøftede dette spørgsmål med kardinal-ærkebiskoppen af Köln, fordi han er leder af forhandlingerne mellem de tyske biskopper.

I de konklusioner, der blev vedtaget på de tyske biskoppers årlige møde i Fulda, nævnes en bevægelse inden for industrien, der går ud på at overbevise den offentlige mening om, at søndagsarbejde er en nødvendighed. Biskopperne udtaler i konklusionerne: »Der må ikke gribes ind i den stilling, søndagen indtager som helligdag for alle, såvel for familien som for hele samfundet.«

På Ceylon har staten besluttet sig til at nationalisere samtlige skoler. Kato-
likeerne er i denne anledning vandret i protesttog med kors forbi regerings-
bygningen, fordi de betragter denne beslutning som et indgreb i deres frihed.

Mirakler omkring indianerkvinde

Vatikanstaden (NC) I løbet af det kommende år skulle det forberedende arbejde, som går forud for saligkåringen af Kateri Tekawitha, en indianerkvinde fra det 17. århundrede, kunne afsluttes.

Rituskongregationen meddeler, at arbejdet med saligkåringprocessen skrider hurtigere fremad, efter at man er begyndt at undersøge endnu et mirakel, som skal være sket på hendes forbøn. Hvis miraklet bliver erklæret for ægte, vil hun sikkert kunne saligkåres, inden der er gået et år.

Før en saligkåring kan finde sted, må Rituskongregationen godkende, at der er sket to mirakler på forbøn af den, der ønskes saligkåret. Det er allerede flere år siden, kongregationen anerkendte, at der første gang var sket et mirakel på Kateri Tekawithas forbøn.

Kateri Tekawitha, der tilhørte Mohawk-stammen, var født i 1656. Hendes moder var kristen, men da Kateri var 6 år, døde hendes forældre af kopper, og en onkel, der var hedning, tog hende til sig. Først da hun var 11 år, kom hun i egentlig kontakt med kristendommen, ved at nogle franske missionærer fra Quebec tilbragte nogle dage i hendes onkels hytte. Det siges, at hun ved den

lejlighed antog kristendommen, og at hun fastholdt sin beslutning om at leve i ugift stand trods gentagne forsøg på at tvinge hende til at gifte sig.

Hun blev imidlertid først døbt som 18-årig af en jesuit ved navn Jacques de Lamberville, som overtog en nærliggende missionsstation. Navnet Kateri er den stedlige form for Katerina. Efter at hun var blevet døbt, blev hun betragtet som en fremmed af sin egen stamme, og man truede hende med døden, hvis hun ikke ville vende tilbage til at dyrke stammens guder. Hun flygtede derfor til en koloni af kristne indianske flygtninge i det sydlige Quebec, og her aflagde hun som den første af sin stamme kyskhedsløftet. I 1680, da hun var 24 år gammel og fuldstændig sund og rask, fortalte hun sine venner, at hun ville dø i løbet af påskeugen, og hendes forudsigelser gik i opfyldelse.

I det 19. århundrede ansøgte de kirkelige myndigheder i Quebec og Baltimore om, at hun måtte blive helgenkåret, og saligkåringprocessen i Rom blev indledt i maj 1939. Den 3. januar 1943 blev hun af Rituskongregationen erklæret for »ærværdig«.

Hvidt fredssignal til negrene

Durban (NC) Durban's frimodige ærkebiskop, Denis Hurley O.M.I., har foreslået, at de hvide, som ønsker at overbevise negrene om, at de er venligt indstillet over for dem, skal bære et hvidt emblem, mærket med ordet »Pax«.

Han siger, at synet af andre, der bærer samme emblem, ville få de venligt-sindede hvide til at føle sig mindre ensomme i deres forsøg på at skabe et godt forhold til negrene, og at emblemet ville bidrage til at fjerne »det mareridt af menneskefrygt«, som ofte forhindrer de hvide i at give deres venlige følelser udtryk over for negrene.

Ærkebiskop Hurley udtalte endvidere, at det er den offentlige fejhed, ensrettethed og skinhellighed, der er skyld i, at den politik, der går ud på at adskille racerne, nogen sinde har set dagens lys.

Ærkebiskoppen fremsatte desuden nogle skarpe kommentarer til en bevægelse i Natal, som arbejder på at få Natal til at udtræde af den Sydafrikanske Union, hvis den næste år bliver republik. Han betegnede bevægelsen som »komisk og patetisk«. »Det vigtigste, vi har at gøre,« sagde han, »er at løse vort racespørgsmål med alle til rådighed stående midler. Vi må ikke på nogen måde lade vor opmærksomhed aflede fra det for at beskæftige os med Natals ønsker om at blive en selvstændig provins.«

Macmillan hos paven

London (NC) Det meddeles, at den engelske premierminister Harold Macmillan under sit officielle besøg i Italien blev modtaget i audiens hos pave Johannes XXIII den 23. november.

Premierministerens besøg hos paven har ingen forbindelse med det besøg, den anglikanske ærkebiskop af Canterbury et par dage senere aflægger i Vatikanet som led i en længere udenlandsrejse.

Kaj Uth

Snedkermester

Hyldegaardsvej 14—16,
Ordrup. Tlf. 225.
Privat adr.: Nymosevej 14,
Gentofte. Tlf. Søborg 8109.

I.

Esajas

*I himle nedsend eders dug fra oven,
og skyerne nedregne den retfærdige!
Jorden åbne sig og lade Frelseren fremspire!*
(Es. 45)

Med lys og med lygte ledte gamle Diogenes efter mennesket. — Vi ler ikke ad ham. Vi er selv søgende og spørgende, og alt for ofte sørgende mennesker. Vi kan ikke finde mennesket, — vi kan ikke finde os selv!

Vi er både på vandring og på flugt: En kæmpeprocession er draget ud på den lange vandring til det forjættede land, hvor *mennesket* bor, — mennesket, som Gud skabte det og ville det. Men vi vandrer i ring i en trøstesløs ørken. Dansen omkring guldkalven kan ikke gøre os glade; det, mennesker kalder kærlighed, giver os ikke tilfredshed; hvilen på vor vandring har intet med fred at gøre. Vi er afmægtige: vi kan ikke gøre stene til brød. Og finder vi en oase og tror os selv almægtige: så forvandler vi brød til stene. Egoisme og magtbegær, ja — ran, mord, ødelæggelse står skrevet i vore ansigter — og så flygter vi, — for de andre, fra os selv!

Vi mennesker på flugt har lavet trafikkaos. Vi villé ikke tage hensyn til hinanden... havde ikke tillid til hinanden... vi pukkede på vor individuelle ret: Individualister, smeltet sammen til et ondsindet konglomerat...

Individer, der næppe kan ånde for individet... Hvornår kommer masseskriget — det store skrig efter redning, hjælp, forløsning, frelse?... Der må udrykning til: Vi er syge, katastroferamte, lemlæstede... Vi må gennem en operation... Så håber vi på at *vågne* efter narkosen, at komme til os selv, at komme til selvbesindelse. —

Da er advent over os! — Et ansigt bøjer sig ned mod os: Et alvorligt ansigt, — åbent og rent, om end gammelt og furet... Ingen grimasse eller maske, vi flygter for — men et tiltrækkende åsyn, der er stærkt, — og vidende om længsel og lidelse: *ESAJAS!* Et menneske, hvis sind var fyldt af sugende længsel efter befrielse og frelse. Han havde lidt under tidens kaos: Det hellige land — besat af fremmede tropper! Det udvalgte folk — undergravet af materialisme og afgudsdyrkelse! Han er ikke bange for den væb-

nede magt. Han taler til volds herrerne om Guds straffedomme. Han trygler sit folk: Vend tilbage til Guds veje! Hans hjerte bløder og beder. Kun fra Gud kommer der redning og frelse! Vi ser den store profet knæle, med hænderne udstrakte mod himlen, som ville han rive himlens hellige stjerner ned til sig for at så dem i jordens syndefulde muld til velsignelse for hele verden. Vi hører ham stønne og råbe: I himle nedsend eders dug fra oven og skyerne nedregn den retfærdige! Jorden åbne sig og lade Frelseren fremspire!

Dette er talt i fortiden af profeten med bud til fremtiden, også til os nutidsmennesker. — Vi har villet skabe os et paradys i denne verden, men har gjort os en ørken — trods guldkalven. Vi var selv sikre og kloge, og troede på egen kunnen og kraft, og satte os selv i centrum... Vi blev slynget ud i magtesløshedens periferi og håbløshedens mørke... Vi spekulere-

rede i penge, personlig vinding og udbytning af andre — en gold og ussel kapital! Vi regnede med teknikkens undere; men stål og jern er grusomme, — kan pløje jorden, ja — men også så sæden, der hedder blod, og høstens navn er undergang! Og det lille atom er blevet til uhyret med den uhyggelige kraft — aldræberen!

Vi må omsinde os! Omvende os! Vende om — og vende om på vore alt for menneskelige begreber. Vi må lære dette: Først Gud — så os selv! »Søg først Gud og hans retfærdighed, så vil I få alle disse ting i tilgift.« (Matt. 6,33). Ikke først: »Jord, åbn dig, og lad Frelseren fremspire!« (Det er mulden hverken i øst eller vest frugtbar nok til!) Men allerførst: »I himle udsend eders dug fra oven, og skyerne skal nedregne den retfærdige«, — så tør vi håbe, at også jorden åbner sig og frembærer Frelseren. Man kan først vente sig frelse, forløsning og fred, når man beder himlen om at sende den, — når man griber efter himlens hellige stjerner, — når man lader sig gribe af Gud!

Vi kan altså finde mennesket, vi kan altså finde os selv. Når vi finder frem til vor Skaber Gud, finder vi også mennesket, skabningen i Guds billede, — mennesket, som Gud vil det.

Så er vi da på vandring i denne folkeslagenes advent, fyldte med uro, men ikke med fortvivlelsens frygt (for vi er ikke mere på flugt!) — fyldte med uro og længsel efter det land, hvor mennesket bor hos Gud. Og vi åbner vort sind og vort ansigt for Guds lys i denne advent og beder: Herren velsigne os og bevare os! Herren lade sit ansigt lyse over os og være os nådig! Herren opløfte sit ansigt til os og give os fred!

AMEN

Bønnens apostolat

PAVENS INTENTIONER FOR DECEMBER

At folkeslagenes enhed og fred må fremmes ved de kristnes ydmyghed og sagtomdighed.

Vi beder om fred og enhed for den splittede verden. Det middel, paven anbefaler, er de kristnes ydmyghed og sagtomdighed. Paven selv giver jo det bedste eksempel i al sin adfærd, idet han efterligner Guds Søns ydmyghed og sagtomdighed ved hans indtræden i denne verden.

MISSIONSFORMÅLET:

At katolikkerne i Indien ansvarsfuldt må tage sig af det sociale spørgsmål.

Gandhi har ophævet kasternes strenge afsondring. Værst stillet var de 50 millioner kasteløse, som ikke engang måtte benytte offentlige veje, skoler og sygehuse. Indien trænger til en ny social orden. De 450 millioner har hidtil levet under så ufri forhold, at et kommunistisk herredømme for dem kunne føles som en befrielse. Derfor er det et stort ansvar, de katolske indere har: De skal udbrede og udøve kristen kærlighed og social retfærdighed, som de sidste paver så tit og så klart har skrevet om. Vi opfordres til at støtte dem med vor bøn.

R.G.

A. C.

AC samler sine medlemmer til messe i Sankt Augustins kirke på Jagtvejen, København, søndag 4. december kl. 9. Som sædvanlig er der bagefter hyggeligt samvær ved morgenbordet. I tilslutning hertil evt. fælles udflugt. Frokostpakke medbringes.

Hl. Frans' 3. orden

Den hl. Frans' 3. orden har møde i Sankt Annæ kirke onsdag den 30. november kl. 19.30.

Ugebladets adventsprædikener

Ugebladets adventsprædikener, hvoraf vi bringer den første i dette nummer, er i år skrevet af pater L. Brunicardi C.ss.R.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 27.: 1. søndag i advent (s. 2, violet).

MANDAG d. 28.: Søndagens messe (s. 2, violet).

TIRSDAG d. 29.: Søndagens messe (s. 2, violet). Ihukommelse af Saturninus (s. 762), martyr.

ONSDAG d. 30.: Andreas (s. 766, rød), apostel. Ihukommelse af søndagens messe (s. 2).

TORSdag d. 1. december: Søndagens messe (s. 2, violet).

FREDAG d. 2.: Søndagens messe (s. 2, violet). Ihukommelse af Bibiana (s. 770), martyr.

LØRDAG d. 3.: Frans Xaver (s. 770, hvid), jesuit og missionernes værnehelgen. Ihukommelse af søndagens messe (s. 2).

SØNDAG d. 4.: 2. søndag i advent (s. 5, violet).

Unge katolske
arbejdere

afholder åbent-hus møde onsdag den 7. december kl. 19.30, i KUK-lokalet, Stejnsgade 4, V., hvortil alle er velkomne.

Det er lykkedes os at få et medlem af Jehovas Vidner til at indlede:

Hvem og hvad er Jehovas Vidner.

Derefter valg af dirigent og fri debat, som indledes af Per Wedell Topp. Ring venligst Ægir 3124 x først.

Bestyrelsen

Doctor

h. c.

Pater, dr. phil. Gustav Scherz C.ss.R. blev i sidste uge ved en højtidelighed i Fribourg i Schweiz hædret med titlen dr. honoris causa ved det derværende katolske universitet. Universitetet tildelte ham denne titel som en anerkendelse af hans videnskabelige arbejder om Stensen. Pater Scherz er i forvejen dr. h.c. ved universitetet i Münster.

En af Ugebladets læsere skriver til os, at kommunelærer H. Bohn Christiansens kronik, som blev belønnet med 2. præmie i kronikkonkurrencen, indeholder en grov fejl. Hr. Bohn Christiansen skriver: »Vi vil ikke godtage Gud af mangel på bevis — virkeligt håndgribeligt bevis — men på den anden side erklærer vi roligt, at et absolut bevis er umuligt i den forbindelse. Gud skal tros, ikke vides.« (Katolsk Ugeblad, nr. 46, s. 6, sp. 2). Herimod citerer den ovenfor omtalte læser Vatikanerkoncilietts ord: »Vor hellige Moder Kirken fastholder og lærer, at Gud, alle tings ophav og mål, med sikkerhed kan erkendes ud fra det skabte i lyset af menneskets naturlige fornuft.« Har bladets redaktion givet præmien til en kætter, som endda ikke selv ved, at han er det?

Man påberåber sig ofte denne tekst fra Vatikanerkonciliet og lægger meget mere i den, end der i virkeligheden står. Der er på ingen måde tale om et *bevis*, men kun om en sikker erkendelse. Faktisk lader Gud sig ikke finde som slutresultatet af en fysisk eller matematisk bevisførelse. Thomas af Aquin og de store teologer taler aldrig om gudsbeviser, men om *veje* til gudserkendelse. De som kender de såkaldte »gudsbeviser«, ved lige så vel som kronikkens forfatter, at de ikke er »virkeligt håndgribelige«, og at man som oftest må lade sig nøje med at påvise, at det i hvert fald er endnu mere umuligt at bevise, at Gud ikke er til. Hvis der fandtes et »absolut bevis«, ville dette i øvrigt stemme meget dårligt overens med den respekt, Gud altid viser for vor frihed.

Konciliet fastslår, at den menneskelige fornuft *kan* nå frem til en sikker erkendelse; men det hævder på ingen måde, at *ethvert* menneske kan og skal nå til en sådan erkendelse. De fleste nøjes med at tro på Gud, og overlader til filosofferne at erkende Gud ad fornufstens vej.

De to ovenstående bemærkninger om, hvor langt Vatikanerkoncilietts lære går — og hvor langt den ikke går —, forminske i høj grad modsætningen mellem denne lære og kronikforfatterens påstand. Men kan man da overhovedet tale om modsætning, eftersom kronikforfatteren taler om noget helt andet end det, koncilietts udtalelse handler om? Det er især den sidste sætning: »Gud skal tros, ikke vides«, der har chokeret vor læser. Hvis den pågældende kronik var en teologisk afhandling, ville denne sætning også være temmelig chokerende, men i den sammenhæng, hvor forfatteren benytter den som led i et vidnesbyrd og ikke i en doktordisputats, er det fuldstændig forståeligt, at han udtaler sig på denne måde. Det der giver vort liv en mening, er ikke filosofernes uforårsagede årsag, men Bibelens Gud, evangeliernes Kristus, og han kan ikke vides, men må tros. Vi kender Pascals ord: »Abrahams, Isaks og Jacobs Gud, og ikke filosofernes og de lærdes Gud«. Det er fuldstændig indlysende, at man ikke må sætte Bibelens Gud og filosof-

Efter i lang tid at have undervurderet Det gamle Testamente, opdager vor tid nu de dybe teologiske og åndelige rigdomme, det rummer.

Ganske vist stiller Det gamle Testamente talrige historiske, kritiske og eksegetiske problemer. Men de formår ikke længere at stille det budskab i skyggen, som Det gamle Testamente vil bringe os. Det er atter blevet en kilde for vort åndelige liv.

De inspirerede bøger taler om Gud, og på en vis måde kun om Gud. Eller rettere sagt, i de inspirerede bøger er det Gud, der taler om sig selv, åbenbarer sig.

Det gamle Testaments budskab kan ikke skilles fra Det ny Testaments. Det første forkynder og forbereder det andet, ja, det viser ikke blot vejen, men også målet, Kristus. Kristus sagde til sine apostle:

»I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv, og det er dem, som vidner om mig.«
(Joh. 5,39)

Selv den samaritanske kvinde var ikke uvidende derom:

»Jeg ved, at Messias kommer, (han som kaldes Kristus), når han kommer, skal han forkynde alt.« (Joh. 4,25)

Og hele traditionen hævder, at det ene Testamente oplyser det andet, og at de kompletterer hinanden.

Visse sandheder er meddelt mennesket før Kristi komme, fra tidernes begyndelse er de blevet åbenbaret. Dernæst har Gud ligesom arbejdet på at lade dem gradvis trænge ind i menneskets ånd, hjerte og sjæl.

Andre sandheder er åbenbaret direkte gennem Guds Søn, og dog danner Det gamle Testamente ligesom grundvolden, på hvilken disse sandheder bygges.

Men Bibelen taler ikke blot om Gud, den taler også om mennesket overfor

fernes Gud i modsætning til hinanden. Det er én og samme Gud, som er vor Skaber og Frelser, der tros og vides. Men hvem ville vel gå med til at leve og dø for metafysikernes Gud, — den Gud, som ikke tros, men vides?

V.D.

BIBELLÆSNING

I ADVENTSTIDEN

<i>I Mos.</i>	3,15
<i>Esajas</i>	7,13—15 9,1—7 11 12 30,18—26 35 40,10—31 45 52,13 - 53,12
<i>Salme</i>	80 85 145 22,23—32
<i>Jeremias</i>	31,31—33
<i>Zakarias</i>	2,14—17 8 14,6—20
<i>Daniel</i>	7,13—14
<i>Mika</i>	5,1

Gud, dets dybe værdier, dets natur, dets nød og dets længsel. Og endelig taler Det gamle Testamente om det bånd, der forbinder mennesket med Gud. Et kærlighedens bånd, som udtrykkes i de to store bud: du skal elske Gud, og du skal elske din næste!

For at bringe os dette budskab bruger Bibelen ikke blot ord, men handlinger, gennem hvilke Gud åbenbarer sit sande væsen. Lidt efter lidt opdager mennesket i Gud Skaberens, Herren, Frelserens, ja brudgommen, der længes efter foreningen med sin brud.

Det gamle Testaments inspirerede bøger, og måske i særlig grad de profetiske, tillader os at udlede en teologi, lærer os, hvad Gud er, men alt hviler dog på den, der er forkyndt overalt: Messias, Frelseren. Han alene virkeliggør det, der var forkyndt. Uden Frelseren ville foreningen være umulig mellem Gud og skabningen, der ved synden havde skilt sig fra Ham.

Det gamle Testamente har også som opgave at vende mennesket hen mod Gud og lære det at åbne sig for denne kærlighed. Det viser os det udvalgte folks vandring mod det forjættede land: foreningen med Gud.

Hans kærlighed til mennesket kalder på et svar fra os. Menneskets svar er ofte tøvende, men Gud kommer os i

møde og hjælper os i vor langsomme vandring mod lyset. Gud viser vejen, der fører frem til foreningen med Ham, og de sjæle, der følger disse veje, vil da kende freden, glæden, der bryder ud i lovprisningen af Gud.

Det er denne vej i troens mørke og i troens lys, som patriarkerne har fulgt, det er denne vej i lidelse og i modgang, som Guds tjenere, profeterne, har fulgt, det er denne vej, som åbenbarer Guds kærlighedsplan med os, og som fører sjælen mod målet: foreningen med Gud.

Det gamle Testamente og Det ny Testamente: Bibelen i sin helhed bliver med sine ord, sine handlinger, sine begivenheder, sin historie en åndelig føde for sjælen. Ikke blot Det ny, men også Det gamle Testamente bør være for os som Jakobs brønd, hvor Kristus venter på os for at give os det vand, der i os skal »blive et kilde spring til evigt liv«. (Joh. 4,14).

V.H.

Læserne skriver

I denne rubrik optages *korte* læserbreve om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.

Hermed vil jeg gerne opfordre Katolsk Ugeblad til at oprette en brevkasse, som modtager problemer af religiøs art. Denne skulle kunne aflaste det normale brevkursus — men naturligvis kan bladet kun offentliggøre sådanne problemer, som skønnes at have betydning for mange. Den vil således afvige noget fra de brevkasser, der findes i andre blade.

Jeg tror, der er stort behov for sådan en brevkasse og håber, at De i det mindste vil overveje spørgsmålet. Efter min erfaring har mange katolikker en hel del mere eller mindre skjulte problemer, der skubbes til side, fordi de står i misforhold til deres opfattelse af Kirkens lære. Og i stedet for at lade dem gå med disse problemer uden at kunne løse dem på egen hånd, kan man strække hånden ud og tilbyde at hjælpe dem på en sådan måde, at de (fordi de ikke behøver at opgive navn og adresse) uden at skamme sig både kan tilstå, at de har problemer, og bliver i stand til at lade sig hjælpe uden at lide noget skår på deres værdighed (henholdsvis forfængelighed).

For en dels vedkommende er det sådan, at problemerne efterhånden trænger sig sådan på, at de for at slippe af med dem går bort fra kirken.

Kan vi roligt lade dette ske — hvis vi har mulighed for at hjælpe dem til en mindre fortvivlet måde at løse problemerne på?

Bernhard B. B. Andersen

BØGER man giver til JUL

KATOLSK KATEKISMUS

350 sider, illustreret.

Indbundet kr. 13,75

En uvurderlig hjælp til at lære troen bedre at kende.

UDVALGTE TEKSTER FRA DET GAMLE TESTAMENTE

ved Marie Fargues

262 sider og 6 kort

Indbundet kr. 10,00

En god vejledning til at læse Det gamle Testamente med større udbytte

W. L. Newton og E. Horan:

STORE SKIKKELSER I DEN KATOLSKE KIRKES HISTORIE

160 sider, 68 illustrationer.

Indbundet kr. 8,00

Et er at kende sin tro - noget andet at leve efter den, som 7de store skikkelser, bogen fortæller om.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Midtjylland

Vejle Mineralvandsfabrik
A/S P. C. NIELSEN
Telefon 121, 205

Nordjylland

Mathias Christensen

ABSALONGADE 14
AALBORG

FOLMER OLSEN

Begravelses ordnes
Reberbangade 37
Aalborg - Tlf. 2 15 57

Slagtermester Leo Nielsen
Danebroggade 21, Aalborg
Tlf. 2 41 29

*Det Hele af Øffen —
og det bedste til Bøffen*

1. kl.s kød og pålæg
Kastervej 51 - Aalborg
Telefon 5660

ELMER VERNERSEN

Køb hjemmets udstyr hos
THUEN
Gravensgade 2
Aalborg

Sanitet Centralvarme

N. Nielsen & A. Brostrøm

Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33
Indeh. A. Brostrøm, ing. M. af I.
Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

Murermester- og entreprenørførr.

M. Thomsen Støtt & Søn
Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Tømrermester
Ferd. Færch & Co.

Strandvejen, Aalborg
Tlf. 2 03 01

Om kristeligt fællesskab

Provst Svend Åge Nielsen, Haslev, har i Sorø Amtstidende skrevet en kronik, hvor han skarpt angriber det såkaldte kirkelige frisind og rejser det spørgsmål, hvor vidt frisindet kan strække sig uden at forråde kirken. Han skriver bl. a.:

— Situationen i vor kirke i dag minder stærkt om tolerancens. Man er uhyre angst for de »højkirkelige«, der for 90 pct.s vedkommende siger det samme som reformatorerne, men meget tolerant over for fornægtelsen af centrale kristelige dogmer som jomfrufødslen og talen om forsoningen ved korset, Jesu legemlige opstandelse, himmelfart og kødets opstandelse. De allerfleste danske kristne ville i realiteten føle sig i meget stærkere åndeligt og kristeligt fællesskab med de katolske kristne, hvis de kendte dem, end med disse dogmefornægttere.

De sydlige øer

Auto Reparation
Vask & Smøring
Hjulafbalancering
Lygteindstilling

JENS PETER PETERSEN

Højbroens Auto- og Benzinhandel
Nykøbing F. - Tlf. 85 26 26

JOHANNES MADSEN

Elektr. installatør
INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.
Telefon 85 06 84

Snedker Firma, Grundl. 1883

O. N. P. MØRCH

Tlf. 85 01 51
Østergade 14, Nykøbing F.
Begravelses ordnes overalt

K. E. PETTERSON

Tværgade 6, Nykøbing F.
Telf. 85 01 32

Autoriseret elektro installatør

Smede- og maskinværksted,
aut. vand- og gasmester.
Spec.: Centralvarme.

CHR. LAURITZEN

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F.
Telefon 85 05 11

Fisk og vildt

AXEL PRYDS A/S

Telefoner 85 03 00 - 85 02 78
Nykøbing F.

Støt vore annoncører

Juleindsamling

Med hans Excellence biskoppens anbefaling agter undertegnede ligesom de foregående år i anledning af julen at foranstalte en indsamling til fordel for trængende trosfæller i Sct. Ansgars, Sct. Antoni og Sakraments sogn. Det er vort håb, at enhver efter evne vil yde sit bidrag hertil.

De som ønsker at komme i betragtning, må inden den 12. december personligt henvende sig hos en af undertegnede:

Pastor Geertz Hansen
Bredgade 64

Pastor Cay Benzou
Nørrebrogade 27, 3.

Pastor Knud Ballin
Frederikssundsvej 225

Angela Osterhammel
Valby Langgade 117 B

Filmside

(fortsat fra side 18)

føde. Fortvivlet kalder hun på Serge, og Francois går ud i vinternatten for at finde ham. Han finder ham døddrukken i et skur og slæber ham den lange vej tilbage gennem sneen. Endelig når de frem, og det lykkes Francois at få venen kaldt til bevidsthed, samtidig med at hans nyfødte søn sætter i med sit første vræl. I Serges ansigt aner man, at også i ham er en fødsel sket. Lykkelig vender han sig mod venen, men den svagelige Francois er segnet om, udmatet, måske til døden.

Det er en film om livet, når det er bitrest, og med den strenge, men også sande lære, at kun ved at yde den fulde indsats kan vi frelse menneskeliv.

Det er trist at tænke på, at dette er Chabrols første film, mens »Fætrene« med dens håbløse pessimisme blev hans næste.

Ai.

Kontakt Kontoret

6 familier med børn (København og omegn) søger ung pige til hjælp dels i huset og dels med børnene.

En ung pige fra provinsen søger et hjem for 3 måneder, mens hun går på kursus i København. Vil gerne hjælpe i huset.

En 16-års dreng søger et hjem under 4-årig læretid i København.

To damer i København søger ung pige eller ældre dame til let hjælp i huset.

En familie i Københavns omegn søger en ældre herre som »reservebedstefar«.

En enlig dame (København) søger kontakt med andre damer.

To ældre damer (København) har tilbudt assistance som »babysittere«.

Kontakt-Kontorets adresse: Hulgårdsvej 96, København F.

Lederen, fuldmægtig Agnes Christensen træffes tirsdag kl. 16—18 og fredag kl. 18—20, tlf. Ægir 6463 eller personlig henvendelse. Henvendelse også til fru Inge Andersen, Ågerup pr. Vipperød ved Holbæk, tlf. Vipperød 58, træffes som regel hele dagen. Af den hjælp-søgende part opkræves et kontingent på kr. 10, som kan indbetales til frøken Agnes Christensen, hvis gironummer er: 115 474. Af den hjælp-tilbydende part opkræves intet kontingent.

ANDR. KRØYER'S BOGHANDEL

v. Chr. Henningsen
Nørrebrogade 18 B, Kbh. C. 6538
Papir . Stort boglager
Fyldepenne

FORSIKRINGS COMPAGNIET FOR KONGERIGET DANMARK A/S

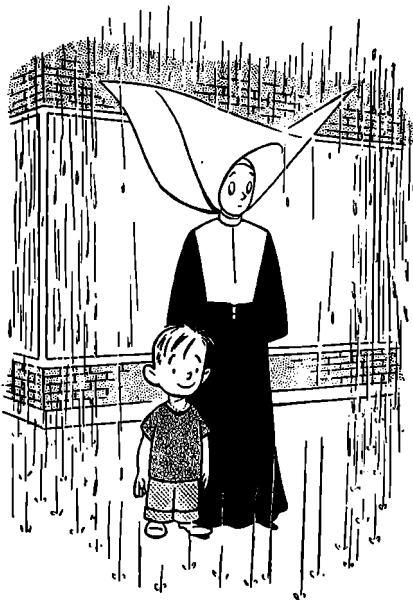
*

Hovedkontor:
St. Kongensgade 68, København K.
Telefon Central 10.093

HARTMANN

Musik

Godthåbsvej 132 - København F
Tlf. Go. 2526 - Giro 102 727

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestergade 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedi-
tion, Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

KSK

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMÅND
København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

V. Sæmer & Søn

Blikkenslagermestre

Dybbølsgade 17,
København V.
Tlf. Vester 7001 og 8581

Skrædermester

OTTO LUNDIN

Kgs. Lyngby. Tlf. 87 30 64

Præstekjoler

Oliefyr

Centralvarme

Brændselolie

Cinders

**NORDISK
KULAGENTUR A/S**

Sven E. Frederiksen

Rødovrevej 381-389

Vanløse

Telefon *70 45 30 (3 ledninger)

FILM og TEATER

En dødsdømt flygter

Robert Bressons franske film er en åndeløst spændende rekonstruktion af en fransk løjtnants utrolige bedrift under krigen, nemlig at flygte fra et gestapofængsel i Lyon. En lang række stilelementer er af den franske mesterinstruktør vævet sammen til en fascinerende filmenhed. For det første får vi en minutøs dokumentarskildring af, hvordan en fangeflugt kan lade sig etablere. For det andet får vi en historisk rekonstruktion af en virkelig og lykkelig hændelse i 1943. For det tredje får vi et psykologisk studie af menneskeviljens magt og energiens uovervindelig. For det fjerde ledsages den ydre historie bestandsvis af en indre historie om sjælens strid for at nå ud af legemets fængsel, en historie, der giver anledning til dybtgående betragtninger over begrebet nåde. Og endelig for det femte har Bresson over den franske løjtnants egen beretning skabt et drama med en fuldent konstrueret handling, der er baseret på uudholdelig ydre og indre spænding.

I filmens undertitel »Vinden blæser, hvor den vil« skjuler sig et citat fra Johannesevangeliets tredje kapitel, hvor Kristus taler til Nikodemus, der kom til ham i gedulghed om aftenen. Vinden er nåden fra oven. Det mirakel, at løjtnanten slap bort, skete, fordi den menneskelige vilje blev velsignet af Gud. Bresson er katolik, og uden at gøre sig den kristelige tankegang klart, får man ikke det fulde udbytte af filmen, selvom man, også når man betragter den som en ren og skær spændingsfilm, i høj grad vil få valuta for pengene.

Det er en på samme tid meget enkel og dybtgående film. Den er iøvrigt et smukt vidnesbyrd om, at sandheden ikke altid er sandsynlig. Historien er autentisk, men filmen er utroværdig og uantagelig set fra et realistisk synspunkt. Man skal ikke forveksle realisme i udstyr og spillemåde med naturalistisk sandhed. Alt er konstrueret med det ene formål at understrege værdien af indre disciplin, af viljestyrke og af åndens sejr, hjulpet af omstændighederne og af forsynet. Hjælp dig selv, — så

hjælper Gud dig! Hylder filmen derfor i det ydre løjtnant Devigny, der gennemfører sit forehavende med en fanatikens ensidighed, (alle hans medfanger anså ham for en skør fantast), så hylder den i det indre det ædleste i menneskets psyke.

Mange vil kunne få et fingerpeg om filmens spændende mærkelighed, hvis jeg siger, den minder om Robinson Crusoe på den øde ø; og Robinsons forhold til fredag er paralleleret af løjtnantens tvungne samvær med den unge medfange, der måske og måske ikke er tysk spion, og hvem han sidenhen opdager, han ikke kunne have klareret sig foruden.

Bresson har ikke identificeret os fysisk med løjtnanten, men anbragt os usynligt ved hans side. Kameraet viser ikke altid det, han ser (f. eks. er selve flugten set »udefra«), men vi ser heller ikke mere end, hvad han ser. Er der altså ingen fysisk identifikation, har Bresson skabt en tæt sjælelig forbindelse mellem os og løjtnanten, så tæt, som det næppe nogensinde før er sket på film. Og sideløbende med den tilsyneladende ydre realisme har Bresson bevidst fortegnet alle kronologiske forhold, så fængselslivets uberegnelighed kryber ind i os gennem alle porer. Den mand er ikke os, men han er også os, han er et spejl, hvori vi kan iagttage brudstykker af os selv. Både gennem billeder og i lydene fra tog, legepladser og gade så nær ved de kompakte mure til fængslet, en chokerende lydkontrast.

Filmene, der spilles af lutter ikke-professionelle, er streng, men intetsteds vulgære eller krigstidsbrutale. Dens realisme bliver aldrig trivial eller flad, og den rene idealitetens luft, der fylder den, renser sindet og kvæger ånden. Godt, at denne franske instruktør langt om længe er blevet præsenteret i Danmark med sin nærmest tilgængelige film. Kun fem film har han lavet på seksten år, men de fire af disse er centrale værker i filmhistorien.

Bj.R.

Vennerne

»Vennerne« er den unge franske instruktør Claude Chabrol's første film. Den er blevet til ved få tekniske hjælpemidler og uden store omkostninger. Så meget klarere træder dens skaber frem som et stort nyt talent.

Oprindeligt var Chabrol journalist, og hans form er reporterens. Knivskarpt og sikkert tegner han billedet af den usle flække Sarent i Creuse og dens indbyggere, der synker ned i stadig større håbløshed, et stadig dybere forfald.

Francois er en ung mand, der vender tilbage til byen efter 12 års forløb. Han har valgt at rekreere sig her efter en lungetuberkulose, og han venter sig meget af opholdet: Det skal blive dejligt at gense gamle venner fra drengetiden, og da især Serge! Den dygtige, begavede Serge, som sikkert er blevet en stor arkitekt i byen. Men byen bærer ikke præg af en stor arkitekt; den er i forfald, og Serge er som den: Tidligt har han måttet gifte sig med en jævn pige, fordi han har besvangret hende. Det blev et mongolbarn, der iøvrigt døde, og nu venter hans kone Yvonne sig igen. Serge med de rige evner lever i en rotterede og ernærer sig som lastbilchauffør — det vil sige, hans ernæring består fortrinsvis i den billige vin, han beruser sig i for at glemme sine fejlslagne forhåbninger. Han har givet op over for livet; det vil øjensynligt ikke ham noget godt, så skal det til gengæld heller ikke vente noget godt fra hans side. Francois er rystet over den nye Serge, men naivt opsat på at hjælpe ham. Der er bare det ved det, at Serge vil ikke hjælpes — og da sidst af alle af Francois. Det blotte syn af den pøne og godhjertede ven får bitterheden og det afrmægtige raseri til at vælte op i Serge, der ikke tåler at konfronteres med sin egen svigten. Francois på sin side vil ikke give op, men han træder uhjælpeligt ved siden af, og jo større indblik han får i den lille bys liv, jo mere må han væmmes. »I lever jo som dyr«, siger han til Serge. »Åh, det er normalt«, svarer Serge. »Har I helt glemt at være mennesker?« spørger Francois. »Fortæl mig, hvorfor vi overhovedet skal leve«, opfordrer Serge ham, og stående midt i denne elendighed bliver Francois ham svar skyldig. Også præsten har givet op. Han ved, at folk foragter ham, fordi han ikke kan hjælpe dem ud af den åndelige nød, som deres materielle nød har medført. Hvad nytter det så at sige: Bed! til folk, hvis livsvilje er brudt. Alt, hvad der er lyst og godt, er kun med til at fremhæve mørket og elendigheden.

Til sidst forstår Francois, at det kun er ved at identificere sig med de andres nød og elendighed, at han vil kunne høre dem op. Tålmodigt venter han på en lejlighed til konkret at dele Serges kår for at frelse ham ud af dem. Lejligheden kommer, da Yvonne er ved at

(fortsættes side 14)

K A T O L S K ugeblad

I den kommende uge fejrer vi Gudsmoders uplettede undfangelse. Billedet er fra domkirken i Milano, hvor lysene som i tusinder af kirker jorden over flammer foran altertavlens Maria med barnet.

Rom og
Canterbury taler
sammen

Peter Schindlers
nye prædikener

Når radioen
transmitterer

Tidebogen - en
landvinding for
modersmålet

Rom og Canterbury på talefod

I går aflagde den anglikanske kirkes primas, Geoffrey Francis Fisher, ærkebiskop af Canterbury, besøg hos pave Johannes. Ærkebiskoppen var på hjemrejse fra et besøg i Det nære Østen, hvorunder han også har truffet de græsk-ortodokse patriarker, Benediktos af Jerusalem og Athenagoras af Konstantinopel.

Det er for så vidt overraskende, at det netop er den nuværende ærkebiskop af Canterbury, som, efter fire hundrede års tavshed og afstand mellem de to kirkesamfund, tager dette initiativ. Under et økumenisk møde sommeren 1957 udtalte han sig således meget skarpt om katolicismens krav på alene at repræsentere den ubrudte kirkelige tradition tilbage til apostlenes kirke.

Med sit besøg i Vatikanet har ærkebiskoppen imødekommet en uforbindelig og indirekte indbydelse som blev fremsat, da kirkerne verdensråds centralkomité i august holdt møde i St. Andrews i Skotland. Her var mgr. Jan Willebrand til stede som katolsk observatør.

Reaktionerne i både den engelske og kontinentale presse var i det store og hele positive. Enkelte stærkt anti-katolske kredse reagerede dog negativt. Det anglikanske kirkeblad Church of England Newspaper frygtede, at »den klare dogmatiske adskillelse mellem de to kirker kan blive udvisket« — en frygt, som vel sigter på den betydelige fløj af den anglikanske gejstlighed, hvis teologiske og kirkelige standpunkter kommer den katolske tro meget nær. Pastor Howard Stanley, som leder det landsomfattende menighedsforbund, ønskede ærkebiskop Fisher tillykke med initiativet, mens lederen af den stejlt anti-katolske skotske kirke, pastor John Burleigh, mere køligt udtalte, at »det er jo hyggeligt at ærkebiskoppen besøger paven,

men jeg håber, de nøjes med at udveksle nogle elskværdigheder.«

Den italienske presse slog nyheden op som »kirkeligt topmøde«, men fik koldt vand i blodet af »Osservatore Romano« som bragte nyheden i form af en notits, næppe større, end havde det drejet sig om et besøg af en eller anden konge.

Det rigtigste er vel, at besøget har været noget mere end en »for-smag«, men mindre end en tilnærmelse. I England er forholdet mellem de to kirkesamfund blevet stadig bedre. I forrige måned skrev den katolske ærkebiskop John C. Heenan af Liverpool, at paven overfor ham havde udtrykt sin hengivenhed for de anglikanske kristne. Samtidig beskrev ærkebiskop Fisher i sit bispedømmeblad for Canterbury det nye katolske sekretariat for kristen enhed som »full of godly promise«. Og i et interview udtalte han, at selv om paven og han, når de mødtes, blot ville »udveksle elskværdigheder«, så kunne det blive »elskværdigheder om dybe emner«.

Under opholdet i Rom har ærkebiskop Fisher boet i villa delle Camilluccia hos den engelske minister ved Vatikanet.

Vi bringer iøvrigt på nyheds-siderne en fyldigere orientering.

Romersk kommentar

Rom (NC) I en artikel i Civiltà Cattolica skriver redaktøren, pater Roberto Tucci S.J., i forbindelse med ærkebiskoppen af Canturburys besøg hos paven blandt andet, at der ikke er nogen tvivl om, at der i de senere år er »skabt et klima, der begunstiger en bedre forståelse af den katolske kirke, også blandt de protestanter, der stadig står dens lære meget fjernt«, og at dette klima har gjort det lettere for ærkebiskoppen af Canterbury at besøge paven, uden at han af den grund udsætter sig for kritik fra sine trosfæller.

Således var Pius IX's genoprettelse af det katolske hierarki i England i 1850 dengang i vide kredse blevet stemplet som et »angreb«.

Ifølge pater Tuccis udtalelser skyldes det for en stor del anglikanernes holdning, at forholdet mellem dem og den katolske kirke er blevet bedre. Adskillige anglikanske gejstlige har vist forståelse og velvilje over for Kirkens syn på enheden. Pater Tucci citerede endvidere en rapport, professor K. E. Skydsgaard havde indgivet til Kirkerne Verdensråds første møde i Amsterdam i 1948. I denne rapport siger professor Skydsgaard blandt andet:

»Når Rom siger, at Kirkens enhed ikke er et mål, der ligger ude i fremtiden, men at det allerede er en strålende realitet inden for selve den romersk-katolske kirke — fordi den alene er den hellige katolske kirke og derfor også alene er Jesu Kristi kirke — og

(fortsættes side 6)

Vi transmitterer nu gudstjenesten i . . .

Skal en gudstjeneste radiotransmitteres er det ikke gjort med, at præsten læser en ekstra gang over på sin prædiken. I hvert fald ikke, når mikrofonen er med i en katolsk kirke, som det sker fire gange hvert år. Så må et større apparat sættes i sving.

Det begynder med, at biskoppens radiokonsulent, skoleinspektør John S. Lundorf, lader programafdelingen vide, fra hvilken kirke, der ønskes transmission, og hvordan dens hovedpunkter vil forme sig. Hvem skal celebrere, hvem skal prædike og hvilke salmer, skal synges? Skal den finde sted morgen eller eftermiddag? o.s.v. Folk skal jo i avisen kunne læse, hvad der bydes på.

At lade en almindelig højmesse transmittere er næppe klogt. Langt de fleste vil sidde undrende ved højtalerne og intet forstå. Messens højdepunkt lader ganske mikrofonen i stikken, og gang på gang vil der forekomme andre lydmæssige »huller«! Det er til stor hjælp, at John S. Lundorf siddende i radiohuset på forskellige tidspunkter »går ind på ledningen« med forklarende kommentarer, men bedst er det, når gudstjenesten tilrettelægges, så tilegnelsen ikke byder på større vanskeligheder.

Den sidste søndag inden advent hørte lytterne en eftermiddagsandagt fra Sankt Andreas kirke i Ordrup. I den time, udsendelsen varede, blev der sunget fire almenkendte salmer, dertil Kyrie, Credo og — i forbindelse med den sakramentale velsignelse — Tantum ergo. Videre var der skriftlæsning og prædiken samt et par dejlige orgelsoli.

Enkelte af de katolske kirker i København er blevet begunstiget med en fast installation så en tekniker på få minutter kan oprette mikrofonforbindelse med radiohuset i Rosenørns Allé. Til Ordrup måtte man imidlertid rykke ud med en transmissionsvogn og i god tid udlægge et fletværk af kabler som forbindelse mellem senderen i vognen og de fire mikrofoner i kirkerummet. På vogntaget blev en 18 m lang sendermast rejst og først så blev der meldt klar til at »gå på luften«.

Ugebladets fotograf mente, at teknikernes remedier var et par billeder værd, og mon ikke læserne er enige med ham . . .

Til venstre ser vi teknikeren, som fra kontrolrummet styrer de forskellige mikrofoners lydstyrke, til højre radiovognen med sin 18 meter høje sendemast, der i dette tilfælde knyttede den usynlige »tråd« mellem Sankt Andreas kirke i Ordrup og Danmarks Radio. (Foto: Axel Jensen).

Peter Schindlers nye prædikener

af pastor, dr. theol. Bjørn Højbo

Vi er endnu nogle stykker, der husker de festlige søndagsgudstjenester i begyndelsen af trediverne i klosterkirken på Jagtvejen, hvor pastor Schindler holdt messe og prædikede. Vi var en kreds af konvertitter og barnedøbte katolikker, der mødtes hver søndag, så man ikke følte sig ensom, det kristne fællesskab var en realitet. Dertil kom gudstjenestens festlige forløb foran det gyldne alter. Det var aldrig kedeligt at gå i kirke. Det ikke at gide stå op søndag morgen og gå i kirke var os ganske ukendt, og kirkebudet om at gå til messe hver søndag virkede temmelig overflødig og blev i hvert fald aldrig noget problem, og det i en sådan grad at vi står uforstående overfor dem, der betragter kirkegang som en sur pligt. Vi er anderledes opdraget i Guds riges hemmeligheder. I prædiken malede pastor Schindler med stærke farver Guds Evangeliums gave for vore øjne og sluttede ofte med at åbenbare for os Guds herlighed, vi skulle få del i efter døden. Jo, det var kirkegang, der var en delagtiggørelse i den, som »den store, hvide flok« virkeliggør i Himlen; »der holder de nu kirkegang, med uophørlig jubelsang«.

Og så ligger da på mit bord et nyt bind prædikener, »Denne hellige lektie«. Vi fik for elleve år siden foræret »Dette hellige evangelium«, prædikener til hver søn- og festdag i året. At læse dem var som at vende tilbage til kirken på Jagtvejen. Nu tænker man: skal det samme ske? Og fordi man skal anmelde: er det muligt at give folk forståelse af blot lidt af det vi fornå?

Da jeg sidste gang skulle anmelde en bog, fik jeg besked på at læse den hurtigt igennem for at anmelde den. Det gik hu, hej, vilde dyr og jeg nåede at få det færdigt. Derefter svor jeg for mig selv aldrig mere at mishandle et værk på samme måde. Man kan ikke på værdig måde absorbere ordentligt skrevet stof i en sådan fart. Man sætter jo heller ikke plader beregnet til 33 omdrejninger på sin grammofon og afspiller dem med 78 omdrejninger for at nå det hele! Hvad er der så at gøre? At tage nogle veludvalgte prøver og for-

tælle om dem. De ting, jeg har valgt, er for en stor del udtaget efter de emner, jeg husker spillede en såre vigtig rolle for os i vor kristne opdragelse. Hvorfor skulle resten ikke være lige så god?

For det første er det værd at lægge mærke til, at det er epistlen, der her prædikeres over. Det giver lejlighed til at sige ting, der sjældent eller aldrig nævnes, hvis man holder sig til evangeliet altid. For eksempel om en mønstermenighed, om Paulus, demokrati og frihed, om tradition. Måtte vi fremsætte det håb, at pastor Schindler er gang skænker os en prædikensamling over evangelietekster, der ikke bruges i kirkeåret, samt en over tekster fra det gamle

testamente? Det er fordringsfuldt, men vi har hørt sådanne prædikenrækker på Jagtvej i sin tid.

Og så går vi i gang med det egentlige.

En af de ting, der står tydeligst i erindringen, er, at vi virkelig fik lært, så det gik op for os for alvor, at Gud er den gode Gud. Nok havde vi jo hørt det før, men Guds godhed var og forblev nu alligevel noget underligt noget. Man havde pligt til at elske ham og gjorde man det ikke kom man i helvede! Så der var nu ikke meget at vælge imellem, det var bare om at få gjort hans vilje, for at det ikke skulle gå galt. Og så hørte vi nu om, hvorledes Gud frelser os som den store læge, der holder af os, kærligheden til Gud kommer ganske af sig selv, fordi man véd sig elsket af ham. Der er ingen fare for at gå fortabt, med mindre man partout vil, for Gud sætter hele sin almagt i sin kærligheds tjeneste og hans hånd trættes ikke og hans arm svækkes ikke. Der er ikke noget at være bange for. Det faldt som balsam i et moderne oprevet men-

Forfatteren, pastor Peter Schindler fotografet i en pause under sit arbejde i Collegio Teutonico i Vatikanstaden.

neskes sjælepjalter. Finder vi dette tema? Ja, og til overmål, i prædiken 42, til Jesu Hjertefesten. Her taler forfatteren om dem, der har bragt sig i en fortvivlet situation, der ikke kan ordnes på en studs. Hvad skal det fortvivlede menneske gøre? Hvordan er Guds hjertelig egentlig? Hvordan virker hans hjertes kærlighed til os? Man tænker på den sætning, pastor Schindler en søndag brugte og som brændte sig ind i alle os som hørte ham (taler Gud forresten ikke til os gennem præstens ord?): Gud slår ikke i det ansigt, der vender sig mod ham for at bede om tilgivelse!

Det er også interessant, at her i denne som forøvrigt også i andre af prædikenerne, finder vi noget af det, der gjorde prædikenerne i tredivevårene levende. Der var næsten altid noget »til vor kristelige oplysning«, noget historisk eller arkæologisk. I den lige nævnte prædiken er der en kort, men glimrende redegørelse for Jesu Hjerter-andagtens historiske baggrund og oprindelse. Det kan forsones mange med dens ofte noget aparte fremtrædelsesform og udtryksmåde.

Et tema, som vi fik dybt indprentet dengang, var *menneskevenligheden*. Ikke blot næstekærligheden, den kan være så hård og upersonlig, det er den folk yder, når Guds lov skal overholdes, for at man ikke skal få vrøvl, men gerne vil stå sig godt med Gud. Men menneskevenligheden er dette at være åben for mennesker, venlig, imødekommende, at kunne se tingene fra deres side, have samme indstilling som Kristus selv, der jo netop ikke talte om næstekærlighed, men om *philantrophia*, menneskevenlighed. Også dette tema finder vi for eksempel i nr. 41, om det lukkede hjerte, hvor pastor Schindler med mesterhånd viser os, hvorledes denne menneskevenlighed netop viser sig i helt praktiske resultater, men også hvorledes man ikke kan spise Gud af med ren og skær næstekærlighed, det er for billigt.

Et andet tema, vi nikker genkendende til, handler om døden, om at dø sin død med manér, med tillid til Gud og i fred med Gud og med sin næste. Dette finder vi i prædiken 66 til Alle sjæles dag. Jeg skal afholde mig fra kommentarer, der er som at trampe i et blomsterbed, men blot henvise læseren til selv at læse det ypperlige stykke og drage nytte af det. Her står forresten også nogle ord om Gud som dommer. Dem kan vi vist have mere end godt

af at overveje og gøre til vor åndelige ejendom.

Er der ingen nye emner, der prædikeres over, kunne nogen sige? Er det bare en nyudgivelse af gamle ting? Nej, på ingen måde. Der er mange nye temaer, således en aldeles ypperlig prædiken over tidens angst, noget alle skribenter i dag beskæftiger sig med, og som kristne jo ikke kan lade ude af betragtning. Så er der et emne som: Højre? Venstre? Centrum! Her behandles spørgsmålet om vor trang til at lukke os inde i bestemte båse rent religiøst set, om vor spiritualitet o.s.v. Det er noget, vi har godt af at overveje, om vi vil være romerske katolikker, der følger Pave Johannes' henvisning til Newmans ord: »Enhed i det væsentlige, frihed i det øvrige, kærlighed i alt«. Ak ja, hvad skal vi dog ikke gøre for at rense vor sjæl for sektariske tendenser og den dermed følgende trang til kætterforfølgelse? Eller prædikenen om *religionssurrogater*. Også dette emne er stærkt aktuelt. Her peger prædikanten på noget meget centralt for vor tid: religionsmarkotika. Læseren kan selv se, hvad det drejer sig om i enkeltheder, det ville være synd at tage duften af den prædiken. Vi har vist alle godt af at læse den i enrum og selvransagelse. Det er mange bitre piller vi skal sluge, ingen kan vist sige sig fri for nogen af de ting der nævnes. Der er naturligvis også en prædiken om sex og om kapitalisme, hvilke ikke er os verdensfjerne problemer og tågesnak, som prædikanter ofte bliver beskyldt for at servere os. Der er mange andre ting man kunne fæstne sig ved, Om glæde

og frihed (23), Om mønster-menigheden (15) Om hvor dejligt det er at være i kirke (22) Om det folkelige (40) o.s.v., som man vil se alle emner, der virker inciterende, fordi de rører ved noget der taler til os.

Til sidst vil jeg gerne have lov til at pege på *Kristusbilledet*. Kristus er den »Alvoldige«, som pastor Schindler holder af at sige med et gammelt ord. Det er denne Kristusfigur der troner over tabernaklet i St. Augustins kirke på Jagtvejen, den vi så på søndag efter søndag og den der blev malet os for øje i prædiken, så vi aldrig glemte den, den vi senere selv fandt hos de græske og latinske kirkefædre. Den kristne oldtid blev for os det åndelige hjemsted, dens tankegang vor, og fædrenes og koncilernes katolske syn blev vort eje, vort åndelige ståsted. Prædikenerne endte altid med dette storslåede syn, der senere drev os til Ravenna for at se de mosaikker, pastor Schindler inspireret af talte og skrev om. Også dette Kristusbillede og Kristussyn finder vi igen i bogen, for eksempel i prædiken 67.

Måtte denne prædikensamling få mange læsere. Specielt ønsker jeg, at den må komme i hænderne på dem, der religiøst er kørt træt og for hvem alt er bleven gråt i gråt, samt på dem, der synes at der ikke er noget ved det hele, fordi de problemer, der taltes om i Kirken, er helt andre end dem, de møder uden i hverdagen. Her skal de få syn for sagn: Guds kirke taler tidens sprog om tidens problemer, men uden at glemme evighedens sprog om evighedens problemer.

Bibelforskning gennem 50 år

Rom (NC) Det Pavelige Bibelforskningsinstitut, hvor to hundrede præster er beskæftiget med at gennemgå Bibelens tekster, og som er grundlagt og ledes af jesuiterne, har netop passeret 50-årsdagen for sin beståen. Skønt *Biblicum*, som instituttet almindeligvis kaldes, ikke har en længere levetid bag sig, indtager det en vigtig position på sit felt. Det blev oprettet af Pius X i 1909 med følgende to formål for øje: det skal forsyne Kirken med professorer og lærde, som er videnskabeligt uddannede i den hellige Skrift, og det skal arbejde på en almindelig højnelse af katolsk bibelvidenskab.

I de 50 år, *Biblicum* har bestået, har instituttet vist sig at svare til de forventninger, man stillede til det. Fra dette institut er der udgået flere af de på bibelforskningens område videnskabeligt uddannede

professorer og gejstlige, som findes inden for Kirken i dag, end fra nogen anden tilsvarende læreanstalt. Udover Biblicum er dominikanernes bibelforskningsinstitut i Jerusalem det eneste internationale institut af denne art inden for den katolske Kirke. Biblicum har for øvrigt også en afdeling i Palæstina, men denne afdeling optager kun folk, der har taget en afsluttende eksamen efter to års studier ved det pavelege institut i Rom.

Biblicum, der ligger ved siden af jesuiternes universitet »Gregorianum«, beskæftiger 30 professorer, som alle er jesuitter. Over 200 præster af alle tænkelige nationaliteter, deriblandt et stort antal verdenspræster foruden repræsentanter for over 40 forskellige ordenssamfund, studerer ved instituttet.

Der er to linier ved instituttet, en egentlig bibelsk og en orientalsk linie. For at følge den første må man være teolog, hvorimod man kan følge den anden, som er mere alment betonet, uden at have aflagt en forudgående eksamen i teologi.

Instituttet har kurser i bibelsk græsk og hebraisk og ser i øvrigt gerne, at studenterne desuden vælger et andet af de gamle sprog, for eksempel akkadisk, sumerisk eller koptisk.

Desuden må studenterne aflægge eksamen i fransk, tysk og engelsk. Der bliver ikke undervist i disse sprog på instituttet, men studenterne forventes at uddanne sig i dem sideløbende med deres studier, da de fleste bøger om bibelforskning i vor tid skrives på disse sprog.

Naturligvis undervises der i latin på alle hold, da det er det eneste fælles sprog, præster fra Vietnam, Brasilien, USA og Italien kan gøre sig forståelige på.

Ifølge studieplanen for i år kræves det af studenterne, at de følger 18 timers forelæsninger i løbet af det første semester. Det er det dobbelte af, hvad der forlanges af studenterne ved andre universiteter. Men stilles der store krav til studenterne, er de krav, der stilles til professorerne, ikke mindre, idet man ikke blot forventer, at de underviser, men også at de viderefører deres videnskabelige arbejde og skriver til videnskabelige tidsskrifter. Instituttet udgiver selv tre sådanne tidsskrifter, foruden at professorerne hvert år holder en hel del foredrag og leder studiekredse og seminarer uden for instituttets normale studieplan.

Den vægt, der lægges på forskning og udveksling af tanker, teorier og videnskabelige resultater, er af speciel betydning på bibelforskningens område, fordi det formodentlig er det område, hvor katolske, protestantiske og jødiske fagfolk kommer hinanden nærmest i behandlingen af trosspørgsmål.

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Romersk kommentar

(fortsat fra side 2)

når den endvidere fastholder, at en virkelig genforening af de kristne kun kan finde sted, ved at de vender tilbage til eller genoptages i dens enhed, er det ikke et udtryk for åndelig imperialism fra den katolske kirkes side, men et udtryk for en særlig opfattelse af Kirkens natur og dens enhed.«

Pater Tucci erklærer i sin artikel, at ærkebiskop Fishers besøg hos paven ikke betyder, at »de principielle afvigelser i tros læren mellem den katolske og den anglikanske kirke forsvinder. Disse afvigelser drejer sig ikke alene om pavens ufejlbarhed og øverste myndighed i Kirken og om de anglikanske præstevielsers gyldighed, men også om de anglikanske kirkelige myndigheders uklare stilling til spørgsmålet om fødselskontrol og om den kompromisstilling, de for nylig har indtaget med hensyn til bispe- og præstevielsens betydning og indhold.«

»Så længe sagen stiller sig sådan,« siger pater Tucci, »er det ikke så mærkeligt, at hverken katolikker eller anglikanere nærer illusioner om, at en simpel høflighedsvisit vil få øjeblikkelige konsekvenser for en genforening af den anglikanske og den katolske kirke...«

Fred mellem Tito og Kirken?

Fem jugoslaviske biskopper er rejst til Rom for antageligt at drøfte mulighederne for genoprettelse af et fredeligt forhold mellem Kirken og marskal Tito. Siden striden mellem Tito og Jugoslaviens katolikker for otte år siden var det umuligt at nå til en ordening, så længe kardinal Stepinac blev holdt i fangenskab. I oktober fremsendte de jugoslaviske biskopper til regeringen et memorandum, der udtrykte ønsket om at Kirkens frihed blev garanteret, og at den katolske presse fik lov til at virke. Regeringens svar var imødekommende.

Det forlyder, at Titos regering er villig til at anerkende paven som den katolske kirkes overhoved i Jugoslavien og biskoppernes ret til at være i forbindelse med Rom. Der er 6 millioner katolikker i landet, en tredjedel af befolkningen.

Tidebogen er en landvinding for modersmålet

Tidebog. Forkortet udgave af det romerske breviar. Bearbejdet af søster Benedicte Ramsing C.S.J. Sankt Ansgars Forlag. 910 sider. Indb. kr. 25,-.

Straks man holder den nye Tidebog i hånden, siger man til sig selv: Her er den smukkeste og mest tiltrækkende katolske bønnebog, som hidtil er udgivet på dansk. Man får tillid til dem, der har sørget for at få den frem.

Er De klar over, at udgivelsen af Tidebogen uden overdrivelse kan kaldes en stor katolsk begivenhed? Ellers må De læse biskoppens forord, som fortæller om breviarets betydning for såvel gejstlige som lægfolk og nævner årsagerne til, at vi først nu har et helt breviar på dansk. Denne bogs tekster var oprindeligt folkeeje i de tider, da latin var et folkesprog, og mens lægfolket endnu deltog i tidebønnerne. I århundreder har de mange katolikker, som ikke er kyndige udi latinen, været udelukket fra at få det fulde udbytte af breviaret, men først i vor generation blev det et alment ønske atter at få del i de åndelige rigdomme, som Kirkens officielle bøn kan give os. Latinen har mange fordele, den ejer — for at citere biskoppen — »en egen velklang og en rytme, der gør den velegnet til kor-bøn og korsang«. Og vi må ikke glemme fordelene ved et kirkesprog, der er internationalt. Men af andre og vægtigere grunde er det dog rigtigt at bruge modersmålet for eksempel til tidebønner i ordenssøstrenes kommuniteter eller til den private læsning, som mange katolikker har lært at sætte pris på.

Sankt Josef-søstre, der tog initiativet til at få en tidebog på dansk, overlod søster Benedicte Ramsing den opgave at bearbejde og oversætte. Man valgte klogeligt et amerikansk læg-breviar som forbillede og til gengivelsen af Davids salmer en moderne dansk fortolkning, som Teologisk Oratorium bruger. Det må vist kaldes praktisk økumenik. Hymner og andre tekster, som ikke allerede forelå på dansk i gode oversættelser, har søster Benedicte selv fordansket.

Om indholdet er det ikke nødvendigt at sige meget. Vi kan jo ikke sætte os op som smagsdommere over den hellige skrifts tekster eller Kirkens klassiske

hymner og bønner! Alt har forlængst stået sin prøve. Man kunne dog nok uden at være filologisk kyndig have en anden mening om valget af enkelte danske gloser; men det kan nu være lige meget. Hovedsagen er, at vi her har en bønnebog, som vi ikke blot kan være bekendt, men må være taknemmelige for — ja, ligefrem stolte af. Her er bogen til de katolikker (og andre kristne), som spørger efter næring til deres bønsliv, og som ønsker regelmæssighed og variation.

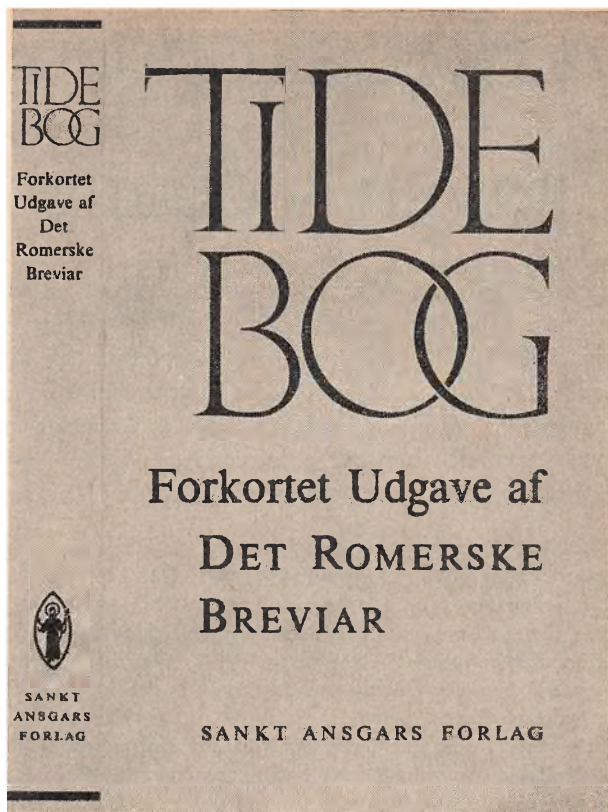
Man må imidlertid være forberedt på at gøre et lille stykke arbejde og at være en anelse tålmodig, før man lærer at bruge breviaret rigtigt. Det er jo som messen bygget af faste og skiftende dele. Hertil kommer, at man for at spare plads ikke har kunnet gentage de dagligt eller ugentligt tilbagevendende tekster. Bogen er forsynet med fire mærkebånd, og dem er der god brug for. Iøvrigt lettes man ved læsningen af de rubrikker eller forklaringer, der er trykt med rødt. Vejledningen til breviaret er fyldig og placeret på de sidste sider. Var det ikke en idé, om man i hvert sogn indbød interesserede til en hyggelig instruktionsaften? Med en mundtlig forklaring og besvarelse af spørgsmål kunne der hurtigt skæres igennem vanskelighederne. Præster og søstre ved selv, hvilke bryderier de havde, da de på egen hånd måtte finde vej gennem rubrikkerne til det større, latinske breviar.

Post scriptum (for dog at bruge lidt latin) må det være tilladt at komme med to syrlige bemærkninger. De kan nemlig intet ødelægge ved denne stærke anbefaling af Tidebogen! For det før-

ste kunne man godt have undværet de fleste af de små fodnoter til psalteret.

For det andet er der ikke harmoni mellem den store del af breviaret, der er gengivet i en tidssvarende oversættelse, og nogle af bønnerne til helgenfester. Disse bønner er oversat efter det gamle princip, at man skal holde sig tæt til originalens grammatik. Nu er det snart på tide, at vi forlader den skanse. Her er et eksempel: »Lad os bede. Almægtige og barmhjertige Gud, du, som gav den salige Johanne Francisca, der brændte af din kærlighed, en beundringsværdig åndens styrke til på alle livets stier at vandre ad fuldkommenhedens vej, og som ved hende ville smykke din kirke med en ny børneflokk, forund os ved hendes fortjenester og forbønner, at vi, der i bevidstheden om vor egen skrøbelighed sætter vor lid til din kraft, også ved den himmelske nådet hjælp må overvinde alt, hvad der vil skade os.« Man bliver stakåndet, før man når det forløsende punktum. Denne passage kan gå an på latin, som bruger færre ord og har rytme til en sådan opbygning; men den kan ikke blive til læseligt dansk, medmindre den støbes om og deles af tre-fire punktum'er.

Disse bagateller mindsker dog ikke taknemmeligheden for, at vi nu har en tidebog. Måtte den nå langt ud over den kreds af ordenssøstre, som især vil få daglig glæde af den. Det er virkeligt en folkebog, som sammen med Bibelen og messebogen bør være blandt enhver katoliks personlige ejendele.

Ærkebiskoppen af Canterbury hos paven - denne uges begivenhed!

Ærkebiskoppen af Canterbury, dr. Geoffrey Fisher, har før sin afrejse udtrykt håbet om, at hans forestående besøg hos paven allerede havde gjort det klart, at anglikanere, katolikker og andre kristne frit og åbent kunne tale sammen i det kristne venskabs ånd. Under sådanne samtaler vil den ene part ikke søge at besejre den anden, men de vil mødes som disciple, der tjener den ene Herre og har vilje til at lære ved at tale sammen og sige sandheden, som de i kærlighed ser den.

Det er blevet sagt, at der ikke var noget særligt nyt ved ærkebiskoppens forestående besøg hos paven, fordi enhver pave ville have budt den fungerende ærkebiskop af Canterbury velkommen, hvis han havde anmodet om at måtte aflægge besøg i Vatikanet. »Selv om dette er sandt, misforstår man hele sagen«, bemærkede ærkebiskoppen, og han fortsatte: »Ingen tidligere ærkebiskop kunne have påtænkt et sådant besøg uden at være blevet udsat for uoverkommelige misforståelser. Den kendsgerning, at jeg kunne gøre dette, viser, at klimaet mellem kirkerne stadigt er blevet gunstigere, og den har også forbindelse med pavens tydelige tilkendegivelse af, at den romersk-katolske kirke ønskede et bedre forhold til de andre kirker og ikke mindst til Englands kirke og dens søsterkirker.« Dr. Fisher sagde videre: »Jeg vidste, at forslaget om dette besøg var velkomment, før jeg fremsatte det.«

Efter en omtale af samarbejdet mellem katolikker og anglikanere i udlandet, som dr. Fisher selv havde haft anledning til at glæde sig over, sagde han videre: »Vi kan gå et langt stykke af vejen sammen, før vi når til de barrierer, der deler os, og som utvivlsomt endnu længe vil adskille os. Jeg tror personligt, at det var i overensstemmelse med Guds forsyn og til bedste for Hans kirke, at mange af disse barrierer blev oprettet. Hvis de var et resultat af synd, var de i hvert fald også et resultat af ærlighed over for Gud. I Guds egen time vil de blive overvundet. Den økumeniske bevægelses første mål, som også har været målet for hele min kirkelige tjeneste, og som tydeligt ifølge mange af pavens udtalelser tillige er hans mål, kan udtrykkes således: vi ønsker at bo sammen som brødre, der endnu ikke er enige, men allerede er inden for Guds husholdning.«

Praktisk indstillede kristne, fortsætter bladet, forventer ikke, at skillemurene inden for Guds hus skal falde sammen ved et trompetstød. Hvis de gjorde det, ville de på en måde håne den gode tro hos dem, der byggede disse skillemure ud fra en ærlig overbevisning og i nogle tilfælde med livet som indsats. De håber og beder imidlertid vedvarende for, at dørene må blive lukket op og brugt.

Begge de mænd, der nu skal mødes, har under deres officielle dragt sans for humor og vil utvivlsomt håbe på, at deres tilhængere lader sig lede af et lige så godt sindelag som de selv.«

The Times skriver blandt andet: »Dette møde får sin særlige betydning derved, at dr. Fisher selv ønskede at blive modtaget af paven. Eftersom dr. Fisher på sin rejse vil møde repræsentanter for Østens kristne, er det rimeligt at formode, han især vil drøfte en større forståelse mellem de forskellige kristne kirker med paven, som selv har mange års erfaring gennem sine egne forbindelser med den græske ortodokse kirke.«

The Guardian skriver blandt andet i sin kommentar: »Ikke desto mindre betragtes dette besøg med blandede følelser af mange kirke-medlemmer i Storbritannien — såvel anglikanere som medlemmer af de mindre trossamfund. De har svært ved at se noget bevis på venskab fra den romerske kirkes side. Medmindre den romerske kirke er villig til at være mindre streng, end den var i fortiden, vil der intet kunne opnås. Den anerkender ikke de andres præstevieelse som gyldig. Det er årsagen til vanskelighederne.«

I *Daily Express* hedder det: »Det er med rette, at den romersk-katolske kirke kæmper for og ivrigt forsvarer sin egen tro. Den vil samarbejde med andre kirker i spørgsmål af almindelig art. Men den vil aldrig indgå kompromis vedrørende sin lære. Deri har den sin styrke.

Det er sandt, at paven har opfordret sine troende til at overvinde gamle fordomme i forhold til ikke-katolikker. Men tolerance er én ting, at overse de

selv vil møde Johannes XXIII for at drøfte de kristne ønsker om enhed, men de lægger ikke skjul på, at det kan blive vanskeligt at bygge bro over den dybe kløft, som i mere end 400 år har adskilt katolikker og protestanter.

Daily Telegraph skriver: »Dette besøg er ikke blot begrundet af høflighedshensyn. Det tilkendegiver i virkeligheden, at begge kirkesamfund utvivlsomt under indtryk af den voksende antikristne kommunistiske filosofi betragter uenigheden blandt de kristne som en stor forargelse, man ikke kan affinde sig med.

Interessante engelske avis-kommentarer

Både i de store engelske dagblade og i mange italienske er ærkebiskoppen af Canterburys forestående besøg hos paven blevet fyldigt omtalt og kommenteret i ledende artikler. De engelske aviser udtrykker deres glæde over, at den anglikanske kirkes overhoved

Macmillan i audiens

store forskelle mellem trosretningerne er en anden ting. Mødet mellem paven og ærkebiskoppen vil ikke mindske forskellene mellem kirkerne. Det vil imidlertid vise verden, at gammelt had er skrinlagt. Det vil også vise, at lederne for de to største kristne kirker kan drøfte spørgsmålene frit og uden bitterhed.»

Daily Mail skriver: »Der skulle stort mod til at gøre, hvad ærkebiskoppen af Canterbury har til hensigt at gøre. Visse folk betragter mødet som en trusel mod reformationen. Det er noget snak..., men samtalerne vil givetvis dreje sig om andet end udveksling af høflighedsfraser, når man kender disse to kristne leders sind og karakter og ved, hvad de hver for sig har sagt og udrettet. Hvis kirkerne uden på nogen måde at skulle ændre deres egen lære dannede en enig front mod de anti-kristne kræfter, ville vor civilisations fundament blive mærkbart styrket.»

I *Daily Herald* hedder det blandt andet: »Verden vil med vågen interesse følge mødet mellem lederne af to store kirker. Nøgterne folk vil imidlertid betragte dette som indledningen til diplomatiske forbindelser og ikke som det første skridt henimod en genforening. Det vil, for at bruge ærkebiskoppens ord, være målet, at opnå »sympatisk interesse, hvor der før var uvidenhed og mistænksomhed.«

Daily Sketch skriver: »Man må glæde sig over, at dette møde kan bekræfte den voksende tolerance og enighed mellem kristne mennesker over hele verden. Der er virkelig grund til at glæde sig, for ingen påstand om, at dette er »en høflighedsvisit«, kan mindske betydningen af mødet.«

Lægmand til konciliet

Rektor Francesco Vito, som er leder af et katolsk universitet i Milano, er blevet udnævnt til medlem af en kommission, der forbereder materiale til Vatikan-konciliet. Rektor Vito indtræder i kommissionen for universiteter og seminarier. Han er den første lægmand, der skal arbejde med de emner, konciliet vil drøfte. Der er allerede udnævnt andre lægmænd i forbindelse med konciliet, men de får ansvaret for en række praktiske spørgsmål.

Under sin rejse til Italien har den britiske premierminister, Mr. Macmillan, været hos Johannes XXIII i privat audiens. Der er ingen grund til at se nogen forbindelse mellem ærkebiskoppen af Canterburys besøg hos paven og Macmillans audiens.

Atter et billede af kristne bag Østens bambustæppe, men her virkelig samlet til gudstjeneste foran et hus bygget af bambus.

II.

Johannes Døberen

Johannes svarede: »Jeg er hans stemme, som råber i ørkenen: Gør Herrens vej lige!« (Johannes 1,23).

Mennesket af i dag er på ørkenvandring. Selv i storbyens trafikmylder og -larm kan man ikke blot føle sig hensat i en ørken af stene, men man fornemmer måske også dybest inde ørkenens tomhed og tørst, ørkenens ensomhed og afsavn.

Når vi ynder at tale om vor tid som en ørken, må vi ikke glemme én ting: ørkenen har et janusansigt, har to aspekter, der dækker over to vidt forskellige verdener: en død og en levende!

Ørkenen kalder på det rodløse og rastløse menneske: Bort fra støjen, — bort fra lysreklamerne, bort fra underholdningspladserne, — bort fra kødgryderne! Bort fra alt det, der holder os fangne og gør os hule, små og snæversynede! Væk fra forgrunden (og afgrunden!) med al dens flitter og livsløgn, og frem til baggrunden (og dybden!) med al dens menneskeværd og menneskeværdighed!

Ørkenen kalder — den levende ørken! (Jævnfør betegnelsen fra Walt Disney's herlige naturfilm!) Ørkenen med dens stilhed, dens dybde og klare luft, dens grænseløse vidder og storladne horisont, ørkenens herlige landskab, hvor himmel og jord mødes: fædrenes

og eneboernes arena, hvor de kæmpede sig frem til de store syner af det usynlige og det vægtige møde med Guds uendelige væsen — ørkenen, den hellige jord, på hvilken man affører sig verdslighedens skosåler og knæler for den brændende uforbrændelige tornebusk!

Ørkenvandring og advent: Guds komme til mennesket — og menneskets komme til Gud. Ørkenens kalden bliver et råb — og råberen er forløberen, Guds herold, selve Hans stemme: Johannes Døber. Råbet lyder:

»Gør bod! Gud og hans rige er nær! Bered Herrens vej!«

Her er »ørken-mennesket« i person. Her er mennesket, der står som tegn og tale for os alle. Hans råb er en prædiken, der ikke nøjes med at bære budskabet til ørkenens tomhed eller vort sinds døde øren. Denne prædiken er som et skrig, der finder ekko i os: et ekko, så at vor tomhed skriger efter livet i fylde, — så at vor tørst skriger efter det levende vand, — så at vort indres ørken og vildnis skriger efter oasen, som er det forjættede land, der er en virkelighed bag al ørkenvandring, så at vor fortabelse skriger efter

redning; denne prædiken er *det* skrig, der skal vække mennesket i os, der skriger efter Gud som det spæde barn skriger efter moders mælk...

Lad os da gå ud i ørkenen! Ud til Johannes!... Ud af vort eget menneske (bort fra al »kødgrydelighed!«) — ud til det menneske, der lever op til menneskets virkelighed. Vi vil tage ved lære. Og dette er læren om mennesket: Vi må leve i en ørken, fordi vi har tabt paradiset. Leve uden hus og hjem... leve af noget, der ikke er »menneskeføde«: vild honning og græshopper... gå klædt og afklædt tillige i en ru »dyredragt« af kamelhår... leve indesnøret af læderbæltets streng-
hed...

Sandelig, vi har god grund til at »søge de ydmyge steder«, til at knæle i ørkenens sand og »græde i støvet for vor Frelser«... Vi erkender i ørkenens klare lys en grundlæggende sandhed om mennesket: Vi er syndere! Vi blev rammende navngivet af Døberen: Slangeyngel! Han lægger ikke

fingrene imellem. Øksen er lagt ved roden! Fyldte med angst og bæven råber derfor også vi:

»Hvad skal vi gøre?«

Det er nu gået op for os: Vi må gøre noget. Vi må handle! Snak og tale er ikke nok! Dette »Vi-skal-gøre« bliver for ofte til et »I-skal-gøre«! De andre og ikke jeg! Og her drejer det sig om noget, jeg ikke kan overlade til andre. De kan ikke til stadighed tænke og handle for mig. Her må jeg være helt personligt engageret! Frelsen er ikke en færdigsyet standardklædning, der på andres forbøn rækkes mig i velfærd ovenfra. Jeg må selv være positiv og produktiv! »Hver dal skal opfyldes«, jeg må lade min tomhed fylde, så at jeg kan blive i stand til at give: Tøj (og ikke kun det slidte!) til den frysende (og så er det min kærligheds varme, han trænger til!). Brød (og ikke kun det bare!) til den sultende (og så er det sandhedens sundhedsbrød, han sulter efter!). Vand (og den »uforfalskede åndelige mælk«) til den tørstende (og så er det hans sjæl, der tørster efter at vokse op til frelse!). Et beskyttende og et betryggende tag til den hjem- og rastløse (og så er det Guds hus, der er målet for hans uro!).

Jeg må være med til at gøre menneskets vej lige og jævn... Mennesket er min broder, — jeg har et ansvar for ham og hans redning, — det hører med til mit inderste væsen at være hans vogter og værn... Jeg må lade mig det koste noget at bane Herren en vej i en uvejsom ørken — først i mit eget stinde, stride og kroge sind. Da finder Døberens råb et levende ekko i mig — da gør jeg Herrens vej til frelse lige og livets ørken levende!

L. Brunicardi

Succes'en forfølges

Julekærten 1960. Pauluskredsens Forlag. 38 sider i stort format med farvetryk. Kr. 5,-.

Det lykkedes sidste år Pauluskredsens Forlag igen at placere sit julehæfte på bogmarkedet. Det fik både en meget gunstig omtale og blev solgt i stort oplag. Det gik op for mange, at Julekærten havde sit særpræg blandt den stak af bøger og blade, der kan bruges til julegaver.

Også i år rummer Julekærten godt stof. Der er grund til at fremhæve Tove Meyers Hægstads rigt illustrerede artikel om Sigrid Undset og hendes liv på Bjerkebæk i Lillehammer. Dr. phil. Axel Garbo skriver om La Piras sociale og politiske arbejde, og dominikanerpater Martin Drouzy skriver med megen indfølelse om børn og deres tegninger. Hefkets forside har forbindelse med denne artikel, idet det er et morsomt farveklip af Merethe Larsen efter udkast fra børn i 5 a i Thorvaldsenskole. Et af de korteste, men tillige mest originale bidrag er pastor Peter Schindlers juleprædiken. Man burde for at undgå misforståelser have nævnt, at denne prædiken har pastor Schindler holdt for Eventyrernes Klub i København, som bad om en »religionsløs juleprædiken«, hvilket de fik — men han sagde alligevel det, han som præst ønskede at forkynde.

Julekærten bringer desuden et muntert causeri af Mette Lauridsen, noveller af den kendte forfatterinde Karen Plovgaard og af en anonym forfatter samt to flamske lignelser. Det er pater Jan Olaf Ballin, som har oversat disse tekster og skrevet en indledning. En række tegnere har illustreret heftet: Sys Gauguin, Kaj Olsen, Erik Lundgren og broder Maximius.

Julekærten er i år uden annoncer, og man få altså meget læsestof for pengene. Man kunne have ønsket et par sider børnestof i dette julehefte, som iøvrigt rummer både kønne børnebilleder og børnetegninger.

Mon ikke Julekærten igen bliver udsolgt og således giver Pauluskredsen mod til at fortsætte?

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 4.: 2. søndag i advent (s. 5, violet).

MANDAG d. 5.: Søndagens messe (s. 5, violet). Ihukommelse af Sabbas (s. 772), eneboer.

TIRSDAG d. 6.: Nikolaus (s. 772, hvid), biskop. Ihukommelse af søndagens messe (s. 5).

ONSDAG d. 7.: Ambrosius (s. 775, hvid), biskop og kirkelærer. Ihukommelse af søndagens messe (s. 5). Faste- og abstinensdag.

TORS DAG d. 8.: Marias uplettede undfangelse (s. 776, hvid). Ihukommelse af søndagens messe (s. 5).

FREDAG d. 9.: Søndagens messe (s. 5, violet).

LØRDAG d. 10.: Søndagens messe (s. 5, violet). Ihukommelse af Melchias (s. 781), pave.

SØNDAG d. 11.: 3. søndag i advent (s. 9, violet).

Vort nye

GRAMMOFON- PLADEKATALOG

sendes gratis overalt

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Hvorfor er der ikke flere „gode“ film?

I sidste uge talte vi om film set fra kunstnerens synspunkt. Vi pegede på to elementære, men desværre alt for ofte oversete sandheder, nemlig:

1) at skønheden, ligesom sandheden og godheden, er noget absolut (teologerne bruger udtrykket »transcendental«). Det er altså meningsløst at tale om et kunstværks værdi som nytteobjekt. Man bruger jo ikke sandheden eller godheden til noget, men stiller sig i dens tjeneste, og på samme måde kan man ikke bruge skønheden til noget, ligegyldigt hvor gode grunde man kunne have til det. Skønheden har sin eksisterensberettigelse i sig selv, fordi den ligesom sandheden og godheden er en fjern, men ikke desto mindre reel — genspejling af Guds fuldkommenhed.

2) for at noget skal være godt for mig, må det normalt være godt i sig selv ¹⁾. Det gælder et stykke brød,

og det gælder også en film. Hvis en film skal være god for mig og altså have en moralsk værdi, må den være god i sig selv og altså have kunstnerisk værd. Normalt vil det være sådan, at jo større værdi den har i sig selv, jo mere berigende vil den også være for den, der ser den.

Erfaringen viser imidlertid, at dette langt fra er tilfældet, og at mange mennesker slet ikke er i stand til at forstå og tilegne sig visse film, som fuldtud opfylder de krav, man med rette kan stille til et kunstværk. I stedet for at en sådan film virker berigende på dem, er de tværtimod chokerede eller foragede over den. Hvorfor? Ja, det er netop det spørgsmål, vi vil behandle i dag ved at tale om film set fra tilskuerens synspunkt ²⁾.

I en bog om filmens historie kan man læse følgende. En dag viste nogle anglikanske missionærer en religiøs propaganda-film for en bantu-stamme i Sydafrika. Missionærerne kunne filmen udenad. De havde kørt den så tit! Da filmforevisningen var forbi, sagde de til deres sognebørn: »Nå, syntes I om den? I så vel godt efter? Hvad syntes I nu, var det mest interessante i den?« — »Ih jo, det var den hvide høne! Den syntes vi allerbedst om af det altsammen!« Missionærerne så målløse på hinanden. De havde aldrig set nogen hvid høne i den film. Så rullede de filmen en gang til for sig selv, men kunne stadig ikke få øje på den hvide høne. Nu blev de først rigtig ivrige, og endnu en gang rullede de filmen, denne gang meget

¹⁾ Når jeg anvender ordet »normalt«, er det for at understrege, at jeg taler ud fra et *naturligt-moralsk* synspunkt. Set i et overnaturligt perspektiv ser sagen ofte anderledes ud. På samme måde som Gud altid kan bruge det fysiske eller det moralske onde for at føre os til åndeligt fremskridt, kan han også betjene sig af de værste glansbilleder, når det gælder vor personlige opbyggelse; men vi må aldrig se på den slags som den *normale* vej og kan heller ikke regne med, at den er det for Gud.

²⁾ I denne artikel som i den foregående skriver jeg udelukkende om og for et voksent publikum. Det er ganske givet, at problemstillingen bliver en anden, når det drejer sig om børn og unge mennesker, der endnu ikke er i stand til at assimilere og reagere personligt og levende.

langsomt, scene for scene og billede for billede, og endelig så de — det hele tog kun et sekund — en hvid høne, som spankulerede af sted med en lige så op-højet ligegyldighed over for den scene, der netop udspillede, som den, bantu'erne havde vist over for hele filmens indhold. Bantu'erne havde kun lagt mærke til dette glimt af den hvide høne på lærredet. Hele resten, både filmens handling og det smukke budskab i den, havde ladet dem fuldstændig kolde.

Men det er ikke bare de indfødte i Afrika, der gør sig skyldige i den slags fejltagelser. Det sker også for civiliserede mennesker. En af de første film, brødrene Lumière, der i sin tid opfandt filmen, havde lavet, forestillede et lille barn, der fik mad. »Nej, har I set, bladene rører sig!«, var som regel den eneste kommentar, man hørte fra de forbløffede tilskuere, når filmen blev forevist. Sådan gik det med dette uhyre elementære stykke: ikke engang et lille barn, som spiste sin vælling, var i stand til at gøre det indtryk på den tids publikum, som instruktøren havde ventet; det første, folk lagde mærke til, var, at bladene på kastanietræet i baggrunden bevægede sig for vinden, og det var de meget mere optaget af end af barnet.

Disse to tilfælde viser, at det at forstå en film — i modsætning til, hvad man almindeligvis forestiller sig — ikke nødvendigvis er noget umiddelbart eller medfødt. Lad os tage et eksempel, vi har mere tæt ind på livet! I *Jomfrukilden* forekommer der en scene, som ikke synes at have mere betydning for hele sammenhængen end den hvide høne i Afrika-missionærernes film. Det er den scene, hvor Ingrid af had til Karin skjuler en tudse i den mad, hun er ved at pakke ned til hende. I virkeligheden er denne scene — som en af vore læsere også ganske rigtigt bemærker — et af filmens nøglepunkter. Hvis man underkender dens betydning, risikerer man samtidig, at hele filmens indhold går én forbi. Tudsen har her en symbolsk betydning, — den er som en slags ondskabens »sakramente«; den formidler hadet. Det er, da landstrygerne får øje på den, at tanken om at forøve deres udåd først falder dem ind. Og dermed er en hel kæde af begivenheder sat i gang. Voldtægten fører til et mord, som til sin tid igen drager andre mord efter sig. Tilsyneladende kan intet standse den strøm af ondskab, som derved er sat i gang. Det er først faderens bøn og anger, der standser den videre udvik-

Hvad skal vi foretrække? En film, der taler om Gud sort på hvidt, som for eksempel »De ti bud«...

ling... Vi ser her, hvordan hele filmens problematik udfolder sig ud fra en enkel og tilsyneladende betydningsløs hændelse.

Men hvis det virkelig forholder sig sådan, (vil De måske indvende), hvis man skal se symboler ustandselig og overalt, bliver en film jo til et helt puslespil eller en uløselig gåde... Nej, slet ikke! Det viser blot, at filmen har sit eget sprog med sin egen grammatik, og at dette sprog må læres som alle andre. Det karakteristiske ved filmens sprog er, at det går ud fra det konkrete for derfra at føre os videre til det abstrakte.

Vi tror, at vi har forstået en film, fordi vi plejer at kunne forstå konkrete billeder umiddelbart og uden videre forberedelse. Men selv om vi gør det, er det slet ikke sikkert, at vi har forstået, hvad det drejer sig om! Selv om vi forstår de enkelte ord i en sætning, er det ingen garanti for, at vi har forstået hele sætningen. Hvis man virkelig skal forstå en film, må man gå videre fra det konkrete, fra det uforarbejdede billede, til den *betydning*, der ligger i det, det vil sige til det abstrakte. Og det er ikke en proces, der foregår af sig selv! Den kræver en indsats fra vor side, — den kræver nemlig, at vi opgiver vor passive holdning og går over til at være bevidst *aktive* over for det, vi ser. Man bør til stadighed reagere mod enhver form for intellektuel dovenskab, fordi det konkrete altid er tilbøjeligt til at dække over det abstrakte. Det er denne intellektuelle dovenskab, der gør, at folk så ofte, når de ser en film, bliver stående ved det rent overfladiske og så sjældent er i stand til at forstå det, instruktøren har lagt i den. Den film, de ser, er ikke filmen, som den er; for dem har det konkrete taget hele pladsen på det abstraktes bekostning. Det konkrete billede står i vejen for det, som det tværtimod skulle formidle.

Hvis man skal lære at bedømme en film på den rigtige måde, er det — foruden den indsats, vi lige har talt om, og tilskyndet af den — uomgængeligt nødvendigt efterhånden at tilegne sig en vis filmkultur. Selve ordet lyder måske afskrækkende, men det er ikke for stærkt. Man fører nemlig sig selv bag lyset, hvis man tror, at man kan bedømme en film — selv om man i øvrigt er meget intelligent og kultiveret — uden først at have erhvervet sig et tilstrækkeligt kendskab til filmens sprog og grammatik. Endnu et eksempel skal hjælpe os til at forstå dette. Ved den allerfør-

ste filmforestilling, som fandt sted i Paris i 1895, så tilskuerne et tog, der kørte ind på banegården. Tværtimod det, der skete, da det lille barn, der spiste vælling, blev vist på film, opfattede alle øjne togets bevægelse, og de trak sig endda tilbage af skræk, da toget kom henimod dem. 25 år senere viste Abel Gance en anden togtscene i filmen *Hjulet*. Han viste dog ikke et lokomotiv, der kørte frem imod tilskuerne, men forsøgte ved hjælp af et særligt sprog at *antyd*e bevægelsen. Der er den samme forskel på den scene, Louis Lumière filmede i 1895, og på den Abel Gance viste 25 år senere, som der er på en hjælpelses stammen og et sprog. Dette sprog har sine egne love og udtrykker sig ved det, man kalder »klipning«. Lumière indskrænkede sig til at vise et tog i bevægelse. Abel Gance viser os en syntese (i tid og i rum), som er noget helt andet end det. Han viser ikke et lokomotiv, som får mere og mere fart på, men benytter tværtimod statiske billeder. Han viser først røgen fra lokomotivet, så kedlen, lokomotivføreren foran sine instrumenter og til sidst hastighedsmåleren. Ved hjælp af en ren og skær filmisk montage fører han os ind i et sammentale mellem tids- og rummæssige forhold, som giver et billede af lokomotivets hastighed, uden han egentlig viser os, at det er i bevægelse... Dette eksempel viser noget karakteristisk ved det sprog, filmen taler til os. Hvis vi ikke anstrænger os for at fatte det, vil vi aldrig virkelig komme til at forstå filmen som kunstart. Vi vil indskrænke os til at sige, når vi har set en film, at vi synes om den, eller at vi ikke synes om den, alt efter hvilket humør vi tilfældigvis er i, og efter den interesse, handlingen har formået at vække i os. Vi vil ikke være i stand til virkelig at fælde en pålidelig dom. Vi vil være som tilskuerne ved en fodboldkamp eller et parti skak, som ser til, men ikke kender spillets regler. Der sker noget foran os, men vi vil hverken være i stand til at forstå, nyde eller bedømme det, fordi vi ikke kender problemets forudsætninger.

Hvis der er et misforhold mellem det, filmen siger, og det, vi opfatter af den, hænger det sammen med de grunde, vi lige har anført. Men det ligger også i noget endnu dybere, som vi kristne burde være særlig opmærksomme overfor. Vi sagde sidst, at kunstneren — i modsætning til reklametegneren — skaber et værk, som ikke har sin begrun-

delse i noget nyttebetonet, et værk, som kun har det ene formål at blive oplevet og set på. Det henvender sig til den del af os, som er Maria. Desværre kommer publikum i biografen — og vi selv med — som oftest med en indstilling, der mere ligner Martas! Det kan der naturligvis være mange undskyldninger for! Ofte er man træt, og man går i biografen for at skaffe sig lidt adspredelse. Eller man har bekymringer; så håber man, at en eller anden film vil hjælpe én at løse dem — eller måske at glemme dem! Alt det kan være fuldstændig berettiget. Der er film, der er blevet til nøjagtig med dette formål for øje. Hvis man har brug for at hvile sig, kan man altid gå hen og se *Forelsket i København* eller *Aldrig om søndagen* (på den betingelse, at man ikke lader sig føre bag lyset af den falske problematik i den sidstnævnte). Muligvis vil man ikke ærgre sig alt for meget over den tid og de penge, man har ofret på det. Hvis man har vanskeligheder med

... eller en film, der taler om Gud hvidt på sort, som for eksempel »Det søde liv«

Gør Deres indkøb hos
J. HASS

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 57 16
Aarhus

El- og installationsfirma
V. SVENSTRUP

aut. elektro-installatør
Telefon 2 15 57

Hans Brogesgade 4, Aarhus
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66

H. J. Madsens
begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19, Aarhus

**Kød - flæsk - pålæg
salater**

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 85

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 4 38 57

Aktieselskabet

**Købmands- og
Haandværkerbanken,
Aarhus**

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77
Søndre afd.:
Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

MEIERIET Jesterbo

Aarhus by's førende

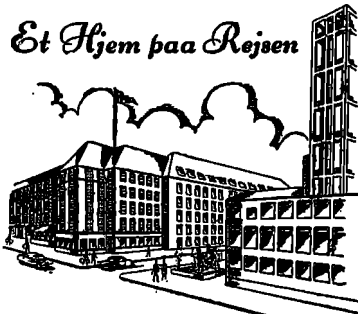
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Aarhus boghandel

ved katolsk kirke

Ryegade 26, tlf. 2 66 30
Aarhus

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet ANSGAR

sine halvvoksne børn, kan man gå hen og se *Gymnasiepigene* eller *Blå jeans*, selv om jeg betvivler, at man finder løsningen på sine problemer i disse film. Men hvis De går hen og ser *En dødsdømt flygter* eller *Det syvende segl*, må De absolut komme i en anden sindstilstand, og så må de efterlade alle overvejelser med hensyn til, om disse film tjener noget nyttigt formål eller ej, uden for biografen. Hvis De kommer »for at få noget ud af det«, bliver De ganske sikkert skuffet, og De vil formodentlig synes, at disse film ikke siger Dem noget som helst, eller at de er alt for komplicerede for Dem. Men hvis De kommer — ikke for at modtage noget, men kun for at betragte og måske for at beundre — er der al mulig sandsynlighed for, at De vil gå begejstret bort. Og ifølge et paradoks, der gælder på det åndelige plan, vil de samtidig have fået meget mere, end De selv nogen sinde havde kunnet forestille Dem.

Også her gælder de samme regler for skønheden som for sandheden og godheden. Det er kun, når man søger sandheden for dens egen skyld og ikke med et eller andet selvskudt formål for øje, for eksempel for at bevise, at man har ret, eller for at få løst praktiske problemer, at man virkelig *har* ret, og at man bedst bliver i stand til at løse de praktiske problemer. Det er kun, når man gør det gode for det godes skyld og ikke i en eller anden egoistisk hensigt, at man virkelig finder den indre tilfredsstillelse, der får hele ens væsen til at falde til ro og danne en fuldendt harmoni. Man finder kun sig selv, hvis man går ind på at miste sig selv! Og på samme måde opnår man den størst mulige berigelse, hvis man betragter skønheden for dens egen skyld, og hvis man gør, hvad man kan, for at lade sine egne problemer ligge og sætte sig ind i kunstnerens problematik. Der er nemlig det særegne ved alle store kunstværker, at de fornyer vort blik og omdanner vort indre, fordi de giver os et dybere syn på verden og henleder opmærksomheden på nye sider ved tingene og ved menneskene, ja, endog ved det, som er til uden at være synligt for os. I den grad, vi respekterer kunsten i sig selv og betragter den for dens egen skyld, vokser også vore muligheder for at betragte den for vor skyld.

På den måde vil kunstværker, som tilsyneladende er tvivlsomme, blive en kilde til åndeligt udbytte — på betingelse af, at vi renser vort indre blik

tilstrækkeligt. Når man står over for et maleri af Renoir, kan man være forarget og råbe op om skamløshed og uanstændighed. Men man kan også beundre det åndfulde hos en kunstner, som har forstået at male væsener med en så gennemsigtig hud, som har formået at få os til næsten at føle sjælens tilstedeværelse gennem det stof, der danner det fysiske legeme. På samme måde kan man blive forarget over en film som *Jomfrukilden* — og det vil jeg ikke bebrejde nogen; der er mennesker, som jeg absolut ville fraråde at gå hen og se den film. Men man kan også betragte og beundre, og dermed mener jeg ikke alene betragte skønheden i de billeder, vi ser; jeg tænker her i langt højere grad på de løsslupne åndelige kræfters gådefulde spil og på troens og bønnens triumf over ondskaben.

Når man står over for en film af denne art, må man som regel erkende, at man føler sig meget ydmyg, især hvis man skal tale — og ikke mindst skrive om den. Man ved af personlig erfaring og ud fra det, man lærer af filmens historie, at det ikke er let at tale om en film og at omskrive det, som kunstneren kun har antydnet, til et klart sprog. Og man ved, at det er endnu meget vanskeligere at bedømme den, fordi man ikke har tid til at komme på afstand af den, og fordi en kunstner altid arbejder på flere planer, og man aldrig når til bunds i mulighederne for at finde nye skjulte dybder i hans værk. Hvor mange film er ikke blevet misforstået, første gang de har været fremme (som eksempel behøver man blot at nævne Carl Th. Dreyers film). Først 15—20 år senere er man begyndt at forstå deres virkelige værdi. Det behøver man slet ikke at undre sig over, når man ved, at man endnu tre hundrede år efter, at Shakespeare og Molière er døde, skriver store afhandlinger om, hvad de har ment med en eller anden person i deres skuespil, for eksempel Misanthropen eller Hamlet; og på samme måde kan ingen påstå, at de i løbet af 8 dage til bunds har forstået, hvad Bergman eller Fellini har ment med en eller anden person, der forekommer i deres film. Derfor er en filmanmeldelse altid kun at betragte som en vejledning, — som udgangspunkt for en samtale. En anmeldelse foregiver på ingen måde at udtømme emnet og endnu mindre at fælde en definitiv og ufejlbar dom, som alle læserne har at bøje sig for. Og desuden er en

filmanmeldelse ikke nødvendigvis skrevet, for at man skal læse den, før man ser filmen. De bedste af dem har man mest fornøjelse af at læse, efter at man har set den. Så bliver den ligesom en god ven, som man diskuterer sine egne tanker og sit eget synspunkt med. Det kan meget vel hælde, at man ikke er enig med den, fordi man selv har set bedre eller dybere. Så skal man kun glæde sig over det, fordi den i virkeligheden ikke har noget andet formål end at få én til at reagere personligt og levende. En anmeldelse er god, i den grad den formår at fremkalde en sådan reaktion ved at skabe et gunstigt klima for forståelsen af de åndelige værdier, der er behandlet i filmen. Det er det, vi sædvanligvis forsøger at gøre her i bladet. Lige så afvisende vi kan være over for alt, hvad der for os ser ud til at være en karikatur af det åndelige (og så fremkommer vi altid med vore begrundelser for det), lige så åbne prøver vi på den anden side at være for enhver ærlig og oprigtig søgen, — også når denne søgen ikke stemmer nøjagtigt overens med vor egen.

Som kristen ved man, at man ikke har lov til at slukke en rygende tande, og at det, når der er tale om kunst, ikke altid er de direkte religiøse værker, der nødvendigvis har det største åndelige indhold.

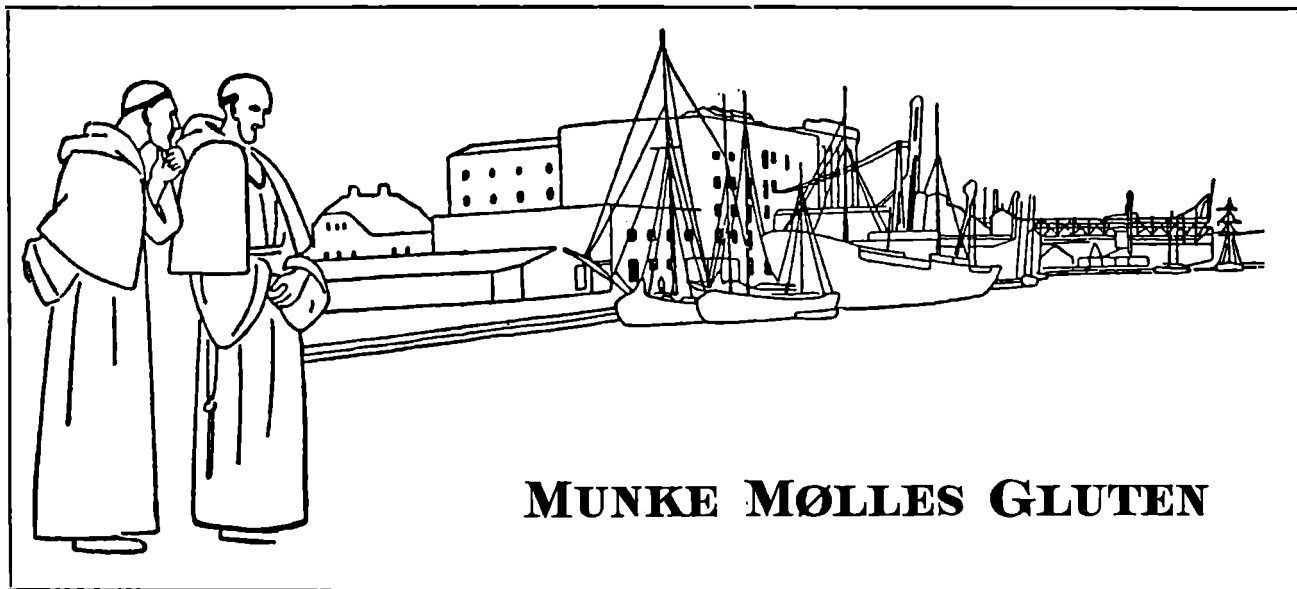
I denne forbindelse har en læser skrevet og bebrejdet mig, at vi tillægger visse film, som i hans øjne er anti-humanistiske, alt for stor betydning. Han tænkte her især på min kronik om *Det søde liv*, og han foreholdt mig i den anledning visse

tekster af Pius XII om den ideelle film. Jeg vil gerne have lov til her at sige til den pågældende læser, at jeg naturligvis kender disse tekster, eftersom det er Katolsk Film Gruppe, der i sin tid har offentliggjort dem på dansk. Men desværre og trods pavens ord er og forbliver den ideale film netop et *ideal*, som man sjældent når. Jeg håber, den omtalte læser vil tro mig, når jeg siger, at også jeg kun har ét eneste ønske, nemlig at kunne anmelde gode film, og hermed mener jeg film som religiøst og åndeligt står på højde med film som Dreyers *Jeanne d'Arc* eller King Vidors *Halleluja*. Ja, jeg har virkelig kun det ene ønske, at jeg oftere uden forbehold kunne anmelde film, som taler om Gud sort på hvidt og ikke hvidt på sort, film, som viser os Gud, som er til stede og handler i verden ved sin nærværelse — og ikke ved sit fravær, film som er positive vidnesbyrd og ikke fortvivlede nødråb. Hvis der findes sådanne film, ville jeg ønske, at man ville sige mig, hvor de er, for så er det mit eneste ønske at se dem! Så længe jeg ikke har set dem, og så længe man på det religiøse område ikke har andet at byde på end *De ti bud* og *Nonnen*, bliver vi kristne nødt til fortsat at beskæftige os med film som *Det søde liv*, som er negativer til film om Gud... Jeg håber også, at man vil tro mig, når jeg siger, at det ikke er for min fornøjelses skyld, at jeg beskæftiger mig med den slags film. Det er ikke for min fornøjelses skyld, jeg går midt ud i alt det søle, man her viser os, for at finde det lille guldorn, der er gemt i det. Nej, det er tvunget af nødvendigheden, fordi jeg i øjeblik-

ket ikke kan se nogen anden løsning. Eftersom mange mennesker går hen og ser denne film, må man åbne deres øjne for, at der måske er andet og mere i den, end de tror, og at den slags film også kan give anledning til en åndelig opvågning. Det er jo ikke min skyld, at de instruktører, der for øjeblikket beskæftiger sig med direkte religiøse emner, er folk som Cecil B. de Mille, Zinnemann og Mervyn Le Roy, det vil sige mennesker, som ikke forstår et ord af det hele, enten fordi de ikke tager kristendommen alvorligt, eller fordi deres kunstneriske indsats er alt for overfladisk til at kunne udtrykke bønnens og nådens usynlige verden. Det er ikke min fejl, at de instruktører, som for øjeblikket har noget at komme med, næsten allesammen er vrede unge mænd eller børn af den nye bølge. Og endelig er det heller ikke min fejl, at de eneste af de film, der for øjeblikket går i København, som bringer en fornyelse på filmens område, er sådanne film som *Andeløs* og *Venerne*.

Eller man kan måske snarere sige, at det netop er min fejl! Det er min fejl, i den udstrækning jeg er solidarisk med min tid og ikke gør noget for at ændre det. Lad det være klart én gang for alle: så længe vi kristne ikke gør os gældende på filmens område som på alle andre, venter vi forgæves på den »ideelle« film.

På den måde kommer den nemlig aldrig. Kunstnere tilhører ikke en kategori af mennesker, der står uden for samfundet. De udgår fra vore rækker, — de fødes og opstår midt iblandt os.

MUNKE MØLLES GLUTEN

Vejle
Trælast & Kulkompagni A/S

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøj & Søn
Glarmester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telf. 1157
Vejle

VEJLE OPTIK
v/ Anker Kastrup

Briller
Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni
Fineste mejeriprodukter

Telefoner 335, 336 - Kontor 507
Vejle

NIELS BOESEN
Begravelsesforretning

Nørrebrogade 9 . Vejle
Telefon 725

Katolske begravelser ordnes

Poul
HENRIKSEN

Raadhusstorvet
Vejle

Leverandør t. Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360
Bogladen med de mange bøger...

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

RUTANA

Danmarks mest solgte rugbrød
Fallesbageriet
Vejle

Carl Petersen & Søn

Slagter & Fedevare Forretning
Telf. 1721 . Nørregade 2
Vejle

FRUGTCENTRALEN

Tlf. 926 - 1126 . Vejle
*Kartofler - Frugt - Grøntsager -
Konserver - Dybfrost*
R. Hansen

og hvad gør vi for at støtte og hjælpe dem?

Det træffer sig sådan, at vi herhjemme har en mand, som er filmhistoriker, og som lidt efter lidt er blevet anerkendt for sin dygtighed over hele verden. Denne mand venter stadig på, at universitetet skal bestemme sig til at tage filmkunsten alvorligt og tilbyde ham den lærestol i filmkundskab, som han med god grund kan forvente at få. At han er katolik, ændrer ikke noget ved sagen. Det træffer sig ligeledes, at vi herhjemme har en instruktør, som de sidste tyve år har truffet forberedelser til at lave en film om Kristi lidelseshistorie. Jeg skal ikke på forhånd kunne sige, om den film bliver god eller ikke. Men én ting kan jeg sige, og det er, at hvis der for øjeblikket er nogen i verden, der kan lave en film om dette emne, så er det ham. Men skønt alt er parat, og man kun behøver at begynde, har Carl Th. Dreyer nu i mange år ventet på at få de penge, der skal til for at indspille den. Han er nu over halvfjerds, så det er snart på høje tid, hvis det skal blive til noget! I mellemtiden er man i Rom begyndt at optage en film om Kristus, som endnu en gang bliver »alle tiders kostbareste film«. Den kommer til at koste hundrede gange så meget, som Dreyers film ville komme til koste. På grundlag af tidligere erfaringer er det ikke van-

skeligt at forudsige, at det bliver en film à la *Ben Hur* eller *Quo Vadis*, en cirkusforestilling, der udspilles omkring et religiøst emne, — i hver fald noget, der ikke kommer til at have noget som helst til fælles med evangeliets ånd. Sådan ligger landet! Det er på den måde, vi forsvarer vore åndelige værdier over for pengenes magt! Så længe det ikke bliver anderledes, har vi ikke noget at beklage os over. Som jeg allerede har sagt hundredvis af gange, når jeg har talt om kirkekunst: et folk har altid de kunstnere, det fortjener, eller rettere sagt de kunstnere, det *skaffer* sig. Det gælder lige så vel et folk i al almindelighed som et åndeligt folk, Guds folk. Når det gode ikke virker, som det skal, er der ingen grund til at undre sig over, at det onde tager tæten og går fremad. Så længe vi kristne ikke har frembragt en generation af unge, der er »dus med filmkunsten«, og så længe vi ikke har skabt et publikum, der er i stand til at tage imod de virkelige mesterværker og hjælpe dem frem, har vi heller ikke lov til at beklage os! Så længe vil vi nemlig blive ved med at have religiøse film, som vi selv er tilfreds med, men som i virkeligheden kun bringer os skam, fordi de ikke-troende finder dem latterlige, og fordi de forråder vor tro.

M. Drouzy

Søren Krage
in memoriam

Min gamle ven doktor Søren Krage er død over 90 år gammel. Han og hans forlængst afdøde hustru, der var katolik, huskes af mange i Østjylland, fordi de lejede Skævlund mølle i Bjerre herred og i en lang årrække stillede den til rådighed for de unge. Da mølleren ikke længere ønskede at udleje møllen, begyndte de unge fra Horsens at tage til Øm på week-end. Det var i 1938. I betragtning af hvad dette er blevet til håber jeg på, at mange vil bede for de afdøde, som vi skylder så meget.

Kjeld Geertz-Hansen

LÆRER og LÆRERINDE

Da Sct. Ib's Skole, Horsens skal gå over til kun at anvende civile lærerkræfter, søges en lærer og en lærerinde (evt. forskolel.), den ene til tiltrædelse efter sommerferien, den anden snarest.

Et interessant arbejde venter den, der med interesse vil være med til at forme skolens nye ansigt. Kommunal løn.

Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til skolen.

Jens Møller

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

Seminarieforstander: R. Hoff, Hellerupgaardsvej 13. Tlf. Helrup 7894 - 7842
Taga 5893.

KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Læserne skriver

I denne rubrik optages *korte læserbreve* om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.

Katolsk historiebog

I min egenskab af skolemedarbejder ved et dagblad, har jeg i den senere tid haft lejlighed til at stifte bekendtskab med en del af de nye skolebøger beregnet til undervisning i historie i folke- og mellemskolen. Og det er ikke noget opmuntrende syn, jeg der har mødt.

Uhyrlighederne fra min egen barndoms bøger går næsten alle steder igen, enkelte steder endog, man havde næppe troet det muligt, i mere forgrovet form.

I samtlige bøger behandles reformationen i særdeleshed og den katolske kirkes forhold i almindelighed med en forfærdende mangel på respekt for kendsgerningerne. Lærebogsforfatterne er gået helt over gevind, og videregiver øjensynlig uden den mindste betænkelighed de mest horrible påstande.

Dette forhold er så meget desto mere beklageligt, som den øvrige behandling af alt andet historisk stof, set fra en lægmands synspunkt, synes at være helt tilfredsstillende.

Konklusionen på dette indlæg er denne: Hvornår får vi en katolsk Danmarkshistorie? Er det ikke en opgave for vore katolske historielærere at gå i gang med, således at man på de katolske skoler vil være i stand til at give eleverne en forsvarlig og historisk korrekt fremstilling af vort lands historie?

Peter H. Hartvig
Journalist

Vi gør opmærksom på,

at meddelelser om møder og lignende arrangementer optages gratis i rubrikken »I den kommende tid...« Vi anmoder sogne og foreninger om venligst at fremsende meddelelserne ti dage før bladets udgivelse, medmindre der er truffet anden aftale med os. Den indsendte tekst vil blive redigeret, således at den harmonerer med rubrikkens helhedspræg. Meddelelse om bazarer, lodtrækninger o.l. betragtes som annoncer og bedes sendt til annonce-ekspeditionen.

Madonna-statuar

søges af privat
Scheiby, Margrethevej 5,
Hillerød. Tlf. 1461.

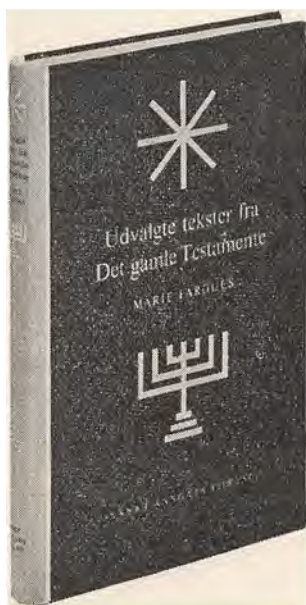
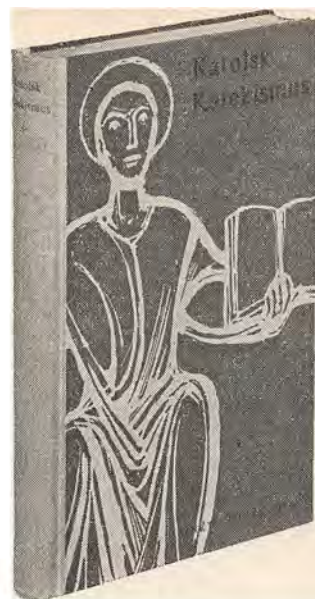
BØGER man giver til JUL

KATOLSK KATEKISMUS

350 sider, illustreret.

Indbundet kr. 13,75

En uvurderlig hjælp til at lære troen bedre at kende.

UDVALGTE TEKSTER FRA DET GAMLE TESTAMENTE

ved Marie Fargues

262 sider og 6 kort

Indbundet kr. 10,00

En god vejledning til at læse Det gamle Testamente med større udbytte

W. L. Newton og E. Horan:

STORE SKIKKELSER I DEN KATOLSKE KIRKES HISTORIE

160 sider, 68 illustrationer.

Indbundet kr. 8,00

Et er at kende sin tro - noget andet at leve efter den, som de store skikkelser, bogen fortæller om.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Jydsk
Orgelbyggeri I/S

Herluf Trollesgade 36 A
Aarhus
Telefon 6 94 01

Køb kvalitet, det gør vi —

DERNA RADIO

Telefon 2 00 75 - Aarhus
(lige ved katolsk kirke)
Specialist i båndopt. og
long playing

ROMAN KUSIER

Murermester

Telefon Nivå 150 . Nivå

Agergaard & Schmidt

aut. Installatører

Nørregade 26, Horsens
Tlf. 21660

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsoilier

Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

KØDHALLE

Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg

Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
C. 799 - Telegramadr.: Forskjold

KB K

Aktieselskabet

KØBENHAVNS

BRÆNDELS KOMPAGNI

Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

I den kommende tid

I denne rubrik optages korte meddelelser om møder, foreningsarrangementer m. v. Teksterne må være redaktionen i hænde senest ti dage før bladets udgivelse.

ADVENTSAFTEN. Danmarks katolske Kvindeforbund holder sin traditionelle adventsaften tirsdag den 6. december kl. 20 i Sankt Knuds skole, Stenogade, København. Pater John E. Taylor O.M.I. holder adventstalen. Derefter er der filmforevisning og amerikansk lotteri samt kaffebord, for hvilket betales 1,75 kr. Styrelsen indbyder alle og håber, at mange har lyst til at fejre adventstiden med forbundet. Man bedes tilmelde sig telefonisk til Søborg 4980 eller Søborg 6211.

✱

ACADEMICUM CATHOLICUM i København holder møde onsdag den 7. december kl. 20 i Englesalen, Jagtvejen 183 B. Seminarielærer, dr. phil. Vagn Lundgaard Simonsen taler om »Utopiske romaner før og nu«. Taleren vil søge at sætte de utopiske romaner i forbindelse med de respektive livssyn.

✱

Immaculata-Kongregationen har fælleskommunion torsdag den 8. december ved levitessen kl. 20.

Når man er over 90, er det kun rimeligt, om man føler sig lidt træt, men søster Agnete fra det sydtyske kloster vil ikke beklage sig. Hun har stadig meget at glæde sig over og mere at glæde sig til. Sit 70 års ordensjubileum har hun holdt, en sjælden begivenhed.

Vort Julenummer

Meddelelser til Ugebladets julenummer, der af hensyn til postvæsenets travlhed må udgives omkring midten af december, bedes sendt til os senest den 9. december.

Søndagens

JULEMARKED

Katolske Menighedsplejers store, årlige bazar, JULEMARKEDET, holdes nu på søndag i Stenogade i København.

Udtrækning af Øm obligationer

Pr. 15. november 1960 har DUK's landsledelse udtrykket følgende numre af ovennævnte obligationer:

Serie A: 7 - 49 - 151 - 267 - 335 - 398 - 454 - 579 - 668 - 722.

Serie B: 6 - 25 - 42 - 65 - 93 - 160 - 170 - 248 - 311 - 368 - 417 - 493 - 515 - 550 - 594 - 670 - 693 - 755.

Indløsning sker ved indsendelse af den/de udtrukne obligationer forsynet med navn og adresse, til DUK's kasserer inden 1. januar 1961. Obligationsbeløb der ikke indløses inden denne dato, tilfalder DUK.

Danmarks Unge Katolikker kassereren

Jørgen Chr. Frølund
Store Torv 14, Århus

— Vi bringer Kvindernes eftermiddagsprogram: » — — — og nu skal jeg fortælle Dem om en ny og meget lettere måde at stryge Deres vasketøj på, mine damer — — «.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Fjords Blomster

Rosenvængets Allé 10
Øbro 9974

Blomster sendes overalt

TIL BYEN
- i byen
FRÅ BYEN
smut ind i

Banegårdens Restaurant
v/ Fritz Kapper
Odense H.
tlf. 2775

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition,
Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42

Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

Sjælland

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 569

A. & P. G. Vintersborg Snedker- og tømrermestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

Herlufsholm

Brødfabrik

Næstved . Tlf 31
Spis Herlufsholm Brød

AAKANDEN

R. Sørensens Eftf.
v/ Ingeborg og H. Aa. Pedersen
Gundl. 1877
Blomster - Dekorationer - Kranse
Østergade 7 . Næstved . Tlf. 130

C. MORTENSEN

Murermester
Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

ARNDT NIELSEN

Ure og optik
Jernbanegade 2 - Tlf. 543
Næstved

K. BLUM HANSEN

Boghandel
Næstved
Telefon 2525

Gulvtæpper - Linoleum Tapeter - Malervarer

Claudi Hansens Eftf.
Jernbanegade 3, Næstved
Tlf. 60

PETER MORTENSEN

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

N. JUEL PEDERSEN

Glarimester
Ramsherred 13 - Tlf. 158
Næstved
Leverandør til katolske
institutioner

De uovervindelige

Western med alle dertil hørende ingredienser: fyrige heste, skud med støvskyer, skud i tide og navnlig i utide, stoute farmere og barske vejrbitte cowboys. Når én af disse er Coopers arvtager som

den ordknappe, sammenbidte heman, Burt Lancaster, er dette formildende omstændigheder i en ellers banal opsætning. Det kan ikke nægtes, at han spiller sin rolle, så man tror på typen. Anderledes forholder det sig med Audrey Hepburn, der i denne film må leve sig ind i rollen som hittebarn på en ranch og som lillesøster til tre brødre. Selvom hendes profil er yndig, og hun hæver sine bryn lige så interessant og spekulativt som i »Nonnen«, er det vanskeligt at holde begejstringen ved lige i to timer. Nok var hun, da hun i sin tid lanveredes første gang som »Prinsessen«, en forfriskende afveksling fra de samlebåndsfremstillede sexbomber, Hollywood efterhånden havde oversvømmet filmmarkedet med. Men lige så sandt som »de fuldkomne mål« alene ikke skaber en filmstjerne, gør manglen på samme det jo heller ikke. Og når man så ydermere skal acceptere hende som indianer — ja, så kniber det. Dette er nemlig den store konflikt i filmen — en konflikt, der først løses, efter at de to af brødrene, deres mor og så indianerpigen har gjort det af med flere hundrede angribende indianere, der forlanger deres stammefrænde udleveret.

Man kan andre sig over, at filmen er forbudt for børn under 16 år — den burde være forbudt for dem over de seksten.

bm.

Aldrig om søndagen

Som en hvirvelvind dukker Illia op på lærredet og river alle med sig, både medspillere og tilskuere. Hun er usammensat og livsglad ud over alle bredder. Et festfyrværkeri, en orkan eller et brudsende vandfald er de metaforer, der

umiddelbart løber i pennen, når man vil beskrive hende. — Dog, der er et »aber dabej«, hun er glædespige. Forskellen på hende og de andre piger ligger i hendes udvælgelse af sine »kunder«, hendes syn på søndagen som dagen uden arbejde og hendes lidenskabelige interesse for græske tragedier, som hun tolker efter sin egen smag.

Homer, en ung amerikansk amatørfilosof, har græsk kultur og filosofi på hjernen. Udstyret med kamera og notesblok vil han søge sandheden om menneskets triste skæbne i Grækenland. Han møder Illia, undrer sig, forfølger hende, får 14 dage til at genføde hende i som et nyt og bedre menneske og forliser. Han kom for at søge, følte trang til at give og lærte noget helt andet end han havde forestillet sig.

Problemstillingen er ikke så lidt mærkværdig. Det umiddelbare og »umoraliske« naturbarn ejer glæden ved livet eller nærmere glæden ved de gratis nydelser. Den »moralske« studierejsende truer med at spolere alt ved at docere det genskin af sandheden, han har stående på sin bogreol, og kommer ynkeligt til kort.

Med aldrig svigtende tempo, godt humør og oceaner af vittige påfund lykkes det filmen på en forjættende, men farlig facon at plante et muntert og drilsk spørgsmålstegn midt i tilskuerens bevidsthed.

H.B.

Adgang forbudt

Visse kritikere har i denne film fundet en skjult symbolik, som de mener at kunne tyde som et oprør mod den amerikanske civilisation og som »en forudsigtelse om en kulturs fald«... Historien om disse to vagabonder, der forsøger at

voldtage en ung kvinde, fortælles imidlertid på en sådan måde, at man ikke mere kan kalde det kunst. Denne film bekræfter på negativ måde, hvad jeg sidste uge skrev om »l'art pour l'art« teorien. Når man benytter filmkunsten, som man gør det her, til et andet formål end det, den har i sig selv, når man kun vil lokke husarerne ind og kalde på menneskets savnede instinkter, er der ikke mere tale om kunst. I det foreliggende tilfælde må man kalde det,

Jazz på en varm sommerdag

Newport er en lille by på Rhode Island. Hvert år samler den et stort udsnit af den amerikanske jazzverden. Om Newport-festivalen

1958 blev der sagt, at den kunstneriske kvalitet blev reddet af Mahalia Jackson. Det samme kan siges om filmen: »Jazz på en varm sommerdag«. Filmen er lavet som en reportage og er lykkeligvis fri for den sentimentale handling, vi kender alt for godt fra film om klassiske komponister.

Teknisk set er filmen jævn, klipningen behændig og til tider ganske fantasifuld.

Filmen tæller navne som Thelonius Monk, Gerry Mulligan, Louis Armstrong og Mahalia Jackson for at nævne de mest kendte. Efter først at have stiftet bekendtskab med den omend interessante så dog middelmådige tenorspiller Jimmy Giuffre, møder vi aftenens første, store personlighed: Thelonius Monk, der spiller sin egen Blue Monk i omgivelser, der ikke er ham helt værdige. Derefter får vi to numre med den feterede, men aldeles uinteressante Anita O'Day, hvorefter Gerry Mulligans kvarteret får overladt mikrofonerne. Få kan skabe klange som Mulligan, men som solist overgås han langt af trompetisten Art Farmer. Efter et pinligt møde med rocksangeren Chuck Berry, møder vi Chico Hamilton, der ved sin fantasifulde og artistisk dygtige udnyttelse af trommerne, har indskrevet sit navn på jazzens stjernehimmel. Som den næstsidste hører vi — naturligvis — Louis Armstrong, der her optræder mere som show-man end som musiker; men på grund af hans overrumplende charme må vi overgive os og juble med.

Aftenens helt store oplevelse er dog den gudbenådede gospelsangerinde Mahalia Jackson. Hendes fortolkning af Fadervor er af en så usædvanlig skønhed, at havde filmens eneste kvalitet bestået deri, ville man ikke betænke sig på at anbefale den på det varmeste.

O.C.

KATOLSK ugeblad

Selv om man i ordenslivet trækker sig tilbage fra verden for at samle sig om sit særlige kald, slipper man skam ikke for at tage del i andre menneskers sorg og nød. Søstrene på dette billede fra et hospital i London er dagligt med i kampen mod sygdomme.

FN dybt uenig
om fødselskontrol

Religiøse tilstande
i Italien

Pavens tale om
konciliet

De unges
kirkebyggeri i Øm

Chardins bog
om mennesket

Protestanterne må tøve en kende!

I den pavelige tale til konciliekommissionerne forekommer en passus, som forhåbentlig vil blive forstået rigtigt af dem, den henvender sig til: de kristne kirker, som ikke er forenet med Rom. Som vi meddeler på nyhedssiderne, omtalte paven de kristne, »der ikke bekender sig til helt den samme tro som vi, men med alvor og tillid ønsker at holde sig underrettet om konciliets arbejde«. Johannes XXIII beder dem om — og håber, de ikke vil synes, det er upassende eller uhøfligt — at afvente slutningen på konciliets arbejde, før man eventuelt bestemmer sig for at mødes på et højere plan.

Det er ikke første gang, paven understreger, at det kommende kirkemøde må have ro til at samle sig om den katolske kirkes egne, indre spørgsmål. Allerede i begyndelsen af 1959, da planen om at sammenkalde til et koncilium blev offentliggjort, måtte man i Rom gøre det klart, at et økumenisk koncilium ikke er det samme som det, de ikke-katolske kirker kalder et økumenisk møde d.v.s. et møde vedrørende kristenhedens genforening. Men samtidigt sagde såvel Johannes XXIII som statssekretæren, kardinal Tardini, at andre kristne var velkomne som observatører. Ved oprettelsen af det særlige sekretariat for kristen enhed, der ledes af kardinal Bea S.J., blev det tydeliggjort, at enhedsbestrebelse får mulighed for at udvikle sig i forbindelse med konciliet, som dog primært har helt andre opgaver.

Det er kun rimeligt, at den ka-

tolste kirke først må besinde sig og gennemføre de ændringer og »moderniseringer«, konciliet finder ønskeligt. Når man skal begynde en alvorlig samtale med de kristne, som ikke har kirkelig forbindelse med Rom, må man kunne sige: Sådan er den katolske kirke nu i midten af det tyvende århundrede. Hvad ønsker I, at vi skal tale om?

Pavens udtalelse er ikke signa-

let til, at samtaler om kristen enhed bør stilles i bero, for de vil fortsætte. Få dage efter mødet med konciliekommissionerne havde Johannes XXIII jo selv en samtale med ærkebiskoppen af Canterbury! Men det har åbenbart været nødvendigt at anmode de mest ivrige om at tøve en kende. Imens vokser velviljen i alle lejre, og det er jo kun godt.

g-

Den religiøse tilstand i Italien

Omsider er der fremkommet tal, som ikke skyldes løst skøn, men meddelelser fra 25.000 troværdige meddelere, samlede gennem 2 år til Italiens »Katolske Aktion« og nu offentliggjorte af dennes præsident, professor *Maltarello*, på en pressekonference. Hvad statistik ellers er værd (Gallup!), ved vi altfor godt, særlig i åndelige sager, men her synes de at hvile på indberetninger fra sognepræsterne og deres medarbejdere, og de drejer sig virkelig om forhold, som kan tælles, og som også er symptomer for den religiøse standard.

Antallet af døbte katolikker i Italien er meget nær oppe ved 100 pct., og nu får vi at vide, at af dem går blot 44 pct. regelmæssigt til messe om søndagen; tallet får sin farve af, at by og land er lagt sammen, og det er landet, som fylder; fra en ræverød kommunistby som Bologna meldes det, at tallet er helt nede på 25 pct., at 50 pct. af piger under 20 år og 62 pct. af drenge mellem 7 og 16 overhovedet ikke går til messe. Af de 44 pct., der går til messe, går kun 30 pct. regelmæssigt til skrifte og communion, så man regner de resterende 14 pct. med til de 56 pct. »kirkefjerne«; dog er det konstateret, at 83 pct. ikke afslår at modtage besøg af præsten, og at 71 pct. ikke sætter sig imod at kone og børn passer deres religiøse pligter, hvis de vil. Mens 96 pct. af børnene er døbt, bliver kun 78 pct. konfirmerede, 77 pct.

bringes til første kommunion med den dertil hørende forberedelse, og 65 pct. sendes til regelmæssig religionsundervisning.

Det er muligt, at man i folkekirkelige kredse læser slige tal med misundelse — morsomt at se, om »Kristeligt Dagblad« aftrykker dem in extenso! — for »Katolsk Aktion« (Italiens indre, lægemission) er de alarmerende; man definerer tilstanden sådan, at italienerne er ved at gå over fra at være kristne af tradition til at blive det af overbevisning; det gør antallet af troende og praktiserende mindre, men det gør kvaliteten bedre. Man nøjes ikke med at konstatere, man sætter en aktion i gang: en kampagne med det talte og det trykte ord under navnet »Frelses-budskabet«, for det gælder ikke blot om at bringe de »kirkefremmede« tilbage til Kirken, men at bringe dem i et bevidst forhold til Gud ved at stille dem overfor et valg — mange af dem er jo kommet på afstand, fordi de lyttede til et andet budskab om forløsning: Karl Marx's. Man er allerede begyndt og vil gå frem i tre tempi: fra advent til jul, fra jul til påske og fra påsken til allehelgen; det er en fordel, at man ikke henvender sig til sjæle uden ethvert religiøst begreb, men kan bringe nyt liv i meget, der blot var tradition og folkeskik.

Peter Schindler

Glimt fra pavens virke i året 1960

Vatikanstaden (NC) Pave Johannes XXIII har i sit andet regeringsår været helt optaget af tre store projekter, nemlig:

- Forbedring af Kirkens øverste administration,
- Missionernes udbygning,
- Forberedelsen af det økumeniske kirkemøde.

I løbet af det andet år, Angelo Roncalli har siddet på Peters Stol, har hans officielle handlinger og offentlige erklæringer stadig drejet sig om disse tre sider af Kirkens liv.

Det er betegnende, at de alle tre tager lige så meget sigte på fremtiden som på øjeblikket. Pave Johannes har nemlig ikke mistet noget af den virkekraft, der kom som en overraskelse for det meste af verden, da han var blevet valgt til pave den 28. oktober 1958.

Pavens valg af kardinaler er en god målestok for, hvilke problemer han anser for de vigtigste inden for Kirken.

Pave Johannes har udnævnt to grupper kardinaler i løbet af det sidste år. Den første liste, der blev udsendt i november 1959, indeholdt navnene på otte nye kardinaler, hvoraf det kun var meningen, at den ene, nemlig ærkebiskoppen af Chicago, kardinal Albert Meyer, ikke skulle bo i Rom. De øvrige syv, deriblandt den tidligere biskop af Fargo, N.D., kardinal Aloisius Muench, er medlemmer af den romerske kurie, det vil sige de kardinaler, der bor i Rom og hjælper paven med den internationale ledelse af Kirken. To af de syv nye kardinaler inden for kurien har fået overdraget ledende poster ved forberedelsen af det økumeniske kirkemøde. Ved således at sørge for flere folk til de øverste administrative poster inden for Kirken og med henblik på det kommende kirkemøde har paven samtidig skaffet den romerske kurie et mere internationalt ansigt, end den hidtil har haft i nyere tid.

I november 1959 forøgede paven antallet af kardinaler ved kurien med en amerikaner, en tysker, en spanier og en

skotte, således at nu 8 af de 31 kardinaler, der udgør Kirkens centraladministration, kommer fra lande uden for Italien.

I marts 1960 udsendte paven den næste liste, indeholdende navnene på syv nye kardinaler. Det fremgik tydeligt, at paven denne gang havde haft opmærksomheden henvendt på missionerne, idet han for første gang i Kirkens historie udnævnte kardinaler fra Japan, Filippinerne og Afrika.

Det er dog ikke alene pave Johannes' valg af kardinaler, der viser hans interesse for disse projekter. Også med hensyn til Kirkens administrative personel har paven foretaget vigtige skridt i de forløbne 12 måneder. Noget af det vigtigste er, at han har foretaget en omorganisation af de højeste administrative poster. Før han blev valgt til pave, var mange af de højere poster i Vatikanet besat med nogle få kardinaler, der hver for sig havde ledelsen af to eller flere af de øverste kontorer.

I oktober 1959 trak kardinal Guiseppe Pizzardo sig tilbage fra sin post som sekretær for det Hellige Officium for helt at hellige sig sin opgave som præfekt for Kongregationen for Seminarier og Universiteter.

En måned senere forlod kardinal Eugene Tisserant sin post som sekretær for Kongregationen for de Orientalske Kirker, men fortsatte som leder af Vatikanets enorme bibliotek.

Endvidere har kardinal Gaetano Ci-

cognani nedlagt embedet som præfekt for Kirkens højeste domstol, men han fortsætter som præfekt for Rituskongregationen.

Pave Johannes' omsorg for missionerne er kommet til udtryk på mange måder. Foruden at han har udnævnt 3 kardinaler fra missionslandene, handler den eneste rundskrivelse, han har udsendt i sit pontifikats andet år, om missionerne.

Rundskrivelsen »Princeps Pastorum« blev udsendt i november 1959. Den betonedede nødvendigheden af at rekrutere og uddanne indfødte præster og lægmisionærer. Endvidere understregede paven i denne rundskrivelse, at det er nødvendigt, at katolikkerne i missionsområderne forberedes til at spille en aktiv rolle i det offentlige liv.

To gange i løbet af sit andet regeringsår har pave Johannes dramatisk henledt opmærksomheden på, i hvor høj grad han værdsætter missionærernes arbejde. Skærtorsdag lagde paven sig — ligesom det foregående år — på knæ og vaskede fødderne på 13 missionspræster, og i maj 1960 viede han personligt 14 missionsbiskopper midt i Peterskirkens pragt og herlighed.

Paven omfatter det forestående 2. Vatikanerkoncil med en umådelig interesse. Han taler om det ved næsten alle de offentlige audienser, og han har ofte opfordret alle verdens katolikker til at bede om et lykkeligt resultat af det.

Det mest levende bevis på hans om-

sorg for kirkemødet er den åndeløse hast, hvormed man i Vatikanet har arbejdet på at virkeliggøre det.

Paven meddelte den 25. januar 1959 for første gang, at han havde til hensigt at sammenkalde til et økumenisk kirkemøde. På lidt mere end ét og et halvt år har man udbedt sig samlet, undersøgt og klassificeret forslag til, hvad der skal drøftes på møderne. Disse forslag er kommet fra over 2.000 biskopper, teologer og pædagoger.

Tilrettelæggelsen af kirkemødet er nu nået dertil, at der er udvalgt over 500 eksperter fra hele verden, som skal danne eller råde de 11 kommissioner og 3 sekretariater, som skal udarbejde en detaljeret dagsorden for det.

Naturligvis har pave Johannes ikke udelukkende ofret sine kræfter på disse tre projekter. Skønt de har krævet en stor del af hans tid og energi, har de ikke fået lov til at brede sig ud over hele pavens mangesidige virksomhed.

I sin egenskab af Vatikanstadens overhoved har paven modtaget mange verdslige statsoverhoveder i løbet af det for-

løbne år, deriblandt præsident Eisenhower, den tyske rigskansler Konrad Adenauer, præsident Manuel Prado af Peru, præsident Arturo Frondizi af Argentina, den græske premierminister Constantine Karamanlis, den daværende italienske premierminister Antonio Segni og kongen og dronningen af Siam.

En af de audienser, der gjorde det stærkeste indtryk, var den, hvor paven tog imod 4.000 olympiadedeltagere på Peterspladsen.

Som biskop af Rom sammenkaldte paven i begyndelsen af 1960 den første romerske bispesynode. Han holdt fem store taler til byens gejstlighed, seminarister og ordenssøstre om det kristne liv.

Som biskop for sin hjord benyttede paven søndagene i fasten til at besøge Roms nye tætbefolkede sogne, ligesom han deltog i gudstjenesten ved Colosseum på Kristi Legemsfest.

I sin egenskab af verdenskirkenes åndelige overhoved har pave Johannes helligkåret spanieren Johannes de Ribera og den italienske helgen Gregor Barbarigo. Endvidere har han indtrængende

opfordret alle mennesker til en forøget andagt til Kristi dyrebare blod.

En af de største opgaver, der er fuldført i løbet af pave Johannes' andet regeringsår, er den længe ventede ændring af breviaret, messen og den liturgiske kalender.

Pave Johannes har desuden, som han har for vane, aflagt besøg uden for Vatikanet. To af disse besøg har han aflagt ved dødslejer. Han har besøgt en protestant, Sir Marcus Cheke, som var Storbritanniens udsending til Vatikanet, og han tog ud i Rom for at besøge kardinal Pietro Fumasoni Biondi, få dage før denne 87-årige, næsten blinde kirkefyrste døde.

Også på andre besøg fjernede han sig mere fra Vatikanet, end nogen anden pave har gjort i over 100 år.

James C. O'Neill

På nyhedssiderne bringer vi et referat af pavens tale om konciliet i anledning af kommissionernes første møde.

Alt i moderne belysning

Karl A. Keblov

aut. elektroinstallatør
Hvidovrevej 275
Tlf. 78 15 23

Murermester- og entreprenørførr.

M. Thomsen Støtt & Søn

Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Glarimester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N
Nora 7977

Schulstad's
malteede

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører
Bredgade 25
København K
Telefon Minerva *408

K&K

Aktieselskabet
KØBENHAVNS
BRÆNDELS KOMPAGNI
Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen
Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30
Lys - Kraft - Varme

Børge Hinsch

Tømrermester
Niverød
pr. Nivaa. Tlf. 78

BRDR. MEYER

Bilkkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre
P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

P. A. Nielsen & Co.

Skindergade 28, København K.
Tlf. C. 828
Udlejning af service, borde
og stole
Alt til festen.
Lev. til katolske institutioner.

Det nye navn: Vincent-grupperne

Sankt Vincent-gilderne har nu definitivt besluttet sig for at tage navneforandring til Sankt Vincent-grupperne. Fremtidige bidrag stiles på giro-kortet til »Sankt Vincent-grupperne«, Kildehøjvej 13, Birkerød, og gironummeret er uforandret: 971 64.

Samtidig har Sankt Vincent-gruppe nr. 30 set lyset. Den er dannet indenfor en Maria-kongregation på Nørrebro i København, og er kun et af de mange glædelige udslag af den interesse, man i denne tid oplever blandt dansk katolsk ungdom for hjælpearbejdet mod verdens sult og nød. DUK har hålt på egen kappe adopteret en særlig plet på landkortet, beliggende i Høje Vilt i Afrika, hvortil medlemmerne har bestemt deres Sankt Vincent-bidrag, og de katolske ungdomsklubber påtænker at lægge endnu et afrikansk område ind under deres anstrengelser for at være med i håndsækningen. Endelig er flere specielle skolegrupper under dannelse rundt i landet, bl. a. har en klasse i Niels Steensens gymnasium i København netop dannet en gruppe.

Chardins bog om mennesket

af Arthur Bahnert

En forfatter på Galileis tid kunne med rette skrive: »Den hellige skrift er skrevet for at lære os, hvorledes mennesket kan bevæge sig mod himmelsk lyksalighed, men ikke hvorledes himmelen bevæger sig!« Med dette citat vil jeg indledningsvis blot slå fast, at man — efter min overbevisning — ikke kan betone transcendenten af det kristne mysterium nok. Åbenbaringen fra GUD til mennesket rager langt op over det, som mennesket ud fra det skabte med sin forstand kan erkende om GUD. Da imidlertid både åbenbaringen og den menneskelige evne til at erkende og analysere omverdenen har GUD som fælles kilde, så kan disse to veje til at lære ham at kende ikke være i modstrid med hinanden. Derfor har den kristne tænkning altid prøvet på at sammenfatte til en helhed, på den ene side de sandheder der stammer fra åbenbaringen, og på den anden side de sandheder der stammer fra den menneskelige erkendelse.

Teilhard de Chardins bog *Fænomenet Menneske* bør netop opfattes som et forsøg på at vise, at den moderne biologis resultater ikke blot *ikke* er antikristelige, men at de endog — efter hans opfattelse — synes at kunne føre tanken hen på for eksempel sjælens uddødelighed og en personlig Gud!

Teilhard de Chardin var katolsk præst, tilhørende jesuiterordenen, og af uddannelse var han tillige palæontolog. Han beskæftigede sig altid med udforskningen af de uddøde dyr og planter. Det er netop ud fra denne videnskab, at udviklingslæren henter nogle af sine stærkeste argumenter. Det er derfor endvidere forståeligt, at Teilhard de Chardin af videnskabelige grunde var overbevist evolutionist. Alt levende udgør en helhed, er i familie med hinanden i den forstand, at højere udviklede levende væseners eksistens er betinget af lavere udviklede. Nu går han imidlertid videre, idet han hævder, at der ikke blot finder en udvikling sted indenfor det levende, men indenfor alt værende overhovedet: fra atomerne til stjernerne!

Kort og godt: universet er udvikling. Denne udvikling går ad følgende baner: fra atom til molekyle, fra molekyle til organiske forbindelser, fra organiske forbindelser til cellen, fra cellen til organismer.

Endelig fortsætter udviklingen indenfor det levende fra lavere organismer til højere former, afsluttende med mennesket, altså til mere og mere sammensatte dannelser. Kvantitativt er mennesket hverken mere eller mindre end en af de sidste grene på det zoologiske stamtræ.

Nu kunne man jo sige: ja, indtil videre og i visse henseender er mennesket slutstenen på en udvikling, men denne udvikling vil vel fortsætte planløst og tilfældigt med dannelsen af nye væsener, og disse atter med nye — og så fremdeles? Hertil svarer Chardin, at udviklingen så sandelig ikke er blind og tilfældig, men tværtimod er meningsfyldt og rettet mod et mål. Linien i udviklingen er så klart aftegnet, at den efter hans mening vil blive anerkendt

af videnskaben af i morgen. Han er dog selv klar over, at hvis han ville spørge biologerne, om de kunne gå med til tanken om en udvikling, der skulle være styret — ja, så ville vel 9 af 10 svare klart nej. Lad os imidlertid et øjeblik se på hans argumentation.

Vi så før, at udviklingen går fra det mindre sammensatte til det mere komplicerede. Blandt de uendelig mange måder, hvorpå det levende kompliceres, er differentieringen af nervesystemet. Hvis vi sammenligner hjernen hos laverestående dyreformer med for eksempel højerestående hvirveldyr, så vil vi ikke blot kunne iagttage en rent anatomisk øget sammensathed, men tillige en udvikling af dyrenes »sjælelige« reaktioner. Hjernen er med andre ord målestok for bevidstheden, for de »psykiske« processer. Ud fra denne konstatering slutter Chardin videre, at nok må vi som forklaring på den biologiske udvikling regne med for eksempel den naturlige udvælgelses lov, med kampen for livet o.s.v., sådan som materialisterne gør det, men fremkomsten af stadigt højere psykiske former kræver en forklaring, og denne kan kun gives, hvis vi som drivkraft for udviklingen tillige anerkender et eller andet princip, der indeholdes i selve bevægelsen. Med andre ord: udviklingen af hjernen — der er målestok for bevidstheden — bekræfter ifølge Chardin den fundamentale antagelse, at udviklingen i sidste instans er af psykisk art. I virkeligheden antager

Chardin hævder, at alt udvikles — ikke blot det levende. Fra atomet til stjernerne. Kort og godt universet er udvikling.

han, at al energi i sit væsen er af en sådan art. *Livet er bevidsthedens opstigen* — dette viser udviklingslæren. Det er vigtigt at holde fast ved denne grundtanke, der i en vis forstand er selve nøglen til forståelsen af hans tanker.

Udviklingen stiler mod ånden, og med mennesket er det åndelige liv med dets karakteristika trådt ind på arenaen. I det zoologiske system anbringer man mennesket sammen med menneskeaberne, og morfologisk set er der da også kun et lille spring. Imidlertid er forskellen på det psykiske plan aldeles overvældende. Tanken, refleksionen og det vi kalder viljens frihed adskiller mennesket totalt fra dyret. Hvis man spørger, om dyrene ved noget, så må man utvivlsomt svare ja. Spørger man imidlertid, om de ved, at de ved, altså reflekterer, så er der ingen tvivl om, at dette må besvares negativt. Mennesket derimod besidder evnen til logisk tænkning, refleksion — og desuden er der opstået bevidstheden om et »jeg«, en bevidsthed, der udvikles ved »i stedse højere grad at blive sig selv, alt efter som det gør alt andet til sig selv. *Personen* bliver til i og ved personliggørelsen. . . . Nu slår anatomen altså ikke længere til. For fremtiden må den ledsages af psykologi.«

Som det første livs opståen var en slags diskontinuitet i naturens udvikling, således er den menneskelige tanke det også. Det er iøvrigt værd at bemærke, at Chardin i sin beskrivelse af udviklingens gang henleder opmærksomheden på, at der i den gradvise, kontinuerlige udvikling findes spring eller diskontinuiteter. Man kan ligefrem tale om en bevægelse fra plan til plan, idet for eksempel et molekyle ikke godt kan overskride en bestemt størrelsesorden uden at komme ind i en helt anden verden, nemlig cellens, det levendes. En sådan diskontinuitet er altså også mennesket. Disse spring eller diskontinuiteter er endvidere irreversible, d.v.s. ikke i stand til at gå tilbage. Hvis dette er tilfældet, kan man for menneskets vedkommende spørge om, hvad det næste led i udviklingen kunne tænkes at blive, og han har også her et svar rede. Hvis udviklingen nemlig både skal forløbe i samme retning og følge de samme love, så kan den ikke ødelægge det, der er opnået af åndelige værdier, men den må — ved overgangen til et højere plan — stræbe efter at bevare det, der hidtil er opnået. Hvad vil det sige an-

det, end at vi må antage tanken om åndens udødelighed?

For at mennesket som åndsperson kan bestå som sådan postulerer Chardin endelig dannelsen af et åndeligt fællesskab som det næste led. Der er nu tale om den sociale udvikling og stabilisering, og det er altså menneskeheden som sådan det drejer sig om. Spørgsmålet er, hvorledes det ville være muligt at sammenfatte en mængde af enkeltpersoner i et fællesskab, der ikke ville kvæle personligheden. Det svar der gives er, at universets fremtid ikke kan være andet end i det overpersonlige — det han kalder *punkt omega*. Kærligheden er nemlig den eneste kraft, der vil være i stand til at skabe en højere syntese af menneskene, men da denne jo er noget helt personligt, et inderligt forhold mellem »dig« og »mig«, findes der kun én mulighed for at omfatte millioner af mennesker med vor kærlighed, nemlig at samle os om et overpersonligt centrum, der både kan være kærlighedskilde og på samme tid kærlighedens genstand. Den religiøse betegnelse for dette punkt omega, som Chardin hævder at være nået frem til ud fra evolutionistiske overvejelser, er selvfølgelig GUD. Det skal bemærkes, at dette gudsbegreb ifølge Chardin ikke blot må opfattes som et idealiseret projektiionscentrum, men i højere grad som et reelt virkecentrum, og netop det virkecentrum der selv ligger til grund for — og derfor transcenderer — udviklingen. På de lavere udviklingsstadier kunne denne kraft, punkt omega, naturligvis kun virke i en upersonlig form, »tilsløret af biologi«, men i de tænkende væsener, som vi er blevet, kan GUD virke personligt — og på denne måde er vi langsomt blevet ført ind i det kristne fænomen.

Kristendommen er det før omtalte sociale fællesskab, én stor familie, GUDs rige på jorden, men den er tillige noget andet. Den er — læg vel mærke til udtrykket. — »på en måde også en *vidunderlig biologisk proces: den forsonende inkarnation*.« Jeg tror, at vi hellere må lade ham selv forklare meningen med denne sætning:

»At skabe, fuldende og rensne verden, læser vi allerede hos Paulus og Johannes, er for GUD at forene den ved at forene den organisk med ham selv. Men hvorledes forener han den? Ved delvis at synke ned i tingene, ved at gøre sig til »element« og derefter, takket være det støttepunkt, der er fundet i mate-

riens midte, at overtage ledelsen og foringen af det, vi nu kalder udviklingen. Kristus har som universelt livsprincip, fordi han var menneske blandt mennesker, sat sig i stand til og er fra tidernes morgen i færd med — at underlægge sig, lutre, dirigere og besjæle den bevidsthedernes almindelige opstigning, som han har taget plads i. Ved en evig kommunion — og sublimeringshandling knytter han hele verdens sjælekraft til sig. Og når han således har samlet og forvandlet alt, vil han som en sidste handling igen slutte sig til det guddommelige centrum, han aldrig har forladt. . . . Og så, siger Paulus, vil der ikke være andet end GUD, alt i alle.«

Hvis man kan tilslutte sig Teilhard de Chardins tolkning af evolutionsteoriene, må man indrømme, at betragtet på den måde er de ikke materialistiske, men spiritualistiske, ledet og styret af GUD. Spørgsmålet er imidlertid om det er muligt, ukritisk at overtage disse tanker. Jeg vil ikke på dette sted forsøge at komme med nogen kritisk analyse, men blot gøre opmærksom på, at Chardin efter min mening ofte har presset sine videnskabelige præmisser til slutninger, der overhovedet ikke indeholdes i dem. Endvidere er det mig komplet umuligt at forstå, at han ikke klart og tydeligt erkender, at det han har givet os med denne bog er et stykke aldeles udmærket naturfilosofi og dermed altså også et stykke metafysik. Det gør han ikke. I forordet er han tværtimod ivrig efter næsten at gøre undskyldning for, at noget af det han siger ikke kan have et skin af at være filosofi. Ikke desto mindre er hans tanke om naturens udvikling henimod et guddommeligt mål inderst inde nært beslægtet med tilsvarende tanker hos Aristoteles og Thomas!

Lad disse indvendinger være de eneste her. *Fænomenet Menneske* er en storslået inspiration til at arbejde videre med spørgsmål af teoretisk-biologisk karakter. Den ægger klart til modsigelse på visse steder, men mon ikke forfatteren har været klar over dette? Den tanke er for mig tiltalende, at han måske netop har villet det sådan, netop for at andre skulle tage spørgsmålet op. At Chardin var en dygtig palæontolog er hævet over enhver tvivl, og at han desuden var en skarpsindig tænkner, det mener jeg, at denne bog viser. At man indenfor den katolske kirke ikke har villet konfirmere hans tanker, tror jeg ikke at man skal tage så tungt på, al den stund,

at det jo som bekendt ikke er første gang, Kirken ved at udsætte en »konfirmering« blot demonstrerer sin forsigtighed og sin uvillighed til uden videre at sige god for alle nye tanker eller måder at udtrykke sig på. Og det har ofte vist sig — det bør dog indrømmes — kun at have været godt sådan. Helt latterligt bliver det imidlertid, når denne forsigtighed medfører, at man i den hjemlige andedam næsten ligefrem har kunnet lugte røgen fra inkquisitionens kætterbål og anden forfølgelse fra det katolske præsteskabs side. Man har jo i en forhåndsomtale af bogen lavet en slags reklame for den ved at gøre opmærksom på, at den ville udkomme på trods af en eventuel forfølgelse fra katolsk side. Med mit kendskab til vore hjemlige katolske præster må jeg indrømme, at det falder mig svært at forestille mig muligheden af en kætterproces! Tanken er komplet latterlig, og jeg tør love, at der heller ikke i den nærmeste fremtid vil kunne findes martyrer blandt danske forlagsboghandlere! Endelig har jeg de sidste 5—6 år i både skrift og tale selv beskæftiget mig — omend kun lidet — med Chardins tanker, og jeg er dog ikke blevet brændt endnu!

At hans tanker har fundet genklang hos biologer af format er en kendsgerning, og derfor er det muligt at afslutte denne korte gennemgang af nogle af de vigtigste tanker i *Fænomenet Menneske*

Paven og Dr. Fisher privat

Vatikanstaden (NC) Det historiske møde mellem paven og den anglikanske kirkes primas, ærkebiskop Fisher af Canterbury, blev indledet uden fanfare eller ceremonier og kun med en tolk som vidne. Det var første gang i 400 år, at en pave og en leder af den anglikanske kirke traf hinanden og talte sammen. Ingen journalister eller pressefotografer fik lejlighed til at referere begivenheder. Paven og dr. Fisher talte sammen en times tid i Johannes XXIII's private bibliotek. Ærkebiskop Antonio Samore var til rådighed som tolk.

Ærkebiskoppen af Canterbury ankom til Vatikanet ved middagstid den 2. december iført sin bispedragt. Han var ledsaget af en sekretær fra den britiske ambassade og af sine to kapellaner. Eftersom besøget havde privat karakter, blev dr. Fisher ikke budt velkommen af nogen prælat fra Vatikanet eller af nogen æresgarde. Sammen med sine ledsagere tog han elevatoren til tredje sal i det apostoliske palads, hvor et medlem af den pavelige hofstab modtog dem. Ærkebiskoppen af Canterbury gik alene ind i pavens bibliotek, hvorefter dørene blev lukket.

med at citere et lille stykke fra bogens indledning, der er skrevet af én af vor tids mest kendte og estimerede biologer, Sir Julian Huxley:

»Hans indflydelse på verdens tanke-ning vil uvægerligt blive betydningsfuld. Ved sin forening af vidstrakt videnskabelig erkendelse med dyb religiøs følelse og streng sans for, hvad der er ægte og ikke ægte, har han tvunget teologer til at se deres tanker i det nye evolutionsperspektiv og videnskabsmænd til at se, hvad deres erkendelse indebærer i åndelig henseende. Han har gjort vor betragtning af virkeligheden både klarere og mere éntydig. På baggrund af denne nye sammenfattende forståelse er det ikke længere muligt at hævde, at videnskab og religion nødvendigvis må arbejde i »tanke-tætte« aflukker eller beskæftige sig med adskilte livssektorer; de er begge relevante for den menneskelige tilværelse som helhed. De religiøst indstillede kan ikke længere vende ryggen til naturens verden, så lidt som de materialistisk orienterede kan nægte at tillægge åndelig oplevelse og religiøs følelse betydning.«

Det meddeltes senere, at samtalerne havde været præget af stor hjertelighed. I et communicue udsendt på dr. Fishers vegne og med Vatikanets vidende hedder det: »Det havde aldrig været meningen, at man ved denne lejlighed skulle drøfte særlige spørgsmål eller løsninger, og mødet bevarede helt igennem sin karakter af en høflighedsvisit. Det var præget af stor hjertelighed og sympati...«

Vi vil i næste nummer bringe et længere referat af begivenheden.

Arne Frost-Hansens Forlag beder os meddele, at pastor Peter Schindlers nye prædiken-samling, *Den hellige Lektie*, som vi omtalte i sidste uge, udkommer den 16. december.

UNG STUDERENDE

som kunne hjælpe ung pige med regning og matematik i realklassen søges.

Henvendelse Øbro 7768.

Rom - Assisi

30. april til 18. maj 19 dage kr. 850,-
3. til 21. juli 19 dage kr. 850,-
17. sept. til 6. okt. 20 dage kr. 880,-

Program og andre oplysninger fra revisor Schwartz, Kalkbrænderivej 32, (Øbro 5144x, kl. 18—20), eller fra rejselederen:

Pastor d'Auchamp, Rosenkranskirken, Aakirkeby (462)

Midtjylland

K. J. HØJLAND

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg
Telefon 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed

Telefon 829
Kongensgade 64, Esbjerg

M. WITH

Bageri & Konditori

Kirkegade 150 . Esbjerg
Telefon 1526

GUNNAR SKOV

Kaffe - vin - konserver

Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telfon 576

Vestjysk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

LÆRER og LÆRERINDE

Da Sct. Ib's Skole, Horsens skal gå over til kun at anvende civile lærerkræfter, søges en lærer og en lærerinde (evt. forskoleli.), den ene til tiltrædelse efter sommerferien, den anden snarest.

Et interessant arbejde venter den, der med interesse vil være med til at forme skolens nye ansigt. Kommunal løn.

Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til skolen.

Jens Møller

Skal De flytte?

Jul. Larsen & Sønner
AMAGERBROGADE 221
Am. 6647-6250

FN dybt uenig om fødselskontrol foreslået af svensk delegeret

FN, New York (NC) Både udefra og fra personer og grupper, der tilhører FN, har man gjort sig fornyede anstrengelser for at få De Forenede Nationer til at gå ind for en verdensomfattende fødselskontrol.

En gruppe videnskabsmænd, forfattere og politiske ledere fra 19 forskellige nationer — deriblandt 39 Nobel-pristagere — har ansøgt FN om at sætte en kampe i gang for fødselskontrollen.

Inden for FN har den svenske delegation de sidste to år ført an i kampen for en sådan politik. Blandt andet har den svenske delegerede i FN's økonomiske og sociale råd, fru Ulla Lindström, bedt om at spørgsmålet måtte blive ta-

get op til drøftelse på FN's kommende generalforsamling.

Der er dog også kræfter, som arbejder i modsat retning. Her er det Argentina, der fører an, idet lederen af den argentinske delegation, Mario Amadeo, har udtalt, at hans land vil sætte sig imod, at FN går ind for fødselsbegrænsningen, da den er i modstrid med den moralske opfattelse hos mange nationer, der er medlemmer af FN.

Herimod hævder fru Lindström, at en forøgelse af jordens befolkning vil føre til, at den planlagte forøgelse af produktionen ikke får nogen virkning, idet overskuddet vil blive opbrugt af det forøgede befolkningsantal, og at der til sidst vil være så mange mennesker, »at vi alle sammen kun får ståpladser på jorden«.

FAO fastholder dog, at jordens befolkning vil være i stand til at brødføde sig i en overskuelig fremtid. Denne organisations femårsplan til udryddelse af hungersnøden, som blev indledt den 1. juli i år, går ud på at fastslå, i hvilken udstrækning, der er tale om hungersnød og underernæring, og at kalde på offentlighedens interesse for og bistand til at løse dette problem.

En bevægelse, der ønskede at få WHO (Verdenssundhedsorganisationen) til at optage fødselsbegrænsningen som en del af sit officielle program, blev allerede afvist for flere år siden. Den gang var det Irland, der førte an i oppositionen ved at true med at trække sig tilbage fra FN, hvis man gik ind for et sådant program.

FN har hidtil begrænset sin virksomhed til at indsamle rapporter om befolkningstilvæksten verden over og dens indflydelse på den sociale og økonomiske udvikling, men overladt til de enkelte regeringer at fastlægge deres befolkningspolitik.

Fru Lindström har udtalt, at »ideologisk og religiøst afvigende opfattelser med hensyn til fødselsbegrænsning for længe siden er ophørt med at eksistere i hendes fædreland«, og at »det burde være endnu lettere at finde frem til en positiv holdning, hvor man så bort fra ideologiske og religiøse synspunkter i FN, hvor der findes et overalt af nationer, der skulle være interesseret i at løse dette spørgsmål«.

Som svar på fru Lindströms indlæg anførte Hector Bernardo, Argentina, følgende fra Argentinas kirke- og udenrigsminister Diogenes Taboadas henvendelse til FN's generalforsamling:

»Vi må på det bestemteste modsætte os enhver forholdsregel, der — direkte eller indirekte — går ud på at fremme den såkaldte fødselskontrol på det internationale plan. Vi tror fuldt og fast, at de problemer, som har givet anledning til det, man betegner som »befolknings-eksplosioner«, kan løses ad økonomisk vej uden at benytte biologiske metoder, som er en krænkelse af en dybt rodfæstet overbevisning hos mange af de nationer, som er medlemmer af FN«.

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 5, Kolding
Telefon 153

PETER FROM

Kolonialhandler

Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1951, 1952
Kolding

1. kl. okse-, kalve- og svinekød,
konserver

Barkholts boghandel

Boglåden med de mange bøger

Telefoner: 115 - 1533 - 1537
Kolding

Fa. M. Lauridsen

Indeh.: M. Lauridsen og
Ernst Clausen

Blikkenslagere, aut. gas- og vand-
mestre

Rendebanen 8
Telefoner: 1287 og 4623
Kolding

H. OVERBECK

Elektroinstallatør

Telefon 3555 - Kolding

Nazismens spøgelse

Salzburg (NC) Katolske journalister har opfordret den østrigske regering til at forbyde bøger, som på en indirekte måde forherliger nazismen under foregivende af at fordømme den.

I den samme skrivelse opfordrede sammenslutningen af katolske journalister i Østrig indenrigsministeriet til at dæmme op for den stadigt voksende strøm af obskøn litteratur.

Oprigtigt ønske

Katolikkerne bør højagte og ære Kirkens Verdensråd for dets åbenhed overfor den romersk-katolske lære, skriver pater Gregory Baum, Toronto, i New Yorks katolske ugeblad »Commonweal«. Aldrig før har der været så mange protestanter med et oprigtigt ønske om at studere den katolske kirkes lære for at overvinde overleverede fordomme og forstå den katolske kirke, som den opfattes og betragtes af sine egne tilhængere. Disse protestanter ønsker ganske vist ikke selv at blive katolikker, men det betyder ikke, at deres studier af romerkirken ikke er båret af et oprigtigt ønske om at forstå denne kirke og dens teologi og praksis i rigest muligt omfang.

Kampen for skolen

London (NC) Når det igangværende skolebyggeri er fuldført i 1963, vil de 3½ million katolikker i England og Wales have ydet ca. 700 millioner kr. til katolske pædagogiske formål. De vil til den tid have bygget 737 højere skoler. Omkostningerne ved byggeriet vil i alt komme til at andrage omkring 1½ milliard, hvoraf omtrent en milliard ydes i tilskud fra stat eller kommune.

Man har yderligere planer, der går ud på at bygge et stort lærerseminarium for både mænd og kvinder. Seminariet, der vil blive ledet af ursulinerinder og verdenspræster, kommer til at ligge i Nottingham. Det bliver åbnet om tre år og bliver det første af sin art i England.

Ny fase i det store arbejde før Vatikan-konciliet

Vatikanstaden (NC) Næsten 500 medlemmer af de særlige kommissioner og sekretariater var samlet i Peterskirkenes apsis, da pave Johannes XXIII i en udførlig tale skildrede forberedelsen til Vatikan-konciliet og meddelte, at arbejdet nu går ind i en ny fase. Det er 90 år siden, at en lignende repræsentativ forsamling med et lignende formål har været tilstede i Rom. På forreste række sad 33 kardinaler, bag dem de mange biskopper og sekretærer for kommissionerne og yderst de øvrige medlemmer og rådgivere. Midt i apsis sad de ledende mænd indenfor Vatikanets administration og præster fra bispedømmet Rom.

Mens forsamlingen sang trosbekendelsen, ankom paven til fods og satte sig på tronstolen. Uden noget forudgående ceremoniel begyndte Johannes XXIII derefter at tale på italiensk. Efter en kort historisk oversigt erklærede han, at dette møde mellem repræsentanterne fra hele verden ikke skulle betragtes som konciliets indledning men som »en slags indvielse af den planlagte og omfattende forberedelse til det store møde«. De fleste af de 20 koncilier, som har været afholdt i Kirkens næsten 2000-årige historie, beskæftigede sig meget med at afklare og præcisere tros læren, sagde paven, og det var også deres opgave at styrke og vejlede de troende i religiøst og politisk vanskelige situationer.

Johannes XXIII fremhævede, at det kommende koncilium har et andet formål. I vor tid er faren den, at menneskene bindes så stærkt til deres stræben efter materielt fremskridt, at de glemmer den åndelige og overnaturlige virkelighed. Det er ikke i nutiden først og fremmest vor opgave at præcisere troens sandheder og vise deres oprindelse i åbenbaringen og traditionen, men det er målet at bekræfte og forkynde det menneskelige og kristne budskab, som Kirken gennem århundreder har bevaret og værnet.

Paven advarede mod, at man betragtede den moderne verden med sortsyn, selv om der er grund til at begræde »menneskeåndens dragnig og drift mod

en isoleret nydelse af denne verdens goder«.

Om forberedelserne til konciliet sagde Johannes XXIII blandt andet, at de kræver megen tid, udholdenhed, tålmodigt arbejde og broderkærlighed. Det er nødvendigt, at alle deltagere i forberedelsen lader sig lede af diskretion, og at den enkelte løser sin egen opgave.

Paven gav udtryk for sin glæde over, at planen om at indkalde til et koncilium var blevet mødt med så stor interesse udenfor den katolske kirke. Han sagde imidlertid, at konciliet først og fremmest skal arbejde med den katolske kirkes egne indre anliggender. Johannes XXIII tilføjede:

»Der findes imidlertid kristne, der ikke bekender sig til helt den samme tro som vi, men med alvor og tillid ønsker at holde sig underrettet om konciliets arbejde. Vi håber, de ikke vil synes, det er upassende eller uhøfligt, når vi beder dem afvente slutningen på konciliesædrenes opgave, således at alt er bedre forberedt og bragt i bedre orden til disse møder på et højere plan«.

Ved afslutningen af sin tale henviste paven til det store antal biskopper, præster og lægfolk, som i dag »ligger under tabet af deres menneskelige og religiøse frihed«.

Efter at Johannes XXIII havde meddelt forsamlingen sin velsignelse, blev han på den transportable tronstol båret ud under stærkt og langvarigt bifald.

III

Gudsmoder Maria

»Højligen vil jeg glæde mig i Herren... Thi han har iført mig frelsens klædebon og kastet retfærdighedens kåbe om mig som en brud, der er prydet med sine smykker!«

(Salme 29. Introitus på festen for Marias uplettede undfangelse.)

Vi har ledt efter mennesket. Esajas har givet os håb om, at jordens muld *kan* frembringe det, såfremt himlens nåderegn gør mulden frugtbar. Og vi bad om *denne* regn i en ørkens tørke og tørst.

Og ørkenen *fik* liv. Der lød et råb: Gør Herrens veje lige! Herren kommer! Der skal alvorlig omsindelse til, for at vi kan tage rigtigt imod ham... Ved mødet med ham skal mennesket fødes i os: »det ny menneske, der er skabt efter Gud i virkelig retfærdighed og hellighed« (2. Efeserbrev 4,4), det sande og sunde menneske, det menneske, vi leder og længes efter.

Men også Gud leder og længes, — virker og vælger!

Og se: Et ansigt lyser ud af mørket! Det er et *godt* ansigt, — et *rent* ansigt, — et *gennemsigtigt* ansigt, der genspejler sjælens glæde og Guds godhed, et ansigt, fyldt med nådens skønhed!

Her er mennesket, som Gud vil det. Her er mennesket efter Guds ønske og hjerte. Her er mennesket, ufordærvet udgået af Skaberen's hånd. Her er mennesket, skabt som kunstnerens billede og lignelse.

Himlen har sendt den nye dags lysskær — MARIA! Den uplettede mø skal være Frelserens mo-

der! Hun er den strålende adventsskikkelse, der bereder Herrens komme. Derfor har Gud bevaret hende for arvesyndens dødbringende smitte... Igen betræder et benådet menneske — et lysstrålende gudsbarn — jordens syndefulde jammerdal, der var forbandet til at bære torn og tidse som syndens frugt.

Vi lykønsker hende og tager del i hendes syngende glæde over, at Gud har iført hende »frelsens klædebon og retfærdighedens kåbe« og smykket hende som en brud. »Ovenud dejlig er du, og der er ingen lyde på dig« (Høj-

... som en brud, der er prydet med sine smykker!

sangen 4,7)... Vi forstår så udmærket, at kristne kunstnere til alle tider har forsøgt at portrættere hende. Ingen personlighed i verdenshistorien er blevet fremstillet så ofte i kunsten som hun.

Et beskedent adventsbillede minder mig i hu... Ikke noget stort kunstværk. En ganske ung kunstner havde tegnet det (Roswitha Bitterlich): Den reneste jomfru — i strålende hvidt gevandt, med bøjet hoved og foldede hænder — vandrer igennem en skov, der er fyldt med torne. Hendes sind er indadventt mod barnet, der slummer under hendes hjerte. Men også udadtil er der sket noget underfuldt: Der, hvor hendes jomfruelige fod har trådt, forvandles tornene til de skønneste roser. Og forude venter skoven i knugende længsel på det store under...

Er det ikke illustrationen til Pauli ord: »Men hvor synden havde ophobet sig, blev nåden overstrømmende« (Romerbrevet 5,20)?

Ørkenen, krattet og buskadset med de stinde torne — er det ikke os selv? Alt det øde, golde, kolde, hårde, stride i os skal fjernes fra vor sjæl ved Herrens komme, ved mødet og foreningen med ham.

Længslen efter ham vågner derfor på ny i os. Vel har han én gang for alle forløst verden ved sin død på korset. Men til stadighed — også her og nu — må det liv, hans død bragte os, rækkes os på ny... det skal uddybes, bringes til udfoldelse...

Jo, advent er længsel! Træerne i vinterskoven står tomme og nøgne... Der går en længsel gennem naturen... Skabningens adventslængsel efter nyt liv, som forår og sommer skal bringe. Eller en mor med sit barn under hjertet — hun opfyldes af en stor og stærk længsel efter det nye liv, hun skal føde.

Således bliver Kirken Marias modbillede: Forud for vår og sommer går der en vinter, forud for moderlykken går der en længsel og venten, forud for forløsningen ligger trældommens tjørnekrat. Hvor mange ranker skal ikke vokse, før den guddommelige vinstok har nået fuldendelsen? Hvor mange børn skal Kirken endnu ikke føde for sin brudgom? Hvor meget vanskabt og uforløst liv eksisterer der ikke i menneskenes sjæle?

Maria og Kirken: fyldte med nåde. Herren er hos dem. De kommer med Guds nådegaver til os. Vi skal have andel i Guds eget liv. I os skal Gud selv bo. »Coelum sumus!« — »Vi er en himmel«, siger Sct. Augustin. Så bærer også vi Guds søn gennem tidens torne og tidsler, til underet sker forude: Rosen er udsprunget af Jesse rod:

*»En blomst den haver sat
midt i den kolde vinter
hin stille julenat.«*

L. Brunicardi

Frivillig skat

En gang om året synes de fleste, at skatten ikke er stor nok, nemlig når den skal trækkes fra på selvangivelsen!

Husker De så, at kirkeskatten — ligesom andre betalte skatter — kan fradrages (dog kun med det beløb, man skulle have betalt i kirkeskat til folkekirken, hvis man havde været medlem af den).

Vi får meget for kirkeskatten, men da det er en frivillig sag, om man vil betale, er der desværre alt for mange, som ikke gør det. Hvis alle betalte det beløb, vi fik ind, og dermed var muligheder for at bruge dem til større gavn og glæde for Dem og for hele Kirken, vokse betydeligt. Har De betalt kirkeskat? Og ahr De betalt et beløb, der er rimeligt i forhold til Deres indtægter?

Hvis De ønsker at give mere end den skat, der pålignes folkekirkens medlemmer, og alligevel gerne vil kunne trække beløbet fra på selvangivelsen, er der også mulighed for dette. Gaver til

JULEKRYBBER SANKT ANSGARS BOGHANDEL BREDEGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Kirken er, som tidligere omtalt her i bladet, fradragsberettigede. Vi vil kort gentage reglerne: Det største beløb, der i denne forbindelse kan fradrages på selvangivelsen, er kr. 1.000, dog således at kun den del af gaven, der overstiger kr. 100, er fradragsberettiget. Har man altså givet kr. 200, kan man trække kr. 100 fra, og har man givet kr. 1100, kan man fradrage kr. 1000.

De her omtalte gavebeløb skal i modsætning til kirkeskatten, der indbetales til sognepræst eller sognekasserer, sendes til Den Katolske Kirkes Kancelli, Amaliegade 31 A, København K, postgiro 1471, hvorfra det indsendte beløb videregendes til det sogn eller den katolske institution, De anfører på giroblankettens kupon.

Pater Ansgar Meyer er død

Fra Stockholm meddeles det ved redaktionens slutning, af pater Ansgar Meyer S.J. er afgået ved døden og begravet i dag, fredag. Pater Meyer underviste på Sankt Andreas Kollegium i Ordrup indtil 1921 og deltog forskellige steder i sognearbejdet. Han grundlagde således det kirkelige arbejde i Hørsholm. Efter kollegiets lukning kom pater Meyer til Sverige. Han har virket i Stockholm og var i en årrække provikar. Vi bringer i næste nummer en nekrolog.

Liturgisk kalender

- SØNDAG d. 11.: 3. søndag i advent (s. 9, violet).
 MANDAG d. 12.: Søndagens messe (s. 9, violet).
 TIRSDAG d. 13.: Lucia (s. 781, rød), jomfru og martyr. Ihukommelse af søndagens messe.
 ONSDAG d. 14.: Tamperonsdag (s. 13, violet).
 TORSDAG d. 15.: Søndagens messe (s. 9, violet).
 FREDAG d. 16.: Tamperfredag (s. 15, violet). Ihukommelse af Eusebius (s. 782), biskop.
 LØRDAG d. 17.: Tamperlørdag (s. 17, violet).
 SØNDAG d. 18.: 4. søndag i advent (s. 27, violet).
 MANDAG d. 19.: Søndagens messe (s. 27, violet).
 TIRSDAG d. 20.: Søndagens messe (s. 27, violet).
 ONSDAG d. 21. Thomas (s. 782, rød), apostel. Ihukommelse fra søndagens messe.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Fra januar små ændringer i messens liturgi

De liturgiske ændringer, vi tidligere har omtalt, gælder fra 1. januar. Sognepræst Kjeld Geertz-Hansen redegør her for de nye bestemmelser:

I de senere år er den »kongregation« (departement), der er ansvarlig for Kirkens liturgi, på pavernes opfordring begyndt på en langsom ændring af messe, breviar, kalender og visse specielle, liturgiske handlinger. Ændringerne sker stort set ud fra ønsket om at afskaffe ceremonielle former, som tiden er løbet fra, at fjerne tilføjelser, der slørede en ellers klar mening eller som var overflødige, i det hele taget at gøre liturgien til hele folkets eje. Men selvfølgelig går man langsomt frem — foreløbig.

Fra 1. januar 1961 indføres følgende ændringer, som jeg skal søge at forklare:

Hvis der før messen finder en procession sted eller en indvielse (såsom af aske på askeonsdag), bortfalder trinbønnen og bønnerne, der bedes, mens præsten går op til altret. Trinbønnen er en beredelsesbøn til messen; den er overflødig, da den foregående handling i sig selv er en beredelse til messen. Altså lader man den bortfalde. De to liturgiske handlinger kommer således til i højere grad at udgøre en enhed. Som vi alle har oplevet det: selv indgangsverset bortfalder påskenat; vi har jo været inde i kirken i timevis.

På tamperlørdage læses fem stykker af den hellige skrift, de såkaldte lektioner, fordi præstevielsens sakramente i regelen bliver meddelt på disse lørdage. Man skulle altså våge og bede før ordinationen tog sin begyndelse. Er der nu ingen ordination, kan præsten nøjes med at læse den første lektion. Denne bestemmelse er såre rimelig, da folk, der går til messe på en hverdag, har dårlig tid til at dvæle længe i kirken.

Overværer man en levitmesse, vil man fra nu af bemærke, at præsten ikke længere privat skal læse de tekster, som subdiakon og diakon synger.

Vi kommer nu til den ændring, der, hvor lille den end synes, er den betydningsfuldeste. Confiteor, folkets offentlige syndsbeholdelse før kommunionen samt den påfølgende absolution, bort-

falder. Forklaringen er ikke den, at Confiteor jo er bedt under trinbønnen, for Confiteor er på det sted præstens private forberedelse til messens handling, og under højmissen (der er al messeliturgis forbillede) høres Confiteor overhovedet ikke; folk skal lytte til indgangsverset, som koret synger, og som er et såre betydningsfuldt led. Confiteor udgår, fordi det er overflødigt. Det er Pater Noster med ordene: Forlad os vor skyld, som vi forlader vore skyldnere, der udtrykker syndsbeholdelsen og tilsiger forladelse. At vor tilgivelse betinger Guds tilgivelse gælder ifølge evangeliet ganske særligt, når vi vil »ofre på alteret«. Vi må også sige, at deltagelsen i messen i sig selv er sonende, da Kristi blod dér udgydes for mange til syndernes forladelse.

Confiteor har sin rimelige plads før uddelingen af kommunionen udenfor messen; på et eller andet tidspunkt er det så gledet ind før kommunionen under messen.

En lille praktisk bemærkning: de, der

HARTMANN
Musik

Godthåbsvej 132 - København F
Tlf. Go. 2526 - Giro 102 727

Schjøth's Farvehandel
Amagerbrogade 160.
Tlf. Am. 2780.
*Alt linoleumsarbejde
udføres fagmæssigt.*

Ove Juel-Christensen
Centr. 408
Kaffe og kolonial en gros

Kaj F. Fjording
Murermester

Christiansholmsvej 2 A.
Klampenborg.
Tlf. Ordруп 5722 og 6850.

skal til kommunion, må gå op umiddelbart efter de kendte klokkeslag, for et lille øjeblik efter vender præsten sig og siger »Ecce Agnus Dei«.

Bortsendelsesordene »Ite missa est« skal bruges i alle messer (undtagen i sjælemesser); skal menigheden blive i kirken efter messen på grund af en procession eller lignende, erstattes bortsendelsesordene (Ite: gå bort) med »Benedicamus Domino«, og man går straks over til det nye, liturgiske afsnit, altså uden velsignelse og sidste evangelium. Atter en såre logisk forenkling.

Den nye kalender har ikke mange ændringer; det vil dog være kloget at læse Katolsk Ugeblads liturgiske ugekalender inden man går til messe. Nogle fester har skiftet navn. For eksempel betegnes 1. januar som »Julefestens oktavdag« og 7. oktober (tidligere: Rosenkransfesten) »Vor Frues rosenkransfest«; sådan mener jeg de latinske navne naturligt gengives på dansk. Men især bemærker man en større omhu for at sætte Herrens dag, søndagen, i relief. Kirkeårets mest markante søndage har fået tildelt en høj rang; dette gælder også vigtige hverdage såsom askeonsdag og dagene i den Stille uge.

Til gengæld tages der vidtstrakt hen-

SANITÆRE ANLÆG
VARMEANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUF T OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ^{1/2}
K. K. L. Simonsen's eftf.
Frederiksborggade 22
København K.
Tlf. *Minerva 2314

syn til lokale forhold og øjeblikkelige begivenheder af betydning for de troende. Det bliver således tilladt at læse brudemesse og sølv- eller guldbryllupsmesse på endog ret store helligdage. Det er henlagt til biskopperne at træffe afgørelsen; de kan endog, hvor gode grunde taler derfor, give tilladelse til brudemesse i »de lukkede tider« d.v.s. faste og advent. Skulle man nu ikke kunne læse bryllupsmesse, kan de særlige vel-signelser fra denne messe meddeles under dagens messe. Det er også værd at vide, at »absolutionen ved båren« kan gives, selv om sjælemesse den dag ikke kan læses, fordi det er høj festdag. Siden vi taler om sjælemesse er det praktisk at notere, at sekvensen »Dies iræ« kun skal synges på Alle Sjæles dag og ved begravelsesmesser; dette betyder en aflastning for små kirkekor.

De liturgiske farver er de traditionelle, men biskoppen kan anmode Rom om tilladelse til at bytte om på f. eks. sort og hvidt, hvis sort og hvidt det pågældende sted betyder det modsatte af, hvad disse farver betyder i Europa. Dette har naturligvis ikke betydning for Norden, men det må siges at forekomme katolikker i dag mere naturligt, at den liturgiske farve til lysprocessionen på Kyndelmisse er hvid og ikke længere violet.

Disse og lignende bestemmelser er ikke ligegyldige for de er med til at danne vort *sind* — det sind, hvormed vi skal opleve troens mysterier.

Slet ikke så få af kirkeårets særprægede »dage« falder på en hverdag, så det vil være naturligt at slutte denne orientering med en meget inderlig opfordring til alle Danmarks katolikker til at udnytte de muligheder, der er, for at komme til messe på hverdage. I de fleste sogne er der aftenmesser og for Københavns vedkommende er der tilmed mulighed for at komme til »Messe efter kontortid« eller til »Messe i frokostpausen«. Skemaet ser således ud: Sct. Ansgars kirke: kl. 16.30 Jesu Hjerter kirke: kl. 17. Der er ingen eftermiddagsmesse om lørdagen eller på halve og hele fridage, når kontor og forretning er lukket. Sct. Therese kirke: kl. 11.30 tirsdag og torsdag.

Tilmed har flere sogne »Mødremesse« på et tidspunkt, hvor manden er på arbejde, de store børn i skole og hvor de små kan parkeres ved kirken. Men det kan husmødrene skaffe sig underretning om ved henvendelse i sognet. Hvorfor så ikke gøre det?

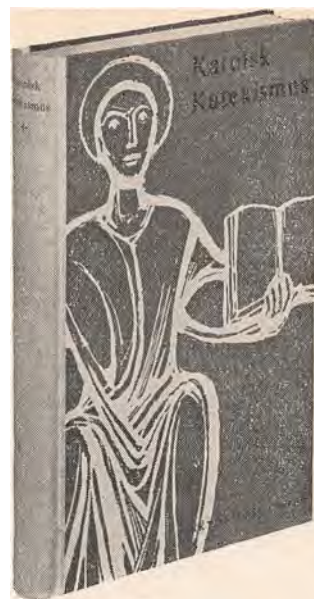
BØGER man giver til JUL

KATOLSK KATEKISMUS

350 sider, illustreret.

Indbundet kr. 13,75

En uvurderlig hjælp til at lære troen bedre at kende.

UDVALGTE TEKSTER FRA DET GAMLE TESTAMENTE

ved Marie Fargues

262 sider og 6 kort

Indbundet kr. 10,00

En god vejledning til at læse Det gamle Testamente med større udbytte

W. L. Newton og E. Horan: STORE SKIKKELSER I DEN KATOLSKES KIRKES HISTORIE

160 sider, 68 illustrationer.

Indbundet kr. 8,00

Et er at kende sin tro - noget andet at leve efter den, som de store skikkelser, bogen fortæller om.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Et ærligt spørgsmål

To unge fra erhvervslivet har spurgt mig om, hvor meget »man« bør give til juleindsamlingen. Jeg har indtrykket af, at det virkelig er et samvittighedsspørgsmål for dem, så jeg kan ikke nøjes med at svare i kroner og ører. Jeg føler mig meget lille over deres tillid til mig, for der findes områder, hvor enhver er nødt til at tage sit virkelige ansvar overfor Gud og næsten.

Men et ærligt spørgsmål kræver et ærligt svar, og jeg vil da svare ud fra mine personlige erfaringer og håbe, at deres kærlighed vil være større end min.

Vi har lige haft offerdag, og det er vel sagtens den dag, der har sat deres tanker i bevægelse frem mod julen og måske endnu videre. Til sommer skal vi have børn og gamle ud på landet, de unge til Øm, og husker jeg ret, er der altid i årets løb lige så vigtige og påtrængende opgaver, der må og skal løses på en tilfredsstillende måde. Det er ikke nogen hemmelighed, at det ofte kan knibe — og hvem har ansvaret for det?

Der er således god grund til at holde ørene stive, før vi forkøber os på andre ting. De fleste har forpligtelser til alle sider: kone, børn og hjem, forældre eller børn, som vi har stået fadder til. Og så må vi naturligvis ikke glemme en ærlig skat til kirke, stat og kommune.

Kort sagt, det er begrænset, hvad vi evner udover dette. De fleste af os må sige stop! Men stop til hvad —? For ikke at svigte nogen, har jeg set mig nødsaget til at sætte det hele i system efter rent praktiske retningslinier uden at glemme, at Gud elsker en *glad* giver.

Hver jul afsætter jeg en julegave til min »ukendte næste« og giver pengene til sognepræsten. Men gaven må ikke være mindre end den, jeg giver til min allerkæreste. Er der ikke penge nok, må midlerne »strækkes«, således at ingen bliver snydt — og slet ikke næsten. Jeg vil ikke gøre forskel her!

Om sommeren forestiller jeg mig, at »næsten« har fødselsdag — ja, det er dyrt, men der er ingen vej udenom. Der skal være skinskin over sommerlej-

A/S Tjærekompaniet

Kolding

J. Krenk

Ingeniørfirma

Varme - Sanitet

Kolding. Tlf. 3343

BERRING & LARSEN A/S

KUL - KOKS - OLIE

Jernbanegade 29, Kolding

Tlf. 1850 flere ledn.

D. Plate Petersen

Malermester

Tlf. Fasan 2718

rene.

Så er der gaven på offerdagen. På det tidspunkt kniber det altid for mig på grund af den forestående jul. Jeg skal derfor helst sætte pengene til side lige efter sommeren, for ellers bliver der ikke stort mere, end hvad den billigste plads koster i biografen. Det kan jeg ikke stå mig ved.

Jeg skal villigt indrømme, at nogle af disse penge kunne jeg glimrende bruge selv. Men så længe Kirkens arbejde er slækket på grund af manglende midler, og så længe vore præster går på en yderst ringe løn i forhold til mange af sognebørnernes levedag, ja, så er det nødvendigt, at vi flottes os lidt.

Men det er ikke nok at have »en god samvittighed«, man må også have en *vågen* samvittighed. Her må enhver feje for sin egen dør — også de to unge, der har spurgt. J.A.

I den kommende tid

UNGE KATOLSKKE ARBEJDERE holder adventsfest torsdag den 15. december kl. 19.30 i KFUM, Rosenborggade 1, København. Formanden indleder om det internationale UKA, og pastor Bjørn Højbo taler over emnet: Er julen en hedensk skik? Derefter kaffebord, underholdning og sang. Billetter koster 3 kr. og fås hos pastor Benzon, pater van Schaick, John Sørensen, Ahornsgade 16, N. (Luna 5703) og Per Wedell Topp, Asminderødgade 3, N. (Ægir 3124 x). Billetantallet er begrænset.

☆

ACADEMICUM CATHOLICUM holder adventsaften lørdag den 17. kl. 20 i Englesalen, Jagtvej 183, København. Pastor Højbo taler.

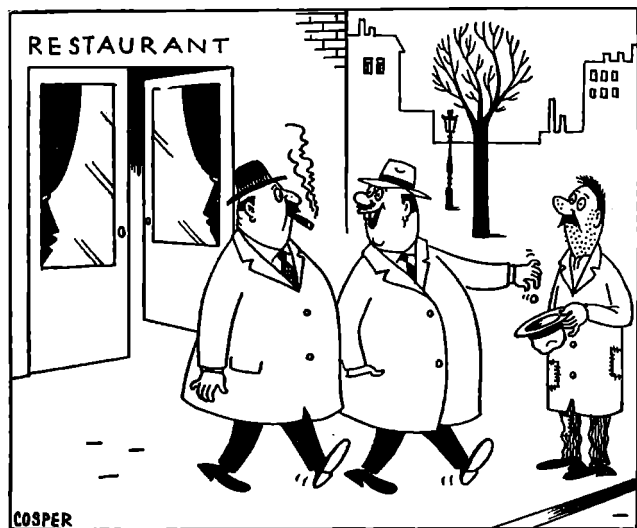
Som det tidligere er blevet omtalt i Ugebladet, blev der på det møde, der i efterårsferien var sammenkaldt med henblik på oprettelsen af en katolsk lærerforening, nedsat et arbejdsudvalg, der skulle forberede en stiftende generalforsamling til fastelavn. Dette udvalg har nu sendt en meddelelse rundt til de katolske skoler og til lærerne, men desværre er de eksisterende lister over katolske lærere ikke fuldstændige, og udvalget beder derfor de kolleger, som ikke har modtaget brev om sagen, om snarest at skrive til udvalgets formand, E. Tiedemann, Dæmningen 17, Vejle. De vil herefter modtage udvalgets brev og anmodning om at tilmelde sig til et kartotek over katolske lærere, ligesom de til sin tid vil modtage indkaldelse til den stiftende generalforsamling og få forelagt de forskellige vedtægtsforslag, som da måtte foreligge.

KM's julemarked

Amerikanske lotterier: Paraply litra C nr. 19. Hvid bamse litra A nr. 26. Oste-kurv litra U nr. 11. Snaps med glas litra B nr. 33. Fotoapparat litra E nr. 64. Frugt kurv I litra S nr. 13. Cigarer litra J nr. 84. Frugt kurv litra T nr. 63. Frugt kurv II litra Q nr. 22. Julekalender litra G nr. 46. Bordløber litra H nr. 25. Dukke serie 7 nr. 134. Klokke-streng serie 9 nr. 159. Vinservice litra D nr. 57. Moccasæt litra F nr. 74.

Gevinsterne afhentes på menighedsplejernes kontor, Bredgade 69 A, senest den 20. januar 1961. Kontoret er åbent mandag, tirsdag, torsdag og fredag kl. 13—15, samt onsdag kl. 18—20. Lørdag lukket. Uafhentede gevinster tilfalder menighedsplejerne.

Unge katolske Arbejderes retræte på Aasebakken, der blev ledet af pater Martin Drouzy O.P., havde samlet 15 deltagere. Blandt dem var der tre ikke-katolikker.

— Næh, du har givet middagen, denne gang er det min omgang!

Cosper i B.T.

Fremgang for de unges byggeri i Øm

Der er sket stor fremgang med kirkebyggeriet i Øm. I tiden 28. august til 10. september blev den 3. arbejdslejr afholdt med en international arbejdsstyrke. Der var deltagere fra Tyskland, Schweiz, Belgien og Danmark. Det største hold kom fra Tyskland, nemlig 11 unge studerende mænd, og dem var man bestemt ikke snydt med, for de gik til arbejdet med stor energi og udførte det, som om de aldrig havde bestilt andet.

Der blev støbt videre på fundamentene, der blev bundet jern til dækket, der blev lavet brønde til de sanitære forhold og meget, meget mere. Blandemaskinen gik dagen lang, og trillebørene fuldt lastet med beton kørte i fast rutefart fra blandemaskinen til byggepladsen. Der var liv over arbejdet, enten det nu var det store forskallingsarbejde, man sled med, eller det var med trillebør og skovl. Om aftenen hyggede man sig omkring pejsen med sange og anden underholdning, eller man talte med de mange gæster, der kom på besøg. Dagen sluttede med komplet i kapellet.

De sidste 2 dage af lejren blev der arbejdet i skift døgnet rundt for at nå det fastlagte arbejdsprogram, så der var livlig aktivitet både ude og inde. Der måtte jo brygges kaffe i store mængder for at styrke det utrættelige arbejds hold.

Østergades El. forretning
Installatør Edmund Sørensen
Telefon Maribo 170.
Maribo

Schrøder & Niensens Eftf.
Tapet- & Farvehandel
Vestergade 8 . Maribo
Telefon 28 828

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Da lejren var slut, og man tog afsked med hinanden, var det med et på gensyn til næste arbejdslejr. Alle var blevet smittet af »Øm-bacillen« og det gode kammeratlige samvær, der hersker på Øm.

Nu er kælderens støbt færdig. Herunder hører gulvene i koret, sakristiet og præsteboligen. Desuden er alle fundamenter til den store tagkonstruktion færdige, så nu er man klar til selve rejsningen af kirken.

Dette tager man fat på i næste arbejdslejr, der finder sted i tiden 16.—29.

april 61. Her får man brug for et ekstra stort arbejds hold, da det er en stor opgave, der skal løses. Man får særligt brug for murere og tømrere, men alle, der har lyst til at give et nap med, er hjerteligt velkomne, for der bliver brug for alles indsats. Tilmelding kan allerede ske nu ved henvendelse til: Karlo Hammann, Ndr. Strandvej 45, Risskov.

Det er ikke alene arbejdskraften på byggepladsen, vi behøver. Vi har også brug for støtte m.h.t. det økonomiske, og til dette formål har vi: *Øm-byggefondets girokonto* nr. 10256, Ndr. Strandvej 45, Risskov, hvortil man kan indbetale sit bidrag til byggeriet.

Gaver til kirkebyggeriet i Øm, som man ønsker trukket fra i skat, skal indbetales på: Den katolske kirkes girokonto nr. 1471, Amaliegade 31 A, København K., og på girokuponen anføres, at det er en gave til den nye valfartskirke i Øm.

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby,
tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund,
tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annoncerekspe-
dition, Hauchsvej 8, København V.,
tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro
nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition
v/ A. Prüser,
Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K.,
tlf. Central 9528 (9—16, lørdag
kl. 9—12) postgiro nr. 570 42

Bladet koster i Skandinavien pr.
kvartal 8 kr. og i lande udenfor
Skandinavien 9 kr.

FILM og TEATER

Sløves vi

Fra Georges Duhamels bog »Et forsvar for bogen« har filmsiden fået lyst til at bringe nogle citater:

»Åndskulturen er på samme tid et udtryk for og et resultat af en kraftanstrengelse. Ethvert kulturelt system, der går i retning af at formindske kraftanstrengelsen, vil følgelig svække kulturen.«

Og Duhamel fortsætter: »Hvis et gennemsnitsmenneske hver uge kan komme én gang i biografen og »lukke op for radioen« en time eller to om aftenen i sin fritid, føler han, at han opfylder sine åndelige forpligtelser. Og når han så oven i købet benytter den tid, han tilbringer i sporvogn, bus og tog til at læse sin avis, er hermed kronen sat på værket. For den jævne mand er bogen, for hvilken der kun er ført et slet forsvar, allerede nu blevet erstattet af moderetninger, hvorigennem han på en mindre besværlig måde søger sin underholdning og belæring.«

Det er, fordi Duhamel er så snublen-de nær ved at have ret, at vi må kæmpe for at vække en aktiv modtagelighed over for kulturen, når den tilbydes os gennem film og radio.

Frokost i det grønne

Det truende fremtidsbillede, Aldous Huxley tegnede for os i sin bog om den fagre nye verden, er godt på vej til at blive makaber virkelighed. Derfor glæder

man sig, når en begavet filmskaber som Jean Renoir (»De ukuelige«, »Den store illusion«) har lavet en satirisk film, der tager et problem som kunstig befrugtning contra naturlig dito under behandling. Det burde han kunne få noget godt ud af. Han burde, ja; men han kunne ikke — desværre! »Frokost i det grønne« er blevet en forvirret ophobning af gode og mindre gode indfald. Den kunne måske have gjort sig som stumfilm, men

beklageligvis siges der en forfærdelig masse — så meget, at selv en gammel præsts kloge ord drukner i mængden.

På ét punkt mærker man dog den store kunstner bag filmen. Dens fotografiering af et sydfransk frodigt landskab byder på så store skønhedsoplevelser, at man gang på gang bliver mindet om slægtskabet mellem instruktøren og den berømte maler.

Ai.

Kampen om ørnefjeldet

Det er sjældent, at norske film bliver vist her i landet, og det er derfor ikke uden en vis spænding, man ser hvad nordmændene har at byde på. Med glæde konstaterer man, at de ikke, som det ofte er tilfældet med vore hjemlige producenter, er faldet for fristelsen til at lave et »kassestykke«, men virkelig har povet at tage et alvorligt problem op til belysning.

Handlingen, der er taget fra Arnulf Øverlands skuespil »Vennerne«, angår os alle, for hvor mange af os kan sige sig helt fri for at være tilbøjelig til at lytte til falske rygter og ondsindet sladder, så længe det blot har sandsynlighedens skær, og det ikke er direkte modbevist? Alf Halland som den mistænkeliggjorte er i sandhed »ene, men stærk«, både når han dristigt vil bestige en hidtil ubetrådt bjergtinde, og når han vil overvinde de ligeså store og krævende vanskeligheder, som de »bjerge« af løgn og bagvaskelser, der tårner sig op for ham, frembryder. Han spiller overbevisende og ægte, og det samme kan siges om de øvrige hovedpersoner.

På baggrund af disse store kvaliteter bærer man gerne over med en lidt ringere teknik, end man er vant til fra lande med en større filmproduktion.

Visse svage punkter i selve handlingens sandsynlighed samt en af og til lidt for bombastisk fremstilling ser man gennem fingre med og glæder sig over

det prisværdige initiativ, norske filmfolk har taget. Det er et skridt i den rigtige retning.

bm.

»M«

Fritz Langs »M« har haft re-premiere for --- jeg ved ikke hvilken gang. En tilsvarende levedygtighed har mesterens »Dr. Mabuse« vist. Filmene har henved 30 år på bagen; de er fra tysk films store tid, dér lige før Hitlers magtovertagelse, da også »Kongressen« og »Benzintanken« blev til. Kort tid efter udvandrede Lang, Wilder og Siodmark.

Berlin er opskræmt over en barnemorders huseren. De professionelle forbrydere med, for de har jo også børn. Gangsterchefen (Gustaf Gründgens) beslutter, at der skal sættes en stopper for lystmorderens virke; for chefens vedkommende er beslutningen mere affødt af nødvendighed end af dyd. For politiets talløse razziaer efter morderen er til megen forstyrrelse for underverdens forretninger. På samme tid som Langs kære ræv (en noget velnæret ræv) af en politikommissær, Lohmann (Wernicke), er på sporet, indkredser underverdenen morderen. De holder rettergang over ham i en forladt fabrik, og lader ham vide, at han må bøde med sit liv.

Alt dette er fortalt i et billedsprog som vel kun få gange er set bedre. Publikum føler sig nærværende i dette på én gang bundhyggelige og bundrådne Berlin, der i de atmosfæremættede billeder står for os, som Paris gør det i en Mairret-film.

Med dramatisk mesterskab bygges dramaet op for os indtil slutscenen, der er en af filmhistoriens stærkeste. Helt over gevind skriger sædelighedsforbryderen om nåde for fødderne af gangsterdiktatoren, der har underverdensens mænd og kvinder om sig. Peter Lorre havde her sit livs rolle. Han og Gründgens er til sammen et billede af det styre, der snart efter skulle beherske Tyskland. Nazismen forbød da også »M«, der ikke bare er filmhistorie, men verdenshistorie. Trist, at det politiske politi ikke havde en Lohmann.

hk

K A T O L S K ugeblad

*Udvidet
julenummer
32 sider*

To billedsider om kvindelige ordner i Danmark * Gennem det græske øhav * Den gamle Vor Frue kirke * Læserne fotograferer julekrybber * Billedhuggerne mangler opgaver * Nyheder, kryds og tværs, underholdende stof og meget andet

Et julekrybbe-motiv udført af fotograf Erik Jepsen, Aarhus

Åbne huse

Blandt alle de mange breve, redaktionen modtager mellem år og dag, har intet glædet os mere i lange tider end et, vi har fået fra en læserinde. Det lyder sådan:

Engang hørte jeg en student takke et hjem for udvist gæstfrihed i studietiden. Han sagde bl.a.: »Hvis I vidste, hvad det betyder for en provinsianer at have et hjem, hvortil han kan hælde sit hoved!« Jeg har så ofte haft lyst til at lukke mit hyggelige hjem op for provinsungdommen, men hvordan skal jeg få begyndt? Mon der ikke er flere, der har lyst til at være med, så vi evt. kunne skiftes? Vil Katolsk Ugeblad evt. træde til som formidler?

Den gæstfri dame uddyber tanken, idet hun foreslår på denne måde bl. a. at give katolske unge mænd fra provinsen en lille fritids-oase, mens de aftjener deres værnepligt.

Vi er ikke alene taknemlige over, at en læserinde har fået denne tanke på et tidspunkt, da den er mere påkrævet end nogensinde — det sker gang på gang, at dansk provins-ungdom kommer til København uden at kende et eneste hjem, som føler trang til at lukke dem indenfor i sin varme og hygge og sætte dem i stand til at træffe mennesker med samme grundindstilling. Vi er så meget gladere for henvendelsen, som den falder i tråd med et andet behov, redaktionen har lyst at belyse, og giver os håb om, at det har en chance for at vinde genlyd. Så godt som alle konvertitter har en overgang følt en beklemmende isolation midt i glæden over at have fundet et ståsted i tilværelsen. Deres konversion isolerer dem i reglen fra dele af deres kreds, men der kunne gå lange ti-

der, måske en årrække, førend de fandt katolikker, som de delte milieu og interesser med. Vi lever i den dannede diskretions tidsalder. Og da det nu engang synes at være et led i de stiltiende, men måske ganske praktiske overenskomster om, hvordan vi opfører os mod hinanden, at der må visse formaliteter til for at gå ud og ind ad hinandens døre, vil der altid være hårdt brug for katolikker, som kan og vil give sig tid til denne opgave.

Et hyggeligt hjem, der nu og da ville holde åbent hus for dem af sognets nye konvertitter, som har lyst, ville kunne lette overgangstidens vanskeligheder og skabe mulighed for et menneskeligt fællesskab. Det forekommer os, at hvis de hjem findes, som ser en medmenneskelig opgave i at åbne sig for de nye i sognet en gang imellem, ville det ikke være vanskeligt at realisere tanken — måske via sognepræsten, måske via et opslag i våbenhuset. Det er en ting, man må tage på med let hånd, og det er forhåbentlig unødvendigt at tilføje, at det afgørende aldrig må blive traktementet, der principielt gerne skulle være beskedent. En anden mulighed ville være at tilrettelægge nogle af sognemøderne specielt med henblik på sognets konvertitter. Opgaven kan løses ganske individuelt i landets forskellige egne, ikke mindst med henblik på, hvilke hensyn der må tages til afstandene og egnens geografi. Et åbent hus en gang om måneden — eller måske blot hveranden måned vinteren igennem i et eller flere private hjem er en gennemførlig idé. Og vær sikker

på, at hvis tanken bliver taget op rundt om, vil den i det lange løb kunne blive overordentlig frugtbar — en varmende, fordringsløs velkomst til de nye i Kirkens store familie.

— — —
Med hensyn til den gæstfri læserindes forslag vender vi tilbage til det kort efter nytår.

I.L.

Kære Læser

Mens vi arbejder på at få dette julenummer færdigt, kom vi pludseligt til at tænke på Dem! Lad os sige det mere præcist: vi tøvede ved den tanke, at de 12—15.000 (eller flere), som hver uge læser i bladet, ikke er en stor anonym skare, man sagligt kan omtale som »læserne«. Hver enkelt af disse tusinder er jo et menneske med sit særpræg, sine erfaringer, sine meninger o.s.v. Og til disse enkelte skal man uge efter uge lave et blad, der selvfølgelig ikke kan tilfredsstille alle, men i hvert fald aldrig må være et ligegyldigt stykke papir. Det er en forfærdende tanke, der ville lamme ens højre hånd, om man ikke kunne adspredde sig med en anden tanke: at vi kan regne med en god del forståelse og overbærenhed hos dem, der vågent og kritisk ser på resultatet.

Anledningen til denne samvittighedsransagelse var en forglemmelse. Vi burde i sidste nummer have meddelt, at bladets julenummer ikke ville fremkomme den følgende fredag, men nogle dage senere. Mens dette skrives, forestiller vi os, at flere sagesløse mennesker på den traditionelle udgivelsesdag vil blive stillet overfor spørgsmålet: Hvorfor har jeg ikke fået *mit* blad? Men forhåbentlig går det ikke så galt. Mange kan sikkert huske, at den vante rytme brydes i dagene før jul. Og endnu flere har ikke tid til at tænke på slige bagateller!

Det er betimeligt, om man ved afslutningen af et kalenderår, siger læserne tak for følgeskab. Vi har haft lejlighed til at korrespondere med enkelte, som i årets løb skrev for at give os gode ideer eller for at sige deres mening om et og andet. Både dem og det store flertal, der ikke har ytret sig, vil vi nu gerne ønske en velsignet og glædelig jul.

g-

Tre konger fra aftenstjernens egn . . .

*Tysk folkevisse oversat af
Kai Friis Møller*

Gud lover og ærer vi folk fra det fjerne,
de hellige tre konger med samt deres stjerne!
De red af sted med umådelig il:
i tredive døgn fire hundrede mil.

Og da til Herodes' hus de kom,
sad Herodes ved vinduet og så sig om:
mine kære herrer, hvor stævner I frem?
Vi agter os alle til Bethlehem.

Fordi der fødtes en lille dér
uden mindste ve af en jomfru skær.
Nu spurgte Herodes blot vredt og stort:
ej, hvi er den bageste der så sort?

O, kære herre, så kendt en mand,
for han er konge af morenes land;
og hvis det muligt kan glæde jer,
da siger vi gerne, hvem vi er.

Vi er konger i aftenstjernens egn,
som bringer den lille et hyldesttegn:
røgelse, myrra og rent, rødt guld,
enhver er den lille i hjertet huld.

Da sagde Herodes i overmod:
bliv hellere her, hvor I får en god,
blød seng til rast efter al den vej,
og jeres fortæring betaler jeg.

De hellige tre konger holdt råd, men lod svare:
de måtte på selvsamme time fare.
Da sagde Herodes blot, vred igen:
Ja, vil I ej, så far I hen!

De drog over bjerget på samme dag,
så stjernen stå over husets tag,
gik ind gennem husets dør og så
barn Jesus i krybben, kun svøbt i strå.

De ofrede rigt, øste krybben fuld
af røgelse, myrra og rent, rødt guld.
Ved krybben havde sig Josef sat,
han sad og frøs i den kolde nat.

Å, kæreste Josef, min Josef kær,
nu hjælp mig at vugge barnlille her!
Og Josef trak sine broge af,
og dem barnlillen til svøb han gav.

Da skete det, tvende umælende kræ
derinde i stalden, de faldt på knæ;
med et fandt selv asen og okse ud,
at han var Herren, den rene Gud.

*Billedet er en gengivelse af kalkmaleri
fra det 14. århundrede i Højby kirke,
Holbæk amt.*

Gennem det græske øhav

- en sejlads skildret

i tekst og tegninger

af Gudrun Krag

Siestaens stilhed og sitrende varme lå over havnen i *Vathy*, og den lille mole strakte sig øde i solens ubarmhjertige stråler. Alle var gået hjem for at nyde et par timers skyggefuld hvile — kun vi sad standhaftige tilbage og stirrede ud mod horisonten efter postbåden, der sejlede fra *Samos* til *Cos*; den skulle komme et sted mellem kl. 8 og 14, så vi havde ikke turdet vige et hanefjed fra havnen.

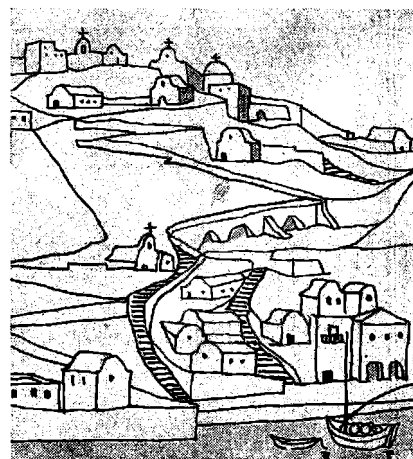
Timerne havde sneget sig afsted, og vi havde drukket oceaner af citronade; talrige gange var vort håb blevet vakt af en lille prik i horisonten, og hver gang var vi blevet skuffede, når en almindelig fiskerbåd tøffede ind mod molen. Der havde været mange både — kurve med fisk — vinflasker og lerkrukker — får og geder var blevet bragt i land, og til sidst en flok ophidsede, gestikulerende grækere — byens fodboldhold, der havde været ovre og spille mod tyrkerne og nu vendte slagne hjem. Det var hårdt at komme tilbage uden laurbærkrans, stemningen var grum i den lille flok, der sjokkede ind mod byen. Atter en prik i horisonten — og denne gang var det den længselsfuldt ventede postbåd, der med et lille »dyt« lagde til ved molen; vi entrede op på øverste dæk og båden tøffede afsted videre mod vort mål *øen Cos*. Vi rundede pynten og sejlede tæt forbi et lille hvidt munkekloster på bjergskrånningen. Det fortælles, at før i tiden, da klosteret endnu ikke var bygget, levede de fromme munke på klippeafsætter i uophørlig bøn; aldrig forlod de deres hylde og livet opretholdt de kun ved den føde, bønderne bragte dem. Postbåden sejlede så tæt til Tyrkiets kyst, at vi kunne høre fåreklokkernes ringlen og hanernes galen.

Hen på eftermiddagen ankrede båden op udfør en lille ø; der var ingen havn, så folkene kom ud i robåde med kurve og kasser samt nogle bure med kyllinger, der skulle sendes videre. På stranden stod hele øens befolkning forsamlet — postbådens ankomst var jo ugens

største begivenhed! Der kunne ikke bo mange mennesker på denne lille golde klippeø, at dømme efter de fire—fem små usle huse på stranden; de var ganske løst opført af kampesten og med et primitivt rørtag. Udenfor var muret et ildsted, og ved siden af stod sodede gryder og pander og nogle stakke ris-kviste. Magre kyllinger benede rundt i strandkanten og oppe ad skrånningen græssede nogle får og geder. Hvilket nøjsomt liv på en næsten isoleret ø i Ægæerhavet! Den næste lille ø, båden kom til, så lige så øde og forladt ud — kun de udsprængte fiskenet på den hvide strandbred og et par primitive hytter vidnede om at her dog boede mennesker. En robåd kom ud for at hente to modstræbende, højt brægende geder, som blev firet ned fra rælingen. Vi kom forbi flere golde, ubeboede klippeøer, hvor brændingen slog op over skærene. Mod aften sejlede båden ind mod *Patmos*, — en ualmindelig smuk ø trods den sparsomme vækst. På bjergskrånningens øverste rand tegner et gammelt fæstningsanlæg med tårne og takker skarpe konturer mod den lyse himmel. Heroppe ligger et kloster, opkaldt efter apostlen Johannes, som forvistes til *øen Patmos*. Munkene fortæller, at *St. Annes kapel* er bygget over den grotte, hvor Johannes havde sin åbenbaring. I klosteret opbevares et enestående eksemplar af *Marcus-evangeliet* skrevet med guld og sølv på purpurfarvet pergament.

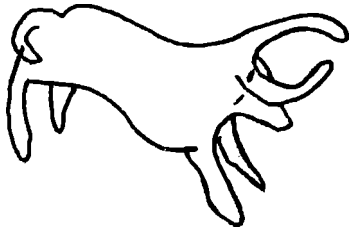
Postbåden lå ikke længe ved *Patmos* — snart forlod vi den pittoreske ø med de mange små hvide huse omgivet af

palmer og blomstrende nerier, og de ejendommeligt formede kapeller med tøndehvælvinger og violblå, kalkede kupler. Mørket faldt på, og vort lille skib sejlede støt på det rolige hav under en bibelsk stjernehimmel mod *øen Cos*. Vi rullede os ind i soveposerne på dækket og faldt omgående i søvn. Kl. 3 om natten ruskede kaptajnen os op og meddelte at nu var vi ved *Cos*. Søvntrukne tumlede vi ned på en bælgmørk, øde kaj, mens skibet forsvandt i nattemulmet. Alle huse var tilskoddede, og ikke det svageste lys var at øjne, så vi opgav at lede efter logi og indstillede os på at sove i det frie. Lidt borte kunne vi skimte noget, der lignede en park; her gik vi ind og lagde os under et træ med en enorm krone, hvis grenhang næsten dannede en løvhytte. I de tidlige morgentimer blev vi vækket, da cikaderne startede deres øredøvende sang blandet med nogle sære fugleskrig, som vi senere konstaterede kom fra påfugle. Det puslede alle vegne rundt om os, og det varede lidt, før vi i morgendæmringen fandt ud af, at det var vilde katte, der blot var nysgerrige. Da alle mærkelige lyde var opklaret sov vi roligt videre. Nogle timer senere vågnede vi ved at et kvidrende morgenfriskt turistelskab stod i ring om os og stirrede op i træet! Stedet vi lå på — eller selve træet måtte altså være interessant, og langsomt dæmrede i vor bevidsthed historien om *Hippocrates'* træ. Skyndsomst pakkede vi sammen og gik hen for at vaske os ved den rislende kilde tæt ved det mystiske træ. En flok børn var ved at fylde vand i store lerkrukker, så ventetiden blev benyttet til at slå op i *Guide Bleu* for at uddybe vor viden om *Hippocrates*. På *Cos* har lægevidenskabens vugge stået, her byggedes det første hospital, og æren herfor tilfalder *Hippocrates*, den store mediciner, der levede på *øen ca. 460 år f.*

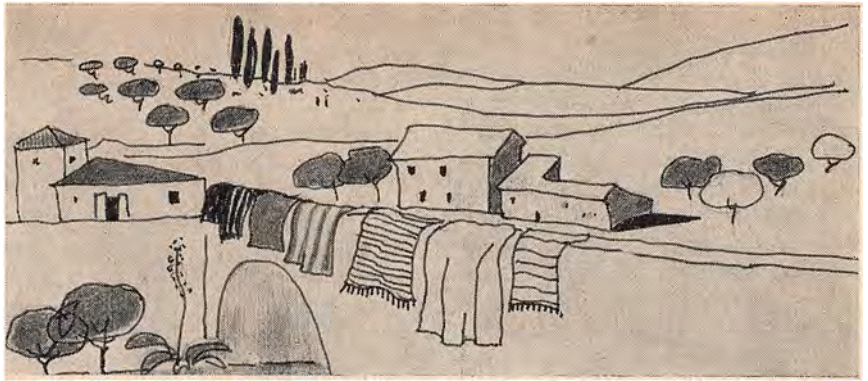

Kr., og det fortælles at han studerede under dette træ! For at øge sin visdom ofrede Hippocrates et guld-skelet til *Apollonoraket* i *Delfhi*, hvor Sibyllen — Apollons præstinde — sad på trefoden over kløften og gav sine dunkle, tvetydige svar. På Cos står endnu *Esculaps*-templets søjlerester — ellers er der ikke så meget at se udover det nyopførte museum i byen, så allerede næste dag tog vi videre med skibet til *Rhodos*.

RHODOS er vel den af de græske øer, der stærkest har bevaret det tyrkiske islæt. I selve byen Rhodos møder man i den tyrkiske bydels bazarer mænd med langt skæg, turban og kaftan — livagtigt som kom de hellige tre konger vandrende! Moskeerens minareter, husfacaderne, der har indmurede kakler med stiliserede blomstermotiver, kakkefontænerne og butiksskiltene med de tyrkiske tegn er ganske som i en muhammedansk by — skoflikkerne og filigransølvsmedenes boder mangler heller ikke!

I bazarerne omringes man af små, sorte muselmænd, der vil sælge guldindvirkede spraglede stoffer og sjaler med lange silkefrynser. Vi besøgte en af moskeerne og satte pænt skoene ved indgangen før vi betrådte det tæppebelagte marmorgulv. Smukke *Kelim*-tæpper — det ene over det andet — dækkede gulvet, og en enorm smedejernskrone med mange farvede glas, der hang ned fra kuppelen var rummets eneste udsmykning. Over talerstolen hang en broderet silkefane med arabiske tegn. Muselmanden, der passede moskeen, havde fortalt os en mængde på arabisk, som vi selvfølgelig intet havde forstået af, men af hans løftede arme og himmelvendte øjne begreb vi dog, at »*Allah* er stor«, samt *Mekkas* retning, så han fik da nogle drachmer for sin ulejlighed. I en lille gyde var huse, trapper og mure kalket lavendelblå, og luften var tung af den sødlige duft fra *loukoum* og orientalske parfumer. Under en palme på en lille gårdsplads sad en dreng og klimp-

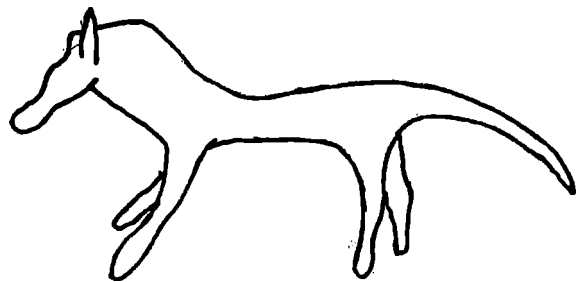
rede på et strengeinstrument. Længere oppe ad gyden blev luften kvælende af osen fra friturede fisk og magre katte sneg sig langs murene. Tusmørket faldt på i de snævre gader, men minareter, kupler og palmer stod i skarpe silhouetter mod en rødgylden himmel, der hurtigt blegnede — gik over i turkisblåt og lod de glimtende stjerner titte frem. Vi gik endnu lidt rundt i de tusmørke gader — indhyllede i orientens dunkle, dvælende mystik og først, da vi kom ud af tyrkerbydelen brødes fortryllelsen. Rhodos er en næsten rent bevaret middelalderby fra den tid, da Johannes-ridderne fra Jerusalem herskede på øen. Bygningerne er af store kvader med buedge og høje fæstningsmure. En af de mest velbevarede, der i middelalderen var kloster og hospital, er nu indrettet til museum. Vi havde besøgt det i dagslys, men da vi nu kom forbi tog det sig langt mere spændende ud. Gamle amfører står opstillet på indgangstrappens mange, brede kvadertrin, og en flagermuslygtes flakkende skær gav netop den rette middelalderstemning.

Fra Rhodos er der ikke langt ud til det skønne Akropolis *Lindos*, hvis beliggenhed højt oppe på en bjergpynt på øens østkyst er enestående! En lang snoet vej brolagt med sorte og hvide rullesten i sirlige mønstre — hvilket er karakteristisk for byen — fører op til fæstningsanlægget, der omgiver templet, og videre kommer man ad en bred trap-

pe til søjlekolonnaden og tempelresterne. Udgravningerne af *Lindos* er foretaget af en dansk arkæolog, professor *Blinkenberg*. Udsigten over øens gule marker, de blånede bjerge og det glitrende hav, der skummer op om klipperne dybt nede, er betagende smuk! Køreturen gennem øen er i sig selv en oplevelse. Jordens farve veksler i rustrøde, okker og lergule nuancer og mellem olivenlundene står friskbladede nøddetræer. I nogle af landsbyerne er kvinderne ejendommeligt klædt; de bærer korte skørter, mamelukker og kamikker. Et forsøg på at fotografere dem faldt ganske til jorden. Vi nærmede os med apparatet — forventende at kvinderne, som de gerne plejer i Grækenland, stillede sig velvilligt i position, men tværtimod benede de rædselsslagne ned ad gaden. Min mand løb efter for at forklare, at vi blot ville tage et billede, men indså situationens håbløshed — en mand i hælene på en flok opskræmte mamelukker kunne vist nemt vække skandale i den lille by.

Vi fik lejlighed til at besøge nogle snehvide klostre omgivne af tykke mure med violblå kanter. I en af kirkerne var gulvet belagt med rullesten i smukke mønstre, og nogle nonner lå på knæ med store lurfade og sled for at få stenene vasket rene.

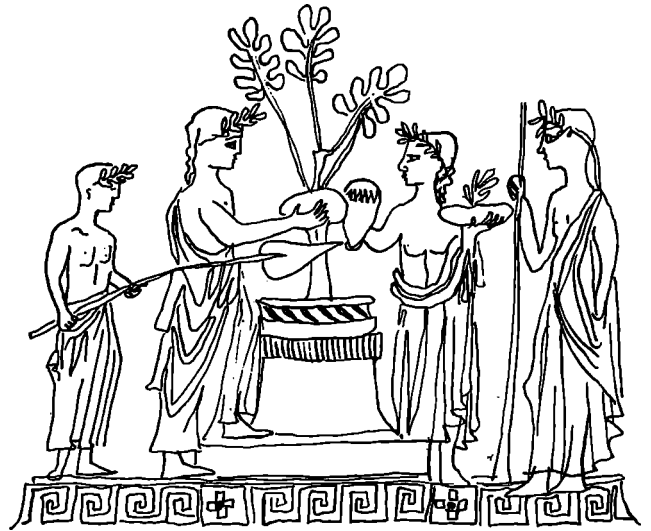
Ved vor tilbagekomst til Rhodos erfarede vi på rederiet, at skibet til *Kreta* først ankom ugen efter, så hvis det var

for længe at vente kunne vi tage Olympic Airlines følgende morgen, hvilket vi bestemte os til. Aftenen tilbragte vi i en friluftsbio i byens udkant, hvor man spillede en arabisk film med græsk tekst. Publikum sad på havestole, der i starten stod i rækker, men efterhånden forskubbedes i ét virvar under mængdens begejstring, når skønne haremskvinder bortførtes på vilde arabiske hingste af ørkensheike med flagrende burnus. Det var jo noget selv vi kunne fatte! I de mange pauser diskuteredes filmen under ivrig gestikulation og jordnøddegnasken, men desværre tillod vore sprogkunds-kaber os ikke at følge med i diskussionerne om hvem, der havde bortført hvem.

Næste morgen tog vi afsted ud til flyvepladsen — en frygtelig tur ad hullede grusveje, med en af de velkendte lokalbusser, hvor man slynges rundt som i en centrifuge. Ved vejs ende blev vi sat af på en stor, øde grusplads foran et stenhus. Vi ville have tvivlet stærkt på at det virkelig skulle være flyvepladsen, hvis ikke kontroltårnet havde stået der. Et haleror og forskellige maskindele lå spredt rundt om og virkede nok overbevisende, men ikke ligefrem beroligende. Pludselig dukkede en maskine op over bjergkammen og landede flot på pladsen; folk steg ud, glade og opstemte — propellerne afprøvedes, og en lille mand vimsede rundt med en oliekanne. Klar til start — vi steg ind, og maskinen lettede og fløj op over bjergkammen. Ubeskrivelig vidunderlig var flyveturen over Rhodos — langs kysten med de hvide sandstrande og dybtblå laguner og ud over det vidtstrakte hav. Maskinen

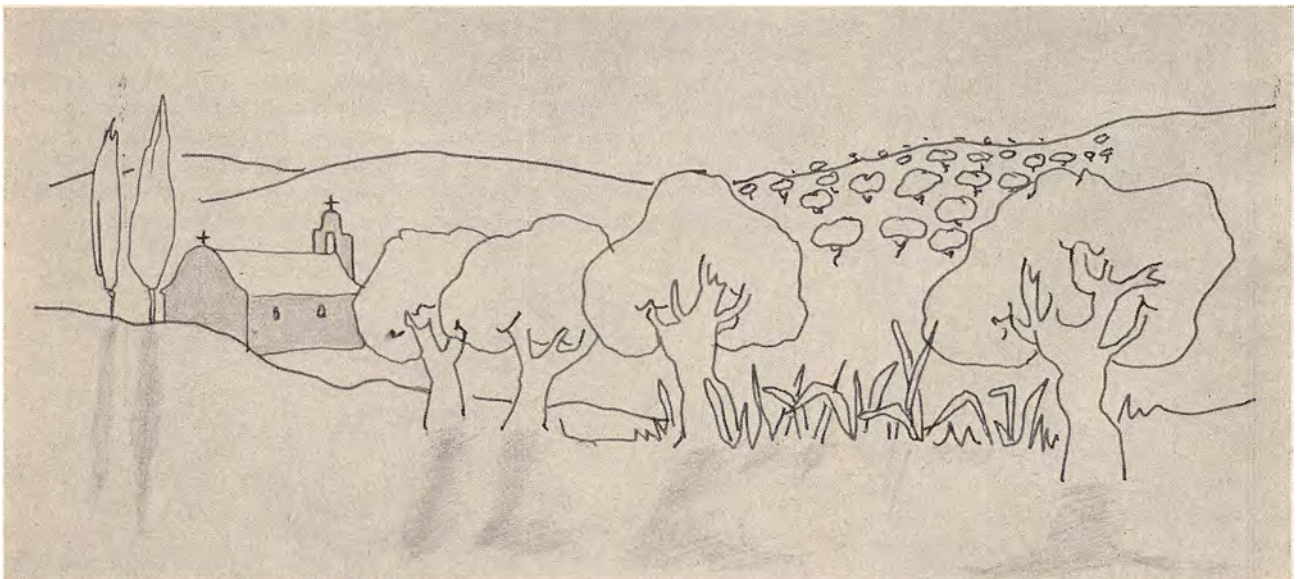
Dekoration på en græsk vase

fløj ind i et skylag, og da den igen dukkede ud var vi over Kreta og landede få minutter senere på en grusplads uden indhegning — lige så primitiv som på Rhodos. Med en bus kom vi til Herakleion, der efter de cycladiske byers hvidhed virker grå, snavset og trist. Busturen var lige så gruelig som den, vi havde udstået i de tidlige morgentimer; en bro var styrtet sammen og bus-sen måtte ad »omkørselsveje« — d.v.s. brakmarker ind til byen. I Herakleion fandt vi et højt mærkeligt hotel, der bestod af et virvar af svalegange forbundet med vindeltrapper. Lofterne var dekorerede, gulvene belagt med kakler og der stod palmer i store pletter. Videre rent var der ikke — et utal af katte vrimlede omkring og lagnerne så ikke ud til at være udskiftet for nylig; men ho-

tallet var også i en klasse, der lå ret langt henne i alfabetet, og derfor billigt, og det tiltalte vor pengepung, der gerne skulle holde til et længere ophold på Kreta. I nærheden af hotellet lå nogle små, snævre gader med den ene lille restaurant ved siden af den anden. Udenfor hver enkelt står værten og vender store, dryppende stege på grill — ivrigt agiterende for de forskellige retter. Her var lys, festivitas og mange mennesker, der sad ved borde på gaden og tog for sig af retterne, så vi fulgte eksemplet og gik i gang med en fåreluns. For hver mundfuld måtte værten forsikres om, at det virkelig smagte fortrinligt og efterhånden strålede han som en sol!

Næste dag tog vi til Knossos — Kretas hjerte — for at se kong Minos' pa-

lads, der ligger i et frugtbart agerland omgivet af pinjer og cypresser. Området blev udgravet af arkæologen Evans omkring århundredeskiftet. De ruiner, der bragtes for dagen var en vældig labyrinth af sale og mindre rum samlede omkring snævre gårdspladser forbundet med korridorer. Gennem lyskaker når dagslyset til alle rum, hvoraf flere havde bassiner, hvis vandspejl reflekterede lyset. De karakteristiske søjler, der smalter af nedefter er sortmalede med røde kapitæler. Som paladset står i dag er det så godt som en rekonstruktion, der, hvor videnskabeligt det end er udført, flere steder må anses for at være gættværk. Af freskerne er kun fundet mindre fragmenter, og det puslespil at fremtrylle store vægdekorationer af disse småstykker må være så vanskelig en opgave, at resultaterne vel næppe kan være fuldt troværdige, men der er udført et enormt arbejde for at uddybe kendskabet til minoisk kultur.

Tyren har spillet en stor rolle i den minoiske gudetro, og kreterne har dyrket guden *Minotaurus* — mennesket med tyrehovedet —, som man har fundet i en del seglaftryk i terakotta ved Knossos. I Knossosfreskerne fremstilles de kendte tyrespil, hvor kvindelige akrobater griber fat i tyrens horn og slår saltomortaler over den. Typiske illustrationer til de minoiske sagn er hornkvæg — delfiner, der boltres sig, blæksprutter, stiliserede fugle og blomster, indrammede af ornamenten i de dominerende farver sort, hvidt, rustødt, okker og blå. På paladsets tag er de kæmpestore tyrehorn anbragt som et vartegn. Minoisk kultur har været rig på keramik. Under Knossos-paladset stødte man på talrige forrådskamre, hvor mandshøje lerkrukker stod opstillet i lange rækker. Disse kæmpekrukker, der er udstyret med en mængde hanke, brugtes til opbevaring af korn, vin og olivenolie.

Museet i Herakleion ejer en stor samling kretiske terrakottaarbejder, samt de originale fragmenter af vægfreskerne fra Knossos. Typisk for den minoiske stil er de små slangegudinder i terrakotta med farverige kjoler og slangerne, som, repræsenterende de underjordiske magter, vridner sig om de udstrakte arme.

Landskabet på Kreta er både særpræget og malerisk, og vi oplevede det i al dets skønhed på turen ud til ruinområdet i *Mallia*. Bussen kørte kun til selve byen, så vi måtte gå det resterende par kilometer. Vejen løber langs kysten gennem kornmarker, olivenlunde og ba-

nanplantager. Jorden er meget rød på Kreta, og bananpalmernes friske grønne blade, de store gule drueklaser, der lægges til soltørring på jorden og det blå hav i baggrunden giver vidunderlige stærke farvekontraster. Bananavlens er kun muliggjort ved det kunstige vandingsystem, der er anlagt. Grundvandet pumpes af utallige vindmøller op i små bassiner og ledes videre ad kanaler ud mellem de lange rækker bananpalmer. Vi kom forbi en lille plantage, der blev passet af en ganske ung pige — henrivende, og meget malerisk klædt. Hun indbød os venligt til at komme ind og se, hvorledes hun ledede vandet ad én kanal til palmerne havde fået nok, hvorefter hun dæmmede op med jord og skovlede vandet videre ad den næste kanal — en primitiv metode, der måtte fungere godt, for de første bananer var allerede modne, og vi skulle endelig smage dem. Længere inde i plantagen stod appelsin-, mandarin- og citrontræer med modne frugter, som hun forærede os i rigeligt mål. Da vi havde set hele plantagen gjorde pigen os forståeligt, at vi skulle følge med hende hjem til hendes familie, der boede i et lille hus i nærheden. Vi blev så hjerteligt modtaget, som havde vi været gamle venner, og husets bedste sivstole stilledes frem til os. Vor mor bragte os koldt vand og syltetøj på små asietter — dette traktement er typisk græsk, den fremmede bydes altid på syltetøj og et glas vand. Vi fik efterhånden en samtale igang med husbond og sønnerne, der gerne ville vide lidt om dansk agerbrug, og på vort »negersprog« forklarede vi, at i Danmark »vi ikke dyrke bananer — ikke vindruer — vi dyrke korn!«

Man så ud til at være tilfreds med oplysningerne. Hele familien boede i det lille hus, der var opført af kvadre og havde rørtag. Sengene stod opredte udenfor huset; mange steder i Grækenland sover man ude hele sommeren. Da vi tog afsked, var det næsten som rejste deres allerkæreste fra dem, så mange velsignelser og ønsker om mange børn og alt godt fik vi med på vejen.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

København

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Mathias Christensen
ABSALONGADE 14
AALBORG

K&K

Aktieselskabet
KØBENHAVNS
BRÆNDSSELS KOMPAGNI
Nørregade 15 - Telf. Central 92 70

Skrådermester

OTTO LUNDIN

Kgs. Lyngby. Tlf. 87 30 64
Præstekjoler

Oliefyr

Centralvarme

Brændselolie

Cinders

**NORDISK
KULAGENTUR A/S**

Sven E. Frederiksen

Rødovrevej 381-389

Vanløse

Telefon *70 45 30 (3 ledninger)

**ANDR. KRØYER'S
BOGHADEL**

v. Chr. Henningsen

Nørrebrogade 18 B, Kbh. C. 6538

Papir . Stort boglager

Fyldepenne

**FORSIKRINGS COMPAGNIET
FOR KONGERIGET DANMARK A/S**

✱

Hovedkontor:

St. Kongensgade 68, København K.

Telefon Central 10.093

HARTMANN

Musik

Godthåbsvej 132 - København F
Tlf. Go. 2526 - Giro 102 727

Sønderjylland

Andersen & Meyers Eftf.

Mogens Larsen
Ramsherred 31, Aabenraa
Tlf. 2 25 30
Lys - Kraft - Varme

Søndergade 15 . Aabenraa
Telefon 2 23 68

Leverandør til St. Ansgars klinik
Aabenraa Brugsforening

De sydlige øer

Auto Reparation
Vask & Smøring
Hjulafbalancering
Lygteindstilling

JENS PETER PETERSEN
Højbroens Auto- og Benzinhandel
Nykøbing F. - Tlf. 85 26 26

JOHANNES MADSEN

Elektr. installatør
INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.
Telefon 85 06 84

Snedker Firma, Grundl. 1883

O. N. P. MØRCH

Tlf. 85 01 51

Østergade 14, Nykøbing F.
Begravelse ordnes overalt

K. E. PETTERSON

Tværgade 6, Nykøbing F.
Telf. 85 01 32

Autoriseret elektro installatør

Smede- og maskinværksted,
aut. vand- og gasmester.
Spec.: Centralvarme.

CHR. LAURITZEN

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F.
Telefon 85 05 11

Fisk og vildt

AXEL PRYDS A/S

Telefoner 85 03 00 - 85 02 78
Nykøbing F.

Støt vore annoncører

Gaudete-søndag indviedes det nye alter i Sankt Therese kirke i Hellerup. Højtideligheden havde samlet en stor del af sognets medlemmer. På billedet ses biskop Th. Suhr, som ved altret assisteres af sognepræst Ib Andersen og pastor Olav Rørdam Bonnevie.

Fjords Blomster

Rosenvængets Allé 10
Øbro 9974

Blomster sendes overalt

Vejle Mineralvandsfabrik

A/S P. C. NIELSEN

Telefon 121, 205

KJØBKE'S

Reproduktionsanstalt

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebygningen -
København K - Telefon Byen 75 38
og Byen 75 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Europas kilder

- en kunstudstilling i Paris

af Olaf Jan Ballin o. præm.

Under ovenstående titel holdes 4. november 1960 til 23. januar 1961 i Paris' Musée National d'Art Moderne en stor udstilling af kunst fra tidsrummet 1884—1914. Foruden 764 malerier og tegninger er der arkitektur, kunsthåndværk (møbler, metal, plakater, bogbind, porcelæn m.m.) og lidt skulptur. Den meget smukke og interessante udstilling er skabt af Europa-Rådet.

For undertegnede var det hele en stor glæde og oplevelse af kunst og kulturhistorie. Her så jeg billeder af mine kæreste malere: impressionister, symbolister, expressionister. Her er min barnheds og mit hjemms kunstmilieu.

Det meste, der kan siges om denne kunstbegivenhed, hører vist mere til i andre tidsskrifter. Lad mig dog sige lidt om udstillingen, som jeg formoder kan have interesse i Katolsk Ugeblad.

Af egentlig religiøs kunst finder man ikke meget på Kilderne til 20. Århundredet. I den periode var den religiøse kunst jo også ret afdød. Jeg så et krucifiks, en monstrans og en kalk i sølv, emalje og stene — ikke noget fremragende. Flere af malerierne har dog religiøse motiver, som f. eks. Gauguins: Kalvarie, Maurice Denis': Ave Maria,

Emil Noldes: Nadveren, samt billeder af flere kendte folk som Emile Bernard, James Ensor, Ernst Josephson, Kadin-sky, Kokoschka, Georges Minne, Albert Servaes, Jacob Smits og andre. Der er nogle malerier af kendte kirker og arkitekturudkast samt fotografier af kirkebygninger, der var nye og »moderne« i den periode: Saint Jean de Montmartre, Notre Dame du Travail og Sagrada Familia i Barcelona.

I alt har udstillingens store katalog blandt sine 1346 numre kun godt og vel 30 med religiøst motiv eller indhold. De drukner altså næsten ganske i det mægtige opbud. Tiden og dens kunst var ikke kirkelig.

Af særlig interesse for os heroppe er det at se, hvem af vore, der er udvalgt til at repræsentere dansk kunst i denne forbindelse. Her vises værker af syv danske kunstnere — dels billeder dels kunsthåndværk: Willumsen, Johan Rohde, Bindsbøl, Hammershøj, Ejnar Nielsen, Georg Jensen og Mogens Ballin. Det er ikke sådan, at arrangørerne regner disse syv for at være vort lands bedste kunstnere i de 30 år; men man mener, at de mere end mange andre pe-

Mogens Ballin

gede frem mod den nye tid i det 20. århundrede.

Katolsk Ugeblads læsere vil forstå, at jeg i vort blad dvæler lidt længere ved min fars plads på Europa-udstillingen. Af Mogens Ballin er der to malerier, der viser hans discipelforhold til Paul Gauguin: et landskab fra Bretagne og et Stilleben. I afdelingen for kunsthåndværk ses fem tinsager fra Mogens Ballins værksted. Blandt dem er bæltespændet med et lille menneskefoster, han gav sin hustru efter deres ældstes fødsel. Det findes ellers på Kunstindustrimuseet.

Johannes Jørgensens symbolistiske tidsskrift Tårnet ligger opslået med Jan Verkades forsidetegning af en kvinde bærende et tårn. Man savner ellers billeder af Jan Verkade. I en montre ligger det brev, hvori Gauguin bad Willumsen og Mogens Ballin med til sin afskedsfest i Café Voltaire før afrejsen til Tahiti. Ved den fest mødtes Ballin og Verkade. Det blev for den jødiske, danske kunstner vejen til symbolisternes forjættede land, Bretagne, og dermed til hans konversion og dåb... og — som Johannes Jørgensen sagde »dermed begyndte det hele« for flere mennesker...

I det samme museum for moderne kunst holdtes før Europaudstillingen den årlige Salon d'Art Sacré. Den udstilling af den nyeste, rent religiøse kunst var glædelig og værdifuld. Her var alt i kirkekunst: kirkearkitektur, kirkeinventar (altre, tabernakler, korsveje, ruder, tæpper m.m.) religiøs billedkunst og skulptur. Det virkede meget »moderne«, nutidspræget, ofte abstrakt, som regel velgørende enkelt og stærkt. Jo, der er sket noget også i kirkekunst siden 1884—1914. Kilderne er strømmet helt ind i helligdommen.

Mogens Ballin og en medarbejder i sølvmedien

DET HISTORISKE MØDE mellem Rom og Canterbury

Fra vor korrespondent, mgr. James I. Tucek

Vatikanstaden (NC) Der var ingen fanfarer eller ceremonier omkring det historiske møde mellem pave Johannes og ærkebiskoppen af Canterbury. Kun én var vidne til deres samvær, ærkebiskop Antonio Samore, der fungerede som tolk.

Dr. Fishers besøg hos paven var den første personlige kontakt mellem den katolske kirkes overhoved og en anglikansk primas, siden den anglikanske kirke under Henrik VIII for 400 år siden blev løsrevet fra Rom.

Ingen journalister eller pressefotografer fik tilladelse til at komme ind i den del af Vatikanet, hvor paven bor. Under absolut private former mødtes de to kirkeledere i pavens bibliotek. Deres samtale varede næsten en time og var ifølge det senere udsendte communicate præget af hjertelighed og forståelse. Det

Dr. Fisher udtaler sig til presse og radio ved ankomsten til Roms lufthavn.

er givet, at paven og dr. Fisher ikke nøjedes med at udveksle høflige bemærkninger.

Ved en aftengudstjeneste i Roms anglikanske kirke havde dr. Fisher før sit møde med paven sammen med menigheden bedt for »kirkens enhed, udbredelsen af Guds rige på jorden og fred blandt folkene«. Den næste morgen anmodede ærkebiskoppen den anglikanske menighed om at bede for, at hans møde med Johannes XXIII måtte give et godt resultat, således »at Helligånden må hjælpe os til at udføre hans gerning gennem og i og for Kirken«.

Dr. Fisher ankom til Vatikanet ved middagstid iført sin bispedragt og kappe. Han bar sit bispekors på brystet. Ledsaget af første-sekretæren ved den britiske ambassade, Brian C. MacDermot, og sine to kapellaner gik han ind i elevatoren og kørte til tredje sal i det apostoliske palads. I overensstemmelse med besøgets private karakter blev dr. Fisher ikke modtaget af nogen prælat fra Vatikanet, men en lægmand fra det pavelige hof, kammerherre Filippo Spada, førte ham til pavens bibliotek. Ærkebiskoppen af Canterbury gik alene ind i biblioteket og blev hilset velkommen af Johannes XXIII. Derefter blev den store dør til biblioteket lukket.

Brudstykker af, hvad der skete i løbet af den følgende time, kom senere til offentlighedens kendskab. I et communicate fra Vatikanets pressekontor hed det, at paven viste særlig interesse for dr. Fishers nylige rejse til Det nære Østen, fordi han selv havde tilbragt flere år der. »Samtalen, som helt igennem prægedes af gensidig sympati, drejede sig også om personlige minder af åndelig art,« hed det i Vatikanets meddelelse.

Vatikanets communicate begyndte således:

»Hans Hellighed pave Johannes XXIII modtog i formiddag i privataudiens dr. Geoffrey Fisher, den anglikanske ærkebiskop af Canterbury, der

Ærkebiskoppen af Canterbury i Roms anglikanske kirke i Via Babuino.

som meddelt havde ønsket at aflægge en høflighedsvisit.«

Den officielle bekendtgørelse fra den engelske kirke var lidt knappere formuleret i sin indledning:

»Hans Nåde ærkebiskoppen af Canterbury blev i formiddags modtaget af Hans Hellighed paven i Vatikanet.«

Det anglikanske communicate fortalte, at paven overfor dr. Fisher udtrykte sit ønske om stærkere broderlige følelser blandt alle mennesker og især blandt kristne. Dr. Fisher erklærede, at han var klar over, at mange kirker havde et varmt og dybt ønske om at gøre noget for at nå dette mål.

I den erklæring, der blev udsendt på ærkebiskoppen af Canterbury's vegne og med Vatikanets godkendelse, hed det også:

»Det havde aldrig været hensigten, at dette skulle være en lejlighed til diskussion af særlige problemer eller spørgsmål, og mødet havde helt igennem karakter af en høflighedsvisit. Det var præget af hjertelighed og sympati, som man kunne vente det af en så vigtig begivenhed i udviklingen af forholdet mellem kirkerne.«

Ved mødets slutning overrakte pave Johannes sin gæst de nyligt udkomne dokumenter om den romerske synode, de taler, han holdt som patriark af Venedig, og det første bind dokumenter om

forberedelserne til det kommende økumeniske koncil.

Ærkebiskoppen af Canterbury overrakte paven et særligt eksemplar af ritualbogen fra dronning Elizabeths kroning.

Om eftermiddagen efter audiensen af lagde ærkebiskoppen af Canterbury besøg hos kardinal Bea, S.J., der er formand for det økumeniske koncils sekretariat til fremme af kristenhedens genforening. Mødet fandt sted i kardinalens lejlighed i det pavelige brasilianske kollegium i Rom.

Kardinal Bea og ærkebiskoppen af Canterbury talte sammen i 35 minutter om de almindelige problemer i forholdet mellem de forskellige kristne kirkesamfund.

Mellem øst og vest

New York (NC) I januar 1961 vil Fordham University Press påbegynde udgivelsen af et filosofisk tidsskrift, International Philosophical Quarterly, der er tænkt som et forbindelsesled mellem Amerika, Europa og Asien.

Pater W. Norris Clarke S.J. bliver tidsskriftets redaktør i Amerika. Det bliver trykt på engelsk og udgives af Fordham universitetets filosofiske fakultet i samarbejde med jesuiternes fakultet ved Berchmans Philosophicum i Louvain i Belgien. Udgivelsen er til dels blevet muliggjort ved hjælp af legater og private bidragsydere.

Tidsskriftet vil udsende fire hæfter om året, som kommer til at indeholde tre originale artikler af europæiske forfattere. Desuden vil en del artikler af asiatiske forfattere blive offentliggjort i det. Formålet med udgivelsen er at fremme udvekslingen af filosofiske tanker mellem øst og vest.

Når et sogn bygger sin kirke

Paris (NC) Når katolske præster står foran opførelsen af en ny kirke, bør de ikke alene tage hensyn til arkitektens opfattelse, men også til sognebørnenes. Denne udtalelse fremkom på en tre dages konference i Versailles, hvor 500 liturgiske eksperter fornylig diskuterede moderne katolsk kirkebyggeri.

— En kirkes konstruktion, hed det videre, skal udtrykke et fællesskab mellem sognet af i dag og i morgen på den ene side og verdenskirken på den anden. Det kristne folk trænger til en over-

To seminarier lukket

Saigon, Vietnam (NC) Den kommunistiske regering i det nordlige Vietnam har tvunget to katolske præsteseminarier i Hanoi til at lukke.

Regeringen forlangte, at de to seminarier skulle optage et kommunistisk-orienteret »kulturelt« program på deres læseplan, samt at de skulle underkaste sig kontrol fra statens side. Da disse betingelser blev forelagt seminariernes rektor, bestemte han sig til at standse undervisningen.

Bombay (NC) Ærkebiskoppen af Bombay, kardinal Valerian Gracias, har bekendtgjort, at Bombay vil blive stedet for afholdelsen af den internationale eukaristiske kongres i 1964.

Den kommende kongres bliver den 38. af de eukaristiske verdenskongresser, der siden 1881 er blevet afholdt i 19 lande. To af de tidligere eukaristiske kongresser holdtes i Asien, men denne bliver den første i Indien.

London (NC) Mgr. Thomas Holland, der siden 1956 har været privatsekretær for den apostoliske delegerede i Storbritannien, er blevet udnævnt til hjælpebiskop af Portsmouth. Han er 52 år og er dekoreret med tapperhedsmedaljen for sin indsats som militærpræst ved luftvåbnet under landsættelserne i Normandiet i 1944.

Juleatalen

Vatikanstaden (NC) Pave Johannes XXIII vil den 22. december kl. 20 gennem radioen udsende sit årlige julebudskab til hele verden.

Pavens budskab bliver foruden over Vatikanets radio og italiensk radio og fjernsyn transmitteret — enten direkte eller ved en senere udsendelse — over så godt som alle vesteuropæiske radio- og fjernsynsstationer. Desuden vil oversættelser af pavens budskab blive transmitteret til jernbanelandene af radio »Det frie Europa«. Vatikanets radio transmitterer pavens tale oversat til 30 forskellige sprog.

Fader Malachy

Gelsenkirchen (NC) Filminstruktøren Bernhard Wicki meddeler, at han har truffet aftale med Bruce Marshall om at filmatisere den tyske oversættelse af hans bog »Father Malachy's Miracle«. Der vil ikke blive ændret noget ved selve handlingen, udover at den bliver henlagt til et ikke nærmere angivet tysk industriområde, mens den i bogen foregår i Skotland. Bogen behandler spørgsmålet om, hvordan det moderne samfund reagerer på et ægte, uforsøgt mirakel.

Mod racefordomme

Durban (NC) Ærkebiskop Denis Hurley O.M.I. af Durban har bestemt, at der i alle sogne inden for hans ærkebispedømme skal holdes en række prædikener mod racefordommene.

I august i år blev prædikener om samme emne holdt i ærkebispedømmet Cape Town, og andre vil senere følge efter i alle landets kirker.

Disse prædikener mod racefordommene vil blive holdt på et tidspunkt, hvor den sydafrikanske regering efter sigende forsøger at styrke sin apartheid-politik, som går ud på en streng adskillelse af racerne.

Julen og nytåret i kirkerne

STORKØBENHAVN:

Sankt Ansgars kirke: Julenat: Kl. 24: Pontifikalmesse. Juledag: Kl. 8 og 11.30: St.M. Kl. 10: Levitmesse. 2. juledag: Kl. 8: St.M. Kl. 10: Højmesse. Nytårsaften: Kl. 17: Andagt med Te Deum. Nytårsdag: Som om søndagen.

Sankt Andreas kirke, Ordrup: Julenat: Kl. 22.45: Matutin, kl. 24: Procession til krybben og højmesse. Juledag: Messe kl. 7 og 8, levitmesse kl. 10. Kl. 17: Højtidelig vesper og sakramental velsignelse. Kl. 19.30: Komplet. 2. juledag: Messetider som om søndagen. Nytårsaften: Kl. 19.30: Andagt med sakramental velsignelse. Nytårsdag: Som om søndagen.

Sankt Antoni kirke, Brønshøj: Julenat: Kl. 24: Levitmesse. Juledag: Kl. 8: St.M. Kl. 11: Højmesse. 2. juledag: Kl. 8: St.M. Kl. 9: Højmesse. Nytårsaften: Kl. 17: Takkegudstjeneste.

Jesu Hjerter kirke: Julenat: Kl. 24: Levitmesse. Juledag: Kl. 7, 8.30, 9 og 11.30: St.M. Kl. 10: Levitmesse. *Ingen aftenmesse*. Kl. 17: Juleandagt. 2. juledag: Kl. 6, 7 og 8.30: St.M. Kl. 10: Højmesse. Nytårsaften: Kl. 17: Andagt. Nytårsdag: Som om søndagen. Kl. 10: Levitmesse.

Sankt Knud Lavards kirke, Lyngby: Julenat: Kl. 24: Højmesse, derefter St.M. Juledag: Kl. 8, 9 og 11.30: St.M. Kl. 10: Levitmesse. 2. juledag: Kl. 8 og 9: St.M. Kl. 10: Højmesse. Nytårsaften: Kl. 19.30: Takkegudstjeneste. Nytårsdag: Kl. 8, 9 og 11.30: St.M. Kl. 10: Højmesse.

Immaculata kirke: Julenat: Kl. 24: Højmesse. Juledag: Kl. 8: St.M. Kl. 10: Højmesse. Kl. 17: Festandagt. 2. juledag: Kl. 9: Højmesse. Nytårsaften: Kl. 17: Andagt.

Sankt Mariæ kirke: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 8 og 11.30: St.M. Kl. 10: Levitmesse. 2. juledag: Messe kl. 8, 9 og 11.30. Nytårsaften: Kl. 17: Andagt. Nytårsdag: Som om søndagen.

Sakramentskirken: Julenat: Kl. 24: Levitmesse. Juledag: Kl. 9: St.M. Kl. 10: Højmesse. Kl. 17: Reciteret messe. 2. juledag: Kl. 8: St.M. Kl. 10: Højmesse.

Sankt Therese kirke: Julenat: Kl. 22.15: Matutin. Kl. 23.45: Procession til krybben og midnatsgudstjeneste. Juledag: Messe kl. 7.30, 9 og 11. Kl. 16.30: Sakramental velsignelse. 2. juledag: Kl. 8: Reciteret messe. Nytårsaften: Kl. 17: Andagt.

Den hellige Families kapel: Juleaften: Kl. 15: 1. julevesper. Kl. 22.10: Matutin. Kl. 24: Højmesse og laudes. Juledag: Kl. 8.15: Reciteret messe. Kl. 9.20: Terts og messe. Kl. 15: Vesper og andagt. 2. juledag: Kl. 7: Reciteret messe. Kl. 7.50: Terts og højmesse. Kl. 13.30: Vesper. Nytårsaften: Kl. 13.30: Vesper.

Kl. 16.30: Andagt. Nytårsdag: Kl. 7: Reciteret messe. Kl. 7.50: Terts og højmesse. Kl. 15: Vesper og andagt.

Sankt Nikolaj kirke, Hvidovre: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 9: St.M. Kl. 10: Højmesse. 2. juledag: Kl. 10: Højmesse. Nytårsdag: Kl. 8: St.M. Kl. 10: Højmesse.

Vor Frue kapel, Herlev: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Messe kl. 8, 10, 11.30 og 17. 2. juledag: Kl. 7.30: Højmesse.

SOGNE UDEN FOR STORKØBENHAVN:

Åbenrå: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 9: St.M. Kl. 10: Højmesse. 2. juledag: Kl. 10: Højmesse. Fredag d. 30. kl. 20: Taksigelsesmesse.

Ålborg: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 8: St.M. Kl. 10: Højmesse. Kl. 12: Polsk gudstjeneste. 2. juledag: Kl. 6 og 8: St.M. Kl. 10: Sangmesse. Nytårsaften: Kl. 19.30: Takkegudstjeneste. Nytårsdag: Som om søndagen.

Århus og opland: Julenat: Kl. 24: Levitmesse. Juledag: Fra kl. 6.30: St.M. Kl. 8: Reciteret messe. Kl. 10: Levitmesse. 2. juledag: Kl. 8: St.M. Kl. 10: Sangmesse.

Aasebakken: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 7.45: 2. julemesse (Højmesse). Kl. 9.30: 3. julemesse (Højmesse). Kl. 15.25: Højtidelig vesper. 2. juledag: Kl. 9: Højmesse.

Assens: Juledag: Messe kl. 10.

Birkerød: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 10: Messe. 2. juledag: Som om søndagen.

Farum: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 7: St.M. Kl. 9.30: Højmesse. Kl. 15.30: Andagt. 2. juledag: Kl. 9.30: Messe. Nytårsaften: Kl. 19.30: Takkegudstjeneste.

Haderslev: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 8: St.M. Kl. 10: Højmesse. 2. juledag: Kl. 10: Højmesse. Nytårsaften: Kl. 19: Andagt. Nytårsdag: Kl. 8: St.M. Kl. 10: Højmesse.

Helsingør: Julenat: Kl. 24: Højmesse. Juledag: Kl. 8 og 8.30: St.M. Kl. 10: Højmesse. Kl. 17: Festandagt. 2. juledag: Kl. 8: St.M. Kl. 10: Højmesse. Nytårsaften: Kl. 17: Taksigelsesandagt.

Hillerød: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 10: Messe. 2. juledag: Som om søndagen.

Horsens: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 7.30: St.M. Kl. 9.30: Højmesse. Kl. 17: Festandagt. 2. juledag: Kl. 9: Sangmesse. Nytårsaften: Kl. 17: Taksigelsesandagt. Nytårsdag: Kl. 9.30: Højmesse. Kl. 17: St.M.

Hørsholm: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 10: Messe. 2. juledag: Som om søndagen.

Mikkeltorg: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse.

Nyborg: Julenat: Kl. 24: Højmesse. Juledag: Kl. 7.30: St.M. Kl. 10: Højmesse. 2. juledag: Kl. 10: Sangmesse. Nytårsaften: Kl. 17: Taksigelsesandagt.

Odense: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 8: St.M. Kl. 10: Højmesse. 2. juledag: Kl. 8: St.M. Kl. 10: Sangmesse. Nytårsaften: Kl. 17: Takkegudstjeneste. Nytårsdag: Messe kl. 8, 10 og 16.30.

Randers: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse, derefter St.M. Juledag: Kl. 9 og 9.30: St.M. Kl. 10: Højmesse. Kl. 17: Andagt. 2. juledag: Messe kl. 9 og 19.30. Nytårsaften: Kl. 17: Andagt.

Trørød: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse.

Vejle: Julenat: Kl. 24: Midnatsmesse. Juledag: Kl. 7.30: St.M. Kl. 10: Højmesse. Kl. 17: Andagt. 2. juledag: Som om søndagen, dog ingen andagt. Nytårsdag: Kl. 8: Reciteret messe. Kl. 17: Højmesse.

Helligtrekongersvandring fra Røde Port

Ungdommens Helligtrekongersvandring 1961 finder sted torsdag den 5. februar 1961. Mødested: Røde Port i Klampenborg kl. 20. Man bedes medbringe: Salmebog, lommelygte og fire mønter af mindst 25 øres værdi.

Frimærker til syge

Som tidligere beder jeg om alle slags brugte *frimærker* (også *julemærker*) til at opmuntre og glæde syge belgiske arbejdere. Det gælder især invalider, der intet håb har om bedring. Vor medlemmand i Bryssel klager over, at han har forbindelse med stadig flere syge, der ønsker mærker, men kun altfor få, der sender de længselsfuldt eftertragtede mærker. Mine engang flittige hjælpere her synes også næsten at have opgivet deres støtte. Den store julekorrespondance må dog kunne give noget. Derfor beder jeg igen som talerør for indespærrede på hospitaler, sanatorier og i små arbejderhjem: Send igen så mange som muligt af brugte mærker til: Olaf Jan Ballin, St. Lioba Kloster, Valby Langgade 117, København, Valby.

CARITAS DANMARK meddeler, at også denne organisation har fået skattemyndighedernes tilladelse til at udstede kvitteringer for beløb over 50 kr. pr. år til fradrag ved selvangivelsen i januar måned for året 1960. Hvad der bevisligt er givet over 100 kr. og indtil 1100 kr. kan trækkes fra, når nævnte kvitteringer vedlægges. Bidragyderne vil i løbet af december måned uopfordret få en sådan kvittering tilsendt.

Dansk fra Vatikanet

I onsdags hørte man Radio Vaticanas sidste udsendelse på dansk i dette år. Nyhedsrubrikken var helt helligt en udførlig skildring af ærkebiskoppen af Canterburys besøg hos pave Johannes. Programmets »tunge ende« var en orientering om den nye fase i forberedelserne til kirkemødet. Her fik man på få minutter en samlet oversigt bygget på de sidste oplysninger, der er til rådighed. Radio Vaticana sender igen onsdag den 11. januar kl. 21.30 på kortbølgerne 25,67 og 31,10 samt på mellembølge 196.

Nordjylland

Slagtermester Leo Nielsen
Danebrogsgade 21, Aalborg
Tlf. 2 41 29

*Det Hele af Øffen —
og det bedste til Bøffen*

Køb hjemmets udstyr hos
THUEN
Gravensgade 2
Aalborg

Sanitet Centralvarme
N. Nielsen & A. Brostrøm
Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33
Indeh. A. Brostrøm, ing. M. af I.
Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

Murermester- og entreprenørførr.
M. Thomsen Støtt & Søn
Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

Tømrermester
Ferd. Færch & Co.
Strandvejen, Aalborg
Tlf. 2 03 01

1. kl.s kød og pålæg
Kastetvej 51 - Aalborg
Telefon 5660
ELMER VERNERSEN

Rom - Assisi

30. april til 18. maj 19 dage kr. 850,-
3. til 21. juli 19 dage kr. 850,-
17. sept. til 6. okt. 20 dage kr. 880,-
Program og andre oplysninger fra revisor Schwartz, Kalkbrænderivej 32, (Øbro 5144x, kl. 18—20), eller fra rejselederen:

Pastor d'Auchamp, Rosenkranskirken, Aakirkeby (462)

Skolepiger hjælper Stig Guldberg

I den sidste måned før jul har tre klasser i Sankt Josef-søstrenes skole på Østerbro i København gennemført en resultatrig hjælpe-aktion for Stig Guldbergs arbejde med handicappede børn. Pigerne skaffede ialt 500 kr. ved salg af julekort og kort til julepakker. Beløbet blev overrakt forstander Stig Guldberg kort før jul, da han besøgte skolen.

Efter at Guldberg havde holdt foredrag og vist film om sine børne-lejre, tilbød flere af de store piger sig som hjælpere ved arbejdet i sommeren 1961. Det er meningen, at de skal forene seks timers dagligt arbejde i husholdningen med feriehvile, og de bliver betalt for deres assistance.

Julegaver fra Pauluskredsen

Wolfg. Czernin: Eet legeme, eet brød, ib. kr. 10,50.

Robert Hugh Benson: Verdens Herre kr. 4,85.

Daniel-Rops: Den hellige Vincent kr. 5,50.

Julekrybber fotograferet af læsere

De husker måske, at vi med god tilslutning fra fotograferende læsere sidste år prøvede at fremskaffe billeder af julekrybber i kirker og hjem. Tre af fotografierne blev præmieret og to af dem offentliggjort i januar, men vi gemte det tredje og enkelte andre til dette nummer af bladet. Her på siden ses krybben i Sankt Therese kirke i Hellerup. Billedet fik 3. præmie. På de følgende sider er der yderligere tre gode krybbe-studier indsendt til konkurrencen.

Fotograferet af Anker Hansen, Borgerdiget, Herlev

En bog om Bibelen

William Neil: Bibelen er også for dig. 142 sider. Hirschsprung.

Det er naturligvis en smagssag, om man kan lide bogens danske titel + omslag: et par foldede hænder. Den passer ikke særlig godt til dr. Neils usentimentale og veloplagte forklaring af Bibelens mening og betydning for nutidsmennesker. Forfatteren er lektor i teologi ved universitetet i Nottingham. Han indleder med at skrive, at Gudsordet, som mennesker gennem 2—3000 år har anvendt al deres kunnen og viden, teknisk, videnskabeligt, menneskeligt og teologisk, på at fastholde og videregive rent og uforfalsket, i dag er en international best-seller, oversat til 1100 sprog, årligt uddelt i 23 mill. eksemplarer, som ingen synes at læse! Det er m.a.o. ikke Bibelens tilblivelse og overlevering, men dens modtagelse, der er hans problem. At læse Skriften med forstand i vore dage går ikke af sig selv, og der er ingen genvej til målet. Alligevel gør han sit yderste for at komme sin læser i møde og hjælpe ham på vej.

Han skildrer bibelhistorien som et Guds-drama, der begynder med en prolog i 1. Mosebogs 11 første kapitler, i 3 akter fortæller om Israel, Kristus og Kirken, hvorefter det slutter, som det begyndte, i mytens og symbolets form, med en epilog: Johannes åbenbaring.

Sympatisk og fuld af indlevelse er især hans skildring af Israels både op- og rørende og rørende forsøg på at redde sig selv i forholdet til Gud og verden. Igen og igen løber de panden mod en mur, fordi de vil etablere sig først menneskeligt, så, i de sidste århundreder f. Kr., også religiøst, på deres eget plan, mens Jahve uafbrudt kalder fra profeternes plan. Sandheden om Israel er da, iflg. Neil, den, at der fra Moses og fremover var en række mænd, der ville have været enestående i et hvilket som helst folks historie, og som forkyndte den samme høje lære om Gud og følgerne af den for vort menneskeliv; det var dem, der fra deres ørkener eller fængsler eller landflygtighed, trods folkets forkastelse, støbte Israels tro og moral, som overlevede Israels egen forkastelse, og forberedte vejen for Kristus og det nye Gudsfolk.

Selv et nok så sammentrængt resumé af jødefolkets historie spiller uvægerligt på de grundmenneskelige strenge, som giver genlyd i enhver, der konfronteres med troens krav. Det giver lyst til fornyet bibellæsning, og det er jo netop, hvad forfatteren tilsigter. Alligevel kan bogen desværre ikke anbefales. William Neil løber grassat i det historiske bibelsyn, og også i sit syn på Jesu Gudmenneskelighed, fordi den sikre teologi mangler.

Han overfører således de bibelske forfatteres fejlbarhed på deres skrifter. Han er ikke klart over, at Bibelens

Øverste billede fotograferet af kemigraf Per Wedell Topp, Asminderødgade, København, og nederste af stud. mag. Peter Ryom, Drachmannsvej, Charlottenlund.

ufejlbarhed ene og alene består i det, de bibelske forfattere her vil sige og vil have læserne til at acceptere; for det er det, Gud gennem forfatterne vil sige os og vil have os til at acceptere som hans ord.

Skrifternes absolutte ufejlbarhed kan derfor udmærket godt forenes med fejltagelser, misforståelser hos de bibelske forfattere; men det kræver et omhyggeligt studium og stor faglig viden, før man i hvert enkelt tilfælde med nogenlunde sikkerhed kan afgøre, hvad der blot har tjent den bibelske forfatter som materiale, og hvad der er hans inspirerede intention med sit stof. På samme måde behandler Neil evangelierne mere som historie — kronologiske og dokumentariske beretninger om Jesus, end som det, de er: tematiske behandlinger i katekesens form af hans liv og lære. Det giver anledning til mange misforståelser.

Også Jesu menneskelige udvikling gøres for menneskelig, idet den løsrives fra det faktum, at han fra undfangelsens øjeblik har haft Guds-beskuelse, og derfor som menneske fra starten har vidst, hvem han selv var.

Skønt bogen vil have bud til alle kristne, uanset konfession, må en katolik derfor her melde pas, hvis ikke han ønsker at forvirres i sit grundforhold til den hellige skrift.

E.K.

Vatikanstaden (NC) Vatikanets radio har påbegyndt særlige udsendelser tre gange om ugen til fransk-talende i Vestafrika.

Den hellige Frans' 3. orden i København har møde i St. Annæ kirke onsdag d. 21. december kl. 19.30.

Sjælland

Tømremester

EJNAR J. NIELSEN

Frejasvej 20 . Tlf. 21 03 11

Værksted & Plads

Nygade 2 . Helsingør

Telefon 21 00 81

H. Holm Nielsen

Bageri & Konditori

Sjærmegade 32 . Helsingør

Telefon 21 06 88

Julekrybbe med brændte lerfigurer udført og fotograferet af assurandør, cand. jur. Jan Møller, Frugthegnet, Virum.

Kender De søstrene på dragten?

På de næste to sider bringer vi et sjældent familiegalleri, der viser søstre fra alle de kvindelige ordner, der virker i Danmark. Billederne er mærket med et bogstav, og læserne kan nu prøve at genkende de forskellige ordner på dragten. Forsøg om De kan — det er en svær opgave! Løsningen findes på side 30, men den skal De jo blot bruge som facitliste, når De har noteret svarene. Vi gør opmærksom på, at der er kun ét billede fra hver orden, selv om et par af dragterne ligner hinanden til forveksling. Samtlige billeder undtagen et er taget for få dage siden af fotograf Axel Jensen, som har været ude på en lille Danmarksrejse for Ugebladet. Billedsiden er vor julehilsen til søstrene, der gør et så stort arbejde for mange mennesker her i landet.

Sankt Elisabeth søstrene	☐	Assumptions søstrene	☐
Sankt Vincent søstrene	☐	Søstrene af Det dyrebare Blod	☐
Benediktinerinderne	☐	Sankt Hedvig søstrene	☐
Sankt Lioba søstrene	☐	Jesu små søstre	☐
Visdommens døtre	☐	Sankt Maria søstrene	☐
Sankt Josef søstrene	☐	Cistercienserinderne	☐
Ursulinerinderne	☐	Elisabethiner søstrene	☐

D

L

A

E

F

M

B

C

G

H

I

K

N

FIRE ADVENTSPORTRÆTTER

IV

Immanuel

»Se, en jomfru skal undfange og føde en søn, og hans navn skal være Immanuel.«

(Esajas 7,14).

Vi er så menneskelige, vi moderne mennesker — tror vi da selv! Og så er det vor kranke skæbne, at vi slet ikke er det!

Hvad er *det* at være menneskelig? Er det, at man er overbærende med andres fejl og synder (og selvfølgelig først og fremmest med sine egne)? Er det, at man lukker øjnene for farlige tilbøjeligheder og fristelser — og kalder dem selskabslivets nødvendige konsekvenser? Er det, at man regner grove synder og hæslige styrt for små sidespring? (Det ordner sig — det glattes ud igen!) Er det, at vi er tilbøjelige til at lægge grundsætningen »at fejle er menneskeligt« til grund for vor moralske bedømmelse af andre (og altid har den ved hånden til eget brug)?

Menneskelighed kan kun være det, der gør mennesket større, det, der gør mennesket mere fuldkomment, gør mennesket mere Gud lig. Det er det kristne syn på mennesket (det er Guds eget syn, der stadig vil »gøre mennesket efter sit billede og sin lignelse«) ... Al anden menneskelighed er i virkeligheden umenneskelig og bidrager til skabelsen af barbaren og bestiet i menneskets ydre antræk ...

Vi har i disse adventsdage som så ofte set op til Maria som mennesket efter Guds hjerte og vilje: »Herren er med dig!« Han bor i hendes inderste væsen og udfylder det. Han er i hendes tankegang og leder den. Han er i hendes gøren og laden og giver dem form. Hun er for os idealmennesket. Hun er det *store tegn*: Jomfruen, der undfanger og føder IMMANUEL.

Ca. 800 år før Kristi fødsel var Juda rige i svær nød. Syriske tropper oversvømmede landet og syrerkongen Rezin belejrede Jerusalem. Dog sendte Gud sin profet Esajas til Akas, Kongen af Juda, med et trøstens budskab: »Var dig og vær stille, frygt ikke og lad ikke dit

hjerter blive forsagt.« — Det, fjenden pønsede på, skulle ikke ske, og for at styrke Akas' tillid giver Gud ham lov til at vælge et tegn: »Begær dig et tegn af Herren, din Gud. Begær det i det dybe eller oventil i det høje.« Men Akas ville ikke forstå Guds barmhjertighed og siger: »Jeg vil ikke begære og friste Herren.«

Forstår vi det? Mennesket er blødet: fatter ikke Guds tale og vil ikke se Guds tegn. Dette er også vor tids skæbne. Det er dybest set dette: at være umenneskelig. Vi føler vor egen svaghed og syndefuldhed. Vi er bange for os selv. Vi frygter umennesket i de andre og i os selv. »Fremmede magter« har besat vort åndsliv. Den onde »Rezin« truer med at indtage og indfange vor sjæl.

Som den gang så lyder nu Guds trøst i nødens stund: Herren selv skal give eder et tegn »Se, jomfruen skal undfan-

ge og føde en søn, og hans navn skal være Immanuel — d.e. GUD med os!«

Der er kun én redning — og det er dette tegn! Kirken træder os imøde — Maria er dens urtype. Den skal føde mig til det menneske, der kender sin bestemmelse og følger de mål, skaberen har sat: det ny menneske, født til en eksistens. Derfor blev »ordet kød«.

Nu kommer han, Immanuel — nu er Gud hos og med os!

I årtusinder har mennesket længtes efter Ham. Profeten havde set Ham komme ad de tusinde mile, der endnu skilte mennesket fra Messias. Og nu er Guds frelse kommet: Gudmennesket Jesus Kristus! Den anden person i Guddommen har forenet sig med menneskets natur. »Da Kristus Jesus eksisterede i Guddomsskikkelse, anså han ikke det: at være på lige fod med Gud for noget, han skulle gemme på og nyde for sig selv — tværtimod han afklædte sig den frivilligt: han iførte sig slave-skikkelse og blev som et af os mennesker.« (Fil. 2,6 ff.)

Immanuel: Alle mennesker forud for Kristus og alle efter Ham har fundet samling og enhed ved forløsningen i Ham! I Kristus er der begyndt en helt ny eksistens: vor menneskelige naturs forhold til Gud, forbindelse med Gud, udfyldelse af Gud! »Herren er med dig — det gælder nu også os. Kirken siger det gang på gang i sit »Dominus vobiscum«. Ved den menneskevordne Gud bliver vi født ind i dette nye liv. Vi mennesker optages i Hans menneskehed. Nu

Efter linoleumssnit af Erik W. Reinhard

er menneske og synd ikke mere identiske. En tung skæbne (det at være et umenneskeligt menneske!) tynger ikke mere på os — men vor lykkelige lod er denne: at vokse i Kristus og finde form i Ham.

Således har vi fundet mennesket — fundet os selv! Vi fryder os over menneskenaturen og beder: »Gud, du har skabt menneskenaturen i underfuld værdighed og har endnu mere underfuldt fornyet den. Giv os ved dette vandets og vinens mysterium at få del i hans Guddom, som nådigt har villet tage del i vor menneskenatur. Jesus Kristus din søn, vor Herre.« (Ofringsbøn).

L. Brunnicardi

Bladets næste
nummer kommer
den
5. januar 1961

EN VIRKELIG NYHED

En sprudlende og levende prædiken-
samling

Prædikener over epistelteksterne

336 sider - Kr. 36,00

Arne Frost-Hansens Forlag

Mindeord om pater Meyer

Den 2. december 1960 døde pater Ansgar Meyer S.J. efter flere års sygdom i en alder af 80 år. Pater Meyer havde ved sin død været præst i næsten 50 år, hvoraf de 40 har været viet en mangesidig og velsignelsesrig virksomhed i Sverige.

Pater Meyer var født den 18. september 1880 i Holdorf (Oldenburg), og 17 år gammel indtrådte han i Jesu Selskab. I 1911 blev han præsteviet i Valkenburg. Allerede i studietiden virkede han som lærer ved Sankt Andreaskollegiet i Ordrup, og da han i 1913 vendte tilbage som præst, genoptog han sin lærervirksomhed ved siden af sit arbejde i sjælesorgen. I 1920, da pater Meyer var 40 år gammel, blev han sendt til Stockholm.

Dermed begyndte hans lange og frugtbare virksomhed i Sverige. Pater Meyer besad en sjælden evne til at leve sig ind i svenske forhold. Hans organisatoriske gaver og hans forståelse af tidens krav gjorde ham hurtigt til en ledende skikkelse inden for den katolske Kirke i Sverige. Det ville føre for vidt, hvis man her i detaljer skulle komme ind på hans mangeartede planer og på alt, hvad han har udrettet i Kirkens tjeneste. Man behøver blot at mindes hans indsats for valfarterne til Björkö og til Erik den Helliges grav, udgivelsen af »Kyrkans Historia« og søndagsmessebogen m.m., St. Ansgars Föreläsningnämnd, Mariakongregationen, ungdomsforeningen og — ikke mindst — oprettelsen af kapellet i Uppsala.

Pater Meyers mangesidige begavelse medførte desuden, at han fik overdraget vigtige opgaver inden for bispedømmet. Fra 1939 til 1954 var han provikar for det daværende apostoliske vikariat. I en snes år hørte han til den tidligere biskops, nuværende ærkebiskop Joh. E. Müllers rådgivere, og desuden havde han plads i den kirkelige domstol, de sidste år som formand.

Hans udøvelse af disse forskellige hverv gjorde ham til en uvurderlig støtte for såvel den nuværende som den tidligere biskop af Sverige.

Da kræfterne begyndte at svigte, trak han sig tilbage fra den aktive sjælesorg og fra alle kirkelige hverv og boede

først i Stäket, derefter — fra 1957 — i Uppsala, og det sidste år af sit liv tilbragte han under Elisabeth-søstrenes kærlige omsorg i Stockholm.

Vi takker Gud for alt, hvad han ved sin gode og tro tjener har virket iblandt os, og vi anbefaler hans sjæl til præsterne, søstrenes og de troendes forbøn.

K. Ansgar Nelson
Biskop af Stockholm.

Fra Stockholm kom den 2. december aften efterretning om, at pater A. Meyer var død. Han stod i sit 81. år og havde haft sin gerning blandt de svenske katolikker siden 1920. I en årrække havde han været biskop Müllers provikar og formand i den kinkelige ret for ægteskabssager. I denne egenskab havde han også tit med danske ægteskabssager at gøre, fordi Stockholms domstol er anden instans for den danske biskoppelige ret.

P. Meyer virkede som præst i Danmark i årene 1913 til 20. Han var lærer på St. Andreas kollegium, lige til det blev ophævet. Men samtidig var han en meget ivrig sjælesørger for dem, der hver søndag samledes til gudstjeneste i et lejet værelse i ejendommen »Gotin« på Udenomsvej i Hørsholm. Før han blev forflyttet til Sverige, nåede han lige endnu at indvie det nye kapel på Marievej i samme by. Det var den 18. juli 1920.

I P. Meyers danske periode lærte jeg ham at kende. Det var let at konstatere hans ualmindelig rige og konstruktive fantasi. Jeg mindes endnu den dag i dag en pinseprædiken af ham i St. Andreas kirke på Ordruphøj, som jeg aldrig har kunnet glemme, fordi han med dristige billeder forsøgte at anskueliggøre pinsemysteriet, Helligåndens komme.

Når jeg senere i embeds medfør eller ved et besøg i Stockholm mødte ham, slog det mig, at hans tanker endnu stadig tog den høje flugt, skønt der var gået 20 til 25 år i mellemtiden. Men i 50'erne begyndte en langsomt virkende sygdom mere og mere at svække hans hukommelse og til slut også hans opfattelsesevne og dømmekraft. I den aller sidste tid måtte P. Meyers tilstand vække den dybeste medlidenhed hos dem, der kunne iagttage ham og sammenligne fortid med nutid. R.I.P.

Fr. Kűpferle S.J.

Den gamle Vor Frue kirke

i tekst og tegning af Jan Møller

Den nuværende Frue kirke i København har aldrig dannet rammen om katolsk gudstjeneste, idet den kun er knap 150 år gammel. Den har imidlertid haft en lang række forgængere, for næppe nogen kirkebygning i landet har været så hårdt ramt af ulykker som Vor Frue kirke; så vidt vi ved er den nuværende bygning den syvende eller ottende i rækken siden den første kirke rejste sig på denne grund.

Man kender meget lidt til Vor Frue kirkes udseende i middelalderen. Kun gennem byprospekter, forskellige tegninger har udført, kan man få indtryk af datidens kirkebygning. Troværdigheden er næppe synderlig stor; det kan dog ikke bebrejdes tegneren, at han tog lidt let på enkelthedene, når en hel by skulle gengives! Egentlige opmålinger findes ikke, kun gennem beskrivelser kan hentes detaljer og mål fra de gamle kirkebygninger. Man må tage sin fantasi til hjælp, når man vil forestille sig, i hvilke omgivelser vore katolske forfædre dyrkede deres tro, og illustrationen til disse linier må derfor kun betragtes som et forsøg på at rekonstruere middelalderkirken, som den så ud kort før reformationen.

Den eller de første kirker var formentlig opført af træ; den første stenkirke blev rimeligvis bygget kort efter år 1200. Et af de tidligste præcise årstal i kirkebygningernes historie fandtes i en inskription på en tavle over den nordlige indgangsdør. Teksten oplyste, at kirken blev genopført i 1316 efter at være blevet ødelagt fire gange tidligere af ildebrand. Disse fire gange har voldt de lærde forskere meget hovedbrud. Man véd, at kirken led under en brand i 1314 — ødelagt kan den dog næppe have været, siden den stod klar 2 år efter. Yderligere ved man, at datidens arvefjender, lybækkerne, ødelagde byen — herunder vel også Frue kirke — i 1248. De resterende to gange antages nærmest at måtte henføres til hanseaternes angreb i 1312 og fyrst Jaromar's (Jarmer's) indtagelse af byen i 1259.

Senere, i 1368, er kirken formentlig blevet ødelagt endnu en gang i større eller mindre omfang, atter af lybækkerne; almindeligvis regner man dog med, at kirkeskibet stod stort set uforandret fra 1316 til 1728, da kirken brændte under Københavns første store bybrand. Den blev rejst på grundmu-

rene i »moderniseret« gotisk stil med højere hvælvinger og vældigt barokspir på tårnet og stod således, indtil englændernes borbardement i 1807 ødelagde kirken totalt. Først omtrent 20 år efter — landet var meget fattigt dengang — rejstes den kirkebygning, vi kender i dag.

Vil man vide, hvordan kirken så ud i sin glansperiode, bygningsmæssigt set, indtil 1728, kan det anbefales at tage en tur til Malmø, hvor Sct. Petri kirke i det store og hele fremtræder som Vor Frue kirke. Antallet af vinduesfag, de forskellige mål og den særprægede koromgang svarer ret nøje til hinanden; ligheden er endda så gennemført at en »fejll« går igen i begge bygninger. Kirkenes midterakse slår et lille knæk mod syd mellem korets midte og dets yderste østvæg; en skævhed der sikkert begge steder er opstået på den måde, at man er begyndt i øst med koret og har gjort det færdigt til brug, inden man rev forgængerens ned og byggede videre mod vest. Stilarten er den såkaldte baltiske gotik, således kaldet fordi den findes i en række kirker omkring Østersøen; foruden i København og Malmø tillige i Lübeck, Rostock og Wismar bl. a. Der særlige er anvendelsen af mursten såvel til selve de bærende mure som til de dekorative indslag i hvælvingskonstruktionerne.

I Malmø kan man iagttage den meget særprægede koromgang, formet som 5 femkantede, indbyrdes forbundne kapeller, der tillader passage kirken rundt bag højalteret. Korets ydermur dannes således af de 3 sider i hvert kapel, hver med sit vindue. For en årrække siden fandt man under en udgravning under Vor Frue kirke rester af denne korgangs ydermur, en ruin som blev frilagt og nu er tilgængelig. Man kan her danne sig et fortrinligt indtryk af de anvendte materialer: de store munkesten anvendt jævnsides med forskelligt profilerede

formsten til opbygning af pillerne, der bar hvælvingssribber og jordbuer.

Illustrationen til disse linier giver bedre end mange ord indtryk af kirkebygningen i middelalderen. På grundplanen er en del af inventaret søgt indtegnet i sin formentlige placering. I højkoret residerede kannikerne — herom senere — til hvem der utvivlsomt fandtes to rækker korstole. I Roskilde domkirkes kor ses et kannikekor med udskårne stole; formodentlig har Frue kirkes kor set lige sådan ud. Udover højkorets alter har der været et meget stort antal altre: menighedens alter lige neden for højkoret, altre indviet til Gudsmoder i forskellige skikkelser og til de forskellige helgener, ofte med relikvier af disse. Der nævnes op til 46 forskellige altre, til hvis anbringelse man må bruge sin fantasi; kun én ting er sikker: det har været meget småt med plads! Ja, man måtte gribe til at opføre en særlig bygning uden for kirken til at huse yderligere altre, efter at alle kapeller i den søndre kapelrække, i koromgangen og al plads i vindues- og pillefagene var udnyttet til opstilling af altre.

Midt i kirken fandtes en »ildpande« — en sten- eller messingkumme med glødende trækul. For byens fattige var det småt med brænde om vinteren, så der har sikkert dagen igennem været tilstrømning for at få tøet de frosne lemmer lidt op. En beretning om vievandskarret er bevaret; det må have været anseligt og prydet med »bronzezirater«. Løvekarret kaldtes det. At løve er et gammelt verbum for at vaske.

Præsteskabet ved Vor Frue kirke var oprindeligt oprettet som en »filial« af præsteskabet ved Roskilde domkirke, hvorunder København hørte. Præstesamfundet i Roskilde, det fornemme såkaldte domkapitel, blev stiftet af Roskildebispens Peder Sunesson kort efter år 1200. Vor Frue kirke blev således en slags »overkirke« i forhold til Københavns øvrige kirker (ecclesia major). Dens præstesamfund — kollegiatkapitlet — bestod af et antal præster, senest op til 13, som residerede ved kirken under betegnelsen kanniker. Navnet som forøvrigt op til vore dage er bevaret i Store og Lille Kannikestræde, hidrører fra ordet »canonicus«, brugt om en præst der lever efter bestemte regler i et præstesamfund. Ledelsen lå i hænderne på en dekan (decanus, overgået til dansk i »degn«), og samfundets opgaver var fordelt på de øvrige kanniker.

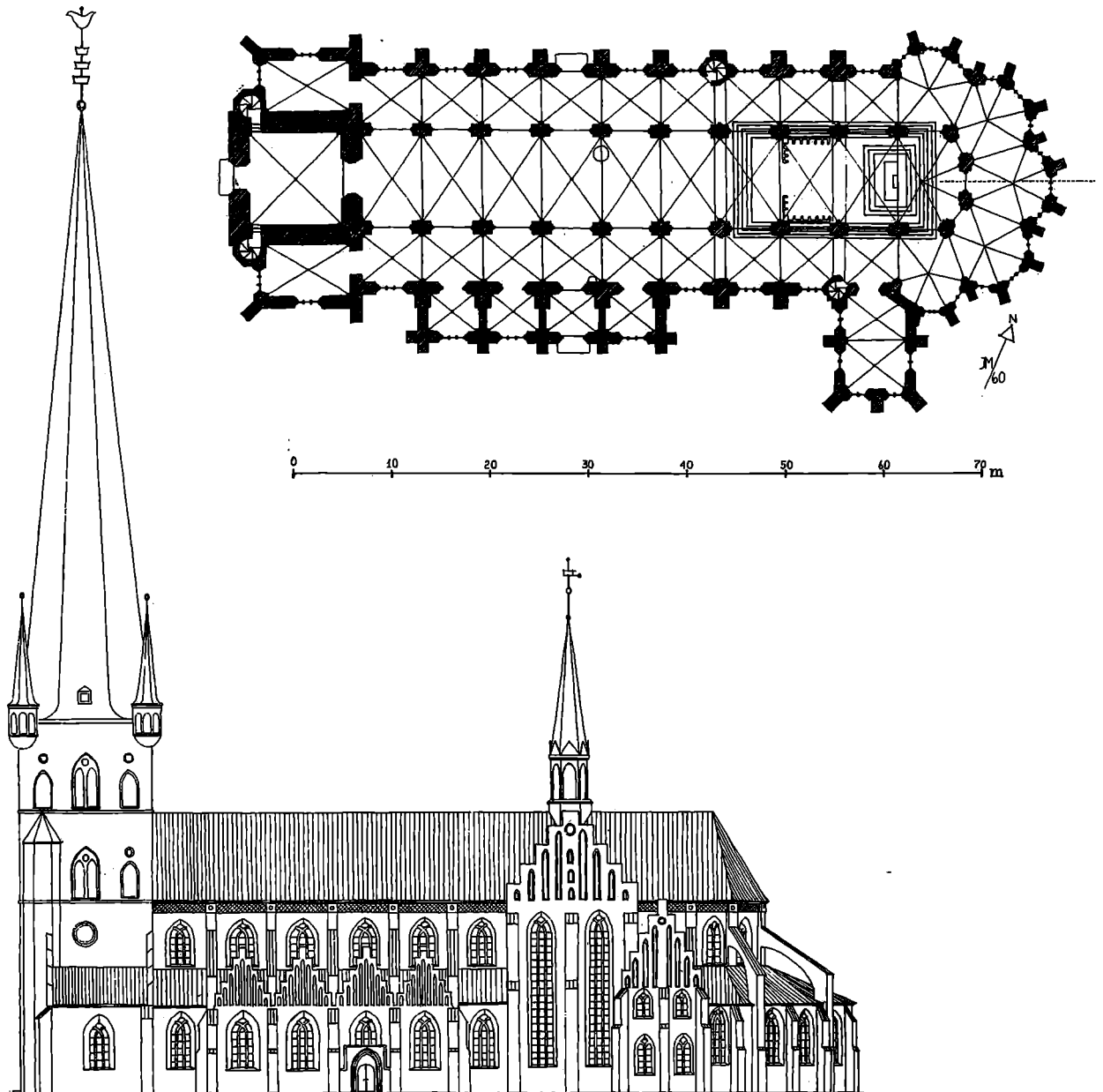
Disse præster skulle danne centrum for det religiøse liv i København, læse de daglige messer ved de forskellige altre, afholde de store festgudstjenester med processioner og kirkespil, der utvivlsomt har haft en storslået karakter, lede den i tilslutning til kirken oprettede kapitel-skole, være rektorer eller lærere ved Universitetet og endelig varetage det almindelige sognearbejde, idet kirken vedblev at være sognekirke for en del af byens befolkning.

Kirkens indtægter bestod dels i tien-deandele fra de kirker der var underlagt den, dels i afkast fra de faste ejendomme, kirken i tidens løb var kommet

i besiddelse af, dels i stadigt flydende gaver i form af penge eller kostbarheder fra enkeltpersoner eller institutioner. De mange ejendomme kirken ejede og bestyrede — til særlig fortrydelse for eftertidens historieskrivere — hidrørte hovedsageligt fra testamentariske dispositioner. Efter datidens målestok var kirken meget rig, hvorved dens betydning steg, ikke mindst efter frigørelsen fra Roskilde domkapitel, efter at kronen havde overtaget København og ophøjet byen til landets hovedstad. Herved blev Vor Frue kirke toneangivende for hele landet.

Kirken havde også mange udgifter.

Først skulle omkostningerne til kirkens administration betales, lønninger til bestyrere, forvaltere og embedsmænd. Dernæst til livets opretholdelse for præstesamfundet og dets medhjælpere. Videre til drift af sognet, herunder skole-, syge- og fattigforsorg; opgaver som i hine tider ikke påhvilede det offentlige. Endelig medgik i tidens løb væsentlige beløb til kirkens udsmykning, vedligeholdelse og udvidelse. En særlig byggefond (fabrica) varetog dette sidste formål og blev derfor holdt adskilt fra kirkens øvrige indtægter og formue. Ikke mindst kirkens enorme spir har været en dyr pry. Opførelsen i 1514 har ikke været

billig og reparationer efter stormskader og sammenstyrtninger slugte også store beløb. Det fortælles i hvert fald at kirken måtte realisere flere faste ejendomme for at betale spiret.

Som det fremgår af tegningen var spiret meget stort. Tårnet med spir har været lige så højt som rådhustårnet er i dag, og den opgave at rejse spiret ovenpå tårnet har utvivlsomt været meget vanskelig med de hjælpemidler der var til rådighed dengang. Der må være medgået en hel skov af tømmer til spirets indvendige konstruktion, som i alt væsentligt blev samlet i elementer på kirkegården omkring tårnet forinden rejsningen.

Det har været en vældig københavnerbegivenhed i de tider, det arbejde stod på. Ned til vor tid er bevaret en beretning om en hændelse under spirets rejsning. En tømrersvend pralede af at være lige så dygtig som sin mester. Det kunne mesteren selvfølgelig ikke lade sidde på sig, og lod det komme an på en prøve. En bjælke blev lagt vandret ud fra spirkonstruktionens top (100 meter over jorden!) og mesteren spadserede ud til enden af bjælken, huggede sin store tømrerøkse fast dér og befalede svenden at gå ud og hente ham den tilbage. En version af fortællingen beretter at svenden, da han omsider stod ved øksen, råbte til sin mester: »Hvilken en af økskerne?« Hvortil mesteren blot skal have sagt: »Gud være din arme sjæl nådig!«, inden den stakkels tømrersvend mistede balancen og styrtede i dybet.

Det ville sikkert være en stor oplevelse, om man kunne skrue tiden 450—500 år tilbage og træde ind i den datidige Vor Frue kirke. Som så mange andre kirker har Vor Frue sikkert været gennemdekoreret med kalkmalerier. De mange vokslys har spredt deres milde skær; der gik en god del vokslys til ifølge regnskabernes beretninger. Ved de mange altre læstes messer til forskellige tider, vel ofte samtidigt flere steder; korsang og recitation ved højmesse og tidebønner har lydt i rummet. En særlig kannik, rector chori, også kaldet kantoren, havde til opgave at fastlægge liturgi-ens enkeltheder samt gudstjenestens form og udførelse til eksempel for landets øvrige kirker; der er derfor al grund til at tro at indtrykket også æstetisk har været meget smukt. Endnu eksisterer iøvrigt grundlaget for Vor Frue kirkes liturgi i middelalderen i »Missale Haffnense« fra 1510. Prædikener er blevet holdt til opbyggelse for menigheden,

Billedhuggerne mangler opgaver

Ragnhild Butenschøn hedder en 48-årig norsk billedhuggerinde, gift med lederen af Dreyers forlag og skaber af en række værker, der findes på norske fabrikker, i kirker og krematorier. I fjor vandt hun førstepremien i konkurrencen om et Bjørnson-monument foran radiohuset i Oslo. Hun har haft mange tillidshverv blandt sine kunstnerkolleger, men har altid været levende og alsidigt interesseret ud over sin kunstart. Ragnhild Butenschøn er katolik.

I en samtale med *St. Olav*, fremsætter fru Butenschøn en række betragtninger, der kan have samme gyldighed hos os. På spørgsmålet, hvorfor religiøse motiver er så påfaldende sjældne — for ikke at sige næsten totalt fraværende — i norsk skulptur, lyder svaret:

— Mangelen på opgaver må vel i stor udstrækning have skylden. Det er vel ikke mange norske statskirkepræster el-

Kendt norsk billedhuggerinde fortæller om sammenhængen mellem kvaliteten i kirkekunsten og kvaliteten i troslivet.

ler menighedsråd som overhovedet tænker på skulptur, når det kommer på tale at udsmykke deres kirker. Det er »vedtaget«, at en altertavle skal være malet. Skulpturer i kirken står ofte for dem som noget katolsk — det fører tanken hen på Maria- og helgendyrkelsen.

— Men krucifikser da?

— Det er jo heller ingen nødvendighed i en protestantisk kirke, sådan som hos os. Men lad mig indrømme, at billedhuggerne ofte vil have let ved at betragte kirkelige opgaver som noget i lighed med brugskunst — ikke som fri, skabende kunst. Når en moderne kunstner i vort miljø bruger et religiøst motiv — for eksempel »Madonna« — er det ofte med et rent menneskeligt, og alene menneskeligt, formål for øje. Det bliver simpelthen »Mor og barn«. Eller — som hos Edvard Munch — »Elskende kvinde«.

— Hvad tror De, det er, som giver

Ragnhild Butenschøn i atelieret sammen med sin søn.

måske mere intensivt i tiden hen imod reformationen, idet reformatorerne netop kritiserede kirken for at benytte det talte ord på modersmålet for lidt.

Højalteret og de mange andre altre må have været rigt smykket med billedskærerarbejder og store skabe har rummet de prægtige messeklæder; kirken har

haft adskillige skriftestole og mange helgenstatuer. Intet, absolut intet, er levnet nutiden af dette rige inventar. En del — måske hovedparten — blev ødelagt under den store billedstorm i kirken, ledet af reformationens førerskikkelser, efter visse udsagn endda billigt af Hans Tavsens.

et kunstværk — for eksempel en skulptur — en sakral værdi, altså en religiøs dimension?

— Det er svært at forklare. For det første tror jeg faktisk, at al stor og ægte kunst har noget religiøst ved sig, uanset om kunstneren selv er bevidst troende eller ikke. Kunsten kan iøvrigt godt gå sammen med en højst tidsbestemt og snæver propaganda. Selv om kunstneren ikke er klar over det, vil der også da — dersom han virkelig er kunstner — være noget i hans værk, som sprænger det snævre program og giver det liv ud over tiden og miljøet.

— Det er altså ikke kunstnerens intention og hensigt, som er afgørende?

— Jeg tror det ikke. I hvert fald ser vi jo, at propagandaen eller »programmet« — det som kunstneren vil forkynde — i sig selv hverken kan give eller fratage et kunstværk dets kunstneriske værdi. På samme måde kan heller ikke et religiøst motiv i og for sig give værket en religiøs dimension eller sakral værdi. Se på de sentimentale og sukker søde »fromme« glansbilled-fremstillinger i maleri og skulptur fra slutningen af forrige og begyndelsen af dette århundrede, som godtfolk får serveret som »religiøs kunst«, og som endnu breder sig altfor meget i vore katolske kirker ude og hjemme. Ingenting er fjernere fra det virkeligt sakrale end den!

— Men hvis nu folk vil have denne ukunst, sker der så nogen skade ved det?

— Ja, det tror jeg faktisk. Den bidrager til at give kristendommen et præg af virkelighedsfjernhed og mangel på realisme. Der er Kristus-statuer, som simpelthen er en eneste fornægtelse af en central kristen trossandhed: Guds Søn blev menneske! Og når vi ser helgener fremstillet sådan, at det er det ydre ved dem, som skal godtgøre, at de er helgener: en tom gestus, himmelvendt blik, skyer under fødderne og lignende teatertricks, så er det jo udtryk for en illusion, en løgn om virkeligheden.

— Der er altså en sammenhæng mellem kvaliteten i kirkekunsten og kvaliteten i troslivet?

— Jeg tror i hvert fald, at der kan være det. En dårlig — kunstnerisk dårlig — helgenstatue kan faktisk fremstille helligheden som noget kunstigt og uopnåeligt og uvæddkommende, noget som ikke er af menneskenes verden, og som støder bort, bevidst eller ubevidst, det bedste i os. Mens hellighed jo tværtimod er en mulighed og en fordring, som Gud

giver hvert menneske, han har modtaget i dåben. Med andre ord: Alle de ydre effekter i kunstværket må have dækning i dets indre holdning — der må være en virkelig værdi bag, noget som kunstneren har oplevet dybt og ægte. Det er på samme måde som med et menneskes ansigtsudtryk: Hvis smil, tårer eller rynkede bryn ikke er udtryk for noget som er virkeligt oplevet, bliver det jo bare tomme grimasser.

— Tror De vi kan håbe på en fornyelse i kirkekunsten herhjemme?

— Der er sikkert i vor tid en ny mulighed for sakral kunst. Blandt kunstnerne mærker man ofte stærk vilje til ægte erkendelse, til at bortsikre al tom formalisme og lånte former. De vil ikke lave mere end de kan stå inde for — det er et sandhedskrav, som er en af forudsætningerne netop for sakral kunst. Men ved siden af dette blomstrer jo desværre en sand mangfoldighed af mærkelige påfund, indrømmelser til den øjeblikkelige, overfladiske sensation. Den slags falder heldigvis bort af sig selv, tiden er nådeløs mod det som ikke har værdi.

Billedhuggerindens »Kontemplerende nonne«, som var med på dette års høstudstilling i Oslo.

Langstrakte julegaver

Det lyder ejendommeligt — langstrakte julegaver... men vi tænker på gaver, som modtageren ikke får på én gang, men over et længere tidsrum. De kan for eksempel forære Deres familie og venner et kvartals-, halvårs- eller helårsabonnement på et katolsk blad eller en bogserie. Der er en del at vælge mellem. Til børnene kan De give et abonnement på *Don Bosco Bøgerne* eller bladet *På Vejen*, til voksne tidsskrifterne *Catholica* og *Lumen* eller månedsbladene *Jesu Hjerte Budbringer* og *Arbejdet*. Mange voksne ville blive glade for et abonnement på *Pauluskredsens* udgivelser.

Et abonnement på *Katolsk Ugeblad* tegner De let hos ekspeditionen (hr. Prüsser, Sankt Annæ Plads 28, København K.), og der er mulighed for at bestille et kvartalsabonnement til 8 kr. eller et abonnement, som dækker flere kvartaler. Det kan nås inden nytår, og så kommer det første nummer den 5. januar.

Læserne skriver

I denne rubrik optages *korte læserbreve om emner, der har almen interesse. Brevene skal underskrives af indsenderen, og redaktionen må kende den pågældendes adresse.*

Katolsk historiebog?

I den senere tid har der været flere indlæg om historie og historieskrivning i Ugebladet, sidst en direkte opfordring i et læserbrev om, at vi nu endelig måtte få en katolsk Danmarkshistorie, fordi »uhyrlighederne« om Kirken stadig går igen selv i de nyeste danske lærebøger i dette fag.

Da jeg selv har erfaret, hvad det er at skulle undervise, endog i katolske skoler, med sådanne lærebøger i hånden, kan jeg kun på det varmeste slutte mig til dette ønske.

Imidlertid er det ikke så helt enkel en sag at realisere. Hvad en nemlig årsagen til, at skolebøgerne omtaler Kirken, som de gør? Er det på grund af forfatterens ondskab? Nej, det er der ingen grund til at tro. Tværtimod, de gør det, fordi de tror, det er sandt. Og de tror, det er sandt, fordi historievidenskaben i dette land, d.v.s. professorerne i historie på universiteterne, har givet dem denne opfattelse. Fra universiteterne udgår nemlig i sidste instans alle lærermeninger på alle skolers trin her i Danmark, også deres, der skriver lærebøger. Menigmand kan ikke let på egen hånd forsvare sig mod de lærdes vildfarelse, heller ikke, hvis han er en katolsk menigmand.

Efter min mening må derfor kampen mod de forvrængede billeder af Kirken i historien føres på højeste plan for at have nogen virkning. Der kan vanskeligt udgives en god katolsk lærebog i historie, før der er gjort et grundigt videnskabeligt forarbejde. Det vi føler er forvrængninger må undersøges ordent-

ligt, der må føres *beviser for, at det er andet end følelser fra vores side. Katolske historikere må være rede til at gå i dybden, at udføre et alvorligt forskningsarbejde og ikke nøjes med følelsesudbrud og almindelige beklagelser.*

Måske var det rigtige, at katolikker med alvorlig historisk interesse søgte at skabe et samarbejde om denne store opgave? Ellers skal vi have lidt tid endnu til enkeltvis at overveje sagen?

Der er for mig ingen tvivl om, at et menneskes opfattelse af historien uvægerligt udgør en betydende del af hans livssyn. Også om dette erkendelsesområde har Jesu ord derfor et budskab: »Øjet er legemets lys. — Dersom det formørkes, hvor stort bliver da ikke mørket.« (Matthæus 6, 22-23).

J. Nybo Rasmussen
cand. mag.

✱

I forrige nummer af Ugebladet kritiserer hr. journalist *Hartvig de historiebøger, som anvendes i skolerne. Der er sikkert adskillige lærere, der som jeg — vil være interesseret i en dokumentation: hvilke bøger i hvilke udgaver giver fejlagtige og vildledende oplysninger om Kirken?*

En historiebog skrevet af katolske lærere bliver muligvis til virkelighed i en ikke fjern fremtid. Der arbejdes i øjeblikket med sagen, ved jeg.

Preben G. Frandsen

Messe i radioen

Jeg er kun en ganske almindelig fast køber af Deres blad gennem mange år og har aldrig skrevet til bladet før, men et par linier i bladet for 2. december fik mig til at studse lidt. Side 3 i nævnte blad skriver De: »At lade en almindelig højmesse transmittere er næppe klogt. Messens højdepunkt lader ganske mikrofonen i stikken.« Hvorfor?

I en højmesse sidste vinter fra et sted

i Sverige og i en reciteret messe kl. 17.10 for nylig fra den nye katolske kirke i Malmø blev så godt som hele messen læst højt, også indstiftelsesordene, begge messer var meget smukke og lette at følge. Så prøv at tal med vore naboer, svenskerne, om spørgsmålet, det kan lade sig gøre, endog med et smukt resultat.

Med venlig hilsen og undskyld protesten.

Køberen

Den hellige kommunion

I den romersk katolske kirke var det indtil korstogstiden (12.—13. årh.) således, at lægfolket — ligesom nu i den danske folkekirke — nød både brød og vin ved den hellige nadver.

Det vil altså sige, at fra den hellige Augustin over Gregor VII's — ja vel helt op til Thomas Aquinas dage har dette været skik i Romerkirken. Var det ikke muligt at genindføre dette ved en ex-cathedra beslutning? Thi derved ville mange grundtvigske og lutherske kristne få lettere ved at konvertere — eller ved at få sympatien øget for den romersk katolske tro. Og det er jo en gammel praksis, der derved genindføres.

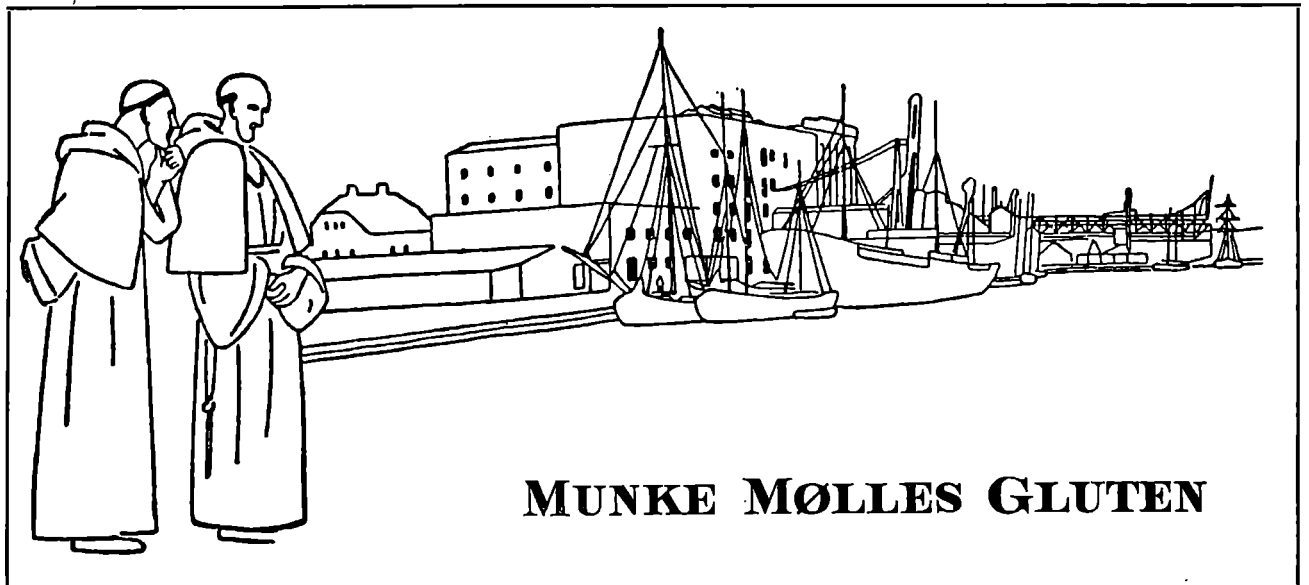
Det er mig magtpåliggende at få dette frem, også til biskoppens overvejelse.

Venlig hilsen

Den anonyme

— — —
Vi har ikke villet holde dette indlæg tilbage, selv om det er anonymt. Uden at have nogen kompetence, vil vi bemærke, at det sikkert af flere grunde bliver svært at fremkalde katolsk interesse for genindførelse af den gamle kommuniionspraksis. Når man kender den katolske lære om det hellige sakramente og om messeofret, finder man ingen vanskelighed ved at modtage kommunionen under én skikkelse. *Vi får jo alt.* Og hvordan vil spørgeren løse det store problem, der opstår, når flere hundrede mennesker skal modtage den hellige kommunion, således som det sker hver søndag i flere af vore kirker?

Red.

MUNKE MØLLES GLUTEN

Pastor Lackmanns virkelige mening

Vi bragte fornylig med det amerikanske presse-bureau NC som kilde et referat af den kendte tyske teolog, pastor Max Lackmanns foredrag for nogle katolske præstestuderende i Rom. Det viser sig, at referenten ikke har forstået pastor Lackmanns mening. Pater Hans L. Martensen S.J. har været så venlig at sende følgende rettelse:

I Katolsk Ugeblad af 18. nov. 1960 stod en artikel overtaget fra NC om pastor Lackmann. Da artiklen forekom mig mere end mærkelig, har jeg forelagt Lackmann en tysk oversættelse, og han har bedt mig bringe nogle korrekturet. Først og fremmest ønsker han at demtere overskriften: »Pastor Lackmann planlægger en evangelisk-katolsk kirke« i den forstand at han skulle ønske at grundlægge en ny kirke. I artiklen stod der om Lackmanns i juli 1960 grundlagte »Bund für evangelisch-katholische Wiedervereinigung«: »Bevægelsen vil få sin egen biskop og gifte præster. De medlemmer, der bestemmer sig for at blive katolikker, vil naturligvis dermed forlade organisationen«. Af disse to sætninger får man indtrykket, at Lackmann vil starte en bevægelse, der allerede før en eventuel union med Rom skal have egen biskop o.s.v. I denne forstand demterer Lackmann simpelthen påstanden. Alt, hvad han har ment, er, at han har stiftet et forbund, som han håber en gang med tiden vil kunne muliggøre en union mellem en evangelisk gruppe af kristne og Rom. Hvis en sådan union indtræder, og hvis Roms tilladelse dertil bliver givet, da først er det Lackmanns håb, at denne unerede evangeliske gruppe inden for den katolske kirke vil få sin egen biskop og sine egne gifte præster. Når der desuden i artiklen stod, at Lackmann »helst ser, at stedlige lutherske biskopper anerkender Rom som moderkirken o.s.v.«, så kunne man få indtrykket af, at Lackmann ønsker at underminere de lutherske landskirker indefra. Hertil vil det være på sin plads at anføre, hvad Lackmann har skrevet i Bund für evangelisch-katholische Wiedervereinigung, Rundbrief 1, November 1960: »Man har af og til fået en misforstået opfattelse af vore offentliggørelser; en sådan ønsker vi ved denne lejlighed at korrigere. Den angik forbundets forhold til vore evan-

geliske landskirker og menigheder, i hvilke vi lever. Forbundet skænker det ikke en tanke at ville bryde revolutionært ud af landskirkernes juridiske rammer mod deres forfatningsmæssige organers vilje. Vi forstår os selv som bærere af en åndelig bevægelse blandt evangeliske kristne... Opgaven, som vi har stillet os, at udarbejde en »evangelisk-katolsk gudstjenesteformular og en evangelisk-katolsk katekismus«... er af og til blevet tydet, som om forbundet planlægger grundlæggelsen af en »katolsk frikirke«... Denne tydning er helt igennem falsk...«

Med denne kommentar ønsker jeg ingenlunde som katolik at sige mit ja til Lackmanns program, men blot at forebygge forskellige misforståelser, som kunne opstå på grund af omtalte artikel i Katolsk Ugeblad. Dens oprindelse er iøvrigt et referat, der blev sendt til News Chronicle af en journalist, som var til stede ved et foredrag, pastor Lackmann holdt for nogle katolske præstestuderende i Rom. Vedkommende journalist har kun været i stand til at gengive Lackmanns tanker i en ret fordrejet form.

Sjælland

AXEL SMITH'S EFTF.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1 . Holbæk
Tlf. 156

Markedsplads 10,
Holbæk,
Telefon 239

A. P. PEDERSENS SØN

Murermester

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

JENSEN & OLSEN

Holbæk . Tlf. 365

HOLBÆK MEJERI A-S

Algade 54 - Telefon 65

Leverandør til hospitalet

Rasmussen og Nielsens maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

P. F. KJELDTSEN

Skomagergade 34
Telf. Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvister -
Læsekreds - Skønlitteratur - Papir
Fyldepenne - Foto i stort udvalg

Roskilde Bøghandel

Sec. Olsegade 24 - Tlf. 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Tlf. 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg
Sec. Olsegade 13 - Telf. 157
Roskilde

MØNSTERBAGERIET

Sec. Olsegade 17
Roskilde
Telefon 1365

Malerfirmaet

Edvard A. Petersen

Kornerupsvænge 5 . Roskilde
Telefon 1694

C. J. Gerlachs eftf.

Hersegade 9, Roskilde
Tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevine

Hjørnet af Algade og Olsgade
Bedste indkøbssted i Roskilde

A/S Nakskov Kulimport
Telefon 17

CHR. STEFFENSEN

Herreekvipering

Søndergade 2 - Telefon 796
Nakskov

Det grønne træ i stuen . . .

Man ved ikke, hvem der fandt på at knytte grantræet til julen eller hvornår det skete første gang. I sin oprindelse har skikken ingen forbindelse med den kristne kirke, som julekrybben har det. Alligevel ved et gammelt tysk eventyr at fortælle om juletræets opståen på denne poetiske vis:

Et frysende barn kom en vinteraften til en fattig skovhuggerhytte. Han bankede på ruden og blev lukket ind, fik sin sult stilleret og lagdes i en varm seng, medens skovhuggerfolkene selv tog til takke med den hårde ovnbænk. Da morgenen gryede, gik det fremmede barn, nu iført en gylden klædning, som en engel gennem hytten, brød en kvist af et grantræ og sagde:

»Jeg er Jesusbarnet. Til tak for, at I har huset mig, skænker jeg jer denne gren. Den skal blive til et træ og årligt bringe jer frugter«.

Sådan gik det også. Grankvisten skød i vejret og blev til et juletræ, der var behængt med gyldne æbler og sølvnødder, og som hvert år blomstrede ved juletid . . .

En anden legende beretter, at det var en af de første missionærer i Norge, Sankt Winfrid, som fik ideen til juletræet i sine bestræbelser for at få de gamle nordboere til at opgive hedensk tro og skikke.

Det pyntede træ hører fra først af hjemme ved optog under forårsfesterne, hvor majtræet var symbol på liv og

frugtbarhed. Tilknytningen til julen skal ifølge tyske kilder kunne spores til omkring år 1500.

To mænd fra Oberrhein-området beretter fra århundredskiftet 1500 om juleudsmykning af stuer med grankviste, og en regnskabsbog fra Schlettstadt i Alsace angiver for 21. december 1521, at der blev skåret grene af til juleudsmykning i Kiensheimerskoven. I 1581 fortælles fra Schlettstadt, at grene smykket med æbler og oblater blev tilladt plyndret af børn på helligtrekongersdag.

Det hedenske majtræ blev til juletræet og slog rødder, hvor julekrybben var gået i glemmebogen.

Omkring denne tid var skikken videre bragt til Franken, eftersom en akvarel af en ubekendt mester viser den hellige Christophorus vade gennem en flod med Jesusbarnet på ryggen. I hånden har han et rigt behængt gavetræ og Jesusbarnet strækker hånden ud imod — en stegt gås!

Langsomt bredte sig skikken under modstand fra størstedelen af Kirken, der frygtede en genopvågning af gamle hedenske forestillinger. Det evigtgrønne til juleudsmykning blev til taks- eller buksbomtræet i Schwaben og Pfalz, til kristtorn i Schweiz, men det varede dog omkring hundrede år før man blev stillet overfor et rigtigt juletræ med lys på.

Den i tysk nationallitteratur berømte »Liselotte«, kurfyrstedatteren Elisabeth Charlotte von Pfalz, der blev hertuginde af Orleans, fortæller i et af sine breve til sin datter om juleerindringer fra 1708:

»Man anrettede borde og forsynede dem for hvert barn med alle slags gaver som nyt tøj, sølvtøj, dukker og sukkergodt. På bordet stillede man buksbomtræer, og fæstede til hver gren et lille lys. Det så aller kærest ud, og jeg ville gerne også nu til dags se det . . .«

Juletræsskikken blev som en kær erindring bragt med til England af den tyske gemalinde til kong George III, der døde 1820, og fra Nordøsttyskland kom skikken også til Sverige.

Hverken Goethe eller Schiller kendte

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

AMAGERBANKEN
AKTIESELSKAB

Banken der dækker hele Amager

G. GARTH-GRÜNER

Landsretssagfører

Bredgade 25

København K

Telefon Minerva *408

EMANUEL JENSEN & H. SCHUMACHER

Murer- og
Entreprenørforretning A/S

Godthåbsvænget 4, København F
Telefon C. 963

Chr. Hansens køudsalg

København F

Telefon Eva 6465 - 6466

Gl. Kongevej 163

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus Statsanerkendt - Statsunderstøttet

Seminarieforstander: R. Hoff, Hellerupgaardsvvej 13. Tlf. Helrup 7894 - 7842
Taga 5893.

*Julen har bragt
velsignet bud . . .*

til juletræer med lys på fra deres barndomshjem. Skikken fremtræder første gang i tysk litteratur i Goethes roman »Den unge Werters lidelser« fra 1773.

Grantræet som juletræ fandt først almindelig udbredelse i det 19. århundredes begyndelse, og der gaves forskellige former for juletræ. Det grandufterne, grønne træ med udsmykning af forskellig art, men altid med tændte lys, blev efterhånden i de protestantiske områder sat på den plads, som julekrybben op gennem tiderne har haft i de katolske. I dag trives begge skikke i en række lande ganske på tværs af konfessionerne.

Her i landet vides det, at der omkring 1809 blev tændt et juletræ i hjemmet

hos konterensråd Martin Lehmann i København. Han var af tysk slægt, og fader til den kendte danske politiker Orla Lehmann. Juletræet vakte berettiget opsigt som noget ellers ukendt i Danmark.

I begyndelsen af 1820'erne skal der også være blevet tændt et juletræ hos en præst i Randers. Skikken var så lidt kendt, at hvert juletræ var samtaleemne og i overleveringen tidsfæstet med årstal.

Nu kendes juletræet såvel i USA (også i plastic og skumgummi!) og i Sydamerika som i de hvide beboede områder af Afrika og andre verdensdele. Men hverken et navn, sted eller årstal for det første juletræ i verden kender vi.

E. D.

Kaj Uth

Snedkermester

Hyldegaardsvej 14—16,
Ordrup. Tlf. 225.
Privat adr.: Nymosevej 14,
Gentofte. Tlf. Søborg 8109.

Knud Rasmussen *Boghandel*

Vesterbrogade 60, København
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055

Leverandør til St. Knuds skole

V. Sæmer & Søn

Blikkenslagermestre

Dybbølsgade 17,
København V.
Tlf. Vester 7001 og 8581

MEJERIET
Vestecbro

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27, KØBENHAVN

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

Fyn og dens øer

*1. kl. kød,
pålæg og
bestekød*

SOPHUS LARSEN & SØN
Albanigade 39 . Odense . Tlf. 4895

Conditori »Smedegaarden«

Oscar Holmbøl

Østerbæksvej 90 - Tlf. 11 51 56

Odense

Leverandør til hospital og børnehjem

Emil Hansen

Slagtermester

Vestergade 94

Odense . Tlf. 12 13 22 - 12 18 22

TILBYEN
- i byen
FRABYEN smut ind i

Banegårdens Restaurant
v/ Fritz Kapper

Odense H.
tlf. 2775

NIELS MADSENS

MASKINSNEDKERI

Vestergade 24 - Svendborg
Telf. 197

Lev. til de katolske institutioner

SVENDBORG LIGKISTEMAGASIN

v/ Hans Nielsen & Søn
Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 264

EJVIND LAMBECH

KAFFE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telfon 1044

KULKRANEN

Frederiksgade 2 - Svendborg

Telefoner: 1410 og 172

Malermestre

L. LARSEN & SØN

Brogade 10 - Svendborg
Telfon 1016

Kalundborg får sin egen præst

Kalundborg (Privat) Nu får Kalundborg sin egen præst! Pater Joseph Mesters, S.M.M., som en lang række danske katolikker vil have stiftet bekendtskab med i forbindelse med pilgrimsrejser til Lourdes, hvortil pater Mesters i år bl. a. har ledet den danske deltagelse i den internationale militærvalfart, er flyttet til den driftige havneby fra nabobyen Holbæk.

Det store kontingent af udlændinge, som i disse år kommer til Kalundborg, har været en medvirkende årsag til, at Kalundborg nu for første gang får sin egen præst, fortæller pater Mesters til Katolsk Ugeblad. Flere ledende industrifolk har forespurgt, hvorledes mulighederne var for at komme til messe for dem af deres ansatte, der er katolikker.

Men hertil kommer, at menigheden i Kalundborg efterhånden er vokset, således at tiden nu er inde til, at vi kan tænke olielampen som tegn på, at Vorherre har fået bolig i sit hus. Hidtil har der kun været læst messe to søndage i måneden, og den gejstlige betjening har fundet sted fra pastoratet i Slagelse. Nu læser byens egen præst daglig messe.

Også Vor Fruens Sekretariat, som bl. a. står for udgivelsen af pilgrimsbladet »Ave Maria«, flytter med sin leder, pater Mesters til Kalundborg. Officielt sker flytningen d. 1. januar, men allerede nu er pater Mesters rykket ind i sin nye bolig i en ejendom tilhørende Monfortanerne.

Sieg.

Under sin sidste rejse til Indien mødte kardinal Agagianian den gamle pastor Aurelien, som i 50 år har virket som missionær blandt inderne.

Hvor er den danske katolske humor?

De betragtninger over humor, vi har bragt i den senere tid, har affødt et lille hjertesuk fra pastor Olaf V. Sørensen, Mikkeltorg.

— Hvorfor så sjældent dansk katolsk humor i bladets spalter? skriver pastor Sørensen, som finder, at vittighedstegningerne bærer for stærkt præg af at være blevet til i udlandet. Redaktionen kan forsikre, at vi intet hellere ser end fremragende dansk humor, udstyret med do. illustrationer. Men hvor er de lattermilde læsere, som skaffer os på sporet af den? Da vi fornylig udskrev en læserkonkurrence for at hidlokke et repertoire, fandt vi ærlig talt resultatet — nå ja, ikke ligefrem ophidsende godt.

— Vi præster ler ofte, når vi en gang imellem mødes selskabeligt, skriver pastor Sørensen. Vi er alle meget forskellige og indrømmer gerne, at vi har vore særprægede svagheder. Honny soit qui mal y pense! Endnu har jeg ikke oplevet, at nogen iblandt os er blevet fortørnet, når disse svagheder blev fremhævet på en vittig og slagfærlig måde, tværtimod: den ramte ler som regel endnu mere end de andre! Det samme gælder vore ordenssøstre, der til daglig går rundt og smiler til alle og enhver, og som kan le meget hjerteligt, når de er samlet. Hvor megen morsomhed kan ikke børn give anledning til med de utrolige spørgsmål, de kan stille deres forældre om alt muligt, religion iberegnet.

Hvorfor, spørger man sig, har ingen endnu fundet på at indsende disse små morsomme iagttagelser til Ugebladets redaktion, så også andre kunne have glæde af dem?

Så lidt skal der til

Pave Johannes kan godt lide at drikke en kop eftermiddags-te, og så snart han startede denne tradition, blev der sagt, at paven havde engelske levevaner.

— Der skal åbenbart ikke meget til for at blive englænder, sagde paven, da han hørte det. Man behøver bare at drikke te!

Det levende Lys

ALTERLYS

i alle størrelser

og i øvrigt
stearinlys og vokslys
af enhver art

ASP-HOLMBLAD
STEARINLYSFABRIKER
København

Børns julegaver

Ved åbningen af udstillingen *Leg og Legetøj* i Kassel i Tyskland opfordrede professor Hürzel fra Statens Skole for Kunsthåndværk forældrene til ikke at forære børn under syv år mekanisk legetøj. Forældre burde give børnene mulighed for så længe som muligt at leve i »den paradisiske verden«, hvor deres egen fantasi kunne arbejde. Legetøjsindustrien producerer hvert år nye og sindrige mekaniske ting, og herved modarbejder den udviklingen af barnets skabende evner. Mon ikke den kloge professors ord var værd at lytte til?

Det var han sikkert

En kunde stillede sig op og beundrede Sankt Ansgars boghandels julekrybbe; det er smukke udskårne træfigurer, som for kongernes vedkommende er belagt med rigtigt guld.

Efter et stykke tid bemærker han anerkendende, idet han peger på en af kongerne: »Herodes er vel nok flot!«

De er ko-nøverteret

En tysk benediktinerpater, der besøgte Sankt Josef-søstrene i Mikkelsborg, studerede interesseret egnens landbrug og kvægavl, da han forestod begge dele i sit eget kloster. Da han en dag havde været på travetur for at se nærmere på vore røde malkekøer, vendte han forbavset hjem — på Nivås marker så han ikke en eneste rød ko, kun sort-hvide.

— Kan De give mig en forklaring på det, hr. pastor? spurgte han pastor Sørensens — alle vegne så jeg kun de samme to farver som på søstrenes ordensdragt!

— Det må være den katolske indflydelse, der begynder at gøre sig gældende! mente kollegaen.

De smo segter!

En læserinde i Århus fortæller os, at hun en tid jævnlig havde besøg af en meget jysk-talende kvindelig inkassator, som godt kunne lide at få en sludder.

— Det æ dæjli' å kom' her, for De æ alti' så glaj! erklærede hun en dag.

— Synes De — så er det nok fordi jeg er katolik.

— Ja, ve' De va', bette De, de' æ nu tit, te de smo segter æ de best'!

BØGER man giver til JUL

KATOLSK KATEKISMUS

350 sider, illustreret.

Indbundet kr. 13,75

En uvurderlig hjælp til at lære troen bedre at kende.

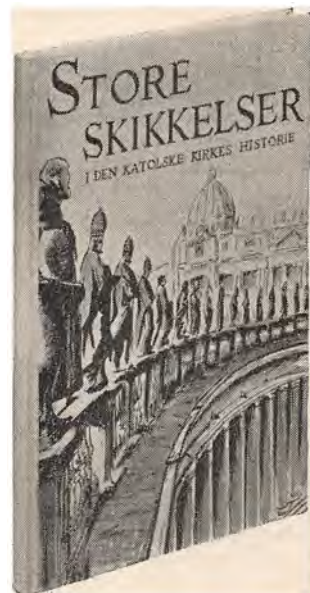
UDVALGTE TEKSTER FRA DET GAMLE TESTAMENTE

ved Marie Fargues

262 sider og 6 kort

Indbundet kr. 10,00

En god vejledning til at læse Det gamle Testamente med større udbytte

W. L. Newton og E. Horan:

STORE SKIKKELSER I DEN KATOLSKES KIRKES HISTORIE

160 sider, 68 illustrationer.

Indbundet kr. 8,00

Et er at kende sin tro - noget andet at leve efter den, som de store skikkelser, bogen fortæller om.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

		1	2	3	4	5			6	7		8	9				10	11	12	13		14	15	16
	17								18								19							
20				21		22				23			24	25								26		
27			28							29			30					31				32		
	33					34		35				36							37	38				
39										40		41		42			43						44	
45			46							47				48		49				50	51			
52		53			54									55									56	
57						58			59						60	61							62	63
	64		65								66	67		68			69						70	71
72				73						74				75								76	77	
78					79	80			81	82		83					84							
85								86					87	88		89	90		91				92	
	93			94		95							96				97	98						
99		100		101																			102	
103					104				105			106	107								108		109	
	110							111					112				113		114				115	116
117				118					119				120			121								122
123			124			125					126				127									128
129							130						131	132					133					134
135				136					137						138			139		140	141			
	142		143	144			145			146					147									
148		149				150		151				152			153									
154									155	156							157	158				159		160
	161						162					163				164			165					166
167				168		169	170		171	172		173	174		175								176	
177			178			179															180	181		
182				183				184				185			186									187
188		189						190									191		192					
193							194						195											

Vi syntes, De skulle have lidt at adspredde Dem med i juleferien og fik et kyndigt menneske, cand. mag. Clara Svendsen, til at forfatte en kryds og tværs, der har noget at gøre med juletiden og vore læsers særlige viden. God fornøjelse! Ønsker De at indsende løsningen, vil vi gerne have den senest 10. januar. De tre først udtrukne rigtige løsninger præmieres med: 1. Peter Schindlers »Den hellige Lektie«, 2. og 3. hver et eksemplar af den nye Tidebog.

VANDRET:
17 +18 lodr. +150 lodr. +36 lodr.
+43 lodr.: Julesalme. 18 I ørkenen. 19

Salmedigter. 20 Pigenavn. 21 Romertal.
22 Forkortelse. 23 Stedord. 25 Svensk
by. 26 Klokkeslættet for 179 vandret.

27 Du fattige spurv, flyv ned fra ...
28 Giv mad. 29 Bindeord. 30 Se 17
lodret. 31 Verdenshjørne. 32 Forkortelse.
33 Mekanisme. 34 Rumænien. 35 Her
stå vi nu i flok og ... 36 Se 17 vandret.
38 Historiens muse. 39 Op og ned. 40
Kort. 41 Norge. 42 Giv. 43 For. 44
Mål. 45 Mærke. 46 Ø. 47 Snor. 49 For-
kortelse. 51 Bibelsk navn. 53 Forkor-
telse. 54. Indskrænkes. 55 Navn. 56 Øje-

blik. 57 Bibelsk navn. 58 Navneforkortelse. 59. Devalueret dansk eventyrskikkelse. 61 Ansigt. 64 Romertal. 65 Digte. 67 Drik. 68 Engelsk titel. 69 Værelse. 72 Bibelsk navn. 73 Bliver julegåsen. 74 Bal. 75 Liturgisk farve for advent. 77 Forkortelse. 78 Navn. 80 Redskab. 83 Navn. 84 Oldkirkelig helgen. 85 Indberette. 86 Peter har den . . . så kær. 91 Spis. 92 Viborg amt. 93 Navn. 95 Forseelse. 96 Romersk statsmand. 98 Pigenavn. 101 +102 v. +154 v. +170 v. +92 lodr.: Tidstypisk uvane. 102 Se 101 vandret. 103 4 ens. 104 Luftart. 105 Stedord. 107 Lægge sammen. 109 Virginia. 110 Række. 111 Liturgisk farve for julen. 112 Pusterum. 113 Ålborg amt. 114 Mål. 116 500. 117 Sådan én har du lov at tage dig hvorsomhelst undtagen på Nationalmuseet. 118 Klo. 119 Vokaler. 120 Stedord. 121 Navn på to helgener. 123 Vokaler. 124 Drik. 125 Virkelig. 126 Forkortelse for 16 lodret. 127 Kirke. 129 Dansk form af apostelnavn. 130 Korn. 131 Sorø amt. 132 Tre ens. 133 Filmsselskab. 134 Maribo amt. 135 Retning. 136 Piccadilly. 137 at du ej vil, før min sang er omme. 138 Eurovision. 141 Bindeord. 142 Skanderborg amt. 144 Dessert. 145 Pige. 146 Bolig. 147 Til fremstilling af 71 lodret. 148 Romertal. 149 Dyr. 150 Romertal. 151 Tidspunkt for anden julemesse. 152 Kemisk tegn. 153 Falkeblæk. 154 Se 101 vandret. 156 Blade. 158 Redskab. 159 Amager. 161 Krydderplante. 162 Tidsbetegnelse. 163 Skibsdel. 164 Sigte. 165 Norne. 166 Svendborg amt. 167 Nej. 168 Norge. 170 Se 101 vandret og 17 lodret. 175 Lette. 176 Retning. 177 Dansk form af apostelnavn. 178 Bog. 179 Første julemesse. 181 Komponist. 182 Fed. 183 Liturgisk farve for anden juledag. 184 Gunding. 185 Fase. 186 Rod. 187 Konsonanter. 188 Københavns amt. 189 Ærkeengel. 190 Oldkirkelig teolog. 191 Romertal. 192 Den anden natur. 193 Pigenavn. 194 Asiat. 195 Beklædningsgenstand.

LODRET:

1 By. 2 I juleevangeliet. 3 Samtykke. 5 Sprog. 6 Bliver glatte veje. 7 Bindeord. 8 Forkortelse. 9 Sy. 10 Valplads. 11 Bog. 12 Luftart. 13 Navneforkortelse. 14 Navn. 15 Klokkeslæt. 16 Helgen, aktuel i begyndelsen af advent. 17 +33 lodr. +18 lodr. +30 vandret +191 lodr. +86 lodr.: Julesalme. 18 Se 17 lodret. 19 Ak, søger de steder. 21 For dagens lys. 22 St. Georgs modstander. 23 Ridderne. 24 Raffinement. 25 Valfartssted. 28 Pigenavn. 29 Københavns amt. 30 Præstø amt. 31 Maribo amt. 32 Forkortelse. 33 Se 17 lodret. 34 Når du strammer kvæler du jo barnet. 35 Væmmelige. 36 Kardinal. 37 Lægge. 41 Chokolademærke. 43 Se 17 vandret. 46 Forkortelse. 47 Romertal. 50 Gavne. 51 Dyr. 53 Tiden inden jul. 54 Ø. 58 Syltetøj. 60 Mål. 61 Hvide. 64 Navn. 65 Kardinal Agagianian. 66 Kraftig salur. 68 Italiensk komponist. 69 Bjergside. 70 Stedord. 71 Spise. 73 Vokaler. 75 Romertal. 76 Lige ved. 77 Spises. 80 Hedensk præst. 81 Rædsel. 82 Nuance af 75 vandret. 83 Garn. 84 Kvinde. 86 By. Se også 17 lodret. 88 Gammelt musik-

instrument. 89 Om morgenen. 91 Lag. 92 Månedforkortelse. Se også 101 vandret. 93 Stedord. 95 To ens. 97 Forfatter til 17 vandret o.s.v. 98 2 ens. 100 Krybdyr. 101 Hast. 102 Oldkirkelig kætter. 104 Kraftens. 107 Gammelt spørgeord. 108 Oldkirkelig helgen. Bekæmpede 102 lodret. 110 Slyngplante. 111 Forkortelse. 113 Dreng. 114 Gud. 115 Stat. 118 Drik. 119 Udråb. 120 Lysstof. 122 Københavns gade, hvor der har ligget et klarisssekloster. 124 I dag. 125 Luftfartsselskab. 126 Filmsinstruktør. 130 Romertal. 131 Tænker. 132 Vokaler. 134 Stedord. 137 Hest. 139 På fontrolig fod. 140 Pige. 141 Drik. 142 Dansk form af et apostelnavn. 143 Sten. 144 Engelsk digter. 145 Stedord. 147 Udråb. 149 I Gösta Berlings Saga. 150 Stedord. 151 Sy. 153 Fugle. 155 Navn fra det Gamle Testamente. 156 Vandløb. 157 Tysk mytisker. 158 Opfindsom. 159 Navn. 161 Livskraftig. 163 Bindeord. 165 Bornholm. 166 Løsning. 168 Central. 169 Forkomelse. 170 Forholdsord. 171 Verdenshjørne. 172 Frugt. 173 Pynter på juletiden. 174 og raske svende. 175 Bruse. 178 Brændsel. 179 Holmen. 181 Forkortelse. 183 Hæfte. 185 Forkortelse. 186 Eksisterer. 187 Verdenshjørne. 191 Norge.

Kontakt Kontoret

Kontakt-Kontorets adresse: Hulgårdsvej 96, København F.

Lederen, fuldmægtig Agnes Christensen træffes tirsdag kl. 16—18 og fredag kl. 18—20, tlf. Ægir 6463 eller personlig henvendelse. Henvendelse også til fru Inge Andersen, Ågerup pr. Vipperød ved Holbæk, tlf. Vipperød 58, træffes som regel hele dagen. Af den hjælp-søgende part opkræves et kontingent på kr. 10, som kan indbetales til frøken Agnes Christensen, hvis gironummer er: 115 474.

8 familier (København og omegn) leder stadig med lys og lygte efter unge piger, som vil hjælpe dels i huset, dels med børnene.

16-årig dreng søger et hyggeligt, katolsk hjem under 4-årig læretid i København.

To damer i København søger ung pige eller ældre dame til let hjælp i huset.

Familie i Københavns omegn længes efter at træffe en ældre herre, der kunne tænke sig at være »reserve-bedstefar« og pusle lidt i haven.

To ældre damer (Amager og Nørrebro, København) tilbyder sig som babysittere.

Ung typograf fra provinsen vil gerne have et delvis møbleret værelse hos katolsk familie, helst på Frederiksberg.

Midaldrende dame, meget kyndig i og glad for madlavning, vil gerne lade dette speciale komme katolsk institution til gode fra 15. januar.

LØSNING til midtersiderne

A Benediktinerinderne, B Elizabethiner-søstre, C Skt. Lioba søstre, D Visdommens døtre, E Sankt Hedvig søstre, F Jesu små søstre, G Sankt Maria søstre, H Assumptionssøstre, I Skt. Vincent søstre, K Ursulinerinderne, L Elizabeth søstre, M Cistercienserinderne, N Skt. Josef søstre, O Søstre af Det dyrebare Blod.

Liturgisk kalender

TORS DAG d. 22.: Søndagens messe (s. 27, violet).

FREDAG d. 23.: Søndagens messe (s. 27, violet). Faste- og abstinensdag.

LØRDAG d. 24.: Vigilien til jul (s. 30, violet).

SØNDAG d. 25.: Jesu fødsel (s. 35, hvid).

MANDAG d. 26.: Stefan (s. 45, rød), martyr. Ihukommelse af julens messe (s. 42).

TIRSDAG d. 27.: Johannes (s. 49, hvid), apostel og evangelist. Ihukommelse af julens messe (s. 42).

ONSDAG d. 28.: De uskyldige børn (s. 52, violet). Ihukommelse af julens messe (s. 42).

ONSDAG d. 28.: De uskyldige børn (s. 52, violet). Ihukommelse af julens messe (s. 42).

TORS DAG d. 29.: Thomas af Canterbury (s. 57, rød), biskop og martyr. Ihukommelse af julens messe (s. 42).

FREDAG d. 30.: Søndagens messe (s. 59, hvid). Ihukommelse af julens messe (s. 42).

LØRDAG d. 31.: Silvester (s. 63, hvid), pave. Ihukommelse af julens messe (s. 42).

SØNDAG d. 1. januar: Julens øktavdag (s. 64, hvid).

MANDAG d. 2.: Jesu navns fest (s. 65).

TIRSDAG d. 3.: Søndagens messe (s. 64, hvid).

ONSDAG d. 4.: Søndagens messe (s. 64, hvid).

TORS DAG d. 5.: Søndagens messe (s. 64, hvid). Ihukommelse af Telephorus (s. 70), pave og martyr.

FREDAG d. 6.: Helligtrekongersdag (s. 72, hvid).

LØRDAG d. 7.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. 90, hvid).

SØNDAG d. 8.: Den hellige families fest (s. 76, hvid).

FOLMER OLSEN

Begravelser ordnes

Reberbansgade 37

Aalborg - Tlf. 2 15 57

FILM og TEATER

The Entertainer

Menneskeligt forfald kan skildres på så mange måder og alt efter hensigten fremkalde afsky, forargelse eller forømmelse. Osbornes filmatiserede teaterstykke skal frem for alt kalde på vores overbærenhed og medlidenhed, og Laurence Olivers fremstilling af den fallerede varietékunstner får det til at krympe sig i os. Det er tragedien om talentet, der ikke er kunstner, og som hærages af den lidelse aldrig at kunne være. Altid, både på scenen og udenfor, er han den forlorne poseur, hvis eget jeg står ved siden af og ler hånligt.

Trods en lille smule trættende fotografering omkring teateroptrinet, er det en strålende film med helt igennem dygtig skuespilkunst. Den svier, men er uden ondskab i sin skildring af menneskelig svaghed.

(Forbudt for børn).

Bo.

Deres sidste jul sammen

Dette kunne være blevet en storartet film, hvor man kunne tage sine børn med i biografen og for en sjælden gangs skyld glæde dem med en film, de kunne forstå og have fornøjelse af at se. Men den er nok blevet for »gribende« til, at børn i den følsomme alder ikke vil fælde for mange tårer over den. Og det er synd, for miljø og personer virker ægte — ikke mindst spiller børnene udmærket og naturligt. Selvfølgelig må man ikke gå i detaljer med handlingen, der fortæller om en nybyggerfamilies liv for 100 år siden. Den er meget sentimental; men filmen kan anbefales som god og positiv underholdning for større børn, der ikke bliver for triste af at se noget sørgeligt.

K.B.

Den vilde flod

Manuskriptet til denne film er bygget over hele to romaner, hvilket bevirker, at den trods for flere dvælende scener kommer til at lide af problemtrængsel.

Her drejer det sig om den mægtige Tennessee-flod, som ved sine oversvømmelser kræver mange menneskeliv. I fremskridtets navn vil man da tæmme den ved at bygge en dæmning og samtidig forsyne dalen med elektricitet. Det kræver, at man må flytte en del af dalens befolkning til andre egne d.v.s. der kræves et offer af de pågældende personer. Et eneste menneske, en gammel enke, som bor i et ældgammelt hus på en lille ø midt ude i floden, siger nej, ikke på grund af at hun ikke er i stand til at ofre sig selv for andre, men vel nærmest fordi hendes ø er så stor en del af hendes liv, det dyreste minde om hendes afdøde mand, at det at miste øen for hende vil betyde at miste livet. Af hvilken grund skulle hun gøre det? For fremskridtets skyld? Men den gamle stivnakke er ikke så dum at tro, at al udvikling er fremskridt, dertil er hun af sin alder for vellastet med erfaringer. Man kræver hendes liv af tilsyneladende idealistiske grunde. Intet under hun stepper.

Havde instruktøren Elia Kazan, som vi kender og anerkender fra Øst for Paradis, sørgt for ikke alene at tæmme den gamle og floden, men samtidig sine egne bitemaer, havde sagen været i orden. Det er dog ikke tilfældet. Fortællingen, for her er virkelig tale om en roligt fremadskridende, interessevækkende fortælling, forstynres, ja nærmest overvældes af biproblemer, det være sig kærlighedsforholdet mellem de unge fra by og land, racespørgsmålet eller amerikansk forretningsmoral.

Man græmmes lidt, når man ser Den vilde Flod, som hvis man overværede, at en stor fin steg på fødselsdagen blev til biksemad.

(Forbudt for børn).

H.B.

På grund af pladsmangel må fire læserbreve og andet stof desværre udskydes til næste nummer

Katolsk Ugeblad

Redaktion:

Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og som ansvarshavende Gunnar Martin Nielsen.

Redaktionskontor:

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat:

Kollegievej 4, Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Annonce-afdeling:

Katolsk Ugeblads annonceekspedition, Hauchsvej 8, København V., tlf. EVa 2997 (kl. 8—10), postgiro nr. 589 65

Abonnementsafdeling:

Katolsk Ugeblads ekspedition v/ A. Pruser, Sankt Annæ Plads 28, Kbh. K., tlf. Central 9528 (9—16, lørdag kl. 9—12) postgiro nr. 570 42
Bladet koster i Skandinavien pr. kvartal 8 kr. og i lande udenfor Skandinavien 9 kr.

absolut

ABSALON

når forsikring skal tegnes

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15, København
Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket